
BANLONG
SINCE 2010
VÔ ĐỊCH
SƯ THÚC TỔ

VÔ ĐỊCH SƯ THÚC TỔ

Tác giả: Cửu Thứ Tuyệt

Thể loại: Tiêp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Huyền Ất Sơn

Linh Ương Giới, phía nam Huyền Ất Sơn.

“Cô nhạn bay đi hồng nhan đến tướng hứa .”

“Đợi cho rượu thanh tỉnh, nàng không ảnh, nguyên lai là trong mộng .”

“Ân oán tán đi, đao kiếm đã về ẩn .”

“Kính thuộc trên sông mưa, lạnh trong đò, ta độc uống …”

Nương theo tiếng ca là một thiếu niên mặc áo trắng với vẻ ngoài non nớt xuất hiện ở cuối tầm mắt, thiếu niên tay cầm bầu rượu,thế như rồng như phượng,giống như tiên nhân đi ra từ trong tranh.

“Bái kiến sư thúc tổ .”

“Sư thúc tổ .”

Người chung quanh thấy thế liền lập tức hướng thiếu niên hành lễ với thái độ cực kỳ cung kính.

“Ừ.”

Thiếu niên nhẹ gật đầu, hững hờ đi qua đám người, hướng về phía đại điện bước đi.

Khi thiếu niên kia đi xa, mọi người mới dám mở miệng nói chuyện.

“Sư thúc tổ trở về!”

“Loại khí chất này giống như tiên nhân,rất đẹp!”

“Không hổ là sư thúc tổ, chúng ta theo không kịp .”

“…”

Tần Giác cũng không để ý những tranh luận ở phía sau,hiện tại hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian giao phó sự tình hắn tham gia thịnh hội chém yêu lần này cho sư huynh hắn, sau đó thì ngủ một giấc ngon lành.

“A, sư thúc, người đã trở về?”

Lúc này,một thanh niên tuấn dật đột nhiên bước ra từ trong đại điện,hơi bất ngờ khi nhìn thấy Tần Giác.

“Thì ra là Kỷ Trần, ngươi đã mạnh lên không ít .”

Tần Giác nhìn thanh niên từ trên xuống dưới ý vị thâm trường nói.

“Sư thúc nói đùa,so với người còn kém xa .”

Người thanh niên tên Kỷ Trần thở dài.

“Đúng vậy còn kém rất xa .”

Tần Giác gật đầu không chút khiêm tốn nói.

Kỷ Trần: “…”

“Ta còn có việc muốn tìm sư phụ ngươi, ngươi hãy làm chuyện của ngươi đi.”

Tần Giác phất phất tay,dáng vẻ rất sốt ruột.

“Vâng.”

Kỷ Trần vội vàng lui ra, nói chuyện với vị sư thúc này chỉ sợ

sớm muộn sẽ bị tức chết, nghĩ tới đây, hắn không khỏi có chút đau lòng cho sư phụ mình.

Đại điện vô cùng rộng lớn, vừa vào cửa đã có thể nhìn thấy hai hàng cột ngọc điêu khắc giống như rồng,vô cùng tráng lệ, sàn nhà được lát bằng lưu ly, cơ hồ không khác gì Tiên cung.

“Sư huynh, ta đã trở về .”

Tần Giác uống một hớp rượu, cất giọng nói.

Chỉ thấy phía cuối đại điện một vị tiên phong đạo cốt đang ngồi xếp bằng, toàn thân tản ra ba động linh lực cường đại, hắn chính là sư huynh Tần Giác, cũng là chưởng môn của Huyền Ất Sơn tên là Bạch Nghiệp người mạnh nhất trong phạm vi ngàn dặm.

Nghe được thanh âm của thiếu niên, lão giả mở hai mắt ra, cười nói:

“Tốt quá, mau tới đây nói cho sư huynh biết những chuyện xảy ra ở thịnh hội chém yêu lần này .”

Nghe vậy, Tần Giác không nói nên lời, vị sư huynh này của hắn đã hơn tám mươi tuổi, nhưng đối với những thứ mới lạ lại luôn tràn ngập hiếu kỳ, nếu không phải bất đắc dĩ, lần thịnh hội chém yêu này không tới phiên hắn đi tham gia.

Tần Giác thở dài bước ra một bước, trong nháy mắt ngồi đối diện với lão giả và nói một cách chán nản:

“Có thể xảy ra chuyện gì, không phải là săn giết mấy con yêu thú sao,đã cử hành vài chục lần, sư huynh nhìn chưa đủ sao?”

“À… Nói cũng đúng .”

Lão giả ngẩn người, không phản bác được, thế là đành phải đổi đề tài:

“Thứ tự bốn đại tông môn kia ra sao?”

“Cũng giống như năm ngoái, Thiên Cơ Tông thứ nhất, Huyền Hoàng Tông thứ hai, Kiếm Tông thứ ba, Phong Lôi Tông thứ tư .”

Tần Giác thuận miệng đáp.

“Nói như vậy, Thiên Cơ Tông đã năm năm liên tục là đệ nhất? Đây cũng không phải chuyện tốt .”

“Cho dù là tốt hay xấu, cũng không có quan hệ gì với chúng ta.”

Tần Giác không quan tâm nói.

So với bốn đại tông môn, Huyền Ất Sơn chỉ là một thế lực nhỏ không đáng chú ý, ngoại trừ thư mời nhận được trong thịnh hội chém yêu hàng năm, ngoài ra căn bản không ai nhớ tới nơi này.

“Ừ, hi vọng là như thế .”

Lão giả thở dài.

“Đúng rồi!”

Tần Giác giống như nhớ tới cái gì,đột nhiên mở to hai mắt.

“Có chuyện gì sao?”

Lão giả vội vàng hỏi.

“Có một cô gái rất xinh đẹp, hình như là thánh nữ của Phong Lôi Tông, chậc chậc, cái dáng người… .” Nói đến đây, Tần Giác nhịn không được lại uống một hớp rượu.

Lão giả: “…”

“Sư huynh, còn có chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì

ta về ngủ đây .”

Tần Giác đứng lên nói.

“chờ một chút!”

Lão giả đáp.

“Còn có chuyện gì?”

Tần Giác quay đầu lại hỏi.

“Ít uống rượu một chút .”

Lão giả thản nhiên trả lời.

…

Đi ra khỏi đại điện, Tần Giác vươn vai một cái, cảm khái nói:

“Cuối cùng cũng thoát khỏi gia hoả đáng ghét kia.”

“Ta kiếm, đi con đường nào, yêu cùng hận tình khó chú ý .”

“Ta đao, vạch phá bầu trời, là cùng không phải hiểu cũng không hiểu .”

“Ta say, hoàn toàn mông lung, ân cùng oán là huyễn là không .”

“…”

Tần Giác vừa ca hát vừa đi loạn choạn rời khỏi đại điện trở về lạc viện nơi mình ở.

Là sư thúc tổ trẻ nhất Huyền Ất Sơn, thậm chí Linh Ương Giới, Tần Giác ngày bình thường thích nhất là uống rượu, ca hát ngắm phong cảnh.

Cho nên nơi hắn sống được xây dựng ở một bên sườn đồi, với lại là nơi vắng vẻ, hoàn toàn không cần lo lắng bị người khác quấy rầy.

“Ha ha ha, tiểu Thanh, đã lâu không gặp .”

Tần Giác cười to nói.

Tiểu Thanh không phải người, cũng không phải sủng vật, mà là một tảng đá xanh bên cạnh sườn đồi, mỗi lần Tần Giác uống say là nằm trên tảng đá ngủ,cho nên Tần Giác đã coi nó là bằng hữu.

Đá xanh không nói gì,vẫn như cũ lẳng lặng nằm im ở đó.

Tần Giác nhảy lên tảng đá, thản nhiên nói:

“Vẫn là nơi này tốt hơn, sau này bất kể như thế nào cũng không đáp ứng sư huynh đi tham gia mấy loại hoạt động nhàm chán kia nữa .”

Có lẽ là bởi vì thói quen sống ở nơi này nên Tần Giác cực kỳ không thích nơi nhiều người,dù là hội nghị nội bộ Huyền Ất Sơn hắn cũng thường xuyên vắng mặt.

Nghĩ như vậy, Tần Giác đem rượu trong bầu uống một hơi cạn sạch, sau đó nằm ngửa mặt lên trời, từ từ thiếp đi.

Kỳ thật Tần Giác có một bí mật chưa bao giờ đề cập với người khác, đó chính là hắn không thuộc về thế giới này.

Cùng với đại đa số người xuyên việt, Tần Giác cũng đến từ Địa Cầu, may mắn là chỉ một ngày sau khi xuyên qua thế giới này, hắn liền được chương môn trước của Huyền Ất Sơn nhìn trúng,thu làm quan môn đệ tử.

Trong nháy mắt mười năm trôi qua, sư phụ Tần Giác sớm đã qua đời, trải qua tuyển cử, cuối cùng sư huynh Tần Giác là Bạch

Nghiệp đã đảm nhiệm chức chưởng môn, mà Tần Giác thì trở thành sư thúc tổ người người tôn kính.

Trong thời gian này, ngoại trừ chưởng môn trước cùng với Bạch Nghiệp thì không ai biết thực lực chính xác của Tần Giác, có thể nói Tần Giác chính mình cũng không biết.

Bởi vì hắn quá cường đại.

Dù là Tần Giác không hề làm gì, nhưng thực lực cũng theo tuổi tác không ngừng tăng lên, mấy năm trước Tần Giác còn biết đại khái mình cảnh giới gì, hiện tại thì đã hoàn toàn vượt qua nhận biết, cho dù là võ giả cường đại nhất Linh Ương Giới, hắn cũng có thể một quyền đấm chết.

Mặc dù Tần Giác có lực lượng vô địch, nhưng hắn cũng khôn muốn đi làm người hùng để giữ gìn hòa bình thế giới, mỗi ngày chỉ là uống rượu, ca hát ngắm phong cảnh, không quản chuyện ngoại giới phát sinh cái gì, dù kinh thiên động địa cũng không tạo thành ảnh hưởng đối với hắn

Lần này nếu như không phải vì Bạch Nghiệp không thể rời đi, thì Tần Giác sẽ không đi tham gia cái gì là thịnh hội chém yêu.

Ai nói năng lực càng lớn, nhất định phải gánh chịu trách nhiệm càng lớn?

Ít nhất Tần Giác không có hứng thú gì.

Không ai có thể ép buộc hắn làm như vậy.

Không biết qua bao lâu, khi Tần Giác khi tỉnh lại, đã là đêm khuya, trăng tròn như một cái đĩa,treo lơ lửng trên không trung, lộng lẫy vô cùng, giờ phút này, Tần Giác lúc này như đang trên bầu trời đầy sao, thể xác và tinh thần vô cùng thoải mái

“Ân? Đó là cái gì?”

Tần Giác ngẩng đầu, chợt thấy một tia sáng hiện lên, hướng về phía hắn bay tới.

“Thiên thạch?”

Tần Giác nhíu mày, vung tay lên, đạo ánh sáng kia ở không trung lập tức vòng một cái bay về phía nơi khác.

Làm xong chuyện này, Tần Giác phủi tay, sau đó trở về phòng tiếp tục ngủ đi .

Chương 2: Sinh Hoạt Hằng Ngày Của Tần Giác

Ngày hôm sau, Tần Giác vừa từ trên giường bò dậy, còn chưa kịp rửa mặt đã nghe được tiếng cười truyền đến, ngay sau đó là lão giả Bạch Nghiệp đẩy cửa vào.

“Ha ha ha, sư đệ, sư đệ, có chuyện lớn xảy ra rồi .”

Lão giả vẫn như cũ một bộ tiên phong đạo cốt, bộ dáng không giận mà uy,biểu hiện đó lại cho người ta một loại cảm giác khó hiểu.

” Lần sau ngươi đến có thể gõ cửa trước hay không?”

Tần Giác im lặng liếc mắt, nếu lão giả không phải là sư huynh hắn thì hắn đã ném đối phương ra ngoài.

“Ngươi đoán tối hôm qua xảy ra chuyện gì .”

Bạch Nghiệp dường như không nghe thấy những gì Tần Giác nói, thần bí nói.

“Chuyện gì thế?”

Tần Giác hững hờ hỏi.

“Tối hôm qua môn chủ Tinh môn đang thi triển Dẫn Tinh Đại Pháp đột nhiên bị một viên thiên thạch đập trúng, toàn bộ đại điện đều bị phá hủy,môn chủ Tinh môn thì bị trọng thương, xém chút vẫn lạc tại chỗ, ha ha ha Dẫn Tinh Đại Pháp, thế mà dẫn tới một viên thiên thạch, ha ha ha ha .”

Bạch Nghiệp cao hứng không ngậm miệng được, hận không thể đem chuyện này chiêu cáo thiên hạ.

Tinh môn là thế lực gần Huyền Ất Sơn nhất, vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện, song phương thường xuyên trở mặt, cho nên lão giả đối với Tinh môn hoàn toàn không có cảm tình gì, bây giờ nghe được tin tức này,thì rất vui vẻ.

“Đáng tiếc, nếu như lão già môn chủ Tinh môn đó chết thì tốt biết bao, như thế sau này không còn người tranh đoạt tài nguyên tu luyện cùng chúng ta .”

Bạch Nghiệp nhịn không được thở dài.

“…”

Giờ phút này Tần Giác đang nghĩ,thiên thạch đập trúng môn chủ Tinh môn sẽ không phải là tối hôm qua hắn làm ra chứ?

Nhưng quả thật là vậy,hắn có chút lúng túng.

“Sao vậy?”

Phát giác được biểu hiện biến hóa của Tần Giác, lão giả cúi đầu hỏi thăm.

“Không có gì .”

Tần Giác vội vàng lắc đầu, giả bộ như cái gì cũng không biết:

“Ha ha ha, thật thú vị, sư huynh, ngươi có thể đi được rồi đó?”

Bạch Nghiệp: “…”

Nếu không phải đánh không lại, Bạch Nghiệp thật rất muốn cho Tần Giác một quyền .

“Hừ, mặc kệ ngươi, ta sẽ đi nói với người khác.”

Nói xong, Bạch Nghiệp trực tiếp quay người rời đi, mang theo tin tức này bắt đầu tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, rất khó tưởng tượng,một lão đầu còn là chưởng môn Huyền Ất Sơn, có đôi khi Tần Giác nghĩ, Bạch Nghiệp lại như thế nào mà trở thành sư phụ của bọn họ.

“Xem ra lần sau phải cẩn thận một chút .”

Sau khi đuổi Bạch Nghiệp đi, Tần Giác lâm vào trầm tư.

Tối hôm qua hắn cũng không có cố ý làm viên thiên thạch kia rơi chúng môn chủ Tinh Môn, chỉ là tiện tay đẩy ra,lại không nghĩ rằng vậy mà đập trúng môn chủ Tinh môn, may mà đập trúng môn chủ Tinh môn không có tạo thành thương vong, nếu là đập trúng địa phương khác, chỉ sợ đã sang bằng cả một thôn trang.

Chuyện này xem như nhắc nhở Tần Giác, có đôi khi hắn cảm thấy đồ vật này không quan trọng đối với hắn, nhưng có thể sẽ làm tổn thương đối với những người khác khó mà dự đoán được, cho nên vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Tần Giác tùy tiện ăn chút gì đó, sau đó lấy ra một bầu rượu rồi đi ra viện lạc đón ánh nắng.

Kỳ thật lấy tu vi hiện của Tần Giác, căn bản vốn không cần ăn và nghỉ ngơi, nhưng hắn lại ưa thích loại cảm giác này, bởi vậy mỗi ngày đều giống người bình thường ăn cơm đi ngủ, thư giãn theo ý thích.

“Tiểu Thanh, buổi sáng tốt lành .”

Tần Giác cùng đá xanh lên tiếng chào hỏi, rồi ngồi xếp bằng bên cạnh trên bãi cỏ.

Khung cảnh Huyền Ất Sơn vào sáng sớm là đẹp nhất,nhất là sườn đồi chỗ Tần Giác, chỉ cần hướng về mặt trời thì có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình mặt trời mọc, mà phía dưới sườn đồi là một

khu rừng, Tần Giác cảm giác thấy chán nên nhảy xuống xem một chút nhưng nơi đó cũng không có gì lạ.

“Hôm nay khí trời tốt, cực kỳ thích hợp uống rượu .”

Tần Giác ngửa đầu uống một hớp rượu lớn, thoải mái nói.

Kiếp trước Tần Giác là một người say rượu, bây giờ tự nhiên cũng không ngoại lệ, so với Địa Cầu rượu ở thế giới này còn tinh tế hơn và nó đã có trên hàng chục hàng trăm năm,thơm ngọt ngon miệng.

Quan trọng hơn là rượu ở thế giới này rượu đều là dùng các loại thiên tài địa bảo ủ chế, ẩn chứa linh khí nồng nặc, đối với tu luyện có trợ giúp rất lớn, bởi vậy người giống Tần Giác xem rượu như mạng cũng không phải số ít.

Nhưng ở loại trình độ này linh khí đối với Tần Giác mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, hắn chỉ là đơn thuần thích uống rượu thôi.

“Hả? Đây là …”

Tần Giác lông mày ngả ngớn, bỗng nhiên chú ý tới một gốc cỏ dại bên cạnh.

“Thật thú vị, vậy mà sinh ra linh trí .”

Tần Giác quan sát một lát và tỏ ra thích thú:

“Nguyên nhân chẳng lẽ là bởi vì ta thường xuyên ở chỗ này ca hát?”

“…”

Thật không thể tin được rằng một gốc cỏ dại lại đột nhiên sinh ra linh trí, cho dù là Tần Giác cũng không khỏi có chút hiếu kỳ.

“Được rồi, mặc kệ,ngươi đã sinh ra linh trí, vậy ta sẽ giúp ngươi một chút.”

Nói xong, Tần Giác duỗi ngón tay ra đặt trên ngọn cỏ.

‘Ong…’

Nương theo ánh sáng màu vàng loé lên, cỏ dại khẽ run lên,mắt thường có thể thấy được nó cao thêm một đoạn.

“Đây là Thanh Hư Kinh công pháp tu luyện của Huyền Ất Sơn ta, nếu ngươi cố gắng tu luyện thì có thể hoá hình sau mấy chục năm hoặc mấy trăm năm.”

Tần Giác nghiêm túc dặn dò.

Giống như nghe hiểu lời nói Tần Giác, cỏ dại hướng về phía Tần Giác thân hình khom xuống,thể hiện lòng biết ơn đối với Tần Giác.

Thấy thế, Tần Giác hơi sững sờ,hắn chưa từng thấy cảnh tượng tương tự trước kia,trong lòng không khỏi sinh ra một chút tò mò, nếu có một ngày gốc cỏ dại này hóa hình và trở thành một tuyệt thế cường giả thì sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, Tần Giác càng thêm hứng thú, thế là nhấc lên bầu rượu đổ ra mấy giọt rượu lên cỏ dại.

Hấp thu linh khí bên trong rượu, cỏ dại lần nữa vươn cao, lá cũng trở nên cứng cáp hơn, sẽ không dễ dàng bị giẫm chết.

“Ha ha ha, xem ra ngươi rất có thiên phú.”

Tần Giác cười nói.

Có thể trong thời gian ngắn nắm giữ được Thanh Hư Kinh và dùng nó hấp thu linh khí, có thể thấy được gốc cỏ dại này thiên phú tu luyện so với tuyệt đại đa số nhân loại còn mạnh mẽ hơn.

“Tốt, từ hôm nay trở đi, ngươi chính tiểu đệ của ta .”

Suy nghĩ một chút, Tần Giác lại sửa lời nói: “Không đúng, hẳn là đồ đệ .”

Bởi vì cái gọi là đạo không khinh truyền, Tần Giác đã đem công pháp tu luyện của Huyền Ất Sơn truyền cho cỏ dại,tương đương với việc hắn là sư phụ cỏ dại, phải biết rằng ở Linh Ương Giới,công pháp tu luyện là đồ vật rất quan trọng, nếu không cũng sẽ không có vô số người ép đầu mong muốn gia nhập thế lực võ đạo, học tập công pháp bí tịch cao cấp.

Nghĩ không ra mình cả ngày không có việc gì, vậy mà cũng có thể thu được một cái đồ đệ, hơn nữa còn là một đồ đệ hoàn toàn không cần hắn lo lắng.

Tần Giác có chút cảm khái.

“Ngươi bây giờ còn quá nhỏ yếu, không có thể hấp thu quá nhiều linh khí, nếu không rất dễ dàng ảnh hưởng căn cơ,nhưng yên tâm, từ hôm nay trở đi, ta mỗi ngày đều sẽ cho ngươi mấy giọt linh tửu, trợ giúp ngươi tu luyện .”

Vỗ vỗ cỏ dại, Tần Giác an ủi.

Lúc này, cỏ dại lần nữa đối với Tần Giác thân thể khom xuống, phảng phất giống như bái sư, liên tục đong đưa ba lần, rất khó tưởng tượng, đây là một gốc cỏ dại có thể có được linh trí.

Sau đó mấy ngày, Tần Giác dựa theo ước định, mỗi ngày đều đổ ra mấy giọt linh tửu cho cỏ dại, mà hấp thu đại lượng linh khí cỏ dại cũng trở nên càng thêm cứng cỏi, thậm chí ẩn ẩn có dấu hiệu tấn thăng thành linh thảo.

Hôm nay, Tần Giác ăn xong điểm tâm, vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài rót rượu cho cỏ dại, bỗng nhiên phát hiện trên tảng đá có một bóng dáng đang ngồi xếp bằng.

Chương 3: Thiếu Nữ Thần Bí

Bởi vì địa hình vắng vẻ, cộng thêm linh khí cũng không nồng đậm nên bình thường rất ít người đi đến bên này, ngoại trừ Bạch Nghiệp, đây là lần đầu tiên Tần Giác nhìn thấy người khác.

Người kia thân hình hơi gầy yếu, tóc dài xõa vai đang ngồi xếp bằng trên tảng đá tu luyện.

Tần Giác đôi mắt híp lại, phát hiện đối phương không phải là đang hấp thu linh khí, mà là hấp thu ánh nắng vừa mới dâng lên từ phía chân trời.

Đây không phải phương pháp tu luyện của Tinh môn? Nhưng Tinh môn hấp thu là tinh thần chi lực, mà người này hấp thu là thuần dương chi lực.

Nghĩ như vậy, Tần Giác nhíu mày, nhẹ nhàng đi tới gần tảng đá xanh, cho tới giờ khắc này, hắn mới phát hiện đối phương là nữ nhân, mà còn là một thiếu nữ.

Thiếu nữ tuy không đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng ngũ quan lại tinh xảo diễm lệ,nếu nhìn kỹ sẽ thấy là một mỹ nhân xinh đẹp.

Dường như đã nhận ra ánh mắt Tần Giác, thiếu nữ đột nhiên mở to mắt, âm thanh lạnh lùng nói:

“Ai!”

Tần Giác hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, không trả lời mà hỏi lại:

“Ngươi là ai .”

“Ta là ai liên quan gì tới ngươi!”

Thiếu nữ đứng dậy và nhìn chằm chằm Tần Giác, như thể chỉ cần Tần Giác di chuyển, nàng sẽ lập tức xuất thủ.

“Ta là ai liên quan gì tới ngươi?”

Tần Giác cười nói.

Thiếu nữ: “…”

Chẳng biết tại sao nàng có ý muốn xông lên hành hung gia hỏa này, may mà cuối cùng nàng cũng nhịn xuống được.

“Ta nhớ kỹ ngươi .”

Lạnh hừ một tiếng, thiếu nữ nói câu này thì từ trên tảng đá nhảy xuống, nhanh chóng biến mất ở cuối tầm mắt.

Tần Giác không nói thành lời, mình không có làm cái gì, tại sao phải nhớ kỹ mình.

“Nói vậy, nàng sẽ không phải là nội ứng Tinh môn phái tới chứ?”

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Bởi vì Huyền Ất Sơn cùng Tinh môn từ trước đến nay không hợp nhau, thường xuyên vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện mà ra tay đánh nhau, cho nên hai bên đều có nội ứng cho riêng mình, nếu như thiếu nữ đúng là nội ứng của Tinh môn, Tần Giác phải nhắc nhở vị sư huynh kia của hắn một chút.

Thiếu nữ tựa hồ chỉ là cấp bậc có Hoàng giai,cho dù là nội ứng, thì cũng không nhấc lên gió to sóng lớn gì, huống chi Tần Giác còn không thể khẳng định, dù sao hắn nhưng chưa từng nghe nói qua, Tinh môn có công pháp tu hấp thu thuần dương chi lực tu luyện

Thế giới này võ giả tổng cộng chia làm chín cái cảnh giới: Hoàng giai, Huyền giai, Địa giai, Thiên giai, Chí tôn, Truyền kỳ, Thánh cảnh, Thánh Vương, Đại thánh.

Trong đó Hoàng giai thấp nhất, Đại thánh cao nhất.

Thế lực nhỏ và xa xôi như Huyền Ất Sơn với Tinh môn có thể có một vị Thiên giai thì đã phi thường mạnh mẽ, ví dụ như sư huynh của Tần Giác, chính là một vị võ giả Thiên giai đỉnh phong, dù là vậy nhưng Bạch Nghiệp là người mạnh nhất trong phạm vi ngàn dặm, đương nhiên ngoại trừ Tần Giác.

Về phần cường giả Chí Tôn cảnh thậm chí Truyền Kỳ cảnh trở lên,họ có thể phá hủy mọi thứ chỉ bằng một cái nhất tay, sánh ngang với những tiên nhân trong chuyện thần thoại của Tần Giác kiếp trước,chỉ có bốn đại tông môn thế lực đỉnh cao mới có thể có cường giả như thế.

Lại hướng lên, thì cơ bản đều tụ tập tại Trung Châu thánh địa, cực kỳ thần bí .

Với thực lực một thiếu nữ cấp bậc Hoàng giai, hoàn toàn không có khả năng tạo thành ủy hiếp đối với Huyền Ất Sơn.

Vứt bỏ ý nghĩ nhàm chán này, Tần Giác lấy bầu rượu ra, đổ mấy giọt lên cỏ dại.

“Hẳn là không sai biệt lắm.”

Tần Giác tự lẩm bẩm.

Quả nhiên, chỉ thấy cỏ dại khẽ run lên, lập tức sáng lên hào quang màu trắng đục, ngay sau đó cỏ lá dường như phủ lên một lớp ngọc lục bảo, xanh nhạt vô cùng, càng thần kỳ là, trên lá vậy mà xuất hiện một vài hoa văn màu vàng, nhìn qua cực kỳ tối nghĩa,biểu tượng của việc trở thành linh thảo!

Ngắn ngủi mấy ngày, cỏ dại liền hoàn thành tiến hóa, tấn thăng phẩm giai chí linh cỏ, mặc dù chỉ là linh thảo bình thường, nhưng đã phi thường không thể tưởng tượng nổi.

“Xem ra sau này ngươi có thể hấp thu càng nhiều linh tửu .”

Nói xong, Tần Giác lại đổ ra mấy giọt rượu lên “Cỏ dại” rồi lẳng lặng quan sát.

Sau khi tấn thăng làm linh thảo, tốc độ tu luyện của gốc “Cỏ dại” tăng lên rõ rệt,không bao lâu mấy giọt linh tửu toàn bộ đã bị hấp thu luyện hóa,hoa văn màu vàng cũng theo đó trở nên sáng hơn.

Tuy nhiên, Tần Giác cũng không có tiếp tục rót rượu, như trước đó nói, tu luyện không phải chuyện một sớm một chiều,dục tốc bất đạt, một khi “Cỏ dại” đối với linh tửu sinh ra ỷ lại, như vậy rất có thể sau khi không có linh tửu liền không cách nào tu luyện, đây là điều Tần Giác không muốn nhìn thấy.

“Tu luyện tốt.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác ngửa mặt lên trời nằm xuống, hắn tiếp tục thư giãn một ngày sau những ý thích sinh hoạt hằng ngày.

Điều khiến Tần Giác phiền muộn là ngày hôm sau hắn thế mà lần nữa thấy được người thiếu nữ kia,vẫn như cũ ngồi xếp bằng ngồi trên tảng đá, nghiêm túc hấp thu thuần dương chi lực.

“Nàng sẽ không xem chỗ ta là nơi tu luyện chứ.”

Tần Giác im lặng liếc mắt, chợt nghĩ lại,dựa vào lời nói của thiếu nữ nếu như hấp thu thuần dương chi lực để tu luyện, thì đây thật sự là chỗ tốt để tu luyện, không chỉ không có người quấy rầy mà mỗi buổi sáng đều là thời điểm thuần dương chi lực nồng nặc nhất, thiếu nữ lại ở chỗ này tu luyện thì cũng rất bình thường.

Tần Giác thở dài chậm rãi đi đến cạnh đá xanh, lần này hắn không tạo nên bất kỳ lên gợn sóng gì, cho dù là võ giả Thiên giai cũng không phát hiện được, chớ đừng nói chi là thiếu nữ.

Ở trong mắt Tần Giác, mặt trời giống như là một nguồn năng lượng khổng lồ, vô cùng vô tận, mà thiếu nữ thì giống như là một cái vật chứa, đang không ngừng dẫn dắt thuần dương chi lực tiến vào trong cơ thể, luyện hóa thành linh lực.

Sau khi lặp đi lặp lại mấy trăm lần, thiếu nữ khí tức bắt đầu dần dần kéo lên, đạt đến Hoàng giai trung kỳ.

Mặc dù là Hoàng giai trung kỳ nhưng ở Huyền Ất Sơn thì không tính là cái gì, nhưng thiếu nữ có thể ở độ tuổi này đạt tới Hoàng giai trung kỳ thì cũng được xem là thiên tài, nếu không có gì ngoài ý muốn, sau này thành tựu thấp nhất là Thiên giai.

“Ngược lại là một hạt giống tốt có thể bồi dưỡng,có nên nói cho sư huynh hay không?”

Tần Giác lâm vào trầm tư.

Nếu như Huyền Ất Sơn chuyên môn bồi dưỡng thiếu nữ, lấy thiên phú tu luyện của thiếu nữ, hẳn là có thể tiến thêm một bước, thậm chí siêu việt Thiên giai, bước vào Chí Tôn cảnh.

Chỉ là thiếu nữ tu luyện không phải là Thanh Hư Kinh của Huyền Ất Sơn, không biết Bạch Nghiệp có thể tiếp nhận hay không.

Đang lúc Tần Giác nghiêm túc suy tư vấn đề này,thiếu nữ đã kết thúc tu luyện, mở to mắt.

Tần Giác vô ý thức ngẩng đầu, hướng mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không khí như đông lại, hai người đều sửng sốt.

Sau một khắc, thiếu nữ từ trên tảng đá nhảy lên, phẫn nộ

quát:

“Lại là ngươi!”

Tần Giác nháy nháy mắt, một mặt vô tội.

Ngoại trừ ta, còn có thể là ai?

“Ngươi đến cùng muốn làm cái gì?”

Thiếu nữ lạnh lùng nói.

“Ách … Câu nói này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng?”

Tần Giác ra vẻ mờ mịt nói:

“Ta luôn ở chỗ này.”

“Ngươi ở chỗ này?”

Thiếu nữ khẽ giật mình.

“Đúng vậy .”

Tần Giác chỉ vào viện lạc cách đó không xa nói:

“Ta ở ngay đó .”

“Không có khả năng!”

Thiếu nữ thề thốt bác bỏ:

“Ta đến nơi này rất nhiều lần, nơi đó căn bản không có ai ở!”

“Chắc ngươi nói là trước kia, ta có việc tạm thời rời đi một đoạn thời gian, bây giờ trở về tới .”

Tần Giác thản nhiên nói.

Rất rõ ràng, thiếu nữ hẳn là tại lúc Tần Giác tham gia thịnh

hội chém yêu đã trong khoảng thời gian này tiến vào Huyền Ất Sơn, nếu không không có khả năng không biết hắn ở chỗ này.

Nghe vậy, thiếu nữ nhất thời á khẩu không trả lời được, nhìn một chút toà viện lạc kia, lại nhìn một chút Tần Giác, cuối cùng lạnh hừ một tiếng, quay người rời đi.

“Khoang, đợi một chút.”

Tần Giác bỗng nhiên gọi lại thiếu nữ.

“Ngươi muốn như thế nào?”

Thiếu nữ dừng bước lại, cảnh giác nói.

“Ngươi tu luyện không phải Thanh Hư Kinh đúng không?”

Chương 4: Thuần Dương Chân Quyết

Ngay lập tức, thiếu nữ tỏ ra sợ hãi như rơi vào một hầm băng, nhưng sau đó trên người liền bộc phát một sức mạnh mãnh liệt khóa chặt Tần Giác lại.

Thiếu nữ chưa bao giờ nói công pháp mình tu luyện cho người ngoài biết, nên khi Tần Giác nói rằng cô không phải tu luyện Thanh Hư Kinh, thiếu nữ đã nghĩ ngay đến việc giết người diệt khẩu.

Nếu không một khi công pháp tu luyện của cô bị bại lộ, sẽ ngay lập tức dẫn đến họa sát thân.

“Ha ha, trước khi động thủ, ngươi không tìm hiểu rõ ràng thực lực đối thủ sao?”

Tần Giác thu hai tay về sau, cười nói.

Cho tới lúc này, thiếu nữ mới nghiêm túc đánh giá người thiếu niên trước mặt.

Giờ phút này Tần Giác áo trắng như tuyết, tư thế phượng hoàng tựa như tiên nhân từ trong tranh đi ra bất kể dung mạo hay khí chất đều vô cùng xuất chúng, xem ra cũng không phải là người bình thường, nhất là giờ phút này Tần Giác cố ý tỏa ra khí tức cường hãn, đổi lại thiếu nữ khác chỉ sợ sớm đã nhịn không được sinh ra yêu mến.

Nhưng một vị thiếu niên như vậy lại sống tại sườn đồi, còn có một tòa viện lạc đơn độc, không cần nghĩ cũng biết địa vị nhất

định không thấp.

Thiếu nữ hiểu rất rõ, mình chắc chắn không phải đối thủ của thiếu niên trước mắt này, chỉ là cô không ngờ rằng sẽ có người sống ở nơi này, hơn nữa còn có thể liếc mắt đã biết cô tu luyện không phải Thanh Hư Kinh.

“Ngươi đến cùng là ai?”

Thiếu nữ trầm giọng chất vấn.

“Ngươi có thể gọi ta là Tần Giác.”

Tần Giác cười cười, cũng không nói thân phận thật của mình cho thiếu nữ.

“Tần Giác …”

Thiếu nữ khẽ cau mày, tựa hồ muốn từ trong trí nhớ tìm kiếm cái tên này.

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi tên gì.”

Tần Giác lạnh nhạt nói.

Thiếu nữ do dự một chút, đáp:

“Lạc Vi Vi.”

Nàng biết rõ, muốn chạy trốn là không có khả năng, chỉ có thể tùy cơ mà ứng biến.

“Lạc Vi Vi đúng không.”

Tần Giác gật đầu nói:

“Tiếp theo ta hỏi cái gì ngươi đáp cái đó, nếu như ngươi biểu hiện trả lời tốt có lẽ ta có thể thả ngươi đi, như thế nào?”

Nhìn thiếu niên trước mắt sâu không lường được, Lạc Vi Vi trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào.

“Ngươi tu luyện là công pháp gì?”

Tần Giác hỏi thẳng vào vấn đề.

“…”

Lạc Vi Vi trầm mặc.

“Yên tâm, bất kể ngươi tu luyện là công pháp gì, ta đều sẽ không cướp đoạt, càng sẽ không công khai.”

Dường như nhìn thấu suy nghĩ nội tâm thiếu nữ, Tần Giác nghiêm mặt nói.

“Thật không?”

Thiếu nữ hơi có vẻ hoài nghi.

“Đương nhiên là thật.”

Nghe vậy, thiếu nữ cắn răng nói:

“Thuần Dương Chân Quyết, ta tu luyện là Thuần Dương Chân Quyết.”

Tần Giác không nghĩ thiếu nữ thế mà tin tưởng lời hắn nói một cách đơn giản như vậy, quả nhiên nữ hài tử đều dễ lừa gạt, bất kể ở thế giới nào.

Chờ một chút!

Thuần Dương Chân Quyết?

Không phải đó là công pháp tu luyện trong truyền thuyết của Thuần Dương Thánh Giả sao?

Chẳng lẽ thiếu nữ này đạt được truyền thừa của Thuần Dương Thánh Giả?

Thuần Dương Thánh Giả là một vị cường giả Thánh cảnh của mấy trăm năm trước, Tần Giác đã nhìn thấy hắn trong những cuốn sách cổ, nghe nói lúc ấy cả bốn đại tông môn đều bị hắn ép không ngóc đầu lên được, nhưng về sau chẳng biết tại sao lại đột nhiên mất tích, không còn ai gặp lại hắn.

Không có gì ngạc nhiên khi thiếu nữ khẩn trương như vậy, nếu như bị người ngoài biết công pháp cô tu luyện là Thuần Dương Chân Quyết đừng nói thế lực nhỏ như Huyền Ất Sơn và Tinh môn, chỉ sợ rằng ngay cả bốn đại tông môn đều có thể xuất thủ.

Không thể không nói thiếu nữ thực sự còn rất trẻ, thế mà lại tuỳ tiện nói với hắn bí mật này một cách dễ dàng, nếu như lời Tần Giác nói có ý khác thì thiếu nữ chắc chắn phải chết .

May mà Tần Giác không có hứng thú gì với Thuần Dương Chân Quyết, dù sao nếu hắn muốn anh thì hắn hoàn toàn có thể đạt được công pháp tu luyện cao hơn.

“Từ đâu ngươi có được Thuần Dương Chân Quyết? Vì sao muốn gia nhập Huyền Ất Sơn của chúng ta.”

Tần Giác suy nghĩ một chút, hỏi.

So với Thuần Dương Chân Quyết thì Tần Giác lại càng để ý hơn nguyên nhân vì sao thiếu nữ lại gia nhập Huyền Ất Sơn.

Thấy biểu hiện Tần Giác không thay đổi gì, thiếu nữ thở phào nhẹ nhõm, thực tế cô cũng chỉ nghe nói qua tên của Thuần Dương Thánh Giả mà thôi, về phần vị Thuần Dương Thánh Giả này mạnh đến cỡ nào, thiếu nữ cũng không biết.

Nếu không cô tuyệt đối sẽ không dám nói ra Thuần Dương Chân Quyết .

“Là mẫu thân của ta trước khi chết giao cho ta.”

Thiếu nữ ngập ngừng nói:

“Huyền Ất Sơn là tông môn võ đạo duy nhất trong khu vực này, ta muốn trở nên mạnh hơn cho nên ta muốn gia nhập Huyền Ất Sơn.”

Sau khi nghe thiếu nữ miêu tả xong, Tần Giác đã suy nghĩ thấu đáo mặc dù thiếu nữ tận lực bỏ qua rất nhiều thứ, nhưng có thể khẳng định thiếu nữ không phải là nội ứng Tinh môn phái tới, như thế là đủ rồi .

Tần Giác cũng không lo lắng thiếu nữ nói dối, bởi vì nếu như thiếu nữ nói dối hắn có thể nhìn ra ngay lập tức.

Về phần mẫu thân thiếu nữ tại sao lại có Thuần Dương Chân Quyết, cùng Thuần Dương Thánh Giả là quan hệ như thế nào Tần Giác một chút cũng không muốn biết, với lại thiếu nữ nhìn qua tựa hồ rất có tiềm năng trở thành nhân vật chính.

“Tốt, ngươi trả lời ta rất hài lòng, ngươi có thể đi.”

Tần Giác uống một ngụm rượu, khua tay nói.

“Gì?”

Thiếu nữ khuôn mặt sững sờ, có chút không phản ứng kịp.

Đây có phải là kết thúc không?

“Nhân tiện ngươi đừng nói ai về việc tu luyện Thuần Dương Chân Quyết, đừng nói cho bất kỳ ai, mặt khác nếu như ngươi nguyện ý, có thể tiếp tục tới đây tu luyện.”

Tần Giác suy tư một lát, lại nói.

“Được … Cảm ơn … Tần … Sư huynh?”

Nói xong thiếu nữ co cẳng chạy không chút do dự, tựa hồ sợ Tần Giác sẽ đuổi theo và ăn thịt nàng.

Đối với vấn đề này, Tần Giác có chút không nói nên lời, vậy mà gọi hắn là sư huynh, thiếu nữ kia chẳng phải cũng trở thành sư thúc của Huyền Ất Sơn sao?

Ngày hôm sau, Tần Giác nghĩ rằng thiếu nữ sẽ bị tâm lý vì chuyện ngày hôm qua không dám đến nữa.

Nhưng thật bất ngờ khi Tần Giác mang theo bầu rượu ra ngoài sân, thiếu nữ vẫn ngồi xếp bằng trên tảng đá tu luyện khiến Tần Giác trong một lúc cảm thấy dở khóc dở cười, không biết nên nói cô nương này là đơn thuần hay tâm đại.

Tần Giác không quấy rầy thiếu nữ mà là tìm một chỗ ngồi xuống, rót rượu cho "Cỏ dại".

Không lâu sau, thiếu nữ mở mắt nhìn thấy Tần Giác ngồi xổm bên cạnh "Cỏ dại" hiếu kỳ nói: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Tần Giác quay đầu lại và nói với một nụ cười hì:

"Tại sao ngươi không sợ ta?"

Thiếu nữ xinh đẹp đỏ mặt, lấy hết dũng khí nói: "Ta cảm thấy ngươi không phải là người xấu."

Tần Giác: "???"

Lý do là gì?

Tuy nhiên ta xác thực không phải là người xấu.

Mặc dù Tần Giác đã sống ở thế giới này được mười năm nhưng tính cách anh cũng không vì vậy mà thay đổi, nếu không làm thế nào anh lại có thể uống rượu ca hát mỗi ngày, ở lại Huyền Ất Sơn cũng không nguyện ý đi đâu?

Đổi thành bất cứ người nào, chỉ sợ đã sớm thống trị thế giới.

“Thật ra ta còn có một vấn đề không có hỏi ngày hôm qua, ngươi có thể trả lời ta không?”

Tần Giác thần bí nói.

“Vấn đề gì?”

Thiếu nữ nghi hoặc.

“Công pháp này của ngươi ban đêm còn có thể tu luyện sao?”

Lạc Vi Vi: “…”

“Có thể nhưng tốc độ tu luyện sẽ giảm đi rất nhiều, bình thường chỉ có buổi sáng mới là thời điểm thuần dương chi lực mạnh nhất, lúc này tu luyện có thể nhận được kết quả gấp đôi với một nửa nỗ lực.”

“Thì ra là thế.”

Tần Giác bừng tỉnh:

“Nói như vậy nếu ngươi tu luyện ở chỗ này mỗi buổi sáng thì tương đương với việc nằm trong ao Linh tủy, khó trách ngươi sẽ không cảm thấy ta là người xấu.”

“…”

Thiếu nữ há to miệng, không nói nên lời.

Chương 5: Sư Huynh Không Đáng Tin Cậy

Sáng sớm,màn đêm tiêu tan,ánh nắng ấm áp dần lên, chiếu sáng cả Huyền Ất Sơn.

Lạc Vi Vi giống thường ngày thay quần áo rửa mặt, sau đó đi đến sườn đồi phía sau Huyền Ất Sơn.

Một tháng trước,mẫu thân Lạc Vi Vi vì nhiễm bệnh nặng nên đã qua đời, trước khi mất đã đem Thuần Dương Chân Quyết giao cho nàng và bảo nàng tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết sự tồn tại của Thuần Dương Chân Quyết.

Sau khi mẫu thân qua đời, Lạc Vi Vi bị ức hiếp và đối xử lạnh nhạt,kể từ đó nàng mới hiểu rằng, muốn nhận được sự tôn trọng của người khác thì chỉ có trở thành võ giả trong truyền thuyết.

Vì vậy để trở nên mạnh mẽ hơn, Lạc Vi Vi không còn chỗ để đi nên đã lựa chọn gia nhập Huyền Ất Sơn.

Nhờ thiên phú tu luyện mạnh mẽ, Lạc Vi Vi thuận lợi thông qua được khảo hạch nhập môn của Huyền Ất Sơn.

Bởi vì Thuần Dương Chân Quyết có công năng bắt chước rất mạnh, cho nên dù là đạo sư Huyền Ất Sơn cũng nhìn không ra công pháp nàng tu luyện là gì .

Không bao lâu, Lạc Vi Vi đã tìm được một chỗ tu luyện tuyệt vời, đó là một sườn đồi.

Sườn đồi này đối diện với mặt trời vào mỗi buổi sáng, là nơi thuần dương chi lực nồng đậm nhất Huyền Ất Sơn,Lạc Vi Vi ở chỗ

này tu luyện một buổi sáng sớm, tương đương với khổ tu nửa tháng!

Đây cũng là lý do tại sao Lạc Vi Vi có thể trong thời gian ngắn liên tiếp đột phá bước vào Hoàng giai trung kỳ, phải biết rằng nàng chỉ vẻn vẹn tu luyện một tháng mà thôi.

Để cho an toàn, Lạc Vi Vi cố tình quan sát cẩn thận xung quanh sườn đồi,bao gồm viện lạc,sau khi xác định không có bất luận người nào đến, Lạc Vi Vi mới an tâm tu luyện.

Tuy nhiên Lạc Vi Vi đã không đến đây vài ngày vì khoá học võ đạo do đạo sư Huyền Ất Sơn truyền dạy.

Không nghĩ tới đến lúc nàng lần nữa tới đây tu luyện, lại đột nhiên nhảy ra một cái thiếu niên.

Tuổi tác thiếu niên nhìn cũng không chênh lệch với nàng, lúc đầu Lạc Vi Vi còn tưởng rằng đối phương cũng là đệ tử Huyền Ất Sơn chỉ là trùng hợp qua đường.

Nhưng ngày hôm sau, thiếu niên lại lần nữa xuất hiện!

Điều còn bất ngờ hơn nữa là, thiếu niên chỉ liếc mắt đã nhìn thấu công pháp nàng tu luyện không phải Thanh Hư Kinh, điều này làm Lạc Vi Vi bị chấn kinh.

Bởi vậy phản ứng đầu tiên của Lạc Vi Vi là giết người diệt khẩu.

Nhưng cực kỳ đáng tiếc, nàng hoàn toàn không phải đối thủ của thiếu niên.

Thiếu niên tên là Tần Giác,sống trong viện lạc bên cạnh sườn đồi, mặc dù có một chút không giải thích được, nhưng thiếu niên buông tha nàng, đồng thời cố ý căn dặn, không được nói chuyện tu luyện Thuần Dương Chân Quyết cho bất luận kẻ nào và cho phép

nàng tiếp tục ở nơi đó tu luyện.

A, đồ ngốc mới tiếp tục ở nơi đó tu luyện!

Nhưng mà, trải qua một đêm đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Lạc Vi Vi vẫn là quyết định tiếp tục tu luyện bên cạnh sườn đồi.

Một là bởi vì mỗi buổi sáng bênh cạnh sườn đồi thuần dương chi lực thực sự quá mức nồng đậm, không thua gì một ao Linh tủy thông thường, Lạc Vi Vi thực sự không nguyện ý dễ dàng buông tha.

Thứ hai là Lạc Vi Vi cảm thấy Tần Giác không phải là người xấu, nếu không sẽ không có khả năng thả nàng.

Với suy nghĩ này, Lạc Vi Vi tu luyện mấy ngày ở bên cạnh sườn đồi, mặc dù không biết thân phận thật Tần Giác, nhưng có thể khẳng định Tần Giác tuyệt đối không phải đệ tử thông thường.

Vì đệ tử thông thường thì làm sao có thể rãnh rỗi cả ngày không có việc gì?

Đi đến một bên đá xanh, mặt trời vừa mới dâng lên, Tần Giác còn chưa tỉnh lại, Lạc Vi Vi ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Tia sáng chói mắt chiếu lên trên người thiếu nữ,khiến thiếu nữ càng thêm thuần khiết,giống như cùng cảnh vật xung quanh hòa làm một thể.

Thuần Dương Chân Quyết được xưng là chí cương chí dương công pháp tu luyện đỉnh cấp, mặc dù Lạc Vi Vi là cô bé, nhưng lại rất hợp với nàng, mỗi thời mỗi khắc đều có đại lượng thuần dương chi lực tràn vào trong cơ thể thiếu nữ, sau đó hóa thành linh lực.

Tại Linh Ương Giới ngoại trừ linh khí bên ngoài, còn có các loại công pháp tu luyện thiên kì bách quái,ví dụ như Dẫn Tinh

Quyết của Tinh môn, có thể hấp thu tinh thần chi lực biến hoá để cho bản thân sử dụng,một ít công pháp hấp thu Thuần âm chi lực như tông môn ma đạo trong truyền thuyết.

Tóm lại, bất luận là phương thức tu luyện nào,mục đích cũng là vì mạnh lên

Theo mặt trời dần dần dâng lên,xung quanh thuần dương chi lực càng lúc càng nồng nặc,

Lạc Vi Vi mặt không có biểu hiện gì, tập trung vận chuyển công pháp giống như lão tăng nhập định không nhúc nhích tí nào.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết qua bao lâu, Lạc Vi Vi phun ra một ngụm trọc khí, mở to mắt, phát hiện Tần Giác cũng giống mấy ngày trước nằm tại trên bãi cỏ, nhàn nhã uống rượu.

“Tu luyện đã kết thúc?”

Tần Giác cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Thiếu nữ nhẹ gật đầu, lại lo lắng Tần Giác nhìn không thấy, thế là “Ân” một tiếng.

“Hẹn ngày gặp lại .”

Tần Giác không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Lạc Vi Vi: “…”

“Ngươi không cần tu luyện sao?”

Thiếu nữ không hề rời đi, mà là cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Không cần .”

Tần Giác hơi ngạc nhiên, lần trước, sau khi hắn bộ lộ suy nghĩ thật của thiếu nữ, đây là lần đầu tiên thiếu nữ chủ động nói

chuyện với hắn .

“Tại sao?”

“Bởi vì ta rất mạnh .”

Tần Giác trả lời chân thật.

“Mạnh bao nhiêu?”

Thiếu nữ vẻ mặt tò mò.

“Không biết .”

Tần Giác nhún vai.

“Hừ, không muốn nói vậy thôi .”

Đối với chuyện này, Tần Giác rất bất lực, hắn đúng thật không biết mình mạnh đến mức nào.

“Ngày mai ta cùng đạo sư tiến về Hắc Sâm Lâm lịch luyện, mấy ngày tới ta sẽ không đến đây.”

Do dự thật lâu, thiếu nữ mở miệng nói ra.

“Hắc Sâm Lâm, nơi đó không phải rất nguy hiểm sao?”

Tần Giác nhíu mày.

Hắc Sâm Lâm là một mảnh sơn lâm to lớn, được xưng “Yêu thú sơn lâm”,là nơi sinh tồn của các loại yêu thú hình thù kỳ quái, thậm chí có một ít yêu thú đã đạt đến cấp bậc Thiên giai, vô cùng nguy hiểm.

“Vâng, lần lịch lãm này rất quan trọng, tất cả đệ tử mới đều muốn tham gia,Võ trưởng lão tự mình dẫn đội, còn có mấy vị đạo sư .”

Thiếu nữ chân thành nói.

“Võ trưởng lão …?”

Tần Giác nhíu mày suy tư, hồi lâu mới nhớ tới vị Võ trưởng lão này đến cùng là ai.

Võ trưởng lão Võ Anh,một trong những đồ đệ của Bạch Nghiệp,đã lâu Tần Giác không có gặp qua hắn.

“Ta biết rồi,hãy chú ý an toàn .”

Sau một hồi lâu, Tần Giác mới nói một câu.

Lạc Vi Vi: “…”

…

“Ta tay trái một thức Thái Cực quyền, tay phải một kiếm đâm trước người, quét chân chiêu này gọi Thanh Tuyết, phá khinh công phi yến …”

Tần Giác dựa vào tảng đá,vừa ca hát,vừa uống rượu,vô cùng thư giãn.

Nếu như có thể đặt tất cả người xuyên việt ở chung một chỗ, Tần Giác tin tưởng mình hẳn là người thoải mái nhất trong số đó, không chỉ không cần tu luyện mà còn trở thành tồn tại cường đại nhất trên thế giới này.

So với những người động một tí là tu luyện hàng ngàn hàng vạn năm, người bị từ hôn, bị nhục nhã thì Tần Giác là người quá may mắn.

Ngay lúc Tần Giác nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc lúc thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng mờ..

“Cái gì vậy?”

Tần Giác trong tiềm thức giơ nắm đấm lên.

“Chờ một chút! Sư đệ, là ta!”

“Bóng mờ” vội vàng kêu lên.

Nắm đấm Tần Giác trì trệ và đã nhìn rõ người trước mặt hắn là Bạch Nghiệp.

“Ngươi đến làm gì?”

Tần Giác bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

“Ngươi nói gì vậy, ta thế nhưng là sư huynh của ngươi, đương nhiên phải thường xuyên tới nhìn ngươi một chút, lỡ không may ngày nào đó ngươi chết ở chỗ này thì không người nào biết .”

Bạch Nghiệp đặt mông ngồi bên cạnh Tần Giác thản nhiên nói.

Tần Giác: “…”

“Có chuyện gì thì nói thẳng đi!”

“Ách … Là như thế này .”

Bạch Nghiệp lập tức nhanh chóng nói ra:

“Ta có đồ đệ, bởi vì ăn nhầm đan dược ta luyện chế nên ngồi xổm trong nhà cầu ba ngày ba đêm, cả người đều đã mệt lả…”

“Chuyện này có liên quan gì tới ta?”

Tần Giác nhịn không được nên ngắt ngang,giống như nhớ tới cái gì, ngạc nhiên nói: “Ngươi nói tên đồ đệ này, sẽ không phải là Võ Anh chứ?”

“Làm sao ngươi biết?”

Bạch Nghiệp kinh ngạc.

Tần Giác: "…"

Tần Giác biết trình độ luyện dược của Bạch Nghiệp, chỉ là không nghĩ tới lại luyện ra đồ vật có thể làm một vị võ giả Địa giai bị thê thảm.

Thấy Tần Giác trầm mặc, Bạch Nghiệp nói tiếp:

"Lúc đầu ta muốn cho hắn dẫn đầu đệ tử đi Hắc Sâm Lâm lịch luyện, kết quả bây giờ hắn đứng cũng không vững, những người khác lại không có thời gian, cho nên ta muốn nhờ sư đệ ngươi …"

"Không được!"

Tần Giác không chút do dự cự tuyệt.

"Sư đệ …"

"Không được là không được ."

Hắn cũng không muốn lần nữa lại tham gia loại hoạt động nhàm chán này.

"Tần Giác!"

Bạch Nghiệp cắn răng, dựng râu trừng mắt quát:

"Ta lấy thân phận chưởng môn Huyền Ất Sơn, ra lệnh ngươi nhất định phải dẫn đầu đệ tử tiến về Hắc Sâm Lâm lịch luyện, nếu không ta phạt ngươi diện bích ba năm!"

"Ha ha ."

Tần Giác cười nhạt, căn bản không có để uy hiếp của Bạch Nghiệp ở trong lòng.

"Sư đệ, coi như ta cầu xin ngươi, được không?"

Bạch Nghiệp trong nháy mắt nhụt chí, khóc không ra nước mắt nói.

“Trương Kỷ Trần đâu?”

“Hắn cũng vậy, ăn đan dược ta luyện chế …”

Tần Giác: “???”

Không đợi Tần Giác mở miệng, Bạch Nghiệp vội nói:

“Còn lại mấy vị trưởng lão khác đều đang bế quan, không phải ta không đi được tuyệt đối sẽ không tới quấy rầy sư đệ ngươi, ngươi hãy giúp ta lần này .”

Tần Giác thở dài bất đắc dĩ gật đầu:

“Được .”

Chương 6: Ngươi Hãy Giữ Lại mà Dùng

Bởi vì hai vị trưởng lão Võ Anh cùng Trương Kỷ Trần đã "vô tình" ăn đan dược được Bạch Nghiệp luyện chế, dẫn đến chuyện Tần Giác buộc phải trở thành người chịu trách nhiệm về việc này.

Thực tế, Tần Giác vốn không đồng ý, nhưng hắn chợt nhớ tới người thiếu nữ tên là Lạc Vi Vi, hai người mặc dù rất ít khi liên lạc, nhưng cũng coi như là có quen biết, nên Bạch Nghiệp mới cầu khẩn, rồi mới miễn cưỡng đồng ý.

"Tiểu gia hỏa, ngày mai ta có thể sẽ phải ra ngoài một lúc, ngươi phải tu luyện thật tốt ."

Tần Giác nói với "Cỏ dại".

Dường như nghe hiểu lời Tần Giác nói, "Cỏ dại" khéo léo nghiêng lá, tỏ ra đã hiểu rõ .

"Haizz, có một sư huynh không đáng tin như thế này, thật là khó khăn ."

Tần Giác thở dài bất đắc dĩ mở ra cuộn giấy mà Bạch Nghiệp cho hắn rồi nghiêm túc nhìn vào.

Mặc dù Tần Giác là sư thúc tổ trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Huyền Ất Sơn, cũng là Phó chưởng môn trên danh nghĩa, nhưng Tần Giác cơ hồ chưa hề tham dự qua các cuộc họp nội bộ của Huyền Ất Sơn, chứ đừng nói đến việc truyền dạy võ đạo và đi ra ngoài lịch luyện .

Thậm chí từ khi Bạch Nghiệp lên làm chưởng môn, hắn đều ở

trên sườn đồi không lúc nào rời đi.

Xem hết cuộn giấy, Tần Giác mới hiểu được tất cả những chuyện trong lần lịch luyện này.

Cách thứ võ đạo như là đi ngược dòng nước, nếu không tiến lên thì sẽ thụt lùi, ngoại trừ tu luyện ra, điều quan trọng nhất là thực chiến, chỉ có trải qua các trận chiến đấu sinh tử, mới có thể được xưng tụng là một vị võ giả có trình độ.

Hàng năm, Huyền Ất Sơn đều tổ chức cho các đệ tử mới của mình đi vào Hắc Sâm Lâm để trải nghiệm, đồng thời căn cứ theo số lượng yêu thú bị săn giết, ba người đứng đầu có thể lấy được sức mạnh linh lực và thực lực sẽ được tăng lên đáng kể.

Lịch luyện kéo dài trong vòng ba ngày, trong đó các đệ tử săn giết ít hơn ba yêu thú, có thể vào bằng cổng ngoài, nếu săn giết được ba yêu thú trở lên, thì được phép trực tiếp vào cổng trong, việc săn giết yêu thú dựa trên cấp bậc, cấp thấp nhất là Hoàng giai.

Tần Giác mặc dù thay thế Võ Anh trở thành người phụ trách chính cho việc trải nghiệm lần này, nhưng nhiệm vụ rất đơn giản, chỉ cần cam đoan đảm bảo an toàn cho các đệ tử đến Hắc Sâm Lâm luyện tập là được, về phần các chuyện khác, Tần Giác hoàn toàn không cần lo lắng, dù sao đồng hành cùng còn có mấy vị đạo sư nữa.

“Chỉ cần coi nó như là một chuyến du ngoạn.”

Thu hồi cuộn giấy, Tần Giác tự an ủi chính mình như vậy.

…

Hắc Sâm Lâm cách Huyền Ất Sơn chừng hơn ngàn dặm, nếu như đi bộ, chí ít cần thời gian là nửa tháng, bởi vậy nhất định phải cưỡi sư thứu đặc biệt được thuần hóa mới có thể nhanh chóng đến

được nơi.

Đáng nhắc tới sư thứu, chúng không thuộc loại yêu thú, nhưng lại có hình thể to lớn, có thể chịu tải hơn mười người, ngày đi nghìn dặm, ở Huyền Ất Sơn cho tới nay đều sử dụng làm phương tiện phi hành, lúc trước Tần Giác đã đi tham gia thịnh hội Chém Yêu này, Bạch Nghiệp đã trang bị cho hắn một cái, nhưng cuối cùng bị Tần Giác cự tuyệt .

Ngày hôm sau, khi Tần Giác đi vào địa điểm xuất phát, trên thân mấy con sư thứu đã có đầy đệ tử ngồi lên, cầm đầu là mấy mấy vị đạo sư cấp bậc Huyền giai, mà Bạch Nghiệp đang đứng ở đằng xa chờ hắn.

“Sư đệ, ngươi rốt cục đã tới rồi!”

Nhìn thấy Tần Giác xuất hiện, Bạch Nghiệp lập tức thở phào nhẹ nhóm, muốn xông lên ôm chặt lấy Tần Giác .

“Nhiều người như vậy?”

Tần Giác nhìn lướt qua, rất ngạc nhiên.

“Đây đều là các đệ tử mới được tuyển vào năm nay, họ là tương lai của Huyền Ất Sơn, sư đệ, giao cho ngươi đó!”

Bạch Nghiệp thần sắc trịnh trọng nói .

Tần Giác im lặng liếc mắt:

“Ta biết rồi, yên tâm đi .”

“Đúng rồi, cái này cho ngươi .”

Bạch Nghiệp lấy ra một cái bình ngọc, giao cho Tần Giác .

“Đây là cái gì?”

“Đan dược do ta luyện chế ra, nếu có một đệ tử bị thương, có thể cho bọn họ ăn cái này.”

“Được rồi, ngươi nên giữ lại tự mình dùng đi.”

“…”

Nói xong câu đó, Tần Giác không để ý tới Bạch Nghiệp nữa, bay lên đầu một con sư thứu ở trong số đó.

“Sư thúc tổ .”

Một đạo sư đứng trên sư thứu vội vàng khom người hành lễ, gây nên một chút náo động.

“Nào đi thôi .”

Tần Giác ngồi khoanh chân xuống, ngửa đầu và uống một ly rượu .

“Được!”

Tên đạo sư kia lập tức cất giọng nói:

“Lên đường!”

Hô -

Khi những con sư thứu vỗ cánh thì cuồng phong nổi lên, rất nhanh liền bay lên không trung, bay về phía chân trời.

“Ngồi vững, trong một ngày chúng ta sẽ đến được địa điểm.”

Tên đạo sư kia nói tiếp .

Điều đáng nhắc tới là, lần này có tổng cộng có hơn hai trăm đệ tử tham gia lịch luyện, chia ra sáu con sư thứu để di chuyển, Lạc Vi Vi cũng không ngồi cùng với con sưu thứu mà Tần Giác đang

cười .

“Này, các ngươi nghe thấy không, vừa rồi Trần đạo sư gọi người kia là sư thúc tổ, chẳng lẽ hắn là sư đệ chưởng môn?”

Có người nhịn không được thấp giọng nói .

“Ta cũng nghe thấy, nhưng nhìn qua hắn dường như bằng tuổi với chúng ta.”

Một người khác phụ hoạ theo.

“Ngươi hiểu cái gì, võ giả cũng có thể trẻ tuổi, nhưng có thể là bề ngoài của họ trông trẻ tuổi thì sao?”

“Ách … Ngươi nói đúng .”

Rất nhiều đệ tử mới ầm ĩ nói về điều đó, bọn họ đều vừa mới gia nhập vào Huyền Ất Sơn, cũng không biết Tần Giác là ai, bởi vậy nên tràn ngập hiếu kỳ .

Đối với điều này, Tần Giác không thèm để ý chút nào, dù sao cảnh tượng tương tự hắn cũng đã gặp qua vô số lần rồi, trước đó khi tham gia thịnh hội Chém Yêu, có một số người còn coi hắn là để tự của các môn phái khác.

Cùng lúc đó, Lạc Vi Vi, ngồi ở trên một con sư thứu khác đưa mắt nhìn sang hướng bên này, thấy Tần Giác xuất hiện trong nháy mắt nàng liền chú ý tới đối phương, nhưng lại không dám xác định, cộng với khoảng cách quá xa, không thể nghe rõ lời nói của tên đạo sư kia, cho nên có chút mờ mịt .

“Hắn tới đây làm gì?”

Lạc Vi Vi bối rối không có cách nào giải thích nổi.

Với thực lực Tần Giác đã thể hiện trước đó, hiển nhiên không thể nào là đệ tử mới, dù sao, nếu là người mới thì sao có thể mỗi

ngày đều không có làm việc gì như vậy?

Đạo sư thì càng không có khả năng, đạo sư của Huyền Ất Sơn, Lạc Vi Vi cơ bản đều đã gặp qua, huống chi, nếu xem như là một đạo sư, thì cũng không thể nhìn thấu được các kỹ thuật tu luyện công pháp của nàng.

Lạc Vi Vi bỗng nhiên có một ý nghĩ lớn mật.

Chẳng lẽ hắn là Võ trưởng lão, người phụ trách lãnh đạo đội?

Thế nhưng ngày hôm qua không phải nói là vị Võ trưởng lão kia bởi vì một số lý do, tạm thời không thể nào dẫn đội, nên thay người sao? Với lại một người họ Võ, một người họ Tần, đó là điều thực sự khác biệt .

Nghĩ tới đây, Lạc Vi Vi đột nhiên kịp phản ứng, đúng a, thay người, rất có thể là Tần Giác thay thế cho vị Võ trưởng lão kia.

Nói một cách khác, Tần Giác ít nhất cũng là cùng cấp bậc với vị trưởng lão!

Lạc Vi Vi có chút khó có thể tin, mới nhìn qua tuổi tác chắc cùng tuổi với nàng, chỉ biết rằng mỗi ngày hắn uống rượu rồi đi ngủ, nhưng lại thật sự là một vị cường giả Địa giai?

Cho dù cực kỳ không nguyện ý chấp nhận điều này, nhưng trước mắt dường như đây là cách duy nhất để giải thích cho chuyện này.

“Hắn rốt cuộc là ai …”

Thiếu nữ cắn môi một cái, biểu cảm cực kỳ phức tạp .

Ở phía bên kia, Tần Giác hoàn toàn không biết mình đã được một thiếu nữ để mắt tới, chỉ lạnh nhạt uống rượu.

Làn gió thổi tới làm lay động sợi tóc của hắn, bạch y tung bay,

không nhiễm một chút khói lửa nhân gian, nhất là cặp mắt kia, trong veo thâm thúy, như bầu trời đầy sao mênh mông rộng lớn .

Rất nhiều đệ tử nữ ngồi phía sau nhìn thấy bức tranh này, đều lộ ra thần sắc say mê, cho dù không nhìn thấy dung mạo của Tần Giác, thì phần này khí chất này cũng đã quá mức phi thường, tựa như tiên nhân hạ phàm du thế.

Đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa Tần Giác với những người khác, ai nói vô địch bất khả chiến bại thì nhìn giống bình thường đâu?

Chương 7: Hắc Sâm Lâm

“Phần mộ khói cổ xưa, xin hỏi chiều nay là vào năm nào.

Trong giấc mộng ta nguyện đi đến Nhạn Môn Quan.

Hỏi tội cung điện Sâm La, trách ta vì những cơn sóng điên cuồng, quân không thấy ta đạp phá ngọc chằng chịt …”

Trên lưng sư thứu, Tần Giác lên tiếng hát vang, như thể những người chung quanh đều không tồn tại, có mấy vị đạo sư tựa hồ như đã quen với cảnh này từ lâu lắm rồi, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Tiếng hát của Tần Giác không phải là âm thanh của tự nhiên, nhưng lại cực kỳ dễ nghe, tăng thêm vài phần cuồng vọng không bị trói buộc tự do thoải mái, có thể nói là kết hợp với bài hát này thật sự hoàn mỹ, làm cho người khác nhịn không được vì đó mà say mê, vì vậy đã gây được sự chú ý của mấy đệ tử trên những con sư thứu khác.

“Đó là ai, hát thật hay.”

“Đây là bài hát nào, trước kia chưa từng nghe qua .”

“Các ngươi có phát hiện ra hay không, người kia không chỉ có tiếng hát êm tai, mà lại có dáng vóc rất đẹp trai nữa!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Thật đẹp!”

“…”

Nghe được các nữ đệ tử xung quanh phấn khích lên tiếng, Lạc Vi Vi vẫn khá bình tĩnh, trước đó nàng đã từng nghe Tần Giác ca

hát, bởi vậy cũng không có kinh ngạc gì nữa .

Nhưng bây giờ cũng có thể khẳng định rằng, người kia đúng là Tần Giác .

Sau khi hát xong, Tần Giác ngửa đầu uống cạn rượu trong bầu, sau đó chợt nằm xuống, ngủ thiếp đi .

Đám người: "…"

Các đệ tử được tuyển chọn vào Huyền Ất Sơn, cơ bản đều có tư chất cùng thiên phú, khi sư thứu không ngừng bay lên, rất nhiều đệ tử đã bắt đầu chuyển sang trạng thái tu luyện, mặc dù thời gian một ngày không có dài lắm, nhưng lại thực sự gian nan, đặc biệt là ở trên lưng này.

Lạc Vi Vi tất nhiên cũng không ngoại lệ, nàng cật lực bắt chước, Thuần Dương Chân Quyết gần giống với Thanh Hư Kinh, thậm chí đạo sư cũng nhìn không ra, đây cũng là lý do tại sao nàng lại dễ dàng trốn được trong Huyền Ất Sơn hơn một tháng.

Trong nháy mắt một ngày đã trôi qua, sư thứu rốt cục đã đến được Hắc Sâm Lâm, Tần Giác duỗi lưng một cái và tỉnh dậy.

Xa xa có thể nhìn thấy một khu rừng với những dãy núi vô tận ở cuối tầm mắt, có tiếng thú gào truyền tới, khiến mọi người sửng sốt.

Bởi vì hàng năm đều sẽ có những đệ tử mới đến luyện tập tại Hắc Sâm Lâm, cho nên Huyền Ất Sơn cố ý thiết lập một phân đường tại nơi đây, dưới sự điều khiển của đạo sư, sư thứu chậm rãi hạ cánh xuống bên ngoài phân đường, mấy tên võ giả đóng quân tại hội trường chi nhánh Huyền Ất Sơn lập tức tiến lên chào đón.

"Bá!"

Tần Giác ghét nhất là ứng phó với loại hoàn cảnh này, dứt khoát trực tiếp vọt qua mấy vị võ giả Huyền Ất Sơn này, tự mình bước vào bên trong phân đường, chỉ để lại một đám đệ tử cùng đạo sư đang trợn mắt há hốc mồm.

“Vừa rồi … có phải là thứ gì đó đi lướt qua?”

Một tên võ giả canh giữ phân đường nháy nháy mắt, mờ mịt nói.

“Không thấy rõ, hình như là người nào đó?”

Một tên võ giả phân đường khác không chắc chắn nói .

“Là sư thúc tổ.”

Trần đạo sư, người đã ngồi cùng Tần Giác trên một con sư thứu trước đó, nhảy xuống và nói ra.

Nghe vậy, mấy tên võ giả phân đường bừng tỉnh nhận ra:

“Thì ra là thế .”

Bọn họ đều là những võ giả bước ra từ Huyền Ất Sơn, tất nhiên là biết Tần Giác, lập tức không cần phải nhiều lời nữa.

“Đúng rồi, Võ trưởng lão đâu?”

Võ giả cầm đầu hội trường hỏi.

Hắn tên là Trương Nhạc, là người đứng đầu phân đường đóng giữ nơi đây, phụ trách tiếp đãi các đạo sư cùng đệ tử đến rèn luyện tại Huyền Ất Sơn.

“Võ trưởng lão không có tới .”

Trần đạo sư cười khổ nói:

“Bởi vì một số lý do về thân thể, Võ trưởng lão không có cách nào tham gia lịch luyện lần này, chỉ có thể thay thành người khác .”

“Thay người khác, ai vậy?”

Trương Nhạc sững sờ .

“Ngươi vừa rồi cũng nhìn thấy .”

“Chẳng lẽ là … Sư thúc tổ?”

Trương Nhạc khóe mắt có chút run rẩy .

“Không sai .”

Trần đạo sư nhẹ gật đầu .

“…”

Không phải Trương Nhạc có thành kiến gì với Tần Giác, nhưng ở trong ấn tượng của hắn, Tần Giác từ trước đến nay cái gì cũng đều không quan tâm, hơn nữa còn thích uống rượu, một vị sư thúc tổ không đáng tin cậy như vậy, thật có thể đảm bảo an toàn cho các đệ tử của mình sao?

Trương Nhạc có chút đau đầu, xem ra hắn nhất định phải suy nghĩ để tâm nhiều hơn cho lần lịch luyện lần này.

“Trương đường chủ, trước hết hãy an bài sắp xếp tốt cho những đệ tử này đã.”

Thấy Trương Nhạc không nói gì một lúc, Trần đạo sư nhắc nhở .

“Đúng đúng đúng!”

Trương Nhạc đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng phân phó:

“Tranh thủ thời gian an bài tốt chỗ ở cho những đệ tử này, ngoài ra, mấy vị đạo sư xin mời đi theo ta .”

“Đa tạ Trương đường chủ .”

“Ha ha ha, thật khách khí, tất cả mọi người đều là huynh đệ đồng môn.”

Trương Nhạc xua tay, miễn cưỡng nở một nụ cười .

Phân đường được xây dựng ở bên ngoài Hắc Sâm Lâm, mặc dù phạm vi không lớn, nhưng cũng đủ cho một vài tên đạo sư cùng hơn hai trăm đệ tử mới ở lại, về phần Tần Giác, giờ phút này nhàm chán đang nằm trên mái nhà, từ trong chỗ chứa đồ lấy ra một bình rượu, uống từng ngụm từng ngụm.

“Từ nơi này nhìn ra, phong cảnh khá đẹp.”

Tần Giác có chút thích thú nói .

Hắc Sâm Lâm sở dĩ được gọi là Hắc Sâm Lâm, cũng không phải bởi vì nơi này cây cối có màu đen, mà ngược lại, nơi này cây cối đều xanh tươi vô cùng, tràn đầy sức sống.

Nhưng vào ban đêm, Hắc Sâm Lâm tựa như bị cắt đứt không liên quan gì tới thế giới bên ngoài, trở nên cực kỳ lạnh lẽo, người bình thường căn bản là không thể chịu đựng được.

Bởi vậy những sinh vật có thể tồn tại sinh sống trong Hắc Sâm Lâm một thời gian dài, nếu không phải là yêu thú, thì cũng rất mạnh mẽ, thậm chí ở sâu trong Hắc Sâm Lâm, một số yêu thú đã đạt đến cấp bậc Thiên giai.

Các đệ tử mới của Huyền Ất Sơn đã luyện tập ở bên rìa ngoài của Hắc Sâm Lâm, trải qua chọn lọc, cơ bản chỉ có yêu thú cấp thấp như Hoàng giai hoạt động, nhưng để cho an toàn, họ vẫn cần các võ giả bảo hộ, đây cũng là việc của mấy vị đạo sư cùng Tần

Giác.

“Này, ngươi là ai, xuống đây cho ta!”

Lúc này, một tên nam tử đứng phía dưới ho to với Tần Giác, ngữ khí rất là phẫn nộ .

“Vì sao?”

Tần Giác không hề bị lay động .

“Nơi này là chủ các của phân đường!”

Tên nam tử trách mắng .

“À.”

Tần Giác uống một hớp rượu, trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

“Chết đi!”

Người nam tử giận dữ,chuẩn bị lao tới chỗ Tần Giác để ra tay đánh nhau nhưng Trương Nhạc bỗng nhiên dẫn mấy vị đạo sư đi tới .

“Nhược Thành,xảy ra huyện gì.”

Trương Nhạc khẽ nhíu mày .

“Đường chủ .”

Tên nam tử cố nén tức giận, chỉ vào Tần Giác trên mái nhà và nói:

“Người này không biết là ai, lại nằm trên mái của chủ các phân đường để uống rượu, không đem Huyền Ất Sơn chúng ta để vào mắt!”

Trương Nhạc tập trung nhìn, lập tức nhận ra đó là Tần Giác,

lập tức cười khổ nói:

“Được rồi, không cần quản hắn .”

Nghe vậy xong, tên nam tử này còn cho là mình nghe lầm, nhưng Trương Nhạc lại nói tiếp, làm cho nam tử trong nháy mắt sửng sốt:

“Hắn là sư đệ chưởng môn, dựa theo thân phận, chúng ta phải gọi hắn là sư thúc tổ .”

“Là … Là người trông chỉ có mười mấy tuổi mà đã làm sư thúc tổ?!”

Nam tử khó tin há to mồm .

“Ngoại trừ hắn ra, còn có thể là ai nữa?”

Nam tử: “…”

Cho dù chưa hề gặp qua Tần Giác, nhưng cũng đã sớm nghe qua chuyện vị sư đệ chưởng môn chỉ mới có mười mấy tuổi, chỉ là không nghĩ tới, đối phương lại thực sự trẻ như vậy!

“Không cần quản hắn, chúng ta đi vào đi .”

Trương Nhạc lạnh nhạt nói .

Còn lại mấy vị đạo sư nhìn nhau, tất cả đều giả bộ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, dù sao bọn hắn cũng đã quen với điều đó rồi.

Chương 8: Lịch Luyện Bắt Đầu

Tần Giác mặc dù đã gia nhập Huyền Ất Sơn được mười năm, nhưng hắn rất hiếm khi xuất hiện tại chỗ đông người, bởi vậy rất nhiều võ giả bị phái đi đóng giữ ở những địa phương khác đều chưa gặp qua hắn, như Triệu Nhược Thành .

Những tin đồn về Tần Giác, Triệu Nhược Thành cũng chỉ được nghe qua những đồng môn khác.

“Một tiểu tử mười mấy tuổi đầu đầy lông, tại sao có thể lên làm sư thúc tổ!”

Triệu Nhược Thành rất không hài lòng.

Hắn đã tu luyện từ năm sáu tuổi, chỉ mất hai mươi ba năm để đạt tới giai đoạn cuối của Huyền giai, sau này thậm chí còn có kỳ vọng sẽ bước vào Địa giai, trở thành trưởng lão của Huyền Ất Sơn, mà bây giờ phải kêu một thiếu niên mới mười mấy tuổi là sư thúc tổ, tại sao? Hắn có mạnh hơn ta không?

Nếu như Trương Nhạc không có ở chỗ này, Triệu Nhược Thành tuyệt đối sẽ nhịn không được trực tiếp khiêu chiến với Tần Giác .

Trương Nhạc cũng không biết Triệu Nhược Thành đang suy nghĩ cái gì, đang cùng mấy vị đạo sư thương nghị chuyện luyện tập lần này, bởi vì Võ trưởng lão không có tới, cho nên Trương Nhạc nhất định phải càng thêm cẩn thận, vì nhìn vị sư thúc nằm trên mái nhà kia chắc không có ý định xuất lực đóng góp gì.

Dù sao hắn cũng là đường chủ của Hắc Sâm Lâm, một khi đệ tử xảy ra chuyện gì,Tần Giác là sư đệ chưởng môn có lẽ sẽ không

sao, nhưng hắn sẽ gặp xui xẻo .

Sau một canh giờ thảo luận, cuối cùng quyết định thời gian luyện tập vào ngày mai, dù sao những người đệ tử mới vừa mới trải qua một chuyến đi dài cả ngày rồi, nếu như không nghỉ ngơi một chút, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng .

Khi Trương Nhạc và những người khác từ chủ các bên trong đi ra, trên mái nhà Tần Giác đã sớm biến mất không thấy đâu nữa, không biết lại chạy đi nơi nào.

“Các vị đạo sư, các ngươi có biết sư thúc tổ hiện tại đang ở cảnh giới nào không?”

Trương Nhạc bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ hiếu kỳ, vị sư thúc tổ này mặc dù cực kỳ không đáng tin cậy, nhưng lại có thể được giao đảm nhiệm vị trí đệ tử đắc lực của chưởng môn, khẳng định thiên phú chắc chắn sẽ không tệ.

“Không biết .”

Mấy tên đạo sư nhìn nhau, đều lắc đầu .

“Nhưng sư thúc tổ có thể thay thế Võ trưởng lão, ta nghĩ rằng hắn là ít nhất cũng đạt đến Địa giai.”

Một tên đạo sư trong đó suy nghĩ nói .

“Đúng vậy, sư thúc tổ có khí chất bất phàm như thế, thoạt nhìn đã thấy là cao thủ thiên phú .” Một tên đạo sư khác phụ hoạ theo.

“Địa giai? “

Trương Nhạc khó tin mở to hai mắt .

Một vị võ giả mười mấy tuổi đã đạt tới Địa giai, làm sao có thể?

Nhưng nghĩ lại, nếu như Tần Giác không có đạt tới Địa giai, thì sao lại có thể thay thế Võ trưởng lão?

“Không thể nào!”

Triệu Nhược Thành bên cạnh đột nhiên hét lớn, làm thu hút tất cả sự chú ý của mọi người, thấy thế, Triệu Nhược Thành trong nháy mắt lập tức bối rối,mình vậy mà không cẩn thận hô lên!

“Làm sao không có khả năng, người trẻ tuổi, không cần ngồi đáy giếng nhìn trời, chỉ tỏ ra vẻ vô tri .”

Đạo sư đứng trước không vui nói .

“Đúng rồi đúng rồi.”

Một tên đạo sư khác lần nữa phụ họa theo.

“…”

“Ngươi …”

Triệu Nhược Thành giận không kìm được, vừa muốn mở miệng, lại bị Trương Nhạc ngắt lời:

“Câm miệng cho ta!”

Triệu Nhược Thành nghẹt thở, trong mắt tràn đầy lửa giận, nhưng vẫn phải ngậm miệng lại .

Ngay khi bầu không khí có vẻ hơi ngại ngùng, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh phá vỡ không khí này, Tần Giác lập tức nhẹ nhàng rơi xuống ở trước mặt mọi người, vẫn như cũ mặc một bộ áo trắng, tuấn mỹ vô cùng .

“Thế nào rồi, thời gian luyện tập đã quyết định xong chưa?”

Tần Giác say khướt nói.

“Quyết … Quyết định, sáng sớm ngày mai bắt đầu .”

Cưỡng chế nội tâm đang bị chấn động, Trương Nhạc đáp .

Nếu như hắn không nhìn lầm, Tần Giác vừa rồi dường như bay tới, mà muốn bay trong không trung như vậy, nhất định phải đạt tới Địa giai mới làm được .

Nói một cách khác, Tần Giác đúng là một vị võ giả Địa giai!

Triệu Nhược Thành sớm đã trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ không thể tin được vào mắt mình.

Mà trước đó hai tên đạo sư có nói Tần Giác là võ giả Địa giai một mặt đắc ý, đồng thời không quên dùng ánh mắt trào phúng chế giễu Triệu Nhược Thành .

“Ta biết rồi, có chỗ nào để ngủ được không?”

Tần Giác ngáp một cái,dáng vẻ rất buồn ngủ .

Mấy tên đạo sư không biết nói gì, hắn đã ngủ cả một ngày, còn chưa ngủ đủ sao?

“Có có có!”

Trương Nhạc liên tục gật đầu:

“Được rồi, nhanh chóng sắp xếp cho sư thúc tổ một cái phòng, chờ một chút, ta sẽ đích thân đi tìm!”

Nói xong, Trương Nhạc lập tức cẩn thận từng li từng tí dẫn Tần Giác đến nơi nghỉ ngơi.

Ban đầu, Trương Nhạc nghĩ là Tần Giác chắc cao nhất cũng chỉ đạt được Huyền giai và hắn chỉ phụ trách về mặt kinh nghiệm, hoàn thành nhiệm vụ, sau đó trở về tông môn nhận ban thưởng, nhưng bây giờ lại phát hiện đối phương là một vị võ giả Địa giai

hàng thật giá thật!

Mọi người đều biết, Địa giai cùng Huyền giai có sự khác biệt rất lớn giống như ngày và đêm,dù Tần Giác không làm gì, chỉ đứng ở nơi đó, cũng đều có tác dụng ngăn chặn, Trương Nhạc sao có thể không cao hứng?

Chẳng mấy chốc, Trương Nhạc liền an bài cho Tần Giác một tòa nhà đơn độc trong sân, nơi đó bình thường dùng để chiêu đãi trưởng lão .

Viện lạc gần một dòng sông, khá yên tĩnh, với lại linh khí tương đương nồng đậm, nhưng hiện tại Tần Giác không có tâm tình gì đi thưởng thức phong cảnh, sau khi đi vào viện lạc, Tần Giác thẳng tiến đến bên trong gian phòng, liền ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ, Tần Giác trực tiếp ngủ thẳng tới ngày hôm sau .

Hôm sau, sáng sớm .

Mặt trời mọc, vạn vật khôi phục .

Tần Giác mở hai mắt ra, duỗi lưng một cái, sau đó mở cửa một cách sảng khoái.

'Cạch '

Tiếng chuông dễ chịu vang lên, truyền tới toàn bộ hội trường chi nhánh, từ từ vang vọng.

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, hắn biết, lịch luyện sắp bắt đầu .

…

Trên quảng trường rộng lớn, hơn hai trăm vị đệ tử mới lúc này đã đến toàn bộ đông đủ, lít nha lít nhít nhét chung một chỗ, có chút ồn ào .

“Hãy yên lặng!”

Trương Nhạc đứng ở phía trước, cất giọng nói:

“Các vị đệ tử của Huyền Ất Sơn thân mến, ta nghĩ các ngươi hẳn đều biết, lần luyện tập này sẽ quyết định địa vị của các ngươi ở Huyền Ất Sơn về sau là gì và quyết định tương lai của các ngươi.”

“Hãy nhớ kỹ, những đệ tử săn giết được dưới ba yêu thú, bất luận tư chất gì đều có thể trở thành đệ tử ngoại môn, nếu đệ tử nào săn giết được ba yêu thú trở lên, thì trực tiếp thăng cấp trở thành đệ tử nội môn, lấy yêu thú yêu tinh làm chứng, trong đó ba người ở vị trí đầu, còn được ban thưởng bằng linh lực quán đỉnh.”

“Nếu có người trốn đi, hoặc là không có săn giết được yêu thú, như vậy rất xin lỗi, các ngươi không có tư cách trở thành võ giả và bị đào thải .”

“Thời gian luyện tập là ba ngày, các đệ tử không được phép tạo đội, không cho phép đi ra ngoài phạm vi quy định, không thể làm thương tổn đồng môn, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả! Mặt khác, nếu gặp phải một yêu thú có cấp cao hoặc là khi nguy hiểm đến tính mạng, hãy đưa sức mạnh linh lực vào thẻ ngọc bài mà các ngươi được phát trước đó, các đạo sư sau đó sẽ lập tức lao vào nghĩ cách cứu viện .”

Nói xong, Trương Nhạc nhìn chung quanh một lúc, hét lên:

“Nghe rõ chưa?”

“Đã rõ!”

Các đệ tử vội vàng lớn tiếng đáp lại .

“Rất tốt, lịch luyện chính thức bắt đầu!”

Trương Nhạc vung tay lên, hơn hai trăm người đệ tử mới im lặng chốc lát, chợt toàn bộ chạy hướng phía về phía Hắc Sâm Lâm cách đó không xa, rất nhanh liền biến mất ở trong khu rừng rậm vô tận.

“Các vị đạo sư, xin nhờ.”

Chứng kiến nhìn tất cả đệ tử mới tiến vào Hắc Sâm Lâm, Trương Nhạc siết chặt nắm đấm nói với mấy tên đạo sư.

“Ha ha ha, yên tâm đi, Trương đường chủ .”

Mấy tên đạo sư cười cười, sau đó chia ra các phương hướng khác nhau chui vào Hắc Sâm Lâm, trong bóng tối bí mật bảo hộ những người đệ tử mới.

Cùng lúc đó, Tần Giác rốt cục mang theo bầu rượu khoan thai đi tới muộn.

“Lịch luyện đã bắt đầu?”

Tần Giác uống một hớp rượu, thuận miệng hỏi .

“Vâng.”

Trương Nhạc trịnh trọng nói:

“Mong rằng sư thúc tổ chú ý quan tâm nhiều hơn.”

Mặc dù trong khu vực này chỉ có yêu thú cấp thấp của Hoàng giai hoạt động, nhưng trong Hắc Sâm Lâm thực sự quá mức nguy hiểm, ai cũng không thể cam đoan đột nhiên có một quái vật Huyền giai bí mật nhảy ra, thậm chí là yêu thú cấp bậc Địa giai.

Những người đệ tử mới này đều là dòng máu mới của Huyền Ất Sơn trong tương lai, nếu họ bị tấn công bởi một yêu thú cấp cao, đó sẽ là một mất mát lớn, tổn thất không nhỏ cho toàn bộ Huyền Ất Sơn.

“Không có vấn đề gì.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, bay lên, ngồi khoanh chân trên trụ đá ở rìa quảng trường, tiếp tục nhàn nhã uống rượu.

Trương Nhạc: “???”

Chương 9: Biến Cố

Lạc Vi Vi vừa mới đi vào Hắc Sâm Lâm, liền có loại cảm giác kỳ dị, thuần dương chi lực nơi này dường như so với bên ngoài càng thêm nồng đậm.

Mặc dù không biết vì sao nhưng Lạc Vi Vi tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức tìm một chỗ an toàn ngồi xếp bằng tu luyện.

Về việc săn giết yêu thú, thiếu nữ cũng không vội vàng, dù sao cũng có ba ngày.

Điều duy nhất khiến thiếu nữ phiền muộn là sau khi đi vào phân đường nàng chưa bao giờ gặp lại Tần Giác, lúc đầu nàng muốn tìm Tần Giác hỏi một chút rốt cuộc đối phương có thân phận gì, đáng tiếc từ đầu đến cuối không có cơ hội.

Nhung nghĩ lại, nếu như nàng hỏi, chỉ sợ Tần Giác có thể không nói cho nàng.

Thiếu nữ bên này đang cố gắng tu luyện, những người đệ tử mới còn lại thì bắt đầu tìm kiếm yêu thú khắp nơi, bởi vì không cho phép tổ đội cho nên mỗi người đều hành động đơn độc.

Chẳng mấy chốc, trong Hắc Sâm Lâm liền vang lên liên tiếp âm thanh chiến đấu cùng tiếng rống của yêu thú, vô cùng kịch liệt.

So với võ giả nhân loại,lực công kích và phòng ngự của yêu thú mạnh hơn, nhưng tương tự ngoại trừ một vài yêu thú đặc biệt, phần lớn các yêu thú đều có tốc độ tương đối chậm hơn với lại không biết võ thuật, bởi vậy cùng giai có rất ít yêu thú có thể chiến thắng võ giả nhân loại.

Đương nhiên, muốn đánh bại chút yêu thú này có lẽ không khó nhưng muốn giết chết bọn chúng lại rất khó khăn, rất nhiều yêu thú một khi không đấu lại lập tức chọn cách chạy trốn, nếu như chạy không thoát, chúng sẽ quay lại và liều mạng, kết quả cuối cùng có thể là yêu thú bị giết chết nhưng các võ giả nhân loại đã giết yêu thú cũng vì vậy mà bị trọng thương.

Bởi vậy, mong muốn trong vòng ba ngày săn giết ba Hoàng giai yêu thú trở lên đối với mấy người đệ tử mới này mà nói chính là khó như lên trời.

'Phanh!'

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, một người đệ tử mới đâm vào trên cành cây, miệng phun máu tươi, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

"Đáng chết, con yêu thú này mạnh thật!"

Thấy yêu thú đối diện tiếp tục lao tới, đệ tử này cắn răng, đành phải lấy ngọc bài ra, kích hoạt nó.

Không bao lâu, cảm nhận được linh lực ba động đạo sư đã đến và giải cứu người đệ tử mới này.

Không chỉ như vậy, cảnh tượng tương tự đang không ngừng phát sinh ở những nơi khác, ngày càng nhiều hơn.

Trên thực tế, trải qua sàng lọc, chỉ có các Hoàng giai yêu thú cấp thấp hoạt động ở khu vực này, ngay cả đệ tử mới yếu nhất cũng phải có sức mạnh để chiến đấu mới đúng, lý do hầu hết các đệ tử mới thất bại hoàn toàn là bởi vì họ không hiểu được cách vận dụng bàn tay sử dụng linh lực và võ thuật.

Lần lịch luyện này là để loại bỏ những đệ tử mới, những người không đủ hiểu biết.

Dù sao nếu muốn trở thành võ giả ngoại trừ tư chất bên ngoài, quan trọng nhất là năng lực chiến đấu thực sự.

Cứ như vậy, lịch luyện kéo dài trong hai ngày, trong đó hơn một phần ba đệ tử mới bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi hoặc là không thể chiến thắng yêu thú mà kích hoạt ngọc bài, cuối cùng được đạo sư cứu ra ngoài.

Trong số đó có năm người thành công săn giết được một con yêu thú, mặc dù năm người này không thể kiên trì đến khi kết thúc lịch luyện nhưng cũng coi như đã chứng minh bản thân, theo quy tắc vẫn có thể gia nhập ngoại môn.

Điều đáng nhắc tới là đệ tử mới nổi danh nửa đường lại muốn đầu cơ trục lợi, cướp đoạt chiến lợi phẩm của những đồng môn khác, kết quả bị đạo sư phát hiện và trực tiếp loại bỏ.

Những đạo sư này đều là Huyền giai võ giả, đã tu thành linh thức, lại có phân đường võ giả hỗ trợ, dù là hai ngày liến tiếp không ngủ không nghỉ cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần không có cao giai yêu thú xuất hiện, bảo vệ hơn hai trăm đệ tử mới hoàn toàn không thành vấn đề.

“Còn một ngày cuối cùng.”

Nhìn Hắc Sâm Lâm bất tận trước mắt, Trương Nhạc nhẹ nhàng thở ra.

Nghĩ tới đây, Trương Nhạc không khỏi nhìn về phía Tần Giác đang ngồi xếp bằng trên trụ đá, Tần Giác hai ngày nay ban ngày thì ngồi đó uống rượu, ban đêm thì đi ngủ giống như người không có việc gì, như thể căn bản không để thanh lần lịch lãm này trong lòng.

Tuy nhiên người ta là sư đệ chưởng môn, tu vi đã đạt đến Địa giai, Trương Nhạc cũng không dám nói gì.

“Hửm?”

Bỗng nhiên, Tần Giác ngồi trên trụ đá mở mắt, nhìn về phía nơi xa.

Nhận thấy có gì đó không đúng Trương Nhạc vội vàng hỏi:

“Làm sao vậy, sư thúc tổ.”

Lời còn chưa dứt, Tần Giác đã bay ra ngoài.

Tốc độ vô cùng nhanh, thẳng đến Hắc Sâm Lâm!

Ngay lập tức, Trương Nhạc ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề!

…

Phốc.

Lăng lệ quyền phong đánh vào đầu con yêu thú, xen lẫn hơi thở nóng bỏng, con yêu thú lập tức bay rớt ra ngoài, đau đớn vùng vẫy trong giây lát, sau đó mất đi sức sống.

Lạc Vi Vi thu hồi nắm đấm, thân thể căng cứng cũng theo đó thả lỏng.

Trước khi nàng tham gia lịch luyện đã là Hoàng giai trung kỳ, đối phó chút Hoàng giai yêu thú cấp thấp này có thể nói dễ như trở bàn tay, đây đã là yêu thú thứ sáu mà nàng giết chết, nếu không có gì ngoài ý muốn hẳn là có thể chen vào ba vị trí đầu lịch luyện lần này, thậm chí hạng nhất.

Sau khi sinh sống trong Hắc Sâm Lâm hai ngày hai đêm liên tục, Lạc Vi Vi cũng đại khái phát hiện quy luật nơi này, ban ngày thuần dương chi lực trong Hắc Sâm Lâm vô cùng nồng đậm, tương đương gấp ba lần so với bên ngoài.

Vào ban đêm, Hắc Sâm Lâm không chỉ cực lạnh mà thuần dương chi lực cũng hoàn toàn bị tiêu tan, thay vào đó là thuần âm chi lực đáng tiếc loại năng lượng này Lạc Vi Vi không cách nào hấp thu, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Lấy ra yêu thú yêu tinh, Lạc Vi Vi lau vết máu phía trên, sau đó bỏ vào túi áo mà cô mang theo.

Bởi vì chỉ có đệ tử nội môn mới có túi trữ vật, cho nên Lạc Vi Vi chỉ có thể sử dụng túi thông thường.

"Hả? Hơi thở này là …"

Lạc Vi Vi vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên chân khẽ cau mày nhìn về phía bụi cỏ cách đó không xa.

"Rống!"

Kèm theo một tiếng rống điếc tai nhức óc của con thú, một hình thể cự lang to lớn đột nhiên xông ra từ trong bụi cỏ, nhào về phía Lạc Vi Vi.

Trước khi tới gần, cự lang phun ra hai đạo phong nhận, như lưỡi đao sắc bén, nếu là chuẩn xác, thiếu nữ gần như chắc chắn phải chết!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, linh lực trong cơ thể thiếu nữ vận chuyển tới cực hạn, cả người vội vàng lùi lại, lập tức nhảy lên thật cao, nhảy đến nhánh cây bên cạnh.

Phốc! Phốc!

Phong nhận dư thế mới thôi, hai vết nứt có thể thấy bằng mắt lưu lại trên tảng đá phía sau, suýt nữa bị chặt đứt.

"Linh lực được giải phóng … đây là Huyền giai yêu thú?!"

Lạc Vi Vi miệng nhỏ khẽ nhếch, lộ ra biểu tình ngạc nhiên.

Nơi này tại sao có thể có yêu thú cấp bậc Huyền giai?

Trước khi thiếu nữ nghĩ rõ ràng, cự lang đã lần nữa tấn công, chỉ thấy nó mở miệng to như chậu máu ra, như thể muốn trực tiếp nuốt thiếu nữ, làm cho người không rét mà run!

Mặc dù thiếu nữ có thể dễ dàng săn giết Hoàng giai yêu thú cấp thấp, nhưng đối mặt với yêu thú cấp bậc Huyền giai lại không có chút phần thắng nào, thậm chí không thể chạy trốn, lập tức đành phải lấy ngọc bài ra và kích hoạt nó.

May mắn thay tình cờ có một vị đạo sư gần đó, khi thiếu nữ kích hoạt ngọc bài trong nháy mắt liền chạy tới.

“Huyền giai yêu thú cấp thấp, Phong Lang!”

Nhìn thấy con cự lang trước mắt, đạo sư cũng sững sờ, lại có Huyền giai yêu thú xuất hiện!

Không kịp nghĩ nhiều, đạo sư một phát bắt được Lạc Vi Vi, mang theo nàng né tránh Phong Lang công kích.

“Đáng chết, sao lại có Huyền giai yêu thú!”

Sắc mặt đạo sư khó coi, lòng bàn tay liên tiếp bắn ra ba đạo linh lực đánh vào cự lang, cự lang kêu rên một tiếng, lập tức rơi xuống từ giữa không trung.

Tuy nhiên cự lang không hổ là Huyền giai yêu thú, cho dù bị đánh trúng, nhưng không có ngã xuống, trái lại trở nên hung ác hơn.

“Lần này có chút phiền phức, nhất định phải thông báo cho mấy vị đạo sư khác và Trương đường chủ càng sớm càng tốt.”

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, máy cảm ứng trên cánh tay hắn đột nhiên chấn

động.

“Hả?”

Đạo sư cúi đầu xem xét, thấy rằng có hơn mười đệ tử mới đồng thời kích hoạt ngọc bài!

Đột nhiên đạo sư có loại dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ không chỉ có một con Huyền giai yêu thú?

Chương 10: Trong Tiểu Thuyết Đều Viết Như Vậy.

Chương 10: Trong tiểu thuyết đều viết như thế này

“Cứu mạng! Nơi này có Huyền giai yêu thú!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên trong Hắc Sâm Lâm, xen lẫn sợ hãi nồng đậm.

“Có lầm hay không, tại sao có thể có Huyền giai yêu thú!”

Ở đằng xa, một đệ tử mới khác kinh ngạc kêu lên.

“Chết chắc rồi chết chắc rồi!”

“Mau trốn!”

“…”

Chỉ trong hai phút đồng hồ ngắn ngủi, mười mấy con Huyền giai yêu thú đột nhiên xuất hiện ở khu vực này và toàn bộ mục tiêu của chúng đều nhắm vào các đệ tử mới kia, như thể đang cố ý nhắm vào bọn hắn.

May mà đệ tử mới có thể chèo chống đến bây giờ cũng không tính là quá kém, gần như lúc Huyền giai yêu thú xuất hiện trong nháy mắt liền kích hoạt ngọc bài, triệu tập đạo sư.

Dù vậy, vẫn có không ít đệ tử mới bị tác động, bị trọng thương nặng nề.

“Đáng chết! Huyền giai yêu thú nơi nào đến nhiều như vậy!”

Sau khi một đạo sư cứu một đệ tử mới gần như bị yêu thú xé nát, nhịn không được mắng.

Theo lịch luyện trong quá khứ, không phải là không có sai lầm xuất hiện yêu thú cao giai, nhưng xuất hiện nhiều như vậy là lần đầu tiên chưa bao giờ xảy ra trong quá khứ.

Mặc dù các đạo sư đều là Huyền giai võ giả, thực lực thâm hậu, nhưng dưới loại tình huống này muốn giết chết một con Huyền giai yêu thú căn bản không có khả năng, huống chi có tới mười mấy con.

“Nhanh thông báo cho võ giả phân đường và Trương đường chủ!”

Việc đã đến nước này, đầu tiên phải đảm bảo sự an toàn của các đệ tử mới, về phần vì sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều yêu thú Huyền giai như vậy chỉ có thể truy xét sau.

‘Bá!’

Vừa dứt lời, một âm thanh gào thét từ nơi xa bỗng nhiên truyền đến, ngay sau đó người đạo sư nhìn thấy yêu thú hung thần ác sát bị một chùm kim quang đánh trúng, sau đó toàn bộ thân thể nổ tung hóa thành tro tàn, thậm chí ngay cả yêu tinh cũng đều không còn lại.

Giết Huyền giai yêu thú trong một cú đánh!

“…”

Cả đạo sư lẫn đệ tử mới toàn bộ đều trợn mắt hốc mồm.

“Chẳng lẽ là … sư thúc tổ?”

Đạo sư há to miệng, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ phát hiện âm thanh xé gió kia đã sớm đã đi xa.

“Thật là phiền phức.”

Cùng lúc đó, Tần Giác nhếch miệng, dứt khoát ngừng lại trên không trung, vung ra mười mấy đạo kim quang, những kim quang này chia thành các hướng khác nhau rơi xuống, từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đánh giết tất cả Huyền giai yêu thú.

So với những nhân vật chính thích cố ý che giấu tu vi, Tần Giác không quan tâm đến việc bộc lộ thực lực của mình, chỉ là trong quá khứ hắn luôn ở Huyền Ất Sơn, không cần thể hiện thực lực mà thôi.

“Đã giải quyết.”

Phủi tay, Tần Giác lấy bầu rượu ra, trực tiếp quay người rời đi.

Mà phía dưới nhiều đạo sư và đệ tử mới mắt thấy cảnh tượng này đều là kinh ngạc há to mồm, mất một lúc lâu mới phản ứng được.

Bởi vì trận này xảy ra biến cố bất ngờ, dẫn đến lịch luyện cuối cùng cũng buộc phải dừng lại.

Cho dù Tần Giác kịp thời hành động, diệt sát mười mấy con yêu thú Huyền giai, nhưng vẫn cũ có không ít đệ tử mới bị thương, nhất là bây giờ không biết những yêu thú Huyền giai có xuất hiện càng nhiều, nhất định phải chú ý cẩn thận hơn.

Không bao lâu, tất cả đệ tử mới dưới sự bảo vệ của đạo sư toàn bộ an toàn rời khỏi Hắc Sâm Lâm, bao gồm cả Lạc Vi Vi, trong đó các đệ tử bị thương được đưa đi chữa trị, còn các đệ tử còn lại tập trung tại quảng trường.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Trương Nhạc trầm giọng hỏi.

Sự xuất hiện đột ngột của nhiều yêu thú Huyền giai như vậy, là đường chủ Trương Nhạc không khỏi có cảm giác tội lỗi, cho nên tâm tình hắn hiện tại phi thường xấu.

Nếu như không phải Tần Giác sớm phát giác được điều đó, hậu quả khó mà lường được!

“Không biết, chúng ta mấy ngày trước vừa mới loại bỏ, nơi này căn bản không có yêu thú Hoàng giai cấp thấp trở lên hoạt động …”

Võ giả phân đường bị hỏi thăm đầu đầy mồ hôi, trong lòng run sợ nói.

“Không có quan hệ gì với bọn họ.”

Tần Giác uống một hớp rượu, nói:

“Chút yêu thú kia là do có người cố tình đuổi chạy tới.”

“Cố tình đuổi tới?”

Trương Nhạc sững sờ, chợt sắc mặt đại biến:

“Chẳng lẽ có người trong bóng tối nhằm vào Huyền Ất Sơn ta?”

Phải biết, Huyền Ất Sơn hàng năm đều tổ chức chiêu mộ đệ tử mới đến Hắc Sâm Lâm lịch luyện, đối với một võ đạo tông môn mà nói, đệ tử mới không thể nghi ngờ là quan trọng nhất, nếu có người dùng chút đệ tử mới này để ra tay, như vậy đối với Huyền Ất Sơn sẽ gây ra một đả kích cực kỳ nặng nề, thậm chí xuất hiện tình huống xấu.

Chính vì vậy, lịch luyện lĩnh đội phụ trách đệ tử mới hàng năm đều là Địa giai cấp bậc trưởng lão, để tránh tình huống ngoài ý muốn xuất hiện.

“Trước mắt, đúng là như vậy.”

Tần Giác khẽ gật đầu.

“Vậy chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Một đạo sư bên cạnh nhịn không được hỏi.

Nơi này chỉ là một tòa phân đường, không phải sơn môn Huyền Ất Sơn, nếu như bị các thế lực khác công kích, chỉ sợ rất khó ngăn cản.

“Ha ha, chờ những kẻ trong bóng tối tự mình đi ra, vì bọn hắn chưa thành công, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.”

Tần Giác bình chân như vại nói.

Mặc dù linh hồn Tần Giác đến từ Địa Cầu, nhưng hắn đã sống ở thế giới này mười năm, cùng với trạng thái tâm trí do sức mạnh bất khả chiến bại mang lại, khiến Tần Giác gặp bất cứ chuyện gì cũng đều rất bình tĩnh, lần này cũng không ngoại lệ.

Dù sao, trong tiểu thuyết đều viết như thế này.

“Muốn thông báo cho sơn môn không?”

Trương Nhạc thận trọng nói.

“Không cần.”

Tần Giác lạnh nhạt nói:

“Có ta ở đây là được rồi.”

Trương Nhạc còn muốn nói gì đó, nhưng nhớ tới cảnh Tần Giác vừa rồi dễ dàng diệt sát mười mấy con Huyền giai yêu thú, cuối cùng vẫn thức thời ngậm miệng.

Phân đường võ giả còn lại nghe vậy, liền bày ra tư thế chờ đợi, chuẩn bị nghênh đón.

'Địch nhân' trong miệng Tần Giác.

Đúng như Tần Giác dự đoán, không bao lâu trong Hắc Sâm Lâm quả nhiên xuất hiện mười mấy con Huyền giai yêu thú, với lại toàn bộ đều đạt đến Huyền giai trung cấp!

Đội hình này, dù cho trong võ đạo tông môn cũng là một lực lượng không thể khinh thường, nếu như rời khỏi Hắc Sâm Lâm, đủ để gây ra một thảm họa.

"Rống!"

Đi cùng với tiếng thú gầm đinh tai nhức óc vang lên là một con yêu thú toàn thân trải rộng vảy giáp dẫn đầu xông ra từ Hắc Sâm Lâm, tựa như là có mục tiêu rõ ràng, đi thẳng đến phân đường, dọa rất nhiều người đệ tử mới toàn thân phát run, gần như nhịn không được quay người chạy trốn.

"Tìm chết!"

Một số người đóng giữ phân đường võ giả lập tức nghênh đón tiếp lấy, bọn họ đều là võ giả cấp bậc Huyền giai, lại thường xuyên cùng chiến đấu, phối hợp cực kỳ ăn ý, muốn giết một con Huyền giai yêu thú cấp trung cũng không khó.

"Rống!"

"Rống!"

"Rống!"

Nhưng mà đúng vào lúc này, trong Hắc Sâm Lâm lại liên tiếp xông ra mười mấy con Huyền giai yêu thú cấp trung, từng con đều hung thần ác sát, dữ tợn vô cùng.

“Toàn thể phân đường võ giả nghe lệnh, theo ta cùng nhau tiêu diệt chút yêu thú này!”

Trương Nhạc chợt quát một tiếng, ngữ khí không thể nghi ngờ.

“Vâng!”

Trong lúc nhất thời, cả đạo sư lẫn võ giả phân đường giữ nơi đây, toàn bộ đều cùng yêu thú đánh nhau, bộc phát tầng tầng linh lực kinh khủng.

Sau khi được thăng cấp Huyền giai, vô luận là võ giả hay yêu thú, đều có thể giải phóng linh lực, giết người trên không, bởi vậy khi Huyền giai chiến đấu ở giữa ngay cả Hoàng giai căn bản cũng không có cách nhúng tay vào, chứ đừng nói đến những người đệ tử mới thiếu kinh nghiệm thực chiến này, lúc này chỉ có thể quan sát từ đằng xa.

Trương Nhạc không hổ là võ giả cấp bậc Huyền giai đỉnh phong, hắn cầm trong tay một cây đại đao, một mình ngăn chặn ba con yêu thú, hơn nữa nhìn rất thành thạo điêu luyện, vững vàng nắm chắc thế thượng phong.

Nói cho cùng,yêu thú chưa đạt tới cấp bậc Địa giai, cũng chỉ là đồ có sức mạnh mà thôi, so với những võ kỹ nhân loại nắm giữ các loại bí pháp, dù cho phòng ngự mạnh hơn, vẫn thua kém rất nhiều.

Huống chi, là đường chủ đóng giữ nơi đây Trương Nhạc thường xuyên đối phó với yêu thú, biết rõ nhược điểm chút yêu thú này thế nên biết cách giết chết bọn chúng như thế nào.

Chiến đấu vẻn vẹn kéo dài chừng ba mươi phút, với sự dẫn trước về số lượng và thực lực, mười mấy con Huyền giai yêu thú rất nhanh bị chém giết, chỉ là có mấy phân đường võ giả bị thương nhẹ, các võ giả còn lại tiêu hao không thấp, có chút suy yếu.

“Ha ha ha, không hổ là Trương đường chủ, quả nhiên lợi hại!”

Đột nhiên, tiếng cười quỷ dị truyền đến.

Mọi người giật mình, vội vàng nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy một nam tử hắc bào chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện bên ngoài Hắc Sâm Lâm, mĩm cười nhìn về phía này.

Chương 11: Gọi Ta Là Bá Bá

“Trương đường chủ,đã lâu không gặp.”

Nam tử hắc bào thu hai tay về sau, khẽ cười nói.

“Là ngươi!”

Trương Nhạc sắc mặt đại biến.

“Ha ha, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Nhìn kỹ mới phát hiện, trên quần áo nam tử hắc bào được điểm xuyết bằng mấy ngôi sao lấp lánh, đó chính là dấu hiệu của Tinh môn.

Với lại chỉ có võ giả trên Huyền giai mới có tư cách mặc loại trang phục này.

“Hắn là ai?”

Tần Giác có chút nghi hoặc.

Mặc dù Huyền Ất Sơn từ trước đến nay chưa bao giờ qua lại với Tinh môn, nhưng Tần Giác chưa hề tham dự vào cuộc tranh đấu giữa hai bên, bởi vậy cũng không nhận ra nam tử hắc bào trước mắt.

“Hồi bẩm sư thúc tổ, hắn là đường chủ của Tinh môn trong Hắc Sâm Lâm, Vương Thanh Phong!”

Trương Nhạc nghiến răng nghiến lợi nói, có thể nhìn ra được hắn rất thù địch với vị đường chủ Tinh môn này.

Trên thực tế, võ đạo tông môn cho đệ tử mới lịch luyện trong Hắc Sâm Lâm không chỉ có mỗi Huyền Ất Sơn, Tinh môn cũng giống như thế, tuy nhiên bởi vì sợ hai môn phái trở mặt cho nên thiết lập phân đường cách nhau rất xa.

Vương Thanh Phong đột nhiên xuất hiện ở đây, rõ ràng người đến không có ý tốt.

Nghĩ tới đây, Trương Nhạc đột nhiên mở to mắt: "Chẳng lẽ vừa rồi chút yêu thú kia …"

"Không sai, đó là 'lễ vật' ta chuẩn bị cho Trương đường chủ, thế nào, thích không?"

Vương Thanh Phong không giấu giếm nói.

"Vương Thanh Phong, ngươi đây là đại diện Tinh môn khai chiến với Huyền Ất Sơn ta sao?"

Trương Nhạc lạnh lùng nói.

"Thật có lỗi, ngươi không cần hiểu lầm, ta không muốn khai chiến."

Vương Thanh Phong vội vàng lắc đầu, lời nói lập tức xoay chuyển, điềm nhiên nói:

"Ta tới là giết chết các ngươi!"

Sau khi nói xong, hàng trăm võ giả bước ra khỏi Hắc Sâm Lâm ở phía sau, từng người đều được trang bị võ trang đầy đủ, đồng thời mỗi người đều đạt đến cấp bậc Huyền giai, cùng rất nhiều võ giả Huyền Ất Sơn triển khai giằng co.

Thấy thế, Trương Nhạc trầm giọng nói:

"Xem ra ngươi đã sớm chuẩn bị."

“Ha ha, đó là đương nhiên.”

Vương Thanh Phong chuyện đương nhiên nói: “Hôm nay các ngươi đều phải chết ở chỗ này.”

“Ai thắng ai thua còn chưa biết được!”

Trương Nhạc hừ lạnh.

“Có đúng không?”

Lúc này, một con Bạch Hổ có cánh đột nhiên từ xa tiến đến gần, đáp xuống trước mặt mọi người, bụi bay đầy trời.

Mà trên lưng Bạch Hổ là một hình thể cao lớn, mặt mũi dữ tợn, cũng mặc áo bào đen có các ngôi sao, nhưng lại càng thêm tinh tế.

“Ngụy trưởng lão!”

Vương Thanh Phong lập tức cúi đầu hành lễ.

“Ừ.”

Nam nhân được gọi là Ngụy trưởng lão khoát tay áo, nói:

“Đây chính là tất cả võ giả phân đường Huyền Ất Sơn sao, nhìn cũng chả có gì đặc biệt.”

“Địa… Địa giai yêu thú, Thâm Uyên Bạch Hổ!”

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Hổ trong nháy mắt con ngươi của Trương Nhạc bỗng nhiên co rút nhanh, người này có thể khống chế một con Địa giai yêu thú!

“Ồ? Không sai, thế mà nhận ra thú cưỡi của ta.”

Ngụy trưởng lão khá kinh ngạc:

“Ngươi chính là đường chủ đóng giữ nơi đây, Huyền giai đỉnh phong, miễn cưỡng cũng đủ nhìn.”

Đám người yên lặng, Huyền giai đỉnh phong chỉ là miễn cưỡng đủ nhìn?

Chỉ có Trương Nhạc biết, đối phương cũng không phải là đang hư trương thanh thế, có thể khống chế một con Địa giai yêu thú, sao có thể là người đơn giản?

Giờ phút này, Trương Nhạc rốt cuộc cũng hiểu vì sao những Huyền giai yêu thú đó lại chủ động công kích bọn hắn, nguyên lai là mệnh lệnh của con Thâm Uyên Bạch Hổ này.

Không giống như nhân loại, yêu thú có sự áp chế huyết mạch tuyệt đối, loại yêu thú cao giai như Thâm Uyên Bạch Hổ này, căn bản không cần công kích liền có thể dùng huyết mạch trấn áp những yêu thú đẳng cấp thấp hơn so với nó, để bọn chúng phải nghe lời.

Chỉ là Trương Nhạc chưa từng nghe nói Tinh môn có thêm một vị Ngụy trưởng lão có thể khống chế yêu thú Địa giai, không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

“Các ngươi thực sự muốn toàn diện khai chiến với Huyền Ất Sơn ta sao?”

Nhìn Tần Giác hững hờ cách đó không xa, Trương Nhạc ngẩng đầu nói.

Trong quá khứ Tinh môn và Huyền Ất Sơn không phải là chưa từng chiến đấu qua, nhưng cũng là vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện, có rất ít nhân vật cấp bậc trưởng lão tham chiến, nhưng đánh lén vào phân đường và giết chết tất cả võ giả như vậy lại chưa bao giờ xảy ra.

“Toàn diện khai chiến?”

Ngụy trưởng lão cười lạnh nói:

“Chỉ là một Huyền Ất Sơn, coi như bị phá hủy thì có sao?”

Dừng một chút, Ngụy trưởng lão nói tiếp:

“Yên tâm, các ngươi chỉ là mục tiêu thứ nhất mà thôi, rất nhanh toàn bộ Huyền Ất Sơn sẽ giống như các ngươi.”

“Ồ? Môn chủ Tinh môn thương thế đã xong chưa?”

Lúc này, Tần Giác một người thờ ơ lạnh nhạt bỗng nhiên có chút hăng hái nói.

Cho tới lúc này, mọi người mới chú ý tới vị thiếu niên vô cùng tuấn mỹ này.

Trước đó không có cảm giác Tần Giác tồn tại, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Tần Giác lại phát hiện ở đây có một thiếu niên phi phàm như vậy, ngay cả Ngụy trưởng lão cao cao tại thượng cũng thất thần trong nháy mắt.

“Ngươi là ai?”

Vương Thanh Phong đầy cảnh giác, tin tức môn chủ Tinh môn trước đây bị thiên thạch đập trúng bị trọng thương sớm đã không còn là bí mật, Tần Giác biết cũng không có gì kỳ lạ.

Chỉ là thông tin mà Vương Thanh Phong đã được tình báo, người phụ trách an toàn của các đệ tử mới Huyền Ất Sơn lần này hẳn là vị Võ trưởng lão kia mới đúng, mà hắn đã gặp qua Võ trưởng lão, tuyệt đối không phải thiếu niên trước mắt này.

“Các ngươi có thể gọi ta bá bá.”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Bá bá?”

Vương Thanh Phong sững sờ, đây là tên gì?

Trương Nhạc cũng bị bất ngờ, sư thúc tổ lúc nào đổi tên thành bá bá?

“Không sai.”

Tần Giác gật đầu.

“Hừ, ta không quan tâm ngươi gọi là gì, hôm nay đều phải chết!”

Vương Thanh Phong luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, đành phải đổi chủ đề.

“Thật sao? Chỉ bằng các ngươi chút thối cá nát tôm này?”

Tần Giác uống một hớp rượu, xem thường.

Từ đầu đến cuối, Tần Giác đều không để bọn người Vương Thanh Phong vào mắt, bao gồm cả Ngụy trưởng lão và Thâm Uyên Bạch Hổ kia, thử nghĩ thần linh sẽ để ý đến uy hiếp của con sâu cái kiến sao?

“Tìm chết!”

Vương Thanh Phong giận dữ, vừa muốn xuất thủ, lại bị Ngụy trưởng lão đưa tay ngăn lại.

“Tiểu tử, ngươi không cảm thấy mình quá kiêu ngạo sao?”

Ngụy trưởng lão nheo mắt, nhìn chằm chằm Tần Giác.

“Không cảm thấy.”

Tần Giác nhún vai.

“Rất tốt, đã như vậy, liền đi chết đi.”

Ngụy trưởng lão ánh mắt lạnh lùng, ra lệnh: “Giết sạch tất cả mọi người nơi này.”

“Vâng!”

Vương Thanh Phong không thể chờ đợi lập tức hô lớn:

“Động thủ!”

Lập tức, tất cả võ giả Tinh môn rút vũ khí ra, tiến hành tấn công.

Cho dù là Trương Nhạc hay võ giả và đạo sư phân đường Huyền Ất Sơn, trước đó đều đã chiến đấu với yêu thú tiêu hao rất nhiều linh lực, lúc này lại cùng võ giả Tinh môn được trang bị võ trang đầy đủ chiến đấu sao có thể là đối thủ.

Huống chi số lượng võ giả Tinh môn này muốn vượt xa số võ giả phân đường Huyền Ất Sơn đóng giữ nơi đây, chiến đấu gần như là tình thế nghiêng về một bên, rất nhiều đệ tử mới thấy thế liền co cẳng chạy trốn, đến lúc này nếu như bọn hắn vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, thì bọn hắn là những kẻ ngu ngốc rồi.

Nhất là những người không có thông qua lịch luyện kia, còn quản hình tượng gì nữa trực tiếp chạy tứ tán, cho dù là một số đệ tử đã thông qua lịch luyện cũng bởi vì lo lắng không đảm bảo cho mạng nhỏ của mình mà do dự một chút sau đó cũng lựa chọn chạy trốn.

Trong nháy mắt, hơn hai trăm đệ tử chạy cũng chỉ còn lại có mấy chục người, mà võ giả Tinh môn cũng không có ý định đuổi theo mấy người chạy trốn kia, dù sao một đám đệ tử mới cấp bậc Hoàng giai căn bản không đáng để bọn hắn lãng phí thể lực.

Lạc Vi Vi đứng trên quảng trường cũng không có lựa chọn chạy trốn, mà là vô thức nhìn về phía Tần Giác, mặc dù tình huống bây giờ thập phần nguy cấp, nhưng chẳng biết tại sao nàng luôn

cảm thấy thiếu niên này có thể tạo ra kỳ tích.

Chương 12: Giả ! Đều Là Giả

Keng!

Đi theo đó là một tiếng chói tai của kim thiếc sắt va chạm quyết liệt với nhau, Trương Nhạc cùng Vương Thanh Phong lần lượt rút lui, trong đó Trương Nhạc đã phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy .

Hai người đều là Huyền giai đỉnh phong, bất phân cao thấp, nhưng vừa rồi Trương Nhạc một mình chém giết ba yêu thú Huyền giai, tiêu hao rất nhiều linh lực, do đó, hắn không cách nào đấu lại được Vương Thanh Phong.

“Trương đường chủ, xem ra hôm nay ngươi nhất định phải chết .”

Vương Thanh Phong nhếch miệng cười, thâm trầm nói.

“Hừ! Ngươi quá phí lời rồi!”

Trương Nhạc mặt không biểu cảm, một đao vung ra, lập tức tạo ra một luồng sức mạnh kinh khủng đáng sợ, trên thân đao xuất hiện một vòng ánh sáng màu lục lam, uyển chuyển như thực chất .

Keng!

Lại là một tiếng vang giòn giã khác, Vương Thanh Phong giơ lưỡi kiếm trong tay lên, nhẹ nhàng ngăn chặn lại đòn tấn công của Trương Nhạc rất thành thạo điêu luyện, cười nói:

“Với thực lực của ngươi căn bản không cần phải tử chiến đến cùng, chỉ cần ngươi nguyện ý gia nhập Tinh môn, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, thấy thế nào?”

“Vương Thanh Phong, ngươi quá coi thường Trương mỗ rồi,cho dù ta có chết, ta cũng tuyệt đối sẽ không phản bội Huyền Ất Sơn .”

Trương Nhạc lạnh lùng nói .

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!”

Nói xong, trong cơ thể Vương Thanh Phong đột nhiên bùng phát ra một cỗ linh lực cường hãn, mênh mông thâm thúy, giống như những ngôi sao đầy trời, đó chính là Dẫn Tinh Quyết công pháp tu luyện của Tinh môn.

“Chả lẽ ta lại sợ ngươi!”

Trương Nhạc cũng không hề nhượng bộ chút nào, trong cơ thể cũng bộc phát ra một cỗ linh lực, tỏa lan ra ánh sáng mờ nhạt đó là Thanh Hư Kinh.

Ngay tại khi hai người chuẩn bị phân thắng thua, từ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hét kinh hô, hai người nhìn nhau,sau đó mà cùng lựa chọn kéo dài khoảng cách nhau ra, quay đầu nhìn lại .

Chỉ thấy Tần Giác, người trước đó từ đầu đến cuối vẫn không có xuất thủ, không có chiêu thức hoa lệ, cũng không có kinh thiên động địa, Tần Giác chỉ chậm rãi đi đến phía Thâm Uyên Bạch Hổ cùng Ngụy trưởng lão, nhưng khi hắn không ngừng tiến về phía trước, tất cả võ giả Tinh môn ở suốt dọc đường giống như bị lửa đốt cháy, nổ tung tại chỗ mà không có bất kỳ cảnh giác nào, sau đó hóa thành sương máu rồi tiêu tán .

Trương Nhạc xác định mình không có nhìn lầm, tất cả các võ giả Tinh môn đều đã nổ tung!

Đây chính là võ giả cấp bậc Huyền giai!

Ngay cả Ngụy trưởng lão cũng chấn kinh, nhịn không được

vuốt vuốt dụi mắt .

Đây là công pháp gì?

Người này có thật chỉ là một thiếu niên hay không?

Chỉ một thoáng, các võ giả Tinh môn còn lại đều hoảng sợ mà lui lại, né tránh để mình không phải trở thành người xui xẻo của vụ nổ kế tiếp.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Không rõ nguyên nhân, Ngụy trưởng lão cảm thấy trái tim đập nhanh .

“Ta đã nói rồi, ngươi có thể gọi ta là bá bá .”

Tần Giác xem như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tiến lên, như thể các võ giả Tinh môn chung quanh bị nổ tung hoàn toàn không có liên quan gì đến hắn.

“Rất tốt, bá bá, ngươi thật là cuồng vọng kiêu ngạo.”

Ngụy trưởng lão ngữ khí nghiêm trang nói .

Nghe được câu này, Tần Giác xém chút nữa nhịn không được bật cười, những kẻ đến từ dị giới khác thật đúng là dễ bị lừa .

“Nhưng dừng ở đây thôi.”

Thấy Ngụy trưởng lão từ trên người Thâm Uyên Bạch Hổ nhảy xuống, chỉ vào Tần Giác nói:

” Tiểu Bạch, xử lý hắn .”

“Gầm!”

Nhận được mệnh lệnh Thâm Uyên Bạch Hổ lập tức ngửa mặt

lên trời thét dài, hai cánh dang rộng, làm nổi lên một trận gió bão, thổi tóc Tần Giác hất về phía sau, các võ giả khác cơ hồ mắt khó có thể mở ra .

Đây cũng là yêu thú uy năng cấp Địa giai.

So với yêu thú cấp bậc Hoàng giai và Huyền giai thì yêu thú Địa giai có trí thông minh cao nhất, cho dù chúng không thể biểu diễn võ thuật giống con người, nhưng lại biết cách chiến đấu như thế nào, ngoài ra chúng còn có khả năng tấn công cùng phòng ngự mạnh mẽ, võ giả nếu như không có vũ khí, cơ bản rất khó địch nổi lại.

Nhưng khi Tần Giác tham gia Thịnh Hội Chém Yêu, ngay cả một ác thú Thiên giai thậm chí là yêu thú cấp bậc tối cao thì hắn cũng đều đã gặp qua, chứ đừng nói đến một yêu thú Địa giai?

“Hô!”

Sau một khắc, Thâm Uyên Bạch Hổ mở ra miệng to như trong bể máu, phun ra một dòng nước băng lạnh, bắn về phía Tần Giác .

Dòng nước này vừa tiếp xúc với không khí liền ngưng kết thành băng, làm cho nhiệt độ không khí xung quanh cũng bắt đầu nhanh chóng hạ xuống, một số võ giả có trình tu luyện hơi thấp, nhịn không được rùng mình một cái, không thể không sử dụng linh lực để chống cự lại.

Đối mặt với sự công kích của Thâm Uyên Bạch Hổ, mặt Tần Giác không đổi sắc, thân hình liền trực tiếp tránh qua một bên.

“Xùy “

Dòng nước lạnh rơi xuống ở phía xa trên mặt đất, lập tức dữ dội lan tràn, cho dù đó là thực vật hay là tảng đá, tất cả trong nháy mắt đều bị đông thành tượng băng, rõ ràng, con Thâm Uyên Bạch Hổ này là yêu thúc mang thuộc tính Băng.

“Gầm!”

Sau khi bỏ lỡ một chiêu, Thâm Uyên Bạch Hổ phẫn nộ gào thét, lại liên tiếp phun ra mấy dòng nước lạnh, ý đồ muốn biến Tần Giác thành một tác phẩm điêu khắc bằng băng, nhưng vô luận Thâm Uyên Bạch Hổ cố gắng như thế nào, Tần Giác cuối cùng đều dễ dàng tránh né được, giống như Thâm Uyên Bạch Hổ cố ý tránh hắn ra.

“Ngươi cũng chỉ biết tránh hay sao?”

Sắc mặt Ngụy trưởng lão âm trầm, cảm giác Tần Giác hoàn toàn đang đùa bỡn với Thâm Uyên Bạch Hổ .

Lời vừa nói ra, Tần Giác thật sự dừng lại, đứng tại chỗ, thuận tiện uống một hớp rượu, như thể không có để Thâm Uyên Bạch Hổ vào trong mắt.

“Hô!”

Bị khiêu khích, Thâm Uyên Bạch Hổ giận dữ, lập tức lại lần nữa phun ra một ngụm dòng nước lạnh, so với bất kỳ lần nào trước đó mạnh hơn, cho dù là võ giả Địa giai nếu khi bị đánh trúng vào không chết thì cũng tàn phế!

“Sư thúc tổ, cẩn thận!”

Trương Nhạc vội vàng hô .

Nhưng mà Tần Giác vẫn như cũ đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, dường như căn bản không nghe thấy lời Trương Nhạc nhắc nhở .

“Ngu xuẩn!”

Ngụy trưởng lão cười nhạt .

Mắt thấy dòng nước sắp rơi trên người Tần Giác, Tần Giác

bỗng nhiên giơ cánh tay lên, nhẹ nhàng vung lên .

“Xoẹt xẹt!”

Đám người chỉ cảm thấy một trận gió lốc lớn thổi qua,dòng nước lạnh do Thâm Uyên Bạch Hổ phun ra liền biến mất tiêu tan trong không khí.

“Làm sao có thể?”

Ngụy trưởng lão tự lẩm bẩm, không thể tin nổi.

Chỉ có tiện tay vung lên, liền đánh tan dòng nước lạnh đủ để làm trọng thương võ giả Địa giai, đây là loại tu luyện gì? Thiên giai?

Trước khi Ngụy trưởng lão hiểu được, Tần Giác đã phản ra một quyền, trong chốc lát bầu trời hình như có sấm sét hiện lên, chiếu sáng sông núi mặt đất một cách khủng khiếp.

Khi “sấm sét” rơi xuống, nửa người trên của hung thần ác sát Thâm Uyên Bạch Hổ đã biến mất, máu tươi vẩy ra ra hơn mười mét, nhìn thấy mà giật mình .

“Chết … Chết?”

‘Bịch’.

Thâm Uyên Bạch Hổ còn sót lại bốn chân rơi thẳng ngã trên mặt đất, như thể nói cho người khác biết, nó xác thực đã tồn tại.

Một cú đánh đã giết được yêu thú Địa giai!

Toàn khung cảnh trở nên tĩnh mịch!

Ai có thể nghĩ tới, mới vừa rồi còn không ai bì nổi với Thâm Uyên Bạch Hổ thế mà đã chết như vậy .

Cho dù Trương Nhạc biết Tần Giác rất lợi hại, nhưng lại không nghĩ rằng Tần Giác lợi hại đến mức trình độ này .

Trước đó Triệu Nhược Thành mong muốn được khiêu chiến với Tần Giác, trong lòng không ngừng thấy may mắn, loại tồn tại này chỗ nào hắn có thể trêu chọc?

Ở nơi xa, Lạc Vi Vi miệng nhỏ khẽ nhếch, cơ hồ không thể tin được vào con mắt mình.

Các đạo sư cùng võ giả của hội trường nhánh đồng thời trợn mắt há hốc mồm sững sờ, đây chính là sư thúc tổ sao? Khó trách có thể trở thành sư đệ chưởng môn!

Nếu như nói bọn người Trương Nhạc chỉ là đang sốc thuần túy, như vậy thì Vương Thanh Phong cùng các võ giả Tinh môn lại là đang sợ hãi kinh hoàng!

Nhất là Vương Thanh Phong, toàn thân khống chế không nổi run rẩy, giống như đứng cũng không vững, hắn nghĩ mãi mà không rõ, chuyện này làm sao có thể biến thành như thế.

Đương nhiên, giờ phút này người kinh hãi nhất, không phải Ngụy trưởng lão thì là ai nữa.

Làm chủ nhân của Thâm Uyên Bạch Hổ, không ai biết sức mạnh của Thâm Uyên Bạch Hổ rõ ràng hơn hắn, hắn được phép có thể cưỡi thú, cũng dựa vào sự hỗ trợ của gia tộc trưởng lão.

Nhưng mà, bây giờ lại bị một thiếu niên trước mắt dùng một quyền đấm chết!

Đang nói đùa à?

“Không có khả năng! Tuyệt đối không khả năng!”

Nửa ngày, Ngụy trưởng lão đột nhiên ngửa mặt lên trời cười

to:

“Giả, đều là giả, ha ha ha, tuyệt đối không thể.”

Đám người: “…”

Người này không phải bị điên rồi chứ?

“Tiếp đó, đến phiên ngươi .”

Tần Giác xoay người, nhìn về phía Ngụy trưởng lão .

Không khí trong nháy mắt bóng băng ngay lập tức.

Chương 13: Ta Đã Mời Ngươi Dùng Một Bữa

Bên ngoài Hắc Sâm Lâm, bầu không khí dường như vô cùng căng thẳng, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn hai người trên cánh đồng.

Một chàng trai trẻ với dáng người mảnh khảnh tư thế như long phượng.

Còn người kia là một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ và khuôn mặt đầy đặn.

Ban đầu Ngụy trưởng lão ngửa mặt lên trời cười to rồi đột ngột im bặt mà dừng lại, trong lòng run sợ nói:

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Chính mắt thấy Tần Giác giết chết Thâm Uyên Bạch Hổ chỉ trong vài giây, ngay cả khi Ngụy trưởng lão là đồ ngớ ngẩn, thì hắn cũng biết mình không phải là đối thủ của Tần Giác.

Vì Tần Giác có thể tung ra một quyền đấm chết Thâm Uyên Bạch Hổ, như vậy không hề nghi ngờ gì hắn cũng có thể bị giết chết bởi một cú đấm!

Cho dù Ngụy trưởng lão cực kỳ không muốn thừa nhận điều đó, nhưng Tần Giác rất có thể là một vị cường giả cấp bậc Thiên giai!

“Đương nhiên là đưa ngươi đi gặp con thú súc sinh vừa nãy rồi.”

Tần Giác nói chuyện hiển nhiên.

Nói xong, chậm rãi giơ nắm đấm lên.

“Không! Ngươi không thể giết ta!”

Ngụy trưởng lão đột nhiên hét lớn, còn đâu bộ dáng cao cao tại thượng trước đó.

Đến lúc này, không có cái gì quan trọng hơn sinh mệnh, nhất là đối với những người xuất thân từ hoàn cảnh phi thường như Ngụy trưởng lão.

“A? Vì sao.”

Tần Giác có chút quan tâm hỏi .

“Ta, ta đến từ Ngụy gia, nếu như ngươi giết ta, Ngụy gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Ngụy trưởng lão hít một hơi thật sâu, rời khỏi vị trí.

“Ngụy gia? Đó là cái gì?”

Tần Giác trông ngây người.

Ngoại trừ bốn đại tông môn cùng Tinh môn bên ngoài, thì Tần Giác đối với những thế lực võ đạo khác biết rất ít, càng không biết Ngụy gia là gì.

Tuy nhiên khi nghe giọng điệu của Ngụy trưởng lão, có vẻ hắn cũng không thuộc Tinh môn, điều này không khỏi làm Tần Giác nhớ tới kiếp trước trong tiểu thuyết kia những người nhỏ rồi tới lớn, đánh đại tới lão, cuối cùng cả nhà bị diệt vong, tùy thuộc vào nội dung cốt truyện, nhìn tình huống này Ngụy gia dường như có xu hướng phát triển xu thế theo phương diện này.

Lúc này, Vương Thanh Phong đang cùng giằng co với Trương

Nhạc, dường như là đang nhớ tới cái gì, sắc mặt đại biến:

“Ngụy gia? Có phải Ngụy gia khống chế điều khiển được yêu thú?”

Liên tưởng đến hình ảnh Ngụy trưởng lão trước đó khống chế Thâm Uyên Bạch Hổ, Trương Nhạc vội vàng hô to:

“Sư thúc tổ, không thể giết hắn, hắn là người của Ngụy gia đến từ Diêu Quang thành!”

Trương Nhạc rốt cuộc đã hiểu, vì sao Tinh môn lại đột nhiên có thêm một trưởng lão có thể khống chế yêu thú, thì ra đến từ Ngụy gia của Diêu Quang thành!

“Diêu Quang thành? Ngụy gia?”

Tần Giác nhíu mày, vẫn mờ mịt như cũ.

“Ha ha ha, nghe thấy chưa, ngươi không thể giết ta, nếu không toàn bộ Huyền Ất Sơn đều sẽ vì ta mà phải chôn cùng!”

Ngụy trưởng lão dương dương đắc ý cười nói, không biết còn tưởng rằng là hắn đang chiếm cứ thượng phong .

“Thế còn Ngụy gia thì như thế nào?”

Tần Giác nhếch miệng, không cần phải nhiều lời nữa, một quyền rơi xuống .

‘Bùm!’

Chỉ nghe thấy một tiếng sét nổ vang từ mặt đất, Ngụy trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, quyền phong kinh khủng đã đem hắn nuốt chửng vào trong.

“Không!”

Lúc sắp chết, Ngụy trưởng lão hét lên tuyệt vọng, hắn cũng không nghĩ đến, Tần Giác lại thực có can đảm giết hắn!

Phốc phốc .

Quyền phong lưu lại một vết tích dài đến trăm mét hình cung trên mặt đất, kéo dài đến tận Hắc Sâm Lâm mới thôi, về phần Ngụy trưởng lão, sớm đã hóa thành xương máu phiêu tán, người chết không thể chết lại lần nữa.

Lại là một cú đấm khác!

“Chạy thôi!”

Không biết là ai hô một câu, tất cả võ giả Tinh môn lập tức co cẳng chạy đi, ngay cả Ngụy trưởng lão có cấp bậc Địa giai cùng Thâm Uyên Bạch Hổ còn đều bị giết, bọn hắn ở lại đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

“Tại sao có thể như vậy?”

Vương Thanh Phong thực sự khó mà chấp nhận nổi, bọn hắn đã chuẩn bị kế hoạch trong mấy tháng nay, thậm chí đã nhờ Ngụy gia hỗ trợ thực hiện một lần tấn công đánh lén, thế mà lại bị một người làm cho tan tành?

Bá!

Ánh mắt Trương Nhạc bên cạnh lóe lên, lập tức bắt lấy cơ hội bổ ra một đao, chém vào ngực của Vương Thanh Phong.

“A!”

Bất ngờ không đề phòng, Vương Thanh Phong trực tiếp bị đánh trúng, vết thương đẫm máu vỡ ra ở trên ngực, thiếu chút nữa là các cơ quan nội tạng rỉ hết ra .

“Ngươi!”

Vương Thanh Phong cố nén cơn đau nhức dữ dội, muốn trốn thoát, nhưng mà Trương Nhạc nào muốn thả hắn đi, không chút do dự thừa thắng xông lên, Vương Thanh Phong vốn là người bị thương, lại không có ý định ham chiến, rất nhanh liền bị Trương Nhạc đánh tới, ngã lăn trên mặt đất .

“Từ từ, từ từ đã, ngươi không nhớ gì à, ta thậm chí còn mời ngươi ăn cơm tối.”

Vương Thanh Phong vội vàng đưa tay nói ra.

Lời còn chưa dứt, ánh sáng thanh kiếm lóe lên, đầu Vương Thanh Phong đã bay lên cao và rơi xuống cách đó mấy mét.

Không chỉ Trương Nhạc, mà các võ giả phân đường còn lại cũng đang đuổi theo họ, Tần Giác trước đó đã giết không ít võ giả Tinh môn, khoảng cách chênh lệch đã cơ bản bị xóa sạch, hiện tại sĩ khí lại được tăng cường đáng kể, hắn sẽ được hạ thủ lưu tình ở đâu.

Cuối cùng, mười mấy tên võ giả Tinh môn chỉ có mười mấy người thành công đào thoát, kết quả này, đối với Tinh môn mà nói, đây là một tổn thất nặng nề .

Xử lý xong Thâm Uyên Bạch Hổ cùng Ngụy trưởng lão, Tần Giác tựa như không việc gì làm ngồi trong quảng trường tiếp tục uống rượu, những chuyện sau đó hắn không cần quan tâm.

Có vài đệ tử mới không lựa chọn cách chạy trốn, giờ phút này toàn bộ đều dùng ánh mắt sùng bái kính sợ nhìn về phía Tần Giác, có mấy người thậm chí còn muốn xông lên lao tới xin chữ kí hắn.

Không thể nào, dáng dấp đẹp trai lại lợi hại như thế, thậm chí là một nam nhân cũng không thể không động tâm.

“Lần này may mắn mà có sư thúc tổ, nếu không thì sợ là chúng ta chắc chắn sẽ chết .”

Trương Nhạc khom mình hành lễ, ngữ khí tràn ngập sự trôn trọng.

Nếu như trước đây Trương Nhạc tôn kính Tần Giác là vì thân phận của Tần Giác, nhưng hiện tại, thì hoàn toàn là xuất phát từ nội tâm .

Tại Linh Ương Giới, chỉ có cường giả mới xứng đáng để tôn kính .

“Nhưng …”

Trương Nhạc có vẻ hơi do dự .

“Nói .”

Tần Giác uống một hớp rượu, lạnh nhạt nói .

“Ngụy gia rất có thể sẽ trả thù chúng ta .”

“A?”

Tần Giác lông mày ngả ngớn, ý vị thâm thúy nói:

“Ngụy gia này, rốt cuộc là cái quái gì?”

Chẳng bao lâu, Tần Giác liền từ qua miệng Trương Nhạc biết được, thì ra Ngụy gia là chủ nhân Diêu Quang thành cách đây vạn dặm, đó là một trong bảy đại gia tộc, thực lực hùng hậu, nghe đồn rằng có cường giả Chí Tôn trong thành, với lại bọn hắn tu tập công pháp cực kỳ đặc thù, có thể cùng yêu thú ký kết khế ước, bởi vậy, mỗi võ giả của Ngụy gia đều có yêu thú cưỡi riêng.

Bây giờ Tần Giác giết chết người của Ngụy gia, Ngụy gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, với lại thực lực trước mắt của Huyền Ất Sơn hầu như không có khả năng chống lại Ngụy gia.

“Thì ra là thế .”

Tần Giác nhẹ gật đầu, thờ ơ nói:

“Dù sao bọn hắn đã liên hiệp với Tinh môn để đối phó với Huyền Ất Sơn, có thù không trả thì làm gì?”

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết của Tần Giác ở kiếp trước, Ngụy gia tất nhiên chắc chắn sẽ tham gia trận chiến lần tới, chỉ là hiện tại có thêm một cái lý do danh chính ngôn thuận mà thôi .

Nghe vậy, Trương Nhạc sững sờ, chợt giật mình .

Đúng vậy, vị Ngụy trưởng lão này đã liên hợp với Tinh môn muốn đánh lén phân của Huyền Ất Sơn, còn luôn miệng nói muốn hủy diệt Huyền Ất Sơn, chẳng lẽ không giết hắn, thì Ngụy gia có thể từ bỏ ý đồ đó sao?

“Là ta suy nghĩ quá đơn giản .”

Trương Nhạc cười khổ nói, nội tâm không thể không thay đổi suy nghĩ lần nữa về thiếu niên trước mắt này.

Mặc dù Tần Giác luôn tỏ ra một bộ dáng nhìn qua trông đều hững hờ, nhưng dường như bất cứ chuyện gì đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, loại cảm giác này thật là đáng sợ .

“Truyền lệnh xuống, để tất cả võ giả của phân đường thu thập dọn dẹp một chút, hôm nay lên đường trở về Huyền Ất Sơn .”

Sau khi suy nghĩ một lúc, Tần Giác ra lệnh .

“Trở về Huyền Ất Sơn?”

Trương Nhạc lập tức sững sờ, có chút không hiểu lắm.

“Nếu không trở về Huyền Ất Sơn, chẳng lẽ chờ Tinh môn quay lại đây đánh nhau? Ta cũng không có thời gian ở lại chỗ này .”

Tần Giác im lặng liếc mắt .

“Ừm … Cũng đúng .”

Trương Nhạc lúng túng xoa xoa đôi bàn tay .

“Ngoài ra, những đệ tử mới không có chạy trốn, bất luận trình độ của họ là gì, toàn bộ đều trở thành đệ tử ngoại môn.”

Chương 14: Hắn Tên Là Bá Bá

Theo mệnh lệnh của Tần Giác, các võ giả ở phân đường bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị sơ tán.

Việc đã đến nước này, Tinh môn cùng Huyền Ất Sơn khai chiến với nhau chỉ là vấn đề thời gian, nếu tiếp tục ở chỗ này thực sự quá nguy hiểm, chỉ có cách tạm thời trở về Huyền Ất Sơn, mới có thể bảo đảm được an toàn .

May mà trước đó có nhiều đệ tử mới đã lựa chọn chạy trốn để cứu mạng, sáu con sư thứu hoàn toàn có thể chở được tất cả mọi người còn lại.

Tần Giác ngược lại không lo lắng về một số đệ tử đã bỏ trốn kia sẽ tiết lộ công pháp tu luyện của Huyền Ất Sơn ra bên ngoài, dù sao bọn hắn chỉ tu luyện phần Hoàng giai, không có tác dụng gì .

Hô!

Sư thứu vỗ cánh, lao vào không trung, hướng về phía Huyền Ất Sơn bay đi.

Tần Giác như cũ ngồi trên đỉnh đầu một con sư thứu, khoan thai tự đắc hát ca:

” Tấu khúc đài cao huyền ca lặng chờ gió Đông thổi qua, nhấp một ngụm rượu đục vào cổ họng nhàn nhạt nhìn ngắm phong hỏa đầy trời.”

“Thành tựu và sự hủy diệt của nhân gian không thể phá vỡ, ai đã đạt được thành tựu, tất cả các ham muốn đều mơ tưởng trở

thành một cái kén …”

Triệu Nhược Thành cùng Tần Giác cưỡi cùng trên một con sư thứu, giờ phút này nghe được Tần Giác ca hát, trong lúc nhất thời không thể không say mê một lúc,đối với các đệ tử lúc trước khinh thường cùng ghen ghét Tần Giác giờ đã sớm biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một loại cảm giác khó nói.

Trải qua chuyện khi trước, các đệ tử mới kia cũng đã biết Tần Giác là sư đệ chưởng môn, là sư thúc tổ của bọn họ, thế là càng thêm tôn kính .

Nhất là khi bọn họ biết được Tần Giác phá lệ để toàn bộ bọn hắn được thăng cấp vào bằng cửa trong, nên họ ngoại trừ sùng bái cùng tôn kính Tần Giác, còn vô cùng cảm kích biết ơn.

“Sưu thúc tổ hát hay quá!”

“Từ hôm nay trở đi,sư thúc tổ chính là nam thần của ta!”

“Nếu có thể gả cho sư thúc tổ thì tốt biết bao, ta muốn cho hắn một Hầu tử!”

“Chờ một chút! Ngươi, ngươi không phải là nam nhân hay sao?”

“…”

…

Bởi vì trước đó lọt vào kế đánh lén của Tinh môn, tâm tình mọi người đều có chút nặng nề, nhưng tiếng ca của Tần Giác lại vô hình ở giữa hóa giải làn khói mù mịt trong lòng mọi người, để bầu không khí dần dần náo động hơn.

“Sư thúc tổ như là tiên nhân trên trời, chúng ta theo không kịp .”

Thấy vậy, Trương Nhạc nhịn không được thở dài.

“Không hổ là sư thúc tổ!”

Trần đạo sư thở dài .

Lời còn chưa dứt, tiếng ca đột ngột dừng lại, Tần Giác ngửa mặt lên trời nằm xuống, ngủ thật say.

Đám người: “…”

“…”

Một ngày trôi qua rất nhanh, khi tầm mắt thấy Huyền Ất Sơn xuất hiện, Tần Giác duỗi lưng một cái, mở to mắt .

“Hô, cuối cùng đã tới .”

Tần Giác chậm rãi đứng dậy, nói với Trương Nhạc cùng Trần đạo sư ngồi trên một sư thứu khác nói:

“Ta đi trước, chuyện còn lại giao cho các ngươi .”

Nói xong, Tần Giác bước ra một bước, thân hình trong nháy mắt biến mất trên không trung, không ai thấy rõ hắn rời đi như thế nào.

Điều này, Trương Nhạc sớm thành thói quen, chỉ có cười gượng gạo.

Một giây sau, Tần Giác đi đến sườn đồi bên cạnh Huyền Ất Sơn:

“Tiểu Thanh, ta đã trở về .”

“A, vâng, đã về rồi.”

Tần Giác nhìn về phía ‘Cỏ dại’ở bên cạnh đá xanh, khẽ cười

nói .

Giờ phút này ‘Cỏ dại’ đã dài ra cao hơn một thước, phiến lá ngưng tụ ra nhiều đường vân vàng, tỏa ra linh khí nhàn nhạt, hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Tần Giác không nghĩ tới “Cỏ dại” phát triển nhanh như vậy, như đã biết, chỗ sườn đồi này chung quanh linh khí cũng không mạnh lắm, “Cỏ dại” lại có thể phát triển nhanh như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi .

“Như là một sự đền bù cho mấy ngày qua, ta sẽ cho ngươi thêm mấy giọt linh tửu.”

Tần Giác từ trong chỗ chứa đồ lấy ra một bình linh tửu, cẩn thận từng li từng tí đổ lên trên ‘Cỏ dại’.

Nơi lưu trữ của người khác có thể đều là dùng để cất linh thạch cùng vũ khí, nhưng trong chỗ chứa đồ của Tần Giác chỉ có các loại linh tửu và tiên nhưỡng, không thua kém một hầm rượu di động.

Chẳng biết tại sao, Tần Giác đột nhiên cảm giác được mình đang chơi một trò chơi ‘nuôi trồng’, chỉ là những thứ hắn nuôi không phải sủng vật, cũng không phải Loli, mà là một gốc ‘Cỏ dại’.

Về phần cái gốc ‘Cỏ dại’ này có thể trưởng thành cường giả tuyệt thế hay không, Tần Giác cũng không chắc chắn được.

Hấp thu một lượng rượu lớn vào, ‘Cỏ dại’ lập tức biến hóa, trên phiến lá xanh biếc lại xuất hiện thêm một đường vân vàng, linh khí cũng càng thêm nồng đậm, thậm chí ẩn chứa một hương thơm tinh tế.

Sau đó ‘Cỏ dại’ huy động cỏ lá, cuốn lấy đùi của Tần Giác, hành động như thể một đứa trẻ đang nũng nịu.

“Ha ha ha, tiểu gia hỏa, tu luyện phát triển thật tốt.”

Tần Giác dựa vào trên tảng đá, ngửa đầu uống một hớp rượu, thư giãn.

Cùng lúc đó, phía xa cách ngàn dặm, những võ giả Tinh môn may mắn đào thoát cũng đã trở lại tông môn .

Tinh môn, như ý nghĩa của tên cho thấy, có liên quan tới các vì sao.

Ngoại trừ việc tu luyện công pháp bên ngoài, nơi này rất nhiều kiến trúc đều được sắp xếp bố trí theo hình ngôi sao, tựa như một bầu trời đầy sao, biến hóa khó lường, chỉ tiếc trước đó không lâu chủ điện bị một viên thiên thạch đập trúng, biến thành đống đổ nát, phá hủy nét đẹp của tổng thể.

Giờ phút này, bên trong một tòa Thiên Điện, hàng chục võ giả Tinh môn vết thương chồng chất đang quỳ trên mặt đất, mồ hôi đầm đìa, thậm chí đầu cũng không dám ngẩng lên .

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đứng trước mặt hắn là một lão giả mặc áo bào đen, hốc mắt trũng sâu, một bộ râu, nhìn qua có chút âm hiểm mờ ám.

Hắn tên là Tôn Đình, là trưởng lão Chấp pháp Tinh môn, lần này đánh lén phân đường Huyền Ất Sơn chính là kế hoạch một tay hắn làm.

Hàng trăm vị võ giả Huyền giai được phái đi, còn mời được các cường giả của Ngụy gia hỗ trợ, nhưng mà chỉ có mười mấy người trở về, người ta cũng có thể tưởng tượng được tâm trạng của Tôn Đình lúc này là gì .

“Thưa … Trưởng lão, đối phương thực sự quá mạnh, chúng ta căn bản không phải là đối thủ …”

Trong đó một tên võ giả rất khó nói, ngữ khí tràn ngập sợ hãi .

“Ngụy trưởng lão đâu?”

Đôi mắt Tôn Đình nhắm lại, chất vấn hỏi.

So với những võ giả của Tinh môn, Tôn Đình quan tâm Ngụy trưởng lão nhất, dù sao, đối thủ đến từ Ngụy gia, một khi có cái gì không hay xảy ra, vậy thì hắn cũng sẽ không gặp may theo.

“Chết rồi.”

Người võ giả kia khàn giọng nói .

“Cái gì?”

Tôn Đình đột nhiên mở to hai mắt, còn cho là mình nghe lầm .

“Ngụy trưởng lão chết rồi .”

Người võ giả kia đành phải kiên trì lặp lại một lần nữa.

“Ngươi nói dối!”

Tôn Đình gầm thét lên:

“Làm sao có thể, Ngụy trưởng lão làm sao có thể chết được!”

Căn cứ tin tức hắn nhận được, lần này đệ tử mới của Huyền Ất Sơn, chỉ có một vị cường giả Địa giai mạnh nhất dẫn dắt đội mà thôi, làm sao có thể giết chết Ngụy trưởng lão được?

Huống chi, Ngụy trưởng lão còn mang theo thú cưỡi của hắn là Thâm Uyên Bạch Hổ cùng đi .

“Phốc .”

Những võ giả này vốn đã có thương tích trong người, lại bị Tôn Đình linh áp trùng kích,lập tức miệng phun máu tươi, bay ra

ngoài, có mấy người thực lực hơi yếu không chịu nổi trực tiếp ngất đi.

“Trưởng lão, chúng ta đã tận mắt nhìn thấy, Ngụy trưởng lão cùng thú cưỡi của hắn đều bị giết chết bởi một cú đấm.”

Người võ giả kia quệt vết máu lau miệng, cắn răng nói .

“Đúng vậy đúng vậy.”

Mấy tên võ giả còn lại liên tục gật đầu .

“Ai! Là ai làm!”

Tôn Đình giận không kềm được, hồi lâu mới miễn cưỡng tiếp nhận sự thật này .

“Bá bá .”

“Bá bá?”

“Không sai, là một người gọi là bá bá, lại còn rất trẻ tuổi.”

“Ở Huyền Ất Sơn có nhân vật tên này sao?”

Tôn Đình rơi vào trầm tư, có thể dùng một quyền đấm chết Ngụy trưởng lão cùng Thâm Uyên Bạch Hổ, ít nhất hắn ta cũng là một vị cường giả cấp bậc Thiên giai, Tôn Đình không thể không biết .

Chẳng lẽ … Huyền Ất Sơn luôn ẩn giấu thực lực?

Nghĩ tới đây, Tôn Đình càng khẳng định, vì vậy lập tức xông ra Thiên Điện, bay tới chỗ môn chủ dưỡng thương.

Chương 15: Vũ Khí Có Thể Tự Động Bắn

Nếu có chuyện gì phát sinh thì cũng không có ảnh hưởng tới Tần Giác, mà Tần Giác cũng không biết có người nào đó cách hàng ngàn dặm đang la gọi tên hắn.

Về việc Huyền Ất Sơn có cùng Tinh môn khai chiến hay không, Tần Giác cũng không thèm để ý, hắn vẫn như cũ, hằng ngày vẫn ăn cơm, ca hát, uống rượu và đi ngủ như bình thường, dường như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Đương nhiên, nếu như về sau Tinh môn thật sự muốn tuyên chiến với Huyền Ất Sơn, thì Tần Giác không ngại tiện tay đi tiêu diệt.

Hắn không muốn tham dự vào các vấn đề ngoại giới, nhưng không có nghĩa là thế giới ngoài kia có thể tùy tiện khi dễ những người bên cạnh hắn, mặc dù các sư huynh của hắn cực kỳ không đáng tin cậy, nhưng từ nhỏ đến lớn đều một mực đối xử rất tốt với hắn,giống như huynh đệ bình thường .

Huống chi, đây là nơi hắn sinh sống mười năm nay, làm sao có thể dễ dàng chịu đựng được sự phá hoại của người khác?

“Kỳ lạ, ta đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.”

Tần Giác mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên bàn đá trong sân, dưới chân bên trái bên phải hơn chục bầu rượu trống rỗng, với toàn thân đầy mùi rượu, dường như tối hôm qua đã uống không ít.

May mắn thay, ở cấp bậc này hắn không cần tắm rửa, bởi vì bụi đất căn bản không có cách tới gần được hắn, chỉ cần kích hoạt linh lực, là có thể loại bỏ bất cứ tạp chất nào trong cơ thể, nhưng trong cơ thể hắn chưa bao giờ có tạp chất gì.

Rất nhanh, Tần Giác liền thay quần áo khác, thần sắc sảng khoái đi ra khỏi sân, trong tay vẫn cầm theo một bầu rượu, bạch y tung bay, nếu như hắn lấy thêm một thanh kiếm, sẽ giống như trong phim điện ảnh hay trong phim truyền hình ở kiếp trước, như một vị Tửu Kiếm Tiên kia thoải mái tự do không bị trói buộc.

“Ừm?”

Đột nhiên, Tần Giác dừng bước lại, hắn phát hiện một thiếu nữ tên là Lạc Vi Vi lại tới .

Đáng tiếc là, hôm nay thời tiết không tốt, không có trời, cho nên thiếu nữ này cũng không có tu luyện.

“Ngươi đã tỉnh rồi .”

Do dự một chút, thiếu nữ nói thêm:

“Sư thúc tổ .”

Nghe vậy, Tần Giác liền giật mình, nghĩ lại, đúng là thiếu nữ này xác thực phải gọi hắn là sư thúc tổ .

Nhẹ gật đầu, Tần Giác thuận miệng hỏi:

“Hôm nay lại không có mặt trời, ngươi tới nơi này làm gì?”

“Ta … Ta tới đây để cảm ơn Tần … Sư thúc tổ .”

Thiếu nữ thấp giọng nói, ngữ khí rất khó xử.

“Cảm ơn ta?”

Tần Giác bối rối, hình như hắn không có giúp đỡ người thiếu nữ này gì đâu?

“Đúng, cảm ơn Sư thúc tổ đã để tất cả những người mới trở thành đệ tử ngoại môn.”

Thiếu nữ chân thành nói .

Tần Giác lập tức giật mình, thờ ơ mà nói:

“Bọn họ đối mặt với nguy cơ tính mạng mà không có lựa chọn chạy trốn, đây đều là những gì họ xứng đáng được nhận thôi .”

Đối với một tông môn võ đạo mà nói, không có gì quan trọng hơn lòng trung thành, nếu không một khi gặp nguy hiểm toàn bộ đều chạy trốn hết, vậy thì còn gọi gì là chiến đấu?

Đó là lý do tại sao Tần Giác mới phá lệ để những đệ tử mới không có bỏ trốn trực tiếp thăng cấp vào nội môn, về phần những người lựa chọn chạy trốn, Tần Giác cũng không trách bọn họ, dù sao bọn họ cũng vừa mới gia nhập vào Huyền Ất Sơn còn chưa được một tháng, nhưng nếu còn muốn bước vào Huyền Ất Sơn, thì tuyệt đối không thể.

“Tu vi của ngươi hình như đã tăng lên.”

Tần Giác không muốn dây dưa với việc này nữa, thế là đổi chủ đề .

“Đúng vậy, bởi vì ta săn giết được sáu yêu thú cấp thấp Hoàng giai, cho nên đã giành được vị trí đầu tiên trong lịch luyện lần này, đồng thời nhận được linh lực quán đỉnh nên đã thành công đột phá đến Hoàng giai hậu kỳ.”

Thiếu nữ giải thích.

Đối với vấn đề này, Tần Giác cũng chẳng ngạc nhiên gì nữa,

dựa vào thực lực của thiếu nữ đang ở trung kỳ của Hoàng giai, việc đứng trong ba hạng đầu trong lịch luyện là điều rất bình thường, nếu như không phải nửa đường phát sinh biến cố, chỉ sợ thiếu nữ này còn có thể săn giết được nhiều yêu thú hơn.

Nghe xong câu nói này, Tần Giác không chú ý tới thiếu nữ này nữa, mà đi tới tảng đá để rót rượu vào 'Cỏ dại'.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

Sau một lúc lâu, thiếu nữ nhịn không được hiếu kỳ, phá vỡ trầm mặc .

Tần Giác liếc mắt:

"Ngươi không nhìn ra sao?"

"Đây không giống như một gốc cỏ dại bình thường."

Thiếu nữ từ trên tảng đá nhảy xuống, ngồi xổm cùng Tần Giác bên cạnh 'Cỏ dại', cẩn thận từng li từng tí quan sát.

"Tất nhiên, đây là một gốc 'Cỏ dại' đã sinh ra linh trí , không đúng, bây giờ nó là linh thảo ."

Tần Giác hớn hở nói, tựa như đang giới thiệu con trai của mình cho người khác.

"Linh trí?"

"Nghĩa là biết suy nghĩ."

"Ta hiểu rồi."

Thiếu nữ như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu .

Trước đó nàng đã ở nơi này để tu luyện, vậy mà không có chú ý tới .

Tần Giác: “…”

Ngươi có thật sự hiểu?

“A, nó giống như có thể hấp thu được linh khí.”

Thiếu nữ kinh hô .

“Bởi vì ta đã truyền thụ ‘Thanh Hư Kinh’ cho nó .”

“Vậy nó cũng có thể trở thành võ giả sao?”

“Ừm… Tùy tình hình.”

Tần Giác có chút chần chờ, dù sao hắn cũng chưa từng gặp qua tình huống tương tự .

“Được, từ hôm nay trở đi, ta sẽ tới chăm sóc cho nó!”

Thiếu nữ hít một hơi thật sâu, kiên định nói .

Tần Giác: “???”

Tình huống này là như thế nào?

Suy nghĩ của nữ nhân đều thích nhảy vọt như vậy sao?

Trước khi Tần Giác kịp phản ứng lại, thiếu nữ đã xòe bàn tay ra, cố gắng chạm vào ‘Cỏ dại’, nhưng mà đúng lúc này, ‘Cỏ dại’ bỗng nhiên né tránh,giống như không muốn tiếp xúc với thiếu nữ.

Thiếu nữ hơi có vẻ kinh ngạc:

“Hình như nó không thích ta .”

“Có vẻ như vậy.”

Tần Giác cũng đồng tình.

“Được thôi.”

Thiếu nữ ủy khuất rút bàn tay về, sau đó thề:

“Ta sẽ không từ bỏ đâu!”

Tần Giác: “…”

Trong mấy ngày tiếp theo, thiếu nữ vẫn đến vách đá này tu luyện giống như trước, nhưng ‘Cỏ dại’ dường như không chào đón thiếu nữ này, nhất quyết không muốn để thiếu nữ đụng vào, thậm chí còn thực hiện các động tác công kích, khiến thiếu nữ này rất bực bội.

Vào ngày hôm nay, ánh nắng chói chang,bầu trời trong xanh gió nhẹ .

Sau khi thiếu nữ rời đi, Tần Giác đột nhiên cảm thấy có chút nhàm chán, thế là hắn đi đến kho binh khí cầm một đống vật liệu trở về, chuẩn bị chế tạo vũ khí .

Các nhân vật chính trong tiểu thuyết ở kiếp trước về cơ bản đều có một vũ khí của riêng họ, bởi vậy Tần Giác dự định cũng làm một cái cho riêng mình.

Tần Giác không thích những vũ khí thông thường, với lại hắn đối với vũ khí lạnh không có nghiên cứu nhiều về nó, ngay cả khi chế tạo ra chúng thì hắn cũng sẽ không sử dụng được.

Trải qua rất nhiều suy tính đắn đo, Tần Giác cuối cùng quyết định làm một khẩu súng, mà loại đó có thể bắn tự động.

May mà kiếp trước Tần Giác là một người ham mê các vũ khí cao cấp, nên rất quen thuộc với nhiều kết cấu vũ khí, muốn làm ra những linh kiện này cũng không khó, huống chi nơi này là thế giới võ đạo cao cấp, nếu như có nhiều thứ làm không được, thì cũng có thể dùng linh lực để bù đắp vào.

Mặc dù như thế, Tần Giác vẫn còn đánh giá thấp sự khó khăn trong việc chế tạo vũ khí, hắn dùng hơn nửa ngày để làm ra phần thân súng, nhưng lại không có cách nào để nổ súng, với lại nơi này chính là thế giới của cao võ, những viên đạn thông thường làm sao có thể đối phó làm gây hại tới các võ giả?

Sau khi suy nghĩ lại, Tần Giác từ Luyện Khí Các tìm được rất nhiều cuốn sách liên quan tới luyện khí, nghiêm túc nhìn .

Thời gian trôi qua thật nhanh,bây giờ đã là đêm khuya.

“Thì ra là thế .”

Tần Giác khép cuốn sách lại,lộ vẻ kinh ngạc, hắn cầm lấy thân súng đã hoàn thành, bỏ đi các linh kiện dư thừa, sau đó bắt đầu vận dụng linh lực.

Vì để ngăn thân súng bị nổ, Tần Giác cẩn thận kiểm soát từng li từng tí khống chế linh lực của mình, để tránh vô tình san bằng toàn bộ Huyền Ất Sơn.

Theo ngón tay của Tần Giác phác hoạ, trên thân súng bắt đầu dần dần hiện ra rất nhiều đường vân màu bạc, đây là phù văn mà Tần Giác nhìn thấy trong cuốn sách luyện khí, dựa theo những gì trong cuốn sách nói, phù văn có thể phát huy sức mạnh tối đa của võ giả, nếu phù văn càng nhiều, thì uy lực càng lớn, đồng thời phù văn cũng có ưu điểm và nhược điểm.

Mắc dù Tần Giác đã vạch ra được phù văn nhưng nó chỉ ở mức cấp thấp nhất, nhưng chúng vượt trội về số lượng, gần như bao phủ toàn bộ thân súng.

Hừm!

Vào thời khắc nhất định, thân súng dường như đã đạt đến điểm quan trọng cuối cùng nên sinh ra chấn động, Tần Giác vội vàng dừng truyền linh lực vào, và thân súng đã được phù văn che

kín bằng những đường vân màu bạc, nhìn rất đẹp.

Chương 16: Tuyên Chiến

Nhìn khẩu súng trong tay toàn thân trắng bạc, đường cong mịn màng, Tần Giác lâm vào trầm mặc .

Đây cũng là kiện vũ khí đầu tiên chân chính vượt thời đại.

Sự kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và linh lực.

Thứ mà Tần Giác tạo ra là một khẩu AK- 47, nhưng so với trí nhớ kiếp trước thì AK- 47 này có một sự thay đổi rất lớn đó là không có băng đạn, cũng không có đạn, hoàn toàn chỉ là một bộ vỏ.

Tuy nhiên, sau khi Tần Giác phác thảo phù văn cho nó thì cái khẩu 'AK- 47' này đã hoàn toàn biến đổi, bước vào phạm trù Linh khí.

Bởi vì đây là lần đầu tiên phác thảo phù văn, cho nên Tần Giác dùng linh lực phác hoạ ra phù văn tương đối khá đơn giản, chỉ có sức mạnh thuần túy, nếu như là một luyện khí sư chuyên nghiệp thậm chí có thể thêm các thuộc tính khác nhau vào phù văn, để tăng cường uy lực, do đó trong Linh Ương Giới, địa vị của luyện khí sư thường rất cao .

"Thử trước một chút đi rồi nói ."

Tần Giác nâng 'AK- 47' lên nhắm ngay vào một khối đá dưới sườn đồi, cả hai mặc dù cách xa nhau hơn ngàn mét, nhưng cái khẩu 'AK- 47' này được điều khiển bởi linh lực, vì vậy không cần lo lắng về vấn đề tầm bắn.

Ngay lúc ban đầu Tần Giác muốn thử xem giới hạn của khẩu

súng này tới đâu, nhưng nghĩ lại, nếu uy lực của nó quá lớn, không cẩn thận sẽ vô tình làm nổ tung Huyền Ất Sơn, thế là đành phải hạ thấp linh lực của mình xuống.

Trên thân súng đường vân màu bạc nhanh chóng được thắp sáng lên, rực rỡ sáng chói mắt, nhưng chỉ khoảng một phần mười.

Phun.

Một quả cầu ánh sáng màu vàng được bắn ra, trong nháy mắt đập trúng vào hòn đá dưới sườn đồi.

Ầm ầm!

Với một tiếng ồn điếc tai nhức óc vang lên, cả khối đá biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một cái hố to với đường kính mười mét, hù dọa làm cho vô số loài chim bay đi.

Đây là trong tình huống cách xa nhau ngàn mét, nếu như trăm mét hoặc là gần hơn e là một kích toàn lực của cường giả Địa giai cũng không hơn cái này, đây chỉ là đang đốt sáng lên một phần mười của đường vân màu bạc, nếu toàn bộ được thắp sáng, chỉ sợ uy lực không thua cường giả Thiên giai thông thường, thậm chí còn siêu việt hơn Thiên giai .

“Uy lực được .”

Tần Giác có chút hài lòng .

Mặc dù so với bản thân hắn, điểm sức mạnh hủy diệt này căn bản không đáng nhắc tới, nhưng nó đủ để đối phó với võ giả cấp thấp, dù sao nơi này cũng không có võ giả lợi hại nào cả.

Ách … Không đúng, nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói thì toàn bộ Linh Ương Giới cũng không có võ giả nào mạnh cả.

Chí ít theo Tần Giác là như thế.

Điều quan trọng nhất là để chế tạo ra khẩu AK- 47 thì vật liệu rất phổ biến, nếu chúng được giao cho các luyện khí, bọn họ có thể phác hoạ ra các loại thuộc tính khác của phù văn, nhưng lại không bao giờ có được uy lực khổng lồ như thế.

“A, không sai biệt lắm đến giờ đi ngủ rồi.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác cất AK- 47 đi, rồi sau đó xoay người trở về phòng đi ngủ.

Phải mất hơn nửa ngày, lại đọc rất nhiều sách luyện khí cuối cùng mới chế tạo ra cái khẩu AK- 47 này, giờ phút này Tần Giác chỉ muốn tranh thủ thời gian đi ngủ, hắn không muốn bởi vì làm việc quá độ mà phải thức đêm dẫn đến rụng tóc .

Ngày hôm sau, Huyền Ất Sơn chấn động .

Trải qua mấy ngày yên lặng, Tinh môn rốt cục không thể cầm cự thêm được nữa, chính thức tuyên chiến với Huyền Ất Sơn!

Tin tức vừa ra, lập tức gây nên sóng to gió lớn .

‘Bùm’

Bạch Nghiệp một tay đập vào lan can, trên thành lan can lập tức hiện ra một dấu tay có thể thấy rõ ràng.

“Quá kiêu ngạo!”

Bạch Nghiệp tức miệng mắng to:

” Chuyện về Hắc Sâm Lâm ta còn chưa tìm bọn hắn tính sổ đâu, mà bọn hắn lại dám tuyên chiến với Huyền Ất Sơn của ta!”

“Ách … Sư phụ, chúng ta sẽ chiến đấu chứ?”

Trương Kỷ Trần cẩn thận từng li từng tí dò hỏi .

Là một đại đệ tử của Bạch Nghiệp, Trương Kỷ Trần tu luyện sớm đã đạt tới Địa giai, thân đã là trưởng lão, loại trường hợp này đương nhiên sẽ không vắng mặt.

Tuy nhiên bởi vì thời gian trước hắn bị ép buộc ăn đan dược do Bạch Nghiệp luyện chế, dẫn đến hắn ngồi xổm trong nhà cầu liên tục hai ngày hai đêm, cho tới bây giờ vẫn không thấy nhẹ nhõm.

“Đúng vậy a, sư phụ, chúng ta sẽ ứng chiến ra sao?”

Võ Anh ở bên cạnh phụ hoạ theo.

So với Trương Kỷ Trần, giờ phút này Võ Anh càng thêm thê thảm, cả người trông như đang suy sụp, những ai không biết còn tưởng rằng hắn làm XX quá nhiều.

“Nói nhảm! Đương nhiên là phải chiến rồi!”

Bạch Nghiệp dựng râu trừng mắt hô to:

“Huyền Ất Sơn chúng ta đã khi nào sợ hãi người khác?”

“Thế nhưng …phía sau Tinh môn còn có Ngụy gia hỗ trợ .”

Lúc này, đại trưởng lão vẫn chưa có mở miệng nói .

Hắn là cường giả Thiên giai mạnh thứ hai ở Huyền Ất Sơn, thuộc thế hệ cùng với Bạch Nghiệp, có uy tín rất cao, chỉ đứng sau Bạch Nghiệp tại Huyền Ất Sơn.

“Ngụy gia? Ngụy gia ở Diêu Quang thành?”

Bạch Nghiệp ngạc nhiên .

Đạo sư cùng Trương Nhạc vừa trở về từ phần đường Hắc Sâm Lâm đã báo cáo chi tiết về tình hình của Tinh môn để tấn công, bao gồm cả chuyện của Ngụy trưởng lão.

Nếu như chỉ là Tinh môn, Huyền Ất Sơn có lẽ không sợ, nhưng lại có thêm Ngụy gia tham gia vào, Huyền Ất Sơn về cơ bản không có cơ hội chiến thắng.

Dù sao, Ngụy gia là một trong bảy đại gia tộc, có cường giả cấp bậc Chí Tôn, Thiên giai đông đảo, muốn hủy diệt một lực lượng nhỏ như Huyền Ất Sơn thật đơn giản dễ như trở bàn tay .

“Tần Giác giết chết người của Ngụy gia tộc, Ngụy gia khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ.’

Đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Chờ một chút!”

Bạch Nghiệp đột nhiên ngắt lời đại trưởng lão:

“Lão Vương, mặc dù ta ít đọc sách, nhưng ngươi không nên gạt ta, rõ ràng là tên ngớ ngẩn đó của Ngụy gia dẫn đầu võ giả Tinh môn đánh lén phân đường của Huyền Ất Sơn trước nên mới bị giết, chẳng lẽ Tần Giác chỉ khoanh tay đứng nhìn?”

“Với lại Ngụy gia đã trợ giúp Tinh môn đánh lén phân đường Huyền Ất Sơn của chúng ta, nếu như không giết tên ngu ngốc kia, chẳng lẽ Ngụy gia có thể sẽ bỏ qua cho chúng ta?”

“Chuyện này …”

Đại trưởng lão há to miệng, á khẩu không trả lời được .

“Sư phụ nói không sai, Tinh môn hiển nhiên đã sớm cấu kết với Ngụy gia, muốn gây bất lợi cho chúng ta!”

Trương Kỷ Trần nói ngay.

Mặc dù người sư thúc kia tuổi còn rất trẻ, không đáng tin, nhưng hai người bọn họ đã cùng uống rượu, ăn thịt giao tình với nhau, lúc này hắn tự nhiên muốn giúp Tần Giác nói chuyện .

Hơn nữa, nếu như không có Tần Giác, chỉ sợ tất cả đệ tử mới cùng các võ giả ở phân đường đều đã chết tại Hắc Sâm Lâm, mà bọn họ còn không biết chút nào .

“Này.”

Đại trưởng lão thở dài, không cần phải nhiều lời nữa .

“Yên tâm đi, lão Vương,đó không phải chỉ là một Tinh môn sao, có gì mà phải sợ .”

Bạch Nghiệp an ủi .

Đại trưởng lão: “…”

Hắn đột nhiên cực kỳ hối hận vì lúc trước đề cử Bạch Nghiệp làm chưởng môn, nếu như trời cao có thể cho hắn một cơ hội nữa, hắn tuyệt đối tự đề cử chính mình!

Lúc trước hai người bọn họ vốn cạnh tranh vị trí chưởng môn, mà đại trưởng lão chỉ đề cử Bạch Nghiệp là phép lịch sự, kết quả lại không nghĩ rằng Bạch Nghiệp chẳng biết xấu hổ mà tiếp nhận!

Sau đó Bạch Nghiệp liền thuận lý trở thành chưởng môn!

Thấy đại trưởng lão vẫn như cũ,mặt mài sầu bi nhăn nhó, Bạch Nghiệp dứt khoát lựa chọn cách phớt lờ, phân phó ra lệnh:

“Truyền hiệu lệnh, ứng chiến!”

“Vâng!”

Võ Anh lập tức dẫn đường, nhưng vừa mới đứng lên thì hai chân mềm nhũn,xém chút nữa thì té quỵ xuống dưới đất .

“Hừm, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi phải cố gắng tu luyện, ngươi xem ngươi đi.Đi đường cũng không ổn .”

Bạch Nghiệp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thôi.

"..."

Giờ phút này Võ Anh rốt cuộc cũng hiểu rõ cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, nếu như không phải ngươi cho ta ăn cái gì 'Đại Lực Hoàn'kia, liệu ta có biến thành như vậy không?

Đáng tiếc, ai bảo Bạch Nghiệp là sư phụ của hắn? Võ Anh chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy gì, thành thành thật thật rời khỏi đại điện .

Đưa mắt nhìn Võ Anh rời đi, Bạch Nghiệp quay đầu nhìn về phía sườn đồi, thì thầm:

"Sư đệ, lần này tất cả nhờ vào ngươi ."

Hắn biết rõ thực lực của Tần Giác, nếu như Ngụy gia thật lựa chọn cách nhúng tay vào, như vậy chỉ có Tần Giác mới có thể giải quyết nguy cơ này .

.

Huyền Ất Sơn cùng Tinh môn mặc dù chỉ là hai thế lực nhỏ không đáng chú ý ở Nam cảnh, nhưng dù sao cũng là tông môn võ đạo, nhất cử nhất động đều nhận được sự chú ý .

Ngay sau đó, trong phạm vi ngàn dặm tất cả mọi người đều biết tin tức Huyền Ất Sơn và Tinh môn khai chiến!

Chương 17: Xin Lỗi, Thời Thế Đã Thay Đổi

Đêm đó,bầu trời đầy sao, trăng trong như đĩa bạc.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Tinh môn tuyên chiến với Huyền Ất Sơn, song phương tạm thời không có bất cứ cuộc giao phong đối đầu nào, mà Ngụy gia cũng không có đi ra khỏi hậu phương, hết thảy thật giống như không có chuyện gì xảy ra.

Rất nhiều người thậm chí bắt đầu hoài nghi tính xác thực của tin tức này.

Hô .

Một cơn gió thổi qua, dưới núi Huyền Ất Sơn lặng lẽ không một tiếng động đột nhiên xuất hiện ba bóng dáng màu đen, bọn họ ẩn nấp trong bóng tối, nếu như không nhìn kỹ thì cơ hồ rất khó phát hiện ra.

“Nơi này chính là Huyền Ất Sơn sao?”

Người áo đen cầm đầu thấp giọng nói .

“Lão đại, chúng ta đi vào đi .”

Người áo đen bên trái vừa chuẩn bị khởi hành, lại bị ‘Lão đại’ đưa tay ngăn cản:

“Ngu xuẩn, chúng ta là sát thủ, không phải chiến sĩ, sao có thể đi cửa chính? Nếu có trận pháp ở đó, không phải sẽ chết chắc sao.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đi theo ta .”

Nói xong, người áo đen cầm đầu liền đi về hướng phía sau Huyền Ất Sơn, còn lại hai người kia thấy thế, lập tức theo sát đằng sau.

Ba người rất mau chóng tới phía sau Huyền Ất Sơn, nơi này là một sườn đồi, cao tới hơn ngàn mét, cơ hồ gần như không có bất kỳ chỗ nào để tựa vào leo lên, ngay cả một võ giả Huyền giai cũng không có cách leo lên được.

“Theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, nơi này khẳng định là nơi phòng thủ lỏng lẻo nhất, chúng ta hãy đi từ nơi này.”

Người áo đen cầm đầu nói ra .

“Lão đại thực thông minh, nơi này dốc đứng như thế, người của Huyền Ất Sơn tuyệt đối không nghĩ ra chúng ta có thể đi từ nơi này để lẻn vào ám sát bọn chúng, ha ha ha .”

“Không hổ là lão đại!”

Được hai tiểu đệ tán dương, người áo đen cầm đầu rất hưởng thụ:

“Hãy cẩn thận một chút cho ta, làm xong chuyện này thì sẽ có được ngân phiếu chúng ta liền thu tay lại, rõ chưa?”

“Đã rõ!” Hai người liên tục gật đầu .

Kỳ thật nhiệm vụ ám sát cao tầng Huyền Ất Sơn lần này Lưu Phong vốn không nguyện ý làm, bởi vì nó quá mạo hiểm, một khi thất bại sẽ cùng một lúc đắc tội với hai thế lực, nhưng Tinh môn thực sự đã cho quá nhiều.

Hắn đã nghĩ xong kế hoạch,sau khi giết hết các cao tầng của Huyền Ất Sơn sẽ lập tức chạy trốn đi nơi khác, bằng thực lực của

ba huynh đệ bọn họ, nếu như không làm được sát thủ, thì cũng có thể tạo ra một phương thế giới.

“Rất tốt .”

Lưu Phong hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó đặt tay ở trên vách đá, nhanh chóng trèo lên như là thạch sùng.

“Lão đại, chúng ta vì sao không bay thẳng lên?”

Một trong những tiểu đệ nhịn không được hỏi thẳng.

Cả ba người bọn hắn đều là võ giả Địa giai, mặc dù sườn đồi có cao hơn ngàn mét, nhưng muốn bay lên cũng không khó .

“Đồ ngốc! Chúng ta đến đây là để ám sát cao tầng của Huyền Ất Sơn,nếu tiêu hao quá nhiều linh lực thì làm sao có thể động thủ nữa?”

Một tiểu đệ khác lên tiếng mắng .

“Ách … Cũng đúng .”

Nếu như giờ phút này có người ngoài ở đây, nhất định sẽ bị phát hiện ra ba hắc y nhân, bởi vì bọn họ chính là bộ ba sát thủ nổi danh nhất trong những năm gần đây, lão đại Lưu Phong, lão nhị Tiêu Diễm, lão tam Lâm Động!

Ba người họ từ trước đến nay vẫn duy trì tính ổn định, chuẩn xác,nổi tiếng hung ác, ám sát qua vô số võ giả cấp cao, được khen ngợi rộng rãi trong ngành, có thể nói là như mặt trời giữa trưa, lần này nhiệm vụ của bọn họ là giúp Tinh môn ám sát cao thủ của Huyền Ất Sơn, chỉ cần thành công giết chết được ba vị võ giả Địa giai trở lên, thì có thể nhận được thù lao vô cùng phong phú.

Đương nhiên, Tinh môn làm như vậy là vì muốn trước khi khai chiến làm suy yếu thực lực Huyền Ất Sơn, giảm bớt thương vong,

dù sao, mặc dù Ngụy gia giúp bọn họ, nhưng cũng sẽ không quan tâm tới những mất mát tổn thất đó.

Lưu Phong có thực lực cao nhất trong ba người, đã đạt tới hậu kỳ của Địa giai, bởi vậy nên có tốc độ nhanh nhất, không bao lâu đã leo lên đến đỉnh sườn đồi, nhưng Lưu Phong ngay lập tức chấn kinh, hắn vừa mới nhảy lên, liền thấy cách đó không xa trên tảng đá có một người ngồi đấy, dọa hắn xém chút rơi xuống!

Chết tiệt, tại sao chỗ này cũng có người ở đây?!

May mà Lưu Phong bình tĩnh lại, phát hiện người ngồi ở trên tảng đá chỉ là một thiếu niên, lập tức nhẹ nhàng thở ra .

Một thiếu niên, giống như là bắt đầu luyện tập trong bụng mẹ, cao nhất chắc cũng chỉ đạt tới Huyền giai, căn bản không đủ sợ .

Lúc này, Tiêu Diễm cùng Lâm Động lần lượt leo lên, nhìn thấy một bóng dáng trên tảng đá đều giật mình, nhưng rất nhanh cảm thấy nhẹ nhõm thở ra như Lưu Phong.

Bốn người không nói lên lời, bầu không khí có vẻ hơi khó xử.

“Các ngươi là ai, tới nơi này làm gì?”

Thiếu niên dẫn đầu phá vỡ sự im lặng, giọng nói không chút bối rối .

Ba người Lưu Phong nhìn nhau, nhịn không được cười xùy, thật đúng là nghé con mới đẻ không sợ cọp.

“Tiểu tử, muốn trách thì trách ngươi xui xẻo, đêm canh ba không ngủ, chạy tới nơi này tìm cái chết .”

Nói xong, trong tay Lâm Động đột nhiên xuất hiện một ngân châm, tiện tay vung ra, trong nháy mắt hóa thành mũi sắc nhọn bắn về phía thiếu niên .

Nhưng mà thiếu niên giống như không nhìn thấy chiêu tấn công của Lâm Động, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài:

“Mây đen gió lớn, vừa vặn thích hợp để giết người .”

Ban đầu Tần Giác chỉ là do ngủ không được nên đi ra ngoài thư giãn một chút, kết quả không nghĩ tới hắn lại đụng phải ba vị khách không mời mà đến, hơn nữa nhìn tình huống này, ba người kia hiển nhiên là những kẻ không tốt, nói không chừng là sát thủ của Tinh môn phái tới.

Huh!

Một giây sau,ngân châm do Lâm Động vung ra lập tức biến mất trong không khí, thiếu niên vẫn bình yên vô sự ngồi tại chỗ .

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Lâm Động hoảng sợ .

“Không đúng, chẳng lẽ cao nhân gần đây sao?”

Lưu Phong cảnh giác nói .

Lời vừa nói ra, Tiêu Diễm bên cạnh lập tức từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra vũ khí, một cây thước đen như mực.

“Ai! Đi ra!”

Tiêu Diễm phẫn nộ quát .

Bốp!

“Lão đại, sao ngươi đánh ta?”

Tiêu Diễm ôm đầu, buồn bực nói .

“Đồ ngốc! Nơi này chính là Huyền Ất Sơn, ngươi gọi lớn tiếng

như vậy không muốn sống nữa à?" Lưu Phong lạnh lùng nói .

Tiêu Diễm khẽ giật mình, vội vàng ngậm miệng lại .

"Lão tam, ngươi bắn chệch hắn rồi có phải hay không?"

Xác định chung quanh không có bất kỳ linh lực nào, Lưu Phong nhịn không được cau mày nói .

"Không thể nào!"

Lâm Động kiên định lắc đầu, nhưng nghĩ lại, nếu như không phải bắn chệch, ngân châm làm sao có thể biến mất được?

"Nếu không phải, ta thử lại lần nữa?"

Lâm Động ngập ngừng hỏi.

"…"

"Yên tâm đi lão đại, lần này tuyệt đối sẽ không thất thủ nữa!"

Lâm Động quyết đoán nói.

Để cho an toàn, Lâm Động lần này trực tiếp vung ra mười mấy cái ngân châm, đồng thời chia ra làm các hướng khác nhau bắn về phía Tần Giác, phong kín tất cả đường lui, Lâm Động tin rằng võ giả Huyền giai này chắc chắn phải chết!

Quỷ dị thay, ngân châm lại bị biến mất khỏi không khí một lần nữa sau khi lại gần thiếu niên kia, ngay cả một thằng ngốc cũng có thể nhìn thấy vấn đề xảy ra xuất hiện từ trên người thiếu niên kia.

Cùng lúc đó, cánh tay phải thiếu niên khẽ nâng lên, trong tay đột nhiên có một vài binh khí kỳ lạ, nhắm ngay vào ba người họ.

"Đó là cái gì?"

Lưu Phong bỗng nhiên có một dự cảm chẳng lành .

“Phốc .”

Trước khi Lưu Phong có thể phản ứng lại, một tia sáng ánh vàng phóng tới, trong nháy mắt đánh trúng trên người Lâm Động!

Bùm!

Linh lực kinh khủng đã quét ra,nhấc lên cả bụi bặm cùng ánh lửa làm lóa cả mắt, ở trong màn đêm lộ ra trông đặc biệt lộng lẫy .

May mà Lưu Phong ở bên cạnh kịp thời chống cự bằng linh lực, nhưng vẫn bị sóng xung kích đẩy bay ra ngoài, mặt khác, Tiêu Diễm cũng giống như thế .

Khi ánh lửa cùng khói bụi tan đi, chỉ thấy quần áo Lâm Động tả tơi quỳ trên mặt đất, đầu tóc đã bị đốt thành tro bụi, ngực thì xuất hiện một vết máu cháy đen, to bằng nắm đấm, cơ hồ xuyên qua toàn bộ thân thể, đây là hắn đã dùng linh lực triệt tiêu phần lớn uy lực dưới tình huống này rồi đó.

“Phốc!”

Phun ra một ngụm máu tươi, sau đó Lâm Động nằm trên mặt đất, trọng thương sắp chết!

“Đây là … Đây là vũ khí gì?”

Lưu Phong ngẩn ra, chỉ cảm thấy cổ họng vô cùng khô khan, nỗi sợ hãi mà lâu rồi hắn không cảm nhận được trong một thời gian dài dần dần xông lên đầu.

Trên tảng đá, Tần Giác chậm rãi đứng lên, lạnh nhạt nói:

“Thật xin lỗi, thời thế đã thay đổi rồi.”

Chương 18: Đại Vẫn Thạch Thuật

“Thật có lỗi, thời đại thay đổi .”

Tần Giác thay đổi họng súng, nhắm ngay Tiêu Diễm.

“Không! Không cần!”

Thấy thế, Tiêu Diễm quá sợ hãi, ngay cả Lâm Động cũng bị trọng thương, đổi thành hắn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Ngoài dự liệu là, Tần Giác vậy mà không có nổ súng, mà là mở miệng nói:

“Các ngươi tới làm gì?”

Nghe vậy, Tiêu Diễm vô ý thức nhìn về phía Lưu Phong cách đó không xa.

Lưu Phong sắc mặt biến hóa, cắn răng nhẹ gật đầu.

Được sự cho phép của Tiêu Diễm nên hắn lập tức đáp:

“Chúng ta đến để ám sát cao tầng của Huyền Ất Sơn .”

“Ai phái các ngươi đến?”

Tần Giác lại hỏi.

“Cái này … Ta không thể nói cho ngươi .”

Tiêu Diễm do dự lắc đầu.

Lời còn chưa dứt,một luồng ánh sáng màu vàng lại hiện ra,Tiêu Diễm cũng theo đó mà ngã xuống, hắc thước trong tay bị cắt thành hai đoạn, cắm trên mặt đất.

“Đến phiên ngươi .”

Tần Giác nhìn về phía Lưu Phong.

“Tinh môn! Là Tinh môn phái chúng ta tới!”

Lưu Phong vội vàng nói.

Tuy rằng trong giới sát thủ có quy định, tuyệt đối không được bại lộ thân phận của đối phương, nhưng bây giờ tính mạng là quan trọng, Lưu Phong đã không quản được nhiều như vậy, hắn không muốn chết ở chỗ này!

Lưu Phong thực sự khó mà tin được, một thiếu niên nhìn qua chỉ có mười mấy tuổi lại lợi hại như thế, còn có món vũ khí kia trong tay, vì sao chưa hề gặp qua?

“Phốc .”

Kim quang hiện lên, Lưu Phong miệng phun máu tươi và ngã trên mặt đất.

“Ta đã trả lời ngươi, vì sao …”

Lưu Phong hấp hối, thần sắc tràn ngập không cam lòng.

“Ta có đáp ứng ngươi không bắn súng sao?”

Tần Giác nhếch miệng.

Lưu Phong: “…”

Oanh!

Một tiếng súng cuối cùng vang lên, ba người hoàn toàn biến mất khỏi thế giới,ngay cả tro cốt cũng không còn.

Cho đến nay,ba người nổi danh trong giới sát thủ những năm gần đây đã bị xoá sổ, thậm chí bọn hắn còn chưa kịp chấp hành nhiệm vụ, còn chưa thấy được dáng dấp của cao tầng Huyền Ất Sơn ra sao.

“Tinh môn …”

Giải quyết xong ba tên sát thủ không may này, Tần Giác ánh mắt lấp lóe, sát ý nghiêm nghị.

Không ngờ Tinh môn ngoài mặt im lặng,mà bên trong lại âm thầm phái sát thủ ám sát cao tầng của Huyền Ất Sơn, may mà ba tên sát thủ này từ dưới sườn đồi bò lên, lại trùng hợp gặp hắn,nếu không đêm nay Huyền Ất Sơn đã chịu tổn thất nặng nề.

Chính diện giao chiến, những sát thủ này có lẽ không phải đối thủ của cao tầng Huyền Ất Sơn, nhưng nếu là đánh lén có lẽ sẽ thành công, dù sao nơi này là sơn môn Huyền Ất Sơn, phần lớn mọi người đều buông lỏng cảnh giác, không khẩn trương như vậy.

“Haizz, quả nhiên là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.”

Tần Giác thở dài, có chút đau đầu.

Mặc dù hắn không thích tìm phiền toái, nhưng luôn có phiền phức tìm tới, chuyện này rất bất đắc dĩ.

“Bất quá cái đồ chơi này vẫn còn dùng rất tốt .”

Hắn vừa rồi chỉ đốt sáng lên hai phần mười phù văn đã có thể nhẹ nhàng làm bị thương giả Địa giai, nếu như đốt sáng toàn bộ, chỉ sợ dù cho có đối phó với cường giả Thiên giai cũng không có vấn đề gì, với lại chỉ cần linh lực hắn sung túc thì có thể phát xạ vô hạn,cho đến khi kẻ địch chết mới thôi .

“Được rồi, trước tiên đi ngủ đã.”

Ngáp một cái, Tần Giác thu hồi AK- 47, chuẩn bị trở về phòng đi ngủ, lúc đầu hắn còn có chút ngủ không được, nhưng khi hoạt động một chút thì đã buồn ngủ.

Về phần Tinh môn,trong lòng hắn đã kết án tử hình rồi, nếu như Tinh môn không có phái ra sát thủ ám sát cao tầng Huyền Ất Sơn thì có lẽ Tần Giác sẽ quan sát một đoạn thời gian, nhưng hiện tại đã hoàn toàn không cần thiết.

Hắn không thể chấp nhận người khác động thủ với người bên cạnh hắn.

Ngay lúc Tần Giác tiến vào viện lạc đột nhiên một luồng ánh sáng từ trên bầu trời chiếu xuống chói cả mắt.

…

Tinh môn, Thiên Điện

Giờ phút này hình như toàn bộ cao tầng của Tinh môn đều tụ tập ở chỗ này,ngay cả những người ngồi ở ngoại vi ngoài cùng tu vi cũng đạt tới Địa giai, nhưng mà ngồi ở chủ vị thì là một ông lão với khí tức yếu ớt,sắc mặt nhợt nhạt.

Hắn chính là Tống Vân môn chủ của Tinh môn, so với nửa tháng trước, giờ phút này Tống Vân như già đi mấy chục tuổi.

Nửa tháng trước, Tống Vân ở chủ điện tu luyện Dẫn Tinh Đại Pháp, kết quả không nghĩ tới đột nhiên bị một viên thiên thạch không biết từ nơi nào bay tới đập trúng,ngay cả người có thực lực Thiên giai đỉnh phong như Tống Vân Thiên cũng bị thương nặng, cho tới bây giờ vẫn không có khỏi hẳn.

Lần này Tinh môn sở dĩ ra giá cao thuê sát thủ ám sát cao tầng Huyền Ất Sơn, chính là bởi vì thương thế Tống Vân quá nặng,

trong thời gian ngắn không cách nào tham chiến, chỉ có thể làm suy yếu thực lực của Huyền Ất Sơn.

“Môn chủ, đã qua lâu như vậy,sao ba tên sát thủ kia vẫn chưa truyền tin tức đến?”

Chấp pháp trưởng lão Tôn Đình mắt nhìn về phía chân trời trắng xoá, nhịn không được mở miệng nói.

“Ta làm sao biết?”

Tống Vân lạnh hừ một tiếng.

Thực ra Tống Vân cũng rất khó hiểu, dựa vào thực lực của ba tên sát thủ kia, cho dù nhiệm vụ thất bại, cũng không có khả năng cả chạy trốn cũng không có, chẳng lẽ bọn hắn bởi vì sợ đắc tội Huyền Ất Sơn, trực tiếp bỏ chạy?

Hiện tại chỉ có thể giải thích như thế.

“Kiệt kiệt kiệt, Tống môn chủ, làm gì phiền toái như vậy, ngài có thể suất lĩnh tất cả võ giả đánh lên sơn môn Huyền Ất Sơn, trực tiếp đem bọn hắn diệt đi .”

Người nói chuyện là một nam tử trẻ tuổi, hai đầu lông mày cùng Ngụy trưởng lão trước đó có ba phần tương tự, nhưng thân hình gầy yếu hơn nhiều,trông như bị cái gì đó khoét rỗng.

Nếu như Tần Giác ở chỗ này, nhất định sẽ hỏi hắn tại sao bọn phản diện đều cười như vậy, chỉ sợ những người không biết sẽ tưởng rằng là sinh vật biến dị .

“Ngụy công tử, không là ta không muốn, mà là hiện tại ta đang bị thương, tùy tiện tiến công ngược lại sẽ cho Huyền Ất Sơn cơ hội .”

Tống Vân cười khổ nói.

Đối với vị nam tử đến từ Ngụy gia này, Tống Vân có chút bất đắc dĩ,vì mình đắc tội không nổi.

“Tốt , vậy cũng chỉ có thể chờ Tống môn chủ khôi phục thương thế.”

Nam tử trẻ tuổi thờ ơ nhún vai:

“Đúng, chuyện Ngụy Bình bị giết ta đã báo cáo cho gia tộc, rất nhanh gia tộc sẽ phái cường giả đến giúp đỡ .”

“Ngụy công tử chuyện này là thật?”

Tôn Đình mừng rỡ, nói.

Các cao tầng của Tinh môn mặt cũng lộ vẻ vui mừng, mong mỏi cùng trông mong, dù sao Tinh môn cùng Huyền Ất Sơn tranh đấu nhiều năm và rất rõ ràng thực lực của mình, song phương cơ bản tương xứng, chân chính đánh nhau thì cũng lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu là Ngụy gia nhúng tay, như vậy tình thế hoàn toàn thay đổi, nhất là bây giờ Huyền Ất Sơn rất có thể còn một vị cường giả Thiên giai đang ẩn nấp.

“Ha ha,Ngụy gia chúng ta đã đáp ứng giúp các ngươi tiêu diệt Huyền Ất Sơn và trở thành thế lực mạnh nhất của phiến khu vực này thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời .”

Nam tử trẻ tuổi ngạo nghễ nói.

Thân là dòng chính của Ngụy gia,một trong bảy đại gia tộc,nên nam tử trẻ tuổi rất có phân lượng.

“Vậy thì đa tạ Ngụy công tử cùng Ngụy gia .”

Trên khuôn mặt già nua của Tống Vân lộ ra vẻ tươi cười, chỉ cần tiêu diệt hết Huyền Ất Sơn, như vậy phiến khu vực này không

còn có người cùng bọn hắn tranh đoạt tài nguyên tu luyện, thậm chí về sau có thể lợi dụng tầng quan hệ này với Ngụy gia không ngừng lớn mạnh.

Đương nhiên, theo những gì nam tử trẻ tuổi nói trước đó, Ngụy gia cũng không phải là trợ giúp Tinh môn vô điều kiện, đại giới là Tinh môn nhất định phải trở thành thế lực phụ thuộc Ngụy gia, nhưng chuyện này đối với Tống Vân căn bản không thành vấn đề.

“Đã như vậy, Tống môn chủ, ta cáo từ trước .”

Nói xong câu nói này, nam tử trẻ tuổi đứng dậy đi ra khỏi Thiên Điện.

“Ân? Đó là cái gì?”

Vừa rời khỏi Thiên Điện không bao xa, nam tử trẻ tuổi liền vô ý thức ngẩng đầu, sau đó hắn liền thấy một tia sáng khổng lồ từ trên trời giáng xuống!

Không! Đó là một viên thiên thạch!

Ầm ầm!

Trong chốc lát, thiên thạch rơi xuống, Thiên Điện kiên cố gần như tan rã trong nháy mắt, theo sau chính là sóng xung kích hủy thiên diệt địa!

Chương 19: Bàn Về Tống Vân

Này, các ngươi nghe được tin gì chưa?”

“Gì thế?”

“Tinh môn bị một viên thiên thạch đập trúng rồi.”

“Cắt… việc này qua nữa tháng rồi, có người nào không biết đâu.”

“Không phải nữa tháng trước, mà buổi sáng hôm nay, Tinh môn lại bị một viên thiên thạch lớn hơn đập trúng!”

“Thật hay giả thế?”

“Đương nhiên là thật, môn chủ của Tinh môn đã ngã xuống tại chỗ mà, hơn nữa cả ngọn núi đều bị sang bằng thành bình địa rồi, trên mặt đất, các môn khách cấp cao gần như bị diệt hết!”

“Cái gì? Nghiêm trọng tới như vậy sao?”

“…”

Những cuộc nói chuyện kiểu như thế về nơi đó được phủ rộng ở những nơi khác, gây ra một cuộc sống to gió lớn.

Ban đầu, Tinh môn tuyên chiến với Huyền Ất Sơn, mọi người đang chuẩn bị xem kịch, thế mà kết cục lại phát sinh ra việc này, môn chủ cùng với các cao tầng của Tinh môn đã mất thế thì đánh làm sao với Huyền Ất Sơn đây?

“Trời phẫn nộ, đây chính là trời phẫn nộ!”

Một cụ già chống quải trượng nói.

Hai lần liên tục bị thiên thạch đập trúng, với lại mỗi lần đều đập trúng môn chủ Tinh môn, e là mọi người sẽ không nhịn được mà nghĩ theo hướng khác, chưa kể nơi đây là thế giới võ đạo vi tôn, vốn không tồn tại việc nói chuyện mê tín.

“Môn chủ của Tinh môn phải làm một việc gì táng tận lương tâm lắm đây!”

“Hừ! Tôi nói rồi, tại sao Tinh môn lại tuyên chiến với Huyền Ất Sơn, khẳng định trong đó có vấn đề!”

“Chết tốt! Chết thì tốt!hahaha!”

Trong lúc mọi người còn đang xúc động, bàn luận sôi nổi thì cũng rất nhiều người có thái độ cười trên nỗi đau của ngươi khác, hận không thể làm cho Tinh môn biến mất.

Dù sao Tinh Môn cùng Huyền Ất Sơn cũng là hai tông môn võ đạo nằm trong phạm vi mấy ngàn dặm trở lại lại đây, khó tránh khỏi sẽ bị lấy ra so sánh, trong đó Tinh môn có tiếng là đi khắp nơi cướp đoạt tài nguyên tu luyện, chèn ép võ giả bình thường, đã từng vô duyên vô cớ đi tiêu diệt mấy cái thế gia khác, gây nên không ít sự tức giận cho nhiều người.

Không giống với Huyền Ất Sơn, Huyền Ất Sơn mặc dù không được cho là uy nghiêm hùng vĩ nhưng trước giờ không động thủ đối với các võ giả bình thường,lại còn thường xuyên còn giúp đỡ người dân xung quanh tiêu diệt yêu thú, vì thế được âm thầm gọi là “Thánh sơn.”

Ngày thường, Tinh môn luôn cao cao tại thượng, những người này tất nhiên không dám nói gì, hiện tại Tinh môn nguyên khí đã tận, lại muốn tuyên chiến với Huyền Ất Sơn, bọn họ sao có thể không muốn giẫm một chân vào?

Thậm chí còn chưa tới một ngày, đã có người bắt đầu kể chuyện:

“Hôm nay ta sẽ kể về việc Tống Vân bị mười nam nhân vạm vỡ xx.”

“Nói về tên Tống Vân này, một ngày nọ bị mười nam nhân cường tráng kéo tới bên trong vũng bùn nhão mà đánh, còn cho hắn ăn phân, hắn ăn rất ngon lành….”

Vào lúc này nếu môn chủ của Tinh môn ‘Tống Vân’ còn sống, hắn nhất định sẽ khóc lớn nói ta đây việc gì cũng không có làm.

Tóm lại bất luận là như thế nào đi nữa, bởi vì một viên thiên thạch này, làm nguyên khí của Tinh môn đã thương tổn, người mạnh nhất như Tống Vân cũng chết tại chỗ, phó chưởng môn thì trọng thương, chỉ còn sót lại mấy vị trưởng lão yếu tay yếu chân, mất đi sức chiến đấu, không khoa trương chút nào nếu như nói Tinh môn bây giờ không còn sức chống lại Huyền Ất Sơn.

Nhận được tin này, ban đầu Bạch Nghiệp có chút sững sờ, sau đó chợt ngửa mặt lên cười to tiếng:

“Dẫn Tinh Đại Pháp, hahaha, vì một cái Dẫn Tinh Đại Pháp, Tống lão quái, cuối cùng ngươi tự mình đùa tới chết rồi, hahahah!”

Không chỉ có Bạch Nghiệp mà trên dưới Huyền Ất Sơn cũng vô cùng cao hứng không ngậm được mồm, đến cả mấy vị trưởng lão mày nhăn nhó nay cũng ý cười đầy mặt.

Ai mà ngờ tới được, đang lúc bọn họ bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị nghênh đón sự công kích của liên minh Tinh môn với Ngụy gia, thì đột nhiên Tinh môn xong đời.

Mà nay Tinh môn đã mất đi sức chiến đấu, thử hỏi Ngụy gia còn giúp bọn hắn nữa hay sao?

“Hahaha, để ăn mừng chuyện này, hôm nay ta phá lệ sẽ thưởng cho mỗi người các ngươi một viên đan dược do ta tự luyện.”

Tiếng cười đột ngột dừng lại.

“Nhân tiện, ta phải nhanh thông báo chuyện này cho sư đệ biết.”

Bạch Nghiệp vô cùng cao hứng chạy ra khỏi đại điện, chỉ còn lại đám cao tầng của Huyền Ất Sơn đứng đó.

Không bao lâu sao, Bạch Nghiệp đã tới sườn đồi nơi Tần Giác ở, từ xa hắn đã thấy Tần Giác đang ngồi trên tảng đá uống rượu.

“Sư đệ! Sư đệ!”

Bạch Nghiệp lớn tiếng gọi.

Nghe được tiếng gọi, Tần Giác nghi hoặc quay đầu lại, ngay lập tức đề cao cảnh giác:

“Huynh muốn làm gì?”

“Việc kia là do đệ làm sao?”

Bạch Nghiệp nói ngay vào chuyện chính.

Người khác có lẽ không rõ ràng nhưng Bạch Nghiệp lại rõ hơn ai hết, trừ phi là Tần Giác trong bóng tối động tay động chân, nếu không sẽ không có khả năng trùng hợp như thế, đây cũng là lý do hắn tìm tới Tần Giác.

“Việc gì?”

Tần Giác mờ mịt hỏi.

“Thiên thạch.”

Bạch Nghiệp khẽ mỉm cười, không cần nói nhiều cũng biết.

Tần Giác lập tức giật mình:

“Đúng là ta làm.”

Tối qua trước khi đi ngủ, Tần Giác phát động thuật Đại Vẫn Thạch khóa chặt lấy môn chủ Tinh môn là Tống Vân, nhưng không ngờ tới lại quấn vào các cao tầng khác, kết quả là dẫn tới việc các cao tầng khác của Tinh môn bị tiêu diệt gần hết.

Tuy nhiên, Tần Giác không lấy làm áy náy về nó, vì dù sao cũng do Tinh môn muốn khiêu chiến với Huyền Ất Sơn, Tần Giác không trực tiếp san bằng Tinh môn đã xem như thủ hạ lưu tình rồi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tần Giác lại bổ sung:

“Đúng rồi, tối qua Tinh môn có phái sát thủ tới.”

“Cái gì? Sát thủ?”

Bạch Nghiệp kinh hãi, hắn hoàn toàn không biết việc này.

“Ba bọn địa giai sâu kiến bị ta sẵn tay giết rồi.”

Tần Giác thuận miệng nói, như thể chuyện đó chẳng ý nghĩa gì với hắn.

“Địa giai?”

Bạch Nghiệp nhíu mày suy tư:

“Chẳng lẽ là ba người kia?”

“Sư huynh biết bọn hắn?”

Tần Giác kinh ngạc.

“Uh… Đã từng nghe đến, có phải trong số họ có người dùng vũ khí là thước không?”

Bạch Nghiệp ngập ngừng hỏi.

Tần Giác có chút trầm ngâm gì đó rồi đó: “Không sai, còn có một người dùng vật giống như ngân châm.”

“Quả nhiên là bọn hắn!”

Bạch Nghiệp nghiến răng nghiến lợi nói:

” Sát thủ nổi tiếng những năm gần đây chính là ba người họ, không nghĩ tới bọn hắn dám ám sát người của Huyền Ất Sơn ta, thật là không biết sống chết!”

Lưu Phong, Tiêu Diêm, Lâm Đông, là tổ hợp sát thủ nổi tiếng trong mấy năm gần đây, rất nhiều người chết trong tay họ mà không biết vì sao, cũng không thiếu những địa giai khác.

Ba người bọn họ chui vào Huyền Ất Sơn với mục tiêu rất rõ ràng, may là bị Tần Giác gặp được, nếu không hậu quả khó mà lường được.

“Sư đệ, lần này may mắn có đệ, nếu không huynh thật không biết nên làm thế nào.”

Chuyển dời cuộc trò chuyện, Bạch Nghiệp cười híp mắt, thêm cái vẻ mặt ti tiện, nhất thời làm Tần Giác rùng mình.

“Dừng lại đi, nếu huynh ứng chiến, có phải sẽ lôi ta vào không?”

Tần Giác không biết nói gì, không ai biết rõ tính cách sư huynh hắn hơn hắn, không nắm chắc mục đích, từ trước tới nay hắn sẽ không tùy tiện xuất thủ.

“Haha, không hổ là sư đệ của ta, cái gì cũng không gạt được

đệ.”

Bạch Nghiệp xấu hổ xoa đôi bàn tay, cười:

“Có thù lao là những bình rượu ủ trăm năm trong hầm rượu của ta, ngươi thấy sao?”

“Thật sao?”

Người hờ hững như Tần Giác đột nhiên sáng mắt lên, lôi ra cái biểu cảm hứng khởi.

Ngày thường, sư huynh của hắn ngoài việc tu luyện, còn có sở thích tự mình thu thập luyện chế linh tửu,linh tửu trong nhẫn trữ vật của Tần Giác đều do Bạch Nghiệp cho hắn, tuy nhiên với cái hầm rượu tư nhân kia thì Bạch Nghiệp chưa lần nào cho hắn đặc chân vào, Tần giác đã thèm muốn nó từ lâu, không ngờ lần này Bạch Nghiệp lại hào phóng như thế.

“Đương nhiên!”

Bạch Nghiệp gật đầu thề son sắt.

Lời còn chưa dứt, Tần Giác đã biến mất, thì ra là thẳng tới hầm rượu rồi.

Thấy thế, Bạch Nghiệp sửng sốt rồi chợt vội vàng hô to:

“Chờ một chút! Huynh còn chưa nói xong đâu! Đệ chỉ có thể ở bên trong một ngày thôi! Không phải! Là nửa ngày!”

Chương 20: Ngụy Long Thao

So với sự vui vẻ hòa thuận của Huyền Ất Sơn, thì Tinh Môn giờ phút này có thể nói là một mảnh ảm đạm.

Nếu như nói thiên thạch rơi xuống lần trước chỉ phá hủy chủ điện, không ảnh hưởng tới những người khác.

Thì lần thiên thạch rơi xuống này có thể coi là hủy thiên diệt địa, hủy diệt cả trời đất, không chỉ toàn bộ núi non bị san bằng thành đất bằng mà sóng xung kích còn khuếch tán lan rộng phá hủy một số lượng lớn kiến trúc, khiến hàng chục người chết và hàng trăm người bị thương.

Ở trung tâm Tinh Môn, môn chủ Tống Vân chết tại chỗ, ngay cả thi thể cũng không còn. Phó chưởng môn Mục Thần thì trọng thương,cao tầng không còn được mấy người, còn lại toàn bộ đều thiếu tay thiếu chân.

Thậm chí viên thiên thạch kia đến nay còn nguyên tại chỗ, không hề di chuyển, nhìn rất tráng lệ và hùng vĩ.

Sự thật đủ để chứng minh rằng khi đối mặt với 'thảm họa thiên nhiên' thực sự, cho dù là võ giả nghịch thiên cũng không có chút lực phản kháng nào, ít nhất hàng ngũ Thiên giai cũng không có biện pháp.

Bởi vì cái gọi là tường đổ thì mọi người cùng đẩy, võ giả trong Tinh Môn khi phát giác được gì đó không đúng đã lập tức trực tiếp cuốn gói rời đi, dù sao hiện tại họ đang trong trạng thái khai chiến cùng Huyền Ất Sơn, lưu lại ở đó cùng chờ chết cơ bản không có gì khác biệt.

Nhất là những đệ tử tài năng với thân phận bất phàm kia, đều được gia tộc phía sau nhặt đi, vì sợ rằng chậm một bước sẽ không cứu kịp.

Đương nhiên, những người này đã không uổng công vô ích. Họ đã mang đi tất cả những gì họ có thể lấy, công pháp bí tịch, linh khí đan dược, cơ hồ đã được lấy sạch không còn chút gì, thậm chí có người từ nơi chưởng môn bình thường chưởng môn hay ở đào được mấy quyển tên là 'Kim Lân há lại vật trong ao' Thần bí cầu sách.

Vốn dĩ lúc trước Tống Vân bị thương mọi người trong môn đều có chút lo lắng về việc tuyên chiến với Huyền Ất Sơn lần này. Bây giờ, Tống Vân chết rồi, phó chưởng môn lại trọng thương, toàn bộ cao tầng cơ hồ bị diệt hết, bọn họ biết đi nơi đâu tử thủ?

Một ngày ngắn ngủi, Tinh Môn đã từng có hơn vạn đệ tử, nay lại chỉ có không tới một ngàn người, hầu hết đều là những người già ốm yếu, tàn tật.

Ai có thể nghĩ tới, Tinh Môn với lực lượng cường hãn mạnh mẽ đã cố thủ khu vực này hàng trăm năm, mà chỉ bằng một viên thiên thạch liền sụp đổ.

"Phó chưởng môn, ngài tỉnh rồi."

Bên cạnh đống đổ nát, một tên võ giả Tinh Môn cung kính nói.

Từ khi bị thiên thạch đâm trúng, phó chưởng môn Mục Thần trọng thương liền hôn mê, cho tới bây giờ mới tỉnh lại.

Nhìn vào viên thiên thạch khổng lồ trước mặt, vị phó chưởng môn này có chút giật mình, phải hồi lâu sau mới phản ứng được, ngửa mặt lên trời mà gào thét lên:

"Vì sao? Vì sao? Vì sao lại có thể như vậy!?"

Mục Thần là cường giả mạnh nhất Tinh Môn, lúc thiên thạch rơi xuống, hắn là người ở gần nhất với Tống Vân, may mà hắn kịp thời phóng ra một đạo Linh Khí Hộ Thuẫn, miễn cưỡng mà chạy trốn, nhưng hắn lại không thể cứu con trai và các cao tầng của Tinh Môn, như thế có thể tưởng tượng ra tâm trạng của hắn lúc này như nào.

“Phốc.”

Tức thì cơn nóng giận ập vào trong lòng, Mục Thần phun ra một ngụm máu tươi, vốn khí tức đã suy yếu lại càng trở nên uể oải suy sụp, kém chút nữa là đã hôn mê.

“Phó chưởng môn!”

Các võ giả Tinh Môn võ giả lập tức vây lại xung quanh, lúc này Mục Thần là hi vọng duy nhất của bọn họ, nếu có chuyện gì xảy ra với Mục Thần, bọn họ liền xong đời.

“Ta không sao.”

Hít một hơi thật sâu, Mục Thần lau đi vết máu nơi khóe miệng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên thuốc ăn vào, bắt đầu khôi phục chấn thương.

Không lâu sau, Mục Thần mở mắt ra, mặc dù khuôn mặt vẫn nhợt nhạt như cũ nhưng khí tức cuối cùng cũng tăng lên.

“Chưởng môn đâu?”

Bởi vì Mục Thần đã hôn mê trước đó, nên hắn cũng không biết tình hình cụ thể trước mắt.

“Chưởng môn…..đã chết.”

Một trong những vị trưởng lão cắn răng mà nói.

Hắn được coi là một trong những người có thương tích nhẹ

nhất trong các đệ tử cao tầng của Tinh Môn, chỉ có cánh tay cùng ngực bị một chút vết thương ngoài da nên hắn vẫn có thể hoạt động bình thường.

“Cái gì?”

Nghe thấy điều này, Mục Thần như bị sét đánh, tâm trạng vừa mới bình tĩnh lại một lần nữa gần như bộc phát.

Tống Vân thực sự đã chết?

Giống như nhớ tới cái gì, Mục Thần từ từ đứng dậy, nhìn xung quanh một vòng, phát hiện toàn bộ Tinh Môn khắp nơi đều hoang tàn đổ nát, nơi nào còn có bộ dáng đã từng phồn hoa thịnh vượng? Đợi đã, tại sao ngay cả quả độc hắn trồng cũng bị nhổ đi, thứ đó cũng đâu thể ăn được!

“Xong….”

Bịch một tiếng, Mục Thần quỳ rạp trên đất, khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng.

“Hừ, ta đã sớm nói qua, chúng ta hẳn nên đánh trực tiếp lên Huyền Ất Sơn mới đúng, nếu là như vậy thì sẽ không bị hủy diệt bởi một viên thiên thạch như bây giờ.”

Nghe được câu này, Mục Thần nhìn lên theo hướng âm thanh vừa rồi, liền thấy một nam nhân toàn thân phủ đầy vải trắng giống như xác ướp ngồi trên xe lăn được người đẩy tới.

“Ngươi là….”

Mục Thần nghi hoặc, luôn cảm thấy cái ‘xác ướp’ này có chút quen thuộc, như thể đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

“Ta là Ngụy Lăng”

Ngụy Lăng nghiến răng mà nói.

“Ngụy công tử? Vậy mà ngươi không chết!”

Mục Thần đầu tiên chợt sững sờ, sau đó là vui mừng khôn xiết.

“Làm sao, ngươi rất muốn ta chết?”

Ngụy Lăng lạnh lùng nói.

Trên thực tế, với thực lực Địa giai sơ kỳ của Ngụy Lăng, nếu không phải hắn rời khỏi Thiên Điện đúng lúc lại còn nhìn thấy thiên thạch từ sớm thì sợ rằng hắn đã chết từ lâu. Mặc dù vậy, hắn vẫn bị sóng xung kích làm trọng thương mà biến thành bộ dạng này.

“Không, không, không! Ngụy công tử, ngươi là người hiền từ có thiên tướng, làm sao có thể chết được.”

Mục Thần lắc đầu liên tục. Mặc dù bây giờ Tinh Môn bị hao tổn gắt gao, cơ hồ như sụp đổ, nhưng chỉ cần ôm chặt cái bắp đùi Ngụy gia này, chưa hẳn là không còn cơ hội để Đông Sơn tái khởi.

Đặc biệt là khi Tống Vân đã chết, Tinh Môn chỉ còn duy nhất mình hắn xếp hạng cường giả Thiên giai, tình huống như vậy, nếu như Ngụy gia nguyện ý giúp đỡ Tinh Môn, thì Mục Thần hắn quyết sẽ đứng mũi chịu sào, gánh trách nhiệm để trở thành môn chủ tân nhiệm của Tinh Môn.

Nghĩ đến đây, nỗi tuyệt vọng bên trong nội tâm của Mục Thần lập tức bị quét sạch sành sanh, thậm chí ngay cả việc con trai hắn bị nghiền nát đến chết cũng hoàn toàn bị lãng quên.

“Hừ, còn cần ngươi nói!”

Ngụy Lăng nhếch miệng buồn bực mà nói:

“Lúc đầu còn tưởng rằng là một việc tốt đẹp, không nghĩ tới vậy mà lại biến thành dạng như này.”

Trong mắt Ngụy Lăng, trợ giúp Tinh Môn tiêu diệt một thế lực xa xôi dễ như trở bàn tay, miễn là hoàn thành nhiệm vụ, địa vị của hắn trong gia tộc liền có thể tiến thêm một bước nhận được sự trọng dụng.

Kết quả không nghĩ tới, chỉ vì một viên thiên thạch, toàn bộ thế cục đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, chính hắn cũng bị thương nặng, xém chút thì mất mạng.

Thở dài, Ngụy Lăng nghiêm mặt nói:

"Cường giả từ bên kia phái tới sẽ đến vào hôm nay, có thể khiến họ hài lòng hay không thì cần phải xem biểu hiện của Mục môn chủ rồi."

Việc đã đến nước này, ngay cả Ngụy Lăng cũng không dám chắc việc gia tộc có tiếp tục kiên trì trợ giúp Tinh Môn hay không, dù sao với thực lực của Tinh Môn bây giờ, không đáng để hỗ trợ.

Lời nói chưa dứt, chân trời đột nhiên xuất hiện một điểm đen, từ xa đến gần, trong nháy mắt từ không trung đi vào Tinh Môn.

Mọi người kinh hãi, tập trung nhìn vào, đó là một chiếc thuyền buồm khổng lồ trên không trung.

"Là Xuyên Vân Linh Chu của gia tộc."

Ngụy Lăng hoảng sợ nói.

Xuyên Vân Linh Chu là một Linh khí phi hành một ngày có thể đi vạn dặm, lực sát thương cực lớn, gần như không thua kém một vị cường giả Thiên giai!

Ngay cả Ngụy Lăng cũng không nghĩ tới, vậy mà Xuyên Vân Linh Chu lại xuất hiện!

Ngay lúc mọi người còn đang chấn động thì có bốn đạo thân

ảnh đã bay từ trên linh thuyền xuống, ai ai cũng khí tức thâm hậu, mênh mông thăm thẳm như vực sâu, khí tức đè ép khiến người ta không thể thở nổi.

“Linh áp thật cường hãn.”

Mục Thần âm thầm kinh hãi, loại linh áp này, hắn chỉ cảm nhận được ở Tống Vân vào thời hoàng kim.

Người cầm đầu trong bốn người vừa rồi là một thanh niên tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, mặc dù khí tức của hắn so với ba người còn lại là yếu nhất, nhưng ba người kia đối với hắn lại cực kỳ tôn kính.

Nhìn thấy thanh niên tuấn mỹ cầm đầu, con ngươi Ngụy Lăng bỗng co rút mạnh mẽ:

“Ca… sao ngươi lại tới đây?”

Giọng nói Ngụy Lăng khẽ run lên, thậm chí còn ẩn trong đó xen lẫn sự sợ hãi.

Bởi vì, chàng thanh niên tuấn mỹ trước mắt này, chính là người trẻ tuổi mạnh nhất trong Ngụy gia- Ngụy Long Thao!

Chương 21: Ca Ca,Ta Tự Mình Tới

Là một trong bảy đại gia tộc, Ngụy gia tự hào nhất về các công pháp tu luyện và có thể cùng yêu thú ký kết khế ước, bởi vậy, trên thực tế thực lực của Ngụy gia, bình thường so với bên ngoài mạnh hơn.

Trong thế hệ trẻ của Ngụy gia, Ngụy Long Thao là người duy nhất bước vào được Thiên giai trước bốn mươi tuổi, đồng thời ký kết khế ước với yêu thú Thiên giai.

Ngược lại, mặc dù Ngụy Lăng cũng là con trai trưởng của Ngụy gia, nhưng bởi vì đến nay hắn vẫn dừng ở Địa giai sơ kỳ và chưa bao giờ có khế ước yêu thú thuộc về riêng mình.

Đối với vị ca ca này, từ trước đến nay Ngụy Lăng vẫn cực kỳ sợ hãi, lần này xa xôi vạn dặm chạy tới nơi này, ngoại trừ việc chấp hành nhiệm vụ, còn vì một nguyên nhân lớn là để tránh né Ngụy Long Thao .

Kết quả không nghĩ tới Ngụy Long Thao cũng tới đây, bất quá chuyện này cũng chứng minh gia tộc đối với chuyện này rất xem trọng!

“Nơi này chính là Tinh môn sao? Làm sao lại biến thành bộ dáng này?”

Ngụy Long Thao ở trên cao nhìn xuống đám người, cau mày, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng nơi này là bãi rác .

“Ca …”

Ngụy Lăng đẩy xe lăn, cẩn thận từng li từng tí tiến lên .

“Ân? Ngươi là …”

Ngụy Long Thao kinh ngạc, từ nơi nào xuất hiện xác ướp .

“Là ta … Ta là Ngụy Lăng.”

Ngụy Lăng lúng túng nói .

“Ngụy Lăng?! Là ai đã biến ngươi thành bộ dạng này!”

Ngụy Long Thao sắc mặt đại biến, tràn ngập sát khí .

“A, thì ra là tiểu thiểu gia, người không sao chứ?”

“Là ai,ai dám làm tổn thương thiếu gia Ngụy gia ta!”

“Tiểu thiếu gia,hãy nói là ai, chúng ta sẽ giúp người báo thù!”

Ba vị cường giả còn lại đi theo Ngụy Long Thao lập tức đứng ra nói, bọn họ đều là trưởng lão Ngụy gia, khí tức sâu không lường được, đạt đến cấp bậc Thiên giai cỗ lực lượng này đủ để hoành hành tại phiến khu vực này mà không cần cố kỵ .

“Là … Là viên thiên thạch kia.”

Do dự một chút, Ngụy Lăng chỉ về hướng thiên thạch to lớn cách đó không xa nói ra .

Đám người: “…”

Sau đó Ngụy Lăng đem hết thảy chuyện phát sinh kể lại rõ ràng cho bọn người Ngụy Long Thao,bao gồm chuyện Tống Vân môn chủ Tinh Môn bị nện chết cùng sự tình Tinh Môn sụp đổ.

Sau khi nghe xong Ngụy Lăng kể lại, Ngụy Long Thao mặt trầm như nước, nhanh chân đi đến bên cạnh thiên thạch, đấm ra

một quyền!

Ầm ầm!

Nương theo nấm đấm là một cỗ linh lực không gì sánh nổi khuếch tán ra,viên thiên thạch lập tức vỡ vụn.!

Nhìn thấy cảnh tượng này rất nhiều võ giả Tinh môn trợn mắt hốc mồm, mặc dù viên thiên thạch này đã không còn chuyển động, nhưng kích thước to lớn, với lại kiên cố dị thường,cho dù cường giả Địa giai cũng vô pháp rung chuyển dù là một chút, nhưng lại dễ dàng bị một quyền của Ngụy Long Thao đánh nát!

“Thật mạnh …”

Mục Thần mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, mình cũng không phải đối thủ người thanh niên này.

“Hừ, dám đã thương đệ đệ ta .”

Ngụy Long Thao thu hồi nắm đấm, mặt không chút thay đổi nói .

Đám người: “…”

“…”

Người khác có lẽ không rõ ràng, nhưng người Ngụy gia lại biết, Ngụy Long Thao trên thực tế là một thiên tài chân chính!

Lần này Ngụy gia phái người đến giúp đỡ Tinh môn tiêu diệt cường giả Huyền Ất Sơn nhưng không có Ngụy Long Thao, nhưng Ngụy Long Thao lại kiên trì muốn đi, với thân phận địa vị của hắn trong gia tộc thì không người nào dám mở miệng nói gì, đây cũng nguyên nhân khiến ba vị trưởng lão còn lại đối Ngụy Lăng quan tâm như vậy.

“Ta đã nói ngươi bao nhiêu lần rồi, không nên tùy tiện rời khỏi

gia tộc, bên ngoài rất nguy hiểm nhưng ngươi không nghe, kết quả trở thành như thế này, sau này có chuyện gì thì giao cho ta là được rồi .”

Sau khi đánh nát thiên thạch, Ngụy Long Thao từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên đan, ôn nhu nói:

“Mở miệng ra, đây là Đại Bồi Nguyên Đan, có thể giúp ngươi nhanh chóng khôi phục thương thế .”

Ba vị trưởng lão nhìn nhau, nội tâm có chút đau xót, đây chính là đan dược chữa thương tứ phẩm, cho dù là cường giả Thiên giai sử dụng cũng có thể cấp tốc khôi phục thương thế, vậy mà lại lãng phí ở trên người một tên võ giả Địa gia.

“Ca,để ta tự mình tới lấy .”

Ngụy Lăng sắc mặt hồng hồng, vội vàng đưa tay muốn tiếp nhận đan dược .

“Nghe lời”

Ngụy Long Thao ngữ khí chuyển sang lạnh lẽo .

Ngụy Lăng rùng mình một cái, đành phải ngoan ngoãn hé miệng .

Ngụy Long Thao bấm tay một cái, đan dược lập tức bắn vào trong miệng Ngụy Lăng,đan dược lập tức hóa thành một dòng nước nóng, tràn vào toàn thân .

Sau khi làm xong việc này, Ngụy Long Thao quay người nhìn về phía Mục Thần nói:

“Ngươi chính là phó môn chủ Tinh Môn?”

“Đúng vậy.”

Mục Thần vội vàng gật đầu, tên thanh niên này cho hắn cảm giác thật là đáng sợ .

“Từ hôm nay trở đi, Tinh môn đã không cần phải tồn tại .”

Ngụy Long Thao âm thanh lạnh lùng nói .

Vốn dĩ nội tình Tinh môn cũng thâm hậu, có hai vị cường giả Thiên giai tọa trấn nên có thể miễn cưỡng lợi dụng,bây giờ thì đã hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng .

“???”

Không đợi Mục Thần mở miệng, Ngụy Long Thao nói tiếp:

“Nơi này sau này sẽ là phân đường Ngụy gia,tạm thời từ ngươi làm đường chủ, thấy thế nào?”

Nghe vậy, Mục Thần nhẹ nhàng thở ra:

“Mọi chuyện do Ngụy công tử làm chủ .”

Nếu là lúc trước, có lẽ Mục Thần còn có thể đề ra chút điều kiện, nhưng hiện tại hắn, hoặc là nói Tinh môn đã không có bất luận vốn liếng gì, chỉ cần có thể để hắn tiếp tục làm thổ hoàng đế, cho dù là trở thành phân đường Ngụy gia thì như thế nào?

“Rất tốt, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt .”

Ngụy Long Thao hài lòng nói:

“Nhưng mà ta đề nghị trong tên phân đường tốt nhất đừng có chữ ‘Tinh’,vì không biết lúc nào lại bị thiên thạch đập trúng .”

Mục Thần: “…”

Suy nghĩ một chút, hắn lại không phản bác được .

Ai bảo Tống Vân kia là người xui xẻo, liên tục bị thiên thạch đập trúng hai lần, Hơn nữa còn hại chết nhiều người như vậy .

Nghĩ tới đây, Mục Thần hận nghiến răng, dù sao con trai của hắn cũng bị thiên thạch đập chết .

“Trên người ngươi đa bị thương, trước hết hãy ở lại nơi này.”

Ngụy Long Thao không để ý suy nghĩ của Mục Thần, quay người phân phó nói .

“Xin hỏi Ngụy công tử muốn đi đâu?”

Mục Thần sững sờ, trong nháy mắt bắt được trọng điểm trong lời nói của Ngụy Long Thao.

“Ha ha, đương nhiên là đi tiêu diệt Huyền Ất Sơn .”

Ngụy Long Thao thản nhiên nói .

Nói xong, Ngụy Long Thao vung tay lên, cuốn Ngụy Lăng bên cạnh lên giống như diều gặp gió, cùng ba vị trưởng lão tiến vào Xuyên Vân Linh Chu, sau đó đổi phương hướng, cấp tốc đi xa .

Chuyến đi này bọn hắn ban đầu vốn chính là vì tiêu diệt Huyền Ất Sơn, thuận tiện phá hủy Tinh môn, tốt nhất là làm cho Tinh Môn cùng Huyền Ất Sơn lưỡng bại câu thương, nhưng bây giờ Tinh môn đã không còn cần thiết nữa, chỉ có thể để bọn hắn tự mình đi giải quyết .

Bốn vị cường giả Thiên giai, đủ để san bằng một cái Huyền Ất Sơn .

Đây là tự tin đến từ một trong bảy đại gia tộc.

…

“A .”

Một bên sườn đồi, Tần Giác dựa vào tảng đá ngáp một cái,dáng vẻ lười biếng .

Thiếu nữ Lạc Vi Vi cũng đã tu luyện xong và đang tập luyện võ kỹ cách đó không xa, hai người mặc dù rất ít nói chuyện, nhưng lại dần dần bắt quen thuộc, mà thời gian thiếu nữ ở chỗ này ngày một dài hơn.

Tần Giác uống một hớp rượu, xoay người thưởng thức tư thế 'Võ' của thiếu nữ, sau một lúc lâu chợt nhớ tới một ca khúc, thế là hát:

"Dưới ánh mặt trời ấm áp đầu cầu bên cạnh, có dạng này một cô nương, nàng có thật dài đen nhánh tóc, một đôi mắt sáng tỏ …"

Phải nói bài hát này thật sự rất phù hợp với thiếu nữ, nhất là về khí chất phi thường tinh khiết,khác hoàn toàn với những cô nàng ngổ ngáo bên ngoài.

Chỉ tiếc là thiếu nữ tu luyện chính là 'Thuần Dương Chân Quyết', chí cương chí dương, không đủ ôn nhu, nếu không sẽ hấp dẫn rất nhiều người.

Chương 22: Quy Thuận Hoặc Chết

“Sư thúc tổ, người vừa rồi hát bài gì thế, thật là dễ nghe .”

Thiếu nữ dừng tay lại, lau giọt mồ hôi, dò hỏi .

Trong quá khứ, Tần Giác đã hát nhiều ca khúc võ hiệp thú vị có chút khoái ý, thoải mái không bị trói buộc, người thiếu nữ đã sớm quen với điều đó, lần này đột nhiên lại đổi phong cách, nhưng nó đã thu hút sự chú ý của nàng.

“Nói ra ngươi cũng không biết .”

Tần Giác lắc đầu, không có trả lời .

Đối với điều này, thiếu nữ im lặng không nói lên lời.

Ngoài thực lực không thể đo đếm được, thì vị sư thúc tổ gần mười mấy tuổi này thường thường hay thực hiện một số hành động kỳ quái, làm cho người khác không thể tưởng tượng được, bao gồm cả những bài hát có chút kỳ kỳ quái quái kia, mà người thiếu nữ chưa bao giờ nghe qua .

“Sư thúc tổ, hôm nay ta còn có một khóa võ đạo, xin phép đi trước.”

Thiếu nữ không có ở đây tiếp tục tranh luận về cái đề tài này nữa, bây giờ nàng đã là đệ tử nội môn của Huyền Ất Sơn, cần học rất nhiều chương trình học, bởi vậy cũng không thể ở chỗ này mãi được.

“Ừm, đi đi.”

Tần Giác xua tay .

Kể từ khi sư phụ qua đời, sau này Bạch Nghiệp lên làm chưởng môn, hắn rất ít rời khỏi chỗ sườn đồi này và không thích tham gia bất cứ hoạt động gì cả, sự xuất hiện của thiếu nữ này, mang lại cho Tần Giác cảm giác rằng hắn chưa có già, mặc dù hắn chỉ mới có mười sáu tuổi .

Tần Giác đối với bất cứ chuyện gì cũng cực kỳ bình tĩnh, không có chút xáo trộn gợn sóng nào.

Chỉ cần không liên quan đến những người bên cạnh mình, Tần Giác cơ hồ sẽ không để ý tới.

“Tiểu gia hỏa, hi vọng ngươi có thể nhanh chóng trưởng thành .”

Nghĩ tới đây, Tần Giác vỗ vỗ ‘Cỏ dại’ bên cạnh, khẽ cười nói .

Nếu như có thể nuôi dưỡng một gốc ‘Cỏ dại’ trưởng thành thì rất không tệ.

Cùng lúc đó, ‘Cỏ dại’ duỗi phiến lá và cuốn lấy ngón tay Tần Giác, giống như hành động của một đứa trẻ đang làm nũng.

“Tiểu gia hỏa, hôm nay ta đã rót linh tửu cho ngươi rồi, đừng quá tham lam .”

Tần Giác ra vẻ nghiêm khắc nói .

Có đôi khi hắn thật sự hoài nghi cái gốc ‘Cỏ dại’ này là một con người, bởi vì ngoại trừ việc không thể nói chuyện, thì các chỗ khác gần như không có chỗ nào không giống con người, thậm chí biết cách nịnh nọt và nũng nịu giống như một đứa bé.

Sau khi bị Tần Giác khiển trách một câu, ‘Cỏ dại’ lập tức ỉu xìu, thành thành thật thật thu hồi phiến lá, bắt đầu chuyên tâm

hấp thu linh khí.

Cũng không phải Tần Giác không bỏ được rượu, mà là một khi 'Cỏ dại' quá phụ thuộc vào ngoại vật, rất có thể dẫn đến nó không thể nào tiến hóa được nữa, nếu không thì những các loại thiên tài địa bảo sẽ không được trân quý .

Thấy thế, Tần Giác rất vui mừng, ngửa đầu uống một hớp rượu, thốt lên:

"Không hổ là rượu trăm năm của sư huynh, những thứ ta uống trước đây không thể nào so sánh được ."

Bởi vì lần trước Bạch Nghiệp đã hứa với Tần Giác là cho bước vào hầm rượu của hắn, Tần Giác cơ hồ như đã quét sạch toàn bộ rượu ngon, khiến Bạch Nghiệp tức giận kém chút nữa liều mạng với hắn, đáng tiếc thay ai bảo Bạch Nghiệp không có nói rõ ràng.

Huống chi, Bạch Nghiệp lại không thể đánh lại được hắn .

"Lần sau sẽ tìm một lý do khác để được đi vào lần nữa vậy."

Tần Giác vẫn chưa thỏa mãn nói .

"Hả? Đó là cái gì ."

Phát giác được có gì đó không đúng, Tần Giác ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, chỉ thấy một chiếc thuyền buồm lơ lửng giữa không trung chớp mắt đã tới, đi vào phía trên Huyền Ất Sơn.

Ngay sau đó từ trên thuyền buồm có bốn đạo thân ảnh bay xuống, đi thẳng đến đại điện Huyền Ất Sơn.

Không đúng, một người trong số đó trong tay còn cầm theo một cái xác ướp .

"Đi qua đó xem thử."

Tần Giác luôn cảm thấy có điều gì đó không đơn giản như vậy, thế là đứng dậy đi về hướng đại điện, ở chỗ bốn người kia hắn cảm nhận được khí tức của cường giả Thiên giai, bốn vị Thiên giai, hiện tại lại xuất hiện ở Huyền Ất Sơn,là một cỗ lực lượng không cách nào chống lại được.

Đương nhiên, đó là tình huống khi mà Tần Giác không có nhúng tay vào.

…

Bên trong đại điện tráng lệ, Bạch Nghiệp đang xử lý chính sự ở sơn môn, bên cạnh là đại trưởng lão Vương Quyền, Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh đứng cách đó không xa .

Ban đầu vào thời điểm này, bọn hắn hẳn là phải khẩn trương chuẩn bị cho chuộc chiến tranh với Tinh môn, nhưng khi Tống Vân thất thủ, một số lượng lớn cao tầng của Tinh Môn đã hy sinh nên Tinh Môn đã hoàn toàn không còn bất cứ mối đe dọa nào cả.

Không khoa trương chút nào khi nói rằng, hiện tại chỉ cần một mình Bạch Nghiệp, là có thể dễ dàng hủy diệt nó.

Đúng lúc này, vẻ mặt Bạch Nghiệp đột nhiên biến sắc, ngẩng đầu nhìn trời:

“Khí tức thật mạnh!”

Đại trưởng lão bên cạnh khuôn mặt cũng lộ vẻ hoảng sợ:

“Với lại không phải chỉ có một .”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa đại điện đã xuất hiện bóng dáng của bốn nhân vật, hừm …không đúng, còn có một cái xác ướp trên xe lăn.

Mặc dù Ngụy Lăng đã ăn Đại Bồi Nguyên Đan, nhưng muốn

triệt để khôi phục còn cần một khoảng thời gian, bởi vậy chỉ có thể tiếp tục duy trì tình trạng này .

“Ai là chưởng môn của Huyền Ất Sơn?”

Người thanh niên đứng đầu một bước tiến vào đại điện, hỏi.

“Ngươi là ai?”

Bạch Nghiệp nhìn lướt qua, không trả lời mà hỏi lại .

Bốn người, một người là Thiên giai đỉnh phong hai người là Thiên giai hậu kỳ, một người là Thiên giai trung kỳ,đội hình này hiển nhiên là những kẻ không tốt.

Và dường như người thanh niên có thực lực Thiên giai trung kỳ mới là người cầm đầu .

“Ngụy gia, Ngụy Long Thao .”

Thanh niên ngạo nghễ nói .

“Ngụy Long Thao?!”

Đại trưởng lão đột nhiên mở to hai mắt, biểu cảm chấn kinh.

“Lão Vương, ngươi biết không?”

Bạch Nghiệp khẽ nhíu mày .

“Nếu ta nhớ không lầm, Ngụy Long Thao hẳn là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Ngụy gia.”

Đại trưởng lão nuốt ngụm nước miếng, giải thích.

“Thì ra là thế .”

Bạch Nghiệp biểu hiện vẫn như cũ rất bình tĩnh:

“Tại hạ chính là Bạch Nghiệp chưởng môn của Huyền Ất Sơn, Ngụy công tử tìm ta có chuyện gì?”

Thấy Bạch Nghiệp mặt không biến sắc, Ngụy Long Thao có chút ngạc nhiên, bất quá hắn cũng không suy nghĩ nhiều, mà nói ngay vào vấn đề chính:

“Bạch chưởng môn, Ngụy Bình của Ngụy gia có phải bị người của Huyền Ất Sơn giết chết đúng không?”

“Không sai . “

Bạch Nghiệp lạnh nhạt nói:

“Hắn cấu kết với Tinh Môn, có ý đồ đánh lén phân đường Huyền Ất Sơn của ta, gieo gió thì gặt bão .”

Lúc này, Bạch Nghiệp cuối cùng cũng thể hiện ra phong phạm chưởng môn của mình.

“Ta không quan tâm là vì nguyên nhân gì, nhưng dám làm tổn hại tới người của Ngụy gia, đều phải trả giá thật lớn .”

Ánh mắt Ngụy Long Thao lạnh lùng, sát ý nghiêm nghị .

“Thật không?”

Bạch Nghiệp thở dài, xem ra rốt cuộc vẫn là tránh không khỏi .

“Tuy nhiên, ta có thể cho các ngươi một cơ hội .”

Ngụy Long Thao xoay chuyển tình hình, cao cao tại thượng nói:

“Miễn là các ngươi chịu quy thuận Ngụy gia, hàng năm dâng lễ đóng góp sáu phần tài nguyên tu luyện, đồng thời đem xác chết của Ngụy Bình giao ra đây, ta có thể bỏ qua chuyện cũ.”

“Ngươi đi chết đi!”

Trương Kỷ Trần lập tức nhịn không được chửi ầm lên, trở thành một cuồng nhân .

Ngay cả một thằng ngốc cũng có thể nghĩ ra, cái này căn bản không phải là cho cơ hội, mà là muốn trực tiếp chiếm lấy Huyền Ất Sơn!

“Ngươi là cái thá gì, nơi này có phần ngươi nói chuyện sao?”

Ngụy Long Thao lạnh hừ một tiếng, vung tay lên, một đạo linh lực trong nháy mắt bắn về phía Trương Kỷ Trần!

Chỉ là khi cỗ linh lực này còn chưa tới gần được Trương Kỷ Trần, đã bị một đạo linh lực nhu hòa khác hóa giải, rồi sau đó tiêu tán.

“Ngụy công tử, nơi này là Huyền Ất Sơn, không phải Ngụy gia .”

Đôi mắt Bạch Nghiệp rũ xuống, trầm giọng nói .

“Ngụy công tử, yêu cầu của ngươi thật là quá đáng .”

Đại trưởng lão cũng lắc đầu, vẻ mặt phẫn nộ .

Nếu như đáp ứng theo yêu cầu của Ngụy Long Thao, không khác gì chắp tay giao Huyền Ất Sơn cho bọn họ, dù đại trưởng lão không muốn đắc tội với Ngụy gia, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không đồng ý .

“Ha ha, ta đến đây để cho các ngươi một cơ hội, không phải đến cùng các ngươi bàn điều kiện .”

Ngụy Long Thao cười lạnh nói:

“Hoặc là quy thuận hoặc là chết!”

Chương 23: Ở Bên Cạnh Ta Mới An Toàn

“Hoặc là quy phục, hoặc là chết!”

Ngụy Long Thao đứng trong đại điện, thần sắc bá đạo, không ai bì nổi .

Sau khi nói xong, ba vị trưởng lão của Ngụy gia lập tức tiến lên một bước, bộc phát ra khí tức kinh khủng, xông thẳng lên trời!

” Cường giả Thiên giai!”

Cả Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh đều kinh hãi, cho dù là Huyền Ất Sơn, cũng chỉ có hai vị cường giả Thiên giai mà thôi, Ngụy gia cùng một lúc đã phái tới ba vị!

Không, cộng thêm Ngụy Long Thao, tất cả có bốn vị!

Cho tới giờ khắc này hai người mới hiểu rõ, cái gọi là bảy đại gia tộc đến tột cùng cường đại cỡ nào .

Không giống với Địa giai, Thiên giai sở dĩ được gọi là Thiên giai, là bởi vì cường giả Thiên giai không chỉ mạnh trong cực hạn thể chất, mà còn có thể điều khiển linh lực giữa thiên địa, Mục Thần có thể tránh được thiên thạch, chính là do kịp thời huy động được linh lực thiên địa, tạo nên một lá chắn linh lực hỗ trợ, nên mới có thể chạy thoát.

Nói một cách khác, khoảng cách chênh lệch giữa Địa giai và Thiên giai, căn bản là không thể dùng số lượng người để bù vào, nếu không thì Ngụy Long Thao làm sao có thể trắng trợn xông vào Huyền Ất Sơn?

“Có chắc không?”

Bạch Nghiệp bình tĩnh trấn định, nhìn không ra nửa điểm bối rối .

Trên thực tế, với thực lực hiện tại của Huyền Ất Sơn, không có cách nào chống lại được Ngụy gia, nhưng Huyền Ất Sơn lại có một con át chủ bài, chính là Tần Giác .

Những người khác có lẽ không rõ, nhưng với tư cách là sư huynh của Tần Giác, Bạch Nghiệp biết chắc rằng, thực lực thực sự của Tần Giác tuyệt đối không đơn giản chỉ là Địa giai, Thiên giai.

Đây cũng là lý do chính khiến Bạch Nghiệp sau khi biết Tinh môn cùng Ngụy gia liên hợp với nhau, cũng không e ngại gì.

Đáng nhắc tới là, tính cách Bạch Nghiệp kỳ thật rất giống với Tần Giác, mặc dù hắn là chưởng môn Huyền Ất Sơn, nhưng từ trước đến giờ không có đi mở rộng quan hệ hay khuếch trương, hoặc là đi xâm lược các thế lực khác, chỉ an tâm canh giữ ở khu vực này, chỗ nào cũng không đi .

Chẳng qua nếu như có thế lực khác muốn xâm lấn Huyền Ất Sơn, Bạch Nghiệp tuyệt đối sẽ không lùi bước, dù đối phương có là Ngụy gia một trong bảy đại gia tộc .

“Ngụy Tranh!”

Thấy thế, Ngụy Long Thao sát ý nghiêm nghị, quát lạnh một tiếng .

“Có!”

Trong số ba vị trưởng lão, lão giả có khí tức mạnh nhất lập tức khom người đáp.

“Nếu bọn họ không muốn quy thuận, vậy hãy để bọn họ chết

đi .”

“Đúng vậy!”

Ngụy Tranh nhếch miệng cười, nhìn về phía Bạch Nghiệp:

“Bạch chưởng môn, đã đắc tội rồi.”

Nói xong, thân hình Ngụy Tranh thay đổi từ thực sang ảo, trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

Bùm!

Trong đại điện đột nhiên có một cơn bão cuồng mãnh gió lốc mạnh dữ dội nổi lên, những người khác bị thổi cơ hồ mắt khó có thể mở ra, sàn nhà kiên cố vững chắc đã xuất hiện những vết nứt dày đặc, không ngừng lan tràn ra phía ngoài .

Một giây sau, Bạch Nghiệp cùng Ngụy Tranh đồng thời xuất hiện trong đại điện, đều lùi lại một bước .

“Thiên giai đỉnh phong?”

Ngụy Tranh hơi kinh ngạc, không nghĩ ra tại nơi xa xôi hẻo lánh này, vậy mà lại có một cao thủ như thế .

Bạch Nghiệp cười cười, trầm mặc không nói .

Dù nói thế nào đi nữa, hắn cũng là người mạnh nhất trong khu vực này, khoảng cách tới Chí tôn chỉ còn cách nửa bước, ngay cả khi Tống Vân vẫn còn sống thì hắn vẫn luôn bị Bạch Nghiệp áp đảo,nào có dễ dàng thua như vậy.

“Hấp dẫn.”

Ngụy Long Thao có chút hăng hái nói:

“Xem ra là ta đánh giá thấp ngươi, nhưng không thành vấn đề

…”

“Ngụy Giáp, Ngụy Ất!”

“Có!”

Còn hai vị trưởng lão Ngụy gia lập tức vây quanh Bạch Nghiệp, rõ ràng là có ý định cậy nhiều bắt nạt ít.

“Hèn hạ!”

Trương Kỷ Trần và Võ Anh nghiến răng nghiến lợi mắng, nhưng lại không thể làm gì được, dù sao không ai quy định lúc chiến đấu nhất định phải là một trọi một, nhất là khi đối phương có ưu thế tuyệt đối.

“Còn có ta đây!”

Đại trưởng lão nhún người nhảy lên, râu tóc đều dựng lên, nhẹ nhàng rơi xuống cạnh Bạch Nghiệp, cùng ba vị trưởng lão Ngụy gia bắt đầu giằng co.

“Lão Vương, chúng ta đã rất lâu không được hoạt động gân cốt.”

Bạch Nghiệp tự nhiên nói.

“Đây có thể là lần cuối cùng .”

Đại trưởng lão cay đắng cười .

“Yên tâm đi, sẽ không như vậy đâu.”

Bạch Nghiệp ý vị thâm trường nói .

“Hi vọng là như thế .”

Đại trưởng lão cảm thán .

“Đúng rồi, đây là đan dược do ta luyện chế có thể chữa thương, nếu như không cẩn thận bị thương, có thể sử dụng nó.”

Giống như là nhớ tới điều gì đó, Bạch Nghiệp từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai viên đan, ném cho đại trưởng lão .

Đại trưởng lão: “…”

Ngươi là cố ý muốn hại ta sao?

“Được rồi, ngươi vẫn nên giữ lại tự dùng đi.”

Đại trưởng lão xạm mặt lại, vội vàng ném lại đan dược.

Đùa thôi, nếu thật sự uống đan dược này, chỉ sợ lúc chết cũng không biết đã chết như thế nào, nhưng đến nay hắn vẫn còn nhớ kỹ bộ dáng thê thảm của Võ Anh lúc trước.

“Cất đi, hảo tâm xem như là lòng lang dạ thú .”

Bạch Nghiệp nhếch miệng, một mặt khó chịu .

Đại trưởng lão: “…”

“Đủ rồi!”

Ngụy Tranh ngắt lời hai người, lạnh lùng nói:

“Chỉ dựa vào hai người các ngươi mà muốn chiến thắng chúng ta?!”

Với thực lực Thiên giai đỉnh phong của Ngụy Tranh, dù cho là ở Ngụy gia cũng có được địa vị cao thượng, lại bị người khác coi thường như vậy, sao có thể nhẫn nhịn nổi!

“Không thử làm sao biết được.”

Bạch Nghiệp xem thường .

Ngụy Tranh: "…"

"Được, vậy để ta đến lĩnh giáo một chút, Bạch chưởng môn đến cùng có sức mạnh thần công gì đây!"

Hít một hơi thật sâu, Ngụy Tranh huy động linh lực, khí tức không ngừng kéo lên, cho tới khi toàn bộ đại điện đều bị chấn động.

"Chờ một chút!"

Bạch Nghiệp đột nhiên mở miệng .

"Còn chuyện gì nữa vậy?"

Ngụy Tranh nghẹt thở, sức mạnh linh lực vừa được huy động thì lại gần như bị ngăn chặn, tạo thành phản úng dữ dội.

"Nơi này là đại điện Huyền Ất Sơn, chúng ta có thể đi ra ngoài chiến đấu không?"

Bạch Nghiệp nghiêm mặt nói .

Những đồ trang trí ở nơi đây đều rất đắt, vạn nhất làm hỏng thì phải làm sao bây giờ .

Ngụy Tranh: "…"

"Dù sao từ hôm nay trở đi Huyền Ất Sơn sẽ không còn tồn tại, coi như phá hủy tòa đại điện này đi thấy như thế nào?"

Kìm nén lửa giận trong lòng, Ngụy Tranh không nhịn được nói ra.

"Thế nhưng …"

"Câm miệng cho ta!"

Ngụy Tranh rốt cục cũng không kiềm chế được nữa, một quyền đánh ra, mang theo sức mạnh linh lực cực lớn!

Bùm!

Các gợn sóng năng lượng kinh khủng bộc phát ra, tập trung ở đại điện, rồi nhanh chóng lan ra phía ngoài, hình thành một vòng khí lưu mắt trần có thể nhìn thấy được trong bán kính mười dặm.

Cảm nhận được luồng khí lưu này, tất cả các thành viên của Huyền Ất Sơn đều cùng nhìn về phía đại điện trên đỉnh núi, thật là một làn sóng linh lực cường hãn, chuyện gì đang xảy ra ở nơi đó?

Bùm!

Lại là một tiếng vang thật lớn, góc nhìn quay trở lại bên trong đại điện, hai bên đã ra tay đánh nhau, trong đó Bạch Nghiệp một mình đối phó với hai người, đúng là miễn cưỡng có thể cùng Ngụy Tranh, Ngụy Giáp tương xứng, chỉ là có vẻ hơi khó khăn.

Ở một bên kia, đại trưởng lão cùng Ngụy Ất đánh nhau có vẻ nan giải, thậm chí còn hơi chiếm thế thượng phong .

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Ngụy Long Thao vẫn âm trầm như nước, đường đường là ba vị trưởng lão Ngụy gia, thế mà hai thế lực Thiên giai xa xôi này không đối phó được!

Hô .

Đúng lúc này, một làn sóng linh lực kéo dài đột nhiên thổi đến, Ngụy Long Thao đưa tay ngăn lại, nhưng Ngụy Lăng ở bên cạnh hắn đang ngồi trên xe lăn lại không có may mắn như thế, trực tiếp bị linh lực đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, gần như đã ngất đi .

“Đệ đệ!”

Ngụy Long Thao kinh hãi, hắn lại quên mất Ngụy Lăng!

“Đệ đệ, ngươi không sao chứ, đệ đệ!”

Ngụy Long Thao vội vàng tiến lên đỡ Ngụy Lăng dậy, lo lắng nói .

“…”

Giờ phút này Ngụy Lăng có thể nói là khóc không ra nước mắt, lúc đầu ở lại Tinh môn đợi thì có phải tốt không, tại sao nhất định phải mang ta tới đây, nếu như tới đây thì coi như xong, không ai quản, nếu không phải trước đó đã sử dụng Đại Bồi Nguyên Đan, thương thế có chỗ đã được khôi phục rồi, chỉ sợ vừa rồi bị sức mạnh linh lực đánh chết!

“Không sao đâu …”

Cuối cùng, Ngụy Lăng lắc đầu, khó nhọc nói: “Ca ca, nếu không, hãy đưa ta trở về thuyền Xuyên Vân Linh Chu trước đi?”

“Không được!”

Ngụy Long Thao trực tiếp từ chối bác bỏ: “Như thế quá nguy hiểm, ở bên cạnh ta mới an toàn .”

Ngụy Lăng: “???”

Chương 24: Sủng Vật Các Ngươi Không Biết Lễ Phép

Ầm ầm!

Cung điện hoa lệ bị chấn động dữ dội, ngay lập tức trên đỉnh xuất hiện một lỗ hổng lớn. Bạch Nghiệp từ đó thoát ra lơ lửng trên không trung, theo sau là đại trưởng lão Vương Quyền và ba vị trưởng lão Ngụy gia.

Trương Kỷ Trần và Võ Anh đứng ở phía dưới quan sát, vẫn không dám tới gần. Hai người bọn họ mặc dù đều đã bước vào Địa giai, nhưng lại không thể giúp đỡ bất luận trong lòng đã rất gấp rút, tùy tiện nhúng tay vào ngược lại trở thành gánh nặng, huống hồ bên cạnh còn có một Ngụy Long Thao.

" Làm sao bây giờ, cứ tiếp tục đánh như vậy sư phụ và đại trưởng lão chắc chắn không chống đỡ được".

Võ Anh sốt ruột nói:

Mặc dù hiện tại năm người nhìn qua không sai biệt lắm cân sức ngang tài, thế nhưng bên cạnh còn có Ngụy Long Thao nhìn chằm chằm vào, với thực lực của hai người, nếu hắn ta muốn gia nhập trận chiến, căn bản là không có cách nào ngăn cản được.

" Nhanh! Nhanh đi thông báo cho sư thúc để người tới giúp một tay!"

Dưới tình thế cấp bách, Trương Kỷ Trần chợt nhớ đến vị sư thúc tuy còn trẻ tuổi nhưng lại có thể giết chết Địa giai võ giả, bây giờ cũng chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào trên người hắn.

” A! Đúng rồi, ta thế nào lại quên đi sư thúc!”

Võ Anh vỗ đầu một cái, vội vàng hướng về sườn đồi phía sau Huyền Ất Sơn chạy đi.

Đối với chuyện này, Ngụy Long Thao cũng không để ý, chỉ cần giết được Bạch Nghiệp và đại trưởng lão, Huyền Ất Sơn cũng liền mất đi năng lực phản kháng, những người khác hoàn toàn không thể làm hắn sợ hãi.

Nghĩ tới đây, Ngụy Long Thao cất giọng nói:

” Ba vị trưởng lão, xin hãy tốc chiến tốc thắng”

Đệ đệ của hắn vì chiến đấu mà bị thương, vì thế Nguỵ Long Thao tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Nghe vậy, ba vị trưởng lão nhìn nhau, vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng.

Mặc dù trong bốn người Ngụy Long Thao có tu vi thấp nhất, nhưng hắn lại chính là nhân tài trăm năm mới có một của Ngụy gia, lại vừa là con trai của gia chủ Ngụy gia, sau này thậm chí có hy vọng đột phá cực hạn, bước vào võ đạo Chí tôn, vì thế ba người đều phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

” Bạch chưởng môn, ngươi quả thật rất mạnh, có thể lấy một địch hai, cùng chúng ta đánh lâu như vậy”

Ngụy Tranh nhìn Bạch Nghiệp thản nhiên như thường ở phía đối diện, trầm tĩnh nói:

” Bất quá, dừng ở đây thôi”’

Mạnh như Ngụy Tranh, cũng không thể không thừa nhận thực lực của Bạch Nghiệp, nhưng đáng tiếc, thắng lợi cũng chỉ có thể thuộc về bọn hắn!

Bạch Nghiệp nhíu mày, lập tức tràn ra linh thức, đề cao cảnh giác.

“Ha ha, Bạch chưởng môn lẽ nào đã quên Ngụy gia ta là dựa vào cái gì quật khởi sao?”

Nhìn thấy Bạch Nghiệp phản ứng, Ngụy Tranh cười nói:

“Yêu thú…”

Đôi đồng tử của Bạch Nghiệp đột nhiên siết chặt

Ngụy gia nổi tiếng nhất chính là bọn hắn có thể cùng yêu thú ký kết khế ước tu luyện công pháp, đến tận bây giờ vẫn không ai biết Ngụy gia rốt cuộc đã cùng bao nhiêu yêu thú ký kết khế ước, cũng chính vì cỗ lực lượng ẩn nấp này mới không có người nào dám tùy ý trêu chọc Ngụy gia.

Thử nghĩ xem, sau khi đắc tội với Ngụy gia lại phát hiện có hàng ngàn hàng vạn con yêu thú nhảy ra thì sẽ thành hình tượng gì?

“Để cho an toàn, nhiệm vụ lần này bọn ta cố ý đem theo khế ước ký kết với yêu thú, không nghĩ tới vậy mà thực sự cần dùng đến”

Thở dài, Ngụy Tranh sắc mặt có chút khó xử nhìn

Vốn cho là đối phó với một Huyền Ất Sơn nhỏ bé, có thể tùy ý hủy diệt, kết quả lại không nghĩ rằng ba người đánh hai người cũng không thắng nổi, cuối cùng còn phải sử dụng yêu thú, điều này đối với bọn chúng mà nói quả là sự sỉ nhục.

“Cho các ngươi thêm một cơ hội nữa, chỉ cần các ngươi quy thuận Ngụy gia ta, sẽ vẫn như cũ được hưởng địa vị rất cao, thậm chí ta có thể làm chủ, chỉ cần các ngươi dâng lên bốn phần tài nguyên tu luyện, thế nào?”

Ngụy Tranh thản nhiên nói

Bây giờ Tinh môn đã sụp đổ, nếu như có thể tiếp quản khu vực này từ tay Bạch Nghiệp thì không còn gì tốt hơn, Ngụy gia cần chẳng qua là nắm trong tay khu vực này, về phần chủ nhân là Tinh môn hay là Huyền Ât Sơn, cũng không quan trọng.

“Thật xin lỗi, không có khả năng”

Bạch Nghiệp kiên định cự tuyệt nói:

Chưa nói đến Bạch Nghiệp tuyệt đối sẽ không thuần phục Ngụy gia, dâng lên nguồn tài nguyên tu luyện, chỉ riêng việc giao ra kẻ giết chết Ngụy Bình đã không có khả năng, thế nhưng kẻ giết chết Ngụy Bình lại là Tần Giác.

” Hồ đồ ngu xuẩn, đã như vậy, đừng trách chúng ta không khách khí!”

Ngụy Tranh hừ lạnh một tiếng. Trong miệng phát ra âm thanh kỳ quái giống như đang triệu hoán cái gì.

Giống như Ngụy Tranh, cường giả Thiên giai cho dù ký kết khế ước yêu thú thì cũng là cấp bậc thiên giai, hơn nữa còn có khế ước yêu thú của hai vị trưởng lão, tương đương với sáu vị cường giả Thiên giai, bây giờ số lượng vượt trội, Bạch Nghiệp dù có mạnh hơn nữa cũng đủ bị nghiền ép.

Ngụy Giáp, Ngụy Ất cũng đồng thời phát ra âm thanh kỳ quái tương tự triệu hoán khế ước yêu thú của bọn chúng.

Nhưng thời gian trôi qua, đừng nói là đáp lại ngay cả hình bóng của nửa con yêu thú cũng không thấy, nhất thời bầu không khí trở nên có chút lúng túng.

“Chuyện gì xảy ra?”

Ngụy Tranh nghi hoặc ngẩng đầu

Yêu thú của bọn hắn vẫn luôn đợi trên thuyền ở Xuyên Vân Linh, ở khoảng cách gần như vậy không thể nào không nghe được.

Đúng lúc này, một điểm đen từ trên thuyền ở Xuyên Vân Linh bắn ra trực tiếp rơi xuống!

“Rốt cuộc đã đến…”

Ngụy Tranh nhẹ nhàng thở ra.

Lời còn chưa dứt, cái điểm đen kia đã đập xuống đất, dấy lên bụi bặm đầy trời. Tất cả đều chăm chú nhìn vào phát hiện thứ kia đúng là con yêu thú nhưng đã chỉ còn lại nửa người, máu tươi đang không ngừng chảy ra bên ngoài, màu đỏ tươi gay mũi .

“Tử Tinh Sư Vương! Là Tử Tinh Sư Vương của ta!”

Ngụy Ất hoảng sợ nói, vẻ mặt khó có thể tin

Mặc dù chỉ còn lại nửa người, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là yêu thú Thiên giai cấp trung Tử Tinh Sư Vương

Không đợi Ngụy Ất kịp phản ứng, lại thêm hai chấm đen từ trên trời giáng xuống nện ở bên cạnh Tử Tinh Sư Vương

“Thiên giai yêu thú cấp trung Hỏa Linh Viên, Thiên giai yêu thú cấp cao Hắc Lân Mãng!”

Từng cái tên từ trong miệng Bạch Nghiệp nói ra khiến cho Ngụy Tranh và Ngụy Giáp thừ người ra.Giống như Tử Tinh Sư Vương, hai con yêu thú này cũng mất đi nửa người, ngay cả yêu tinh cũng đều tan nát, chết không thể chết lại.

“Lám sao có thể…”

Ngụy Tranh lẩm bẩm, không thể tin vào mắt mình.

Hắn đã chịu trăm cay ngàn đắng, thật vất vả mới thu phục được Hắc Lân Mãng, cư nhiên lại chết như vậy. Phải biết rằng, Hắc Lân Mãng nổi tiến là phòng ngự dù là hắn cũng giết không chết, lẽ nào ở đây ẩn núp một võ đạo Chí tôn?

Đùa gì thế?

Vừa chạy ra ngoài đại điện chưa được bao xa, Võ Anh nghe thấy tiếng động phía sau liền quay đầu dừng lại, vẻ mặt mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra

“Ai? Là ai?”

Ngụy Tranh ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh chấn động mười dặm, xuyên kim nứt đá!

” Uy uy uy, không cần kêu, ồn ào quá!”

Đột nhiên một cỗ âm thanh cắt ngang lời của Ngụy Tranh, tất cả dồn ánh mắt vào nơi âm thanh phát ra liền thấy một thiếu niên một thân bạch y phiêu dật, tuấn mỹ từ trên thuyền Xuyên Vân Linh bay xuống, một tay cầm bầu rượu một tay nhàm chán ngoáy lỗ tai.

” Ngươi là ai?”

Ngụy Tranh giận không thể kiềm chế được, nhìn chằm chằm vào Tần giác, trực giác nói cho hắn biết, vị thiếu niên này rất nguy hiểm .

” Ta chính là người giết chết Ngụy Bình”

Tần giác uống một hớp rượu, nói bổ sung:

” Mặt khác, các ngươi nuôi ba con sủng vật này cũng quá không lễ phép, vừa nãy ta chỉ đi trên thuyền nhìn qua một chút, kết quả bon chúng không nói hai lời liền công kích ta, không còn

cách nào khác, ta đành giết tất cả chúng.

Ngụy Tranh: "…"

Đám người: "…"

Nghe được câu này, phản ứng đầu tiên của Ngụy Tranh là phẫn nộ, nhưng rất nhanh hắn liền ý thức được không đúng, nếu như cả ba yêu thú Thiên giai đều bị tên thiếu niên này giết chết, vậy hắn là cấp bậc gì?

"Ngươi nói … Cái này ba con yêu thú đều là ngươi giết?"

Ngụy Tranh giọng nói có chút run rẩy .

"Không phải chứ?"

Tần Giác nhún vai, cười nói:

"Làm sao, ngươi muốn báo thù cho bọn chúng sao?"

Trong nháy mắt, Ngụy Tranh như rơi vào hầm băng, bất chợt rùng mình một cái.

Chương 25: Cầm Nhầm Kịch Bản

Ngụy Tranh không phải là đồ ngốc, thân là cường giả Thiên giai đỉnh phong, hắn vẫn dĩ đã hơn chín mươi tuổi, bởi vậy hắn rất rõ cái đạo lý: Trời cao còn có trời cao hơn, người tài còn có người tài hơn, nhất là mạnh thắng yếu thua ở thế giới này .

Cho dù điều ấy khó chấp nhận, nhưng sự thật bày ở trước mắt, ba cái yêu thú Thiên giai đã chết, thậm chí yêu tinh cũng không còn, mà hung thủ thì chỉ là thiếu niên mới mười mấy tuổi.

Quan trọng nhất là, từ đầu đến cuối bọn hắn đều không cảm nhận được một chút biến động linh lực, nói cách khác, ba cái yêu thú Thiên giai không có bất kỳ sức phản kháng nào mà trực tiếp bị giết ngay tức khắc.

Trong nhận thức của Ngụy Tranh, có thể làm được điều ấy, chỉ có cường giả Chí tôn!

Bảy đại gia tộc sở dĩ có thể thống trị một phương, áp đảo thế lực khác, cũng không phải là bởi vì bọn hắn có rất nhiều cường giả Thiên giai, mà là bởi vì bọn hắn đều có cường giả Chí tôn tồn tại!

Ai có thể nghĩ tới, một ngọn núi nhỏ như Huyền Ất Sơn, vậy mà ẩn nấp một vị Chí tôn?

“Điều này là không thể, nhất định có chỗ không ổn…”

Ngụy Tranh tỏ vẻ mặt đờ đẫn, hắn lộ rõ vẻ hoài nghi về điều ấy.

Một vị cường giả không thể địch nổi lại trốn trong núi Huyền

Ất không có tiếng tăm gì, hắn đang muốn âm mưu điều gì?

Không chỉ là Ngụy Tranh, đại trưởng lão cũng trợn mắt hốc mồm, hắn tận mắt chứng kiến Tần Giác lớn lên, từ khi chưởng môn trước thu nhận đến khi qua đời, Tần Giác rất ít tu luyện, hắn cả ngày chỉ có uống rượu hoặc ngủ, dạng này chỉ có thể xưng gọi là tên 'phế vật', có chỗ nào xứng đáng mang cái danh là cường giả Chí tôn cơ chứ?

Chỉ có Bạch Nghiệp vẫn bình tĩnh một cách khó ngờ, biểu cảm của hắn không chút thay đổi, thậm chí hắn còn muốn bật cười.

"Chuyện gì xảy ra, ba vị trưởng lão, tại sao yêu thú các ngươi khế ước đều đã chết."

Lúc này, Ngụy Long Thao từ phía trong đại điện bay ra ngoài, trong tay mang theo Ngụy Lăng, tỏ vẻ phiền muộn vô cùng, nghiễm nhiên không biết chuyện gì đang diễn ra.

"Đại thiếu gia, người này … Rất có thể là một vị cường giả Chí tôn …"

Ngụy Tranh cũng không trả lời vấn đề Ngụy Long Thao đang đề cập đến, mà là chỉ tay vào Tần Giác, khàn giọng nói .

"Cái gì?"

Ngụy Long Thao sững sờ, còn cho rằng mình nghe lầm:

"Cường giả Chí tôn? Ngụy Tranh trưởng lão, ngươi đùa với ta sao?"

Nói xong câu đó, Ngụy Long Thao phát hiện biểu hiện của Ngụy Tranh khác thường, ngay cạnh bên là Ngụy Giáp cùng Ngụy Ất cũng trầm mặc không nói, coi như Ngụy Long Thao có ngu đi nữa, cũng thấy rõ ràng rằng chuyện Ngụy Tranh đề cập đến không phải chuyện đùa.

Chỉ là, nơi này tại sao có thể có cường giả Chí tôn?

Nhìn vào Nam cảnh, cường giả Chí tôn nào không phải là tiếng tăm lừng lẫy, là sự tồn tại uy quyền?

Huống chi Ngụy Long Thao đã gặp qua cường giả Chí tôn, mặc dù võ giả cao giai có thể trẻ trung, nhưng lại cho người đối diện cảm giác hoàn toàn khác biệt. Bất kể nhìn từ phương diện nào, Tần Giác không hề giống một con quái vật đã tồn tại trăm năm.

Ngụy Long Thao tự nhận là tài năng thiên bẩm, chính là thiên tài xuất thế trăm năm của Ngụy gia, dù vậy, hắn đã không bước vào Thiên giai cho đến khi hắn ba mươi tuổi, khoảng cách Chí Tôn quả thực xa vời.

Bây giờ đột nhiên nói cho hắn biết, Huyền Ất Sơn có vị cường giả Chí Tôn cảnh, lại tầm tuổi thiếu niên? Ngụy Long Thao nào có thể chấp nhận sự thật ấy?

Đối với biểu hiện của Ngụy Long Thao, Ngụy Tranh cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bởi vì hắn cũng có nghi ngờ như vậy, nhưng bây giờ chẳng phải lúc để bận tâm về nó.

“Tiền bối …”

Do dự nửa ngày, Ngụy Tranh với thái độ khó chịu cũng đành mở miệng nói ra:

“Là chúng ta đường đột, mong rằng tiền bối đại nhân không bận tâm đến tiểu nhân, tha cho chúng ta .”

Ngụy Tranh vốn dĩ biết cường giả Chí tôn đáng sợ, cho nên hắn không chút do dự lựa chọn cúi đầu, chí ít thì hiện tại tuyệt đối không thể cậy mạnh .

Dù sao, ba Thiên giai yêu thú đều bị miễu sát trong vài giây, bọn hắn còn có thể làm gì được?

Tần Giác: “???”

Tại sao trong cùng một tiểu thuyết lại viết không giống nhau, nhân vật phản diện đều không nguyện ý chấp nhận sự thật, sau đó ra tay đánh nhau, cuối cùng bị hắn tát chết sao?

Tại sao lại trực tiếp thừa nhận?

Có phải cầm nhầm kịch bản hay không?

May mắn thay, phản ứng của Ngụy Long Thao khiến Tần Giác thở phào nhẹ nhõm .

“Chờ một chút!”

Ngụy Long Thao đột nhiên đánh gãy Ngụy Tranh, lạnh lùng nói:

“Không nói trước việc hắn có phải cường giả Chí tôn hay không,

Coi như phải thì như thế nào?”

“Đại thiếu gia …”

Ngụy Tranh khẩn trương, muốn ngăn cản Ngụy Long Thao, nhưng mà Ngụy Long Thao căn bản không muốn cho hắn cơ hội để nói gì cả:

“Ngụy gia chúng ta cũng không chỉ có một vị cường giả Chí tôn, tại sao phải sợ hắn?”

“…”

Này này, ngươi không muốn kéo chúng ta chết theo đấy chứ!

Ngụy Tranh giờ phút này thật rất muốn mắng người, ngươi là heo sao? Nhìn không ra tình cảnh chúng ta bây giờ?

Nếu như không phải Ngụy Long Thao ở Ngụy gia địa vị cực cao, chỉ sợ Ngụy Tranh không nhịn được mà xông lên đem hắn hành hung một trận .

“Ha ha ha!”

Tần Giác ngửa mặt lên trời cười to nói:

“Cuối cùng cũng không khiến ta thất vọng .”

Nói xong, Tần Giác lấy ra AK- 47 từ trong nhẫn trữ vật, hắn đã sớm muốn dùng thử một chút cái đồ chơi này đánh Thiên giai võ giả, đáng tiếc từ đầu đến cuối không có mục tiêu, hiện tại há có thể bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng?

“Các ngươi ai muốn thử trước?”

Thấy thế, mọi người đều là khẽ giật mình, đó là vũ khí gì? Làm sao mà trước nay chưa từng gặp qua .

“Hừ, ta ngược lại muốn xem xem ngươi lợi hại đến bao nhiêu.”

Ngụy Long Thao không hề sợ hãi, tiện tay đem Ngụy Lăng ném cho Ngụy Tranh bên cạnh, phân phó nói:

“Bảo vệ tốt đệ đệ ta .”

“Đại thiếu gia …”

Ngụy Tranh thật là không có gì để nói, ba người chúng ta có khế ước với yêu thú cũng không phải là đối thủ của hắn, ngươi đi lên không phải muốn chết sao?

Lời còn chưa dứt, một chùm kim quang bỗng nhiên đánh tới, tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi!

“Cẩn thận! Đại thiếu gia!”

Ngụy Tranh lo lắng hô to .

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, linh lực cường hãn quét ra, làm cho người ta chân tay bủn rủn khó mà nhìn thẳng .

Sau khi linh lực tiêu tán, may mắn thay, Ngụy Long Thao không hề bị thương, chỉ là quanh thân hồng quang mờ mịt, ẩn ẩn hình thành một rào cản chẳng thể phá hủy nổi

“Linh khí Chí tôn, Tuyệt Đối Phòng Ngự!?”

Ngụy Tranh ngạc nhiên nói:

“Lão tổ đem Linh khí Chí tôn này giao cho ngươi .”

Còn lại hai vị trưởng lão, mặt mũi người nào người nấy tràn đầy kinh ngạc, Tuyệt Đối Phòng Ngự là kho báu của Ngụy gia, bất luận công kích gì cũng có thể hóa giải, cho dù là cường giả Chí tôn cũng vô pháp đánh tan, khó trách Ngụy Long Thao tự tin như vậy, có Tuyệt Đối Phòng Ngự gia trì, coi như Tần Giác thật là cường giả Chí tôn, vậy là không có cách nào để bắt hắn .

“A? Vậy mà ngăn lại?”

Tần Giác hơi có vẻ kinh ngạc, mặc dù hắn chỉ đốt sáng lên năm phần mười phù văn, nhưng uy lực này hắn là đủ để khiến cho võ giả Thiên giai phổ thông bị thương.

“Sư đệ, hắn mặc trên người một kiện Linh khí Chí tôn .”

Bạch Nghiệp nhắc nhở .

“Thì ra là thế .”

Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ .

Giống như võ giả, Linh khí cũng được chi thành các cấp độ, mà một người cường giả Chí tôn có được Linh khí Chí tôn so với một cường giả Chí tôn không có Linh khí Chí tôn có thể gọi là ngày đêm khác biệt .

Ngụy Long Thao có thể đạt được Linh khí Chí tôn ở thời điểm thiên giai trung kỳ liền có thể thấy được Ngụy gia đối với hắn coi trọng cỡ nào .

“Đã như vậy, ta liền bật hết hỏa lực a .”

Tần Giác nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng khiết.

Phốc!

Lại là một chùm kim quang bắn ra, lần này Tần Giác đốt sáng lên toàn bộ phù văn!

Oanh!

Ngọn lửa bùng lên rực rỡ giữa không trung, sinh ra bão táp linh lực dữ dội vô cùng, đám người Ngụy Tranh sắc mặt khẽ biến, vội vàng rút lui, vì sợ bị ảnh hưởng đến.

Ánh lửa tán đi rất nhanh, Ngụy Long Thao thân thể cũng chẳng tổn hại gì, đứng nhìn một cách ngạo nghễ, chỉ là hồng quang quanh thân hắn bỗng trở nên nồng đậm.

“Vô dụng, đòn công kích của ngươi căn bản đối với ta vô hiệu .”

Chương 26: Trò Chơi Kết Thúc

“Vô dụng, đòn công kích của ngươi căn bản đối với ta vô hiệu .”

Ngụy Long Thao cười lạnh nói:

“Còn hiện tại, đến lượt ta.”

Hắn duỗi một ngón tay chỉ hướng Tần Giác,một tia sáng đen lập tức được thắp lên, rồi hóa thành một chùm sáng màu đen bắn về phía Tần Giác, trong đó có xen lẫn khí tức hủy diệt với sự khủng khiếp đến đáng sợ, thậm chí những nơi nó đi qua liền xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo không rõ hình dáng.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên cánh tay Ngụy Long Thao có đeo một cái vòng màu đen, chùm sáng đen chính là từ bên trong vòng tay đó bắn ra.

“Đó là một kiện Linh khí Chí Tôn khác,Tử Linh Hoàn.”

Ngụy Tranh đã triệt để không còn giữ được bình tĩnh, phải biết rằng một kiện Linh khí Chí Tôn đầy đủ rất trân quý, là báu vật của các gia tộc, cường đại như Ngụy gia cũng chỉ có duy nhất ba kiện mà thôi, thế mà hai kiện trong đó đều nằm trên người Ngụy Long Thao.

Nếu như Ngụy Tranh nhớ không nhầm, thì hai kiện Linh khí Chí Tôn này trong quá khứ đều được tổ tiên bảo lưu, nhưng bây giờ chúng lại được trao lại cho Ngụy Long Thao, một thì công kích, một thì phòng thủ, đúng là sự kết hợp hoàn hảo, hơn nữa tu vi của Ngụy Long Thao là Thiên giai trung kỳ, đích xác có thể cùng cường giả Chí tôn cảnh đánh một trận.

Ngay khi Ngụy Tranh cùng đám người kia vẫn còn đang kinh ngạc lẫn cảm thán, thì chùm ánh sáng đen đã đến trước mặt Tần Giác, lực lượng ẩn chứa bên trong chùm ánh sáng này đã vượt xa phạm trù của Thiên giai, thậm chí đã đạt đến cấp độ Chí tôn cảnh , nếu người sử dụng nó ở cấp độ Chí tôn cảnh thì sẽ càng cường đại hơn.

Nhưng thật đáng tiếc, người hắn gặp lại là Tần Giác.

“Xoẹt xoẹt.”

Không một chút dấu hiệu nào, cột sáng màu đen bỗng nhiên giống như bị người ta bổ từ giữa ra, hoàn toàn tránh xa Tần Giác, bay về phía hai bên, thậm chí ngay cả tóc Tần Giác cũng chưa gợn lên.

“Sao lại như vậy, vừa rồi hắn đã làm cái gì?”

Mọi người đều sững sờ.

“Năng lực cũng chỉ thế này thôi sao, hại ta mong đợi nó vô ích.”

Lắc đầu, Tần Giác ngừng nói chuyện vô nghĩa, giơ khẩu AK-47 lên, trực tiếp quay đến công suất lớn nhất của nó!

Thịch thịch thịch!

Ngay lập tức, hàng trăm kim quang được bắn ra từ họng súng, che trời lấp đất một mực phi về phía Ngụy Long Thao.

Nếu nói trước đây Tần Giác bắn tỉa từng viên, nhưng hiện tại đạn hoàn toàn tự động,hơn nữa còn là vô hạn!

Ầm ầm ầm.

Ngụy Long Thao căn bản né tránh không kịp, liền bị đoàn sáng vàng dày đặc tấn công đánh lên trên người. Mặc dù trên người có

vòng phòng thủ hỗ trợ tuyệt đối, nhưng hắn vẫn bị lực đánh mãnh liệt đẩy bay ra va vào vách đá ở phía xa.

Tần Giác nhìn lướt qua, sau khi xác định trên Huyền Ất Sơn không có tòa kiến trúc nào, lập tức tiếp tục bắn điên cuồng. Cuối cùng, tất cả các chùm ánh sáng được kết nối thành một tia sáng vàng mạnh mẽ.

Ầm ầm ầm.

Dưới lực lượng của tia sáng, ngọn núi phía trước sụp đổ trong nháy mắt, làm rung chuyển cả trời đất, đưa tới vô số ánh mắt chấn động.

“Không tốt, đại thiếu gia gặp nguy hiểm!”

Ngụy Tranh phản ứng muốn ra tay hỗ trợ, nhưng không dám lại gần. tia sáng vàng nhìn có vẻ mảnh khảnh, nhưng thực tế lại uy lực vô cùng. Nếu bị bắn trúng, chỉ sợ nó lập tức có thể giết chết hắn.

Giống như Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh không thể can thiệp vào trận chiến của các cường giả Thiên giai. Ngụy Tranh cũng không có biện pháp can thiệp vào cuộc chiến của các cường giả này.

Cùng lúc đó, tia sáng đã bắn tới, Ngụy Long Thao nằm dưới mặt đất đang cố thúc giục Tử Linh Hoàn kháng cự, nhưng lại phát hiện ánh sáng màu đen mà Tử Linh Hoàn bắn ra không thể chống lại chùm sáng vàng kia.

Đáng sợ hơn nữa là Ngụy Long Thao nhìn thấy ánh sáng đỏ xung quanh người hắn đang khẽ run lên, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Sở dĩ Ngụy Long Thao dám đứng ra khiêu chiến Tần Giác, là do ỷ vào vòng phòng ngự tuyệt tối của Linh khí Chí Tôn Linh, bất

quá ngay cả khi đánh không lại thì hắn cũng coi như là bất khả chiến bại.

Mà bây giờ xem ra, ngay cả vòng Phòng Ngự Tuyệt Đối cũng không thể ngăn cản được công kích của Tần Giác.

“Không, ta không thể chết ở chỗ này!”

Ngụy Long Thao khàn giọng gào thét, vừa muốn giải phóng hết tất cả linh lực buông tay đánh cược một lần của thì tia kim sắc bỗng nhiên tiêu tán.

“Chuyện gì vừa xảy ra?”

Ngụy Long Thao có chút mộng bức.

Không đợi hắn hiểu chuyện gì xảy ra thì đã có một bàn tay to lớn vô hình đột nhiên bắt lấy hắn, buộc hắn phải rời khỏi mặt đất.

Ngọn núi khổng lồ ban đầu đã sớm biến thành đống đổ nát, còn tạo ra một cái hố sâu không thấy đáy.

“Chậc chậc, thế mà còn chưa chết.”

Tần Giác chậc lưỡi thở dài:

“Có vẻ như sát thương của khẩu súng này vẫn còn quá nhỏ.”

Không phải Tần Giác không muốn trực tiếp giết chết Ngụy Long Thao, mà là khẩu súng này đã đạt đến giới hạn, nếu còn tiếp tục sử dụng e là sẽ phát nổ.

Không có cách, ai bảo lúc trước Tần Giác chế thạo khẩu AK-47 này dùng vật liệu quá kém cơ chứ, không thể chịu được linh lực quá cường đại. Có thể đánh ra công kích mạnh như vậy là do Tần Giác phác họa số lượng phù văn rất nhiều, nếu không loại vật liệu cấp thấp này chỉ có thể chế tạo ra một Linh khí Hoàng giai.

“Bất quá hai kiện Linh khí Chí Tôn trên người ngươi ngược lại là đồ tốt.”

Tần Giác như suy nghĩ điều gì.

“Ngươi muốn làm gì?”

Ngụy Long Thao kinh hãi, trong nháy mắt tràn ngập sự cảnh giác.

Hai kiện Linh khí Chí Tôn này là báu vật của Ngụy gia bọn hắn, chỉ khi hắn ra ngoài lão tổ tông mới phá lệ cho hắn sử dụng, nếu như bị đoạt đi, coi như hắn là thiên tài trăm năm không xuất hiện của Ngụy gia cũng chắc chắn bị trừng phạt.

“Tiền bối, mong ngài thủ hạ lưu tình, tha cho đại thiếu gia, Ngụy gia chúng ta sẽ vô cùng cảm kích.”

Thấy thế, Ngụy Tranh vội vàng tiến lên cầu xin tha thứ, thuận tiện đưa Ngụy gia ra mong muốn trấn áp Tần Giác.

Đến lúc này, ngay cả một tên ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, dù Ngụy Long Thao có đến hai kiện Linh khí Chí Tôn cũng không phải đối thủ của Tần Giác, với lại nhìn dáng vẻ của Tần Giác rất thành thạo điêu luyện, nếu tiếp tục đánh xuống, Ngụy Long Thao nhất định phải chết.

“A, nếu như người thua là ta, ngươi còn đứng lên nói ra câu này sao?”

Tần Giác có chút thích thú hỏi.

“Chuyện này…”

Ngụy Tranh nghẹt thở, hoàn toàn không nghĩ tới Tần Giác lại hỏi vấn đề này.

Nếu người thua là Tần Giác, thì không còn nghi ngờ gì nữa,

Huyền Ất Sơn chắc chắn sẽ bị xóa sổ, đây vốn là mục đích ban đầu của bọn họ.

“Ta hiểu được.”

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Ngụy Tranh, Tần Giác thu hồi khẩu AK-47, nhấp một hớp rượu nhỏ, hờ hững nói:

“Ta cũng đã chơi đủ, có lẽ bây giờ cũng nên kết thúc thôi.”

Kiểm tra uy lực của khẩu AK-47 đã hoàn tất, đối phó với Thiên giai võ giả hoàn toàn không vấn đề gì, cho nên, Tần Giác dự định kết thúc trò chơi này rồi.

Khi nói xong lời cuối cùng, Ngụy Long Thao chỉ cảm thấy toàn thân mình mất khống chế, ngay cả linh lực trong cơ thể cũng khó có thể vận chuyển, phảng phất như không còn thuộc về mình.

Sau đó, Tử Linh Hoàn cùng Phòng Thủ Tuyệt Đối tự động tách ra khỏi người hắn, rơi vào trong tay Tần Giác.

“Đây chính là Linh khí Chí Tôn sao?”

Tần Giác khá tò mò, Huyền Ất Sơn bọn hắn cũng chỉ có mấy món Linh khí Thiên giai mà thôi, còn chưa từng nhìn thấy Linh khí Chí Tôn bao giờ. Trong đó, Tử Linh Hoàn là một chiếc vòng màu đen, trong suốt như pha lê, mà Phòng Ngự Tuyệt Đối là một kiện giáp mềm màu đỏ, toát ra nội lực nồng đậm, nhìn qua liền biết không phải vật phàm.

Ở trung tâm hai món đồ này đều có một đạo phù văn màu vàng, chính là biểu tượng của Linh khí Chí Tôn.

“Trả lại cho ta, đó là của ta!”

Ngụy Long Thao điên cuồng hét lớn, đâu còn bộ dạng cao cao tại thượng không ai bì nổi lúc trước, bây giờ hắn mới hiểu được

khoảng cách chênh lệch của mình với Tần Giác lớn đến mức nào, căn bản thiếu niên trước mắt này chính là quái vật!

Còn có loại vũ khí kì quái kia, nó rõ ràng nhìn qua chẳng khác nào một cây gậy bình thường, nhưng khi bộc phát uy lực thì ngay cả Phòng Ngự Tuyệt Đối cũng không thể gánh được, thế giới này đến cùng là thế nào? Có phải sai lầm chỗ nào hay không?

“Tiền bối, hai kiện Linh khí Chí Tôn này là báu vật gia truyền của Ngụy gia ta…”

Ngụy Tranh kiên trì nói ra.

Tại lúc này, hắn hận không thể một tay bóp chết Ngụy Long Thao. Nếu không phải tại Ngụy Long Thao thì sự tình sẽ không tiến triển như thế này.

“Ồn ào!”

Tần Giác tiện tay vung lên, Ngụy Tranh lập tức như bị đánh một đòn nghiêm trọng, đột nhiên ngã bay ra ngoài phun ra một ngụm máu tươi.

Đối với những người muốn tiêu diệt Huyền Ất Sơn, Tần Giác không có bất kỳ hảo cảm nào, hắn không trực tiếp giết chết Ngụy Tranh là đã hạ thủ lưu tình.

Bất quá, Ngụy Long Thao lại không được may mắn như thế.

Chương 27: Tiến Về Ngụy Gia

“Sư huynh, hai món đồ này huynh cầm trước đi”

Tần Giác vừa nhấc cánh tay liền đem Tuyệt Đối Phòng Ngự và Tử Linh Hoàn ném cho Bạch Nghiệp

“Không thành vấn đề”

Bạch Nghiệp nhếch miệng cười, cười đến vô cùng cao hứng.

Có hai kiện Chí tôn linh khí này trong tay thì cho dù hắn có đối mặt với cường giả Chí tôn cảnh cũng có thể chống lại chứ đừng nói là Thiên giai.

“Đưa linh khí trả lại cho ta, bằng không Ngụy gia sẽ không tha cho các ngươi!”

Mặc dù bị Tần Giác khống chế nhưng Ngụy Long Thao vẫn không chịu nhận thua, hắn luôn cho rằng mình là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Ngụy gia một trong bảy đại gia tộc, dù cho Tần Giác đánh bại hắn thì cũng tuyệt đối không dám giết hắn, nếu không vừa rồi cũng sẽ không dừng mà tiếp tục tấn công hắn.

Không sai, chính là cảm giác này, tiểu thuyết mạng thường thấy nhất chính là diễn vai não tàn, kì thực đôi khi không có đầu óc cũng tốt, chí ít chứng minh bọn họ có thể tùy ý giết NPC…

Nghĩ tới đây, Tần Giác cong ngón tay khẽ búng, đầu Ngụy Long Thao ngay lập tức nổ tung hoá thành huyết nhục phiêu tán, đến lúc chết hắn vẫn không tin được Tần Giác thật sự giết hắn.

Bịch

Ngụy Long Thao mất đi sinh khí từ không trung rơi xuống, mất mạng ngay tại chỗ.

“Đại thiếu gia”

Ngụy Giáp và Ngụy Ất vừa kinh sợ vừa không thể tin được Tần Giác vậy mà dám ra tay giết chết Ngụy Long Thao. Thiên tài mạnh nhất Ngụy gia gần trăm năm nay cư nhiên lại chết như vậy. Đáng tiếc!!!

“Ca….”

Ngụy Lăng thảm thương gào thét, tuy rằng vì vận mệnh Ngụy Long Thao là một thiên tài, Ngụy Lăng luôn phải chịu đựng đủ sự hủy hoại nhưng đối phương dù sao cũng là ca ruột của hắn, Ngụy Lăng làm sao có thể bình tĩnh được đây?

“Ta liều mạng với ngươi”

Tức giận, Ngụy Lăng đột nhiên bộc phát ra một cỗ linh lực mạnh mẽ, bất chấp thương thế trên người, giãy giụa thoát khỏi Ngụy Tranh xông về phía Tần Giác, không hề sợ chết.

Đối với lần này, Tần Giác tỏ rõ ý khinh thường, vung tay lên, linh lực cuồn cuộn mở ra, trong nháy mắt đem Ngụy Lăng nuốt mất, mà khi linh lực tiêu tán Ngụy Lăng cũng theo đó biến mất hẳn.

“Tiểu thiếu gia”

Trong chớp mắt, hai người con trai trưởng của Ngụy gia toàn bộ đều bỏ mạng, hai mắt của Ngụy Giáp và Ngụy Ất đều muốn nứt ra, nhưng sự hoảng sợ tột độ đã khiến cho họ đứng yên tại chỗ không dám cử động, dẫu sao chênh lệch của hai bên thực sự rất lớn, dù cho bọn họ muốn báo thù thì cuối cùng cũng sẽ giống như Ngụy Long Thao mà thôi.

“Còn ai muốn liều mạng với ta không?”

Tần Giác đảo mắt qua Ngụy Giáp, Ngụy Ất, hai người bị dọa sợ vội vàng cúi đầu, run lẩy bẩy

“Qủa nhiên là không ngu ngốc như vậy”

Tần Giác thất vọng lắc đầu

Vốn Tần Giác cho rằng còn lại hai vị trưởng lão cũng sẽ liều mạng với hắn, kết quả không nghĩ tới hai vị kia lại nhát gan như vậy thậm chí còn bày ra bộ dạng cái gì cũng không thấy, người không biết có lẽ còn cho rằng bọn họ chỉ là người qua đường.

Ngay cả Ngụy Tranh vừa rồi mới nhảy lên cũng đã bị Tần Giác đánh một cái trực tiếp rơi xuống phía sau.

Sự thật chứng minh nắm đấm lớn mới là đạo lí quyết định.

“Hắc hắc, lần này làm phiền sư đệ rồi, không biết nên làm thế nào mới tốt”

Lúc này, Bạch Nghiệp cười tủm tỉm bay tới nói.

Ban đầu, Huyền Ất Sơn vốn có nguy cơ bị hủy diệt, nhưng từ lúc Tần Giác ra tay sau đó cứ như vậy dễ dàng tiêu trừ được hiểm họa, nhân tiện còn thu hoạch được hai kiện Linh khí Chí tôn, có thể tưởng tượng được Bạch Nghiệp vui như thế nào.

Đại trưởng lão: “…..”

Khó trách từ đầu đến cuối Bạch Nghiệp đều có biểu hiện bình tĩnh như không có gì xảy ra, hóa ra là hắn vẫn luôn hiểu rõ thực lực thật sự của Tần Giác.

Bạch y tung bay,nhìn từ xa Tần Giác chẳng khác gì tiên nhân, ánh mắt đại trưởng lão có chút phức tạp, trong lòng nhịn không được cảm khái đây mới thật sự là thiên tài tuyệt thế!

Mười năm trước, Tần Giác mới gia nhập Huyền Ất Sơn lúc đó còn là một thiếu niên ngây ngô chưa hiểu chuyện. Mười năm sau, Tần Giác thế nhưng nhảy một cái liền trở thành cường giả Chí tôn, tốc độ tu luyện này cho dù trong truyền thuyết của thánh địa Trung Châu cũng có thể gọi là chưa từng có. Hơn nữa, đại trưởng lão căn bản là chưa từng nhìn thấy Tần Giác tu luyện.

Nếu để cho đại trưởng lão biết thật ra Tần Giác đã vượt xa Chí tôn cảnh không biết ông sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Tiền bối, chúng ta… cam đoan sẽ không tìm ngài báo thù, chỉ là mong tiền bối có thể buông tha cho chúng ta”

Do dự một chút, Ngụy Tranh cố nén đau nhức thương lượng.

Về phần hai kiện Linh khí Chí tôn kia, Ngụy Tranh chỉ có thể tạm thời lựa chọn bỏ đi bằng không người chết kế tiếp chính là hắn.

“Ngươi cảm thấy ta có tin hay không?”

Tần Giác chế nhạo

Mặc dù Ngụy Tranh lúc này đối với hắn vẫn vô cùng khép nép nhưng Tần giác rất rõ bởi vì đối phương sợ hãi thực lực của hắn, nhưng một khi Ngụy Tranh rời đi chắc chắn sẽ mời cường giả Chí tôn của Ngụy gia đến.

Nhất là dưới tình huống Ngụy Long Thao bị giết, hai kiện Linh khí Chí tôn cũng bị hắn cướp đi, Ngụy gia tuyệt đối không thể nào dễ dàng chịu để yên.

Tần giác không muốn những người đáng ghét này gây trở ngại cho cuộc sống sau này của hắn càng không muốn ở Huyền Ất Sơn chờ từng cường giả của Ngụy gia tìm đến cửa, đó là lí do mà hắn quyết định một lần giải quyết hết đám người Ngụy gia.

“Vậy… tiền bối muốn như thế nào?”

Không biết tại sao, Ngụy Tranh đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

“Mang ta đi Ngụy gia”

Tần giác thản nhiên nói

“Cái… cái gì?!!!”

Sắc mặt Ngụy Tranh biến hóa, chẳng lẽ Tần giác muốn trực tiếp đánh vào Ngụy gia, quá kiêu ngạo đi?

“Thế nào, không được sao?”

Tần giác hỏi ngược lại

“Được, đương nhiên là được”

Ngụy Tranh cao hứng còn không kịp ấy chứ, làm gì có chuyện cự tuyệt, miễn là Tần giác đi vào phạm vi của Ngụy gia, như vậy Ngụy Tranh liền có lòng tin Tần giác sẽ chết không có chỗ chôn.

Mà sau khi giết được Tần giác, Huyền Ất Sơn liền mặc cho bọn hắn tùy ý chà đạp.

Tần giác có thể không rõ suy nghĩ trong lòng của Ngụy Tranh bất quá hắn cũng không muốn để ý, thần thánh sẽ biết sợ khi đi vào hang của kiến hôi sao?

“Sư đệ, ngươi muốn đi Ngụy gia?”

Bạch Nghiệp cau mày nói

“Đúng vậy”

Tần giác khẽ gật đầu cũng không giải thích gì thêm. Thấy vậy,

Bạch Nghiệp suy nghĩ một chút, cũng không ngăn cản:

“Được rồi, trở về sớm một chút”

“Ừm”

“Quay về? Ha ha ha, nằm mơ giữa ban ngày sao?”

Trong lòng Ngụy Tranh cười ác độc

“Được rồi, vẫn còn một việc”

Dường như nhớ tới cái gì đó, Tần giác dùng linh lực truyền âm nói với Bạch Nghiệp.

Bạch Nghiệp sững sờ một chút, chợt lộ ra biểu cảm quái dị:

“Yên tâm đi, cứ giao cho ta, sư huynh của đệ rất đáng tin đấy”

Tần Giác: “….”

“Tiền bối, chúng ta khi nào thì đi?”

Ngụy tranh vội vàng thúc giục

Nghe vậy Tần giác cười như không cười liếc nhìn Ngụy Tranh.

Trong nháy mắt, Ngụy Tranh liền cảm thấy có một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, toàn thân hắn đều run rẩy, không dám lắm lời thêm nữa

“Bây giờ liền đi”

Sau khi dạy dỗ Ngụy Tranh một chút, Tần giác sâu kín nói.

“Chờ một chút”

Bạch nghiệp bỗng nhiên gọi hắn lại:

“Có muốn mang theo đan dược chữa trị vết thương mà ta luyện chế không?”

Tần giác: “….”

Thấy Tần giác trầm mặc, Bạch Nghiệp rất thức thời nhìn về phía Ngụy Tranh:

“Vị bằng hữu này, ta thấy ngươi bị thương không nhẹ chi bằng hai viên đan dược này ta tặng cho ngươi”

Vừa dứt lời, Bạch Nghiệp cong ngón tay khẽ búng, hai viên đan dược màu đen lập tức rơi vào trong tay Ngụy Tranh. Ngụy Tranh đầu tiên hơi sửng sốt nhưng vẫn vội vàng khom người cảm tạ, không ngờ vị Bạch chưởng môn này lại tốt bụng như thế, đối với kẻ địch hào phóng như vậy, Ngụy Tranh vô cùng xúc động.

Cáo từ Bạch Nghiệp, Tần giác cùng đám người Ngụy Tranh lên thuyền Xuyên Vân Linh Chu nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Xuyên Vân Linh Chu chính là Linh khí Thiên giai dùng để phi hành có khả năng đi được vạn dặm trong một ngày, chỉ cần một ngày một đêm là đến được Ngụy gia. Đưa mắt nhìn Xuyên Vân Linh Chu đi xa, đại trưởng lão nhịn không được lo lắng nói:

“Lão Bạch, một mình Tần giác đến Ngụy gia có nguy hiểm quá không?”

“Sẽ không”

Giọng điệu của Bạch Nghiệp vô cùng tự tin.

Tuy rằng hắn cũng không biết thực lực cụ thể của Tần giác nhưng có thể khẳng định bảy năm trước Tần giác đã vượt qua Thiên giai bây giờ đối phó với một Ngụy gia nhỏ bé liền dễ như trở bàn tay.

Chương 28: Ta Nói Đang Luyện Kiếm, Ngươi Tin Không

Xuyên Vân Linh Chu không hổ là Linh khí cấp bậc Thiên giai, tốc độ nhanh hơn cả âm thanh, chỉ dùng nửa ngày đã rời xa Huyền Ất Sơn đi sâu vào khu vực phồn hoa.

Ngoài lần trước tham gia Thịnh Hội Chém Yêu Tần Giác gần như chưa từng rời khỏi Huyền Ất Sơn với lại lần trước hắn dùng thuần di thần thông nên giữa đường cái gì cũng không thấy, bây giờ nhìn phong cảnh xung quanh lướt qua nhanh chóng ngược lại có một phong vị khác.

Bên kia, Ngụy Giáp và Ngụy Ất đang buồn chán ngồi ở cách đó không xa lái Xuyên Vân Linh Chu. Về phần Ngụy Tranh từ lúc hắn ăn hai viên đan dược chữa thương của Bạch Nghiệp vào liền đau bụng không ngừng ngồi ở trong nhà cầu rất lâu vẫn chưa chịu đi ra.

“Ta từ quan ải chút rượu, thiên thu đều là vào cổ họng, càng có sôi tuyết rót cùng phong vân nào đó .”

“Ta là ngàn dặm cố nhân, núi xanh ứng người già, tuổi nhỏ còn mượn ngân thương sính phong lưu .”

“….”

Tần Giác nằm ở đầu Xuyên Vân Linh Chu vừa phơi nắng vừa uống rượu ca hát cùng khí chất ôn nhuận như ngọc, có thể nói hắn như trích tiên hạ phàm, tuyệt thế vô song.

Chỉ tiếc không bao lâu liền uống say bí tỉ, ngủ như chết.

“Đại ca, hắn hình như đang ngủ thiếp đi”

Quan sát một chút, Ngụy Ất hướng về phía Ngụy Giáp thấp giọng nói.

Hai người là huynh đệ ruột thịt, bởi vậy tướng mạo nhìn qua rất giống nhau ngay cả tên cũng chỉ kém có một chữ.

“Nói thừa, tự ta cũng có thể thấy”

Ngụy Giáp trừng mắt nhìn Ngụy Ất, truyền âm nói:

“Ngươi muốn làm gì?”

“Đại ca, hay là chúng ta thừa dịp lúc hắn ngủ say giết chết hắn đi”

Ngụy Ất cũng truyền âm nói, giọng điệu vô cùng hung ác.

” Chờ một chút”

Ánh mắt Ngụy giáp lóe lên, kiên nhẫn nói:

“Hắn chính là một cường giả Chí tôn, làm sao có thể ngủ dễ dàng như vậy”

“Ách. … đại ca nói chí phải”

Ngụy Ất tràn đầy đồng cảm gật gù, ngộ nhỡ Tần Giác là cố ý thăm dò bọn họ, vậy coi như khổ cực.

Lời còn chưa dứt, rượu trong tay Tần Giác bỗng nhiên “ba” một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ tan tành, dọa hai người sợ hết hồn.

Nhưng Tần Giác vẫn như cũ không có động tĩnh gì, vẫn một bộ dáng ngủ say như thế.

“Đại ca, có muốn động thủ không?”

Thấy vậy, Ngụy Ất lập tức không kịp chờ đợi mà thúc giục.

Cái mà bọn họ gọi là tận dụng thời cơ mất rồi sẽ không trở lại, lúc này hiển nhiên đánh lén Tần Giác là cơ hội tốt nhất, nếu như để lỡ mất e rằng sẽ không có cơ hội nữa.

Mặc dù Tần Giác đúng là một cường giả Chí tôn chân chính nhưng hắn đang ở trong tình huống không có bất kỳ phòng bị nào, Ngụy Ất tin tưởng mình có đủ khả năng một kích khiến hắn bị thương nặng thậm chí giết chết cả đối phương.

“Ta vẫn cảm thấy quá mạo hiểm rồi”

Ngụy Giáp hơi lộ ra sự lưỡng lự, chẳng biết tại sao hắn vẫn luôn cảm thấy có chỗ kỳ lạ.

“Đại ca, không thể đợi thêm nữa!”

Ngụy Ất cắn răng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một thanh kiếm là một kiện Linh khí Thiên giai. Không đợi Ngụy giáp trả lời Ngụy Ất đã vung mũi kiếm, lóe ra tia sáng chói mắt đâm về phía Tần giác.

Mười thước, Tần giác không có dấu hiệu tỉnh lại.

Năm thước, Tần giác vẫn chưa tỉnh lại

Một thước, Tần giác vẫn không tỉnh

Mắt thấy mũi kiếm cách Tàn giác ngày càng gần, Ngụy Ất nhịn không được lộ ra nụ cười điên cuồng, bản thân sắp giết chết một cường Chí tôn, ha ha ha!!!

Cuối cùng mũi kiếm đâm vào ấn đường của Tần giác. Nhưng không có máu văng tung tóe giống như tình cảnh trong tưởng tượng, cũng không có tiếng kêu thảm thiết, Ngụy Ất chỉ cảm thấy giống như bản thân đâm kiếm vào trên thần thiết, cho dù hắn

dùng lực thế nào cũng rất khó khăn để tiến thêm một chút, sau đó ánh mắt Ngụy Ất lập tức khiếp sợ, mũi kiếm răng rắc một tiếng gãy vụn

Ngụy Ất: “???”

Ngụy Giáp: ”???”

Chuyện gì vậy? Linh khí Thiên giai linh khí bị gãy?

Đùa gì thế?

Thân thể kẻ này là dùng huyền thạch đúc nên sao?

Cùng lúc đó, Tần giác chậm rãi mở hai mắt ra

“Ưm…m”

Nhìn Ngụy Ất ở trước mặt mình cầm đoạn kiếm gãy lơ lửng và xung quanh còn chưa tản hết linh khí, Tần giác liền hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

”Tiền….tiền bối”

Ngụy Ất nuốt nước bọt, run rẩy nói:

“Ta nói ta đang luyện kiếm, ngươi tin không?”

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

Tần giác không đáp mà hỏi ngược lại

Ngụy Ất: ”…”

“Đã như vậy….”

Biết rõ Tần giác sẽ không tha cho mình, trên mặt Ngụy Ất lộ ra vẻ dữ tợn:

“Vậy chúng ta cùng chết đi”

Sau một khắc, linh lực trong trời đất bỗng nhiên tràn vào trong người Ngụy Ất mà cơ thể của hắn cũng bắt đầu nhanh chóng bành trướng, hắn là muốn tự bạo sao?

“Đừng..”

Ngụy Giáp muốn ngăn cản nhưng đáng tiếc đã muộn rồi.

Ầm ầm!!!

Một vòng xoáy linh lực khủng bố lấy Ngụy Ất làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra, những nơi nó đi qua đều xuất hiện dấu hiệu rạn nứt, một vị cường giả Thiên giai cường giả tự bạo đủ cho cường giả Chí tôn ở gần đó bị thương!

Nhưng ngay lúc này cả Tần giác và Xuyên Vân Linh Chu đều đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện ở cách đó mười dặm, vốn là bạo tạc kinh hoàng lại chỉ có thể nhìn thấy một đám lửa giống như lúc chạng vạng tối vậy, đối với Tần giác không hề gây ra chút tổn hại nào.

“Chuyện này…..”

Ngụy Giáp trợn mắt há miệng, chết lặng người ngay cả chuyện đệ đệ mình tự bạo cũng quên luôn.

Vừa mới xảy ra chuyện gì?

Dịch chuyển không gian?

Trong nháy mắt rời đi?

Trên thực tế, với thực lực của Tần giác có thể tránh được tự bạo, Ngụy Giáp cũng không lấy gì làm lạ, nhưng vấn đề ở chỗ Tần giác mang theo cả Xuyên Vân Linh Chu tránh đi.

Cái này chẳng lẽ là không gian thần thông trong truyền thuyết?

Ngụy Giáp vừa hoảng vừa sợ, với loại này Ngụy gia thật sự có thể đánh bại sao?

'Ba'

Lúc này, Ngụy Tranh mở của từ bên trong đi ra:

"Chuyện gì xảy ra vậy, vừa rồi hình như ta nghe được tiếng nổ".

Tần giác không trả lời câu hỏi của Ngụy Tranh mà tiếp tục nằm xuống ngủ, thân thể của hắn từ lâu đã bất tử, đừng nói là Ngụy Ất mà ngay cả cường giả cấp bậc Thánh nhân đánh lén hắn cũng sẽ có hậu quả như vậy.

Ngụy Giáp do dự một chút đem chuyện vừa rồi nói cho Ngụy Tranh.

"Hắn nhất định là đang thăm dò chúng ta"

Lời nói của Ngụy Giáp chắc như đinh đóng cột, bằng không cho dù là cường giả Chí tôn trong tình huống không phòng bị gì không thể nào chống đỡ được một kích toàn lực của cường giả Thiên giai.

"Vậy tại sao ngươi không ngăn cản Ngụy Ất"

Ngụy Tranh nổi giận mắng, hai đồng đội heo.

"Ta ngăn cản nhưng hắn không nghe"

Ngụy Giáp bất đắc dĩ nói

"Ngươi…"

Lời còn chưa dứt, Ngụy Tranh đột nhiên biến sắc, ôm bụng

chạy trở về phòng:

”Lát nữa hẵng nói”

Chết tiệt, đan dược trị thương Bạch chưởng môn cho ta đến cùng là cái gì, làm sao lại tiêu chảy không ngừng?

Ngụy Tranh vốn mang thương thế, nay lại bị đan dược hành hạ nửa ngày, thiếu chút nữa ngay cả mật dịch cũng bị lôi ra, bây giờ đi đường có chút loạng choạng

Ngụy Giáp: ”….”

Sau khi trải qua chuyện tự bạo của Ngụy Ất, Ngụy Giáp triệt để đi xuống không có suy nghĩ gì khác, mặc dù Ngụy Ất là đệ đệ ruột của hắn nhưng trước mắt dù cho hăn muốn báo thù kết quả cũng sẽ chỉ giống như Ngụy Ất mà thôi, chỉ có thể đem hy vọng ký thác lên người lão tổ Ngụy gia.

Bất tri bất giác một ngày một đêm trôi qua, Ngụy Tranh vẫn như cũ ở trong nhà cầu, Tần Giác tỉnh ngủ duỗi người nhìn về phía Ngụy Giáp:

”Còn chưa tới sao?”

“Ở ngay phía trước rồi”

Ngụy Giáp thả chậm tốc độ của Xuyên Vân Linh Chu chỉ vào phía trước nói.

Tần Giác đưa mắt nhìn quả nhiên thấy một thành trì khổng lồ, rộng lớn, chỉ là tường thành cao trên trăm trượng, lúc nào cũng có một lượng lớn dòng người đi vào đi ra, cực kỳ phồn hoa. Mà ở chính giữa cửa thành có ba chữ lớn như rồng bay phượng múa: ‘Diêu Quang Thành’

Có thể trở thành chủ nhân của thành trì này có thể thấy nội

tình bên trong Ngụy gia thâm sâu bao nhiêu, cũng khó trách có thể đứng trong bảy đại gia tộc.

“Cuối cùng cũng tới”

Tần Giác sâu kín nói

Chương 29: Ông Tổ Nhà Họ Ngụy

Bên ngoài thành Diêu Quang có rất nhiều võ giả cầm vũ khí trong tay, canh giữ vững chắc cửa thành, bất kỳ ai muốn đi vào thành Diêu Quang, đều phải nộp một khoản phí nhất định mới có thể đi qua, đây là quy tắc của thành Diêu Quang trong trăm ngàn năm qua.

Điều đáng nói là, mặc dù Ngụy gia là chủ nhân của thành Diêu Quang, nhưng bên trong thành Diêu Quang không chỉ có mỗi thế lực của Ngụy gia, nhưng những thế lực kia cơ bản đều phụ thuộc vào Ngụy gia và họ có thể bị điều khiển bởi Ngụy gia.

Bởi vì trên Xuyên Vân Linh Chu có ký hiệu của Ngụy gia, nên không ai dám ngăn cản, thuận lợi tiến vào trong thành Diêu Quang.

Ngụy Giáp cẩn thận từng chút một nhìn Tần Giác, sau đó điều khiển Xuyên Vân Linh Chu đỗ xuống một khoảng sân phía dưới.

“Ha ha ha, Thiên Đường có lối thì ngươi không đi, ngươi lại muốn xông tới Địa ngục!”

Đột nhiên, tiếng cười to của Ngụy Tranh hưng phấn vang lên, ngay sau đó chỉ thấy hắn xông phá tấm ván gỗ, từ trong bay ra ngoài.

“Ta sớm đã truyền tin đi hàng ngàn dặm, thông báo cho gia tộc, ngươi hôm nay chết chắc rồi!”

Ngụy Tranh ở trên cao nhìn xuống Tần Giác, thần sắc tràn ngập đắc ý .

Mặc dù hắn phải chịu hai viên thuốc chữa thương phản tác dụng, nhưng cùng lúc đó, hắn lặng lẽ sử dụng bí thuật, để thông báo mọi chuyện xảy ra trên Huyền Ất Sơn cho gia tộc biết trước, giờ phút này trong thành Diêu Quang đã sớm bố trí thiên la địa võng, Tần Giác coi như có chắp cánh cũng không thể bay được!

Sau khi giết chết Tần Giác, Ngụy Tranh quyết định muốn đi tiêu diệt Huyền Ất Sơn càng sớm càng tốt, nhất là cái tên Bạch chưởng môn!

“Ngụy … Ngụy Tranh trưởng lão .”

Nhìn thấy Ngụy Tranh lơ lửng giữa không trung, Ngụy Giáp chầm chậm mở miệng, ngữ khí có vẻ hơi lạ.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Ngụy Tranh nhíu mày .

“Ngươi … Ngươi quên kéo quần lên.”

Ngụy Giáp nhắc nhở .

Lời còn chưa dứt, Ngụy Tranh cảm thấy dưới hông mát lạnh, hai chân run lên, kém chút từ không trung rơi xuống .

Không kịp nghĩ nhiều, Ngụy Tranh vội vàng nhấc lên quần, mặt mo đỏ ửng, nghĩ rằng hắn đường đường là cường giả Thiên giai đỉnh phong, sớm đã không dính khói lửa hồng trần, kết quả thế mà sẽ có một ngày bởi vì tiêu chảy mà quên kéo quần lên!

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

Hừm!

Đúng lúc này, phía trên thành Diêu Quang bỗng nhiên xuất hiện một hàng rào linh lực dâng lên, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ thành Diêu Quang, tạo thành một thành lũy không thể phá

hủy.

Khi cái này xuất hiện liền tức khắc đưa tới những tiếng ồn ào sóng to gió lớn .

“Chuyện gì xảy ra vậy? Giống như có người vừa mở hộ thành đại trận .”

“Chẳng lẽ là có địch đánh tới đây?”

“Nói đùa cái gì vậy, nơi này chính là thành Diêu Quang, ngoại trừ bốn đại tông môn ra, làm sao có ai dám động thủ ở thành Diêu Quang này?”

Trong lúc nhất thời, những cuộc tranh luận ồn ào ở các ngõ ngách trong thành Diêu Quan vang lên, không nghi hoặc, thì là kinh ngạc .

Dù sao, thành Diêu Quang đã không có mở hộ thành đại trận mấy chục năm nay rồi, một khi mở ra, thì chắc chắn là có chuyện lớn đã phát sinh .

“Ha ha ha, ngươi nhất định phải chết!”

Thấy thế, Ngụy Tranh vội vàng cười nói, cố gắng quên đi sự xấu hổ của bản thân.

Tần Giác không để ý tới hắn, mà từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bầu rượu, ngửa đầu uống một ngụm rồi nói:

“Đã tới đây rồi, cũng không cần trốn trốn tránh tránh .”

“…”

Sau một hồi im lặng, một giọng nói ẩn chứa sự uy nghiêm vô tận bỗng nhiên vang lên:

“Các hạ quả nhiên cũng là một vị cường giả Chí tôn .”

Theo những lời nói này buông xuống, giữa sân thình lình xuất hiện thêm một vị lão giả mặc áo xám với khuôn mặt trẻ con kiêu kỳ.

Khí tức lão giả như có như không, lại mang đến cho người khác một loại cảm giác không thể địch nổi, như thể cả thế giới đều bò dưới chân hắn .

“Lão tổ!”

Khoảnh khắc mọi người nhìn thấy lão giả áo xám kia, Ngụy Tranh cùng Ngụy Giáp đều vui mừng khôn xiết.

Lão giả áo xám chính là người mạnh nhất Ngụy gia hiện giờ, hàng trăm năm trước đã bước vào cường giả võ đạo siêu cấp Chí tôn!

“Ngươi chính là ông tổ nhà họ Ngụy?”

Tần Giác liếc từ trên xuống dưới đánh giá lão giả áo xám một chút, tỏ vẻ đăm chiêu .

Chính xác mà nói, đây cũng không phải là lần đầu hắn nhìn thấy lão giả áo xám này, trước đó hắn tham gia Thịnh Hội Chém Yêu lão giả áo xám cũng đã từng ở đó, chỉ là lúc ấy Tần Giác đứng im ở trong góc nhỏ, nên lão giả áo xám kia không biết hắn thôi .

So với Huyền Ất Sơn, Ngụy gia là một thế lực tai to mặt lớn ở Nam cảnh, tại Thịnh Hội Chém Yêu cũng tự nhiên thu hút được nhiều sự chý ý hơn, huống chi lão giả áo xám còn là một vị cường giả Chí tôn thực sự.

“Ha ha, ta còn tưởng rằng là Ngụy Tranh gạt ta, không nghĩ tới chỉ là Huyền Ất Sơn, lại thật sự có cường giả Chí Tôn tồn tại .”

Lão giả áo xám cảm khái.

“Lão tổ, hai vị thiếu gia cùng trưởng lão Ngụy Ất đều chết ở trong tay hắn, hai vũ khí Linh khí Chí tôn cũng bị hắn cướp đi, ngài nhất định phải báo thù!”

Ngụy Tranh chỉ vào Tần Giác hô lớn, đâu còn vẻ ngoài đáng kính trước đây.

“Thưa lão tổ, xin hãy báo thù vì hai vị thiếu gia và đệ đệ của ta!”

Ngụy Giáp đứng bên cạnh lập tức phụ hoạ theo.

Lão giả áo xám trông bình tĩnh đến mức đáng kinh ngạc, nhìn không ra nửa điểm tức giận, nhưng lời nói lại sát ý nghiêm nghị:

“Yên tâm, hắn chạy không thoát đâu.”

Nói xong, chung quanh bỗng nhiên xuất hiện mấy chục vị võ giả Thiên giai, chia làm các hướng khác nhau bao vây Tần Giác.

Đây là nội tình của Ngụy gia, ở nơi khác cũng có thể tìm thấy được cường giả Thiên giai, ở Ngụy gia chẳng qua đây chỉ là một trưởng lão bình thường mà thôi.

“Mặc dù không biết ngươi vì sao có thể bước vào Chí Tôn ở độ tuổi trẻ như vậy, nhưng sau khi bắt được ngươi, ta sẽ từ từ hỏi thăm .”

Đôi mắt lão giả áo xám thật nóng bỏng, ý vị thâm trường .

Rõ ràng, hắn đã coi Tần Giác trở thành vật trong bàn tay của mình.

Không giống với Ngụy Tranh, lão giả áo xám giờ phút này càng để ý đến bản thân Tần Giác hơn, hắn có thể nhìn ra, Tần Giác không phải là lão quái vật ngụy trang thành một chàng thiếu niên.

Ban đầu khi nhận được tin tức của Ngụy Tranh truyền đến, lão

giả áo xám giận không kiềm chế được, vô luận như thế nào cũng phải giết chết Tần Giác, nhưng khi hắn nhìn thấy Tần Giác, liền từ bỏ ý nghĩ này .

Đây chính là một vị cường giả Chí tôn mười mấy tuổi! Nếu có thể lấy được bí mật của Tần Giác, không chừng hắn có thể đột phá qua Chí Tôn, trở thành Truyền kỳ, thậm chí Thánh giả!

Chuyện này so với sinh mạng của Ngụy Long Thao và hai kiện Linh khí Chí tôn không đáng để nhắc tới .

“Kết trận!”

Lão giả áo xám hít một hơi thật sâu, kìm nén niềm vui trong lòng, ra lệnh .

“Rõ!”

Mấy chục tên cường giả Thiên giai lập tức hai tay kết ấn, kích phát linh lực thiên địa xung quanh, trên đỉnh đầu Tần Giác nhanh chóng hình thành một phù văn to lớn.

“Đây là cái gì?”

Tần Giác rất tò mò, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một loại thủ đoạn công kích như vậy, không phải tất cả phù văn đều được gắn vào Linh khí hay sao?

Trước khi Tần Giác hiểu rõ, cái phù văn khổng lồ kia đã rơi xuống .

Hô .

Không khí ngưng trệ, toàn bộ thiên địa vì đó mà yên tĩnh .

“Cái này?”

Tần Giác rất nhanh nhận ra được cái phù văn này có thể

cưỡng ép áp chế linh lực trong cơ thể võ giả, nhưng đối với hắn mà nói không có tác dụng gì.

“Đây là Cấm Linh Phù Văn của Ngụy gia chúng ta, từ ba mươi hai vị cường giả Thiên giai ngưng kết lại, ngay cả khi ngươi là võ đạo Chí tôn, chỉ cần ở trong phạm vi của phù văn, thì cũng sẽ bị ảnh hưởng .”

Lão giả áo xám cất giọng nói:

“Vân Ca, tới phiên ngươi, nhớ kỹ, không nên giết chết hắn .”

“Vâng, phụ thân!”

Ở đằng xa, một vòng kiếm ý dâng lên,chậm rãi tiến đến và khóa chặt Tần Giác lại, bá đạo tuyệt luân.

“Đó là …Linh khí Chí tôn Phệ Hồn Kiếm!”

Mọi người đều chấn kinh .

Trong số tam đại Linh khí Chí tôn của Ngụy gia, Phệ Hồn Kiếm có lực sát thương mạnh nhất, mỗi một người sử dụng đều cực kỳ cường hãn, rất ít địch thủ trong cùng một cấp bậc.

Mà người sử dụng này chính là đương kim Chí tôn thứ hai của Ngụy gia, Ngụy Vân Ca!

Vì để đấu với Tần Giác, hai cường giả Chí tôn của Ngụy gia đã không ngần ngại đồng thời xuất thủ!

“Lần này hắn chết chắc rồi!”

Ngụy Tranh vui sướng nói .

Chương 30: Nghiền Nát

Phệ Hồn Kiếm trong nháy mắt vượt qua mấy ngàn mét đến trước mặt Tần Giác, ngay sau đó, kiếm ý vô tận khuếch tán ra, cho dù là Ngụy Tranh cùng Ngụy Ất đang đứng ở phía ngoài cùng cũng cảm thấy ngột thở.

Thanh kiếm này, đủ để làm trọng thương bất cứ cường giả Chí Tôn nào!

Ngoài ra, Ngụy gia sớm đã thiết lập một thiên la địa võng ở trong thành Diêu Quang, thậm chí mở ra hộ thành đại trận, chính là vì để ngăn Tần Giác trốn thoát!

Tuy nhiên, điều khiến người ta kinh ngạc là, Tần Giác lại đứng yên tại chỗ không tránh không né, mặc cho Phệ Hồn Kiếm rơi ở trên người hắn .

“Đã bị dọa đến nỗi không biết làm sao rồi à?”

Lão giả áo xám lắc đầu, quả nhiên là thiếu niên, ngay cả khi đã bước vào Chí Tôn, nhưng kinh nghiệm thực chiến quá ít, đối mặt với cảnh tượng như thế này căn bản không biết nên làm sao bây giờ .

Nghĩ như vậy, lão giả áo xám càng thêm hưng phấn, bí mật này tuyệt đối không thể để cho bất cứ kẻ nào bên ngoài biết được!

Cùng lúc đó, Ngụy Vân Ca giữ nở nụ cười ở khóe miệng, âm trầm xấu xa.

Cảnh tượng tương tự hắn đã thấy qua vô số lần, nhưng chuyện đánh bại một vị Chí tôn lại chưa bao giờ thấy qua, nếu

như chuyện này truyền ra, như vậy sẽ làm cho truyền kỳ trong đời của hắn lại lần nữa thêm vào một dấu mốc.

Khi nào!

Sau một khắc, những âm thanh chói tai nhức óc vang vọng mây xanh, giống như thiên băng địa liệt trong phạm vi mười dặm vì thế mà chấn động, rất nhiều võ giả cấp bậc thấp lúc này đều phun ra một ngụm máu tươi, ngã trên mặt đất, còn các cường giả Thiên giai sắc mặt trắng bệch, khí tức chớp mắt một cái là đã bất ổn .

Hô!

Cơn gió dữ dội thổi tung mái tóc của Tần Giác, bay về phía sau, cả quần áo cũng điên cuồng đong đưa, nhưng Tần Giác vẫn không nhúc nhích tí nào vẫn đứng tại chỗ.

Trái lại Phệ Hồn Kiếm trong tay Ngụy Vân Ca đứt thành từng khúc, cả người như viên đạn bay ra ngoài, đâm xuyên liên tục mấy chục cái vách tường mới dừng lại, toàn thân xương cốt nát thành bụi phấn, thất khiếu chảy máu, đã hôn mê một lúc, trong lòng Ngụy Vân Ca nhịn không được gào thét, hắn là cường giả Chí tôn sao? Cho dù là cường giả Truyền kỳ, không, là Thánh giả cũng không có mạnh như vậy?

Ai có thể tưởng tượng rằng, Linh khí Chí tôn Phệ Hồn Kiếm của Ngụy gia đời đời truyền lại từ thế hệ này sang thế hệ khác, vậy mà lại kết thúc theo cách này, mà người sử dụng nó, đã hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu .

Lão giả áo xám: “???”

Ngụy Tranh: “???”

Ngụy Giáp: “???”

“???”

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Linh khí Chí tôn, Phệ Hồn Kiếm đã gãy?

Lão giả áo xám dụi dụi con mắt, cảm giác như mình đang nằm mơ .

Không sai, nhất định là đang mơ!

Đến cả lão giả áo xám cũng như thế thì đừng nói chi là những người khác, toàn bộ ba mươi hai vị cường giả Thiên giai đều bị sốc nói không ra lời, run lẩy bẩy, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Nhất là Ngụy Giáp, hắn chợt nhớ tới trước đó Ngụy Ất đã đánh lén Tần Giác, chẳng lẽ lúc ấy Tần Giác thật sự không có phòng bị gì?

Nếu không thì giải thích thế nào về chuyện Phệ Hồn Kiếm bị vỡ vụn như thế này?

Với lại Ngụy Vân Ca rõ ràng thảm hại hơn so với Ngụy Ất, trực tiếp bị đánh biến thành phế nhân, nhìn tình huống này hắn là chuyện cách cái chết cũng không xa .

Nhưng vấn đề là, đến tột cùng hắn thuộc cấp bậc gì, mới có một thân thể cường hãn mạnh mẽ như thế?

Giờ phút này, chỉ có Tần Giác vẫn như cũ bình thản ung dung, hắn vỗ vỗ ngực, một mặt vô tội, như thể hắn không làm gì cả, chẳng lẽ Ngụy Vân Ca không hiểu rõ lực tác dụng lẫn nhau sao?

Trước đó Ngụy Ất đánh lén hắn nhưng sở dĩ không chết, là bởi vì thực lực bản thân của Ngụy Ất quá yếu, tạo thành phản ứng dữ dội nhưng không cách nào tác động được đến hắn.

Nhưng Ngụy Vân Ca là một cường giả Chí tôn thực thụ, phản ứng chi lực càng thêm cường đại, nếu Tần Giác không đứng đấy bất động, thì chỉ sợ Ngụy Vân Ca đã sớm giống như Phệ Hồn Kiếm vỡ thành từng mảnh.

Dù vậy, Ngụy Vân Ca cũng đang bị trọng thương sắp chết .

“Được rồi, ngươi bắt đầu trước đi.”

Tần Giác ngáp một cái, nhìn về phía Ngụy Tranh đang nghẹn họng trăn trối cách đó không xa.

Nếu như không phải giữ lại gia hỏa này có tác dụng, cố ý để hắn sớm thông báo cho Ngụy gia thì Tần Giác đã sớm giết hắn từ lâu rồi.

“Không!”

Gặp Tần Giác nhìn sang, Ngụy Tranh đột nhiên mở to hai mắt, không cần suy nghĩ liền quay người chạy trốn!

Tần Giác nhếch miệng,

Bấm tay gảy nhẹ, Ngụy Tranh vừa mới bay ra ngoài lập tức như mồi lửa, phát nổ thành một chùm pháo hoa sương máu lộng lẫy sáng rực.

Toàn bộ mọi người đều tĩnh mịch!

Giết chết đỉnh phong Thiên giai chỉ bằng một đòn!

“Ngươi đã làm gì với Vân Ca?”

Lão giả áo xám trầm giọng nói .

Hắn không tin Tần Giác chỉ dựa vào một thân thể đơn thuần để khiến Ngụy Vân Ca bị trọng thương .

Trừ khi Tần Giác là một vị Truyền kỳ, thậm chí là cường giả Thánh cảnh!

Nhưng theo lão giả áo xám, căn bản điều đó không có khả năng!

Một thanh niên Truyền kỳ mới có mười mấy tuổi? Thật là một câu chuyện cười!

Khẳng định là trên người Tần Giác có thủ đoạn bảo mệnh đặc biệt gì đó mới có thể như vậy!

Tần Giác không có trả lời lão giả áo xám, mà nhẹ nhàng giậm chân một cái .

Răng rắc!

Lúc đầu Cấm Linh Phù Văn bao phủ lấy Tần Giác bây giờ đột nhiên ầm vang vỡ vụn, hóa thành những điểm sáng tiêu tán, cùng lúc đó, ba mươi hai vị cường giả Thiên giai nhao nhao phun ra một ngụm máu tươi, ngã trên mặt đất .

“Đáng chết!”

Lão giả áo xám giận dữ, nhưng do hắn thấy sức mạnh vừa rồi nên không dám tùy tiện tới gần Tần Giác, chỉ có thể đánh ra một đạo linh lực từ trong không khí, muốn thăm dò một chút.

Đáng tiếc là luồng linh lực này còn chưa tới gần được Tần Giác, thì đã biến mất khỏi không khí, giống như chưa từng tồn tại.

“???”

Ngay khi lão giả áo xám có chút bối rối, Tần Giác lại một lần nữa giết chết Ngụy Giáp, lúc này đây, toàn bộ thành viên của Ngụy gia ở trên Huyền Ất Sơn đều bị giết hết.

Như đã biết, Tần Giác xa xôi vạn dặm đi đến Ngụy gia chỉ sau

một lúc đã giải quyết hết phiền phức, vì Ngụy gia không có ý định thu tay dừng lại, nên đương nhiên Tần Giác sẽ không hạ thủ lưu tình.

Từ hôm nay trở đi, bảy đại gia tộc chỉ còn lại sáu.

Làm xong chuyện này, Tần Giác chân đạp vào hư không, từng bước một đi đến chỗ lão giả áo xám cách đó không xa.

Chỉ cần hai vị Chí tôn bị giết,cùng các cường giả Thiên giai ở đây,cho cho Tần Giác không hề làm gì, thì tin rằng Ngụy gia cũng sẽ bị những kẻ thù trước kia xé thành mảnh nhỏ .

Ngụy gia đã mất đi cường giả Chí tôn và Linh khí Chí tôn thì chỉ là một gia thế võ đạo bình thường mà thôi .

Nhìn thấy Tần Giác không ngừng tới gần, lão giả áo xám cuối cùng cũng cảm thấy một chút hoảng loạn, hắn há to miệng, nghiệm nghị hô to:

“Dừng lại, ngươi không được qua đây!”

Nghe vậy, Tần Giác lại biểu cảm kỳ lạ, phản ứng của đối phương làm hắn nhớ tới một biểu hiện cảm xúc nào đó ở kiếp trước.

“Dừng lại! Dừng lại cho ta!”

Lão giả áo xám liên tục tung ra hơn mười đạo công kích, ý đồ muốn ngăn cản Tần Giác, nhưng mà những công kích này ở gần Tần Giác trong phạm vi hơn mười mét thì tất cả giống như trước đó đều biến mất bốc hơi khỏi không khí, không để lại bất cứ thứ gì.

“Tại sao có thể như vậy?”

Lão giả áo xám vẫn hoang mang không có cách giải thích, đây

là thủ đoạn gì?

Trước khi lão giả áo xám nghĩ ra, thì Tần Giác đã đi tới trước mặt hắn, ở khoảng cách gần lão giả áo xám mới quan sát phát hiện ra, Tần Giác rất đẹp trai tuấn mỹ, toàn thân trên dưới tràn ngập một khí chất không thể miêu tả được, tựa như tiên nhân bước ra từ bức tranh.

“Chẳng lẽ ngươi là tiên nhân chuyển thế?”

Lão giả áo xám vô thức nói ra .

Dường như chỉ có cách này, mới có thể giải thích nổi tại sao Tần Giác có gần mười mấy tuổi đã cường đại như thế .

Tần Giác sững sờ, không nghĩ tới lão giả áo xám lại đột nhiên thốt lên một câu nói như vậy .

“Cơ hội tốt!”

Ánh mắt lão già áo xám lấp lóe, lập tức tung ra một quyền mang theo thiên địa chi lực đánh vào ngực Tần Giác giống như đập vào một chiếc chuông vàng.

Chương 31: Biến Đổi Nhân Tính, Hay Là...

Lão giả áo xám một quyền vung ra, kinh thiên động địa, khí thế đường hoàng, lực đạo vô tận, có ý định quét sạch mọi thứ.

Từ bộ quyền pháp này, lão giả áo xám đã từng đánh giết một yêu thú cấp bậc Chí Tôn, có sức mạnh xuyên thấu cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả khi trên thân Tần Giác thật sự có thủ đoạn bảo mệnh, vậy thì cũng không có khả năng không bị thương tích gì!

Bùm!

Cuối cùng, nắm đấm lão giả áo xám đánh vào ngực Tần Giác.

Không có gió nổi mây phun, cũng không có linh lực tàn phá bừa bãi .

Sau một hồi ngắn ngủi yên tĩnh qua đi, lão giả áo xám gian nan ngẩng đầu lên, phun ra ba chữ:

“Không thể nào …”

Lời còn chưa dứt, nắm đấm của lão giả áo xám vỡ ra một vết nứt mắt trần có thể nhìn thấy, vết nứt này không ngừng lan rộng ra, nhanh chóng bao phủ toàn bộ cánh tay, cuối cùng trải rộng khắp toàn thân .

Cho tới giờ khắc này, lão giả áo xám mới hiểu được rằng bọn hắn đã sai ngay từ lúc bắt đầu, Tần Giác căn bản không phải là Chí tôn, mà là đã siêu việt Chí tôn, thậm chí là Truyền kỳ!

Lúc này, một trận gió mát thổi qua, lão giả áo xám lập tức hóa

thành bột phấn, trôi đi theo gió.

“Ách … Ta còn chưa động thủ đâu .”

Tần Giác có chút chán nản.

Lão giả áo xám vừa rồi tung ra một quyền so Ngụy Vân Ca lúc sử dụng Phệ Hồn Kiếm còn cường hãn hơn, với lại Ngụy Vân Ca có Phệ Hồn Kiếm làm vật thế,còn lão giả áo xám lão lại không có cái gì, tự nhiên vô tình bị phản phệ trở thành mảnh vụn .

Nếu như Tần Giác động thủ, nói không chừng còn có thể lưu một nửa thi thể.

“Gần đến giời cần phải trở về .”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác nhìn xung quanh một vòng, thân thể chậm rãi bay lên không trung, giơ cánh tay lên, một chưởng vỗ xuống .

Ầm ầm!

Một luồng sóng xung kích vô hình khuếch tán ra, khiến bụi bặm bay đầy trời, trong phạm vị trăm dặm vì thế mà chấn động .

Khi Tần Giác giơ bàn tay lên, phía dưới đã xuất hiện một dấu tay có đường kính mấy trăm mét to lớn, cho dù là ba mươi hai vị cường giả Thiên giai của Ngụy gia, hay là Ngụy Vân Ca đang hấp hối, bằng một chưởng này thì hài cốt bên dưới cũng không còn .

Làm xong chuyện này, Tần Giác lại tung một quyền đánh nát hộ thành đại trận được cho là chịu được sự tấn công toàn lực của mấy vị cường giả Chí tôn sau đó thân hình hắn trong nháy mắt cũng biến mất .

Tại thời điểm này, các võ giả cao tầng của Ngụy gia đã bị xóa sổ.

Về phần kia, với những người còn lại của Ngụy gia sẽ như thế nào, Tần Giác không có hứng thú quan tâm.

Nếu như không phải là bởi vì Tần Giác đủ cường đại, chỉ sợ hiện tại chỗ bị hủy diệt hẳn là Huyền Ất Sơn .

…

“Có chuyện gì vậy, hộ thành đại trận dường như bị phá vỡ!”

“Trời ạ! Không phải là cường giả Truyền Kỳ à!”

“Bên kia vừa rồi có một động tĩnh lớn .”

“Hả? Nơi đó không phải đã bị Ngụy gia phong tỏa sao?”

“Trước đó ta nhìn thấy một chiếc Xuyên Vân Linh của Ngụy gia dừng ở nơi đó, đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?.”

“Chẳng lẽ là Ngụy gia đang cùng chiến đấu với võ giả cấp cao nào đó?”

Một số võ giả có thực lực tương đối cao, cẩn thận đi đến chỗ thuyền Xuyên Vân Linh Chu, nhưng chỉ thấy một dấu bàn tay sâu to lớn không thấy đáy.

“Tê! Nơi này xảy ra chuyện gì thế?”

Lời còn chưa dứt, từ nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm, réo rắt cao lên, qua những tảng đá, vang vọng khắp thành Diêu Quang.

Chợt đám người nhìn thấy một con yêu thú phóng lên tận trời, bay đến hướng chân trời, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa .

“Nếu ta không nhìn lầm, vừa rồi giống như là một yêu thú được ký khế ước với ông tổ nhà họ Ngụy, Thôn Thiên Ly …”

“Với lại con yêu thú này đã ở Ngụy gia hơn năm mươi năm, chưa hề rời đi .”

Mọi người đều biết, Ngụy gia nổi tiếng nhất là có thể cùng yêu thú ký kết khế ước tu luyện công pháp, nhưng nếu như võ giả ký kết khế ước chết đi, vậy thì khế ước sẽ tự động bị giải trừ, Thôn Thiên Ly đã ở Ngụy gia hơn năm mươi năm, bây giờ lại đột nhiên rời đi …

Trong tâm mọi người bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ lớn mật.

“Gầm!”

Đúng lúc này, lại là một tiếng thét điếc tai nhức óc vang lên, ở nơi xa đó lần nữa xuất hiện một con yêu thú cùng Thôn Thiên Ly bay đi cùng một phương hướng.

Không đợi đám người kịp phản ứng, từng yêu thú bay lên, theo sát phía sau, ước chừng có hơn ba mươi con, mỗi con trong đó đều đạt đến cấp bậc Thiên giai .

“Điều này …”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm, tình huống này là như thế nào?

“Hai yêu thú cấp bậc chí tôn, còn có hơn ba mươi con yêu thú Thiên giai, chẳng lẽ là…”

Đám người cúi đầu, mắt nhìn về phía dấu tay to lớn phía dưới sâu không thấy đáy, nuốt ngụm nước miếng .

…

Cùng lúc đó, Tần Giác là người khởi xướng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với thành Diêu Quang, đang trên đường chạy về Huyền Ất Sơn.

Cũng không phải hắn không muốn cắt cỏ triệt rễ xử lý những con yêu thú đã ký kết khế ước với Ngụy gia, mà là do hắn đã quên mất.

Tuy nhiên, những yêu thú kia vốn là bị ép ký kết khế ước, bây giờ chủ nhân đã chết, khế ước được giải trừ, bọn chúng cao hứng còn không kịp, làm sao có thể đi tìm Tần Giác báo thù .

Sở dĩ hắn không có trực tiếp dịch chuyển tức thời để trở về Huyền Ất Sơn, là bởi vì Tần Giác muốn nhìn ngắm phong cảnh ven đường đi, lần này đã hủy diệt được Ngụy gia, cho phép Tần Giác có thể tiếp xúc với một số thứ mới mà trước kia chưa từng gặp qua, chẳng hạn như thứ có thể hạn chế linh lực của võ giả, nhưng lại không cần bám vào Linh khí bên trong phù văn.

Biên giới Nam cảnh rộng lớn vô cùng, theo Tần Giác phỏng đoán, nó hẳn là phải có kích cỡ bằng năm sáu cái Địa Cầu lớn nhỏ, lúc trước Tần Giác có tham dự Thịnh Hội Chém Yêu đã sử dụng dịch chuyển tức thời để vượt qua nửa biên giới Nam cảnh và đi đến Thiên Cơ Tông .

Nếu như đổi lại là võ giả Thiên giai bình thường, dù cho nửa đường cưỡi truyền tống trận, trong vòng hai tháng cũng đừng hòng đến được nơi, trừ khi lái một Linh khí Thiên giai hoặc là đẳng cấp cao hơn.

Tần Giác mặc dù không có sử dụng dịch chuyển tức thời, nhưng tốc độ không chậm, dù sao hắn cũng là trạch nam, không muốn đợi ở bên ngoài quá lâu, ngoài trời cao rộng lớn, thì trên đường đi cũng không ai phát hiện ra hắn .

Buổi chiều ngày hôm sau, Tần Giác từ xa xa đã thấy Huyền Ất Sơn, thế là hắn đi chậm tốc độ lại, lấy ra một bầu rượu, ngân nga một bài hát và đáp xuống trên đỉnh núi .

Sau đó Tần Giác liền phát hiện bên ngoài đại điện chẳng biết

từ lúc nào có xuất hiện nhiều hơn một tấm bia đá, trên đó viết:

“Chưởng môn sư tổ thần công cái thế, thiên hạ vô song .”

Cái quái gì thế này? Tần Giác một mặt sững sờ.

Kỳ thật đây hết thảy đều là những điều phải được nói từ cuộc chiến giữa Tần Giác cùng Ngụy Long Thao hai ngày trước đó.

Bởi vì cuộc chiến đấu kia dễ dàng phá hủy một đỉnh núi, có thể xưng hủy thiên diệt địa, bởi vậy đã kinh động đến tất cả võ giả Huyền Ất Sơn.

Mà khi bọn họ biết được là chưởng môn sư tổ đại phát thần uy, đánh bại quân địch xâm phạm, đều mừng rỡ như điên, cảm thấy rất tự hào, với một vị chưởng môn cường đại như vậy, còn có ai dám khiêu khích Huyền Ất Sơn?

Trong số đó, có một vị võ giả đã viết xuống bia đá mười hai chữ để tán tụng Bạch Nghiệp, Bạch Nghiệp rất vui mừng, dứt khoát đặt tấm bia đá này ở bên ngoài đại điện.

Không sai, vì để ngăn ai đó muốn ‘quấy rầy’ Tần Giác, Bạch Nghiệp cực kỳ xấu hổ khi lấy hết công lao về bản thân mình .

“Ôi! Sư đệ, ngươi đã trở về rồi! Ta biết chắc chắn ngươi sẽ ổn thôi mà, ha ha ha .”

Nhìn thấy Tần Giác, Bạch Nghiệp lập tức cười mỉm từ trong đại điện đi tới .

“…”

Tần Giác im lặng liếc mắt:

“Chuyện Ngụy gia đã giải quyết xong, về sau hẳn là sẽ không còn có người đến gây phiền toái .”

“Ta biết ta biết!”

Bạch Nghiệp liên tục gật đầu, lấy ra một khối ngọc và nói:

“Ngươi nhìn xem, nó đã được báo cáo trên linh mạng.”

Tần Giác cúi đầu xem, quả nhiên thấy được một dòng màu đỏ ghi danh các nhân vật lớn:

“Chấn kinh! hai vị cường giả Chí tôn Ngụy gia và nhiều vị cường giả Thiên giai đều đột nhiên mất tích, những yêu thú cấp cao thi nhau trốn đi, đây là sự biến đổi nhân tính, hay là …”

Tần Giác: “???”

Thật không ngờ, ở dị giới lại có UC chấn kinh phân bộ?

Chương 32: Tần Giác Muốn Kết Hôn Rồi

“Đây là cái gì?”

Tần Giác nghi hoặc, mặc dù không biết là thứ gì, nhưng mà càng xem thì lại càng cảm thấy giống với máy tính bảng ở kiếp trước.

“A, cái này gọi là Linh Cơ, là sản phẩm cao cấp của thánh địa Trung Châu làm ra, có thể kết nối Linh Mạng, cho dù không bước chân ra khỏi cửa, thì lúc nào cũng có thể xem biết được những chuyện xảy ra ở những chỗ khác của Nam cảnh, ta khó khắn lắm mới mua được đó.”

Bạch Nghiệp giải thích.

Tần Giác: “???”

Là máy tính bảng thật hả?

Hơn nữa còn có thể lên mạng?

Chẳng lẽ hắn không phải là người duy nhất xuyên đến thế giới này?

“Ngoài ra, có thể học được rất nhiều tri thức ở trên này.”

Nói xong, Bạch Nghiệp nhấn vào hai chữ “live stream*”, sau đó ấn xuống tìm kiếm.

*trong nguyên tác là hai chữ 直播 dịch ra là phát sóng trực tiếp, vì dịch là hai chữ nên để live stream cho hợp lý.

Tần Giác: “…”

Sao ngươi thuần thục quá vậy?

Rất nhanh trên màn hình liền xuất hiện mười ô vuông nhỏ, mỗi ô chỉ dẫn đều khác biệt, nhưng có thể thấy được đều là mỹ nữ.

Bạch Nghiệp nhấn vào một ô chỉ dẫn, màn hình lập tức biến thành một nữ tử mặc hồng y đỏ như lửa, cho dù mang mạng che mặt, nhưng vẫn có thể thấy rõ là xinh đẹp vô cùng.

Nữ tử hồng y lông mày như tơ, nhảy múa uyển chuyển theo âm nhạc, khiến người khác rung động vô cùng, nhất là vòng eo uyển chuyển có thể nắm lấy kia, để người xem nhịn không được mà miệng đắng lưỡi khô .

“Thế nào, đẹp không?”

Bạch Nghiệp lộ ra nụ cười ý vị thâm trường: “Cái này gọi là phát live stream, có rất nhiều võ giả xem rồi đó, hơn nữa còn có thể tặng thưởng, chỉ tiếc là quà tặng quá mắc, những võ giả nho nhỏ như chúng ta căn bản mua không nổi.”

“…”

Tần Giác thế nào cũng không nghĩ tới, cho dù là tại dị giới, live stream vẫn được chào đón đến như vậy.

Nhưng mà … Rốt cuộc là ai làm ra thứ đồ chơi này?

“Có muốn một cái hay không hả, sư đệ?”

Thấy Tần Giác thật lâu cũng không nói gì, Bạch Nghiệp cười nói .

“Ta …”

Tần Giác vừa muốn mở miệng, Bạch Nghiệp liền thay đổi sắc mặt, chân thành nói:

“Lần này ngươi đánh bại địch nhân xâm nhập, tiêu diệt Ngụy gia, cứu vớt Huyền Ất Sơn, công lao rất lớn, sư huynh làm chưởng môn Huyền Ất Sơn, từ trước đến nay đều thưởng phạt phân minh, Linh Cơ này liền ban thưởng cho ngươi đi.”

Không để cho Tần Giác phản bác, Bạch Nghiệp trực tiếp nhét máy tính bảng vào trong tay hắn .

Tần Giác: “???”

Ngươi từ khi nào mà trở nên hào phóng như vậy?

Không đúng, khẳng định có vấn đề!

Quả nhiên, một khắc sau Bạch Nghiệp nói tiếp: “Bất quá … Vì phòng ngừa sư đệ ngươi bị ngoại nhân quấy rầy, sự tình lần này ta quyết định không công bố ra với bên ngoài, coi như là ta làm đi!”

Bạch Nghiệp dõng dạc nói, ngôn từ chính nghĩa, có ý tứ là ta cũng là vì tốt cho ngươi.

Thì ra là thế!

Tần Giác trong nháy mắt liền hiểu ra tấm bia đá kia là xảy ra chuyện gì.

Đối với cái này, Tần Giác chỉ có thể cười khổ.

Bất quá Tần Giác vốn dĩ cũng không hứng thú gì với cái hội là công lao gì đó, có thể nhận được một chiếc “Máy tính bảng” đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

“Được, vậy ta về trước đây.”

Nhận lấy Linh Cơ, Tần Giác bất đắc dĩ nói .

“Chờ một chút, ta có chuyện này muốn hỏi ngươi .”

Bạch Nghiệp thần bí nói .

“Chuyện gì?”

“Cô gái rốt cuộc là có quan hệ gì với ngươi?”

“…”

Tần Giác bỗng nhiên rất hối hận trước lúc rời đi không đem chuyện này truyền âm nói cho Bạch Nghiệp .

Vốn dĩ hắn muốn cho nhờ Bạch Nghiệp giúp mình chăm sóc Lạc Vi Vi, đề phòng sau này có người phát hiện thiếu nữ tu luyện không phải là Thanh Hư Kinh, lại biến nó thành nội ứng.

Nhưng hắn lại không để ý đến lòng hiếu kỳ của Bạch Nghiệp.

“Không thể trả lời!”

Trừng Bạch Nghiệp một cái, Tần Giác nhanh chân rời đi .

“Dừng, không tính nói thật à.”

Bạch Nghiệp nhếch miệng .

“…”

Thấy Tần Giác đã đi xa, Bạch Nghiệp nở nụ cười, lại từ trong trữ vật lấy ra một chiếc máy tính bảng giống vậy, có thứ này rồi, về sau coi như có ở Huyền Ất Sơn thì cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán .

“May mà ta mua hai cái .”

Lúc này, Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh từ trong đại điện đi tới: “Sư phụ”

“Ngươi vừa rồi nói gì với sư thúc?”

“Không có gì, sư thúc gần đây xuân tâm nhộn nhạo, thích một cô gái .”

Bạch Nghiệp thuận miệng đáp, quay người đi vào đại điện .

Trương Kỷ Trần: “???”

Võ Anh: “???”

Cái gì, sư thúc lại thích cô gái?

Hai người nhìn nhau, đều là thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương, nhưng nghĩ lại, Tần Giác thế nhưng là ngay cả cường giả Thiên giai đều có thể miễu sát, thích cô gái nhất định có chỗ hơn người, thậm chí nói không chừng còn là Thánh nữ của đại tông môn nào đó!

Nghĩ tới đây, ngọn lửa nhiều chuyện trong lòng hai người bùng cháy dữ dội, chuyện liên quan tới Ngụy gia gì đó đều quăng lên chín tầng mây .

“Đây chính là một tin tức vô cùng lớn đó.”

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ, sau đó ngầm hiểu mà đi về các hướng hướng khác nhau.

Không lâu sau, Trương Kỷ Trần đi vào một nơi tụ tập rất nhiều cao tầng của Huyền Ất Sơn.

“Này, các ngươi biết không, Tần sư thúc thích Thánh nữ của đại tông môn nào đó đó!”

Trương Kỷ Trần mới vừa vào đến, liền nói thẳng vào vấn đề.

Đám người đầu tiên là sững sờ, trong nháy mắt liền sôi trào!

“Cái gì? Thật giả?”

“Không thể nào, sư thúc hắn đã từng rời khỏi Huyền Ất Sơn sao?”

“Làm sao có thể, Tần sư thúc cả ngày không phải uống rượu thì chính là ca hát, nửa năm rồi ta chưa gặp hắn, làm sao có thể đột nhiên thích Thánh nữ của đại tông môn chứ, ta không tin .”

“Đúng vậy, nhất định là giả .”

Những cao tầng Huyền Ất Sơn này phần lớn đều cùng thế hệ với Trương Kỷ Trần, dường như có thể nói là nhìn Tần Giác lớn lên, rất hiểu tác phong hành sự của Tần Giác, bởi vậy đối với lời nói của Trương Kỷ Trần nghi ngờ vô cùng.

Huống hồ Tần Giác vẫn luôn ở tại sườn đồi không đi ra, ngay cả mặt cũng không thấy đâu, làm sao lại có thể thích cái gì mà Thánh nữ đại tông môn chứ?

Đối mặt với lời chất vấn, Trương Kỷ Trần giữ vẻ mặt lạnh nhạt:

“Đây chính là sư phụ ta chính miệng nói cho ta biết, chẳng lẽ các ngươi đã quên, khoảng thời gian trước sư thúc vừa mới tham gia Thịnh Hội Chém Yêu sao?”

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời á khẩu không trả lời được, bắt đầu dần dần dao động:

“Cách nói này, quả thực.”

“Sư thúc rất ít khi rời khỏi Huyền Ất Sơn, nếu như lúc tham gia Thịnh Hội Chém Yêu thích Thánh nữ của những đại tông môn kia này cũng là bình thường mà.”

“Cũng đúng, dù sao cũng là người trẻ mà .”

“Khiến cho ta nhớ tới ngày đó chạy đi dưới trời chiều, đó cũng là lúc ta mất đi thanh xuân …”

“…”

Rất nhiều cao tầng ở Huyền Ất Sơn lao nhao nghị luận, dù sao hiện tại cũng nhàn rỗi không có chuyện gì làm, còn không bằng hóng chuyện bát quái.

Sau mười phút, những cao tầng của Huyền Ất Sơn bởi vì có chuyện riêng mà chậm rãi rời đi, có người đi truyền thụ cho đệ tử chương trình học, có người về nhà nghỉ ngơi, có người đi tìm những bằng hữu khác nghiên cứu thảo luận sự huyền diệu của công pháp.

Cùng lúc đó, Võ Anh bên kia cũng như thế .

Mà nói ra cái tin tức “Kình bạo” này thì hai người cũng hài lòng nhẹ nhàng thở ra, loại chuyện này không thể giấu ở trong lòng, này chẳng phải sẽ nhịn tới hỏng sao!

Thế là rất nhanh từng thanh âm kinh ngạc vang lên không ngừng bên trong Huyền Ất Sơn.

“Ngươi nghe nói không, sư thúc tổ đang cùng Thánh nữ của đại tông môn nào đó yêu đương!”

“Không chỉ có như thế, với lại đại tông môn kia rất có thể là Phong Lôi Tông!”

“Cái gì? Sư thúc tổ đang cùng Thánh nữ Phong Lôi Tông yêu đương?”

“Phong Lôi Tông? Đây không phải là một trong bốn đại tông môn sao?”

“Ha ha, sư thúc tổ người thế nào, cho dù Thánh nữ Phong Lôi

Tông lại là người như thế nào? Còn không phải dễ dàng đoạt tới sao, đây chính là lời do chính miệng chưởng môn nói!"

"Ghê gớm a, ghê gớm a, sư thúc tổ chẳng mấy chốc sẽ cùng Phong Lôi Tông Thánh nữ kết hôn rồi!"

"Trời ạ, sư thúc tổ muốn kết hôn rồi! Đối phương là Thánh nữ của Phong Lôi Tông!"

"..."

Theo lời đồn không ngừng truyền ra, chuyện này cũng biến thành càng nói càng khoa trương, đến cuối cùng gần như đã truyền thành Tần Giác ngày mai sẽ phải kết hôn cùng Thánh nữ của Phong Lôi Tông.

Rất nhiều đệ tử mới đến tràn ngập tình ý với Tần Giác đều nhao nhao tan nát cõi lòng, mất đi động lực tu luyện, chỉ muốn làm cá ướp muối.

Mà Tần Giác ở phía sau Huyền Ất Sơn còn chưa có biết chuyện gì, đang nằm trên tảng đá nhàn nhã uống linh tửu .

Chương 33: Không Phải Ta

Huyền Ất Sơn, sườn núi.

Chân trời dần dần hiện lên màu vàng sáng, Tần Giác rời giường từ sớm, duỗi lưng một cái, sau đó tinh thần khoan khái đi đến bên cạnh đá xanh.

“Tiểu gia hỏa, phần linh tửu hôm nay, cất kỹ đi .”

Nói xong, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, đổ ra mấy giọt xối lên trên cỏ dại.

Sau khi hấp thu linh khí bên trong linh tửu, cỏ dại lập tức trở nên có sức sống hơn, duỗi ra những phiến lá cọ xát lên người Tần Giác, nũng nịu vô cùng.

“Ha ha ha, nếu không đặt cho ngươi cái tên đi, thế nào?”

Bỗng nhiên Tần Giác tâm huyết dâng trào cười nói .

Cỏ dại mặc dù vẫn chưa hóa hình, nhưng dẫu sao đã có linh trí, cũng coi như là một nửa đồ đệ của Tần Giác, có tên ngược lại sẽ càng thêm thuận tiện .

Ngoài dự liệu là, cỏ dại vậy mà gật “Đầu” một cái, biểu thị đồng ý .

“Vậy … gọi là Tiểu Thảo nha?”

Tần Giác chần chờ nói .

Cỏ dại: “…”

“Không hài lòng sao? Đại Thảo?”

Cỏ dại: “…”

“Linh Diệp?”

Cỏ dại: “…”

“Thanh Thanh Thảo Nguyên?”

“…”

Cuối cùng, cỏ dại cũng nhịn không nổi nữa, huy động lá nhọn, viết lên trên mặt đất hai chữ: “Vân Tịch .”

“Vân Tịch … Tên rất hay!”

Hai mắt Tần Giác sáng lên, nhịn không được cũng đồng ý, chỉ là … Tên này làm sao nghe có điểm giống tên của con gái?

Nhưng rất nhanh hắn liền ý thức được có gì đó không đúng:

“Chờ chút, ngươi vậy mà biết viết chữ?”

Cỏ dại: “…”

Một gốc cỏ dại vừa mới sinh ra linh trí không bao lâu thế mà biết viết chữ, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết, khi trước lúc Tần Giác truyền thụ công pháp tu luyện cho cỏ dại, là trực tiếp thông qua việc quán thâu linh lực đi vào, chỉ cần lĩnh ngộ là được, căn bản là không cần phải lật xem, như vậy cỏ dại làm sao mà biết viết chữ?

“Chẳng lẽ có người dạy ngươi?”

Tần Giác nhíu mày suy tư, không thể nào, là ai nhàm chán như vậy?

“Được rồi, mặc kệ, ngươi đã thích như vậy, thế sau này liền gọi ngươi là Vân Tịch a.”

Suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, cuối cùng Tần Giác dứt khoát lựa chọn từ bỏ, dù sao nơi này chính là thế giới huyền huyễn, chuyện gì cũng có thể xảy ra, lỡ như cỏ dại có thiên phú dị bẩm, vô sự tự thông thì sao?

Đương nhiên, còn có một khả năng nữa, chính là cỏ dại kia giống như hắn, là người xuyên qua, nhưng mà khả năng này tương đối thấp, ai sẽ xui xẻo như vậy, xuyên qua thành một gốc cỏ dại?

“Tu luyện cho tốt, Vân Tịch .”

Để lại câu nói này, Tần Giác không có nghĩ nhiều, nghiêng người dựa vào tảng đá, nhàn nhã uống rượu .

Tính cách hắn xưa nay đã vậy, với chuyện không có hứng thú thường không quan tâm, giống như lúc trước đối đãi Lạc Vi Vi cũng như thế .

Nhưng mà cái tên Vân Tịch này vẫn rất có ý thơ .

Mặt trời nhanh chóng mọc lên, thiếu nữ đúng giờ tới, nhìn thấy Tần Giác dựa vào tảng đá, thiếu nữ lộ vẻ mặt hơi lạ.

“Tới rồi .”

Tần Giác khẽ nâng mắt.

“Ân .”

Thiếu nữ há miệng, nhịn không được hỏi:

“Nghe nói ngươi muốn kết hôn?”

“Phụt!”

Tần Giác vừa mới uống một hớp rượu, nghe được câu này liền trực tiếp phun ra.

“Ngươi nói cái gì?”

Tần Giác có chút mơ màng.

Thấy thế, thiếu nữ hơi có vẻ do dự, ánh mắt phức tạp nói:

“Bên ngoài đều đang nói ngươi muốn kết hôn a, với lại đối tượng là Thánh nữ Phong Lôi Tông.”

“Kết hôn? Thánh nữ Phong Lôi Tông?”

Tần Giác ngạc nhiên, hắn chợt nhớ tới lúc tham gia Thịnh Hội chém Yêu nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp kia, mặc dù đối phương xinh đẹp thật đấy, nhưng mà hắn từ lúc nào nói qua mình muốn cùng Thánh nữ Phong Lôi Tông kết hôn?

“Rốt cuộc là do ai nói?”

Tần Giác trầm giọng hỏi.

“À … Hình như là chưởng môn?”

Thiếu nữ bị Tần Giác làm cho Tần Giác giật mình, chần chờ nói .

Nàng còn nhớ người tung tin kia nói như đinh đóng cột cho nàng hay, chuyện này là chưởng môn chính miệng nói .

“Bạch! Nghiệp!”

Chữ Nghiệp còn chưa rơi xuống, Tần Giác đã phóng lên trời, bay về phía đại điện Huyền Ất Sơn!

“Làm sao … vậy?”

Thiếu nữ khuôn mặt mờ mịt,

Không hiểu Tần Giác sao lại có phản ứng lớn như vậy.

…

“Các vị khán giả, tiếp theo ta vì mọi người biểu diễn một khúc vũ đạo - nghê thường vũ y.”

Trên màn hình, nữ tử mặc mát mẻ che miệng nhẹ cười, dáng vẻ thẹn thùng, tựa như hoa thủy liên tinh khiết .

“Chậc chậc, không hổ là nữ đệ tử của Hàn Nguyệt Cung, một người bất kỳ thôi mà cũng xinh đẹp như vậy .”

Bạch Nghiệp chậc lưỡi, nhìn say sưa ngon lành .

Đúng lúc này, Bạch Nghiệp chợt nghe có người đang gọi tên hắn, lại vang dội cực kỳ, chấn động đến nỗi toàn bộ đại điện đều không ngừng lắc lư .

Ngay sau đó Bạch Nghiệp liền có cảm giác được một cỗ cường lực không gì sánh nổi đang nhanh chóng tới gần!

“Chuyện gì vậy?”

Bạch Nghiệp sợ hãi.

Không chờ hắn nghĩ kỹ càng, Tần Giác đã xuất hiện trong đại điện, tốc độ nhanh đến mức khó tin!

“Làm sao … Làm sao vậy, sư đệ?”

Bạch Nghiệp miễn cưỡng bày ra dáng vẻ tươi cười .

“Chuyện ta kết hôn, là ngươi nói bậy đúng không?”

Tần Giác hỏi .

“Kết hôn? Kết hôn gì? Ta không biết a .”

Bạch Nghiệp mờ mịt, hắn ngày hôm qua vẫn đợi ở trong đại điện, cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

“Hừ! Còn muốn gạt ta!”

Ngón tay Tần Giác vang lên tiếng kèn kẹt, đi đến phía Bạch Nghiệp.

“Chờ một chút! Sư đệ, ngươi nghe ta giảo biện … Không đúng, ngươi nghe ta giải thích, ta thật sự không có nói gì a.”

Bạch Nghiệp liên tiếp lui về sau, thẳng đến lúc dán lên vách tường đại điện không lui lại được nữa mới thôi .

“Không phải ngươi thì còn có thể là ai?”

Tần Giác nghiến răng nghiến lợi nói .

“Sư đệ, ngươi phải tin tưởng ta, tuyệt đối không phải do ta làm!”

Bạch Nghiệp khóc không ra nước mắt, cho đến bây giờ, đang xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết .

Ai! Là ai đang hãm hại ta!

“Ta tin tưởng ngươi vô cùng.”

Tần Giác nhếch miệng cười một cái, chậm rãi dơ nắm đấm lên.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Huyền Ất Sơn chấn động ba lần, giống như bị vật lớn va phải .

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Một vị cao tầng của Huyền Ất Sơn từ trong phòng chạy đến kinh ngạc hỏi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Một vị cao tầng khác cùng không rõ ràng cho lắm .

“Chẳng lẽ lại có kẻ địch đến xâm phạm?”

“Nhanh qua xem một chút .”

Đám người nhao nhao tiến về đỉnh núi đại điện, Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh vậy mà thình lình xuất hiện .

Hai phút sau, mọi người đi tới bên ngoài đại điện, trong lúc đó Huyền Ất Sơn lại chấn động thêm mấy lần, tựa hồ tình hình chiến đấu rất kịch liệt, nhưng để đám người nghi hoặc là, vì sao không có chút dao động linh lực gì?

Lúc mọi người ở đây chuẩn bị tiến vào đại điện, một bóng dáng đột nhiên từ trong đại điện đi ra, bạch y tung bay, dáng vẻ như long phượng, không dính khói lửa trần gian, ngoại trừ Tần Giác, còn có thể là ai?

Nhìn thấy rất nhiều cao tầng của Huyền Ất Sơn bên ngoài đại điện, Tần Giác nao nao:

“Các ngươi ở chỗ này làm gì?”

Đám người: “…”

Câu hỏi này không phải là câu chúng ta phải hỏi ngươi à?

Cuối cùng là Trương Kỷ Trần hiểu rõ Tần Giác nhất, tiến lên nói:

“Chúng ta nghe được động tĩnh nên mới tới, sư thúc, bên trong có chuyện gì vậy?”

Nghe vậy, Tần Giác giật mình, phất phất tay nói: “Yên tâm đi, không có việc gì .”

Nói xong, Tần Giác vượt qua đám người, biến mất ngay trước mắt mọi người.

“…”

Không lâu sau, lại một bóng dáng đi từ trong đại điện ra, đến gần mọi người mới phát hiện, chính là Bạch Nghiệp!

Nhưng giờ phút này Bạch Nghiệp làm gì còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt, không giận tự uy của thường ngày nữa, mặt mũi cả người đều bầm dập, nhìn qua cực kỳ chật vật .

“Chưởng môn, người đây là …”

Đám người trợn mắt hốc mồm .

“À, ta vừa rồi đang nghiên cứu tự mình sáng tạo công pháp, lúc vận hành linh lực không cẩn thận có sơ sót, làm mặt nghẹn đến sưng lên .”

Bạch Nghiệp ra vẻ cao thâm nói .

“Đó cũng không phải là chỉ có vành mắt đen đâu a?”

“Hừ, ngươi hiểu cái gì, tu vi thiên giai này của ta cũng không phải để không, trong đó tự nhiên có ảo diệu.”

Nói xong câu đó, Bạch Nghiệp không cho đám người cơ hội hỏi han, quay đầu nói với Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh:

“Hai người các ngươi, cùng ta vào trong.”

Lời vừa nói ra, hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức có dự cảm không tốt .

Chương 34: Tinh Môn Giải Tán

Ngày hôm sau, mặt mũi Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh đều bầm dập xuất hiện trước mặt mọi người, nhất là hai mắt quầng thâm, giống như hai con gấu trúc bự, nhìn qua buồn cười vô cùng.

Lúc đầu Bạch Nghiệp cũng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng khi bị Tần Giác đánh cho tơi bời, Bạch Nghiệp chợt nhớ tới ngày hôm qua mình thuận miệng nói cho hai đồ đệ chuyện Tần Giác thích một cô gái, vấn đề rất rõ ràng xuất hiện ở trên thân hai người .

Thế là Bạch Nghiệp gọi Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh vào đại điện thẩm vấn, quả nhiên, là hai người truyền chuyện này đi, với lại càng truyền càng không theo lẽ thường, đến cuối cùng thì biến thành Tần Giác muốn cùng Thánh nữ Phong Lôi Tông kết hôn .

Đương nhiên, cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này là do chính Bạch Nghiệp nói!

Khó trách sẽ không hiểu sao mà vừa đến thì Tần Giác liền chất vấn hắn .

Bạch Nghiệp khóc không ra nước mắt, mình chỉ là thuận miệng nói một câu nói, ai có thể nghĩ tới lời đồn lại thổi phồng đến mức độ như vậy?

Mà tất cả những chuyện này đều là do chính hai đồ đệ của mình làm!

Kết quả không cần nói cũng biết, lửa giận của Bạch Nghiệp đều rơi hết lên người Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh, sau đó liền có

được cảnh tượng hiện tại.

“Trương trưởng lão? Ngươi sao vậy?”

Có người nhịn không được tò mò hỏi thăm .

“Không có gì, tối hôm qua nghiên cứu công pháp không cẩn thận xảy ra sơ sót, mặt bị nghẹn sưng lên .”

Trương Kỷ Trần viện lý do giống với Bạch Nghiệp.

“Võ trưởng lão thì sao?”

“Ta cũng là nghiên cứu công pháp không cẩn thận xảy ra sơ sót.”

Võ Anh xấu hổ cười nói .

“Hai người các ngươi, nghiên cứu cùng một bộ công pháp?”

Trương Kỷ Trần: “…”

Võ Anh: “…”

“…”

…

“Rất nhiều người đều không biết, cường giả Ngụy gia đi nơi nào .”

“Yêu thú trốn đi, đại trận hộ thành vỡ vụn, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Kẻ thù ngày xưa đánh lên Ngụy gia, làm ra loại chuyện này là ai!”

“Ngụy gia bị xoá tên, bảy đại gia tộc chỉ còn lại sáu nhà! Ngụy gia mất đi võ đạo Chí tôn có thể đặt chân tại Diêu Quang thành

được nữa hay không?"

"Đêm nay giờ Tuất, để cho chúng ta lạc vào u mê khi cường giả Ngụy gia mất tích…"

"Căn cứ vào hiện trường phỏng đoán, rất có thể là một vị cường giả bí ẩn nào đó tiêu diệt cao tầng Ngụy gia chứ không phải là mất tích, phán định sơ bộ, vị cường giả thần bí này ít nhất cũng là cảnh giới Truyền Kỳ cảnh!"

"Cường giả bí ẩn đến cùng là ai, vì sao lại muốn ra tay với Ngụy gia?"

"Phải chăng phía sau màn che là Bốn đại tông môn?"

"…"

Tần Giác nhìn tin tức có liên quan tới Ngụy gia trong Linh Cơ, có chút im lặng .

Những tin giật gân trên trình duyệt UC đó, cũng thua kém bao nhiêu so với cái ở trên Địa Cầu a .

Nhưng mà nhìn chung thì cũng để Tần Giác hiểu rõ cụ thể toàn bộ quá trình xảy ra chuyện đó.

Thì ra hôm đó sau khi Tần Giác diệt sát hai võ đạo Chí tôn cùng tất cả cao tầng của Ngụy gia, yêu thú cùng bọn hắn ký kết khế ước vậy mà đều rời khỏi Diêu Quang thành hết, gây nên oanh động .

Cho dù có người nảy sinh hoài nghi, nhưng vẫn như cũ không dám tùy ý khiêu chiến Ngụy gia .

Mãi cho đến khi có một cường giả từng trở mặt với Ngụy gia kìm nén không được mà dẫn đầu đánh lên, mọi người mới biết được rằng, Ngụy gia bây giờ đã không còn bất kì cường giả trên

Thiên giai nào nữa!

Phải biết, Ngụy gia đã tọa trấn ở Diêu Quang thành hơn ngàn năm, tích góp được vô số thiên tài địa bảo cùng các loại bí tịch võ đạo, nhất là có thể tu luyện được bộ công pháp kỳ lạ có thể ký khế ước với yêu thú kia, không biết có bao nhiêu người thèm nhỏ dãi .

Trong quá khứ nội tình của Ngụy gia thâm hậu, cường giả tụ tập, đương nhiên không ai dám đánh chủ ý lên những vật này.

Nhưng nếu như Ngụy gia ngay cả một cường giả Thiên giai trở lên cũng không có. E là cho dù chỉ dùng cái mông để nghĩ thì cũng biết sẽ ra sao.

Tiếp theo không có gì bất ngờ thì Ngụy gia bị xóa tên ra khỏi top bảy đại gia tộc, lọt vào điểm vây quét của thế lực khắp nơi, trong đó thậm chí có không ít thế lực đã từng nương nhờ Ngụy gia.

Trong vòng một đêm, Ngụy gia biến mất khỏi Diêu Quang thành, giống như chưa từng tồn tại, rất nhiều phân đường đều bị nhổ tận gốc .

Bất quá Ngụy gia dù sao cũng gần với một trong bốn đại tông môn cấp bậc quái vật ở Nam cảnh, nhiều đời đều có võ đạo Chí tôn xuất thế, nhất là thế hệ này,

Có hai vị võ đạo Chí tôn tọa trấn, có thể nói là như mặt trời ban trưa .

Bây giờ cao giai võ giả bao gồm luôn cả hai vị võ đạo Chí tôn cũng đột nhiên cùng nhau mất tích, ngay cả lúc Ngụy gia bị diệt cũng không đứng ra, đương nhiên sẽ có người cảm thấy kỳ quái.

Thế là trải qua sự điều tra của một vị cường giả nổi võ đạo nổi danh, suy đoán ra được cao tầng Ngụy gia rất có thể không phải là mất tích, mà là bị cường giả Truyền Kỳ cảnh thần bí nào đó giết

hại, mà ở Nam cảnh, thế lực có được cường giả Truyền Kỳ cảnh trở lên, cũng chỉ có bốn đại tông môn .

Thế là không hiểu làm sao người phía sau màn lại biến thành bốn đại tông môn .

“Quả nhiên chuyên gia ở chỗ nào cũng đều không đáng tin cậy .”

Tần Giác cười nhạt.

Không quá để ý về mặt ý nghĩa mà nói, chuyện này cũng không thể trách vị cường giả võ đạo kia được, dù sao lúc rời đi Tần Giác đã cố ý xóa hết tất cả vết tích, xem như bốn đại tông môn cùng truy xét, cũng sẽ không truy ra được bất kỳ dấu vết gì.

Tần Giác mặc dù không lo lắng mình sẽ bại lộ thực lực, nhưng cũng không muốn bị ngoại nhân quấy rầy, để hắn an tâm ở Huyền Ất Sơn làm trạch nam không tốt sao?

Đóng lại Linh Cơ, Tần Giác ngửa đầu uống một ngụm rượu, sau đó nằm trên bãi cỏ nhàn nhã phơi nắng, cho dù nhìn kiểu nào, cũng sẽ không có người nào cho rằng hắn và vị cường giả bí ẩn tuỳ tiện gạt bỏ cao tầng Ngụy gia kia là một.

Giờ phút này, nếu nói ai là người nản chí nhất thì ngoài Mục Thần ra thì không còn ai khác, vốn dĩ sau khi hắn nhìn thấy thực lực của bọn người Ngụy Long Thao, hắn nghĩ rằng Huyền Ất Sơn nhất định diệt vong, mà hắn không thể nghi ngờ gì sẽ trở thành tân chủ nhân của phiến khu vực này.

Kết quả vài ngày sau tin tức đến lại là Ngụy gia bị diệt, Huyền Ất Sơn bình yên vô sự .

Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng trực giác nói cho Mục Thần biết, phải trốn! Trốn càng xa càng tốt .

Thế là Tinh môn bị giải tán trong đêm, hắn mang theo đồ vật trốn khỏi chỗ này, đồng thời dự định mai danh ẩn tích từ đây, cũng không trở về nữa!

Đương nhiên, chuyện này Tần Giác tạm thời còn chưa biết .

Tóm lại vô luận ra sao, Huyền Ất Sơn đã trở thành chúa tể tuyệt đối của khu vực này rồi, chí ít trong thời gian ngắn là như vậy .

Hô .

Đúng lúc này, thuần dương chi lực giữa thiên địa bỗng nhiên bắt đầu tụ tập lại, hình thành mấy tia mà mắt thường có thể thấy được.

Tần Giác thần sắc hơi động, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đang nồi xếp bằng trên tảng đá ngồi, như có điều suy nghĩ .

Giờ phút này thiếu nữ chau mày, trong cơ thể bộc phát ra lực hấp dẫn mạnh mẽ, điên cuồng hấp thu chi lực thuần dương xung quanh, khí tức bắt đầu không ngừng tăng lên, giống như đang thử đột phá .

Một khắc này, thuần dương chi lực rốt cục cũng tiếp cận đến điểm cực hạn, không khí lâm vào giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, chợt mờ hồ có thể nghe được một tiếng vỡ vụn của bình chướng, mà khí tức của thiếu nữ cũng theo đó mà tăng vọt, trong nháy mắt đạt tới Hoàng giai đỉnh phong .

Sau khi đột phá, thiếu nữ cũng không vội kết thúc tu luyện, kiểm nghiệm thành quả, mà tiếp tục vận chuyển công pháp, củng cố cảnh giới .

Nhất là bây giờ, càng không thể sốt ruột, thiếu nữ hiển nhiên vẫn luôn duy trì trạng thái bình thản .

Sau mười phút, thiếu nữ nhả ra một ngụm trọc khí, mở hai mắt ra, trong mắt như có thần quang sáng lên, chói mắt vô cùng .

“Chúc mừng .”

Tần Giác cười nói .

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ hồng lên:

“May mắn mà thôi .”

Không thể không nói, thiên phú tu luyện của thiếu nữ biến thái vô cùng, bây giờ cách lần quán đỉnh linh lực lần trước vẫn chưa tới nửa tháng, thế mà lại đột phá lần nữa, với lại không hề có dấu hiệu bất ổn chút nào, cơ hồ đã không thua gì những đệ tử chân truyền của những đại tông môn kia.

Nếu bồi dưỡng thật tốt, sau này thành tựu của nàng chắc hẳn sẽ không thấp hơn Chí tôn .

Nghĩ như vậy, Tần Giác bỗng nhiên có chút tò mò, nếu như Bạch Nghiệp biết thì sẽ thế nào?

Dù sao, hắn chỉ nói cho Bạch Nghiệp biết công pháp mà Lạc Vi Vi tu luyện mà thôi, lại không nói thiên phú tu luyện của nàng ra.

Chương 35: Tần Giác Luyện Khí

“Vân Tịch? Nó tên là Vân Tịch sao?”

Thiếu nữ ngồi xổm bên cạnh cỏ dại, nghi ngờ hỏi:

“Vì sao cái tên lại giống tên nữ hài vậy.”

Tần Giác: “…”

Quả nhiên, không chỉ có một mình hắn suy nghĩ như vậy .

“Không lẽ, nó vốn chính là nữ hài tử?”

Thiếu nữ nghiêng đầu, cẩn thận quan sát, có ý nhìn ra mánh khóe từ đó.

Tần Giác: “…”

Ngươi chẳng lẽ không biết bình thường cỏ dại đều là loài lưỡng tính hay sao?

Ách … Nói vậy, nếu như sau này Vân Tịch thật sự hóa hình, vậy rốt cuộc là nam hay là nữ?

Nghĩ tới đây,Tần Giác cũng không khỏi cảm thấy có chút tò mò .

“Bá!”

Đột nhiên, ‘Vân Tịch’ chỉ huy cỏ lá, đâm về thiếu nữ, mang theo tiếng xé gió sắc bén, may mà thiếu nữ phản ứng cực nhanh, lập tức tránh khỏi .

Lấy cường độ thân thể bây giờ của Vân Tịch, công kích phát ra

gần như không hề thua kém đao kiếm, người bình thường rất dễ đâm bị thương, nhưng mà thiếu nữ cũng không phải là người bình thường .

“Vì sao nó lại chán ghét ta như vậy?”

Thiếu nữ rất phiền muộn .

Trên thực tế, vấn đề này Tần Giác cũng thấy rất kỳ lạ, thiếu nữ hình như chưa từng gây thù chuốc oán với ‘Vân Tịch’ mà đúng không, nhưng ‘Vân Tịch’ giống như luôn tràn ngập địch ý với thiếu nữ.

“Không biết, có thể là do … Nó không thích nữ?”

Tần Giác suy đoán.

“???”

“Hừ, được rồi, ta vẫn nên chăm chỉ tu luyện.”

Thiếu nữ nhếch miệng, tiếp tục ngồi xếp bằng tu luyện, hôm nay nàng không có lên lớp, lại vừa mới đột phá, cùng cây cỏ dại phân cao thấp, còn không bằng tự mình tu luyện cho tốt.

Thấy thế, Tần Giác bất đắc dĩ nhún vai, dứt khoát lại lấy ra Linh Cơ xem tiếp.

Qua một ngày nghiên cứu, Tần Giác dường như đã hiểu rõ Linh Cơ như lòng bàn tay, thứ đồ chơi này quả thực không khác máy tính bảng ở kiếp trước cho lắm, khác ở chỗ, trong này không thể chơi game, nhưng có thể đăng nhập, tìm kiếm tin tức cùng live stream, ngoài ra còn có công năng trò chuyện .

Đương nhiên, trọng yếu nhất là, mỗi người dùng đều có thể đem đồ mình muốn mua hoặc là đồ mình muốn bán đăng ở trang chủ, để cho mọi người xem, giống như một cái siêu thị cỡ lớn trên

mạng.

Cái này với võ giả mà nói, không thể nghi ngờ tăng thêm tính nhanh gọn.

Mặt khác, thế lực của bốn đại tông môn, càng sẽ có tài khoản chính thức thuộc về mình, Tần Giác đại khái xem qua một lượt, phát hiện bọn hắn tuyên bố phần lớn là tin tức về các hoạt động như 'Thị sát', 'Dạ hội', 'Giao lưu', cơ bản không khác gì lắm với mấy công ty trên Địa Cầu kia.

Về phần Huyền Ất Sơn, bởi vì là nơi vắng vẻ, thực lực khá thấp, Bạch Nghiệp lại là lần đầu tiên tiếp xúc với Linh Cơ, đương nhiên không có tài khoản chính thức gì.

Nhưng mà Ngụy gia cũng có một cái tài khoản chính thức, chẳng qua hiện nay cũng là chỉ tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

Một lát sau, Tần Giác cảm thấy có chút nhàm chán, thế là mở ra giao diện live stream .

Kỳ thật live stream cũng không chỉ có nhảy múa, còn có rất nhiều kỹ thuật khác như luyện khí, luyện đan, đa dạng vô cùng.

Bởi vì trước đó Tần Giác luyện chế một khẩu AK- 47, cho nên hắn cảm thấy hứng thú vô cùng với luyện khí, trực tiếp nhấn vào một live stream luyện khí.

Liên quan tới luyện khí, thực ra Tần Giác biết rất ít, khi trước lúc luyện chế AK- 47 hoàn toàn là bù lại kiến thức căn bản ngay lúc đó, ngay cả phù văn luyện khí cũng sử dụng phù văn cấp thấp nhất, không có bất kỳ thuộc tính gia trì nào.

Bởi vì thực lực hắn quá mạnh, dù chỉ là tiện tay luyện chế một thanh 'Bán thành phẩm', uy lực vẫn to lớn vô cùng, có thể so với Linh khí Chí tôn bình thường, nếu như đổi thành vật liệu tốt một chút, nói không chừng sẽ còn mạnh hơn.

“Mọi người nhìn kỹ, tiếp theo, ta sẽ dùng tam nguyên chân hỏa để luyện khối Xích Thiết này.”

Người trong màn hình nói ra .

Cái gọi là tam nguyên chân hỏa, trên thực tế là linh lực hệ hỏa của võ giả Địa giai, bởi vậy nếu muốn trở thành luyện khí sư, ít nhất phải là võ giả Địa giai trở lên, nếu không thì ngay cả cửa sổ cùng đừng hòng đụng vào .

Mà Xích Thiết là loại vật liệu luyện khí rất phổ thông, căn cứ vào giới thiệu của cuốn Kiến Thức Luyện Khí Cơ Bản, Xích Thiết mà hiện lên màu đỏ máu, nhiều nhất chỉ có thể luyện chế ra Linh khí Hoàng giai, trừ phi có thể giống Tần Giác một lần duy nhất chế tác ra được một số lượng lớn phù văn,cưỡng ép tăng lên phẩm cấp .

Nói một cách khác, tên đang nói này hẳn là đang luyện chế Linh khí Hoàng giai, thuộc về cấp bậc nhập môn.

Nếu như đổi thành người khác, căn bản sẽ khinh thường xem, dù sao trong mắt võ giả thì Linh khí Hoàng giai chính là rác rưởi, nhưng Tần Giác lại xem say sưa ngon lành .

Bởi vì có cái gọi là mơ tưởng xa vời, cho nên mặc dù Tần Giác đã luyện chế được một khẩu AK- 47 có thể đánh được võ giả Thiên giai, nhưng nghiêm túc suy nghĩ mà nói, kỹ nghệ của hắn ở phương diện luyện khí còn không bằng cả một luyện khí sư Hoàng giai.

Huống chi mỗi luyện khí sư đều có bí mật của riêng mình, lại làm sao có thể lấy bản lĩnh thật của mình trên live stream chứ, tên đang live trước mặt đương nhiên cũng như vậy, thủ pháp của hắn thuần thục vô cùng, không lâu sau liền luyện thành Xích Thiết.

“Tiếp theo ta sẽ vừa tạo hình, vừa phác hoạ phù văn, bộ phù

văn này là Ngũ Hành trận bên trong cuốn Phù Văn Đạo, có thể tăng lên uy lực của Linh khí trên diện rộng, lại có năm loại thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ gia trì .”

Phù Văn Đạo là một trong những thư tịch luyện khí lưu hành phổ biến nhất Linh Ương Giới, trong đó ghi chép lại bí pháp phù văn của Ngũ Hành trận đầu tiên đã khai sáng ra năm loại thuộc tính gia trì, chỉ tiếc theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều phù văn cường đại xuất hiện, mà Ngũ Hành trận dần dần trở nên phổ thông, trở thành mặt hàng phổ biến.

Nửa giờ sau, nam tử trong máy tính bảng khẽ quát một tiếng, mang theo một trần ù ù gió thổi, một thanh trường kiếm toàn thân đỏ thẫm, tựa như bảo thạch trong suốt sáng long lanh được luyện thành, chỉ thấy trên thân kiếm có năm đường vân ngân sắc bao quanh, phức tạp lại tối nghĩa, chính là Ngũ Hành trận .

“Hô,Linh khí Hoàng giai, Xích Kiếm, hoàn thành!”

Nam tử nhẹ nhàng thở ra:

“Thế nào, cũng không tệ lắm đúng không, có hứng thú thì có thể nhấn theo dõi nha .”

“…”

Xem hết toàn bộ quá trình nam tử luyện chế Xích Kpiếm, Tần Giác lâm vào trầm tư, thì ra … Luyện khí đơn giản như vậy à?

Tâm động không bằng hành động, Tần Giác lập tức đứng dậy tiến về Luyện Khí Các, đồng thời đã được như ý nguyện tìm ra Phù Văn Đạo, sau đó lại lấy thân phận Phó chưởng môn muốn đến lấy một đống vật liệu cao cấp, chuẩn bị tự mình ra tay luyện chế Linh khí .

Cũng giống như lần trước, Tần Giác vẫn quyết định luyện chế súng ống, có vật liệu cao cấp hơn, Tần Giác tin tưởng vũ khí luyện

chế ra lần này khẳng định sẽ vượt qua khẩu AK- 47 kia.

“Ngũ Hành trận, là phù văn gia trì đầu tiên có được năm loại thuộc tính …”

Cẩn thận nghiên cứu Ngũ Hành trận một lát, Tần Giác tiện tay bày bố một đạo bình chướng, ngăn cách chỗ có âm thanh, phòng ngừa ảnh hưởng đến thiếu nữ đang tu luyện bên cạnh.

Cho dù những tài liệu này cứng rắn vô cùng, ngay cả cường giả Thiên giai cũng rất khó phá hủy, nhưng Tần Giác chỉ cần không đến một giây liền luyện hóa dễ dàng, lập tức theo trí nhớ dáng vẻ chậm rãi tạo hình cho vũ khí.

Trôi qua khoảng chừng hai phút, một thứ có tạo hình thô kệch, sáu nòng súng rơi vào trong tay Tần Giác, nặng đến mấy trăm ký, nếu có người Địa Cầu ở đây, nhất định sẽ nhận ra, thứ Tần Giác luyện chế chính là Hỏa Thần!

Đương nhiên, thứ Tần Giác luyện chế ra chỉ là cái vỏ thôi, dù sao phù văn mới quan trọng .

“Ngũ Hành trận …”

Tần Giác khẽ nhúc nhích ngón tay, cẩn thận từng li từng tí khống chế linh lực, bắt đầu phác họa phù văn lên Hoả Thần.

Chương 36: Không Cẩn Thận Luyện Chế Được Thần Khí

Một võ giả dưới tình huống bình thường nếu muốn trở thành luyện khí sư, ngoại trừ nhất định phải có được thực lực Địa giai trở lên, thì còn phải có danh sư dạy bảo, học tập mấy năm kiến thức căn bản, sau đó chậm rãi lĩnh ngộ phù văn, nắm giữ ảo diệu trong đó đến thuần thục mới thôi .

Cho dù là kỳ tài ngút trời, cũng phải mất mấy tháng mới có thể miễn cưỡng nhập môn .

Bởi vậy bất luận là ở đâu, địa vị của luyện khí sư đều cực cao, một vị luyện khí sư cao giai, thậm chí có thể làm cho thực lực của một thế lực tăng lên mấy lần .

Ngoại trừ lần trước lúc luyện chế AK- 47, Tần Giác gần như chưa hề tiếp xúc qua luyện khí chớ đừng nói chi là học tập mấy năm, bởi vậy hắn chỉ có thể nhảy qua bước này, tiến hành bước khó khăn nhất phác họa phù văn.

Mặc dù Phù Văn Đạo đã biến thành hàng thông thường, nhưng dù sao Ngũ Hành trận cũng là cái phù văn đầu tiên khai sáng ra năm loại thuộc tính, so sánh với phù văn cấp thấp lúc Tần Giác luyện chế AK- 47 sử dụng thì phức tạp hơn không ít lần.

Đương nhiên, Tần Giác cũng có được ưu thế thuộc về mình, chính là linh lực vô tận kia, không cần lo lắng thất bại, cho dù thất bại, hắn cũng có thể dùng thần thông cưỡng ép xóa đi, bắt đầu lại lần nữa.

Ôm cách nghĩ này, Tần Giác bắt đầu bắt tay phác hoạ Ngũ

Hành trận .

Quả nhiên, lần thứ nhất là thất bại .

Cũng có lẽ là bởi cơ duyên của Tần Giác quá nhiều, cho dù thất bại, phù văn vẫn phủ kín thân thương, dát lên Hoả Thần một tầng ngân sắc, điều này khiến cho Tần Giác có cảm giác tự mình vượt qua tường lửa .

Nhưng ngược lại cũng không được tính là thất bại hoàn toàn, bởi vì Tần Giác đã phác họa xong Ngũ Hành trận, chỉ là thuộc tính Thổ và Mộc để gia trì phù văn vẫn không thể kích hoạt .

Nghiêm túc suy nghĩ một lát, Tần Giác xóa đi phù văn trên thân thương, làm lại từ đầu .

Lần thứ hai, Tần Giác vẫn thất bại, nhưng thuộc tính Thổ gia trì phù văn lại thành công kích hoạt, chỉ còn lại có Mộc .

Bởi vì cái gọi là mục tiêu cao, đạt được trung bình; mục tiêu trung bình, thì chỉ đạt được kết quả kém, lần này Tần Giác vứt bỏ đi ý nghĩ không cần thiết lúc trước, càng thêm tập trung nghiêm túc .

Không biết qua bao lâu, nghe được tiếng vang nhỏ, thân thương khẽ chấn động, lập tức tia sáng bắn ra chói mắt, Tần Giác cuối cùng cũng thành công kích hoạt được tất cả thuộc tính của phù văn!

Mà tại một khắc Tần Giác hoàn thành này, linh khí giữa thiên địa bỗng nhiên điên cuồng tụ về phía Hoả Thần, Tần Giác giật nảy mình .

Tình huống này là sao?

Trên sách cũng không có nói sẽ xảy ra chuyện này.

May mà Tần Giác đã bố trí bình phong từ sớm, không thì đã ảnh hưởng đến thiếu nữ.

Trong lúc Tần Giác kinh ngạc, càng ngày càng nhiều linh khí tụ đến, tràn vào trong thân Hoả Thần, mà khi linh khí tràn vào thì những đường ngân sắc sáng chói kia dần dần biến thành kim sắc!

Chờ chút!

Không phải kim sắc phù văn là biểu tượng Linh khí cấp Chí tôn trở lên sao?

Linh khí cũng phân cao thấp, phù văn đương nhiên cũng không ngoại lệ, trong đó đường vân ngân sắc được xưng là 'Bạc phù', dù cho phù văn ngân sắc cao cấp nhất, cũng chỉ có thể luyện chế ra Linh khí Thiên giai.

Mà phù văn kim sắc thì được xưng là 'Kim phù', có thể luyện chế ra Linh khí cấp Chí tôn trở lên, không chỉ tăng cường thuộc tính đều trên phạm vi lớn, mà có thể ngưng tụ thiên địa chi lực*.

*Thiên địa chi lực: Lực lượng của trời đất

Giống như Tử Linh Hoàn cùng Tuyệt Đối Phòng Ngự mà Ngụy Long Thao sử dụng trước đó, rõ ràng là chỉ có Thiên giai trung kỳ, lại có thể vượt qua một đại cảnh giới, cùng cường giả Chí tôn ngang nhau, có thể thấy được kim phù mạnh mẽ bao nhiêu .

Nhưng mà phù văn kim sắc vô cùng hiếm, với lại đa số đều đã thất truyền, rất khó nắm giữ, chỉ có một số ít luyện khí sư cao giai mới biết, bởi vậy mỗi vị luyện khí sư có thể luyện chế ra Linh khí Chí tôn, địa vị đều không thua gì những cường giả Truyền Kỳ cảnh cả .

Tần Giác hơi mờ mịt, hắn vội vàng cầm lấy Phù Văn Đạo nhìn thử, không sai, Ngũ Hành trận thuộc về bạc phù, thậm chí bạc phù cũng không đạt được trình độ cao nhất.

Cho nên … Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ Ngũ Hành trận còn có thể tự động thăng cấp?

Vấn đề là, nếu như Ngũ Hành trận có thể tự động thăng cấp mà nói, thì làm sao lại biến thành hàng thông thường? Huống chi hắn vừa rồi nhìn hướng dẫn kia cũng không có xuất hiện tình huống tự động thăng cấp a .

Không để Tần Giác suy nghĩ rõ ràng, toàn bộ Hoả Thần đã biến thành màu vàng, nếu là để ở trong game, nhất định lại là một món đạo cụ mua bằng vàng.

Điều này không khỏi làm Tần Giác nhớ tới nỗi sợ hãi bị chi phối bởi một con chim cánh cụt trong kiếp trước.

Sau khi Hoả Thần hoàn toàn biến thành màu vàng, khí tức giữa thiên địa vậy mà dần dần khôi phục lại bình thường, Tần Giác nhìn khẩu Hoả Thần hoàng kim trước mắt, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Cái này chỉ sợ là kim phù Linh khí xa hoa nhất từ trước tới nay ở Linh Ương Giới a?

Tần Giác thế mà nhớ rõ, vô luận là Tử Linh Hoàn hay Tuyệt Đối Phòng Ngự, thì cũng đều chỉ có một đạo kim phù mà thôi, so sánh với nhau, cả hai chính là khác biệt như ngày và đêm.

“Ách … Ta đây là không cẩn thận luyện chế được một thanh thần khí sao?”

Qua nửa ngày, Tần Giác lấy lại bình tĩnh, cầm lấy Hoả Thần hoàng kim, chuẩn bị thử uy lực một chút.

Nhưng nghĩ lại, nếu như uy lực quá lớn,sẽ trực tiếp san bằng Huyền Ất Sơn thì làm sao bây giờ?

Rơi vào đường cùng, Tần Giác đành phải thi triển thuần di, chuyển sang nơi khác .

Một giây sau, Tần Giác xuất hiện ở một vùng hoang da mênh mông, nơi này linh khí khô kiệt, tài nguyên thiếu thốn, đừng nói thành thị, ngay cả nửa bóng người cũng không có .

Tần Giác nâng Hoả Thần hoàng kim lên, nhắm ngay một đỉnh núi phía xa, sau đó vận chuyển linh lực, thắp sáng phù văn .

Để cho an toàn, Tần Giác cũng không có kích hoạt gia trì năm loại thuộc tính, thậm chí cũng chỉ đốt sáng phù văn có một phần mười .

Cộc cộc cộc!

Sáu họng súng phun ra ánh sáng màu lam lóa mắt, chuyển động thần tốc, bắn đến ngọn núi phía xa.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, vô số đá vụn nổ tung, linh lực kinh khủng như gió bão lấy ngọn núi làm trung tâm quét ra, đồng thời không ngừng khuếch tán ra ngoài, ở vào vị trí trung tâm ngọn núi gần như trong nháy mắt hóa thành tro tàn, giống như muốn nuốt chửng cả trời đất .

“Lợi hại như vậy?”

Tần Giác sững sờ, vội vàng ngừng bắn, lui về phía sau .

Bạo tạc kéo dài gần một phút đồng hồ, hình thành đám mây hình nấm to lớn, vạn dặm xung quanh cũng vì thế mà chấn động .

Khi khói bụi tiêu tán, đâu chỉ có một đỉnh núi, toàn bộ dãy núi đều đã bị san thành đất bằng, thậm chí còn lõm xuống phía dưới mấy mét.

Uy lực kiểu này, dường như chẳng thua kém gì một kích toàn lực của cường giả Truyền Kỳ cảnh!

Đây chỉ là đốt sáng một phần mười phù văn mà thôi, nếu thắp sáng toàn bộ hoặc là kích hoạt năm loại thuộc tính, tổn hại kia quả thật không dám tưởng tượng .

May mà Tần Giác đã sớm đổi chỗ, nếu không chỉ sợ Huyền Ất Sơn đã biến mất .

“Quả nhiên không hổ là Hoả Thần bản hoàng kim.”

Tần Giác chậc lưỡi, hài lòng nói .

Không nghĩ tới mình tùy tiện luyện chế thôi vậy mà luyện được một kiện siêu việt Chí tôn, thậm chí là Thần khí Truyền Kỳ, nếu để cho mấy đại sư luyện khí nghiên cứu trên trăm năm nhiều nhất chỉ luyện ra được được Linh khí Địa giai, Thiên giai kia biết được, thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào .

Bất quá khẩu Hoả Thần hoàng kim này mặc dù uy lực cường hãn, nhưng lại chính là một lỗ đen hút linh lực, theo Tần Giác suy đoán, cho dù là cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng không cách nào khởi động, trừ phi là giống như Tần Giác có linh lực vô tận.

“Đã không còn sớm nữa cần phải trở về .”

Kiểm tra uy lực của Hoả Thần hoàng kim xong, Tần Giác lần nữa thi triển thuấn di, biến mất khỏi mảnh hoang dã này .

Sau khi Tần Giác đi không bao lâu, phía dưới phế tích bỗng nhiên xông ra hai bóng người quần áo tả tơi, đầy bụi đất đầy người, khí tức suy yếu vô cùng .

Hai người nhìn nhau, lại nhìn chung quanh, mặt mũi tràn đầy mờ mịt .

“Vừa rồi … Xảy ra cái gì?”

Một người trong đó khàn giọng nói .

“Không biết, nhưng mà … Chúng ta hình như được cứu .”

Một người khác như trút được gánh nặng .

Chương 37: Tử yêu

Triệu Thiết Trụ và Vương Nhị Hỉ chính là đệ tử chân truyền của một trong bốn đại tông môn của Nam cảnh Kiếm Tông, hai người đều là đạt đến cấp bậc Thiên giai, thuộc về thiên tài tuyệt đỉnh.

Lần này hai người ra ngoài lịch luyện, bởi vì nghe nói gần Tây cảnh hoang dã sắp có bí bảo xuất thế, cho nên từ vạn dặm xa xôi chạy tới nơi này .

Trải qua hai tháng chờ đợi, bí bảo rốt cục xuất hiện, lập tức các võ giả đến từ các nơi vì cướp đoạt bí bảo, không chút do dự xuất lực chém giết, cảnh tượng thảm thiết vô cùng.

Triệu Thiết Trụ cùng Vương Nhị Hỉ đương nhiên cũng không ngoại lệ .

Đúng lúc này, tai nạn giáng lâm.

Không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện một đám cường giả dị tộc, không nói hai lời trực tiếp động thủ với bọn họ, vốn dĩ bởi vì đoạt bảo đã tử thương vô số, còn lại một số võ giả hoặc là có thương tích trong người, hoặc là linh lực tiêu hao quá độ, làm sao có thể là đối thủ của cường giả dị tộc, chiến đấu dường như là nghiêng về một bên.

May mà Triệu Thiết Trụ cùng Vương Nhị Hỉ phản ứng nhanh, gấp rút thi triển độn thuật của tông môn trốn thoát .

Nhưng mà những cường giả dị tộc kia lại không có vì vậy mà từ bỏ, lại liên tục truy giết bọn họ ba ngày ba đêm, trên đường đi hai người vừa đánh vừa lui, thương thế càng thêm nặng.

Ngay lúc bọn hắn đi xuyên qua dãy núi này, sắp chống đỡ không nổi nữa bị đuổi kịp, dãy núi sau lưng đột nhiên nổ tung … Nổ …

Đúng vậy, Triệu Thiết Trụ tin chắc mình không có nhìn lầm, giống như tận thế đến, những cường giả truy sát bọn hắn kia trong nháy mắt bị ánh sáng hút vào, ngay cả xương cốt cũng không sót lại một chút cặn nào, nếu không phải Triệu Thiết Trụ cùng Vương Nhị Hỉ đã rời khỏi dãy núi, lại lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào lòng đất, chỉ sợ sớm đã cùng những cường giả dị tộc kia quy thiên chung rồi.

Dù vậy, hai người nhưng vẫn bị lực phản chấn làm bị thương, suýt nữa mất mạng .

“Ngươi không sao chứ?”

Triệu Thiết Trụ nhìn về phía sư đệ đồng môn.

“Không có việc gì .”

Vương Nhị Hỉ lắc đầu, có thể giữ được tính mạng đã là may mắn, chút thương thế ấy thì coi là cái gì .

Lập tức hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía vết lõm to lớn trước mắt, nuốt ngụm nước miếng .

“Cái này …”

Triệu Thiết Trụ kinh ngạc nói không ra lời, đến tột cùng là nhân vật gì mới có thể tạo ra sức phá hủy kinh người như thế?

“Chẳng lẽ vừa rồi có vị võ đạo Chí tôn đi qua nơi này?”

“Không đúng, hẳn là võ đạo Truyền kỳ .”

Vương Nhị Hỉ kiên định nói .

Lời vừa nói ra, không khí lâm vào yên tĩnh .

Phóng mắt hết Nam cảnh, cho dù là bốn đại tông môn, số lượng cường giả Truyền Kỳ cảnh không vượt qua mười ngón, hơn nữa mỗi một vị đều uy danh hiển hách, chấn nhiếp càn khôn .

Nơi này làm sao có thể đột nhiên xuất hiện một vị võ đạo Truyền kỳ? Với lại không hiểu làm sao mà phải hủy đi cả dãy núi này?

Hoặc là nói, đối phương vốn là muốn ra tay với những cường giả dị tộc, chỉ là không kịp dừng tay, không cẩn thận hủy luôn cả dãy núi?

“Không quản ra sao, vị Truyền kỳ này hẳn không phải là địch nhân .”

Triệu Thiết Trụ miễn cưỡng lộ ra dáng vẻ tươi cười .

“Ta cũng thấy vậy .”

Vương Nhị Hỉ đồng ý .

Hít một hơi thật sâu, Triệu Thiết Trụ giữ vững tinh thần nói:

“Chúng ta vẫn là mau chóng thông tri cho tông môn, dị tộc đột nhiên xuất hiện, nhất định có âm mưu gì .”

Linh Ương Giới bao la vô biên, tràn ngập các loại sinh linh, đương nhiên không chỉ có nhân tộc, mà dị tộc truy sát bọn hắn trước đó, chính là một loại chủng tộc có làn da màu tím, được xưng là “Tử yêu”, bọn hắn từng tên đều có dáng người khôi ngô, lực lớn vô cùng, ngay cả nữ tử cũng không ngoại lệ .

Bởi vì tử yêu tính cách bạo ngược, rất thích chiến đấu, ba trăm năm trước đã bị bốn đại tông môn liên hợp trục xuất khỏi Nam cảnh, chỉ có thể ở chỗ giao nhau giữa Tây cảnh và Nam cảnh tham

sống sợ chết, nơi đó hoàn cảnh ác liệt, tài nguyên thiếu thốn, thời gian lâu dài sớm muộn cũng sẽ diệt vong, bởi vậy bốn đại tông môn cũng không có tiếp tục truy kích, không nghĩ tới hôm nay lại ngóc đầu trở lại .

“Ừ, chúng ta rời khỏi nơi này trước, để tránh gặp lại những tên tử yêu khác.”

Vương Nhị Hỉ nói xong, vừa muốn xuất phát, bỗng nhiên sắc mặt trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi .

“Sư đệ!”

Triệu Thiết Trụ kinh hãi, liền vội vàng tiến lên đỡ lấy Vương Nhị Hỉ

“Sư đệ, ngươi thương thế quá nặng, vẫn là để ta đến cõng ngươi đi .

Nghe vậy, sắc mặt Vương Nhị Hỉ hơi hồng, nhưng không có cự tuyệt: “Được.”

Triệu Thiết Trụ mừng thầm, trải qua lần sinh tử này, quan hệ của hai người bọn họ lại gần hơn một bước, thế là hắn lập tức cõng Vương Nhị Hỉ lên, bay đến thành thị gần nhất .

Sau khi hai người rời đi, mảnh hoang dã này hoàn toàn khôi phục yên tĩnh, không biết qua bao lâu, nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng xé gió chói tai, ngay lập tức mười tên lưng hùm vai gấu, tựa như cự nhân hình xuất hiện trong tầm mắt, quan trọng nhất là, da của tất cả bọn hắn đều là màu tím .

Mười tên tử yêu dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, sau khi bọn hắn nhìn thấy phế tích của dãy núi, lập tức ngừng lại .

“Đại vương, khí tức của điện hạ là biến mất ở nơi này.”

Một tên tử yêu cung kính nói, giọng nói có chút run rẩy .

Ai cũng đều có thể nhìn ra, chỉ sợ vị điện hạ kia đã dữ nhiều lành ít .

“…”

Được xưng đại vương tử yêu là người cao hơn hai mét, hở ngực lộ ra vẻ tráng hán, chỉ thấy nó mặc lên người da lông của yêu thú, vết sẹo trải rộng khắp toàn thân, nhìn qua như hung thần ác sát .

“Không ngờ rằng nhân tộc lại có cường giả cấp bậc Truyền Kỳ cảnh xuất thủ!”

Tráng hán da tím trầm giọng nói .

“Cái gì?”

Tráng hán da tím cùng hơn mười tên tử yêu đi theo sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

“Hừ, sợ cái gì, cho dù là Truyền kỳ thì làm sao, Tử linh tộc chúng ta lần này ngóc đầu trở lại, chính là đến rửa sạch sỉ nhục ba trăm năm trước, để bốn đại tông môn biết, thống khổ của chúng ta trong ba trăm năm qua!”

Tráng hán lạnh lùng nói:

“Liên hệ những bộ lạc khác, chiến tranh giữa chúng ta và nhân tộc, có thể bắt đầu .”

“Vâng!”

“…”

…

Giờ phút này, Tần Giác còn không biết, trời xui đất khiến sao mà bản thân lại cứu hai tên đệ tử Kiếm Tông, càng không biết là, bởi vì hành động của hắn, trong lúc vô tình đã đẩy nhanh cuộc chiến giữa Tử linh tộc cùng nhân tộc.

Trở lại Huyền Ất Sơn, trời đã tối, Tần Giác thu hồi Hoả hoàng kim, thấy thiếu nữ vừa mới kết thúc tu luyện, đang đứng dậy chuẩn bị rời đi .

Nhìn thấy Tần Giác, thiếu nữ hơi kinh ngạc "Ta còn tưởng rằng ngươi đi ngủ rồi chứ."

"…"

Ta là người thích ngủ vậy sao?

Ách … Hình như đúng là như vậy .

Thấy Tần Giác trầm mặc không nói, thiếu nữ phất phất tay nói:

"Ta đi đây, ngày mai gặp ."

"Ngày mai gặp ."

Nơi này nghiễm nhiên đã trở thành nơi để thiếu nữ tu luyện, chỉ cần không có chương trình học, cơ bản mỗi ngày đều sẽ tới .

Ngay lúc Tần Giác dự định làm đồ ăn ngon, khao bản thân mình, chỗ đại điện đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, Tần Giác liền nhìn thấy một đoàn khói đen bốc lên không trung, ngưng tụ thành một cái đầu lâu đáng sợ, âm trầm.

"???"

Chẳng lẽ lại là thằng ngu nào đến tìm phiền toái nữa?

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác cấp tốc đến bên ngoài đại

điện, hắn còn chưa đi vào, một bóng người đen như mực đã từ bên trong chạy ra .

Tần Giác chăm chú nhìn, chính là chưởng môn Huyền Ất Sơn, Bạch Nghiệp!

“Sư huynh, ngươi đây là …”

Tần Giác khóe miệng run rẩy, không hiểu cho lắm .

“Khụ khụ khụ!”

Giờ phút này cả người Bạch Nghiệp đầy bụi đất, chật vật không chịu nổi, nơi nào còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt bình thường nữa, bộ dáng không giận tự uy, hiển nhiên đã biến thành một người da đen .

Bị Tần Giác ngăn lại, Bạch Nghiệp xấu hổ xoa xoa đôi tay, nói: “Ha ha, không có gì, chỉ là lúc vừa mới luyện đan không giữ lửa cho tốt, không cẩn thận … Nổ lô .”

Tần Giác: “…”

Chương 38: Chưởng Môn Sư Tổ, Thần Uy Cái Thế

Làm chưởng môn Huyền Ất Sơn, Bạch Nghiệp bình thường yêu thích nhất là Cất rượu và luyện đan .

Ở phương diện cất rượu, Bạch Nghiệp có thể nói là cấp bậc đại sư, rất nhiều thợ nấu rượu chuyên nghiệp đều kém hắn xa tít tắp, bởi vậy lần trước lúc Tần Giác tiến vào hầm rượu, rượu ngon bên trong cơ hồ đều bị hắn quét sạch không còn gì.

Về phần luyện đan, Bạch Nghiệp chính là tay mơ từ đầu đến đuôi, không, nói tay mơ chính là đề cao hắn, phải nói là rác rưởi .

Cho đến tận lúc này, Bạch Nghiệp luyện ra đan dược, không có một cái nào có thể ăn, đúng vậy, một cái cũng không có!

Quen biết Bạch Nghiệp đều biết, trước kia hắn nuôi rất nhiều sủng vật, có mấy con thậm chí đạt đến cấp bậc Huyền giai, dùng để làm tọa kỵ uy phong vô cùng,nhưng từ sau khi Bạch Nghiệp tự luyện chế đan dược đút cho những sủng vật kia, Tần Giác đã không còn gặp lại bọn chúng .

Nghe nói có một sủng vật trong đó sau khi ăn đan dược do Bạch Nghiệp luyện chế đột nhiên hóa thành ngựa giống, chiến đấu ba ngày ba đêm, đến chết mới thôi .

Lại có một con bị tiêu chảy nửa tháng, ruột cũng kéo ra ngoài, chết không nhắm mắt .

Còn có một con hơi may mắn, chỉ là lông điên cuông dài ra, lông mũi …

…

Tóm lại, vì giữ mạng nhỏ của mình, những sủng vật còn lại toàn bộ đều trốn ra khoải Huyến Ất Sơn ngay trong đêm, nếu không có đại trưởng lão cực lực ngăn cản, thậm chí xém chút nữa đã cùng Bạch Nghiệp đánh nhau, chỉ sợ cả sư thứu được nuôi ở Huyền Ất Sơn cũng đã chạy trốn .

Trải qua chuyện này, Bạch Nghiệp rút kinh nghiệm xương máu, đem ma trảo đưa về phía hai đồ đệ của hắn…

May mà Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh đều đã đạt tới cấp bậc Địa giai, lại có linh lực hộ thể, cho dù bị tra tấn khổ đến không thể tả, nhưng cuối cùng cũng không có nghẻo.

Kỳ thật Bạch Nghiệp vốn là muốn để Tần Giác thử đan giúp hắn, nhưng lại đổi lấy một trận bị Tần Giác đánh đập, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ .

Từ trên tổng hợp lại, Bạch Nghiệp luyện chế không phải đan dược, mà là độc dược!

Không nói khoa trương đâu, đối với Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh mà nói, Bạch Nghiệp mỗi lần luyện đan, đều là một trận đại nạn.

Lần này khoa trương hơn, vậy mà trực tiếp nổ lô!

“Ngươi tại luyện chế cái gì?”

Tần Giác im lặng .

“Không có gì, một đan dược tứ phẩm bình thường mà thôi .”

Bạch Nghiệp thả lỏng nói .

“Tứ phẩm?”

Tần Giác lập tức nhịn không được mà liếc hắn, nhất phẩm đan dược ngươi đều luyện không tốt, thế mà còn muốn luyện tứ phẩm? Khó trách sẽ nổ lô!

Bất quá đổi góc độ mà suy nghĩ, Bạch Nghiệp luyện chế đan dược ngay cả cường giả Thiên giai cũng không thể miễn dịch được, ngược lại là đạt đến cấp bốn từ dưới đếm lên.

So ra thì Tần Giác mặc dù chưa hề luyện chế qua Linh khí, nhưng hai lần liên tục đều luyện chế thành công, lần thứ hai càng là luyện chế được một khẩu Hoả Thần hoàng kim, có lẽ đây chính là cái gọi là chênh lệch thiên phú.

“Ta chỉ là tùy tiện thử một chút mà thôi, không có nghĩ đến đan dược này lại phức tạp như vậy, may mà ta chạy nhanh, không có bị nổ thương, ngươi không cần lo lắng .”

Bạch Nghiệp vỗ vỗ ngực, không có vấn đề nói .

Tần Giác: “…”

Ta lo lắng cho ngươi lúc nào?

“Xảy ra chuyện gì .”

Lúc này đại trưởng lão nghe thấy tiếng động chạy đến, sắc mặt nghiêm túc, sau khi hắn nhìn thấy Tần Giác, sững sờ:

“Tần Giác sư đệ, ngươi ở đây à.”

Liên quan tới chuyện diệt sạch toàn bộ cao tầng Ngụy gia, đại trưởng lão đã biết từ sớm, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Tần Giác làm, bởi vậy hiện tại lúc đối mặt với Tần Giác, đại trưởng lão luôn có loại cảm giác không chân thật.

Giống như bằng hữu chơi đùa từ nhỏ đến lớn đột nhiên có một ngày nói cho ngươi hắn là quốc vương của một quốc gia nào đó,

tin rằng nếu đổi lại là ai, trong lúc nhất thời cũng có chút khó mà tiếp nhận .

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, không có nhiều lời, không phải có người đến tìm phiền toái, vậy thì hắn vậy cũng không cần phải tiếp tục ở chỗ này .

“…”

Đưa mắt nhìn Tần Giác đi xa, đại trưởng lão quay đầu hỏi:

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta vừa rồi lúc luyện đan không cẩn thận nổ lô .”

“???”

“…”

…

Đêm đó, sao đầy trời, trăng bạc như lưỡi câu, Tần Giác nằm ở trên giường ngáy o o, bỗng nhiên bị một tiếng vang thật lớn làm cho bừng tỉnh .

“Tiếng gì vậy .”

Tần Giác không kiên nhẫn đi ra ngoài viện, sau đó liền thấy một đám khói đen đầu lâu dâng lên ở phía đại điện, không hề nghi ngờ, Bạch Nghiệp lại nổ lô .

Động tĩnh lớn như thế, lại là tại ban đêm, rất nhanh đã kinh động toàn bộ Huyền Ất Sơn, vô số ánh đèn sáng lên, giống như bầu trời bị treo ngược .

“Mọi người không cần phải sợ, ta là chưởng môn Bạch Nghiệp,

vừa rồi chỉ là ta đang nghiên cứu tự sáng tạo võ kỹ mà thôi …”

Thanh âm của Bạch Nghiệp vang lên, truyền khắp Huyền Ất Sơn, cực kỳ vô sỉ mà lựa chọn giấu diếm sự thật .

“Thì ra là chưởng môn sư tổ đang tự sáng tạo võ kỹ a, thật là khổ cực.”

“Chưởng môn sư tổ vì bảo hộ chúng ta mà đã trễ thế như vậy còn chưa đi nghỉ ngơi, không được, ta cũng phải nỗ lực tu luyện!”

“Ô ô ô, chưởng môn sư tổ thật tốt, này mới chính là võ giả mẫu mực mà chúng ta cần noi theo .”

“Chưởng môn sư tổ thần uy cái thế, thiên hạ vô song!”

“Chưởng môn sư tổ thần uy cái thế, thiên hạ vô song!”

“…”

Tiếng la lên kéo dài chừng mười phút mới dừng, chợt thần sắc của các đệ tử đều phấn khởi bắt đầu tu luyện, nghiễm nhiên coi Bạch Nghiệp là trở thành thần tượng.

Có lẽ cả bản thân Bạch Nghiệp đều không ngờ rằng, hắn chỉ thuận miệng bịa lý do, thế mà đã thúc đẩy rất nhiều đệ tử nâng cao tinh thần phấn đấu như vậy, quả nhiên lực lượng bổ não mới là đáng sợ nhất .

Mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác trợn mắt hốc mồm, còn có thể như vậy được sao?

Lắc đầu, Tần Giác tiện tay bày bố thêm bình phong, ngăn cách với thanh âm bên ngoài, sau đó tiếp tục trở về phòng đi ngủ, hắn cũng không muốn lại bị Bạch Nghiệp đánh thức .

Hôm sau, sáng sớm .

Tần Giác duỗi lưng một cái, mơ mơ màng màng tỉnh lại, sau đó cầm theo bầu rượu đi đến bên sườn đồi, chuẩn bị giống như thường ngày mà tưới cho Vân Tịch mấy giọt linh tửu … Chờ đã!

Vân Tịch đâu?

Tần Giác khẽ giật mình, chỉ thấy trên bãi cỏ xanh nhạt, gốc cỏ dại sinh ra linh khí kia đã sớm đã biến mất không thấy đâu, giống như chưa từng tồn tại .

“Chẳng lẽ bị người ta nhổ đi?”

Tần Giác ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hắn liền phủ định ý nghĩ này, không nói tới nơi này bình thường ngoại trừ hắn cùng Lạc Vi Vi căn bản không ai đến, coi như thực sự có người nhổ Vân Tịch đi, hắn cũng có thể nhìn ra được, nhưng mà ở đó cũng không có lưu lại khí tức của người khác .

Ngay khi Tần Giác dự định thi triển thần thông, nhìn xem rốt cục chuyện gì đã xảy ra thì bỗng nhiên có vật gì đó đụng một cái vào góc áo hắn .

Tần Giác vô ý thức cúi đầu, sau đó liền thấy bên chân mình vậy mà có một gốc cỏ dại cao hơn một thước đứng đấy, chính là Vân Tịch biến mất không thấy gì kia!

“Ngươi …”

Thấy thế, Tần Giác đầu tiên là sững sờ, lập tức kinh ngạc nói:

“Ngươi có thể thoát khỏi thổ nhưỡng?”

Cỏ dại tên là Vân Tịch gật “Đầu” một cái, biểu thị đúng vậy .

Tần Giác: “!”

Mặc dù hắn đã đi tới thế giới này mười năm, nhưng còn chưa hề gặp qua ‘Cỏ dại’ có thể hành tẩu, chẳng lẽ đây chính là sự khác

nhau giữa có được linh trí và không có linh trí?

Cộc cộc cộc .

Đúng lúc này, Vân Tịch nâng rễ cỏ lên, chạy tới phía đá xanh, thuần thục cắm mình vào thổ nhưỡng, khôi phục lại bộ dáng như trước.

Tần Giác như có điều suy nghĩ, xem ra Vân Tịch mặc dù đã có thể thoát ly thổ nhưỡng, nhưng lại có thời gian hạn chế, không thể ở bên ngoài quá lâu .

Nhưng mà phải biết, Vân Tịch hiện tại vẫn chỉ là linh thảo cấp một mà thôi, nếu như cấp hai, cấp ba thì sao?

Tần Giác nở nụ cười, linh tửu của mình cuối cùng cũng không lãng phí .

Chương 39: Sư Huynh Của Ta Không Đáng Tin Lắm

Bởi vì Ngụy gia bị diệt, Tinh môn giải tán nên sinh hoạt thường ngày của Tần Giác lại khôi phục như bình thường .

Thế là thường xuyên có thể nhìn thấy một thân ảnh ở bên sườn đồi Huyền Ất Sơn, thiếu niên bạch y tung bay, thư giãn thích ý nằm trên đất, bên cạnh là một gốc cỏ dại tản ra linh khí nhàn nhạt, mà ở cách đó không xa là một thiếu nữ đang ngồi xếp bằng, đắm chìm trong tu luyện .

Mặc dù tổ hợp này có hơi quái dị, nhưng mà không có chút nào không hài hòa cả ngược lại để cho người ta cảm thấy có chút ấm áp khó hiểu.

Trong nháy mắt nửa tháng trôi qua, sinh hoạt mỗi ngày của Tần Giác đều lặp đi lặp lại, nếu như đổi thành người khác, chỉ sợ sớm đã hỏng mất, nhưng mà Tần Giác đã quen rồi, dù sao chỉ cần có rượu uống là được .

Hôm nay, Tần Giác đang nằm ngủ trên bãi cỏ, bầu trời bỗng nhiên tối sầm, giống như muốn mưa .

Tần Giác ngẩng đầu nhìn thiếu nữ vẫn đang tu luyện, tiện tay vung ra một quyền.

Hô!

Không có bất kỳ thanh âm gì, như gió thu thổi lá rụng, mây đen đầy trời lấy mắt thường có thể thấy liền tức tốc tiêu tán, bầu trời vốn dĩ vẫn âm trầm vậy mà trong nháy mắt trở nên tràn ngập

ánh nắng tươi sáng, thậm chí còn có chút nóng bức .

Làm xong chuyện này, Tần Giác thu hồi quyền, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lúc này, Lạc Vi Vi đang tu luyện lại rất nghi hoặc, nàng vừa nãy rõ ràng mới cảm giác được thuần dương chi lực chung quanh đột nhiên giảm xuống trên phạm vi lớn, nhưng lại không hiểu sao mà khôi phục?

Suy tư một lát, thiếu nữ không nghĩ ra, cuối cùng cũng lựa chọn từ bỏ, tiếp tục nghiêm túc tu luyện .

“Sư thúc … Sư thúc … Không hay rồi!”

Ngay lúc Tần Giác chuẩn bị ngủ tiếp, Trương Kỷ Trần bỗng nhiên vội vã chạy tới, mặt mũi tràn đầy khẩn trương .

“Làm sao?”

Tần Giác nhíu mày, chậm rãi đứng dậy .

“Sư phụ … Sư phụ lão nhân gia ông ấy đã hôn mê hơn nửa ngày, đến nay không có tỉnh lại .”

Trương Kỷ Trần ngữ khí lo lắng nói .

“???”

“Đến cùng chuyện gì xảy ra?”

Tần Giác chất vấn nói, lấy tu vi Thiên giai đỉnh phong của Bạch Nghiệp, làm sao có thể vô duyên vô cớ hôn mê .

“Sư phụ ông ấy …”

Trương Kỷ Trần có hơi do dự, không biết nên giải thích thế nào .

“Nói!”

Thở dài, Trương Kỷ Trần đành phải chi tiết nói tới:

“Sư phụ ông ấy … Tự mình ăn đan dược do mình luyện chế, sau đó vẫn hôn mê đến bây giờ .”

Tần Giác: “???”

Sau chuyện nổ lô lần trước, Bạch Nghiệp giống như mở ra ô cửa sổ ở tầng nhà nào đó rồi, cứ cách một đoạn thời gian liền nổ lô một lần .

Tần Giác tính toán đơn giản một chút, nửa tháng này Bạch Nghiệp nổ lô ít nhất là ba mươi lần, trung bình mỗi ngày hai lần .

Về sau, những đệ tử mới kia đều đã thành thói quen, mất đi kích động ban đầu.

Hiện tại thì hay rồi, vậy mà ngay cả đan dược do mình luyện chế cũng dám ăn!

“Dẫn ta đi.”

Tần Giác im lặng .

“Vâng.”

Trương Kỷ Trần nhẹ nhàng thở ra, vội vàng dẫn Tần Giác đi đến nơi Bạch Nghiệp hôn mê.

Giờ phút này Bạch Nghiệp đang nằm trên mặt đất ở đại điện, mặt không biểu tình, giống như đang ngủ thiếp đi, nhưng không có hô hấp gì cả.

Nếu như là người bình thường, nhất định đã có thể cử hành hậu sự rồi, nhưng mà Bạch Nghiệp không phải là người bình thường, chỉ cần khí tức vẫn còn, thì có nghĩa là chưa có chết .

“Sư thúc .”

Nhìn thấy Tần Giác tới, Võ Anh canh giữ ở bên cạnh Bạch Nghiệp vội vàng đứng lên nói .

“Ừm .”

Tần Giác nhẹ gật đầu, trong mắt hình như có kim quang lóe lên.

“Thì ra là thế .”

Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ.

Nghe vậy, Trương Kỷ Trần và Võ Anh hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt mơ màng .

“Viên đan dược kia chặn kinh mạch của hắn.”

Nói xong, Tần Giác đỡ dậy Bạch Nghiệp, một bàn tay đập lên bả vai hắn .

“Phốc!”

Bạch Nghiệp vốn dĩ đã hôn mê đột nhiên mở to hai mắt, phun ra một dòng chất lỏng màu đen sền sệt, trong nháy mắt tỉnh táo lại .

“Xùy - “

Chất lỏng màu đen vừa tiếp xúc đến mặt đất, liền phát ra tiếng ăn mòn chói tai.

Đốt ra một cái hố ở trên sàn nhà, Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh nhao nhao rùng mình một cái, vẫn còn may không phải là bọn hắn ăn viên đan dược kia, nếu không thì chỉ sợ đến chết cũng không biết đã chết như thế nào .

“Khụ khụ khụ!”

Bạch Nghiệp liên tục ho khan vài tiếng, như trút được gánh nặng nói:

“Hô,dễ chịu thật, cuối cùng cũng sống lại .”

Tần Giác: “…”

Khôi phục khí huyết, Bạch Nghiệp ngại ngùng cười nói:

“Sư đệ, ngươi lại cứu ta một mạng .”

“Ngươi ăn đan dược gì?”

Tần Giác liếc mắt .

“Chí tôn đan, ta muốn thử xem có thể trùng kích Chí tôn hay không, xem ra đã thất bại rồi.”

Bạch Nghiệp lúng túng nói .

Tần Giác: “???”

Chí tôn đan? Đây không phải là Ngũ phẩm đan dược sao?

Cho dù luyện đan sư cấp cao nhất ở Nam cảnh cũng rất khó luyện chế ra đi, ngươi lại dám nếm thử, lại còn tự mình nuốt vào?

Trong lúc nhất thời, Tần Giác lại không biết làm thế nào để hình dung Bạch Nghiệp .

Ai, sư huynh của ta không đáng tin lắm!

“Phốc .”

“Hả? Tiếng gì?”

Trương Kỷ Trần nghi ngờ hỏi .

Lời còn chưa dứt, lại là tiếng “Phốc”, tựa như sấm rền, còn vang dội hơn tiếng vừa rồi gấp mấy lần.

Ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía Bạch Nghiệp .

“Hình như là từ sau lưng sư phụ truyền đến .”

Võ Anh chần chờ nói .

Không đợi bọn hắn hiểu rõ tình huống, một mùi thối nồng đậm tràn ra, quả thật so ao phân còn muốn nồng hơn .

” … Mùi gì vậy, thối quá .”

Trương Kỷ Trần vội vàng che mũi .

Dường như ý thức được cái gì, Tần Giác trước tiên bố trí linh lực bình chướng xuống, đem mình cách ly .

“Sư phụ,không phải là người đã xì hơi chứ?”

Võ Anh nhịn không được hỏi thăm .

Đã từng là đối tượng bị tiêu chảy tàn phá, Võ Anh hiểu rất rõ Bạch Nghiệp luyện chế đan dược đáng sợ cỡ nào .

Mắt thấy không cách nào giấu diếm, Bạch Nghiệp đành phải nhắm mắt nói:

“Kinh mạch của ta vì bị chặn quá lâu, thêm tác dụng phụ của viên đan dược kia, cho nên vừa rồi không cẩn thận xuất ra một chút linh khí .”

Thứ tu luyện giả thải ra ngoài thân thể kia có thể gọi cái rắm không? Là linh khí! Linh khí!

“Phốc ~ “

Nhưng mà lúc này mới chỉ là bắt đầu thôi, ngay sau đó lại là một chuỗi tiếng vang kéo dài, thậm chí còn mang theo âm cuối, người không biết chỉ sợ còn tưởng rằng là ai đang diễn tấu âm nhạc .

“Không chịu nổi!”

Trương Kỷ Trần quát to một tiếng, lập tức co cẳng chạy ra ngoài.

Võ Anh thấy thế, vội vàng chạy theo sát phía sau, nếu như đợi tiếp nữa, chỉ sợ bọn hắn sẽ nhịn không được mà sùi bọt mép .

Phanh!

Đúng lúc này, một bóng dáng bỗng nhiên lướt qua họ, dẫn đầu bay ra ngoài .

Không đợi hai người kịp phản ứng, một mùi hôi thối khó mà hình dung được đột nhiên vây xung quanh bọn hắn, may mà hai người kịp thời vận chuyển linh lực chống cự, lúc này mới miễn cưỡng thoát khỏi một kiếp .

Chợt hai người tập trung nhìn, phát hiện bóng người vừa rồi lướt qua bọn họ lại là Bạch Nghiệp!

Nhưng mà Bạch Nghiệp cũng không phải là cố ý lao ra, mà là bị “Linh khí” cưỡng ép đẩy đi ra!

“Dừng lại cho ta …”

Bạch Nghiệp mặt mo trướng hồng, hắn chẳng thể nghĩ tới, tác dụng phụ của đan dược thế mà kinh khủng như vậy, này là đã bị ngăn cản ở kinh mạch, chỉ hấp thu được một phần nhỏ thôi, nếu như hấp thu toàn bộ thì sao?

Giờ phút này, hắn rốt cuộc hiểu rõ cảm thụ của hai cái đồ đệ.

“Không hay rồi!”

Đúng lúc này, Bạch Nghiệp bỗng nhiên cảm thấy có dòng lực lượng khó mà hình dung được đang tụ ở phía dưới!

Phanh!

Huyền Ất Sơn chấn động, sau đó trong mắt của Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh chấn kinh, Bạch Nghiệp một bước lên trời!

Chương 40: Dị Tộc Xâm Lấn

Người ở trên không trung, Bạch Nghiệp lập tức vận chuyển linh lực, cưỡng ép trấn áp dòng lực lượng trong cơ thể kia .

Có lực lượng mạnh mẽ, Bạch Nghiệp rất nhanh đã khống chế được, ngay lúc hắn đang âm thầm thở phào, thì lúc bắt đầu rơi từ trên trời xuống, một dòng lực lượng còn mạnh mẽ hơn đột nhiên xuất hiện trong cơ thể hắn!

“Chuyện gì xảy ra!”

Bạch Nghiệp mở to hai mắt, lộ ra vẻ đau khổ .

“… Ta …”

Hít , Bạch Nghiệp đầu đầy mồ hôi, giống như đang phải chịu đau khổ rất lớn .

“Ta không nín được nữa rồi!”

Phanh!

Chỉ thấy Bạch Nghiệp còn chưa kịp rơi xuống lại đột nhiên bay cao lên lần nữa, tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy, trong nháy mắt biến mất khỏi tầng mây.

“Sư phụ đâu?”

Trương Kỷ Trần ngửa đầu hỏi .

“Không biết .”

Võ Anh lắc đầu .

"..."

...

Bắt đầu từ hôm nay, Bạch Nghiệp liền biến thành một cái máy đánh rắm vô ý thức, bất kể làm chuyện gì, đều đang không ngừng phóng ra 'Linh khí' hơn nữa lại vừa thối vừa dài, quả thật so vũ khí sinh hóa còn kinh khủng hơn .

Sau đó thật lâu, không một người nào dám tới gần đại điện, đại trưởng lão mạnh mẽ như vậy cũng chỉ có thể lựa chọn đi đường vòng, đồng thời thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng dáng Bạch Nghiệp bay lên không trung, có thể xưng là chuyện xưa nay chưa từng có, sau này cũng không có ai .

Tóm lại, vô luận Bạch Nghiệp sử dụng linh lực trấn áp ra sao, đều không có bất kỳ thay đổi nào, thậm chí Bạch Nghiệp trấn áp càng lâu, bộc phát càng thêm mãnh liệt, trong đó có lần sàn nhà bị đánh toác ra.

Đương nhiên, cái này không có ảnh hưởng chút nào đối với Tần Giác, hắn bố trí một đạo bình chướng bên ngoài suờn đồi, phòng ngừa 'Khí độc' bị gió thổi tới, sau đó liền tục sinh hoạt tẻ nhạt của mình.

Chớp mắt cái nửa tháng đã qua đi, Bạch Nghiệp rốt cục cũng hóa giải được tác dụng phụ của viên đan dược kia, khôi phục lại bình thường, dù vậy, mọi người vẫn không dám tùy tiện tới gần hắn, sợ Bạch Nghiệp đột nhiên lại thả một cái 'Linh khí' ra .

Sau khi đã trải qua chuyện này, Bạch Nghiệp chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, thế là quyết định, không tiếp tục luyện chế đan dược nữa!

Nghe được tin tức này Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh vui mừng hớn hở, nghe nói hôm đó hai người bọn họ uống say như chết, ôm

nhau mà khóc, không phải bởi vì thương tâm, mà là bởi vì vui chết đi được!

Kỳ thật Tần Giác lại hơi tiếc, dù sao thiên phú luyện đan của Bạch Nghiệp phú vẫn là cực kỳ 'xuất chúng' chẳng qua là ở phương diện luyện chế 'Độc đan.

Nếu như Bạch Nghiệp cân nhắc làm Độc Sư, nói không chừng có thể lấy được chút thành tựu .

…

"Sư thúc tổ,sư thúc tổ, tỉnh, mau tỉnh lại ."

Trong giấc mộng Tần Giác chợt nghe có người đang gọi hắn, thế là mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện thì ra là Lạc Vi Vi .

"Có chuyện gì?"

Tần Giác duỗi lưng một cái, đá bầu rượu bên chân, lúc này mới nhớ tới bản thân tối hôm qua nằm ở đây uống rượu, vậy mà vô thức ngủ thiếp đi .

"Vân Tịch không thấy ."

Thiếu nữ sốt ruột nói .

"Vân Tịch?"

Tần Giác sững sờ, xoay qua nhìn, quả nhiên không thấy được gốc kia cỏ dại .

"Yên tâm, nó lát nữa sẽ trở về ."

Tần Giác như không có chuyện gì nói .

Từ sau khi Vân Tịch có thể thoát ly thổ nhưỡng, sẽ thường xuyên đi tìm những nơi có linh khí nồng đậm để tu luyện, dù sao

nó tu luyện cũng không phải là Thuần Dương Chân Quyết, có thể hấp thu lực lượng thuần dương để tăng cao tu vi, đương nhiên muốn tìm nơi có linh khí dày đặc.

Đang nói, Vân Tịch đã từ đằng xa chạy tới, vài phiến cỏ lá đong đưa theo gió, nhìn qua buồn cười vô cùng .

Thấy thế, thiếu nữ giật nảy mình, khó có thể tin được nói:

“Không phải nói chỉ có linh thảo cấp năm mới có thể rời khỏi thổ nhưỡng sao?”

“Nó đã sinh ra linh trí từ lâu, đương nhiên không giống những loại linh thảo khác.”

Tần Giác ra vẻ đương nhiên nói .

Bình thường thì chỉ có linh thảo cấp năm trở lên mới có thể sinh ra linh trí, rời khỏi thổ nhưỡng tự do hoạt động, nếu không phải Vân Tịch sớm có được linh trí, tuyệt đối không có khả năng chạy loạn khắp nơi giống như hiện tại.

Lúc thiếu nữ đang nhìn Vân Tịch, Vân Tịch cũng đồng thời đang nhìn thiếu nữ, nó từ trước đến nay không có cảm tình gì với thiếu nữ này, thế là giả bộ như cái gì cũng không thấy,

Đi lướt qua người thiếu nữ, sau đó cắm vào trong đất .

Thiếu nữ: “…”

Lại bị một gốc cỏ dại làm lơ!

“Hừ, không quản ngươi .”

Ba lần bốn lượt bị ‘bơ’, thiếu nữ cũng có chút tức giận, ai mà chẳng phải là bảo vật, dựa vào đâu mà muốn ta phải chú ý tới ngươi?

Nghĩ tới đây, thiếu nữ hướng Vân Tịch làm mặt quỷ, nhảy lên đá xanh, bắt đầu tu luyện .

Cái này thì Tần Giác chỉ im lặng, Vân Tịch giống như có thù với thiếu nữ, mỗi lần gặp mặt đều sẽ cố ý nhắm vào, Tần Giác thậm chí còn hoài nghi Vân Tịch cũng là nữ hài, bởi vì chỉ có nữ hài, mới có thể thù địch với nhau như vậy .

Ngay tại thời khắc Tần Giác phân tâm, Vân Tịch bỗng nhiên duỗi cỏ lá ra đụng đụng hắn, Tần Giác giật mình, lập tức ngầm hiểu trong lòng mà lấy ra một bình linh tửu .

Vân Tịch không ngừng mạnh lên, thì linh tửu phải hấp thu ngày càng nhiều, Tần Giác đang suy nghĩ có nên đi chỗ khác lấy chút rượu về không, không thì hàng tồn trong nhẫn sớm muộn gì cũng uống sạch .

Thấy Vân Tịch cùng Lạc Vi Vi đều tiến vào trạng thái tu luyện, Tần Giác cũng nhẹ nhàng thở ra, ngửa đầu uống cạn linh tửu còn thừa trong bầu rượu, mở ra Linh Cơ xem .

Bởi vì đã luyện chế ra một khẩu Hoả Thần kim, cho nên Tần Giác không cần thiết lại xem cái gì mà live stream luyện khí kia nữa, dứt khoát tìm kiếm chuyện lạ gần đây nhất.

Cho dù cách thời gian Ngụy gia bị diệt đã qua hơn một tháng, nhưng Ngụy gia dù sao cũng đã từng là một trong bảy đại gia tộc, phản ứng dây chuyền nên vẫn đang kéo dài, mà Diêu Quang thành cũng đã trở thành mục tiêu cho sáu đại gia tộc khác tranh đoạt.

Phải biết, dưới sự kinh doanh hơn ngàn năm của Ngụy gia, Diêu Quang thành đã trở thành quái vật khổng lồ từ lâu, vô luận là thực lực võ đạo, hay là vị trí địa lý, đều cực kỳ quan trọng .

Nhất là tài nguyên tu luyện phụ cận Diêu Quang thành, có thể gọi một tiếng phong phú, sáu đại gia tộc có thể không thấy thèm

hay sao?

Thậm chí ngay cả bốn đại tông môn cũng bắt đầu rục rịch .

Càng có rất nhiều võ giả nặc danh âm thầm vạch trần, Thiên Cơ Tông từ sớm đã xuất thủ cướp đi bộ công pháp truyền thừa có thể cùng yêu thú khế ước của Ngụy gia rồi, về phần có phải là thật hay không, Tần Giác không biết rồi .

Bây giờ Thiên Cơ Tông là tông môn đứng đầu trong số bốn đại tông môn, nội tình thâm hậu, cường giả quy tụ, cho dù thật sự cướp đi công pháp truyền thừa của Ngụy gia, tin chắc rằng cũng không ai dám nói cái gì .

Tóm lại, hiện tại toàn bộ thế lực đứng đầu ở Nam cảnh đều bởi vì Ngụy gia bị diệt mà trở nên náo loạn, giống như lúc nào cũng có thể sẽ vì tranh đoạt Diêu Quang thành ra tay đánh nhau .

Tần Giác tiếp tục lướt xuống dưới, bỗng nhiên nhìn thấy một tiêu đề trong góc: Dị tộc xâm lấn? Tử yêu ngóc đầu trở lại, nhiều thành trì lâm vào nguy hiểm, nguy cơ của Nam cảnh!

Mặc dù dòng tiêu đề này là màu đỏ, nhưng nhìn lại cũng chỉ có mười mấy dòng, với lại đại bộ phận đều cảm thấy là đang cố ý thu hút ánh mắt, cũng không phải là thật .

“Tử yêu?”

Tần Giác ngạc nhiên, hắn sao chưa từng nghe nói qua vậy.

Ôm ý nghĩ này, Tần Giác đưa hai chữ tử yêu vào, nhấn tìm kiếm.

Rất nhanh, toàn bộ tin tức có liên quan đến ‘tử yêu’ liền xuất hiện .

Tử yêu, tên khác là Tử Linh tộc, là một chủng tộc sống ở Nam

cảnh ba trăm năm, tính cách ngang ngược, khát máu hiếu chiến, thường xuyên phát động chiến tranh với nhân tộc, khiến sinh linh đồ thán, thây ngang đầy đồng .

Cuối cùng, bốn đại tông môn tạo thành liên quân, một lần liền đem Tử Linh tộc trục xuất khỏi Nam cảnh, Tử Linh tộc thất bại thảm hại chỉ có thể tham sống sợ chết trốn ở chỗ giao nhau giữa Nam cảnh và Tây cảnh, bây giờ đã qua ba trăm năm, căn cứ theo phỏng đoán của chuyên gia võ giả, Tử Linh tộc rất có thể đã bị diệt vong .

Nhìn đến đây, Tần Giác lâm vào trầm tư, hiển nhiên là Tử Linh tộc này vô cùng nguy hiểm, với lại có huyết hải thâm cừu với bốn đại tông môn, như vậy tin tức này, đến tột cùng là thật hay giả?

Chương 41: Sơn Môn Thi Đấu

Căn cứ theo sử sách ghi chép, Tử Linh tộc tổng cộng có ba bộ lạc lớn, mỗi thủ lĩnh của bộ lạc đều là cường giả Truyền Kỳ cảnh.

Ba trăm năm trước, Tử Linh tộc cùng liên quân bốn đại tông môn triển khai quyết đấu, tổn thất nặng nề, trong đó hai vị thủ lĩnh vẫn lạc tại chỗ, chỉ còn lại một người đào thoát .

Về sau Tử Linh tộc bị ép rời khỏi Nam cảnh, trốn vào nơi giao nhau giữa Nam cảnh cùng Tây cảnh, nơi đó hoàn cảnh ác liệt, tài nguyên thiếu thốn, gần như không có bất kỳ linh khí gì, bất cứ chủng tộc nào sinh tồn ở nơi đó, kết quả cuối cùng đều là đi về hướng diệt vong .

Trong nháy mắt ba trăm năm qua đi, Tử Linh tộc coi như còn chưa diệt vong nhưng hẳn là không lớn bằng lúc trước mới đúng, nhưng làm sao lại có thể ngóc đầu trở lại, xâm phạm Nam cảnh?

Những bình luận đó đều cho rằng tiêu đề là thu hút ánh mắt của người khác, trong mắt đại đa số mọi người, cái gọi là Tử Linh tộc kỳ thật căn bản không đủ gây sợ, dù sao thì đã qua ba trăm năm .

Tần Giác tiếp tục xem, thấy có thật nhiều hình ảnh liên quan tới Tử Linh tộc, lập tức lộ ra dáng vẻ kỳ quái.

Tử yêu từng tên có hình thể cường tráng, lưng hùm vai gấu, tựa như cự nhân, cho dù là nữ nhân cũng không ngoại lệ, có thể gọi là nữ lực sĩ .

Quan trọng nhất là, da của bọn hắn là màu tím .

Phải biết rằng, ở địa cầu, màu tím không chỉ là màu sắc thôi đâu.

Điều này không khỏi làm Tần Giác nhớ tới một vị vương giả yêu thích đấu vật nào đó.

“Không biết cái tin tức này đến cùng là thật hay giả .”

Tần Giác rất là tò mò .

Bốn đại tông môn bây giờ đã không phải là bốn đại tông môn của ba trăm năm trước nữa, hằng năm có vô số cường giả được sinh ra nhờ sử dụng đại lượng tài nguyên tu luyện của bọn hắn, cao thủ tụ tập, cho dù Tử Linh tộc đã khôi phục nguyên khí, vậy cũng không phải là đối thủ của họ được.

Trừ phi Tử Linh tộc đạt được một loại cơ duyên nào đó, thực lực tăng lên trên diện rộng, nếu không chính là tự tìm đường chết thôi .

“A, nghĩ những thứ này làm gì a, dù sao cũng không có liên quan gì với ta .”

Lắc đầu, Tần Giác bật cười nói .

Hắn cũng không muốn làm cái gì mà chúa cứu thế, huống chi, có bốn đại tông môn đứng ở phía trước, không tới phiên hắn .

Nửa ngày tiếp theo Tần Giác đều xem tới xem lui những thứ trong Linh Cơ, không thể không nói, ngoại trừ không thể chơi trò chơi ra, cái đồ chơi này cơ bản cũng không khác máy tính bảng là mấy, với lại không sạc pin, chỉ cần truyền linh lực vào là được, quả thật là rất thuận tiện .

Duy chỉ tiếc nuối là, Linh Cơ có khu vực hạn chế, chỉ có thể tìm đọc những thứ trong Nam cảnh, nếu không Tần Giác ngược lại muốn nhìn một chút những nơi khác có bộ dáng gì.

Kỳ thật lấy thực lực của Tần Giác, muốn đi nơi khác chỉ là một ý niệm trong đầu mà thôi, nhưng hắn quá lười, chỉ cần có thể nằm tuyệt đối sẽ không ngồi, chỉ cần có thể ngồi tuyệt đối sẽ không đứng, nếu không sao lại ở Huyền Ất Sơn đợi mười năm?

Nếu như đổi thành những người khác, chỉ sợ sớm đã trang bức ở khắp nơi, thống trị thế giới .

“Sư thúc tổ, ta ngày mai muốn tham gia sơn môn thi đấu, người có đến xem không?”

Sau khi thiếu nữ kết thúc tu luyện, nói với Tần Giác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một chút chờ mong .

Nàng ở Huyền Ất Sơn không có bằng hữu gì, Tần Giác xem như là người duy nhất mà nàng quen biết .

“Sơn môn thi đấu?”

Tần Giác sững sờ, một lúc lâu sau mới nhớ tới thi đấu sơn môn là ngày hội cử hành thi đấu lôi đài hằng năm ở Huyền Ất Sơn, cho dù là nội môn hay ngoại môn, chỉ cần là là đệ tử chưa tới hai mươi lăm tuổi đều có thể tham gia, rất nhiều trưởng lão cùng chưởng môn đều đến xem chiến, từ đó chọn lựa người có thiên phú nổi bật, tiến hành bồi dưỡng .

Mặt khác, những người trong top mười có thể đạt được ban thưởng phong phú, cũng hơi giống với lịch luyện Hắc Sâm Lâm trước đó, khác nhau là, lịch luyện Hắc Sâm Lâm là săn giết yêu thú, mà sơn môn thi đấu là cùng tranh phong với những đề tử đồng môn.

Lúc Tần Giác năm sáu tuổi vừa được chưởng môn trước kia thu làm đệ tử cũng từng tham gia một lần, dễ dàng quét ngang tất cả mọi người đoạt được hạng nhất, về sau liền không tham gia nữa, dần dần, Bạch Nghiệp cũng không thông báo với hắn nữa.

Không nghĩ tới ngày mai lại là thời gian sơn môn thi đấu

Lạc Vi Vi vừa mới gia nhập Huyền Ất Sơn chưa tới ba tháng, là đệ tử mới, dưới tình huống bình thường vòng thứ nhất liền sẽ bị đào thải, nhưng thiếu nữ có thiên phú tuyệt đỉnh, ba tháng ngắn ngủi đã tiến vào Hoàng giai đỉnh phong, nếu không có gì ngoài ý muốn, tiến vào top mười thậm chí là top năm đều không có vấn đề gì .

Trầm ngâm một lát, Tần Giác hỏi:

“Công pháp của ngươi sẽ không bị bại lộ chứ?”

“Chỉ cần ta không xuất thủ toàn lực thì sẽ không .”

Thiếu nữ tự tin nói .

“Được.”

Tần Giác nhẹ gật đầu .

Mặc dù hắn đã nói chuyện với Bạch Nghiệp, nhưng Bạch Nghiệp thực sự không đáng tin, để cho an toàn, hắn vẫn là tự mình đi xem một chút.

“Hì hì, ta liền biết sư thúc tổ nhất định sẽ đồng ý .”

Để lại câu nói này, thiếu nữ vô cùng vui vẻ chạy đi, để lại Tần Giác mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau, tiếng chuông êm tai vang vọng khắp Huyền Ất Sơn, biểu thị sơn môn thi đấu sắp bắt đầu .

“Sư phụ, ngài tuyên bố đi.”

Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh cúi đầu nói, thi đấu sơn môn hằng năm đều là do chưởng môn chủ trì, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ .

“Ừ, ta đã biết .”

Bạch Nghiệp mở to mắt, gật đầu nói .

“Nhưng mà trước đó, ta có một vấn đề muốn hỏi hai người các ngươi.”

“Sư phụ mời nói, chúng ta nhất định biết gì nói nấy .”

Hai người đồng thanh nói .

“Các ngươi … Làm gì cách ta xa như vậy?”

“…”

Chỉ thấy Bạch Nghiệp ngồi xếp bằng trên đại điện, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, mà Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh thì đứng ở bên ngoài đại điện, cách chừng trăm mét.

“À … Cái này, là bởi vì chúng ta lo lắng ảnh hưởng đến sư phụ tu luyện .”

Trương Kỷ Trần vội vàng đáp .

“Ta cũng vậy.”

Võ Anh liên tục gật đầu .

“…”

“Hừ! Nghiệt đồ!”

Bạch Nghiệp lạnh hừ một tiếng:

“Đừng cho là ta không biết trong lòng các ngươi đang suy nghĩ cái gì!”

“…”

Hai người trầm mặc, không dám phản bác .

“Đi thôi .”

Bạch Nghiệp không tiếp tục truy cứu, từ sau khi thử qua uy lực của viên đan dược kia, hắn đã hiểu rõ nỗi khổ tâm của hai người đồ đệ này, hay nói đúng hơn, Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh có thể sống đến bây giờ, đã là may mắn lắm rồi.

“Vâng.”

Hai người nhìn nhau, nhẹ nhàng thở ra .

Nơi tổ chức sơn môn thi đấu là một quảng trường rồng, có thể chứa mấy ngàn người, tổng cộng có bốn lôi đài, có thể đồng thời cùng thi đấu.

Lúc Bạch Nghiệp cùng hai đồ đệ đi vào, trên quảng trường đã đứng đầy người, trên đài cao thì đã có rất nhiều cao tầng của Huyền Ất Sơn ngồi, đại trưởng lão Vương Quyền thình lình xuất hiện .

“Bái kiến chưởng môn .”

“Bái kiến chưởng môn .”

Đám người lập tức khom người hành lễ .

“Bái kiến chưởng môn sư tổ!”

“Bái kiến chưởng môn sư tổ!”

Đệ tử phía dưới la lớn .

Giờ phút này Bạch Nghiệp chân đạp hư không, thân hình núi cao sừng sững, cho người ta một loại cảm giác ngưỡng mộ, phối hợp khí chất tiên phong đạo cốt, bộ dạng không giận tự uy, có thể nói uy nghiêm vô cùng .

Chỉ là lúc Bạch Nghiệp ngồi xuống, mấy người ngồi gần hắn rõ ràng xê dịch cái mông, muốn cách xa hắn một chút .

Hết cách, nửa tháng này, bóng ma mà Bạch Nghiệp lưu cho bọn hắn thực sự quá lớn, trước đó có vị trưởng lão cũng bởi vì không xem rõ tình huống, xém chút nữa bị Bạch Nghiệp hung ngất, dù là hiện tại Bạch Nghiệp đã khôi phục bình thường, nhưng bọn hắn vẫn né tránh trong vô thức.

“Chưởng môn, rút thăm vòng thứ nhất đã kết thúc, có thể bắt đầu .”

Đại trưởng lão bẩm báo nói .

“Ân .”

Bạch Nghiệp nhẹ gật đầu, cất giọng nói:

“Ta tuyên bố, lần sơn môn thi đấu này, chính thức bắt đầu “

Lời còn chưa dứt, Bạch Nghiệp đột nhiên mở to hai mắt, nhìn về phía nơi xa, một mặt không thể tưởng tượng nổi .

Đám người nhận thấy được bất thường, ánh mắt nhìn theo hướng Bạch Nghiệp nhìn, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo bào trắng tuyết, tuấn mỹ vô cùng không vội vã nhàn nhã đi tới, trong tay cầm theo một bầu rượu, tựa như Cửu Thiên Huyền Tiên hạ phàm, không nhiễm một chút khói lửa nhân gian .

Trong chốc lát, toàn bộ quảng trường an tĩnh lại, chợt không biết là ai hô một câu:

“Sư thúc tổ! Là sư thúc tổ!”

Chương 42: Phế Vật Bản Môn

“Rất đẹp trai a!”

“Nghe đồn sư thúc tổ là cường giả cấp bậc Thiên giai .”

“Đúng, không phải nói là sư thúc tổ muốn cùng Thánh nữ Phong Lôi Tông kết hôn sao?”

“Cắt, Trương trưởng lão cùng Võ trưởng lão đã bác bỏ tin đồn, sư thúc tổ làm sao có thể coi trọng Thánh nữ .”

“Quá tốt rồi, ta muốn sinh hầu tử cho sư thúc tổ!”

“…”

Đám người lao nhao nghị luận, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, hận không thể đi tìm Tần Giác xin chữ ký.

Những lời này căn bản đều là những đệ tử mới lúc trước trải qua chuyện ở Hắc Sâm Lâm , bởi vậy phi thường kích động, ngay cả Lạc Vi Vi đang đứng ở trong góc nhỏ cũng lộ ra dáng tươi cười, giống như mây mở sương tan, cực kỳ kinh diễm.

Về phần đệ tử mấy năm trước thì đối Tần Giác không có ấn tượng gì,bọn hắn chỉ biết là bọn hắn có một vị sư thúc tổ mười mấy tuổi, nhưng lại không biết dáng dấp ra sao, nhưng bây giờ sau khi thấy Tần Giác thì đều nhao nhao đi theo thét lên:

“Đây chính là vị sư thúc tổ kia à, trời ạ,rất giống tiên nhân.”

“Khó trách có thể bị Thái sư tổ thu làm đệ tử, ngay cả đi đường cũng bất phàm như thế .”

“Bộ dáng hắn uống rượu rất đẹp trai a .”

“Trời ạ, hắn đang nhìn ta, a, ta chết đi!”

“…”

Cho dù Tần Giác cái gì cũng không làm, nhưng khí chất hắn đã làm cho người ta nhịn không được vì đó mà thán phục, có lẽ đây cũng là rắc rối của một người đẹp trai.

Trong lúc nhất thời,tâm điểm của tất cả mọi người đều tập trung trên người Tần Giác, ngay cả những trưởng lão ngồi trên đài cao cũng không ngờ rằng Tần Giác người chưa từng tham gia hoạt động nào lại xuất hiện ở đây,, đây cũng là nguyên nhân Bạch Nghiệp kinh ngạc như thế.

Thời khắc mọi người thất thần, Tần Giác chạy tới đài cao bên cạnh, chỉ thấy hắn thả người nhảy lên, nhẹ nhàng ngồi bên tráii Bạch Nghiệp,bên phải thì là đại trưởng lão.

Ngay lập tức Tần Giác giống là nhớ tới cái gì,phất tay một cái tạo kết giới ngăn cản hắn và Bạch Nghiệp , phòng ngừa Bạch Nghiệp đột nhiên bài phóng ‘Linh khí’.

“…”

Hít một hơi thật sâu, Bạch Nghiệp đành phải giả bộ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nói tiếp:

“Ta tuyên bố, lần sơn môn thi đấu này, chính thức bắt đầu!”

Sau khi câu nói này rơi xuống, đám người cũng kịp phản ứng, trọng tài vội vàng hô lên tên các đệ tử tham gia vòng thứ nhất.

“Lôi đài số một, Phương Nhạn, Trần Dương .”

“Lôi đài số hai, La Tử Thành, Hoàng Đào .”

“Số ba lôi đài …”

Đối với mấy chuyện này, Tần Giác không có hứng thú gì,một mình uống rượu, hắn vốn là chỉ là đến xem Lạc Vi Vi, cái gọi là sơn môn thi đấu, trong mắt hắn cơ bản cùng con kiến đánh nhau không có gì khác biệt.

Nhưng khi Tần Giác nghe được tên hai người giao chiến trên lôi đài số bốn thì mãnh liệt sửng sốt.:

“Số bốn lôi đài, Diệp Lương Thần, Triệu Hạo .”

“Tám vị đệ tử có tên, mời nhanh chóng vào sân .”

Tần Giác: “???”

Diệp Lương Thần, Triệu Hạo (Triệu Nhật Thiên)?

Danh tự này làm sao nghe quen tai như vậy?

Càng làm cho Tần Giác không biết nói gì là, lúc trọng tài tuyên bố tên Diệp Lương Thần, đám người phía dưới bên lập tức vang lên trận trận tiếng cười nhạo:

“Hắc hắc, Diệp Lương Thần cái phế vật này, thế mà còn dám tham gia sơn môn thi đấu, thật là tự rước lấy nhục .”

“Gia nhập Huyền Ất Sơn ba năm, lại một mực dừng lại tại Hoàng giai sơ kỳ, quả thực là sỉ nhục Huyền Ất Sơn .”

“So với Triệu Hạo thế nhưng là Hoàng giai hậu kỳ, với lại thích nhất tra tấn đối thủ, xem ra Diệp Lương Thần xui xẻo rồi .”

“Hừ, đạo sư nên sớm đem hắn đuổi ra khỏi sơn môn .”

“Có hắn hạng chót ta an tâm .”

“…”

Rất rõ ràng, tất cả mọi người cũng không coi trọng Diệp Lương Thần, cho là hắn khẳng định sẽ bị Triệu Hạo treo lên đánh.

Tần Giác lập tức hứng thú tăng nhiều, đây chẳng phải là mẫu thường thấy nhất nhân vật phế vật sau?

Đã như vậy, vậy kế tiếp có phải hay không giờ đến phiên 'Nhân vật chính' đại phát thần uy, sau đó tranh thủ phương tâm, đi đến nhân sinh đỉnh phong?

Nghĩ tới đây, Tần Giác lập tức ngồi thẳng người, có chút hăng hái xem tiếp.

"Nghĩ ngờ là ta đã bị ngươi rút thăm vòng đầu tiên, vận khí thật tốt ."

Trên lôi đài số bốn, Triệu Hạo ma quyền sát chưởng, cười gằn nói.

Bằng vào thực lực Hoàng giai hậu kỳ, Triệu Hạo đủ sức chen chân vào Top một trăm đệ tử dưới hai mươi lăm tuổi, đối đầu chỉ có Hoàng giai sơ kỳ Diệp Lương Thần, chẳng khác gì là tự động tấn thăng vòng thứ hai, Triệu Hạo có thể nào không cao hứng?

"Ai thắng ai thua, còn chưa biết được ."

Diệp Lương Thần cười lạnh nói.

Đây là một thiếu niên dáng dấp phổ thông gầy gò, ánh mắt kiên nghị, hình như có hỏa diễm đang thiêu đốt, từ đầu đến cuối đều một bộ dạng bình tĩnh tự nhiên, phảng phất căn bản không đemTriệu Hạo để vào mắt.

"Yên tâm, ta sẽ không gấp gáp thắng nhanh như vậy, ta muốn đánh đến ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới thôi ."

Triệu Hạo liếm môi một cái:

“Ngớ ngẩn, đây là sơn môn thi đấu, người nào thua chỉ cần đầu hàng là được, ngươi cho rằng là sinh tử quyết đấu sao?”

Diệp Lương Thần châm chọc nói, nếu như không phải chế độ thi đấu quy định không cho phép hạ tử thủ,thì hắn đã sớm xử lý tên ngu ngốc này.

Nghe vậy, Triệu Hạo đầu tiên là sững sờ, chợt nổi giận nói:

“Bớt nói nhiều lời, tiếp chiêu!”

Lời còn chưa dứt, Triệu Hạo dựng thẳng chưởng hướng đầu của Diệp Lương Thần bổ tới, lực đạo đủ để khai bia đá vụn!

Đối mặt Triệu Hạo khí thế hung hung, Diệp Lương Thần mặt không biểu tình, thân hình hơi nghiêng, chợt giơ cánh tay lên, một quyền đánh vào ngực Triệu Hạo!

Phanh!

Triệu Hạo chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó giống như diều đứt dây thẳng tắp bay ra khỏi lôi đài, quẳng xuống đất đã hôn mê.

Toàn trường tĩnh mịch!

Đám người không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, trợn mắt hốc mồm, nhất là người nhận biết Diệp Lương Thần, còn cho là mình xuất hiện ảo giác.

“Lôi đài số bốn, bên thắng - Diệp Lương Thần .”

Trọng tài tuyên bố.

Hoa!

“Làm sao có thể? Ta không nhìn lầm chứ, Diệp

Lương Thần thế mà đánh bại Triệu Hạo?”

“Với lại chỉ dùng một quyền!”

“Vậy hắn chẳng phải là đã bước vào Hoàng giai đỉnh phong?”

“Chẳng lẽ Diệp Lương Thần một mực ẩn giấu thực lực?”

“Không có khả năng! Tuyệt đối không khả năng! Khẳng định là giả … Tê! Ngươi bóp ta làm gì?”

“Đau không?”

“Nói nhảm!”

“Vậy là tốt rồi, không phải đang nằm mơ .”

“…”

…

Bởi vì Diệp Lương Thần cho thấy khả năng càng quét ngang Triệu Hạo,thái độ của đám người đối với hắn có biến hóa, phải biết, Diệp Lương Thần chỉ có hai mươi tuổi mà thôi, nếu như hắn thật đã bước vào Hoàng giai đỉnh phong, như vậy rất có thể trước hai mươi lăm tuổi sẽ tiến vào Huyền giai, mà trong mắt đệ tử phổ thông Huyền giai đã là cực kỳ cường đại tồn tại.

Ngay cả mấy vị trưởng lão trên đài cao cũng khẽ gật đầu, biểu lộ thưởng thức.

“Hừ, một lũ phế vật .”

Diệp Lương Thần nội tâm khinh thường, khóe mắt liếc qua trong lúc lơ đãng nhìn thấy thiếu nữ đứng trong góc, thấy thiếu nữ nhìn cũng chưa từng nhìn bên này một chút,hắn có chút thất vọng.

“Thật thú vị, xem ra gia hỏa này rất có thể là’Nhân vật chính’ .”

Một bên khác, Tần Giác nhịn không được cười nói.

Trước mắt, Diệp Lương Thần cơ bản cùng nhân vật chính phế vật cũng giống lắm, nếu như lại có cái lão gia gia thì càng hoàn mỹ hơn.

Rất nhanh, còn lại ba cái lôi đài kia đã quyết ra thắng bại, trọng tài lại kêu tám đệ tử lên, tiếp tục tỷ thí.

Có tổng cộng hơn năm trăm đệ tử tham gia sơn môn thi đấu, bất quá vòng thứ nhất chiến đấu rất nhanh, có thể cấp tốc đào thải rơi một nửa người dự thi, nhất là người mới gia nhập Huyền Ất Sơn, cơ hồ không hề có lực hoàn thủ.

“Lôi đài số một, Vương Sâm, Lạc Vi Vi!”

Rốt cục, đến phiên thiếu nữ!

Chương 43: Lạc Vi Vi Mạnh Mẽ

“Vòng thứ nhất, Vương Sâm, Lạc Vi Vi!”

“Vòng thứ hai …”

“…”

” Tám vị đệ tử đã báo cáo danh ở trên, mời nhanh chóng vào sân .”

Theo lời trọng tài vang lên, một thiếu nữ từ trong góc đi tới, lập tức thu hút được vô số ánh nhìn.

“Một cô nương xinh đẹp!”

“Nàng là ai, mà sao chưa hề gặp qua .”

“Hình như là đệ tử mới đến trong năm nay, nghe nói ở đợt luyện tập vừa rồi giành được hạng nhất .”

“Oa, chắc hẳn là một thiên tài .”

“Thật không may, lại gặp phải Vương Sâm .”

“…”

Bởi vì Lạc Vi Vi ngoại trừ thường ngày vẫn theo học các khóa võ đạo bên ngoài, phần lớn thời gian đều ở sườn đồi để tu luyện, cho nên có rất ít người biết nàng, cho tới giờ khắc này bọn hắn mới để ý tới, bên trong sơn môn lại có một cô gái xinh đẹp như vậy.

Không giống với những nữ nhi khác, mặc dù Lạc Vi Vi có dung

mạo trông rất tinh tế và xinh đẹp, nhưng dáng người lại cao gầy, khí chất hào hùng, thế là lúc này có không ít nam sinh huýt sáo, ý đồ muốn gây sự chú ý của thiếu nữ.

“Ha ha, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga .”

Diệp Lương Thần cười nhạt, một thiếu nữ sao có thể để ý tới đám người phế vật này .

Không lâu sau, Lạc Vi Vi cùng tên đệ tử Vương Sâm đi vào lôi đài số một, đứng đối mặt nhau .

Nhìn thấy đối thủ mình là một nữ nhi, Vương Sâm lắc đầu, nói:

“Ngươi tự mình đi xuống đi, ta không đánh nữ nhân.”

Vương Sâm có tiếng tăm lừng lẫy ở nội môn, nửa năm trước đã bước vào Hoàng giai đỉnh phong, bây giờ cách Huyền giai chỉ còn nửa bước nữa, chắc chắn thuộc hàng đầu.

“Hừ .”

Bị coi thường, khuôn mặt nhỏ của thiếu nữ lạnh lùng, không nói hai lời trực tiếp xông tới .

“Bướng bỉnh mất khôn.”

Vương Sâm thở dài, linh lực trong cơ thể đang chạy đến cực hạn, dự định trực tiếp hạ gục thiếu nữ kia.

Nhưng mà rất nhanh, Vương Sâm chợt nhận ra điều đó là sai lầm.

“Xoẹt xẹt!”

Không khí gào thét, mang theo những tàn ảnh, trong nháy mắt người thiếu nữ đi đến trước mặt Vương Sâm!

“Thật là nhanh!”

Vương Sâm giật mình, vội vàng né tránh, nhưng thiếu nữ cũng không có ý định thả hắn đi lập tức thừa thắng xông lên, một quyền đánh ra!

Trong thân thể mảnh mai của thiếu nữ kia hình như lại ẩn chứa một sức mạnh không gì so sánh nổi, Vương Sâm không thể không nhíu mày, đây có thật sự chỉ là một đệ tử mới không?

Không kịp nghĩ nhiều, Vương Sâm lập tức hét lên một tiếng, hai tay giao nhau, cưỡng ép đón lấy nắm đấm thiếu nữ.

Bùm!

Dưới sự tác động của linh lực, Vương Sâm cảm thấy mình như bị ngọn lửa thiêu đốt, nhe răng nhếch miệng, không đợi hắn hóa giải sức mạnh này, thiếu nữ lại tung ra một quyền!

Đối mặt với sự tấn công của thiếu nữ, Vương Sâm bỗng nhiên phát hiện ra tất cả các môn võ thuật vốn làm hắn tự hào nhưng vào lúc này toàn bộ đã mất hết tác dụng, bây giờ chỉ có đón đỡ!

Phương pháp công kích của thiếu nữ kỳ thật rất đơn giản, chỉ là một nắm đấm bình thường, không có biến hóa chút nào, nhưng lại rất nhanh, đủ chuẩn, đủ mạnh!

Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, bất cứ kỹ xảo nào cũng chỉ loè loẹt.

Mắt thấy nắm đấm của thiếu nữ càng ngày càng gần, Vương Sâm lại xuất hiện một loại ảo giác rằng mình không có cách nào thắng được, chỉ có thể vô thức lựa chọn lui lại .

Thật khó để tưởng tượng rằng một cô gái xinh đẹp như thế, lại có phương thức chiến đấu bá đạo như vậy!

Hô .

Thiếu nữ liên tục vung ra vài cú đấm liên tiếp, nhưng cuối cùng Vương Sâm đều né tránh được, ngay khi lúc hắn chuẩn bị lùi lại lần nữa, thì đột nhiên dưới chân không còn chỗ đứng, kém chút nữa từ trên lôi đài ngã xuống, hóa ra trong lúc vô tình, hắn không ngờ đã lui đến rìa lôi đài!

“Chết tiệt!”

Vương Sâm chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị một người đệ tử mới làm cho chật vật như thế này, không có cách nào để rút lui, Vương Sâm cắn răng, đành phải cưỡng ép huy động linh lực, giơ nắm đấm lên chiến đấu với thiếu nữ!

Bùm!

Một cảm giác bỏng rát quen thuộc truyền đến, sắc mặt Vương Sâm thay đổi, cơ thể giống như là bị một bàn tay lớn vô hình nắm lấy, mạnh mẽ lướt ngang qua mấy mét, miễn cưỡng trốn thoát.

“Đây … nàng thật sự là một đệ tử mới sao?”

Vương Sâm nội tâm không ngừng kêu khổ, đánh giá thực lực mà thiếu nữ biểu hiện ra, tối thiểu cũng chỉ là Hoàng giai đỉnh phong mới đúng,với lại linh lực cực kỳ quỷ dị, khiến người ta khó mà phòng bị .

Một đệ tử vừa mới gia nhập Huyền Ất Sơn không đến ba tháng đã đạt tới Hoàng giai đỉnh phong đó là khái niệm gì? Vương Sâm không dám tưởng tượng, chí ít hắn đã gia nhập Huyền Ất Sơn gần bảy năm, cũng không dễ dàng mới đạt tới Hoàng giai đỉnh phong.

Ngay thời khắc Vương Sâm đang thất thần, thiếu nữ công kích như mưa giông gió bão lần nữa xông tới, căn bản vốn không cho hắn cơ hội để thở.

Cuối cùng, sau năm phút đồng hồ tận lực chống cự, Vương Sâm nhịn không được nữa, phun ra một ngụm máu tươi, quay người và từ trên lôi đài nhảy xuống!

“Không đánh! Không đánh nữa! Ta đầu hàng!”

Vương Sâm lớn tiếng kêu lên, giống như sợ thiếu nữ đuổi theo.

Nếu như tiếp tục chiến đấu, Vương Sâm cảm thấy chắc chắn hắn sẽ bị nổ tung, thay vì bị đánh ngã mất mặt trước mắt mọi người, còn không bằng tự mình nhận thua .

Chỉ là Vương Sâm không ngờ rằng hắn sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên, mục tiêu của hắn là thuộc mười vị trí đầu tiên!

“Vòng số một, người chiến thắng Lạc Vi Vi .”

Trọng tài tuyên bố .

Đám người: “…”

Vương Sâm vậy mà thua?

Với lại bại trận bởi một đệ tử mới?

Đang nói đùa à?

Cho dù có chút khó mà chấp nhận được, nhưng sự thật nằm ngay ở trước mắt họ, toàn bộ cuộc chiến bọn họ đều thấy, cả cuộc chiến Vương Sâm đều bị tấn công, bị đánh tới tấp và không có cách nào đánh trả.

Đầu tiên là Diệp Lương Thần, hiện tại lại là Lạc Vi Vi, chẳng lẽ năm nay có nhiều hắc mã như vậy sao?

“Nghĩ không ra cô gái này lại lợi hại như vậy, Vương Sâm là Hoàng giai đỉnh phong cũng bị bại dưới tay nàng!”

“Đệ tử mới của năm nay thật là đáng sợ!”

“Hi vọng vòng tiếp theo ta không gặp nàng ấy.”

“Chắc chỉ có hai vị kia mới có thể thắng được nàng …”

“…”

Sau khi chiến thắng, Lạc Vi Vi mặt không biểu cảm gì, chẳng qua là lúc nàng ngẩng đầu lên, nở một nụ cười đáng kinh diễm, thiên địa cũng vì đó mà thất sắc, hướng lên bên trên, chỗ Tần Giác đang ngồi.

Tần Giác cười mỉm gật đầu, xem như đáp lại .

Trong số tất cả mọi người ở đây, chỉ sợ là có mỗi Tần Giác mới biết rõ nhất thực lực của thiếu nữ kia, bởi vậy thiếu nữ có thể đánh bại Vương Sâm làm Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì thêm nữa .

Sau khi chứng kiến cảnh tượng này, Diệp Lương Thần nhìn chằm chằm thiếu nữ kia, khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy giữa hai người đó tựa hồ có mối quan hệ gì đó khó nói rõ.

“Chậc chậc, khó trách hôm nay là lần đầu tiên ngươi đến xem chiến đấu, hóa ra là bởi vì cô bé này.”

Bạch Nghiệp ý vị thâm trường lên tiếng nói .

Tần Giác: “…”

“Nhưng vì sao ta không nhìn ra được nàng ấy tu luyện Thuần Dương Chân Quyết?”

Bạch Nghiệp hơi có vẻ nghi hoặc .

“Ngươi chắc chắn?”

Tần Giác kinh ngạc .

“Đương nhiên, nếu như không phải ngươi trước đó nói cho ta biết, ta còn tưởng rằng nàng đang tu luyện Thanh Hư Kinh.”

Bạch Nghiệp nghiêm túc nói:

“Không tin ta thì ngươi hãy nhìn vào lão Vương, cho đến tận bây giờ hắn cũng không nhận ra điều đó.”

Tần Giác hơi sững sờ, xác thực, chuyện này hắn cũng không có nói cho đại trưởng lão, nếu như đại trưởng lão phát hiện có điều gì đó bất thường, tuyệt đối không có khả năng im lặng không nói gì.

Không có gì ngạc nhiên khi thiếu nữ này ngày hôm qua đã tự tin như vậy, xem ra khẳng định nàng ấy đã học được phương pháp che giấu bản thân.

“Đáng tiếc,nếu không phải là vì ngươi, ta muốn thu nhận nàng ấy làm đệ tử quan môn.”

Bạch Nghiệp thở dài .

Tần Giác: “…”

Chương 44: Tuyệt Đối Sẽ Không Đầu Hàng

Trời đã khuya, vòng đấu đầu tiên cuối cùng đã kết thúc, chỉ còn lại hơn hai trăm người và cứ thế, ba ngày sau trận chung kết sẽ diễn ra.

Trước mắt bao nhiêu người, Lạc Vi Vi cũng không tiện đi tìm Tần Giác, chỉ có thể đi theo dòng người cùng rời khỏi quảng trường .

“Năm nay ngược lại có mấy người kết quả không tồi.”

Đại trưởng lão vuốt râu cười nói:

“Nếu như cô gái kia có thể lọt vào vị trí của năm mươi người đứng đầu của cuộc thi đấu sơn môn lần này, ta cũng có thể sẽ cân nhắc thu nhận nàng làm đệ tử .”

“Lão Vương, ngươi đừng nghĩ nhiều, nữ nhân kia không liên quan gì với ngươi đâu.”

Bạch Nghiệp ở bên cạnh vung tay làm đại trưởng lão bối rối.

Nghe vậy, đại trưởng lão ngạc nhiên:

“Tại sao, ngươi cũng muốn thu nhận nàng làm đệ tử?”

“Không phải ta, mà là sư đệ của ta.”

Bạch Nghiệp chỉ chỉ Tần Giác, ý vị thâm trường nói .

“Cái gì? Tần sư đệ muốn thu nhận đệ tử?”

Đại trưởng lão giật mình .

Từ khi biết sức mạnh của Tần Giác chỉ trong nháy mắt đã hủy diệt cường giả Thiên giai Ngụy gia, đại trưởng lão đã hiểu rõ chàng thiếu niên này đến cùng mạnh mẽ bao nhiêu, nhất là khi biết được Ngụy gia bị tiêu diệt, càng chấn kinh tột đỉnh.

Một người như vậy lại muốn thu nạp đệ tử, ai lại không động tâm? Nếu không phải có thân phận ở đây, chỉ sợ đại trưởng lão cũng muốn bái sư .

“Cứ cho là vậy đi .”

Bạch Nghiệp nhún vai .

“Vì Tần sư đệ coi trọng, nên ta coi như quên nó đi vậy.”

Đại trưởng lão cay đắng cười .

“Này, kỳ thật người đệ tử tên Diệp Lương Thần kia cũng không tệ, ngươi có thể suy tính một chút .”

“…”

Tần Giác tự nhiên nghe được cuộc trò chuyện của hai người kia, nhưng hắn cũng không quan tâm, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra với thực lực của thiếu nữ ấy, chắc chắn sẽ lọt vào trong mười vị trí đầu tiên, thậm chí là năm vị trí đầu đều cũng không thành vấn đề, Bạch Nghiệp hiện đang nhắc nhở đại trưởng lão, chẳng khác gì sớm cho hắn một phát súng cảnh cáo.

Cáo biệt Bạch Nghiệp và những người khác, Tần Giác trở lại viện lạc của mình, tùy tiện làm ít đồ ăn, rồi ngồi ở trên tảng đá nhàn nhã uống rượu.

“Sư thúc, chuyện ngài giao ta đã làm xong, ngài xem một chút đi.”

Lúc này, Trương Kỷ Trần vội vã chạy tới, lấy ra một phần tư liệu đưa cho Tần Giác .

Thông tin trong tư liệu không ai khác, chính là Diệp Lương Thần .

“Đa tạ .”

Tần Giác vỗ vỗ bả vai Trương Kỷ Trần.

“Sư thúc khách khí rồi, chỉ cần ngài nói một câu, lên núi xuống sông, ta đều không chối từ!”

Trương Kỷ Trần dõng dạc nói .

Tần Giác: “…”

“Nhưng …”

Do dự một chút, Trương Kỷ Trần vẫn không nhịn được rồi hỏi:

“Sư thúc, tại sao phải điều tra đệ tử ngoại môn này vậy?”

“Ha ha, ngươi sẽ biết sớm thôi.”

Tần Giác nói với giọng điệu bí ẩn.

“Vâng.”

Thấy Tần Giác không muốn trả lời, Trương Kỷ Trần cực kỳ tò mò nhưng cũng không có muốn tiếp tục truy hỏi, hai người lại hàn huyên hai câu, sau đó Trương Kỷ Trần quay người rời đi .

“Diệp Lương Thần …”

Tần Giác tự lẩm bẩm, mở tư liệu trong tay ra.

Diệp Lương Thần, hai mươi tuổi, ba năm trước đây cùng thanh mai trúc mã gia nhập vào Huyền Ất Sơn, bởi vì ba năm qua vẫn

dậm chân tại chỗ, cuối cùng hắn cũng bị bỏ rơi và thanh mai trúc mã của hắn cũng bị người khác ôm ấp, về sau Diệp Lương Thần thường có những hành vi kỳ quái, cho đến khi thi đấu ở sơn môn mới tạo ra một tiếng vang kinh người .

Xem hết cái này, khóe mắt Tần Giác có chút run rẩy, nội dung của cốt truyện này không phải là giống hệt với nhân vật chính phế thải kia hay sao?

Nói không chừng trên người Diệp Lương Thần còn cất giấu một vị lão gia gia nào đó.

“Hấp dẫn.”

Ngón tay Tần Giác gõ lên phiến đá xanh, như có điều đang suy nghĩ .

Cũng không biết Diệp Lương Thần này có giống như trong tiểu thuyết kiếp trước, sẽ tu luyện như một hỏa tiễn, ba năm Thiên giai, năm năm Truyền kỳ, mười năm Đại thánh, cuối cùng sẽ thống trị vạn giới, bất tử bất diệt .

Nếu như những người khác biết Diệp Lương Thần rất có thể là nhân vật chính của thế giới này, chỉ sợ đã sớm chạy tới kết giao, hoặc là cưỡng ép thành trợ thủ.

Nhưng Tần Giác lại không suy nghĩ như thế, coi như Diệp Lương Thần có thể như vậy, nhưng chẳng lẽ còn có thể vượt qua cả hắn sao?

Ngay từ ban đầu Tần Giác là một người tự hành bản thân, ngay cả khi Diệp Lương Thần có tốc độ tu luyện có thể xưng là khoáng cổ tuyệt kim, thiên hạ vô song, nhưng chỉ cần Tần Giác nguyện ý, thì vẫn có thể giết chết hắn ta bất cứ lúc nào.

Sở dĩ sẽ để cho Trương Kỷ Trần điều tra Diệp Lương Thần, là bởi vì Tần Giác muốn biết, người gọi là Diệp Lương Thần, đến

cùng có phải ‘Nhân vật chính’ hay không.

Chí ít cho đến bây giờ, Diệp Lương Thần đáp ứng đầy đủ các điều kiện để trở thành nhân vật chính phế vật, thanh mai trúc mã của ba năm cũng đều chuẩn xác không sai, nếu hắn ta có thể giành được vị trí đầu tiên ở cuộc thi đấu sơn môn lần này …

Chờ một chút! Không đúng,nếu gặp tình huống sắp chiến thắng lại bị một vị trưởng lão nào đó nhằm vào, sau đó cùng tông môn quyết chiến dẫn đến Huyền Ất Sơn bị truy sát ngàn dặm.

Mấy năm sau, Diệp Lương Thần không chỉ không chết, ngược lại mang theo số lớn cường giả trở về, với tư thế ngang nhiên, để hủy diệt Huyền Ất Sơn .

Theo sau chuyện Huyền Ất Sơn bị hủy diệt, là một thế lực to lớn hơn đã tham gia …

Nghĩ như vậy, Tần Giác biểu cảm hơi kỳ lạ, nếu như dựa vào cái nội dung cốt truyện phát triển theo cách đó, thì hắn có nên xử lý Diệp Lương Thần ngay bây giờ hay không?

“Ngày mai kiểm tra lại.”

Đương nhiên, Tần Giác không thể giết ngay Diệp Lương Thần chỉ vì lý do này, dù sao đối với hắn mà nói, Diệp Lương Thần này không phải là mối đe dọa với hắn.

Tuy nhiên, về sau Diệp Lương Thần thật sự muốn đứng đối mặt với Huyền Ất Sơn, thì Tần Giác tuyệt đối không chút do dự đi giết hắn, cho dù hắn không sợ bất cứ nhân vật chính nào, nhưng không có nghĩa là hắn có thể tùy ý để đối phương trưởng thành.

Một đêm trôi qua rất nhanh, ngày hôm sau cuộc thi đấu ở sơn môn chính thức bắt đầu, bởi vì hôm qua đã xong vòng thứ nhất, cho nên cần rút thăm lần nữa, để quyết định đối thủ ở vòng thứ hai.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, chiếu sáng cả Huyền Ất Sơn, Tần Giác vẫn ngồi bên trái Bạch Nghiệp giống như hôm qua, đôi mắt nhắm lại, như thể hắn đã ngủ.

Có thể vượt qua vòng thứ nhất cơ bản đều là các đệ tử nội môn, phần lớn đều Hoàng giai trung kỳ trở lên, cho nên vòng đấu thứ hai thường xuất hiện tình huống bất phân thắng bại, tốc độ so với ngày hôm qua chậm hơn mấy lần .

“Vòng đấu thứ hai - Lạc Vi Vi, Hứa Lãng .”

Đã chạng vạng vào tối, thiếu nữ leo lên vòng thi thứ hai, đối thủ là một nam tử có đôi mắt tam giác, người này giống như Vương Sâm đều là Hoàng giai đỉnh phong, có thực lực tương đương.

Cùng lúc đó, Tần Giác mở hai mắt ra .

“Mặc dù không biết ngươi làm thế nào để đánh bại được Vương Sâm, nhưng ta không dễ dàng đối phó như vậy đâu, với lại ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng .”

Hứa Lãng ngạo nghễ nói .

Lời còn chưa dứt, thiếu nữ đã tập hợp linh lực, một quyền đánh ngay vào ngực, giống ngày hôm qua không có bất kỳ thay đổi nào .

Tuy nhiên khi nắm đấm được tung ra, trong không khí có một âm thanh mờ nhạt, sấm sét vang lên!

Hứa Lãng giật nảy cả mình, vội vàng giơ cánh tay lên đón đỡ .

“Ngu xuẩn .”

Dưới khán đài, Vương Sâm châm chọc nói .

Hứa Lãng cũng phạm sai lầm giống hắn, chính là lựa chọn đối

đầu với thiếu nữ này.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng ‘bùm’ vang lên, hai tay Hứa Lãng mất đi tri giác trong vài giây, truyền đến cảm giác như bị thiêu đốt, cả người phải rút lui mấy mét mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

“Cái quái gì vậy? Nàng ấy thật sự chỉ là một nữ nhi sao?!”

Hứa Lãng hoảng sợ, trong đầu trống rỗng, cho tới giờ khắc này hắn mới hiểu được, vì sao Vương Sâm bị thiếu nữ này đánh đập như thế!

Thật là đáng sợ!

Thế là sau đó đám người thấy cảnh tượng này gần giống như ngày hôm qua, dù cho Hứa Lãng tung ra loại công pháp gì, thì kết quả cuối cùng vẫn bị thiếu nữ này một quyền đánh tan, giống như ngọn núi lớn đàn áp đỉnh, làm người khác tuyệt vọng.

“Không đánh nữa! Ta đầu hàng!”

Sau một lúc lâu, Hứa Lãng đã khóc lóc kêu lên thê thảm.

Chương 45: Không Ai Mãi Mãi Hèn

“Không đánh! Không đánh nữa! Ta đầu hàng!”

Bùm!

“A!”

Hứa Lãng thốt lên một tiếng thét, từ trên lôi đài rơi xuống, ngã mạnh quẳng xuống đất .

“Ô ô ô, ta cũng đã nói đầu hàng rồi, tại sao còn muốn đánh ta .”

Hứa Lãng quệt vết máu trên khóe miệng, ủy khuất kêu lên .

Rốt cuộc bây giờ hắn đã cảm nhận được cảm giác của Vương Sâm ngày hôm qua,khốn kiếp đây mà là một nữ nhi sao, rõ ràng là một con quái vật!

Ở đâu chui ra có một nữ nhi chiến đấu như vậy, còn cái linh lực kỳ quái kia, đốt cháy tê cả da đầu của hắn, đây là loại công pháp gì, sao chưa từng thấy qua?

“Ách … Thật xin lỗi, ta không nghĩ tới ngươi sẽ đầu hàng, cho nên trong lúc nhất thời có chút không kiểm soát được sức mạnh.”

Thiếu nữ gãi đầu, có chút chán nản.

Ngươi vừa rồi rõ ràng nói là tuyệt đối không đầu hàng, chỉ ba phút trôi qua, còn không chống cự lâu bằng Vương Sâm.

Hứa Lãng: "…"

"Vòng đấu thứ hai, bên thắng Lạc Vi Vi!"

Liên tục đánh bại hai vị Hoàng giai đỉnh phong cũng chứng minh rằng thiếu nữ này sẽ lọt vào mười vị trí đầu tiên của cuộc thi đấu sơn môn lần này, chỉ cần không đụng tới hai vị kia!

Một vị đệ tử mới lần đầu tham gia cuộc thi lại có thể lọt vào mười vị trí đầu tiên, ngoại trừ Tần Giác của mười năm trước, thì đây là lần đầu điều này xảy ra!

"Thành tích của nữ nhân này trong tương lai không thể đoán trước được."

Một vị trưởng lão thở dài nói.

"Đúng vậy, thật là đáng gờm!"

Một vị trưởng lão khác phụ hoạ theo.

"Không hổ danh là hạng nhất trong lần luyện tập năm nay."

"…"

Rất nhiều tầng lớp cấp cao của Huyền Ất Sơn không nhịn được tán thưởng khen ngợi, như thể họ không thể chờ đợi muốn thu nhận nhanh thiếu nữ này làm đệ tử, nhưng bọn họ biết rất rõ là không giữ được thiếu nữ, ở đây những người có tư cách làm sư phụ của thiếu nữ này, chắc chỉ có chưởng môn và Đại trưởng lão .

"Vòng đấu thứ hai, Diệp Lương Thần, Tiêu Trì Huân ."

Bởi vì ba vòng đấu khác còn chưa phân thắng bại, trọng tài chỉ có thể đặt trận đấu tiếp theo vào vòng hai.

Sau khi nghe thấy, Diệp Lương Thần từ trong đám người đi tới, mặt không biểu tình trèo lên lôi đài, mà đối diện với hắn, là

một nữ nhân dung mạo quyến rũ, mặc dù so với Lạc Vi Vi còn chênh lệch rất xa, nhưng cũng thuộc về thượng thừa .

Những người khác có lẽ không biết, nhưng Diệp Lương Thần lại rất rõ ràng, nữ tử trước mắt này đã từng là thanh mai trúc mã của, chỉ bất quá bây giờ đã không phải .

“Không nghĩ tới ngươi có thể bước vào vòng thứ hai .”

Nữ tử biểu cảm lạnh lùng, lạnh giọng nói .

“May mắn thôi .”

Diệp Lương Thần trông có vẻ tự mãn.

“Vì đã quen biết nhau nhiều năm, ta không muốn ra tay với ngươi, tự ngươi nhận thua đi .”

Nữ nhân tên là Tiêu Trì Huân nói.

“Ha ha, chỉ bằng ngươi sao?”

Diệp Lương Thần cười nhạt:

“Vẫn là người nam nhân ngươi vẫn luôn bám lấy?”

“Diệp Lương Thần!”

Tiêu Trì Huân giận dữ:

“Đừng tưởng rằng đánh bại được Triệu Hạo thì đã vô địch thiên hạ!”

“Có đúng không?”

Diệp Lương Thần xem thường:

“Ta muốn đánh bại ngươi hẳn là cũng không có vấn đề gì .”

“Được thôi, đây là ngươi ép ta!”

Ngực Tiêu Trì Huân thở hổn hển, mũi chân điểm nhẹ mặt đất, mãnh liệt lao ra .

Thấy thế, trong mắt Diệp Lương Thần hiện lên một sự khinh miệt, không lùi mà tiến tới, nắm đấm tung ra trước!

Bùm!

Trước sự tấn công của Diệp Lương Thần, Tiêu Trì Huân tựa như một chiếc thuyền lá nhỏ bên trong làn sóng lớn, không có chút lực phản kháng nào, trực tiếp bị Diệp Lương Thần một quyền đánh trúng, bay ngược ra lôi đài!

Lại dùng một quyền để thắng!

“Tiêu Trì Huân, ba mươi năm ở Hà Đông, ba mươi năm ở Hà Tây, ta sớm đã không còn giống như lúc trước, không ai mãi mãi hèn!”

Diệp Lương Thần đứng trên lôi đài, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống nữ tử, với giọng điệu lạnh lùng.

“Ngươi … Làm sao có thể …”

Sắc mặt Tiêu Trì Huân tái nhợt, khó có thể tin được, đồ phế vật này làm sao có thể đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?

Đúng lúc này, một nam nhân có dung mạo đẹp trai, mặt mũi như ngọc vượt qua đám người đi ra, tới bên người Tiêu Trì Huân.

“Huân Nhi, ngươi không sao chứ?”

Thanh niên một mặt lo lắng .

“Không sao đâu, Lâm Tu ca ca .”

Sắc mặt Tiêu Trì Huân đỏ lên, vội vàng lắc đầu .

Hai người có thái độ thân mật với nhau, mối quan hệ rõ ràng là đặc biệt.

Người thanh niên tên Lâm Tu đỡ Tiêu Trì Huân dậy, hướng lên trên lôi đài chỗ Diệp Lương Thần nói:

“Diệp Lương Thần, đừng để ta gặp được ngươi ở vòng đấu sau.”

“Ha ha, câu nói này hẳn là ta nên nói với ngươi mới đúng .”

Diệp Lương Thần không hề nhượng bộ chút nào, bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên căng thẳng, giống như một trận đánh nhau có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

“Vòng đấu thứ hai, bên thắng Diệp Lương Thần, vị đệ tử này, nếu như không có việc gì thì xin ngươi hãy rời đi, để trận tỷ thí tiếp theo được bắt đầu .”

Trọng tài đúng lúc chen miệng ngắt lời.

Diệp Lương Thần: “…”

“…”

Trong hai ngày tiếp theo, số lượng người tham gia thi đấu ở sơn môn không ngừng giảm đi, Lạc Vi Vi cùng Diệp Lương Thần lần lượt lọt vào hai mươi vị trí đầu tiên, trở thành hai đệ tử sáng giá nhất trong cuộc thi đấu ở sơn môn lần này.

Trong đó Lạc Vi Vi với phương thức chiến đấu mạnh mẽ làm cho người khác thấy run lẩy bẩy, tựa như một nữ chiến thần, còn Diệp Lương Thần cho dù đối thủ là ai, thì sẽ đều giết chết bằng một quyền, dù là Hoàng giai đỉnh phong cũng không ngoại lệ .

Thế là có một người nào đó trong âm thầm không khỏi suy

đoán rằng Diệp Lương Thần đã là võ giả Huyền giai, nếu không làm sao có thể dùng một quyền giết chết được Hoàng giai đỉnh phong?

“Hôm nay là trận chung kết, các ngươi đoán xem ai sẽ là quán quân?”

“Ha ha, đương nhiên là Lâm Tu sư huynh, hắn đã bước vào cấp bậc Huyền giai, muốn giành chiến thắng không phải dễ như trở bàn tay hay sao.”

“Điều đó không hẳn đúng, sư huynh Giang Dạ cũng đã bước vào Huyền giai, quán quân hẳn là một trong hai người bọn họ.”

“Các ngươi đừng quên Diệp Lương Thần, hắn rất có thể cũng là cấp bậc Huyền giai…”

“…”

Các cuộc bàn tán diễn ra ở khắp các ngõ ngách vang lên, cuộc thi sơn môn là một trong những sự kiện quan trọng nhất của Huyền Ất Sơn hàng năm, có thể bước vào mười vị trí đầu tiên, không chỉ sẽ được nhận ban thưởng vô cùng hào phóng, mà còn được sơn môn nhận để trau dồi tiềm lực, thậm chí còn có hi vọng trở thành trưởng lão trong tương lai.

Bởi vậy trước khi trời sáng, trên quảng trường tập trung đầy người, kiên nhẫn chờ đợi cuộc đấu tay đôi của hai mươi người còn lại.

Có thể đi đến bước này, các đệ tử cơ bản đều là Hoàng giai đỉnh phong, Lâm Tu và Giang Dạ là hai Huyền giai duy nhất được công nhận, vì vậy cuộc thi hôm nay sẽ là vòng đấu đặc sắc nhất.

Tần Giác ngáp một cái ngồi tại trên đài cao, rốt cục nhanh phải kết thúc .

“Vòng đấu số một, Lâm Tu, Nhiếp Ưng .”

“Vòng đấu số hai …”

“Vòng đấu số ba …”

“Vòng đấu số bốn, Lạc Vi Vi, Lộ Nhân .”

“…”

Không bao lâu sau, một nam nhân cầm quạt giấy trong tay, tựa như một nam sinh, thấy Lạc Vi Vi đi vào vòng đấu thứ tư, có chút hăng hái đánh giá thiếu nữ này.

Ngay khi thiếu nữ chuẩn bị động thủ, nam tử bỗng nhiên ngắt lời nàng:

“Chờ một chút, ta chỉ là người qua đường, tuyệt đối không nên đánh ta .”

Thiếu nữ ngạc nhiên, có chút không rõ ràng cho lắm .

“Ta cũng không cho rằng mình có thể đánh bại được Vương Sâm cùng Hứa Lãng, ta đi lên chỉ là muốn nhìn mỹ nữ ở khoảng cách gần mà thôi .”

Nói xong, nam tử nhún vai, trực tiếp từ trên lôi đài nhảy xuống:

“Ta thua, ta đầu hàng .”

Lạc Vi Vi: “…”

Trọng tài: “…”

Đám người: “…”

Còn có điều như vậy xảy ra sao?

Chương 46: Buff Nhân Vật Chính

Thế là cứ như vậy, Lạc Vi Vi không hiểu tại sao lại được vào vòng tiếp theo mà không cần tốn nhiều sức.

Trận chiến tiếp theo kéo dài đến giữa trưa mới kết thúc, Diệp Lương Thần vẫn như cũ dùng một quyền đánh bại đối thủ của mình, nhìn rất thành thạo điêu luyện, tạo nên vô số sợ hãi thán phục.

“Không nghĩ tới Diệp Lương Thần vậy mà lại che giấu thực lực của mình!”

“Có vẻ như hắn đã đạt tới Huyền giai!”

“Chậc chậc, ba năm đạt tới Huyền giai, đây mới thực sự là thiên tài!”

“Nói như vậy không phải nữ đệ tử mới tên Lạc Vi Vi càng kinh khủng hơn sao?”

“…”

Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, mười người còn lại cũng bắt đầu rút thăm để quyết định đối thủ.

Lạc Vi Vi tương đối may mắn chọn trúng người yếu nhất trong mười người, mà đệ tử bị nàng rút trúng kia mặt lộ vẻ sầu khổ, mấy ngày qua ấn tượng thiếu nữ để lại cho mọi người thực sự quá sâu sắc, giống như Chiến thần phiên bản nữ, toàn bộ quá trình đè ép người không thở nổi, với lại chỉ cần không đầu hàng Lạc Vi Vi tuyệt đối sẽ không dừng tay lại, sau Hứa Lãng từng có hai người

đệ tử không tin, kết quả cuối cùng bị thiếu nữ mạnh mẽ đánh ngất.

Đệ tử này lúc đầu cũng nghĩ muốn phản kháng, nhưng khi hắn thấy thiếu nữ xông lên, hai chân nhất thời mềm nhũn, gần như ngồi bệt xuống đất: "Đầu hàng, ta đầu hàng!"

Hô!

Linh lực dâng trào, nắm đấm của thiếu nữ khó khăn lắm mới ngừng lại trước mặt đệ tử này, chỉ còn cách đầu hắn một khoảng cách rất nhỏ.

Mặc dù vậy quyền phong vẫn thổi tới làm tóc hắn ngã về phía sau, hầu như không thể mở mắt.

"Lộc cộc."

Mồ hôi lạnh chảy xuống trán đệ tử này, hắn nuốt một ngụm nước bọt, bịch một tiếng ngồi bệt xuống đất, bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

"Này, tại sao lại đầu hàng."

Thiếu nữ thở dài hơi thất vọng.

"…"

Nói nhảm, nếu không đầu hàng chỉ sợ sẽ bị ngươi đánh đến chết!

"Lôi đài số ba, bên thắng, Lạc Vi Vi!"

Sau khi hai lần liên tiếp gặp một đối thủ đầu hàng, thiếu nữ lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường, nhưng mỗi lần thiếu nữ giành thắng lợi đều sẽ mỉm cười với đài cao, khiến mọi người không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Cuối cùng, ngoại trừ Lạc Vi Vi bốn người chiến thắng còn lại theo thứ tự là: Diệp Lương Thần, Lâm Tu, Giang Dạ và một đệ tử tên Tiền Hư Côn.

Tiền Hư Côn này cũng là một nhân vật phong vân ở bên trong nội môn, gần với Lâm Tu và Giang Dạ, nghe nói vũ khí của hắn là một thiết cầu có thể tùy ý điều khiển, rất lợi hại.

Bởi vì năm người không thể cùng chiến đấu một lúc, cho nên sẽ có một người được đặc cách, mà sau khi rút thăm Lạc Vi Vi lần nữa may mắn trở thành người được đặc cách.

Còn lại bốn người thì Lâm Tu đấu với Giang Dạ, Diệp Lương Thần đấu với Tiền Hư Côn.

Mọi người đều nghĩ rằng trận chiến quyết định sẽ là Lâm Tu và Giang Dạ, nhưng hiện tại hiển nhiên là không thể.

“Hi vọng ngươi sẽ không bị loại.”

Liếc nhìn Diệp Lương Thần, Lâm Tu lạnh lùng nói.

“Ha ha, yên tâm, ta sẽ đợi ngươi ở vòng tiếp theo, nhưng cũng không biết ngươi có tư cách gặp ta không.”

Diệp Lương Thần khinh miệt nói.

Hai người đối chọi nhau gay gắt, giương cung bạt kiếm, nếu không phải đang tranh tài, chỉ sợ sớm đã ra tay đánh nhau.

“Hừ, chỉ biết nói bằng miệng, rất nhanh ta sẽ cho ngươi biết lựa chọn của Huân Nhi là đúng.”

Nghe vậy, sát ý trong mắt Diệp Lương Thần lóe lên rồi biến mất, nội tâm đã phán quyết sẽ giết chết Lâm Tu.

“…”

Là hai người mạnh nhất trong cuộc thi sơn môn trên danh nghĩa lần này, Lâm Tu và Giang Dạ chiến đấu đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý nhất, ngay cả tất cả trưởng lão trên đài cao cũng tràn ngập mong đợi.

Hai người có thể bước vào Huyền giai trước hai mươi lăm tuổi, thiên phú cũng cao nhất Huyền Ất Sơn, thậm chí còn có hi vọng trở thành trưởng lão trong tương lai, sao có thể không gây chú ý?

“Lâm huynh, không nghĩ tới hai chúng ta sẽ gặp nhau sớm như vậy.”

Thanh niên tên Giang Dạ cảm thán nói.

Với thực lực hai người bọn họ, hẳn là nên cùng tiến vào trận chung kết mới đúng.

“Giang huynh, ra tay đi.”

Lâm Tu ôm quyền nói.

“Nếu đã thế vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

Giang Dạ cười cười, không cần phải nhiều lời nữa, ngay lập tức đánh nhau với Lâm Tu.

Một bên khác, Diệp Lương Thần cũng đã đánh nhau với Tiền Hư Côn, mặc dù đều là đỉnh phong của Hoàng giai, nhưng Tiền Hư Côn rõ ràng là mạnh hơn rất nhiều so với hai đối thủ mà Diệp Lương Thần đã gặp trước đó, thậm chí chỉ cách Huyền giai nửa bước.

Đặc biệt là viên thiết cầu trong tay hắn biến hóa khó lường khiến người ta không thể đoán trước.

Đáng tiếc, đối thủ hắn gặp lại là Diệp Lương Thần người có

mô bản nhân vật chính.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Lương Thần sử dụng hai quyền mới đánh bại đối thủ từ khi bắt đầu thi đấu đến nay.

Quyền thứ nhất, Diệp Lương Thần đánh bay thiết cầu của Tiền Hư Côn.

Quyền thứ hai, Diệp Lương Thần đánh bay Tiền Hư Côn.

“Bên thắng, Diệp Lương Thần!”

Ồ!

“Trời ạ, ngay cả Tiền Hư Côn cũng bị hai quyền đánh bại!”

“Hắn tuyệt đối đã là Huyền giai!”

“Lần này thật thú vị, Lâm Tu và Giang Dạ bất kể người nào thắng, đều sẽ phải đối mặt với một Huyền giai, ha ha ha.”

“…”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, thần sắc khác nhau, những đệ tử đã từng cười nhạo Diệp Lương Thần giờ phút này chỉ hận không thể vùi đầu xuống đất.

Cùng lúc đó, mấy vị trưởng lão trên đài cao cũng bắt đầu lớn tiếng tán thưởng:

“Kẻ này thế mà có thể ẩn nhẫn ba năm, trong tương lai rất có thể sẽ trở thành đại khí.”

“Loại tâm tính này đã vượt xa so với các đệ tử khác.”

“Ngược lại, Lâm Tu và Giang Dạ hơi quá mức phong mang tất lộ.”

“Có vẻ như Huyền Ất Sơn ta rất có thể lại sinh ra một vị Thiên giai cường giả.”

“…”

Nghe cuộc trò chuyện của những trưởng lão chung quanh, Tần Giác nhịn không được liếc mắt, lúc này những trưởng lão này như trở thành những NPC trong trò chơi, nhao nhao trở thành “liếm chó” của Diệp Lương Thần, quả nhiên không hổ là BUFF nhân vật chính, chỉ cần trong phạm vi mười dặm của hắn, trí thông minh của tất cả mọi người đều sẽ bị giảm đi một nửa.

“Hả? Công pháp tiểu tử này tu luyện không phải là Thanh Hư Kinh?”

Lúc này, Bạch Nghiệp bỗng nhiên nhíu mày, chần chờ nói.

“Ta cũng đã nhận ra.”

Đại trưởng lão bên cạnh gật đầu nhẹ.

“Thực sự không phải.”

Tần Giác khẳng định nói.

Từ lúc Diệp Lương Thần xuất hiện trên sân, hắn cũng biết đối phương không phải tu luyện Thanh Hư Kinh , không nói đến việc Diệp Lương Thần có lão gia gia hay không, ngay cả khi có cũng không thể che giấu Tần Giác.

Về phần Diệp Lương Thần tu luyện là gì, Tần Giác cũng không biết, dù sao hắn cũng không phải toàn trí toàn năng, tất cả mọi chuyện đều rõ như lòng bàn tay.

Tuy nhiên có thể thấy rằng công pháp Diệp Lương Thần tu luyện có sức mạnh bùng nổ mạnh mẽ, bởi vì mỗi lần Diệp Lương Thần xuất thủ sức mạnh đều tăng lên gấp bội, đây cũng là lý do vì

sao hắn luôn có thể giết chết đối thủ trong vài giây, trên thực tế hắn cũng không có đạt tới Huyền giai, chỉ là đỉnh phong của Hoàng giai mà thôi.

“Đây cũng là người của ngươi à?”

Bạch Nghiệp hiếu kỳ.

“Không phải.”

Tần Giác im lặng, cái gì gọi là người của ta? Ta cũng không có hứng thú với nam nhân!

“Đã không phải người của ngươi, vậy đừng trách ta không khách khí.”

Bất kể là tông môn nào, từ trước đến nay luôn chú ý đến chính thống, Diệp Lương Thần thân là đệ tử Huyền Ất Sơn, lại không phải tu luyện Thanh Hư Kinh , ai biết hắn có phải là nội ứng thế lực khác phái tới hay không, hay là có ý khác?

Cho dù hắn có thiên phú cao đến đâu, vẫn là một quả bom hẹn giờ sẽ phát nổ bất cứ lúc nào, tràn ngập nguy hiểm.

Bạch Nghiệp có lẽ sẽ không làm gì Diệp Lương Thần, nhưng ít nhất phải hiểu rõ động cơ của hắn.

“Đừng gấp, chờ thi đấu kết thúc lại nói.”

Tần Giác trầm lặng nói.

“Nói cũng đúng, ta cũng muốn xem, tiểu tử này còn có át chủ bài gì khác.”

Bạch Nghiệp suy nghĩ một chút cũng đồng ý.

Chương 47: Thao Tác Cơ Bản

Trận chiến giữa Lâm Tu và Giang Dạ kéo dài gần hai canh giờ, luôn bất phân cao thấp, khi thấy còn muốn lâu hơn, Lâm Tu đột nhiên sử dụng một chiêu cưỡng ép chặt đứt linh lực của Giang Dạ, một quyền đánh vào ngực hắn!

“Phốc!”

Giang Dạ phun ra một ngụm máu, liên tục rút lui sau đó từ trên lôi đài rơi xuống.

“Thần Cơ Bá Quyền! Ngươi vậy mà lại học Thần Cơ Bá Quyền!”

Giang Dạ không để ý thương thế trên người, kinh ngạc kêu lên.

“Không sai.”

Vẻ mặt Lâm Tu lạnh nhạt, như thể cũng chẳng ngạc nhiên gì trước phản ứng của Giang Dạ.

Thần Cơ Bá Quyền là võ kỹ Huyền giai cao cấp, có thể sử dụng để tăng tốc độ, cưỡng ép chặt đứt linh lực đối thủ tạo thành tổn thương, nhưng muốn nắm giữ cũng rất khó khăn, bởi vậy có rất ít võ giả Huyền giai tu luyện bộ quyền pháp này.

Lâm Tu cũng rất vất vả mới có thể miễn cưỡng học được, nếu không phải Giang Dạ thực sự quá mạnh, hắn cũng sẽ không dùng lá bài tẩy này.

“Là ta thua.”

Vẻ mặt Giang Dạ liên tục thay đổi, cuối cùng thở dài.

“Bên thắng, Lâm Tu!”

Trọng tài cất giọng nói.

“Quá đặc sắc! Không hổ là hai vị võ giả Huyền giai!”

“Lâm Tu thế mà nắm giữ Thần Cơ Bá Quyền, xem ra lần này quán quân cuộc thi của sơn môn không thể là ai khác ngoài hắn.”

“Đúng vậy, Thần Cơ Bá Quyền thế nhưng là một trong những quyền pháp bá đạo nhất trong võ kỹ Huyền giai, một khi Lâm Tu thi triển, sợ rằng ngay cả võ giả Huyền giai trung kỳ cũng không tiếp nổi.”

“Cho dù Diệp Lương Thần mạnh đến đâu cũng không có khả năng đã đạt tới Huyền giai hậu kỳ đúng không?”

“…”

Thấy Lâm Tu đánh bại Giang Dạ, mọi người đều vô cùng kinh ngạc, ngay cả những đạo sư vây xem chung quanh cũng nhịn không được líu lưỡi, hầu hết những đạo sư này đều là võ giả Huyền giai, bởi vậy biết rất rõ khó khăn khi học Thần Cơ Bá Quyền, Lâm Tu có thể nắm giữ Thần Cơ Bá Quyền vậy chẳng khác gì ở phương diện nào đó đã siêu việt hơn bọn hắn.

Sau khi Lâm Tu giành chiến thắng, cũng không có lập tức bắt đầu vòng chiến đấu tiếp theo, mà là nghỉ ngơi nửa giờ, cho đến khi linh lực được khôi phục hoàn toàn.

“Phía dưới tiến hành rút thăm vòng cuối cùng.”

Bởi vì còn lại ba người, cho nên nhất định phải rút lại một lần quyết định đối thủ, vẫn như cũ sẽ có một người được đặc cách.

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi rút thăm, Lạc Vi Vi vẫn

như cũ được đặc cách trong khi Lâm Tu chiến đấu với Diệp Lương Thần.

Thấy thế, khuôn mặt nhỏ của thiếu nữ có chút chán nản, lúc đầu nàng còn muốn thử giao thủ với võ giả Huyền giai một chút, nhân tiện thể hiện mình một chút trước mặt Tần Giác, kết quả không nghĩ tới mình thế mà liên tục hai vòng được đặc cách, trực tiếp tiến vào trận chung kết.

“Diệp Lương Thần, ta sẽ đánh bại ngươi ngay trước mặt các đệ tử, để ngươi biết lựa chọn của Huân Nhi là đúng!”

Lâm Tu dứt khoát nói.

So với Diệp Lương Thần, Lâm Tu thực sự là một thiếu niên anh tuấn, với lại mới gần hai mươi ba tuổi đã bước vào Huyền giai sơ kỳ, chính là sự tồn tại cao cấp nhất trong số các đệ tử nội môn của Huyền Ất Sơn, lúc trước lý do khiến Tiêu Trì Huân vứt bỏ Diệp Lương Thần là để đến bên Lâm Tu.

Trên đài cao, Tần Giác lắc đầu, đứa nhỏ ngốc, đứng đối diện ngươi là nhân vật chính, coi như dùng cái mông nghĩ cũng biết ngươi chắc chắn sẽ thua.

Nhất là ngươi còn cướp đi thanh mai trúc mã của nhân vật chính, đơn giản đã vi phạm điều cấm kỵ lớn nhất của nhân vật phản diện.

Nhưng đối với Lâm Tu này Tần Giác ngược lại không cảm thấy phản cảm chút nào, một là Lâm Tu không đưa ra bất kỳ nhận xét thái quá nào từ đầu đến cuối, không giống như trong tiểu thuyết huyền huyễn động một chút lại muốn phế nhân vật chính.

Hai là nơi này là thế giới võ đạo vi tôn, không ai quy định thanh mai trúc mã nhất định phải luôn đi theo nhân vật chính, nhất là khi Diệp Lương Thần ba năm luôn dậm chân tại chỗ, Tiêu

Trì Huân cũng không ngu ngốc, vì sao không thể theo đuổi người ưu tú hơn?

Đúng lúc này, Diệp Lương Thần trên sân chậm rãi mở miệng, ngữ khí tràn ngập khinh thường:

“Ha ha, loại hàng nát kia cũng chỉ có ngươi xem nàng như bảo bối mà đối đãi, không quan tâm nàng lựa chọn ai, chẳng qua chỉ là hàng nát mà thôi, cùng ta chẳng có quan hệ gì.”

Nói đến đây, Diệp Lương Thần vô thức liếc nhìn Lạc Vi Vi trong góc của đám đông, chỉ có nữ nhân như vậy mới xứng với ta.

Nghe vậy, Lâm Tu giận dữ:

“Không cho phép ngươi vũ nhục Huân Nhi!”

“Hàng nát, hàng nát, hàng nát!”

Dường như bắt được điểm yếu của Lâm Tu, Diệp Lương Thần cười to nói:

“Ha ha ha, quả nhiên người nát phù hợp với hàng nát.”

“Tìm chết!”

Lâm Tu phẫn nộ cuối cùng cũng không nhịn được nữa, một ánh sáng màu xanh nhạt đột nhiên sáng lên trên thân, chỉ một ngón tay về phía Diệp Lương Thần.

Động tác này nhìn nhu hòa, nhưng ánh sáng xanh trên đầu ngón tay hắn sau đó phun ra như đạn, bắn về phía Diệp Lương Thần!

Võ giả Huyền giai đã có thể giải phóng linh lực, nếu bị đánh trúng, không khác gì bị đâm bởi một lưỡi dao sắc bén.

Tuy nhiên Diệp Lương Thần cũng không lùi lại mà nâng lên

nắm đấm lựa chọn phản công!

Phanh!

Ánh sáng xanh đánh vào trên nắm tay Diệp Lương Thần,sau đó hóa thành một chút linh lực rồi tiêu tan, trái lại Diệp Lương Thần lại không bị thương.

“Hóa ra ngươi vốn chưa đạt đến Huyền giai.”

Công kích bị đối phương hóa giải, Lâm Tu không những không tức giận mà ngược lại còn mỉm cười:

“Mặc dù không biết ngươi đã đánh bại Tiền Hư Côn như thế nào, nhưng khoảng cách chênh lệch giữa Hoàng giai và Huyền giai cho dù ngươi thi triển thủ đoạn gì cũng đều khó có thể bù lại.”

Ban đầu Lâm Tu cho rằng Diệp Lương Thần đã bước vào Huyền giai, bởi vậy rất cẩn thận, nhưng vừa rồi giao phong đã cho hắn biết, đối phương cũng chưa đạt đến Huyền giai, nhiều nhất chỉ là Hoàng giai đỉnh phong mà thôi.

“Đối phó ngươi, Hoàng giai đã đủ rồi.”

Diệp Lương Thần xem thường.

“Hừ, nói khoác không biết ngượng.”

Sắc mặt Lâm Tu âm trầm, linh lực ngay lập tức vận chuyển tới cực hạn, mãnh liệt xông lên.

Trong điện quang hỏa thạch hai người đã giao thủ mấy lần, mặc dù Diệp Lương Thần miễn cưỡng đón lấy, nhưng có thể thấy hắn luôn ở thế yếu, gần như toàn bộ thời gian đều bị đánh.

Mà Lâm Tu hiển nhiên không có ý định tiếp tục trì hoãn, tìm được cơ hội trực tiếp sử dụng Thần Cơ Bá Quyền, chặt đứt linh lực của Diệp Lương Thần, mong muốn giành chiến thắng bằng

một quyền.

Tuy nhiên ngay lúc này, Lâm Tu thấy khóe miệng Diệp Lương Thần nở một nụ cười.

“Không tốt!”

Đột nhiên, Diệp Lương Thần tránh nắm đấm của Lâm Tu ở một góc độ không thể tưởng tượng nổi, thân hình nhẹ nhàng năm ngón tay đánh vào cổ họng của Lâm Tu!

Cho dù Lâm Tu đã phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị đánh trúng, nếu hắn không kịp thời rút lui, chỉ sợ lần này có thể đã giết hắn.

“Hắn vậy mà đã phá giải Thần Cơ Bá Quyền!”

Có người dưới đài nghẹn ngào kêu lên.

Nếu như vừa rồi Lâm Tu không nói sai, vậy có nghĩa là Diệp Lương Thần lấy tu vi Hoàng giai phá giải võ kỹ Huyền giai cao cấp!

“Làm sao có thể?”

Giang Dạ không thể tưởng tượng nổi mở to mắt, tự lẩm bẩm.

Là một người từng trải qua, Giang Dạ biết rất rõ sự đáng sợ của Thần Cơ Bá Quyền, ngay cả khi hắn toàn lực phòng bị cũng đã rất khó đón lấy, hiện tại lại bị một võ giả Hoàng giai dễ dàng phá giải?

Nói đùa cái gì?

Giờ phút này, chỉ có Tần Giác trên đài cao luôn bình tĩnh tự nhiên, dù sao đây chỉ là thao tác của nhân vật chính thôi.

“Khụ khụ.”

Lâm Tu ho khan hai tiếng, phát hiện có máu phun ra, yết hầu vô cùng đau đớn, trong lúc nhất thời không có cách nào nói tiếp!

Cùng lúc đó, Diệp Lương Thần lấn người mà lên!

Lâm Tu vừa muốn đưa tay phản kích, chỗ yết hầu đột nhiên có linh lực khuếch tán ra, làm động tác hắn bị trì trệ.

Sau một khắc, nắm đấm của Diệp Lương Thần rơi mạnh vào Lâm Tu.

Ầm!

"A…!"

Lâm Tu kêu lên một tiếng đau đớn, cả người như búp bê vải bay ra ngoài, hắn không ngờ rằng, Diệp Lương Thần vậy mà thần không biết quỷ không hay để lại một đạo ám kình trong yết hầu hắn!

Chương 48: Át Chủ Bài Của Diệp Lương Thần

Bị đánh trúng hai lần liên tục, mạnh như Lâm Tu cũng bị trọng thương, hắn phun ra một ngụm máu, đứng dậy khỏi mặt đất một cách khó khăn, gần như không thể đứng vững.

Nhưng Diệp Lương Thần cũng không có ý định dừng lại, tiếp tục đi về phía hắn.

“Ta …”

Lúc này, Lâm Tu biết rất rõ mình không có khả năng đánh bại Diệp Lương Thần, đạo ám kình ở yết hầu hắn phá hủy hoàn toàn năng lực phản kháng của hắn.

Đạo ám kình có lẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại khiến hắn vô cùng khó chịu, luôn phải sử dụng linh lực để chống cự, nếu không sẽ lại giống như vừa rồi, động tác đột nhiên trở nên chậm, trở thành bia ngắm của Diệp Lương Thần.

Đáng chết, rốt cuộc đây là thủ đoạn gì!

Ngay khi Lâm Tu cực kỳ không cam tâm muốn đầu hàng, lại kinh ngạc phát hiện, mình vốn không thể nói chuyện!

“Ha ha, muốn đầu hàng sao?”

Diệp Lương Thần nhếch miệng cười một tiếng, thâm trầm nói:

“Ta cũng không đồng ý.”

“A … Khụ khụ!”

Lâm Tu muốn nói chuyện, nhưng cơn đau nhức ở yết hầu lại làm hắn không ngừng ho khan, không thể nói gì.

Lúc này, đệ tử dưới đài cũng nhận ra được có điều gì đó không đúng, rõ ràng Diệp Lương Thần không có ý định bỏ qua cho Lâm Tu.

Ầm!

Không đợi mọi người có thể phản ứng, Diệp Lương Thần lại vung một quyền ra, trực tiếp đánh Lâm Tu ngã xuống đất, sau đó giẫm một cước lên mặt hắn.

“Không phải ngươi rất tỏ vẻ sao?”

Diệp Lương Thần châm chọc nói:

“Đáng tiếc, hiện tại ta đã đánh bại ngươi trước mặt các đệ tử, điều này chứng minh lựa chọn của hàng nát Tiêu Trì Huân kia là sai.”

Nói xong, Diệp Lương Thần cúi người nâng nắm đấm đánh vào bụng Lâm Tu, hắn thực sự muốn phế đan điền của Lâm Tu!

“Không! Ngươi muốn làm gì?!”

Lâm Tu gầm lên trong nội tâm, cuối cùng lộ ra biểu lộ hoảng sợ, đối với một võ giả mà nói, mất đi đan điền tương đương sẽ trở thành phế nhân!

Điều này tuyệt đối không thể chấp nhận được với Lâm Tu!

Thấy nắm đấm Diệp Lương Thần sắp rơi xuống, một cánh tay bỗng nhiên bắt lấy nắm đấm của Diệp Lương Thần, cho dù hắn dùng lực như thế nào cũng khó mà tiến thêm.

“Ai!”

Sắc mặt Diệp Lương Thần biến hóa, ngẩng đầu nhìn lên, đúng là trọng tài.

“Có chừng có mực đi, ngươi đã phạm quy.”

Trọng tài thản nhiên nói.

“Nếu như ta nói không thì sao?”

Diệp Lương Thần thần sắc lạnh lùng.

Hắn tin tưởng với thiên phú mình thể hiện ra, trọng tài không có khả năng làm gì hắn.

Bị một tên đệ tử khiêu khích, trọng tài nheo mắt, lớn tiếng tuyên bố:

“Bên thắng, Lâm Tu!”

Ngay khi tuyên bố này được đưa ra, toàn trường xôn xao!

“Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải Diệp Lương Thần thắng sao?”

“Ha ha, ngươi không biết sơn môn thi đấu tuyệt đối không cho phép phạm quy, một khi phạm quy tất cả chiến tích lập tức bị hủy bỏ, đây là quy củ từ trước đến nay của Huyền Ất Sơn.”

Có người giải thích nói.

“Thật hả?”

“Nói nhảm, đương nhiên là thật.”

“A, vậy xem ra Diệp Lương Thần đã đấu một trận vô ích.”

“Đáng đời, ai bảo hắn được một tấc lại muốn tiến một thước.”

“…”

Một bên khác, Diệp Lương Thần nghe được câu này cũng sững sờ, chất vấn:

“Tại sao?”

“Ta đã nhắc nhở ngươi, ngươi đã phạm quy.”

Trọng tài trầm lặng nói.

“Ngươi đây là đang nhắm vào ta!”

Diệp Lương Thần trầm giọng nói:

“Tại sao ngươi không đứng ra khi hắn mới động thủ, bây giờ lại muốn bảo vệ hắn!”

Trọng tài: “???”

Cái gì và cái gì, không phải hai người các ngươi vừa thi đấu bình thường sao? Nếu như không phải ngươi phạm quy, ta cũng sẽ không đứng ra.

“Quả nhiên, cao trào đến rồi.”

Tần Giác mỉm cười, như hắn đã đoán, chuyện giống nội dung cốt truyện cuối cùng cũng phát sinh, kế tiếp hẳn là đoạn tuyệt với Huyền Ất Sơn, sau đó chạy trốn ngàn dặm, cuối cùng dẫn theo một số lượng lớn cường giả mạnh mẽ trở lại?

Hít một hơi thật sâu, trọng tài gằn từng chữ:

“Bởi vì ngươi đã phạm quy, cho nên dù kết quả tranh tài như thế nào, đều tự động thua.”

“Đánh rắm! Ngươi rõ ràng đang nhắm vào ta!” Diệp Lương Thần nghiến răng nghiến lợi nói.

Trọng tài: “…”

Thiếu niên này ngớ ngẩn à, chẳng lẽ nghe không hiểu ta đang nói gì?

“Chờ một chút, ngươi …”

“Ta không nghe, ta không nghe!”

Diệp Lương Thần lắc đầu liên tục.

Chẳng biết tại sao, trọng tài đột nhiên rất muốn đánh chết thiếu niên trước mắt, nhân tiện ngay cả tro cốt cũng được nâng lên.

Đúng lúc này, ánh mắt Diệp Lương Thần lóe lên, nhanh chóng vượt qua trọng tài, một quyền đánh về phía Lâm Tu vừa mới đứng lên.

“Làm càn!”

Trên đài cao, một làn sóng linh lực cuốn tới, đánh lên người Diệp Lương Thần, trực tiếp đẩy hắn ra khỏi lôi đài.

“Trời ạ, là đại trưởng lão.”

Toàn trường tĩnh mịch, không còn ai dám nói gì.

“Hừ, tuổi còn nhỏ, tâm địa đã ác độc như thế.”

Đại trưởng lão đạp vào hư không, từng bước một đi tới trên lôi đài, nói với Lâm Tu:

“Ngươi không sao chứ?”

Lâm Tu muốn trả lời, nhưng há to miệng, lại không có bất kỳ thanh âm gì.

Thấy thế, đại trưởng lão tiện tay vung lên, một màn sương lập tức xuất hiện trong không trung, hóa thành những giọt mưa hòa

vào trong cơ thể của Lâm Tu, rất nhanh Lâm Tu cảm giác được cơn đau nhức ở yết hầu đang biến mất nhanh chóng.

“Đa tạ đại trưởng lão, đệ tử không có việc gì.”

Lâm Tu vui mừng nói.

Ban đầu thương thế trên người hắn phải cần ít nhất nửa tháng mới có thể khỏi hẳn, nhưng khi được linh lực của đại trưởng lão tẩm bổ trong nháy mắt lại khôi phục hơn phân nửa, Lâm Tu sao có thể không cao hứng?

“Ừm.”

Đại trưởng lão nhẹ gật đầu, nhìn về phía Diệp Lương Thần cách đó không xa:

“Diệp Lương Thần, ngươi có biết tội của ngươi không.”

Đối mặt với chất vấn của đại trưởng lão, Diệp Lương Thần không kiêu ngạo cũng không tự ti:

“Trò cười, ta thì có gì tội?”

“Rõ ràng đã chiến thắng, nhưng lại muốn phế bỏ tu vi đồng môn, ngươi có biết hay không, ngươi đã vi phạm quy tắc của tông môn!”

“Ha ha, mạnh thắng yếu thua, kẻ mạnh hơn mới có thể sinh tồn, nếu hắn đã có thể nhục nhã ta, vì sao ta không thể phế bỏ hắn?”

Diệp Lương Thần không quan tâm.

Hắn thấy, mình không có ý định giết chết Lâm Tu đã là hạ thủ lưu tình.

“Hoang đường!”

Đại trưởng lão phẫn nộ quát:

“Ban đầu ngươi có thiên phú cũng không tệ lắm, chỉ cần ngươi chịu nhận sai liền không tri cứu, nhưng ngươi thực sự quá phận!”

“Muốn gán tội cho người khác mà không có lý do, đây chính là phương pháp Huyền Ất Sơn đối đãi với đệ tử sao!?”

Diệp Lương Thần không hề sợ hãi, bắt đầu giằng co với đại trưởng lão.

“Dám chất vấn đại trưởng lão, gia hỏa này điên rồi sao?”

“Ngu xuẩn, lần này không ai có thể cứu được hắn.”

“Đại trưởng lão có tiếng nghiêm khắc, lần trước có người xúc phạm môn quy, đến nay vẫn làm tạp dịch ở ngoại môn, đã được ba mươi năm!”

“…”

Đám người thấp giọng bàn tán, hoặc kinh ngạc, hoặc là cười trên nỗi đau của người khác, đều đang đợi đại trưởng lão sẽ làm gì tiếp theo.

“Tốt, rất tốt!”

Đại trưởng lão giận dữ cười nói:

“Diệp Lương Thần, ngươi có ý định tổn thương đệ tử đồng môn của mình, dụng tâm hiểm ác, đã vi phạm quy tắc thứ một trăm ba mươi hai của Huyền Ất Sơn, người tới bắt hắn lại cho ta, đưa đến sơn động diện bích ba tháng!”

“Ha ha, đã như vậy, ta cũng không cần tiếp tục ở lại nữa, không bằng trực tiếp trục xuất ta khỏi Huyền Ất Sơn!”

Nói xong câu đó, Diệp Lương Thần không chút do dự quay

người bước ra ngoài sân rộng.

Hắn vốn chỉ xem nơi này như một bàn đạp mà thôi, không có một chút lưu luyến nào.

“Dừng lại! Ngươi cho rằng nơi này là nơi nào, ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Hai đạo sư lập tức chặn đường đi của Diệp Lương Thần, chia làm trái và phải, chuẩn bị bắt hắn lại.

“Ta muốn đi, không ai có thể ngăn được ta!”

Diệp Lương Thần quát một tiếng, khí tức đột ngột dâng lên, trong nháy mắt đột phá Hoàng giai!

Cùng lúc đó, Tần Giác ngáp một cái, rốt cuộc thiếu niên này cũng muốn lộ át chủ bài sao?

PS: Về cái tên Lâm Tu này, kỳ thật ban đầu vốn là tên của một nhân vật chính khác, đáng tiếc phía trước bởi vì một ít tên bị phun, cố ý đổi, không nghĩ tới vẫn là tên của một nhân vật chính, điều này thật không nghĩ tới…

Chương 49: Chuyện Hôm Nay, Sau Này Đòi Lại Gấp Mười Lần

“Không nghĩ tới cuối cùng còn có kiểu này .”

Thở dài, Tần Giác bất đắc dĩ .

Vốn dĩ hắn muốn nhìn thử rốt cuộc Diệp Lương Thần là kẻ thế nào, kết quả lại giống y như suy đoán lúc trước của hắn .

Nếu để cho Diệp Lương Thần chạy thoát mà nói, chỉ sợ mấy năm sau nhất định sẽ có một tên Chí Tôn cảnh quay lại, thậm chí còn mạnh hơn.

Ngay khi Tần Giác nhịn không được mà cảm thán, Diệp Lương Thần đã liên tiếp đột phá Hoàng giai, Huyền giai, Địa giai, bước vào Thiên giai, hai tên đạo sư còn chưa kịp phản ứng, liền bị chấn bay ra xa .

Nhưng mà giờ phút này khí tức của Diệp Lương Thần mênh mông cuồn cuộn, ngay cả đầu tóc cũng đều biến thành ngân sắc, rõ ràng là lực lượng này không thuộc về chính hắn .

“Hừ, bản tọa ngược lại muốn nhìn thử, ai có thể ngăn cản bản tọa!”

Diệp Lương Thần ngữ khí ngạo nghễ, không ai bì nổi, có ý tứ duy ngã độc tôn.

“Các hạ rốt cục cũng chịu lộ ra diện mạo thật .”

Đại trưởng lão mặt không đổi sắc, giống như đã sớm đoán được .

“A? Thiên giai hậu kỳ, được lắm, ở loại địa phương nhỏ này cũng coi như là cường giả tuyệt đỉnh, nhưng mà ở trong mắt bản tọa vẫn như cũ là một lũ sâu bọ.”

Diệp Lương Thần liếc nhìn đại trưởng lão, khinh thường nói:

“Làm sao, ngươi muốn ngăn cản đệ tử của bản tọa rời đi?”

Nhìn xem xưng hô này, cái khí chất này, còn cái dáng vẻ trang bức thuần thục này, Tần Giác không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là lão gia gia của Diệp Lương Thần đang ẩn tàng trên người hắn.

Chỉ là, vì sao đãi ngộ của nhân vật chính chỉ có một chút như vậy, rồi cảm giác bị Diệp Lương Thần mạnh mẽ biến thành nhân vật phản diện đâu?

“Người này đã là đệ tử của các hạ, vì sao còn muốn gia nhập Huyền Ất Sơn .”

Đại trưởng lão vẫn định thần, không chút bối rồi gì .

Nếu là lúc trước, đại trưởng lão có lẽ sẽ có chỗ cố kỵ, nhưng bây giờ sau lưng của hắn vậy mà là một siêu cấp cường giả có thể diệt được Ngụy gia tọa trấn, sao lại sợ cái tên Diệp Lương Thần trước mặt này.

“Bản tọa tại sao phải nói cho ngươi biết?”

Diệp Lương Thần cười nhạo nói:

“Có thể để cho đệ tử của bản tọa gia nhập, là vinh hạnh của Huyền Ất Sơn các ngươi.”

Đại trưởng lão sắc mặt hơi trầm xuống:

“Các hạ cũng quá cuồng vọng rồi?”

“Cuồng vọng? Lúc bản tọa tung hoành khắp Linh Ương Giới, ngươi còn chưa sinh ra đâu .”

Đôi mắt Diệp Lương Thần thâm thúy, giống như đang nhớ lại cái gì.

“Phải vậy không, thế sao ngươi chết vậy?”

Đại trưởng lão cười lạnh nói .

“…”

“Hừ! Bớt nói nhiều lời, bản tọa không có thời gian cùng ngươi dây dưa ở đây, chuyện hôm nay ta ghi nhớ, ngày sau đương nhiên đòi lại gấp mười lần!”

Lời vừa nói ra, chẳng khác gì là muốn không chết không thôi, đại trưởng lão làm sao có thể tuỳ tiện thả hắn rời đi .

“Đã như thế, vậy liền để ta lãnh giáo thử thủ đoạn của các hạ ra sao a .”

Nói xong, đại trưởng lão dẫn đầu phát động công kích, linh lực như dải lục trường hà che trời lấp đất cuốn về phía Diệp Lương Thần, không có chút ý tứ muốn lưu thủ nào .

“Điêu Trùng Tiểu Kỹ .”

Diệp Lương Thần nhếch miệng, trong cơ thể đột nhiên bắn ra bạch quang loá mắt, chiếu sáng một khoảng quảng trường, cùng lúc đó, năm ngón tay của Diệp Lương Thần nắm lấy hư không, thiên địa giống như đều bị hắn bắt vào trong lòng bàn tay, đại trưởng lão lúc này phát ra công kích liền bị hóa giải, cái gì cũng đều không sót lại.

“Ta không nhìn lầm đi, Diệp Lương Thần vậy mà có thể tiếp được công kích của đại trưởng lão!”

“Làm sao có thể? Chẳng lẽ hắn cũng là Thiên giai?!”

“Ta nhất định là đang nằm mơ!”

“…”

Cho dù rất nhiều cao tầng Huyền Ất Sơn đã nhìn ra cỗ lực lượng này không thuộc về Diệp Lương Thần, nhưng những đệ tử kia lại nhìn không ra, giờ phút này bọn hắn chỉ biết là Diệp Lương Thần đứng lơ lửng trên không, mạnh mẽ đón lấy công kích của đại trưởng lão!

“Thiên giai đỉnh phong .”

Đại trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng, giao thủ một phen, giờ phút này hắn nhìn ra Diệp Lương Thần bỗng chốc đã đạt đến cấp bậc Thiên giai đỉnh phong.

“Hiện tại, ngươi còn cho rằng mình có thể ngăn cản ta sao?”

Diệp Lương Thần chắp hai tay ra sau lưng, khinh thường nói .

Lời còn chưa dứt, trên đài cao đột nhiên truyền đến tràn cười dài:

“Nếu như lại thêm ta đây?”

Sau một khắc, Bạch Nghiệp đi ra sân,

Khí tức cao thâm mạt trắc, lại ẩn ẩn ngăn chặn Diệp Lương Thần .

“Thiên giai đỉnh phong?”

Diệp Lương Thần biến sắc .

“Ta không quản các hạ trước kia là ai, đã lén lút lẻn vào Huyền Ất Sơn của ta, lại cố ý đả thương đệ tử của Huyền Ất Sơn ta, nên

cho ta lời giải thích .”

Thần sắc Bạch Nghiệp tự nhiên, không chút nghi ngờ nói .

Cũng chỉ có ngay tại lúc này, Bạch Nghiệp mới thể hiện ra uy thế chưởng môn Huyền Ất Sơn của hắn.

“Các ngươi muốn như thế nào?”

Diệp Lương Thần từ đầu tới cuối vẫn duy trì cảnh giác .

“Rất đơn giản, phế bỏ tu vi, ở trong sơn động diện bích ba tháng .”

Bạch Nghiệp nói như chuyện hiển nhiên .

Nếu đối phương đã định không chết không thôi, Bạch Nghiệp làm sao có thể nhân từ nương tay .

“Nếu như bản tọa không đồng ý?”

“Vậy cũng đừng trách hai chúng ta lấy nhiều khi* ít .”

(*Khi dễ)

“Ha ha, chỉ sợ các ngươi không có năng lực này .”

Diệp Lương Thần biểu lộ âm lãnh, trầm giọng nói .

Lấy thực lực của hai người Bạch Nghiệp, muốn đánh bại hắn có lẽ không khó, nhưng muốn lưu hắn lại thì tuyệt đối không thể .

Bạch Nghiệp không có tiếp tục nói nhảm với Diệp Lương Thần, mà là trực tiếp điều động thiên địa chi lực, trấn áp Diệp Lương Thần.

Phải biết, Bạch Nghiệp thế nhưng đã từng lấy một địch hai, chiến cùng một vị Thiên giai đỉnh phong cùng Thiên giai hậu kỳ

đều không rơi xuống hạ phong, huống chi hắn hiện tại có Linh khí Chí tôn gia trì, coi như Diệp Lương Thần mạnh hơn, chẳng lẽ còn có thể siêu việt cảnh giới Chí Tôn cảnh sao?

Nhưng mà Diệp Lương Thần căn bản không hề động tĩnh, giống như lúc Bạch Nghiệp động thủ trong nháy mắt liền xông thẳng lên trời, bay về phương xa.

Hắn không phải là đồ ngốc, đương nhiên sẽ không cùng Bạch Nghiệp đấu nhau ở Huyền Ất Sơn .

“Ngược lại chạy rất nhanh đấy.”

Bạch Nghiệp lạnh hừ một tiếng, vừa muốn truy kích nhưng Diệp Lương Thần vốn dĩ đã biến mất lại đột nhiên lại xuất hiện trên quảng trường .

Đám người:

“???”

Tình huống gì đây?

Lúc đó, Diệp Lương Thần cũng là mù mờ, chuyện gì đã xảy ra vậy, mình rõ ràng đã thi triển bí thuật, trong nháy mắt bay ra hơn mười dặm, sao lại trở về rồi?

“Không có khả năng!”

Diệp Lương Thần cắn răng, lần nữa thi triển bí thuật, trong nháy mắt biến mất tại chỗ .

Nhưng mà hai giây sau, mọi thứ đều giống như vừa rồi, Diệp Lương Thần lại lần nữa xuất hiện ở trên quảng trường .

Lần này tất cả mọi người đều mờ mịt, tên này đến là để chọc cười hả?

“Đáng chết! Sao có thể như vậy!”

Diệp Lương Thần khó có thể tin được gầm thét lên, chợt điên cuồng thi triển bí thuật, chạy đến tám phương mười hướng, nhưng kết quả cuối cùng đều trở về chỗ cũ .

“Hô hô hô, sao có thể như vậy …”

Diệp Lương Thần thở hổn hển, linh lực đã tiêu hao hơn phân nửa,nếu bình thường mà nói, hắn hiện tại đã ở chỗ cách nơi này mười dặm mới đúng, nhưng mà bây giờ hắn ngay cả quảng trường cũng không thoát ra được.

Chẳng lẽ nơi này có trận pháp không gian?

Diệp Lương Thần cảm thấy có chút hoang đường, loại thế lực nhỏ xa xôi này, làm sao có thể có trận pháp không gian?

Mắt thấy cảnh tượng này, Bạch Nghiệp cùng đại trưởng lão đầu tiên là sững sờ, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Giác ở trên đài cao kia, mặc dù giờ phút này Tần Giác đang nhàn nhã uống linh tửu, giống như không có chuyện gì cả, nhưng hai người đều biết, nhất định là Tần Giác đã động tay nên Diệp Lương Thần mới chạy quanh chỗ này không thoát ra được .

“Xem ra ngươi nơi nào cũng không đi được .”

Bạch Nghiệp vuốt râu cười nói .

“…”

Chương 50: Luyện Võ Sao Có Thể Đánh Lại Tu Tiên

“Các ngươi đến cùng là muốn làm cái gì?”

Diệp Lương Thần nghiến răng nghiến lợi nói .

Cho dù là thần thông không gian, hay là trận pháp không gian, đều phải là cường giả Thánh cảnh trở lên mới có thể sử dụng được mới đúng, Huyền Ất Sơn làm sao có thể sẽ có cường giả cấp bậc Thánh cảnh?

Trừ phi thế giới này điên rồi!

Phải biết rằng, cho dù là Diệp Lương Thần, khi còn sống cũng chỉ có cảnh giới Truyền Kỳ cảnh mà thôi .

“Ta sao phải nói cho ngươi biết?”

Bạch Nghiệp châm chọc nói .

“…”

“Hừ, đệ tử của bản tọa bất quá chỉ là đả thương một phế vật mà thôi, các ngươi làm gì mà phải đuổi cùng giết tận như vậy .”

Hít một hơi thật sâu, Diệp Lương Thần có ý muốn đổi chủ đề, hóa giải trận chiến đấu này .

Hết cách rồi, vừa nãy thi triển bí pháp đã tiêu hao hơn phân nửa linh lực, nếu lại chiến đấu với hai cường giả Thiên giai, vậy thì hắn không có phần thắng nào rồi.

Vốn dĩ Diệp Lương Thần nghĩ là chỉ cần mình nhượng bộ, Bạch Nghiệp khẳng định sẽ cho lối thoát, sau đó thuận lý thành chương ngồi xuống bắt tay giảng hòa .

Dù sao Lâm Tu cũng là đệ tử Huyền giai, không cần thiết vì hắn mà đắc tội với một cường giả Thiên giai.

Nhưng nằm ngoài dự tính là Bạch Nghiệp lại hung dữ nói:

“Phế vật? Ta thấy ngươi mới chính là phế vật!”

Diệp Lương Thần ngạc nhiên, trong lúc nhất thời quên mất phải phản bác, hắn không ngờ rằng, Bạch Nghiệp sẽ nói ra câu này .

“Đã vào Huyền Ất Sơn của ta, chính là đệ tử của Huyền Ất Sơn ta, cho dù là ai đả thương đệ tử Huyền Ất Sơn ta thì cũng đều phải trả giá lớn, Thiên Vương lão tử cũng không ngoại lệ!”

Giọng nói của Bạch Nghiệp tiếng như sấm, xuyên nứt cả đá, truyền khắp quảng trường, ầm ầm vang dội .

Nghe được câu này, các đệ tử đều cảm động vô cùng, nhao nhao đứng thẳng, cảm thấy tự hào vì bản thân là đệ tử của Huyền Ất Sơn, Lâm Tu cảm động muốn khóc, la lớn:

“Đa tạ chưởng môn sư tổ chủ trì công đạo cho đệ tử!”

“Đa tạ chưởng môn sư tổ!”

Đám người đồng thanh hô:

“Chưởng môn sư tổ thần uy cái thế, thiên hạ vô song!”

“Chưởng môn sư tổ thần uy cái thế, thiên hạ vô song!”

“…”

Thấy thế, Tần Giác nhịn không được cảm khái, Bạch Nghiệp quả nhiên thích hợp làm chưởng môn hơn so với hắn, nếu như là hắn, nhiều nhất cũng chỉ một tay chụp chết Diệp Lương Thần mà thôi .

Nhìn như vậy, Bạch Nghiệp ngược lại càng giống nhân vật chính, chỉ tiếc thực lực hơi kém xíu .

Kỳ thật Bạch Nghiệp nghĩ rất đơn giản, mặc dù Diệp Lương Thần là cường giả Thiên giai, nhưng vừa rồi xem thái độ đó cũng không khó để thấy, hắn chỉ lấy Huyền Ất Sơn là làm đá kê chân mà thôi, hơn nữa còn tuyên bố chuyện hôm nay sau này đòi lại gấp mười lần, Bạch Nghiệp cho dù ngốc cũng biết nếu như thả Diệp Lương Thần đi sẽ có kết quả gì .

Huống chi trước kia Bạch Nghiệp biết được một số chuyện kỳ quái từ chỗ Tần Giác, trong đó cũng có chuyện giống như bây giờ .

Trừng phạt Diệp Lương Thần bất quá cũng chỉ là cái lý do, coi như Diệp Lương Thần thật sự đồng ý tự phế tu vi, ở trong sơn động Diện Bích ba tháng, Bạch Nghiệp cũng sẽ để cho hắn lặng yên không một tiếng động nào biết mất khỏi thế giới này.

Bạch Nghiệp cũng không cho rằng bản thân là Thánh nhân gì cả, hắn là chưởng môn của Huyền Ất Sơn, điều đầu tiên là phải bảo đảm an toàn cho Huyền Ất Sơn, đối với loại nguy hiểm tiềm ẩn này, đương nhiên tốt nhất là phải tiêu diệt sớm rồi.

“Đừng tưởng rằng ta thật sợ các ngươi!”

Diệp Lương Thần hừ lạnh một tiếng lấy một viên đan từ trong nhẫn trữ vật nuốt vào, đúng là đan cưỡng ép tăng lên linh lực, chuẩn bị buông tay đánh cược một lần .

Thấy thế, Bạch Nghiệp biểu lộ có chút ngưng trọng, nếu như Diệp Lương Thần thật sự muốn liều mạng mà nói, chỉ sợ không

con là phiền phức nhỏ nữa.

Ngay lúc Bạch Nghiệp sơ tán đệ tử phía dưới, cùng Diệp Lương Thần đánh một trận, một dòng lực lượng không gì sánh nổi đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của bọn hắn!

Chỉ trong thoáng chốc, trăm dặm quanh phương viên gió nổi mây kéo đến, linh lực dâng trào .

Đám người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thủ ấn linh lực to lớn từ trên trời giáng xuống, lúc này Tần Giác vẫn hờ hững ngồi trên đài cao.

Ngay lúc thủ ấn linh lực xuất hiện, Diệp Lương Thần sắc mặt đại biến, nhưng mà không để hắn kịp phản ứng, thủ ấn linh lực đã rơi xuống!

Không có kinh thiên động địa,cũng không có kịch liệt phản kháng, không khí giống như ngưng đọng lại, thủ ấn linh lực lặng yên không một tiếng động xuyên qua Diệp Lương Thần, rồi giống như tinh quang chậm rãi tiêu tán .

“Cái này … Không thể nào …”

Diệp Lương Thần tự lẩm bẩm, ánh mắt ảm đạm dần, cho đến mất đi ánh sáng.

Phốc .

Sau một khắc, Diệp Lương Thần giống như thủ ấn linh lực, hóa thành điểm sáng theo gió mà bay đi .

Toàn trường hoảng sợ!

Đáng thương cho Diệp Lương Thần, chỉ sợ đến chết cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, dù sao vừa rồi quyền khống chế thân thể cũng không nằm trên tay hắn .

“Chết …?”

Lúc lâu sau, có tên đệ tử khàn giọng nói .

Đây chính là võ giả Thiên giai, cứ như vậy mà bị miễu sát?

“Thì ra sư thúc tổ lợi hại như vậy .”

Một đệ tử khác sợ hãi thán phục .

Trước đó trải qua chuyện ở Hắc Sâm Lâm, những đệ tử mới càng thêm sùng bái Tần Giác, ngay cả võ giả Thiên giai cũng có thể miễu sát? Đây rốt cuộc là cảnh giới gì

“Ai, thật là, sư huynh ta còn chưa có vận công đâu, ngươi nhúng tay vào làm gì.”

Bạch Nghiệp bất mãn nói:

“Nếu để ta vận công, khẳng định trong vòng ba chiêu sẽ giải quyết được hắn .”

Tần Giác: “…”

Diệp Lương Thần trà trộn vào bản môn ba năm, dụng tâm hiểm ác, lúc thi đấu sơn môn tổn thương đệ tử của bổn môn, cự tuyệt bị phạt, tội không thể tha, đã bị tru sát ngay tại chỗ.”

Đại trưởng lão cất giọng nói, tuyên bố chuyện này kết quả .

Đúng lúc này, bàn tay Tần Giác đột nhiên vồ một cái, vốn dĩ nơi Diệp Lương Thần bỏ mình bỗng nhiên lóe lên một điểm sáng, trong nháy mắt rơi vào trong tay Tần Giác.

“Xém chút nữa là để cho ngươi trốn thoát rồi .”

Tần Giác hung hăng nói .

“A a a! Thả ta ra!”

Điểm sáng liều mạng giãy dụa, nhưng lại không hề có tác dụng, mà bên trong điểm sáng, ẩn hiện một bóng dáng nhỏ già nua, chính là “Lão gia gia” trong cơ thể của Diệp Lương Thần.

Vừa rồi trong nháy mắt khi thủ ấn linh lực giáng xuống, hắn vậy mà lựa chọn vứt bỏ thân xác Diệp Lương Thần, trốn vào trong hư không, nếu không phải Tần Giác kịp thời phát giác ra, chỉ sợ đã để hắn chạy mất .

“Xem ra là ta đánh giá cao các ngươi .”

Tần Giác lắc đầu thở dài nói .

Hắn vốn dĩ cho rằng chính mình gặp được nhân vật chính phế vật trong thoại bản, kết quả không nghĩ tới thế mà biến thành nhân vật phản diện .

Trên thực tế, nếu như không có Tần Giác, Diệp Lương Thần hơn phân nửa có thể chạy thoát, đồng thời nhiều năm sau rất có thể sẽ huy động rất nhiều cường giả quay lại, hủy diệt Huyền Ất Sơn, đáng tiếc hắn gặp phải Tần Giác, một hình người chân chính biết đi trang bức .

Mà chuyện ai cũng biết chính là, luyện võ làm sao có thể đánh thắng tu tiên?

“Thả ta ra! Cái gì ta cũng đều có thể cho ngươi, khi còn sống ta chính là cường giả Truyền Kỳ cảnh…”

Bóng dáng già nua bên trong điểm sáng đau khổ cầu khẩn nói, làm gì còn dáng vẻ không ai bì lai của trước đó nữa, nhưng mà còn chưa dứt lời, Tần Giác nắm tay một cái, đem bóp nát!

“Chờ đã!”

Lúc này, tiếng của Bạch Nghiệp vọng đến, giống như muốn ngăn cản Tần Giác .

Thấy điểm sáng bị bóp nát, Bạch Nghiệp một mặt tiếc nuối:

“Đây chính là nguyên hồn của cường giả Truyền Kỳ cảnh, nếu dùng đến luyện chế đan dược, nhất định là làm ít mà lời ta .”

Tần Giác: “???”

“Ngươi không phải đã nói không luyện chế đan dược nữa sao?”

“Có sao? Ta nói ra lúc nào?”

Bạch Nghiệp ra vẻ mờ mịt .

Cách đó không xa, Trương Kỷ Trần cùng Võ Anh nhao nhao rùng mình một cái, biểu tình hoảng sợ.

Chương 51: Nhân Vật Chính Chân Chính

Bởi vì chuyện của Diệp Lương Thần, thi đấu sơn môn phải kết thúc sớm.

Đáng nói là, bởi vì Diệp Lương Thần bỏ mình, mà thương thế của Lâm Tu còn chưa khỏi hẳn, Lạc Vi Vi thuận lý thành chương trở thành quán quân của thi đấu sơn môn lần này.

Cho tới giờ phút này, Tần Giác mới bừng tỉnh, so với thiếu nữ, Diệp Lương Thần tính là nhân vật chính cái quần gì?

Không chỉ tu luyện công pháp là Thuần Dương Chân Quyết, có chỗ dựa là thái sư thúc tổ, không hiểu sao còn lấy được cả quán quân của thi đấu sơn môn, quả thực là Long Ngạo Thiên phiên bản nữ, một đường hát vang biến cường, không có bất kỳ trắc trở gì .

Đây mới thực sự là ý nghĩa của nhân vật chính à?

“Không ngờ rằng quán quân của thi đấu sơn môn năm nay lại là đệ tử mới.”

“Còn là mỹ nữ, nếu không nhất định có người không phục .”

Tên Diệp Lương Thần kia ta từ lâu đã thấy hắn không được binh thường rồi, quả nhiên là nội ứng ẩn núp trong tông môn của chúng ta.”

“Mà sư thúc tổ rốt cuộc là cảnh giới gì, ngay cả cường giả Thiên giai cũng có thể miểu sát .”

“Chẳng lẽ sư thúc tổ đã là võ đạo Chí tôn?”

"..."

Đối với những đàm tiếu trên quảng trường, Tần Giác cũng không biết, hắn giờ phút này đã trở lại chỗ bên sườn đồi nhàn nhã nằm trên tảng đá uống linh tửu .

Lúc đầu hắn không có chút hứng thú nào mà tham gia loại hoạt động này, nếu như không phải có lời mời của thiếu nữ, hắn tuyệt đối sẽ không đi xem thi đấu, bây giờ chuyện đã xong, hắn đương nhiên sẽ không ở lại.

Nhưng mà nếu như không xem thì hắn làm sao biết được ở Huyền Ất Sơn vậy mà ẩn giấu một lão gia gia phế vật muốn làm nhân vật chính, mặc dù nhân vật chính này còn chưa quật khởi đã bị hắn một tay đập chết, nhưng cuối cùng tận mắt chứng kiến "Không ai mãi mãi hèn" trong truyền thuyết kia, chỉ tiếc "Thiếu niên" này mãi cũng chẳng còn cơ hội để trưởng thành nữa.

Lắc đầu, Tần Giác lấy Linh Cơ ra, chuẩn bị nhìn xem những chuyện xảy ra gần đây ở Nam cảnh.

Không nghĩ tới vừa mở ra giao diện tìm kiếm, liền thấy mấy tiêu đề bắt mắt hiện ra:

"Cấp báo! Đại quân Tử Linh tộc đánh tới, đã phá liên tiếp mười sáu tòa thành trì, cũng tuyên chiến với bốn đại tông môn!"

"Đã qua ba trăm năm, vì sao Tử Linh tộc lại ngóc đầu trở lại?"

"Gặp phải vây công của Tử Linh tộc, Vân Hải Các thất bại thảm bại, Các chủ bỏ mình ."

"..."

Không nhìn cũng biết, ngay mấy ngày Huyền Ất Sơn tổ chức thi đấu sơn môn này, Tử Linh tộc đã suất lĩnh đại quân đánh vào Nam cảnh, ở khu vực gần Tây cảnh chiếm được một vùng lãnh thổ

rộng lớn, thậm chí có tất cả mười thế lực lớn nhỏ bị bọn hắn san bằng .

Tiêu đề không đáng chú ý trước đó, trong nháy mắt trở thành hiện thực .

Mọi người đều biết, khu vực giao nhau giữa Nam cảnh và Tây cảnh linh khí vốn đã khô kiệt, tài nguyên thiếu thốn, bởi vậy có rất ít võ giả cao giai, những thế lực võ đạo ở nơi đó cơ bản đều là những võ đạo nằm ở tầng dưới chót, thậm chí ngay cả Huyền Ất Sơn cũng không bằng, làm gì có thể là đối thủ của đại quân Tử Linh tộc được.

Ngay cả Vân Hải Các này có thế lực gần với sáu đại gia tộc, lại bị đại quân Tử Linh tộc vây công đến không hoàn thủ được, hủy diệt thảm hại.

Còn có người nói, Tử Linh tộc ba trăm năm trước từ ba bộ lạc lớn biến thành năm bộ lạc lớn, có được năm vị cường giả Truyền Kỳ cảnh, đánh đâu thắng đó, thực lực ngang với bốn đại tông môn!

Nhất thời, lòng người bàng hoàng, hoảng sợ vô cùng.

Ai cũng biết Tử Linh tộc sẽ một đường xuôi nam, đem trọn Nam cảnh chiếm đoạt .

Chuyện đã đến nước này, bốn đại tông môn hiển nhiên không có khả năng lại ngồi yên không quan tâm đến, dù sao ba trăm năm trước chính là bọn hắn liên hợp trục xuất Tử Linh tộc ra khỏi Nam cảnh, lần này Tử Linh tộc ngóc đầu trở lại, tuyên chiến với bọn hắn, bọn hắn sao có thể lùi bước?

Về chuyện tranh đoạt Diêu Quang thành, chỉ có thể tạm thời buông xuống trước.

Căn cứ tin tức báo đến, bốn đại tông môn đã phái cường giả tiến về chỗ giao nhau giữ hai cảnh để nghênh chiến, trong đó

Phong Lôi Tông bởi vì khoảng cách tương đối gần nên đã dẫn đầu.

Mà Phong Lôi Tông quả không hổ là một trong bốn đại tông môn, cho dù những năm gần đây có chút suy sụp, nhưng vẫn có thể đánh Tử Linh tộc bại lui, thậm chí thành công chém giết một tên cường giả Tử linh tộc cấp bậc Chí Tôn cảnh.

Tin tức được truyền ra, sĩ khí võ giả của Nam cảnh chấn động lớn, mà thanh thế của Phong Lôi Tông bởi vậy mà tăng vọt,

Dường như siêu việt cả Thiên Cơ Tông .

Ba đại tông môn còn lại thấy thế, liền biết rõ đây là cơ hội tốt để tăng lên uy thế, lập tức tăng tốc độ, không thể chờ đợi được mà muốn cùng đại quân Tử Linh tộc triển khai chiến đấu .

Thời gian ba trăm năm qua đi, bốn đại tông môn lại lần nữa liên thủ đối kháng Tử Linh tộc, trở thành chủ đề hot nhất mấy chục năm qua, mỗi ngày đều có vô số võ giả theo dõi, dường như khiến cho Linh Mạng muốn nghẽn..

Cũng có một ít võ giả có thực lực không tầm thường tự nguyện gia nhập liên quân, lao tới hoang dã, chống lại Tử Linh tộc .

Chỉ sợ Tử Linh tộc sao cũng không thể ngờ được, lúc bọn hắn tiến công vậy mà để võ giả nhân tộc vốn dĩ tan rã như vụn cát trong nháy mắt tập hợp lại, trở nên đoàn kết hơn.

Đây cũng là chỗ mị lực của nhân tộc.

Cho dù Tử Linh tộc đã từ ba bộ lạc lớn biến thành năm bộ lạc lớn, nhưng bốn đại tông môn bây giờ cũng không còn là bốn đại tông môn của ba trăm năm trước, cho dù là Phong Lôi Tông đang suy sụp, cũng chỉ là tướng đối với ba tông khác, nhưng so với ba trăm năm trước chỉ có mạnh hơn chứ không hề yếu .

Thời đại tại tiến bộ, võ đạo cũng là như thế, loại kia cổ cường nay yếu tình huống chỉ hội xuất hiện tại trong tiểu thuyết, trừ phi nửa đường có đại biến gì đó, dẫn đến đoạn tuyệt truyền thừa, nếu không cơ bản không có loại chuyện này xảy ra .

Tần Giác nhìn tin tức mới nhất, quả nhiên, Tử Linh tộc bị bốn đại tông môn cùng rất nhiều võ giả đánh vào rất nhanh liền tan đàn xẻ nghé, vừa mới chiếm được lãnh thổ không bao lâu lại cấp tốc rút lại .

Tin chắc không lâu nữa thì có thể trục xuất Tử Linh tộc ra khỏi Nam cảnh một lần nữa, hơn nữa vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, lần này bốn đại tông môn rất có thể sẽ trực tiếp tiêu diệt hết.

“Xem ra không cần ta xuất thủ rồi .”

Ngửa đầu uống một hớp rượu, Tần Giác vui mừng nói, lại có thể an tâm nằm ở trong nhà không cần phải đi đâu hết .

Kỳ thật loại chuyện này Tần Giác vốn cũng không muốn quản nhiều, hắn cũng không phải là siêu nhân, nhất định phải đi cứu vớt thế giới .

Nhưng nếu như Tử Linh tộc thật sự thống trị Nam cảnh, như vậy Huyền Ất Sơn khẳng định cũng trốn không thoát .

May mà có bốn đại tông môn đứng ở phía trước, đã giảm bớt không ít phiền phức cho Tần Giác.

“Phong Lôi Tông …”

Nhắc đến Phong Lôi Tông, Tần Giác nghĩ đến trước tiên là Thánh nữ dung mạo tuyệt mỹ, vóc người nóng bỏng kia, nghe nói nàng chỉ còn nữa bước nữa sẽ đạt được Chí Tôn cảnh, lần này hẳn là sẽ theo cường giả của Phong Lôi Tông cùng đi tới nơi hoang dã đối kháng với Tử Linh tộc.

Nghĩ tới đây, Tần Giác cầm bầu rượu lên, phát hiện bên trong đã rỗng tuếch, lại nhìn nhẫn trữ vật, bên trong rượu còn lại cũng không nhiều, thế là quyết định đi hầm rượu của Bạch Nghiệp lấy thêm ra .

Duỗi lưng một cái, Tần Giác đứng lên tảng đá xanh, đi về phía hầm rượu .

Đúng lúc này, một con chim bay qua đỉnh đầu Tần Giác cướp đi .

Phốc chít chít .

Tần Giác khẽ động thân ảnh, nguy hiểm mà tránh thoát khỏi phân từ trên trời rớt xuống.

Phốc chít chít .

Phốc chít chít .

Con chim đi đường rất xa, giống như không khống chế được mông của mình, không ngừng thả phân xuống dưới, cho đến khi biến mất ở chân trời .

Tần Giác trợn mắt hốc mồm, đây là giống loài gì?

Tần Giác không khỏi nhớ tới Bạch Nghiệp, chẳng lẽ là do hắn giở trò quỷ?

Hắn vậy mà muốn hạ thủ với những động vật nhỏ?

Chương 52: Ếch Xanh Biết Nói Chuyện

Không để cho Tần Giác nghĩ rõ ràng, lại một con chim đối diện bay tới, nhưng mà lần này không phải thả phân, mà là … Xoay tròn?

Tần Giác tin chắc rằng mình không có nhìn lầm, con chim này giống như ngồi trên gió lốc, không ngừng xoay tròn, cho dù không cần vỗ cánh, cũng có thể ở trên không trung bay lượn, hơn nữa … Tốc độ còn rất nhanh .

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Giác mù mờ .

Trầm ngâm một lát, Tần Giác lắc đầu:

“Khẳng định là sư huynh lại giở trò quỷ .”

Nghĩ như vậy, Tần Giác có chút bất đắc dĩ, tiếp tục đi đến hầm rượu.

“Hửm? Khóa lại?”

Nhìn thấy cánh cửa trước mắt được đúc thành huyền thiết, trên cửa còn vẽ khóa những đường vân Linh khí ngân sắc, Tần Giác bộ dáng phiền muộn, tại sao có thể như vậy? Giữa người và người tín nhiệm cơ bản nhất chạy đâu mất rồi?

Tần Giác ta sẽ là loại người lén lút kia sao?

Ầm ầm!

Theo tiếng bạo liệt vang lên cửa huyền thiết vang lên,một góc của cửa đã nát.

Ta từ trước đến giờ đều quang minh chính đại!

Sau khi cửa huyền thiết bị hủy, mùi rượu nồng đậm lập tức tản ra, xen lẫn linh khí nhàn nhạt, nếu là đệ tử bình thường tu luyện một ngày ở trong hầm rượu, chỉ sợ không thua kém gì việc tu luyện ở bên ngoài nửa tháng .

Sau khi tiến vào hầm rượu, Tần Giác lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, lần trước lúc hắn đến rượu ngon bên trong gần như bị quét hết sạch, chỉ còn lại một ít rượu có niên kỷ ngắn, nhưng bây giờ lại được lấp đầy toàn bộ, với lại phần lớn đều rượu có niên kỷ hơn mấy chục năm thậm chỉ trên trăm năm, cũng không biết Bạch Nghiệp làm từ lúc nào .

Bất quá đây cũng không phải là điều mà Tần Giác quan tâm, chỉ gặp hắn vung tay lên, hơn một nửa rượu trong hầm rượu rượu lập tức bị hắn thu vào nhẫn trữ vật, hắn thuận tay cầm lấy một bình, lúc này mới nhàn nhã rời đi .

“Ha ha ha, sảng khoái.”

Ngửa đầu uống một ngụm lớn, Tần Giác thoải mái cười nói .

Kỳ thật Tần Giác thích rượu như mạng, là bởi vì kiếp trước hắn chính là tên tửu quỷ chính cống, nếu không như vậy sao sẽ vô thức mà xuyên qua đến nơi đây .

So sánh Địa Cầu, nơi này linh tửu uống ngon hơn bao nhiêu lần, Tần Giác sao có thể không thèm chứ?

“Ha ha, ta thành công rồi!”

Đột nhiên, một giọng nói kỳ quái truyền đến, làm Tần Giác chú ý, hắn liền thấy một con ếch xanh từ đằng xa chạy tới, quan trọng

nhất là, con ếch xanh này đi bằng hai chân sau!

“Ha ha, ta thành công rồi!”

Ếch xanh kêu to lần nữa, vừa rồi đúng là nó đang nói chuyện .

Tần Giác: “???”

Tình huống gì đây?

Một con ếch xanh có thể đứng thẳng đi, đồng thời còn biết nói chuyện?

“Ha ha, ta thành công rồi!”

Ếch xanh tiếp tục hô .

“Này, ngươi từ đâu tới đây .”

Tần Giác nghĩ đến việc con ếch xanh này có thể nói, vậy hẳn là có thể nói chuyện cùng nhau đi.

Sau khi nghe thấy lời Tần Giác nói, ếch xanh dừng một chút, cũng nói ra:

“Này, ngươi từ đâu tới đây .”

Tần Giác: “…”

“Này, ngươi từ đâu tới đây .”

“Này, ngươi từ đâu tới đây .”

Ếch xanh cứ như vậy nói đi nói lại câu nói này rồi chầm chậm đi xa .

“…”

Thở dài, Tần Giác bất đắc dĩ:

“Sư huynh hắn đến cùng lại luyện ra đan dược gì nữa vậy, thế mà có thể biến ếch xanh thành cái máy nhái giọng .”

“Đi đại điện xem một chút đi, miễn cho nó lại làm ra chuyện thiêu thân gì nữa .”

“…”

…

Cùng lúc đó,ếch xanh đã đi tới khu vực cao tầng của Huyền Ất Sơn, đi ngay qua cái sân .

“Này, ta có chuyện này nói cho các ngươi biết, các ngươi tuyệt đối không được nói ra với người ngoài .”

“Ngày hôm qua lúc ta nhìn lén Chu trưởng lão tắm rửa, phát hiện hắn vậy mà mặc yếm của nữ nhân, ha ha ha .”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài lập tức vang lên một tiếng kỳ quái:

“Ngày hôm qua ta lúc nhìn lén Chu trưởng lão tắm rửa, phát hiện hắn vậy mà mặc yếm của nữ nhân, ha ha ha .”

Nghe được câu này, mấy người trong sân thất kinh, vội vàng đi ra ngoài, lại chỉ thấy một con ếch xanh đi bằng hai chân biến mất ở khúc cua.

Miệng không ngừng tái diễn:

“Ngày hôm qua lúc ta nhìn lén Chu trưởng lão tắm rửa, phát hiện hắn vậy mà mặc yếm của nữ nhân, ha ha ha .”

“A a a! Nhanh bắt hắn lại, không thì Chu trưởng lão sẽ giết ta!”

Người nói chuyện trước đó hô lớn .

“…”

“Hì hì, Nghiêm lão tuyệt đối sẽ không nghĩ ra, là ta trộm linh đan của hắn, Trần Tú ta thật sự quá thông minh .”

Trong phòng là một tên nam tử tên Trần Tú trộm cười nói .

Đột nhiên, ngoài cửa có Người lập lại:

“Hì hì, Nghiêm lão tuyệt đối sẽ không nghĩ ra, là ta trộm linh đan của hắn, Trần Tú ta thật sự quá thông minh .”

“Ai!”

Trần Tú hoảng sợ, chờ lúc hắn lao ra, âm thanh kia đã đi xa, đồng thời vẫn đang không ngừng lặp lại mấy lời hắn vừa nói .

“Đứng lại cho ta!”

Trần Tú toàn thân phát run, vội vàng đuổi theo .

…

“Mục sư huynh, đừng như vậy, …”

“Ngươi kêu đi, cho dù ngươi gọi rách cả cổ họng cũng sẽ không có ai để ý đến ngươi .”

“Gần đây dạy học quá mệt, xem ra phải tìm thời gian đến Vạn Phượng lâu dưới núi thả lỏng một chút .”

“Ngươi nhất định không ngờ được, thực ra Thạch trưởng lão thích nam nhân!”

“Ai, sư phụ dường như lại luyện chế đan dược, lần này chúng ta chết chắc rồi .”

“…”

Ếch xanh vốn dĩ chỉ có thể lặp lại một câu, nhưng theo thời gian trôi qua, lời có thể lặp lại lời càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng dài, nghiễm nhiên hóa thân thành một cái máy nhái giọng di động, sau cùng thậm chí còn bị hơn một nửa cao tầng Huyền Ất Sơn truy sát .

Ngoài dự liệu là, ếch xanh kia rõ ràng là chỉ đi đứng bằng hai chân, nhưng lại giống như có tám cái chân, tốc độ mau vô cùng, nhanh như chớp liền biến mất không thấy nữa, cho dù là những trưởng lão này đều đã là cường giả Địa giai, lại chỉ có thể bó tay chịu trói.

“Nhìn xem bên kia có hay không .”

“Đáng chết, đến cùng chạy đi nơi nào .”

“Hừ, đến tột cùng là sủng vật của ai!”

“Tuyệt đối đừng để cho ta bắt được nó, nếu không tuyệt đối sẽ luộc nó lên rồi ăn .”

“Thêm ta một phần!”

Trong nhất thời, mọi người phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem con ếch xanh tiết lộ bí mật của bọn hắn ra kia phân thây .

“A, Chu trưởng lão, sao ngươi lại tới đây, Chu trưởng lão ngươi muốn làm cái gì? Hai chúng ta tốt xấu là đồng môn sư huynh đệ … A!”

“Nghiêm lão, Nghiêm lão ngươi nghe ta nói, đây đều là hiểu lầm, ếch xanh kia phỉ báng ta, nó phỉ báng ta đó!”

“…”

Ngay khi rất nhiều trưởng lão của Huyền Ất Sơn bởi vì bị ếch

xanh tiết lộ bí mật ra ngoài mà ra tay đánh nhau, ếch xanh đã đi qua khu vực cao tầng, đến chỗ của đệ tử nội môn.

Ngay sau đó cũng giống với khu vực cao tầng, nơi này cũng lần lượt vang lên từng tiếng kỳ quái:

“Liễu sư huynh, ngươi phải tin tưởng ta, Lâm Nguyệt Nhi ta đời này kiếp này chỉ thích ngươi.”

“Đừng nói nữa, ta tin ngươi .”

“…”

“Ai, Nguyệt nhi sư muội đã mấy ngày rồi không có tới tìm ta, chẳng lẽ nàng có nỗi khổ gì sao?”

“Hắc hắc, nói cho ngươi biết, ngày hôm qua ta bỏ thêm thuốc sổ trong chén trà của đạo sư, mà lại là cái loại siêu cấp phá hoại kia .”

“Bộ này nữ trang thật xinh đẹp, còn có bộ này, bộ này …”

“…”

Gây họa cho nội môn đệ tử xong, ếch xanh lại tới khu vực ngoại môn đệ tử…

Chỉ một thoáng, toàn bộ Huyền Ất Sơn gà bay chó chạy, hỗn loạn không chịu nổi, lập tức vô số đệ tử, trưởng lão cầm vũ khí lên, điên cuồng đuổi giết một con ếch xanh .

Chương 53: Khổ Cho Trương Kỷ Trần

“Sư huynh, ngươi lại luyện chế đan dược gì nữa?”

Tần Giác đi vào đại điện, không biết nói gì hơn.

“Sư đệ ngươi tới rồi, ha ha ha, ta cuối cùng cũng thành công rồi!”

Bạch Nghiệp phấn khởi reo lên.

“Thành công? Cái gì thành công?”

Tần Giác sững sờ, hắn chợt nhớ đến, con ếch xanh kia lúc đầu hình như đã nói câu này .

“

Ta rốt cục cũng luyện thành công một viên đan rồi!”

Bạch Nghiệp khoa tay múa chân, dáng vẻ kích động nói .

Tần Giác: “…”

“Oa oa oa!”

“Chíu chíu chíu .”

“Chi chi chi .”

Đột nhiên, tiếng kêu của các loại động vật truyền đến .

Tần Giác nghe thấy tiếng nhìn lại, lúc này mới thấy cách đó

không xa vậy mà để mấy cái lồng sắt, bên trong có đầy các loại động vật, trong đó có ếch xanh cùng chim nhỏ .

“Những thứ này là …”

Tần Giác ngạc nhiên .

“A, đây đều là những động vật ta bắt được ở bên ngoài về làm vật thí nghiệm, vì rửa nhục cho lần trước, nên lần này ta cố ý thay đổi cách luyện đan, mấy lô luyện đan dược trước sau khi đút cho những động vật này, vậy mà không chết con nào .”

“…”

Ngươi hình như còn rất kiêu ngạo?

“Đúng, vừa nãy có con ếch xanh sau khi uống đan dược của ta không chỉ có thể đi bằng hai chân, còn biết nói chuyện, nhưng mà thứ ta muốn lại không có, thế là liền đem nó thả .”

Tần Giác: “…”

Xem ra Bạch Nghiệp trong miệng ếch xanh, chính là câu mà hắn vừa mới nghe thấy kia .

“Không nói những cái này, tới đây, ngươi mau nhìn, viên đan dược thứ nhất ta luyện chế thành công.”

Bạch Nghiệp không thể chờ đợi được kéo Tần Giác đi qua, chỉ vào hộp ngọc trên bàn đá nói .

Tần Giác tập trung nhìn, chỉ thấy trong hộp ngọc có một viên đan dược trong suốt sáng long lanh, nhìn qua tựa như lưu ly, thậm chí còn tản ra mùi hương của đan dược, quả thực không khác với những linh đan khác cho lắm.

Trước kia Bạch Nghiệp mặc dù cũng có thể luyện chế ra, nhưng phần lớn đen thui như đống mực,đến tận bây giờ cái này đã

được xem như bình thường nhất rồi.

Nhưng mà không biết làm sao mà Tần Giác luôn cảm thấy là lạ chỗ nào đó.

“Đây là đan dược gì?”

“Tứ phẩm đan dược, Trùng Thiên Đan!”

Tứ phẩm đan dược?

Tần Giác nhịn không được liếc mắt, nếu như hắn nhớ không lầm, Trùng Thiên Đan hình như là để cho võ giả Địa giai trùng kích Thiên giai, có thể nâng cao xác xuất thành công hơn bảy phần, trân quý vô cùng.

Hắn rốt cuộc cũng biết không đúng ở chỗ nào, một tên ngay cả nhất phẩm đan dược cũng không luyện ra, làm sao có thể luyện chế ra tứ phẩm đan dược?

Cho nên viên đan dược kia nhất định có vấn đề!

“Sao vậy, ngươi không tin?”

Thấy dáng vẻ này của Tần Giác bộ, Bạch Nghiệp có hơi khó chịu .

“Ta tin, ta tin .”

Tần Giác liên tục gật đầu, thật bất đắc dĩ với người sư huynh này, thực sự không đáng tin mà!

Nhanh như vậy đã quên mình chuyện vài ngày trước rồi!

“Nếu ngươi tin tưởng, thì uống nó đi .”

Bạch Nghiệp lời lẽ hừng hồn nói.

Tần Giác: “???”

Cái quỷ gì?

“Ta cũng không phải là võ giả Địa giai, uống nó làm gì a?”

Cố kìm xúc động muốn đánh Bạch Nghiệp tơi bời, Tần Giác phản bác .

Không nói đến trước đây Bạch Nghiệp luyện chế đan dược căn bản không thể nuốt, coi như thật sự là Trùng Thiên Đan, cũng chỉ hữu dụng với võ giả Địa giai mà thôi .

“Ách … Nói cũng đúng .”

Bạch Nghiệp sững sờ, trầm ngâm một lát, thở dài:

“Hết cách, đành phải gọi Trương Kỷ Trần tới .”

“…”

Tần Giác khóe mắt có chút run rẩy, ở trong lòng mặc niệm thay Trương Kỷ Trần.

Không lâu sau, Bạch Nghiệp liền dùng linh lực truyền âm gọi Trương Kỷ Trần qua, mà Trương Kỷ Trần dường như đã đoán trước từ lâu, lúc đi vào hai chân đều đang run rẩy .

“Bên ngoài làm sao ồn ào như vậy, xảy ra chuyện gì?”

Bạch Nghiệp cau mày nói .

“Không có … Không có gì .”

Trương Kỷ Trần miễn cưỡng tươi cười, cũng không có đem chuyện liên quan tới ếch xanh nói ra .

Nghe vậy, Bạch Nghiệp cũng không có truy hỏi,

Cười tủm tỉm nói:

“Kỷ Trần a, ta bình thường đối ngươi tốt lắm đúng không?”

Nghe được câu này, Trương Kỷ Trần nước mắt đều rưng rưng ở khóe mắt, nhưng vẫn là nhắm mắt nói:

“Là, sư phụ tốt với ta nhất rồi .”

“Ha ha, quả nhiên không có uổng công sư phụ thương ngươi .”

Bạch Nghiệp tay áo vung lên, đưa hộp ngọc đến tay Trương Kỷ Trần:

“Nếu thế ngươi uống viên đan dược này đi .”

“Cái này … Đây là đan dược gì?”

Nhìn viên đan dược nằm trong hộp ngọc, Trương Kỷ Trần nhịn không được rùng mình một cái .

“Đây là Trùng Thiên Đan, có thể giúp ngươi bước vào Thiên giai, từ đó cá chép hóa rồng, thoát thai hoán cốt, vi sư chỉ có một viên, cho nên quyết định đem nó cho ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối không nên nói cho Võ Anh .”

Bạch Nghiệp nghiêm mặt nói, giọng nói kia, tư thái kia, xém chút nữa chính hắn cũng tin là thật.

“Vâng … Đa tạ sư phụ .”

Trương Kỷ Trần khóc không ra nước mắt, yếu ớt nói:

“Nhưng mà bây giờ đệ tử vẫn chưa có ý định đột phá, có thể không ăn được không?”

“Không được!”

Bạch Nghiệp không chút do dự cự tuyệt .

Trương Kỷ Trần: "…"

Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì, tại sao phải đối với ta như vậy?

"Yên tâm đi, viên đan dược kia tuyệt đối không có vấn đề ."

Dừng một chút, Bạch Nghiệp nói tiếp:

"Huống chi sư thúc của ngươi cũng ở đây, cho dù thật sự vấn đề, hắn cũng có thể cứu ngươi ."

"…"

Hít một hơi thật sâu, Trương Kỷ Trần lấy dũng khí nói:

"Vâng!"

Nói xong, Trương Kỷ Trần cầm lấy viên Trùng Thiên Đan bỏ vào trong miệng, dáng vẻ khẳng khái chịu chết.

Ngoài dự liệu là, đan dược vừa vào miệng,lập tức hóa thành dòng linh khí cuồn cuộn tràn vào khắp người Trương Kỷ Trần, cho dù dòng linh khí này vẫn không đủ để giúp hắn đột phá, nhưng ít ra chứng minh, đây đúng là đan dược!

"Sư phụ! Ngài thành công rồi!"

Trương Kỷ Trần mở to hai mắt, vui vẻ hô lên, mình rốt cục cũng không cần ăn những thứ kỳ quái nữa rồi!

"Ha ha ha, ta biết lần này sẽ không thất bại mà."

Bạch Nghiệp cũng vui sướng nói, mình si mê luyện đan mấy năm, rốt cục cũng thành công được một lần!

Nhưng mà đã nhìn thấy qua chim nhỏ không ngừng thả phân

cùng con ếch xanh biết nói chuyện kia Tần Giác lại hoài nghi, vậy mà không có gì xảy ra, không đúng a .

“Chờ đã!”

Đúng lúc này, Trương Kỷ Trần bỗng nhiên lộ ra dáng vẻ kì quái .

“Sao vậy?”

Bạch Nghiệp không thể chờ được mà dò hỏi, coi thử viên đan dược kia còn có những công hiệu khác hay không.

“Ta … Ta cảm giác ngực thật ngứa, giống như có thứ gì đó muốn xông ra .”

Lời còn chưa dứt, bộ ngực của Trương Kỷ Trần lấy mắt thường có thể thấy nó to lên nhanh chóng, lúc Bạch Nghiệp và Tần Giác đang kinh ngạc, bộ y phục bị ép căng rách ra, bị lộ ra ngoài .

Chết lặng .

“A!!”

Đột nhiên, Trương Kỷ Trần hét thảm lên một tiếng, truyền khắp Huyền Ất Sơn .

“Sao có thể như vậy!”

…

“A, hình như là tiếng của Trương trưởng lão.”

“Trương trưởng lão không phải bị chưởng môn gọi đi rồi sao .”

“Mặc kệ, tiếp tục tìm con ếch xanh kia!”

“Đúng!”

“…”

…

“Sư phụ, sư phụ, sao lại như vậy!”

Trương Kỷ Trần giống như sụp đổ, căn bản không dám cúi đầu nhìn nơi đó của mình, không phải đã nói Trùng Thiên Đan sao? Làm sao có thể biến thành dạng này? Ô ô ô .

“Ách … Cái này, cái này …”

Ánh mắt Bạch Nghiệp né tránh, nhất thời không biết trả lời thế nào, hắn làm sao sẽ ngờ được đan dược mình luyện chế vậy mà còn có công năng này, sớm biết thì đã tìm nữ trưởng lão tới rồi .

“Ô ô ô, sư phụ, ngươi làm thế này khiến đệ tử làm sao có thể ra ngoài gặp người đây a .”

Trương Kỷ Trần cũng không nhớ mình đã bao lâu rồi chưa khóc, nhưng hiện tại hắn rất muốn khóc!

“Sư đệ, ngươi xem… Này có biện pháp gì không?”

Bạch Nghiệp bất đắc dĩ, đành phải đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Giác .

Tần Giác bên cạnh đã trợn mắt hốc mồm từ sớm, một lúc lâu sau mới có phản ứng, liền vội vàng lắc đầu nói:

“Không có, ta cũng không còn cách nào khác.”

Chương 54: Huyền Ất Sơn Hỗn Loạn

Tần Giác quả thật không có cách, nếu như Trương Kỷ Trần sau khi ăn đan dược mà hôn mê giống Bạch Nghiệp lúc trước, hoặc là bị thương gì đó, Tần Giác có lẽ có thể thông qua cưỡng ép linh lực mà chữa trị .

Nhưng bây giờ Trương Kỷ Trần mọc ra thứ đồ kỳ quái, giống như đang đỡ hai trái bóng rổ ở trước ngực, cũng không thể cắt đứt được a?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hình như vẫn rất trắng trẻo.

Nghe được câu này, Trương Kỷ Trần tràn đầy tuyệt vọng, hắn vận chuyển linh lực ý nhằm ép lại hai cục thịt trước ngực, nhưng mà lại đang làm chuyện không nên làm, thậm chí còn có chút … Thoải mái?

“Sư phụ … Sư phụ … Đồ đệ phải làm sao bây giờ a, ô ô ô!”

Trương Kỷ Trần nước mắt nước mũi tràn trề, nhìn qua thê thảm vô cùng, nhất là hai cục thịt trước ngực hắn theo động tác mà không ngừng đong đưa, làm cho người dở khóc dở cười .

“Ai, Kỷ Trần à, vi sư cũng không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện này, xem ra khẳng định là luyện đan giữa chừng có chỗ nào đó sai sót rồi.”

Thở dài, Bạch Nghiệp kiên nhẫn an ủi:

“Nếu không thì như này đi, ta lại luyện chế một lò đan dược

khác, thử xem có thể hay không chữa được cho… Cơ ngực của ngươi không?"

Nghe vậy, Trương Kỷ Trần sắc mặt đại biến:

"Không cần, không cần, vẫn là để tự con nghĩ biện pháp a ."

Nói xong, Trương Kỷ Trần lập tức vọt như bay ra khỏi đại điện, sợ Bạch Nghiệp sẽ đuổi kịp hắn .

Lỡ như đan dược Bạch Nghiệp luyện chế lại như vậy nữa, hoặc là làm cho chỗ khác của hắn lớn lên,chẳng phải là càng thảm hơn sao?

Lấy hai cục thịt trước ngực này làm ví dụ, như vậy tuyệt đối không thể lại tiếp tục ăn đan dược sư phụ luyện chế nữa!

"Kỷ Trần a, nhớ lấy đồ vật che nơi nào đó đi, không thì bị người khác thấy được sẽ dễ hiểu lầm ."

Thấy thế, Bạch Nghiệp không quên nhắc nhở .

Trương Kỷ Trần: "…"

Tần Giác: "…"

Ngươi còn không biết xấu hổ nói ra!

"…"

"Đến cùng là có vấn đề ở đâu chứ, sao có thể như vậy ."

Bạch Nghiệp nghĩ mãi mà vẫn không lý giải được .

"Ta cảm thấy … Sư huynh ngươi không thích hợp để luyện chế những đan dược này ."

Không đợi Bạch Nghiệp phản bác, Tần Giác lại nói:

“Ngươi càng thích hợp luyện chế Độc đan hơn, nếu như sư huynh chịu bỏ thời gian, sớm muộn có một ngày có thể trở thành Độc sư danh chấn Linh Ương Giới.”

“…”

“Nói bậy!”

Bạch Nghiệp thề thốt bác bỏ:

“Ta chỉ là không có năng khiếu nắm giữ mà thôi, lại cho ta thêm mấy tháng, không, mấy ngày, ta có thể nắm giữ hoàn toàn!”

Tần Giác: “…”

Câu nói này sao mà nghe quen tai quá vậy?

A, nhớ rồi, năm năm trước Bạch Nghiệp cũng đã nói như vậy .

Đối với vị sư huynh này, Tần Giác cũng bất đắc dĩ, đành phải nhún vai một cái nói:

“Được, tùy ngươi .”

Rời khỏi đại điện, Tần Giác chuẩn bị về viện của mình, nhưng mà vừa đi không xa, liền phát hiện toàn bộ Huyền Ất Sơn chẳng biết từ lúc nào đã loạn thành một đoàn, lít nha lít nhít bóng người đi tới đi lui ở khắp nơi, giống như đang tìm kiếm cái gì đó, đồng thời còn hô to muốn nấu chín ếch xanh, trong đó thậm chí còn có không ít cao tầng trưởng lão.

“Chẳng lẽ là bởi vì con ếch xanh kia?”

Tần Giác chợt nhớ tới con ếch xanh đi bằng hai chân, giống như cái máy nhái giọng kia, nó đã làm cái gì vậy, sao lại trêu chọc nhiều người đến truy sát như vậy?

Đang nghĩ ngợi, con ếch xanh đi bằng hai chân kia bỗng nhiên

từ bên cạnh nhảy ra, trong miệng hô to:

“Ngày hôm qua lúc ta nhìn lén Chu trưởng lão tắm rửa, phát hiện hắn vậy mà mặc yếm của nữ nhân, ha ha ha .”

“Hì hì, lão Nghiêm tuyệt đối sẽ không ngờ được, là ta ăn trộm linh đan của hắn, Trần Tú ta thật thông minh .”

“…”

Trong thoáng chốc, Tần Giác đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, tên này vậy mà hô lớn bí mật của nhiều người như vậy, khó trách sẽ như thế .

Nhưng mà… Chu trưởng lão mặc yếm của nữ nhân là cái quỷ gì? Còn có Thạch trưởng lão thế mà thích nam nhân?

Quan trọng nhất là, lại có người nhìn lén Chu trưởng lão tắm rửa?

Nè nè nè, nơi này còn người bình thường không vậy? Hắn trước kia vậy mà vẫn không phát hiện điểm ấy .

“Tìm được rồi! Nó ở chỗ này!”

Đột nhiên, một tên đệ tử chỉ vào bên này hô lớn .

“Cái gì? Nó ở nơi nào?”

“Nhanh bắt nó! Nhất định không thể để cho nó chạy mất!”

“Nhìn ta, Huyền Ất Kiếm Pháp!”

“Thần Cơ Bá Quyền!”

“Phá Ma Chỉ!”

“…”

Ngay khi tên đệ tử kia vừa dứt lời liền vô số chiêu thức võ kỹ xuất tới, che trời lấp đất đánh tới ếch xanh.

“Cái gì? Nó ở nơi nào? Nhanh bắt nó! Nhất định không thể lại để cho nó chạy mất!”

Ếch xanh một bên nhại theo lời nói của những người này, một bên nhẹ nhõm tránh thoát tất cả công kích, sau đó nhanh chóng biến mất ngay trước mắt,

Cái này thật sự chỉ là một con ếch xanh thôi sao?

Tần Giác trợn mắt hốc mồm, sư huynh rốt cuộc đã cho nó ăn cái gì? Có thể đùa giỡn nhiều võ giả như vậy, không biết còn tưởng là yêu thú cao giai nào đó .

“Đáng ghét! Mau đuổi theo!”

“Rầm rập!”

“Tuyệt đối không được để cho nó chạy mất!”

“…”

Theo những tiếng hò hét đinh tai nhức óc, tất cả trưởng lão, đệ tử đều chạy lướt qua người Tần Giác, tiếp tục đuổi giết con ếch xanh kia.

Tần Giác: “…”

Nếu để cho bọn hắn biết con ếch xanh này là thành quả mà Bạch Nghiệp làm ra, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Lắc đầu, Tần Giác lười quản, quay người về tới chỗ sườn đồi, về phần những người này cuối cùng có bắt được ếch xanh hay không, Tần Giác không biết được .

Một đêm này, Huyền Ất Sơn cực kỳ náo nhiệt, vô số đệ tử ở

bên ngoài tìm kiếm ếch xanh, giống như rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ngay cả trưởng lão cũng không ngoại lệ, tuần tra khắp nơi.

Mà người khởi xướng ếch xanh này, hiện tại đã không biết chạy đến cái nơi hẻo lánh nào đó ngủ rồi .

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng, Tần Giác mơ mơ màng màng tỉnh lại ở trên tảng đá, toàn thân tỏa ra mùi rượu nồng gắt.

Bởi vì hôm qua uống say mèm, cho nên không cẩn thận ngủ thiếp đi trên tảng đá.

Vẩy rớt hạt sương trên người, Tần Giác duỗi lưng một cái, quyết định trước tiên sẽ làm ít đồ ăn .

“Phốc chít chít .”

Đúng lúc này, một đống phân chim từ trên trời rớt xuống, may mà Tần Giác phản ứng nhanh, kịp thời tránh khỏi .

“Cái con chim kia lại bay về?”

Rất nhanh, Tần Giác liền phủ định ý nghĩ này, bởi vì khi hắn ngẩng đầu lên, thấy được một đám chim bay quang đỉnh đầu hắn!

“!”

“Phốc chít chít .”

“Phốc chít chít .”

“Phốc chít chít .”

Trong chốc lát, vô số phân chim rơi xuống, rớt như màn mưa!

Mắt thấy phân chim sắp rơi xuống người Tần Giác, bỗng một bình chướng linh lực vô hình hiện lên, cản lại tất cả phân chim ở

bên ngoài .

Nhưng mà mấy con chim này chỉ lượn ở trên đỉnh đầu Tần Giác mười mấy giây rồi rời đi, phân tán khắp Huyền Ất Sơn, ven đường những nơi nó đi qua, phân chim rơi xuống, có thể nói là cái máy tạo phân hàng thật giá thật, không cần nghĩ cũng biết, nhất định lại là Bạch Nghiệp giở trò quỷ .

Không bao lâu, Huyền Ất Sơn lại hỗn loạn thêm lần nữa…

Thanh niên ngồi ở trong sân uống trà, vừa nâng chung trà lên, một đống phân chim "Phốc" một tiếng rơi vào trong chén trà, hôi thối vô cùng .

Một bên khác, một trưởng lão khí chính hô to tìm kiếm tung tích ếch xanh, đột nhiên bị một trận phân chim như đạn lạc từ trên trời rớt xuống, trong nháy mắt biến hắn thành "Phân người".

Còn có một đệ tử tu luyện xong, ngửa mặt lên trời ngáp một cái, sau đó mấy đống phân chim rơi ngay miệng hắn…

"A a a, rốt cuộc là do ai làm, ta muốn giết hắn!"

"Trời ạ, hoa của ta …"

"Quần áo của ta!"

"…"

Chương 55: Không Thể Để Cho Bọn Hắn Biết

Không đến nửa giờ, đám chim này đã bay hết một vòng lớn ở Huyền Ất Sơn, khắp nơi chỗ nào cũng đều có phân chim, mùi thối bốc lên khắp trời .

“Ai! Đến cùng là ai làm, ta muốn giết hắn!”

“Con ếch xanh kia với đám chim bay này khẳng định đều là do cùng một người giở trò quỷ, đã bắt không được con ếch xanh kia, vậy liền đem bọn chim này nướng đi!”

“Nói đúng, nhất định không được cho ta biết là ai!”

“…”

Mặc dù lũ chim này vẫn luôn ở trên trời, nhưng Huyền Ất Sơn thế nhưng là tông môn võ đạo, cho dù là ngoại môn đệ tử bình thường thì cũng là Hoàng giai sơ kỳ, muốn đối phó với lũ chim này còn không phải quá đơn giản sao?

Rất nhanh, tất cả chim bay đều bị bắt lại, so với con ếch xanh kia thì lũ chim này chỉ là cái máy phun phân mà thôi, căn bản là không có cách nào tránh khỏi đuổi bắt của võ giả.

Đám người vốn dĩ dự định nướng toàn bộ lũ chim này, nhưng ngại là khi vừa đến gần sẽ bị bắn. Cả mặt đều là phân chim, vạn bất đắc dĩ chỉ đành có thể tìm chiếc lồng nhốt bọn nó lại .

“Hừ, đến cùng là ai đang giở trò, hại chúng ta thật thê thảm .”

“Quả thật quá ghê tởm, chúng ta đi báo với chưởng môn a .”

“Đúng vậy, chưởng môn thần uy cái thế, thiên hạ vô song, nhất định có thể bắt cái tên giở trò quỷ này lại.”

“…”

Thế là sau khi trải qua một phen thảo luận, mấy tên trưởng lão quyết định đi mời chưởng môn xuất thủ .

Mà lúc này Bạch Nghiệp còn không biết đã xảy ra chuyện, ngồi xếp bằng ở trước lò luyện đan điều khiển hỏa diễm, tiếp tục luyện chế đan dược .

Về phần những động vật đã ăn đan dược của hắn kia, sau khi xác nhận không có chết, liền được hắn phóng sinh, nhưng chính hắn cũng không ngờ được rằng một con ếch xanh cùng một đám chim có thể náo loạn ồn ào đến như vậy.

“Chưởng môn, chúng ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo .”

Lúc này, mấy tên trưởng lão đến đến bên ngoài đại điện, khom người nói .

“Ừ, vào đi .”

Bạch Nghiệp hững hờ nhẹ gật đầu, hai tay vẫn đang thao túng hỏa diễm, nhìn qua thì rất chuyên tâm .

Được cho phép, mấy tên trưởng lão nhìn nhau, lập tức tiến lên phía trước nói:

“Chưởng môn, ngày hôm qua không biết từ nơi nào xuất hiện một con ếch tinh biết nói chuyện, khắp nơi yêu ngôn hoặc chúng, hại cho chúng ta khổ không thể tả .”

“Đúng vậy đúng vậy, buổi sáng hôm nay không biết lại từ đâu bay đến một đàn chim, tiêu chảy khắp nơi, toàn bộ Huyền Ất Sơn

đều sắp biến thành núi phân chim.”

“Chúng ta hoài nghi là bên trong sơn môn có người đang cố ý giở trò quỷ, hi vọng chưởng môn có thể bắt hắn .”

“Mong chưởng môn làm chủ!”

Nghe xong trưởng lão bẩm báo, Bạch Nghiệp sững sờ, con ếch yêu quái biết nói chuyện? Chim rớt phân ở khắp nơi? Sẽ không phải là những động vật ta đã phóng sinh đó chứ?

Nghĩ tới đây, ngón tay Bạch Nghiệp run lên, linh lực bỗng nhiên mất đi không chế .

“Không hay rồi!”

Nhận ra được nhiệt độ trong lò đan tăng lên nhanh chóng, Bạch Nghiệp vội vàng hô to:

“Chạy mau!”

Nói xong, thân hình Bạch Nghiệp lóe lên, biến mất tại chỗ .

Ầm ầm!

Một trận chấn động kịch liệt mang theo khói đặc cuồn cuộn từ trong đại điện tản ra ngoài, hình thành một cái đầu lâu âm trầm đáng sợ, Bạch Nghiệp đứng bên ngoài đại điện nhẹ nhàng thở ra:

“Hô, may mà ta chạy nhanh .”

Nhìn bộ dạng đó, hiển nhiên là quen thuộc từ lâu.

Nửa ngày sau, mấy bóng người quần áo tả tơi, toàn thân đen thui từ bên trong đi ra.

Bạch Nghiệp giật nảy mình:

“Các ngươi là ai?”

“Chưởng môn, là ta , Thạch Nghiêu .”

Một người trong đó mở miệng, lộ ra hàm trắng trắng bóc.

“A, thì ra là Thạch trưởng lão a .”

Bạch Nghiệp khóe miệng cong cong, xém chút nữa đã quên mất mấy người này.

May mà bọn họ đều là võ giả Địa giai, mặc dù chưa kịp chạy trốn, nhưng cũng không có bị thương .

“Khụ khụ, chuyện mà các ngươi vừa nói ta đều biết, các ngươi về trước đi, ta sẽ điều tra .”

Vì để không phải xấu hổ, Bạch Nghiệp đành phải đổi chủ đề .

Về chuyện của ếch xanh với lũ chim, Bạch Nghiệp tất nhiên không thể nào nói sự thật cho bọn hắn biết được.

“Đa tạ chưởng môn .”

Cho dù có chút buồn bực, nhưng Bạch Nghiệp đã hứa rồi thì bọn hắn cũng không nói gì được nữa.

Chỉ có thể rời đi .

“Ai, tuyệt đối không thể để cho bọn hắn biết con ếch xanh kia với lũ chim đều là do chưởng môn ta làm ra, nếu không thì sẽ bị đánh hội đồng đến chết.”

Nói xong câu đó, Bạch Nghiệp vừa muốn quét dọn mãnh vỡ đan lô trong địa điện một chút, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng kỳ quái:

“Ai, tuyệt đối không thể để cho bọn hắn biết con ếch xanh kia

với lũ chim đều là do chưởng môn ta làm ra, nếu không sẽ bị đánh hội đồng đến chết .”

“???”

Bạch Nghiệp nhìn theo tiếng kêu, quả nhiên thấy được con ếch xanh ngày hôm qua hắn phóng sinh kia .

Không để cho Bạch Nghiệp phản ứng, con ếch xanh kia đã biến mất trong bụi cỏ không thấy tăm hơi, còn có thể nghe được lời nói thì thầm mà nó đang không ngừng lặp lại lời Bạch Nghiệp nói .

“A a a! Đứng lại cho ta!”

Bạch Nghiệp đột nhiên bừng tỉnh, cũng gia nhập hàng ngũ người đuổi bắt ếch xanh.

…

Giờ phút này, nói yên tĩnh nhất chỉ có thể là sườn đồi chứ không còn nơi nào khác nữa, vì đề phòng đám chim kia lần nữa xông tới, Tần Giác cố ý bố trí một đạo bình phong cấm bay ở xung quanh, một khi đám chim kia vừa bay tới gần, lập tức sẽ rơi trên mặt đất .

Có lẽ là bởi vì ngày hôm qua vừa mới đạt được quán quân của thi đấu sơn môn, cho nên hôm nay thiếu nữ cũng không có tới, Tần Giác ngồi trên tảng đá vừa uống linh tửu, vừa ca hát, phối hợp thêm khí chất tiên nhân, đẹp trai khỏi phải nói luôn .

“Hửm? Đó là cái gì?”

Bỗng nhiên, Tần Giác ngẩng đầu, nhìn thấy chấm đen từ xa đến gần, bay về hướng bên này.

Hình như … Là người?

Cái điểm đen kia tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bay tới

đỉnh đầu của Tần Giác, đang lúc hắn muốn bay qua không trung Huyền Ất Sơn…

Bịch!

Không có bất kỳ cái gì dấu hiệu, bóng dáng đó dừng lại, từ không trung rơi xuống, nện ở tảng đá gần cạnh đó.

Tần Giác: "…"

"Tê, đau quá, xảy ra chuyện gì vậy ."

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo đen từ dưới đất bò dậy, nhe răng toét miệng nói:

"Kỳ quái, làm sao đột nhiên lại rớt xuống ."

Tần Giác trầm mặc, nơi này có bình chướng cấm bay, ngươi đương nhiên sẽ bị rơi xuống .

Cùng lúc đó, thanh niên mặc áo đen cũng nhìn thấy Tần Giác, lúng túng nói:

"Thật ngại quá, ta không phải cố ý mạo phạm, ta liền rời đi đây ."

Nói xong, thanh niên mặc áo đen trong tíc tắc, mạnh mẽ nhảy một cái, cao chừng năm sáu mét, nhưng rất nhanh lại rớt xuống, bầu không khí càng thêm xấu hổ .

"…"

"Không đúng ha ."

Thanh niên mặc áo đen trăm mối nghi vấn vẫn không lý giải được, liên tục đổi mười tư thế nhảy lên tại chỗ, có ý muốn bay lên, nhưng đều không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại càng ngày càng xấu hổ .

Đang lúc Tần Giác dự định giải trừ bình chướng cấm bay để cái tên không biết từ nơi nào bay đến này mau chóng rời đi, thanh niên mặc áo đen bỗng nhiên vỗ đầu một cái, vẻ mặt như bừng tỉnh đại ngộ:

“Ta hiểu rồi!”

Nói xong, thanh niên mặc áo đen nhanh chóng đi đến một bên của sườn đồi, lời nói tràn đầy lý lẽ:

“Nhất định là bởi vì nơi này hoàn cảnh đặc thù, độ cao tăng thêm không đủ, cho nên mới như vậy, nếu như từ nơi này bay lên nhất định sẽ được.”

“???”

“Chờ đã …”

Lời còn chưa dứt, thanh niên mặc áo đen đã thả người nhảy lên, thật đáng tiếc, vẫn không có bay lên .

Vài giây sau, phía dưới truyền đến một tiếng vang điếc tai nhức óc.

Tần Giác: “…”

Chương 56: Bên Trong Hai Thanh Niên

Phía dưới sườn đồi cao tới ngàn mét, vô số vết nứt giống như mạng nhện lan tràn ra phía ngoài, mà ở vùng trung tâm, chính là một cái hố hình người sâu chừng mười mấy mét.

Thanh niên mặc áo đen nằm trong hố thất khiếu chảy máu, bất tỉnh nhân sự, may mà thân thể hắn đủ mạnh mẽ, không có ngã chết ngay tại chỗ, mặc dù như thế, nhưng bản thân vẫn bị trọng thương, không biết đã gãy mất bao nhiêu cái xương .

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Giác im lặng, tên này bị ngáo sao? Chẳng lẽ không nhìn ra vấn đề?

Lắc đầu, Tần Giác vung khẽ cánh tay, thanh niên mặc đồ đen nằm trong hố lập tức bị một bàn tay lớn vô hình nắm lấy, nhẹ nhàng rơi lên trên sườn đồi .

Nói thế nào thì tên này cũng là do hắn mới ngã trọng thương như vậy, Tần Giác đương nhiên không thể ngồi xem mặc kệ được .

Nghĩ như vậy, lòng bàn tay Tần Giác lập tức sáng lên một tia kim quang, kim quang này không ngừng bành trướng, chiếu lên người thanh niên mặc áo đen, bao phủ lại.

Dưới sự gột rửa của kim quang, thương thế trên người của thanh niên mặc áo đen bắt đầu nhanh chóng khỏi hẳn, ngay cả xương cốt bị đứt gãy cũng khôi phục như ban đầu, chỉ hai phút ngắn ngủi, thanh niên mặc áo đen mở to hai mắt giống như không có việc gì, bộ dạng mê mang, mà kim quang cũng tiêu tán.

“Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm gì?”

Thanh niên mặc áo đen cả mặt ngu ngơ, nửa ngày mới hoàn hồn:

“Đúng rồi, ta không phải nhảy xuống từ nơi này sao? Chẳng lẽ là ảo giác?”

Thanh niên mặc áo đen chỉ nhớ rõ mình hình như nhảy xuống từ sườn đồi, sau đó liền mất đi tri giác, cái gì cũng không biết .

Theo lý thuyết mình bây giờ không phải đang trong trại thái trọng thương sắp chết à? Sao lại bình yên vô sự vậy?

Cho dù thân thể hắn từng rèn luyện qua, nhưng nhảy xuống từ chỗ cao như vậy, không thể nào không có chuyện gì được.

“Ngươi tên gì?”

Tần Giác uống một ngụm rượu, hỏi .

Từ sau khi Tinh môn giải tán, khu vực này trừ hắn ra thì chỉ còn lại có hai cường giả cấp bậc Thiên giai là Bạch Nghiệp cùng đại trưởng lão, mà thanh niên mặc áo đen trước mắt này cũng là Thiên giai, hiển nhiên không phải người nơi đây .

“A? Ta?”

Thanh niên mặc áo đen sững sờ, lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có một người, thế là vội nói:

“Ta gọi Thẩm Chí Văn .”

Dừng một chút, lại nói:

“Thật có lỗi, vừa rồi ta chỉ đi ngang qua mà thôi, kết quả không biết vì sao lại đột nhiên từ trên trời rớt xuống …”

Tần Giác: "..."

Rất khó tưởng tượng được đây là một vị cường giả Thiên giai, nếu như đổi thành Ngụy Long Thao hoặc là Diệp Lương Thần, chỉ sợ cũng không thèm nhìn hắn một cái, dù sao giờ phút này Tần Giác đã cố ý che giấu khí tức, toàn thân không có chút dao động linh lực nào .

"Ta là đệ tử Huyền Hoàng Tông, bởi vì lúc đi lịch luyện thì nhận được tin tức tông môn đang khai chiến cùng Tử Linh tộc, cho nên quyết định đến trợ giúp ."

Thanh niên mặc áo đen tên là Thẩm Chí Văn dường như cũng không kiêng kỵ thân phận của mình, giống như mở máy hát, nói liền một mạch không ngừng.

Rất nhanh Tần Giác liền biết, người này thì ra là đệ tử của Huền Hoàng Tông một trong bốn đại tông môn, tu vi đã đạt tới Thiên giai đỉnh phong, cách Chí tôn cảnh chỉ còn lại nửa bước, bởi vậy vẫn luôn lịch luyện ở bên ngoài, tìm kiếm cơ hội đột phá .

Lần này Tử Linh tộc ngóc đầu trở lại, đã qua ba trăm năm bốn đại tông môn lại lần nữa liên thủ, kinh động Nam cảnh, Thẩm Chí Văn tự nhiên cũng đã nhận được tin tức, thế là quyết định đến trợ giúp, vận khí tốt mà nói, có lẽ có thể đột phá trong cuộc chiến này.

Nhưng mà bởi vì trước đó hắn đang lịch luyện ở khu vực gần Đông cảnh, cho nên cần một khoảng thời gian mới có thể đuổi tới, quảng đường đó vừa hay đi qua Huyền Ất Sơn, đồng thời đi vào bình chướng cấm bay của Tần Giác, thế là mới có được một màn trước mắt.

"Gia sư đã nói, máu của cường giả là chảy vì kẻ yếu, bảo hộ Nam cảnh là trách nhiệm của võ giả chúng ta, chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không để cho Tử Linh tộc chiếm lĩnh Nam cảnh!"

Thẩm Chí Văn nắm chặt hai tay, dõng dạc, rất có khí thế của một người giữ ải vạn người không thể qua, đáng tiếc hiện tại đứng đối diện với hắn không phải là Tử Linh tộc, mà là Tần Giác .

“…”

Máu của cường giả chảy vì kẻ yếu à?

Tần Giác như có điều suy nghĩ, với suy nghĩ này, Tần Giác chưa nói tới việc tán đồng, nhưng lại có chút kính trọng .

Giống như những quân nhân ở kiếp trước.

Nguyện ý vì bảo hộ kẻ yếu mà hy sinh tính mạng, tiến lên phía trước.

Nhưng nơi này không phải là Địa Cầu, quốc gia vẫn chưa hoàn chỉnh, cho nên Tần Giác cũng không có giác ngộ tư tưởng cao thượng như vậy, hắn chỉ muốn canh giữ ở Huyền Ất Sơn làm trạch nam, trừ phi bốn đại tông môn bị Tử Linh tộc đánh bại, nếu không Tần Giác tuyệt đối sẽ không nhúng tay .

“Đúng rồi, ngươi tên gì?”

Thẩm Chí Văn bỗng nhiên phản ứng lại, mình còn chưa biết tên của thiếu niên này đâu .

“Tần Giác .”

Tần Giác nói .

“Thì ra là Tần Giác huynh.”

Thẩm Chí Văn giống như rất quen thuộc nhếch miệng cười, lập tức do dự nói:

“Cái kia … Ngươi vừa rồi có nhìn thấy ta từ nơi này nhảy xuống không?”

“Không có .”

Tần Giác lắc đầu, cũng không thật nói cho Thẩm Chí Văn biết.

“Thật à?”

Thẩm Chí Văn ngạc nhiên, chẳng lẽ mình bị ảo giác thật sao?

“Thật .”

“Kỳ quái, ta nhớ mình rõ ràng nhảy xuống mà.”

Thẩm Chí Văn khẽ cau mày .

“Ta nghĩ rằng ngươi nhớ lầm đấy, ngươi sau khi rơi xuống liền hôn mê đi, đến vừa rồi mới tỉnh lại, cái gì cũng không có làm .”

Tần Giác vẻ mặt như thường, nhìn không ra được chút lừa gạt nào.

“Cũng đúng, nếu quả thật từ nơi này nhảy xuống mà nói, ta hiện tại hẳn là chỉ còn nửa cái mạng mới đúng, làm sao có thể bình yên vô sự được .”

Suy tư thật lâu, Thẩm Chí Văn cuối cùng cũng không thể không tiếp nhận “Hiện thực” này.

“Nhất định là mấy ngày này ta suốt đêm đi đường, tiêu hao quá nhiều linh lực, dẫn đến thần trí không rõ, xuất hiện ảo giác .”

Tần Giác: “…”

Suy nghĩ một chút, Thẩm Chí Văn ngượng ngùng nói:

“Tần Giác huynh, ta có thể ở chỗ này nghỉ ngơi một lát được không?”

“Có thể .”

Tần Giác không quan tâm nhún nhún vai .

“Đa tạ!”

Thẩm Chí Văn vui vẻ, lập tức không quan tâm gì ngồi xếp bằng xuống bắt đầu tu luyện .

Tần Giác im lặng, tên này thật sự là đệ tử của Huyền Hoàng Tông sao? Cũng gan dạ quá đi .

Lúc Thẩm Chí Văn tiến vào trạng thái tu luyện, linh khí giữa thiên địa bắt đầu không ngừng tụ lại phía bên này, vòng xoáy linh khí tụ lại trên đầu Thẩm Chí Văn dựa vào mắt thường cũng có thể thấy được .

Không lâu sau, Thẩm Chí Văn kết thúc tu luyện đứng lên, linh lực trong cơ thể đã khôi phục hơn phân nửa, thần thái sáng lạng .

“Đa tạ Tần Giác huynh, gia sư có nói qua, tích thủy chi ân khi dũng tuyền tương báo, đây là công pháp tu luyện lúc ta lịch luyện đạt được, hiện tại tặng cho huynh, hi vọng Tần Giác huynh có thể sớm ngày trở thành võ giả .”

Nói xong, Thẩm Chí Văn lấy ra một quyển sách giao cho Tần Giác .

Tần Giác: “???”

Ủa chuyện gì vậy hả?

Ta hình như vẫn chưa làm cái gì mà .

Ách … Không đúng, coi như cứu hắn một mạng, nhưng Thẩm Chí Văn cũng không biết chuyện này mà, chẳng lẽ bởi vì mình cho phép hắn nghỉ ngơi ở chỗ này?

“Có duyên sẽ gặp lại Tần Giác huynh, ta muốn đi chém giết dị tộc, cứu vớt Nam cảnh .”

Bỏ lại câu nói này, Thẩm Chí Văn phóng lên trời, Tần Giác đã thu hồi bình chướng cấm bay từ lâu, bởi vậy lần này Thẩm Chí Văn rốt cục cũng thành công bay lên .

Tần Giác: "…"

Mặc dù không hiểu gì hết, nhưng tên này dường như cũng thú vị đó, chính là hơi tự kỷ một chút .

…

"Ai, không biết có thể đuổi kịp trước khi cuộc chiến kết thúc không nữa."

Trên bầu trời, Thẩm Chí Văn thở dài, hơi lo lắng, gần đây tin chiến thắng ở tiền tuyến truyền đến liên tục, đánh quân lính của Tử Linh tộc tan rã, với tốc độ hiện tại của hắn, chỉ sợ còn chưa đuổi tới, trận chiến đã kết thúc .

Đang lúc Thẩm Chí Văn dự định cưỡng ép tăng tốc, bỗng nhiên phát hiện không đúng .

"Hả? Thương của ta đâu?"

Thẩm Chí Văn sững sờ, liền đưa tay sờ sờ ngực, phát hiện vết sẹo dữ tợn kia chẳng biết đã biến mất từ lúc nào!

Đoạn thời gian trước lúc hắn đang lịch luyện thì bị thương, trên ngực để lại một vết sẹo, đến nay vẫn chưa lành, mỗi lần khi vận chuyển linh lực đều sẽ cảm thấy đau đớn, nhưng bây giờ thì lại không .

"Chẳng lẽ …"

Thẩm Chí Văn mãnh liệt quay đầu lại, lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Chương 57: Truyền Kỳ Vẫn Lạc

Gió mát thổi qua, cỏ lá đong đưa nhẹ, Vân Tịch duỗi người ra, hấp thu linh khí chung quanh, hôm nay thời tiết rất tốt, nhưng tâm tình của Vân Tịch lại không tốt, bởi vì nữ nhân kia lại tới .

“Gần đây có con ếch xanh biết nói chuyện chạy loạn khắp nơi, đã chọc giận rất nhiều đạo sư cùng trưởng lão, ha ha ha .”

Thiếu nữ ngồi ở trên tảng đá, cười tủm tỉm nói .

“Nhưng mà nghe nói con ếch xanh này dường như là do chưởng môn sư tổ làm ra, cho nên các trưởng lão đều tuyên bố muốn cùng chưởng môn sư tổ liều mạng .”

Một bên khác, Tần Giác dựa vào tảng đá, nhìn có chút hả hê nói:

“Hắn cũng có ngày hôm nay .”

Theo hành động mà Bạch Nghiệp làm ra, nếu như hắn không phải chưởng môn của Huyền Ất Sơn, chỉ sợ sớm đã bị đánh chết .

“Sư thúc tổ, người vì sao lại thích uống rượu như vậy.”

Thiếu nữ bỗng nhiên đổi chủ đề, nghi ngờ hỏi.

Từ khi nàng biết Tần Giác cho đến nay, hầu như mỗi ngày Tần Giác đều uống rượu, đồng thời phần lớn thời gian đều đang trong bộ dạng say khướt.

Tần Giác trầm mặc, cũng không thể nói bởi vì kiếp trước hắn chính là cái quỷ tửu a?

Sau một lúc lâu, Tần Giác đáp:

“Ta thích loại cảm giác này .”

Đúng vậy, Tần Giác quả thực thích loại cảm giác này .

Kỳ thật lấy tu vi của Tần Giác, rượu căn bản không thể nào làm ảnh hưởng đến hắn được, nhưng hắn thích loại cảm giác này, cho nên mỗi lần lúc uống rượu đều sẽ không dùng linh lực để giải rượu, bởi vậy người ngoài nhìn vào, hắn chính là một tên tửu quỷ chân chính, nếu như không phải ở trước mặt mọi người đánh chết Ngụy Long Thao thì chỉ sợ ngay cả đại trưởng lão cũng cho rằng hắn là người như vậy.

“Được ha .”

Không có nhận được đáp án mà mình muốn, thiếu nữ có vẻ hơi thất vọng .

“Ngươi muốn biết cái gì?”

Dường như xem thấu ý nghĩ nội tâm của thiếu nữ, Tần Giác cười hỏi.

“Không có … Không có gì .”

Gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ hơi hồng, liền vội vàng lắc đầu .

Nàng vốn dĩ cho rằng Tần Giác bởi vì gặp phải chuyện thương tâm gì, cho nên mới thích rượu như mạng, nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên là không phải .

“Ha ha ha, chăm chỉ tu luyện đi, không cần lo lắng cho ta .”

Uống một hớp rượu, Tần Giác cười to nói .

Có người là vì mượn rượu tiêu sầu, có người là bởi vì tâm

trạng không tốt, cũng có người có lẽ là muốn tê liệt mình, nhưng Tần Giác thì khác, hắn chỉ đơn thuần là thích uống rượu mà thôi, với lại hắn tin rằng, trên thế giới này không chỉ có một là mình hắn là như vậy .

"Ừm."

Nhẹ gật đầu, đôi mắt thiếu nữ khép hờ, dần tiến vào trạng thái tu luyện .

Hiện tại chính là thời điểm thuần dương chi lực nồng đậm nhất, thiếu nữ tu luyện có thể nói làm ít công to, mặt khác, bởi vì đạt được quán quân thi đấu sơn môn, thiếu nữ lúc trùng kích Huyền giai có thể phá lệ tiến vào Linh tủy ao, điều này với võ giả cấp bậc Hoàng giai mà nói, không khác gì như ăn mười viên phá Huyền đan .

Thấy thế, Tần Giác hài lòng cười cười, lập tức lấy ra Linh Cơ mở phần tin tức .

Cách thời gian Thẩm Chí Văn rơi xuống ở chỗ này đã qua ba ngày, cũng không biết hắn có đuổi tới chiến trường hay không, nhưng mà trong khoảng thời gian này bốn đại tông môn không ngừng truyền đến tin tức chiến thắng, tin chắc rằng không bao lâu nữa liền có thể tiêu diệt Tử Linh tộc.

Nhưng lúc Tần Giác mở ra giao diện tìm kiếm, lại nhìn thấy bốn chữ lớn đẫm máu: 'Truyền kỳ vẫn lạc!'

Tin tức này dường như oanh tạc bảng tin tức, lượt xem cao tới hơn triệu, thậm chí phía dưới tất cả tin đều có liên quan đến bốn chữ này.

Tần Giác nhíu mày, tiếp tục xem tiếp, rốt cuộc cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra .

Phong Lôi Tông lão tổ chết.

Đúng vậy, Tần Giác quả thật không nhìn lầm, lão tổ của Phong Lôi Tông,cường giả Phong Lôi Tử là Truyền Kỳ cảnh vẫn lạc .

Bốn trăm năm trước sau khi Phong Lôi Tử bước vào Truyền Kỳ cảnh, Phong Lôi Tông liền không còn sinh ra bất kỳ cường giả Truyền Kỳ cảnh nào nữa, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho Phong Lôi Tông dần dần suy sụp.

Tần Giác lúc tham gia thịnh hội Trảm Yêu, từng gặp Phong Lôi Tông lão tổ một lần, là một lão nhân nhìn qua tương đối hòa ái dễ gần, bốn trăm năm này, Phong Lôi Tông sở dĩ không có bị đào thải khỏi bốn đại tông môn, hầu như toàn bộ đều nhờ vào một mình hắn chèo chống .

Lần này Tử Linh tộc ngóc đầu trở lại, Phong Lôi Tông đứng mũi chịu sào, ngay cả Phong Lôi Tông lão tổ, Phong Lôi Tử đương nhiên cũng không ngoại lệ .

Dưới sự dẫn đầu của hắn.

Phong Lôi Tông đánh đâu thắng đó, đánh Tử Linh tộc chạy trối chết, bại lui, theo lý thuyết, với thực lực Truyền Kỳ cảnh của hắn, căn bản không có khả năng vẫn lạc trong cuộc chiến tranh này mới đúng .

Nhưng ai ngờ rằng, Tử Linh tộc vậy mà liên hợp với yêu thú.

Trong một lần truy kích đại quân Tử Linh tộc, Phong Lôi Tử lọt vào mai phục của hai cường giả yêu thú cùng Tử Linh tộc, vì yểm hộ những người khác rút lui, Phong Lôi Tử không thể không lựa chọn hy sinh chính mình .

Nghe nói ngày đó phong lôi phun trào, linh lực tàn phá bừa bãi, phạm vi ngàn dặm đều có thể nhìn thấy bóng dáng Phong Lôi Tử chiến đấu, mà thời khắc khi Phong Lôi Tử vẫn lạc, trời đất tối đen như mực, mưa to mưa như trút nước, có thể nói thiên địa

cùng tiếc thương.

“Vì Phong Lôi lão tổ báo thù!”

“Đáng giận, yêu thú lại cùng Tử Linh tộc liên thủ, lần này nhất định phải giết sạch bọn hắn!”

“Giết!”

“…”

Tất cả bình luận đều đang phát tiết nội tâm phẫn nộ của mình, giống như hận không thể xé nát hết sinh linh yêu thú cùng Tử Linh tộc, khoảng thời gian Phong Lôi lão tổ đột nhiên vẫn lạc này, không khác gì nhóm lửa dẫn dây nổ, trong nháy mắt dẫn bạo toàn bộ Nam cảnh .

Đối với những cường giả khác mà nói, Phong Lôi lão tổ là nhân vật truyền kỳ chân chính, ba trăm năm trước, chính hắn là người dẫn đầu phát động hiệu lệnh, liên hợp ba đại tông môn khác đem Tử Linh tộc trục xuất khỏi Nam cảnh .

Mà tại bên trong cường giả Truyền Kỳ cảnh, Phong Lôi lão tổ cũng được xem như là người có thân phận bối cảnh cùng tư cách cao nhất, thậm chí rất nhiều võ giả coi hắn như là thành thần tượng.

Cho dù là Thiên Cơ Tông, Huyền Hoàng Tông hay là Kiếm Tông, ngay lúc này đều lộ rõ thái độ, muốn báo thù cho Phong Lôi lão tổ, đồng thời cùng phái ra thêm nhiều cường giả gia nhập chiến trường .

Nhìn đến đây, Tần Giác khẽ nhíu mày, Tử Linh tộc thế mà sẽ liên thủ cùng yêu thú, sự tình dường như cũng không có đơn giản như hắn tưởng tượng vậy.

Muốn không mau đến xem?

Trầm ngâm một lát, Tần Giác quyết định lại nhìn thêm mấy ngày, hắn nghĩ rất đơn giản, nếu như ba đại tông môn còn lại có thể chống lại được, hắn liền giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nếu như ba đại tông môn không thể chống đỡ, vậy hắn liền xuất thủ .

Dù sao, linh hồn hắn cũng không thuộc về thế giới này, đối với sự vẫn lạc của Phong Lôi lão tổ cho dù có tiếc nuối, nhưng cũng không có dao động gì quá lớn .

Trong nháy mắt qua năm ngày, không chờ Tần Giác xem tin tức mới nhất, Bạch Nghiệp bỗng nhiên gọi hắn vào đại điện .

Giờ phút này Bạch Nghiệp thần sắc ngưng trọng, biểu lộ nghiêm túc, chỉ là khóe mắt cùng trên mặt đều ứ đọng máu nhìn hơi buồn cười .

Bởi vì con ếch xanh kia vô ý "Tiết lộ" "Bí mật" của hắn, khiến cho Bạch Nghiệp lọt vào vây công của tất cả trưởng lão, mà Bạch Nghiệp lại không có ý hoàn thủ, thế là liền biến thành như bây giờ .

"Chuyện gì vậy, sư huynh ."

Tần Giác cố nén ý cười ngồi đối diện Bạch Nghiệp, suy nghĩ một chút, lại bố trí một bình chướng nữa ở giữa hai người.

"…"

Hít một hơi thật sâu, Bạch Nghiệp ngưng trọng nói:

"Ta nhận được lời mời của bốn đại tông môn, bọn hắn hi vọng Huyền Ất Sơn có thể tham gia lần chiến đấu này, cùng nhau chống lại Tử Linh tộc cùng yêu thú ."

"Cái gì?"

Tần Giác khẽ giật mình, bốn đại tông môn vậy mà sẽ mời những thế lực nhỏ lẻ như bọn hắn tham gia chiến đấu?

“Nam cảnh lần này … Đã lâm vào nguy cơ thật sự rồi.”

Bạch Nghiệp thở dài .

Chương 58: Khi Còn Bé Ta Thường Xuyên Ôm Ngươi

Linh Ương Giới bao la vô biên, ngoại trừ Nam cảnh, cũng còn năm sáu Địa Cầu lớn nhỏ khác nữa.

Bốn đại tông môn có thể trở thành bốn thế lực võ đạo cường đại nhất ở Nam cảnh, ngoại trừ việc có cường giả Truyền Kỳ cảnh tọa trấn ra thì điều quan trọng nhất chính là bọn hắn có nội tình thâm hậu, chỉ riêng đệ tử đã có một trăm ngàn người .

So sánh ra thì Huyền Ất Sơn chẳng qua là một thế lực nhỏ không đáng chú ý đến ở Nam cảnh mà thôi, nếu như không phải có sự tồn tại của Tần Giác, chỉ sợ đã bị Ngụy gia thuận tay tiêu diệt từ lâu.

Hiện tại bốn đại tông môn lại mời Huyền Ất Sơn tham gia chiến tranh, có thể thấy được tình thế đã nghiêm trọng đến trình độ nào .

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Giác khẽ nhíu mày, đã mấy ngày rồi hắn không xem Linh Cơ, bởi vậy cũng không biết tình huống cụ thể .

Vốn dĩ hắn cho rằng bốn đại tông môn có thể nắm chắc chiến thắng, kết quả không nghĩ tới lại trở nên như vậy .

“Tử Linh tộc cùng yêu thú liên hợp, phát động thú triều có quy mô lớn từ phía đằng sau, đánh tan cường giả Truyền Kỳ cảnh của Phong Lôi Tông, bởi vì Phong Lôi Tông bị tan tác, bốn đại tông môn cũng bị xé mở ra một lỗ hổng lớn.”

Bạch Nghiệp chậm rãi giải thích:

“Kiếm Tông đứng mũi chịu sào, tử thương nghiêm trọng, hai vị cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng bị vây công, toàn bộ đều bị thương, tiếp đến là Huyền Hoàng Tông, Thiên Cơ Tông …”

Bởi vì có yêu thú gia nhập, trận chiến này lập tức xoay chuyển, bốn đại tông môn tổn thất nặng nề, võ giả cao giai vẫn lạc vô số, không thể không tạm thời rút khỏi hoang dã .

Sự tình phát triển đến nước này, với lực lượng của bốn đại tông môn hiển nhiên không thể nào ngăn cản, chỉ có thể cầu cứu những thế lực khác, sáu đại gia tộc đã sớm bị triệu tập, hiện tại chính là những thế lực nhỏ lẻ không danh tiếng như Huyền Ất Sơn này đều được mời đến.

Trên thực tế tất cả mọi người đều biết, nếu như ngay cả bốn đại tông môn cũng không thể ngăn cản được, như vậy lại thêm nhiều võ giả gia nhập, cuối cùng bất quá cũng chỉ là chống đỡ nhiều thêm mấy ngày mà thôi .

Cho nên Bạch Nghiệp mới có thể nói, lần này Nam cảnh đã lâm vào nguy cơ thật sự.

Mặc dù như thế, bốn đại tông môn lại không có khả năng lui lại, nếu không Nam cảnh nhất định sẽ bị công chiếm .

“Sư đệ, ta biết ngươi không thích xen vào việc của người khác, cũng bởi vậy nên ta chưa bao giờ mời ngươi xuất thủ, nhưng lần này, ta hi vọng ngươi có thể cứu vãn Nam cảnh .”

Nói đến đây, Bạch Nghiệp dáng vẻ ngưng trọng.

Không giống với Tần Giác là xuyên qua, Bạch Nghiệp sinh ra ở Linh Ương Giới, có tình cảm khác với Nam cảnh, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không phiền đến Tần Giác .

Nghe vậy, Tần Giác yên lặng, lúc đầu hắn định nếu như bốn đại tông môn ở thời không này không cách nào chống lại hắn liền xuất thủ, hiện tại Bạch Nghiệp đã thỉnh cầu, hắn có thể cự tuyệt được sao?

“Yên tâm đi sư huynh, cứ giao cho ta .”

Tần Giác nghiêm túc gật đầu .

“Hắc hắc, ta biết sư đệ nhất định sẽ không cự tuyệt .”

Lời vừa nói ra, Bạch Nghiệp lập tức hưng phấn ôm lấy Tần Giác, hận không thể trực tiếp hôn hai cái.

Phanh!

“A!”

Theo tiếng hét thảm thì cả người Bạch Nghiệp đã bị dính lên vách tường, mặt mũi tràn đầy đau khổ .

“Làm gì tức giận dữ vậy, khi ngươi còn bé ta vẫn hay thường ôm ngươi .”

Bạch Nghiệp vẻ mặt ủy khuất, buồn bực nói .

“…”

Tần Giác mặt không đổi sắc, chậm rãi giơ nắm đấm lên.

“Chờ đã! Chờ đã! Ta sai rồi, ta sau này cũng không ôm ngươi nữa.”

Bạch Nghiệp kinh hãi, vội vàng thét to .

Một phút sau, Bạch Nghiệp rút mình ra khỏi vách tường, cười tủm tỉm hỏi:

“Sư đệ, ngươi định lúc nào đi vậy .”

“Bây giờ .”

Trước đó bởi vì không muốn nhúng tay, cho nên vẫn luôn đứng quan sát, hiện tại đã quyết định, vậy thì tuyệt đối sẽ không kéo dài .

“A?”

Bạch Nghiệp sững sờ, không để hắn kịp phản ứng, Tần Giác đã biến mất ngay tại chỗ.

…

Cùng lúc đó, ở phía xa cách bình nguyên mười mấy vạn dặm, bốn đại tông môn đang khí thế hừng hực đánh nhau với Tử Linh tộc và yêu thú, vạn dặm xung quanh đều có thể cảm nhận được linh lực bạo động kịch liệt, các loại pháp bảo Linh khí va chạm vào nhau, kinh thiên động địa, giống như muốn xé rách bầu trời.

Mặc dù bốn đại tông môn bị Tử Linh tộc cùng yêu thú vây công tổn thất nặng nề, liên tục có mấy vị cường giả Truyền Kỳ cảnh thân chịu trọng thương,

Nhưng bọn hắn dù sao cũng là thế lực võ đạo có nội tình thâm hậu ở Nam cảnh, lại có nhiều võ giả đến từ các nơi hỗ trợ, cho dù bại lui, nhưng cũng không đến nổi không hề có lực hoàn thủ.

Chỉ là ai cũng đều không nghĩ tới, Tử Linh tộc và yêu thú vậy mà sẽ thừa thắng xông lên, có ý nương theo thế thắng xông lên tiêu diệt bọn hắn.

“Đáng chết! Cái đám yêu thú này quả thật vô cùng vô tận, giết thế nào cũng giết không hết!”

Một tên đệ tử mặc đồ Kiếm Tông điều khiển kiếm bay không

ngừng xông lên chém giết yêu thú, nhưng đãm yêu thú giống như không sợ chết, mặc kệ đã giết chết bao nhiêu, ngay lập tức sẽ lại xông lên nhiều hơn .

“Không ngờ rằng Tử Linh tộc vậy mà sẽ liên hợp với yêu thú!”

Triệu Thiết Trụ nghiến răng nghiến lợi mắng, ngày đó sau khi hắn cùng Vương Nhị Hỉ chạy ra khỏi hoang dã, không đến mấy ngày liền trở lại Kiếm Tông đem những chuyện xảy ra trong này báo lên, nhưng lại không ai tin tưởng, cho đến lúc đại quân của Tử Linh tộc liên tục công phá mười sáu tòa thành trì, bốn đại tông môn mới phản ứng lại được.

Vốn cho rằng với lực lượng của bốn đại tông môn có thể dễ dàng đánh bại Tử Linh tộc, kết quả hiện tại lại bị yêu thú vây công, có thể thấy được nội tâm của Triệu Thiết Trụ có bao nhiêu phiền muộn .

Hắn còn chưa cùng sư đệ giao lưu, sao có thể chết ở chỗ này .

“Cứ tiếp tục như vậy chúng ta sớm muộn gì cũng xong đời .”

Một tên đệ tử khác của Thiên Cơ Tông toàn thân đẫm máu, sầu thảm nói .

Phóng tầm mắt nhìn tới, nhìn thấy khắp nơi đều là yêu thú cùng Tử Linh tộc, giống như muốn nuốt trọn bọn hắn.

Mà lúc này đây cao tầng của bốn đại tông môn đang bị cao giai yêu thú cùng cường giả Tử Linh tộc vây công, tự thân khó bảo toàn, đôi lúc sẽ có một hai bóng dáng từ không trung rơi xuống, thân tử đạo tiêu .

Đúng lúc này, một vòng ánh sáng tử vong đột nhiên bắn về phía đệ tử Thiên Cơ Tông, góc độ cực kỳ xảo trá, nhắm thẳng đến nơi yếu hại!

“Không hay rồi!”

Mắt thấy tên đệ tử Thiên Cơ Tông này sắp bị trọng thương, một tia sáng từ nơi xa bay tới, triệt tiêu khí tức tử vong.

Tên đệ tử Thiên Cơ Tông này lập tức vui mừng, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện người giúp hắn có vóc dáng cao lớn, dung mạo tuấn lang mặc áo đen .

“Đa tạ Huyền Hoàng Tông Đại sư huynh!”

Đệ tử Thiên Cơ Tông vội vàng nói cám ơn .

Thanh niên mặc áo đen được xưng là Huyền Hoàng Tông Đại sư huynh nhìn cũng chưa từng nhìn bên này một cái, hai tay xuất ra tàn ảnh, không chỉ chém giết tất cả những yêu thú cùng chiến sĩ Tử Linh tộc tới gần hắn, thậm chí còn có thể đi trợ giúp những võ giả khác .

Người này chính là người mới vừa đến chiến trường không bao lâu Thẩm Chí Văn .

“Đại sư huynh, ngươi chiến đấu kiểu này tiêu hao quá nhiều linh lực.”

Đệ tử Huyền Hoàng Tông bên cạnh nhịn không được nhắc nhở .

Nơi này là chiến trường, không phải lịch luyện, tiêu hao linh lực quá độ chỉ có một con đường chết .

“Gia sư đã từng nói, máu của cường giả là vì kẻ yếu mà chảy, nếu thấy chết mà không cứu, cho dù có nhiều linh lực thì thế nào chứ?”

Thẩm Chí Văn mặt không biểu tình, thản nhiên nói .

Lời còn chưa dứt, ánh mắt liền đột nhiên sáng lên, nhìn thấy

từng đợt từng đợt linh lực như gió lốc quét đến, lập tức vang lên một tiếng hô:

“Sư tỷ, ngươi không sao chứ?”

Thẩm Chí Văn đưa mắt nhìn lại, thì ra là một tên đệ tử Phong Lôi Tông, mà trước người tên đệ tử Phong Lôi Tông kia có một vị tuyệt mỹ nữ tử đứng lên cản, cho dù thân chịu trọng thương, lại không thối lui chút nào, có thể xưng phong hoa tuyệt đại .

“Là Thánh nữ Phong Lôi Tông Tô Ngạn .”

Thẩm Chí Văn lập tức nhận ra đối phương .

Chiến đấu lần này Phong Lôi Tông tổn thất thảm trọng nhất, chắc chắn rằng cho dù nhân tộc cuối cùng có thể chiến thắng Tử Linh tộc, Phong Lôi Tông sẽ bị đào thải khỏi danh sách bốn đại tông môn.

Với lại bởi vì Phong Lôi lão tổ vẫn lạc, toàn bộ Phong Lôi Tông cơ hồ đều ôm ý chí hung hãn không sợ chết, một mực xông lên phía trước, thậm chí ngay cả Thánh nữ cũng không ngoại lệ, không biết bao nhiêu cường giả đã chết trận.

Ầm ầm!

Giờ phút này, tuyệt mỹ nữ tử đang cùng một tên cường giả Tử Linh tộc chiến đấu, có lẽ là vì có thương tích trong người, rất nhanh liền thổ huyết rút lui, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy .

Thấy thế, Thẩm Chí Văn không hề nghĩ ngợi, tung người vọt tới .

Hô!

Ven đường những nơi đi qua, cho dù là chiến sĩ Tử Linh tộc hay là yêu thú, tất cả đều bị Thẩm Chí Văn đụng đổ, ở trên thân

lại lộ ra một cỗ khí thế nhàn nhạt của riêng hắn!

Chương 59: Núi Xanh Khó Ngăn Hồng Hoang Tuôn Ra

Bang bang bang!

Trên người Thẩm Chí Văn sáng lên một tia loá mắt, lao tới mạnh mẽ tựa như dã thú Hồng Hoang, trong nháy mắt đã đến trước mặt Thánh nữ Phong Lôi Tông.

“Ngươi không sao chứ?”

Thẩm Chí Văn phất tay đẩy lui tên cường giả Tử Linh tộc kia, dò hỏi .

“Ngươi là … Đại sư huynh Thẩm Chí Văn của Huyền Hoàng Tông?”

Nữ tử sững sờ trong giây lát, lập tức kinh ngạc nói .

Huyền Hoàng Tông chưa từng lập nên Thánh nữ, chỉ có một vị Đại sư huynh, Tô Ngạn từng gặp thanh niên trước mắt này một lần, bởi vậy rất nhanh liền nhận ra được .

“Ha ha, không sai .”

Thẩm Chí Văn cười to nói, sau đó lại hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Không sao đâu.”

Tô Ngạn lắc đầu, sắc mặt biến hóa:

“Hãy cẩn thận!”

Thẩm Chí Văn không quay đầu lại, lòng bàn tay trong nháy mắt bộc phát ra tia sáng, đem nuốt chửng yêu thú sau lưng.

Là một Đại sư huynh đương đại của Huyền Hoàng Tông, tu vi của Thẩm Chí Văn chỉ còn cách Chí Tôn nửa bước, do không có cường giả Chí tôn cùng Truyền kỳ, hắn chính là một trong những tồn tại mạnh nhất trên chiến trường.

Về phần cường giả Chí tôn cùng cường giả Truyền kỳ, bởi vì lực phá hoại quá mạnh, giờ phút này toàn bộ đều đang chiến đấu ở trên không, để ngăn cản quân đội bên dưới.

Trên thực tế, sức mạnh của Tô Ngạn cũng ngang bằng với Thẩm Chí Văn, nhưng song quyền khó đấu với tứ thủ, liên tục mấy ngày chiến đấu đã khiến thân thể nàng bị trọng thương, lúc này mới bị cường giả Tử Linh tộc tùy tiện đánh bại một lần.

“Thương thế của ngươi quá nặng, trước tiên vẫn nên lui ra đằng sau đi.”

Thẩm Chí Văn nghiêm túc nói .

“Không, ta muốn báo thù cho sư tổ!”

Cắn răng nghiến lợi, Tô Ngạn dứt khoát nói .

Đánh nhau đến bây giờ, hai bên cơ bản đều thấy chướng mắt, hận không thể đem đối phương xé nát, nhất là lão tổ của Phong Lôi Tông đã thất thủ, Tô Ngạn làm sao có thể rút lui.

Đúng lúc này, một tên đệ tử của Phong Lôi Tông giống như thiêu thân lao đầu vào lửa phóng tới chỗ đại quân yêu thú, đang lúc bị dìm ngập, trên thân đột nhiên phát sáng lên một tia sáng chói mắt, tạo thành một trận bão táp cuồng phong kinh thiên động địa kinh khủng!

Tên đệ tử này thực sự đã chọn cách tự nổ tung vào giây phút

cuối cùng của cuộc đời mình!

Ngay sau đó, giống như là dây dẫn nhóm lửa, từng đệ tử của Phong Lôi Tông cũng tự nổ tung, chết cùng với đại quân yêu thú.

“Ha ha ha, tạp toái môn, chết đi!”

“Để ngươi lãnh giáo một chút lợi hại của bổn thiếu gia ta tuyệt như thế nào!”

“Giết!”

Khi thấy vậy, những đệ tử của tông môn khác cũng nhao nhao gia nhập vào hàng ngũ tự nổ tung, làm dấy lên cơn cuồng phong linh lực lớn trên đồng bằng, cùng chết với đại quân yêu thú và tử yêu đồng quy vu tận.

“Dừng tay! Các ngươi đang làm gì vậy?”

Vành mắt Thẩm Chí Văn như muốn nứt ra, muốn ngăn cản hành động này lại.

“Đại sư huynh, tương lai của Huyền Hoàng Tông sẽ giao cho ngươi!”

Nói xong, một tên đệ tử Huyền Hoàng Tông đột nhiên vượt qua Thẩm Chí Văn, xông vào bên trong đại quân yêu thú, như là đạn pháo nổ tung lên .

“Không!”

Thẩm Chí Văn biểu cảm dữ tợn, chợt nhớ tới một bài thơ sư phụ từng đọc qua: Núi xanh khó ngăn Hồng Hoang tuôn, lấy huyết nhục đúc trường đê; ba tôn tọa hạ khó phục mệnh, thương sinh đến độ an ủi ta thân thể; thà thủ quốc nhà một tấc thổ, không nhìn giặc Oa trăm dặm kim …

Trước kia Thẩm Chí Văn không hiểu rõ ý nghĩa của bài thơ

này, hiện tại hắn rốt cuộc đã hiểu.

Ngay khi Thẩm Chí Văn chuẩn bị phóng thích tất cả linh lực, để tiến vào giết đại quân yêu thú, trên bầu trời bỗng nhiên có một tiếng hét hùng hồn đột nhiên vang lên chói tai: Rút lui!

Mặc dù chỉ có một chữ, nhưng Thẩm Chí Văn vẫn nghe được chủ nhân của giọng nói này, chính là lão tổ của Thiên Cơ Tông, Thiên Cơ Tử, bây giờ được công nhận là người mạnh nhất Nam cảnh.

Ầm ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, trên bầu trời rơi xuống một chùm tia sáng linh lực to lớn, cả không gian đều như bị bóp méo và vỡ vụn, tình cờ đánh trúng vào quân địch trong doanh trại, lập tức ăn tươi nuốt sống vô số yêu thú cùng chiến sĩ Tử Linh tộc.

Loại uy năng này, e rằng chỉ có cường giả từ Truyền Kỳ cảnh trở lên mới có thể làm được.

“Đi mau!”

Không đợi Thẩm Chí Văn kịp phản ứng, đột nhiên có người bắt lấy bả vai hắn lại, bay về phía sau.

“Sư thúc?”

Thấy rõ dung mạo của người tới, Thẩm Chí Văn sửng sốt.

“Sư thúc, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Không có thời gian giải thích, mau chóng rời khỏi nơi này .”

Khóe môi rỉ máu tươi, mặt không chút thay đổi nói .

“Thế nhưng Thánh nữ Phong Lôi Tông vẫn còn ở…”

Thẩm Chí Văn quay đầu lại, không thấy bóng dáng Tô Ngạn đâu.

“Ha ha, nàng ấy là hi vọng tương lai của Phong Lôi Tông, không cần ngươi phải lo lắng .”

Sau khi nói xong, người mới tới chỉ chỉ về phía trước, Thẩm Chí Văn lúc này mới phát hiện ra Tô Ngạn đã được một vị cao tầng Phong Lôi Tông cứu đi .

Một số chiến binh phản ứng nhanh đã quay đầu bỏ đi ngay khi nghe thấy từ ‘Rút lui’ mà không chút do dự, còn một số người phản ứng chậm cũng nhanh chóng lùi lại dưới sự nhắc nhở của đồng đội.

Trận chiến cực kỳ khốc liệt nhưng khi hai từ này rơi xuống, lập tức bày biện ra nghiêng về một bên, không ai nghĩ tới, lão tổ Thiên Cơ Tông lại hạ lệnh rút lui ở thời điểm này.

Yêu thú cùng Tử Linh tộc tất nhiên là không có ý định bỏ qua cơ hội này thừa thắng xông lên, theo sát truy đuổi bốn đại tông môn đằng sau, may mà bởi vì lúc trước, yêu thú cùng đội quân Tử Linh tộc xuất hiện một khoảng thời gian hỗn loạn ngắn ngủi, động tác bị chậm một nhịp, dù vậy, có không ít võ giả bị đuổi kịp, lọt vào vòng vây.

“Sư thúc, nếu tiếp tục như vậy toàn quân ta sẽ bị tiêu diệt .”

Mắt thấy cảnh tượng này, Thẩm Chí Văn nghiến răng nghiến lợi nói, không rõ tại sao lại phải rút lui, một khi bọn hắn lui về phía sau, chẳng khác nào Nam cảnh sẽ thất thủ!

“Nếu ở lại thì toàn quân mới bị diệt .”

Sư thúc Thẩm Chí Văn có dáng người thẳng tắp của một nam nhân trung niên, mặc dù đã có tuổi, nhưng có thể thấy được, khi tuổi còn trẻ xác thực là một mỹ nam.

“Cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?”

Thẩm Chí Văn nhịn không được hỏi lần nữa.

“Còn quá nhiều yêu thú và cường giả cao tầng của Tử Linh tộc, tiếp tục chiến đấu, tất cả mọi người đều phải chết ở chỗ này, nếu không có mấy vị Truyền kỳ cưỡng ép kéo dài, không ai trong chúng ta có thể chạy thoát được .”

Nam tử trung niên lau vết máu trên khóe miệng, thở dài .

“Gầm!”

Đột nhiên, một tiếng gầm thét chói tai nhức óc truyền đến, tất cả võ giả Thiên giai phía dưới đều bị sét đánh, toàn thân run rẩy không ngớt.

Chỉ thấy tầng mây tản ra, một con rồng khổng lồ toàn thân như Hắc Diệu Thạch từ trên không trung bay xuống, hai cánh nó dang rộng, che phủ bầu trời, tạo nên lên một trận cuồng phong .

“Chân thân của Thái Hư Cự Long?”

Thấy thế, Thẩm Chí Văn kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu tại sao lão tổ Thiên Cơ Tông lại hạ lệnh rút lui .

Đây chính là siêu cấp yêu thú mang trong mình huyết mạch của thần thú, cho dù ở Truyền Kỳ cũng hiếm có địch thủ, nghe nói ngàn năm qua vẫn sống tại Tử Linh Cốc, nó là yêu thú cường đại nhất Nam cảnh, không nghĩ tới nó lại tham gia trận chiến này!

“Hô!”

Thái Hư Cự Long mở ra miệng to như chậu máu, phun ra hỏa diễm đen kịt, cuốn về phía võ giả nhân tộc, đồng thời, trên bầu trời lại rơi xuống một chùm sáng linh lực, khó khăn lắm mới cản được hỏa diễm đen kịt kia, mới không có gây thương vong cho võ

giả nhân tộc.

“Là Thái Hư Cự Long, chạy mau!”

Tất cả mọi người đều kinh hãi chấn động, đối mặt với yêu thú cấp bậc Truyền Kỳ, cho dù nhiều người như vậy cũng chịu chết thôi, chỉ Truyền kỳ mới có thể đối kháng được với Truyền kỳ .

“Chẳng lẽ lần này Nam cảnh thật sự kết thúc rồi sao?”

Khuôn mặt Thẩm Chí Văn lộ vẻ tuyệt vọng, lần đầu tiên cảm thấy mình thật là yếu đuối.

Bỗng nhiên, Thẩm Chí Văn nhìn thấy bóng dáng nghịch hành đi ngược lại.

Cái quái gì thế?

Dụi dụi con mắt, Thẩm Chí Văn tin chắc mình không có nhìn lầm, ở đồng bằng phía dưới, một bóng người bạch y tung bay phấp phới, dáng người có vẻ hơi gầy gò đang chậm rãi đi về phía yêu thú cùng đại quân Tử Linh tộc, đứng chung quanh là các võ giả nhân tộc rút lui về phía sau, trông có vẻ lạc lõng.

“Này! Chạy mau, đừng đi qua đó!”

Thẩm Chí Văn lớn tiếng la lên, nhưng người kia giống như không nghe thấy, tiếp tục tiến lên .

Trong thoáng chốc, Thẩm Chí Văn bàng hoàng cảm thấy bóng dáng này hình như đã từng thấy qua ở đâu đó.

Chương 60: Vạn Quân Lui Tránh

“Chậc chậc, có nhiều yêu thú như vậy, khó trách bốn đại tông môn đều bại trận.”

Chậc lưỡi, Tần Giác cảm thán nói:

“Còn có con cự long kia, thoạt nhìn cũng không phải là loài bình thường.”

“Này! Chạy mau, đừng có đi qua!”

Tần Giác nghe được câu nói này nhưng hắn cũng không hề để ý, mục đích hắn tới đây là muốn giải quyết cuộc chiến tranh lần này, làm sao có thể chạy trốn .

Trong số hàng ngàn hàng vạn võ giả nhân tộc, Tần Giác có vẻ lạc lõng, lại cực kỳ nhỏ bé, tất cả võ giả đều đang liều mạng lui lại, bởi vậy ngoại trừ Thẩm Chí Văn ở bên ngoài, cơ hồ không ai chú ý tới hắn .

“Chờ một chút, sao bóng dáng này lại quen thuộc như thế?”

Đột nhiên, Thẩm Chí Văn cảm thấy bóng dáng này có chút quen mắt, tựa hồ như đã gặp qua ở chỗ nào đấy.

Cùng lúc đó, Tần Giác đã đi tới khu vực trống trải giữa hai quân, phía trước là đám yêu thú áp đảo che trời lấp đất cùng đại quân tộc Tử Linh, phía sau là bốn đại tông môn đang rút lui, từ xa nhìn lại, tạo thành một bức tranh bị chia cắt.

“Người kia là ai? Không muốn sống nữa sao?”

“Đến Lúc này còn cậy mạnh!”

“Giống như là một người bình thường, thật là không biết sống chết .”

“Lần này không ai cứu được hắn .”

“…”

Rất nhanh chẳng mấy chốc, những người khác cũng dần dần chú ý tới tình huống bên này, cũng không có cách nào, giờ phút này Tần Giác thực sự quá mức làm người khác phải chú ý đến, chỉ cần không phải mắt bị mù đều có thể nhìn thấy được.

Từ xa, yêu thú cùng quân đoàn tộc Tử Linh cuồn cuộn mà xông đến, yêu thú cấp thấp trong nháy mắt liền lao tới trước mặt Tần Giác, vung móng nhọn, muốn xé nát.

Nhìn thấy móng vuốt sắc bén của yêu thú sắp rơi xuống trên người Tần Giác, một tia kim quang bỗng nhiên chợt hiện lên, chỉ trong một thoáng, thế giới tràn ngập kim quang, cảnh tượng kinh người dị tượng xuất hiện.

Cho dù ở đây là võ giả nhân tộc, hay là yêu thú và đại quân Tử Linh tộc, con ngươi đều bị kim quang vô tận thay thế!

Sau một khắc,kim quang hóa thành dòng lũ lửa vàng, Tần Giác là đầu nguồn, lập tức nuốt chửng con yêu thú trước mặt, đồng thời bắn vào đại quân dày đặc lít nhít phía trước.

Ầm ầm!!

Toàn bộ đồng bằng vì thế mà rung chuyển, phảng phất như sắp tan vỡ, ngay cả khi cường giả Truyền Kỳ ở trên không trung chiến đấu thì cũng không khỏi cảm giác tim đập nhanh .

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Khi kim quang dần dần tắt đi, phía trước Tần Giác thình lình xuất hiện một khe nước hình vòng cung, xuyên qua toàn bộ yêu thú cùng đại quân Tử Linh tộc,bất cứ nơi nào nó đi qua, vô luận là cấp bậc gì, toàn bộ yêu thú cùng tử yêu không sót lại một chút cặn bã nào, mạnh mẽ mở ra một con đường khang trang rộng lớn!

Mọi chuyện không chỉ dừng lại ở đó, khe nước kéo dài đến cuối tầm nhìn, những ngọn núi ở giữa giống như bị chiếc thìa đào đi, hoặc là bị đứt rời, hoặc là chỉ còn một nửa, nhìn qua trông cực kỳ quỷ dị .

Chỉ với một cú đấm, mấy vạn yêu thú, tử yêu cũng đều mất mạng, thậm chí trong đó có không ít đã đạt tới cấp bậc Thiên giai.

Tĩnh lặng.

Cho dù là võ giả nhân tộc, hay là yêu thú và Tử Linh tộc, tại thời khắc này tất cả đều ngừng thở, há to mồm, rơi vào trạng thái yên tĩnh chết lặng.

Ai da, đây là loại sức mạnh hủy diệt gì?

Truyền kỳ?

Không phải, ngay cả một Truyền kỳ cũng không làm được, đúng không?

Chẳng lẽ lại là … Thánh cảnh?

Đám người vô thức nảy ra ý nghĩ này.

“Hóa ra không phải hắn cậy mạnh …”

Một tên võ giả nhân tộc nuốt ngụm nước miếng, trợn mắt há hốc mồm .

“Người này là ai, sao lại mạnh như thế .”

Ngay cả sư thúc Thẩm Chí Văn cũng dừng lại và nói, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Chẳng lẽ …”

Cho dù thấy không rõ dung mạo của bóng dáng đó, nhưng không hiểu tại sao, Thẩm Chí Văn bỗng nhiên liên tưởng tới người thanh niên đã gặp vài ngày trước khi hắn không cẩn thận từ không trung rơi xuống.

Vốn dĩ Thẩm Chí Văn chỉ cho rằng đối phương là một người bình thường không có tu luyện, nhưng khi hắn phát hiện vết sẹo trên ngực mình đã biến mất không thấy gì nữa, thì hắn mới biết sự tình không có đơn giản như vậy, nhưng vì vội vã chạy tới chiến trường, cho nên Thẩm Chí Văn cũng không trở về xác nhận lại suy đoán của mình, mà bóng dáng trước mắt này đang dần dần dung hợp với người thiếu niên đó.

“Gầm!”

Trong sự im lặng này, Thái Hư Cự Long gầm thét vang lên, những âm thanh làm rung chuyển hàng trăm dặm, xuyên qua nứt đá vàng.

“Con người kia, ngươi nhất định phải chết .”

Thái Hư Cự Long miệng nói tiếng người, dũng mãnh, ẩn chứa sự uy nghiêm vô tận.

Là một siêu cấp yêu thú có huyết mạch thần thú, Thái Hư Cự Long có thể đơn độc đối chiến với hai vị cường giả Truyền Kỳ trở lên, đây cũng là nguyên nhân chính nó xuất hiện trên chiến trường, hai vị cường giả Truyền Kỳ vốn có thương tích trong người mà nó từng đối đầu đều có ở đó, đã bị thương và không còn sức chiến đấu nữa, nếu không Thiên Cơ Tử đã không ra lệnh rút lui nhanh như vậy.

“Thật là to lớn.”

Tần Giác líu lưỡi nói:

“Trông có chút giống thằn lằn .”

So sánh với rồng phương Tây, Tần Giác thích loại rồng này vì nó có cảm giác thiêng liêng thần thánh của rồng phương Đông, trong mắt Tần Giác, con rồng này chỉ là một con thằn lằn khổng lồ có mọc cánh đằng sau mà thôi .

“Hô!”

Thái Hư Cự Long há miệng to, lần nữa phun ra một ngọn lửa màu đen, lần này, trên bầu trời không tiếp tục rơi xuống tia sáng linh lực nữa, hiển nhiên là mấy vị cường giả Truyền kỳ kia khó có thể tự bảo vệ mình.

Tất nhiên Tần Giác sẽ không muốn để cho các cường giả Truyền Kỳ của bốn đại tông môn xuất thủ, chỉ thấy hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, lại vung ra một quyền .

Một quyền này không có bất kỳ thay đổi nào, thậm chí cũng không có ánh sáng chói mắt như vừa rồi, chẳng qua là khi vung nắm đấm ra, trong mắt tất cả mọi người đều chỉ thấy nắm đấm kia, không còn thấy gì khác!

Bùm!

Ngọn gió vô hình xuyên qua ngọn lửa màu đen, xông thẳng đến chỗ Thái Hư Cự Long, không thể đỡ được!

Tần Giác ý tứ rất đơn giản, chỉ là muốn để cho nó hiểu được nó khó có thể tránh né!

Bang bang.

Cuối cùng, trong ánh mắt khó có thể tin được của Thái Hư Cự

Long, quyền phong trong nháy mắt đánh vào trong miệng nó, vỡ tất cả răng, sau đó đâm xuyên qua đầu, lao thẳng vào không trung, chỉ một tích tắc, trong những đám mây phạm vi ngàn dặm nhanh chóng tiêu tan, và bầu trời đã trở nên sáng rõ .

Cùng lúc đó, dòng màu đỏ tươi từ đỉnh đầu Thái Hư Cự Long phun ra, rơi xuống như mưa, nhưng 'nước mưa' này có tính ăn mòn, và nóng vô cùng .

Bịch .

Thân hình khổng lồ của Thái Hư Cự Long từ không trung rơi xuống, đập ầm ầm trên mặt đất, một số yêu thú không may cùng tử yêu chưa kịp chạy trốn liền bị nghiền ép thành thịt nát .

"…"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nghẹn ngào yên lặng.

Thái Hư Cự Long, danh xưng là có huyết mạch của thần thú, có thể đối đầu với hai vị cường giả Truyền Kỳ, thế mà lại bị một quyền đấm chết như vậy?

"Làm sao có thể?"

Một vị cường giả của Tử Linh tộc cổ họng khô chát chát tự lẩm bẩm, trên mặt đầy vẻ đờ đẫn.

Đối với những yêu thú sinh ra đã có linh trí thì tứ chi run rẩy, không thể không chạy trốn, đối với nhân tộc mà nói, Thái Hư Cự Long là 'hung thần' của các quái thú, là một tồn tại bất khả chiến bại, bây giờ lại bị người ta dùng một quyền đấm chết, có thể tưởng tượng rằng bọn chúng sợ hãi nhường nào.

"Ngươi rốt cuộc là ai?!"

Thái Hư Cự Long dù sao cũng là một yêu thú cấp bậc Truyền

Kỳ, cho dù thân thể đã mất đi sức sống, nhưng linh hồn vẫn chưa có tiêu tán, chỉ gặp một hình bóng linh hồn cao hơn ba mét từ trong thi thể Thái Hư Cự Long chui ra ngoài, vừa sợ vừa tức giận .

Yêu thú từ Chí Tôn trở lên đã có thể hóa hình, Thái Hư Cự Long tất nhiên cũng không ngoại lệ, vừa rồi bởi vì chiến đấu cùng hai vị cường giả Truyền Kỳ, cho nên mới xuất hiện chân thân, nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới, ở nhân loại lại tồn tại một cường giả kinh thế hãi tục như thế!

Tần Giác cũng không có thời gian giải thích với một con thằn lằn, một quyền không có đánh chết được nó, vậy nên tạo ra một quyền khác.

Chương 61: Hoả Thần Hoàng Kim

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị tung ra một quyền nữa, tính muốn tiêu diệt sạch thân thể và linh hồn của Thái Hư Cự Long, chợt nhớ tới mình còn có một vũ khí chưa dùng qua, nếu như sử dụng vào lúc này, hẳn là sẽ cực kỳ phấn khích đúng không?

Nghĩ tới đây, Tần Giác lập tức lấy ra Hoả Thần Hoàng Kim, nhắm ngay vào linh hồn Thái Hư Cự Long.

“Đó là thứ gì vậy?”

Linh hồn Thái Hư Cự Long vẫn còn hơi sững sờ, nó chưa từng gặp qua loại vũ khí này.

Võ giả nhân tộc ở phía xa cũng đầy vẻ nghi hoặc, nhưng ngay sau đó rất nhanh liền có võ giả kêu lên:

“Trời ạ, đó là một linh khí được phủ kín kim phù!”

Mặc dù tên võ giả này không biết Hoả Thần Hoàng Kim, nhưng lại có thể nhìn thấy bên trên Hoả Thần này có những đường vân kim sắc, chính xác đó là kim phù có thể luyện chế linh khí Chí tôn!

Như đã biết, một kiện linh khí Chí tôn cũng chỉ có một kim phù mà thôi,cái vũ khí này lại dày đặc kim phù đây linh khí cấp bậc gì?

Chẳng lẽ là Thánh khí trong truyền thuyết?

“Nam Mô A Di Đà Phật .”

Tần Giác đặt một tay ở trước ngực, thúc giục Hoả Thần hoàng kim.

Cộc cộc cộc!

Sáu nòng súng chuyển động nhanh chóng, phát ra kim quang loá mắt, mà trên thân súng có chữ phù văn trong nháy mắt sáng lên hai phần mười .

Không đợi linh hồn Thái Hư Cự Long kịp phản ứng, một vụ nổ kinh khủng đã đem cả nó và thi thể phía dưới nuốt hết vào, đến lúc chết nó vẫn chưa hiểu rõ được, trong thế giới loài người tại sao có một sự tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Ầm ầm!

Nếu như nói đòn tấn công của Tần Giác trước đó là một đường thẳng, đầy lực xuyên thấu, thì bây giờ nó là một cuộc đả kích tầm xa, một đám mây hình nấm to lớn dâng lên, phảng phất như muốn xuyên phá bầu trời, từ vạn dặm đều có thể nhìn thấy, hủy thiên diệt địa .

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả vỏ giả Nhân tộc đều kinh hãi, vội vàng lui lại, sợ bị ảnh hưởng đến, nhưng ngay sau đó bọn hắn liền phát hiện vụ nổ đã bị ngăn lại trước người Tần Giác, giống như có một lớp vô hình chắn đằng trước, khiến mọi người nhất thời nhẹ nhàng thở ra .

“Cộc cộc cộc!”

Sau khi giết chết Thái Hư Cự Long, Tần Giác cũng không có ý muốn dừng lại, thay đổi họng súng, quét về phía yêu thú cùng tử yêu còn sót lại.

Để đối phó với đội quân có quy mô lớn như vậy, dùng loại vũ khí này không gì có thể tốt hơn .

“Chạy mau!”

Thấy thế, ngay cả một tên ngốc cũng biết vũ khí kia khủng bố đến mức nào, huống chi đến Thái Hư Cự Long cũng bị giết trong nháy mắt, bọn chúng làm sao có thể là đối thủ của con người này.

Trong phút chốc, tính thế xoay chuyển, biến thành yêu thú cùng tử yêu chạy trốn.

Ai có thể nghĩ tới, chỉ vì một con người, liên minh do hai chủng tộc của bọn họ thành lập đã bị triệt để tan tác, không còn bất kỳ sức lực nào để đánh trả.

Rầm rầm rầm!

Trên đồng bằng bao la rộng lớn bên trên, từng đám mây hình nấm bay lên, nhìn từ xa, tựa như pháo hoa lộng lẫy rực rỡ, bất luận là Địa giai, Thiên giai, hoặc là cường giả từ Chí Tôn vừa mới bay xuống, toàn bộ đều biến thành tro tàn bên trong pháo hoa.

Ban đầu, các võ giả gia tộc của bốn đại tông môn vẫn còn đang bị chấn động vô cùng, không khỏi rùng mình, nhưng cuối cùng, lại có chút hơi choáng .

Vụ nổ kéo dài khoảng chừng năm phút, khi ánh lửa tan biến, đồng bằng bên trên cơ hồ không còn một chỗ hoàn chỉnh, khắp nơi đều là những cái hố lớn nhỏ, tựa như bề mặt của mặt trăng.

Về phần yêu thú cùng đại quân tộc Tử Linh, sớm đã biến mất không thấy gì nữa, như chưa từng tồn tại.

Một đại quân hàng triệu người, đã bị Tần Giác tiêu diệt một cách dễ dàng.

“Quá … mạnh .”

Một tên võ giả cổ họng khô khốc nói .

“Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

“Hẳn là không phải.”

“Nói như vậy, chúng ta … được cứu rồi sao?”

“Không, là Nam cảnh được cứu .”

“…”

Tất cả võ giả đều đứng tại chỗ, nhìn bạch y từ phía xa phấp phới tung bay với vẻ mặt phức tạp, dáng người hơi gầy gò.

Giờ phút này trong mắt bọn họ, cái bóng dáng kia có thể so sánh với thiên thần hạ phàm, dùng sức một mình thay đổi cục diện trận chiến, cứu vớt lấy Nam cảnh.

“Tiếp đó, giờ đến phiên những tên phía trên.”

Thu hồi Hoả Thần hoàng kim, Tần Giác lười biếng nói .

Mặc dù hắn đã tiêu diệt toàn bộ đại quân yêu thú cùng tử yêu, nhưng quan trọng nhất vẫn là các cường giả cao tầng, chỉ cần xử lý được các cường giả cao tầng, thì coi như những binh lính tạp nham còn lại không đủ sợ.

Nghĩ đến đây, thân thể Tần Giác chậm rãi bay lên, tiếp cận phía trên vòng chiến.

Bởi vì sức mạnh hủy diệt của các cường giả Chí Tôn phía trên thực sự quá mạnh, cho nên chọn không trung làm nơi chiến đấu, trước đó Thiên Cơ Tử hạ lệnh rút lui về sau, tất cả cường giả Chí Tôn đã rút khỏi vòng chiến, chỉ còn lại có mấy vị cường giả Truyền Kỳ đang chật vật chống đỡ.

…

“Kỳ quái, phía dưới đã xảy ra chuyện gì, dao đọng linh lực

kịch liệt như vậy, khí tức Thái Hư sao lại biến mất được."

Trên bầu trời cao, một người nam nhân cao hơn hai mét, lưng hùm vai gấu da tím cau mày nói :

Hắn chính là một trong những vị vương giả xuất hiện ở trong vùng hoang dã của tộc Tử Linh ngày đó.

"Yên tâm đi, Thái Hư là một tồn tại mạnh nhất trong chúng ta, chỉ là không cẩn thận đang chơi ở nơi này mà thôi, sợ rằng lúc này tất cả các võ giả nhân tộc đều bị xóa sổ."

Một vương giả khác của tộc Tử Linh không có vấn đề nói .

Trong ba trăm năm qua, tộc Tử Linh không có bị hạn chế ở giao giới của Nam cảnh và Tây cảnh, thay vào đó, bốn vị võ đạo Truyền kỳ lần lượt ra đời, giờ phút này toàn bộ đều quy tụ ở đây, chỉnh chỉnh tề tề .

Bổ sung thêm ba yêu thú Truyền Kỳ, Thái Hư Cự Long có thể một địch hai, tương đương với sức mạnh của mười vị cường giả Truyền Kỳ.

Đây cũng là vốn liếng mà tộc Tử Linh dám ngóc đầu trở lại, bọn họ ngay từ đầu đã cùng yêu thú thống nhất với nhau, đoạn thời gian trước sở dĩ rút lui, thật ra là vì để bốn đại tông môn thả lỏng cảnh giác .

Chính vì vậy, bọn họ mới có thể thành công mai phục lão tổ Phong Lôi và giết chết lão ấy.

Bốn đại tông môn mất đi lão tổ Phong Lôi, chỉ còn lại có sáu vị Truyền Kỳ, trong đó có hai vị Truyền Kỳ đến từ Kiếm Tông đã bị thương do bị bao vây trước đó, lại vừa mới trọng thương do Thái Hư Cự Long tấn công, cơ bản đã mất đi sức chiến đấu, nếu không thì Thiên Cơ Tử sẽ không đột nhiên hạ lệnh rút lui .

Tuy nhiên, cho dù hai vị Truyền kỳ Kiếm Tông không có bị thương, thì kết quả cuối cùng cũng vẫn vậy, dù sao thực lực hai bên chênh lệch thực sự quá lớn, chẳng qua là chỉ chống đỡ được một lát mà thôi .

Nói một cách khác, có thể tồn tại đến bây giờ, đã là một kỳ tích .

“Thiên Cơ Tử, không ngờ ngươi lại có ngày hôm nay .”

Thủ lĩnh cầm đầu tộc Tử Linh nhếch miệng cười nói, ngữ khí lành lạnh:

“Chẳng bao lâu nữa, ta sẽ đưa ngươi xuống dưới đoàn tụ với tên Phong Lôi Tử kia.”

Hắn chính là vị cường giả Truyền Kỳ duy nhất còn sống sót của tộc Tử Linh cách đây ba trăm năm trước, đồng thời dẫn dắt bộ lạc chạy đến chỗ giao giới.

Được xưng là Thiên Cơ Tử, là một lão nhân tóc trắng xoá, khuôn mặt vàng khô gầy, trên người có không ít vết thương, nhìn qua mà thấy giật mình .

Kỳ thật, căn cứ vào tu vi của Thiên Cơ Tử, vốn dĩ hắn không già nua như thế, nhưng vừa rồi vì yểm hộ phía dưới cho các võ giả nhân tộc rút lui, hắn liên tục thi triển hai lần bí thuật, nên hiện tại hắn đang trong tình trạng đèn cạn dầu.

“Thật bất ngờ, không nghĩ tới các ngươi sẽ cùng yêu thú liên hợp .”

Vẻ mặt Thiên Cơ Tử lạnh lùng, nhìn không ra nửa điểm e ngại .

“Ha ha ha, nếu như không phải là do cái Thịnh Hội Chém Yêu của các ngươi tổ chức hàng năm, khắp nơi săn giết yêu thú, có lẽ

chúng ta đã không thể dễ dàng đạt được sự đồng thuận như vậy.

Thủ lĩnh tộc Tử Linh cười to nói:

“Chỉ trách các ngươi quá ngu ngốc, năm đó không có tiêu diệt hết chúng ta, hiện tại, ta muốn các ngươi trả lại gấp mười lần, gấp trăm lần!”

Chương 62: Một Quyền Một Tên

“Lão tổ, làm sao bây giờ?”

Một người trung niên bên cạnh Thiên Cơ Tử hỏi.

Người trung niên này không chỉ có vết thương đầy người mà còn có hơi thở uể oải, nếu có người ngoài đang nói nhất định có thể nhận ra, hắn chính là đương kim tông chủ của Thiên Cơ Tông - Diệp Thanh.

“Ta sẽ cầm chân bọn hắn, các ngươi tranh thủ thời gian này dẫn những người khác chạy trốn.”

Hít một hơi thật sâu, Thiên Cơ Tử trầm giọng nói.

“Cái gì? Lão tổ, tuyệt đối không thể!”

Diệp Thanh kinh hãi, lo lắng.

“Không thể? Nếu tất cả chúng ta đều chết ở đây, Nam cảnh sẽ thật sự kết thúc.”

Ánh mắt Thiên Cơ Tử kiên nghị, lạnh nhạt nói:

“Ta đã già rồi, sống cũng không tốt hơn, nhưng các ngươi vẫn còn trẻ, nếu lần này Nam cảnh thật sự luân hãm, nhân loại sẽ dựa vào các ngươi.”

“Lão tổ …”

Vẻ mặt Diệp Thanh hơi do dự.

“Còn không mau đi!”

Thiên Cơ Tử lạnh lùng nói.

“Là …”

Cho dù cực kỳ không tình nguyện, nhưng Diệp Thanh hiểu được lúc này nhất định phải quyết đoán, nếu không rất có thể không ai có thể chạy thoát.

“Cổ lão ca, ta đến giúp ngươi.”

Sau khi nói xong, Thiên Cơ Tử thu hai tay lại, đối mặt với tám vị cường giả Truyền Kỳ cảnh ở phía đối diện.

Cổ lão ca trong miệng hắn chính là Phong Lôi Tử - lão tổ của Phong Lôi Tông người đã ngã xuống một thời gian trước.

Khi những vị nhân tộc Truyền kỳ còn lại thấy thế, thần sắc trang nghiêm, tất cả đều cúi đầu Thiên Cơ Tử một cách nghiêm túc:

“Lão tổ Thiên Cơ đại nghĩa.”

“Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy.”

Thủ lĩnh vương giả tộc Tử Linh cười lạnh nói:

“Ngăn bọn hắn lại cho ta!”

“Vâng!”

Mặt khác bốn vị vương giả tộc Tử Linh nhìn nhau, lập tức chia thành nhiều hướng khác nhau, ý đồ chặt đứt đường lui của bọn hắn, ba con yêu thú Truyền Kỳ cảnh biến thành hình người cũng nhìn chằm chằm bọn hắn, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Chỉ muốn giết chết những vị nhân tộc Truyền kỳ này, chính là

đại biểu cho toàn bộ Nam cảnh không còn lực phản kháng.

Tuy nhiên Thiên Cơ Tử dường như không thấy được động tác của bọn hắn, nhìn thẳng vào thủ lĩnh vương giả tộc Tử Linh ở đối diện, chậm rãi nói:

“Ta có một chiêu tuyệt sát, tu luyện trăm năm, chưa từng sử dụng, hôm nay ta sẽ tặng cho ngươi.”

Khi nói xong câu nói này, một cỗ linh lực không gì sánh được bộc phát từ cơ thể của Thiên Cơ Tử, ngay lập tức quán thông thiên địa!

Giờ phút này, linh khí của Thiên Cơ Tử trực tiếp kéo lên đến đỉnh phong, linh lực toàn thân lưu chuyển, khí thế vô cùng!

Vốn không cho đối phương cơ hội suy nghĩ, Thiên Cơ Tử bước đến trước mặt thủ lĩnh vương giả tộc Tử Linh, sau đó một quyền mang theo sức mạnh nghiền nát bộc phát ra!

“Không tốt!”

Thấy thế, thủ lĩnh vương giả tộc Tử Linh lập tức nhận ra được có điều gì đó không đúng, nhưng lại phát hiện mình không né tránh kịp nữa, đành phải đỡ lấy nó.

Vào lúc này, Thiên Cơ Tử vốn không thể đỡ đột nhiên dừng lại tại chỗ, giống như toàn bộ thời gian và không gian đều rơi vào im lặng, linh lực bộc phát nhanh chóng thu lại cho đến biến mất.

Khi mọi người kịp phản ứng, Thiên Cơ Tử đã trở lại chỗ đứng trước đó, linh lực sôi trào cũng bình tĩnh lại, giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Thiên Cơ Tử hơi bối rối, hắn rõ ràng đã thiêu đốt tuổi thọ của

mình, sẵn sàng buông tay cho nó đi, tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ vừa rồi đều là ảo giác của hắn?

“Một chiêu này, ngươi vẫn nên giữ lại để dùng sau này.”

Lời nói còn chưa dứt, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện giữa sân, thiếu niên tay cầm bầu rượu, khí chất phi phàm, uyên đình núi cao sừng sững, như là tiên hạ phàm.

“Ngươi là ai?”

Thiên Cơ Tử sững sờ.

Tần Giác không trả lời câu hỏi của Thiên Cơ Tử, mà nhìn năm vị vương giả tộc Tử Linh và ba con yêu thú hình người phía đối diện:

“Tất cả đều ở đây đúng không?”

“Hừ, không ngờ rằng bên trong nhân tộc các ngươi vẫn còn giấu một vị Truyền kỳ cường giả.”

Thủ lĩnh vương giả tộc Tử Linh khẽ nhíu mày, tràn đầy cảnh giác.

Tần Giác cũng lười nói nhảm, bây giờ hắn đã xác định đối thủ của mình là ai không cần phải nói nhảm nữa, dù sao rất nhanh thôi

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dáng dấp mấy tên này thật sự trông giống khoai lang tím tinh nào đó, nếu như mang găng tay vào thì lại càng giống hơn.

Nghĩ đến đây, Tần Giác không chần chờ nữa, đánh ra một quyền.

So với một quyền kinh thiên động địa của Thiên Cơ Tử vừa

rồi, một quyền này của Tần Giác như đang gãi ngứa cho mọi người, thậm chí khi Tần Giác nâng nắm đấm lên, tất cả mọi người đều nghĩ hắn chỉ đang gây hấn với đối phương mà thôi.

“Ngươi …”

Thủ lĩnh vương giả tộc Tử Linh vừa muốn mở miệng, một cảm giác ngột ngạt khó tả đột nhiên ập vào mặt, khiến hắn gần như không thở nổi, ngay sau đó toàn bộ thân thể nổ tung thành một đám huyết vụ, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị xé nát.

Không khí ngưng trệ, tất cả mọi người cũng ngẩn ra như bị thi triển thuật Định Thân.

Đặc biệt là Thiên Cơ Tử, hắn tự nhận cho dù hắn thiêu đốt tuổi thọ một chiêu tuyệt sát, chỉ sợ cũng kém xa so với một quyền này của Tần Giác.

“…”

Trái lại Tần Giác giống như đã làm một chuyện không có ý nghĩa, mặt không biểu cảm.

“Diệp Thanh, ngươi qua đây.”

Thiên Cơ Tử nuốt ngụm nước miếng, kêu lên.

Trong lúc khiếp sợ Diệp Thanh nghe lão tổ gọi, lập tức bay tới:

“Lão tổ, có chuyện gì sao?”

Ba!

“Lão tổ, ngươi đánh ta làm gì?”

Diệp Thanh ôm mặt ủy khuất nói.

Ba ba ba!

“Đau không?”

Thiên Cơ Tử hỏi.

“Đau.”

Diệp Thanh nhẹ gật đầu.

“Nói cách khác, ta không phải đang nằm mơ sao?”

Thiên Cơ Tử có vẻ khó tin nói.

Diệp Thanh: “…”

“…”

“Các ngươi có thấy rõ không?”

Sau một hồi im lặng, một vị vương giả tộc Tử Linh cuối cùng cũng tỉnh táo lại, khàn giọng nói.

“Không có.”

Một vương giả tộc Tử Linh khác lắc đầu.

“Khí tức của lão đại thực sự biến mất.”

“…”

Đúng vậy, vị vương giả mạnh nhất trong số năm đại bộ tộc Tử Linh đã chết.

Dù là thể xác, linh hồn hay khí tức, tất cả đều biến mất sạch sẽ, không còn một sợi lông nào.

Làm sao lại thế được?

Đó chính là một vị cường giả Truyền Kỳ cảnh!

“Nhanh! Nhanh đi nhờ Thái Hư đến giúp đỡ!”

“Đúng đúng đúng, Thái Hư nhất định có thể ngăn cản hắn. “

“Nhưng … Thái Hư đâu?”

Mấy vị vương giả tộc Tử Linh hốt hoảng kêu lên, chỉ có thể đặt hi vọng vào Thái Hư Cự Long, nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn phát hiện, căn bản không tìm thấy bóng dáng Thái Hư Cự Long, thậm chí ba con yêu thú Truyền kỳ cũng không ngoại lệ.

Càng đáng sợ hơn là bọn hắn phát hiện đội quân bên dưới đủ sức để chiếm đoạt cả Nam cảnh cũng không thấy!

“Không cần tìm, nó đã chết rồi.”

Tần Giác uống một hớp rượu, lại tung ra một quyền.

Phốc phốc.

Vương giả tộc Tử Linh bị đánh trúng nổ tung, giống như trước đó ngay cả tiếng kêu gào cũng không kịp hô đã hóa thành huyết vụ rồi tiêu tan.

“Thánh … Thánh cảnh, người này là cường giả Thánh cảnh …”

Phốc phốc.

Lại một vị Truyền kỳ nổ tung, như cũ vẫn chỉ là một quyền.

“…”

Trong nháy mắt, đã có ba cường giả Truyền Kỳ cảnh ngã xuống, Tần Giác tung một quyền vốn không còn đạo lý gì cả.

Còn lại hai vương giả tộc Tử Linh và ba con yêu thú hóa hình đã dám ở lại trong một thời gian dài, lập tức muốn thi triển thuật độn thổ để chạy trốn, nhưng không gian này đã sớm bị phong tỏa,

dù thi triển thuật độn thổ gì cuối cùng cũng đều trở về vị trí ban đầu.

“Làm sao có thể …”

Hai vương giả tộc Tử Linh lập tức vô cùng tuyệt vọng.

Bọn hắn tính kế hàng trăm năm thậm chí không tiếc liên hợp yêu thú ngóc đầu trở lại, lúc đã sắp thành công lại bị một người cứ như vậy làm sụp đổ?

Ba con yêu thú Truyền kỳ càng thêm nản lòng,đã nói nhất định có thể đánh bại bốn đại tông môn, chiếm lĩnh Nam cảnh? Quái vật này từ đâu nhảy ra!

“Tộc Tử Linh, ngươi lại dám gạt chúng ta!”

Một trong những con yêu thú Truyền kỳ nghiến răng nghiến lợi nói.

“…”

Tần Giác cũng không muốn nghe bọn hắn xé nát ở đây, liên tiếp tung ra năm quyền, mặc cho bọn hắn giãy giụa phản kháng như thế nào, cuối cùng cũng đều bị kết thúc bằng một quyền, hóa thành huyết vụ rồi tiêu tan.

Chương 63: Kết Thúc

Phù.

Cơn gió lạnh lẽo thổi qua tay áo của Tần Giác, khi hắn thu nắm đấm lại, năm vương giả tộc Tử Linh và ba con yêu thú Truyền kỳ trên bầu trời đều đã ngã xuống, chết không thể chết lại.

Về phần sáu vị Truyền kỳ đến từ bốn đại tông môn, lúc này đã hóa đá từ lâu, trong lòng có loại cảm giác không chân thực.

Bọn hắn khổ chiến mấy ngày gần như mất mạng, nhưng thiếu niên trước mắt này cứ hời hợt giải quyết như vậy?

Đó chính là tám vị cường giả Truyền Kỳ cảnh!

Không kịp nghĩ nhiều, Thiên Cơ Tử vội vàng tiến lên nói:

“Đa tạ tiền bối!”

Bởi vì cái gọi là học không có thứ tự, người thành đạt là vi sư, võ đạo tự nhiên cũng không ngoại lệ, mặc dù Tần Giác nhìn qua chỉ có mười mấy tuổi, nhưng người ta có thể giết chết tồn tại của Truyền Kỳ cảnh, bởi vậy tiếng gọi tiền bối này của Thiên Cơ Tử gọi vô cùng chân thành, dù sao nếu không phải là Tần Giác, chỉ sợ hắn đã thiêu đốt tuổi thọ của mình sau đó chết đi.

Thậm chí nghiêm trọng hơn, toàn bộ Nam cảnh cũng có thể thất thủ.

Lúc này Tần Giác cũng không có giấu diếm cái gì, cho nên mọi người có mặt đều có thể nhìn thấy dung mạo hắn, nhưng Tần Giác cũng không quan tâm, hiện tại hắn đang cứu vớt thế giới, cũng không phải trộm đồ, tại sao phải trốn tránh?

Thật ra mấy vị đại lão tông môn này Tần Giác đều đã gặp qua khi tham gia Thịnh Hội Chém Yêu, chỉ là bọn hắn không biết Tần Giác mà thôi.

Đương nhiên, vì để tránh những phiền phức không đáng có, vẫn cần nhắc nhở một số điều.

"Ừ, chuyện còn lại sẽ giao cho các ngươi, nhưng đừng quấy rầy ta."

Tần Giác mặc dù không sợ bại lộ thực lực, nhưng cũng không muốn bị người khác dây dưa, nhất là những lão quái vật đã sống mấy trăm năm này, lỡ như có người liếm mặt muốn tìm hắn bái sư thì làm sao bây giờ?

Tần Giác chỉ muốn đợi ở Huyền Ất Sơn một cách im lặng không đi đâu cả, càng không muốn thu nhận đệ tử, cho đến nay chỉ có Vân Tịch tính nửa đồ đệ mà thôi, vẫn là kiểu người không quan tâm chút nào.

Tần Giác nhớ tới kiếp trước bị một cái đầu trọc quấn lấy bái sư, đổi thành Tần Giác tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Về phần những võ giả bên dưới bởi vì không ai chú ý tới hắn trong lúc rút lui và Hoả Thần hoàng kim uy lực quá lớn, không ai dám tới gần, cho nên chỉ có thể thấy được bóng lưng hắn, Tần Giác cực kỳ yên tâm.

"Vâng."

Thiên Cơ Tử lúc đầu cũng khẽ giật mình, sau đó lập tức hiểu ý tứ của Tần Giác, cung kính đáp.

Các vị cường giả Truyền Kỳ cảnh ở đây đều là những đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở Nam cảnh, bình quân tuổi tác đã vượt qua hai trăm tuổi, ngay cả những trưởng giả như Thiên Cơ Tử đã gần sáu trăm tuổi, sao có thể nghe không hiểu lời nói của Tần Giác, cho

nên lập tức nhẹ gật đầu.

Đối phương đã có thể dùng một quyền giết chết một vương giả tộc Tử Linh, vậy cũng có thể dùng một quyền giết chết bọn hắn, hơn nữa đối phương còn trẻ tuổi như vậy, nói không chừng là một vị tuyệt thế thiên kiêu nào đó đến từ thánh địa Trung Châu, tin rằng chỉ cần không ngu ngốc đều sẽ không đi đắc tội hắn.

Thấy thế, Tần Giác không cần phải nhiều lời nữa, bóng dáng lóe một cái, biến mất vào trong không gian này, giống như chưa từng đến đây.

Mãi cho đến khi Tần Giác rời đi mười phút, Thiên Cơ Tử mới dám ngẩng đầu nói:

“Thật đáng sợ.”

Nói xong câu đó, thân thể căng cứng của Thiên Cơ Tử chậm rãi thả lỏng như trút được gánh nặng.

Cho dù vừa rồi Tần Giác không tận lực sử dụng linh áp, nhưng Thiên Cơ Tử vẫn cảm thấy mình như bị một ngọn núi đè ở trên người, suýt chút nữa thở không nổi.

Thực lực của Tần Giác biểu hiện ra ngoài thực sự quá mức cường đại, đến nỗi Thiên Cơ Tử cũng nhịn không được run rẩy.

“Người này đến cùng là ai, lại lợi hại như thế.”

Ngữ khí Diệp Thanh kinh ngạc nói, cho tới bây giờ cũng chưa tỉnh táo lại.

Mặc dù hắn là tông chủ Thiên Cơ Tông, thậm chí từng đi qua thánh địa Trung Châu không chỉ một lần, nhưng chưa từng thấy loại chuyện kinh thế hãi tục như vậy.

“Muốn điều tra một chút không?”

Lão giả cách đó không xa đề nghị, cho rằng hắn chính là một vị cường giả Truyền Kỳ cảnh Huyền Hoàng Tông.

Bằng lực lượng bốn đại tông môn bọn hắn, chỉ cần người này còn ở Nam cảnh, bọn hắn nhất định có thể tra ra một chút manh mối.

"Lão tổ, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy hắn mới vừa nói chúng ta đừng quấy rầy hắn à, lỡ như chọc giận hắn, sợ rằng Huyền Hoàng Tông chúng ta đều sẽ bị san bằng."

Nam tử tuấn tú đứng bên cạnh lão giả bất đắc dĩ mỉm cười bất lực nói, hắn chính là tông chủ Huyền Hoàng Tông, cũng là sư phụ Thẩm Chí Văn.

"Tóm lại, chúng ta tốt nhất làm chuyện gì cũng không biết, vị tiền bối này đã không muốn ở lâu, chính là đại biểu hắn không muốn tiết lộ thân phận của mình, mong rằng các vị tuyệt đối không nên truy cứu, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

Thiên Cơ Tử suy nghĩ một lúc, nói ra.

"Vâng."

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, mọi người đều đã coi Thiên Cơ Tử là trung tâm, đương nhiên sẽ không ngỗ nghịch.

"Ngoài ra còn có …"

Thiên Cơ Tử nhắm mắt lại, buồn bã nói:

"Lão Cổ là bằng hữu của ta, mặc dù lần này không may ngã xuống bởi vì bị trục xuất khỏi tộc Tử Linh, nhưng nếu có người muốn lợi dụng khoảng thời gian này động thủ với Phong Lôi Tông, sẽ là kẻ thù với Thiên Cơ Tông ta."

Thần sắc mọi người hơi khó xử, vẫn không rõ ý của Thiên Cơ

Tử, tuấn lang nam tử dẫn đầu tỏ thái độ nói:

“Lão tiền bối Phong Lôi Tử chính là một trong những người ta tôn kính nhất, ai động thủ với Phong Lôi Tông, sẽ là kẻ thù với Huyền Hoàng Tông ta!”

“Kiếm Tông cũng vậy!”

“…”

Phong Lôi Tử có uy vọng rất cao ở Nam cảnh, lại vì bảo vệ Nam cảnh mới hi sinh, sao có thể động thủ với Phong Lôi Tông vào lúc này?

Nếu Phong Lôi Tông toàn bộ biến mất trong một đêm giống Ngụy gia, còn lại ba tông có lẽ cũng không có ý kiến gì, nhưng bây giờ, cho dù Phong Lôi Tông suy sụp như thế nào, đều tuyệt đối không thể có bất kỳ ý kiến gì.

Đây là ranh giới cuối cùng của võ giả, bọn hắn đều đã bước vào Truyền Kỳ cảnh, hoàn toàn không cần chỉ vì một ít tài nguyên tu luyện và công pháp bí tịch mà phá hư đạo tâm của mình.

Ngoại trừ ba đại tông môn bên ngoài, ngay cả khi Phong Lôi Tông đã mất đi trụ cột của Phong Lôi Tử, vẫn như cũ không thể so sánh với thế lực khác.

“Trước tiên đi xử lý những chuyện sau.”

Thiên Cơ Tử không tiếp tục nhiều lời, thả người bay xuống phía dưới.

Mặc dù vương giả tộc Tử Linh và mấy con yêu thú Truyền kỳ đã bị giết chết, nhưng lần này chiến tranh thảm thiết vô cùng, không biết bao nhiêu cường giả đã bỏ mình, còn rất nhiều chuyện phải xử lý.

Tuy nhiên khi bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, đều nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đã xảy ra chuyện gì ở đây?”

Diệp Thanh sợ hãi nói.

Chỉ thấy bình nguyên to lớn dường như bị một đường thẳng mở ra, đứng một bên là bốn đại tông môn và các võ giả đến từ khắp nơi, bình yên vô sự, một bên khác thì là nhấp nhô, gần như không có nơi nào hoàn chỉnh, khắp nơi đều là những chỗ lõm to lớn, nhìn qua phá lệ rung động.

Về phần yêu thú và đại quân tộc Tử Linh, đã biến mất không thấy gì nữa từ lâu, bao gồm cả Thái Hư Cự Long khiến bọn hắn run sợ trong lòng kia.

“Xem ra vị tiền bối kia không chỉ giết chết Thái Hư Cự Long, mà còn giải quyết đại quân cả hai tộc.”

Thiên Cơ Tử thở dài, ánh mắt lộ ra một chút khao khát.

Đối với một võ giả cấp bậc như hắn mà nói, nguyện vọng lớn nhất cả đời chính là đột phá Truyền kỳ, tiến đến Thánh cảnh, trở thành tồn tại đỉnh phong ở Linh Ương Giới.

Mà với thực lực vừa rồi Tần Giác thể hiện, tuyệt đối đã đạt tới Thánh cảnh, cũng không biết cụ thể là cảnh giới gì, Thiên Cơ Tử sao có thể không khao khát được.

Chương 64: Thẩm Chí Văn Nghi Ngờ

Chương 64: Thẩm Chí Văn Nghi Ngờ

“Bái kiến các vị lão tổ, tông chủ.”

Lúc này, các cường giả Chí Tôn cảnh của ba đại tông môn tiến lên đón, khom người nói.

Những cường giả Chí Tôn cảnh này cơ bản đều là tông môn cao cấp, quyền cao chức trọng, bình thường tùy tiện một câu có thể quyết định sinh tử tồn vong của thế lực, nhưng lúc này quần áo lại đều tả tơi, uể oải suy sụp, mỗi người đều bị thương.

Tuy nhiên nếu so sánh, mấy vị đại lão đứng đối diện bọn họ không thể nghi ngờ càng thê thảm hơn, nhất là hai vị Truyền kỳ của Kiếm Tông, Linh khí trong tay đều đã bị bẻ gãy mất đi rực rỡ, phải biết đây chính là trấn tông chí bảo của Kiếm Tông.

“Lão tổ, vừa rồi có một người thần bí đột nhiên xuất hiện, ngăn cơn sóng dữ, một quyền giết chết Thái Hư Cự Long, sau đó lại dùng một vũ khí kỳ quái tiêu diệt toàn bộ đại quân yêu thú và đại quân tộc Tử Linh, đã cứu chúng ta.”

Một vị cường giả Thiên Cơ Tông nhanh chóng nói ra.

“Ừ, chúng ta đã biết.”

Thiên Cơ Tử khua tay nói:

“Yêu thú và cường giả Truyền Kỳ cảnh tộc Tử Linh cũng đã bị vị tiền bối kia giết chết, lần này tộc Tử Linh triệt để xong đời.”

Nghe vậy, cường giả Thiên Cơ Tông hơi sững sờ, lập tức vui mừng nói:

” Vậy là chúng ta đã thắng lợi trong trận chiến này?”

Không chỉ là vị cường giả Thiên Cơ Tông này, sau khi nghe được câu này, tất cả tông môn cao cấp đều vui mừng, cuộc chiến này liên quan đến sinh tử tồn vong của nhân tộc Nam cảnh rốt cục cũng đã kết thúc?

“Vâng.”

Thiên Cơ Tử nhẹ gật đầu.

Mọi người có mặt đều có loại cảm giác không thực tế, dù sao bọn hắn cũng đã từng chiến đấu với yêu thú và tử yêu trong khoảng thời gian này, biết rất rõ đối phương mạnh đến mức nào, thậm chí bọn hắn đều đã sẵn sàng chết bất cứ lúc nào.

Kết quả hiện tại đột nhiên nói với bọn họ, yêu thú và tộc Tử Linh đã xong đời, lại còn dựa vào một người thay đổi thế cục, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ sẽ không có ai tin tưởng.

“Vị tiền bối kia chẳng lẽ là tồn tại cấp bậc Thánh cảnh?”

Có người nhịn không được hỏi.

Mặc dù Tần Giác trước đó đã tiêu diệt Thái Hư Cự Long và hai đại quân ngay trước mặt bọn hắn, nhưng cũng không có người thấy rõ dung mạo Tần Giác, cho nên đối với vị cường giả siêu cấp trong nháy mắt cứu vớt Nam cảnh này tràn ngập tò mò.

“Ha ha, liên quan tới chuyện này, các ngươi vẫn còn không biết rõ.”

Dừng một chút, Thiên Cơ Tử lại nói:

“Hơn nữa tin tức bị phong tỏa, tuyệt đối không thể để cho bất

kỳ kẻ nào truy tìm vị tiền bối này."

Làm lão tổ Thiên Cơ Tông, lời nói Thiên Cơ Tử có thể nói hết sức quan trọng, nghe hắn đều nói như vậy, những người khác sao còn dám hỏi nhiều, lập tức đều gật đầu đồng ý.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là trước đó ảnh hưởng mà Tần Giác mang cho bọn hắn thực sự quá lớn, thế giới này nơi coi trọng cường giả, sẽ không có ai đi trêu chọc một tồn tại cường đại như thế.

"Phân phó toàn thể nghỉ ngơi tại chỗ một ngày, sau đó có thể trở về."

Thiên Cơ Tử ra lệnh:

"Về phần tàn dư của Tử Linh tộc còn sót lại, ta sẽ đích thân đi giải quyết."

Sau khi trải qua sự kiện lần này, Thiên Cơ Tử hiểu rất rõ một đạo lý, chính là cắt cỏ mà chưa diệt trừ rễ, gió xuân thổi lại mọc trở lại.

Ba trăm năm trước, bốn đại tông môn trục xuất tộc Tử Linh khỏi Nam cảnh, vốn cho rằng tộc Tử Linh sẽ cứ như vậy mà tiêu vong, không nghĩ tới ba trăm năm sau không chỉ không tiêu vong, mà ngược lại còn trở nên mạnh hơn, thậm chí liên hợp với yêu thú, suýt chút nữa chiếm lĩnh Nam cảnh.

Cho nên Thiên Cơ Tử quyết định, lần này cho dù như thế nào đều sẽ triệt để tiêu diệt hết cái chủng tộc này, cũng coi như là báo thù cho lão bằng hữu.

Đã mất đi năm vị Truyền Kỳ cảnh và rất nhiều cường giả Chí Tôn cảnh, còn lại tàn dư của Tử Linh tộc chỉ cần một mình Thiên Cơ Tử cũng có thể san bằng, cho nên hắn dự định nghỉ ngơi một ngày, đợi cho thương thế khôi phục, trực tiếp tiến đến chỗ ranh

giới giữa Nam cảnh và Tây cảnh, san bằng chỗ khu vực tộc Tử Linh.

Chỉ sợ giờ phút này những tàn dư của tộc Tử Linh còn không biết quân đội bọn hắn đã bị diệt toàn quân, còn đang cao hứng chờ đợi tin tức thắng lợi.

“Lão tổ, thương thế ngươi quá nặng, vẫn là giao cho ta đi.”

Diệp Thanh lo lắng nói.

Trong sáu người bọn hắn ngoại trừ hai vị Truyền kỳ Kiếm Tông bên ngoài, bị thương nặng nhất hắn là Thiên Cơ Tử, dù sao hắn cũng đã ở phía trước lại liên tục thi triển bí pháp, suýt chút nữa đã kiệt sức, nếu Tần Giác không kịp thời xuất hiện, có lẽ hắn đã ngã xuống.

“Làm sao, ngươi không có lòng tin với ta sao?”

Thiên Cơ Tử cười như không cười nói.

“Không dám.”

Diệp Thanh nhanh chóng cúi đầu.

Thiên Cơ Tử từ trước đến nay vẫn luôn vô cùng kiêu ngạo, nếu Diệp Thanh dám nói không có lòng tin, khẳng định tránh không được một trận đánh tơi bời.

“Yên tâm, trong lòng ta biết rõ.”

Thiên Cơ Tử không tiếp tục dây dưa đề tài này, ngược lại nói ra:

“Còn tổn thất của sáu đại gia tộc thế nào.”

“Vân gia, Vương gia và Hồ gia mỗi gia tộc đều mất đi một vị Chí tôn, ba gia tộc khác đều tổn thất nặng nề, nhưng ngược lại

không có một vị cường giả cấp bậc Chí Tôn cảnh nào ngã xuống."

Vị cường giả Thiên Cơ Tông bẩm báo nói.

"Chờ sau khi xử lý xong chuyện này, cho bọn hắn một chút bồi thường."

Sáu đại gia tộc nguyện ý buông xuống ân oán lúc này, cùng nhau đứng lên chống lại ngoại địch, tự nhiên cũng không thể để bọn hắn mất một cách vô ích.

"Vâng."

"Tốt, trước cứ thế này đi, mời các vị."

Câu Thiên Cơ Tử nói này là nói cho mấy vị cường giả Truyền Kỳ cảnh còn lại nghe, dù sao ở đây cũng không chỉ có Thiên Cơ Tông cấp cao.

Nghe vậy, hai vị Truyền kỳ Huyền Hoàng Tông và Kiếm Tông lập tức dẫn theo cường giả của tông môn mình rời đi, rơi vào đại quân nhân tộc bên dưới.

Đến bây giờ, chuyện tử yêu xem như triệt để kết thúc, chỉ còn lại kết cục, các thế lực khắp nơi cũng bắt đầu tính tổn thất nội bộ, tính thương vong.

Mặc dù trước sau trận chiến tranh này không quá nửa tháng, nhưng quy mô khổng lồ và tình hình chiến đấu khốc liệt đã vượt xa ba trăm năm trước, thậm chí Phong Lôi Tông rất có thể bởi vậy mà lọt khỏi liệt kê bốn đại tông môn.

Tuy nhiên với sự bảo hộ của ba đại tông môn còn lại, chí ít Phong Lôi Tông sẽ không gặp nguy hiểm gì trong vòng trăm năm, nếu một vị cường giả Truyền Kỳ cảnh có thể sinh ra trong vòng trăm năm, vậy thì việc trở lại của bốn đại tông môn cũng không phải là không thể.

Lúc này, không ai có tâm tình phức tạp hơn Thẩm Chí Văn, cho dù không nhìn thấy dung mạo Tần Giác, nhưng Thẩm Chí Văn vẫn tin rằng bóng dáng vừa rồi giết chết Thái Hư Cự Long, chính là thiếu niên tên Tần Giác kia!

"Vì sao lúc đầu ta không cảm nhận được sự dao động linh lực dù là nhỏ nhất từ người hắn?"

Thẩm Chí Văn lâm vào trầm tư, nhưng nghĩ lại người ta ngay cả sự tồn tại của Thái Hư Cự Long cũng có thể giết chết, muốn che giấu khí tức còn không phải đơn giản sao? Hắn một Thiên giai đỉnh phong nho nhỏ làm sao có thể phát giác ra được.

Thế nhưng tại sao một vị tồn tại cường đại như thế lại trẻ tuổi như vậy, với lại còn muốn không có tiếng tăm gì đợi ở trên một ngọn núi nhỏ, chẳng lẽ là muốn ẩn cư?

Ngay khi Thẩm Chí Văn đang khó hiểu, tông chủ Huyền Hoàng Tông bay tới:

"Tiểu Văn Tử, ngươi không sao chứ."

"…"

"Sư phụ, có thể đừng gọi ta là Tiểu Văn Tử không."

"Được thôi, Văn Tử."

"…"

"Quên đi, người vẫn nên gọi ta là Tiểu Văn Tử."

"Tốt, Tiểu Văn Tử, Tiểu Văn Tử, ngươi không sao chứ?"

"…"

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Chí Văn chống lại ý muốn quyết đấu với sư phụ, lắc đầu nói:

“Không sao.”

“Không sao thì tốt, vi sư đang suy nghĩ nếu ngươi chết, ta lại thu nhận một đồ đệ hẳn là còn kịp.”

Thẩm Chí Văn: “…”

Ngươi nghe, cái này còn là tiếng người sao?

Chương 65: Bên Ngoài Có Người Tìm Người

Huyền Ất Sơn

Bạch Nghiệp ngồi xếp bằng trong đại sảnh, vẻ mặt có chút lo lắng, sư đệ đã đi mười phút đồng hồ, sẽ không có chuyện gì chứ?

Mặc dù Bạch Nghiệp biết Tần Giác rất mạnh, nhưng lại không biết cụ thể hắn mạnh đến mức nào, lần này chiến tranh thế nhưng có bậc cường giả cấp Truyền Kỳ tham dự, ngay cả sư đệ cũng không phải là đối thủ thì sao?

Sư đệ, ngươi tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì a .

Hắn đang nghĩ ngợi thì không gian trước mặt xảy ra một cơn chấn động, bất chợt Tần Giác lặng lẽ xuất hiện không một tiếng động trong đại sảnh, trên người vẫn mặc bộ áo trắng thường ngày, đẹp trai tuấn tú vô cùng. Trông hắn không giống dáng vẻ vừa đánh nhau xong chút nào, chỉ sợ ai không biết còn tưởng rằng hắn chỉ ra ngoài đi dạo một vòng .

“Tốt, mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa .”

Ngửa đầu uống một hớp rượu, Tần Giác say khướt nói .

“Cái gì? Đã giải quyết xong mọi chuyện rồi ư?”

Bạch Nghiệp có chút sững sờ, hắn còn đang lo lắng cho an nguy của Tần Giác, đâu ngờ rằng kết quả lại là xong việc như dạng này?

“Đúng vậy a, nếu ta đoán không sai thì cũng lắm ngày mai sẽ

có báo cáo trên Linh Cơ, nhưng sẽ không có tin tức liên quan tới ta."

Tần Giác hời hợt nói .

Đối người khác mà nói, đây có lẽ là thảm họa đủ để quét sạch Nam cảnh, nhưng đối Tần Giác mà nói, không khác gì lúc trước xử lý trưởng lão Tinh môn, dù sao cũng chỉ là cùng một cú đấm .

Chuyện này cũng làm cho Tần Giác hiểu được sức mạnh của Hoả Thần Hoàng Kim, hắn chỉ đốt sáng lên hai phần mười phù văn mà đã mạnh như thế, thậm chí hắn còn chưa kích hoạt năm loại thuộc tính, nếu kích hoạt hết hỏa lực, chỉ sợ có thể đạt đến mức tiêu diệt hết cấp bậc .

"Vậy thì … Ngươi không bị thương chứ?"

Bạch Nghiệp hỏi .

"Không có ."

Tần Giác hờ hững lắc đầu:

"Không có chuyện gì nữa, ta về trước đây ."

Nói xong, Tần Giác quay người rời đi .

Khó có thể tưởng tượng nổi, thiếu niên này nhìn qua có vẻ gầy gò, thế mà hắn lại vừa mới cứu vớt Nam cảnh trong khi chỉ dùng không đến mười phút đồng hồ .

"Khoan, đợi một chút."

"Còn có chuyện gì?"

Tần Giác quay đầu lại .

"Đa tạ ."

Bạch Nghiệp trịnh trọng nói .

“Cắt, nếu quả thật muốn cảm tạ ta, chỉ cần cho ta một chút rượu ngon.”

“Ngươi có thể uống rượu ít một chút hay không?”

“Trừ phi ngươi cũng không tiếp tục luyện đan nữa .”

Bạch Nghiệp suy nghĩ một chút, nói:

“Chuyện kia vẫn là thôi đi .”

“…”

…

Chính như Tần Giác nói, ngày hôm sau, các tiêu đề lớn trên Linh Cơ đều đưa tin bốn đại tông môn chiến thắng Tử Linh tộc cùng yêu thú, ngay cả những phòng phát sóng trực tiếp cũng không ngoại lệ, bởi vậy mà tiếng tăm của bốn đại tông môn đạt đến mức chưa từng có trước đó, có thể nói là tăng nhanh như mặt trời giữa trưa .

Nhưng quả thực, trong lúc này quả nhiên không có bóng dáng của Tần Giác xuất hiện, tất cả bài báo đều chỉ nói đến bốn đại tông môn chiến đấu ròng rã mấy ngày phân chia thắng bại, nhưng chính xác thì việc họ thắng như thế nào, là ai đánh thắng, lại không có bất kỳ cái gì miêu tả .

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là bốn đại tông môn đang cố ý phong tỏa tin tức, đối với việc này, Tần Giác có chút hài lòng, hắn cũng không muốn bị xem như vị chúa cứu thế, có nghĩa là về sau, một khi Nam cảnh gặp phải khủng hoảng, người khác liền nghĩ đến hắn trước tiên, đây cũng không phải là điều Tần Giác muốn nhìn thấy .

Đương nhiên, cho dù bốn đại tông môn đã phong tỏa mạnh mẽ, những vẫn có không ít tin tức lan truyền, ví dụ như tiêu đề về cường giả bí ẩn càn quét yêu thú cùng quân đoàn Tử Linh tộc, hiển nhiên là có người trong cuộc đã âm thầm vạch trần, dù sao thì số lượng võ giả cao tầng tham gia trận này tới hơn triệu. Nhiều người nhiều miệng, làm sao có thể triệt để phong tỏa, ngăn cản .

Nhưng Tần Giác cũng không thèm để ý tới, ngoại trừ mấy vị cường giả Truyền Kỳ bên ngoài kia thì những người khác căn bản vốn không hề biết dáng dấp hắn ra sao, tối đa cũng chỉ là nói đến hắn một vài câu thôi, có người tin hay không thì đó mới là vấn đề .

Về phần công việc tiếp theo cần phải hoàn thiện, Tần Giác hoàn toàn không có hứng thú chú ý, đó là chuyện của bốn đại tông môn.

“A, năm nay thật là xiu xẻo, liên tiếp gặp nhiều việc phiền toái như vậy .”

Đóng lại Linh Cơ, Tần Giác duỗi lưng một cái, thở dài nói .

Đầu tiên là tham gia Thịnh Hội Chém Yêu , sau đó lên lịch luyện tập. Tinh môn, Ngụy gia, từng người từng người một đã liên kết với nhau, dường như không có điểm dừng. Ban đầu, hắn còn vốn cho là lần này bốn đại tông môn có thể giải quyết ổn thỏa.

Không ngờ rằng đến cuối cùng vẫn là đến tay hắn giải quyết.

“Buổi sáng tốt lành, sư thúc tổ .”

Lúc này, Lạc Vi Vi vẫy vẫy tay, từ đằng xa đi tới .

Bởi vì nàng có thể phá lệ tiến vào Linh tủy ao khi đột phá Hoàng giai, trong khoảng thời gian này, nàng một mực ở lại cố gắng tu luyện, muốn tiến về Linh tủy ao càng nhanh càng tốt để tấn thăng Huyền giai.

Không thể không nói, tài năng tu luyện của nàng ta thật đáng kinh ngạc, không những không chậm lại mà đẳng cấp còn tăng lên, ngược lại vẫn còn có phần hơn .

Trong lịch sử của Huyền Ất Sơn suốt mấy trăm năm qua, ngoại trừ Tần Giác ra, nàng ta rất có thể sẽ trở thành đệ tử thứ hai bước vào Huyền giai trong vòng chưa đầy nửa năm.

Hơn nữa, bởi vì nàng đã tu luyện "Thuần Dương Chân Quyết" nên linh lực thuần túy không thể so sánh với công pháp bình thường, trên người nàng ta tỏa ra một làn hơi nóng hổi, lúc chiến đấu có thể tăng phúc hội rất lớn. Nếu tùy tiện cùng giao thủ thì hơn phân nửa ăn thiệt thòi, tựa như trước đó, Vương Sâm giống như Hứa Lãng .

Không bao lâu, thiếu nữ ngồi xếp bằng trên tảng đá, tiến vào trạng thái tu luyện, Tần Giác thì lấy ra một bầu rượu cho Vân Tịch ngã xuống, gần đây thời gian Vân Tịch hoạt động ở bên ngoài càng ngày càng dài, chắc hẳn không bao lâu nữa liền có thể đột phá, tiến vào linh thảo cấp hai..

Nghĩ tới đây, Tần Giác không khỏi có chút mong đợi Vân Tịch biến hóa.

Mang theo khẩu vị "mặn mà" như thế, Tần Giác đứng dậy trở lại viện lạc, tùy tiện làm ít đồ ăn, sau đó nằm lên sườn đồi bên cạnh ngắm phong cảnh như thường lệ.

Hai ngày đã trôi qua, trong lúc đó lại có người đưa tin, Thiên Cơ Tông lão tổ Thiên Cơ Tử tự mình tiến về chỗ giao giới của Nam cảnh và Tây cảnh nhằm tiêu diệt toàn bộ tàn dư của Tử Linh tộc, chấm dứt ảnh hưởng xấu trong tương lai, cái này không thể nghi ngờ để võ giả Nam cảnh yên tâm. Dù sao thì cùng lắm ba trăm năm sau, Tử Linh tộc lại lần nữa ngóc đầu trở lại, chẳng phải là lại phải đánh một lần nữa sao?

Hôm nay, trời xanh trong lành, mây trôi nước chảy, thiếu nữ ngồi trên tảng đá tu luyện, Tần Giác thì nằm ở bên cạnh uống rượu, cảnh tượng yên bình vô cùng .

Ngay lúc Tần Giác mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên nghe được có người gọi, hắn mở to mắt, thì ra đúng là Trương Kỷ Trần .

Nhưng mà Trương Kỷ Trần giờ phút này thực sự khiến cho người ta có chút dở khóc dở cười, hắn chỉ nhìn thấy trên ngực có hai đống thịt viên cầm cao cao chống lên trên bộ quần áo, tựa như hai cái bóng rổ, cùng với gương mặt tuấn tú của hắn, đơn giản là tràn ngập cảm giác không hài hòa.

Cố nén ý cười, Tần Giác hỏi:

“Có chuyện gì không?”

“Sư thúc, bên ngoài có người tìm người .”

Trương Kỷ Trần đáp .

Kể từ khi ăn viên đan dược của tên Bạch Nghiệp kia, về sau, Trương Kỷ Trần gần như sụp đổ, hắn dùng mọi phương pháp với mong muốn tiêu trừ sạch hai tên này, nhưng mà cuối cùng đều thất bại, tới hiện tại đã bỏ cuộc .

Vì không có cách nào cải biến, nên hắn liền yên lặng tiếp nhận a .

“Tìm ta?”

Tần Giác sững sờ, còn cho là mình nghe lầm .

“Vâng.”

Trương Kỷ Trần chân thành nói .

“Hắn tên là gì?”

Tần Giác nhíu mày, hắn không nhớ rõ mình có bằng hữu nào bên ngoài Huyền Ất Sơn .

“Ách … Quên hỏi .”

Trương Kỷ Trần có chút xấu hổ:

“Nếu không bây giờ ta đi hỏi một chút?”

“Được rồi, đem hắn đến a .”

Tần Giác im lặng .

“Được rồi .”

Trương Kỷ Trần lĩnh mệnh đi dẫn đường, thoáng chốc liền dẫn tới một người trẻ tuổi.

“Là ngươi?”

Nhìn thấy bóng người trước mắt, Tần Giác ngạc nhiên .

Chương 66: Đường Ba Người Đi Tất Nhiên Có Thầy Ta

Người vừa tới không phải là ai khác mà chính là Đại sư huynh của Huyền Hoàng Tông - Thẩm Chí Văn!

“Tần Giác … Tiền bối .”

Thẩm Chí Văn lúc đầu muốn gọi huynh đệ, nhưng suy nghĩ một chút, đối phương có thể giết chết sự tồn tại của một cường giả trong Truyền Kỳ cảnh, thế là hắn vội vàng đổi cách xưng hô trở thành tiền bối .

Kỳ thật, với tu vi của Thẩm Chí Văn , hắn hoàn toàn có thể bay thẳng tới, nhưng lại sợ điều đó sẽ chọc giận Tần Giác, cho nên mới chọn đi cửa chính .

Nghe vậy, Tần Giác lập tức phát giác có điều gì đó không đúng, tên này thế mà lại gọi mình là tiền bối, chẳng lẽ hắn phát hiện ra điều gì?

Cho tới giờ khắc này, Tần Giác mới nhớ tới, lúc ấy cái tên kia hô hào trên bình nguyên kêu hắn đừng đi qua hình như người đó là Thẩm Chí Văn .

“Khụ khụ .”

Tần Giác đột nhiên ho khan hai lần .

Thấy thế, Trương Kỷ Trần hiểu ý lập tức lui ra .

Tần Giác tiện tay bố trí thiết lập một kết giới, phòng ngừa quấy rầy đến thiếu nữ, sau đó cười nói ngoài mặt:

“Ngươi không phải định đi chém giết dị tộc sao?”

“…”

“Cái kia … Tiền bối nói đùa, với thực lực của ta, chẳng qua là đi làm xì dầu mà thôi .”

Thẩm Chí Văn lúng túng nói .

“Ngươi tìm đến ta làm gì a?”

Đôi mắt của Tần Giác buông xuống, hắn uống lấy một hớp rượu .

“Đa tạ tiền bối đã xuất thủ cứu vớt Nam cảnh .”

“A, làm sao ngươi biết là ta?”

Tần Giác không phản bác, vậy cũng không cần thiết .

Thẩm Chí Văn thở phào nhẹ nhõm, hắn quả nhiên đoán không có sai.

“Ngày đó ta ngã ở chỗ này, sau khi rời đi thì phát hiện vết thương ở ngực đã biến mất, với lại … Lúc tiền bối tru sát Thái Hư Cự Long, ta liền đứng ở phía sau .”

Trầm ngâm một hồi, Thẩm Chí Văn đáp lại một cách chi tiết .

“Thì ra là thế .”

Tần Giác như có điều suy nghĩ, lúc trước chính hắn chữa trị cho vết thương của Thẩm Chí Văn, thế mà lúc ấy lại không chú ý tới rằng hắn vốn đã có thương tích trong người, lại nhìn thấy bóng lưng hắn ở đồng bằng , việc sinh ra hoài nghi cũng không có gì là kỳ quái .

“Chuyện này ta không có nói qua cho bất kì kẻ nào và tuyệt

đối sẽ không nói cho người khác, xin tiền bối yên tâm .”

Thẩm Chí Văn cân nhắc lời nói bổ sung thêm .

“Ha ha, nói như vậy ta còn muốn cảm tạ ngươi nữa là?”

“Ách …”

“Ngươi tìm đến ta, không phải là vì nói chuyện này a?”

Tần Giác lười nói nhảm, dứt khoát trực tiếp thẳng thắn nói .

“Ta muốn …”

Do dự một hồi lâu, Thẩm Chí Văn cắn răng nói:

“Ta muốn bái tiền bối làm thầy!”

Tần Giác có thể giết chết Thái Hư Cự Long, tất nhiên là siêu việt Truyền kỳ, thậm chí tồn tại ở cấp bậc Thánh cảnh, nếu có thể bái làm thầy, hắn nhất định có thể tiến thêm một bước .

“???”

Quả nhiên vẫn là tới rồi sao?

Chẳng lẽ tên này muốn trở thành bất khả chiến bại trong truyền thuyết?

“Ngươi không phải là đã có sư phụ rồi sao?”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác có chút bất đắc dĩ .

“Sư phụ ta từng nói không nhất thiết chỉ có một người thầy, cái quan trọng là sự tôn kính đối với mỗi người sư phụ.”

Thẩm Chí Văn giải thích .

“…”

Xem ra người sư phụ này vẫn rất cởi mở đó a .

“Sau khi trải qua trận chiến kinh hoàng này, ta cảm thấy mình quá yếu đuối, quá vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn sư huynh, sư đệ đồng môn bên cạnh mất mạng, lại chẳng thể làm gì, tiền bối, ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn!”

Câu nói này Thẩm Chí Văn toát lên khí thế hùng mạnh, vững vàng và kiên định vô cùng, chính như cái lúc hắn chiến đấu, có loại ngoài ta còn ai khí thế .

“…”

Tần Giác im lặng, ngươi muốn mạnh lên thì liên quan gì đến ta?

“Ta không thu đồ đệ, ngươi đi đi .”

Tần Giác nói thẳng .

Không đợi Thẩm Chí Văn mở miệng, Tần Giác lại nói:

“Sư phụ ngươi nói quả thật không tệ, mỗi người không nhất định chỉ bái một sư phụ, nhưng sư phụ ngươi có nói qua cho ngươi hay không, muốn trở nên mạnh hơn thì nhất định phải dựa vào chính mình?”

Thẩm Chí Văn sững sờ, lộ ra vẻ mặt bàng hoàng.

“Coi như ta thu ngươi làm đồ đệ, chẳng lẽ ngươi liền có thể lập tức mạnh lên, không gì không làm được sao? Nếu như gặp phải tình huống tương tự, ngươi cũng chỉ có thể nhìn sư huynh, sư đệ bên cạnh mất mạng như ban đầu .”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Thẩm Chí Văn lập tức càng thêm mờ mịt,

Đúng vậy a, coi như Tần Giác thu hắn làm đồ đệ thì sao, chẳng

lẽ điều đó sẽ khiến hắn có thể trực tiếp đột phá Thiên giai, trở thành cường giả tối đỉnh đứng đầu Linh Ương Giới sao?

Bởi vì cái lí do cho rằng sư phụ là người dẫn đường, còn việc tu hành, tu luyện là việc của cá nhân mà không phải là trách nhiệm của sư phụ. Thay đổi sư phụ vẫn sẽ không cải biến được tình trạng ban đầu, tối đa cũng chỉ là thay đổi công pháp mà thôi .

Tần Giác chậm rãi tiếp tục nói:

“Đường ba người đi tất nhiên phải có sư phụ của ta ở chốn này. Câu nói này nói cho ta biết bên cạnh ngươi có nhiều người địa phương với sự nổi trội về phương diện nào đó đều có thể giúp ngươi học tập, nhưng không có nghĩa là mỗi khi nhìn thấy sự tồn tại của cái lợi hại hơn, ngươi liền muốn bái hắn làm thầy. Chỉ có kiên trì đi theo con đường mình theo đuổi, mới có thể trở thành cường giả chân chính .”

“Đường ba người đi tất nhiên có sư phụ ta ở chốn này … Chỉ có kiên trì mình đi theo con đường mình theo đuổi, mới có thể trở thành cường giả chân chính …”

Thẩm Chí Văn không ngừng lặp lại lấy câu nói này, lâm vào trạng thái trầm tư .

Bởi vì chịu sự ảnh hưởng của sự phụ, từ trước tới nay, Thẩm Chí Văn đều cố gắng tu luyện một cách phi thường, mong muốn trở nên mạnh mẽ như sư phụ, trở thành người có thể bảo vệ sự tồn tại của Nam cảnh, thậm chí vì muốn mạnh lên, hắn cam nguyện rời khỏi Huyền Hoàng Tông, từ bỏ tài nguyên tu luyện to lớn và chăm chỉ luyện tập ở bên ngoài.

Nhưng bây giờ hắn bỗng nhiên lại thấy khác .

Công pháp mà sư phụ truyền thụ cho hắn không thể nghi ngờ được,đó chắc chắn là những bài dạy phù hợp nhất, nhưng vì sao

hắn còn muốn bái người khác làm sư phụ của mình?

Trên thực tế, câu nói này của Tần Giác hoàn toàn là thuận miệng mà bịa chuyện ra, chỉ là muốn tìm cái lý do cự tuyệt Thẩm Chí Văn thôi, lại không nghĩ rằng Thẩm Chí Văn sẽ vì thế mà lộ ra vẻ trầm tư .

Có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của luận ngữ, dù đặt ở bất cứ đâu đều có thể khiến người khác tỉnh ngộ .

Cứ như vậy không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Thẩm Chí Văn đột nhiên nhắm mắt lại, chậm rãi trút ra mọi gánh nặng, khi hắn mở mắt ra lần nữa thì không còn một chút băn khoăn .

“Đa tạ tiền bối chỉ dạy, vẫn là tiền bối hiểu biết tinh thông!”

Thẩm Chí Văn chắp tay, cung kính nói .

“…”

Ngươi hiểu được điều gì sao?

“Tiền bối có thể mạnh mẽ như thế, cũng là bởi vì một mực kiên trì theo đuổi con đường mình chọn, chấp nhận sự nhàm chán của việc tu luyện, một mình đối mặt với tất cả những trắc trở, vãn bối nhất định lĩnh hội học tập tiền bối, cố gắng tu luyện cho đến khi trở thành cường giả tuyệt thế!”

“???”

Tần Giác có chút hoang mang, hắn không nghĩ tới Thẩm Chí Văn thế mà lại nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, rõ ràng mỗi ngày chỉ cần ta nằm xuống liền trở nên mạnh hơn a .

“Ừm, hiểu rõ là tốt .”

Sau một hồi bình tâm lại, Tần Giác ra vẻ cao thâm nói:

“Đã như vậy, ngươi nên tu luyện tốt đi thôi, hơn nữa, không cần tới tìm ta nữa đâu, nếu không ta liền xóa sạch đi linh trí của ngươi, để ngươi biến thành kẻ ngu đần .”

Lời vừa nói ra, Thẩm Chí Văn lập tức rùng mình một cái, vội vàng nói:

“Tiền bối yên tâm, chỉ cần không có biến cố phát sinh, ta tuyệt đối sẽ không tới làm phiền tiền bối .”

“Có việc lớn cũng không được .”

Tần Giác lạnh lùng nói .

Nếu như không phải nhìn tên này còn biết ý tứ mà xưng hô chuẩn mực, Tần Giác sớm đã biến hắn thành đồ ngốc rồi .

“Là …”

Thẩm Chí Văn không dám ngỗ nghịch, chỉ cẩn thận từng li từng tí gật đầu, sau đó vội vàng rời đi, ngay cả khi Tần Giác đột nhiên tức giận liền đem hắn biến thành kẻ ngớ ngẩn thì biết làm sao bây giờ?

Mặc dù Thẩm Chí Văn vốn được biết đến với tính cách phi thường ngay thẳng, nhưng không có nghĩa hắn thật sự là kẻ ngớ ngẩn, hắn hiểu được ý nghĩa bên trong lời nói của Tần Giác,cho nên hắn quyết định, về sau cũng không tiếp tục đến nơi này nữa!

“…”

Khi Thẩm Chí Văn rời đi, chỗ sườn đồi lần nữa lại khôi phục lại trạng thái thanh tĩnh, Tần Giác thiết lập rào cản, nằm trên bãi cỏ tự lẩm bẩm:

“Không nghĩ tới việc lại bị một tên đệ tử của Huyền Hoàng Tông nhìn thấu, thật là thất bại nhục nhã .”

Tần Giác cũng không lo lắng về việc thực lực của hắn bại lộ, bằng không hắn sẽ không xử lý tất cả Tử Linh tộc cùng mấy mấy con yêu thú kia ngay trước mặt cường giả và bọn người Thiên Cơ Tử, hắn chỉ là không muốn bị người ngoài quấy rầy mà thôi, chỉ cần Thẩm Chí Văn không đến làm phiền hắn nữa, hắn sẽ không xử lý Thẩm Chí Văn .

Chương 67: Trao Đổi

” Tử Linh tộc đã bị hủy diệt, nguyên khí của yêu thú bị hao tổn khá lớn. Chuyên gia khẳng định, trong vòng một trăm năm, thảm họa lớn sẽ không còn phát sinh ở Nam cảnh nữa .”

“Thiên Cơ Tông tổ chức tiệc ăn mừng, toàn bộ cao giai võ giả đều có mặt, đội hình trông xa hoa ngút trời.”

“Phong Lôi Tông tổn thất nặng nề,có thể rơi ra khỏi tứ đại tông môn .”

“…”

Mặc dù đã trải qua hơn nửa tháng, nhưng lần này ảnh hưởng mà chiến tranh mang đến vẫn còn kéo dài, may mà chiến trường diễn ra ở bình nguyên, nếu không, tổn thất còn lớn hơn gấp bội lần .

Mặt khác, Phong Lôi Tông cuối cùng cũng ra khỏi hàng ngũ của tứ đại tông môn mà không ngoài dự liệu.

Nhưng cho dù như thế, Phong Lôi Tông vẫn là thế lực đứng đầu áp đảo sáu đại gia tộc, chỉ cần ba đại tông môn còn lại không động tới Phong Lôi Tông, như vậy thì không ai có thể làm gì được hắn .

Mà ba đại tông môn cũng đã tỏ thái độ rõ ràng, ở thời điểm này, nếu ai tận dụng thời cơ khi Phong Lôi Tông gặp khó khăn , bọn hắn liền coi là kẻ thù không đội trời chung .

Ngay cả ba đại tông môn đều đã lên tiếng, những kẻ khác nào còn dám suy nghĩ lung tung?

Huống chi Phong Lôi lão tổ vừa mới ra đi không được bao lâu, lại là vì bảo vệ Nam cảnh mới hi sinh, lúc này bất cứ ai dám nhảy ra đối phó với Phong Lôi Tông không khác nào là tự tìm đến cái chết.

Cho dù ba đại tông môn không nhúng tay vào, chỉ sợ cũng sẽ bị hàng ngàn hàng vạn võ giả Nam cảnh mắng chết.

Đối với chuyện này, Tần Giác cũng không quan tâm lắm, dù sao cũng chẳng liên quan gì tới hắn, giờ phút này, chính hắn đang chìm thật sâu vào trong nỗi ưu sầu, bởi vì linh tửu của hắn đã gần hết!

“Này, trong nhẫn trữ vật hàng tồn cũng không còn bao nhiêu.”

Tần Giác thở dài, hắn thấy hơi đau đầu .

Hầm rượu của Bạch Nghiệp đã bị hắn vơ vét mấy lượt,bây giờ đừng nói tới linh tửu, bên trong không có lấy một bình rượu, nếu tiếp diễn như vậy, chỉ sợ không cần đến mấy ngày, hắn liền hết sạch rượu .

“Tại sao ta lại không đi tới những đại thế lực kia lấy một chút linh tửu?”

Tần Giác trầm ngâm suy nghĩ.

Dựa vào tu vi của Tần Giác, âm mưu cướp đoạt đi linh tửu của những đại thế lực kia diễn ra lúc nào ngay cả thần cũng không biết quỷ cũng chẳng hay, đơn giản dễ như trở bàn tay.

“Quyết định như vậy đi .”

Hạ quyết tâm, Tần Giác lấy ra Linh Cơ lục soát Thiên Cơ Tông, phía dưới lập tức xuất hiện một thông báo:

tài khoản chính thức của Thiên Cơ Tông, địa chỉ tại núi Thiên

Vân ở trung tâm Nam cảnh.

Tần Giác mở cửa hàng bên cạnh Thiên Cơ Tông, phát hiện ra bên trong quả nhiên có phân loại linh tửu. Những thế lực hàng đầu như Thiên Cơ Tông cơ bản đều có tài khoản chính thức của riêng mình, đồng thời họ cũng mở cửa hàng và bán ra đồ vật. Với nội tình thâm hậu, lại còn có thêm lớp bảo vệ an toàn nên lượng tiêu thụ cực cao.

Tần Giác tùy tiện mở ra, phần lớn linh tửu là dùng các loại bảo vật tự nhiên sản xuất mà thành, thậm chí còn có nhiều bảo vật tồn tại trên hàng trăm năm, ngay cả Tần Giác cũng không nhịn được mà chảy nước miếng .

Đóng lại linh cơ, Tần Giác phán đoán phương hướng, bóng dáng của hắn biến mất tại chỗ chỉ trong nháy mắt.

Ngoài vạn dặm, bóng dáng Tần Giác đột nhiên xuất hiện, đứng lơ lửng trên không .

“Ta làm như vậy hình như là không tốt lắm thì phải?”

Tần Giác khẽ nhíu mày:

“Nhìn thế thôi nhưng ta thật sự là công dân tuân thủ tốt luật pháp, sao có thể đi trộm đồ của người khác được.”

“Không, hẳn là nên tìm thứ gì đó để trao đổi cùng bọn hắn.”

Nghĩ như vậy, Tần Giác phân tán ý thức tinh thần, cho nó không ngừng lan tràn ra phía ngoài. Không bao lâu sau, tất cả khung cảnh trong vòng bán kính vạn dặm liền bị hắn thu hết vào tầm mắt .

Sau một khắc, bóng dáng Tần Giác lại biến mất thêm lần nữa và xuất hiện ở trên không, tại một mảnh sơn lâm ngoài ngàn dặm.

“Không hề nghĩ tới đó lại là Hắc Sâm Lâm .”

Lời còn chưa dứt, một bóng đen đột nhiên xông ra từ khu rừng rậm phía dưới, tốc độ nhanh vô cùng .

Bành!

Đáng tiếc thay, bóng đen này còn chưa kịp tới gần Tần Giác liền nổ thành một đám máu, vẩy vào những chiếc lá cây gần đó.

Tần Giác không để ý tới khí tức cường bạo đang dâng lên ở phía xa, năm ngón tay nắm lại hướng phía dưới tung một quyền.

Tạch tạch tạch!

Mặt đất vỡ ra, giống như bị bạo lực xé nát, toàn bộ mặt đất đều bay lên, hướng về hai phía.

“Rầm!”

Yêu thú cường đại phát giác được bên này có động tĩnh, lập tức ngửa mặt lên trời cao thét dài cảnh cáo Tần Giác.

Bởi vì trước đó không lâu, Thái Hư Cự Long cùng ba con yêu thú Truyền kỳ đều bị nhân loại giết chết,

Chính vì thế nên bây giờ, những con yêu thú đều đều trở nên cực kỳ cẩn trọng, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đứng quan sát từ đằng xa .

Nhưng Tần Giác dường như không nghe thấy sự cảnh cáo từ đám yêu thú này, lại tiếp tục đi vào sâu hơn như đang cố gắng tìm kiếm vật gì đó .

“Nhân loại, ngươi đang làm gì a .”

Rốt cục, một yêu thú cấp bậc Thiên giai không thể ngồi yên, từ trong núi rừng bay lên, gầm thét dữ dội .

Tần Giác liếc mắt, hóa ra đó chỉ là phiên bản phóng to của Hầu tử .

“Nhân loại, ngươi đang làm gì a .”

Thấy đối phương không để ý tới mình, Hầu tử lại tiếp tục hỏi, trực giác nói cho nó biết rằng tên nhân loại này vô cùng nguy hiểm .

Đúng lúc này, một vòng quang mang bỗng nhiên sáng lên từ dưới mặt đất, một cỗ linh khí nồng nặc lập tức khuếch tán ra .

“Xoẹt xẹt!”

Nương theo khói bụi đang lấp đầy trời là một khối linh thạch trong suốt sáng long lanh tản ra linh khí nồng nặc bị Tần Giác lấy ra từ trong lòng đất.

“Lớn như vậy hẳn là đã đủ rồi chứ?”

Nhìn lên linh thạch uyển như một ngọn núi nhỏ trước mặt, Tần Giác trầm ngâm nói .

Một khối linh thạch lớn như vậy, e là ngay cả một võ giả có tư chất bình thường cũng có thể tu luyện từ Hoàng giai tới Thiên giai, thậm chí còn thừa rất nhiều .

Phải biết rằng, khối linh thạch này cũng không đơn giản chỉ to lớn như vậy, bởi vì nó được hình thành dưới lòng đất của Hắc Sâm Lâm, cho nên khối linh thạch này ẩn chứa đặc thù của thuần âm chi lực và thuần dương chi lực, đã vượt qua thượng phẩm. Dù là Thiên giai cường giả dùng đến để tiến giai Chí Tôn cảnh cũng không phải là không thể. Nếu may mắn, nói không chừng còn có thể tu luyện thành Âm Dương Chi Lực .

“Linh thạch?”

Hầu tử khẽ giật mình, nó sinh sống ở chốn này đã trên trăm năm, vậy mà không biết phía dưới có một khối linh thạch khổng lồ như thế, lại còn ẩn chứa thuần âm thuần dương chi lực .

“Đem nó cho ta!”

Hầu tử hưng phấn hét lớn, có khối linh thạch này, nó liền có thể đột phá Thiên giai, bước vào Chí Tôn cảnh, trở thành yêu thú có cấp bậc biến hóa!

“Rống”

Những con yêu thú còn lại đều chứng kiến điều này, chúng cũng từ trong núi bay ra, vây quanh Tần Giác, ánh mắt chúng nảy lửa, nhìn chằm chằm linh thạch một cách thèm muốn.

“Nhân loại, bỏ khối linh thạch này xuống, bọn ta có thể tha cho ngươi không chết .”

Một con yêu thú mạnh nhất nói ra, ngoại hình có hơi giống trâu, nhưng lại có hai cái đầu, phía sau được bao trùm bởi một lớp áo giáp, nhìn qua trông đặc biệt hung hãn .

Tần Giác liếc mắt, thứ này hắn tìm ra để đổi rượu, làm sao có thể buông xuống .

Xoảng

Chỉ một thoáng, kim quang nở rộ, chiếu sáng cả núi rừng, khi kim quang tán đi, Tần Giác cùng linh thạch đã biến mất không thấy gì nữa, ngay cả mấy con Thiên giai yêu thú cũng cùng nhau biến mất .

…

Nam cảnh, trung bộ, Thiên Vân sơn mạch, Thiên Cơ Tông

Thiên Vân sơn mạch kéo dài trăm dặm, núi non chập trùng,

chính là vị trí linh mạch hội tụ, cảnh sắc nổi tiếng khắp thiên hạ, gần như không thua kém gì tiên cảnh .

Là người đứng đầu bốn đại tông môn,vài năm gần đây, Thiên Cơ Tông phát triển một cách chóng mặt, cao thủ dưới môn phái nhiều như mây. Mặc dù trước đây, nhiều cường giả đã sa sút vì chiến tranh, nhưng cũng không ảnh hưởng xấu đến nền tảng. Lại còn có Thiên Cơ Tử , vị này là người mạnh nhất trong tộc người Nam cảnh. Hắn tin tưởng không ai có thể lay chuyển được địa vị của Thiên Cơ Tông..

Lúc trước, Tần Giác từng đến đây một lần khi tham gia Thịnh Hội Chém Yêu, cho nên đối với nơi này cũng coi là có quen biết .

Tuỳ tiện xuyên qua rào cản được thiết lập để bảo vệ ngọn núi, Tần Giác đi vào nơi cất giữ linh tửu của Thiên Cơ Tông như đi vào chỗ không người.

Chương 68: Tiến Giai

ầm rượu của Thiên Cơ Tông rất lớn, gần như không thua kém một nửa Huyền Ất Sơn, có lẽ đây cũng là chênh lệch giữa thế lực cấp đỉnh và thế lực cấp thấp a .

Thế nhưng, có một đại trận phù văn hình thành bên ngoài hầm rượu, một khi cường giả của Chí Tôn cảnh bị mắc kẹt cũng xem như là khó thoát thân .

“Xem ra linh tửu ở đây đều vô cùng quý giá .”

Nuốt ngụm nước miếng, Tần Giác bước ra một bước, tiến vào đại trận phù văn.

Ha!

Không đợi đại trận phù văn bị kích động mà phát nổ, kim quang mờ mịt bao phủ cả bán kính mấy chục mét,chỉ trong nháy mắt đại trận phù văn vừa mới sáng lên lại nhanh chóng mờ dần, Tần Giác cũng thành công xuyên qua đại trận phù văn, tiến vào bên trong hầm rượu.

“Ha ha”

Tần Giác hít một hơi thật sâu, lộ ra vẻ say mê thích thú.

“Thơm quá .”

Hắn thấy trong hầm rượu khổng lồ chứa đầy các loại dụng cụ và còn có nhiều bầu rượu rực rỡ muôn màu, toát ra mùi thơm cùng linh khí nồng nặc.

So với linh tửu mà Tần Giác uống trước đó đơn giản là không

đáng nhắc tới .

Cũng không phải là do trình độ nấu rượu của Bạch Nghiệp không tốt, thực chất là do sự chênh lệch quá lớn từ nguyên liệu được sử dụng. Phải biết rằng, linh thực mà Thiên Cơ Tông sử dụng đều là từ cấp ba trở lên, khẩu vị tự nhiên cũng có sự khác biệt rõ ràng.

Kể từ khi xuyên không đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Tần Giác được chiêm ngưỡng một hầm rượu lớn như vậy, nếu như linh tửu được dự trữ đủ thì có lẽ hắn không cần phải tìm đến nơi này.

“Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm …”

Tần Giác nhìn xung quanh một lượt, phát hiện bình rượu ngâm lâu nhất cũng đã đạt tới hơn hai trăm năm, thế là hắn lập tức nhấc một bình linh tửu hai trăm năm lên rồi mở ra, ngửa đầu uống.

Linh rượu sau khi được đưa vào miệng liền hóa thành linh lực cuồn cuộn tràn vào toàn thân, mặc dù đối với Tần Giác linh lực ấy không có tác dụng gì, nhưng thứ cảm giác đang tràn ngập khắp cơ thể quả thực rất sung sướng .

“Ha ha ha, sảng khoái quá đi.”

Tần Giác cười vui vẻ rồi nói to.

Sau khi uống xong một bầu rượu, lúc này, Tần Giác mới hài lòng lau miệng.

Linh tửu có tuổi đời từ hai trăm năm trở lên đã có thể gọi là cực phẩm, bất kể là cảm giác hay mùi thơm đều để lại dư vị vô tận. Mặc dù Tần Giác đã uống qua vô số loại rượu nhưng vẫn bị kinh ngạc.

“Khối linh thạch kia chắc là cũng đủ để ta mua một nửa linh

tửu trong này?"

Tần Giác ước lượng sơ bộ, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì, hắn trực tiếp vung tay lên đem một nửa linh tửu trong hầm rượu vào trong nhẫn trữ vật. Không chỉ thế, hắn còn đặc biệt chọn những bình có tuổi đời lớn hơn, rồi bất chợt lấy ra khối linh thạch trông như ngọn núi, đặt ở trong hầm rượu .

May mà hầm rượu này đủ lớn, nếu không chỉ sợ không chứa được một khối linh thạch khổng lồ như vậy.

Xong việc, Tần Giác từ trong hầm rượu lặng lẽ biến mất không một tiếng động.

…

"Lục sư huynh, huynh tới rồi ."

"À, có mấy người đặt linh tửu loại năm mươi năm tuổi, ta tới lấy ."

"Được rồi ."

Người đang nói chuyện là một râu dê, chỉ cao hơn một thước. Người được gọi là Lục sư huynh tuy còn trẻ tuổi, nhưng hơi thở của hắn ta còn thâm hậu hơn nhiều so với tên râu dê.

Cũng nhờ râu dê dẫn đường mà hai người nhanh chóng đến được bên ngoài hầm rượu.

"Mở ra."

Râu dê vung ra một đạo linh lực, rơi vào đại trận phù văn.

Ùm

Hai phút sau, đại trận phù văn từ từ mở ra, lộ ra hầm rượu ở phía sau.

“Kỳ quái, sao hôm nay đại trận phù văn phản ứng chậm như vậy .”

Râu dê lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Lời còn chưa dứt, Lục sư huynh đã tiến vào hầm rượu .

“A!”

“Làm sao vậy, Lục sư huynh?”

Râu dê kinh hãi, vội vàng đi theo .

“Rượu đâu?”

Râu dê sững sờ, lúc này mới phát hiện toàn bộ hầm rượu bị quét sạch từ lúc nào chẳng hay, chỉ còn lại chút linh tửu mười năm, hai mươi năm, chứ đừng nói tới năm mươi năm, thậm chí linh tửu ba mươi năm cũng không còn.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?”

Râu dê đột nhiên sửng sốt, từ trước tới nay, hầm rượu đều do hắn quản lý chặt chẽ, ngay lúc này đây, hắn bối rối không hiểu tại sao nhiều linh tửu lại biến mất kì quái như thế. Nếu để cho cấp trên biết, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

“Ninh Hiệp, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Ngươi nhất định phải giải thích rõ ràng cho ta!”

Lục sư huynh lạnh lùng nói .

Nghe vậy, râu dê khóc không ra nước mắt, rõ ràng buổi sáng hôm nay, hắn sang đây kiểm tra mọi thứ vẫn tốt, ai có thể nghĩ tới mới qua nửa ngày mà mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như vậy.

Cái quan trọng nhất là,ngoại trừ mấy vị thủ lĩnh cao tầng và

hắn, ngay cả cường giả Chí tôn cũng không thể mở đại trận phù văn, hắn mạnh tới cỡ nào mà có thể vượt qua đại trận phù văn, tiến vào hầm rượu?

Ngay lúc râu dê gần như sụp đổ, hắn chợt thấy khối linh thạch khổng lồ được đặt ở phía đối diện, râu dê lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lục sư huynh nhận ra có điều gì đó không ổn, nhìn theo ánh mắt của râu dê, hắn sững sờ:

“Đó là cái gì?”

“Hình như … Là một khối linh thạch?”

“Lớn như vậy?”

Mặc dù trong lòng đã xác định rõ, nhưng Lục sư huynh vẫn cảm thấy khó tin. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy một khối linh thạch lớn như vậy, với lại … ở phía trên dường như có hai luồng khí kì quái, một âm một dương, biến ảo khó lường.

“Chẳng lẽ là của kẻ đã ăn trộm … À không, sau khi đã lấy đi linh tửu, hắn cố ý lưu lại?”

Râu dê ngập ngừng nói .

Lời vừa nói ra, hai người đều chìm vào trạng thái suy tư, nếu như khối linh thạch này thật sự là do hắn cố ý lưu lại, như vậy là thua lỗ hay là kiếm lời?

Một hồi lâu sau, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh nói:

“Tại sao lại như vậy… Trước hết phải báo cho cấp trên?”

Đối phương có thể quét sạch linh tửu trong hầm rượu mà không khai mở đại trận phù văn và còn lưu lại một khối linh thạch

lớn như vậy, nên hắn chắc chắn là cường giả siêu mạnh, thậm chí là đạt đến cấp bậc Truyền Kỳ. Hai người bọn họ đinh ninh sẽ không có khả năng điều tra ra điều gì, chỉ còn cách là báo cáo cho cấp trên những gì mà hai người tìm thấy.

…

“Ha ha ha, rượu ngon .”

Tần Giác dựa vào tảng đá, uống linh tửu một cách đắc ý.

Không hổ là linh tửu do Thiên Cơ Tông sản xuất, cho dù trải qua mấy chục năm cũng vẫn giữ được mùi vị ban đầu, nếu là võ giả bình thường uống một ngụm, chỉ e là không thua kém gì so với việc uống một viên linh đan để tu luyện.

Rầm rầm .

Đột nhiên, Vân Tịch bên cạnh đong đưa ngọn cỏ gây sự chú ý của Tần Giác .

“Sao? Chuyện gì?”

Tần Giác cúi đầu nói .

Vân Tịch duỗi ngọn cỏ ra, chỉ hướng bầu rượu trong tay Tần Giác.

“Ngươi cũng muốn uống?”

Tần Giác ngạc nhiên .

Vân Tịch lập tức gật đầu tỏ vẻ ưng ý.

“Thôi được rồi a, hôm nay tâm trạng của ta không tệ, có thể phá lệ mà cho ngươi thêm một chút.”

Tần Giác cười nói.

Vân Tịch lập tức vâng lời co người lại đứng dậy, mong chờ được thưởng thức loại linh tửu này.

Khi linh tửu rơi xuống, cô ta có thể cảm nhận được rõ linh khí còn mạnh hơn gấp nhiều lần so với tất cả những loại linh tửu mà Tần Giác uống qua trước đó. Dù sao cũng là do Thiên Cơ Tông sử dụng bảo vật quý báu mà sản xuất thành, so với linh tửu ở Huyền Ất Sơn quả thực là cách xa một trời một vực.

Không chỉ như vậy, linh tửu còn có chức năng hấp thụ và chữa thương nhanh chóng, đây cũng là nguyên nhân vì sao linh tửu của Thiên Cơ Tông có lượng tiêu thụ cực cao. Đối với những kẻ yêu thích linh tửu mà nói, đó quả thực là đồ tốt. Còn với những người không thích uống rượu, nó có thể sử dụng cho việc tu luyện hoặc chữa thương .

Ngay cả Tần Giác cũng không khỏi thở dài, nếu hắn sớm nghĩ đến lời nói của những đại tông môn kia dù chỉ là một chút thì cũng chẳng đến nỗi mỗi ngày đều phải vơ vét hầm rượu của Bạch Nghiệp.

Giờ phút này, trên lá cây Vân Tịch đã xuất hiện thật nhiều đường nét hoa văn màu vàng trông cực kì lộng lẫy. Sau khi hấp thu linh tửu, cỏ lá khẽ chấn động, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí chung quanh, không ngờ lại có dấu hiệu đột phá.

“Không phải là người cùng Lạc Vi Vi đột phát a?”

Tần Giác nhớ tới bởi vì cô ta muốn đi tới Linh tủy ao đột phá, mà hôm nay lại chẳng tới, không ngờ Vân Tịch thế mà cũng muốn đột phá .

Chương 69: Tại Sao Ngươi Lại Tới

Chương 69: Tại Sao Ngươi Lại Tới

Không giống như linh thảo thông thường, Vân Tịch vốn đã sinh ra linh trí, tu luyện lại là công pháp của nhân tộc 'Thanh Hư Kinh',cho nên tiến giai nhanh Tần Giác cũng không ngạc nhiên, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Phải biết, Lạc Vi Vi chỉ là tu luyện mấy tháng hơn nữa lại có linh lực quán đỉnh, mới có thể trùng kích Huyền giai trong khoảng thời gian này, trái lại Vân Tịch mỗi ngày ngoại trừ mấy giọt linh tửu do Tần Giác rót, hầu như không có bất kỳ sự trợ giúp nào khác.

Nói cách khác, thiên phú tu luyện của Vân Tịch so với Lạc Vi Vi còn kinh khủng hơn, đây thật sự là cỏ dại sao?

Đúng lúc Tần Giác đang suy nghĩ, trên người Vân Tịch đột nhiên sáng lên một vòng sáng xanh, chính là biểu tượng của 'Thanh Hư Kinh', sau đó khí tức bắt đầu không ngừng bay lên, đường vân màu vàng trên lá cây cũng trở nên sáng hơn, lộ ra phá lệ lộng lẫy.

Lúc này, Vân Tịch khẽ run lên, như thể có thứ gì đó bị vỡ vụn ra, mà đường vân màu vàng trên lá cây cũng theo đó biến thành màu vàng sẫm, khí tức tăng vọt, nhiều dấu hiệu khác nhau cho thấy Vân Tịch đã thành công tiến giai linh thảo cấp hai.

"Đơn giản như vậy?"

Tần Giác ngạc nhiên.

Trong tình huống bình thường không phải là trải qua một ngày một đêm trùng kích, thậm chí thất bại mấy lần, cuối cùng mới gian nan đột phá sao? Tại sao không có gì khác biệt so với tu luyện bình thường?

Mặc dù tu vi của Tần Giác là vô địch, nhưng hắn căn bản không có khái niệm gì về việc đột phá, dù sao hắn ăn cơm đi ngủ cũng có thể trở nên mạnh hơn, cho nên hiểu biết về phương diện này như cũ vẫn dừng lại ở lúc Bạch Nghiệp đột phá tràng cảnh trước đây.

Sau khi đột phá, Vân Tịch duỗi ra ngọn cỏ, đụng vào Tần Giác một cái, ý tứ rất rõ ràng, như muốn nói: Ta còn muốn nhiều hơn nữa.

“Không được, ngươi vừa mới đột phá, trước tiên vẫn là nên ổn định cảnh giới.”

Tần Giác lập tức lắc đầu cự tuyệt.

Nghe vậy, Vân Tịch lập tức thất vọng ỉu xìu, nhưng không tiếp tục dây dưa quấy rầy Tần Giác, mà là thành thật tiến vào trạng thái tu luyện, ổn định cảnh giới.

Sau đó mấy ngày, Tần Giác hoặc là nằm trên tảng đá đi ngủ, hoặc là uống rượu ca hát, chưa kể cảm giác có bao nhiêu nhẹ nhõm thư thái.

Chút linh tửu kia đổi từ Thiên Cơ Tông đủ cho hắn uống ít nhất nửa năm, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề linh tửu trong thời gian ngắn.

Mặt khác Tần Giác cũng đã nghĩ kỹ, ngay cả linh tửu của Thiên Cơ Tông cũng đều cực phẩm như vậy, nếu là thế lực đứng đầu Linh Ương Giới ở thánh địa Trung Châu thì sao?

Bởi vậy sau khi Tần Giác quyết định uống sạch hết chút linh tửu này, liền đi tới thánh địa Trung Châu, nói không chừng có thể lấy được linh tửu hơn ngàn năm, cùng lắm thì lại tìm một khối linh thạch để đổi lấy là được, dù sao Linh Ương Giới lớn như vậy, chỉ cần Tần Giác muốn, có thể tìm một khối linh thạch lớn hơn hoặc những thứ tốt khác để thay thế bất cứ lúc nào.

Hôm nay, thiếu nữ đến đón tia nắng ban mai, quả nhiên đã đột phá đến Huyền giai, cả người phảng phất như được tái sinh, ngay cả dung mạo cũng trở nên xinh đẹp hơn.

Không khoa trương chút nào khi nói giờ phút này Huyền Ất Sơn bất luận là ngoại môn hay nội môn, đều không có đệ tử nào là đối thủ của nàng, thậm chí một vài đạo sư cũng rất có thể không đánh được nàng.

Dựa theo tốc độ này, chỉ sợ thiếu nữ sẽ ba năm Thiên giai, năm năm Truyền kỳ, mười năm Đại thánh, cuối cùng thống ngự vạn giới, tồn tại bất tử bất diệt.

“Sư thúc tổ, dưới núi gần đây thật náo nhiệt, rất nhiều võ giả từ địa phương khác tới.”

Thiếu nữ thuận miệng nói.

Bình thường thế lực võ đạo phụ cận đều dựa vào một tòa thành thị, Huyền Ất Sơn tự nhiên cũng không ngoại lệ, mặc dù thành thị không lớn nhưng lại khá phồn hoa, một số đạo sư và trưởng lão truyền thụ chương trình học mệt mỏi, thường sẽ tới Vạn Phượng lâu dưới núi thư giãn một chút.

Tuy nhiên bởi vì Huyền Ất Sơn chỉ là một thế lực nhỏ không được nhiều người biết đến, nên thành thị dưới núi cơ bản đều là người bình thường, không có võ giả tồn tại, trừ phi là thế lực đứng đầu như sáu đại gia tộc, chẳng hạn như thành Diêu Quang trước đây bị Ngụy gia chiếm cứ, không biết ẩn giấu đi bao nhiêu

cao giai võ giả.

Cho nên khi nghe được câu này, điều đầu tiên Tần Giác nghĩ đến là chẳng lẽ thân phận của mình bị bại lộ?

Nhưng rất nhanh hắn đã phủ định ý nghĩ này, nếu như thân phận của hắn bại lộ, bốn đại tông môn không thể không có hành động, dù sao bọn người Thiên Cơ Tử chỉ biết hắn trông ra sao, nhưng lại không biết hắn ở đâu.

Nếu không phải thân phận của hắn bị bại lộ, vậy thì là vì cái gì?

"Ngươi biết những võ giả này đến từ đâu sao?"

"Không biết."

Thiếu nữ lắc đầu, nàng cũng chỉ là lần trước trong lúc xuống núi vô tình chú ý tới, nhưng cũng không nghĩ sâu.

"Tốt."

Tần Giác bất đắc dĩ.

Theo kinh nghiệm mà hắn rút ra được từ cuốn tiểu thuyết, tình huống này hoặc là có người đang cử hành thịnh hội hoành tráng gần đó, hoặc là có một bảo vật bí mật sắp xuất thế.

Trước đó không lâu bốn đại tông môn mới vừa đại chiến một trận với tộc Tử Linh và yêu thú, đều đã khôi phục nguyên khí, hiển nhiên không thể cử hành thịnh hội, thậm chí nếu cử hành thịnh hội cũng không thể ở đây, trong phạm vi ngàn dặm chỉ có một thế lực võ đạo Huyền Ất Sơn, như vậy đáp án rất rõ ràng, có một bảo vật bí mật sắp xuất thế.

Cũng không biết là bảo vật bí mật gì, vị trí ở đâu.

Trước khi Tần Giác nghĩ rõ ràng, lúc này Trương Kỷ Trần đã đi

tới, như cũ hai cái viên thịt trên dưới vẫn đong đưa.

“Sư thúc, người đó lại tới tìm ngươi.”

Tần Giác ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Thẩm Chí Văn quả nhiên đang đứng cách đó không xa nhìn qua bên này, nhưng cũng không dám tới gần.

“Không phải đã nói hắn đừng tới tìm ta nữa sao?”

Sắc mặt Tần Giác trầm xuống, chẳng lẽ đối phương cho là hắn đang nói giỡn?

Nhìn thấy Tần Giác đi tới, Thẩm Chí Văn lập tức nhịn không được rùng mình một cái, vội vàng hô to:

“Tiền bối, ta chỉ là vừa rồi tình cờ đi ngang qua, muốn đến xem ngài, ta còn mang theo lễ vật cho người.”

Nói xong, Thẩm Chí Văn giơ cánh tay lên, đúng là mang theo hai ấm linh tửu.

Tần Giác vốn đang định xóa sạch linh trí của Thẩm Chí Văn, nhưng khi hắn nhìn thấy trong tay Thẩm Chí Văn mang theo hai ấm linh tửu thì động tác trở nên trì trệ, nói:

“Đến đây.”

Mặc dù mấy ngày trước Tần Giác vừa mới quét sạch hầm rượu của Thiên Cơ Tông, nhưng hai ấm linh tửu Thẩm Chí Văn mang đến này đều đã hơn hai trăm năm, vốn là một kẻ yêu thích linh tửu Tần Giác sao có thể ngại có quá nhiều?

Hơn nữa Thẩm Chí Văn xuất thân Huyền Hoàng Tông, hương vị linh tửu được sản xuất có lẽ khác nhau rất lớn so với Thiên Cơ Tông.

“Vâng.”

Nghe thấy Tần Giác để hắn tới, Thẩm Chí Văn vui mừng khôn xiết, lập tức chạy chậm tiến lên phía trước nói:

“Ta thấy tiền bối thích uống rượu, nên lấy hai ấm trân phẩm hai trăm bảy mươi năm tặng cho tiền bối, hi vọng tiền bối thích.”

Tần Giác mặt không biểu tình nhận lấy hai bầu rượu, hít một hơi thật sâu, thật thơm!

“Tiền bối, ta thật sự không phải cố ý quấy rầy người, mà là vừa đi ngang qua, cho nên mới thuận đường tới đây.”

“Bởi vì có tin tức truyền ra, Vô Cực bí cảnh sắp xuất thế, thế lực khắp nơi đều rục rịch chuẩn bị động thủ, sư phụ cảm thấy đây là cơ hội lịch luyện tốt, nên phái ta tới.”

Thẩm Chí Văn cẩn thận từng li từng tí giải thích nói, sợ Tần Giác xóa đi linh trí của hắn, biến hắn thành một tên ngớ ngẩn.

“Vô Cực bí cảnh?”

Tần Giác đang ôm bầu rượu hơi sững sờ một chút, rất nghi hoặc hỏi:

” Vô Cực bí cảnh gì?”

“Tiền bối không biết?”

Thẩm Chí Văn cũng sững sờ.

Tần Giác thật sự không biết gần đây hắn không nhìn Linh Cơ nhiều, cho nên ngoại giới đang xảy ra chuyện gì cũng không rõ, nhưng nghe ngữ khí Thẩm Chí Văn, chỉ sợ Vô Cực bí cảnh này chính là đầu nguồn cho sự xuất hiện đột ngột của đông đảo võ giả dưới núi?

Chương 70: Vô Cực Bí Cảnh

Chương 70: Vô Cực Bí Cảnh

Từ trong miệng Thẩm Chí Văn, Tần Giác rất nhanh đã biết Vô Cực bí cảnh đến cùng là thứ gì.

Thì ra rất lâu trước đây, có một vị cường giả cấp bậc Thánh cảnh ở Nam cảnh, danh xưng là Vô Cực, thực lực thông thiên triệt địa, ép toàn bộ Nam cảnh không ngóc đầu lên được.

Có thể làm được điều này ngoại trừ Vô Cực Thánh Giả, cũng chỉ có vị Thuần Dương Thánh Giả kia đột nhiên sống lại năm trăm năm trước, lại đột nhiên mất tích.

Tuy nhiên so với Thuần Dương Thánh Giả, Vô Cực Thánh Giả cũng không phải là đột nhiên mất tích, mà là thuộc về thọ hết chết già, nghe đồn hắn trước khi chết đã dùng không gian thần thông để phong ấn tất cả tài phú cả đời của mình ở một góc nào đó của Nam cảnh, ai cũng không biết ở đâu, bởi vậy được xưng là Vô Cực bí cảnh.

Mười ngày trước, một tin tức lan truyền nhanh chóng, bởi vì phong ấn nới lỏng, Vô Cực bí cảnh sắp xuất thế, mà địa điểm là ở trên một ngọn núi cách Huyền Ất Sơn không xa.

Chỉ trong hai ngày, tin tức này đã truyền khắp Nam cảnh, khiến cho vô số người nghe được tin lập tức hành động, bao gồm cả những thế lực hàng đầu kia.

Dù sao, đây chính là sự tài phú cả đời của một cường giả Thánh cảnh!

Ngay cả cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng cực kỳ ghen tị.

Gần đến ngày thứ ba khi tin tức truyền ra,tông chủ ba đại tông môn đã gián lâm dãy núi kia, sau khi bọn hắn thăm dò, quả thực nơi đây có dao động không gian cực kỳ kịch liệt, bọn hắn cũng từ đó nhìn thấy bóng dáng của một tiểu thế giới.

Nhưng ngoại tầng của Vô Cực bí cảnh lại có một đạo cấm chế, không có võ giả cấp bậc Thiên giai nào có thể tiến vào, dù là Truyền kỳ cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng, ba tông chủ quyết định thông báo chuyện này cho thiên hạ biết, để tất cả võ giả bên dưới Chí Tôn cảnh có thể tiến vào Vô Cực bí cảnh, tranh đoạt cơ hội lần này, mà bọn hắn cũng muốn nhân cơ hội này lịch luyện đệ tử của mình.

Thế là mới có chuyện Thẩm Chí Văn "qua mặt" Huyền Ất Sơn.

"Vô Cực bí cảnh …"

Tần Giác tự lẩm bẩm, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân đột nhiên xuất hiện nhiều võ giả dưới núi như vậy, nhưng những võ giả này rất có thể đã suy nghĩ quá nhiều, mặc dù bất kỳ võ giả nào bên dưới Chí Tôn cảnh đều có thể tiến vào Vô Cực bí cảnh, nhưng thực sự có thể thu được cơ hội chỉ sợ cũng chỉ có Thẩm Chí Văn là một đệ tử thiên tài đến từ thế lực lớn hoặc là một ít tán tu Thiên giai.

Về phần võ giả bên dưới Thiên giai, Địa giai có lẽ vẫn có thể miễn cưỡng đi theo uống ngụm canh, nhưng những người tụ tập dưới núi này cơ bản đều là Hoàng giai, Huyền giai, hơn phân nửa ngay cả tư cách uống canh cũng không có, thậm chí hơi không cẩn thận sẽ có thể chết ở.

"Đệ tử của Thiên Cơ Tông, Kiếm Tông, Phong Lôi Tông đều đã tới, còn có sáu đại gia tộc, đừng nói là cướp đoạt cơ duyên, mà

phải nói là thế hệ tuổi trẻ tranh phong."

Thẩm Chí Văn cười khổ nói.

Vốn dĩ sau khi Tần Giác chỉ điểm, Thẩm Chí Văn đã có xu hướng đột phá, một khi bước vào Chí Tôn cảnh, hắn chính là người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ ở Nam cảnh.

Nhưng bởi vì Vô Cực bí cảnh, hắn phải tạm thời từ bỏ đột phá trước.

Đối với cái này, Tần Giác không thèm để ý chút nào, hắn căn bản không hề có hứng thú đối với cái gọi là Vô Cực bí cảnh.

"Đúng, ta nhớ trong sách cổ đã nhìn thấy qua, Vô Cực Thánh Giả và tiền bối đều giống nhau thích uống rượu, với lại nghe nói hắn còn cất chứa rất nhiều linh tửu hơn ngàn năm, hiện tại hắn là đều bị phong ấn ở Vô Cực bí cảnh."

Giống như nhớ tới cái gì, Thẩm Chí Văn thuận miệng nói.

"Cái gì? Linh tửu hơn ngàn năm?"

Nghe được câu này, Tần Giác hai mắt sáng lên:

"Ngươi chắc chắn?"

Thẩm Chí Văn ngạc nhiên, không nghĩ tới Tần Giác lại phản ứng lớn như vậy, lập tức chần chờ nói:

"Ta cũng không chắc, bởi vì đã nhìn thấy trong cổ tịch."

"Vô Cực bí cảnh kia ở nơi nào?"

Tần Giác lập tức truy hỏi.

Linh tửu hơn ngàn năm, cho dù là thật hay giả, đều đáng giá để hắn tự mình đi một chuyến.

“À … Trên một ngọn núi ngoài vài trăm dặm.”

“Mang ta đi.”

“Hả?”

Thẩm Chí Văn sững sờ, có chút mộng bức.

“Ta nói, mang ta đi.”

Tần Giác lại lặp lại một lần.

“Nhưng… Vô Cực bí cảnh chỉ cho phép võ giả bên dưới Chí Tôn cảnh…”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chí Văn bỗng nhiên dừng lại,

Hắn suýt nữa quên mất, Tần Giác có thể giết chết tồn tại của Thái Hư Cự Long, thực lực khẳng định đã đạt tới cấp bậc Thánh cảnh, muốn đi vào Vô Cực bí cảnh không khó.

“Tốt.”

Thẩm Chí Văn nhẹ gật đầu nói:

“Khi nào chúng ta xuất phát?”

Có thể cùng Tần Giác tiếp xúc càng lâu, Thẩm Chí Văn cao hứng còn không kịp, sao có thể cự tuyệt.

“Bây giờ.”

Thẩm Chí Văn: “…”

“…”

Thẩm Chí Văn không hổ là Đại sư huynh của Huyền Hoàng Tông, cưỡi một chiếc phi hành Thiên giai Linh khí thượng phẩm, tốc độ còn nhanh hơn Xuyên Vân Linh Chu của Ngụy gia, nhìn qua

rất khí phái, hơn nữa phía trên có khắc tiêu chí Huyền Hoàng Tông, võ giả bình thường căn bản đều không dám tới gần.

Đáng nhắc tới là khi rời khỏi Huyền Ất Sơn, Tần Giác cố ý bố trí xung quanh Huyền Ất Sơn một đạo cấm chế, có chút giống với Vô Cực bí cảnh, nhưng càng lợi hại hơn, chỉ cần là võ giả trên Thiên giai đều không thể tiến vào.

Dù sao bởi vì Vô Cực bí cảnh, trong phạm vi ngàn dặm đã tụ tập một số lượng lớn các võ giả, trong đó không thiếu các thiên giai, trong khoảng thời gian hắn rời đi này, bảo vệ một điểm luôn luôn không sai.

Mặt khác, bởi vì Thẩm Chí Văn, Tần Giác lần này cố ý thi triển một đạo Dịch Dung thuật, phòng ngừa lần nữa có người tới tìm hắn bái sư, nhưng vẫn như cũ rất đẹp trai.

“Đại sư huynh.”

“Đại sư huynh.”

“Đại sư huynh ngươi vừa rồi sao lại đi.”

Trên Phi hành Linh khí, vài đệ tử Huyền Hoàng Tông chào đón nói.

“Hả? Người này là ai?”

Rất nhanh liền có người chú ý tới Tần Giác đứng bên cạnh Thẩm Chí Văn.

“Vị này trước đây … là bằng hữu của ta, lần này sẽ cùng chúng ta tiến vào Vô Cực bí cảnh.”

Thẩm Chí Văn lúc đầu muốn nói tiền bối, nhưng để tránh gây nên hoài nghi, cuối cùng đổi thành bằng hữu.

“Hóa ra là bằng hữu của Đại sư huynh. “

“Vậy chính là bằng hữu của chúng ta.”

“Vị bằng hữu này tên gọi là gì?”

“…”

Đám người lao nhao, cực kỳ nhiệt tình.

Nhất là hai nữ đệ tử, ánh mắt nhìn về phía Tần Giác như hai si hán, hận không thể xông lên.

Ai, quá đẹp cũng là một loại phiền não, coi như muốn điệu thấp cũng không được.

Tần Giác nhìn lướt qua, ba nam hai nữ, toàn bộ đều đã đạt đến cấp bậc Thiên giai, có lẽ đây chính là khoảng cách giữa thế lực hàng đầu và thế lực bình thường, nếu đặt ở địa phương khác, những đệ tử này đã đủ để khai tông lập phái, nhưng ở Huyền Hoàng Tông nhiều nhất chỉ là đệ tử.

“Đi đi đi, đều tránh ra cho ta.”

Thẩm Chí Văn vội vàng đuổi bọn hắn đi, sợ không cẩn thận chọc giận Tần Giác.

“Thật có lỗi tiền bối, bọn họ đều là đệ tử chân truyền của Huyền Hoàng Tông ta, lần này đi cùng ta đến đây, mong tiền bối thứ lỗi.”

“Không sao.”

Tần Giác không quan trọng lắc đầu.

Với tốc độ của phi hành Linh khí thượng phẩm, mọi người rất nhanh đã tới phiến sơn lâm mà Thẩm Chí Văn nói tới, xa xa có thể nhìn thấy một ngọn núi đen kịt thẳng vào mây xanh, giống như một cự trụ khổng lồ giữa trời.

Mà bên cạnh ngọn núi lại có một trấn nhỏ, lúc này các loại phi hành Linh khí đang đậu đầy gần trấn nhỏ, từng đạo khí tức cường hãn dâng lên không che giấu chút nào, hiển nhiên đã có không ít võ giả dẫn đầu tới trước.

Thẩm Chí Văn điều khiển phi hành Linh khí đáp xuống bên ngoài trấn nhỏ, truyền âm nói:

"Tiền bối, chúng ta trước vào xem một chút, nói không chừng có thể nghe ngóng được nhiều tin tức liên quan tới Vô Cực bí cảnh."

Thế là dưới sự dẫn đầu của Thẩm Chí Văn, mọi người đều đi về phía trấn nhỏ.

Chương 71: Thật Có Lỗi,Ta Không Phải Có Ý Đó

Trấn nhỏ vì gần với ngọn núi màu đen nên gọi là trấn Hắc Sơn, trong trấn cơ bản chỉ có người bình thường, bởi vì lần này Vô Cực bí cảnh tụ tập số lượng lớn võ giả, rất nhiều dân bản địa bị dọa đến không dám ra ngoài, chỉ có một ít khách sạn và quán rượu bị ép buôn bán, bên trong ngồi đầy võ giả đến từ khắp nơi.

Bọn người Tần Giác đi qua đường, vào một tửu lâu.

“Mấy vị khách quan muốn ăn cái gì?”

Tiểu nhị trong quán lập tức tiến lên hỏi, hai ngày nay hắn tiếp đãi không dưới trăm võ giả, đã không còn sợ hãi như lúc bắt đầu.

Dù vậy, khi hắn nhìn thấy Tần Giác, vẫn là trong nháy mắt bị kinh diễm.

Quá đẹp!

Quan trọng nhất là so với những võ giả gặp được trước đây, khí chất của Tần Giác không khác gì tiên nhân, dù tiểu nhị này là nam nhân cũng không nhịn được say mê.

“Tiền bối, người muốn ăn không?”

Thẩm Chí Văn nói.

Đến cấp bậc này của bọn hắn, đã không cần đến ăn, nhiều nhất chỉ là thỏa mãn cơn thèm ăn mà thôi.

“Tùy ý.”

Uống một hớp rượu, Tần Giác không nói gì.

Nghe vậy, Thẩm Chí Văn đành phải tượng trưng nói:

“Lấy một số món ăn đặc trưng nơi này của các ngươi.”

“Được.”

Tiểu nhị gật đầu liên tục, lại nhịn không được liếc nhìn Tần Giác, lúc này mới lui ra.

Quán rượu được chia thành ba tầng, mọi người tới một vị trí cạnh cửa sổ tầng thứ ba ngồi xuống, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy ngọn núi màu đen đâm thẳng vào mây xanh, tựa như một cột trụ khổng lồ đang giơ cao chỉ vào bầu trời, dốc đứng, căn bản không có điểm tựa gì cả, mà tại vị trí bên trên giữa sườn núi, không gian mờ mịt có dấu hiệu vặn vẹo, hẳn là cửa vào Vô Cực bí cảnh.

Chỉ cần điểm này, ngay cả khi phong ấn được giải trừ, võ giả dưới Địa giai cũng không thể đi vào.

“Sư phụ nói hiện tại phong ấn chỉ hơi buông lỏng, chờ lối vào hoàn toàn mở ra phải cần ít nhất nửa tháng.”

“Nửa tháng?”

Tần Giác nhíu mày, hắn không thể đợi lâu như vậy.

“Đại sư huynh, ngươi vẫn chưa nói cho chúng ta biết vị bằng hữu này của ngươi tên gì.”

Lúc này, một nữ đệ tử cười hỏi.

Nữ đệ tử này gọi là Lâm Nguyệt, lông mày khá thanh tú rất đẹp mắt, nhưng nói thật từ khi xuyên qua thế giới này, Tần Giác chưa từng thấy võ giả cao giai nào là xấu cả, ngoại trừ mấy lão gia

hỏa trên trăm tuổi kia, còn lại phần lớn đều là tuấn nam mỹ nữ.

“Tần Giác.”

Không đợi Thẩm Chí Văn mở miệng, Tần Giác đáp.

” Hóa ra là Tần Giác sư huynh.”

Nữ đệ tử cười nói.

“Tần Giác sư huynh là thuộc môn phái nào?”

Một nữ đệ tử khác đi theo hỏi.

Không có cách, ai bảo Tần Giác quá đẹp trai?

“Tán tu.”

Tất nhiên Tần Giác không thể nói ra là Huyền Ất Sơn.

Mọi người cũng không hoài nghi, dù sao nếu như là đệ tử đại tông môn, bọn hắn không thể không nghe nói qua.

“Tần Giác sư huynh có hứng thú gia nhập Huyền Hoàng Tông chúng ta không?”

Trong bốn đại tông môn, không đúng, hiện tại hẳn là ba đại tông môn mà Huyền Hoàng Tông lại đứng thứ hai, Lâm Nguyệt tin tưởng, trên thế giới này không có tán tu nào sẽ cự tuyệt.

“Không hứng thú.”

Lâm Nguyệt: “…”

Thẩm Chí Văn bên cạnh vội vàng xen vào:

“Được rồi, đừng nói nữa, trước … Tần huynh sẽ không gia nhập Huyền Hoàng Tông chúng ta đâu.”

Lâm Nguyệt nhếch miệng, đành phải lựa chọn từ bỏ, nhưng nàng không ngờ Tần Giác lại cự tuyệt.

Ba nam đệ tử còn lại nhìn nhau, cũng hơi kinh ngạc, bọn hắn nhìn Tần Giác từ trên xuống dưới, hoàn toàn nhìn không ra tu vi của Tần Giác, thậm chí một chút linh lực cũng đều không có.

Điều này chứng minh có hai khả năng, một là Tần Giác mạnh hơn bọn hắn rất nhiều, căn bản không có cách nào nhìn trộm, hai là Tần Giác dùng phương pháp đặc thù để che giấu tu vi.

Ba người không hẹn mà cùng cho rằng Tần Giác nhất định đã dùng phương pháp đặc thù để che giấu tu vi, dù sao bọn họ cũng là Thiên giai hậu kỳ, nếu như Tần Giác mạnh hơn bọn hắn nữa, vậy không phải đã là Chí tôn sao?

Không bao lâu, thức ăn được đem lên, mùi thơm tràn ngập, những đệ tử Huyền Hoàng Tông cũng không động đũa, chỉ có Tần Giác bắt đầu ăn giống như một người bình thường, thuận tiện uống linh tửu Thẩm Chí Văn đưa cho hắn.

Không giống với linh tửu của Thiên Cơ Tông, linh tửu do Huyền Hoàng Tông sản xuất càng dữ dội hơn, mạnh hơn một chút, cực kỳ sảng khoái.

“Hả? Đây không phải Nộ Hồng chưởng môn thích uống nhất sao?”

Nhìn thấy linh tửu trong tay Tần Giác, Lâm Nguyệt kinh ngạc nói.

Nộ Hồng?

Tần Giác trầm ngâm, hóa ra nó gọi là Nộ Hồng.

“Là ta đưa cho Tần huynh.”

Thẩm Chí Văn lập tức giải thích.

Trên thực tế, hai ấm linh tửu này là Thẩm Chí Văn trộm từ trong hầm rượu của sư phụ, nhưng hắn chắc chắn sẽ không nói ra.

“Thì ra là thế.”

Mọi người cũng không nghĩ nhiều, dù sao ở đây chỉ có Thẩm Chí Văn mới là đệ tử chưởng môn, là thật hay giả, bọn hắn cũng không rõ.

“Thẩm sư huynh, thì ra ngươi ở chỗ này.”

Đột nhiên, một giọng nói kinh hỉ vang lên, tràn ngập vui sướng.

Thẩm Chí Văn theo tiếng kêu nhìn lại, lập tức thấy một thanh niên áo bào đen vội vàng đi tới, đầu tóc chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, nhìn qua rất có sức sống.

“Ngươi là …”

Thẩm Chí Văn có chút mờ mịt.

“Ta là Chu Nguyên, Chu gia Chu Nguyên.”

Thanh niên áo bào đen trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

“Chu Nguyên?”

Thẩm Chí Văn nhíu mày, chợt giống như là nhớ tới cái gì, giật mình nói:

“Ngươi chính là Chu Nguyên bị Diệp Vô Song hành hung?”

“???”

Còn có thể tán gẫu thật tốt hay không?

Thẩm Chí Văn cũng ý thức được mình nói sai, thế là vội nói:

“Thật có lỗi, ta không phải có ý đó …”

“Ha ha, không sao, ta quả thực bại bởi Diệp Vô Song.”

Chu Nguyên khóe mắt hơi run rẩy, điềm nhiên như không có việc gì nói.

Chu Nguyên xuất thân từ Chu gia một trong sáu đại gia tộc, cũng là người đứng đầu thế hệ tuổi trẻ Chu gia hiện tại, nghe nói ngày hắn sinh ra trời có hiện tượng kỳ lạ truyền đến tiếng long ngâm.

Bởi vậy Chu Nguyên được coi là niềm hi vọng phục hưng của Chu gia, mà Chu Nguyên cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, mới ngoài ba mươi tuổi đã bước vào Thiên giai hậu kỳ, dù cho đặt ở trong bốn đại tông môn, cũng có thể đứng hàng đệ tử chân truyền, nhưng so với Thẩm Chí Văn thì lại có chút kém xa.

Sau lưng Chu Nguyên còn đi theo mấy vị lão giả, nghĩ đến hẳn là trưởng lão của Chu gia phụ trách bảo hộ Chu Nguyên, những vị trưởng lão này cũng đối với Thẩm Chí Văn rất là cung kính, trong lời nói có phần nịnh nọt.

Chu gia từ trước vẫn luôn giao hảo với Huyền Hoàng Tông, Thẩm Chí Văn lại là Đại sư huynh của Huyền Hoàng Tông, tương lai rất có thể tiến giai tồn tại Truyền Kỳ cảnh, lúc này đương nhiên muốn tận lực kết giao.

“Ha ha, Chu huynh hiểu thì tốt.”

Thẩm Chí Văn cười nói.

Cũng không phải Thẩm Chí Văn cố ý chế nhạo Chu Nguyên, mà là liên quan tới Chu Nguyên, hắn thực sự chỉ nhớ rõ chuyện này, mặc dù Chu Nguyên được coi là niềm hi vọng phục hưng của

Chu gia, nhưng trong mắt Thẩm Chí Văn căn bản không đáng giá nhắc tới, phải biết theo hắn cùng đến đây năm đệ tử chân truyền này tất cả đều là Thiên giai hậu kỳ, so ra Chu Nguyên thì tính là cái gì?

Chu Nguyên: "…"

Ta hiểu cái rắm!

"Thẩm sư huynh, lần này Vô Cực bí cảnh mở ra, ai cũng không biết bên trong rốt cuộc có cái gì, nếu không chúng ta hợp thành một đội thì sao?"

Hít một hơi thật sâu, Chu Nguyên miễn cưỡng gượng cười đề nghị.

Nghe vậy, Thẩm Chí Văn vô thức liếc nhìn Tần Giác bên cạnh, lắc đầu nói:

"Không cần, chúng tôi tạm thời không có kế hoạch thành lập đội."

"…"

Chương 72: Ngươi Đúng Là Thấp Hèn

Bị cự tuyệt, Chu Nguyên có chút phiền muộn, mình dù sao cũng là người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi của Chu gia, tương lai là chủ nhà họ Chu, chẳng lẽ cũng không thể cho ta chút mặt mũi sao?

“Tránh ra, tránh ra, các ngươi đừng cản đường.”

Lúc này, một giọng nói từ phía sau bọn người Chu Nguyên truyền đến, có chút không kiên nhẫn.

Chu Nguyên đã có chút buồn bực, nghe được câu này lập tức giống như bị pháo nổ, giận dữ hét:

“Cút cho ta!”

“Ô ô u, đây không phải tiểu đệ đệ Chu Nguyên sao? Sao lại tức giận như vậy, là ai trêu chọc ngươi.”

Chu Nguyên sững sờ, lúc này mới phát hiện sau lưng cách đó không xa có một nữ tử áo vàng dung mạo vũ mị đang đứng, trêu tức nhìn hắn.

Sau lưng nữ tử cũng có mấy lão giả đi theo, hiển nhiên thân phận phi thường.

“Yến Nhược Hi? Tại sao ngươi lại ở chỗ này.”

Chu Nguyên sầm mặt.

Yến Nhược Hi, người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi Yến gia một trong sáu đại gia tộc, nghe đồn nàng tu luyện chính là huyễn thuật,

cực kỳ khó đối phó, thêm nữa hai nhà lại là quan hệ thù địch, bởi vậy Chu Nguyên từ trước đến nay chưa từng có cảm tình gì với nàng.

“Tại sao ta không thể xuất hiện ở đây?”

Yến Nhược Hi che miệng khẽ cười nói:

“Chẳng lẽ nơi này là địa bàn của Chu gia các ngươi?”

“Ngươi!”

Chu Nguyên cứng lại, bị nói á khẩu không trả lời được.

Đang lúc Yến Nhược Hi dự định lại cười nhạo Chu Nguyên vài câu nữa, chợt thấy Thẩm Chí Văn ngồi bên cửa sổ, lập tức gương mặt xinh đẹp hơi thay đổi, khom người tiến lên phía trước nói:

“Bái kiến Thẩm sư huynh.”

“Ừ.”

Thẩm Chí Văn nhẹ gật đầu, xem như đáp lại.

Yến Nhược Hi cuối cùng cũng hiểu Chu Nguyên vì sao lại giống như một kẻ ngốc đứng tại chỗ, hóa ra là Đại sư huynh Huyền Hoàng Tông ở chỗ này, đừng nói là hắn, cho dù là chủ nhà họ Chu tới, sợ rằng cũng phải đối với Thẩm Chí Văn cung kính có thừa.

Thấy Thẩm Chí Văn không có ý ra mặt thay Chu Nguyên, Yến Nhược Hi nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình thấy được Tần Giác ngồi bên cạnh Thẩm Chí Văn.

“Đẹp trai quá!”

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Yến Nhược Hi.

Yến Nhược Hi tự nhận đã nhìn thấy vô số nam nhân, thấy qua tất cả loại hình tuấn nam suất ca, nhưng thiếu niên giống như Tần Giác ba trăm sáu mươi độ không có góc chết khí chất lại xuất chúng như thế vẫn chưa bao giờ gặp qua.

“Này, ngươi đang nhìn cái gì?”

Nhận ra được ánh mắt của Yến Nhược Hi, Lâm Nguyệt lên tiếng.

“Hả? Không có gì.”

Yến Nhược Hi giật mình, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Nếu như là người khác, Yến Nhược Hi có lẽ sẽ mở miệng phản bác lại, nhưng đối phương lại là đệ tử chân truyền của Huyền Hoàng Tông, thực lực có thể so sánh với nàng, cho dù nội tâm nàng khó chịu, cũng chỉ có thể nhịn.

Bầu không khí nhất thời trở nên có chút xấu hổ, chỉ có Tần Giác vẫn như cũ thản nhiên uống rượu dùng bữa, như thể xem những người khác không tồn tại.

May mà lúc này bên ngoài truyền đến một tràng âm thanh, thu hút sự chú ý mọi người.

“Mau nhìn kìa! Đó là Thánh nữ của Phong Lôi Tông!”

“Thật xinh đẹp!”

“Có người trên linh mạng đã xếp hạng mỹ nữ của Nam cảnh, Thánh nữ của Phong Lôi Tông thế nhưng là đứng hàng thứ nhất.”

“Chậc chậc, nếu có thể cưới được lão bà xinh đẹp như vậy, cho dù chết cũng đáng giá.”

“Cắt, chỉ bằng ngươi?”

“…”

Hai bên đường phố, rất nhiều võ giả nói chuyện ồn ào, nhìn không chớp mắt mỹ nữ từ xa chậm rãi đi tới, thèm nhỏ dãi.

Nữ tử thân mặc đồ trắng, mộc mạc ưu nhã, không nhiễm một chút bụi trần, ngũ quan đẹp vô cùng, chỉ là thần sắc hơi băng lãnh, cho người ta một loại cảm giác lạnh lùng khó mà tới gần.

So sánh với nhau, Yến Nhược Hi và Lâm Nguyệt gần như bị miếu sát ngay cả cặn cũng không còn.

Có lẽ là do Phong Lôi Tông chịu tổn thất quá lớn từ cuộc chiến tranh trước đó, bên người nữ tử không có bất kỳ đệ tử nào đi theo, nhưng mọi người ở đây đều biết, cho dù chỉ có một mình nàng, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

” Có vẻ như người của sáu đại gia tộc và ba đại tông môn còn lại cũng đều đã đến.”

Sau khi cân nhắc một chút, Thẩm Chí Văn hô to với mỹ nữ phía dưới:

“Tô Ngạn sư muội, bên này.”

Nghe được âm thanh, mỹ nữ ngẩng đầu nhìn sang, thấy thế mấy nam đệ tử lập tức ngừng thở, suýt nữa trợn tròn mắt.

“Thẩm sư huynh?”

Mỹ nữ lắc mình một cái, sau một khắc lập tức xuất hiện trong tửu lâu, cách càng gần, mọi người không khỏi cảm thấy càng thêm kinh diễm, thậm chí ngay cả Yến Nhược Hi và Lâm Nguyệt nội tâm ghen ghét đều cũng dập tắt ngay lập tức.

Bởi vì sự chênh lệch thật sự quá lớn.

Tần Giác ngước mắt nhìn nữ tử, gần giống như hắn lúc tham

gia Thịnh Hội Chém Yêu, cho dù là dung mạo hay dáng người đều không gì sánh kịp, chỉ là giữa lông mày lại có chút lạnh nhạt, nghĩ đến hẳn là lão tổ Phong Lôi sa ngã đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho nàng.

“Ha ha, Tô Ngạn sư muội, đã lâu không gặp.”

Thẩm Chí Văn cười nói.

“Lần trước Thẩm sư huynh xuất thủ cứu giúp còn chưa kịp cảm tạ, hôm nay cuối cùng cũng gặp được Thẩm sư huynh, cảm ơn Thẩm sư huynh.”

Tô Ngạn thành khẩn nói.

Ngày đó nếu như không phải Thẩm Chí Văn ra tay giúp nàng ngăn lại cái cường giả tộc Tử Linh kia, chỉ sợ nàng súy chút nữa đã ngã xuống trên bình nguyên, vậy nên Tô Ngạn rất là cảm kích.

“Tiện tay mà thôi, không cần phải nói.”

Thẩm Chí Văn không quan tâm nói, võ đạo của hắn vốn là như thế, cho dù đối phương chỉ là một đệ tử bình thường, hắn ũng tuyệt đối sẽ không bao giờ ngồi yên.

“Chỉ có một mình Tô Ngạn sư muội sao?”

Thẩm Chí Văn không muốn dây dưa tiếp đề tài này, thế là hỏi ngược lại.

“Vâng.”

Nữ tử khẽ gật đầu.

Mọi người đều biết, trong cuộc chiến lần này tổn thất của Phong Lôi Tông là nặng nề nhất, không chỉ có cường giả Truyền Kỳ cảnh duy nhất trong tông môn ngã xuống, mà đệ tử chân truyền thế hệ trẻ tuổi cũng gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại có

một Thánh nữ Tô Ngạn, nếu không với thân phận nàng, sao có thể đi một mình.

“Đã như vậy, hay Tô Ngạn sư muội thành lập một đội với chúng ta đi, thế cũng tốt có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Thẩm Chí Văn nói tiếp.

Chu Nguyên: “???”

Tình huống gì đây?

Không phải ngươi mới vừa nói không định thành lập đội sao?

Sao vừa mới đổi qua nữ nhân ngươi lại chủ động mời?

Ngươi đây là muốn thành lập đội sao?

Ngươi rõ ràng là tham lam thân thể nàng!

Ngươi đúng là thấp hèn!

Thật ra Chu Nguyên đã hiểu lầm Thẩm Chí Văn, hắn không đáp ứng Chu Nguyên ngoài việc Chu Nguyên là nam nhân, quan trọng nhất là hắn không muốn dính líu đến Chu gia, Thẩm Chí Văn sao có thể không rõ mục đích Chu Nguyên kết giao với hắn?

“Cái này …”

Tô Ngạn do dự một chút, gật đầu nói:

“Được.”

Đối với Thẩm Chí Văn, Tô Ngạn vẫn cực kỳ tin tưởng, với nếu như hai người bọn họ Thiên giai đỉnh phong liên thủ, sau khi tiến vào Vô Cực bí cảnh cho dù gặp phải tình huống như thế nào đều có thể ứng phó, huống chi còn có năm đệ tử chân truyền Thiên giai hậu kỳ.

Chờ một chút …

Tô Ngạn bỗng nhiên chú ý tới Tần Giác đang ngồi ăn uống bên cạnh Thẩm Chí Văn, tuy nói lúc này Tần Giác cực kỳ không để ý hình tượng, nhưng cái này cũng … Quá đẹp rồi đúng không?

Nhất là động tác lúc uống rượu của hắn, càng cho người ta một loại cảm giác thoải mái khó mà nói rõ được.

Là đệ tử của Huyền Hoàng Tông sao?

Không đúng, rõ ràng là không phải.

Dường như nhìn thấy sự nghi hoặc của nữ tử, Thẩm Chí Văn giới thiệu:

“Vị này là… bằng hữu của ta, Tần Giác.”

Cùng lúc đó, Tần Giác uống một hớp rượu nói:

“Xin chào.”

“À… Xin chào.”

Tô Ngạn hơi có vẻ kinh ngạc.

Tần Giác cũng không nghĩ nhiều, hài lòng ợ một cái, nói với Thẩm Chí Văn:

“Ta ăn no rồi, chúng ta tiến vào Vô Cực bí cảnh đi.”

“Hả?”

Thẩm Chí Văn sững sờ.

Chương 73: Sớm Mở ra

“Làm sao vào được?”

Thẩm Chí Văn có chút bối rối.

Dựa theo lời sư phụ hắn nói, trước mắt phong ấn Vô Cực bí cảnh chỉ là hơi buông lỏng mà thôi, hoàn toàn mở ra ít nhất cũng phải mất nửa tháng, đây cũng là lý do tại sao trong tiểu trấn tụ tập nhiều võ giả như vậy, nếu hiện tại có thể tiến vào Vô Cực bí cảnh, chỉ sợ bọn hắn đã sớm tiến vào rồi.

“Yên tâm, ta có cách.”

Tần Giác lạnh nhạt nói.

Thẩm Chí Văn vốn còn muốn nói gì đó, nhưng nhớ tới Tần Giác vốn là cường giả cấp bậc Thánh cảnh, nếu có cách tiến vào Vô Cực bí cảnh cũng không có gì kỳ quái, vì vậy gật đầu nói:

“Được.”

“Các vị, xin lỗi không thể tiếp được.”

Việc này không nên chậm trễ, sau khi Thẩm Chí Văn, Yến Nhược Hi và Chu Nguyên lên tiếng chào hỏi, trực tiếp đứng lên nói:

“Đi thôi, chúng ta đến lối vào Vô Cực bí cảnh nhìn xem.”

Năm đệ tử chân truyền nhìn nhau, không rõ Đại sư huynh muốn làm gì, nhưng Thẩm Chí Văn đã lên tiếng, bọn hắn cũng chỉ có thể nghe theo.

“Thẩm sư huynh, khoảng thời gian này chưa thể tiến vào Vô Cực bí cảnh?”

Tô Ngạn hơi có vẻ nghi hoặc.

“Tô Ngạn sư muội yên tâm, ta có những cách khác có thể tiến vào Vô Cực bí cảnh trước.”

Thẩm Chí Văn không trả lời thẳng, mà là nói.

“Vậy nghe theo Thẩm sư huynh.”

Mặc dù không biết Thẩm Chí Văn có cách gì, nhưng trực giác nói cho Tô Ngạn biết, Thẩm Chí Văn cũng không phải đang gạt nàng.

Với ý nghĩ này, Tô Ngạn đi theo bọn người Thẩm Chí Văn rời khỏi tửu lâu, bay về phía Hắc Sơn.

“Hả? Đây không phải là Đại sư huynh Huyền Hoàng Tông Thẩm Chí Văn và Thánh nữ Phong Lôi Tông Tô Ngạn sao? Bọn hắn muốn làm gì?”

Trên các lầu cách đó không xa, một đệ tử mặc trang phục Thiên Cơ Tông nói.

“Tô Ngạn? Chỗ nào? Ở nơi nào?”

Mấy đệ tử còn lại lập tức vây quanh, lộ ra vẻ mặt si mê ngây ngốc.

“Thật xinh đẹp!”

“Chờ một chút, mục tiêu của bọn hắn hình như là lối vào của Vô Cực bí cảnh.”

“Thẩm Chí Văn sao có thể đi cùng với Tô Ngạn?”

“Nhanh đi gọi Thanh Diệp sư huynh!”

“Diệp sư huynh nào?”

“Cả hai đều gọi tới!”

“…”

Không lâu sau, hai người trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang từ bên trong đi ra, tướng mạo giống nhau đến bảy phần, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó phân biệt được.

Nếu có người ngoài ở đây nhất định có thể nhận ra, hai người trẻ tuổi này chính là Song Tử Tinh tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Cơ Tông: Diệp Vô Song và Diệp Vô Nguyên.

Mà Diệp Vô Song chính là người đã đánh Chu Nguyên trong miệng Thẩm Chí Văn trước đó.

“Có chuyện gì?”

“Diệp sư huynh, không tốt rồi, Tô Ngạn hiện tại đang đi cùng với Thẩm Chí Văn.”

“Cái gì?”

Sắc mặt hai người trẻ tuổi đại biến, ngẩng đầu nhìn lên quả nhiên thấy Thẩm Chí Văn và Tô Ngạn, về phần những người khác đã bị bọn hắn tự động xem nhẹ.

“Hai người bọn họ sao có thể đi cùng nhau?”

Hai người cau mày nói.

Một bên khác, đệ tử Kiếm Tông cũng đang yên lặng quan sát.

“Kỳ quái, bọn hắn đi vào Vô Cực bí cảnh làm gì?”

“Ha ha ha, không phải là muốn đi vào sớm chứ?”

“Nói đùa gì vậy, trừ khi Thẩm Chí Văn điên rồi.”

“Các ngươi mau nhìn đi, hắn thật sự động thủ.”

“Ha ha ha ha.”

“…”

Kiếm Tông Thánh Tử là một thanh niên gánh vác trên lưng trọng kiếm, toàn thân tỏa ra một cỗ kiếm khí mãnh liệt làm cho người không dám nhìn thẳng, ngón tay hắn gõ lan can lắc đầu nói:

“Thẩm Chí Văn này, càng ngày càng không đáng tin cậy.”

Không chỉ như vậy, thế lực khắp nơi đều tỏ vẻ im lặng trước hành động của nhóm người Thẩm Chí Văn, phong ấn kia mặc dù có chỗ buông lỏng, nhưng cho dù ba vị cường giả Truyền Kỳ cảnh liên thủ cũng không thể cùng nhau mở ra, Thẩm Chí Văn dù có lợi hại đến đâu, nhưng chẳng qua cũng chỉ là Thiên giai mà thôi, sao có thể cưỡng ép mở ra Vô Cực bí cảnh.

Phanh! Phanh! Phanh!

Thẩm Chí Văn liên tục tung ra mấy đạo linh lực đánh vào trên không gian đang vặn vẹo, nhưng không có một chút gợn sóng gì cả, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cho dù Thẩm Chí Văn mệt mỏi chết ở chỗ này, chỉ sợ cửa vào cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

“Đại sư huynh, phong ấn này ngay cả chưởng môn cũng không mở ra được, chúng ta vẫn nên chờ nửa tháng sau phong ấn tự động giải trừ đi.”

Lâm Nguyệt mặt đầy hắc tuyến nói thầm.

Đối với chuyện này, Thẩm Chí Văn xem thường, hắn vốn chỉ muốn thử xem mà thôi, nhưng không ngờ lại kiên cố như vậy, khó

trách ngay cả ba vị cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng bất lực.

Lúc này, Tần Giác đột nhiên bước ra một bước, đi tới trước người Thẩm Chí Văn.

“Tần Giác sư huynh …”

Tất cả mọi người đều khẽ giật mình, không rõ Tần Giác muốn làm gì.

Tô Ngạn lông mày khẽ cau lại, luôn cảm thấy bóng lưng này hình như đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Tần Giác không nói nhảm, trực tiếp vươn tay cách không kéo một cái.

“Xoẹt xẹt!”

Đột nhiên, gió mạnh nổi lên tàn phá bừa bãi, linh lực phun trào, cả ngọn núi màu đen đều chấn động kịch liệt vào lúc này, sinh ra tầng tầng gợn sóng không gian có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thổi đến tóc Tần Giác đều dựng ngược, tay áo bay lên, khiến mọi người đều chấn kinh, không gian vặn vẹo ban đầu như thể bị hai bàn tay lớn vô hình xé mở, một vết nứt đột ngột xuất hiện, sau đó vết nứt này tiếp tục không ngừng mở rộng, cho đến khi có thể vượt qua mười mấy người mới thôi!

“!!!”

“Vậy mà … Thật sự mở ra?”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Không phải nói cho dù là ba vị cường giả Truyền Kỳ cảnh liên thủ cũng không thể mở ra sao?

Tình huống này là như thế nào?

“Hắn sao lại làm được?”

Lâm Nguyệt nuốt nước miếng, khó có thể tin nói.

Ngay cả Tô Ngạn cũng kinh ngạc đầy mặt, người này có thể cưỡng ép xé mở phong ấn do cường giả Thánh cảnh đặt ra!

“…”

“Được rồi, chúng ta vào đi.”

Tần Giác mặt không biểu tình, như thể vừa làm một chuyện không có ý nghĩa.

Nói giỡn, để hắn chờ nửa tháng thì tuyệt đối không có khả năng.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tần Giác đã dẫn đầu tiến vào trong không gian, về phần cấm chế, có thể chặn đường cường giả siêu việt Thiên giai căn bản đối với hắn không có bất kỳ tác dụng gì.

“Còn thất thần làm gì, vào đi.”

Thẩm Chí Văn không chút do dự, lập tức theo sát phía sau.

Tô Ngạn hơi chút chần chờ, cũng đi theo vào, sau đó là năm đệ tử chân truyền khác.

…

Cùng lúc đó, phía dưới trấn Hắc Sơn sớm đã sôi trào.

“Ta không nhìn lầm đúng chứ? Lối vào Vô Cực bí cảnh giống như đã thật sự mở ra.”

“Trời ạ, bọn hắn tiến vào kìa!”

“Không phải nói còn phải đợi ít nhất nửa tháng sao?”

Lúc này, cho dù là đệ tử Thiên Cơ Tông, đệ tử Kiếm Tông hay những võ giả đến từ phe thế lực khác, toàn bộ lúc này đều trợn mắt hốc mồm, không phải đã nói còn phải đợi nửa tháng à, sao bọn hắn cứ như vậy mà tiến vào?

“Chẳng lẽ Thẩm Chí Văn có cách mở ra Vô Cực bí cảnh?”

“Không có khả năng, ngay cả ba vị cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng không có cách, trừ khi Thẩm Chí Văn là cường giả cấp bậc Thánh cảnh.”

“Chắc chắn là lối vào Vô Cực bí cảnh mở ra sớm!”

“…”

Bá bá bá!

Tiếp theo, vô số bóng dáng bay lên trời, bay về phía lối vào của Vô Cực bí cảnh, tốc độ nhanh vô cùng, sợ chậm một bước sẽ bị người khác vượt lên trước.

Mục đích chuyến đi này của bọn hắn vốn chính là vì Vô Cực bí cảnh, bây giờ Vô Cực bí cảnh đã mở ra, bọn hắn sao có thể tiếp tục ở phía dưới chờ đợi?

Những người xông lên phía trước cơ bản đều là võ giả Thiên giai, bao gồm Song Tử Tinh Thiên Cơ Tông, Thánh tử Kiếm Tông và cả thủ lĩnh sáu đại gia tộc, ngay sau đó là một ít tán tu Địa giai, nhìn tới đã có hơn mấy ngàn người.

Về phần những Huyền giai và Hoàng giai, giờ phút này chỉ có thể ở tại chỗ bất lực, dù sao … bọn hắn cũng không biết bay.

Chương 74: Linh Tửu Ngàn Năm

Sau khi tiến vào Vô Cực bí cảnh, đầu tiên đập vào mắt là từng cây từng cây cổ thụ cao chót vót, gần như không nhìn thấy, còn có rất nhiều ngọn núi và kiến trúc có hình thù kỳ quái, rất khó có thể tưởng tượng được lại có người có thể phong ấn một không gian khổng lồ như vậy.

Tần Giác tỏa ra linh thức, rất nhanh đã tìm được nơi cất giữ linh tửu, bên trong quả nhiên có lưu trữ linh tửu hơn ngàn năm, có cái thậm chí đã đạt tới hai ngàn năm!

Điều này Tần Giác có thể biết được dựa vào linh khí linh tửu phát ra.

“Linh tửu ngàn năm, ta tới đây!”

Liếm môi một cái, Tần Giác trực tiếp thi triển thuần di thần thông biến mất tại chỗ.

Thấy thế, mọi người đều sững sờ.

“Tần Giác sư huynh đâu?”

Lâm Nguyệt ngạc nhiên, một mặt choáng váng, giống như còn chưa tỉnh táo lại.

Dù sao ngạc nhiên mà Tần Giác mang cho bọn hắn vừa rồi thực sự quá lớn, thậm chí dùng tay không xé mở lối vào Vô Cực bí cảnh, thật không thể tưởng tượng được.

Phải biết đây chính là phong ấn do cường giả Thánh cảnh đặt

ra!

Chỉ có biểu hiện của Thẩm Chí Văn khá bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng rất kinh ngạc, mặc dù trước đó Tần Giác đã nói với hắn là có cách, nhưng không ngờ lại là cưỡng ép xé mở.

“Tần huynh có chuyện khác nên tạm thời rời đi.”

Thẩm Chí Văn giải thích:

Ta “Chúng ta đi đến tòa nhà phía trước xem một chút đi.”

Đối với việc Tần Giác đột nhiên rời đi, Thẩm Chí Văn cũng chẳng suy nghĩ gì, Tần Giác vốn là vì linh tửu nên mới đến, làm sao có thể ở lại với bọn họ?

Nghe vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau, mặc dù nội tâm tràn đầy nghi hoặc, nhưng không gian mà bọn hắn đang ở bây giờ thế nhưng lại chứa đựng tài phú suốt đời của một cường giả Thánh cảnh, sao bọn họ còn có tâm trạng suy nghĩ lung tung?

Thế là mọi người lập tức bay về khu kiến trúc phía trước, việc cấp bách là tận lực thu thập càng nhiều đồ vật thật tốt trước khi các võ giả khác xuất hiện, nếu vận khí tốt không chừng còn có thể thu được truyền thừa Vô Cực Thánh Giả.

Mà không lâu sau khi nhóm Thẩm Chí Văn rời đi, lần lượt từng võ giả xuyên qua thông đạo không gian tiến vào Vô Cực bí cảnh.

“Nơi này chính là Vô Cực bí cảnh sao? Thật là lớn.”

“Linh khí thật là nồng nặc, ít nhất so với bên ngoài nồng đậm hơn gấp mười lần!”

“Mau nhìn kìa, Thẩm Chí Văn ở nơi đó!”

“…”

Chỉ một lúc, võ giả Thiên giai từ các thế lực đến từ khắp nơi giống như bị điên cuồng, tất cả đều bay về khu kiến trúc phía xa, đối với tài phú suốt đời của cường giả Thánh cảnh, không người nào nguyện ý tụt lại ở phía sau ăn canh.

Nhất là Song Tử Tinh của Thiên Cơ Tông và Thánh tử của Kiếm Tông, bọn hắn thân là những người đứng đầu tông môn của mình, từ trước vẫn luôn cạnh tranh nhau, lần này Vô Cực bí cảnh chỉ cho phép võ giả bên dưới Chí Tôn cảnh tiến vào, nếu nói tranh đoạt tùy cơ duyên chẳng bằng nói thế hệ trẻ tuổi giao phong, ai có thể sau khi chuyện này kết thúc dẫn đầu tiến giai Chí Tôn cảnh, người đó là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi ở Nam cảnh.

Bởi vậy, ba người đều xông lên phía trước, bỏ xa những võ giả Thiên giai khác.

“Chậm một chút, sư huynh, chúng ta không theo kịp!”

“Sư huynh, ngươi nhanh quá rồi!”

Các đệ tử theo ở phía sau hô lớn.

“Không hổ là Song Tử Tinh của Thiên Cơ Tông, khí tức thật là cường hãn.”

“Còn có Thánh tử của Kiếm Tông, lại dùng kiếm mà đi.”

“Bọn hắn đều là cường giả cấp bậc Thiên giai đỉnh phong …”

“Ta nghĩ chúng ta vẫn nên chuyển sang nơi khác đi.”

Chứng kiến thực lực kinh khủng của Song Tử Tinh của Thiên Cơ Tông và Thánh tử của Kiếm Tông, mọi người nhất thời tỉnh táo lại, bọn hắn cho dù có đuổi tới khu kiến trúc kia, chỉ sợ cũng chỉ có ăn canh.

“Đi! Qua bên kia.”

Vô Cực bí cảnh cực kỳ rộng lớn, không thua gì một tiểu thế giới, cho nên sau khi trải qua một hồi tự hỏi, toàn bộ võ giả sáu đại gia tộc đều thức thời đổi hướng, lựa chọn tiến về khu vực khác.

Một số võ giả thế lực cấp thấp và tán tu thấy thế, cũng nhanh chóng tản ra, dù sao Vô Cực bí cảnh lớn như vậy, ai có thể đảm bảo nơi đó nhất định sẽ có đồ tốt?

Chẳng bao lâu, Vô Cực bí cảnh yên lặng mấy trăm năm náo nhiệt lên hẳn, mà khi các võ giả không ngừng tới tìm bảo vật, các địa phương khác cũng bắt đầu lần lượt nổ ra các trận chiến, nhấc lên tầng tầng gợn sóng linh lực, kinh thiên động địa.

Về phần những võ giả Địa giai đó, bởi vì thực lực yếu kém, chỉ có thể di chuyển ở bên ngoài, để tránh không cẩn thận trêu chọc đến vị cường giả, trực tiếp bị giết chết.

Đương nhiên, cũng có một số gia hỏa không sợ chết kiên trì đi vào trong, nhưng cuối cùng đều cực kỳ thảm hại.

Vào lúc này e rằng cũng chỉ có một ít nhân vật đặc thù có vầng sáng của nhân vật chính, mới có thể dựa vào tu vi Địa giai xông vào khu vực của võ giả cao giai đồng thời cũng thuận lợi chạy trốn.

Hai mươi phút sau, một vài bóng người xuất hiện ở trước một ngọn núi.

“Thiếu chủ, mau nhìn kìa!”

Lão giả chỉ vào nơi xa kêu lên.

Doãn Lung đưa mắt nhìn lên, thì thấy một sơn động to lớn lộ ra ở trước mắt, mà phía trên hang núi thì khắc một chữ lớn rồng bay phượng múa:’ Tửu’.

“Là nơi cất giữ linh tửu.”

Mặt Doãn Lung lộ vẻ vui mừng, không thể chờ đợi được nói:

“Nhanh đi qua nhìn một chút.”

Nơi đây đã bị phong ấn mấy trăm năm, nói cách khác, ngay cả linh tửu phổ thông cũng đã có lịch sử mấy trăm năm, huống chi, linh tửu Vô Cực Thánh Giả thu thập sao có thể là phổ thông được?

Đối với võ giả mà nói, gần như không thua kém đan dược tu luyện thượng phẩm.

“Vâng!”

Vài trưởng lão theo sau Doãn Lung bay về phía sơn động.

Tuy nhiên khi bọn hắn đến bên ngoài sơn động, lại phát hiện có rất nhiều mảnh vỡ huyền thiết trên mặt đất, hiển nhiên đã có người tiến vào trước bọn hắn.

Doãn Lung sầm mặt lại, ra lệnh:

“Hai người các ngươi canh giữ cửa hang, những người khác tiến vào cùng ta.”

Nghe vậy, hai vị trưởng lão được gọi lập tức đứng ở hai bên cửa hang, cả trận chờ đợi, trong khi Doãn Lung mang theo các trưởng lão khác vào sơn động.

Còn chưa thấy được người, đã mơ hồ nghe được giọng hát truyền đến, đặc biệt êm tai:

“Cười ngươi ta uổng tiêu hết tâm kế, yêu thích tranh giành cảnh hoa mỹ lệ kia, sợ may mắn sẽ qua đi trong nháy mắt, vì tham hoan hỉ giận dữ ác giận mê …”

“Đây là bài hát gì?”

Doãn Lung rất là tò mò.

Đúng lúc này, một bóng dáng từ bên trong bước ra.

Áo trắng thắng tuyết, tuấn mỹ vô cùng.

“Hả? Các ngươi là …”

Tần Giác đang đắc ý uống linh tửu, hơi giật mình khi nhìn thấy đám người Doãn Lung.

Doãn Lung cũng sửng sốt, vẻ mặt có chút quái dị.

Thiếu niên này… Quá đẹp rồi!

Doãn Lung tự nhận mình cũng là một người tuấn tú trong vạn người, nhưng vào lúc này lại có cảm giác tự ti mặc cảm.

Thấy đối phương không trả lời, Tần Giác cũng lười nói nhảm, ngửa đầu uống một hớp rượu, tiếp tục đi ra ngoài sơn động.

Cho tới lúc này, Tần Giác mới hiểu được cái gì gọi là cực phẩm, vốn dĩ Tần Giác nghĩ linh tửu Thiên Cơ Tông sản xuất đã đứng đầu rồi, nhưng so với cái ấm linh tửu hơn ngàn năm này cũng chẳng là gì.

Nếu có người để ý kỹ sẽ phát hiện rượu trong bầu rượu của Tần Giác không chỉ đã có chút sền sệt mà màu sắc cũng thâm trầm, võ giả dưới Địa giai nếu uống trên một ngụm, rất có thể sẽ trực tiếp không chịu nổi mà chết.

“Dừng lại!”

Doãn Lung đột nhiên thức tỉnh, đưa tay ngăn cản Tần Giác, lạnh lùng nói:

“Để lại linh tửu.”

“Ngươi muốn linh tửu?”

Tần Giác nhíu mày.

“Ta là Doãn gia Doãn Lung, chỉ cần ngươi để lại linh tửu, ta có thể bồi thường cho ngươi những hứ khác.”

Doãn gia? Một trong sáu đại gia tộc Doãn gia?

“Không hứng thú.”

Tần Giác nhếch miệng.

“Tìm chết!”

Doãn Lung giận dữ, trực tiếp đánh một chưởng.

Không nói tới nơi này là Vô Cực bí cảnh, giết người đoạt bảo là chuyện cực kỳ bình thường, cho dù là ở bên ngoài, Doãn Lung muốn giết một võ giả cũng sẽ không chút lưu tình.

Chương 75: Người Gặp Có Phần

Đối mặt với công kích của Doãn Lung, Tần Giác mặt không biểu tình, thậm chí tránh cũng chẳng muốn tránh.

Thân là nhân vật thủ lĩnh thế hệ trẻ tuổi của Doãn gia, Doãn Lung bây giờ đã là Thiên giai trung kỳ, một chưởng này hắn cơ hồ dùng hết toàn lực, làm cho cả sơn động đều nghe được tiếng linh lực gào thét, đinh tai nhức óc.

Phanh!

Sau một khắc,bàn tay Doãn Lung rơi trên người Tần Giác, mang theo cuồng phong thê lương, thổi tóc Tần Giác ngã về phía sau, quần áo cũng không ngừng lắc lư.

Răng rắc.

Giống như trứng gà va vào trên tảng đá, vang lên tiếng vỡ vụn giòn tan.

Doãn Lung phảng phất cảm thấy mình một quyền đánh vào cửu thiên Thần thạch, mãnh liệt phản phệ khiến xương tay hắn trong nháy mắt vỡ nát, ngay sau đó lan đến toàn thân, cho đến khi tất cả xương cốt vỡ thành cặn bã mới thôi, không chỉ như vậy, ngay cả nội tạng cũng bị trọng thương, dẫn đến tê tâm liệt phế kịch liệt đau nhức.

“Phốc!”

Doãn Lung phun ra một ngụm máu tươi sau đó bay ngược ra giống như búp bê giẻ rách và nặng nề rơi xuống đất, không rõ sống chết.

Trái lại Tần Giác, lại nhìn không ra vết tích.

“Thiếu chủ!”

Mấy vị trưởng lão kinh hãi, vội vàng xông lên xem xét, phát hiện Doãn Lung không ngờ là thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, hiển nhiên không sống nổi.

“Thiếu chủ! Ngươi vậy mà giết Thiếu chủ!”

“Chờ một chút!”

Tần Giác trực tiếp ngắt lời đối phương, vô tội nói:

“Ngươi đừng vu khống, ta vừa rồi rõ ràng đứng ở chỗ này động cũng không động .”

“…”

Ách … Có vẻ là như vậy?

“Hừ, không quản như thế nào, Thiếu chủ cũng là bởi vì ngươi mà chết, chúng ta muốn báo thù cho Thiếu chủ!”

“Đúng! Báo thù cho Thiếu chủ!”

Doãn Lung: “…”

Các ngươi trước đừng đánh được không?

Ta cảm thấy ta còn có thể cứu giúp hắn …

“Báo thù cho Thiếu chủ!”

Trong đó một tên trưởng lão bộc phát ra linh lực cường đại, thình lình đã đạt tới Thiên giai hậu kỳ!

Phanh!

Lại là một chưởng đánh trên người Tần Giác,ngay lập tức chỉ thấy người trưởng lão này quăng ra ngoài với tốc độ rất nhanh, giống như Doãn Lung rơi xuống đất không rõ sống chết.

"…"

Trầm mặc.

Lần này bọn hắn rốt cục thấy rõ, Tần Giác xác thực đứng tại chỗ không nhúc nhích, vô luận là Doãn Lung hay người trưởng lão vừa rồi, đều là bởi vì bị phản phệ mới có kết cục thảm hại như vậy.

Nói một cách khác, Tần Giác coi như không động thủ, cũng có thể bằng vào lực lượng cơ thể đem hai vị Thiên giai cường giả phản phệ thành trọng thương.

Đùa gì vậy?

"Trên người hắn khẳng định mặc một kiện Chí tôn Linh khí!"

Mọi người đều biết, Vô Cực bí cảnh là không cho phép cường giả cấp bậc Thiên giai tiến vào, nói một cách khác, Tần Giác không thể nào là cường giả Chí tôn.

Cho nên bọn hắn nhất trí cho rằng, Tần Giác khẳng định mặc một kiện phòng ngự loại Chí tôn Linh khí!

"Được rồi, ta hôm nay tâm tình tốt, tha các ngươi một mạng ."

Uống một hớp rượu, Tần Giác mặc kệ bọn hắn, một bước ra khỏi sơn động, biến mất ở cuối tầm mắt.

Về phần Doãn Lung cùng người trưởng lão kia, nếu như bây giờ có cường giả cấp bậc Truyền Kỳ cảnh nguyện ý hao tổn linh lực vì bọn hắn chữa thương mà nói, có lẽ còn có thể cứu giúp bọn hắn, bất quá điều đó không có khả năng.

…

“Là Huyết Linh quả, với lại đã trưởng thành .”

Trên đỉnh núi dường như đã bị sang phẳng, bốn tên võ giả đứng đối mặt nhau, ánh mắt nóng bỏng.

“Huyết Linh quả ở ngoại giới sớm đã tuyệt tích,không ngờ lại xuất hiện một cây lớn ở nơi này.”

Huyết Linh quả chính là linh quả cấp bốn,dù cho đối với võ giả Thiên giai tu luyện cũng có trợ giúp rất lớn, đủ để khiến võ giả tán tu như bọn hắn điên cuồng.

“Thân cây lớn này là ta nhìn thấy trước, ta lấy đi một nửa, còn lại là các ngươi tự chia,như thế nào?”

Người đàn ông mày rậm mắt to cường tráng đề nghị.

“Đánh rắm! Rõ ràng là ta nhìn thấy trước!”

Một võ giả khác lập tức mở miệng phản bác.

“Ha ha, ngươi nhìn thấy thì lấy đi một nửa, ngươi cho rằng chúng ta là đứa trẻ sao ba tuổi?”

“Đã như vậy, xem ra chúng ta chỉ có thể đánh một trận để quyết định Huyết Linh quả thuộc về ai.”

Lời vừa nói ra, bốn tên võ giả nhao nhao mặt lộ vẻ cảnh giác, âm thầm vận chuyển linh lực, tùy thời chuẩn bị động thủ.

“Chư vị,đừng ồn ào nữa .”

Đột nhiên, một thanh âm vang lên, lập tức bọn hắn liền thấy một thanh niên nho nhã từ đằng xa bay tới, rơi vào giữa bốn người.

“Ngươi là ai?”

Người đàn ông cường tráng chất vấn nói.

“Hồ gia, Hồ Hồn .”

Nghe được cái tên này, bốn người đều là giật mình,một trong sáu đại gia tộc Hồ gia Hồ Hồn?

“Làm sao, ngươi cũng muốn phân một phần Huyết Linh quả sao?”

“Không không không .”

Hồ Hồn lắc đầu, nói:

“Ta muốn đem khỏa Huyết Linh quả này mang đi, vừa lúc tránh cho các ngươi liều sống liều chết .”

“Cái gì? Ngươi muốn nuốt một mình?”

Tên cường tráng giận dữ.

“Tốt, các ngươi có thể đi .”

Hồ Hồn chấp hai tay sau lưng, căn bản không có đem bốn người để vào mắt.

“Mọi người đừng sợ, hắn không có mang theo người trợ giúp, bốn người chúng ta liên thủ chưa hẳn thất bại .”

“Không sai, nơi này là Vô Cực bí cảnh, cho dù giết hắn vậy cũng không ai biết!”

Nói xong, bốn người nhìn nhau,nhất thời tiến lại gần Hồ Hồn, dự định trước liên thủ giải quyết tên thiên tài Hồ gia này.

“Ha ha, không biết tự lượng sức mình .”

Hồ Hồn cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một đoàn ngân mang, sau một khắc, ngân mang hóa thành bốn đạo lưu quang bắn ra!

Phốc phốc phốc phốc!

Linh lực hộ thể của bốn tên võ giả lập tức vỡ vụn, lưu quang trong nháy mắt xuyên qua ngực bọn hắn.

“Tê!”

Tên cường tráng hít sâu một hơi, cố nén đau nhức kịch liệt, trực tiếp thi triển bí pháp bỏ chạy!

Ba người còn lại thấy thế, sao còn dám ở lâu, lập tức quay người chạy trốn, đối phương đã có thể chỉ trong một chiêu phá hủy linh lực hộ thể bọn hắn, như vậy muốn giết bọn hắn thì dễ như trở bàn tay thôi.

Hồ Hồn cũng không có truy kích, mà là hài lòng đi đến trước cây Huyết Linh quả, chuẩn bị đem thu vào nhẫn trữ vật.

Đúng lúc này, một đạo bóng dáng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, nhìn cây Huyết Linh quả trước mặt, tán thán nói:

“Thật là xinh đẹp .”

Nói xong, người đó đưa tay lấy xuống một quả giống như hồng ngọc và cắn một miếng.

“Mùi vị không tệ, có thể mang về trồng ở bên cạnh tiểu Thanh.”

Hồ Hồn: “???”

Ngươi cho ta không tồn tại sao?

“Dừng tay cho ta!”

Hồ Hồn quát to.

“Ân? Ngươi là ai?”

Người tới chính là vừa vặn qua đường Tần Giác, nguyên bản hắn dự định sau khí lấy linh tửu sẽ trực tiếp rời đi, nhưng suy nghĩ một chút, dù sao cũng là Thẩm Chí Văn dẫn hắn đến, cũng không thể cứ như vậy không quản đối phương, dù sao hắn hiện tại có Dịch Dung thuật hơn nữa cũng không sợ bị truy xét, thế là quyết định đi theo Thẩm Chí Văn nhìn xem, trùng hợp nhìn thấy một thân cây lớn trên đường.

“…”

“Thân cây này là của ta .”

Hồ Hồn lạnh lùng nói.

“Ngươi? Phía trên có tên ngươi sao?”

Hồ Hồn: “…”

“Nếu không ta liền mang đi .”

Nói xong, Tần Giác vung tay lên, Huyết Linh quả lập tức bị một tầng kim quang bao phủ rồi lập tức biến mất ngay chỗ đó.

“???”

“Ngươi đem cây Huyết Linh quả này đi nơi nào?!”

Hồ Hồn giận không kềm được.

“Huyết Linh quả … Thì ra thứ này gọi là Huyết Linh quả sao?”

Tần Giác chân thành nói:

“Được rồi, người gặp có phần, ầy, cho ngươi một viên a .”

Tiện tay ném cho Hồ Hồn một quả Huyết Linh vừa mới cắn, Tần Giác trong nháy mắt biến mất tại chỗ, chỉ còn lại Hồ Hồn với vẻ mặt đờ đẫn.

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm gì a?

Thân cây lớn của ta đâu?

Chẳng lẽ vừa rồi đều là ảo giác?

Nhìn quả Huyết Linh quả trong tay, Hồ Hồn lâm vào trầm tư.

Chương 76: Chạy Độc

Bởi vì Vô Cực bí cảnh đã bị phong ấn mấy trăm năm,có rất nhiều thiên tài địa bảo đã tuyệt tích ở bên ngoài từ lâu, dẫn tới một số lượng lớn võ giả tranh đoạt, chuyện giết người đoạt bảo phát sinh không ngừng.

Có một ít võ giả sau khi vào Vô Cực bí cảnh liền trốn vào trong những bụi cỏ, che giấu khí tức, đợi có người đi qua thì nhảy ra đánh lén, giết chết đối phương, cướp đi nhẫn trữ vật.

Còn có một số người vận khí tốt nhặt được trang bị cao giai sau đó chiến lực tăng lên một mảng lớn, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến.

Linh thạch cùng linh thực thì không cần tiền mua,khắp nơi đều có thể thấy được, Linh khí cao giai thì có rất nhiều, cho dù là ba đại tông môn cũng không giàu có như vậy.

Bất quá loại Linh khí Chí Tôn loại đỉnh cao này cũng chỉ có võ giả cấp bậc Thiên giai đỉnh phong mới có tư cách tranh đoạt, trong đó Thẩm Chí Văn cùng Tô Ngạn đều đạt được một kiện.

Giờ phút này, ở một nơi trong rừng khu vực biên giới của Vô Cực bí cảnh, một vị võ giả Địa giai đang cẩn thận từng li từng tí quan sát chung quanh, sợ có một tên nào đó đột nhiên nhảy ra giết chết hắn.

“Ân? Linh thực cấp ba, Huỳnh Quang Thảo?”

Nhìn thấy cách đó không xa có một gốc linh thảo tản ra quang mang nhàn nhạt, tên võ giả Địa giai này lập tức lộ ra thần sắc kinh hỉ.

Nhưng mà hắn cũng không có lập tức tiến lên, mà là vận chuyển linh lực, cảnh giác lưu ý chung quanh, chờ đến khi xác định không có bất kỳ nguy hiểm gì mới chậm rãi đi tới.

“Gốc Huỳnh Quang Thảo này hẳn là có thể giúp ta đột phá Địa giai trung kỳ .”

“Ân? Đây là cái gì?”

Đột nhiên, tên võ giả Địa giai này phát hiện phía trước xuất hiện một mảnh sương mù màu lục dày đặc, đồng thời cấp tốc tràn ngập ra.

Không đợi hắn kịp phản ứng, phiến sương mù màu lục dày đặc đã đem hắn bao phủ.

“Cái này …”

Tên võ giả Địa giai đầu tiên là sững sờ, nhưng rất nhanh liền phát hiện toàn thân chính mình kịch liệt đau nhức!

“Chuyện gì xảy ra …”

“Chẳng lẽ trong sương mù này có độc …”

Lời còn chưa dứt, võ giả Địa giai chỉ cảm thấy hai mắt mắt tối sầm lại rồi ngã trên mặt đất, lập tức lục khí chung quanh giống như cũng có sinh mệnh bình thường, điên cuồng tiến vào trong cơ thể hắn, không bao lâu, thân thể tên võ giả Địa giai liền bị thôn phệ đến không còn gì.

Ngay lập tức sương mù màu lục xuất hiện ngày càng dày đặc, từ bốn phương tám hướng dâng lên,có vào với tốc độ không nhanh không chậm, hướng phía trung tâm Vô Cực bí cảnh tụ lại.

Lúc đầu không ai để ý, chỉ cho rằng là dị tượng đặc thù nào đó, nhưng theo thời gian trôi qua,phạm vi sương mù dày đặc

khuếch tán càng lúc càng lớn,võ giả bị thôn phệ càng ngày càng nhiều, rốt cục cuối cùng cũng có người ý thức được, cái này có độc!

Hơn nữa cho dù là võ giả là Địa giai hay là võ giả Thiên giai, một khi tiến vào bên trong sương mù, thì toàn thân kịch liệt đau nhức, ngay cả linh lực cũng mất đi tác dụng, rất nhanh liền bị thôn phệ.

Quang trọng là, cửa vào Vô Cực bí cảnh đã bị sương mù dày đặc bao phủ, trong lúc đó có vị Thiên giai tán tu muốn cưỡng ép tiến lên, kết quả bay ra chưa được một trăm mét đã bị thôn phệ, có thể thấy được khủng bố đến mức nào.

Ngay cả Thiên giai cũng như thế, thì đừng nói chi là những võ giả khác.

“Đáng chết, đây rốt cuộc là cái đồ vật gì!”

“Các ngươi có phát hiện không, sương mù này thu vào tốc độ càng lúc càng nhanh!”

“Muốn đi qua!”

“Chạy mau!”

Vô số tiếng thét vang lên,không ít võ giả đang tranh đoạt báo vật giờ phút này không còn có tâm tình tiếp tục chiến đấu, toàn bộ bỏ vũ khí xuống, hướng về chỗ sâu của Vô Cực bí cảnh bay đi.

Một số võ giả chạy chậm chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị sương mù thôn phệ, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra đã thân tử đạo tiêu.

…

Ầm ầm!

Nương theo lấy tiếng vang, Thẩm Chí Văn nhẹ nhàng rút lui, biểu cảm có vẻ âm trầm.

“Phong huynh, ngươi đây là ý gì?”

“Ha ha, Thẩm huynh, ngươi đã đạt được một kiện linh khí Chí tôn,hãy cho ta đi .”

Người được xưng Phong huynh chính là Thánh tử Kiếm Tông Thánh cười nói.

Không xa trước mặt hai người bọn họ, tám thanh đao sắc bén như kiếm nhưng không phải kiếm lơ lửng giữa không trung,toả ra ánh sáng sắc bén lạnh lùng, mơ hồ có thể nhìn thấy phù văn phía trên kim sắc,đó rõ ràng là một kiện Linh khí Chí tôn.

Vừa rồi Thẩm Chí Văn chính là muốn tiến lên lấy cái Linh khí này, nhưng lại bị Thánh tử Kiếm Tông Phong Trạch cản lại.

“Nếu ta nói không thì sao?”

Thẩm Chí Văn lạnh nhạt nói:

“Ngươi cảm thấy ngươi có thể lấy một địch hai sao?”

Nghe vậy, Phong Trạch mắt nhìn cách đó không xa nhìn chằm chằm Tô Ngạn, cắn răng nói:

“Không thử một chút làm sao biết .”

Sau khi tiến vào Vô Cực bí cảnh, Thẩm Chí Văn một mực liên thủ với Tô Ngạn, đây cũng là nguyên nhân hai người đều có thể đạt được một kiện Linh khí Chí tôn, bằng vào thực lực của hai người, ngoại trừ hai vị Song Tử Tinh của Thiên Cơ Tông kia, cơ hồ không ai có thể cùng bọn hắn chống lại.

Nhưng mà đối mặt một kiện Linh khí Chí tôn, Phong Trạch há có thể dễ dàng buông tha,cho dù kiên trì cũng phải lên.

“Không tốt rồi! Đại sư huynh!”

Đúng lúc này, một đệ tử Huyền Hoàng Tông từ đằng xa bay tới, biểu cảm có chút bối rối.

Cùng với một đệ tử của Huyền Hoàng Tông chạy tới, còn có một đệ tử của Kiếm Tông:

“Sư huynh, chạy mau!”

“Chuyện gì xảy ra?”

Thẩm Chí Văn có chút bối rối.

“Độc … Khí độc khuếch tán đến đây .”

“Độc khí gì?”

“Là cái kia .”

Đệ tử Huyền Hoàng Tông chỉ vào nơi xa nói ra.

Thẩm Chí Văn đưa mắt nhìn lại, quả nhiên thấy cuối tầm mắt có một tầng sương mù màu lục dày đặc đang hướng về phía bên này, như thể muốn thôn phệ cả thiên địa.

“Tầng sương mù màu lục này ẩn chứa kịch độc, ngay cả võ giả Thiên giai bất quá chỉ có thể chống đỡ mười hơi, chúng ta chạy mau .”

Tên đệ tử kia nuốt ngụm nước miếng, trong lòng run sợ nói.

Rất nhanh, mấy tên đệ tử Huyền Hoàng Tông còn lại bay tới, trên mặt tràn ngập lo lắng:

“Đại sư huynh, làm sao bây giờ?”

Mặc dù có chút bối rối, nhưng Thẩm Chí Văn dù sao cũng là

Đại sư huynh Huyền Hoàng Tông Đại, hắn trầm ngâm mấy giây, phân phó nói:

“Rút lui trước, mặt khác, các ngươi biết tầng khí độc này từ đâu tới không?”

“Không biết .”

Mấy tên đệ tử nhìn nhau, nhao nhao lắc đầu.

Một bên khác, Phong Trạch cũng đã nghe xong đệ tử Kiếm Tông giải thích, cau mày nói:

“Tại sao có thể như vậy?”

“Sư huynh, chúng ta chạy mau đi, bằng không không còn kịp rồi .”

“Triệu Thiết Trụ cùng Vương Nhị Hỉ đâu?”

“Bọn hắn đã sớm hướng vị trí trung tâm chạy, ta tới là cố ý nhắc nhở sư huynh .”

“…”

“Hừ, ta không tin cái lục khí này lợi hại như vậy .”

Phong Trạch ánh mắt băng lãnh, trực tiếp thôi động linh lực cách không vung ra một kiếm.

“Xoẹt xẹt!”

Chỉ thấy một đạo kiếm mang dài mấy trượng xé rách không khí, vượt qua khoảng ngàn mét, bổ vào sương mù dày đặc.

Một kiếm này, đủ để phá hủy một tòa núi nhỏ!

Nhưng khi kiếm mang tiến vào sương mù dày đặc, lại không

có nhấc lên một chút gợn sóng,giống như một cục đá lọt vào mặt biển, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Làm sao có thể?”

Con ngươi Phong Trạch bỗng nhiên co rút nhanh, rốt cục ý thức được sự tình không có đơn giản như hắn tưởng tượng.

“Độc tới, chạy mau!”

“Cứu mạng!”

Mắt thấy khí độc càng ngày càng gần, hàng ngàn võ giả từ đằng xa bay tới,kể cả bọn người Thẩm Chí Văn, che trời lấp đất hướng phía trước bay đi, sợ chậm một chút sẽ bị khí độc thôn phệ.

“Tô Ngạn sư muội, lấy món Linh khí Chí tôn kia đi rồi chúng ta lui.”

Thẩm Chí Văn quyết định rất nhanh.

“Tốt .”

Tô Ngạn không có nửa điểm do dự, lập tức tiến lên cầm món Linh khí Chí tôn kia.

Thấy thế, Phong Trạch sắc mặt biến hóa, vừa muốn ngăn cản, Thẩm Chí Văn đã cản ở trước mặt hắn.

“Thẩm Chí Văn!”

Phong Trạch giận không kềm được, nhưng vẫn không thể làm gì,tạm thời lựa chọn từ bỏ.

“Ta nhớ kỹ ngươi!”

Nói xong, Phong Trạch bắt tên đệ tử Kiếm Tông bên cạnh Kiếm Tông, thả người hướng về trung tâm Vô Cực bí cảnh bay đi.

Đối với Phong Trạch, Thẩm Chí Văn xem thường và khoảng cách giữa hai người bọn họ chỉ càng kéo càng lớn.

Phanh!

Tô Ngạn đánh vỡ cấm chế tầng ngoài của Linh khí Chí tôn,lấy Linh khí Chí tôn ra, sau đó cùng bọn người Thẩm Chí Văn hướng về trung tâm Vô Cực bí cảnh.

Lúc này, ai cũng không có chú ý đến, hậu phương sương mù dày đặc này đột nhiên ngưng tụ ra một khuôn mặt người, cười quái dị nói:

“Chạy đi, chạy đi, dù sao đều phải chết, ha ha ha ha .”

Chương 77: Rốt Cuộc Tìm Được Ngươi

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy .”

“Tiếp tục như vậy chúng ta chắc chắn phải chết .”

“Vô Cực bí cảnh tại sao có thể có loại vật này?”

“Chẳng lẽ là bởi vì sớm mở ra cơ duyên?”

“Nhị Hỉ sư đệ, cho dù chết, ta cũng phải cùng ngươi chết cùng một chỗ .”

“Thiết Trụ sư huynh …”

“…”

Giờ phút này, ở trung tâm Vô Cực bí cảnh, hơn ngàn tên võ giả tụ tập ở chỗ này, nghị luận ầm ĩ, ngữ khí tràn ngập sợ hãi,không còn bộ dáng hung ác động tí giết người cướp của trước đó.

Đến giờ, cho dù ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, Vô Cực bí cảnh khẳng định có vấn đề, những võ giả bị thôn phệ giống như bị bốc hơi giữa không khí,không còn chút gì. Nếu tiếp tục như thế,lục khí dày đặc sớm muộn gì cũng bao phủ toàn bộ Vô Cực bí cảnh, đến lúc đó bọn hắn ai cũng trốn không thoát.

Cho dù là thiên kiêu đến từ ba đại tông môn, lúc này cũng phải bất lực, khổ sở suy nghĩ làm thế nào để chống cự tầng khí độc này.

Điều đáng nói là,trung tâm của Vô Cực bí cảnh là một cung điện đổ nát, khắp nơi đều là tường đổ vách xiêu,thỉnh thoảng có

thể nhìn thấy mấy đạo phù văn kỳ quái, không tương thích với cảnh vật xung quanh, nhưng lại to lớn dị thường, cho dù hơn nghìn người tụ tập ở chỗ này cũng không lộ vẻ chen chúc.

“Đại sư huynh, hay là chúng ta thông tri cho tông môn .”

Lâm Nguyệt thấp giọng nói.

“Vô dụng, chờ cường giả tông môn chạy đến thì chúng ta đã sớm chết .”

Thẩm Chí Văn lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Ai có thể nghĩ tới, Vô Cực bí cảnh lại đột nhiên xuất hiện khí độc đáng sợ như thế,cho dù bây giờ thông tri cho tông môn thì cũng đã muộn.

Huống chi,võ giả siêu việt cấp bậc Thiên giai căn bản không có cách tiến vào bên trong Vô Cực bí cảnh, làm sao cứu bọn hắn?

“Nếu không chúng ta liên thủ dùng linh lực tạo thành một vòng bảo hộ, cưỡng ép lao ra?”

Tô Ngạn đề nghị.

“Không được, ta vừa rồi đã thử qua, linh lực đối với khí độc căn bản vô dụng .”

Thẩm Chí Văn lần nữa lắc đầu.

Đám người lâm vào trầm mặc, chẳng lẽ bọn hắn thật phải chết ở chỗ này sao?

“Thẩm sư huynh, ta liền biết ngươi khẳng định không có việc gì .”

Lúc này, Chu Nguyên từ trong đám người đi tới, cao hứng nói.

“Ân? Sao chỉ còn lại có một mình ngươi?”

Thẩm Chí Văn liếc mắt Chu Nguyên, hơi có vẻ kinh ngạc.

“Ách … Mấy vị trưởng lão còn lại, toàn bộ vẫn lạc bên trong khí độc.”

Chu Nguyên hơi có vẻ xấu hổ.

“…”

Thẩm Chí Văn nếu nhớ không lầm, mấy vị trưởng lão đi theo Chu Nguyên hẳn là tất cả đều là cấp bậc Thiên giai, trong đó thậm chí có hai vị Thiên giai hậu kỳ, thế mà toàn bộ chết bên trong lục khí.

“Bọn hắn muốn liên thủ dùng linh lực tạo một vòng bảo hộ, cưỡng ép tiến lên, kết quả linh lực vô dụng …”

Chần chờ một lát, Chu Nguyên giải thích nói.

Trên thực tế phương pháp này là Chu Nguyên nghĩ ra được, mấy vị trưởng lão cũng là vì bảo hộ hắn mới vẫn lạc, bất quá hắn đương nhiên không có khả năng nói ra.

Nghe vậy, Tô Ngạn trầm mặc, cũng may vừa rồi Thẩm Chí Văn bác bỏ ý nghĩ của nàng,nếu không chỉ sợ bọn hắn đã chết.

“Thẩm sư huynh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Chu Nguyên một mặt lo lắng, hắn là nhân vật thủ lĩnh thế hệ trẻ tuổi của Chu gia, tương lai rất có thể tiến giai võ đạo Chí tôn, trở thành chủ nhà họ Chu, tại sao có thể chết ở chỗ này.

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

Thẩm Chí Văn nhịn không được liếc mắt,nếu hắn biết chuyện gì xảy ra,thì còn bị vây ở chỗ này sao?

Chuyện cho tới bây giờ, Thẩm Chí Văn cũng chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào trên người Tần Giác, cũng không biết Tần Giác có rời khỏi Vô Cực bí cảnh hay không, nếu như đã rời khỏi Vô Cực bí cảnh, như vậy bọn hắn thật sự xong đời.

…

“Ân? Khí thể có chút màu lục này là cái đồ vật gì?”

Giữa không trung, Tần Giác khẽ nhíu mày, không rõ ràng cho lắm.

Từ vừa mới bắt đầu, xung quanh liền bỗng nhiên xuất hiện một mảng lớn khí thể màu lục, với lại một mực quấn quanh lấy hắn, tựa hồ mong muốn tiến vào trong cơ thể hắn, đáng tiếc Tần Giác nhục thể sớm đã vạn pháp bất xâm,lục khí này căn bản là không có cách tới gần.

“Kỳ quái, người đâu?”

Tần Giác uống một hớp rượu,có chút nghi hoặc, hắn chỉ là nửa đường lấy mấy cây ăn quả mà thôi, làm sao tất cả mọi người đều không thấy.

Suy nghĩ một chút, Tần Giác tràn ra linh thức, rất nhanh liền tìm được vị trí của Thẩm Chí Văn.

“Sao tất cả mọi người đều tụ tập tại một chỗ?”

Tần Giác hơi nghi hoặc một chút, bất quá hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp thi triển thần thông đi đến bên người Thẩm Chí Văn.

Trong lúc mọi người đang nghĩ ngợi làm thế nào để rời khỏi thì thấy Tần Giác đột nhiên xuất hiện,tất cả đều giật mình, Lâm Nguyệt dẫn đầu hỏi:

“Tần Giác sư huynh, ngươi vừa rồi đi nơi nào?”

“Tùy tiện dạo chơi .”

Tần Giác phất phất tay, nhìn về phía Thẩm Chí Văn:

“Các ngươi đều ở nơi này làm gì?”

Không đợi Thẩm Chí Văn trả lời, lục khí sương mù dày đặc đã từ đằng xa tràn ngập tới,võ giả đứng phía trước quá sợ hãi, vội vàng lui lại, chỉ một thoáng, cả đám người hỗn loạn lên.

Giờ phút này lục khí màu càng đậm, hoàn toàn thấy không rõ bên trong là cái gì, nhưng tất cả mọi người đều biết, tuyệt đối không thể bị thôn phệ!

“Liều mạng!”

Có một vị võ giả Thiên giai cắn răng, lấy ra một kiện linh khí phòng ngự cấp bậc Thiên giai lấy được từ bên trong Vô Cực bí cảnh mặc vào, sau đó thôi động linh lực, thả người xông vào lục khí sương mù dày đặc.

Thấy thế, tất cả mọi người đều ngừng thở, nhìn về phía vị võ giả Thiên giai kia.

Phanh.

Không lâu sau, một vật từ bên trong lục khí bắn ra, rơi trên mặt đất.

Đám người tập trung nhìn vào, đúng là linh khí phòng ngự vừa rồi vị võ giả Thiên giai kia sử dụng!

“Cái này …”

Tất cả mọi người đều giống như bị giữ lại yết hầu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Bọn hắn chỉ là đến Vô Cực bí cảnh tranh đoạt cơ duyên mà thôi, làm sao có thể biến thành dạng này?

“Chờ một chút, các ngươi mau nhìn, sương độc giống như đình chỉ khuếch tán!”

Đột nhiên, có người chỉ vào lục khí sương mù dày đặc hét lớn.

Chỉ thấy lục khí sương mù dày đặc khuếch tán tốc độ càng ngày càng chậm lại, cuối cùng dứt khoát dừng lại bên ngoài đại điện.

“Ân? Đúng vậy.”

“Nói như vậy chúng ta được cứu?”

“Quá tốt rồi!”

Cuối cùng,lục khí bên ngoài đại điện hình thành một vòng bình chướng không thể vượt qua, không còn tiến lên, mọi người đều là nhẹ nhàng thở ra, nhưng rất nhanh liền có người ý thức được, bọn hắn làm sao ra ngoài?

Cũng không thể một mực đợi trong này?

“Mọi người không nên gấp gáp, tầng sương độc này rất có thể sẽ tự động tán đi . “

Lúc này, Diệp Vô Song một trong Song Tử Tinh của Thiên Cơ Tông đứng ra nói, làm cho mọi người có chút an ủi.

“Xác thực,lúc chúng ta đi vào cũng không có tầng sương độc này, nói không chừng nó là mỗi ngày xuất hiện một lần,đến giờ sẽ tự tiêu tán.”

“Có lý, chúng ta chờ đợi xem .”

“…”

Đã có hi vọng sống sót,trong nội tâm mọi người một lần nữa phấn chấn, Hồ Hồn cũng giống như thế, hắn vừa mới chuẩn bị ngồi xếp bằng xuống, khóe mắt trong lúc vô tình lại liếc về Tần Giác ở nơi xa.

“Là hắn!”

Hồ Hồn đột nhiên mở to hai mắt, lộ ra biểu lộ phẫn nộ, không nói hai lời trực tiếp bay đi!

Người này thừa dịp lúc hắn chủ quan, cướp đi Huyết Linh quả, tuyệt đối không thể tha thứ!

“Tiểu tử! Rốt cục ngươi cũng bị ta tìm được!”

Nói xong, Hồ Hồn trong tay đột nhiên xuất ra một thanh trường kiếm, hướng phía Tần Giác đâm tới, tốc độ nhanh vô cùng, phảng phất muốn đem không khí xé nát .

Nhưng mà trường kiếm còn chưa tới gần Tần Giác, liền bị một cái tay bắt lấy.

“Làm càn!”

Thẩm Chí Văn giận quát một tiếng,linh lực mênh mông trong nháy mắt thấu qua trường kiếm đánh vào người Hồ Hồn, đáng thương Hồ Hồn còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, lập tức thổ huyết rút lui.

Động tĩnh bên này lập tức hấp dẫn những võ giả khác chú ý, khi bọn họ nhìn thấy song phương chiến đấu là Thẩm Chí Văn và Hồ Hồn thì lập tức bị dọa đến cấp tốc tản ra, nói giỡn chứ hai tên này đều là nhân vật hung ác.

“Đại sư huynh Huyền Hoàng Tông - Thẩm Chí Văn?”

Quệt vết máu khóe miệng, Hồ Hồn mặt mũi tràn đầy kinh

ngạc, hắn vừa rồi trong mắt chỉ có Tần Giác, lại không có chú ý tới Thẩm Chí Văn bên cạnh.

“Hồ Hồn, ngươi muốn chết sao?”

Thẩm Chí Văn lạnh lùng nói.

Chương 78: Vô Cực Thánh Giả

“Là ngươi a .”

Tần Giác nhận ra Hồ Hồn, cau mày nói:

“Ta không phải đã cho ngươi một quả sao? Làm gì còn quấn ta .”

Hồ Hồn:

“???”

Ta muốn là cả cây,chứ không phải là một quả!

Với lại quả kia đã bị ngươi cắn qua!

“Tần huynh là bằng hữu ta, ngươi tốt nhất đừng tìm hắn để gây sự, nếu không đừng trách ta không khách khí .”

Thẩm Chí Văn ném trường kiếm đi, lạnh lùng nói.

Đứng trước mặt là Thẩm Chí Văn một vị Thiên giai đỉnh phong này, Hồ Hồn giống như đứa bé không hề có lực hoàn thủ.

Trên thực tế, Thẩm Chí Văn nhìn như hung ác, nhưng là đang cứu Hồ Hồn, nếu như vừa rồi một kiếm kia đâm trúng Tần Giác mà nói, hiện tại hắn đã chết.

Nhưng mà Hồ Hồn lại không biết một chút gì, hắn hung hăng nhìn mắt Tần Giác, sau đó nhặt trường kiếm trên mặt đất lên xám xịt rời đi, có Thẩm Chí Văn ở đây, hắn hiển nhiên không thể làm gì Tần Giác.

Ở nơi xa, mấy tên trưởng lão Doãn gia đứng ở trong đám người, biểu lộ cực kỳ phức tạp, đúng ra sau khi bọn hắn phát hiện Tần Giác dự định cùng một chỗ động thủ, dù sao Tần Giác cũng hại chết thiếu chủ bọn hắn.

Nhưng sau khi thấy tràng cảnh vừa rồi,bọ họ lại cưỡng ép nhịn xuống.

Người này đúng là bằng hữu Đại sư huynh Huyền Hoàng Tông, khó trách mặc trên người một kiện Chí tôn Linh khí!

Cho tới bây giờ, mấy vị trưởng lão Doãn gia này vẫn như cũ cho rằng Tần Giác mặc một kiện phòng ngự Chí tôn Linh khí, mới dẫn đến Doãn Lung cùng một vị trưởng lão khác bị phản phệ trọng thương, bất trị bỏ mình.

“Tiền bối, có tầng này khí độc cản trở, chúng ta bây giờ căn bản không có cách nào ra ngoài .”

Sau khi giải quyết chuyện Hồ Hồn, Thẩm Chí Văn quay người nói ra.

“Ngươi nói khí độc là tầng lục khí này sao? Thứ này có thể giết người sao?”

Tần Giác chỉ chỉ vào lục khí, rất là không hiểu.

Thẩm Chí Văn: “…”

Ầm ầm!

Đúng lúc này, toàn bộ Vô Cực bí cảnh bỗng nhiên bắt đầu chấn động kịch liệt, nương theo là một cỗ khí tức không gì sánh nổi dâng lên, tựa hồ có ý chí nào đó dần dần thức tỉnh,tất cả võ giả có mặt đều thở không nổi.

“Lại xảy ra chuyện gì?”

“Khí tức thật cường hãn!”

“Chẳng lẽ bên trong Vô Cực bí cảnh có cường giả Chí tôn?”

“…”

Cảm nhận được cỗ khí tức này, đám người nhao nhao kinh hãi, cỗ khí tức này đã xa xa siêu việt phạm trù Thiên giai, cường đại đến mức bọn hắn không thể tưởng tượng nổi!

Cùng lúc đó,lục khí dày đặc bên ngoài phế tích sinh ra từng trận ba động,sau đó một khuôn mặt to lớn ngưng tụ trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chờ một chút,cái này ta đã nhìn thấy qua bên trong cổ tịch… Hình như là Vô Cực Thánh Giả!”

Có người thét to.

“Vô Cực Thánh Giả? Hắn không phải đã chết rồi sao?”

“Nói đùa sao!”

Nghe được câu này, tất cả võ giả trong nháy mắt sôi trào, Vô Cực Thánh Giả rõ ràng đã vẫn lạc mấy trăm năm, làm sao có thể xuất hiện ở đây?

“Gương mặt này … Đúng là Vô Cực Thánh Giả trong cổ tịch.”

Thẩm Chí Văn trầm giọng nói.

“Cái gì? Đại sư huynh, ngươi không nhìn lầm chứ?”

Không đợi Thẩm Chí Văn trả lời, gương mặt trong lục khí bỗng nhiên mở to mắt, lóe ra quang mang quỷ dị.

“Ha ha ha,không nghĩ tới có nhiều người như vậy, lần này hẳn là đã đủ để ta sống lại .”

Vô Cực Thánh Giả hé miệng, truyền ra tiếng cười nhức óc..

“Ngươi là ai?”

Diệp Vô Song tiến lên chất vấn nói.

“A?”

Vô Cực Thánh Giả có chút cúi đầu, ở trên cao nhìn xuống về phía Diệp Vô Song:

“Đại Diễn Thiên Cơ Quyết? Ngươi là đệ tử Thiên Cơ Tông?”

Nghe vậy, Diệp Vô Song biểu lộ khẽ biến:

“Làm sao ngươi biết Đại Diễn Thiên Cơ Quyết?”

Đại Diễn Thiên Cơ Quyết chính là công pháp hạch tâm của Thiên Cơ Tông bây, chỉ có đệ tử chân truyền mới có tư cách tu luyện.

“Ha ha,gia hỏa Thiên Diễn Tử kia đâu?”

Vô Cực Thánh Giả không trả lời mà hỏi lại.

Diệp Vô Song nghiêm mặt nói:

“Thiên Diễn Tử chính là chưởng môn đời thứ nhất của Thiên Cơ Tông ta,sáu trăm năm trước đã đi về cõi tiên .”

“Không nghĩ đến tiểu gia hỏa kia đến chết cũng không có đột phá Truyền Kỳ cảnh, ha ha ha .”

“Chẳng lẽ tiền bối quen biết chưởng môn đời thứ nhất của Thiên Cơ Tông ta?”

“Đâu chỉ quen biết, nếu như không phải bản tọa chỉ điểm, hắn không có khả năng tiến giai Truyền kỳ .”

Vô Cực Thánh Giả ngạo nghễ nói.

“Ngài thật đúng là Vô Cực Thánh Giả?”

Diệp Vô Song khó có thể tin nói.

“Đương nhiên .”

“Tiền bối có thể giúp chúng ta rời khỏi nơi này sao?”

Diệp Vô Song mặt lộ vẻ vui mừng.

“Giúp các ngươi rời đi? Ha ha ha ha .”

Vô Cực Thánh Giả ngửa mặt lên trời cười to, phảng phất nghe được trò cười của thế gian, lập tức lời nói xoay chuyển, thâm trầm nói:

“Ta mưu đồ ngàn năm, thiết lập toà bí cảnh này, chính là vì dẫn các bọn ngớ ngẩn các ngươi tiến đến, làm sao có thể để cho các ngươi rời đi .”

“Chỉ tiếc, không biết vì sao phong ấn thế mà giải trừ sớm nửa tháng,nên không thể viên mãn, nhưng mà cũng không sao, chỉ cần thôn phệ các ngươi, ta y nguyên vẫn có thể phục sinh .”

“Chậc chậc, nhiều Thiên giai trẻ tuổi như thế, chí ít có thể giúp ta tăng lên ba trăm năm thọ nguyên .”

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, mọi người thất sắc kinh hãi,thì ra từ vừa mới bắt đầu, bọn hắn đã bị vị Vô Cực Thánh Giả này dùng làm chất dinh dưỡng để phục sinh!

Mà cái gọi là Vô Cực bí cảnh, đúng là một cái bẫy!

“Ngươi tại sao có thể làm như vậy?”

Diệp Vô Song trợn mắt hốc mồm.

“Ngu xuẩn, mạnh được yếu thua, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, ngươi là đệ tử Thiên Cơ Tông,là chỗ quen biết vậy thì bắt đầu từ ngươi vậy.”

Nói xong, Vô Cực Thánh Giả phun ra một ngụm lục khí, quét về hướng Diệp Vô Song.

Diệp Vô Song không hổ là một trong Song Tử Tinh của Thiên Cơ Tông, với sự công kích của Vô Cực Thánh Giả chớp mắt đã cấp tốc lui lại, lục khí trong nháy mắt phóng đến chỗ hắn đứng vừa rồi,cũng may là hắn lui lại kịp.

“Thú vị, lại bị ngươi tránh né.”

Vô Cực Thánh Giả có chút hăng hái nói:

“Bất quá lần sau ngươi không có may mắn như thế .”

Lời còn chưa dứt,xung quanh cung điện phế tích bỗng nhiên hiện ra điểm điểm kim quang, chìm chìm nổi nổi, như là tinh hà treo ngược, cực kỳ lộng lẫy, sau đó kim quang này cấp tốc dâng lên, hình thành một màn ánh sáng, cùng lục khí dày đặc triển khai giằng co.

“Ân?”

Trên gương mặt Vô Cực Thánh Giả hiện lên vẻ kinh ngạc,lúc kim quang này xuất hiện, hắn không cách nào công kích vào cung điện phế tích!

“Ai!”

“Không cần tìm, ta ở chỗ này .”

Giờ phút này Tần Giác người

“Ngươi là ai?”

Vô Cực Thánh Giả cảnh giác nói:

“Ta rõ ràng ở bên ngoài bố trí xuống cấm chế,võ giả siêu việt cấp bậc Thiên giai vốn căn bản không thể đi vào .”

“Thứ đó vô dụng đối với ta .”

Tần Giác nhún vai, liền đưa tay một quyền, hắn không hứng thú cùng một người đã chết mấy trăm năm nói nhảm.

Oanh!

Kim quang phun trào, chợt hóa thành cột sáng chói mắt, trong nháy mắt đem Vô Cực Thánh Giả bao phủ, ven đường những nơi đi qua, không gian không ngừng vỡ vụn, hình thành những vết nứt đen kịt,thậm chí Vô Cực bí cảnh cũng kém chút nữa không chịu mà nổi sụp đổ.

Trong chốc lát, thiên địa trở thành một mảnh kim sắc, vạn vật huy hoàng, chúng sinh mất tiếng.

Khi kim quang tiêu tán, Vô Cực Thánh Giả đã biến mất không thấy gì nữa,lục khí cũng tách ra,kéo dài đến cuối tầm mắt, khiến mọi người kinh ngạc.

“Chết?”

Mặc dù đã nhìn thấy cảnh Tần Giác diệt vạn quân, nhưng Thẩm Chí Văn vẫn như cũ cảm thấy có chút khó tin.

Ngay cả Thẩm Chí Văn cũng như thế, chớ đừng nói chi là những người khác.

Nhất là Hồ Hồn và mấy vị trưởng lão Doãn gia trước đó muốn tìm Tần Giác gây phiền phức đều trợn tròn mắt.

“Thật mạnh!”

Diệp Vô Song trợn mắt hốc mồm.

“Bộ dáng này dường như có phần giống với cường giả bí ẩn xuất hiện trên bình nguyên.”

Tô Ngạn tự lẩm bẩm.

Hô.

Ngoài dự liệu là, Vô Cực Thánh Giả cũng chưa chết, chỉ thấy lục khí lần nữa hội tụ, rất nhanh lại ngưng kết ra một mặt người to lớn:

“Ta sớm đã cùng bí cảnh này hòa làm một thể, ngươi không thể giết được ta.”

“Tiếp theo, đến lượt ta .”

Chương 79: Quét Ngang

“Tiếp theo đến phiên ta .”

Chỉ thấy lục khí lăn lộn, cấp tốc ngưng tụ thành một đầu cự long, gầm thét phóng tới Tần Giác.

“Tiền bối cẩn thận!”

Thẩm Chí Văn nhịn không được nhắc nhở.

Nhưng mà Tần Giác vẫn đứng ở tại chỗ động cũng không động, mặc cho cự long đem hắn thôn phệ.

“Ha ha ha, ngu xuẩn, đây là độc chướng tuyệt vực có thể thôn phệ luyện hóa bất luận linh lực gì, ngươi nhất định phải chết!”

“Có đúng không?”

Sau một khắc, đạo đạo kim quang từ trong cơ thể cự long nở rộ, giống như mặt trời chói chang, trong nháy mắt đem cự long hòa tan,sau đó toàn bộ cung điện phế tích đều biến thành biển vàng, khí tượng ngàn vạn!

“Làm sao có thể?”

Vô Cực Thánh Giả khó có thể tin kêu lên.

Độc chướng tuyệt vực của hắn chính là kịch độc chi vật, có thể bỏ qua bất kỳ phòng ngự gì,cho dù là cường giả Thánh cảnh cũng phải cực kỳ kiêng kị, thế mà bị hòa tan?

Cùng lúc đó, Tần Giác chân đạp kim sắc, người khoác vạn trượng hào quang, ở trên cao nhìn xuống Vô Cực Thánh Giả, phảng

phất như thể thiên địa đều ở dưới chân hắn.

“Ngươi đến cùng là ai!”

Trong ấn tượng của Vô Cực Thánh Giả, Nam cảnh hắn không có cường giả cường đại như thế tồn tại mới đúng, chẳng lẽ trong thời gian hắn phong ấn bản thân, Nam cảnh lại xuất hiện một vị cường giả Thánh cảnh?

Tần Giác không nói gì, những nhân vật phản diện tại sao lại ưa thích hỏi vấn đề này, coi như biết thì sao? Còn không phải cũng chết.

Nghĩ như vậy, Tần Giác đưa tay ra lại là một quyền.

Ầm ầm!

Thiên địa lắc lư, Vô Cực Thánh Giả mặt to lần nữa tiêu tán, một quyền này so vừa rồi còn còn đáng sợ hơn, trực tiếp xuyên thủng một lỗ trong Vô Cực bí cảnh, trên mặt đất xuất hiện một đạo khe rãnh dài vạn mét , nhìn thấy mà giật mình.

“Ngu xuẩn, ta nói rồi, ngươi không giết chết được ta .”

Xung quanh lục khí rất nhanh lại ngưng tụ ra một Vô Cực Thánh Giả,linh hồn của hắn sớm đã cùng Vô Cực bí cảnh dung hợp, nói một cách khác, chỉ cần ở bên trong Vô Cực bí cảnh, thì không có người nào có thể giết chết hắn!

“Vậy nếu như ta đem Vô Cực bí cảnh này hủy đi?”

Tần Giác cười như không cười nói.

Liên tục hai quyền không có đánh chết đối phương, Tần Giác đã rõ ràng đối phương căn bản không phải thực thể, chỉ có phá hủy Vô Cực bí cảnh, mới có thể triệt để tiêu diệt.

Nghe vậy, Vô Cực Thánh Giả rốt cục cũng lộ ra một chút sợ

hãi.

“Ngươi muốn làm gì?”

Tần Giác không có trả lời, chỉ là vẫy tay,kim quang vốn bao trùm cung điện đột nhiên vặn vẹo, sau đó mang theo tất cả võ giả ở đây trốn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

“Không gian thần thông? Ngươi là cường giả Thánh cảnh?”

Vô Cực Thánh Giả thét to.

Tần Giác lơ đễnh, giơ tay lên một quyền đấm xuống đất.

Hắn tới đây vốn là chỉ là vì linh tửu mà thôi, hiện tại linh tửu đã có, còn thuận tiện có được Huyết Linh Quả, Tần Giác đã vừa lòng thỏa ý, về phần những vật khác bên trong Vô Cực bí cảnh, hắn căn bản không hứng thú,nếu phá hủy thì sẽ bị phá hủy.

Răng rắc!

Một quyền này rơi xuống, trên mặt đất lập tức xuất hiện lít nha lít nhít vết nứt, lấy Tần Giác làm trung tâm không ngừng lan tràn ra phía ngoài, cấp tốc trải rộng toàn bộ Vô Cực bí cảnh, chợt từ trong cái khe bắn ra đạo đạo kim quang, phóng lên tận trời.

“Không!”

Vô Cực Thánh Giả phát ra tuyệt vọng hò hét, hắn mưu đồ ngàn năm, sắp thành công phục sinh, tại sao có thể chết trong tay một tên tiểu tử!

Ầm ầm!!

…

Bên ngoài Hắc Sơn trấn,khi kim quang hiện lên, hơn nghìn người đột nhiên xuất hiện tại đây mà không có dấu hiệu báo

trước, những võ giả này chính là những người trước kia bị vây trong cung điện phế tích.

“Chuyện gì xảy ra? Chúng ta đang ở đâu?”

“Đó không phải là Hắc Sơn trấn sao? Chúng ta đã đi ra?”

“Hình như là vừa rồi người kia đã cứu chúng ta .”

“…”

Nửa ngày qua đi, những võ giả này rốt cục tỉnh táo lại, nhớ lại chuyện phát sinh bên trong Vô Cực bí cảnh.

“Chết tiệt, thì ra Vô Cực bí cảnh là một cái bẫy!”

“Cũng may là người kia đã cứu chúng ta ra ngoài,nếu không chỉ sợ chúng ta đã chết ở.”

“Thật không ngờ Vô Cực Thánh Giả là loại người này,ta thất vọng khi trước kia còn coi hắn là thần tượng .”

“???”

Ầm ầm!

Trên Hắc Sơn đột nhiên truyền đến tiếng động chói tai, đám người nhìn lại, liền thấy cửa vào Vô Cực bí cảnh đang điên cuồng co vào,không gian xung quanh nhanh chóng đổ sụp.

Thời khắc mọi người đang thất thần, một bóng người đang bay ra từ trong không gian sắp đóng lại, ngoại trừ Tần Giác ra thì còn có thể là ai?

“Cái này … Chẳng lẽ Vô Cực Thánh Giả bị hắn xử lý?”

“Ta nghĩ là hắn …”

“Thật kinh khủng!”

Đám người vô ý thức nuốt ngụm nước miếng, cảm thấy yết hầu hơi khô chát.

Tần Giác mắt nhìn võ giả phía dưới miệng không nói gì, thân hình trực tiếp biến mất tại chỗ, việc đã đến nước này, hắn đã không cần thiết lưu lại.

“…”

“Các ngươi có cảm thấy vừa rồi bóng lưng người kia giống cường giả bí ẩn lúc trước đã tiêu diệt Tử Linh tộc cùng yêu thú hay không?”

Một lúc sau,một vị võ giả đã từng tham gia trận chiến Tử Linh tộc và yêu thú thấp giọng nói.

“Ngươi nói như vậy, quả thật cũng có chút giống .”

“Đúng vậy, ngay cả khí chất cũng giống như đúc.”

Nếu như đối phương đúng là vị cường giả bí ẩn lúc trước tiêu diệt Tử Linh tộc cùng yêu thú, như vậy có thể giết chết Vô Cực Thánh Giả tựa hồ cũng không có gì kỳ quái.

Tóm lại vô luận như thế nào, bọn hắn xem như đã nhặt về một cái mạng.

“…”

“…”

“Đại sư huynh, người này đúng là bằng hữu ngươi?”

Lâm Nguyệt nháy nháy mắt, biểu lộ ngốc trệ hỏi.

“Ách …”

Thẩm Chí Văn yên lặng, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào, may mà hắn phản ứng nhanh, vội vàng tìm cái lý do:

“Hắn là bằng hữu mà ta quen biết trong một lần lịch luyện, ta không nghĩ tới hắn thế mà lợi hại như vậy .”

Nếu như hắn thừa nhận mình biết Tần Giác rất lợi hại, khẳng định sẽ dẫn tới vô số phiền phức, cho nên Thẩm Chí Văn cũng không có nói thật.

“Thì ra là thế .”

Lâm Nguyệt giật mình.

“May mà có hắn, nếu không chúng ta cũng phải chết ở Vô Cực bí cảnh .”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Đệ tử còn lại nhao nhao cảm khái.

“…”

Thẩm Chí Văn lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng lừa gạt thành công.

Chỉ có Tô Ngạn ánh mắt phức tạp, luôn cảm thấy Thẩm Chí Văn đang nói láo.

Một bên khác, Tần Giác đã dùng dịch dung thuật, hướng phía Huyền Ất Sơn bay đi, trong tay nắm lấy một đoàn lục quang.

“A a a! Thả ta ra!”

Bên trong lục quang truyền ra tiếng phẫn nộ gào thét, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của Vô Cực Thánh Giả.

“Ha ha, xém chút đã để ngươi trốn thoát.”

Tần Giác cười nhạt.

Lúc đầu hắn dự định trực tiếp bóp tan đoàn lục quang này, để Vô Cực Thánh Giả triệt để biến mất, nhưng suy nghĩ một chút, nếu như đem đoàn lục quang này giao cho Bạch Nghiệp, để hắn cầm lấy đi luyện đan,nói không chừng sẽ tốt hơn.

Một nguyên hồn cường giả Thánh cảnh,cho dù trình độ luyện đan của Bạch Nghiệp là rác rưởi, cũng hẳn là có thể luyện chế ra dáng đan dược?

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?”

Nhìn thấy Tần Giác nhếch miệng lên dáng tươi cười, Vô Cực Thánh Giả không khỏi rùng mình một cái, nội tâm dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành.

“Hắc hắc, yên tâm, rất nhanh ngươi sẽ biết .”

Chương 80: Bạch Nghiệp Luyện Đan

Huyền Ất Sơn, Nam cảnh.

“Hô, rốt cục cũng bắt được ngươi .”

Nhìn con ếch xanh trước mắt bị linh lực bao phủ, Bạch Nghiệp nhẹ nhàng thở ra .

Một tháng qua, bởi vì con ếch xanh này, Bạch Nghiệp đã bị không ít trưởng lão vây công, nếu không phải vì có tu vi thâm hậu, chỉ sợ đã bị đánh chết từ lâu.

“Ngày hôm qua lúc ta nhìn lén Chu trưởng lão, phát hiện hắn vậy mà mặc yếm của nữ nhân, ha ha ha .”

“Gần đây dạy học quá mệt mỏi, xem ra phải tìm thời gian xuống Vạn Phượng Lâu ở dưới núi thả lỏng một chút .”

Ếch xanh hình như không biết chính mình đang đứng giữa hiểm cảm, vẫn không ngừng lặp lại những câu nói đã nghe được trước đó, chính là hóa thân của một cái máy ghi âm.

“…”

Nếu như không phải vì con ếch xanh này, Bạch Nghiệp chỉ sợ cũng còn không biết trong sơn môn lại có nhiều thứ đặc sắc như vậy!

“Tông môn này sợ rằng cũng chỉ có một mình ta là người bình thường .”

Bạch Nghiệp thở dài .

“Ai, tuyệt đối không thể để cho bọn hắn biết con ếch xanh kia cùng chim bay đều là do người chưởng môn là ta đây làm ra, nếu không chẳng phải sẽ bị đánh hội đồng chết sao.”

Bạch Nghiệp: “…”

Con ếch xanh đáng chết này, tuyệt đối không thể giữ lại, nhất định phải triệt sản nó!

Ngay lúc Bạch Nghiệp chuẩn bị trực tiếp giết ếch xanh, Tần Giác bỗng nhiên từ bên ngoài đi vào .

“Sư huynh, ngươi nhìn thử đây là cái gì?

Bạch Nghiệp quay đầu nhìn lại, lập tức sững sờ:

“Nguyên hồn?”

“Đúng vậy .”

Tần Giác cười nói .

“Nguyên hồn của ai?”

Bạch Nghiệp nhíu mày, gần đây hắn là không có võ giả cao giai nào tìm chết mà nhỉ.

“Hình như gọi là cái gì mà Vô Cực Thánh Giả .”

Bạch Nghiệp: “???”

“Ngươi nói là Vô Cực Thánh Giả xôn xao gần đây kia hả?”

“Thì ra sư huynh cũng biết a .”

“Nói nhảm, mười ngày trước trên linh mạng đã có đăng rồi .”

Bạch Nghiệp nhếch miệng:

“Nói vậy, ngươi đã đi Vô Cực bí cảnh?”

Tin tức liên quan tới Vô Cực bí cảnh, thực ra Bạch Nghiệp đã biết từ lâu, nhưng mà hắn cũng không có ý định tham gia, mặc dù hắn là Thiên giai đỉnh phong, cũng hiếu kỳ với những thứ mới lạ, nhưng vì có thể sống lâu hơn chút, vẫn là ngoan ngoãn ở Huyền Ất Sơn là tốt nhất .

Cũng là theo ý nghĩ này, từ trước đến nay Huyền Ất Sơn mới không có mở rộng tông môn.

“Ừ, ta đi lấy thêm linh tửu .”

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, không che giấu chút nào nói .

“Vậy nguyên hồn này là chuyện gì hả? Vô Cực Thánh Giả không phải đã chết từ lâu rồi sao?”

“Không, Vô Cực Thánh Giả còn chưa chết, chỉ là nguyên hồn cùng Vô Cực bí cảnh hòa lại với nhau mà thôi .”

Tần Giác giải thích:

“Hắn muốn nuốt chửng những võ giả đi vào Vô Cực bí cảnh, nhờ đó mà phục sinh, cho nên ta liền đến Vô Cực bí cảnh phá hủy, không nghĩ tới hắn lại cưỡng ép rút nguyên hồn ra khỏi Vô Cực bí cảnh, thế là ta bắt hắn về .”

“Thú vị như vậy à?”

Bạch Nghiệp nghe say sưa ngon lành:

“Nhưng mà ngươi bắt hắn về đây làm gì?”

“Không phải lần trước ngươi muốn dùng nguyên hồn để luyện

chế đan dược sao? Đây chính là nguyên hồn của cường giả Thánh cảnh .”

Tần Giác cười nói .

Nghe vậy, Bạch Nghiệp lập tức hai mắt tỏa sáng:

“Ngươi bắt hắn cho ta luyện đan sao?”

“Ta đã phong ấn linh lực của hắn, lúc nào cũng có thể dùng.”

“Ha ha ha, đa tạ sư đệ .”

Bạch Nghiệp vui mừng, vừa muốn nhào lên ôm lấy Tần Giác, nhìn thấy Tần Giác giơ nắm đấm lên, lập tức xấu hổ dừng lại nói:

“Yên tâm đi sư đệ, ta nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng, cho ta một ngày, sau một ngày ta nhất định sẽ luyện chế ra được đan dược tuyệt thế!”

Câu nói này Bạch Nghiệp âm vang hữu lực, tràn ngập tự tin, người không biết còn tưởng rằng hắn thật sự là đại sư luyện đan.

“…”

Tần Giác im lặng liếc mắt, lời nói giống như vậy hắn không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, nhưng mà cho đến nay, Bạch Nghiệp vẫn không luyện chế ra được bất kỳ một viên đan dược bình thường nào cả.

“Cái gì? Các ngươi muốn đem ta luyện chế đan dược?!”

Nghe xong đối thoại của hai người, Vô Cực Thánh Giả bên trong lục quang sắc mặt đại biến, lập tức điên cuồng giãy dụa muốn chạy trốn, nhưng mà linh lực của hắn đã bị Tần Giác phong ấn.

Đừng nói Thiên giai, ngay cả võ giả Hoàng giai cũng đều đánh

không lại, lại làm sao có thể đào tẩu khỏi tay Bạch Nghiệp.

“Ngươi kêu đi, cho dù ngươi gọi rách cả cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu ngươi .”

Nhận lấy lục quang trong tay Tần Giác, Bạch Nghiệp lộ ra nụ cười cực kỳ tà ác, hai ngày trước lúc hắn lật xem thư tịch luyện đan, vừa hay học được một loại thủ pháp luyện đan mới, có thể thử trên nguyên hồn này một chút .

Nguyên hồn của cường giả Thánh cảnh, Bạch Nghiệp ngẫm lại đều có chút kích động .

Sau khi giao Vô Cực Thánh Giả cho Bạch Nghiệp, Tần Giác liền trở lại sườn đồi của mình, về phần Thẩm Chí Văn bên kia, Tần Giác căn bản không để trong lòng .

Hắn cùng Thẩm Chí Văn lại không quen, mà sau khi trải qua chuyện này, chỉ cần Thẩm Chí Văn đủ thông minh, sẽ không tới tìm hắn nữa, nếu không Tần Giác không ngại trực tiếp xóa đi linh trí của Thẩm Chí Văn.

Khi Tần Giác trở lại viện, thiếu nữ đã rời đi, sắc trời đã tối .

Lấy ra Huyết Linh Quả có được ở Vô Cực bí cảnh, Tần Giác đem một gốc trồng ở bên cạnh đá xanh, còn lại mấy cây thì trồng ở trong sân, mấy cây Huyết Linh Quả này đều là linh thực cấp bốn trở lên, vừa trồng xuống đất liền đâm rễ bám đất, đồng thời tản mát ra linh khí nhàn nhạt.

Có mấy cây linh thực này, tin chắc không lâu sau linh khí chung quanh sẽ càng thêm nồng đậm .

Chờ Tần Giác làm xong cái này, màn đêm đã đến, trăng bạc cong như lưỡi câu, treo ở chân trời, hết thảy đều lộ ra trạng thái tĩnh lặng .

Lúc đầu Tần Giác còn định cho Vân Tịch vài giọt linh tửu ngàn năm, nhưng nghĩ một chút, với tu vi hiện tại của Vân Tịch, căn bản là không có cách tiếp nhận linh khí ngàn năm ẩn chứa bên trong linh tửu, thế là chỉ đành từ bỏ .

“Tiểu Thanh, đã lâu không cùng ngươi tán gẫu .”

Tần Giác dựa vào tảng đá uống một hớp rượu, buồn bã nói .

Đá xanh: “…”

“Ách … Hình như cũng không có gì có thể nói, được rồi, tiếp tục uống rượu.”

Đá xanh:”…”

Ngay lúc Tần Giác uống say mèm, sắp ngủ, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang đinh tai nhức óc, toàn bộ Huyền Ất Sơn đều lắc lư kịch liệt.

Tần Giác mở to mắt, liền thấy phía đại điện bốc lên một đám khói đen, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Bạch Nghiệp lại nổ lô, bất quá lần này khói đen lại không hề biến thành đầu lâu .

Bất đắc dĩ thở dài, Tần Giác đứng dậy đi đến đại điện, muốn nhìn thử Bạch Nghiệp lại làm ra cái chuyện thiêu thân gì.

Chỉ thấy bên ngoài đại điện, Bạch Nghiệp sạch sẽ đứng ở nơi đó, toàn thân không dính chút bụi nào, hiển nhiên trước khi nổ lô hắn đã chạy ra ngoài rồi .

Thấy Tần Giác tới, Bạch Nghiệp sắc mặt hơi xấu hổ .

“Ngươi đừng nói với ta, cái lô vừa nổ kia, là nguyên hồn của Vô Cực Thánh Giả.”

“Ách … Đúng vậy.”

Tần Giác: “…”

Đã nói là cho ngươi thời gian một ngày thì tuyệt đối có thể luyện chế ra tuyệt thế đan dược mà? Lúc này còn chưa tới nửa ngày nữa mà?

“Nhưng mà trước khi nổ lô ta đã thành công ngưng đan, đồng thời lấy nó ra .”

Bạch Nghiệp mở bàn tay ra, bên trong quả nhiên là một viên đan dược màu xanh thẫm .

“Thứ này có thể ăn được sao?”

Tần Giác xạm mặt lại .

“Không biết .”

Bạch Nghiệp lắc đầu .

“…”

“Nhưng mà ta đã tìm được đối tượng thí nghiệm .”

Nói xong, Bạch Nghiệp mở bàn tay khác ra, phía trên đột nhiên có một con ếch xanh đang nằm sấp .

“…”

Chương 81: Tahm Kench

“Ngươi muốn bắt con ếch xanh này làm thí nghiệm?”

Tần Giác im lặng .

Đây chính là lấy nguyên hồn của một vị cường giả Thánh cảnh để luyện chế đan dược, quả thật là phung phí của trời .

“Nếu không ngươi thử đi?”

“Ngươi vẫn nên dùng con ếch xanh này làm thí nghiệm đi .”

“…”

Hít một hơi thật sâu, Bạch Nghiệp chân thành nói:

“Hừ, nhìn xem, lần này tuyệt đối sẽ không thất bại .”

Nói xong, Bạch Nghiệp bún tay, đan dược màu xanh thẫm lập tức bắn vào trong miệng ếch xanh, Bạch Nghiệp vội vàng vứt ếch xanh lên mặt đất, nhanh chóng lui lại .

Tần Giác: “…”

Ngươi khẩn trương như vậy làm gì?

Qua một nén nhang…

“Hình như không có gì thay đổi cả.”

Tần Giác cau mày nói .

“Chờ chút .”

Bạch Nghiệp gắt gao nhìn chằm chằm ếch xanh, nội tâm không ngừng hô to:

“Biến cho ta!”

Lại là qua một nén nhang, ếch xanh vẫn không có bất kỳ biến hóa nào .

“Ngươi có phải quên cho nguyên hồn vào luyện hay không?”

Tần Giác hoài nghi .

“Không thể nào, ta rõ ràng đã dung nhập nguyên hồn vào đan dược thành công rồi mà .”

Bạch Nghiệp thề thốt bác bỏ .

“Thôi ta vẫn nên về đi ngủ .”

Nhún vai, Tần Giác chuẩn bị tiếp tục về ngủ .

Đúng lúc này, chỉ nghe “Bành” một tiếng .

“Ha ha ha, thay đổi, thay đổi .”

Bạch Nghiệp hưng phấn hét lớn .

Tần Giác vội vàng quay đầu, liền thấy một tầng lục khí khuếch tán ra .

Rất nhanh,lục khí dần tiêu tán, lộ ra bóng dáng.

“Cái này …”

Tần Giác sửng sốt .

Giờ phút này ếch xanh trở nên cao hơn hai mét, đầu lưỡi rất dài, miệng đầy răng nhọn, dáng người cồng kềnh, nhìn qua buồn cười vô cùng.

Chỉ là … Sao quen quá vậy?

Đây không phải Tahm Kench trong trò chơi nào đó ở kiếp trước sao?

Mặc dù nguyên hình của Tahm Kench là cá nheo, nhưng này thì cũng quá giống đi!

Không cho Tần Giác kịp phản ứng, ếch xanh bỗng nhiên lè lưỡi, lè lưỡi nhanh chóng phóng tới Bạch Nghiệp ở bên cạnh, hình thành đạo tàn ảnh .

“Dừng lại, dừng lại!”

Trong nháy mắt, Bạch Nghiệp liền bị liếm đến nước bọt đầy người, chật vật không chịu nổi, nào còn bộ dáng tiên phong đạo cốt vừa rồi.

Nhưng mà ếch xanh cũng không có dừng lại, nhìn về phía Tần Giác .

Thấy thế, Tần Giác kinh hãi, vội vàng dùng linh lực giam nó lại .

“Sư huynh, ngươi luyện chế rốt cuộc là đan dược gì? Sao lại biến nó thành dạng này chứ.”

Tần Giác khóe mắt run rẩy .

“Ta cũng không biết .”

Bạch Nghiệp lắc đầu .

Hắn chỉ dựa theo kỹ thuật trong thư tịch luyện đan luyện chế mà thôi, về phần luyện chế thành cái gì, đều là thiên ý cả .

“…”

“Đáng chết, đống nước bọt này thật buồn nôn .”

Bạch Nghiệp thôi động linh lực, sau khi thanh tẩy sạch nước bọt dính trên người, đánh giá con ếch xanh trước mắt này:

“Mặc dù ngoại hình có chút kỳ quái, nhưng mà hình như nó đã đạt đến cấp bậc Thiên giai.”

Nghe vậy, Tần Giác lúc này mới để ý tới, con ếch xanh cực giống Tahm Kench này không ngờ đã là Thiên giai sơ kỳ .

Chỉ uống một viên thuốc, liền từ một con ếch xanh bình thường biến thành yêu thú Thiên giai, nên nói là do nguyên hồn của Vô Cực Thánh Giả quá lợi hại, hay là do trình độ luyện đan của Bạch Nghiệp quá lợi hại?

Quan trọng nhất là con ếch xanh này vậy mà không có bị no đến bạo thể!

“Chủ … nhân .”

Đúng lúc này, ếch xanh chậm rãi mở miệng, không còn giống trước đó chỉ có thể học theo lời nói của người khác.

“Chủ nhân? Ngươi gọi ta sao?”

Bạch Nghiệp sững sờ .

“Đúng vậy, chủ nhân .”

Ếch xanh nhẹ gật đầu .

“Ha ha ha, ta thành công rồi!”

Bạch Nghiệp vui mừng quá chừng, rốt cục mình cũng đã luyện chế thành công một viên đan dược bình thường, chỉ là nguyên hồn của cường giả Thánh cảnh có chút phế .

“Chờ đã, ngươi rốt cuộc là ai?”

Tần Giác cảnh giác nói.

Mọi người đều biết, yêu thú từ Địa giai trở lên.

Linh trí sẽ không khác với nhân loại lắm, nhưng con ếch xanh này lại khiến Tần Giác có cảm giác khác thường, bởi vậy Tần Giác không khỏi hoài nghi .

Dù sao viên đan dược mà nó ăn kia, thế nhưng là luyện chế từ nguyên hồn của Vô Cực Thánh Giả.

“Ta … Ta không biết .”

Ếch xanh lộ ra vẻ mặt mờ mịt, cho dù là ngữ khí hay là thần thái, đều không khác gì nhân loại.

“Đã như vậy, để ta đến thử đi .”

Tần Giác không nhiều lời, trực tiếp sử dụng linh thức tiến vào trong đầu ếch xanh.

Quả nhiên, Tần Giác thấy trong đầu ếch xanh có lượng lớn mảnh vỡ kí ức, nhưng mà những mảnh võ ký ức này đều rất mơ hồ, nhưng có thể khẳng định là những mảnh vỡ ký ức này đến từ Vô Cực Thánh Giả .

Xem ra lúc Bạch Nghiệp luyện đan cũng không có xóa sạch ý thức của Vô Cực Thánh Giả, nếu không cũng không có khả năng như vậy .

Mặc dù những ký ức này đã mơ hồ vô cùng, nhưng để cho an toàn, Tần Giác vẫn xóa sạch toàn bộ thân phận liên quan đến Vô Cực Thánh, để phòng một ngày nào đó ếch xanh đột nhiên thức tỉnh, biến thành Vô Cực Thánh Giả tiếp theo.

Làm một độc giả có thâm niên của tiểu thuyết mạng, nội dung

cốt truyện Tần Giác đã đọc không biết bao nhiêu, cẩn thận ngẫm lại vẫn không sai .

Lấy thực lực của Tần Giác, cho dù xóa đi ký ức, cũng sẽ không ảnh hưởng gì với ếch xanh.

“Làm sao vậy, sư đệ?”

Bạch Nghiệp khẩn trương hỏi .

“Không có gì, ta đã xóa đi những ký ước liên quan tới Vô Cực Thánh Giả trong đầu của nó, hiện tại nó chỉ là một con ếch xanh mới có linh trí mà thôi .”

Tần Giác thản nhiên nói:

“Đặt tên cho nó đi .”

“Tên? Đúng, hẳn là phải cho nó cái tên, nhưng mà nên gọi cái gì cho hay đây, tiểu Thanh? Ếch lớn?”

Bạch Nghiệp xoắn xuýt .

“Ta có cái tên cũng được, cực kỳ thích hợp nó .”

“Tên là gì?”

Bạch Nghiệp không thể chờ đợi được mà dò hỏi .

“

Tahm .”

“Tahm? Này có ý nghĩa gì?”

“Không có ý gì, chỉ thấy cực kỳ thích hợp với nó thôi .”

“Được, vậy sau này liền gọi nó là Tahm .”

Bạch Nghiệp cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao hắn là đặt tên cũng tệ lắm, với lại Tahm nghe cũng được .

“Tahm … Ta có tên rồi, cám ơn chủ nhân .”

Ếch xanh vui vẻ nói, chỉ là bề ngoài thực sự quá khó để cho người ta cảm thấy đáng yêu .

“Tahm, nghe đây, về sau không cho phép tùy tiện liếm người khác.”

Suy nghĩ một chút, Bạch Nghiệp ra lệnh .

“Vì sao?”

Tahm không hiểu.

“Không được là không được, nếu không ta sẽ luộc ngươi lên rồi ăn đó.”

Dường như nghe hiểu lời nói của Bạch Nghiệp, Tahm rùng mình một cái:

“Dạ, chủ nhân .”

Thấy Tahm không có ý phản bác, Tần Giác nhẹ nhàng thở ra, sau đó giải trừ linh lực giam cầm .

“Ha ha ha, không ngờ được Bạch Nghiệp ta cũng có thể có một yêu thú sủng vật cấp bậc Thiên giai, đáng tiếc, có hơi xấu xí .”

Bạch Nghiệp cười to nói .

Tahm: “…”

Không thèm để ý tên sư huynh không đáng tin này, Tần Giác xoay người lại tiếp tục ngủ, về phần con ếch xanh này, chỉ có Thiên giai sơ kỳ mà thôi, ở trước mặt Bạch Nghiệp căn bản không

hề có lực hoàn thủ, hoàn toàn không cần lo lắng .

Bất quá chuyện này ngược lại để Tần Giác nảy sinh ý nghĩ thu thú sủng, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì cảm thấy phiền phức, thế là từ bỏ .

Ngày hôm sau, Tần Giác tỉnh lại trên tảng đá, có lẽ là bên cạnh trồng linh thụ, nên không khí đều trở nên mát mẻ hơn nhiều, Tần Giác đầu tiên là rót cho Vân Tịch mấy giọt linh tửu, lại tùy tiện làm ít đồ ăn nhét đầy cái bao tử, sau đó nằm trên đá xanh uống rượu .

Không bao lâu, Lạc Vi Vi đã đến, nhìn thấy linh thụ được trồng ở bên cạnh đá xanh liền kinh ngạc:

“Đây là … Huyết Linh Quả?”

“Hả? Ngươi biết .”

Tần Giác có chút kinh ngạc .

“Đúng vậy, ta thấy trong cổ tịch, thế nhưng … Huyết Linh quả đã tuyệt tích rồi thì phải .”

Thiếu nữ chần chờ nói .

“Tuyệt tích?”

Tần Giác ngạc nhiên, hắn trước nay ở phương diện linh thực này không có nghiên cứu gì cả, cũng không biết cây Huyết Linh quả có giá trị, khó trách trước đó tên kia lại bởi vì cây này xém chút nữa liều mạng với hắn

Chương 82: Cả Hai Sư Đồ Đều Đáng Ghét Như Nhau

“Sư thúc từ nơi nào có được cây Huyết Linh quả này?”

Thiếu nữ tràn ngập hiếu kỳ .

“Ách … Nhặt được, đúng rồi, ngươi gần đây tu luyện sao rồi .”

Tần Giác không muốn nói đến chuyện này nữa, nếu không lại phải giải thích thật lâu, thôi thì không nói nữa .

“Ta đã ổn định ở Huyền giai sơ kỳ .”

Thiếu nữ cười nhẹ.

Chính nàng cũng không nghĩ tới, tốc độ tu luyện của mình lại nhanh đến vậy, nếu như không có gì ngoài ý muốn, nàng thậm chí có thể ngay lúc còn sống mà chạm đến Truyền kỳ .

Nhưng mà Tần Giác lại không nghĩ như vậy, thiếu nữ chính là Long Ngạo Thiên phiên bản nữ, đừng nói Truyền kỳ, ngay cả Đại thánh chỉ sợ cũng không có vấn đề gì .

“Ngươi tu luyện vẫn luôn là hấp thu thuần dương chi lực, linh khí vẫn hữu dụng với ngươi chứ?”

“Đương nhiên hữu dụng, bất quá hấp thu thuần dương chi lực sẽ nhanh hơn mà thôi .”

Gương mặt xinh đẹp của Lạc Vi Vi hơi hồng, nói tiếp:

“Cái này còn phải đa tạ sư thúc, nếu không ta cũng không có

khả năng tiến lên Huyền giai nhanh như vậy.”

Nếu như không phải Tần Giác cho phép nàng ở chỗ này tu luyện, chỉ sợ nàng hiện tại cao lắm chỉ là Hoàng giai hậu kỳ, dù sao, nơi này là nơi mỗi ngày hội tụ thuần dương chi lực nhiều nhất ở Huyền Ất Sơn, ở chỗ này tu luyện một ngày, không khác gì ở chỗ khác tu luyện nửa tháng .

Cộng thêm công pháp thiếu nữ tu luyện rất bá đạo, bây giờ mới chưa tới nửa năm đã bước vào Huyền giai .

“Thì ra là thế .”

Tần Giác như có điều suy nghĩ,bấm nhẹ tay một cái, trên cây Huyết Linh quả lập tức rớt xuống một quả, rơi vào trong tay của thiếu nữ.

“Trái này hẳn là có thể giúp ngươi tu luyện .”

“Cái này …”

Thiếu nữ khẽ nhếch miệng, đây chính là linh quả cấp bốn, dù là võ giả Thiên giai cũng sẽ trông thấy mà thèm, Tần Giác cứ vậy mà cho nàng?

Tần Giác sau đó lại hái một quả cho mình, nhét vào trong miệng.

“Chậc chậc, hương vị cũng hơi giống quả táo, nhưng mà hình như ngọt hơn .”

Tần Giác chậc lưỡi, đánh giá .

Thấy thế, thiếu nữ yên lặng thu hồi Huyết Linh quả, bắt đầu tu luyện .

Với tu vi hiện tại của nàng, cũng không có cách nào trong một lần duy nhất đã luyện hóa được Huyết Linh quả, chỉ đành tạm thời

bỏ vào trong túi trữ vật .

“Hẳn là đưa cho sư huynh hai quả, nói không chừng có thể giúp hắn đột phá, vừa hay giảm bớt cho ta không ít phiền phức .”

Hạ quyết tâm, Tần Giác quyết định lát nữa hái mấy trái Huyết Linh quả đưa cho Bạch Nghiệp, nếu như Bạch Nghiệp có thể thành công tiến giai Chí tôn, như vậy về sau coi như Huyền Ất Sơn có phiền toái gì cũng không cần hắn xuất thủ .

Dù sao, khu vực này Thiên giai đã là đỉnh phong, mà Chí tôn dù cho đặt ở Nam cảnh cũng được xưng tụng là cường giả, chỉ cần ba đại tông môn không nhúng tay vào, thì không có ai có thể làm gì được Huyền Ất Sơn .

Huống chi Bạch Nghiệp hiện tại có hai kiện Linh khí Chí tôn, đã có thể miễn cưỡng chống lại cường giả Chí tôn, chớ đừng nói chi là sau khi tiến giai Chí tôn .

…

Trấn Hắc Sơn

Bởi vì chuyện ngày hôm qua ở Vô Cực bí cảnh, nơi này vẫn cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều võ giả còn chưa rời đi, lại có thêm nhiều võ giả đến đây, dù sao tin tức vốn dĩ là Vô Cực bí cảnh nửa tháng sau mới mở ra, hiện tại sớm hơn một tháng, rất nhiều người vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra .

Thiên kiêu đến từ ba đại tông môn rời khỏi Vô Cực bí cảnh trước tiên là thông tri đến tông môn, mà giờ khắc này, ba vị tông chủ nhận được tin tức này đã đuổi tới, đứng lơ lửng trên không, quan sát đến ngọn núi màu đen trước mắt.

Phía dưới võ giả đứng lít nha lít nhít, đối với những tán tu như bọn họ mà nói, tông chủ ba đại tông môn chính là nhân vật trong truyền thuyết, thậm chí có không ít võ giả lấy bọn họ làm thần

tượng .

“Không gian bạo động ở nơi này đã biến mất, Vô Cực bí cảnh vậy mà bị phá hủy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Tông chủ Thiên Cơ Tông cau mày nói .

Diệp Vô Song lập tức tiến lên một bước, miêu tả kỹ càng những gì mà bọn hắn đã trải qua ở Vô Cực bí cảnh.

“Cái gì? Vô Cực Thánh Giả vậy mà chưa chết?”

Diệp Thanh vẻ mặt đại biến, nhìn hai vị tông chủ khác, sắc mặt đều có chút khó coi .

Trước đó lúc bọn hắn đến đây thăm dò lại hoàn toàn không phát hiện điểm ấy, may mà đám người Diệp Vô Song không có việc gì, nếu không hậu quả khó mà lường được .

“Đúng vậy phụ thân, Vô Cực Thánh Giả muốn thôn phệ chúng ta, sau đó phục sinh, nếu như không phải có vị bằng hữu của Thẩm Chí Văn kia xuất thủ, chỉ sợ là chúng ta đều phải chết trong Vô Cực bí cảnh .”

Diệp Thanh cung kính nói .

“Bằng hữu của Thẩm Chí Văn?”

Diệp Thanh sững sờ, nhìn về tông chủ Huyền Hoàng Tông ở bên cạnh:

“Nếu ta nhớ không lầm thì Thẩm Chí Văn hẳn là đồ đệ của ngươi đi?”

Tông chủ Huyền Hoàng Tông là một nam tử trung niên ngũ quan tuấn lãng, sau khi nghe được lời Diệp Thanh nói thì khẽ gật đầu:

“Đúng vậy, quả thật là đồ đệ của ta .”

Lúc này, cách đó không xa Thẩm Chí Văn trong lòng đã mắng hết mười tám đời tổ tông của Diệp Vô Song, nếu không phải có những người khác ở đây, chỉ sợ hắn đã xông đi lên đánh nhau với Diệp Vô Song từ lâu rồi .

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Chí Văn tiến lên phía trước nói:

“Ta chính là Thẩm Chí Văn .”

“A? Quả nhiên là một nhân tài, không hổ là Đại sư huynh của Huyền Hoàng Tông.”

Diệp Thanh tán thưởng .

Với tuổi tác cùng tu vi hiện tại của Thẩm Chí Văn, không hề nghi ngờ chính là thiên tài đỉnh cấp ở Nam cảnh, cho dù so với Song Tử Tinh của Thiên Cơ Tông, thì cũng chỉ có hơn chứ không kém, thậm chí lần trước sau khi được Tần Giác chỉ điểm qua, Thẩm Chí Văn rất có thể sẽ trở thành người đầu tiên tiến giai Chí tôn trong thế hệ tuổi trẻ.

“Tiểu Văn Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy Người kia thật sự là bằng hữu của ngươi sao?”

Nam tử tuấn lãng hỏi .

“…”

Ngươi có thể đừng gọi ta là Tiểu Văn Tử trước mặt nhiều người như vậy được không!

“Vâng.”

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Chí Văn cố nén xúc động muốn liều mạng với sư phụ nói:

“Hắn là ta một người bạn mà ta quen biết trong lần lịch luyện trước đó, nhưng ta cũng không biết hắn lại lợi hại như vậy .”

“Vậy ngươi biết hắn ở đâu sao?”

Trầm ngâm một lát, nam tử tuấn lãng lại hỏi .

“Không biết .”

Thẩm Chí Văn lắc đầu, thần sắc như thường:

“Nhưng mà ta hoài nghi hắn rất có thể là vị cường giả bí ẩn lúc đầu tiêu diệt Tử Linh tộc cùng yêu thú ở bình nguyên kia .”

Lời vừa nói ra, ba vị tông chủ đều là sửng sốt, nếu quả thật là vị cường giả bí ẩn kia, như vậy cũng không cần hỏi tới .

Dù sao, người ta đã đặc biệt nói qua, tuyệt đối không nên quấy rầy hắn .

Nghĩ như vậy, tựa hồ cũng chỉ có vị cường giả bí ẩn kia mới có thể phá hủy Vô Cực bí cảnh, giết chết Vô Cực Thánh Giả.

“Xem ra vị tiền bối này đã cứu chúng ta hai lần . “

Diệp Thanh cảm khái .

Lần trước, Tần Giác ngăn cơn sóng dữ, tiêu diệt Tử Linh tộc cùng đại quân yêu thú, cứu vớt Nam cảnh, lần này là cứu vớt thế hệ võ giả trẻ tuổi của Nam cảnh.

Nếu những võ gải trẻ tuổi này toàn bộ vẫn lạc tại Vô Cực bí cảnh, như vậy đối với ba đại tông môn mà nói, chính là đả kích trầm trọng, thậm chí trăm năm sau đó, Nam cảnh sẽ xuất hiện tình huống đứt gãy, rất nhiều thế lực rất có thể bởi vì thế mà dần dần xuống dốc .

“Nghĩ không ra Vô Cực Thánh Giả lại là loại người này .”

Nam tử tuấn lãng thở dài:

“Lần sau lại gặp phải loại chuyện này, ta nghĩ chúng ta vẫn nên cẩn thận hơn nữa .”

“Đúng vậy, là do chúng ta chủ quan .”

May mà lần này không có tạo thành thương vong quá lớn, nếu không hậu quả khó mà lường được .

“Các ngươi ở trong Vô Cực bí cảnh thu hoạch thế nào?”

Đây là chuyện mà Diệp Thanh để ý nhất .

“Phụ thân, ta với Vô Nguyên mỗi người đạt được một kiện Linh khí Chí tôn.”

Nói xong, Diệp Vô Song từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một kiện linh khí, là cự phủ có ngoại hình thô kệch, nhìn qua dữ tợn vô cùng, tản ra sát khí .

Diệp Vô Nguyên cũng lấy ra một kiện linh khí, là thanh trường kiếm .

Thấy thế, Thẩm Chí Văn cũng lấy ra một kiện Linh khí Chí tôn, chỉ có Phong Trạch xấu hổ đứng ở nơi đó, cuối cùng hung hăng trừng Thẩm Chí Văn một cái.

Bất quá hắn cũng không có nói ra chuyện Tô Ngạn đạt được hai kiện Linh khí Chí tôn.

“Ha ha ha, lão Sở, xem ra chỉ có đồ đệ của ngươi không có đạt được thứ gì hết.”

Nam tử tuấn lãng tử cười to nói .

Phong Trạch: “…”

Quả nhiên có đồ đệ bại hoại thì có sư phụ bẩn bựa!

Cả hai sư đồ đều đáng ghét như nhau!

Chương 83: Ta Muốn Cùng Nó Quyết Đấu

Cách chuyện ở Vô Cực bí cảnh đã qua nửa tháng, võ giả tụ tập ở phụ cận đã dần dần tán đi, Tần Giác thu hồi bình chướng có thể ngăn cản võ giả Thiên giai trở lên tới gần.

Chuyến Vô Cực bí cảnh lần này mặc dù không có tạo thành thương vong quá lớn, nhưng đối với Doãn gia cùng Chu gia mà nói, lại chính là tổn thất nặng nề .

Nhất là Doãn gia, thế hệ trẻ tuổi cùng thủ lĩnh vẫn lạc, về sau có thể lại sinh ra cường giả Chí tôn cũng là vấn đề .

So ra thì Chu gia mặc dù đã vẫn lạc mấy vị trưởng lão cao giai, nhưng cũng không có dao động căn cơ, chỉ cần Chu Nguyên trưởng thành, vẫn có thể ổn định địa vị của mình trong sáu đại gia tộc .

Đáng nhắc tới là, bởi vì ba đại tông môn cùng Phong Lôi Tông không có nhúng tay, nửa tháng này sáu đại gia tộc đã đạt thành hiệp nghị, chia Diêu Quang thành.

Tài nguyên tu luyện xung quanh Diêu Quang thành cực kỳ phong phú, lại có Ngụy gia kinh doanh mấy trăm năm, dù là bị sáu đại gia tộc chia chát, vẫn màu mỡ vô cùng .

Nhưng mà Tần Giác cũng không hề để ý, dù sao cũng không có liên quan gì tới Huyền Ất Sơn.

Huyền Ất Sơn, đại điện

“Sư huynh, ngươi làm sao còn chưa đột phá?”

Nửa tháng nay, Bạch Nghiệp đã ăn năm quả Huyết Linh, nhưng vẫn không có dấu hiệu muốn đột phá, khiến Tần Giác cũng nghẹn họng.

“Ngươi hiểu cái gì, ta mặc dù đã đạt tới Thiên giai đỉnh phong, nhưng còn chưa tới viên mãn, nhưng mà yên tâm, hai tháng sau ta nhất định đột phá, với lại tuyệt đối sẽ không thất bại .”

Bạch Nghiệp nhếch miệng, ngôn từ chuẩn xác nói .

Tần Giác: “…”

Câu nói này sao nghe quen quá vậy?

Hình như là câu mà mỗi lần luyện đan Bạch Nghiệp đều nói.

Trên thực tế, lần này Bạch Nghiệp quả thực không có nói bậy, hắn đã dừng lại ở thiên giai đỉnh phong nhiều năm, sở dĩ vẫn chưa có đột phá, là bởi vì vẫn luôn áp chế .

Mọi người đều biết, ngoại trừ kiếm tu thì lúc mới bắt đầu nhất định phải đánh bóng tốt cơ sở bên ngoài, còn với một võ giả mà nói, trọng yếu nhất chính là tiến giai Chí tôn cảnh.

Chỉ có bước vào Chí tôn cảnh, mới có thể xem như một vị cường giả chân chính, nếu không thì sáu đại gia tộc cũng không có khả năng có thế lực khổng lồ như thế.

Cho nên trước khi tiến giai Chí tôn cảnh, Bạch Nghiệp muốn mình tu luyện tới viên mãn mới thôi, như thế một khi đột phá, cho dù chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ, trong cùng một cảnh giới, cũng chính là tồn tại không thể khinh thường được.

Rất nhiều võ giả bởi vì lúc tiến giai Chí tôn cảnh quá nôn nóng, dẫn đến linh lực không đầy đủ, ảnh hưởng tới căn cơ .

Như thế có lẽ sẽ trở thành cường giả Chí tôn, nhưng Truyền kỳ

cảnh thì cũng không cần nghĩ tới nữa.

Mục tiêu của Bạch Nghiệp cũng không chỉ là Chí tôn cảnh, cho nên hắn đương nhiên sẽ không tùy tiện đột phá .

“Đúng vậy, mấy ngày nữa ta phải đi tham gia tiệc rượu ở Diêu Quang thành, có thể phải rời đi một đoạn thời gian .”

Suy nghĩ một chút, Bạch Nghiệp vẫn nói chuyện này cho Tần Giác, mặc dù Tần Giác có thể vốn dĩ chẳng quan tâm .

“Tiệc rượu? Tiệc rượu gì?”

Tần Giác nhao nhao .

“Sáu đại gia tộc tiếp quản Diêu Quang thành ngươi hẳn đã phải biết đi .”

Tần Giác nhẹ gật đầu, điều này hắn biết .

“Bọn hắn hiện tại mời tất cả các thể lực ở vạn dặm xung quanh Diêu Quang thành đến tham gia tiệc rượu, bao gồm cả Huyền Ất Sơn .”

Bạch Nghiệp thở dài .

“Có nguy hiểm gì hay không?”

Tần Giác nhíu mày .

“Chỉ là gặp mặt nhau một cái, biết nhau một lần mà thôi, có thể có nguy hiểm gì chứ.”

Bạch Nghiệp không sao nói:

“Đến lúc đó ta sẽ cầm theo Linh khí Chí tôn còn có Tahm cùng đi, coi như sáu đại gia tộc thật sự có ý nghĩ gì kia, ta cũng có thể trốn thoát .”

Thân là chưởng môn Huyền Ất Sơn, Bạch Nghiệp đã sớm quen thuộc với những loại hoạt động này rồi, huống chi sáu đại gia tộc vừa mới tiếp quản Diêu Quang thành, cái gọi là tiệc rượu bất quá chỉ là hình thức thôi .

“Được thôi.”

Tần Giác bất đắc dĩ .

Với thực lực bây giờ của Bạch Nghiệp, lại thêm hai kiện Linh khí Chí tôn, chỉ cần không phải bị ba vị cường giả cấp bậc Chí tôn trở lên vây công, quả thực không có ai có thể làm gì hắn được.

“Cứu mạng a!”

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm tê tâm phế liệt, làm cho người ta không rét mà run .

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tần Giác: “…”

Này là chuyện gì vậy?

“Dừng tay cho ta!”

Bạch Nghiệp lập tức lên tiếng ngăn lại .

“Chủ nhân …”

Nhìn thấy Bạch Nghiệp, Tahm vội vàng thu lại đầu lưỡi, lộ ra dáng vẻ e ngại.

“Không phải nói không cho ngươi tùy tiện liếm người sao? Nếu có lần sau ta liền luộc ngươi rồi ăn đó!”

Bạch Nghiệp lạnh lùng nói .

Tahm chột dạ cúi đầu xuống, không dám nói lời nào .

“Sư phụ, trong nửa tháng này đây là lần thứ mười người nói vậy rồi đó.”

Trương Kỷ Trần khóc không ra nước mắt, hu hu hu, nhìn khắp Huyền Ất Sơn, hẳn là không ai xui xẻo hơn hắn đi .

Bạch Nghiệp: “…”

Bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên xấu đi.

“Kỷ Trần , ngươi gần đây tu luyện có vấn đề gì không, vi sư có thể chỉ dẫn giúp ngươi.”

Này này này, ngươi có thể đừng đổi chủ đề có được hay không!

“Không có!”

Trương Kỷ Trần lau nước bọt ở ngực, chỉ vào

Tahm gầm thét lên:

“Ta muốn cùng nó quyết đấu!”

“…”

“Ngươi xác định?”

Bạch Nghiệp lộ vẻ quái dị .

“Xác định!”

Trương Kỷ Trần chắc chắn nói .

“Được, ta đồng ý .”

Bạch Nghiệp nhếch miệng cười một tiếng .

Hắn đang định thử một chút năng lực thực chiến của Tahm, không ngờ lập tức người liền đưa tới cửa, đáng tiếc Trương Kỷ Trần chỉ là Địa giai, nếu không thì hắn là sẽ tốt hơn .

Nếu để cho Trương Kỷ Trần biết nội tâm của Bạch Nghiệp giờ phút này đang nghĩ gì, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào .

“Tahm, nhớ hạ thủ nhẹ chút .”

Bạch Nghiệp dùng linh lực truyền âm nói .

Dù thế nào đi nữa thì Trương Kỷ Trần cũng là đồ đệ của hắn, vẫn phải chiếu cố một chút .

Tần Giác xạm mặt lại, không nghĩ tới Trương Kỷ Trần thế mà sẽ khiêu chiến Tahm, một tên là Thiên giai, một tên là Địa giai, không cần nghĩ cũng biết lát nữa Trương Kỷ Trần sẽ có kết cục gì .

“Vâng, chủ nhân .”

Trong miệng Tahm còn lưu lại nước bọt sền sệt, dáng vẻ không thể chờ đợi được.

“Bắt đầu đi .”

Bạch Nghiệp cánh tay vung lên, tuyên bố bắt đầu .

“Chờ đã!”

Trương Kỷ Trần bỗng nhiên đánh gãy lời của Bạch Nghiệp .

“Còn chuyện gì nữa?”

“Có thể bảo nó đừng công kích chỗ đó được không?”

“Chỗ đó là chỗ nào?”

“Chính là chỗ đó đó!”

Trương Kỷ Trần sắc mặt trướng đến đỏ rực.

“Ừm, ta hiểu được .”

Bạch Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ:

“Tahm, lát nữa không được liếm ngực hắn.”

“Sao vậy, chủ nhân?”

Tahm rất phiền muộn .

“Bảo ngươi không được liếm thì không được liếm .

“Vâng, chủ nhân .”

Tahm không dám trái lệnh.

Lời còn chưa dứt, Trương Kỷ Trần đột nhiên vọt lên, quả thật là dẫn đầu làm khó dễ!

“Đại Thần Cơ Bá Quyền!”

Trương Kỷ Trần trực tiếp sử dụng tuyệt chiêu, đây là Thần Cơ Bá Quyền bản thăng cấp, thuộc về võ kỹ Địa giai, linh lực của người sử dụng có thể trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần, đánh ra bạo kích!

Đối mặt với công kích của Trương Kỷ Trần, Tahm không tránh né, đầu lưỡi cuốn một cái, dễ dàng hoá giải một quyền này .

“Sao có thể được chứ?”

Không để cho Trương Kỷ Trần kịp phản ứng, chỉ thấy cúc hoa bỗng nhiên truyền đến cảm giác ấm áp, Tahm đúng là đang liếm mông của hắn!

Có lầm hay không!

Chỗ này còn không tha nữa hả!

“A a a! Ta muốn giết ngươi!”

Chương 84: Hôm Nay Cả Gió Cũng Rất Ồn Ào Náo Nhiệt Ha

” Ta muốn giết ngươi!”

Trương Kỷ Trần giống như điên lên, trong nháy mắt bộc phát ra tất cả linh lực, muốn phải bắt cho được đầu lưỡi của Tahm.

Nhưng mà đầu lưỡi của Tahm linh hoạt vô cùng, cho dù Trương Kỷ Trần giãy giụa thế nào, cuối cùng cũng bị liếm đến mông, căn bản không hề có lực hoàn thủ .

Trong chớp mắt, cả cái quần của Trương Kỷ Trần đều bị liếm ướt, nhìn qua cay mắt vô cùng.

Trương Kỷ Trần sắp sụp đổ, sư phụ rốt cuộc là từ chỗ nào có được con ếch xanh biến thái này chứ, vì sao lại thích liếm người khác như vậy? Với lại chuyên chọn nơi kỳ quái?

“Ta liều mạng với ngươi!”

Phẫn nộ Trương Kỷ Trần đem tất cả linh lực đều tụ tập tại hạ thể, sau đó ngay lúc đầu lưỡi của Tahm sắp liếm đến mông hắn, liền chuyển hóa thành hỏa diễm phun ra ngoài!

Phốc!

Chỉ thấy một đoàn hỏa diễm từ trong mông Trương Kỷ Trần lập tức phun ra ngoài, trong nháy mắt đẩy hắn bay về phía trước!

Đáng thương là Trương Kỷ Trần căn bản không nghĩ tới dòng linh lực này lại có lực trùng kích lớn như vậy, không thể khống chế ,cả người liền từ không trung rơi xuống, đầu cắm xuống đất,

giống như một cây thương .

May mà hắn cố gắng không có uổng phí, mặc dù phương pháp này nhìn buồn cười, nhưng lại thành công đối phó với đầu lưỡi của Tahm, thấy Tahm trên nhảy dưới tránh, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mắt thấy cảnh tượng này, Bạch Nghiệp cùng Tần Giác đều trợn mắt hốc mồm, còn có thể như vậy được à?

Rất nhanh, Trương Kỷ Trần rút mình ra khỏi lòng đất, đầy bụi đất cười to nói:

“Ha ha ha, đáng đời!”

Tahm giận dữ, phóng về phía Trương Kỷ Trần, thấy thế, Bạch Nghiệp liền vội vươn tay ngăn cản:

“Được rồi, chiến đấu đến đây là kết thúc .”

Trương Kỷ Trần rõ ràng không phải là đối thủ của Tahm, dù sao chênh lệch ở cả hai vẫn bày ra kia, tiếp tục đánh cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì .

Cho dù Tahm cực kỳ tức giận, nhưng lại không dám làm trái ý Bạch Nghiệp, chỉ có thể ngoan ngoãn dừng lại .

“Đây là lần cuối cùng, về sau tuyệt đối không thể tùy tiện liếm người khác, rõ chưa?”

Bạch Nghiệp nghiêm túc nói .

“Dạ, chủ nhân .” Tahm không tình nguyện nhẹ gật đầu .

Cùng lúc đó, Trương Kỷ Trần cũng đã ý thức được, con ếch xanh biến thái này vậy mà là yêu thú Thiên giai!

“Ngay cả một con ếch xanh còn mạnh hơn cả ta, không được,

ta phải cố gắng tu luyện!”

Trương Kỷ Trần trong mắt dấy lên liệt hỏa hừng hực, rồi sẽ có một ngày, hắn muốn những khuất nhục đã nhận được hôm nay, về sau phải trả lại cho con ếch xanh này gấp mười gấp trăm lần!

Nghĩ tới đây, Trương Kỷ Trần trực tiếp quay người rời đi, chuẩn bị đi trở về bế quan tu luyện .

“Ai, xem ra chuyện này đả kích hắn rất nặng .”

Bạch Nghiệp thở dài .

Tần Giác: “…”

Nói nhảm, đả kích không lớn mới là lạ, nếu đổi lại là ngươi thì sao!

“Được rồi, mặc kệ, ta đi luyện chế đan dược, qua hai ngày nữa lúc tham gia tiệc rượu ở Diêu Quang thành, có thể làm thành lễ vật đưa cho thủ lĩnh của những môn phái khác.”

Tần Giác: “???”

Ngươi xác định làm vậy sẽ không bị đánh chết?

Bạch Nghiệp đương nhiên không tự mình hiểu lấy được, từ sau khi dùng nguyên hồn của Vô Cực Thánh Giả luyện chế ra một viên thuốc, lòng tin của Bạch Nghiệp liền tăng lên rất nhiều, nghiễm nhiên đã đem mình trở thành luyện đan đại sư .

“Sư đệ, ngươi có rảnh cũng nên học một ít thuật luyện đan, chỉ có luyện đan, mới là thứ lãng mạn ở nam nhân.”

Bạch Nghiệp tình ý sâu xa nói:

“Có ta dạy cho ngươi, tin tưởng không bao lâu, ngươi cũng sẽ lợi hại giống sư huynh vậy.”

Tần Giác: "…"

Nếu như lợi hại giống cái kia thì bỏ đi …

Đêm hôm ấy, Tần Giác lần nữa bị tiếng bạo tạc đinh tai nhức óc đánh thức, bất quá hắn đã thành thói quen, trực tiếp bày bố thêm bình chướng ở bên ngoài đại điện, sau đó ngủ tiếp .

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, liền vang lên tiếng đập cửa kịch liệt.

"Ai vậy?"

Tần Giác duỗi lưng một cái, mơ mơ màng màng mở mắt, đi vào trong sân mở cửa .

"Sư thúc, việc lớn không hay rồi!"

Võ Anh vẻ mặt lo lắng nói .

Trước khi có chuyện gì cơ bản cũng đều là Trương Kỷ Trần đến thông tri cho Tần Giác, nhưng bây giờ bởi vì Trương Kỷ Trần đang bế quan tu luyện, cho nên đổi thành Võ Anh .

"Sao vậy?"

Tần Giác khẽ nhíu mày .

"Sư phụ bị bạo tạc trọng thương, bị vây khốn ở trong đại điện ra không được!"

"Cái gì?"

Tần Giác sững sờ, còn cho là mình nghe lầm, nhưng lập tức liền nhớ tới bản thân tối hôm qua hình như bố trí bình phong bên ngoài đại điện.

Chẳng lẽ là bởi vì thứ này?

Không kịp nghĩ nhiều, hai người rất nhanh đã tới bên ngoài đại điện, chỉ thấy đại điện vốn dĩ rất to lớn giờ phút này đã sụp đổ hơn phân nửa, khói đen cuồn cuộn, nơi nào còn bộ dáng Tiên cung trước đó .

Càng quỷ dị hơn là, đám khói đen này tựa hồ không bay ra được phạm vi đại điện, chỉ có thể ở lơ lững ở gần đó, hình thành một cái đầu lâu đáng sợ.

Mà Bạch Nghiệp quần áo tả tơi ngồi dưới đất, mặt không biểu tình, giống như mới từ mỏ than chạy đến, khí tức uể oải suy sụp, cực kỳ thê thảm .

Nhìn thấy Tần Giác, Bạch Nghiệp vốn dĩ trong mắt có u quang đột nhiên bắn ra ánh sáng mãnh liệt, phối hợp thêm gương mặt đen kịt của hắn, vẻ mặt buồn cười vô cùng.

“Sư đệ! Ngươi rốt cuộc đã đến!”

Bạch Nghiệp hưng phấn hét lớn, lập tức đứng dậy muốn xông tới, kết quả đụng đầu vào vách tường vô hình, đau răng nhếch miệng .

“Sư huynh, ngươi sao rồi?”

Tần Giác phất tay thu hồi bình chướng, vẻ mặt mờ mịt nói .

“…”

“Nói! Có phải là ngươi giở trò quỷ hay không?”

Nhận thấy bình chướng trước mặt biến mất, Bạch Nghiệp cắn răng chất vấn .

Hắn không phải là đồ ngốc, làm sao có thể nghĩ hoài mà không rõ chuyện gì đã xảy ra chứ, huống chi toàn bộ Huyền Ất Sơn cũng chỉ có Tần Giác mới có thể làm được điều này .

“Hả? Sư huynh ngươi đang nói cái gì vậy, ta nghe không hiểu .”

Tần Giác vẫn một mặt vô tội như cũ.

Bạch Nghiệp: “…”

Lúc này hắn rốt cục cảm nhận được tâm tình của Trương Kỳ Trần tối hôm qua, nếu như không phải đánh không lại, chỉ sợ hắn đã xông lên liều mạng với Tần Giác từ lâu .

“Ai .”

Thở dài, Bạch Nghiệp ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra vẻ mặt u buồn.

Hôm nay cả gió cũng rất ồn ào náo nhiệt a…

“Sư huynh, ngươi sao vậy?”

Tần Giác lại hỏi một lần nữa .

“…”

Trầm mặc nửa ngày, Bạch Nghiệp buồn bã nói:

“Tối hôm qua lúc ta đang luyện đan, linh lực đột nhiên mất khống chế, bởi vì nguyên nhân dược tài đặc thù, một khi bị bạo tạc, sẽ sinh ra lực trùng kích lớn vô cùng, cho nên ta dự định trước thời khắc nổ lô, đem nó ném ra khỏi Huyền Ất Sơn .”

“Thế là ta ôm đan lô chuẩn bị ra ngoài .”

Nói đến đây, ngón tay Bạch Nghiệp run nhè nhẹ:

“Sau đó ta phát hiện, ta không ra được …”

Tần Giác: “…”

“Ta thử đủ loại phương pháp, nhưng đều không được …”

“Bởi vì không gian nhỏ hẹp, cho nên lúc nổ lô linh khí chung quang bị dao động, với lại khi bạo tạc còn bị bình chướng ngăn chặn không cách nào tản ra, chỉ có thể oang tạc liên tục nơi này .”

“Hiện tại, ngươi hiểu rồi chứ?”

“…”

Nghe xong lời giải thích của Bạch Nghiệp, Tần Giác không biết trả lời ra sao, hắn không nghĩ tới mình chỉ thuận tay bố thêm bình chướng, thế mà sẽ xảy ra nhiều phản ứng dây chuyền như vậy, có thể nghĩ thử tối hôm qua Bạch Nghiệp lúc phát hiện chính mình không ra được thì tuyệt vọng cỡ nào.

May mà Bạch Nghiệp tu vi thâm hậu, đã đạt tới Thiên giai đỉnh phong, nếu không chỉ sợ ngay cả cặn cũng không còn.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, Bạch Nghiệp sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, sau đó lần nữa ngẩng đầu nhìn trời, tràn ngập u buồn .

Không biết là đang tự hỏi nhân sinh, hay là đang hoài nghi nhân sinh .

Chương 85: Sư Tỷ, Người Này Rất Đẹp Trai

Bởi vì Bạch Nghiệp bị trọng thương, dẫn đến không có cách nào có thể tham gia tiệc rượu ở Diêu Quang thành vào hai ngày sau, cuối cùng chỉ có thể nhờ Tần Giác thay hắn tham gia .

Cho dù rất không tình nguyện, nhưng Tần Giác cũng không còn cách nào khác .

Ai bảo chuyện này là do hắn khởi xướng.

Trước khi đi, Tần Giác cố ý chào hỏi Lạc Vi Vi cùng Vân Tịch, nhất là Vân Tịch,bây giờ đã trở thành linh thảo cấp hai, dù là võ giả Địa giai thấy cũng phải thèm .

Để cho an toàn, Tần Giác thiết kế một đạo cấm chế ở sườn đồi, phòng ngừa có người nhân lúc hắn rời đi mà gây bất lợi cho Vân Tịch .

Đạo cấm chế này cho dù là Đại thánh, cũng không phá được.

“Đây là thẻ bài mà bọn hắn cho ta, cầm cái này đi vào Diêu Quang thành, sẽ có người dẫn ngươi đến nơi chỉ định, nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để cho Huyền Ất Sơn chúng ta mất mặt .”

Bạch Nghiệp sắc mặt tái nhợt, từ trong ngực lấy ra ngọc bài, giao cho Tần Giác .

Kỳ thật với tu vi của Tần Giác, hoàn toàn có thể làm cho thương thế của Bạch Nghiệp trong nháy mắt khỏi hẳn, nhưng Bạch Nghiệp lại sống chết không đồng ý, tuyên bố đây là thời cơ để hắn đột phá sớm, nhất định phải nắm chắc .

Tần Giác bất đắc dĩ, chỉ có thể từ bỏ .

Nhận lấy ngọc bài, Tần Giác thở dài:

“Ta có thể đồng ý thay ngươi đi tham gia tiệc rượu ở Diêu Quang thành, nhưng là tại sao phải mang nó theo?”

‘Nó’ trong miệng Tần Giác chính là Tahm đang đứng bên cạnh le đầu lưỡi,giống như kẻ ngốc.

“Ta muốn cho nó thấy việc đời .”

Bạch Nghiệp lời lẽ khảng khái nói:

“Huống chi nó hiện tại là yêu thú, ở chỗ này lâu sẽ điên mất, ngẫu nhiên ra ngoài thư giãn một chút cũng tốt.”

Tần Giác: “…”

Đây là lý do gì?

“Ai, sớm biết thì đã thiết kế phạm vi bao phủ của bình chướng nhỏ đi chút .”

“Ngươi nói cái gì?”

“Không, không có gì, chúng ta đi .”

Nói xong, Tần Giác trực tiếp thi triển thần thông thuần di, cùng Tahm biến mất tại chỗ .

“Làm gì gấp gáp như vậy, đan dược ta luyện chế còn chưa mang theo mà .”

…

Nam cảnh, Diêu Quang thành

Đã từng là một trong bảy đại gia tộc, tổng bộ của Ngụy gia,

Diêu Quang thành cực kỳ phồn hoa, với lại tụ tập rất nhiều võ giả.

Ở thế giới mạnh được yếu thua này, thường thì nơi tập trung nhiều võ giả là đại biểu cho nơi đó có nhiều tài nguyên tu luyện cùng cơ duyên, Diêu Quang thành đương nhiên cũng không ngoại lệ .

Nhất là sau khi Ngụy gia bị hủy diệt, không biết có bao nhiêu thế lực chạy đến như vịt, chèn phá cúi đầu muốn kiếm một chén canh, có thể nói là gió nổi mây phun, thẳng đến đoạn thời gian trước khi sáu đại gia tộc nhúng tay vào, mới dần dần lắng lại .

Mọi người đều biết, bởi vì trước đó không lâu là chiến tranh ở bình nguyên, sáu đại gia tộc tổn thất nặng nề, trong đó Vân gia, Vương gia cùng Hồ gia riêng phần mình đã mất đi một vị cường giả Chí tôn, cho dù Thiên Cơ Tông đã bồi thường cho bọn hắn không ít, nhưng vẫn chỉ là là hạt cát trong sa mạc .

Cho nên bây giờ đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất là tài nguyên tu luyện, đây cũng là nguyên nhân mà sáu đại gia tộc từ phía sau màn, trực tiếp đi lên đài.

Ai có thể tranh đoạt càng nhiều tài nguyên của Diêu Quang thành, người đó liền có thể trở thành tổn hại lớn nhất.

Trải qua một phen tranh đấu kịch liệt, cuối cùng sáu đại gia tộc đạt thành hiệp nghị, Doãn gia, Yến gia, Chu gia phân ra chiếm giữ hai thành, mà Vân gia, Vương gia cùng Hồ gia chiếm giữ một thành .

Về phần một thành còn lại kia, thì để lại cho các thế lực khác ở Diêu Quang thành, dù sao ở Diêu Quang thành ngoại trừ Ngụy gia trước đó, còn có rất nhiều thế lực võ đạo khác.

Mặc dù cũng nằm trong sáu đại gia tộc, nhưng Vân gia, Vương gia cùng Hồ gia bởi vì mất đi một vị cường giả Chí tôn, cũng chỉ có

thể bị ép mà lựa chọn đồng ý .

Về phần tiệc rượu lần này, kỳ thật chỉ để cho cường giả của sáu đại gia tộc đóng quân ở Diêu Quang thành nhận thức ít nhiều về các thế lực vạn dặm xung quang mà thôi, sau đó cùng tạo ra một xã hội võ đạo thịnh vượng, dân chủ, văn minh, hài hòa ….

Ở trước mặt sáu đại gia tộc, những thế lực võ đạo này chỉ là tọa trấn một phương bình thường thôi, giống như thổ hoàng đế của thế lực nhỏ tự nhiên không dám vi phạm, sau khi được mời liền trước tiên chạy tới, so ra thì, Tần Giác hẳn là người cuối cùng .

Nhìn lên tường thành cao trăm trượng ở trước mắt, Tần Giác cảm khái nói:

“Lần trước tới đây vậy mà không chú ý tới, toà thành lớn ghê.”

Lần trước Tần Giác tới đây hoàn toàn chỉ là vì tiêu diệt Ngụy gia, cho nên cũng không hề để ý hoàn cảnh xung quanh, hiện tại nhìn kỹ, lập tức nhịn không được mà tán thưởng .

“Diêu … Quang … Thành .”

Tahm đứng bên cạnh Tần Giác chậm rãi đọc tên Diêu Quang thành, mặc dù ký ức liên quan tới Vô Cực Thánh Giả đã bị Tần Giác xóa đi, nhưng Tahm dù sao cũng kế thừa một bộ phận linh trí cùng tu vi của Vô Cực Thánh Giả, bởi vậy sẽ nhận biết văn tự của nhân loại, nếu không sẽ không trong nháy mắt bước vào Thiên giai .

“Được rồi, chúng ta vào đi.”

“Dừng lại, muốn vào thành nhất định phải giao một lượng bạc .”

Võ giả ngoài cửa thành đưa tay ngăn Tần Giác lại.

Tần Giác không nói gì, trực tiếp lấy ngọc bài trong nhẫn trữ vật.

Nhìn thấy ngọc bài, võ giả đứng đầu sắc mặt biến hóa, lập tức mở đường:

“Thật có lỗi, ngài có thể tiến vào .”

“Nó là sủng vật của ta.”

Tần Giác chỉ Tahm đứng sau lưng mình .

“Nó cũng có thể đi vào .”

Võ giả đứng đầu vội vàng nói .

Mặc dù những thế lực hội tụ lại tham gia này không tính là gì với sáu đại gia tộc, nhưng muốn đối phó những thủ vệ này của bọn hắn quả thật dễ như trở bàn tay, chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều sẽ không nhảy ra làm khó đối phương tìm đường chết .

“Hai vị, đi theo ta .”

Vừa bước vào Diêu Quang thành, liền có người tiến lên đón .

Tần Giác quan sát một chút, đúng là võ giả Địa giai.

Dưới sự dẫn dắt của vị võ giả Địa giai này, Tần Giác cùng Tahm rất nhanh đã đến phía trước một tòa viện trong thành, từ xa Tần Giác đã có thể cảm nhận được khí tức của rất nhiều võ giả.

Toà viện lạc này có mười gian phòng, không chỉ rộng rãi vô cùng, mà linh khí cũng rất nồng đậm, nghĩ rằng hẳn là nơi chuyên dùng để tiếp đãi thủ lĩnh của các thế lực khác.

“Các hạ đến từ thế lực nào?”

Võ giả Địa giai thấp giọng hỏi thăm .

“Huyền Ất Sơn .”

Tần Giác thuận miệng đáp .

Nghe được cái tên này, võ giả Địa giai hơi kinh ngạc, hắn nhớ kỹ chưởng môn của Huyền Ất Sơn không phải là một lão nhân tiên phong đạo cốt sao? Làm sao lại là thiếu niên .

Dường như nhìn ra nghi hoặc của đối phương, Tần Giác giải thích:

“Sư huynh của ta bởi vì có việc tạm thời không cách nào rời khỏi, cho nên để ta thay hắn tới tham gia tiệc rượu lần này.”

“Thì ra là thế .”

Võ giả Địa giai nhẹ gật đầu, đưa tay chỉ một phòng trong góc viện lạc nói:

“Các ngươi trước ở tạm nơi này.”

Nghe được đối phương không phải chưởng môn Huyền Ất Sơn, thái độ của võ giả Địa giai lập tức lãnh đạm không ít, chỉ phái một tiểu tử tới, quả thật không đem bọn hắn để vào mắt .

Đối với việc này, Tần Giác chỉ lơ đễnh, hắn vốn là chỉ là đến để xem vui, lại cần gì phải quản một tên kiến nhỏ Địa giai nghĩ cái gì.

Két .

Đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, hai thiếu nữ dung mạo tinh xảo buộc tóc đuôi ngựa từ bên trong đi ra.

Sau khi nhìn thấy Tần Giác, thiếu nữ hơi sững sờ, nội tâm không tự chủ được hiện lên một ý nghĩ:

Rất đẹp trai!

“Tiểu Vũ, ngươi đứng ở cửa làm gì, còn không mau đi vào.”

Thiếu nữ ở phía sau truyền đến một tiếng không kiên nhẫn .

“Sư tỷ, ngươi mau nhìn, người này rất đẹp trai.”

Thiếu nữ được gọi là tiểu Vũ hai mắt tràn đầy sao, hét lớn .

Tần Giác: “…”

Ai, vốn không có ý định khác người thường, tiếc là không thể thay đổi được khí chất xuất chúng.

Chương 86: Liếm Hắn

“Sư tỷ, ngươi mau nhìn, người này rất đẹp trai a!”

Thiếu nữ buộc tóc hai sừng hưng phấn hét lớn, trong mắt sáng tràn đầy sao trời .

“Tiểu Vũ, ngươi lại hoa si nữa rồi.”

Đầu thiếu nữ bị gõ nhẹ một cái, lập tức một nữ tử mái tóc dài từ phía sau đi tới, dáng người cao gầy, không có vẻ đơn thuần đáng yêu của thiếu nữ tóc hai sừng, nữ tử mới tới kia cũng không quá kinh diễm, nhưng lại có hương vị khó mà nói rõ.

Nhất là cặp chân dài kia, tinh tế mượt mà, gợi cảm vô cùng.

Nữ tử vốn dĩ còn đang trách cứ thiếu nữ, nhưng sau khi nàng nhìn thấy Tần Giác, cũng nhịn không được mà sững sờ:

“Rất đẹp trai!”

Gặp nữ tử ngơ ngẩn, thiếu nữ hếch lên cái miệng nhỏ nhắn nói:

“Hừ, sư tỷ còn không phải cũng vậy sao .”

“…”

Cảnh tượng tương tự Tần Giác đã quen rồi, bởi vậy cũng không để ý gì.

Nào có thể ngờ được lúc này thiếu nữ buộc tóc hai sừng thế mà chạy tới:

“Ca ca, ngươi là ăn gì mà lớn lên đẹp trai quá vậy?”

Tần Giác: “…”

Ủa sao câu này nghe giống đang mắng người quá vậy?

Nữ tử đứng cách đó không xa giật nảy mình, vội vàng nghiêm nghị nói:

“Mộc Tiểu Vũ, có tin lúc về ta bảo sư phụ cấm túc ngươi hay không!”

Nghe vậy, Mộc Tiểu Vũ lập tức dừng bước, đứng chỗ phồng má, rất là phiền muộn .

“Thật có lỗi, vị huynh đài này, là ta không quản nàng cho tốt.”

Nữ tử tiến lên giữ chặt thiếu nữ, lúng túng nói .

Liễu Bình không nghĩ tới bản thân lại có sư muội to gan như vậy, trực tiếp vọt tới .

“Không có gì .”

Tần Giác không để tâm lắc đầu .

“Ha ha, bất quá cũng chỉ là tên công tử bột mà thôi.”

Đúng lúc này, một tiếng nói không đúng lúc vang lên, xen lẫn khinh thường .

“Trương Dương? Ngươi cũng tới?”

Liễu Bình hơi kinh ngạc .

Thanh niên nói chuyện đang mặc y phục của luyện đan sư, phía trên thêu một sao, đại biểu cho hắn là nhất phẩm luyện đan sư .

Thanh niên người cũng như tên, còn thiếu hai chữ Trương Dương viết lên mặt .

“Tiệc rượu lần này vô cùng quan trọng, nói không chừng có thể kết giao với cường giả của sáu đại gia tộc, sư phụ đương nhiên sẽ dẫn ta theo .”

Mọi người đều biết, luyện đan sư cùng luyện khí sư là hai chức nghiệp nổi tiếng nhất ở Linh Ương Giới, thanh niên có thể ở độ tuổi này trở thành nhất phẩm luyện đan sư, đủ để được xưng tụng là thiên tài, bởi vậy trong ngôn ngữ tràn ngập ngạo mạn .

Bất quá lúc thanh niên nhìn về phía Mộc Tiểu Vũ, lại lộ ra dáng vẻ tươi cười ôn hòa:

“Tiểu Vũ, nhiều ngày không thấy, có nhớ ta hay không .”

“Phi phi phi, ta không nhớ ngươi đâu, người quái dị .”

Mộc Tiểu Vũ làm mặt quỷ, lập tức quay đầu đi, không muốn thấy thanh niên .

Trương Dương: “…”

Khốn kiếp, ta có chỗ nào xấu đâu!

Không biết có bao nhiêu thiếu nữ truy cầu ta đâu!

Nghĩ tới đây, Trương Dương lập tức bốc lên lửa giận, nhanh chóng quy kết nguyên nhân lên người Tần Giác.

“Ngươi …”

Lời còn chưa dứt, Trương Dương rốt cục cũng thấy được dung mạo của Tần Giác:

“Khốn kiếp thật, đẹp trai vậy!”

Cho tới giờ khắc này, Trương Dương mới hiểu được, cái gì gọi là hoàn mỹ, quả thật giống như tiên nhân bước ra từ trong tranh!

Không có khả năng, trên thế giới này làm sao có nam nhân còn đẹp trai hơn ta!

Giả! Nhất định đều là giả!

Tần Giác: "…"

Tên này bị lú rồi sao?

Nửa ngày qua đi, Trương Dương rốt cục cũng nói ra một câu:

"Ta tên là Trương Dương, chính là đệ tử của tông chủ Thảo Đan Tông!"

Thảo Đan Tông?

Đây là tông môn kỳ quái nào? Với lại quan hệ gì với ta?

Tần Giác im lặng .

Không thèm để ý đến cái tên ngu ngốc này, Tần Giác tiếp tục đi về phía gian phòng của mình.

Trương Dương không nghĩ tới đối phương sẽ lơ mình, lập tức cảm thấy nhục nhã vô cùng, phẫn nộ quát:

"Đứng lại cho ta!"

Nói xong, Trương Dương đưa tay chụp đến chỗ Tần Giác.

Tần Giác căn bản không có ý định so đo với tên này, nhưng cái tên Trương Dương này thực sự thật không có có tính tự giác, lập tức đành phải mở miệng nói:

"Tahm, liếm hắn ."

Vốn dĩ dưới sự đe dọa của Bạch Nghiệp, Tahm đã không còn dám tùy tiện liếm người, nhưng lúc rời khỏi Huyền Ất Sơn, Bạch Nghiệp cố ý dặn qua, để nó nhất định phải nghe lời của Tần Giác.

Cho nên sau khi nghe mệnh lệnh của Tần Giác, Tahm không chút do dự mà lè lưỡi, phóng về phía Trương Dương .

Đáng thương cho Trương Dương là còn chưa phản ứng kịp, chỉ cảm thấy cái mông nóng lên, chợt thấy trời đất trước mắt quay cuồng, cả người mất đi trọng lực, bị Tahm dùng đầu lưỡi cuốn lại .

“A a a! Không cần, nơi đó không được!”

“…”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Liễu Bình cùng Mộc Tiểu Vũ đều trợn mắt hốc mồm .

Đây là yêu thú gì? Sao chưa từng gặp qua? Mà lại còn cường đại như thế .

Phải biết, Trương Dương cũng không chỉ là một luyện đan sư nhất phẩm, cũng là một võ giả Huyền giai sơ kỳ, mà ở trước mặt con ếch xanh kia lại giống như không hề có lực phản kháng chút nào.

Không thèm nhìn Trương Dương ở phía sau kêu thảm một cái, Tần Giác đưa tay đẩy cửa gỗ của gian phòng mình ra .

Gian phòng rất lớn, có ba bốn người ở trong, trang trí khá xa hoa, xem ra sáu đại gia tộc đối với tiệc rượu lần này phi thường coi trọng .

“Vị bằng hữu này, ngươi nên bảo con ếch xanh kia mau dừng lại đi.”

Liễu Bình lo lắng nói:

“Sư phụ của Trương Dương là tông chủ Thảo Đan Tông Ngô Chân Kiếm, nếu để cho sư phụ hắn biết, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi .”

“Đúng vậy, người quái dị này thích nhất ỷ thế hiếp người.”

Mộc Tiểu Vũ vậy mà ở bên cạnh phụ hoạ theo .

“???”

Ngô Chân Kiếm?

Ta thật tiện?

Đây là cái tên quái đản gì nữa vậy?

Tần Giác rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao tông môn này gọi là Thảo Đan Tông, bởi vì không có người nào bình thường cả .

“Vậy để sư phụ hắn cũng tới đi .”

Ngay cả Ngụy gia đều bị Tần Giác diệt, huống chi chỉ là một cái Thảo Đan Tông?

“Ngươi là thế lực nào, chưởng môn cũng cùng đi sao?”

Thấy Tần Giác bình tĩnh như thế, Liễu Bình còn tưởng rằng có người phía sau làm chỗ dựa .

“Không, chỉ có ta … Ách … Và con ếch xanh kia.”

“Chỉ có một mình ngươi?”

Liễu Bình im lặng, về phần con ếch xanh kia, bị nàng tự động bỏ qua.

Tiệc rượu lần này ở Diêu Quang thành, sáu đại gia tộc dường như mời tất cả các thủ lĩnh của thế lực ở vạn dặm xung quanh, nữ

đệ tử trẻ tuổi giống như đệ tử trẻ tuổi Trương Dương này, cơ bản đều là phải được chưởng môn dẫn theo mới có thể đến đây .

Mà Tần Giác nhìn kiểu nào cũng đều không giống nhân vật có cấp bậc chưởng môn.

Đối với sự kinh ngạc của Liễu Bình, Tần Giác cũng không để trong lòng, hắn uống một ngụm rượu, cất giọng nói:

“Có thể, Tahm .”

Nghe vậy, Tahm lập tức giãn đầu lưỡi, đem Trương Dương vứt trên mặt đất .

Lúc này cả người Trương Dương đều bị liếm, nhất là cái mông, cơ hồ đã mất đi tri giác, hắn gian nan từ dưới đất bò dậy, trong mắt lóe ra ánh sáng oán hận:

“Ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Ha ha, tiếp tục liếm .”

Tần Giác mặt không đổi sắc nói .

“Cái gì? Không cần a!”

Trương Dương quá sợ hãi, vừa muốn co cẳng chạy trốn, nhưng trong nháy mắt bị đầu lưỡi ướt sũng cuốn lên, ngay sau đó một cảm giác ấm áp quen thuộc truyền đến …

“Cứu mạng … Ngô …”

“…”

Liễu Bình: “…”

Mộc Tiểu Vũ: “…”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được rùng mình một cái, con ếch xanh này đáng sợ quá!

Không biết qua bao lâu, khi Tahm lần nữa vứt Trương Dương lên mặt đất, hai mặt Trương Dương trắng dã, dáng vẻ giống như bị chơi hỏng, cứ như vậy nằm trên mặt đất, không ngừng run rẩy .

Lập tức Tần Giác như không việc gì đi vào phòng, chỉ để lại Liễu Bình cùng Mộc Tiểu Vũ mặt mũi ngốc trệ.

Chương 87: Dạ Dao

Ngô Chân Kiếm hôm nay tâm tình rất tốt, thân là luyện đan sư tứ phẩm, sau khi hắn đi vào Diêu Quang thành có thể nói là nhận được sự coi trọng rất lớn, mỗi người rất cung kính với hắn, vừa tức thì được một vị trưởng lão Doãn gia mời đi uống trà, mong muốn hắn nhận lấy thân phận cung phụng gia nhập Doãn gia, với lại thù lao cũng cực kỳ phong phú .

Đối với chuyện này, Ngô Chân Kiếm cao hứng vô cùng, chỉ có thể nắm chắc tốt cơ hội lần này, nói không chừng Thảo Đan Tông bọn hắn có thể trực tiếp vào Diêu Quang thành, trở thành tay sai của sáu đại gia tộc.

Với địa vị luyện đan sư tứ phẩm của Ngô Chân Kiếm, chỉ cần đầy đủ tài nguyên, tương lai không phải không khả năng tiến giai Chí tôn.

Mà một khi tiến giai Chí tôn, Thảo Đan Tông cũng trở thành tồn tại có thể đánh đồng với sáu đại gia tộc.

Ngô Chân Kiếm có dã tâm rất lớn, cho nên hắn chưa từng nói cho người khác biết nội tâm hắn đang nghĩ gì, hắn đã từng muốn thay thế Ngụy gia!

Ý nghĩ này từ sau khi tiến vào Diêu Quang thành càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí hắn đã nghĩ xong quá trình, leo lên sáu đại gia tộc, tiến giai Chí tôn, đi đến đỉnh nhân sinh!

Vận khí tốt mà nói, có lẽ tên đồ đệ kia của hắn còn có thể được nữ nhân của gia tộc nào đó coi trọng, coi như là người mấy chục tuổi cũng không sao, chỉ cần có thể kết hợp là được .

Ôm ý nghĩ này, Ngô Chân Kiếm đi vào trong sân, để đồ đệ của mình chuẩn bị tốt tư tưởng mà làm việc .

Sau đó hắn liền thấy Trương Dương trợn trắng mắt nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, giống như vừa mới trải qua cao trào.

“Đồ nhi, ngươi sao vậy? Ngươi không sao chứ?”

Ngô Chân Kiếm kinh hãi, liền vội vàng tiến lên hỏi .

“…”

Ngươi thấy ta giống người không sao lắm hả?

“Thật buồn nôn, đây là thứ gì?”

Nhìn thấy lớp nước bọt sền sệt trên người Trương Dương, Ngô Chân Kiếm vẻ mặt ghét bỏ .

Trương Dương: “…”

Ngô Chân Kiếm dù sao cũng là võ giả Thiên giai, chỉ thấy hắn vung tay lên, linh lực phun trào, lập tức thanh tẩy toàn bộ nước bọt trên thân Trương Dương, sau đó cau mày nói:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Dương toàn thân run rẩy từ dưới đất bò dậy, chỉ vào gian phòng của Tần Giác nói:

“Sư phụ, người phải báo thù cho ta, vừa rồi người trong phòng đã nhục nhã lão nhân gia ngài, ta động thủ với hắn, lại không nghĩ tới hắn có con yêu thú lợi hại vô cùng, ta căn bản không phải đối thủ của nó .”

“Làm càn, người nào lại dám khi dễ người của Thảo Đan Tông ta!”

Ngô Chân Kiếm giận dữ, đi về phía gian phòng của Tần Giác.

“Ngô tông chủ, sao lại tức giận như vậy .”

Lúc này, cửa phòng bên cạnh mở ra, một nữ tử từ bên trong đi ra, ngăn lại trước người Ngô Chân Kiếm.

Nữ tử tóc dài, mỹ lệ rung động lòng người, nhìn qua như hoa quý ung dung, tràn ngập mị lực thành thục của thục nữ, làm cho người nhịn không được mà suy nghĩ lung tung .

“Dạ Dao?”

Ngô Chân Kiếm con ngươi hơi co lại, lộ ra vẻ kinh ngạc:

“Là Thiên Âm Môn các người khi dễ đệ tử của ta?”

Nữ tử này, Ngô Chân Kiếm rất kiêng kị, dù sao đối phương cũng là âm tu hiếm thấy.

Cái gọi là âm tu, kỳ thật chính là dùng âm luật công kích địch nhân, cũng cực kỳ khó chơi như huyễn thuật, thậm chí ở một số phương diện còn mạnh hơn huyễn thuật.

Bởi vậy không đến lúc bất đắc dĩ, Ngô Chân Kiếm sẽ không muốn động thủ với nữ nhân này.

“Không phải .”

Dạ Dao lắc đầu .

“Ngươi có ý gì?” Ngô Chân Kiếm nhíu mày .

“Ngô tông chủ thân là tông chủ một tông, cũng sẽ không động thủ với một người trẻ tuổi đi?”

Dạ Dao cười nói:

“Huống chi, theo ta được biết, là đệ tử của ngươi động thủ trước .”

“Ta có thể làm chứng!”

Mộc Tiểu Vũ từ sau lưng Dạ Dao bước ra ngoài, ngôn từ chính khí nói .

“Ta cũng có thể làm chứng .”

Liễu Bình nói theo .

Đối với hai đồ đệ này, Dạ Dao cũng có chút bất đắc dĩ, nếu như không phải do các nàng thỉnh cầu, Dạ Dao là tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác .

Dù sao Ngô Chân Kiếm cũng chính là một vị luyện đan sư tứ phẩm.

“Sư phụ, ngươi đừng nghe các nàng hồ ngôn …”

Trương Dương không nghĩ tới chưởng môn của Thiên Âm Môn thế mà đứng ra thay Tần Giác nói chuyện, liền vội mở miệng giải thích .

Nhưng mà lời còn chưa dứt,

Ngô Chân Kiếm trực tiếp cho hắn một bạt tai, lạnh lùng nói:

“Lần sau đừng lại gạt ta .”

Đáng thương Trương Dương còn chưa phản ứng kịp, liền bị tát một bạt tai ngã xuống đất, đau đến nhe răng nhếch miệng cũng không dám thêm mắm thêm muối .

“Dạ chưởng môn, đồ đệ của ta, ta đã giáo huấn, hiện tại ngươi có thể ngăn cản được sao.”

Dạ Dao ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới Ngô Chân Kiếm sẽ thi triển loại thủ đoạn này, lần này cho dù nàng muốn xen vào việc của người khác, vậy cũng không có lý do gì .

Không để cho Dạ Dao mở miệng, cửa phòng đột nhiên mở ra, Tần Giác tay cầm bầu rượu, từ bên trong đi ra, nhìn Ngô Chân Kiếm nói:

“Ngươi chính là tông chủ Thảo Đan Tông?”

“Đúng vậy!”

Ngô Chân Kiếm vẻ mặt ngạo nghễ .

Thảo Đan Tông mặc dù thành lập chưa tới trăm năm, nhưng là tông môn Luyện Đan duy nhất ở vạn dặm quanh đây, chỉ là luyện đan sư tam phẩm đã có hơn mười vị, lại có luyện đan sư tứ phẩm Ngô Chân Kiếm tọa trấn, thế lực cùng cấp bậc căn bản không ai dám đắc tội với hắn .

“Làm sao, ngươi muốn báo thù cho đồ đệ của ngươi?”

Tần Giác có chút hăng hái nói .

“Hừ, ngươi là đệ tử của môn phái nào, lại dám khi dễ Thảo Đan Tông ta .”

Ngô Chân Kiếm tràn ra linh thức, chất vấn nói .

Thoát khỏi ý nghĩ, Ngô Chân Kiếm cũng không cảm nhận được bất kỳ dao động linh lực nào từ trên người Tần Giác cả, trong phòng ngược lại phát hiện một yêu thú Thiên giai sơ kỳ.

Chờ đã … Con yêu thú này là chủng loại gì?

Sao chưa từng thấy qua?

“Huyền Ất Sơn, Tần Giác .”

Tần Giác uống một ngụm rượu nói .

“Huyền Ất Sơn? Chẳng lẽ là chỗ Huyền Ất Sơn của Bạch Nghiệp kia?”

Mặc dù Thảo Đan Tông cùng Huyền Ất Sơn chưa từng gặp nhau, nhưng Ngô Chân Kiếm đã từng nghe qua danh hào của Bạch Nghiệp, dù sao bọn hắn trước đây đều là thế lực nằm trong phạm vi của Ngụy gia.

Tần Giác kinh ngạc, không nghĩ tới vị sư huynh không đáng tin cậy kia của mình vẫn rất nổi tiếng .

“Thì ra ngươi là đệ tử của Bạch Nghiệp , ta trước kia cũng gặp qua sư phụ ngươi mấy lần .”

Dạ Dao cười nói .

“Không, ta không phải là đệ tử của hắn .”

Tần Giác lắc đầu:

“Ta là sư đệ của hắn.”

“Sư đệ?”

Đám người sững sờ .

Bạch Nghiệp lại có sư đệ trẻ tuổi như vậy .

“Sư huynh của ta đang bế quan tu luyện, tạm thời không cách nào rời khỏi Huyền Ất Sơn, cho nên để ta thay hắn tới tham gia tiệc rượu lần này.”

Nhún vai, Tần Giác bất đắc dĩ .

“Ngươi thật là sư đệ của Bạch Nghiệp?”

Dạ Dao khó có thể tin .

“Ha ha, ta mặc kệ ngươi với Bạch Nghiệp có quan hệ thế nào, dám khi dễ đệ tử của Thảo Đan Tông ta thì phải trả giá đắt .”

Ngô Chân Kiếm hừ lạnh nói .

Nếu Bạch Nghiệp không tới, Ngô Chân Kiếm cũng không có gì để cố kỵ, một thiếu niên mười mấy tuổi, cho dù là sư đệ của Bạch Nghiệp thì như thế nào, còn không phải mặc hắn nhào nặn hay sao?

“Ngô tông chủ, ngươi thân là tông chủ Thảo Đan Tông, đã là tứ phẩm luyện đan sư, tự hạ thân phận đối phó một người trẻ tuổi, chỉ sợ không ổn đâu .”

Dạ Dao châm chọc nói .

Nếu như Tần Giác chỉ là đệ tử bình thường mà nói, Dạ Dao có lẽ sẽ không xen vào việc của người khác, nhưng nếu đã biết người này là sư đệ của Bạch Nghiệp, Dạ Dao liền không thể ngồi yên không quan tâm đến .

“Buồn cười, hắn ỷ vào con yêu thú kia khi dễ đệ tử của ta, chẳng lẽ muốn ta làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra hay sao?”

Theo Ngô Chân Kiếm thấy, Trương Dương sở dĩ thê thảm như thế, hoàn toàn là bởi vì yêu thú Thiên giai yêu thú kia.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

Dạ Dao không hề nhượng bộ chút nào .

Động tĩnh bên này rất nhanh đã khiến cho những võ giả khác trong sân chú ý tới, thấy hai vị cường giả Thiên giai đang đối đầu, lập tức bày làm ra bộ dáng xem náo nhiệt.

Chương 88: Tỉ Thí Luyện Đan

“Dạ Dao, chuyện này không có liên quan gì với ngươi, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xen vào việc của người khác .”

Ngô Chân Kiếm đôi mắt nhắm lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

“Nếu như ta nhất định phải quản đấy thì sao .”

Dạ Dao lạnh lùng nói .

Tần Giác mù mịt, hắn vốn dĩ có quen biết với nữ nhân đâu, tại sao phải bảo vệ hắn như vậy?

Nghĩ kỹ một chút, hình như từ sau khi hắn nói mình là sư đệ của Bạch Nghiệp, thái độ của Dạ Dao đối với hắn liền âm thầm phát sinh biến hóa .

Chẳng lẽ hắn sư huynh cùng nữ nhân này có bí mật gì đó không thể cho ai biết?

“Ngươi!”

Ngô Chân Kiếm trong lòng giận dữ, lại không thể làm được gì .

Bàn về thực lực, hai người tương xứng, nếu thật sự đánh nhau, nói không chừng sẽ lưỡng bại câu thương, chỉ là sẽ tạo thành thương tổn phá hủy đi đoạn đường này, đến lúc đó sáu đại gia tộc nhất định sẽ không ngồi nhìn mà mặc kệ được .

Đây là điều Ngô Chân Kiếm không muốn nhìn thấy nhất .

Hít một hơi thật sâu, Ngô Chân Kiếm trầm giọng nói:

“Nếu Dạ chưởng môn vẫn cứ khăng khăng muốn nhúng tay, không bằng như vầy, để đồ đệ của ta cùng người trẻ tuổi này tỷ thí một trận, đồng thời cũng không cho phép nhờ bất cứ ngoại lực gì, người nào thua liền để cho người đó đến dập đầu xin lỗi!”

Dạ Dao cau mày lại:

“So cái gì?”

“Luyện đan!”

“Ha ha, Ngô tông chủ nói chuyện quá buồn cười đi, ngươi bảo đệ tử của Tông môn Luyện Đan cùng người khác so luyện đan? Quả thật vô sỉ .”

Dạ Dao cười lạnh nói .

“Sao, không dám sao?”

Ngô Chân Kiếm căn bản vốn mặc kệ Dạ Dao trào phúng, quay đầu nhìn về phía Tần Giác .

Lúc đầu Tần Giác đang chuẩn bị để Tahm đến xoa bóp toàn thân cho cái tên tông chủ Thảo Đan Tông này, nhưng đề nghị của Ngô Chân Kiếm lại khiến Tần Giác cảm thấyhứng thú .

Hắn còn chưa từng luyện chế đan dược, có lẽ có thể nhân dịp này mà thử một chút?

“Được, ta đồng ý .”

Tần Giác gật đầu đồng ý .

“Tần Giác, ngươi …”

Dạ Dao khẩn trương .

“Yên tâm đi, ta sẽ không thua .”

Tần Giác tự tin nói .

Với tu vi của hắn, coi như luyện chế thất bại, cũng có thể dùng linh lực cưỡng ép ngưng tụ ra một viên, với lại phẩm cấp cũng tuyệt đối không thấp, căn bản không cần lo sẽ thất bại .

“Người trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng .”

Ngô Chân Kiếm nhịn không được xùy cười:

“Trương Dương, để hắn kiến thức một chút sự lợi hại của Thảo Đan Tông chúng ta.”

“Vâng, sư phụ!”

Trương Dương ngẩng đầu ưỡn ngực, lỗ mũi hướng lên trời, dường như đang tưởng tượng đến cảnh tượng lát nữa Tần Giác quỳ trước mặt hắn dập đầu xin lỗi.

Thân làm nhất phẩm luyện đan sư, Trương Dương có năng lực này .

“Tiểu tử, chờ để dập đầu nói xin lỗi đi .”

Trừng Tần Giác một cái, Trương Dương từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một lò luyện đan màu đỏ để dưới đất, sau đó lại lấy ra mấy loại dược liệu, cất giọng nói:

“Đan dược mà ta muốn luyện chế là đan dược nhất phẩm cao cấp, Tiểu Nguyên Đan!”

Lúc này Trương Dương có thể nói là tinh thần phấn chấn, nghiễm nhiên đã quên chuyện vừa rồi mình bị Tahm đánh bại .

“Ách … Dạ chưởng môn, người có lò luyện đan không? Có thể cho ta mượn dùng một lát .”

Tần Giác lúng túng nói .

Dạ Dao: “???”

“Ha ha ha, ngay cả lò luyện đan cũng không có, ngươi xác định bản thân mình biết luyện đan?”

Trương Dương cười to .

Ngô Chân Kiếm cũng nhịn không được mà mỉm cười, người trẻ tuổi chính là ưa cậy mạnh .

“Ta quả thật có một cái, nhưng mà ngươi biết luyện đan thật sao? Nếu như không được mà nói, cho dù bây giờ ngươi từ bỏ, ta cũng có thể bảo đảm ngươi bình yên vô sự .”

Dạ Dao lo lắng nói .

Liễu Bình cùng Mộc Tiểu Vũ đứng bên cạnh hai mắt nhìn nhau, đây là người sư phụ trước đó không muốn xen vào việc của người khác, bị hai người bọn họ cầu xin rất lâu mới đồng ý xuất thủ đây sao?

Chẳng lẽ sư phụ vậy nhìn trúng thân hình của thiếu niên?

“Tin ta đi .”

Tần Giác uống một ngụm rượu, chân thành nói .

“Được .”

Dạ Dao bất đắc dĩ, đành phải lấy lò luyện đan đã để lâu không dùng trong nhẫn trữ vật ra cho Tần Giác .

Nàng đã nghĩ kỹ, nếu như sau khi Tần Giác thua không nguyện ý dập đầu xin lỗi, coi như cùng Ngô Chân Kiếm trở mặt, cũng phải bảo vệ hắn.

“Ách …Còn nữa, Dạ chưởng môn, còn có một việc, người có thư tịch luyện đan không?”

“???”

Lần này không chỉ là Dạ Dao mà toàn bộ người ở đây trên đầu đều là dấu chấm hỏi.

Có lầm không vậy, bây giờ mới xem thư tịch luyện đan?

Nói cách khác, trước đó, căn bản chưa từng luyện đan?

“Ta ở đây chỉ có Luyện Đan Bản Chép Tay căn bản nhất thôi …”

“Không sao, chỉ cần có liên quan tới luyện đan là được .”

Tần Giác cao hứng nói, hắn hiện cần nhất chính là loại tri thức căn bản này, với lại càng căn bản càng tốt .

Tần Giác tùy tiện lật vài trang nhìn Luyện Đan Bản Chép Tay, ghi chép trong này quả nhiên đều là tri thức luyện đan căn bản nhất.

“Tiểu tử, ngươi nhất định phải thua .”

Trương Dương không nghĩ tới Tần Giác vậy mà chưa từng luyện đan, nội tâm lập tức càng thêm khinh miệt .

Hỏa diễm dần dần ổn định, Trương Dương lần lượt cho dược tài luyện đan vào, bắt đầu chậm rãi luyện hóa chiết xuất .

Một bên khác, Tần Giác còn tại say sưa lật xem Luyện Đan Bản Chép Tay.

Quần chúng ăn dưa xung quanh nhao nhao lắc đầu, cạn lời với Tần Giác.

Kết quả lát nữa không cần nghĩ cũng biết, một người chưa từng luyện chế đan dược, thậm chí ngay cả kiến thức luyện đan cơ bản cũng không hiểu, làm sao có thể thắng được?

“Ai, người trẻ tuổi quá vọng động rồi, lại tùy tiện đáp ứng trận đấu này, Trương Dương chính là luyện đan sư nhất phẩm đó.”

“Ta thấy không phải vọng động mà là ngu xuẩn .”

“Nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ không đồng ý .”

“…”

Đám người thấp giọng thảo luận, dường như không có người nào nghĩ rằng Tần Giác có thể thắng, ngay cả Dạ Dao cũng không ngoại lệ .

Ngay lúc Trương Dương vất vả lắm mới luyện hóa xong dược liệu,lúc chuẩn bị ngưng đan, Tần Giác rốt cục cũng xem xong Luyện Đan Bản Chép Tay.

“Ta hiểu rồi, thì ra luyện đan lại đơn giản như vậy .”

Khép lại quyển Luyện Đan Bản Chép Tay, Tần Giác nhẹ nhàng nói .

“Ha ha, ngớ ngẩn .”

Trương Dương cười nhạt .

Dưới tình huống bình thường, một người muốn trở thành luyện đan sư, nhất định phải học tập kiến thức căn bản mấy năm, khổ tâm nghiên cứu .

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của danh sư, trải qua hơn nghìn lần thất bại, lại thêm sự cố gắng không ngừng, mới có thể trở thành một luyện đan sư nhất phẩm.

Lúc trước Trương Dương xem hết kiến thức căn bản của việc luyện đan, lúc coi thì thấy rất đơn giản, kết quả chờ hắn tự mình động thủ, mới phát hiện khó khăn cỡ nào.

Đầu tiên là làm sao để nắm giữ hỏa hầu, hắn cũng mất ròng rã hai tháng .

Tần Giác mới nhìn kiến thức căn bản chưa đến một nén nhang, coi như là kỳ tài ngút trời, vậy nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo không bị nổ lô mà thôi .

Nghĩ như vậy, Trương Dương vô ý thức xê dịch cái mông về sau, để tránh chút nữa Tần Giác không cẩn thận nổ lô lan đến chỗ hắn .

Xem hết quyển Luyện Đan Bản Chép Tay, Tần Giác bắt đầu suy nghĩ nên luyện chế đan dược gì, dù sao hắn cũng không có đan phương, chỉ có thể tưởng tượng không không.

Nửa ngày qua đi, Tần Giác đột nhiên vỗ đầu một cái, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hơn một nửa bình linh tửu ngàn năm cùng mấy khỏa linh quả, sau đó nhét thẳng vào trong lò luyện đan .

“Ta không nhìn lầm đi, cái kia hình như là … Huyết Linh quả?”

“Còn có Ngọc Nguyên Yêu quả, Nguyệt Quất …

Trời ạ, những linh quả này không phải đều đã tuyệt tích rồi sao?”

Nhìn thấy Tần Giác lấy ra linh quả, đám người xôn xao, thậm chí có không ít ánh mắt nóng bỏng của võ giả, xém chút nữa nhịn không được mà xông lên cướp đoạt .

Phải biết, những quả này đều là linh quả cấp bốn, theo suy nghĩ của bọn hắn, bị một tên không hiểu luyện đan lấy ra luyện, chính là phung phí của trời .

Chương 89: Đan Hương Mười Dặm

Đây quả thật là lần đầu tiên Tần Giác luyện đan .

Trước đó, đừng nói luyện đan, thậm chí cả thư tịch luyện đan Tần Giác còn chưa từng nhìn qua .

Tối đa cũng chỉ thấy Bạch Nghiệp luyện đan, bất quá với cái trình độ luyện đan của Bạch Nghiệp kia, khả năng còn không bằng Trương Dương .

Đương nhiên, nếu như là đảo ngược lại mà nói, Tần Giác tin chắc rằng không ai có thể đưa ra phản bác .

Sau khi bỏ linh tửu cùng linh quả vào lò luyện đan, Tần Giác trực tiếp dùng linh lực luyện hóa .

Dựa theo Luyện Đan Bản Chép Tay miêu tả, luyện hóa dược liệu là một trong những quá trình khó khăn nhất của việc luyện đan, cũng là bước quan trọng, với lại dược liệu càng cao cấp càng khó luyện hóa .

Cho dù là luyện đan sư cao cấp của Linh Ương Giới, cũng chỉ có thể chiết xuất chín thành dược lực bên trong vật liệu, dược lực còn lại thì sẽ tiêu tán.

Cùng nhất phẩm luyện đan sư Trương Dương này, có thể chiết xuất ra năm thành dược lực đã cực kỳ không dễ, đây là dưới tính huống hắn nắm giữ thuật luyện đan cao cấp.

Bởi vì rất nhiều dược liệu dược lực bên trong căn bản là không thể hấp thu đơn độc, chỉ có thể thông qua luyện hóa chiết xuất,

cùng mấy loại dược liệu khác dung hợp lại mới được, cho nên luyện đan sư cực kỳ quan trọng .

Một thế lực nếu có một vị luyện đan sư cao phẩm tọa trấn, như vậy thực lực sẽ tăng lên rõ rệt trong một khoảng thời gian ngắn, đây cũng là nguyên nhân mà Ngô Chân Kiếm được sáu đại gia tộc coi trọng.

Mà giờ khắc này, Tần Giác lại đem tất cả linh khí bên trong linh quả toàn bộ chiết xuất ra, không có chút dư thừa, nếu là để ngoại nhân biết được, chỉ sợ sẽ chấn kinh một vùng.

“Ngươi muốn luyện chế đan dược gì?”

Dạ Dao nhịn không được hỏi, nàng còn chưa thấy qua người dùng linh tửu cùng linh quả luyện chế đan dược .

Trầm ngâm một lát, Tần Giác thuận miệng đáp:

“Tửu Tâm Đan .”

“Tửu Tâm Đan? Đó là đan dược gì?”

Dạ Dao không hiểu .

“Chính một loại đan dược do ta sáng tạo.”

Nói xong, Tần Giác vung tay lên, linh khí giữa thiên địa lập tức điên cuồng tụ về phía này, hình thành gợn sóng năng lượng mà mắt thường có thể thấy, giống như rồng lượn .

“Cái này …”

Dạ Dao kinh ngạc, cho dù luyện chế đan dược tứ phẩm, vậy cũng sẽ không có động tĩnh lớn như vậy?

“Sóng linh khí thật khủng khiếp!”

Quần chúng ăn dưa xung quanh nhao nhao lộ ra vẻ khó tin, thậm chí những võ giả gần đó cảm nhận được sóng linh khí này, cũng đưa mắt nhìn lại .

Giờ phút này, kinh hãi nhất không ai khác chính là Ngô Chân Kiếm, thân là luyện đan sư tứ phẩm, không ai ở đây hiểu rõ luyện đan hơn so với hắn.

Sóng linh khí khổng lồ như thế, cho dù là lúc hắn luyện chế đan dược tứ phẩm trung cấp, cũng kém xa tít tắp, chẳng lẽ đan dược Tần Giác luyện chế là đan dược tứ phẩm cao cấp?

Đùa cái quần gì vậy, trừ phi thế giới này điên rồi!

Quan trọng nhất là, dòng linh khí này hình như cũng không phải là bị thuật Luyện Đan cao cấp nào đó hấp dẫn tới, mà là bị người ta cưỡng ép rút ra khỏi thiên địa, quả thật không thể tưởng tượng được.

Ngô Chân Kiếm lần nữa sử dụng linh thức nhìn trộm Tần Giác, nhưng mà vẫn không có phát giác được bất kỳ linh lực dao động gì, trong chốc lát, trong nội tâm Ngô Chân Kiếm toát ra một ý nghĩ đáng sợ.

Chẳng lẽ thiếu niên này căn bản nhìn qua không đơn giản như vậy?

Có thể được xưng là võ giả Thiên giai, cũng chỉ có tuổi thọ là hai trăm năm mà thôi, tu vi của thiếu niên ngay cả hắn cũng nhìn không thấu, chẳng lẽ là cường giả Chí tôn sao?

Không đợi Ngô Chân Kiếm nghĩ thấu đáo, toàn bộ viện lạc bỗng nhiên chấn động ba lần, hiện ra từng vệt kim quang, giống như tinh hà treo ngược, sáng chói mắt .

“Đây là cái gì?”

Kim quang lại hiện ra, trong lòng mọi người đều có loại cảm giác khó mà nói rõ, trong lúc nhất thời lại thở không nổi .

Kim quang còn chưa tiêu tán, càng nhiều dị tượng xuất hiện, chỉ một thoáng, trong sân giống như biến thành một thế giới nhỏ, các loại cảnh sắc từng cái sinh ra rồi bị diệt, chợt giống như nước thủy triều tràn vào trong đan lô của Tần Giác.

Không dừng lại ở đó, những dị tượng kia sau khi tràn vào lò luyện đan, một mùi thơm ngào ngạt tràn ngập ra, nhanh chóng khuếch tán toàn bộ viện lạc, lại theo gió phiêu tán, làm cho người ta sau khi ngửi có cảm giác bình tĩnh vô cùng.

Thấy thế, Tần Giác vẻ mặt mờ mịt, ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới lại trở thành như vậy .

Quyển Luyện Đan Bản Chép Tay chỉ miêu tả kiến thức luyện đan căn bản, cũng không có nói cho hắn biết sẽ xuất hiện những thứ kỳ quái này .

Giống như không cẩn thận chơi lớn rồi .

“Cái này … Cái này …”

Ngô Chân Kiếm trợn mắt hốc mồm, không thể tin vào mắt mình.

“Thụy tướng xuất hiện, đan hương mười dặm, đây không phải dị tượng chỉ có lúc luyện chế đan dược tứ phẩm viên mãn mới có sao?”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng ‘Bành’, Trương Dương luyện chế đan dược bị nổ lô!

“Phốc!”

Phun ra một ngụm máu tươi, Trương Dương bay ngược ra,

nếu hắn không phản ứng nhanh, kịp thời thối lui, chỉ sợ đã bị oanh tạc đến trọng thương .

Dù vậy, thương thế cũng không hề nhẹ, không phải mười ngày nửa tháng thì đừng hòng khôi phục .

Đáng thương Trương Dương, mắt thấy sắp muốn ngưng đan thành công, kết quả bởi vì Tần Giác gây nên dị tượng, dẫn đến linh khí chung quanh đều bị hút vào trong lò đan của Tần Giác, bên này Trương Dương lập tức mất đi khống chế, cuối cùng nổ lô .

“Sư phụ …”

Trương Dương nằm trên mặt đất kêu thảm, nhưng mà Ngô Chân Kiếm ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, con mắt nhìn chằm chằm đan lô của Tần Giác, giống như nơi đó có trân bảo gì đó hiếm thấy.

Trên thực tế, một viên đan dược tứ phẩm viên mãn quả thực xem như đã là trân bảo hiếm thấy.

Nhìn khắp Nam cảnh, luyện đan sư có thể luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn, số lượng không vượt qua năm ngón tay, còn đều là cung phụng của ba đại tông môn, có thể nghĩ đoán được tâm tình hiện giờ của Ngô Chân Kiếm là gì .

Có một số luyện đan đại sư có thể luyện chế ra linh đan Chí tôn, nhưng lại luyện chế không ra đan dược tứ phẩm viên mãn.

Cái này không phải là vấn đề đẳng cấp mà là muốn luyện chế ra được đan dược viên mãn, nhất định phải chiết xuất dược lực ra được hơn chín thành, mặt khác còn phải phối hợp với các loại thiên thời địa lợi, mới chỉ được một khả năng nhỏ nhoi .

“Trời ạ, đan dược tứ phẩm viên mãn! Là đan dược tứ phẩm viên mãn! Với lại đã tiếp cận đến linh đan Chí tôn!”

“Hắn vậy mà luyện chế được đan dược tứ phẩm viên mãn!”

“Làm sao có thể?”

Rất nhanh liền có nhiều võ giả khác nhận ra dị tượng này, lớn tiếng kêu lên .

Người này thật sự là lần đầu tiên luyện đan sao?

Thụy tướng xuất hiện, đan hương mười dặm .

Đây là dị tượng chỉ có lúc luyện chế ra linh đan Chí tôn mới xuất hiện, cho dù bọn họ chưa thấy qua, nhưng đều đã nghe nói qua .

Hiện tại, lại xuất hiện ngay tại trước mắt bọn hắn.

Đúng lúc này, Tần Giác xòe bàn tay ra, bắt đầu ngưng đan .

“???”

“Đây là thủ pháp luyện đan gì?”

Đám người mơ màng, bọn hắn xác định mình không có nhìn lầm, Tần Giác đem bàn tay bỏ vào bên trong lò, không để ý nhiệt độ cao của hỏa diễm, sau đó giống ôm cái túi, cô đọng linh khí thành một dòng, đổ linh tửu vào.

Trong chớp mắt mười hai viên đan dược ngoại hình bất quy tắc liền lộ ra ở trước mặt mọi người, linh khí quấn quanh, hiển nhiên không phải là vật phàm.

“Đây chính là đan dược viên mãn trong truyền thuyết?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy mình giống như đang nằm mơ .

Mọi người đều biết, đan dược càng cao cấp thường càng khó

luyện chế, nếu như là một vị luyện đan sư tứ phẩm luyện chế đan dược nhất phẩm mà nói, như vậy một lò có thể luyện chế ra mười mấy viên .

Nhưng nếu là đan dược tứ phẩm, thì nhiều nhất chỉ có thể luyện chế ra một viên .

Càng là loại đan dược tứ phẩm viên mãn này, cho dù là luyện đan sư Chí tôn, dưới tình huống đặc biệt, trong một lần cũng chỉ có thể luyện chế ra một viên mà thôi, mà Tần Giác lại trong một lần luyện chế được mười hai viên.

Cho dù là luyện đan sư Truyền Kỳ của Trung Châu thánh địa vậy có thể làm được không hả?

Chương 90: Ám U Cốc

Tần Giác hoàn toàn không nghĩ tới, mình lần đầu tiên luyện chế đan dược, vậy mà sẽ có động tĩnh lớn như vậy.

Vốn dĩ hắn cho rằng, đến lúc đó cho dù thất bại, tùy tiện dùng linh lực ngưng tụ ra một viên, hẳn là cũng có thể vượt qua đan dược nhất phẩm.

Kết quả hiện tại hắn không chỉ luyện chế thành công, mà hình như còn trực tiếp luyện chế được đan dược tứ phẩm viên mãn?

Luyện đan sư tứ phẩm thông thường chỉ có thể luyện chế ra đan dược tứ phẩm cao cấp, lên nữa chính là linh đan Chí tôn.

Về phần viên mãn, thì chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu .

Cho dù là đan dược nhất phẩm viên mãn, cũng đắt đỏ hơn vô số lần so với đan dược nhất phẩm phổ thông.

Bởi vì cực phẩm đan dược đại biểu cho dược lực được chiết xuất đạt hơn chín thành, với lại còn phải phối hợp với các loại thiên thời địa lợi, mới có một phần khả năng nhỏ nhoi luyện chế thành công .

Luyện đan sư có thể luyện chế ra đan dược viên mãn, ở trong giới luyện đan cũng là tồn tại có tiếng tăm lừng lẫy.

Quan trọng nhất là, đan dược viên mãn không có tích độc .

Mọi người đều biết, phàm là đan dược, cho dù ở đẳng cấp nào, đều sẽ tích một lượng độc nhất định, độc này sẽ tích lũy theo lượng đan dược được ăn, dần dần tích lũy, mãi đến cuối cùng khống chế không được sẽ bộc phát .

Cho nên võ giả mà thường xuyên ăn đan dược đều sẽ nghĩ biện pháp dùng các loại thiên tài địa bảo để loại trừ độc được tích trong cơ thể.

Mà đan dược viên mãn thì hoàn toàn không cần phải lo lắng về vấn đề này, cho nên, mỗi viên đan dược viên mãn đều cực kỳ trân quý, có tiền cũng mua không được .

Đừng nhìn Ngô Chân Kiếm đã là luyện đan sư tứ phẩm, nhưng trên thực tế, hắn ngay cả một viên đan dược nhất phẩm viên mãn cũng luyện chế không ra .

Nhớ tới sư huynh ngoại trừ nguyên hồn của vị Vô Cực Thánh Giả kia ra thì đến nay chưa từng luyện chế ra một viên đan dược bình thường nào, Tần Giác nhịn không được lắc đầu thở dài, có lẽ đây chính là sự chênh lệch của thiên phú.

Thấy mọi người đều là nhìn chằm chằm đan dược trong tay mình, Tần Giác trở tay thu vào trong nhẫn trữ vật, hớn hở nói:

“Ta thắng .”

Sự tình phát triển đến nước này, kết quả đã rõ ràng .

Trương Dương đã nổ lô, cho dù Tần Giác luyện chế ra là rác rưởi, cũng tính là hắn thắng, huống chi luyện chế ra được đan dược tứ phẩm cực phẩm?

“Sư phụ, sư phụ, nếu như không phải hắn hấp thu linh khí chung quanh, ảnh hưởng tâm cảnh của ta, ta tuyệt đối sẽ không nổ lô, người phải làm chủ cho ta!”

Trương Dương hiển nhiên không có ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lộn nhào chạy đến bênh cạnh Ngô Chân Kiếm, ý đồ để Ngô Chân Kiếm giúp hắn ra mặt .

Ngô Chân Kiếm: “…”

Nói thật giống như ngươi mà không có nổ lô thì có thể thắng vậy .

“Sao, ngươi muốn đổi ý à?”

Tần Giác nhắm mắt lại .

“Sư phụ …”

Ba!

Ngô Chân Kiếm tát một bạt tai lên mặt Trương Dương, lạnh lùng nói:

“Phế vật, có làm có chịu, còn không mau dập đầu xin lỗi!”

Ngô Chân Kiếm sao cũng không nghĩ tới Tần Giác lại có thể luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn, cho dù hắn muốn chơi xấu, trước mắt nhiều người như vậy cũng không có cách nào, lập tức chỉ có thể đẩy Trương Dương ra .

Phốc!

Trương Dương vốn trong người đã có thương tích, lập tức bị đánh thổ huyết, sắc mặt tái nhợt .

“

Sư phụ …”

Thấy mặt Ngô Chân Kiếm không đổi sắc, Trương Dương biết mình đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Tần Giác:

“Thật xin lỗi, ta sai rồi!”

“Cút đi .”

Tần Giác không kiên nhẫn phất tay .

“…”

Nghe được câu này, Trương Dương giống như mất đi linh hồn vậy, ngơ ngơ ngác ngác đứng lên, từ đầu đến cuối, cũng giống như một cái máy móc không có sinh mệnh.

Thân là đệ tử chân truyền của Ngô Chân Kiếm, Trương Dương mấy năm gần đây có thể nói là đều thuận buồm xuôi gió, nhất là sau khi hắn trở thành luyện đan sư nhất phẩm, quay quanh hắn vĩnh viễn đều là những lời tán dương cùng nịnh nọt, có khi nào từng thê thảm như vậy?

Võ giả ở đây nhao nhao lắc đầu thở dài, nếu như Trương Dương không thể vượt qua chuyện hôm nay mà nói, chỉ sợ sau này rất khó có thể đột phá .

Thậm chí sẽ sinh ra tâm ma, đã không tiến ngược lại còn thụt lùi .

Đồ đệ như thế, trên mặt Ngô Chân Kiếm cũng không thấy ánh sáng, hắn lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Dạ Dao, nếu như không phải nữ nhân này, cũng sẽ không phiền toái nhiều như vậy .

“Ngô tông chủ còn muốn tiếp tục động thủ sao?”

Dạ Dao không giận mà cười nói .

Tần Giác có thể thắng trong trận tỷ thí luyện đan, hoàn toàn vượt ra khỏi sự suy đoán của nàng, nàng hiện tại thật vui vẻ, căn bản không quan tâm vẻ căm thù của Ngô Chân Kiếm.

“Hừ!”

Chân Kiếm hất tay áo, chỉ có thể cố nén lửa giận quay người rời đi .

Trước không nói đến Dạ Dao cùng giai với hắn, lại là âm tu, Tần Giác có thể luyện chế ra đan dược tứ phẩm cực phẩm, rõ ràng có thể thấy là không đơn giản như vậy, nói không chừng cũng là một vị võ giả Thiên giai, Ngô Chân Kiếm lại không có lòng tin có thể lấy một địch hai .

Huống chi Tần Giác luyện chế được đan dược tứ phẩm viên mãn, không biết có bao nhiêu người muốn kết giao, Ngô Chân Kiếm nếu như tùy tiện động thủ, hơn phân nửa sẽ bị những võ giả khác ngăn cản .

“Sư phụ … Chờ ta một chút …”

Dương hai mắt vô thần đi theo đằng sau Ngô Chân Kiếm, vẫn một bộ dáng ngơ ngơ ngác ngác.

Thấy thế, Tần Giác trả lò luyện đan lại cho Dạ Dao, chuẩn bị trở về phòng đi ngủ .

“Vị đại sư này, ngài vừa rồi là luyện chế đan dược gì vậy?”

Một tên võ giả vây xem nhịn không được tiến lên dò hỏi, trực tiếp xưng hô Tần Giác vị đại sư .

“Tửu Tâm Đan .”

Tần Giác thuận miệng đáp .

“Tửu Tâm Đan? Sao mà chưa từng nghe qua vậy.”

Tên võ giả kia có chút mơ màng .

Nói nhảm, ngươi đương nhiên là chưa từng nghe qua .

Tửu Tâm Đan là Tần Giác lấy rượu vị chocolate nguyên mẫu để luyện chế ra đan dược, thế giới này đương nhiên không có .

Đáng nhắc tới là, bởi vì dùng linh quả luyện chế, cho nên

mười hai viên Tửu Tâm Đan cũng chia làm mấy loại khẩu vị khác biệt, Tần Giác vừa hay có thể đem ra làm đồ ăn vặt .

“Cái kia … Tửu Tâm Đan có công hiệu đặc thù gì vậy?”

Chần chờ một lát, người võ giả kia lại hỏi tiếp .

“À … Hẳn là có thể dùng để nâng cao tu vi .”

Tần Giác không chắc chắn nói, bởi vì chính hắn cũng không biết thứ này đến cùng là có công hiệu gì .

Nghe được có thể tăng cao tu vi, võ giả kia hai mắt sáng lên, vội nói:

“Đại sư, ta nguyện ý ra giá mười linh thạch thượng phẩm, mua một viên Tửu Tâm Đan!”

Lời vừa nói ra, giống như đốt lên dây dẫn nổ, rất nhiều võ giả nhao nhao hét lớn:

“Ta cũng nguyện ý ra mười linh thạch thượng phẩm mua một viên Tửu Tâm Đan!”

“Ta ra giá hai mươi linh thạch thượng phẩm!”

“Ta ra giá ba mươi!”

“Năm mươi!”

“Tám mươi!”

Trong chốc lát, rất nhiều võ giả tranh nhau ra giá, liên tiếp, trong sân nhanh chóng biến thành sàn bán đấu giá .

“Xin lỗi, ta không bán .”

“Cái gì?”

Đám người sững sờ, bọn hắn thế mà quên mất vấn đề mấu chốt, Tần Giác căn bản chưa có đồng ý bán Tửu Tâm Đan .

“Ta ra hai trăm linh thạch thượng phẩm mua một viên Tửu Tâm Đan, như thế nào?”

Lúc này, một tên võ giả Thiên giai mặc áo đen trên mặt có sẹo đứng ra nói ra .

“Là cốc chủ Ám U Cốc, Đường Thiên!”

Những võ giả còn lại hít sâu một hơi, vội vàng kéo dãn khoảng cách với nam tử mặt sẹo.

Ám U Cốc, một thế lực võ đạo từ sát thủ mà thành, mà bất luận là ở đâu, sát thủ cũng là tồn tại khiến người ta kiêng kị nhất.

Bởi vậy dường như không có ai dám đắc tội với Ám U Cốc, nếu không thì chết lúc nào cũng không hay biết.

“Đứng bên cạnh Đường Thiên hẳn là con trai thứ ba của hắn, nghe nói tam nhi tử của Đường Thiên thiên tư thông minh, lại am hiểu luyện chế ám khí, đã từng dựa vào tu vi Huyền giai, thành công ám sát một vị võ giả Địa giai.”

“Đúng vậy đúng vậy, tốt nhất cách xa hắn một chút .”

“…”

Đối với nghị luận chung quanh, Đường Thiên giống như không nghe thấy, nhìn thẳng Tần Giác, chờ đợi trả lời .

“Không bán .”

Đáp án của Tần Giác vẫn chỉ có hai chữ .

Chương 91: Người Cùng Sư Huynh Ta Có Quan Hệ Như Nào ?

“Hai trăm linh thạch thượng phẩm cũng không ít .”

Đường Thiên sầm mặt lại .

“Nhiều hơn cũng không bán .”

Tần Giác không thèm để ý đối phương, trực tiếp quay người trở về phòng đi ngủ.

Với hắn mà nói, linh thạch căn bản không có tác dụng gì, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể tìm được nhiều linh thạch hơn nữa .

Thấy thế, Đường Thiên sắc mặt càng thêm khó coi, vừa muốn nói thêm cái gì, thanh niên bên cạnh bỗng nhiên giật góc áo hắn, khẽ lắc đầu .

Đường Thiên lập tức thức thời ngậm miệng lại .

Đưa mắt nhìn Tần Giác đi vào phòng, thanh niên lâm vào trầm tư .

Đã Tần Giác không muốn bán, những võ giả này cũng hết cách, nơi này là Diêu Quang thành, bọn hắn đương nhiên không có khả năng ăn cướp trắng trợn, huống chi người có thể luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn, làm sao có thể là quả hồng mềm được?

Nhưng mà liên quan tới việc Tần Giác luyện chế ra đan dược

tứ phẩm viên mãn, tin chắc rằng hôm nay sẽ truyền khắp Diêu Quang thành.

Đông đông đông!

Tần Giác vừa mới nằm xuống, còn chưa kịp nhắm mắt lại, đột nhiên có người gõ cửa .

“Ai vậy .”

Tần Giác không kiên nhẫn đứng lên nói .

“Tần Giác sư đệ, là ta .”

Bên ngoài truyền đến giọng nói cố ý hạ thấp của nữ tử.

Tần Giác sững sờ, chưởng môn Thiên Âm Môn Dạ Dao?

Tần Giác mở cửa, đứng ở bên ngoài quả nhiên là Dạ Dao .

“Dạ chưởng môn, mười người vào ngồi .”

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu.

Mặc dù hắn không sợ Ngô Chân Kiếm, nhưng hai người vốn không quen biết, Dạ Dao lại nguyện ý đứng ra giúp hắn, Tần Giác vẫn rất cảm kích .

Mặt khác, Tần Giác cũng rất muốn biết, Dạ Dao cùng sư huynh của hắn đến cùng là có quan hệ thế nào .

“Cảm ơn .”

Dạ Dao nhẹ gật đầu, đi vào gian phòng, nhìn thấy Tahm đứng ở bên trong liền giật nảy mình .

“Đây là yêu thú gì?”

“A, đây là sủng vật của sư huynh.”

Tần Giác từ tốn nói .

“Sủng vật của hắn sao …”

Dạ Dao tự lẩm bẩm, ngay cả sủng cũng đạt Thiên giai, xem ra hắn vẫn ưu tú giống như trước kia.

“Dạ chưởng môn đến đây có chuyện gì không?”

Tần Giác ngửa đầu uống một hớp rượu, hỏi .

“Cái kia …”

Dạ Dao cúi đầu xuống, một mặt do dự, động tác này lập tức khiến nàng lộ ra không sót xíu nào vẻ mị lực thục nữ, so ra thì kiểu đáng yêu phong cách thiếu nữ của Mộc Tiểu Vũ quả thực không đáng nhắc tới .

“Bạch…Bạch Nghiệp hiện tại thế nào?”

“???”

Quả nhiên, giữa hai người khẳng định có bí mật gì đó không thể cho ai biết!

Tần Giác hít một hơi thật sâu nói:

“Sư huynh gần đây đang bế quan tu luyện, chuẩn bị tiến giai Chí tôn cảnh, cho nên để ta tới thay hắn tham gia tiệc rượu lần này.”

Tần Giác đương nhiên không có khả năng nói ra chuyện Bạch Nghiệp bị chấn thương, huống chi Bạch Nghiệp cũng đã nói, đây là thời cơ hắn đột phá, nói không chừng sau khi Tần Giác trở về, Bạch Nghiệp đã thành công tiến giai Chí tôn cảnh .

“Thì ra là như vậy a .”

Dạ Dao lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhưng nghĩ lại, Bạch Nghiệp lại đang trùng kích Chí tôn, lập tức vừa vui vừa thẹn .

Bởi vì Bạch Nghiệp từng nói qua, chờ sau khi hắn tiến giai Chí tôn, liền sẽ tìm đến nàng .

"…"

"Ách … Ta có một vấn đề không biết có nên nói hay không ."

Thấy đối phương cúi đầu không nói, Tần Giác chần chờ nói .

"Vấn đề gì?"

"Người cùng sư huynh ta là có quan hệ thế nào vậy?"

Nghe vậy, khuôn mặt Dạ Dao trong nháy mắt trở nên đỏ rực, xấu hổ nói:

"Cái này … Ngươi vẫn là hỏi sư huynh của ngươi a ."

Tần Giác: "…"

Sư huynh, ngươi đến cùng đã làm gì người ta? Vậy mà để một vị cường giả Thiên giai thẹn thùng như thế!

Không chờ Tần Giác nghĩ xong, Dạ Dao bỗng nhiên lấy ra một bức họa đặt lên bàn:

"Tần Giác sư đệ, xin ngươi giúp ta giao bức họa này cho Bạch Nghiệp, nói cho hắn biết, ta vĩnh viễn sẽ chờ hắn ."

Nói xong, Dạ Dao cấp tốc chạy ra khỏi phòng, lưu lại Tần Giác vẻ mặt ngốc lặng.

Tình huống gì vậy?

Tần Giác ngón tay khẽ nhúc nhích, chân dung lập tức bay vào

trong tay hắn, chầm chậm mở ra .

“Đây là sư huynh?”

Chỉ gặp chân dung nam tử mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ phượng long, tóc đen dài buộc ở sau ót, thoải mái không bị trói buộc, nhất là cặp mắt kia, giống như biết nói, dường như có thể so với Tần Giác.

Đây là lão già sư huynh kia của hắn?

Đùa cái lông mao gì vậy?

Tần Giác nhớ kỹ từ khi hắn gia nhập Huyền Ất Sơn mười lăm năm trước đây, Bạch Nghiệp vẫn là bộ dáng hiện tại, chân dung nam tử trong này thật là Bạch Nghiệp hả?

“Được rồi, chờ về đi rồi lại hỏi thử .”

Thu hồi chân dung, Tần Giác lại uống một ngụm rượu lớn, ngửa đầu nằm ở trên giường bắt đầu ngáy o o.

Cùng lúc đó, liên quan tới chuyện Tần Giác luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn đã nhanh chóng truyền ra, nhấc lên một trận sóng gió ở Diêu Quang thành.

“Ngươi có nghe nói không, có người luyện chế được đan dược tứ phẩm viên mãn!”

“Cái gì? Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật! Thụy tướng xuất hiện, đan hương mười dặm, ta tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không sai!”

“Cái người luyện chế ra đan dược kia là ai?”

“Hình như là sư đệ của chưởng môn Huyền Ất Sơn.”

“Ta cho ngươi biết, nghe nói chưởng môn Huyền Ất Sơn luyện chế được một viên đan dược tứ phẩm viên mãn!”

“Ha ha, không phải một viên, là mười hai viên!”

“Cái gì? Bốn mươi hai viên?”

“Ghê gớm a, có người luyện chế được tám mươi viên đan dược tứ phẩm viên mãn!”

“Đặc biệt hơn nữa là một lò luyện ra một trăm linh bảy viên đan dược tứ phẩm viên mãn, có một không hai ở Linh Ương Giới!”

“…”

Cho dù ở đâu thì việc có thể luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn, đều kinh hãi thế tục, chớ đừng nói là Diêu Quang thành hiện tại.

Chỉ một thoáng, thế lực khắp nơi nghe tin lập tức hành động, muốn biết đến cùng là ai có thể chỉ một lò luyện chế được một trăm linh bảy viên đan dược tứ phẩm viên mãn, ngay cả sáu đại gia tộc cũng không ngoại lệ .

Không bao lâu, tất cả tư liệu có liên quan đến Huyền Ất Sơn đều bày trước mặt bọn hắn, nhưng lại không có bất kỳ tin tức gì về luyện đan sư tứ phẩm, thậm chí ngay cả tên Tần Giác này cũng không tìm ra .

Duy nhất có thể khẳng định là, Tần Giác quả thực đến từ Huyền Ất Sơn, bởi vì vì mấy tháng trước hắn từng tham gia Thịnh Hội Trảm Yêu, nhưng mà khi đó tên của Tần Giác không có lưu lại, cho nên cũng không có ai chú ý tới hắn .

Phân bộ của Hồ gia.

“Ngươi xác định đan dược hắn luyện chế ra là đan dược tứ

phẩm viên mãn?”

Trở thành đường chủ đóng giữ ở Diêu Quang Hồ gia, Hồ Yểu giờ phút này mặt mũi tràn đầy chấn kinh, dường như không dám tin tưởng vào tai mình .

“Tuyệt đối không sai, lúc đó có rất nhiều võ giả tận mắt nhìn thấy, bao gồm cả tông chủ Thảo Đan Tông Ngô Chân Kiếm .”

Võ giả Hồ gia phía dưới nói ra .

Bọn họ đều là nhân viên tình báo chuyên nghiệp, mỗi sự kiện đều sẽ trải qua việc xác nhận nhiều lần rồi mới báo lên, bởi vậy cũng không có khoa trương giống như bên ngoài.

Nếu không chỉ sợ giờ phút này đan dược mà Tần Giác luyện chế ra đã không phải là đan dược tứ phẩm viên mãn nữa, mà là linh đan Chí tôn.

“Đối phương là ai?”

Hồ Yểu truy hỏi .

“Sư đệ của chưởng môn Huyền Ất Sơn, hôm nay trong những thế lực tới đây tham gia tiệc rượu, chỉ có chưởng môn Huyền Ất Sơn là không có tới .”

Hồ Yểu nhíu mày suy tư, một lúc lâu sau nghiêm túc nói:

“Bất kể thế nào, nhất định phải lôi kéo được vị luyện đan đại sư này vào Hồ gia ta, nhanh, dẫn ta đi tìm vị luyện đan đại sư kia!”

“Vâng!”

Không chỉ có Hồ Yểu, người phụ trách của ngũ đại gia tộc còn lại đóng tại Diêu Quang thành cũng giống như thế .

Một luyện đan sư có thể luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên

mãn, đại biểu cho việc về sau rất có thể có hi vọng tấn thăng thành luyện đan sư Chí tôn, cho dù là ba đại tông môn ở chỗ này, chắc chắn sẽ cực lực lôi kéo .

Rất nhanh, toàn bộ người phụ trách của sáu đại gia tộc đến bên ngoài viện của Tần Giác, sợ mình chậm một bước sẽ bị người khác vượt lên trước .

…

Chương 92: Một Đám Ngớ Ngẩn

“Hồ Yểu? Sao ngươi cũng ở đây!”

“Đây không phải là Doãn huynh sao?”

“Vương Huynh Quý, là ngươi!”

“Yến Bí, ngươi không phải đang bế quan tu luyện sao?”

“…”

Sáu vị cường giả Thiên giai đứng đối mặt với nhau, ồn ào trò chuyện, nhìn qua thấy nhiệt tình vô cùng, không biết chỉ sợ còn nghĩ bọn hắn chính là bạn bè tốt lâu năm không gặp.

“Vân huynh, ngươi tới đây làm gì?”

“Ha ha ha, Chu huynh, hai chúng ta cũng không cần phải giao lưu quyền pháp vậy đâu, ta nói này, vị luyện đan đại sư này Vân gia chúng ta chắc chắn phải có được .”

“Ha ha, Vân gia các ngươi có bản lãnh này sao?”

“…”

“Chư vị không nên tranh cãi, nếu không thì để cho vị luyện đan đại sư này tự mình quyết định đi .”

Cười khổ lắc đầu, Hồ Yểu đề nghị .

Hồ Yểu vốn dĩ cho rằng nhờ vào lực lượng nằm vùng của Hồ gia bọn hắn ở Diêu Quang thành, hẳn là sẽ là người đầu tiên đến, kết quả không nghĩ tới ngũ đại gia tộc khác đúng là chẳng thua

kém bao nhiêu, nhanh như vậy đã cùng nhau xuất hiện ở nơi này rồi.

Rơi vào đường cùng, Hồ Yểu cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, đưa ra kiến nghị như vậy .

“Hồ huynh nói không sai, để vị luyện đan đại sư này tự mình quyết định đi!”

Cường giả Vương gia tên là Vương Huynh Quý tán thành nói .

“Đúng vậy, chúng ta ở chỗ này tranh chấp, chi bằng để cho vị luyện đan đại sư kia tự mình tới lựa chọn .”

“Được, đến lúc đó nếu như luyện đan đại sư chọn Chu gia ta, các ngươi cũng không được đổi ý đâu đó.”

“…”

Đám người nghênh ngang tiến vào viện lạc,vị võ giả Địa giai tiếp đón Tần Giác trước đó chỉ vào gian phòng trong góc nói:

“Vị luyện đan đại sư ở chỗ đó.”

Động tĩnh bên này rất nhanh đã hấp dẫn những võ giả khác trong sân, có thể tiến vào toà viện lạc này, cơ bản đều là thủ lĩnh đến từ thế lực khắp nơi, thấy người phụ trách của sáu đại gia tộc xuất hiện ở đây thì đều nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Doãn trưởng lão, ngài sao lại tới đây?”

Ngô Chân Kiếm vẻ mặt đắc ý, nghĩ là đối phương tới tìm hắn .

“Hửm? Thì ra là Ngô tông chủ, phiền nhường một chút, nơi này không liên quan đến ngươi .”

Phất tay, Doãn trưởng lão nhịn không được nói .

Ngô Chân Kiếm: "…"

Đây là Doãn trưởng lão mà sáng hôm nay mời hắn uống trà, đối với hắn lễ ngộ vô cùng, đồng thời muốn lôi kéo hắn gia nhập Doãn gia sao?

Ngô Chân Kiếm không phải là đồ ngốc, khi hắn nhìn thấy Doãn trưởng lão cùng trưởng lão của năm đại gia tộc còn lại đi đến gian phòng của Tần Giác, trong nháy mắt liền hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra .

Cho dù nội tâm cực kỳ phẫn nộ, nhưng lại không thể làm gì .

"Chờ đã, chúng ta tùy tiện tới cửa hình như không tốt cho lắm ."

Trưởng lão Yến gia Bí mở miệng nói:

"Lỡ như đại sư đang nghỉ ngơi thì làm sao bây giờ?"

Đám người sững sờ, quả thực nếu như người ta đang nghỉ ngơi mà nói, bọn hắn tùy tiện tới cửa, nói không chừng sẽ khiến cho đối phương bất mãn .

"Nếu không … Chúng ta ngày mai lại đến?"

"Có lý ."

"Đã như vậy, chúng ta ngày mai lại đến."

Nói như vậy, sáu vị trưởng lão rất nhanh đã đạt được nhận thức chung, có nói có cười rời đi, nhanh chóng biến mất tại chỗ, giống như chưa có chuyện gì xảy ra .

"Cái này …"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có chút mờ mịt .

Tình huống gì vậy?

Đi hết?

Nửa ngày qua đi, viện lạc lần nữa khôi phục lại yên tĩnh, đúng lúc này, một bóng dáng đột nhiên lặng yên không một tiếng động xuất ở bên trong viện lạc, nếu là có người ngoài ở đây, tất nhiên có thể nhận ra, chính là trưởng lão Yến gia Yến Bí vừa mới rời đi không bao lâu.

“Ha ha, một đám ngu xuẩn, thế mà dễ dàng bị lừa như vậy.”

Cười lạnh một tiếng, Yến Bí nhấc chân đi vào viện lạc .

“A!”

Nhưng mà Yến Bí chân vừa dứt, liền truyền đến một tiếng kêu đau .

“Thứ quỷ gì?”

Yến Bí giật nảy mình .

Không đợi Yến Bí kịp phản ứng, trên mặt đất đột nhiên nhô lên một bóng người, nhìn kỹ vào thì đúng là trưởng lão Vương gia Vương Huynh Quý!

Giờ phút này Vương Huynh Quý nằm trên mặt đất, dáng vẻ vô cùng đau khổ, mà chân của Yến Bí vừa vặn giẫm ở nơi đó của hắn .

“Ngươi đây là …”

Yến Bí vội vàng dịch chuyển chân to, vẻ mặt kinh ngạc .

‘Tê!’

Vương Huynh Quý hít một hơi thật sâu, đau đến nhe răng

nhếch miệng .

“Khốn kiếp, lão tử biết ngươi nhất định không có khả năng ngoan ngoãn rời đi mà.”

Vương Huynh Quý kẹp hai chân đứng lên, hùng hùng hổ hổ nói, nếu không phải mình đuối lý, chỉ sợ hắn đã sớm xông lên liều mạng với Yến Bí rồi .

Vốn dĩ hắn nghĩ thông qua độn thuật lặng yên không một tiếng động lẻn về, kết quả không nghĩ tới Yến Bí vậy mà cũng quay lại, với lại còn vừa vặn một cước giẫm lên nơi đó của hắn, nếu hắn không phải là cường giả Thiên giai, nhục thân cường hãn, chỉ sợ đã bị một cước này giẫm bạo .

Xui chết đi được!

Nghĩ tới đây, Vương Huynh Quý phẫn nộ đánh một quyền lên vách tường bên cạnh .

“A!”

Ngoài dự liệu là, vách tường không có chấn động, ngược lại truyền đến một tiếng hét thảm .

“Khốn kiếp!”

Vương Huynh Quý kinh hãi, chuyện gì nữa vậy, vách tường thành tinh?

“Ha ha, hai người các ngươi cũng ở đây à .”

Mắt thấy trốn không thoát, vách tường vặn vẹo, chợt thấy Hồ Yểu che ngực từ bên trong đi tới .

Vương Huynh Quý: “…”

Yến Bí: “…”

“Các ngươi quả nhiên không có rời đi, may mà ta lại quay lại nhìn thử .”

Cùng lúc đó, cảnh sắc bên cạnh biến ảo,trưởng lão Vân gia vậy mà từ trong bóng tối đi ra .

Hắn cũng không muốn lát nữa cũng bị ngộ thương giống như Vương Huynh Quý cùng Hồ Yểu đâu .

“A? Các ngươi đều trở lại sao?”

“Ta nói mà không thể tin tưởng mấy lão già các ngươi được.”

“…”

Trong nháy mắt, sáu vị trưởng lão toàn bộ đã đến đông đủ, có người thi triển độn thuật, có người sử dụng bí pháp, đúng là không có một người nào chân chính rời đi .

Sáu người nhìn nhau, lập tức không hẹn mà cùng nhau đi đến bên ngoài gian phòng của Tần Giác, việc đã đến nước này, cũng không cần thiết phải giả bộ tiếp nữa .

Đông đông đông .

“Đại sư, chúng ta là tới bái phỏng ngài .”

‘Két .’

Cửa phòng mở ra, sáu vị trưởng lão nhịn không được toát ra thần sắc kích động.

Nhưng mà một khắc sau, xuất hiện trước mặt bọn hắn lại là đầu lưỡi thật dài, dáng người cồng kềnh, con ếch xanh cực kỳ xấu xí.

“Đây chính là vị đan dược đại sư luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn kia?”

Hồ Yểu trợn mắt hốc mồm .

“Không thể nào, yêu thú còn biết luyện đan?”

Yến Bí nuốt ngụm nước miếng .

“Có phải sai chỗ nào đó rồi không?”

“…”

“Các ngươi là ai?”

Tahm mở miệng dò hỏi .

“Xin hỏi … Ngươi là sư đệ của chương môn Huyền Ất Sơn sao?”

“Không phải .”

Tahm lắc đầu:

“Tần sư thúc đã ngủ rồi .”

Nghe vậy, sáu người nhất thời nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phải là con ếch xanh này là được .

“Thì ra đại sư đã ngủ rồi, vậy chúng ta sẽ không quấy rầy .”

Hồ Yểu lễ phép nói .

“Đúng vậy đúng vậy, đại sư đã ngủ rồi, vậy chúng ta ngày mai lại đến vậy.”

“Đúng vậy .”

Sáu người vừa nói, vừa rời khỏi viện lạc, cũng giống như trước đó nhanh chóng biến mất tại chỗ, bất quá lần này lại không có trở lại .

Bọn họ đều là những lão quái vật sống trên trăm năm, làm sao lại không hiểu đạo lý không thể quấy rầy người ta vào thời điểm này chứ, nếu không nhất định sẽ phản ngược lại .

Tahm: "…"

Đám người kia là đến tấu hài à?

"Sao vậy?"

Tần Giác mơ mơ màng màng mở mắt, thuận miệng hỏi .

"Không có gì, vừa rồi có một đám ngớ ngẩn nói muốn tới bái phỏng sư thúc, nhưng lại đi rồi ."

Tahm tiện tay đóng cửa lại, ngôn ngữ cử chỉ cũng không khác gì nhân loại.

"Vậy À ."

Tần Giác không để ý, cầm lấy bầu rượu bên giường hung hăng uống một ngụm, sau đó lại tiếp tục nằm xuống ngủ .

Chương 93: Ngươi Biết Lam Ngân Thảo Không

Sáng sớm hôm sau.

Ánh sáng ấm áp chiếu xuống, chiếu sáng cả Diêu Quang thành, các loại Linh khí phi hành ở trên bầu trời bay qua bay lại, giống như thế giới khoa huyễn.

Tần Giác duỗi lưng một cái đứng lên .

Không thể không nói, ở chỗ này cực kỳ dễ chịu, đáng tiếc là, nơi này không có bất kỳ cái gì để ăn .

Tần Giác mặc dù đã không cần ăn cơm nữa, nhưng hắn mỗi sáng khi tỉnh giấc, trong miệng luôn thích ăn chút gì đó .

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, có thể tới tham gia tiệc rượu cũng là thủ lĩnh của một phương thế lực, làm gì cần phải có đồ ăn vặt?

Nghĩ tới đây, Tần Giác dứt khoát lấy một viên Tửu Tâm Đan nhét vào miệng.

Mùi rượu nồng đậm lập tức tản ra, còn kèm theo vị Huyết Linh quả nhàn nhạt .

Mặc dù mùi vị không tệ, nhưng ăn vào trong bụng lại không có cảm giác gì, giống như ăn không khí .

Lại liên tục ăn hai viên Tửu Tâm Đan, Tần Giác lúc này mới miễn cưỡng hài lòng, mở cửa đi ra ngoài, Tahm lập tức theo ở phía sau .

Viện lạc cực kỳ rộng rãi, không chỉ có linh khí nồng đậm, hơn nữa còn có một tòa đình viện được xây trên ao nước, có lẽ là bởi vì đều đang tu luyện, cho nên trong sân không có nửa bóng người .

Tần Giác đi vào đình viện ngồi xuống, bỗng nhiên phát hiện phía dưới ao lại có cá!

Mấy con cá này sống ở nơi có linh khí nồng đậm lâu dài, đã dần dần sinh ra tiến hóa, trở nên 'Màu mỡ' vô cùng.

Tần Giác liếm môi một cái, lộ ra dáng vẻ thèm nhỏ dãi.

Nói đến đây, hắn đã thật lâu rồi chưa có ăn cá .

Thấy chung quanh không có ai, bàn tay lớn của Tần Giác vồ một cái, hai con cá lập tức bay khỏi mặt nước, lơ lửng ở trước mặt hắn .

"Thứ này nướng lên mà nói, hẳn là mùi vị không tệ đâu."

Hạ quyết tâm, Tần Giác lập tức bỏ nội tạng của hai con cá, sau đó bắt đầu dùng hỏa diễm để nướng .

Đúng lúc này, một thanh niên đẩy cửa ra, đi thẳng đến đình viện.

"Tiền bối, buổi sáng tốt lành ."

Thanh niên cười đi vào đình viện, ngồi đối diện với Tần Giác.

Tần Giác lườm thanh niên một cái, đúng là người trẻ tuổi ngày hôm qua đứng bên cạnh cốc chủ Ám U Cốc Đường Thiên.

"Ta tên là Đường Tiêu ."

Gặp Tần Giác lộ ra vẻ nghi hoặc, thanh niên lập tức tự giới thiệu .

Suy nghĩ một chút, lại bổ sung:

“Ta là tam nhi tử của cốc chủ Ám U Cốc, người khác đều thích gọi ta là Đường Tam .”

“À.”

Tần Giác hững hờ nhẹ gật đầu, giống như căn bản không nghe thấy thanh niên nói gì .

Đường Tiêu: “…”

Không bao lâu, hai đầu cá rốt cục cũng nướng chín, tản ra mùi hương ngây ngất, Tần Giác cho thêm đồ gia vị, sau đó bắt đầu ăn từng miếng từng miếng .

“Cô .”

Đường Tiêu ngồi bên cạnh nuốt ngụm nước miếng, đúng là nhìn thấy đói bụng .

“Ngươi cũng muốn ăn?”

Tần Giác quệt miệng, hỏi .

Đường Tiêu đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cái .

“Vậy ngươi cứ nghĩ đi ha .”

Nói xong, Tần Giác tiếp tục ôm cá nướng ăn ngấu nghiến .

“…”

Rất nhanh, Tần Giác đã ăn xong đầu cá nướng, sau đó lấy ra một bình linh tửu ngửa đầu nâng ly:

“Thoải mái!”

“…”

“Tiền bối, ta muốn mua một viên Tửu Tâm Đan .”

Trầm mặc một lát, Đường Tiêu thận trọng nói .

“Không bán .”

Tần Giác không chút do dự cự tuyệt .

“Ta có thể dùng những vật khác trao đổi .”

Đường Tiêu nói tiếp .

“Đồ vật gì?”

Tần Giác rốt cục nổi lên một chút hứng thú, hắn luôn cảm thấy người thanh niên này dường như có chút khác biệt so với những người khác, dù sao cái ngoại hiệu Đường Tam này vốn cũng không bình thường .

Thấy Tần Giác động tâm, Đường Tiêu đại hỉ, nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định không ai, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một gốc linh dược có dáng vẻ hơi giống nhân sâm:

“Đây là một gốc linh dược cấp năm, với lại đã trưởng thành .”

“Linh dược cấp năm?”

Tần Giác có chút kinh ngạc:

“Ngươi dùng linh dược cấp năm đổi một viên đan dược tứ phẩm?”

Mọi người đều biết, linh dược đạt tới cấp năm đã sinh ra chất biến, thậm chí có một số ít linh dược sẽ sinh ra linh trí, tu luyện thành tinh .

Một gốc linh dược cấp năm trưởng thành có thể đổi lấy mười mấy viên thậm chí nhiều hơn nữa linh đan tứ phẩm cao cấp, coi

như dùng để đổi một viên đan dược tứ phẩm viên mãn, cũng chính là bị thua thiệt.

“Hi vọng tiền bối có thể đồng ý .”

Đường Tiêu thành khẩn nói .

“Được, ta có thể trao đổi với ngươi, nhưng mà ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi .”

Tần Giác uống một ngụm rượu, ý vị thâm trường nói .

“Vấn đề gì?”

Đường Tiêu nhíu mày .

“Ngươi biết Lam Ngân Thảo không?”

Tần Giác vẻ mặt nghiêm túc.

“Lam Ngân Thảo? Đó là cái gì?”

Đường Tiêu mờ mịt .

“Lam Ngân Hoàng thì sao?”

“…”

Đường Tiêu càng thêm mù mịt, không hiểu Tần Giác đang nói cái gì .

“Được, không biết thì thôi.”

Tần Giác lộ ra vẻ thất vọng.

Đường Tiêu: “…”

“Viên Tửu Tâm Đan này là của ngươi .”

Nếu như đã đáp ứng đối phương, Tần Giác liền sẽ không nuốt lời, chỉ thấy hắn bấm nhẹ ngón tay một cái, một viên Tửu Tâm Đan rơi vào trong tay Đường Tiêu, mà linh dược cấp năm trong tay Đường Tiêu cũng bị Tần Giác thu vào nhẫn trữ vật .

“Đa tạ tiền bối!”

Đường Tiêu liền vội vàng khom người cảm tạ .

Mặc dù không biết Tần Giác hỏi những vấn đề kia rốt cuộc là có ý gì, nhưng có thể đạt được viên đan dược tứ phẩm viên mãn này, Đường Tiêu đã vừa lòng thỏa ý .

Có viên đan dược kia, phụ thân hắn liền có thể trùng kích Chí tôn cảnh càng nhanh .

Một viên đan dược tứ phẩm viên mãn, đối với võ giả Thiên giai đỉnh phong mà nói, gần như không thua kém gì một viên Ngũ phẩm Chí tôn đan, có thể tăng xác suất đột phá lên rất nhiều.

Cùng lúc đó, Tần Giác cũng là đứng dậy đi ra khỏi viện lạc .

“Tiền bối, người muốn đi đâu?”

Đường Tiêu nhịn không được hỏi .

“Không có liên quan gì tới ngươi .”

Để lại câu này, Tần Giác thảnh thơi tự tại rời khỏi viện lạc, Tahm vẫn ngoan ngoãn theo ở phía sau .

Có lẽ là bởi vì sáu đại gia tộc muốn tổ chức tiệc rượu, Diêu Quang thành gần đây võ giả nhiều hơn so bình thường.

Tần Giác tản ra linh thức, đi vào một đầu phố tương đối phồn hoa, nhìn xem thử có vật gì tốt có thể mua chút về không .

Dường như ngay tại lúc hắn bước vào con đường này lập tức

tất cả ánh mắt liền tập trung trên người hắn, cho dù là nam hay nữ .

“Đây là công tử nhà ai, rất đẹp trai a .”

“Thế gian sao có thể có thiếu niên tuấn lãng như thế.”

“Các ngươi mau nhìn, dáng vẻ hắn uống rượu, a, ta đi chết đây!”

Đây là nữ nhân đang nói chuyện với nhau.

Giờ phút này Tần Giác tay cầm bầu rượu, áo trắng như tuyết, ngũ quan tuấn mỹ vô cùng, không cứng rắn, cũng không âm nhu, có thể xưng là vô song trên đời, tin chắc rằng đổi thành bất kỳ một nữ nhân nào đều sẽ trầm luân .

“Phi! Dáng dấp đẹp trai tuyệt đối là tra nam chính hiệu!”

“Đúng vậy, khẳng định sống không lâu!”

“Nam nhân quan trọng nhất chính là cơ bắp!”

Cái này là nam nhân đang nói chuyện với nhau.

Đối với những chuyện này, Tần Giác lơ đễnh, hắn chậm rãi hướng về phía trước, cuối cùng đứng ở trước một hiệu sách, cúi đầu nhìn, bày ở phía trước nhất là một quyển sách, phía trên in bốn chữ lớn: Thiếu Niên A Thành.

Tần Giác vẻ mặt nghiêm túc, mang theo tinh thần học tập mở quyển sách này ra.

Chuyện rất đơn giản, kể về một phế vật thiếu niên cố gắng tu luyện, không ngừng mạnh lên, cuối cùng vô địch Linh Ương Giới.

Chỉ là ở phần kết, thiếu niên này bị người yêu phản bội, thân tử đạo tiêu, ngay cả đầu cũng bị chém rơi .

“Không ngờ rằng thế giới này vậy mà cũng có tranh biếm họa .”

Tần Giác nhìn say sưa.

“Công tử, ngài muốn mua quyển này sao?”

Chủ tiệm cười nói:

“Đây chính là sách bán chạy nhất Diêu Quang thành chúng ta .”

Lời còn chưa dứt, một khối linh thạch đột nhiên rơi ở trước mặt hắn .

“Toàn bộ những sách này ta đều muốn .”

Tần Giác vung tay lên, trong nháy mắt đem cả cái tiệm thư tịch đều thu vào trong nhẫn trữ vật .

Lúc rảnh rỗi, có thể dùng những sách vở này để giết thời gian .

Chủ tiệm sững sờ, nhìn Tần Giác một cái, lại nhìn linh thạch cực phẩm trước mắt một cái, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp .

Tần Giác không có để ý cửa chủ tiệm, trực tiếp quay người rời khỏi tiệm sách .

Khối linh thạch kia là hắn dùng thiên địa linh khí cưỡng ép ngưng tụ mà thành, mua tất cả thư tịch cũng dư rồi .

Tiếp theo Tần Giác lại mua một ít đồ, từ sau khi xuyên đến Linh Ương Giới, Tần Giác phần lớn thời gian đều ở tại Huyền Ất Sơn, đối với ngoại giới cũng không quen thuộc, lần này ngược lại để hắn kiến thức được rất nhiều thứ đồ mới lạ.

Có lẽ về sau có thể cân nhắc đến Trung Châu thánh địa dạo

chơi, nơi đó hẳn là phồn hoa hơn nơi này .

“Tiểu soái ca, mau tới chơi a .”

Đúng lúc này, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, đưa tới sự chú ý của Tần Giác.

“Hửm? Đây là cửa hàng gì.”

Chương 94: Nam Nhân

Chỉ thấy một gian phòng không lớn cũng không nhỏ, khắc một chữ 'Huyễn' cong cong vẹo vẹo, nhìn qua khó chịu vô cùng .

Với lại bởi vì có màn cửa, căn bản thấy không rõ bên trong có cái gì .

Khác với những của hàng khác ở trên đường, cửa hàng này trang trí hơi đơn sơ .

Âm thanh phát ra vừa rồi, chính là tượng gỗ đặt bên ngoài cửa hàng.

"Tiểu soái ca, mau tới chơi a ."

Con rối lần nữa kêu lên .

Tần Giác: "…"

"Hô, sảng khoái ."

Ngay lúc Tần Giác dự định vào xem, bỗng nhiên có người vén rèm cửa từ trong đi ra, vẻ mặt thỏa mãn.

Nhìn thấy Tần Giác, người kia cũng sững sờ, lập tức vội vàng cúi đầu xuống tăng tốc bước chân, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

"Vị khách này, ngươi muốn thử xem không?"

Chỉ thấy một người mập mạp tai to mặt lớn, híp mắt từ bên trong thò đầu ra, ý vị thâm trường nói .

Tần Giác sững sờ, dung mạo của tên mập mạp này nhìn qua

không có gì nổi bật, chỉ là võ giả Thiên giai hậu kỳ .

“Ngươi trong này bán gì vậy?”

Tần Giác nhíu mày, trực tiếp lách mình tiến vào cửa hàng .

Thấy thế, mập mạp hơi kinh hãi, hắn không thấy rõ động tác của Tần Giác!

Lúc này, Tahm cũng theo vào, mập mạp vừa muốn mở miệng, Tần Giác thuận miệng nói:

“Nó là sủng vật của ta.”

Nghe vậy, mập mạp quan sát con ếch xanh từ trên xuống dưới, lập tức càng thêm kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện đây là yêu thú Thiên giai!

Đến lúc này, cho dù mập mạp ngớ ngẩn, cũng biết thiếu niên trước mắt này khẳng định không đơn giản .

Sau khi tiến vào cửa hàng, Tần Giác tùy ý nhìn lướt qua, phát hiện bên cạnh còn có mấy gian phòng đơn độc, bên trong mơ hồ có thể nghe được thở dốc truyền ra ngoài .

Tần Giác khẽ nhíu mày, chẳng lẽ nơi này là tiệm uống tóc nhỏ ở dị giới?

Dường như nhìn ra Tần Giác nghi hoặc, mập mạp vội nói:

“Vị khách này, ngài yên tâm, chúng ta nơi này tuyệt đối chính quy, hợp cách, không phải loại địa phương kia!”

Dừng một chút, mập mạp lại nói:

“Nhưng mà chúng ta có phục vụ càng cao cấp hơn so với chỗ đó.”

Nói đến đây, mập mạp lộ ra dáng tươi cười như hiểu được.

Tần Giác: "…"

Mập mạp giải thích xong, Tần Giác rất nhanh đã hiểu chuyện gì xảy ra, thì ra mập mạp là võ giả huyễn thuật, không chỉ tinh thông các loại huyễn thuật, với lại có thể phóng xuất ra các loại huyễn thuật đặc thù, làm cho người khác rơi vào ảo cảnh, giống như điện ảnh 3D trên Địa Cầu kiếp trước của Tần Giác.

"Đây chính là Linh khí ta dùng để cất giữ huyễn thuật, chỉ cần đeo cái bịt mắt này lên, liền có thể tiến vào thế giới huyễn cảnh."

Mập mạp lấy ra một đồ vật có vẻ ngoài khá giống mắt kính VR, hạ giọng nói:

"Thứ đồ này là ta khó khăn lắm mới nhờ được một vị luyện khí sư Thiên giai luyện chế ra, ta gọi nó là Huyễn thời, toàn bộ chỉ có mười cái, ngài có muốn thử một chút không?"

"…"

Không thể không nói, tên này quả thật một kỳ tài thương nghiệp, lại tạo được kỹ thuật 'VR' ở dị giới, còn mở được 'Rạp chiếu phim' tại nhà.

"Nơi này của ngươi đều có đủ loại thế giới huyễn cảnh sao?"

Tần Giác trầm ngâm nói .

"Cái gì cũng có, Thiếu Niên A Thành, Kim Lân, Yêu Cha, Thế Giới Yêu Thú đều đã là những huyễn cảnh do ta phác hoạ ra, chỉ cần ngươi đồng ý, lúc nào cũng có thể trải nghiệm ."

Mập mạp chậm rãi nói, lập tức xoay chuyển lời nói, cười tủm tỉm nói:

"Đương nhiên, còn có một số huyễn cảnh tương đối đặc thù,

có thể tập trung vào ngũ quan, thân thể, không biết ngài có hứng thú không?"

"…"

Tần Giác rốt cuộc hiểu trong phòng kế bên truyền ra tiếng thở dốc là đã xảy ra chuyện gì, hẳn bọn hắn hiện đang trải nghiệm huyễn cảnh tương đối đặc thù ha.

"Để ta thử thử Thế Giới Yêu Thú trước đi."

"Được rồi ."

Mập mạp hơi có vẻ thất vọng, nhưng mà cũng không có biểu hiện ra ngoài .

Thế Giới Yêu Thú cũng giống với Thiếu Niên A Thành, cũng là câu chuyện gặp khó khăn rồi nổ lực đi lên, nhưng mà phần cuối cũng không có bị chặt đầu thê thảm như vậy .

Đeo lên Huyễn thời, cảnh quang xung quanh Tần Giác lập tức xảy ra biến hóa, đi vào một thế giới tràn đầy bụi gai, khắp nơi xung quanh đều là yêu thú hung thần ác sát, tốp tốp bao vây hắn .

Bên mắt trái của Tần Giác, có các loại võ kỹ cùng điểm linh lực, khá giống với cửa sổ của trò chơi.

Nhưng mà bởi vì mập mạp chỉ có Thiên giai hậu kỳ, vẫn có thể thấy được ảo cảnh của thế giới này có chút đơn sơ, rất nhiều yêu thú giống như khúc gỗ, căn bản không biết cái gì, nhưng dùng để giết thời gian thì đủ rồi.

Sau một nén nhang, Tần Giác gỡ Huyễn Thời xuống:

"Cũng được phết ."

"Nhanh vậy?"

Mập mạp khó có thể tin được nói:

“Ngươi qua rồi?”

“Ừ.”

“Sao mà được chứ?”

Mập mạp ngạc nhiên, một nén nhang đã qua ải, quá mạnh rồi đi?

Lúc trước hắn phải mất ròng rã năm ngày!

“Rất đơn giản mà .”

Làm một trạch nam, kiếp trước Tần Giác không biết chơi qua bao nhiêu trò chơi, cửa ải trình độ kiểu này, cho dù hắn nhắm mắt lại cũng có thể qua .

“…”

“À đúng rồi, ngươi tên gì?”

Tần Giác hỏi .

“Ách … Ta hả? Ta tên Mã Hoa Đằng .”

Tần Giác: “???”

“Ngươi xác định?”

Mập mạp bị phản ứng của Tần Giác làm cho giật nảy mình:

“Đương nhiên xác định, cái tên này ta đã dùng hơn năm mươi năm .”

“…”

“Ngươi có muốn đem những huyễn cảnh này truyền lên linh

mạng không?”

Tần Giác đột nhiên nảy ra một ý nghĩ lớn.

“Truyền lên linh mạng?”

Mập mạp đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó lại lắc đầu nói:

“Không được, Huyễn Thời chỉ có mười cái, cho dù truyền lên linh mạng cũng không có tác dụng gì .”

Này … Cũng đúng, Tần Giác vậy mà quên chuyện này .

“Vậy cái Huyễn Thời này ngươi muốn bán ra sao?”

Tần Giác muốn mua cái Huyễn Thời này mang về giết thời gian, thuận tiện nghiên cứu huyễn thuật, nhìn xem có thể làm ra càng nhiều cái chơi hay không .

“Không, ta tuyệt đối sẽ không bán .”

Mập mạp lập tức lắc đầu cự tuyệt .

“Ta có thể dùng một viên đan dược tứ phẩm viên mãn ra trao đổi . “

“Cái gì? Đan dược tứ phẩm viên mãn?”

Mập mạp đột nhiên mở to hai mắt, cho là mình nghe lầm .

Tần Giác không nói nhảm, trực tiếp lấy ra một viên Tửu Tâm Đan nói:

“Chỉ cần ngươi bán cho ta một cái Huyễn Thời, viên đan dược kia liền là của ngươi .”

Trong nháy mắt nhìn thấy Tửu Tâm Đan, mập mạp liền biết Tần Giác không có lừa hắn, hắn tốt xấu gì cũng là cường giả Thiên

giai, làm sao có thể không nhận ra được đan dược tứ phẩm viên mãn chứ .

“Được, ta đồng ý! Ngươi tùy ý chọn đi!”

Mập mạp lấy mấy cái Huyễn Thời còn lại ra khỏi nhẫn trữ vật, không thể chờ đợi được nói .

Mặc dù luyện chế Huyễn Thời hao tốn rất nhiều vật liệu của hắn, nhưng so với đan dược tứ phẩm viên mãn quả thật không đáng giá nhắc tới .

Với lại bây giờ mập mạp cách Thiên giai đỉnh phong chỉ còn lại nửa bước, có viên đan dược tứ phẩm viên mãn này, không tới nửa tháng thì hắn có thể đột phá .

Đã cho đối phương tùy ý chọn, Tần Giác đương nhiên sẽ không khách khí, hắn cầm lấy một cái có chất liệu tốt nhất trong đó, sau đó đặt Tửu Tâm Đan vào trong tay mập mạp.

Trao đổi xong, Tần Giác cũng không ở lâu, liền cùng Tahm rời đi .

Mập mạp cầm lấy Tửu Tâm Đan kích động thật lâu mới phản ứng lại được:

“Đúng rồi, nghe nói Diêu Quang thành gần đây có người luyện chế được đan dược tứ phẩm viên mãn, chẳng lẽ là hắn?”

Chờ lúc hắn đuổi theo, Tần Giác đã biến mất không thấy đâu nữa từ lâu .

“Truyền huyễn cảnh lên linh mạng…”

Lúc này mập mạp lại nghĩ tới đề nghị của Tần Giác.

“Chờ một chút, có lẽ đổi phương pháp khác thì có thể …”

Tần Giác sao cũng không nghĩ tới, tâm huyết của mình đề nghị lên, sẽ lấy loại phương thức khác để thực hiện ở mười mấy năm sau, đồng thời quét sạch toàn bộ Linh Ương Giới, sáng tạo ra một thần thoại thương nghiệp, đạt tới độ cao khó mà với được.

Chương 95: Tiệc Rượu Bắt Đầu

Trở lại ở lại địa phương đang ở, Tần Giác lười biếng nằm xuống, đêm nay tiệc rượu chuẩn bị bắt đầu, trước đó, hắn muốn ngủ tiếp một hồi, như thế mới có tinh thần .

Về phần Đường Tiêu còn có ba sư đồ Dạ Dao, Tần Giác cũng không thấy, hẳn là đang tu luyện, bọn hắn cũng không nhàn nhã giống như Tần Giác .

“Tần sư thúc, ta muốn …”

“Không, ngươi không được .”

Tần Giác vung Tahm ra, nhắm mắt lại ngủ thật say .

Tahm: “…”

Không biết qua bao lâu, Tahm thực sự kìm nén không được nữa, một con ếch có mong muốn được ra ngoài dạo chơi, nhưng mà nó vừa đi đến bên cửa, liền phát hiện có tầng cấm chế ngăn cản nó, hiển nhiên Tần Giác đã có chuẩn bị từ lâu .

Tahm thích liếm người như vậy, lại có thực lực Thiên giai sơ kỳ, ngoại trừ mấy gia tộc lớn cùng thủ lĩnh của thế lực khắp nơi, dường như không ai có thể đánh bại nó, nếu thả nó ra ngoài, không chừng sẽ chọc đến nhiều phiền toái, cho nên Tần Giác đương nhiên không có khả năng sẽ thả nó ra ngoài .

Cho dù nội tâm cực kỳ khó chịu, nhưng Tahm cũng không dám có ý nghĩ khác, dù sao nó kế thừa lực lượng cùng linh trí của Vô Cực Thánh Giả, mặc dù Tần Giác đã xóa đi những ký ức liên quan tới Vô Cực Thánh Giả, nhưng đối với Tần Giác, Tahm lại có loại sợ

hãi bẩm sinh, giống như nhân loại đối mặt thần linh.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã tới ban đêm, mặt trời lăn xuống, tinh quang lại hiện ra, từ Diêu Quang thành có thể nhìn thấy rõ ràng mặt trăng lớn trên bầu trời.

Đông đông đông -

Gió đêm hơi rét, tiếng chuông nhu hòa vang lên, cho thấy tiệc rượu sắp bắt đầu .

Tần Giác giống như đã sớm biết, trong nháy mắt mở mắt .

“Đi thôi .”

Tần Giác duỗi lưng một cái, đẩy cửa đi ra ngoài .

Cùng lúc đó, những võ giả khác ở trong sân những cũng đi ra, cơ bản đều là những thủ lĩnh của các thế lực ở vạn dặm xung quanh .

Tần Giác xuất hiện ở trong sân đưa tới rất nhiều ánh mắt quan tâm, dù sao ngày hôm qua Tần Giác thế nhưng đã luyện chế ra được đan dược tứ phẩm viên mãn, ngay cả sáu đại gia tộc cũng đều cực lực lôi kéo, huống chi bọn hắn .

“Tần sư thúc!”

Mộc Tiểu Vũ cao hứng kêu lên .

Bởi vì biết Tần Giác là sư đệ của Bạch Nghiệp, cho nên Dạ Dao để cho hai đồ đệ của mình đều gọi Tần Giác là sư thúc .

“Ừm .”

Tần Giác nhẹ gật đầu, thuận miệng hỏi:

“Tiệc rượu tổ chức ở đâu vậy .”

“Ha ha, tới ngươi giống sư huynh của ngươi như vậy .”

Dạ Dao che miệng cười nói .

Tần Giác: “…”

“Chúng ta cùng đi vậy .”

Nói xong, Dạ Dao đi đầu đi ra khỏi viện lạc .

Tần Giác bất đắc dĩ, đành phải theo ở phía sau .

Những võ giả còn lại thấy thế, cũng nhao nhao đi đến chỗ tổ chức tiệc rượu, cho đến lúc này, Tần Giác mới phát hiện, thì ra sáu đại gia tộc mời thế lực đầy cả sân này, nhìn đến khoảng chừng mấy trăm người .

Khiến Tần Giác kinh ngạc là, nơi tổ chức tiệc rượu là một chiếc Linh khí phi hành!

Linh khí phi hành to lớn vô cùng, có thể so với một tòa cung điện di động, bạch ngọc trải trên nền đất, đèn đuốc sáng trưng, thậm chí còn có núi giả, thác nước, tựa như tiên cảnh .

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ không ai sẽ tin tưởng đây là một chiếc Linh khí phi hành.

Đáng nhắc tới là, chiếc Linh khí phi hành này vốn là tài sản của Ngụy gia, bất quá bây giờ đã biến thành của Yến gia .

Mấy trăm tên võ giả được một vị cường giả Yến gia dẫn leo lên Linh khí phi hành, phía trên đã chuẩn bị xong linh tửu mỹ thực từ lâu, tản ra hương khí nồng đậm, còn có thật nhiều thị nữ xinh đẹp.

Nếu là lúc trước, Tần Giác có thể sẽ không thể chờ đợi được mà tiến lên cầm bầu rượu lên nâng ly, nhưng bây giờ hắn đã uống qua linh tửu hai ngàn năm, nào thèm để ý linh tửu có mấy chục

năm này .

“Chư vị chưởng môn, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ .”

Trên đài cao, trưởng lão của sáu đại gia tộc cao cao tại thượng, thanh âm truyền đến mỗi góc của Linh khí phi hành:

“Hôm nay sáu đại gia tộc chúng ta mời chư vị trước là tới đây tham gia tiệc rượu, cũng không phải muốn chư vị quy thuận, mà là muốn cùng chư vị thành lập một xã hội võ đạo phú cường, hài hòa, văn minh.”

“Hi vọng chư vị có thể phối hợp, không làm khó bọn ta .”

Nghe vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau,

Lập tức cùng hô lên:

“Trưởng lão yên tâm, chúng ta nhất định tích cực phối hợp!”

Tần Giác: “…”

Đây là tiệc rượu sao?

Sao luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm .

Sao luôn có cảm giác lãnh đạo đang đi thị sát dân chúng vậy?

“Rất tốt .”

Sáu vị trưởng lão hài lòng nhẹ gật đầu:

“Nơi này có rất nhiều mỹ thực linh tửu, chư vị có thể tùy ý hưởng dụng, hễ là thế lực tới tham gia tiệc rượu lần này, đều là bằng hữu của chúng ta .”

Nói bóng gió là, những thế lực không tới tham gia tiệc rượu thì

đều là địch nhân .

Nhưng mà ngoại trừ những thế lực có cấp bậc quá thấp, không có nhận thiệp mời, những thế lực tông môn khá có tên tuổi hầu như đều toàn bộ có mặt.

Lời dạo đầu kết thúc, sáu vị trưởng lão từ trên đài cao bay xuống, bọn hắn vừa mới vào ở Diêu Quang thành, tổ chức tiệc rượu vốn là chỉ là muốn quen biết với thủ lĩnh của các thế lực phụ cận mà thôi, đương nhiên không có yêu cầu kỳ quái gì .

Giờ phút này, Tần Giác ở trong góc nhỏ nhàn nhã uống linh tửu, bên cạnh là Liễu Bình cùng Mộc Tiểu Vũ, về phần Dạ Dao, thì đang cùng thủ lĩnh của những thế lực khác nói chuyện.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Giác không nguyện ý tham gia loại hoạt động này, thậm chí ngay cả hội nghị nội bộ ở Huyền Ất Sơn hắn cũng chẳng muốn đi, bởi vì một khi lộ diện nhiều, liền không thể thiếu các loại hàn huyên tâm sự.

Đúng lúc này, Tần Giác chợt thấy một võ giả chỉ hướng bên này, sau đó trước đó đứng tại trên đài cao sáu đại gia tộc trưởng lão liền thẳng tắp hướng phía hắn đi tới, tốc độ nhanh vô cùng, sợ bị người khác đoạt trước một bước .

Trong chốc lát, Tần Giác nhớ tới chuyện ngày hôm qua mình luyện chế đan dược tứ phẩm viên mãn.

“Ai, vậy mà quên mất chuyện này .”

Thở dài, Tần Giác bất đắc dĩ .

Hắn vốn dĩ chỉ muốn thử nghiệm luyện một viên đan thôi, kết quả lại không nghĩ đến sẽ gây ra động tĩnh lớn đến vậy, hiện tại xem ra rất có thể sẽ phải bị sáu đại gia tộc dây dưa, ngẫm lại đều thấy đau đầu .

Hết cách, xem ra chỉ có thể sử dụng chiêu kia .

Nghĩ tới đây, Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, lúc trưởng lão của sáu đại gia tộc sắp tới gần, chậm rãi giơ bàn tay lên .

Hoa!

Một giây sau, kim quang nở rộ, ở trong màn đêm giống như mặt trời chói lóa, chiếu sáng thiên địa như ban ngày, lập tức khuếch tán nhanh chóng, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Diêu Quang thành .

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người giống như bị dính thuật Định Thân, đứng im tại chỗ, thời gian ngay lúc này dừng lại, ngay sau đó đầu ngón tay của Tần Giác hiện ra từng điểm sáng linh lực kỳ dị, quét sạch toàn bộ Diêu Quang thành .

Ông!

Khi kim quang tiêu tán, hết thảy đều khôi phục như ban đầu, giống như chưa xảy ra chuyện gì .

“Hửm? Ta đang muốn làm gì vậy?”

Hồ Yểu nháy mắt, lộ ra thần sắc mờ mịt.

Còn lại mấy vị trưởng lão cũng có vẻ mặt mơ màng, đột nhiên quên mình muốn làm gì, dáng vẻ ta là ai, ta ở đâu .

Không sai, Tần Giác vừa mới động tay động chân với ký ức của bọn hắn, nói đúng hơn là xóa đi toàn bộ ký ức liên quan tới việc hắn luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn.

Không chỉ là bọn hắn, tất cả võ giả ở đây, bao gồm cả những người khác ở Diêu Quang thành, đều không ngoại lệ .

Nói cách khác, hiện tại đã không ai biết hắn là người luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn nữa, nhưng mà Tần Giác cũng

không có xóa đi tất cả ký ức, chí ít người khác vẫn nhớ kỹ hắn là ai .

Nếu như không phải chuyện này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt sau này của hắn, Tần Giác cũng sẽ không thi triển loại thần thông này, cưỡng ép sửa chữa tất cả ký ức của mọi người.

Bởi vì loại thần thông này thi triển nhiều lần, người bị xóa đi ký ức rất có thể sẽ biến thành ngớ ngẩn …

Chương 96: Ngươi Bất Nhân Đừng Trách Ta Bất Nghĩa

“Kỳ quái, luôn cảm thấy giống như đã quên mất chuyện gì rồi .”

“Ta cũng vậy.”

“Chẳng lẽ ta ngày hôm qua lúc đi vệ sinh quên lau mông? Không đúng, ta đã nhiều năm rồi không đi vệ sinh .”

“Ai, già rồi già rồi, chuyện gì cũng đều không nhớ được .”

“…”

Sáu tên trưởng lão nhao nhao cảm khái, lắc đầu rời đi, không có thân phận luyện đan sư tứ phẩm viên mãn, bọn hắn căn bản sẽ không để ý Tần Giác ở trong góc.

“Hồ trưởng lão, chúng ta lại gặp mặt .”

“Vương trưởng lão, đây là lễ vật ta tặng ngài .”

“Doãn trưởng lão …”

Rất nhanh, sáu tên trưởng lão liền bị thủ lĩnh của rất nhiều thế lực vây quanh .

Bọn hắn là người phụ trách của sáu đại gia tộc sau này sẽ tọa trấn ở Diêu Quang thành, không chỉ có thực lực cường hãn, mà lại có quyền cao chức trọng, tùy tiện nói một câu liền có thể quyết định sự tồn vong sinh tử của một thế lực, cái này còn không khiến cho các tông chủ của tông môn đến kéo quan hệ trước hay sao?

Thấy thế, Tần Giác cũng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng có thể không cần lo lắng bị quấy rầy nữa.

Tần Giác quả thực không sợ bại lộ thực lực, nhưng lại không muốn bị mấy con ruồi bọ này quấn lấy không tha .

Uống một ngụm rượu, Tần Giác cầm lấy một miếng thịt nướng ở bên cạnh bỏ vào trong miệng.

Miếng thịt nướng này còn mềm hơn so với món cá mà buổi sáng hắn nướng kia, hiển nhiên không phải là loại thịt bình thường, nói không chừng là thịt của yêu thú nào đó .

“Tần sư thúc, người uống rượu gì vậy, thơm quá .”

Mộc Tiểu Vũ lộ ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi.

Bởi vì Tần Giác chỉ xóa đi ký ức liên quan tới luyện đan, cho nên thiếu nữ vẫn biết hắn .

“Ngươi cũng muốn uống sao?”

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại .

Mộc Tiểu Vũ cẩn thận từng li từng tí mắt nhìn Liễu Bình cách đó không xa, thấp giọng nói:

“Sư tỷ ta không thích ta uống rượu .”

“Đã như vậy thì đừng uống .”

Tần Giác nhún vai .

Phải biết rằng,hắn uống chính là linh tửu ngàn năm, thiếu nữ chỉ có tu vi Hoàng giai đỉnh phong, căn bản là không có cách nào nhận được .

“…”

Nhưng mà Mộc Tiểu Vũ lại không biết chuyện này, chỉ thấy nàng bất mãn cong miệng, có chút phiền muộn .

Nếu không phải dáng vẻ của Tần Giác đẹp trai, nàng đã sớm không thèm để ý tới Tần Giác .

“Cái kia … Xin hỏi, ngươi là sư đệ của Bạch Nghiệp sao?”

Đúng lúc này, một nữ tử mặc váy đen đi tới, tràn ngập mong đợi nhìn Tần Giác.

“Đúng vậy .”

Tần Giác sững sờ, không biết đối phương muốn gì .

Khí tức của nữ tử mặc váy đen nữ tử phiêu lãng, ngưng tụ không tan, hiển nhiên là võ giả Thiên giai, thậm chí rất có thể là thủ lĩnh của thế lực nào đó, Tần Giác cũng không nhớ rõ mình có biết đối phương hay không .

Với lại trên người của nữ tử mặc váy đen có loại hương khí khó mà nói rõ được, vì thế mà xinh đẹp hơn chút.

Nhưng mà đối phương vừa lên tiếng liền hỏi hắn có phải sư đệ của Bạch Nghiệp hay không, chẳng lẽ có quan hệ gì đó với sư huynh?

“Quá tốt rồi!”

Nữ tử váy đen lập tức lộ ra vẻ mặt cao hứng.

” Bạch Nghiệp sư huynh của ngươi đâu? Hắn sao lại không tới?”

Nữ tử váy đen không thể chờ được dò hỏi .

“Sư huynh ta đang bế quan tu luyện, trùng kích Chí tôn cảnh.”

Tần Giác xám mặt lại, quả nhiên có liên quan đến sư huynh của hắn, khó trách lão già kia không đồng ý để hắn chữa thương!

“Thật?”

Ngoài dự liệu là, nữ tử váy đen không chỉ không có thất vọng, ngược lại lộ ra vẻ kinh hỉ.

“???”

Không chờ cho Tần Giác kịp phản ứng, nữ tử mặc váy đen lấy một cây trâm cài bạch ngọc từ trên đầu xuống, đưa tới tay của Tần Giác nói:

“Giúp ta giao cây trâm cài tóc này cho sư huynh của ngươi, nói là Nhan Tịch sẽ vĩnh viễn chờ hắn!”

Người ngoài có lẽ không biết, nhưng nữ tử váy đen này lại nhớ kỹ, Bạch Nghiệp từng hứa hẹn với nàng, chờ sau khi tiến giai Chí tôn cảnh, liền sẽ tìm đến nàng .

Tần Giác: “…”

Nhìn tình huống, sư huynh mình hình như, đang đồng thời bắt cá hai tay?

“Đây không phải tông chủ Yêu Hoa Tông Nhan Tịch à, ngươi tới nơi này làm gì?”

Đột nhiên, một đạo thanh âm không vui truyền đến, xen lẫn khinh miệt .

Ngoại trừ Dạ Dao, thì còn có thể là ai?

Tần Giác: “…”

“Ha ha, Dạ Dao, ngươi không cảm thấy ngươi quản nhiều lắm sao?”

Nữ tử váy đen được gọi là Nhan Tịch không hề nhượng bộ chút nào .

“Ta khuyên ngươi tốt nhất cách xa sư đệ ta một chút .”

Dạ Dao nhắm mắt lại, khiến cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác băng lãnh lành lạnh, cùng với Dạ Dao mà Bạch Nghiệp nhận biết trước kia quả thật giống như hai người .

“Sư đệ của ngươi? Dạ chưởng môn, ngươi từ khi nào mà học được nói không thành có vậy?”

Nhan Tịch cười lạnh nói .

“Bạch Nghiệp căn bản vốn không thích ngươi, ngươi tốt nhất đừng dây dưa với hắn nữa .”

Cắn răng, Dạ Dao dứt khoát không che giấu, nói ngay vào trọng điểm .

“Hừ, câu này hẳn là nói chính ngươi.”

Hai người đối chọi gay gắt, giương cung bạt kiếm, nếu không phải đang ở trên yến hội, chỉ sợ đã không nhịn được mà ra tay đánh nhau .

Tần Giác: “…”

Hắn cảm thấy mình hình như đang lạc vào bộ phim đô thị dài bảy chục tập, nếu như có Bạch Nghiệp ở chỗ này mà nói hẳn là sẽ càng đặc sắc hơn nữa.

Nghĩ tới đây, Tần Giác nghiêm mặt nói:

“Hai vị sư tỷ, các ngươi ở chỗ này cãi nhau cũng vô dụng, chi bằng như vầy đi, chờ sau khi tiệc rượu kết thúc, các ngươi cùng đi với ta tới Huyền Ất Sơn, để sư huynh của ta lựa chọn, thấy sao?”

Sư huynh, ngươi đã bất nhân, thì cũng đừng trách ta bất nghĩa .

Nghe vậy, mắt hai người sáng lên, đúng vậy, các nàng sao lại không nghĩ tới chứ, với lại có người sư đệ Tần Giác này dẫn đường, có thể nói là danh chính ngôn thuận .

“Tốt, quyết định như vậy!”

“Bạch Nghiệp nhất định chọn ta, đến lúc đó ngươi cũng đừng dây dưa không rõ .”

“Chọn ngươi? Ngực ngươi bự hơn ta à?”

Nói xong, Nhan Tịch ưỡn ngực, nhìn qua quả thực lớn hơn một chút .

“…”

“…”

Tiếp đó, Tần Giác đem chân dung cùng ngọc trâm trả lại cho Dạ Dao cùng Nhan Tịch, dù sao các nàng cũng muốn cùng đến Huyền Ất Sơn, vậy không cần hắn chuyển giao hai món đồ này .

“Thì ra sư phụ ta thích sư huynh của ngươi, dọa ta một hồi .”

Mộc Tiểu Vũ bên cạnh nhẹ nhàng thở ra .

Tần Giác: “…”

Bởi vì xóa đi ký ức của người khác về việc hắn luyện đan, cho nên thời gian tiếp theo Tần Giác vẫn ở trong góc, ngoại trừ Mộc Tiểu Vũ cùng Liễu Bình, hầu như không ai chú ý tới hắn .

Yến hội kéo dài khoảng chừng hai canh giờ, trong lúc đó trưởng lão của sáu đại gia tộc lại nói nhảm rất nhiều.

Nhưng mà Tần Giác cũng không để ở trong lòng, sau khi hắn ăn uống no say liền đi thẳng về ngủ, dù sao ngày mai còn phải lên đường về Huyền Ất Sơn .

Giờ phút này, mù mờ nhất thì không ai bằng được Đường Tiêu cùng Mã Hoa Đẳng, bởi vì bị xóa đi một bộ phận ký ức, dẫn đến bọn hắn căn bản không biết viên đan dược tứ phẩm viên mãn trong nhẫn trữ vật của mình là từ đâu mà đến .

Nhất là Đường Tiêu, linh dược cấp năm của ta đâu rồi?

Cho dù hoang mang cực độ, nhưng mà nhiều thêm viên đan dược tứ phẩm viên mãn, cũng coi như là có thể tiếp nhận được.

Về phần Mã Hoa Đẳng, hắn mặc dù quên đi chuyện dùng Huyễn Thời để trao đổi đan dược, nhưng lại vẫn nhớ kỹ đề nghị kia, bởi vậy cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới tương lai.

Ngày hôm sau, khi Tần Giác tỉnh lại, Dạ Dao cùng Nhan Tịch đã ở ngoài cửa chờ hắn, với lại riêng phần đồ đệ mình dẫn theo, trợn mắt nhìn, giằng co với nhau.

Tần Giác cạn lời, đều nói ba người đàn bà hợp lại sẽ thành cái chợ, hai nữ nhân bọn họ đã không thua gì mười cái chợ rồi .

“Tần Giác sư đệ, ngươi lên Linh khí phi hành của chúng ta đi, như vậy có thể nhanh hơn một chút.”

Thấy Tần Giác đi ra, Dạ Dao mời nói .

“Tần Giác sư đệ, Linh khí phi hành của chúng ta càng thoải mái hơn, lên bên này của chúng ta đi .”

Nhan Tịch cũng mời nói .

“…”

Trầm mặc thật lâu, Tần Giác nói:

“Được rồi, ta vẫn là tự mình bay đi .”

Nói xong, linh lực dưới chân Tần Giác hóa hình ngựa, chở đi hắn cùng Tahm bay lên không trung .

Chương 97: Chí Tôn Cảnh

Trên bầu trời rộng lớn, một con ngựa sinh động như thật đang tự do bay lượn, tốc độ nhanh vô cùng .

Tần Giác nằm trên người con ngựa, nhàn nhã uống linh tửu, Tahm thì đứng ở phía sau nhìn xung quanh, đối với phía dưới tràn ngập hiếu kỳ .

Con ngựa này là Tần Giác dùng linh lực biến hóa mà thành, lớn nhỏ không khác gì chiếc thuyền, với lại có thể tùy ý thay đổi tốc độ .

Không nói quá thì tốc độ nhanh nhất thì ngay cả cường giả Đại thánh cũng chưa chắc đuổi kịp.

Hai bên con ngựa là hai chiếc Linh khí phi hành có tạo hình đặc biệt, một cái tiên khí mịt mờ, làm cho người tinh thần khoan khoái .

Một cái khác là cánh hoa phất phới, tản mát ra hương khí nồng đậm.

Hai chiếc Linh khí phi hành này đến từ Thiên Âm Môn cùng Yêu Hoa Tông, tọa giá cũng là Dạ Dao cùng Nhan Tịch.

Kỳ thật đối với hai tông môn này, Tần Giác cũng không quen, thậm chí còn chưa nghe thấy qua.

Bởi vậy Tần Giác cực kỳ nghi hoặc, Bạch Nghiệp làm sao mà lừa gạt được hai nữ nhân này chứ, hơn nữa nhìn kỹ thì chính là dáng vẻ khăng khăng giữ lấy.

Đương nhiên,điều Tần Giác hiện tại mong đợi nhất là sau khi

Bạch Nghiệp nhìn thấy hai nữ nhân này sẽ có biểu tình gì .

Bởi vì muốn dẫn Dạ Dao cùng Nhan Tịch đi Huyền Ất Sơn, cho nên Tần Giác cũng không có thi triển thần thông thuấn di, với tốc độ hiện tại của bọn hắn, chậm nhất phải mất một ngày mới có thể đến Huyền Ất Sơn .

Nếu như Bạch Nghiệp thật sự đang bế quan tu luyện mà nói, có lẽ có thể tránh qua một kiếp, nếu như không có thì…

Hắc hắc hắc.

“Tần sư thúc thật lợi hại, lại có thể bay lâu như vậy .”

Mộc Tiểu Vũ đứng trên Linh khí phi hành hâm mộ nói .

Mặc dù võ giả Địa giai đã có thể bay lại, nhưng lại có thời gian hạn chế, chỉ có sau khi đạt tới Thiên giai, mới có thể phi hành ở thời gian dài.

Mà Tần Giác dùng linh lực biến hóa ra một con ngựa lớn như vậy phi hành mấy ngàn dặm đều không nghỉ ngơi, có thể thấy được linh lực thâm hậu cỡ nào.

Bất quá đây chỉ là từ góc độ của Mộc Tiểu Vũ, trên thực tế trong mắt của Dạ Dao cùng Nhan Tịch, Tần Giác căn bản chính là quái vật.

Phải biết, các nàng cưỡi chính là Linh khí phi hành Thiên giai, bay với tốc độ nhanh nhất thì cho dù là cường giả Thiên giai đỉnh phong cũng còn kém xa.

Mà Tần Giác không chỉ từ đầu tới cuối duy trì tốc độ của Linh khí phi hành giống với bọ họ, với lại vẫn không nghỉ ngơi, quả thật không thể tưởng tượng .

“Không hổ là sư đệ của Bạch Nghiệp.”

Hai người đồng thời cảm khái .

Theo các nàng, Tần Giác sở dĩ lợi hại như vậy, khẳng định là không thoát khỏi liên quan tới Bạch Nghiệp.

"…"

Trong nháy mắt một ngày đi qua, đám người vượt qua vạn dặm, tiến vào phạm vi thế lực của Huyền Ất Sơn, Linh khí phi hành cũng dần dần giảm tốc độ lại .

Xa xa đã có thể nhìn thấy hình dáng của Huyền Ất Sơn, Dạ Dao cùng Nhan Tịch đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, nếu không phải có đệ tử đi theo, chỉ sợ các nàng đã kìm không được mà dẫn đầu vọt tới .

Đôm đốp!

Đúng lúc này, phía trên Huyền Ất Sơn đột nhiên lâm vào hắc ám, bầu trời đều tối đen, sấm sét đánh xuống, tựa như hư không treo ngược, kinh thiên động địa .

"Chuyện gì vậy?"

Đám người nhao nhao sửng sốt .

Sau một khắc, đỉnh Huyền Ất Sơn dâng lên một vòng sáng, xông thẳng lên trời!

Mới đầu vòng sáng chỉ lớn nhỏ có một trượng, cũng không loá mắt, nhưng theo thời gian dần trôi qua, vòng sáng này trở nên càng lớn, thậm chí biến hóa ra rất nhiều dị tượng, làm cho người hoa mắt .

Đó là biểu hiện khi tu luyện Thanh Hư Kinh tới cực hạn.

Cùng lúc đó, một dòng khí tức cường đại đang đang dần dần thức tỉnh,làm cho toàn bộ sinh linh xung quanh trăm dặm có cảm

giác không thở nổi.

“Cái này … Cái này hình như là dấu hiệu của tiến giai Chí tôn cảnh.”

Dạ Dao đôi mắt đẹp trừng, thét to .

Kết hợp với lời nói trước đó của Tần Giác, người tiến giai Chí tôn cảnh không cần nghĩ cũng biết là ai .

“Nhanh như vậy?”

Tần Giác cũng rất kinh ngạc, hắn đi Diêu Quang thành mới qua ba ngày mà thôi, Bạch Nghiệp lại thật sự đang trùng kích Chí tôn cảnh.

Dưới tình huống bình thường không phải thương thế đều chưa khôi phục sao?

Trên thực tế, Bạch Nghiệp đã áp chế ở Thiên giai đỉnh phong nhiều năm lâu rồi, có thể xưng là trong ngoài thông suốt, mềm mượt không vấp, mượn nhờ thương thế lần này, Bạch Nghiệp cưỡng ép đột phá gông cùm xiềng xích, giờ phút này trùng kích Chí tôn cảnh bất quá chỉ là nước chảy thành sông thôi .

Không bao lâu, vòng sáng nối liền thiên địa đột nhiên thay đổi, vòng ngược trở về, rơi lên đỉnh Huyền Ất Sơn, lập tức một bóng dáng đón vòng sáng phóng lên tận trời, điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh, hình thành gợn sóng năng lượng mà mắt thường có thể thấy, giống như áp đảo cả thiên địa.

Răng rắc!

Nửa ngày, giống như có cái gì đó muốn vỡ vụn, bầu trời vốn dĩ âm u trong nháy mắt trở thành vạn dặm không mây, khí tức mạnh mẽ chậm rãi thu liễm .

Hiển nhiên, Bạch Nghiệp đã thành công tiến giai Chí tôn cảnh.

Mắt thấy cảnh tượng này, nội tâm của tất cả võ giả ở Huyền Ất Sơn từ trên xuống dưới lập tức bành trướng, lớn tiếng cùng hô nói:

“Chưởng môn sư tổ thần uy cái thế, thiên hạ vô song!”

“Chưởng môn sư tổ thần uy cái thế, thiên hạ vô song!”

“…”

Lúc trước mặc dù Bạch Nghiệp cách Chí tôn cảnh chỉ còn lại nửa bước, nhưng dù sao cũng là Thiên giai, cho dù trong tay cầm hai kiện Linh khí Chí tôn, vẫn cách biệt rất lớn so với Chí tôn chân chính.

Mà bây giờ, Bạch Nghiệp thành công tiến giai Chí tôn cảnh, với thực lực này của hắn, về sau cho dù là sáu đại gia tộc lúc thấy hắn, cũng phải nhườn ba phần .

Cho dù Bạch Nghiệp không hề làm gì, chờ tin tức hắn tiến giai Chí tôn cảnh được truyền ra, địa vị của Huyền Ất Sơn sẽ lên như diều gặp gió.

Bởi vì không có ai sẽ coi nhẹ sự tồn tại của một vị cường giả Chí tôn.

“Hô, đây chính là Chí Tôn cảnh sao?”

Năm ngón tay của Bạch Nghiệp nắm lại, chỉ cảm thấy thiên địa giống như nằm trong tầm khống chế của hắn, khó trách ở Nam

Giờ phút này dáng vẻ của Bạch Nghiệp nào còn có bộ tóc trắng xoá trước đó, thay vào đó là một mái tóc đen dài, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ hiên ngang, đặc biệt là cặp mắt kia, thâm thúy vô cùng, làm cho người nhịn không được mà muốn hãm sâu vào .

Một bên khác, Tần Giác trợn mắt hốc mồm, đây là lão già sư huynh mà hắn quen biết kia sao?

“Hửm?”

Dường như phát hiện được cái gì, Bạch Nghiệp nhíu mày, nhìn về phía bên này của Tần Giác.

Nhưng khi hắn nhìn thấy hai chiếc Linh khí phi hành bên cạnh Tần Giác, lúc nhìn thấy bên trên chính là Dạ Dao cùng Nhan Tịch, vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng .

“Sư huynh, chúc mừng ngươi thành công tiến giai Chí tôn cảnh .”

Tần Giác bay người lên trước, cười tủm tỉm nói .

“…”

Bạch Nghiệp khóe mắt có chút run rẩy, nếu như không phải đánh không lại, hắn hiện tại thật rất muốn đánh cho Tần Giác một trận tơi bời .

“Hai nữ nhân kia là ngươi mang đến?”

Hít một hơi thật sâu, Bạch Nghiệp dùng linh lực truyền âm nói .

“Không phải đâu?”

Tần Giác nhún vai, nói:

“Hai người bọn họ giằng co, ta cảm thấy quá phiền, liền dứt khoát để cho các nàng tự mình đến tìm ngươi.”

“…”

“Bạch Nghiệp, đã lâu không gặp .”

Dạ Dao nhẹ nhàng bay tới, vẻ mặt ngượng ngùng .

“Bạch Nghiệp, ngươi còn nhớ rõ ngươi đã đồng ý hứa hẹn với ta ra sao không.”

Nhan Tịch theo sát phía sau, tựa như oán phụ khuê phòng.

Bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên xấu hổ .

“Sư đệ! Ngươi lần này hại chết ta thật rồi!”

Bạch Nghiệp nghiến răng nghiến lợi nói .

Đối với cái này, Tần Giác lơ đễnh, đây chính là để ngươi trả giá cho việc người để cho ta đi tham gia tiệc rượu ở Diêu Quang thành.

“Hai vị sư tỷ, sư huynh liền giao cho các ngươi .”

Để lại câu nói này, Tần Giác quay người bay về phía sườn đồi, thuận thay Bạch Nghiệp mặc niệm trong lòng .

Lấy thực lực bây giờ của Bạch Nghiệp, hẳn là không cần lo lắng bị Dạ Dao cùng Nhan Tịch phanh thây?

Chương 98: Các Ngươi Đừng Đánh Nữa

“Hồi nhỏ đục vách tường trộm nhà ai ánh sáng, túc xưa kia không chải một đắng mười năm gian khổ học tập .”

“Bây giờ dưới đèn nhàn đọc hồng tụ thiêm hương, nửa đời hư danh chỉ là hư ảo …”

Tần Giác nằm bên sườn đồi, mở xem linh cơ, trong miệng ngâm nga ca khúc, rất có hương vị của cao nhân lánh đời.

Đây đã là ngày thứ năm hắn trở lại Huyền Ất Sơn, mọi chuyện đều bình thường giống như chưa có chuyện gì xảy ra, khôi phục lại yên ả .

Đáng nhắc tới là, bởi vì Bạch Nghiệp thành công tiến giai Chí tôn cảnh, thế lực ở vạn dặm xung quanh đều nhao nhao đến đây chúc mừng, ngay cả sáu đại gia tộc cũng không ngoại lệ .

Mặc dù Bạch Nghiệp chỉ vừa mới đột phá, nhưng dù sao cũng là một vị cường Chí tôn chân chính, không ai dám khinh thường .

Nhất là bây giờ sáu đại gia tộc vừa mới trải qua chiến tranh bình nguyên, tổn thất nặng nề, lúc này không ai sẽ vô duyên vô cớ nhảy ra gây thù hắn cả.

May mà Bạch Nghiệp cũng không có ý gì với Diêu Quang thành, điều này cũng khiến cho sáu đại gia tộc đều nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không đụng tới lợi ích của bọn hắn, như vậy mọi người liền đều là bạn bè .

Kỳ thật sáu đại gia tộc đã nghĩ kỹ, nếu như Bạch Nghiệp thật

sự có ý gì đó với Diêu Quang thành, bọn hắn cũng không ngại phân ra một phần tài nguyên của mình.

Dù sao Huyền Ất Sơn cách Diêu Quang thành gần nhất, nếu như để Bạch Nghiệp tiếp quản, tài nguyên của bọn hắn có lẽ sẽ ít đi, nhưng như vậy sẽ càng thêm an toàn .

Về phần Tần Giác, trong khoảng thời gian này hắn vẫn sầu não lật xem thư tịch có liên quan tới khu vực Linh Ương Giới, bởi vì hắn dự định rời khỏi Nam cảnh, đi nơi khác dạo chơi.

Ý nghĩ này kỳ thật đã có từ lâu rồi, nhưng tại Tần Giác thực sự quá lười, vẫn luôn không có hành động gì.

Lần này sau khi trở về từ Diêu Quang thành, ý nghĩ này phát ra càng mãnh liệt, cho nên Tần Giác quyết định, lần này cho dù thế nào cũng phải hành động .

Cũng giống với đại đa số võ giả trên thế giới, Linh Ương Giới đại khái chia làm năm khu vực: Đông cảnh, Tây cảnh, Nam cảnh, Bắc cảnh cùng Trung Châu thánh địa .

Căn cứ vào miêu tả của thư tịch, Nam cảnh trước đó hưng thịnh vô cùng, khá là giống với Trung Châu thánh địa, ngay cả cường giả Thánh cảnh cũng nhiều vô kể.

Nhưng hơn ngàn năm trước, Nam cảnh xảy ra một trận đại biến, dẫn đến tất cả các thế lực đứng đầu đều bị hủy diệt, vô số truyền thừa bị đoạn tuyệt .

Cũng là cách không lâu từ sau sự kiện kia, bốn đại tông môn lần lượt quật khởi, chỉ là rất ít khi có cường giả Thánh cảnh xuất hiện .

Bởi vậy, bây giờ Nam cảnh là khu vực yếu nhất trong năm cái.

“Trung Châu thánh địa …”

Tần Giác lẩm bẩm, lâm vào trầm tư .

Không hề nghi ngờ, Trung Châu thánh địa là nơi phồn hoa nhất ở Linh Ương Giới, nơi đó không chỉ có nhân tộc, còn có rất nhiều chủng tộc khác, ngay cả võ giả Truyền Kỳ cảnh, bất quá cũng chỉ là sâu kiến mà thôi .

Linh cơ mặc dù không cách nào kết nối với Trung Châu thánh địa, nhưng lại có thể tìm được rất nhiều tin tức liên quan tới Trung Châu thánh địa, trong đó có mấy từ mấu chốt: Tám đại thánh địa, mười hai Thánh tộc .

“Quyết định, sẽ đi Trung Châu thánh địa!”

Suy tư một lát, Tần Giác ra quyết định .

Hắn đã ở Huyền Ất Sơn mười năm, sao thì cũng phải ra ngoài du lịch .

Với lại Bạch Nghiệp đã thành công tiến giai Chí tôn, lại có hai kiện Linh khí Chí tôn, cho dù hắn rời đi, vậy cũng không cần lo lắng cho an nguy của Huyền Ất Sơn.

Đúng lúc này, Vân Tịch ở bên cạnh đột nhiên duỗi ra lá nhọn, chỉ vào Tần Giác, lại chỉ vào mình .

Thấy thế, Tần Giác hơi sững sờ, dường như đã hiểu ra gì đó, ngạc nhiên nói:

“Ngươi muốn ta mang ngươi đi cùng?”

Vân Tịch lập tức dùng sức gật ‘Đầu’ một cái.

Sau khi trở thành linh thảo cấp hai, Vân Tịch đã có thể dùng linh khí tự nuôi mình, dù cho rời khỏi đất trong thời gian dài, vậy cũng sẽ không bị khô héo .

” Ngươi xác định?”

Tần Giác dở khóc dở cười .

Vân Tịch lần nữa gật 'Đầu' một cái nữa, biểu thị sự quyết tâm của mình .

"Được, ta có thể dẫn ngươi đi, nhưng mà nơi đó cũng không giống như Huyền Ất Sơn, ngươi tuyệt đối không thể chạy loạn ."

Tần Giác nghiêm mặt nói .

Hoa!

Vân Tịch lập tức cao hứng nhảy ra khỏi mặt đất, điên cuồng quấn lấy Tần Giác 'Nũng nịu'.

"..."

Đi với cái này, Tần Giác cũng không biết nên nói cái gì. .

Vân Tịch sao có thể quên mình bây giờ đã là linh thảo cấp hai, cực kỳ cứng cỏi chứ, nếu như đổi thành một người bình thường, chỉ sợ đã bị nó ghìm chết tươi .

Ầm ầm!

Vang lên một tiếng thật lớn, Huyền Ất Sơn đột nhiên rung lắc mạnh một cái .

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Bạch Nghiệp lúc luyện đan lại nổ lô.

Nhưng khi Tần Giác quay đầu, lại không nhìn thấy đám khói đen quen thuộc, mà là hai dòng linh lực đang giao phong .

Chỉ thấy hai dòng linh lực này đang không ngừng dây dưa, va chạm, từng trận cuồng phong nổi lên, thổi mạnh đến mắt cũng mở không ra, thỉnh thoảng sẽ truyền ra âm luật quỷ dị cùng hương hoa .

Đúng là Dạ Dao cùng Nhan Tịch đang đánh nhau .

Hai người bọn họ đều là Thiên giai đỉnh phong, thực lực tương xứng, trong thời gian ngắn hiển nhiên rất khó phân thắng bại .

“Dừng tay, dừng tay, các ngươi đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Bạch Nghiệp lo lắng hô to, nhưng mà hai nữ nhân giống như không nghe thấy lời hắn nói, không có chút ý tứ nào muốn dừng tay.

“Nhan Tịch, ngươi là đồ hồ ly tinh, về sau tốt nhất cách Bạch Nghiệp xa một chút!”

“Phi! Ngươi mới là hồ ly tinh!”

“…”

“Sư huynh, đây là sao vậy?”

Tần Giác xuất hiện tại bên cạnh Bạch Nghiệp, không rõ cho lắm .

“Ta làm sao mà biết .”

Bạch Nghiệp vẻ mặt ủy khuất .

“Vậy ngươi làm sao lừa các nàng vậy?” Tần Giác hỏi .

“Nói bậy, chuyện tình cảm của võ giả chúng ta sao có thể gọi lừa gạt được, đó là mị lực! Mị lực!”

Dừng một chút, Bạch Nghiệp lại nói:

“Đó là một đêm gió táp mưa sa…”

Lời còn chưa dứt, dao động linh lực đột nhiên rơi xuống, đánh

lên đầu hắn.

“…”

“Sư huynh, ngươi không sao chứ?”

Giờ phút này Bạch Nghiệp phảng phất bị thần lôi bổ trúng, toàn bộ đầu tóc đều dựng đứng cả lên, nhìn qua giống như một cái ô lớn .

“A .”

Bạch Nghiệp phun ra một ngụm sương trắng, mặt không chút đổi sắc nói:

“Không có việc gì, ta hiện tại đã là Chí tôn, làm sao có thể bị chút dao động linh lực ấy làm bị thương được.”

“Sư huynh, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi .”

“Vấn đề gì?”

“Chỉ có hai người bọn họ thôi sao?”

“Hả? Ngươi đang nói cái gì?”

Bạch Nghiệp vẻ mặt mờ mịt .

“Ta nói, chỉ có hai người bọn họ thôi sao?”

Tần Giác lại lặp lại một lần nữa .

“Ai, đều là lúc trẻ đi tụ nghiệp .”

Thở dài, Bạch Nghiệp buồn bã nói:

“Năm đó ta đi theo sư phụ đến thăm thế lực khắp nơi, bởi vì quá đẹp trai, không biết đã mê hoặc bao nhiêu sư muội, mà ta khi đó lại tương đối trẻ tuổi, không cẩn thận phạm vào mấy… mười

cái sai lầm …”

“Cái này khiến ta khắc sâu được, quá đẹp cũng là loại phiền não, thế là chỉ có thể thay hình đổi dạng, biến thành bộ dáng lão đầu .”

Tần Giác: “???”

Mười cái?

Ngươi đây là gặp một cái thu một cái sao?

Còn may Tần Giác chỉ đụng phải hai trong số đó, nếu không chỉ sợ hiện tại đánh nhau cũng không phải là hai người, mà là mười người!

“Mặt khác, ta còn hứa hẹn với các nàng, chờ sau khi ta tiến giai Chí tôn cảnh, liền đi tìm các nàng …”

“…”

Tần Giác rốt cuộc cũng hiểu rõ Bạch Nghiệp vì sao vẫn luôn áp chế tu vi ở Thiên giai đỉnh phong, thì ra không chỉ là vì viên mãn mà thôi!

Chờ đã!

Hiện tại tin tức Bạch Nghiệp đã tiến giai Chí tôn cảnh đã truyền gần như nửa Nam cảnh rồi, nếu như mấy nữ nhân khác đợi không được Bạch Nghiệp, có phải sẽ tự mình tìm tới cửa không?

Tần Giác có thể nghĩ đến điểm này, Bạch Nghiệp sao lại không nghĩ tới chứ?

Hoặc có lẽ hắn là võ giả thứ nhất sau khi tiến giai Chí Tôn cảnh không buồn không lo .

Chương 99: Song Đầu Giao

Cuối cùng, Bạch Nghiệp xuất thủ ngăn cản Dạ Dao cùng Nhan Tịch đánh nhau .

Nếu tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ toàn bộ Huyền Ất Sơn sẽ bị hai người hủy đi .

Nhưng mà Dạ Dao cùng Nhan Tịch lại không chịu bỏ qua như vậy, vẫn đối chọi gay gắt ở khắp nơi, có ý tứ nếu Bạch Nghiệp không đưa ra lựa chọn, thì sẽ không rời đi .

Trên thực tế, nếu không phải thực lực của Bạch Nghiệp quá mạnh, chỉ sợ các nàng đã sớm chém Bạch Nghiệp thành hai khúc, mỗi người ôm một nửa về nhà .

Đây chỉ mới có hai người thôi, chờ mấy ngày nữa sẽ càng ngày càng nhiều thì không biết sẽ ra sao?

Đối với chuyện này, Tần Giác cũng chỉ có thể mặc niệm ở trong lòng thay Bạch Nghiệp, dù sao hắn đã nói với Bạch Nghiệp, hai ngày nữa hắn sẽ đi du lịch ở Trung Châu thánh địa, về phần chuyện bên này, có liên quan gì tới hắn à?

…

“Cái gì, sư thúc muốn đi Trung Châu thánh địa?”

Lạc Vi Vi miệng nhỏ khẽ cong lên, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng vậy, ở Huyền Ất Sơn lâu, muốn đi ra ngoài nhìn thử.”

Tần Giác uống một hớp rượu, thản nhiên nói:

“Nhưng mà nhiều nhất hai tháng hẳn là sẽ trở về, ngươi có muốn thứ gì không, đến lúc đó ta có thể mua giúp ngươi.”

Đối với võ giả mà nói, hai tháng bất quá chỉ là trong nháy mắt thôi, thậm chí rất nhiều võ giả tùy tiện bế quan một lần thì mất một hai năm, tỷ như Trương Kỷ Trần, đến nay vẫn chưa từng đi ra .

Nghe vậy, thiếu nữ nghiêm túc trầm tư một lát, lắc đầu:

“Không có .”

Nàng hiện tại muốn làm nhất chính là chăm chỉ tu luyện, cố gắng mạnh lên, không có hứng thú gì với những thứ đồ khác.

“Được .”

Tần Giác bất đắc dĩ, sau đó nói ra:

“Nếu như lúc tu luyện không đủ thuần dương chi lực, linh quả nơi này ngươi có thể tùy tiện ăn .”

“Đa tạ sư thúc .”

Trên thực tế Tần Giác chính là nghĩ nhiều, với tu vi hiện tại của thiếu nữ, một tháng có thể chuyển hóa một trái Huyết Linh quả đã phi thường gian nan rồi, chớ đừng nói chi là tùy tiện ăn .

Dù sao, Huyết Linh quả cũng là linh quả cấp bốn.

“Sư thúc tổ dự định khi nào thì đi?”

Thiếu nữ chần chờ hỏi .

“À… Ngày mai.”

Tần Giác suy nghĩ một chút, bổ sung:

“Đúng rồi, đến lúc đó ta sẽ dẫn theo Vân Tịch.”

“Vân Tịch cũng đi?”

Thiếu nữ sửng sốt .

“Đúng vậy?”

Tần Giác không nghĩ tới thiếu nữ thế mà có phản ứng lớn như vậy.

“Không, không có gì .”

Thiếu nữ lắc đầu liên tục .

Thấy thiếu nữ biểu lộ quẫn bách, Tần Giác có chút mờ mịt, đến cùng là thế nào vậy?

“Nghe nói Trung Châu thánh địa không chỉ có cường giả tụ tập, với lại rất nguy hiểm,sư thúc nhất định phải chú ý an toàn .”

Vì làm dịu lại không khí xấu hổ, thiếu nữ chỉ có thể lựa chọn đổi chủ đề .

Mặc dù thiếu nữ biết Tần Giác rất lợi hại, nhưng lại không biết cụ thể là lợi hại cỡ nào, cho nên nói câu này nói cực kỳ chân thành.

“Ừm, yên tâm đi .”

Tần Giác không để tâm phất phất tay, không thèm để ý chút nào .

Một ngày trôi qua rất nhanh, sáng sớm hôm sau, Tần Giác chuẩn bị kỹ càng những vật dụng thường ngày, sau đó dẫn theo Vân Tịch chuẩn bị xuất phát .

Hắn từ trước tới nay ở Huyền Ất Sơn không có bất kì cảm xúc

gì ngoại trừ Bạch Nghiệp cùng Lạc Vi Vi, Tần Giác cơ hồ không có nói chuyện này nói cho bất kỳ người nào, đương nhiên cũng sẽ không có ai đến đưa tiễn hắn .

Bởi vì là đi du lịch, cho nên Tần Giác cũng không tính sử dụng thần thông thuần di, vừa hay có thể thưởng thức phong cảnh ven đường.

Vân Tịch ghé vào bờ vai của Tần Giác, vẫn luôn quấn lấy hắn, sợ không cẩn thận liền bị vứt bỏ .

“Chờ đã, sư đệ!”

Ngay lúc Tần Giác sắp bay khỏi phạm vi của Huyền Ất Sơn, tiếng của Bạch Nghiệp đột nhiên vang lên .

“Làm sao vậy, sư huynh?”

Tần Giác ngạc nhiên, chỉ thấy Bạch Nghiệp từ đằng xa bay tới .

“Ngươi muốn đi Trung Châu thánh địa đúng không, có thể dẫn ta theo được không?”

Bạch Nghiệp khẩn trương nói .

Tần Giác: “???”

Cái quái gì đây?

Không đợi Tần Giác trả lời, Dạ Dao cùng Nhan Tịch cũng từ phía sau bay tới:

“Bạch Nghiệp, ngươi muốn đi đâu!”

“Bạch Nghiệp, ngươi còn chưa nói cho chúng ta biết ngươi muốn chọn ai đó.”

Hai người vừa nói, vừa giữ chặt Bạch Nghiệp, hiển nhiên không có ý định để cho hắn đi .

“Khụ khụ, sư huynh, ngươi vẫn là tự mình cầu phúc đi.”

Tần Giác lập tức giả bộ làm như cái gì cũng không thấy, quay người biến mất.

“Sư đệ, sư đệ! Đừng mà! Cứu mạng a!”

Ở xa vẫn có thể nghe được tiếng Bạch Nghiệp kêu thảm .

Có lẽ đây chính là kết cục của cặn bã.

“…”

…

Hai ngày sau, Tần Giác xuất hiện ở chỗ giao nhau giữa Nam cảnh với Trung Châu thánh địa, vẫn áo trắng như tuyết, không nhiễm một chút bụi trần .

Dọc theo con đường này, Tần Giác cũng không phải là đi thẳng về phía trước, mà hơn phân nửa là đều dạo quanh Nam cảnh một vòng, bao gồn cả thành thị chỗ sáu đại gia tộc.

Trong lúc đó cũng mua thật nhiều đồ, nhưng đều là những món đồ nhỏ kỳ quái.

“Nơi này chính là Tử Linh Cốc sao?”

Chỉ thấy một khe núi khổng lồ lộ ra ở trước mặt Tần Giác, kéo dài mấy ngàn dặm, không nhìn thấy điểm cuối cùng .

Mà bên cạnh khe núi, khắp nơi đều là rừng cây, mênh mông rộng lớn, phóng tầm mắt nhìn tới, làm cho người ta tinh thần sảng khoái .

Cho dù nhìn qua rất yên tĩnh, nhưng những người ở đây đều biết, đây chính là cấm khu: Tử Linh Cốc .

Nơi đáng sợ nhất ở Nam cảnh không phải là Hắc Sâm Lâm, bởi vì nơi đó yêu thú mạnh nhất cũng chỉ mới Thiên giai mà thôi .

Nhưng Tử Linh Cốc thì khác, nơi này có yêu thú siêu việt Thiên giai!

Trước đó ở trong chiến tranh bình nguyên, yêu thú Truyền kỳ Thái Hư Cự Long lấy một địch hai, chính là đến từ Tử Linh Cốc .

Thái Hư Cự Long cùng ba con yêu thú Truyền kỳ vẫn lạc, Tử Linh Cốc còn lâu mới có được sự đáng sợ như đã từng như vậy, nhưng vẫn tồn tại rất nhiều yêu thú Chí tôn, võ giả tầm thường căn bản không dám tới gần .

Tần Giác vốn định trực tiếp bay qua Tử Linh Cốc, nhưng cách đó không xa truyền đến dao động của linh lực hấp dẫn sự chú ý của hắn .

“Linh lực này… Rất quen thuộc .”

Tần Giác khẽ nhíu mày, hơi chút trầm ngâm, cuối cùng vẫn bay đi .

Ầm ầm!

Linh lực cồng bạo như bão táp quét ra, những nơi nó đi qua, cây cối vỡ nát, núi đá đứt gãy, hình thành một cái to lớn cái hố, nhìn thấy mà giật mình .

“Nhân loại, ngươi nhất định phải chết!”

Giữa không trung, một yêu thú có hình thể to lớn hé miệng, miệng nói tiếng người, hung thần ác sát.

“Đúng vậy, nhân loại, ngươi nhất định phải chết!”

Một cái đầu khác lặp lại .

Đây là một con song đầu giao toàn thân màu xám trắng, mọc cánh, con ngươi nhìn chằm chằm bóng dáng đối diện, hận không thể xé nát nó .

Tần Giác lúc nhìn đến bóng dáng kia trong nháy mắt liền nhận ra đối phương, Thánh nữ Phong Lôi Tông, Tô Ngạn!

Nàng sao có thể xuất hiện ở đây?

Giờ phút này Tô Ngạn cho dù nhìn qua trấn định tự nhiên, nhưng khí tức cũng đã rất suy yếu, khóe miệng vẫn còn đọng lại dòng máu, hiển nhiên là có

Mà quanh thân Tô Ngạn, lơ lửng tám phi dao, lưỡi dao tự phi hành, xoay chầm chậm, sát ý vô cùng nhiều .

Chính là món Linh khí Chí tôn mà lúc trước nàng đạt được ở Vô Cực bí cảnh.

Với thương thế hiện tại của nàng, nếu như không phải có Linh khí Chí tôn này hộ thân, chỉ sợ sớm đã bị con Song Đầu Giao trước mắt này giết chết rồi.

Sau khi ra khỏi Vô Cực bí cảnh, Tô Ngạn liền rời khỏi Phong Lôi Tông, tiến về Tử Linh Cốc lịch luyện, tìm kiếm thời cơ đột phá.

Lúc mới bắt đầu còn thuận lợi vô cùng, không có nguy hiểm gì .

Nhưng ngày hôm qua, nàng đột nhiên lọt vào tập kích của một con Song Đầu Giao nhỏ, sau khi chém giết, liền đưa tới con Song Đầu Giao Chí tôn trưởng thành này.

Cho dù Tô Ngạn vừa đánh vừa lui, nhưng Song Đầu Giao vẫn đuổi theo không bỏ, cho nên mới có cảnh tượng như bây giờ .

Chương 100: Quả Nhiên Là Ngươi

“Hắc hắc hắc, lát nữa ta muốn ăn trái tim của nàng, trái tim của một nhân loại Thiên giai hẳn là rất mỹ vị .”

Cái đầu bên trái của Song Đầu Giao cười nói .

“Ha ha, trái tim là của ta, ngươi không cần nghĩ tới nữa .”

Cái đầu bên phải phản bác .

“Dựa vào cái gì chứ?”

“Làm sao, ngươi muốn đánh nhau sao?”

“Đánh thì đánh, chả lẽ lại sợ ngươi!”

Dưới cái nhìn kinh ngạc của Tô Ngạn, hai đầu của Song Đầu Giao lại vì tranh đoạt trái tim của nàng mà xảy ra tranh chấp, cuối cùng con ra tay đánh nhau .

Ách … Không đúng, bọn chúng không có tay .

Bởi vì có hai cái đầu, cho nên Song Đầu Giao thuộc về loài lưỡng tính, cũng không phải bị một cái đầu điều khiển, bởi vậy thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống tương tự .

Không nghĩ nhiều, Tô Ngạn vội vàng thôi động linh lực, thừa dịp Song Đầu Giao nội chiến, thả người bay ra khỏi Tử Linh Cốc.

“Không được, nàng muốn chạy!”

“Đáng chết, đều tại ngươi cái tên ngu ngốc này!”

“Ngươi mới là ngu ngốc!”

Phát hiện động tác của Tô Ngạn, Song Đầu Giao không thể không ngừng tranh đấu mà truy đuổi Tô Ngạn .

“Nhân loại, ngươi chạy không thoát đâu!”

Song Đầu Giao lớn tiếng gào thét, một cái đầu phun ra hỏa diễm bạch sắc, trong nháy mắt ngăn lại trước người Tô Ngạn, muốn cản nàng lại.

Thấy thế, Tô Ngạn cắn răng, uống một viên thuốc, khí tức tăng vọt, tám lưỡi đao xoay tròn quanh thân, cưỡng ép xông ra khỏi hỏa diễm.

“Tuyệt đối không thể để cho nàng chạy mất!”

Mắt thấy đồ ăn đến miệng sắp đào thoát, Song Đầu Giao điên cuồng vỗ cánh, nổi lên từng trận cuồng phong .

Bá!

Song Đầu Giao không hổ là yêu thú cấp Chí tôn, phi hành hết tốc lực, trong nháy mắt liền vượt qua Tô Ngạn, lập tức tản ra lĩnh vực che trời lấp đất ép lên người Tô Ngạn .

Mọi người đều biết, sau khi tiến giai Chí Tôn cảnh, cho dù là võ giả nhân loại hay là yêu thú, đều có thể ngưng tụ linh lực, hóa thành lĩnh vực .

Mà trong lĩnh vực, chỉ cần đối phương chưa đạt tới Chí Tôn cảnh, sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế, thậm chí tu vi thấp hơn Thiên giai muốn cử động cũng không được.

Tô Ngạn đã là Thiên giai đỉnh phong từ lâu, cách Chí tôn cảnh chỉ còn lại nửa bước, bởi vậy cho dù ở trong lĩnh vực của Song Đầu Giao, vẫn có thể cử động, chỉ là tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều

.

Nhưng mà trong chiến đấu, từng phút từng giây đều có thể phân định thắng thua, huống chi Song Đầu Giao còn mạnh hơn nàng rất nhiều?

Sau một khắc, Song Đầu Giao chi huy cái đuôi, mang theo tiếng xé gió quét tới, còn chưa tới gần, Tô Ngạn đã bị uy áp của gió thổi tay áo bay lên .

Nếu là bị đánh trúng, chắc chắn phải chết .

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tô Ngạn thôi động linh lực, mặt ngoài của tám lưỡi dao lập tức hiện ra một vòng phù văn kim sắc!

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng .

Chỉ một thoáng, tám loại linh lực thuộc tính bắn ra từ lưỡi dao, xen lẫn quấn quanh, đụng vào đuôi của Song Đầu Giao!

Ầm ầm!

Tầng tầng gợn sóng năng lượng khuếch tán ra, không gian đều xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo, chỉ là dao động của một sóng linh lực, liền có thể xé mở một vết nứt ở trong rừng.

Mượn nhờ lực trùng kích này, Tô Ngạn bay ngược ra ngoài, tránh thoát khỏi lĩnh vực của Song Đầu Giao, đổi hướng tiếp tục chạy trốn .

Hết cách rồi, con Song Đầu Giao này quá mạnh, tiếp tục đánh có khả năng ngay cả chạy trốn cũng không trốn thoát được.

“Hả?”

Tô Ngạn vừa bay ra không bao xa, liền vô ý thức dụi con mắt, cho là mình xuất hiện ảo giác .

Bởi vì ở phía trước nàng, lại có một người bay tới!

“…”

Tần Giác vốn dĩ còn dự định quan sát một hồi, kết quả không nghĩ tới Tô Ngạn thế mà chạy về phía hắn.

“Chạy mau! Đây là Song Đầu Giao cấp bậc Chí tôn!”

Tô Ngạn lo lắng hô to .

Bởi vì lúc ở Vô Cực bí cảnh Tần Giác đã thay đổi dung mạo, cho nên Tô Ngạn cũng không nhận ra Tần Giác .

“Ai .”

Thở dài, Tần Giác chậm rãi nâng lên nắm đấm, bất kể nói thế nào, hắn dù sao cũng có quen biết chút ít với Tô Ngạn, cũng không thể thấy chết không cứu .

“Nhân loại! Chạy đi đâu!”

Dựa vào nhục thể có năng lực phòng ngự cường hãn, Song Đầu Giao không để tâm tới bạo tạc, lấy cứng đối cứng dùng tám loại thuộc tính linh lực đuổi theo, có ý định không giết chết Tô Ngạn tuyệt không bỏ qua.

“Còn thất thần làm gì, chạy mau đi!”

Thấy Tần Giác không nhúc nhích đứng tại chỗ, Tô Ngạn lại lặp lại.

Tần Giác trầm mặc không nói, nhanh chóng vung ra nắm đấm .

Hô!

Trong chốc lát, Tô Ngạn chỉ cảm thấy quyền phong xẹt qua người, nhanh đến mức khó tin, nàng chưa kịp phản ứng, quyền

phong kia đã đánh vào đầu bên trái của song đầu giao.

Bành!

Không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì, một đầu của Song Đầu Giao bạo liệt, phun ra huyết dịch màu lam.

Tô Ngạn lập tức trợn mắt hốc mồm, xảy ra chuyện gì vậy?

Bành!

Lại là một đạo quyền phong phá qua, một cái đầu khác của Song Đầu Giao bị nổ thành một bãi máu, ngay cả nguyên hồn cũng bị ép nát .

Đến lúc chết, Song Đầu Giao cũng không biết chuyện gì đã xảy ra .

“Cái này …”

Tô Ngạn dụi dụi mắt lần nữa, có cảm giác không thực tế.

Một yêu thú cấp Chí tôn, lại còn là Song Đầu Giao nổi danh phòng ngự, thế mà cứ như vậy bị đánh chết?

Đùa cái gì vậy chứ?

Cho dù là cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng không có nhẹ nhàng như vậy?

“Ngươi không sao chứ?”

Tần Giác thuận miệng hỏi .

“Không, không sao .”

Tô Ngạn khàn giọng nói .

Tần Giác cũng không quản Tô Ngạn nghĩ thế nào, hắn phi thân

xuống, đến bên cạnh thi thể của Song Đầu Giao.

Tô Ngạn vốn dĩ cho rằng Tần Giác sẽ lấy tinh hạch của Song Đầu Giao, dù sao tinh hạch của một yêu thú Chí tôn, cũng không thua kém linh dược cấm năm bình thường là bao .

Nhưng mà Tần Giác lại chỉ là lột ra lân phiến của Song Đầu Giao, cắt xuống một miếng thịt, sau đó dùng lửa bắt đầu nướng .

"…"

Do dự nửa ngày, Tô Ngạn cũng bay xuống, vẻ mặt chần chờ .

"Muốn ăn thì tự mình nướng ."

Liếc mắt nhìn nữ tử, Tần Giác thản nhiên nói .

Hai ngày nay hắn vẫn chưa ăn gì, hiện tại có thịt giao để ăn, đương nhiên sẽ không khách khí .

Tô Ngạn: "…"

Người này vừa rồi thật sự dùng hai quyền đánh chết Song Đầu Giao kia sao?

Mọi người đều biết, sau khi luyện qua cấp bậc Địa giai, liền có thể thông qua linh lực để duy trì hoạt động của thân thể, không cần ăn, Tần Giác nhìn kiểu nào cũng đều không giống những võ giả dưới Địa giai?

Không khỏi khiến cho Tô Ngạn nhớ tới người bạn kia của Thẩm Chí Văn ở Hắc Sơn trấn trước đó.

Mặc dù dung mạo khác nhau rất lớn, nhưng đều suất khí vô cùng, với lại rất có hứng thú với đồ ăn.

Nghĩ tới đây, Tô Ngạn thử thăm dò hỏi:

“Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp, không biết tôn tính đại danh của tiền bối.”

“Tần Giác .”

“Quả nhiên là ngươi!”

Tô Ngạn kinh hô .

Nghe vậy, Tần Giác sững sờ:

“Chuyện gì?”

“Ngươi chính là người bạn kia của Thẩm Chí Văn?”

Tô Ngạn giống như phát hiện ra bí mật động trời gì đó, chắc chắn nói .

“!”

Khốn kiếp, thế mà quên chuyện này!

Tần Giác lúc trước khi đi Vô Cực bí cảnh mặc dù có thay đổi dung mạo, nhưng không có đổi tên, nữ tử khẳng định là kết hợp với điểm ấy, đoán được thân phận của hắn .

Thấy Tần Giác trầm mặc, Tô Ngạn liền biết nàng đoán không sai, mình vậy mà có thể gặp được vì cường giả tuyệt thế diệt sát Vô Cực Thánh Giả kia ở nơi này!

“Chuyện kia… Lần ở trên bình nguyên kia, cũng là tiền bối sao?”

“Không sai .”

Tần Giác lần này không trầm mặc, nhẹ gật đầu, kỳ thật hắn cũng không muốn chính mình sẽ bại lộ thực lực, chỉ là không muốn bị ngoại giới quấy rầy mà thôi.

“Đa tạ tiền bối ân cứu mạng ba lần.”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn trịnh trọng nói .

Về mặt ý nghĩa mà nói, Tần Giác quả thực đã cứu Tô Ngạn ba lần, lần đầu tiên là lúc chiến tranh trên bình nguyên, lần thứ hai là lúc ở Vô Cực bí cảnh, lần thứ ba chính là chỗ này .

Không biết nên nói là Tô Ngạn quá xui, luôn gặp phải nguy cơ sinh tử, hay là nên nói là quá may mắn, mỗi lần đều có thể gặp được Tần Giác .

Chương 101: Hôm Nay Ăn Gì

Linh Ương Giới, Nam cảnh, Tử Linh Cốc .

Giờ phút này, rừng rậm rạp, không khí trong lành, hương thơm hoa cỏ, ánh nắng xuyên qua khe hở lá cây chiếu trên mặt đất, bị cắt thành nhiều phiến, lốm đốm lấm tấm .

Tần Giác nhàn nhã nằm trong hồ nước, thư giãn thích ý .

Đây là một cái hồ nhỏ được ngưng từ linh khí, đối với võ giả mà nói, công hiệu gần như không thua kém gì Linh tủy ao .

Cho dù chỉ là đứng ở cạnh hồ, tu luyện cũng là làm ít công to, chớ đừng nói chi là nằm ở bên trong .

Vốn dĩ yêu thú cao giai xung quanh có rất nhiều, nhưng mà bây giờ đều đã bị Tần Giác tiêu diệt, mấy chục dặm quang đây đều rất khó lại tìm ra được một con yêu thú Thiên giai trở lên.

Mà bên cạnh Tần Giác là một gốc cỏ dại tung bay trên mặt nước, điên cuồng hấp thu linh khí, ngoại trừ Vân Tịch kia ra thì còn có thể là ai nữa?

“Hoàn cảnh nơi này rất được đó, về sau có thể cân nhắc chuyển Huyền Ất Sơn đến nơi đây .”

Tần Giác uống một hớp rượu, chân thành nói .

Nếu để cho ngoại nhân nghe được câu này, chỉ sợ sẽ nhịn không được mà thổ huyết .

Phải biết rằng, Tử Linh Cốc chính là nơi tụ tập yêu thú cao giai nhiều nhất, với lại còn kết nối với Trung Châu thánh địa, ngay cả

Thiên Cơ Tông cũng không dám có ý gì .

Nếu không, nơi có tài nguyên tu luyện phong phú như vậy từ lâu đã bị phân chia bởi ba đại tông môn.

Dù bây giờ Thái Hư Cự Long cùng ba con yêu thú Truyền kỳ đã vẫn lạc, ba đại tông môn vẫn không dám tùy tiện xuất thủ .

Ngâm trong suối nước gần nửa canh giờ, Tần Giác mặc quần áo, mang theo Vân Tịch đi về phía sâu trong Tử Linh Cốc: “Lại đến lúc mỗi ngày nghĩ nên ăn cái gì…”

Lúc đầu Tần Giác là dự định trực tiếp rời khỏi Tử Linh Cốc, nhưng sau khi ăn xong thịt của Song Đầu Giao, Tần Giác liền quyết định tạm thời ở lại nơi này .

Hết cách rồi, thịt của những yêu thú cao giai này thực sự ăn quá ngon, bên trong ẩn chứa linh khí và khí huyết, quan trọng nhất hương vị có thể xưng là tuyệt mỹ, đến Tần Giác cũng không nỡ đi .

…

“Này, các ngươi biết không, gần đây bên ngoài có đến một tên võ giả nhân loại, lợi hại vô cùng, ngay cả Song Đầu Giao cùng Quỷ Hổ đều chết trong tay hắn .”

Chỗ sâu trong Tử Linh Cốc, một đám yêu thú vây lại một chỗ, hạ giọng nói .

“Ai, đừng nói nữa, linh quả trên trăm năm bị ta trông coi cũng bị nhân loại kia cướp đi .”

Một con chim lớn trong đó phàn nàn nói .

“Tên nhân loại này thật đáng sợ .”

“Đúng vậy, nếu không phải ta chạy nhanh, ta cũng đã chết rồi.”

Gấu to bên cạnh cảm thán .

“Ta dám đánh cược, nhân loại kia nhất định là Truyền Kỳ cảnh .”

Hầu tử khẳng định nói .

“Còn may là hắn chỉ ở hoạt động ở bên ngoài, nếu không chúng ta muốn chạy cũng chạy không thoát .”

Nhện tóc trắng nằm sấp trên tàng cây nhẹ nhàng thở ra .

Mấy con yêu thú này hầu như đều là cấp bậc Thiên giai, trước đó, riêng phần mình đã bá chiếm lãnh thổ một phương, cao cao tại thượng .

Nhưng từ sau khi Tần Giác đến, bọn chúng mới hiểu được cái gì gọi là sợ hãi, mặc kệ là yêu thú cường đại cỡ nào, nhân loại kia vĩnh viễn cũng chỉ dùng một quyền, ngay cả Quỷ Hổ cấp bậc Chí Tôn cũng không ngoại lệ .

Mắt thấy từng đồng loại bỏ mình, yêu thú sao còn dám ở lâu, nhao nhao trốn vào sâu trong Tử Linh Cốc.

“Hi vọng hắn mau chóng rời đi .”

Từ trong đất chui ra một con chuột đồng nói .

Đúng lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng thú rống, hù dọa vô số chim bay, bay qua đỉnh đầu bọn nó .

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Nhện tóc trắng nghi hoặc .

“Ta đi xem một chút .”

Chuột đồng tiến vào bùn đất, biến mất không thấy tăm hơi .

Một lúc lâu sau, thanh âm hoảng sợ của chuột đồng vang lên:

“Chạy mau! Nhân loại kia tới!”

“Cái gì?”

Nghe được câu này, tất cả yêu thú ở đây đều dựng đứng lông tơ, dọa đến thiếu chút nữa không kiềm được mà bài tiết đại tiện tiểu tiện gì đó.

“Đào mệnh!”

Không chút do dự, tất cả yêu thú lập tức co cẳng phi nước đại, thậm chí ngay cả xông vào lãnh địa của yêu thú Chí tôn cũng không quan tâm, sợ hơi chậm một chút sẽ bị nhân loại kia nghiền chết .

“Kỳ quái, sao mà cả một con yêu thú cũng không có .”

Một bên khác, Tần Giác khẽ nhíu mày, không rõ cho lắm .

Hắn đã đi sâu vào hơn mười dặm, theo lý thuyết hẳn là phải có rất nhiều yêu thú mới đúng, nhưng cho đến bây giờ ngay cả một con cũng không thấy .

Nghĩ như vậy, Tần Giác tản ra linh thức, trong nháy mắt bao trùm ở toàn bộ Tử Linh Cốc, lúc này mới phát hiện thì ra tất cả yêu thú đều đang chạy trốn vào chỗ rất sâu, khó trách tìm không thấy .

Chờ đã!

Còn một con.

“Rống! Nhân loại, cút ra đây cho ta!”

Trên bầu trời, một đôi cánh mở ra, che khuất bầu trời, long uy kinh khủng toát ra quét sạch, khiến cho tất cả yêu thú run lẩy bẩy .

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, đúng là một con Thái Hư Cự Long .

Nhưng mà so với con Thái Hư Cự Long xuất hiện trong cuộc chiến ở bình nguyên kia, con này không thể nghi ngờ nhỏ hơn rất nhiều, với lại chỉ có cấp bậc Chí tôn.

“Chẳng lẽ là hậu nhân của con thằn lằn kia?”

Tần Giác lộ ra vẻ suy tư:

“Đáng tiếc, huyết dịch của Thái Hư Cự Long hình như có tính ăn mòn, cũng không có thể ăn .”

Mặc dù Tần Giác cũng không sợ ăn mòn, nhưng huyết dịch có tính ăn mòn, nghĩ đến thịt vậy thì ăn cũng không thế nào ăn ngon được.

“Nhân loại, ta biết ngươi ở đó, cút ra đây cho ta!”

Thái Hư Cự Long lần nữa gào thét, thanh âm trùng trùng điệp điệp truyền ra, kinh thiên động địa .

“Là Thái Hư Cự Long!”

“Thái Hư Cự Long rốt cục cũng xuất thủ, lần này chúng ta có thể được cứu rồi!”

“Ha ha ha, với thực lực của Thái Hư Cự Long, cho dù nhân loại kia là cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng có thể lấy cứng đối cứng!”

Thấy thế, đám yêu thú đang đang chạy trốn đại hỉ .

Thái Hư Cự Long có huyết mạch thần thú, cùng cảnh giới có thể xưng là vô địch, từ sau khi Thái Hư Cự Long cấp bậc Truyền kỳ kia vẫn lạc, con tiểu Thái Hư Cự Long này chính là tồn tại mạnh nhất Tử Linh Cốc, chúng thú cũng chỉ có thể đem hi vọng ký thác lên người nó .

Đối mặt với phẫn nộ của Thái Hư Cự Long, thân mình Tần Giác chậm rãi bay lên không, cùng đứng đối mặt với nhau .

Mặc dù con Thái Hư Cự Long này nhỏ hơn nhiều so với con trong chiến tranh bình nguyên kia, nhưng cũng vẫn là quái vật to như ngọn núi nhỏ so với Tần Giác.

“Nhân loại, nơi này không phải nơi ngươi nên đến.”

Thái Hư Cự Long mắt lớn nhìn chằm chằm Tần Giác, tràn ngập miệt thị .

Long tộc cao ngạo từ trước đến nay, Thái Hư Cự Long lại có huyết mạch thần thú, từ trước tới giờ dường như không để những yêu thú khác vào mắt, nhân loại trong mắt bọn chúng cũng chỉ là sinh vật cấp thấp .

Nếu không phải Tần Giác cho nó loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt, nó căn bản sẽ không nói nhảm .

Phốc .

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một vệt kim quang hiện lên, đầu Thái Hư Cự Long lập tức bị kim quang nuốt trọn, cả nguyên hồn cũng biến mất theo.

“…”

Trầm mặc .

Chết đến không thể chết hơn được nữa .

Yêu thú phía dưới ngây ra .

Xảy ra chuyện gì?

Là ảo giác sao?

Thẳng đến khi thân hình khổng lồ của Thái Hư Cự Long từ không trung rơi xuống, nện trên mặt đất, đám yêu thú này mới phản ứng lại, Thái Hư Cự Long chết thật rồi!

Bọn chúng không phải là chưa từng nghĩ qua là Thái Hư Cự Long sẽ thất bại, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới lại thất bại nhanh đến vậy!

Thậm chí động tác của Tần Giác bọn chúng cũng không thấy rõ, Thái Hư Cự Long liền chết rồi.

Miễu sát!

“Mau trốn!”

Sau một khắc, tất cả yêu thú phản ứng được, cũng không quay đầu lại mà chạy vào sâu trong Tử Linh Cốc, mấy con yêu thú cấp Chí tôn cũng không ngoại lệ .

Giống như Thái Hư Cự Long còn bị miễu sát, bọn chúng ở lại có thể làm được cái giống gì?

Cái này cũng không chỉ là một cộng một bằng hai đơn giản như vậy, coi như chúng nó gộp lại, e là Tần Giác chỉ vung nhiều thêm mấy quyền nữa mà thôi .

Nhìn phía yêu thú phía xa điên cuồng chạy trốn, Tần Giác lần nữa lâm vào trầm tư .

“Hôm nay nên ăn gì đây ta?”

Chương 102: Long Huyết Tẩy Rửa

Trong sơn động sáng tỏ, linh khí nồng nặc hội tụ tới, hình thành một vòng xoáy mà mắt thường có thể thấy được, lơ lửng ở trên đỉnh đầu của nữ tử.

Nữ tử đôi mắt khép hờ, hô hấp cực kỳ ổn định, không ngừng có linh khí bị hấp thu luyện hóa, sau đó tụ hợp ở đan điền .

Không biết qua bao lâu, nữ tử đột nhiên mở hai mắt ra, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, chính là Thánh nữ Phong Lôi Tông Tô Ngạn .

Trải qua ba ngày tu luyện, thương thế của nàng đã khôi phục từ lâu, với lại mấy ngày này vẫn luôn ăn thịt của yêu thú cấp Chí tôn, thực lực cách Chí tôn cảnh đã càng ngày càng gần, nàng có dự cảm, mình rất có thể sẽ đột phá trong hai ngày tới.

Toàn thân yêu thú cấp Chí tôn trở lên hầu như đều là bảo, không chỉ có mỗi yêu tinh trân quý .

Dù là máu thịt bình thường đối với võ giả bình thường mà nói, cũng không thua gì đan dược tứ phẩm, nhất là siêu cấp yêu thú có huyết mạch thần thú.

Nếu để cho Tô Ngạn biết, Tần Giác bởi vì cảm giác ăn không được ngon, liền không thèm huyết nhục của Thái Hư Cự Long thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào .

Mặc dù huyết dịch của Thái Hư Cự Long có tính ăn mòn, nhưng tương tự, nếu như có thể tiếp nhận được sư ăn mòn này,

tắm rửa long huyết, như vậy cho dù là nhục thể hay là linh lực, đều cũng sẽ được tăng lên trên diện rộng, thậm chí có thể thông qua tu luyện, thức tỉnh một chút huyết mạch Thần thú.

Với lại ngoài trừ long huyết, nhục thể của Thái Hư Cự Long cũng có thể dùng để luyện chế đan dược, còn kinh mạch, xương cốt cũng có thể dùng để luyện chế Linh khí, quả thật không gì làm không được .

Nếu như lúc trước không phải do Tần Giác dùng Hoả Thần phá hủy thi thể của Thái Hư Cự Long, chỉ sợ bốn đại tông môn rất có thể sẽ vì tranh đoạt thi thể của Thái Hư Cự Long mà sinh ra tranh đấu .

Bình phục linh lực, Tô Ngạn dự định đi ra xem thử, nhưng mà nàng mới vừa đi tới cửa hang, một bóng mờ liền đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đập xuống đất .

Tô Ngạn tập trung nhìn vào, đúng là con heo rừng khổng lồ, nhưng mà giờ phút này con lợn rừng còn sót lại nữa thân, nữa thân khác thì không cánh mà bay .

Mặc dù như thế, Tô Ngạn vẫn nhận ra con lợn rừng này .

“Cửu U Trư Hoàng?”

Nếu như Tô Ngạn nhớ không lầm, Cửu U Trư Hoàng hẳn là yêu thú cấp Chí tôn đi, với lại có rất có thể tiến giai Truyền Kỳ cảnh, mà giờ khắc này bị chặt nửa người, chết đẽn không thể chết lại .

“Hôm nay liền ăn cái này .”

Tần Giác phi thân mà xuống, nói ra .

Trải qua suy tư thật lâu, Tần Giác cuối cùng lựa chọn hôm nay ăn đồ Nhị sư huynh làm.

“…”

Cho dù chỉ tiếp xúc trong ba ngày này, nhưng Tô Ngạn đã khắc sâu được sự cường đại của thiếu niên trước mắt này.

Mặc kệ yêu thú cấp bậc gì, dường như đều không tiếp nổi một quyền của hắn, chỉ là Tô Ngạn biết, đây đã yêu thú Chí tôn thứ ba bị Tần Giác giết rồi .

Về phần hai cái trước đó, đã ở trong bụng nàng rồi .

Kỳ thật với tu vi của Tô Ngạn căn bản không cần ăn gì, nhưng mà yêu thú Chí tôn có sức hấp dẫn thực sự quá lớn, nếu không nàng không thể nào nhanh như vậy liền có dự cảm đột phá.

Không sai, từ sau khi cứu Tô Ngạn vào ba ngày trước, Tần Giác liền cùng Tô Ngạn ở trong sơn động này .

Chỉ bất quá trừ ăn cơm đi ngủ ra, Tần Giác cơ hồ rất ít khi ở trong sơn động, Tô Ngạn cũng chưa từng thấy Tần Giác tu luyện lần nào.

Cho nên đối với thiếu niên vô cùng cường đại này, Tô Ngạn tràn ngập hiếu kỳ .

Phất tay cắt một miếng thịt trên thân Cửu U Trư Hoàng, Tần Giác đầu tiên là dùng linh lực thanh tẩy một thoáng, rồi ngưng tụ hỏa diễm, ngồi ở bên cạnh bắt đầu nướng .

“Tiền bối …”

Tô Ngạn yếu ớt mở miệng .

“Muốn ăn thì tự mình nướng .”

Tần Giác cũng không ngẩng đầu lên nói .

“…”

“Không phải, tiền bối, ta dự cảm hai ngày này ta có thể sẽ đột phá …”

Xoắn xuýt một lát, Tô Ngạn nói tiếp .

“Thì ra là vậy, chúc mừng .”

“…”

“Đúng rồi…”

Giống là nhớ tới cái gì, bàn tay Tần Giác nắm một cái, một gốc linh thảo xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

“Không biết Vân Tịch sao rồi .”

Tần Giác nhíu mày .

Giờ phút này toàn bộ thân thể của Vân Tịch co vào một chỗ, giống như bị đốt cháy khét, ngay cả đường vân kim sắc cũng nhạt đi rất nhiều, giống như lúc sẽ biến mất bất cứ lúc nào .

Nhưng quỷ dị là, Vân Tịch vẫn tản ra sinh cơ mãnh liệt, không có dấu hiệu khô héo gì cả .

“Nó thế nào rồi?”

Thấy thế, Tô Ngạn rất kinh ngạc .

Trải qua ba ngày tiếp xúc, Tô Ngạn cũng coi như là có chút quen biết với Vân Tịch .

Dù sao một cây linh thảo sinh ra linh trí, còn một mực đi theo bên cạnh Tần Giác, muốn không chú ý cũng khó.

Mặc dù linh thảo cấp hai sinh ra linh trí là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng Tần Giác vốn cũng không phải là người bình thường .

“Nó vừa rồi đột nhiên nhảy vào trong máu của Thái Hư Cự Long, sau đó liền biến thành dạng này .”

Tần Giác nói .

Lúc đầu Tần Giác chỉ là muốn lấy đi yêu tinh của Thái Hư Cự Long mà thôi, kết quả không nghĩ tới Vân Tịch đột nhiên nhảy vào trong long huyết, nếu không có Tần Giác kịp thời vớt nó ra, chỉ sợ giờ phút này Vân Tịch đã bị hòa tan .

Nhưng mà ngay lúc Tần Giác muốn cứu chữa cho Vân Tịch, Vân Tịch lại dùng linh thức truyền đến một tin tức, ngăn cản Tần Giác .

Mặc dù không rõ Vân Tịch rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Tần Giác vẫn tôn trọng sự lựa chọn của Vân Tịch, dù sao chỉ cần Vân Tịch còn một tia sinh cơ thì hắn có thể cứu sống .

“Long huyết của Thái Hư Cự Long?”

Tô Ngạn càng thêm kinh ngạc:

“Tiền bối … Ngài giết chết một con Thái Hư Cự Long?”

Nhưng nghĩ lại thì Tần Giác trong chiến tranh bình nguyên thế mà dùng một quyền đấm chết Thái Hư Cự Long cấp bậc Truyền Kỳ cảnh, hiện tại giết chết một con Thái Hư Cự Long cấp Chí tôn hình như cũng không có có gì phải ngạc nhiên cả .

“Đúng vậy, chính là ở đằng kia .”

Tần Giác tiện tay chỉ, hững hờ nói .

Tô Ngạn: “…”

Đây chính là thi thể của Thái Hư Cự Long, có phải không khí đâu?

Không có chút do dự, Tô Ngạn bay thẳng đến chỗ mà Tần Giác chỉ, để lại Tần Giác với vẻ mặt ngơ ngác.

Sau một lúc lâu, Tô Ngạn vẻ mặt đầy ý cười bay trở về, mà thi thể của Thái Hư Cự Long đã bị nàng thu vào nhẫn trữ vật .

Có thi thể của Thái Hư Cự Long này, về sau coi như nàng tiến giai Chí tôn cảnh, trong thời gian ngắn cũng không cần lo lắng về vấn đề tài nguyên tu luyện.

Đối với chuyện này, Tần Giác cũng không thèm để ý, dù sao thi thể của Thái Hư Cự Long cũng không có tác dụng gì với hắn .

“Thơm quá .”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác lộ ra vẻ mặt say mê.

Riêng mỹ thực cùng linh tửu là không thể cô phụ!

Nghĩ tới đây, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu ngàn năm, ngửa đầu nâng ly .

Phối hợp ăn xong thịt nướng, Tần Giác lại nhìn Vân Tịch một lát, thẳng đến khi sắc trời dần tối, lúc này mới quay người vào sơn động, chuẩn bị đi ngủ .

Trước đó, Tần Giác cố ý đặt Vân Tịch ở trong ngực, dùng linh lực bao trùm lại, để tránh Vân Tịch vào lúc hắn không để ý mà chết không rõ nguyên do.

Một bên khác, Tô Ngạn thu hoạch thi thể Thái Hư Cự Long xong thì vui vẻ vô cùng, ngay cả thịt thú cũng chưa ăn vội mà liền hào hứng vào sơn động, ngồi xếp bằng xuống tu luyện .

Sơn động cực kỳ bao la, chia làm mấy hang động nữa, bởi vì hai người cũng không phải ở luôn một chỗ .

Có lẽ là do hôm nay Tần Giác vừa mới càn quét qua Tử Linh

Cốc một lần, nên ban đêm Tử Linh Cốc yên tĩnh vô cùng, những yêu thú đã từng không ai bì nổi bây giờ toàn bộ trốn ở sâu trong Tử Linh Cốc run lẩy bẩy, thậm chí có mấy con đã chạy ra khỏi Tử Linh Cốc, sợ trở thành mục tiêu kế tiếp của Tần Giác .

Cùng lúc đó, Vân Tịch sau khi được Long huyết tẩy rửa vậy mà đang âm thầm phát sinh biến hóa …

Chương 103: Hóa Hình

Tần Giác khi tỉnh lại, cảm thấy ngực có chút ấm áp, giống như có đồ gì đó đè ở trên người .

Hắn từ từ mở mắt, phát hiện trên ngực mình chẳng biết lúc nào thế mà có một bóng dáng nho nhỏ cỡ lòng bàn tay đang nằm sấp .

Tần Giác sững sờ, chuyện gì vậy?

“Sư phụ, người tỉnh rồi .”

Bóng dáng kia ngẩng đầu, cao hứng nói .

Nhìn kỹ, là một cô gái .

“???”

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tần Giác có chút mờ mịt .

Chờ chút, nàng gọi ta là sư phụ?

Chẳng lẽ là … Vân Tịch?

Quả nhiên, câu kế tiếp của cô gái xác nhận ý nghĩ của Tần Giác .

“Sư phụ không nhận ra ta sao, ta là Vân Tịch .”

Cô gái mở to hai mắt, vẻ mặt ủy khuất .

Khuôn mặt phấn nhào của cô gái có chút mủm mỉm, phấn điêu

ngọc trác, cực kỳ đáng yêu, nhất là đôi mắt trong veo như nước kia, trong sáng hoàn mỹ, làm cho người không nhịn được mà muốn nựng nàng .

“Ngươi thật là Vân Tịch?”

Tần Giác khó có thể tin được hỏi, Vân Tịch không phải chỉ mới có cấp hai thôi sao? Sao có thể hóa hình được chứ?

Dường như nhìn ra được nghi hoặc của Tần Giác, cô gái giải thích nói:

“Là long huyết của Thái Hư Cự Long long khiến ta hóa hình sớm hơn .”

Nói xong, cô gái động đậy thân thể, ngồi xếp bằng trên ngực Tần Giác .

Long huyết của Thái Hư Cự Long không chỉ có tính ăn mòn cực mạnh, còn ẩn chứa khí huyết cùng sinh cơ cường đại.

Vân Tịch sau khi trải qua tắm rửa long huyết, các phương diện đều tăng trưởng, cộng thêm mấy ngày nay thường xuyên ngâm mình ở trong linh tuyền, đúng là hóa hình như kỳ tích.

Điểm này ngay cả Vân Tịch cũng không ngờ tới .

Cho tới giờ khắc này Tần Giác mới hiểu được ngày hôm qua vì sao Vân Tịch lại nhảy vào trong long huyết, thì ra là như vậy .

Mặt khác, hắn chú ý tới trên đầu Vân Tịch có một cọng tóc ngố, nói đúng hơn thì đó là lá cỏ, con gái mỗi lần suy nghĩ chuyện gì, cái lá cỏ kia dường như cũng đong đưa .

Bất quá … Ngươi vì sao lại trần truồng vậy!

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác lập tức ngưng tụ linh lực, làm cho Vân Tịch một bộ y phục mặc vào .

“Oa, thật xinh đẹp, cảm ơn sư phụ .”

Vân Tịch đứng trên ngực của Tần Giác dạo quanh một vòng, rất hài lòng với bộ quần áo đầu tiên của mình .

“…”

Thật lòng mà nói, năng lực mà Vân Tịch biểu hiện ra không giống như cỏ dại tự sinh ra linh trí.

Nhưng mà cỏ dại bình thường cũng không thể tự sinh ra linh trí .

Được rồi, mặc kệ, dù sao cũng là đồ đệ của mình.

Nếu như đổi thành những người khác, sẽ truy hỏi căn nguyên của vấn đề, nhưng năng lực tiếp nhận của Tần Giác từ trước đến nay tương đối mạnh .

Huống chi trước đó, Tần Giác vẫn luôn muốn biết hình dáng sau khi Vân Tịch hoá hình sẽ ra sao .

Tần Giác vuốt đầu Vân Tịch, thả nàng ở trên vai, sau đó đi ra ngoài sơn động.

Thi thể của Cửu U Trư Hoàng vẫn nằm trên mặt đất cách đó không xa, bởi vì có linh lực bao trùm, cho nên không có bất kỳ dấu hiệu bốc mùi gì .

Tần Giác lại cắt một miếng thịt, ngồi ở bên cạnh nướng .

Chỉ chốc lát sau, mùi hương ngào ngạt tràn ngập, Vân Tịch lập tức lộ ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi.

Lúc trước nàng chỉ là một cây cỏ dại, không có cách nào ăn gì được, nhưng bây giờ thì khác rồi, nàng đã hóa hình, hoàn toàn có thể ăn được.

“Ngươi cũng muốn ăn?”

Phát giác được ánh mắt của Vân Tịch, Tần Giác cười nhạt nói .

Vân Tịch vội vàng dùng sức gật đầu .

“Cho ngươi .”

Tần Giác cắt một miếng thịt thú đưa cho Vân Tịch .

“Cảm ơn sư phụ .”

Vân Tịch cao hứng nhận thịt, bỏ vào trong miệng, chợt hai mắt tỏa ánh sáng:

“Rất ngon .”

Vân Tịch phồng má, miệng nói không rõ chữ.

Tần Giác lập tức dở khóc dở cười, đúng là có loại cảm giác làm phụ thân.

“Ta còn muốn!”

Nhai xong đồ ăn trong miệng, Vân Tịch lập tức không thể chờ đợi được nói .

Tần Giác bất đắc dĩ, đành phải cắt miếng thịt thú còn lại thành hai nửa, phân cho Vân Tịch một nửa .

Nhưng lần này Vân Tịch cũng không có vội vã đoạt thịt thú, mà là đưa tay chỉ bầu rượu bên cạnh Tần Giác, ý tứ rất rõ ràng, nàng cũng muốn uống .

Hiển nhiên Tần Giác trước đó mỗi ngày đều có thói quen rót rượu cho nó, đã tạo Vân Tịch thành quỷ tửu.

Cuối cùng Tần Giác cũng lấy một bình linh tửu mấy chục năm

nhỏ từ trong nhẫn trữ vật đưa cho Vân Tịch, hết cách, với tu vi hiện tại của Vân Tịch, cũng chỉ có thể uống linh tửu mấy chục năm, nếu không căn bản không có cách tiếp nhận .

Thế là trước sơn động xuất hiện một màn cực kỳ ấm áp, Tần Giác ngồi trên tảng đá, vừa uống rượu, vừa ăn thịt, mà Vân Tịch thì từ trên vai Tần Giác chạy lên đầu, cũng vừa uống rượu, vừa ăn thịt, tựa như một cặp cha con .

Lúc Tô Ngạn từ trong sơn động đi ra, Tần Giác cùng Vân Tịch đã ăn uống no đủ, đang ngồi ở trên tảng đá tiêu hóa .

“Hửm? Đó là cái gì?”

Tô Ngạn rất nhanh liền chú ý đến Vân Tịnh ở trên đầu của Tần Giác.

Bởi vì Vân Tịch chỉ có lớn bằng bàn tay, lại đáng yêu vô cùng, Tô Ngạn chỉ nhìn thoáng qua, liền nhịn không được mà say mê .

“Thật đáng yêu!”

Trên mặt tuyệt mỹ của Tô Ngạn lộ ra nụ cười tươi, nếu như không phải ngại thân phận của Tần Giác, chỉ sợ nàng đã xông lên ôm lấy Vân Tịch từ lâu .

“Tiền bối, đây là con gái của người sao?”

Tô Ngạn cẩn thận hỏi .

Tần Giác: “…”

Ngươi thấy qua con gái nào nhỏ như vậy chưa?

“Nàng là Vân Tịch .”

Nói xong, Tần Giác nhấc Vân Tịch đang say khướt lên, chỉ chỉ cọng tóc ngố trên đầu nàng.

“Vân Tịch? Làm sao có thể, nàng hóa hình?”

Tô Ngạn khó có thể tin nói .

Một linh thảo cấp hai có thể sinh ra linh trí đã là chuyện khó tin lắm rồi, hiện tại vậy mà còn hóa hình?

Nhưng Tô Ngạn lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua Vân Tịch tắm long huyết, nếu như là thế, thì cũng không phải không giải thích được .

“Tiền bối, ta có thể sờ nàng không?”

Do dự nửa ngày, Tô Ngạn tràn ngập mong đợi nói .

“Có thể .”

Tần Giác nhẹ gật đầu .

Được cho phép, Tô Ngạn lập tức đưa tay đi vò đầu Vân Tịch, giờ phút này Vân Tịch đã say như chết rồi, đầu choáng váng hoa mắt, căn bản là không thể phản kháng, chỉ có thể mặc cho Tô Ngạn nhào nặn .

“Thật đáng yêu.”

Tô Ngạn nựng nựng khuôn mặt của Vân Tịch, phát hiện nó mềm mại vô cùng, với lại bóng loáng vô cùng, chỗ nào giống với linh thảo chứ.

“Nếu ta cũng có thì tốt quá.”

Tô Ngạn có chút hâm mộ .

Rất khó tưởng tượng, Thánh nữ Phong Lôi Tông cao lãnh bậc này, thế mà cũng sẽ có một mặt khác này .

Từ sau khi Phong Lôi Tử vẫn lạc, Tô Ngạn liền trở thành hy

vọng của toàn bộ Phong Lôi Tông.

Chính vì vậy Tô Ngạn mới chạy tới Tử Linh Cốc lịch luyện, tìm kiếm cơ hội đột phá.

Mà sinh hoạt ba ngày này khiến nàng buông lỏng, gần như sắp quên đi hy vọng cùng áp lực mà nàng đang gánh vác ở trên người.

Mắt thấy cảnh này, Tần Giác có chút thở dài, đứng lên nói:

“Được rồi, ở chỗ này đã ba ngày, ta cũng nên rời đi rồi .”

“Tiền bối định đi đâu?”

Tô Ngạn ngạc nhiên, không nghĩ tới Tần Giác lại đột nhiên muốn rời khỏi .

“Trung Châu thánh địa .”

Tần Giác nhìn về phía sâu trong Tử Linh Cốc, lần ra ngoài này hắn vốn dĩ là muốn đi dạo chơi ở Trung Châu thánh địa, vận khí tốt mà nói, có lẽ có thể có được rất nhiều linh tửu ngàn năm, cho dù vận khí không tốt, cũng có thể đi cái thánh địa kia vơ vét một hồi .

Tóm lại, kiểu gì cũng không lỗ được .

Chương 104: Đột Phá

“Đi qTtnsLDklBỳ Châu thánh địa làm gì?”

Tô Ngạn vô thức hỏi, nhưng lập tức nàng liền ý thức được mình có chút lắm miệng .

Mặc dù Tần Giác đã cứu nàng ba lần, nhưng nghiêm túc suy nghĩ mà nói, hai người cũng không có quen, nhiều nhất chỉ có thể coi như là có chút nhận biết thôi, thậm chí ngay cả thân phận của Tần Giác thân phận là gì, nàng cũng không biết .

Chỉ là không biết tại sao, nghe được Tần Giác muốn rời khỏi, Tô Ngạn lại có loại cảm giác thất vọng mất mát.

“Du lịch .”

Tần Giác thuận miệng đáp .

“Ta có thể đi cùng tiền bối không?”

Ngay lập tức Tô Ngạn nói ra .

“Hả?”

Tần Giác sững sờ, còn cho là mình nghe lầm .

Thấy thế, gương mặt xinh đẹp của Tô Ngạn hơi đỏ, vừa muốn đổi giọng, Tần Giác lại nói:

“Đi thì cũng được, nhưng mà Phong Lôi Tông các ngươi cho phép sao?”

Nói đến đây, Tô Ngạn hẳn là nữ nhân xinh đẹp nhất mà cho

đến nay Tần Giác gặp qua, dùng từ khuynh quốc khuynh thành để hình dung cũng không nói quá chút nào .

Một nữ nhân như vậy, nếu không phải tự mình tìm đường chết, tin chắc rằng không có ai sẽ chán ghét .

Đương nhiên, nếu như đổi thành nam tử mà nói, Tần Giác nhất định sẽ cảm thấy phiền phức, ví dụ như Thẩm Chí Văn .

“Đương nhiên?”

Tô Ngạn không nghĩ tới Tần Giác vậy mà đồng ý, liền vội vàng gật đầu nói:

“Ta lần này đến đây rèn luyện vốn là vì tìm kiếm thời cơ đột phá, các trưởng lão nhất định sẽ đồng ý .”

Hiện nay hi vọng của toàn bộ Phong Lôi Tông đều ở kí thác ở trên người nàng, bởi vậy Tô Ngạn mới bức thiết mong muốn mạnh lên .

Duy nhất đáng được ăn mừng là có ba đại tông môn còn lại che chở, Phong Lôi Tông trong vòng trăm năm sẽ không có nguy hiểm gì, cho nên Tô Ngạn nhất định phải bước vào Truyền Kỳ cảnh trong vòng trăm năm này, mà đi theo bên cạnh Tần Giác không thể nghi ngờ chính là sự chọn lựa tốt nhất .

“…”

“Được .”

Trầm ngâm một lát, Tần Giác gật đầu nói .

“Đa tạ tiền bối!”

Tô Ngạn vui mừng.

Kỳ thật nàng đã muốn đi Trung Châu thánh địa từ lâu, dù sao

Trung Châu thánh địa cũng được mệnh danh là Thánh địa của võ đạo, không biết có bao nhiêu võ giả tràn ngập chờ mong với nơi đó đâu.

“Tiền bối, chúng ta lúc nào xuất phát?”

Tô Ngạn nhịn không được hỏi .

“Ngày mai a .”

Lúc đầu Tần Giác dự định hôm nay sẽ đi, nhưng bây giờ có thêm Tô Ngạn, thế là quyết định ngày mai .

“Vâng.”

Lại nhéo khuôn mặt nhỏ của Vân Tịch, Tô Ngạn lúc này mới buông tay, sau đó cắt một miếng thịt từ trên người Cửu U Trư Hoàng xuống, cũng bắt đầu nướng .

Thịt của Cửu U Trư Hoàng mặc dù không có quý như thịt của Thái Hư Cự Long, nhưng cũng là yêu thú cấp Chí tôn, giúp ích rất lớn trong việc tu luyện, nhất là hiện tại Tô Ngạn lúc nào cũng có thể đột phá .

Về phần Vân Tịch, giờ phút này đã ghé vào trên đầu Tần Giác ngủ say .

“Ngô …”

Vừa ăn hai miếng thịt thú, Tô Ngạn bỗng nhiên biến sắc .

“Sao vậy?”

Nhận thấy được nữ tử xảy ra dị thường, Tần Giác cau mày hỏi.

“Ta … Ta hình như muốn đột phá .”

Không kịp nghĩ nhiều, Tô Ngạn lập tức ngồi xếp bằng xuống, tiến vào trạng thái tu luyện .

“Ách …”

Tần Giác ngạc nhiên, không nghĩ tới Tô Ngạn sẽ đột phá ở thời điểm này .

Chẳng qua nếu như Tô Ngạn có thể thành công tiến giai Chí tôn cảnh, cũng có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức .

Tô Ngạn không hổ là Thánh nữ của Phong Lôi Tông, vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, trong cơ thể liền bộc phát ra lực hút mãnh liệt, điên cuồng hấp thu linh khí giữa thiên địa, tạo thành một vòng xoáy to lớn trên đỉnh đầu .

Phóng mắt hết Nam cảnh, có thể giống như Tô Ngạn có thiên phú ở phương diện tu luyện, gần như không vượt qua mười ngón tay, trong đó đa số đều là Thánh tử của ba đại tông môn còn lại .

Đoạn thời gian trước, Thẩm Chí Văn vừa mới đột phá gông cùm xiềng xích, trở thành tồn tại đầu tiên trong thế hệ trẻ tuổi tiến giai Chí tôn cảnh, danh chấn Nam cảnh, ép Song Tử Tinh Thiên Cơ Tông cùng Thánh Tử Kiếm Tông không ngóc đầu lên được .

Mà Tô Ngạn sẽ là người thứ hai .

Ông!

Một khắc sau, bầu trời bỗng nhiên tối xầm, trong tầng mây còn ẩn ẩn lôi điện, cuồng phong không ngừng cuốn lấy phiến khu vực này, giống như muốn lật tung mặt đất lên .

Đây là dấu hiệu Phong Lôi Quyết sắp đột phá.

Đôm đốp!

Đột nhiên, một đạo lôi quang rơi xuống, hung hăng bổ lên

người Tô Ngạn .

Quỷ dị là, Tô Ngạn cũng không có bị thương, ngược lại khí tức tiếp tục kéo lên .

Tần Giác mặt không biểu tình, phất tay bày thêm một đạo kết giới, ngăn cách giữa mình và Vân Tịch, để tránh ảnh hưởng đến Tô Ngạn .

Đôm đốp!

Lại thêm một đạo lôi quang rơi xuống, lần nữa bao phủ Tô Ngạn.

Ngay sau đó càng ngày càng nhiều lôi quang đánh xuống, giống như muốn bao phủ Tô Ngạn, nhưng Tần Giác lại chú ý tới những lôi quang này không chỉ là lôi điện đơn giản, mà là linh khí từ hư không ngưng tụ mà thành!

Ầm ầm!

Theo thời gian trôi qua, khí tức của Tô Ngạn càng mạnh hơn, rất nhiều dị tượng bắt đầu không ngừng hiện ra, linh lực phun trào, khí tức tuôn ra, hình như cũng không khác lắm với lúc Tần Giác luyện chế ra đan dược tứ phẩm viên mãn, thậm chí còn hơn một bậc .

Rất nhiều yêu thú trốn ở sâu trong Tử Linh Cốc nhìn thấy cảnh tượng này, còn tưởng rằng là Tần Giác lại tới, dọa đến nhao nhao chạy trốn, trốn ở trong góc run lẩy bẩy .

“Đây chính là chênh lệch giữa Thanh Hư Kinh cùng Phong Lôi Quyết sao?”

Tần Giác như có điều suy nghĩ .

So sánh lúc Bạch Nghiệp đột phá, dị tượng mà Tô Ngạn tạo ra

không thể nghi ngờ còn mạnh hơn, đây là dưới tình huống Bạch Nghiệp đã áp chế nhiều năm.

Mặc dù thiên phú tu luyện của Tô Ngạn hơn Bạch Nghiệp, nhưng ở thiên giai, Bạch Nghiệp tuyệt đối sẽ là tồn tại cao nhất, hai người vốn dĩ sẽ không có chênh lệch lớn như vậy mới đúng .

Như vậy vấn đề rất rõ ràng ra nằm ở công pháp tu luyện.

Kỳ thật Tần Giác đối với công pháp tu luyện vẫn không có khái niệm gì, ban đầu hắn tu luyện cũng là Thanh Hư Kinh, nhưng chưa tới ba năm liền siêu việt Thiên giai, về sau chẳng hề làm gì cả vậy mà vẫn mạnh lên, cho nên liền không để ý chút nào.

Nhưng trước đó chuyện của Lạc Vi Vi lại làm cho Tần Giác ý thức được, võ giả tu luyện công pháp cao cấp chính là mạnh hơn rất nhiều so với võ giả tu luyện công pháp cấp thấp, điểm này từ lúc Lạc Vi Vi nghiền ép đối thủ cùng cảnh giới trong sơn môn thi đấu liền có thể nhìn ra .

Mà Phong Lôi Tông đã từng nằm trong bốn đại tông môn, tu luyện công pháp Phong Lôi Quyết cũng không thua Thuần Dương Chân Quyết chút nào, nhìn như vậy mà nói hình như cũng không có gì lạ .

Ầm ầm .

Không biết qua bao lâu, khí tức của Tô Ngạn rốt cục đạt đến cực hạn, sau đó thân thể chậm rãi bay lên không .

Chỉ một thoáng, cuồng phong gào thét, lôi điện vờn quanh, lấy Tô Ngạn làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh, kinh thiên động địa .

Răng rắc!

Tô Ngạn đột nhiên mở to mắt, một vệt thần quang bắn ra, khí

tức cấp tốc thu liễm, giống như chưa từng tồn tại, nhưng cũng làm cho người khác khó mà coi nhẹ được.

Nàng đã thành công tiến giai Chí tôn cảnh .

“Chúc mừng ngươi .”

Tần Giác uống một ngụm rượu, cất giọng nói .

Tô Ngạn phun ra một ngụm trọc khí, lại vận chuyển công pháp một lát, lúc này mới rơi xuống từ trên không:

“Cũng nhờ tiền bối, nếu không thì sẽ không có khả năng đột phá nhanh như vậy .”

Nếu không có ăn thịt của ba con yêu thú cấp Chí tôn mà Tần Giác giết chết, Tô Ngạn quả thực không có khả năng sẽ đột phá nhanh như vậy .

Quan trọng nhất là, sau khi gặp được Tần Giác, khiến cho tâm cảnh của nàng sản sinh biến hóa, không còn căng cứng giống trước đó.

Sau khi tiến giai Chí tôn cảnh, Tô Ngạn rõ ràng tự tin hơn rất nhiều, dù sao hiện tại trong thế hệ trẻ tuổi ở Nam cảnh, chỉ có nàng và Thẩm Chí Văn dẫn đầu đột phá, cho thấy hai người bọn họ đã kéo dài khoảng cách chênh lệch với những thiên tài khác.

Với lại cái chênh lệch này sẽ càng lúc càng lớn .

Chương 105: Có Người Sẽ Cảm Thấy Hứng Thú Với Nam Nhân Sao

Sâu trong Tử Linh Cốc, một đám yêu thú cũng tụ tập lại một chỗ .

“Kỳ quái, nhân loại kia hôm nay vậy mà không tới .”

Nhện tóc trắng kinh ngạc nói .

“Ngớ ngẩn, không đến không phải rất tốt hay sao .”

Đại Điểu bên cạnh trừng mắt liếc nhện tóc trắng .

“Các ngươi có phát hiện hay không, yêu thú mà nhân loại kia săn giết đều là cấp Chí tôn, chỉ cần chúng ta không trêu chọc hắn thì sẽ không sao .”

Gấu to lộ ra ánh mắt cơ trí.

“Hình như là vậy .”

Hầu tử suy tư nói:

“Ngày hôm qua hắn bay qua đỉnh đầu ta ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn ta một cái .”

“Nói vậy chúng ta được an toàn?”

Đại điểu cao hứng nói .

Lời còn chưa dứt, tiếng của chuột đồng truyền đến:

“Không hay rồi, nhân loại kia lại tới!”

Hoa!

Trong chốc lát, tất cả yêu thú đều biến mất tại chỗ .

Ngày hôm qua sau khi nhìn thấy tràng cảnh Tần Giác miễu sát Thái Hư Cự Long, không còn bất kỳ con yêu thú nào dám lấy tính mạng mình đi cược hết cả.

Nhưng lần này Tần Giác lại không có săn giết bất kì con yêu thú nào, chỉ là nhẹ nhàng bay trên không, bên cạnh còn có một mỹ nữ tuyệt thế mặc áo trắng đi theo, như thần tiên quyến lữ .

Nửa ngày sau, đông đảo yêu thú mới từ các ngõ ngách chui ra ngoài, trong lòng run sợ nói:

“Hắn hình như đã đi rồi.”

“Không biết còn trở lại nữa không?”

Lời vừa nói ra, tất cả yêu thú đều là khẽ giật mình, chợt biến mất lần nữa, sợ Tần Giác đột nhiên giết đến .

Tần Giác đương nhiên không có khả năng quay lại, hắn ở Tử Linh Cốc chậm trễ bốn ngày, cũng nên rời đi rồi.

Mặc dù thịt của yêu thú nơi này ăn thật ngon, nhưng cũng không thể cứ đợi ở chỗ này, Với lại yêu thú Chí tôn cũng đã không nhiều lắm .

“Xuyên qua Tử Linh Cốc, chính là Trung Châu thánh địa rồi.”

Tô Ngạn nói ra .

Cho dù không đi qua Trung Châu thánh địa, nhưng liên quan tới Trung Châu thánh địa, Tô Ngạn vẫn có chút hiểu biết, chí ít hiểu nhiều hơn Tần Giác.

Tử Linh Cốc giống như tấm chắn thiên nhiên giữa Nam cảnh với Trung Châu thánh địa, trước khi Thái Hư Cự Long cùng ba con yêu thú Truyền kỳ vẫn lạc, ngoại trừ võ giả Truyền Kỳ cảnh, có rất ít người có thể vượt qua .

Phong Lôi Tông lão tổ đã từng đi qua Trung Châu thánh địa, mà chuyện liên quan tới Trung Châu thánh địa, Tô Ngạn cũng là nghe được từ chỗ Phong Lôi Tử.

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, nói:

“Tăng tốc .”

Nói xong, chỉ thấy linh lực dưới chân Tần Giác hóa hình ngựa, đưa hai người biến mất trong nháy mắt.

“Oa, thật nhanh .”

Vân Tịch ghé vào trên đầu Tần Giác, nắm thật chặt tóc của Tần Giác, lắc lắc cái đầu, như đứa bé bình thường .

Trong phút chốc, Tử Linh Cốc đã bị bỏ lại đằng sau, mà phía trước hiện ra bóng dáng của một tòa thành thị.

Tần Giác thả chậm tốc độ, trầm ngâm nói:

“Vào thành xem thử đi.”

Từ trên ngựa nhảy xuống, hai người rất nhanh đã đến cửa thành .

“Ám Nguyệt thành .”

Tần Giác ngẩng đầu nhìn, là thành thị có tên là Ám Nguyệt thành, chỉ là chẳng biết tại sao, cả tòa thành thị khiến người ta có một loại cảm giác âm trầm quỷ dị.

“Nơi này … Giống như bị cỗ lực lượng lỳ dị trong bóng tối điều khiển .”

Tô Ngạn chân mày cau lại, phát giác được điều khác lạ .

Tần Giác cũng không suy nghĩ nhiều, đi vào trước .

Cho dù từ bên ngoài nhìn qua có chút âm trầm quỷ dị, nhưng trong thành thị cũng tạm được, lối kiến trúc có vẻ hơi nặng nề, với lại võ giả khắp nơi có thể thấy được, mạnh hơn so với thành thị phổ thông khác ở Nam cảnh.

Sự xuất hiện của Tần Giác cùng Tô Ngạn lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, cũng hết cách, một người có dáng vẻ long phượng, tuấn mỹ vô cùng, một người là băng lãnh điệt lệ, khuynh quốc khuynh thành, tổ hợp một đôi trai tài gái sắc dạng này, quả thật giống như ánh lửa trong đêm tối, sáng đến chói mắt, không muốn hấp dẫn người khác cũng khó .

“Ặc .”

Tần Giác nội tâm lộp bộp một tiếng .

“Sao vậy?”

Tô Ngạn không hiểu .

“Ngươi hẳn là nên mang mặt nạ, hoặc là dịch dung gì đó .”

“Vì sao?”

Tô Ngạn càng thêm nghi hoặc .

“Ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy, đợi lát nữa khẳng định sẽ có người ham mê sắc đẹp của ngươi, sau đó kéo ra một đống phiền phức lớn.”

Chuyện này ở nhiều nơi đã xảy ra không biết bao nhiêu lần,

Tần Giác thế mà quên điểm ấy .

“Không phải tiền bối cũng vẫn rất đẹp đó sao.”

“Ta là nam, có thể giống sao? Có người sẽ hứng thú với nam nhân sao?”

Đang nói,đột nhiên hai tên nam tử cười tủm tỉm đi tới .

Tần Giác thở dài:

“Ngươi nhìn, quả nhiên là tới rồi kìa .”

Nhưng mà hai tên nam tử không nhìn Tô Ngạn một cái, mà là hướng về phía Tần Giác nói:

“Tiểu soái ca, muốn uống một chén hay không, chúng ta mời .”

Hai tên nam tử vừa nói, vừa nhìn Tần Giác từ trên xuống dưới, vừa có bộ dáng như hận không thể ăn tươi nuốt sống Tần Giác.

Hai tên nam tử này đều là võ giả Huyền giai, trong thành nhỏ như thế này đã được xem như là cường giả rồi, bởi vậy ý tứ trong lời nói cũng không thèm che giấu chút nào .

Tần Giác: “…”

Tô Ngạn ở đối diện nháy nháy mắt, vẻ mặt vô tội, giống như muốn nói ngươi xem đi, không có liên quan tới ta đâu .

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác vừa muốn giáo huấn hai tên này, thì một cỗ linh lực đột nhiên bao trùm tới, đánh trên người bọn hắn .

Phanh phanh!

Hai tên nam tử còn chưa phản ứng kịp, liền bị linh lực ép trên mặt đất .

“Ai! Là tên nào dám đánh lén gia gia ngươi!”

Một tên từ dưới đất bò dậy, cả giận nói .

Vừa dứt lời, lại là một đạo linh lực đánh lên thân, lần này tráng hán giãy dụa nửa ngày, cũng không đứng lên được.

Một tên nam tử khác thì quá sợ hãi, khi hắn nhìn thấy lúc nam tử áo đen xuất thủ, lập tức nhịn không được mà run nhè nhẹ:

“Nghiêm, Nghiêm đội trưởng …”

“Còn không mau cút đi .”

Nam tử áo đen lạnh lùng nói .

Nghe vậy, tên kia vội vàng đỡ đồng bạn dậy, xám xịt biến mất.

“Các ngươi không sao chứ?”

Sau khi đuổi hai tên kia đi, nam tử áo đen xoay người hỏi.

Đây là một nam tử chừng ba mươi tuổi, trên trán có một vết sẹo, dung mạo hung thần ác sát, xem chừng cũng không phải là người tốt lành gì .

“Không có việc gì .”

Tần Giác lắc đầu, không nghĩ tới mới đến sẽ có người hỗ trợ .

“Hắc hắc, mấy ngày gần đây Ám Nguyệt thành hơi loạn, ta là đội trưởng đội chấp pháp chuyên môn phụ trách giữ gìn trật tự, các ngươi có thể gọi ta là Nghiêm Hưu .”

Nam tử nhếch miệng cười hào sảng nói:

“Tiểu huynh đệ, ta thấy các ngươi lạ mặt, hẳn là mới tới? Vừa hay ta đang rảnh, có muốn đi uống một chén không .”

Nghe được câu này, Tần Giác lập tức cảnh giác, dù sao vừa rồi hai tên kia cũng mời hắn uống rượu .

Thấy thế, nam tử sững sờ, chợt cười to nói:

“Yên tâm đi tiểu huynh đệ, ta không hứng thú với nam nhân.”

“Vậy là tốt rồi .”

Tần Giác nhẹ nhàng thở ra .

Hắn còn tưởng rằng ở cái thành này nam nhân đều có ham mê đặc thù ở phương diện kia.

Dưới sự mời mọc không ngừng của nam tử, ba người cuối cùng đi vào một quán rượu, Nghiêm Hưu gọi mấy món chiêu bài, sau đó lại gọi hai bầu rượu hỏi:

“Tiểu huynh đệ uống rượu không?”

“Vẫn là uống của ta đi .”

Tần Giác từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình linh tửu mấy chục năm ra .

Cũng không phải Tần Giác không chịu lấy ra linh tửu trăm năm, ngàn năm mà tu vi của Nghiêm Hưu chỉ là Địa giai hậu kỳ, cũng chỉ có thể uống linh tửu ít năm này.

“Thơm quá, bầu rượu này ít nhất cũng là năm mươi năm đúng không?”

Nghiêm Hưu trừng to mắt, thèm nhỏ dãi, hiển nhiên cũng là quỷ tửu .

“Sáu mươi năm .”

Tần Giác cười nói .

Cái ấm linh tửu này là hắn lúc trước đến Thiên Cơ Tông đổi lấy, cho dù không thể nào so sánh với linh tửu ngàn năm được, nhưng hương vị cũng coi như thuần khiết, đối với những võ giả dưới Thiên giai, không khác gì đan dược tam phẩm.

Chương 106: Ta Chán Ghét Ngươi

“Sáu mươi năm?”

Nghiêm Hưu liếm môi một cái, không thể chờ đợi được nói:

“Tiểu huynh đệ, ta có thể nếm thử không?”

“Đương nhiên có thể .”

Tần Giác không sao cả nói .

Mặc dù dáng vẻ của Nghiêm Hưu có chút hung ác, nhưng từ chuyện vừa rồi không khó để thấy, tính cách đối phương rất nóng.

Hơn nữa nhìn tình huống Ám Nguyệt thành loạn vô cùng, Tần Giác mới đến, nói không chừng đã bị một ít tên không có ý tốt để mắt tới, Nghiêm Hưu sở dĩ mời hắn ăn cơm, hơn phân nửa là làm cho những người kia nhìn .

Với thân phận đội trưởng đội chấp pháp của Nghiêm Hưu, lại có thực lực là Địa giai hậu kỳ, tin chắc rằng không có mấy người dám trêu chọc hắn .

“Thật sao?”

Nghiêm Hưu vậy không khách khí, cầm bầu rượu lên rót một chén, ngửa đầu uống cạn .

“Ha ha, rượu ngon!”

Quệt miệng, Nghiêm Hưu vẫn chưa thỏa mãn nói .

“Nghiêm đội trưởng tiếp tục uống đi, ta chỗ này còn có rất nhiều.”

Nói xong, Tần Giác lại lấy ra hai bình linh tửu sáu mươi năm đặt lên bàn .

Nghiêm Hưu sắc mặt biến hóa, vội nói:

“Tiểu huynh đệ, mau thu lại!”

Cho dù không rõ Nghiêm Hưu vì sao lại đột nhiên nghiêm túc như vậy, nhưng Tần Giác vẫn làm theo lời hắn thu hồi linh tửu .

“Gần đây không hiểu sao Ám Nguyệt thành chết rất nhiều người, rất nhiều tên khốn đều muốn nhân cơ hội đục nước béo cò, vẫn là cẩn thận mới là tốt .”

Nghiêm Hưu trái phải nhìn xuống, sau khi xác định không ai, nhẹ nhàng thở ra .

Linh tửu sáu mươi năm không thua gì đan dược tam phẩm bình thường, một bình còn được, nhiều nữa khó tránh khỏi sẽ khiến người khác ngấp nghé .

“Vì sao vậy?”

Tần Giác nhíu mày .

Trước khi tiến vào Ám Nguyệt thành, hắn với Tô Ngạn liền đã nhận ra điều không đúng lắm, nhưng mà cũng không để ở trong lòng, hiện tại Nghiêm Hưu vừa hay giải đáp vấn đề này .

“Ai, ai biết được, từ nửa tháng trước đã bắt đầu, cũng không hiểu ra sao liên tiếp có người tử vong, trong đó thậm chí có mấy võ giả Địa giai, ngay cả thành chủ cũng thúc thủ vô sách .”

Thở dài, Nghiêm Hưu bất đắc dĩ nói .

Vì là đội trưởng đội chấp pháp của thành này, Nghiêm Hưu từ trước đến nay đều đặt an nguy của Ám Nguyệt thành ở vị trí thứ nhất, nhưng nửa tháng nay phát sinh chuyện này, lại làm cho hắn có loại cảm giác bất lực .

Mặc cho hắn truy xét thế nào, cũng đều không có chút manh mối nào.

Quan trọng là, trên người những võ giả tử vong này không có vết thương nào,tại sao chết cũng không biết .

Mà theo thời gian trôi qua, nhân số tử vong cũng dần dần tăng lên, thế là bắt đầu có không ít võ giả muốn thừa cơ đục nước béo cò, giết người đoạt bảo .

Lại tiếp tục như thế, chỉ sợ Ám Nguyệt thành sớm muộn gì cũng xong đời .

Nghiêm Hưu thậm chí cảm thấy coi như hắn tra được manh mối thì cũng không có cách, đối phương đã có thể lặng yên không một tiếng động giết chết những võ giả Địa giai kia, như vậy cũng có thể dễ dàng giết chết hắn .

“Các ngươi vẫn là nên rời khỏi nơi này sớm một chút, miễn cho gặp phải tai bay vạ gió .”

Nghiêm Hưu thở dài .

Nghe xong miêu tả của Nghiêm Hưu, Tần Giác cuối cùng hiểu chuyện gì xảy ra, nghĩ tới lúc ở ngoại thành bọn hắn cũng cảm nhận được khí tức âm trầm quỷ dị, thì ra là do duyên cớ này .

“Được rồi, không nói những thứ này, còn không biết tiểu huynh đệ cùng vị cô nương này tên gọi là gì .”

Cười khổ lắc đầu, Nghiêm Hưu đổi chủ đề .

“Ta gọi Tần Giác, nàng là bằng hữu ta Tô Ngạn .”

Tần Giác đáp .

“Tần huynh đệ, Tô cô nương .”

Nghiêm Hưu ý vị thâm trường nói:

“Hai người các ngươi hẳn là từ cùng một nơi tới, thật là trai tài gái sắc .”

Lần đầu tiên khi nhìn thấy Tần Giác cùng Tô Ngạn, Nghiêm Hưu liền biết hai người nhất định không đơn giản, dù sao người bình thường làm sao có thể dáng vẻ đẹp trai cùng xinh đẹp như vậy được?

Huống chi ngàn dặm quanh đây chỉ có tòa thành này, nguy cơ tứ phía, hai người bình yên vô sự xuất hiện ở đây, sao có thể là người bình thường được?

Theo suy đoán của Nghiêm Hưu, hai người hẳn là thiên tài đệ tử đến từ một gia tộc lớn nào đó.

Chỉ tiếc Nghiêm Hưu nhìn không thấu tu vi của hai người, không cách nào phán định thực lực hai người đến cùng ra sao.

Đối với chuyện này, Tần Giác thực sự lười nhác giải thích, thế là dứt khoát ngầm thừa nhận .

Thấy Tần Giác không nói gì,

Tô Ngạn đương nhiên cũng sẽ không nhiều chuyện.

Đúng lúc này, Vân Tịnh vẫn ghé vào đầu của Tần Giác đột nhiên nhảy đến trên mặt bàn, không nói hai lời, trực tiếp ôm lấy bầu rượu uống từng ngụm từng ngụm .

Ôm bình rượu còn lớn hơn cả mình, Vân Tịch không lộ ra vẻ

cố sức chút nào, lá trên đầu đong đưa, quả thật làm cho người ta nhịn không được mà hòa tan .

“Cái này …”

Nghiêm Hưu sững sờ, vừa rồi hắn cũng không có chú ý tới Vân Tịch, bởi vậy có chút mơ màng .

“Nàng là đồ đệ của ta .”

Tần Giác có chút bất đắc dĩ, xem ra chính mình đã nuôi nhóc con này thành tửu quỷ rồi, mỗi lần chỉ cần thấy linh tửu liền đi không kìm được .

“Đồ đệ?”

Nghiêm Hưu vẻ mặt hồ nghi, nhưng không có hỏi nhiều, dù sao thì hắn cùng Tần Giác cũng chỉ mới quen mà thôi, cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, trong lòng của hắn rất rõ.

Với lại Tần Giác cố ý xóa đi khí tức linh thảo trên người Vân Tịch, coi như Đại thánh ở đây, cũng không nhìn ra Vân Tịch là linh thảo hóa hình, chớ đừng nói chi là Nghiêm Hưu .

Không bao lâu, đồ ăn lên, Tần Giác đoạt bầu rượu trong ngực của Vân Tịch, cũng cho Nghiêm Hưu một nửa, sau đó hai người thoải mái uống .

Bởi vì cái gọi là uống rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít lời, không hợp ý không hơn nửa câu, phương pháp tốt nhất để tăng tiến hữu nghĩ của nam nhân chính là uống rượu .

Nhưng Nghiêm Hưu rất nhanh liền phát hiện, Tần Giác uống rượu hình như không biết say, bất luận uống bao nhiêu linh tửu đều thần sắc như thường .

Mắt thấy mình sắp không chịu nổi, Nghiêm Hưu chỉ có thể vận

chuyển linh lực đến hóa giải linh tửu, nếu không hôm nay hắn khẳng định sẽ nằm ở chỗ này .

Từ đầu đến cuối Tô Ngạn đều ngồi ở bên cạnh không nói gì, như không liên quan, nàng cơ bản sẽ không ăn.

“Vân Tịch …”

Buồn bực ngán ngẩm Tô Ngạn muốn đưa tay sờ Vân Tịch, kết quả lại bị Vân Tịch lách mình né tránh .

“Hừ, ta không thích ngươi .”

Vân Tịch phồng miệng lên, thở phì phò nói .

Tô Ngạn ngạc nhiên, mình hình như không có đắc tội với Vân Tịch.

“Ngươi muốn uống rượu sao? Ta chỗ này có .”

Giống như là nhớ tới cái gì, Tô Ngạn từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một bình linh tửu, dụ dỗ nói .

“Linh tửu?”

Vốn dĩ vẫn cảnh giác nhưng Vân Tịch sau khi nhìn thấy bầu rượu trong tay Tô Ngạn, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, không chút do dự nhào tới .

“

Ừ… Ừ, đợi một chút.”

Tô Ngạn giơ tay lên, để Vân Tịch vồ hụt .

“Cho ta .”

Lá trên đầu Vân Tịch điên cuồng đong đưa, hiển nhiên là rất

sốt ruột .

“Ta có thể cho ngươi linh tửu, nhưng mà … Ngươi phải để ta xoa hai lần .”

Tô Ngạn khóe miệng cong lên, giảo hoạt nói .

“Không được!”

Vân Tịch lập tức lắc đầu cự tuyệt:

“Ta chán ghét ngươi!”

“A? Thật sao?”

Tô Ngạn không ép buộc Vân Tịch mà mở ra bầu rượu, uống một ngụm, lộ ra vẻ say mê, nhìn Vân Tịch chảy nước miếng .

“Xác định không cần?”

Tô Ngạn lại hỏi một câu .

“Không!”

Vân Tịch hút nước bọt, kiên định nói:

“Ta cho dù không uống rượu, cũng tuyệt đối không cho ngươi chạm vào!”

“…”

Sau một lúc lâu, Vân Tịch ôm bầu rượu nằm trong tay Tô Ngạn, tùy ý Tô Ngạn “Chà đạp”, nghiễm nhiên đã quên đi chuyện mình mới vừa nói.

“Không được, không được, uống hết thì đêm nay ta liền không có cách nào tuần tra .”

Cho dù cực lực dùng linh lực hóa giải, nhưng cái này dù sao

cũng là linh tửu sáu mươi năm, Nghiêm Hưu rất nhanh đã thua trận, liên tục cầu xin tha thứ .

Ở phương diện uống rượu này, Tần Giác tự nhận là không có đối thủ .

Chương 107: Đẹp Nhất Người Trong Gương

“Hai vị đêm nay xác định phải ở lại chỗ này?”

Sau khi ăn uống no nê, Nghiêm Hưu nghiêm mặt nói .

“Các ngươi nơi này có đồ gì chơi vui không?”

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại .

“Đồ chơi vui?”

Nghiêm Hưu sững sờ, lập tức nhíu mày suy tư nói:

“Trong thành ngược lại là có không ít đồ vật đặc biệt, hai vị muốn đi, ta có thể dẫn đường .”

“Vậy làm phiền Nghiêm đội trưởng .”

Nghiêm Hưu thực lực có lẽ không mạnh, nhưng lại tuyệt đối có thể tôn kính .

“Ha ha, đã uống linh tửu của ngươi, còn gọi đội trưởng cái gì, hãy gọi ta là lão Nghiêm đi.”

Nghiêm Hưu vỗ vỗ ngực, sảng khoái nói .

Thanh toán xong, ba người ra khỏi quán rượu, mà giờ khắc này Vân Tịch đã uống say mèm từ lâu, nằm trong ngực Tô Ngạn ngủ thật say .

“Đợi… Đợi, đợi một chút.”

Tần Giác bỗng nhiên dừng bước lại .

“Thế nào?”

Nghiêm Hưu nghi hoặc .

Tần Giác quay đầu nhìn về phía Tô Ngạn:

“Ngươi có mặt nạ không?”

Dựa theo kịch bản, lát nữa Tô Ngạn hơn phân nửa sẽ bị tên hoàn khố thiếu gia nào đó coi trọng, sau đó đánh tới đánh lui, đánh lên đánh xuống, vì để tránh cho loại tình huống này xảy ra, vẫn là ngụy trang sẽ đỡ hơn chút, Tần Giác cũng không muốn đến tên nào giết tên đó đâu .

“Có .”

Tô Ngạn gật đầu .

“Đeo lên .”

“Ừm .”

Tô Ngạn không có phản bác, lập tức từ trong nhẫn trữ vật lấy mặt nạ ra đeo lên, quỷ dị là, sau khi đeo mặt nạ lên, dung mạo của Tô Ngạn quả thật cũng biến hóa theo, trở nên bình thường .

Hiển nhiên tấm mặt nạ kia cũng không đơn giản, thậm chí có thể là Linh khí cao giai.

Mắt thấy cảnh tượng này, Nghiêm Hưu càng thêm khẳng định thân phận của hai người không đơn giản, nhưng mà cũng không nói gì .

“Nghiêm đội trưởng .”

“Chào Nghiêm đội trưởng .”

“Lão Nghiêm, hai vị này là ai vậy.”

“…”

Nghiêm Hưu không hổ là đội trưởng của đội chấp pháp ở Ám Nguyệt thành, cơ hồ đi tới chỗ nào cũng đều có người chào hỏi, nhưng đại bộ phận ánh mắt đều tập trung trên người Tần Giác, hết cách, thực sự quá đẹp rồi, muốn không hấp dẫn người khác cũng khó khăn .

May mà không tiếp tục gặp phải ai giống trước hai tên trước đó, không thì Tần Giác cũng ngại lắm .

Chính là giống như Nghiêm Hưu nói, bởi vì nửa tháng này thường xuyên có người chết bất đắc kỳ tử, có thể cảm thấy rõ ràng được có nhiều chỗ hỗn loạn hơn.

Trong lúc đó Nghiêm Hưu ngăn trở mấy tên võ giả tranh đấu, những tên võ giả kia thấy Nghiêm Hưu, toàn bộ thức thời ngậm miệng lại, xám xịt đào tẩu .

Nghiêm Hưu không chỉ đơn giản là đội trưởng đội chấp pháp mà sau lưng hắn còn có thành chủ của Ám Nguyệt thành, cũng là cường giả Thiên giai duy nhất của Ám Nguyệt thành, tự nhiên không ai dám đắc tội với hắn .

Không bao lâu, ba người đi vào trong thành, nơi này hẳn là nơi phồn hoa nhất Ám Nguyệt thành, mặc dù đã chạng vạng tối nhưng vẫn có tiếng người huyên náo, ngựa xe như nước, có cảm giác của phố xá sầm uất.

“Đây là thứ đồ gì?”

Tần Giác chỉ vào một tảng đá bày trước mặt một tiểu thương hỏi .

Tảng đá kia có hình dáng khá đặc thù, giống như đá cuội,

nhưng lại tản ra linh khí nhàn nhạt.

“A, đây là tuyết thạch đã được luyện chế, có thể khảo thí tu vi của võ giả dưới Huyền giai.”

Nghiêm Hưu giải thích nói .

“Nghiêm đội trưởng, ngài hôm nay làm sao có thời gian mà tới đây vậy .”

Nhìn thấy Nghiêm Hưu, tiểu thương đứng bên cạnh cười nói .

“Dẫn bằng hữu tới xem một chút .”

Nghiêm Hưu chỉ vào Tần Giác cùng Tô Ngạn .

Tên tiểu thương kia lập tức giật mình, cười nói với Tần Giác:

“Công tử muốn mua cái gì, nếu thấy có hứng thú với đồ gì, có thể trực tiếp lấy đi .”

Nghe vậy, Tần Giác lại nhìn những vật khác một chút, nhưng đều là đá, linh thực các loại, điều này không khỏi làm Tần Giác có hơi xúc động, hắn sao lại không giống mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết kia chứ, tùy tiện liền có thể nhặt được tuyệt thế trân bảo.

Đang lúc Tần Giác chuẩn bị rời đi, khóe mắt bỗng nhiên trong lúc vô tình liếc thấy một cái gương đồng, cái này khiến hắn nhớ tới câu thơ tình nào đó ở kiếp trước, thế là tiện tay ném xuống một miếng linh thạch,

Cầm lấy gương đồng nói:

“Cái gương đồng này ta mua .”

Mặc dù tiểu thương nói có thể trực tiếp lấy đi, nhưng Tần Giác đương nhiên không có khả năng làm như vậy thật .

Thấy thế, tiểu thương có chút kinh ngạc, đây chẳng qua là chiếc gương đồng bình thường mà thôi, thế mà lại dùng một khối linh thạch để mua, có lầm hay không vậy?

Tần Giác cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp quay người đem gương đồng giao cho Tô Ngạn nói:

“Gương đồng này cho ngươi .”

“A?”

Tô Ngạn đang nựng Vân Tịch sửng sốt vô cùng, bị động tác bất ngờ của Tần Giác làm cho giật nảy mình .

“Tiền bối …”

“Gương đồng này tặng cho ngươi .”

Tần Giác lại lặp lại một lần.

“Cảm ơn .”

Tô Ngạn vội vàng nhận lấy gương đồng, nhìn xung quanh, hình như chỉ là chiếc gương đồng bình thường mà, nhưng mà câu kế tiếp của Tần Giác lại làm cho Tô Ngạn trong nháy mắt đỏ hết cả mặt:

“Giang sơn nhìn không hết, đẹp nhất là người trong gương .”

Tô Ngạn làm gì đã nghe qua loại lời tâm tình này, trong nháy mắt mặt đỏ tới mang tai, đỉnh đầu càng là bốc lên một tầng khói trắng, giống như máy hơi nước .

Làm sao bây giờ?

Đây là tiền bối đang tỏ tình với nàng sao?

Có nên tiếp nhận hay không?

Nếu như tiếp nhận, các trưởng lão sẽ đồng ý hay không?

Không đúng, tiền bối lợi hại như vậy, trưởng lão nhất định sẽ đồng ý .

Thế nhưng là … Sau này khi ở bên nhau lỡ như tiền bối ghét bỏ ta đần thì làm sao bây giờ?

Đúng rồi, về sau có nên sinh mấy đứa bé nữa không?

Ngắn ngủi trong phút chốc, Tô Ngạn ngay cả tên con cũng nghĩ xong rồi.

Một bên khác Tần Giác cũng hơi mờ mịt, hắn không nghĩ tới Tô Ngạn vậy mà phản ứng lớn như vậy .

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, hóa giải xấu hổ giữa hai người.

“Cút ngay cho ta!”

Thanh niên đá bay võ giả ngăn tại trước mặt ra xa, lạnh lùng nói .

Tên võ giả bị đá trúng kia trực tiếp bay ra xa mười mấy mét, ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh .

“Hừ, một đám rác rưởi, đều tránh ra cho ta, nếu không đừng trách bản thiếu gia không khách khí!”

Thanh niên ở trên cao nhìn xuống đám người, trong lời nói tràn đầy khinh thường .

“Tìm chết .”

Bằng hữu của võ giả bị đá bay ra ngoài giận dữ, vừa muốn nâng quyền phản kích, trên người thanh niên đột nhiên bộc phát ra một dòng linh lực, đem đối phương đánh ngã lên mặt đất .

“Nếu ngươi đã muốn tìm chết, vậy bản thiếu gia liền thành toàn cho ngươi .”

Thanh niên nhếch miệng cười, một cước giẫm ở trên đầu của võ giả kia.

“Dừng tay!”

Nghiêm Hưu không chút do dự lao ra chặn lại nói:

“Ngươi muốn làm cái gì!”

“Làm gì? Rất rõ ràng.”

Thanh niên cười nhạt nói, giống như căn bản không để Nghiêm Hưu vào trong mắt .

“Ta là đội trưởng đội chấp pháp ở thành này, ta hiện tại lệnh ngươi, lấy chân ra!”

Nghiêm Hưu gầm thét .

“Một tên đội trưởng đội chấp pháp nho nhỏ cũng dám ở trước mặt ta kêu gào, ngươi có biết ta là khách quý do thành chủ của các ngươi mời đến hay không?”

Thanh niên đôi mắt nhắm lại, sát ý bùng cháy nói:

“Hay là, ngươi muốn chết cùng hắn?”

“Làm càn!”

Nghiêm Hưu giận không kiềm được, lập tức thúc đẩy linh lực, định giáo huấn tên thanh niên cao ngạo không ai bì nổi trước mắt này, nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng kêu trùng trùng điệp điệp vang lên:

“Dừng tay cho ta!”

Câu nói này rơi xuống, một dòng khí tức cường đại dâng lên, thình lình đạt đến cấp bậc Thiên giai, ngắn ngủi mấy giây, liền đến trước mặt mọi người .

Người đến là nam tử trung niên có dáng người thẳng tắp, khuôn mặt chính khí, hơi có vẻ âm nhu, nhưng chẳng biết tại sao, lại khiến người ta có một loại cảm giác ngoan lệ, không hợp nhau với dung mạo .

“Thành chủ!”

Nghiêm Hưu lập tức khom mình hành lễ .

“Ừm.”

Người tới nhẹ gật đầu, trầm giọng nói:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thành chủ, người này hành hung ở trong thành, quả thật là coi trời bằng vung, còn tuyên bố là khách quý của ngài .”

Nghiêm Hưu lời nói khí khái .

“Hắn đúng là khách của ta .”

Nam tử trung niên được xưng là thành chủ mặt không biểu tình, thản nhiên nói .

“Cái gì?”

Nghiêm Hưu vẻ mặt kinh ngạc, sao cũng không nghĩ tới lại là thật .

“Hắc hắc hắc, nghe thấy rồi chứ, tiểu đội trưởng .”

Thanh niên đắc ý nói:

“Ta chỉ cần động ngón tay, liền có thể nghiền chết ngươi .”

“Linh công tử, mong rằng ngài nể mặt ta, không nên gây chuyện ở chỗ này .”

Nam tử trung niên khẽ nhíu mày .

“Ha ha, được, nể mặt của Lữ thành chủ, ta tạm thời tha các ngươi một mạng .”

Ngoài dự liệu là, thanh niên mới vừa rồi còn cao ngạo không ai bì nổi kia lại không có tiếp tục ép bức, mà là nhấc chân buông võ giả kia ra .

“Đa tạ Linh công tử .”

Nam tử trung niên ôm quyền nói .

“Lữ thành chủ, ta còn có việc đi trước, nhưng mà đừng quên giao ước giữa chúng ta.”

Trước khi đi, thanh niên không quên hướng Nghiêm Hưu ý vị thâm trường nói:

“Ta nhớ kỹ ngươi .”

Đám người nhao nhao tản ra, nhường cho thanh niên một con đường .

Đưa mắt nhìn thanh niên đi xa, nam tử trung niên thở dài:

“Nhớ kỹ, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng đừng chọc đến hắn .”

“Vì sao?”

Nghiêm Hưu không hiểu, mình rõ ràng không làm sai, vì sao phải sợ hãi .

“Hắn đến từ Linh tộc .”

Cho dù chỉ có năm chữ ngắn ngủi, nhưng lại như sấm bên tai .

Trung Châu thánh địa tổng cộng có hai mươi thế lực đỉnh phong, theo thứ tự là tám đại thánh địa cùng mười hai Thánh tộc .

Trong đó Linh tộc chính là một trong mười hai Thánh tộc, mà lại là Thánh tộc quỷ dị nhất, so sới loại quái vật khổng lồ như Linh tộc này, Ám Nguyệt thành tựa như một hạt cát trong sa mạc, căn bản không đáng nhắc tới .

“Nếu như không phải ta kịp thời đuổi tới, ngươi đã chết .”

Nam tử trung niên nói tiếp .

Nghiêm Hưu trầm mặc, dù là hắn vẫn luôn ở tại Ám Nguyệt thành, cũng biết mười hai Thánh tộc cường đại cỡ nào, đó chính là tồn tại đứng đầu Linh Ương Giới, ngoại trừ tám đại thánh địa, không ai dám đến khiêu chiến .

“Được rồi, chuyện này dừng lại ở đây .”

Vỗ vỗ bả vai của Nghiêm Hưu, nam tử trung niên không nhiều lời, lần nữa phi thân rời đi .

Quần chúng còn lại vây xem hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì, bởi vì nam tử trung niên vừa rồi là dùng linh lực truyền âm, cho nên bọn hắn cũng không nghe thấy .

“Lão Nghiêm, ngươi không sao chứ?”

Tần Giác tiến lên hỏi .

Người khác có lẽ không nghe thấy nam tử trung niên nói gì, nhưng Tần Giác lại nghe được, cũng biết người thanh niên kia là đến từ Linh tộc, chẳng qua trong mắt Tần Giác chẳng có khái niệm gì về mười hai Thánh tộc cả .

“Không có việc gì, không có việc gì .”

Nghiêm Hưu lắc đầu liên tục, lập tức nhanh chóng điều chỉnh tâm tình nói:

“Tần huynh đệ, chúng ta đến phía trước xem một chút đi .”

Tần Giác cũng không có nói ra chuyện của Linh tộc, mà là nhỏ giọng hỏi:

“Vừa rồi người kia là thành chủ của Ám Nguyệt thành sao?”

“Đúng vậy.”

Đối với nam tử trung niên, Nghiêm Hưu khá tôn trọng:

“Lúc trước nếu như không phải thành chủ đã cứu ta, ta cũng không sống tới hiện tại .”

Nói đến đây, Nghiêm Hưu thành thật nói:

“Thành chủ kỳ thật là người rất tốt, chỉ là người trẻ tuổi kia quá mạnh, hắn cũng không có cách nào .”

“Ừm .”

Tần Giác như có điều suy nghĩ .

Mặc dù Nghiêm Hưu nói như vậy, nhưng Tần Giác lại cảm nhận được khí tức âm lãnh trên người nam tử trung niên kia, giống như người chết vậy, loại khí tức này, tuyệt không thể xuất hiện trên người của một võ giả Thiên giai bình thường được.

Tiếp đó, ba người đều giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đi dạo khắp con đường, cho đến lúc mặt trời lặn về phía tây, tinh quang lại hiện ra .

“Chưởng quỹ, nơi này còn gian phòng nào không?”

Nghiêm Hưu đi vào một khách sạn, lớn tiếng nói .

Bởi vì sắc trời đã tối xuống, cho nên Tần Giác quyết định đêm nay tạm thời ở lại Ám Nguyệt thành .

“Có có có, Nghiêm đội trưởng, ngài muốn phòng nào cũng được .”

Chưởng quỹ cười tủm tỉm nói .

“Sắp xếp cho hai vị này bằng hữu một bộ gian phòng .”

Nghiêm Hưu chỉ Tần Giác cùng Tô Ngạn ở sau lưng .

Hắn thấy, hai người hắn là quan hệ tình lữ, cho nên chỉ cần một gian .

“Hai gian .”

Tần Giác đánh gãy Nghiêm Hưu .

“Không thành vấn đề .”

Chưởng quỹ hưng phấn nói .

Bởi vì gần đây Ám Nguyệt thành khá loạn, đã có rất ít người ở trọ, thật vất vả mới có hai vị khách tới, lại còn là bằng hữu của đội trưởng đội chấp pháp, hắn lại sao có thể lơ là .

“Tần huynh đệ, ta đi trước, ngày mai lại tới tìm ngươi, đến lúc đó mang bình rượu ngon cho ngươi .”

Nghiêm Hưu phất tay, quay người rời đi .

Dưới sự chỉ dẫn của chưởng quỹ, Tần Giác cùng Tô Ngạn tiến vào gian phòng của riêng mình, về phần Vân Tịch, thì lại nằm trên đầu Tần Giác.

“Nhóc con, lần sau đừng uống rượu nhiều như vậy .”

Vuốt đầu Vân Tịch Tần Giác bất đắc dĩ .

“Ngô …”

Vân Tịch lật mình, vẫn không có tỉnh lại .

“…”

“Ở đây cũng chẳng có thứ gì hay ho, ngày mai liền rời đi thôi .”

Nghĩ như vậy, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, sau đó đeo lên Huyễn Thời mua ở chỗ của Mã Hoa Đằng, tiến vào thế giới huyễn cảnh của Thiếu Niên A Thành.

Một bên khác, Tô Ngạn ngồi xếp bằng ở trên giường, muốn tiến vào trạng thái tu luyện, nhưng làm sao cũng không tĩnh tâm được, trong đầu đều là câu thơ tình kia của Tần Giác.

Cuối cùng Tô Ngạn dứt khoát không tu luyện nữa, lấy chiếc gương đồng Tần Giác đưa cho nàng kia ra, cầm trong tay .

Mặt của gương đồng này nhìn rất bình thường, thậm chí chế tác còn có chút thô sơ, nhưng nhìn thấy trong gương đồng phản chiếu khuôn mặt tuyệt mỹ, Tô Ngạn lại có loại cảm giác nói không nên lời.

Nàng thuở nhỏ được tông chủ Phong Lôi Tông chọn trúng, trở thành Thánh nữ của Phong Lôi Tông, danh chấn Nam cảnh, hiện tại lại gánh vác toàn bộ hy vọng của Phong Lôi Tông, chuyện này khiến nàng bức thiết mong muốn mạnh lên, nhưng lại cũng tràn ngập mê mang .

“Giang sơn nhìn không hết, đẹp nhất là người trong gương …”

Tô Ngạn tự lẩm bẩm, hai con ngươi khép hờ .

Một đêm không có chuyện gì xảy ra .

Ngày hôm sau, Tần Giác lấy Huyễn Thời xuống, phát hiện Vân Tịch đang ngồi ở trên bả vai hắn tu luyện, mái tóc trên đầu đung đưa trái phải, giống cây anten .

Phát giác được Tần Giác động tĩnh, Vân Tịch cũng tỉnh lại từ trong tu luyện:

“Sư phụ, ta sắp thăng cấp ba rồi, hì hì .”

“Nhanh vậy sao?”

Tần Giác sững sờ, bất quá ngẫm lại cũng đúng, Vân Tịch đã hóa hình, còn có gì không thể chứ?

Uống một ngụm rượu, Tần Giác đứng lên nói:

“Không biết nơi này có bán bản đồ hay không, ngày hôm qua thế mà quên mất chuyện này .”

Hắn căn bản hoàn toàn không biết gì về Thánh địa Trung Châu, bây giờ đang ở nơi nào cũng không biết, nếu như không có bản đồ, chỉ sợ rất dễ lạc đường .

Duỗi lưng một cái, Tần Giác quyết định đi ra xem một chút, nói không chừng có thể mua được một tấm bản đồ .

Tô Ngạn vẫn luôn chú ý đến bên này, thấy Tần Giác từ trong phòng đi ra, lập tức đẩy cửa đi ra ngoài .

“Mua bản đồ trước, sau đó nói với lão Nghiêm một tiếng, chúng ta liền đi thôi .”

Tần Giác nói.

“Vâng.”

Tô Ngạn gật nhẹ đầu, không có bất cứ dị nghị gì.

Rời khỏi khách sạn, hai người đi đến phụ cận, chợt thấy nơi xa bu đầy người, cực kỳ ồn ào .

Tần Giác tâm huyết dâng trào, dự định đi qua xem náo nhiệt, nhưng khi hắn thấy người bị vây ở giữa là ai, lập tức sầm mặt lại .

Chương 108: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Chỉ thấy Nghiêm Hưu ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không có bất kỳ khí tức sinh mệnh gì, giống như đã bỏ mình .

Quỷ dị là, trên dưới toàn thân Nghiêm Hưu đều tìm không thấy bất kỳ vết thương nào, tựa như ngủ thiếp đi.

“Không nghĩ tới Nghiêm đội trưởng đã chết rồi, chúng ta vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

“Đúng vậy,đúng vậy, Nghiêm đội trưởng chính là võ giả Địa giai đó .”

“Tòa thành này nhất định là bị nguyền rủa .”

“Ai, Nghiêm đội trưởng là người tốt như vậy.”

“…”

Đám người nghị luận ầm ĩ, có người sợ hãi, cũng có người tiếc hận cho Nghiêm Hưu.

Dù sao, thân là đội trưởng của đội chấp pháp ở Ám Nguyệt thành, Nghiêm Hưu từng giúp rất nhiều người, ai có thể ngờ được sẽ chết một cách khó hiểu ở chỗ này chứ, thực sự để cho người ta khó mà tiếp nhận .

“Tại sao có thể như vậy .”

Tô Ngạn che miệng, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc .

Tần Giác không nói gì, trực tiếp giao Vân Tịch cho Tô Ngạn, đẩy đám người ra ngồi xổm ở bên cạnh Nghiêm Hưu.

Giờ phút này Nghiêm Hưu tựa như ngủ thiếp đi, nhưng trong tay lại nắm thật chặt một bình linh tửu, không chịu buông ra .

Tần Giác quét mắt, bình linh tửu này đúng là đã đạt đến sáu mươi năm, hẳn là món đồ Nghiêm Hưu cất giữ dưới đáy tủ, tuy nói không cách nào so sánh với linh tửu của Thiên Cơ Tông, nhưng Nghiêm Hưu nguyện ý lấy ra, đủ để thấy thái độ của hắn.

Trong thoáng chốc, Tần Giác giống như nghe được thanh âm hào sảng của Nghiêm Hưu:

“Tần huynh đệ, ngày mai ta mang bình rượu ngon cho ngươi!”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết cuồn cuộn, hắn duỗi tay nắm lấy bầu rượu, thấp giọng nói:

“Lão Nghiêm, nâng cốc với ta đi .”

Nói xong câu này, giống như có kỳ tích Nghiêm Hưu vậy mà buông lỏng ngón tay ra.

Tần Giác mở bầu rượu, trực tiếp ngửa đầu uống cạn, buồn bã nói:

“Đã uống rượu của ngươi, như vậy ta có nghĩa vụ giúp ngươi báo thù .”

Nói xong, Tần Giác vươn người đứng dậy, tản ra sát ý mãnh liệt!

Nợ máu trả bằng máu!

“Tiền bối …”

Tô Ngạn há to miệng, cuối cùng không nói gì, nàng biết, Tần Giác thật sự đang rất tức giận .

“Tránh ra, tránh ra .”

Lúc này, mấy tên võ giả lao đến, nhìn thấy Nghiêm Hưu nằm trên mặt đất, sắc mặt đại biến:

“Đội trưởng!”

Những võ giả này hình như là thành viên của đội chấp pháp, thấy Nghiêm Hưu bỏ mình, liền cực kỳ bi thương, trong đó hai người nhịn không được khóc khàn cả giọng .

“Tại sao có thể như vậy .”

“Rốt cuộc là ai làm!”

“Nghiêm đội trưởng …”

“…”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Giác mặt không đổi sắc nói: “Các ngươi cũng đều là thành viên của đội chấp pháp.”

“Ngươi là ai?”

Một tên võ giả trong đó nhíu mày .

“Hắn hình như là thiếu niên ngày hôm qua đi theo bên cạnh Nghiêm đội trưởng.”

Một tên võ giả khác nhận ra Tần Giác .

“Người có quan hệ như thế nào với đội trưởng?”

“Ta là bằng hữu của đội trưởng các ngươi, hiện tại muốn đưa thi thể của hắn đi.”

Tần Giác chậm rãi nói ra .

Đám người giận dữ:

“Ngươi đây là có ý gì?”

“Rất đơn giản, báo thù cho hắn .”

Tần Giác không tiếp tục nói nhảm, đầu ngón tay trong nháy mắt bắn ra một vệt kim quang, đánh vào trong cơ thể Nghiêm Hưu, lập tức giống như phát giác được cái gì, nhìn về phía phương xa .

“Ngươi đã làm gì Nghiêm đội trưởng?!”

Nếu không phải do động tác của Tần Giác quá mức quỷ dị, chỉ sợ đám người cũng sớm đã ra tay đánh nhau .

Nhưng mà Tần Giác không để ý bọn hắn tí nào, vung tay lên, cuốn theo thi thể của Nghiêm Hưu, bay về phía phủ thành chủ ở phương xa.

“Dừng lại!”

Đám người vừa muốn truy kích, lại phát hiện chính mình vậy mà không cách nào động đậy được, giống như bị cái gì đó níu lại.

Tô Ngạn thở dài, nói:

“Yên tâm đi, tiền bối sẽ báo thù cho Nghiêm đội trưởng.”

Nói xong, Tô Ngạn theo sát phía sau, bay theo Tần Giác bay về phía phủ thành chủ .

Cùng lúc đó, trong phủ thành chủ.

“Linh công tử, ngươi vì sao lại động thủ với Nghiêm Hưu!”

Nam tử trung niên đứng đối diện với thanh niên chất vấn .

“Lữ thành chủ, Lữ Thanh Hầu, ngươi đã quên ước định giữa chúng ta sao?”

Thanh niên thần sắc tự nhiên, cười lạnh nói:

“Trong cái thành này tất cả mọi người đều là chất dinh dưỡng của Linh tộc chúng ta, ta muốn giết ai thì giết!”

“Ngươi thật quá đáng!”

Lữ Thanh Hầu gầm thét .

Nghiêm Hưu là thủ hạ đắc lực nhất của hắn, trung thành tuyệt đối, hắn chẳng thể ngờ, thanh niên thế mà sẽ vì chuyện nhỏ ngày hôm qua mà trực tiếp giết chết Nghiêm Hưu .

“Làm sao, Lữ thành chủ, ngươi muốn chết cùng hắn sao?”

Thanh niên nhắm mắt lại, không che giấu chút nào nói .

Lời vừa nói ra, yết hầu Lữ Thanh Hầu giống như bị nghẹn, lập tức tịt ngòi .

“Hừ, nếu như không phải có Linh tộc chúng ta giúp ngươi, ngươi đã chết từ ba năm trước.”

Linh Lang Thiên lạnh lùng nói:

“Mười ngày sau, tất cả mọi người trong thành đều phải chết, ngay lúc này ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có nghĩ gì, nếu không ta không ngại tiễn ngươi đi trước đâu .”

Thuộc dòng dõi Linh tộc, Linh Lang Thiên quả thật có lực lượng này, có lẽ ở Linh tộc hắn không được tính là cái thiên tài gì, nhưng ở loại địa phương nhỏ như Ám Nguyệt này, là tồn tại không thể địch nổi!

“Ta đã biết.”

Lữ Thanh Hầu sắc mặt biến hóa không chừng, cuối cùng cúi đầu nói .

Ba năm trước, thọ nguyên của hắn gần hết, lại không cách nào đột phá Thiên giai, mắt thấy chắc chắn phải chết, Linh tộc bỗng nhiên tìm tới hắn, dùng bí thuật giúp hắn kéo dài tính mạng, nhưng phải trả giá chính là sinh mạng của tất cả mọi người ở Ám Nguyệt thành.

Lữ Thanh Hầu lúc sắp chết không chút nghĩ ngợi liền lựa chọn đáp ứng, kéo dài hơi tàn sống đến bây giờ .

Đây cũng là nguyên do Tần Giác vì sao cảm nhận được trên người hắn có khí tức tử vong .

Nói một cách khác, chỉ cần thanh niên nguyện ý, lúc nào cũng có thể lấy đi sinh mệnh của Lữ Thanh Hầu.

“Nếu không phải Hồn Châu cần ba năm mới thức tỉnh, ta đã sớm giết chết tên phế vật ngươi .”

Khinh thường nhếch miệng, Linh Lang Thiên ở trên cao nhìn xuống phân phó nói:

“Đêm nay tìm cho ta mười nữ nhân, càng xinh đẹp càng tốt .”

“Vâng.”

Lữ Thanh Hầu không dám phản bác, chỉ đành đáp ứng .

“Không cần tìm .”

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến âm thanh lạnh như băng của Tần Giác.

“Ai!”

Hai người đều là kinh hãi, bọn hắn vậy mà không phát hiện có người tới gần .

Phanh!

Âm thanh cửa gỗ vỡ vụn, hóa thành bột phấn, một bóng dáng xuất hiện ngoài cửa .

“Rất đẹp trai!”

Thấy rõ dung mạo người tới, hai người không hẹn mà cùng thầm nghĩ, nhưng lập tức phản ứng lại, hiện tại không phải thời điểm nghĩ

những thứ này .

“Ngươi là ai!”

Linh Lang Thiên sắc mặt âm trầm, cơ hồ có thể chảy ra nước, với tu vi Thiên giai hậu kỳ của hắn lại không phát giác được sự có mặt của đối phương .

Tần Giác không nhìn thẳng Linh Lang Thiên mà nhìn về phía Lữ Thanh Hầu:

“Ha ha, ngươi quả nhiên có vấn đề .”

Lữ Thanh Hầu thần sắc trì trệ, giống như là nhớ tới cái gì, chỉ vào Tần Giác nói:

“Ngươi là người ngày hôm qua …”

Lúc ấy Tần Giác cũng không có đứng ra, cho nên Lữ Thanh Hầu không để ý, nhưng dáng vẻ của Tần Giác quả thực quá đẹp rồi, bởi vậy Lữ Thanh Hầu có chút ấn tượng đôi chút.

“Không sai, ta là bằng hữu của Nghiêm Hưu.”

Tần Giác nhếch miệng một cười, điềm nhiên nói:

“Ta là tới báo thù cho hắn .”

Nghiêm túc mà nói, thời gian mà Tần Giác quen biết với Nghiêm Hưu còn chưa tới một ngày, nói là bằng hữu thì có hơi miễn cưỡng, nhưng bây giờ trong đầu Tần Giác chỉ có một suy nghĩ, đó là báo thù cho Nghiêm Hưu .

“Bằng hữu của Nghiêm Hưu?”

Lữ Thanh Hầu ngạc nhiên, cho dù giờ phút này trên người Tần Giác không có bất kỳ dao động linh lực gì, nhưng lại cho hắn có một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt, Nghiêm Hưu từ lúc nào mà có loại bằng hữu này?

“Những lời vừa rồi đã nghe được hết rồi sao?”

Linh Lang Thiên sắc mặt càng thêm âm trầm .

“Mệnh của Nghiêm Hưu vốn chính là do ta cứu, ta hiện tại chẳng qua là thu hồi lại mà thôi, ngươi tốt nhất đừng xen vào việc của người khác!”

Cắn răng, Lữ Thanh Hầu âm trầm nói .

Mặc dù Nghiêm Hưu là thủ hạ đắc lực nhất của hắn nhưng so với mạng của mình thì là thá gì chứ?

“Rất tốt, hiện tại ngươi cũng có thể chết rồi.”

Tần Giác lười nói nhảm, đưa tay liền đánh ra một quyền .

Trong chốc lát, thiên địa tại thời khắc này đều vặn vẹo!

Đáng thương Lữ Thanh Hầu còn chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra, liền bị quyền phong mạnh mẽ bao phủ, dù cho hắn đã Thiên giai trung kỳ, cũng trong nháy mắt bị xé nát .

Sức ép kinh khủng của quyền phong không ngưng, còn như sóng lớn ép qua, những nơi đi qua, kiến trúc từng dãy liên tục sụp đổ, nổi lên bụi bặm đầy trời.

Khi khói bụi tán đi, lấy Tần Giác làm trung tâm một vết rạch hình cung hiện lên khuếch tán ra ngoài, xuyên qua cả thành chủ phủ .

Về phần Lữ Thanh Hầu, ngay cả cặn cũng không còn .

Đến lúc chết Lữ Thanh Hầu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì .

“Cái này …”

Vốn dĩ bởi vì bị bọn họ ngó lơ mà lên cơn giận dữ Linh Lang Thiên lập tức trợn mắt hốc mồm, cơ hồ không thể tin vào mắt mình.

Mặc dù hắn cũng có thể đánh bại Lữ Thanh Hầu, nhưng đánh thế này thì cũng quá kinh khủng đi?

Một quyền miễu sát?

“Làm sao có thể … Nơi này làm sao có thể xuất hiện cường giả Chí Tôn cảnh.”

Linh Lang Thiên nuốt ngụm nước miếng, khó có thể tin được nói.

Có thể đạt tới loại trình độ này, chỉ có cường giả Chí Tôn cảnh!

Hơn nữa nhìn tình huống, đối phương hình như còn trẻ hơn hắn .

“Tiếp theo, đến phiên ngươi .”

Tần Giác hờ hững nói, giống như đang làm một chuyện không có thú vị.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi muốn làm gì!”

Linh Lang Thiên trong nháy mắt bị dọa đến hồn phi phách tán, không ngừng lui về sau, trong mắt tràn đây sợ hãi .

“Khung lão, Khung lão, nhanh mau cứu ta!”

Lời còn chưa dứt, giữa sân bỗng nhiên xuất hiện một vị lão giả trẻ tuổi, vẻ mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm Tần Giác .

Lão giả khí tức âm lãnh, biến hóa khôn lường, rõ ràng là cường giả Chí tôn .

“Các hạ là muốn trở thành kẻ thù của Linh tộc sao .”

Lão giả trầm giọng nói .

Từ thực lực mà vừa rồi Tần Giác biểu hiện ra, ít nhất cũng là cường giả Chí Tôn cảnh, một cao thủ như vậy, làm sao có thể xuất hiện ở loại địa phương nhỏ như Ám Nguyệt thành này?

Thấy lão giả xuất hiện, Linh Lang Thiên lập tức nhẹ nhàng thở ra, kêu gào nói:

“Khung lão, hắn biết bí mật của Linh tộc chúng ta, mau giết hắn!”

“Ẩn nấp lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu đi ra .”

Tần Giác dường như không thấy bất ngờ trước sự xuất hiện của lão giả, thản nhiên nói .

Không nghĩ tới đến cuối cùng vẫn là đánh tới lão, nhưng mà hiện tại hắn cũng không quản được nhiều như vậy, mặc kệ người thanh niên này bối cảnh lớn cỡ nào, hắn cũng sẽ tuyệt đối không

bỏ qua .

“Cái gì? Ngươi biết ta?”

Lão giả hoảng sợ, hắn một mực núp trong bóng tối phụ trách bảo hộ Linh Lang Thiên, cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh cũng rất khó phát hiện, nhưng Tần Giác giống như từ lúc bắt đầu đã biết hắn trốn ở bên cạnh .

“Cảm thấy kỳ quái sao?”

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại .

“Tại hạ Linh Khung, đến từ Linh tộc trong mười hai Thánh tộc, các hạ tuổi còn trẻ như thế, làm gì vì một con kiến hôi mà kết thù với Linh tộc ta, đến lúc đó gặp nạn, chỉ sợ hối hận không kịp!”

Lão giả chắp hai tay sau lưng, ý đồ dùng gia tộc chấn nhiếp Tần Giác .

Ở Trung Châu thánh địa, mười hai Thánh tộc là tồn tại như thần, cho dù là cường giả Thánh cảnh cũng không dám trêu chọc, huống chi chỉ là một cường giả Chí tôn cảnh?

Lão cho rằng, cho dù Tần Giác là kỳ tài ngút trời, ở độ tuổi này tối đa cũng chỉ là Chí Tôn cảnh thôi .

Dù sao ngay cả thiên tài cấp cao nhất của Linh tộc bọn hắn bất quá cũng chỉ tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong mà thôi, chẳng lẽ lTần Giác còn cường đại hơn so với nhân vật thủ lĩnh trẻ tuổi của Linh tộc hay sao?

Đùa cái quỷ gì vậy?

Trừ phi là Thánh tử của tám đại thánh địa!

Nhưng mà Thánh tử của tám đại thánh địa lão giả cơ bản đều gặp qua, căn bản không có một ai lớn lên đẹp trai như Tần Giác!

“Ngươi quá phí lời .”

Tần Giác mặt không biểu tình, đưa tay lại đánh ra một quyền .

Hắn là đến báo thù cho Nghiêm Hưu, không phải tới nghe đối phương nói nhảm, đừng nói cái gì mà Linh tộc, ngay cả Đại thánh có tới, hắn cũng sẽ giết không tha .

Ầm ầm!

Phủ thành chủ lần nữa bị phá vỡ một lỗ thủng, kinh thiên động địa .

Vô số người đưa mắt nhìn về bên này, lộ ra thần sắc nghi hoặc, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Giống như Lữ Thanh Hầu, huyết nhục, xương cốt thậm chí nguyên hồn của lão, đều triệt để biến mất khỏi thế giới này, chết đến không thể chết lại .

Cùng lúc đó, bên cạnh Linh Lang Thiên đã không thể dùng từ chấn kinh để hình dung nữa, mà là sợ hãi!

Linh Khung thế nhưng là cường giả cấp bậc Chí Tôn cảnh hậu kỳ, vậy mà cũng bị một quyền đấm chết!

Nói đùa cái gì vậy?

Chẳng lẽ thiếu niên này là cường giả Truyền kỳ cảnh?

“Không có khả năng! Tuyệt đối không khả năng!”

Linh Lang Thiên hai mắt vô thần, ngồi bệt dưới đất, hai chân run rẩy không ngừng, nơi nào còn bộ dáng cao cao tại thượng trước đó nữa.

Cho dù giờ phút này Tần Giác mặc một bộ áo trắng, tuấn mỹ vô cùng, nhưng ở trong mắt Linh Lang Thiên, lại không thua gì ma

quỷ đến từ Địa ngục:

“Ngươi, ngươi không thể giết ta, ta là người của Linh tộc, ngươi nếu như giết ta, Linh tộc khẳng định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nhưng mà Tần Giác thật giống như không nghe thấy lời nói của Linh Lang Thiên, chậm rãi đi tới dơ nấm đấm lên .

Ngay trước khi nắm đấm của Tần Giác sắp rơi xuống, Linh Lang Thiên giống là nhớ tới cái gì đó, đột nhiên hét lớn:

“Nghiêm Hưu còn chưa chết!”

Hô!

Cuồng phong quét sạch, thổi cả khuôn mặt run rẩy của Linh Lang Thiên, mắt mở không ra .

Tần Giác thu hồi nắm đấm, ở trên cao nhìn xuống Linh Lang Thiên:

“Nói .”

Thấy tránh được một kiếp, Linh Lang Thiên nuốt ngụm nước miếng, trong lòng run sợ nói:

“Ta, ta chỉ là dùng Hồn Châu hút đi nguyên hồn của hắn, nếu có thể tìm lại nguyên hồn của hắn, nói không chừng có thể cứu sống hắn .”

“Hồn Châu? Đó là cái gì?”

Tần Giác nhíu mày, vừa rồi ở bên ngoài hắn nghe thấy cái danh từ này, nhưng lại không biết nó có ý nghĩa gì .

“Cái này … Cái này …”

Linh Lang Thiên sắc mặt biến hóa, giống như ý thức được mình không cẩn thận lỡ miệng, không nguyện ý nói tiếp .

“Nếu như ngươi không nói, ta không ngại sưu hồn .”

Tần Giác lạnh lùng nói .

Nghe vậy, Linh Lang Thiên lập tức nhịn không được rùng mình một cái, đành phải nhắm mắt nói:

“Hồn Châu là linh khí do Linh tộc chúng ta luyện chế ra, có thể thu thập nguyên hồn …”

Từ trong miệng của Linh Lang Thiên, Tần Giác rất nhanh đã hiểu chuyện gì xảy ra, thì ra những người chết không rõ nguyên nhân ở Ám Nguyệt thành kia tất cả đều là bị Hồn Châu hút đi nguyên hồn, khó trách toàn thân đều không có vết thương gì.

Về phần Hồn Châu, chính là một loại Linh khí Chí tôn mà Linh tộc luyện chế, bất quá kỳ thức tỉnh là ba năm, trước đó, nhất định phải không ngừng dùng linh lực tẩm bổ .

Mà kỳ thức tỉnh vừa đến, Hồn Châu phóng xuất ra uy lực, có thể trong nháy mắt thôn phệ nguyên hồn của mấy chục vạn người!

Điều kiện tiên quyết là những người này nhất định phải từ thiên giai trở xuống, cái này cũng là mục tiêu mà Linh tộc chọn Ám Nguyệt thành.

Hồn Châu trong tay Linh Lang Thiên kia khoảng cách tới kỳ thức tỉnh chỉ còn mười ngày, thì hắn sẽ thao túng Hồn Châu hấp thu Linh Lang Thiên nguyên hồn .

“Hồn Châu đâu?”

Tần Giác mặt không đổi sắc nói .

“Hồn Châu là của Linh tộc ta…”

Phanh!

Linh Lang Thiên bay ra ngoài, đụng xuyên mười mấy bức tường, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức liền hạ xuống, không để hắn ngẩng đầu, Tần Giác đã xuất hiện ở trước mặt hắn .

“Một cơ hội cuối cùng, Hồn Châu đâu .”

Lần này Linh Lang Thiên cũng không dám lại lắm miệng, cố nén đau nhức kịch liệt từ trong nhẫn trữ vật lấy Hồn Châu ra.

Đây là một viên giống như hạt châu thủy tinh, tản ra tử khí nồng đậm, khiến cho người ta không rét mà run .

Tần Giác đưa tay tiếp nhận Hồn Châu, linh thức thăm dò vào trong, nhưng cũng không có tìm thấy nguyên hồn của Nghiêm Hưu.

Thấy thế, Linh Lang Thiên vội vàng giải thích nói:

“Hồn Châu chỉ là dùng để thu thập nguyên hồn, tất cả nguyên hồn sau khi tiến vào Hồn Châu, đều sẽ bị truyền tống đến bên trong hồn tháp Linh tộc.”

Linh Lang Thiên rất rõ ràng, nếu muốn tìm nguyên hồn của Nghiêm Hưu, nhất định phải đến Linh tộc .

“Xem ra, phải đến Linh tộc một chuyến.”

Tần Giác như có điều suy nghĩ .

Chương 109: Linh Tộc

Trung Châu thánh địa bao la vô biên, so với Nam cảnh còn to lớn hơn gấp mấy lần, ẩn giấu vô số cường giả .

Trong đó tám đại thánh địa cùng mười hai Thánh tộc càng là tồn tại cao nhất.

Tám đại thánh địa theo thứ tự là Thuần Dương thánh địa, Thiên Nguyên thánh địa, Xích Thanh thánh địa, Yêu Ly thánh địa, Vô Song thánh địa, Tàng Kiếm thánh địa, Hỗn Nguyên thánh địa cùng Bất Hủ thánh địa .

Mà mười hai Thánh tộc thì theo thứ tự là Hỏa tộc, Băng tộc, Huyết tộc, Thạch tộc, Long tộc, Dược tộc, Linh tộc, Huyễn tộc, Nguyên tộc, Âm tộc, Hồn tộc cùng Phong tộc .

Cho dù là tám đại thánh địa, hay là mười hai Thánh tộc, đều có rất nhiều cường giả Thánh cảnh tọa trấn, uy hiếp Trung Châu, không thể địch nổi .

Nghiêm túc mà nói, Linh tộc ở trong mười hai Thánh tộc không tính là cường đại, nhưng là Thánh tộc quỷ dị nhất.

Với lại bởi vì bọn hắn giao hảo với Hồn tộc, các thế lực còn lại căn bản không dám trêu chọc .

Dựa theo Linh Lang Thiên nói, Hồn Châu tổng cộng có ba mươi sáu khỏa, mang trên người ba mươi sáu người thuộc dòng dõi Linh tộc, tìm kiếm những thành nhỏ yếu giống Ám Nguyệt thành vậy để thu thập nguyên hồn .

Về phần cụ thể có tác dụng gì, Linh Lang Thiên cũng không rõ

.

Theo ý Linh Lang Thiên mà nói nhiệm vụ này vốn sẽ rất nhẹ nhàng, chỉ cần thu được nguyên hồn của tất cả người ở Ám Nguyệt thành, liền có thể mang theo Hồn Châu trở về, thu hoạch được đại lượng tài nguyên tu luyện .

Nhưng hắn không thể ngờ được rằng lại đột nhiên nhảy ra một tên Tần Giác, trực tiếp giết chết Lữ Thanh Hầu cùng Linh Khung, mà lại là không giảng bất kỳ đạo lý gì .

Linh Khung thế nhưng chính là cường giả Chí Tôn cảnh, lại xuất thân từ Linh tộc, cường đại hơn rất hiều so với Chí Tôn cảnh bình thường, cho dù Chí Tôn cảnh đỉnh phong, muốn đánh bại Linh Khung cũng phải trả giá đắt, nhưng Tần Giác lại giống như đánh chết một con kiến, nhẹ nhõm miễu sát Linh Khung .

Ngoại trừ Truyền kỳ cảnh Linh Lang Thiên nghĩ không ra khả năng nào khác .

Giờ phút này, Linh Lang Thiên run lẩy bẩy ngồi dưới đất, cũng không dám nhìn Tần Giác, nếu như không phải bản thân có tu vi Thiên giai hậu kỳ, nếu không đã sợ tè ra quần từ lâu.

“Ta, ta chỉ biết có nhiêu đây…”

Linh Lang Thiên lo sợ bất an nói, sợ Tần Giác đột nhiên đánh hắn một quyền .

Dù sao, hắn nói cái này cũng không khác gì nói nhảm cả, ai sẽ vì nguyên hồn của một võ giả Địa giai mà xông vào Linh tộc tìm chết đâu?

Nghe miêu tả Linh Lang Thiên xong, Tần Giác tay cầm Hồn Châu, dùng chút sức .

Răng rắc!

Tiếng Hồn Châu vỡ vụn, hóa thành bột phấn rơi xuống .

“Ngươi, ngươi vậy mà hủy Hồn Châu .”

Mặc dù biết Tần Giác rất cường đại, Linh Lang Thiên vẫn có chút khó có thể tin .

Mặc dù Hồn Châu không có lực sát thương gì, nhưng dù sao nó cũng là Linh khí Chí tôn, thế mà cứ như vậy bị Tần Giác bóp nát?

“Mang ta đi Linh tộc .”

Tần Giác thản nhiên nói .

“Cái gì?”

Linh Lang Thiên sững sờ, còn cho là mình nghe lầm .

“Mang ta đi Linh tộc .”

Tần Giác lại lặp lại một lần .

“Ngươi điên rồi?”

Linh Lang Thiên kinh hãi, nhưng bình tĩnh suy nghĩ lại, cái này không phải là chuyện tốt đối với mình sao?

Nếu như Tần Giác thực có can đảm xông vào Linh tộc, vậy nghênh đón hắn tất nhiên là tử vong!

Coi như Tần Giác là cường giả Truyền kỳ cảnh, không, cho dù là võ thánh, vậy cũng không có khả năng còn sống mà ra khỏi Linh tộc!

Nghĩ tới đây, Linh Lang Thiên liên tục gật đầu:

“Chỉ cần ngươi không giết ta, bảo ta làm gì cũng được .”

Đối với chút kế vặt vãnh của Linh Lang Thiên kia, Tần Giác há

có thể không rõ, nhưng mà hắn cũng không thèm để ý, nếu như Linh tộc dám ngăn cản hắn phục sinh Nghiêm Hưu, Tần Giác cũng không ngại tiện tay diệt hết đâu .

Linh tộc đã có thể làm ra loại chuyện thu thập nguyên hồn ở khắp nơi này, như vậy phải làm tốt chuẩn bị lúc nào cũng có thể phải trả giá đắt.

“Tiền bối .”

Lúc này Tô Ngạn vậy mà ôm Vân Tịch bay tới .

“Chúng ta đi thôi .”

Tần Giác vung tay lên, linh lực dưới chân hóa hình ngựa, trong nháy mắt chở ba người bay lên không trung, tốc độ không thể tưởng tượng nổi biến mất ở chân trời .

“Tiền bối, chúng ta đi đâu?”

“Linh tộc .”

“…”

…

Trung Châu thánh địa,

Linh vực, Linh tộc .

Một trong mười hai Thánh tộc, Linh tộc không chỉ có được giới vực thuộc về mình mà còn chiếm được tài nguyên tu luyện cực kỳ phong phú.

Mặt khác, bên ngoài Linh vực, có một tầng kết giới không thể phá vỡ, ngoại trừ cường giả Linh tộc, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần .

Cái này cũng là nguyên nhân khiến Linh tộc quỷ dị nhất, bởi vì không ai biết nội bộ bọn họ rốt cuộc ra sao .

Giờ phút này,bên trong Linh tộc là một mảnh tường hòa, núi xanh thác nước, cầu vồng nổi lên bốn phía, các loại cung điện cơ hồ đều là từ thiên tài địa bảo chế tạo ra, kéo dài vạn dặm, không nhìn thấy điểm cuối cùng, thỉnh thoảng có mấy chiếc Linh khí phi hành xuyên qua, mang theo đạo đạo lưu quang, tựa như tiên cảnh .

Nếu như không cố ý tìm kiếm, chỉ sợ rất khó có người phát hiện ở biên giới Linh tộc thế mà có một toà bảo tháp sừng sững, không thua gì một tòa núi lớn .

Không đúng, nói là bảo tháp, chi bằng nói là tà tháp, bởi vì thân tháp tản ra tử khí nồng đậm, mười dặm xung quanh không có một ngọn cỏ, khiến người ta nhìn mà phát khiếp .

Răng rắc!

Theo tiếng giòn vang lên,mấy lão giả áo bào đen ngồi xếp bằng trong tháp đột nhiên mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Chương 110: Hồn Tháp

“Nơi này chính là Linh tộc sao …”

Tần Giác tự lẩm bẩm, ở bên trong linh thức của hắn, phiến khu vực này chí ít có hai mươi vị cường giả Thánh cảnh trở lên, với lại hình như có mấy người đã đạt tới cấp bậc Thánh Vương, khó trách có thể đứng hàng mười hai Thánh tộc.

Nếu như nói bước vào Chí Tôn cảnh là lần cải biến đầu tiên của võ giả thì Thánh cảnh chính là lần cải biến thứ hai.

Tại Trung Châu thánh địa một mực lưu truyền một câu nói : phía dưới Thánh cảnh đều là sâu kiến.

Một vị cường giả Thánh cảnh chân chính, đủ để thay đổi cục diện của một phương.

Ví dụ như Vô Cực Thánh Giả cùng Thuần Dương Thánh Giả, mặc dù bọn hắn chỉ có một người, nhưng lại ép toàn bộ Nam cảnh không ngóc đầu lên được.

Thậm chí Vô Cực Thánh Giả còn sót lại mấy trăm năm nguyên hồn, cũng có thể tạo thành tính hủy diệt đối với Nam cảnh.

Quan trọng là cường giả Thánh cảnh có thể ảnh hưởng huyết mạch và mang lại lợi ích vô cùng to lớn cho con cái.

Mà Linh tộc lại có hơn hai mươi vị cường Thánh cảnh, có thể thấy được khủng bố đến mức nào.

Linh Lang Thiên chính là hậu duệ của một trong những cường giả Thánh cảnh đó, nhưng huyết mạch đến hắn thì đã có chút mờ nhạt, nếu không tu vi cũng sẽ không dừng lại ở Thiên giai hậu kỳ.

Tuy nhiên ở trong mắt Tần Giác thì cùng võ giả Thiên giai phổ thông không có gì khác biệt, dù sao đều là một quyền.

Bá!

Đúng lúc này, Linh Lang Thiên bỗng nhiên thả người bay ra, xông vào bên trong Linh vực, sau đó đắc ý cười to nói:

“Ha ha ha,kết giới này là một trong những pháp trận kiên cố nhất của Linh tộc ta, coi như ngươi là cường giả Thánh cảnh cũng không thể đánh vỡ .”

Linh tộc sở dĩ quỷ dị nhất, cũng là bởi vì tầng kết giới này, ngoại trừ người có được huyết mạch Linh tộc ra thì ai cũng không thể tiến vào.

Linh Lang Thiên đã suy nghĩ kỹ, Tần Giác khẳng định là dùng thủ đoạn đặc thù gì đó, mới có thể trong nháy mắt vượt qua mấy chục vạn dặm, đi đến bên ngoài Linh vực.

Dù sao toàn bộ Linh Ương Giới trước mắt cũng chỉ có tám vị Đại thánh, cũng là Thánh chủ của tám đại thánh địa, Tần Giác nhìn thế nào cũng không giống một vị Thánh chủ thánh địa nào đó.

Nói không chừng Tần Giác đã sớm muốn gây bất lợi cho Linh tộc nên sớm đã bố trí thông đạo bên ngoài Linh vực, một khi kích hoạt, có thể trong nháy mắt xuyên qua.

Nếu không tại sao Tần Giác lại có thể vì một tên võ giả Địa giai mà đắc tội Linh tộc?

“Có đúng không?”

Tần Giác mặt không biểu tình, thân thể nhẹ nhàng hướng phía kết giới bay đi .

Thấy thế, Linh Lang Thiên trái tim lập tức như muốn dâng lên

cổ họng, vô ý thức rút lui về sau hai bước, nhưng hắn rất nhanh liền ý thức được, mình đang ở bên trong kết giới làm gì sợ hãi vậy?

Với lại nơi này là Linh vực, một khi Tần Giác công kích kết giới trận pháp, lập tức sẽ kinh động cường giả Linh tộc, đến lúc đó Tần Giác rất có thể ngay cả chạy trốn cũng trốn không thoát.

“Ngu xuẩn, tầng kết giới này kết nối với trung tâm của trận pháp,nếu như ngươi công kích kết giới,sẽ dẫn động cường giả của tộc ta đến .”

Hít một hơi thật sâu, Linh Lang Thiên nhắm mắt nói.

Nhưng mà Tần Giác giống như không nghe thấy lời nói của Linh Lang Thiên,tiếp tục hướng phía trước, thẳng đến khi mắc vào kết giới mới thôi.

Ông!

Kim quang nở rộ,kết giới kiên cố nổi lên tầng tầng gợn sóng, uyển chuyển như mặt nước bình thường,sau đó trước sự kinh ngạc của Linh Lang Thiên, Tần Giác hời hợt xuyên qua kết giới, đứng ở trước mặt hắn.

“Chuyện này … Làm sao có thể?”

Linh Lang Thiên giống không thể tin được vào mắt mình,ai nói ngoại trừ người có được huyết mạch Linh tộc mới vào được?

Chẳng lẽ lại Tần Giác cũng là tộc nhân hắn?

Đùa sao!!

“Ngươi không cần phải tồn tại nữa .”

Tần Giác giơ bàn tay lên,búng nhẹ tay một cái.

“Không!”

Linh Lang Thiên tuyệt vọng hò hét.

Bành!

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Linh Lang Thiên trực tiếp nổ thành một đoàn huyết vụ, giống như pháo hoa lộng lẫy tiêu tán theo gió.

Tần Giác nhìn cũng chưa từng nhìn một chút, trực tiếp tràn ra linh thức, bao trùm ở toàn bộ Linh vực, tìm kiếm hồn tháp.

Chỉ sợ Linh tộc làm sao cũng không nghĩ tới bọn hắn trêu chọc một tên võ giả Địa giai tồn tại như thế nào.

“Tiền bối .”

Tô Ngạn ôm Vân Tịch đứng bên ngoài kết giới, một mặt lo lắng.

Cho dù nàng là lần đầu tiên đến Trung Châu thánh địa,nhưng đã sớm nghe qua mười hai Thánh tộc từ Phong Lôi Tử.

So sánh lại, cái gọi là bốn đại tông môn đơn giản không đáng nhắc tới, mặc dù nàng biết Tần Giác rất cường đại, nhưng có thể địch nổi Linh tộc hay không thì vẫn là ẩn số.

Vân Tịch nhận ra tâm tình Tần Giác không tốt, bởi vậy một mực ngoan ngoãn nằm trong tay Tô Ngạn, không phải không có linh tửu nàng tuyệt đối sẽ không để cho Tô Ngạn đụng vào.

“Ngươi cùng Vân Tịch đợi ở chỗ này đừng nhúc nhích, ta đi một chút sẽ trở lại .”

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, ngửa đầu nhấp một hớp sau đó nói ra.

Suy nghĩ một chút, lại vung ra một đạo linh lực, đem Tô Ngạn cùng Vân Tịch bao trùm, lúc này mới yên tâm rời đi.

Vừa hay thừa dịp này, mang về cho Bạch Nghiệp mấy quyển công pháp tu luyện cao cấp.

…

“Lục trưởng lão, trước khi viên Hồn Châu của Linh Lang Thiên vỡ nát đã truyền tống tới một cái nguyên hồn .”

Bên trong hồn tháp, nghiễm nhiên không có phát giác được nguy hiểm tiến đến, lão giả áo bào đen bẩm báo nói.

“Là nguyên hồn gì?”

Lục trưởng lão nhíu mày.

“Một cái nguyên hồn võ giả Địa giai .”

Tên lão giả áo bào đen nói tiếp.

“Địa giai?”

Lục trưởng lão lâm vào suy tư, chẳng biết tại sao hắn lại có loại dự cảm không tốt.

“Đem nguyên hồn kia mang đến, ta muốn sưu hồn, nhìn xem Ám Nguyệt thành đến cùng phát sinh cái gì .”

Trầm ngâm một lát, Lục trưởng lão ra lệnh.

“Vâng!”

Tên lão giả áo bào đen chuẩn bị rời đi, hồn tháp đột nhiên chấn động kịch liệt,tu vi cấp bậc Truyền Kỳ cảnh như hắn cũng thiếu chút không khống chế nổi thân hình.

“Chuyện gì xảy ra?”

Lục trưởng lão nội tâm càng bất an.

“Có người công kích hồn tháp!”

Lời còn chưa dứt, một bàn tay lớn mãnh liệt bắt lấy lão giả áo bào đen và kéo hắn ra khỏi chỗ đó.

Tần Giác tiện tay vứt bỏ lão giả, thân hình thoắt một cái, trực tiếp tiến vào hồn tháp tầng dưới chót.

Từ bên trong nguyên hồn của lão giả, Tần Giác đã tìm được ký ức liên quan tới Nghiêm Hưu, chí ít có thể xác định nguyên hồn Nghiêm Hưu tạm thời không sao.

“Ai!”

Khi thấy Tần Giác xuất hiện trước mặt, mọi người kinh hãi, vừa muốn xông lên, lại phát hiện bị giam cầm tại chỗ, không thể động đậy.

Tần Giác có chút nghiêng người, quả nhiên thấy một đoàn hào quang màu đỏ như máu mà,thì có một người giống Nghiêm Hưu như đúc, chỉ là có chút trong suốt, giống như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào, đó là nguyên hồn Nghiêm Hưu.

Bên trong gian phòng còn có vô số hồng sắc quang đoàn, mỗi một cái quang đoàn đều đại biểu cho một cái nguyên hồn,nhìn sơ qua thì không dưới mười vạn ngàn, rất khó tưởng tượng, Linh tộc đến cùng sát hại bao nhiêu sinh mệnh.

Những nguyên hồn này phần lớn là võ giả dưới Thiên giai,kết nối lấy hồn tháp giống như năng lượng dùng để duy trì hoạt động của Hồn Tháp.

Thở dài, Tần Giác duỗi tay nắm lấy nguyên hồn Nghiêm Hưu,

dự định đem những nguyên hồn còn lại tiến hành siêu độ.

Không còn cách nào khác, những nguyên hồn này quá mức suy yếu,cho dù Tần Giác thả bọn hắn đi,bất quá chỉ là một con đường chết.

“Dừng tay! Ngươi muốn làm gì!”

Một tên cường giả Linh tộc bên cạnh giận dữ hét.

Tần Giác lắc đầu, đám sâu kiến này vẫn không hiểu tình cảnh của mình, Tần Giác thực sự quá lười nói nhảm, vì vậy linh lực của hắn tràn ra, trực tiếp quét sạch tất cả các cường giả của Linh tộc.

Hoa!

Một giây sau, kim quang bao phủ lại tất cả huyết sắc quang đoàn, kéo dài mấy hơi mới tiêu tán, mà huyết sắc quang đoàn cũng theo đó biến mất.

Cùng lúc đó, Lục trưởng lão đã từ thượng tầng hồn tháp chạy đến, sau lưng còn đi theo mấy vị cường giả Truyền Kỳ cảnh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lục trưởng lão đầu tiên là sững sờ, lập tức giận dữ:

“Tìm chết!”

Chương 111: Hồn Tháp Sụp Đổ

“Muốn chết!”

Lục trưởng lão con ngươi toé máu, lửa giận ngút trời.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, trong chốc lát, lại có người đem tất cả nguyên hồn trong Hồn tháp siêu độ.

Phải biết, cả tòa Hồn tháp dựa vào những nguyên hồn này duy trì, một khi nguyên hồn biến mất, Hồn tháp cũng sẽ ngừng vận chuyển.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Hồn tháp đột nhiên chấn động mạnh ba lần, phát ra tiếng nổ chói tai, dường như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Tần Giác khẽ ngẩng đầu, trong tầm mắt của hắn, Hồn tháp tựa hồ kết nối tới một thế giới khác, nhưng sau khi nguyên hồn bị hắn siêu độ, kết nối này liền ngay lập tức đứt gãy.

Linh tộc rốt cục mưu tính chuyện gì?

Ba mươi sáu khỏa Hồn Châu, mỗi khỏa Hồn Châu thu thập mấy chục vạn nguyên hồn, tổng cộng là hơn ngàn vạn nguyên hồn. Linh tộc hiển nhiên muốn dùng những nguyên hồn này làm chuyện gì đó không thể lộ ra ngoài.

Một bên khác, Lục trưởng lão khí tức toàn thân bộc phát, lĩnh vực của lão phô thiên cái địa ép hướng Tần Giác, đúng là vị cường giả Thánh cảnh chân chính!

Tạch tạch tạch!

Ngoài dự liệu chính là, Lục trưởng lão nhìn lĩnh vực kinh khủng của mình rơi trên người Tần Giác tựa như trứng đụng vào đá,trong nháy mắt vỡ nát!

Lực phản phệ mãnh liệt khiến Lục trưởng lão thổ huyết rút lui, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trái lại Tần Giái, hắn đứng tại chỗ, không chỉ không chút tổn hại, thậm chí dường như còn không để ý chuyện vừa xảy ra.

“Làm sao có thể…”

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Lục trưởng lão trước khi hôn mê.

“Mặc kệ bọn hắn muốn làm gì, Hồn tháp này đã không còn đáng ngại.”

Tần Giác thân hình thoắt một cái, xuất hiện trên bầu trời, bàn tay nhẹ nhàng rơi xuống phía Hồn tháp.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, vô số đá vụn bay ra, giống như tận thế.

Sau một lúc lâu, một chưởng ấn to lớn xuất hiện phía dưới Tần Giác, về phần Hồn tháp, bao gồm cả cường giả Linh tộc, đều hóa thành bột phấn.

Đối với những kẻ dám thu thập nguyên hồn võ giả để làm chuyện ác, Tần Giác tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

Đây không phải Tần Giác rảnh rỗi xen vào việc của người khác, thích nhiều chuyện, mà đổi lại bất cứ ai nhìn thấy cảnh này, chắc chắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, huống chi Tần Giác vì cứu Nghiêm Hưu mà đến.

Cùng lúc Hồn tháp bị phá huỷ, ba mươi lăm khỏa Hồn Châu rải rác khắp nơi ở Trung Châu thánh địa cũng theo đó nổ tung.

Về cơ bản, Hồn Châu và Hồn tháp cùng chung một thể, hiện tại Hồn tháp bị hủy, Hồn Châu cũng không thể tồn tại, chỉ còn lại những dòng dõi Linh tộc ngơ ngác không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Động tĩnh xảy ra rất nhanh kinh động đến các cường giả Linh tộc khác, chỉ một thoáng, vô số đạo thân ảnh từ cung điện, trong lầu các bay ra, rất khó tưởng tượng, một địa phương như tiên cảnh thế này lại cất giấu nhiều cường giả Linh tộc đến vậy.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như Hồn tháp bên kia có chuyện.”

“Chẳng lẽ Hồn tháp xảy ra vấn đề?”

“Không có khả năng, Lục trưởng lão một mực canh giữ ở nơi đó mà.”

Đám người nghị luận ầm ĩ, tràn ngập nghi hoặc.

Những võ giả này tất cả đều mặc áo giáp, là Linh tộc thủ vệ, đồng thời tu vi mỗi người đều đạt tới Thiên Giai trở lên.

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy trên mặt đất chưởng ấn khổng lồ mấy vạn mét, lại không thấy Hồn tháp đâu, đều nhao nhao sửng sốt.

Chuyện gì thế này?

Cầm đầu là một nam tử che mặt, sắc mặt hắn, khó có thể tin nói:

“Hồn tháp đâu?”

Phải biết, Hồn tháp là từ Ô Kim Huyền Thiết chế tạo ra, không thể phá vỡ, đủ để ngăn chặn một kích toàn lực của cường giả Thánh Cảnh, lại có Lục trưởng lão tọa trấn, làm sao có thể có chuyện gì?

Nhưng bây giờ… Một cái Hồn tháp lớn như vậy đã đi đâu?

Đây chính là mưu đồ mấy ngàn năm của Linh tộc bọn hắn, thật vất vả mới bày ra được, một khi bị hủy, chính là thất bại trong gang tấc!

“Mau nhìn, nơi đó có người!”

Một cường giả Linh tộc đột nhiên chỉ vào không trung kêu lên.

Vừa rồi lực chú ý của bọn hắn đều đặt trên Hồn tháp, hoàn toàn không phát hiện trên đỉnh đầu có người.

“Ai!”

Nam tử che mặt kinh hãi, hắn lại không chút nào phát giác được sự tồn tại của Tần Giác.

Tần Giác không thèm để ý, hướng phía bên trong Linh tộc bay đi, chuẩn bị vơ vét mấy quyển công pháp tu luyện cao cấp.

“Dừng lại! Ngươi là ai, đã làm gì Hồn tháp?”

Nam tử che mặt ngăn trước mặt Tần Giác, sát ý tản ra nồng đậm.

Cường giả Linh tộc còn lại cũng nhanh chóng áp sát, đem Tần Giác vây quanh, lấy vũ khí sẵn sàng chiến đấu.

Nghe vậy, Tần Giác im lặng trợn mắt, mấy con hàng này ngớ ngẩn sao? Chẳng lẽ không thấy Hồn tháp đã sớm bị huỷ rồi à?

Đối phương đã nhất định muốn chết, Tần Giác cũng không còn cách nào, đành phải tác thành cho bọn chúng.

Xoạt!

Kim quang nở rộ, giống như ánh nến trong đêm tối, mới đầu

chỉ lớn chừng quả đấm, rất khó thấy được, nhưng rất nhanh lợi dụng tốc độ, biến lớn tới không thể tưởng tượng, nhìn từ đằng xa tựa như một vầng mặt trời thiêu đốt!

Nam tử che mặt cùng rất nhiều cường giả Linh tộc còn không kịp phản ứng, liền bị kim quang nuốt chửng.

…

Ầm ầm!

Linh Chiến đang tu luyện bên trong bị tiếng động làm cho bừng tỉnh, hắn kinh ngạc mở to mắt, từ bên trong mật thất xông ra, nhìn về phía có tiếng động.

Nơi đó, một tầng kim quang dâng lên, khiến vạn vật huy hoàng, chúng sinh chết lặng.

Không chỉ là Linh Chiến, giờ phút này Linh tộc phàm là cường giả Chí Tôn cảnh trở lên, dù bế quan, hay đang tu luyện, tất cả đều bị kinh động. Nếu như chuyện vừa rồi chỉ dẫn tới một đám thủ vệ, vậy thì hiện tại tất cả nhân vật cấp bậc trưởng lão đều chạy ra.

Kim quang đến nhanh, đi cũng nhanh, ngắn ngủi mấy hơi thở, liền nhanh chóng co lại, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Linh Kiệt không phải đã dẫn người qua sao.”

“Linh lực dao động thật mạnh mẽ.”

“Không đúng! Khí tức của Linh Kiệt đã biến mất.”

“Địch tập kích! Địch tập kích!”

Có lẽ nguyên nhân do Linh tộc chưa bao giờ có địch nhân tập kích, nên những cường giả Linh tộc này rất lâu mới phản ứng

được, đúng lúc này, một lão giả tóc trắng đi đầu bay ra ngoài, tốc độ cực nhanh.

“Đại trưởng lão!”

Nhìn thấy lão giả tóc trắng, tất cả mọi người sắc mặt đại biến, không nghĩ tới cả đại trưởng lão cũng bị kinh động.

Lúc Linh Chiến đi đến khu vực kim quang, chỉ thấy một cái hố sâu trăm mét hình nửa vòng tròn, thậm chí chưởng ấn trước đó đều bị che kín.

“Đại trưởng lão.”

Một cao tầng Linh tộc khác theo sát phía sau, xuất hiện bên người đại trưởng lão.

“Cái này… Nơi này xảy ra chuyện gì? Hồn tháp đâu?”

Các cao tầng Linh tộc khác cũng nhao nhao đuổi tới, mặt ngạc nhiên kèm sợ hãi.

“Lục trưởng lão khí tức đã biến mất.”

Linh Chiến mặt không biểu tình, trầm giọng nói.

Lời vừa nói ra, tất cả yên lặng, Lục trưởng lão không phải là cường giả Thánh Cảnh sao? Ngay cả hắn sao lại chết rồi?

Làm sao có thể?

Nhưng mà mặc cho bọn hắn dùng linh thức lục soát, cũng không tìm thấy thân ảnh Lục trưởng lão, hiển nhiên, Lục trưởng lão đã chết rồi.

“Chẳng lẽ chúng ta bị thánh địa để mắt tới rồi?”

Một tên trưởng lão khàn giọng nói.

Nhìn khắp Linh Ương giới, trong thời gian ngắn như vậy có thể giết chết một vị cường giả Thánh Cảnh, đồng thời làm bọn hắn không chút nào phát giác, trừ thánh chủ tám đại thánh địa ra, không ai có thể làm được.

“Rất có thể.”

Linh chiến thở dài, nghiêm túc phân tích:

“Xem ra kế hoạch của chúng ta đã bị một vị thánh chủ nào đó phát giác, bất quá hắn hẳn cũng không biết tình huống cụ thể, cho nên đây chỉ là cảnh cáo, nếu như chúng ta tiếp tục, lần sau bị hủy diệt có thể không chỉ là Hồn tháp.”

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

Các trưởng lão còn lại khẩn trương.

Không ai rõ ràng tác dụng của Hồn tháp hơn bọn hắn, bây giờ Hồn tháp bị hủy, tất cả đều không biết phải làm sao.

Đột nhiên, một thanh âm trầm lặng truyền đến:

“Đều ở nơi này sao?”

“…”

Chương 112: Sưu Hồn

“Đều ở đây sao?”

Một thanh âm băng lãnh vang lên, tựa như đang dò xét người chết.

Bất kể là Linh Chiến hay những Linh tộc cao tầng còn lại đều chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân thẳng lên đỉnh đầu!

Cho đến lúc này, bọn hắn mới phát hiện ở hố to đối diện có một người thiếu niên áo trắng đang đứng, tay cầm bầu rượu, khí chất phi phàm, nhìn có chút hăng hái đánh giá bọn hắn.

“Ngươi là ai?”

Linh Chiến vô ý thức mà hỏi.

Tần Giác: “…”

Đây là lần thứ mấy trong hôm nay hắn nghe được câu này rồi?

Nhân vật phản diện như các ngươi có thể có chút ý tưởng mới hay không, tối thiểu là thay cái vấn đề đi.

Thấy Tần Giác trầm mặc không nói, Linh Chiến hỏi lần nữa:

“Ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện tại Linh tộc!”

Linh Chiến ngữ khí hơi có vẻ quái dị, bởi vì hắn đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ to gan.

Bên kia, mấy vị Linh tộc cao tầng nhìn nhau, lặng yên thôi động linh lực, chuẩn bị tùy thời có thể động thủ.

“Ai.”

Thở dài, Tần Giác không trả lời mà hỏi lại:

“Cái Hồn tháp kia các ngươi lấy làm gì?”

Đây là điều Tần Giác nghi ngờ nhất, bởi vì hắn cảm nhận được từ trên Hồn tháp khí tức của thế giới khác, chẳng lẽ Linh tộc là muốn mở ra cánh cửa thông hướng dị giới?

Nếu như có thể mở ra cánh cửa thông hướng dị giới,liệu mục tiêu được chọn có phải Trái Đất?

Mặc dù hắn đã xuyên qua đến Linh Ương giới hơn mười năm, nhưng nếu như có thể trở về, ai lại cự tuyệt đâu?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nhất định phải dùng một nguồn năng lượng khác thay thế nguyên hồn.

“Hồn tháp là do ngươi hủy?”

Ý nghĩ trong nội tâm Linh Chiến càng thêm mãnh liệt.

“Nếu không phải?”

Tần Giác nhún vai.

“…”

Mọi người tại đây không có ai mà không phải là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy tại Trung Châu thánh địa, cho dù cùng tám đại Thánh chủ chưa quen thuộc, cũng tuyệt đối có nhận biết, mà Tần Giác hiển nhiên không phải Thánh chủ.

Làm cách nào Tần Giác lại phá hủy Hồn tháp trong thời gian ngắn như vậy, đồng thời giết chết Lục trưởng lão?

Đám người cảm thấy có chút khó có thể tin.

Bởi vì bọn hắn có thể thấy được, Tần Giác cũng không phải là một lão quái vật sống trên vạn năm, mà là một thiếu niên hai mươi mấy tuổi, thậm chí mười mấy tuổi.

Hiện tại nói cho bọn hắn, một người trẻ tuổi như thế, rất có thể là cường giả cấp bậc Đại Thánh.

Nói đùa cái gì?

Trừ khi thế giới này điên!

"Các hạ là hóa thân của vị Thánh chủ nào."

Trầm mặc một lát, Linh Chiến cung kính mở miệng.

Hắn thấy, Tần Giác tuyệt đối không thể nào là Đại Thánh.

Dù sao mỗi khi sinh ra một vị cường giả Đại Thánh thì thiên địa sẽ xuất hiện dị tượng, oanh động Linh Ương giới, chỉ cần là cường giả Thánh cảnh trở lên đều có thể cảm ứng được, căn bản là không có cách nào giấu diếm.

Mà gần trăm năm nay, cũng không có dấu hiệu cường giả Đại Thánh sinh ra.

Ngược lại, hóa thân có được một phần mười lực lượng của bản thể, nếu là công pháp đặc thù thì đạt tới hai phần mười cũng không phải là không thể.

Cũng không nên xem thường một, hai phần mười lực lượng này, không khoa trương chút nào khi nói đã xa xa siêu việt Thánh Vương, đây cũng là nguyên nhân tám đại thánh địa có thể áp đảo mười hai Thánh tộc.

Mặt khác, hóa thân có thể tùy ý tạo nên, khí chất Tần Giác như thế, trừ do hóa thân ra thì Linh Chiến nghĩ không ra loại khả năng thứ hai.

Tiếc là, Linh Chiến không chỉ có đoán sai, mà lại sai không hợp thói thường.

“Hóa thân?”

Tần Giác như có điều suy nghĩ, mình làm sao lại quên khả năng này.

Có lẽ hắn cũng có thể thử nghiệm tu luyện một cái hóa thân, đến lúc đó chẳng phải là coi như nằm tại Huyền Ất Sơn thì cũng có thể giải quyết rất nhiều phiền phức.

Bất quá…công pháp tu luyện hóa thân chắc là chỉ có tám đại thánh địa mới có?

Thấy Tần Giác lộ ra vẻ suy tư, Linh Chiến cũng có chút mờ mịt, chẳng lẽ Tần Giác không phải hóa thân?

Hoặc là…Tần Giác căn bản không phải cường giả Đại Thánh? Lợi dụng thủ đoạn đặc thù xuyên qua kết giới sau đó đánh lén Lục trưởng lão, nhất kích tất sát, sau đó phá hủy Hồn tháp.

Nếu như là thế này, tựa hồ có thể giải thích được.

Trong nháy mắt, trong đầu Linh Chiến đã nghĩ ra tất cả kịch bản.

Đã không phải hóa thân của Đại Thánh, hắn có cái gì phải sợ?

Nghĩ như vậy, Linh Chiến lập tức tăng lên lòng tin,trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra linh lực mênh mông, hóa thành một thân thể cao vạn trượng đứng thẳng, chính là Thánh thể do cường giả Thánh Cảnh mới có thể ngưng tụ ra.

Nhưng Linh Chiến lại không phải Thánh cảnh, mà là một vị Thánh Vương thật sự.

“Đại trưởng lão muốn xuất thủ!”

“Lấy thực lực của đại trưởng lão, chỉ cần đối phương không phải Đại Thánh liền có thể chống lại!”

“Linh áp thật là khủng khiếp, không hổ là đại trưởng lão.”

Rất nhiều Linh tộc cao tầng hưng phấn kêu lên.

Linh Chiến bước vào Thánh Vương đã mấy ngàn năm, chân chính là tồn tại cao nhất, toàn bộ Linh Ương giới trừ tám Đại Thánh chủ ra, người có thể chiến thắng hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Ừm? Muốn động thủ sao?”

Tần Giác ngẩng đầu, nhìn về phía Thánh thể Linh Chiến.

Vừa rồi không phải đối với hắn rất cung kính sao?

Làm sao đột nhiên liền trở mặt.

Nói đi cũng phải nói lại, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy có người sử dụng thủ đoạn tấn công như thế này.

Cường giả Thánh Cảnh sở dĩ có thể bễ nghễ thiên hạ, trừ linh lực ra chính là Thánh thể.

Ở trước mặt Thánh thể, cường giả Truyền Kỳ cảnh so với sâu kiến không có gì khác biệt.

“Người phạm Linh tộc ta, tất sát!”

Hô!

Sau một khắc, Thánh thể đánh tới nắm đấm khổng lồ, mang theo thiên địa chi lực, hướng phía Tần Giác mà hội tụ.

Nhưng mà Tần Giác giống như không thấy được những nắm đấm tựa như thiên thạch rơi xuống, thậm chí còn hững hờ uống

một hớp rượu.

Ngay tại khi nắm đấm cách Tần Giác còn lại mười mét thì đột nhiên dừng lại, giống như đánh hết vào một bức tường vô hình, truyền đến âm thanh trầm muộn.

Ầm!

Một cổ linh lực kinh khủng càn quét ra, hình thành đạo đạo gợn sóng năng lượng hướng bên ngoài khuếch tán ra, nhưng mà mặc cho Linh Chiến dùng lực như thế nào, nắm đấm đều không tiến thêm được!

Tần Giác ngoái ngoái lỗ tai,sau đó gãy nhẹ một cái.

Ba!

Giống như một quả đạn pháo, Thánh thể của Linh Chiến nháy mắt bay ra ngoài, nện ở trên ngọn núi phía xa, chỉ một thoáng, không biết có bao nhiêu cung điện, lầu các bị phá hủy, có một số cường giả Linh tộc xấu số ngay cả chuyện gì xảy ra cũng chưa rõ đã bị đè chết.

Ầm ầm!

Dư thế Thánh thể vẫn còn, lại liên tục đụng nát mấy chục tòa sơn phong mới dừng lại, trên mặt đất lưu lại một khe rãnh nhìn thấy mà giật mình, Thánh thể lập tức nổ tung từng mảnh, hóa thành một đốm sáng rồi tiêu tán.

Về phần Linh Chiến, giờ phút này sớm đã hôn mê nằm bên trong phế tích, khí tức suy sụp uể oải, toàn thân xương cốt không biết gãy mất bao nhiêu cái, ngay cả đứng dậy cũng không nổi.

Thấy thế, tất cả Linh tộc cao tầng đều lâm vào yên lặng, trợn mắt hốc mồm.

Chuyện gì đây?

Đại trưởng lão trong Linh tộc bọn hắn tồn tại gần giống như tộc trưởng, kết quả người ta chỉ là giật giật ngón tay liền trọng thương hôn mê, chẳng lẽ Tần Giác thật sự là cường giả Đại Thánh?

“Ta có phải đang nằm mơ hay không?”

“Ảo giác! Nhất định là ảo giác!”

“Mau mời tộc trưởng đến!”

“Thế nhưng là… Tộc trưởng đến có thể làm được cái gì?”

“…”

Trong chốc lát, tất cả Linh tộc cao tầng loạn thành một đoàn, bọn hắn không phải là không có nghĩ tới Linh Chiến sẽ thua, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, sẽ thua triệt để như vậy!

Ngay cả Linh Chiến cũng như vậy,cho dù mời tộc trưởng có cấp bậc như hắn thì phải làm thế nào đây?

“Nếu các ngươi đã không nói cho ta biết, vậy ta liền tự mình làm.”

Bàn tay Tần Giác vồ một cái, Linh Chiến đang nằm bên trong phế tích lập tức bay về phía bên này, tựa như bùn nhão lơ lửng ở trước mặt hắn.

Người này nếu là đại trưởng lão, vậy những gì hắn biết đến hẳn là rất nhiều đây?

Không chút do dự, Tần Giác hướng Linh Chiến thi triển sưu hồn thuật.

“A!”

Vừa mới hôn mê Linh Chiến đột nhiên mở to mắt, phát ra thống khổ kêu thảm, nhưng hắn căn bản là không có cách động đậy, chỉ có thể mặc cho Tần Giác sưu hồn, rất nhanh vì đau đã hôn mê.

“Thì ra là thế.”

Sau một lúc lâu, Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Chương 113: Tu La Giới

Thật ra, linh tộc cũng không phải là chủng tộc bản địa của Linh Ương giới,

mà đến từ một nơi gọi là Tu La giới!

Bởi vì tài nguyên dần dần cạn kiệt, Tu La giới không thể không dựa vào xâm lược thế giới khác để thu hoạch tài nguyên.

Cái này giống như các phim khoa học viễn tưởng mà Tần Giác từng thấy trong kiếp trước của mình.

Hàng ngàn năm trước, Tu La giới đã phát hiện ra vị trí của Linh Ương giới, nên đã cử một đội quân đi tìm cách cướp bóc các nguồn tài nguyên ở đây.

Nhưng đột nhiên trên đường đi bất ngờ xuất hiện một không gian hỗn loạn,dẫn đến thương vong nặng nề của đội quân này.Mà hiện tại tộc trưởng và trưởng lão hiện tại của linh tộc là nhóm cường giả đầu tiên của Tu La giới đi vào Linh Ương giới.

Đã mất đi một lượng lớn cường giả đội quân tất nhiên không có khả năng hướng Linh Ương Giới phát động chiến tranh. Quan trọng nhất là họ đã bị mất liên hệ với Tu La giới tứ cố vô thân. Nếu phát động chiến tranh không khác gì tìm cái chết.

May mà những người sống sót đều là những người cường giả cao giai, trải qua hàng nghìn năm cố gắng, họ đã không ngừng lớn mạnh và trở thành một trong những thế lực hàng đầu của Linh Ương giới.

Về lý do tại sao Tu La giới không cử đội quan khác đến, Linh

Chiến cũng không rõ.

Để liên lạc được với Tu La giới, Linh tộc đã cố tình kết giao với Hồn tộc, và cố gắng hết sức để tạo hồn tháp sau đó dùng phương pháp học được từ hồn tộc lấy nguyên hồn làm nguồn năng lượng để vượt qua khoảng trống và kết

nối với Tu La giới.

Một khi đã thu thập đủ ba mươi sáu hồn châu, thì có thể ổn định lại kết nối và cuối cùng mở ra một thông đạo không gian!

Đến lúc đó, quân đội của Tu La Giới sẽ trấn áp cảnh giới, bọn họ lại từ Thánh Địa Trung Châu xuất hiện, nhất định có thể nhanh chóng quét sạch toàn bộ Linh Ương Giới, ngay cả tám đại Thánh Địa cũng không thể ngăn cản!

Ký ức này được giấu ở nơi sâu nhất trong tâm trí của Linh Chiến, nếu không phải Tần Giác cưỡng ép tìm kiếm, chỉ sợ rất khó để tìm thấy.

Tất nhiên, cái giá phải trả của Linh Chiến sau khi bị sưu hồn sẽ biến thành kẻ ngốc và trở nên vô dụng.

Mà Tần Giác đã nắm bắt được một tin tức quan trọng từ ký ức của Linh Chiến, đó là Đại thánh không phải là điểm cuối của võ đạo.

Thật tiếc là không biết cảnh giới cụ thể của Linh Chiến ở đâu, nếu không Tần Giác có thể đoán được vị trí của hắn ở đâu.

“Tu La giới…”

Tần Giác tự lẩm bẩm.

Không hề nghi ngờ, đây là một chủng tộc rất mạnh mẽ và nguy hiểm.

Chỉ cần một đội quân được gửi đến cũng có thể gây ra mối đe dọa lớn cho Linh Ương giới, nếu như không gian giữa hai thế giới được mở ra, hậu quả sẽ rất khó lường.

Nhưng hiện tại hồn tháp đã bị Tần Giác phá hủy, liên kết giữa hai thế giới cũng hoàn toàn bị phá vỡ, trừ phi Linh tộc xây dựng một hồn tháp khác, nếu không sẽ không thể mở ra không gian.

Thật không may, Tần Giác sẽ không cho họ một cơ hội khác.

Tuy rằng Tần Giác cũng không sợ Tu La giới, nhưng nếu như Tu La giới thực sự trấn áp, e rằng hắn sẽ phải ra mặt xử lý, hiện tại cũng muốn giải quyết sớm.

Bịch!

Linh Chiến từ trên không rơi xuống, hai mắt trợn trắng, nước miếng không ngừng chảy ra, giống như bị chơi xấu, không còn bộ dáng uy nghiêm của trước đây.

"…"

"Ngươi, ngươi đã làm gì đại trưởng lão?"

Thấy Tần Giác nhìn sang, mọi người trong tiềm thức lui về phía sau, run rẩy nói.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng họ vẫn có chút không chấp nhận được.

Đúng lúc này, một luồng khí tức cường đại đột nhiên ở đằng xa dâng lên,ngay cả thiên địa cũng chịu không nổi, lộ ra vẻ vặn vẹo, thực lực so với Linh Chiến vừa rồi còn mạnh hơn một phần.

Tuy nhiên, không ai trong số các trưởng lão của Linh tộc mỉm cười, bởi vì đến cấp bậc của họ, họ rất rõ ràng chênh lệch giữa các võ giả cao giai, đặc biệt là sau khi đạt đến Thánh cảnh.

Mặc dù không muốn tin vào điều đó, nhưng thực tế ngay trước mắt họ,vị thiếu niên này, có thể là một vị cường giả Đại Thánh!

Hô!

Đạo khí tức kia dường như không nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề và bay thẳng về phía này. Sau đó một nam tử ngũ quan tuấn tú, cao lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Tộc, tộc trưởng…”

Mọi người nuốt nước bọt và run rẩy hét lên, nhưng không ai dám bước tới.

“Đại trưởng lão đâu?”

Nam tử khẽ nhíu mày, có chút không rõ ràng.

“Đại trưởng lão bên kia.”

Một Linh tộc cao tầng thu hết can đảm chỉ vào Linh Chiến đang co giật nằm

bên dưới.

“…”

“Đây là đại trưởng lão?”

Nam tử cảm thấy có chút không thể tin.

“Ngươi là tộc trưởng của Linh tộc, Linh Đế đúng không?”

Tần Giác nhấp một ngụm rượu, nhẹ nói.

Từ trong trí nhớ của Linh Chiến, Tần Giác đã biết được đối phương chính là tộc trưởng của Linh tộc hiện nay, là tồn tại cường đại nhất Linh tộc Thánh Vương đỉnh phong.

Lúc trước, hắn dẫn quân đội Tu La tộc tiến đến Linh Ương giới, nếu không phải nửa đường xuất hiện nhiễu động không gian, e rằng vị Linh Đế

này đã mở ra cổng không gian giữa hai thế giới và phát động chiến tranh ở Linh Ương giới.

“Ngươi…”

Không biết tại sao, Linh Đế cảm thấy một mối đe dọa mạnh mẽ từ người thanh niên này.

“Lần này hắn là đều ở nơi này.”

Tần Giác không có trả lời câu hỏi của Linh Đế, mà trầm lặng nói.

Nghĩ như vậy, Tần Giác trực tiếp lấy ra Hoả Thần sau đó phong ấn mảnh không gian này.

Hắn đã rất lâu không sử dụng thứ này, thay vì để những trưởng lão Linh tộc

phái từng người một, tốt hơn là nên giải quyết tất cả cùng một lúc.

Vì đã xác định bên kia không thuộc về Linh Ương giới, nên Tần Giác cũng không cần nương tay.

“Đây là vũ khí gì?”

Linh Đế sửng sốt.

Hừ!

Sau một lúc, Hoả Thần chuyển động, trước đó trong chiến tranh tại bình nguyên Tần Giác chỉ đốt sáng lên một phần mười phù văn đã không thua gì công kích của cường giả Truyền Kỳ

cảnh, lần này Tần Giác không chỉ thắp sáng tất cả phù văn,mà còn thúc giục năm loại thuộc tính gia trì, bật hết hỏa lực!

Cộc cộc cộc ầm!

Trong phút chốc, hàng ngàn viên linh lực đạn bay ra, bắn ngang bầu trời thẳng tới Linh Đế cùng rất nhiều Linh tộc cao tầng, giống như mưa!

“Không ổn!”

Linh Đế chấn động, vội vàng thiết lập kết giới linh lực, cố gắng ngăn cản, nhưng kết giới linh lực đã bị phá vỡ chưa đầy ba giây!

“Không thể như thế được…”

Linh Đế không thể tin được há to mồm,sau đó lập tức bị bạo tạc kinh khủng thôn phệ.

Ầm ầm!

…

Răng rắc!

Vách tường phát ra âm thanh bạo liệt, Tần Giác bước vào mang theo bình rượu nhìn xung quanh, đây hẳn là nơi cất giữ công pháp tu luyện, đúng không?

Có câu nói nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, gió xuân thổi lại tái sinh, Tử Linh tộc trước kia là một ví dụ điển hình.

Cho nên hiện tại, ngoài Tần Giác ra, toàn bộ Linh tộc không còn người

sống, kể cả hậu duệ của Linh tộc rải rác khắp Trung Châu, cũng đã bị xóa sổ

bằng phương thức đặc biệt.

Nói cách khác, một trong mười hai thánh tộc, đã hoàn toàn biến mất khỏi

thế giới này.

" 'Phần Quyết',công pháp Hoả hệ, có thể thôn phệ dị hỏa, cái đồ chơi này làm được cái gì?"

" 'Vô Dương Công', muốn tu luyện kỹ năng này, trước tiên tự cung?"

" 'Chuyển Âm thần pháp', sau khi tu luyện có thể giả làm nữ nhi,khiến người khó mà phân biệt được … Đây là loại đồ lộn xộn gì, v.v., nếu

đem về cho Trương Kỷ Trần xem ra cũng tốt."

" ' Lưu ngân ma chỉ', cuối cùng cũng có một cái bình thường."

"…"

Tần Giác đã xem hết một lượt, phát hiện nơi này tuy có rất nhiều công pháp, nhưng đều là những thứ bình thường, không có gì đặc biệt, nói chi là công pháp cao cấp có thể tu luyện hóa thân.

Khi Tần Giác cảm thấy bất lực, hắn đột nhiên tìm thấy một căn phòng bí mật gần đó.

Chương 114: Khởi Tử Hồi Sinh

Ầm ầm!

Cánh cửa của căn phòng bí mật bị sập và rơi xuống sàn.

Tần Giác nhấp một ngụm rượu, đi vào mật thất.

Hừ!

Dường như có một trận pháp nào đó đã được kích hoạt sau đó kim quang chói lọi đột nhiên sáng lên xung quanh Tần Giác.

Rắc rắc!

Những kim quang này ẩn chứa sức công phá vô cùng đáng sợ, ngay cả cường giả cấp bậc Chí tôn cảnh cũng không thể chống chọi nổi, nhưng Tần Giác chỉ liếc mắt, ngay cả y phục cũng không bị xé rách.

“Người đã chết rồi, lại còn làm nhiều chuyện viển vông như vậy.”

Tần Giác nhếch miệng, trên thân hắn đột nhiên bùng lên một tia kim quang chói mắt hơn, lập tức phá tan trận pháp.

Không giống như giá sách dài bên ngoài,trong mật thất công pháp được đặt bên trong lưới ngọc còn có rất nhiều Linh khí cao giai và đan dược cao cấp.

Linh Đế trước khi chết đã hy sinh một kiện linh khí, nhưng đáng tiếc là nó đã bị xé nát thành từng mảnh sau khi bị Hoả Thần bắn phá chỉ trong vài chục giây.

Nói một cách chính xác,Hoả Thần đã đạt đến cấp độ thánh khí, mà lại ở trong tay Tần Giác uy lực sẽ tăng lên gấp mấy lần, nếu không sẽ không thể giết được Linh Đế.

“Thiên tượng Trấn Ngục Kình, cái này nhìn cũng không tệ.

“Truyền kỳ Linh khí, Huyền Trọng Xích.”

“ Nguyên Chi Không, đây là công pháp gì?”

“…”

Tần Giác hơi nhìn xuống, Linh tộc không hổ là một trong mười hai Thánh tộc, tuy rằng bọn họ chỉ mới đến Linh Ương giới mấy ngàn năm trước, nhưng lai lịch rất sâu xa.

Các loại công pháp cần có đều có, tất cả linh khí cũng đều là cấp Chí tôn trở lên, với hàng trăm loại.

Ngược lại, bí cảnh Vô Cực trước đó không khác gì bãi rác.

Đáng tiếc duy nhất chính là, Tần Giác cũng không tìm thấy những gì liên quan đến công pháp hoá thân, xem ra chỉ có thể đi tới tám đại thánh địa.

Nghĩ tới đây, Tần Giác vung tay lên, trực tiếp đem tất cả mọi thứ đều thu vào nhẫn trữ vật, dù sao bây giờ Linh tộc đã biến mất, tốt hơn hết là nên đem tất cả linh khí trở về núi Huyền Ất.

Vốn dĩ Tần Giác chỉ muốn đi du lịch ở Trung Châu thánh địa, ai ngờ lại có bí mật kinh thiên động địa như vậy, nếu không tình cờ Tần Giác phát hiện ra, e rằng trong mười ngày nữa, Tu La giới sẽ hội quân mở ra một cuộc đàn áp, đồng thời dựa lấy Linh tộc làm căn cơ giáng một đòn kinh thiên động địa vào Trung Châu thánh địa.

Một khi Trung Châu thánh địa thất thủ, bốn nơi còn lại chỉ là

những con cừu non đợi bị làm thịt và chúng có thể bị quét sạch bằng cách cử một vài Thánh cảnh hoặc Thánh Vương.

Làm xong việc này, Tần Giác lại tìm kiếm những nơi khác của Linh tộc, trước đây hắn chưa từng có thói quen giết người và liếm hộp, nhưng lần này lại thay đổi chú ý.

Không ngờ Linh tộc lại có một hầm rượu khổng lồ khác thường, không chỉ cất giữ nhiều loại rượu trăm năm, thậm chí còn có không ít loại rượu thần ngàn năm.

Đối với Tần Giác, đây chắc chắn là khoản thu lớn nhất.

Sau đó, Tần Giác chạy qua mọi ngóc ngách của Linh tộc cho đến khi chắc chắn rằng không còn gì tốt, rồi dùng một cú đấm đẩy tất cả kiến trúc bằng phẳng, chỉ để lại một khe nước khổng lồ.

……

“Sao sư phụ còn chưa đi ra.”

Vân Tịch ghé vào trong tay Tô Ngạn, mái tóc không ngừng đong đưa, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

“Yên tâm, tiền bối sẽ không sao đâu.”

Tô Ngạn mở miệng an ủi, cũng coi là đang an ủi chính mình.

Hai người họ ở đây đợi gần hết ngày, nhưng vẫn không thấy Tần Giác đi ra, trong lòng không tránh khỏi có chút lo lắng.

Nhất là trước đó nhìn thấy kim quang rực rỡ, truyền đến linh lực ba động, nhưng hiện tại lại vô cùng bình tĩnh, chỉ sợ cho dù là ai cũng sẽ nhịn không được suy nghĩ lung tung.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người bay về phía bên này, ngoài Tần Giác còn có thể là ai?

“Sư phụ!”

“Tiền bối!”

Vân Tịch vui vẻ nhảy ra khỏi tay Tô Ngạn, định nhào vào vòng tay của Tần Giác, nhưng ngay sau đó cô nhận ra mình còn chưa bay được, may mà Tô Ngạn phản ứng nhanh, nhanh chóng đỡ lấy cô.

Tần Giác vượt qua kết giới, đến bên cạnh hai người, ôn tồn nói:

“Được rồi, đi thôi.”

“A, Linh tộc đâu?”

Tô Ngạn hỏi theo bản năng.

“Linh tộc? Trên thế giới này đã không còn Linh tộc.”

Tần Giác nhún vai.

Ai có thể nghĩ rằng Linh tộc, một trong mười hai thánh tộc, lại là một kẻ xâm lược từ thế giới khác?

Sở dĩ kết giới bên ngoài này không bị phá hủy, là bởi vì Tần Giác không muốn thế giới bên ngoài biết tin tức Linh tộc đã bị tiêu diệt. Nếu không nhất định sẽ khiến Trung Châu chấn động, thậm chí còn khiến cho các Thánh tộc khác tranh giành tài nguyên.

Tần Giác không muốn nhìn thấy cảnh tượng này, ít nhất là trong chuyến du lịch.

Linh tộc từ trước đến nay đều rất kỳ quái, chỉ cần kết giới này không bị phá vỡ thì không ai dám tùy tiện thăm dò, khi các thánh tộc khác phát hiện có chuyện không hay, Tần Giác đã rời khỏi Trung Châu thánh địa rồi.

“…”

Nghe vậy, Tô Ngạn há hốc mồm, không nói nên lời.

Cho đến giờ phút này, cô mới thực sự nhận ra sức mạnh của Tần Giác.

Đây chính là một trong mười hai Thánh tộc!

Cứ như vậy không còn?

“Chúng ta về Ám Nguyệt Thành trước.”

Tần Giác không giải thích mà trực tiếp dùng thần thông thuấn di đưa Tô Ngạn và Vân Tịch trở lại Ám Nguyệt thành.

Bây giờ nguyên hồn của Nghiêm Hưu đã được cứu, bước tiếp theo là tìm cách để hắn sống lại.

Dù sao, Tần Giác mới đầu cũng chỉ là vì cứu Nghiêm Hưu mà thôi.

“Trực tiếp nhét nó vào miệng của hắn là được nhỉ?”

Tần Giác cau mày nói.

“Không được, điều đó sẽ dễ dàng dẫn đến mất nguyên hồn và trở thành một tên ngốc.”

Tô Ngạn nhắc nhở.

“Vậy thì phải làm sao.”

Tần Giác bất lực, hắn chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

“Dùng linh lực dung hợp từ từ là được rồi.”

Tô Ngạn cân nhắc một chút rồi nói.

“Chính là nó.”

Tần Giác gật đầu, tìm một nơi tương đối hẻo lánh, lấy nguyên hồn và nhục thể của Nghiêm Hưu ra, kích hoạt linh lực, bắt đầu dung hợp cả hai.

Bởi vì là lần đầu tiên, Tần Giác có vẻ hơi thận trọng, cũng may nguyên hồn của Nghiêm Hưu cách nhục thể chưa đến một ngày, tuy rằng hơi yếu, nhưng sẽ nhanh chóng khôi phục lại như lúc đầu dưới sự nuôi dưỡng từ linh lực của Tần Giác.

Ong!

Một tia kim quang mờ nhạt bao phủ Nghiêm Hưu, hóa thành linh lực vô hạn tiến vào nguyên hồn và nhục thể, không biết đã qua bao lâu, kèm theo một âm thanh nhẹ nhàng, cuối cùng hợp nhất thành công!

Khi Nghiêm Hưu mở mắt ra,kim quang đã tan biến, hắn chớp mắt vô hồn, biểu lộ tôi là ai và tôi đang ở đâu.

“Kỳ quái, ta không phải chết rồi sao?”

Nghiêm Hưu nhéo bắp đùi của mình, đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Chẳng lẽ ta chưa chết?”

Nghiêm Hưu có chút sững sờ, hắn nhớ rõ chính mình bị cái gì hút vào, liền bất tỉnh, chẳng lẽ là đang nằm mơ?

“Hả? Đây là … Linh tửu?”

Nghiêm Hưu đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một bình linh tửu, ít nhất cũng phải hơn sáu mươi năm!

“Không đúng, đây không phải là Linh tửu của ta.”

Nghiêm Hưu lập tức nhận ra mặc dù Linh tửu của mình đã đạt sáu mươi năm, nhưng không thể so sánh cùng Linh tửu này, trong thời gian ngắn, Nghiêm Hưu nghĩ đến Tần Giác.

“Là hắn đã cứu ta sao?”

“…”

Trên bầu trời Ám Nguyệt Thành, Tần Giác nhẹ nhàng thở ra:

“Chúng ta đi thôi.”

Vì cứu một tên Địa giai ở một cái thành nhỏ mà dẫn đến một thánh tộc bị diệt, chuyện này nếu để người ngoài biết, sợ sẽ bị chấn động?

Chương 115: Bất Hủ Thánh Chủ

Mặt trăng bạc như một cái đĩa và dải ngân hà lộng lẫy vắt ngang bầu trời đêm như dải lụa, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng.

Ở Cuối tầm mắt,trên một ngọn núi sừng sững có ánh lửa đang thấp thoáng mờ ảo.

Đôm đốp.

Ngọn lửa bùng cháy, Tần Giác đang cầm một thanh sắt trong tay,trên thanh sắt đang xuyên hai con thỏ bụ bẩm, tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

Thanh sắt này không phải là thanh sắt bình thường, mà là Chí tôn linh khí được vơ vét từ Linh tộc. Nặng đến vạn cân, còn có các loại phù văn gia trì, cực kỳ mạnh mẽ, nhưng bây giờ nó chỉ là một cây gậy lửa thôi.

“Ô ô ô, sư phụ thật đáng ghét, thỏ con đáng yêu như vậy, sao có thể ăn thịt nó…”

Vân Tịch một bên giữ lại nước miếng, một bên thương tâm nói, mái tóc không ngừng đong đưa, vẻ mặt rất bối rối.

“ …”

Tần Giác im lặng liếc mắt, tiện tay xé một miếng thịt thỏ, đặt trước mặt Vân Tịch.

“Ta không muốn ăn thịt nó!”

Vân Tịch quay sang hướng khác và nói một cách dứt khoát.

“Đây là chính miệng ngươi nói đó.”

Tần Giác cười như không cười cho miếng thịt vô miệng, lộ ra vẻ hài lòng.

“Ăn ngon không?”

Vân Tịch cẩn thận từng li từng tí quay lại, không nhịn được hỏi.

“Rất ngon.”

Tần Giác nhẹ gật đầu.

“A.”

Vân Tịch lại lần nữa nuốt nước miếng, mắt gần như nhìn thẳng.

“Cho ngươi.”

Tần Giác bất đắc dĩ lắc đầu, hắn lấy một con thỏ nướng xuống và đưa cho Vân Tịch.

“Cảm ơn sư phụ!”

Giờ phút này, Vân Tịch không quan tâm đến những gì mình nói vừa nãy, ngay lập tức cầm con thỏ nướng còn to hơn mình ăn ngấu nghiến, cứ như thể biến thành một kẻ ăn hàng.

Một lúc lâu sau, Vân Tịch nằm xuống với cái bụng căng tròn, gần như không thể đứng dậy nổi, thật khó có thể tưởng tượng thân hình nhỏ bé như vậy sao lại chứa đựng được một con thỏ nướng chứ.

Bên cạnh đó, Tần Giác cũng đã ăn xong thịt nướng, vừa dựa

vào phiến đá phía sau vừa uống rượu, về phần Tô Ngạn thì đang luyện tập cách đó không xa.

“Tiếp theo phải đi đâu…”

Tần Giác chìm trong suy nghĩ.

Hắn lần này đến Trung Châu thánh địa, gần như không có kế hoạch gì cả, bởi vậy hiện tại có chút rắc rối.

Nửa ngày trôi qua, Tần Giác lấy ra linh cơ mà mình đã lấy từ Linh tộc và lật nó ra xem.

Khác với Linh cơ mà Bạch Nghiệp cho hắn, Linh cơ này không thể nghi ngờ tiên tiến hơn nhiều, thậm chí có thể chiếu hình ảnh.

Tần Giác cố tình tìm kiếm thêm chút thông tin liên quan tới Linh cơ, dù sao thứ đồ chơi này thấy thế nào cũng không giống sản phẩm của thế giới cao võ.

Căn cứ theo tư liệu, Linh cơ là do đương kim Thánh chủ của Bất Hủ thánh địa đứng đầu tám đại thánh địa phát minh ra, mà vị thánh chủ này có thể nói là một nhân vật truyền kỳ trong toàn bộ Linh Ương giới.

Nghe nói vị thánh chủ này xuất thân trong thế gia võ đạo, khi còn trẻ là một người tu luyện phế vật, bị người khác từ hôn nhục nhã và biến thành trò cười.

Nhưng về sau, vị Thánh chủ này đột nhiên hóa thân một thiên tài vô song, một đường thăng tiến vạn giới,danh chấn Trung Châu thánh địa, chỉ mất chưa đầy một trăm năm liền thăng cấp Đại thánh, trở thành sử thượng trẻ tuổi nhất Linh Ương giới,cũng là cường giả Đại Thánh cường đại nhất.

Khi trước, lúc bọn người Linh Đế giáng lâm tới Linh Ương giới, khi hay tin Thánh chủ Bất Hủ vừa đột phá họ sợ hãi đến mức

không bao giờ dám tiết lộ danh tính của mình.

Tất nhiên, vị Bất Hủ thánh chủ này không chỉ đứng đầu thế giới về tu luyện,mà còn là vị Đan thánh, Khí thánh, thậm chí cả về phương diện Âm vực và Huyễn vực. Hắn không gì là không làm được, Linh cơ cũng là do hắn phát minh ba trăm năm trước.

Lúc đầu, Linh cơ chỉ có thể truyền thông tin bằng linh lực và có hạn chế về khoảng cách. Nhưng với sự cập nhật thay đổi không ngừng qua mọi thời đại, bây giờ có thể đăng bài thảo luận với nhau, quan sát trực tiếp, mua đồ cũng quá tiện lợi.

Sau khi xem xong, Tần Giác trợn mắt há mồm, đây không phải là tiêu chuẩn mẫu nhân vật chính sao?

Ngược lại, Diệp Lương Thần trước đó thật quá yếu!

Mặt khác, chẳng lẽ vị Bất Hủ thánh chủ này cũng giống như hắn, đều từ địa cầu xuyên qua sao?

Vấn đề là…

“Nếu hắn cũng từ địa cầu xuyên tới đây, tại sao hắn lại tới sớm hơn mình mấy ngàn năm?”

Tần Giác vẫn không thể hiểu được.

“Thôi quên đi, trực tiếp tới chỗ hắn hỏi một chút là được.”

Cuối cùng, Tần Giác đã đưa ra quyết định.

Không cần biết vị Thánh chủ Bất Hủ này có phải đến từ Địa Cầu hay không, Tần Giác đi hỏi một chút cũng không sai.

Cho dù không phải, Tần Giác có thể xóa trí nhớ của người kia, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi hạ quyết tâm, Tần Giác ấn vào chức năng bản đồ bên

cạnh, bắt đầu tìm kiếm vị trí của Bất Hủ thánh địa.

Những thế lực đỉnh phong như tám đại thánh địa, đều có thể tìm thấy trên bản đồ.

“Nơi này là… Thần Võ đế quốc.”

Tần Giác phán đoán một chút phương hướng, rồi tự lẩm bẩm:

“Hướng đông ba mươi vạn dặm không sai biệt lắm chính là Bất Hủ thánh địa.”

Sau khi rời khỏi Ám Nguyệt Thành, Tần Giác và Tô Ngạn tiến vào phạm vi là Thần Võ đế quốc, dự theo tốc độ này, họ có thể đến Bất Hủ thánh địa trong khoảng mười ngày.

Mặc dù Tần Giác có thể sử dụng thần thông thuấn di, nhưng hiện tại hắn đang đi du lịch, sẽ không còn thú vị nếu hắn trực tiếp dùng thần thông thuấn di?

Dù sao hắn cũng không vội.

Ngoài ra, Tần Giác thực sự rất hứng thú với Thuần Dương thánh địa, dù sao Lạc Vi Vi tu luyện công pháp gọi là ‘Thuần Dương Chân Quyết’ lại đến từ Thuần Dương thánh giả, nói không chừng cùng Thuần Dương thánh địa có quan hệ gì đó.

“Ngày mai, chúng ta đi đến phụ cận thành xem trước.”

Nơi này đã coi như là nơi xâm nhập vào khu vực Trung Châu thánh địa, cũng không đơn điệu như Ám Nguyệt Thành.

Duỗi lưng một cái, Tần Giác thu hồi Linh cơ, chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, ngay khi chân trời vừa nổi lên ngân bạch sắc, Tần Giác bị một âm thanh ồn ào đánh thức.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tần Giác mơ mơ màng màng mở to mắt, có chút không vui.

“Tiền bối, dưới chân núi có người đang đánh nhau.”

Chương 116: Thần Võ Đế Quốc

“Lý Thất Diệp?!” Tại sao ngươi lại ở chỗ này!”

Tên cầm đầu trong nháy mắt sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy, không có chút máu nào.

“Ha ha, Trần Khuê, ngươi thật to gan, dám động thủ với muội muội của ta.”

Người thanh niên tên là Lý Thất Diệp mặt không biểu cảm, cười lạnh nói.

Không biết vì sao, hắn chỉ đứng ở nơi đó, đã khiến cho người ta cảm thấy một loại khí thế mãnh liệt, khiến người khác không nhịn được muốn bái phục.

Bịch!

Lão nhị mới vừa rồi bị đâm xuyên ngực bỗng từ trên không rơi xuống, cơ thể như một khối đất nứt nẻ, bốc cháy ngùn ngụt, trông rất quái dị.

“Chạy mau!”

Trần Khuê không cần suy nghĩ, trực tiếp quay người bỏ chạy, nhưng Lý Thất Diệp chính là một cường giả cấp Chí tôn cảnh. Đừng nói lão tam đã chết, coi như bọn họ có ba mươi vị võ giả Thiên giai, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn!

Hô!

Sau một canh giờ,chân Lý Thất Diệp khẽ giậm nhẹ,lĩnh vực trong nháy mắt khuếch tán ra bao phủ tất cả mọi người đang ở

đây.

Trong tình huống bình thường, lĩnh vực nhiều nhất chỉ có thể hạn chế tối đa tốc độ của cường giả Thiên giai mà thôi. Nhưng lĩnh vực của Lý Thất Diệp như một ngọn núi, ép tất cả mọi người ở đây không thể động đậy được!

Thậm chí những võ giả Địa giai ở dưới kia, ngay cả đứng cũng không thể đứng vững, họ chỉ có thể quỳ trên mặt đất.

“A … Sao có thể…”

Trần Khuê điên cuồng thúc giục linh lực và cố gắng thoát khỏi trói buộc trên người. Nhưng dù cho hắn có vùng vẫy như thế nào, thì từ đầu đến cuối đều không thể nhúc nhích được tí nào.

Cho đến thời điểm này, Trần Khuê mới ý thức được, vị đệ nhất thiên tài Thần Võ đế quốc này đáng sợ như thế nào.

“Trần Khuê, ngươi thân là hộ vệ của Thần Võ đế quốc. Nhưng ngươi lại thông đồng với địch phản quốc, ám sát công chúa, quả thật tội không thể tha. Dựa theo luật lệ của đế quốc, ngươi bị xử tử ngay tại chỗ!”

Sau đó, Lý Thất Diệp một chưởng bắn ra, che khuất bầu trời!

“Không!”

Trần Khuê kêu lên một tiếng tuyệt vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn linh lực to lớn rơi xuống, nện hắn xuống đất đến thịt nát xương tan!

Một chưởng này bao phủ rất rộng, tất cả những võ giả còn lại đều bị chụp chết, chỉ để lại một hố sâu tới mười mét, thấy mà giật mình.

Đây chính là chênh lệch giữa Chí tôn và Thiên giai, trừ phi có

linh khí Chí tôn gia trì. Nếu không dù cho Thiên giai có cường đại hơn nữa, cũng không thể đọ sức với Chí tôn cảnh được.

Huống chi, Lý Thất Diệp còn thuộc dạng người nổi bật bên trong Chí Tôn cảnh.

Làm xong những việc này, Lý Thất Diệp quay người lại và hỏi:

“Nhược Vân, muội không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là bị vết thương ngoài da một chút thôi.”

Lý Nhược Vân lắc đầu, thờ ơ nói.

Đối với võ giả Thiên giai mà nói, vết thương này chỉ có thể coi là vết thương ngoài da.Nếu không có sự can thiệp từ bên ngoài, nhiều nhất một ngày là có thể hồi phục.

“Hừ, không ngờ rằng Tinh Đấu đế quốc đã thâm sâu đến mức này. Ngay cả những thủ vệ bên trong cũng bị họ sắp xếp làm nội ứng, là ta sơ suất.”

“Không, do muội đã tự mình chạy ra ngoài, khiến sư huynh lo lắng như vậy.”

Lý Nhược Vân cúi đầu xuống, vẻ mặt tội lỗi.

Nếu nàng không tự mình chạy đến, thì bọn người Trần Khuê sẽ không tìm được cơ hội. Cũng may Lý Thất Diệp đến kịp thời, nếu không hôm nay nàng nhất định sẽ chết.

“Chúng ta vẫn nên về trước đi.”

Lý Thất Diệp không muốn tiếp tục dây dưa với chủ đề này, dự định mang theo nữ tử rời đi.

“Vân… vân, chờ một chút.”

Lý Nhược Vân đột nhiên phi thân xuống, chôn cất những võ giả chiến tử đã hy sinh vì nàng, nàng buồn bã nói:

“Đều tại ta không tốt, nếu không bọn họ cũng sẽ không chết.”

Nàng nói xong, trên khóe mắt còn đọng lại những giọt nước mắt.

“Yên tâm, huynh sẽ an bài ổn thỏa cho người nhà của bọn họ.”

Lý Thất Diệp an ủi.

……

Đưa mắt nhìn hai người đi xa, Tần Giác hơi nhíu mày, Lý Thất Diệp? Tên này đã nghe thấy ở đâu đó? Có phải là ảo giác không?

“Tiền bối, hai người kia hẳn là thái tử và công chúa của Thần Võ đế quốc.”

Tô Ngạn thấp giọng nói.

Từ cuộc trò chuyện vừa rồi, không khó để nhận ra thân phận của nữ tử kia là công chúa. Vì lý do tự ý ra ngoài, nên bị nội ứng địch quốc ngầm ám sát.

Như vậy, Lý Thất Diệp không cần nghĩ cũng biết, hắn ta nhất định là thái tử.

Thần Võ đế quốc ở Trung Châu thánh địa cũng không tính là thế lực cường đại, cùng lắm người mạnh nhất cũng chỉ là Truyền kỳ cảnh. Nhưng võ đạo thế gia sau lưng những đế quốc này lại cực kỳ cường đại.

Ví dụ như Thần Võ đế quốc, đứng phía sau là một Thánh giả gia tộc. Mặc dù không thể so với mười hai thánh tộc, nhưng tuyệt đối không thể coi thường.

Về phần Tinh Đấu đế quốc kia, nó cũng thuộc về một Thánh giả gia tộc khác và đã trở mặt với Thần Võ đế quốc đã rất lâu và hình như chưa bao giờ dừng lại.

Đây là những gì Tần Giác nhìn thấy trên linh cơ, thuộc về thông tin công khai.

"Ừm, nhưng không liên quan gì đến chúng ta."

Tần Giác xua tay nói:

"Phía trước chính là hoàng đô Thần Võ đế quốc.Chúng ta đi xem một chút."

Một hoàng đô đế quốc, hẳn là sẽ thịnh vượng hơn so với Diêu Quang thành.

"Ừm."

Nhẹ gật đầu, Tô Ngạn ngoan ngoãn đi theo sau lưng Tần Giác, bay về phía hoàng đô Thần Võ đế quốc.

"Chờ đã, chúng ta có quên đem theo cái gì không?"

Tần Giác bỗng nhiên dừng lại, lộ ra vẻ suy tư.

Không đợi Tô Ngạn trả lời, Tần Giác bỗng nhiên vỗ đầu một cái:

"Không xong, Vân Tịch!"

Nói xong, Tần Giác trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Tô Ngạn: "…"

……

……

Là hoàng đô của Thần Võ đế quốc, Thần Võ thành tổng cộng được chia làm sáu khu vực và tám cửa thành. Tụ tập một số lượng lớn các võ giả cao giai, canh giữ các phương, có thể nói là kiên cố như thành đồng.

Nhìn từ đằng xa, Thần Võ thành giống như một Hồng Hoang cự thú, nhiếp nhân tâm phách. Nội thành không chỉ có những kiến trúc lạ thường, mà còn có núi non sông ngòi, phù không thành bảo, tựa như một thế giới nhỏ.

Nếu đặt ở Nam cảnh, nó thậm chí có thể tồn tại cùng ba đại tông môn.

Với lại bởi vì Trung Châu thánh địa có tài nguyên tu luyện phong phú, vô luận là luyện đan hay là luyện khí, Thần Võ đế quốc đều xa xa dẫn trước ba đại tông môn.

Chưa kể là phía sau Thần Võ đế quốc còn có Thánh giả gia tộc ủng hộ.

Tuy nhiên, vì đây là hoàng đô của Thần Vũ đế quốc, cho nên nghiêm cấm không ai được phép bay. Chỉ có những cấm quân tuần tra mới được dùng linh khí thỉnh thoảng bay trên bầu trời để tuần tra.

Đúng lúc này, hai bóng người từ đằng xa bay tới, mà không hề có ý định dừng lại.

Cấm quân phụ trách tuần tra vừa định ngăn cản, nhưng lại bị đội trưởng bên cạnh ngăn lại:

“Đồ ngốc, ngươi không nhìn ra đó là thái tử và công chúa điện hạ sao?”

Nghe vậy, người cấm quân kia sắc mặt hơi thay đổi, hắn nhanh chóng cúi đầu, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Ở Thần Võ đế quốc, Lý Thất Diệp có thể nói là rất nổi tiếng.

Bởi vì ngoài thân phận thái tử, Lý Thất Diệp vẫn là đương kim đệ nhất thiên tài của Thần Võ đế quốc. Thậm chí nếu so sánh với những Thánh tử Thánh tộc khác, hắn cũng không hề bị lép vế một chút nào!

Hơn nữa, Lý Thất Diệp đã có một tiên đoán rằng Tinh Đấu đế quốc sẽ đánh lén vào phía nam của bọn họ. Hắn cũng ra sức dẹp yên nghị luận của mọi người và dẫn đầu một đội tinh anh đi nhanh vạn dặm, tiến đến trợ giúp.

Ban đầu, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Lý Thất Diệp bị điên, vì tranh công không từ thủ đoạn.

Nhưng ai biết rằng Lý Thất Diệp lại thực sự đã chặn được đại quân của Tinh Đấu đế quốc, sau đó tấn công từ hướng đánh lén và giành chiến thắng

Cũng chính vì việc này, mà Lý Thất Diệp hoàn toàn đảm bảo được ngôi vị thái tử.Một khi hắn tấn thăng Truyền kỳ, như vậy có thể kế thừa đế vị, trở thành tồn tại chí cao vô thượng ở Thần Võ đế quốc.

Một lúc sau, lại có thêm hai bóng người bay tới, người cấm quân trước đó trong tiềm thức lựa chọn thối lui theo bản năng khi nhìn thấy hai người. Nhưng sau đó hắn lập tức sửng sốt, chờ đã, thái tử điện hạ không phải đã đi qua rồi sao?

Chờ khi hắn phản ứng lại, hai bóng người kia sớm đã biến mất không thấy nữa.

Chương 117: Quỷ Ốc

“Sư phụ, ta muốn ăn cái này.”

“Sư phụ, ta muốn ăn cái kia.”

“Sư phụ, cái này nhìn ngon quá.”

“…”

Trên đường phố náo nhiệt, Vân Tịch gần như nhìn thấy cái gì cũng muốn ăn, hoàn toàn không giống một gốc Linh thảo hóa hình, rõ ràng giống một con heo nhỏ.

Ăn đến khi đứng cũng không nổi, mới một mặt thỏa mãn ưỡn bụng nằm trên đầu Tần Giác.

So với Diêu Quang thành,Thần Võ thành rõ ràng phồn hoa hơn nhiều, trên đường có thể thấy võ giả ở khắp nơi, thậm chí một lão bản quầy hàng ven đường cũng có thể là võ giả Thiên Giai.

Nói thật, đây mới là Trung Châu thánh địa mà Tần Giác muốn nhìn, không phải là thành nhỏ như Ám Nguyệt thành trước đây, quả thực quá nhàm chán.

“Tiểu soái ca, mau tới đây chơi.”

Tần Giác: “???”

Chuyện gì vậy, chẳng lẽ Mã Hoa Đằng chạy tới Trung Châu rồi?

Ngay sau đó Tần Giác liền biết mình đã nhầm, chỉ thấy trên lầu các hoa lệ kia, mấy nữ tử trang điểm diễm lệ đang ném mị

nhãn với hắn, ánh mắt như sài lang, không cần nghĩ cũng biết đây là chỗ nào.

“Vị công tử này, muốn lên uống một ngụm trà, thưởng thức chút phong cảnh không?”

“Công tử, ta rất rẻ nha…”

“Tiểu soái ca….”

“…”

Những cô nương này đã bao giờ gặp được thiếu niên đẹp trai như vậy, lập tức hai mắt tỏa sáng, nhao nhao mở miệng đùa giỡn, hận không thể trực tiếp xông đến.

“Hừ.”

Gương mặt xinh đẹp của Tô Ngạn đỏ bừng, hừ một tiếng.

“…”

Tần Giác đương nhiên không muốn đi thưởng thức phong cảnh.

“Chúng ta qua bên kia đi.”

Tần Giác phảng phất không nghe thấy tiếng nữ tử gọi, chỉ vào nơi xa nói.

“Ừm.”

Tô Ngạn liên tục gật đầu, không cự tuyệt.

Không bao lâu, hai người tới một ngôi nhà, ngoài dự liệu chính là, trên tấm bia đá phía ngoài khắc hai chữ to ‘Quỷ Ốc’!

Tần Giác tin chắc mình không nhìn nhầm, hắn có hơi im lặng,

nơi này chính là thế giới cao võ, chẳng lẽ có người sẽ sợ ma quỷ sao?

Nghiêm túc mà nói, cái gọi là quỷ, thật ra chỉ là một nguyên hồn có chút xấu xí mà thôi.

Bất quá Tần Giác cũng muốn biết nhà ma ở thế giới này rốt cuộc là gì, vì vậy nói với Tô Ngạn:

“Đi, vào xem!”

“A?”

Tô Ngạn sững sờ, lộ ra vẻ do dự.

“Sao thế?”

Tần Giác nghi hoặc, Tô Ngạn là cường giả Chí tôn cảnh, không thể nào lại sợ thứ này chứ?

Mà hắn lại nhớ, ban đầu khi ở Vô Cực bí cảnh, Tô Ngạn vô cùng trấn định, không phải kiểu tính cách nhát gan.

“Không, không có gì.”

Tô Ngạn lắc đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Thấy thế, Tần Giác cũng không nghĩ nhiều, trả một ít linh thạch, sau đó cùng Tô Ngạn vào Quỷ Ốc.

Sau khi vào Quỷ Ốc, Tần Giác mới hiểu. Thì ra nơi này không phải dùng đạo cụ hoặc nhân viên hóa trang, mà là dùng huyễn thuật tạo ra, giống với ảo cảnh mà Mã Hoa Đằng tạo ra, nhưng nhẹ nhàng hơn chút thôi.

Cạch.

Ánh đèn vụt tắt, mọi thứ chìm vào màu đen bất tận, đồng thời

có một cỗ khí tức âm lãnh tràn ra, cho dù không có bất kỳ vật gì xuất hiện, cũng vẫn khiến người ta có một loại cảm giác sợ hãi khó nói rõ.

“Rống!”

Trong bóng tối đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, không ngừng quanh quẩn bên tai, khiến người ta không rét mà run.

Nếu là người bình thường, rất có thể sẽ bị hù dọa, nhưng Tần Giác cũng không phải người bình thường.

Đúng lúc này, Tô Ngạn bên cạnh bỗng nhiên nắm cánh tay hắn, run nhè nhẹ.

Ngược lại Vân Tịch nằm trên đầu Tần Giác không hề sợ hãi, thậm chí tràn ngập chờ mong.

“Ngươi chưa từng thấy nguyên hồn sao?”

Tần Giác muốn kéo tay ra, lại phát hiện năm ngón tay Tô Ngạn bấu chặt, căn bản không muốn buông ra.

“Từng thấy.”

Tô Ngạn yếu ớt nói:

“Thế nhưng nguyên hồn không có đáng sợ như vậy.”

“…”

Tần Giác cười khổ nói:

“Yên tâm, những thứ này đều là do huyễn thuật tạo ra, không cần sợ.”

Mặc dù vậy, Tô Ngạn vẫn không chịu buông tay. Tần Giác bất

đắc dĩ, đành phải để cho nàng tùy ý nắm tay, đi thẳng về phía trước.

“Rống!”

Đột nhiên bên cạnh có một bóng áo trắng nhảy ra, mở to chiếc mồm đầy máu về phía hai người, thậm chí có thể thấy đám giòi bọ lúc nhúc trong miệng, sinh động như thật.

“A!”

Tô Ngạn hét lên một tiếng, theo phản xạ đánh một quyền về phía bóng áo trắng.

Phải biết, Tô Ngạn bây giờ là cường giả Chí Tôn cảnh, cho dù chỉ tiện tay đánh một quyền, uy lực vẫn là không thể xem thường.

Quả nhiên, một giây sau, bóng áo trắng bị linh lực khủng bố làm cho vỡ nát, lại liên tục bị đánh xuyên qua mười mấy bức tường, mãi cho đến khi từ trong Quỷ Ốc thấy được cả con đường phía trước thì mới từ từ tiêu tan.

“Không được đến đây!”

Tô Ngạn hoàn toàn không ý thức được mình làm gì, nắm đấm liên tiếp vung ra, từng đạo linh lực từ trong Quỷ Ốc bắn ra, trong chớp mắt đã biến Quỷ Ốc được xây dựng bằng Huyền Thiết thành tổ ong vò vẽ, nếu không phải Tần Giác ra tay ngăn cản, chỉ sợ sẽ còn thảm hại hơn.

“Này này này, mau dừng lại, ngươi muốn phá cả con đường này sao?”

Tần Giác cưỡng ép kìm hãm nữ tử, im lặng nói.

“A?”

Tô Ngạn sững sờ, bây giờ mới kịp phản ứng, nhìn thấy tình

cảnh xung quanh, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng lên.

“Thật xin lỗi, ta, ta không cố ý.”

Tần Giác: “…”

Ta đương nhiên biết ngươi không cố ý, nếu cố ý, chỉ sợ con đường này sớm đã bị hủy đi.

Ai mà nghĩ tới, đường đường Thánh nữ Phong Lôi tông , cường giả Chí tôn cảnh, vậy mà lại bị một hình ảnh huyễn thuật làm cho sợ đến như vậy, quả thực khiến người ta dở khóc dở cười.

May mà nơi này quỷ hồn chỉ là huyễn thuật, nếu không vừa rồi không biết có bao nhiêu người vô tội mất mạng.

“Cửa hàng của ta!”

Lúc này, lão bản cũng chạy ra, khóc không ra nước mắt hét lớn.

“Các ngươi làm gì, bồi thường cửa hàng cho ta!”

Lão bản liếc mắt liền thấy Tần Giác và Tô Ngạn, không có cách, hiện tại toàn bộ Quỷ Ốc bốn phía gió thổi, không muốn nhìn thấy cũng khó.

Đừng nhìn Quỷ Ốc này cấu tạo đơn giản, trên thực tế lại vô cùng đắt đỏ, dù sao không phải ai cũng biết kỹ thuật kia của Mã Hoa Đằng, huống chi có thể tạo ra huyễn cảnh, cũng nhất định phải là luyện khí sư Thiên giai mới có thể luyện chế ra được.

Có thể hiểu được tâm tình hiện tại của lão bản.

“Sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Linh lực lớn như vậy kéo cấm quân hộ thành đến, nhanh chóng vây quanh Quỷ Ốc.

“Nhạc thống lĩnh, ngươi cần phải làm chủ cho ta, hai người này phá hủy cửa hàng của ta.”

Thấy cấm quân đến, lão bản liền vội vàng chạy đến, chảy nước mắt nước mũi nói.

Nghe vậy, Nhạc thống lĩnh khẽ nhíu mày, quay người nhìn hai người Tần Giác:

“Phải không?”

“Thật có lỗi, chúng ta không cố ý, chúng ta sẽ bồi thường.”

Tần Giác giải thích.

“Ngươi biết Quỷ ốc này có…”

Lời còn chưa dứt, mấy trăm viên linh thạch thượng phẩm óng ánh ném ra trước mặt lão bản, tản mát ra linh khí nồng nặc.

“Bằng này đủ chưa?”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Đủ… Đủ.”

Vốn lão bản còn muốn nói tiếp đôi câu, nhưng Tần Giác thật sự đã trả ra rất nhiều.

Chương 118: Lại Làm Chuyện Tốt

Cuối cùng nhờ một chút linh thạch, song phương đạt thành hoà giải, bất quá Nhạc thống lĩnh nhìn về phía Tần Giác vẻ mặt có chút quái dị, dù sao một lần xuất ra mấy trăm viên linh thạch thượng phẩm, cho dù là võ giả Thiên Giai cũng làm không được.

Mà với tuổi tác của Tần Giác, nhìn kiểu nào cũng đều không giống một cường giả Chí Tôn.

Tới đây, Tần Giác không thèm để ý chút nào, những linh thạch thượng phẩm kia đều là hắn vơ vét từ Linh tộc, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, làm gì có chuyện đau lòng.

Nhưng mà phần còn lại hắn chuẩn bị mang về giao cho Bạch Nghiệp, nói không chừng có thể trong thời gian ngắn tăng chiến lực của Huyền Ất Sơn lên một đẳng cấp.

“Hắc hắc, công tử đi thong thả, có rảnh rỗi lần sau lại đến a.”

Lão bản cười híp mắt nói, chỗ nào còn dáng vẻ tức giận chứ.

Một gian Quỷ Ốc đổi mấy trăm viên linh thạch thượng phẩm, có thể nói là kiếm được bộn, lão bản mừng còn không kịp, sao sẽ tức giận được chứ?

“…”

“Tiền bối, đều là ta không tốt, hại người tốn nhiều linh thạch như vậy.”

Tô Ngạn cúi đầu, vẻ mặt áy náy, này cùng Thánh nữ đã từng

kiêu ngạo của Phong Lôi tông quả thực tưởng như hai người.

Nàng bây giờ hoàn toàn chính là thứ vướng tay vướng chân, không chỉ không giúp được cái mà, còn luôn cản trở, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy xấu hổ.

"…"

Tần Giác bất đắc dĩ cười khổ, nhớ lần đầu lúc hắn nhìn thấy Tô Ngạn, đối phương chính là mỹ nữ cao lãnh, mang đến cho người ta một loại cảm giác khó gần, bộ dáng hiện tại này giống như bé gái nhỏ làm sai chuyện, có chút đáng yêu.

Chỉ tiếc là mang theo mặt nạ, không cách nào xem được gương mặt tuyệt mỹ phía sau.

Nghĩ như vậy, Tần Giác trêu ghẹo nói:

"Đã như vậy, thì bồi thường bằng cách lấy thân báo đáp đi."

"A?"

Tô Ngạn đầu tiên là sững sờ, nháy mắt sắc mặt đỏ đến mang tai, đỉnh đầu toát ra một luồng khói trắng, giống như máy hơi nước.

"Ta, ta, ta còn chưa chuẩn bị…"

Tô Ngạn nói năng lộn xộn, thanh âm nhỏ đến cơ hồ không nghe được.

"Sư phụ, ta lại đói."

Đúng lúc này, Vân Tịch đột nhiên kéo tóc Tần Giác, đánh gãy lời nói của hai người.

"Ây… Ngươi là heo sao?"

Tần Giác nhịn không được trợn mắt, gia hỏa này hình như từ sau khi hoá hình, không phải đang ăn, thì chính là đang uống, quả thực là cái hang không đáy, không biết còn tưởng rằng nàng là Trư yêu hoá hình.

“Đáng ghét, người ta mới không phải là heo!”

Miệng nhỏ của Vân Tịch hơi nhếch, bất mãn giẫm lên đầu Tần Giác hai cước, nàng hẳn là sinh linh đầu tiên cũng như duy nhất trên thế giới này có thể giẫm trên đầu Tần Giác.

“Được được được, ngươi không phải heo.”

Tần Giác im lặng, đành phải lại dẫn Vân Tịch đi mua đồ ăn.

Cùng lúc đó, Tô Ngạn cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà khuôn mặt vẫn đỏ bừng, nếu không phải có mặt nạ, chỉ sợ nàng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nửa ngày sau đó, hai người một ‘Cỏ” đi dạo hết toàn bộ khu vực phồn hoa nhất Thần Võ thành, đồng thời cũng nhìn thấy hoàng cung to lớn nằm ở giữa.

So với Địa Cầu, hoàng cung nơi này cũng không khác Tiên cung là bao, chỉ là tường thành cao mấy trăm trượng, với lại dùng vật liệu đá đặc thù luyện chế, thêm các loại phù văn gia trì, ngay cả cường giả Chí Tôn cảnh cũng rất khó công phá.

Không chỉ như vậy, bốn phía còn có rất nhiều kiến trúc lơ lửng trên không trung, nối liền cùng một chỗ, hình thành trận pháp, không thể phá vỡ.

Trong mắt của Tần Giác, trong toà hoàng cung này có ít nhất ba vị cường giả Truyền Kỳ cảnh trở lên, lực lượng dạng này, nếu như đặt ở Nam Cảnh, đủ để giẫm Thiên Cơ tông ở dưới chân!

Thời gian trôi qua như cún chạy ngoài đồng, đảo mắt đã tới

chạng vạng tối, Vân Tịch đứng trên đầu Tần Giác, Tô Ngạn đi theo bên cạnh, thân ảnh bị ráng chiều kéo dài vô tận, cứ như vậy thảnh thơi đi dạo trên phố, nhìn qua ấm áp vô cùng.

Chẳng biết tại sao, Tô Ngạn lại có loại ý nghĩ nếu như có thể luôn như vậy, thì tốt biết bao.

Rầm rầm!

Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân ồn ào phá vỡ yên tĩnh, xuất hiện ở góc cuối đường, là một đám cấm quân mặc áo giáp, người cầm đầu chính là Nhạc thống lĩnh mà Tần Giác đã gặp hôm qua.

Trước mắt bọn họ, một người áo đen chạy với tốc độ cao nhất, tốc độ nhanh vô cùng, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh mơ hồ, ngay cả là nam hay là nữ đều không phân biệt được.

“Hỗn trướng, dừng lại!”

“Đứng lại cho ta!”

“Ngươi trốn không thoát đâu!”

Nhạc thống lĩnh vừavận dụng tốc độ cao nhất truy kích, vừa phẫn nộ quát, bộ dáng kia, tựa hồ hận không thể đem người áo đen xé nát.

Chung quanh người đi đường thấy thế, nhao nhao tản ra, sợ bị đụng đến.

“Ha ha ha ha, ngu xuẩn, bắt không được thì ta đi, hết cách rồi ta chính là cường đại như vậy.”

Người áo đen cười đắc ý nói.

“Muốn chết!”

Nhạc thống lĩnh giận không kềm được, thao túng linh kiếm đâm về người áo đen, nhưng mà người áo đen chỉ tránh qua một bên, liền nhẹ nhõm thoát, lập tức không quên châm chọc nói:

“Ngu xuẩn, chỉ bằng ngươi cũng muốn từ phía sau công kích ta, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.”

Nói xong, tốc độ của người áo đen lần nữa tăng lên, đúng là vẫn đang đang trêu đùa vị Nhạc thống lĩnh này.

“Hửm?”

Đột nhiên, người áo đen phát hiện phía trước mình hình như có hai bóng người, trong đó một cái hình như là nữ nhân.

“Ha ha, là bị dọa đến không dám chạy nữa sao?”

Người áo đen không thèm để ý, dự định trực tiếp xông qua, với tốc độ cùng cường độ nhục thể bây giờ của hắn, dù phía trước có là ngọn núi cũng ngăn không được, chớ đừng nói chi là hai người.

Ầm!

Rốt cục, người áo đen đâm sầm vào một người trong đó, ngay sau đó đám người liền thấy người áo đen bắn ngược ra ngoài với tốc độ bàn thờ!

Đáng thương là Nhạc thống lĩnh còn không có kịp phản ứng liền bị người áo đen đập trúng, sau đó hai người lại trượt trên mặt đất mười mấy mét mới dừng lại.

“Tê!”

Nhạc thống lĩnh hít một hơi sâu, chỉ cảm thấy toàn thân truyền đến đau nhức kịch liệt, xém chút đau đến ngất đi.

“Nhạc thống lĩnh! Ngài không sao chứ?” Cấm quân bên cạnh

kinh hãi.

Nhạc thống lĩnh: "…"

Hỗn đản, ngươi thấy ta giống người không có chuyện gì sao?

"Còn không mau nâng người này lên cho ta!"

"Ai nha."

"A, Nhạc thống lĩnh, hắn hình như ngất đi rồi."

Cho tới giờ khắc này, mọi người mới phát hiện miệng người áo đen phun bọt máu, khí tức uể oải, thậm chí nửa người đều biến dạng, nếu không phải có được tu vi Thiên Giai, thương thế nặng như thế chỉ sợ đã chết rồi.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Nhạc thống lĩnh hít một hơi thật sâu, rồi mới hoàn hồn lại, cau mày nói.

"Hắn là hai người kia đã giúp chúng ta."

Chiến sĩ cấm quân bên cạnh chỉ vào Tần Giác cùng Tô Ngạn cách đó không xa nói.

"Là các ngươi?"

Nhìn thấy hai người, Nhạc thống lĩnh hơi ngẩn ra.

Tần Giác: "…"

Ta có thể nói chuyện này không có quan hệ gì với ta được không?

Tần Giác cũng không nghĩ tới người áo đen này sẽ đầu đất như vậy, hắn chỉ do dự một chút, người áo đen thế mà liền đụng vào.

Phải biết rằng Tần Giác trừ nhục thể vô địch ra, còn tự mang công năng phản giáp, còn may người áo đen chỉ là va phải một phát mà thôi, nếu lực lượng lớn hơn một chút, sợ rằng sẽ bị phản chết.

“Đa tạ tiền bối ra tay giúp đỡ bắt tặc nhân này.”

Nhạc thống lĩnh ôm quyền nói, mặc dù hắn rất xui xẻo trở thành đệm lưng cho người áo đen, nhưng nếu không có Tần Giác, người áo đen rất có thể đã đào thoát.

Trước đó lúc Tần Giác một lần lấy ra mấy trăm viên linh thạch thượng phẩm, hắn đã cảm thấy đối phương không đơn giản, nhưng lại không dám khẳng định, hiện tại cơ bản có thể chắc chắn.

Tần Giác: “…”

Xem ra chính mình lại không hiểu rõ chuyện làm người tốt rồi nhỉ?

Chương 119: Yến Hội

Trong phòng khách được trang trí xa hoa, Tần Giác cùng Tô Ngạn ngồi ở một bên, tò mò đánh giá chung quanh.

Nói thật, Tần Giác cũng không ngờ rằng, tên xui xẻo đụng phải hắn kia thế mà là nội ứng của Tinh Đấu đế quốc phái tới Thần Vũ đế quốc.

Thì ra vị thái tử Lý Thất Diệp sau khi trở về, liền hạ lệnh loại bỏ tất cả những nội ứng tiềm ẩn tại Thần Võ thành, mà người áo đen chính là một trong số đó.

Về sau Nhạc thống lĩnh dẫn hắn đến nơi này, nói là có người muốn gặp hắn.

Nhưng mà mãi cho tới bây giờ, vẫn không có bóng người nào xuất hiện.

Ngay lúc Tần Giác hơi mất kiên nhẫn, dự định trực tiếp rời đi, một thân ảnh bỗng nhiên tiến vào phòng khách.

“Tại hạ Lý Thất Diệp, người chính là vị tiên sinh đã giúp Nhạc thống lĩnh bắt tên nội ứng kia, đa tạ.”

Người tới chủ trì yến hội nói, ngữ khí có chút thành khẩn.

Tần Giác tập trung nhìn vào, mắt kiếm mày sáng, buộc tóc kim quan, toàn thân có khí tức khó mà nói rõ, giống như một giây sau liền sẽ trang bức, trừ Lý Thất Diệp ra thì còn có thể là ai?

Không nghĩ tới hắn thế mà lại tự mình ra mặt.

Quan trọng nhất chính là, Lý Thất Diệp hình như… Đột phá

rồi?

Tần Giác chắc chắn mình không nhìn lầm, cứ cho là Lý Thất Diệp rất cẩn thận che giấu khí tức, nhưng lại căn bản không thể gạt được Tần Giác.

Rõ ràng buổi sáng vẫn là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, bây giờ đã là Truyền Kỳ cảnh, mà Thần Võ thành cũng chưa từng xuất hiện dị tượng đột phá, nói cách khác, Lý Thất Diệp dùng bí pháp nào đó để che giấu chuyện hắn đột phá.

Nhưng mà những đều này không có liên quan gì tới Tần Giác, hắn mặt không cảm xúc nói:

"Tiện tay mà thôi."

Trên thực tế, hắn căn bản không có động thủ, là người áo đen kia đụng vào mình, nếu như người áo đen đổi phương hướng mà nói, khả năng sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Thấy Tần Giác sau khi nghe tới tên của mình không có chút kinh ngạc nào, Lý Thất Diệp ngạc nhiên.

Phải biết, trước đây có người sau khi biết thân phận của hắn, phần lớn đều ước gì có thể quỳ bái, thái độ của Tần Giác nhất thời làm hắn có chút lau mắt mà nhìn, thế là nói tiếp:

"Người này đánh cắp rất nhiều cơ mật, nếu không phải tiên sinh xuất thủ, chỉ sợ hắn đã đào tẩu."

Tần Giác: "…"

"Nhìn dáng vẻ của tiên sinh, hẳn không phải là người nơi này a?"

Lý Thất Diệp lại nói.

"???"

Nhìn ra? Ngươi nhìn ra kiểu gì?

Hẳn là còn có công năng tự phân biệt?

“À… Đúng thế.”

Tần Giác nhẹ gật đầu.

“Còn không biết tiên sinh tên gọi là gì.”

“Tần Giác, vị này là bằng hữu của ta, Tô Ngạn.”

Tần Giác giới thiệu.

“À tiên sinh có hứng thú tham gia yến hội đêm nay không?”

Lý Thất Diệp dò hỏi, không có tỏ ra mình thân phận thái tử.

“Yến hội?”

Tần Giác vẻ mặt mờ mịt.

Thấy Tần Giác lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, Lý Thất Diệp vội vàng giải thích nói:

“Đêm nay ta dự định mở tiệc chiêu đãi vài vị bằng hữu tại Bách Linh đảo, nếu như tiên sinh cũng có thể đến tham gia, tại hạ vinh hạnh vô cùng.”

Rất khó tưởng tượng, một vị thái tử lại cam nguyện hạ thấp tư thái như thế, quả thực cùng võ giả sáng nay tru sát Trần Khuê tưởng như hai người.

“Có đồ ăn ngon không?”

Vân Tịch ghé vào trên đầu Tần Giác nhịn không được hỏi.

“Hửm?”

Lý Thất Diệp sững sờ, lúc này mới chú ý tới Vân Tịch ở trên đỉnh đầu của Tần Giác, trong mắt lóe lên một tia hoài nghi, lập tức cười nói:

“Tất nhiên, với lại tất cả đều là những món đến từ những đầu bếp nổi danh.”

“Được đó, sư phụ, chúng ta đi đi.”

Tần Giác: “…”

Ngươi cái đồ ăn hàng này!

Thở dài, Tần Giác bất đắc dĩ nói:

“Được rồi.”

Nghe vậy, Lý Thất Diệp lại lần nữa ôm quyền:

“Đã như vậy, thỉnh tiên sinh tạm thời chờ ở đây, đến lúc đó ta sẽ phái người đến đây nghênh đón các vị.”

…

Rời khỏi phòng khách, Lý Thất Diệp lâm vào trầm tư.

Người này là ai?

Vì sao chưa bao giờ thấy qua?

Từ lần trước dẫn đầu đội quân vạn dặm tập kích,sau khi đánh tan đại quân của Tinh Đấu đế quốc, Lý Thất Diệp liền phát giác được thế giới này phát sinh biến hóa.

Nhưng mà theo Lý Thất Diệp thấy, đại khái vẫn còn trong phạm vi mà hắn điều khiển được.

Nhưng mà lúc Tần Giác xuất hiện, lại làm cho Lý Thất Diệp

hoàn toàn thay đổi suy nghĩ này.

Còn có tiểu cô nương chỉ lớn cỡ lòng bàn tay kia, đến cùng là sinh linh gì? Mà ngay cả hắn cũng không thể xem thấu.

Mặt khác, trên người Tần Giác rõ ràng không có bất kỳ dao động linh lực gì, làm thế nào đánh bại được người áo đen?

Ngược lại nữ hài có dung mạo bình thường bên cạnh kia, chính là một võ giả Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Tóm lại, tổ hợp này quá quái dị.

"May mà ta hiện tại đã tiến giai Truyền Kỳ, cho dù có biến cố gì, cũng hoàn toàn có thể ứng đối!"

Lý Thất Diệp nắm chặt hai tay, ánh mắt vô cùng kiên định.

Lần này, ta nhất định phải thay đổi vận mệnh!

…

"Thật nhàm chán."

Tần Giác duỗi lưng một cái, dứt khoát đứng dậy đi tới sân.

Đây là một viện lạc tương đối xa hoa, không chỉ có linh khí nồng đậm vô cùng, mà xung quanh lại còn có một trận pháp đơn giản, có thể ngăn cách thanh âm bên ngoài, khiến cho võ giả bình thường không cách nào tới gần.

Tần Giác dạo qua một vòng quanh sân, cuối cùng lấy ra một bình linh tửu, đi tới lương đình.

Tô Ngạn cũng theo ngồi xuống, đôi mắt buông xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

"Sư phụ, ta cũng muốn uống."

Vân Tịch con mắt chờ trực nhìn chằm chằm bầu rượu, tràn ngập chờ mong.

“Không được.”

Tần Giác nhếch miệng.

“Sư phụ…”

Vân Tịch ý đồ nũng nịu để làm nũng với Tần Giác.

“Không cho chính là không cho.”

Tần Giác không dao động chút nào.

Bạch!

Vân Tịch bỗng nhiên nhảy ra, muốn cứng rắn đoạt, nhưng mà nàng làm sao có thể là đối thủ của Tần Giác được, trực tiếp bị Tần Giác dùng tay nắm, xách lên không trung.

“Thả ta ra, ngao ô, ngao ô!”

Vân Tịch ngốc mao không sợ chết, phát ra gào thét phẫn nộ.

“Ha ha ha, tiểu gia hỏa, đây chính là linh tửu ngàn năm, uống xong sợ là sẽ no chết ngươi.”

“Ngao ô, ngao ô.”

Vân Tịch vẫn không chịu từ bỏ, có lẽ là do từng tắm rửa long huyết, giờ phút này trong tiếng gầm gừ của Vân Tịch lại thật sự tồn tại một tia long uy.

“Được được, đợi chút nữa không phải còn phải tham gia yến hội sao, đến lúc đó cho ngươi uống đủ.”

Nghe vậy, Vân Tịch lập tức từ bỏ giãy dụa, đàng hoàng xuống

tới.

Mắt thấy sắc trời dần muộn, đêm tối sắp tới một chiếc linh khí phi hành đáp xuống ngoài viện lạc, sau đó hai tên cấm quân đi tới, cung kính nói:

“Chúng ta phụng mệnh thái tử điện hạ đến đây nghênh đón tiên sinh.”

Tần Giác cùng Tô Ngạn nhìn nhau, sau đó dưới sự dẫn dắt của hai tên cấm quân lên linh khí phi hành, chậm rãi bay lên không.

Bách Linh đảo trong miệng của Lý Thất Diệp là một hòn đảo tự lơ lửng trên không trung của Thần Võ Thành, ước chừng mấy ngàn trượng, cũng là chỗ mà hoàng thất của Thần Vũ đế quốc chuyên dùng để tiếp đãi khách quý.

Xa xa, Tần Giác có thể nhìn thấy cây cối hoa cỏ xanh um tươi tốt ở trên đảo, cùng các loại kỳ trân dị thú, thậm chí còn có một thác nước óng ánh giống như Ngân Hà.

Mà ở bên trong cung điện, vô số thị nữ ghé qua, mang linh tửu cùng mỹ thực bày lên bàn tiệc, bên cạnh còn có vài vị võ giả.

Tần Giác nhìn qua một chút, dường như mỗi người đều đạt tới cấp bậc Chí Tôn cảnh, thân phận bất phàm.

Tần Giác cùng Tô Ngạn đến cũng không có gây nên oanh động quá lớn, dù sao hiện tại Tô Ngạn đã mang theo mặt nạ, dung mạo cũng bình thường.

Mặc dù Tần Giác rất đẹp trai, nhưng nơi này phần lớn đều là nam nhân, đương nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú với Tần Giác.

Chương 120: Có Gian Tế

Thần Vũ thành, Bách Linh đảo.

Là nơi tiếp đãi khách quý của hoàng thất đế quốc, Bách Linh đảo giờ phút này có thể nói đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt vô cùng.

“Cảm tạ các vị có thể đến đây tham gia yến hội của tại hạ, Lý mỗ vinh hạnh vô cùng.”

Lý Thất Diệp đứng ở giữa cung điện, tay nâng chén rượu, hào sảng nói.

Nói xong, uống một hơi cạn sạch.

Võ giả còn lại thấy thế, cũng nâng chén uống cạn.

Dù sao, đối phương thế nhưng là thái tử của Thần Vũ đế quốc, sao có thể không nể mặt được.

“Cạn ly.”

Lúc này, một thanh âm non nớt vang lên, lập tức đám người liền thấy một thân ảnh lớn chừng bàn tay đứng trên mặt bàn, ôm lấy một bình linh tửu, ừng ực ừng ực uống, trên đầu một cọng cỏ ngốc manh.

“Thật đáng yêu.”

Một nữ võ giả hai mắt tỏa sáng, xém chút nữa nhịn không được trực tiếp xông lên đến ôm lấy Vân Tịch.

“Đây là sinh linh gì, sao vẫn chưa bao giờ thấy qua.”

“Hình như là Di Tinh tộc?”

“Không thể nào, Di Tinh tộc có đôi cánh ở phía sau.”

“Ây… Trên đầu nàng giống như là cây… Cỏ?”

“…”

Các võ giả nghị luận ầm ĩ, hiếu kì vô cùng về Vân Tịch, mà với kiến thức của bọn hắn, cũng hoàn toàn không phân biệt được Vân Tịch rốt cuộc là cái gì.

Tới đây, Lý Thất Diệp lơ đễnh, ngay cả hắn cũng nhìn không ra chân thân của Vân Tịch, những người Chí Tôn này làm sao có thể làm được.

Trên thực tế, dưới sự ẩn tàng của Tần Giác, đừng nói Chí Tôn, Truyền Kỳ, cho dù là Đại Thánh cũng nhìn không ra là cái gì.

“Thái tử điện hạ, ngài còn chưa giới thiệu hai vị này.”

Đột nhiên, có vị võ giả tóc dài nói.

Ở đây võ giả cơ bản đều biết nhau, cũng rất quen thuộc, chỉ có Tần Giác cùng Tô Ngạn có vẻ xa lạ.

“Thật có lỗi, xém chút nữa là quên.”

Lý Thất Diệp vội vàng đáp:

“Vị này là Tần Giác tiên sinh, hôm nay chính là hắn đã hỗ trợ Tinh Đấu đế quốc bắt nội ứng, vị này là Tô Ngạn cô nương, còn vị này…”

“Nàng là đồ đệ của ta.”

Tần Giác cười cười, cũng không có nói ra tên của Vân Tịch.

Thấy thế, võ giả còn lại cũng không hỏi nhiều nữa, tất cả mọi người là cao thủ Chí Tôn cảnh, sao sẽ vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận.

Lý Thất Diệp cũng rất thức thời đổi chủ đề:

“Hôm nay mời chư vị đến đây tham gia lần yến hội này kỳ thật cũng không có ý gì đặc biệt cả, chỉ là lâu rồi không gặp, nghĩ tụ họp một chút, hi vọng mọi người không say không về!”

“Không say không về!”

Đám người đồng thanh hô, nhìn ra được quan hệ của bọn hắn phải cùng Lý Thất Diệp rất được.

Sau đó, liên tiếp truyền ra những tiếng cười vui vẻ từ trong cung điện, bầu không khí cũng càng ngày càng sôi nổi, hơn mười vị cường giả Chí Tôn cảnh cứ thế mà rượu vào lời ra.

“Tiểu huynh đệ, muốn uống một chén không.”

Võ giả trẻ tuổi ngồi đối diện Tần Giác giơ ly rượu lên, ra hiệu nói.

Từ khi tiến vào cho đến giờ, trừ mới vừa rồi cùng tất cả mọi người uống một chén ra, Tần Giác cũng không động tới chén rượu, cho nên võ giả trẻ tuổi muốn thăm dò thử.

Đây là một thanh niên nhìn qua mới hơn hai mươi tuổi, tu vi đạt tới Chí Tôn cảnh trung kỳ, về phần số tuổi thật sự, chỉ sợ chỉ có chính hắn mới biết.

Thấy Tần Giác nhìn sang, võ giả trẻ tuổi lập tức tự giới thiệu mình”Chào ngươi, ta gọi là Phương Vận.”

“Chào ngươi.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, cầm lấy ly rượu trước mặt trực tiếp

uống một hơi cạn sạch.

“???”

Phương Vận có chút mờ mịt, nhưng mà Tần Giác đã uống, hắn cũng không tiện để xuống, chỉ có thể ngửa đầu uống xong.

“Còn muốn tiếp tục không?”

Tần Giác hỏi.

“???”

Đây là ý gì?

Khiêu khích ta sao?

Phương Vận tự nhận coi như không vận chuyển linh lực để hóa giải, tửu lượng của mình cũng vượt qua quần hùng, giờ phút này nào có thể khoan nhượng, lập tức hào khí vượt mây mà nói:

“Đương nhiên!”

Nhưng mà rất nhanh, Phương Vận liền hối hận với quyết định này, bởi vì mặc kệ Tần Giác uống bao nhiêu cũng giống như chẳng có việc gì, thần sắc như thường.

Trái lại chính hắn, giờ phút này đầu đã hoa mắt choáng váng, sắp không phân rõ đông tây nam bắc.

“Ha ha ha, Phương Vận, ngươi không phải tự xưng Chí Tôn trong tửu lượng sao, sao uống tới như vậy.”

Lúc này, bên cạnh đi tới hai thân ảnh, một nam một nữ, trong đó nữ chính là võ giả trước đó khen Vân Tịch đáng yêu kia.

“Bớt nói nhảm, có bản lĩnh ngươi thử đi.”

Phương Vận trợn mắt, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Thôi đi, có cái gì mà dám với không dám.”

Nam tử lòng tin tràn đầy nói:

“Tần huynh đệ đúng không, ta gọi Diệp Thanh Minh, đây là biểu muội ta, Diệp Hà Đồ.”

Thanh Minh? Hà Đồ?

Tần Giác lộ ra vẻ mặt quỷ dị.

“Tần huynh đệ, ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi.”

Nói xong, nam tử tên là Diệp Thanh Minh uống liền ba chén linh tửu, sau đó nghiêm mặt nói:

“Chúng ta bắt đầu đi.”

Tần Giác: “…”

Đây là muốn so với hắn hay sao?

Nhưng mà trên phương diện uống rượu, Tần Giác chưa từng nghĩ mình sẽ thua.

Dù sao linh tửu bình thường mà hắn uống đều là trăm năm, ngàn năm, những linh tửu mấy chục năm này bây giờ trong mắt của hắn cơ bản không khác gì với nước suối cho lắm.

Quả nhiên, sau một lúc lâu, Diệp Thanh Minh say khướt ngã trên trên mặt bàn, ánh mắt mê ly.

Mà Tần Giác vẫn mặt không biểu tình, nhìn không ra được thay đổi gì.

Động tĩnh bên này rất nhanh đã dẫn tới sự chú ý của những võ giả khác, giữa bọn họ với nhau đều là bằng hữu, bởi vậy rất rõ tửu lượng của Phương Vận và Diệp Thanh Minh, Tần Giác liên tục hạ gục hai người, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Không ngờ rằng vị tiểu huynh đệ này uống rượu lại lợi hại như thế.”

“Đúng vậy đúng vậy, người thật sự không thể xem bề ngoài.”

“Tránh ra, để ta đến.”

“…”

Không biết đã qua bao lâu, cũng không biết đã uống bao nhiêu linh tửu.

Cuối cùng toàn bộ cung điện chỉ còn lại Tần Giác cùng Tô Ngạn vẫn còn đứng, đến cuối cùng, ngay cả Lý Thất Diệp cũng tự thân lên trận, kết quả vẫn là không địch lại Tần Giác, thua trận.

“Thái tử điện hạ, vị Tần huynh đệ này là Tửu Thần sao?”

Lý Thất Diệp: “…”

“…”

Nói thật, Tần Giác cũng không nghĩ tới mình thế mà không cẩn thận hạ gục nhiều người như vậy, ngay lúc hắn chuẩn bị rời đi, tìm một chỗ để ngủ, bỗng nhiên có người xông vào.

“Thất Diệp, không tốt!”

Người tới toàn thân đẫm máu, xông vào cung điện, giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến, khí tức uể oải suy sụp.

Thấy thế, Lý Thất Diệp đầu tiên là sững sờ, chợt lập tức vận chuyển linh lực hóa giải chếnh choáng, đứng lên nói:

“Đại ca, ngươi làm sao.”

“Thất Diệp, cường giả Tinh Đấu đế quốc giết tới!”

Người tới quệt vết máu trên khóe miệng sầu thảm nói.

“Cái gì? Làm sao có thể?”

Lý Thất Diệp kinh hãi, với phòng ngự của Thần Vũ thành, cho dù là đại quân Tinh Đấu đế quốc, không tới ba ngày cũng đừng nghĩ công phá.

Huống chi đại quân của Tinh Đấu đế quốc làm sao có thể vượt qua khoảng cách vạn dặm, xuất hiện bên ngoài Thần Vũ thành.

“Có gian tế…”

Nói xong câu đó,mọi người tới trùng điệp ngã trên mặt đất, đã hôn mê.

“Ha ha ha, Lý Thất Diệp, chúng ta lại gặp mặt.”

Theo âm thanh cười lạnh, lão giả áo bào đen chậm rãi đi vào cung điện, trên tay còn chảy máu tươi.

Chỉ một thoáng, tất cả võ giả ở đây đều tỉnh táo lại, bởi vì bọn hắn cảm nhận được khí tức uy hiếp mãnh liệt từ trên người lão giả áo bào đen.

“Cố Thừa? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Lý Thất Diệp khiếp sợ nói.

Võ giả còn lại không rõ ràng, nhưng Lý Thất Diệp lại biết, Cố Thừa cũng không thuộc về Tinh Đấu đế quốc, mà là đến từ gia tộc Thánh giả phía sau Tinh Đấu đế quốc!

“Ha ha, Lý Vân Phi không phải đã nói cho ngươi sao?”

Lão giả áo bào đen nhếch miệng cười một tiếng:

“Có gian tế .”

“Thái tử điện hạ, cẩn thận!”

Phương Vận kinh hô.

Phốc phốc.

Cùng lúc đó, một thanh trường kiếm đột nhiên xuyên qua ngực của Lý Thất Diệp, rút ra dòng máu đỏ tươi.

“Ngươi…”

Lý Thất Diệp chật vật quay đầu lại, dường như không dám tin vào hai mắt của mình.

Chương 121: Chí Tôn,Ta Từ Lâu Đã Không Phải Nữa

Bên trong cung điện hoa lệ, tất cả võ giả đều sửng sốt, biểu lộ chấn kinh.

“Ngươi…”

Lý Thất Diệp khó có thể tin nói:

“Vì sao?”

“Hắc hắc, Thất Diệp, ta không phải đã nhắc nhở ngươi rồi sao, có gian tế a.”

Lý Vân Phi vốn đã hôn mê giờ phút này đang đứng sau lưng Lý Thất Diệp, khóe miệng nở một nụ cười tà, trường kiếm trong tay xuyên qua ngực của Lý Thất Diệp, máu me đầm đìa.

“Vì sao?”

Lý Thất Diệp lại hỏi một lần.

“Vì sao?”

Câu nói này dường như đốt lên ngọn lửa giận của Lý Vân Phi, chỉ thấy vẻ mặt hắn nháy mắt trở nên dữ tợn vô cùng:

“Là ngươi cướp đi thứ vốn nên thuộc về ta, ngươi lại hỏi ta vì sao?”

“Rõ ràng ta mới là Đại hoàng tử của Thần Vũ đế quốc!”

“Nếu như không phải ngươi, danh hiệu đệ nhất thiên tài của

Thần Vũ đế quốc chính là ta!”

“Nếu như không phải ngươi, vị trí thái tử cũng là của ta!”

“Nếu như không phải ngươi, gia tộc Thánh giả hẳn là coi trọng ta hơn!”

“Không! Gia tộc Thánh giả vốn coi trọng ta hơn!”

“Dựa vào cái gì đều là ngươi? Dựa vào cái gì?!”

Lý Vân Phi cuồng loạn hét lớn, thần sắc điên cuồng, bộ dáng kia giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống Lý Thất Diệp.

Nghe vậy, Lý Thất Diệp đầu tiên là kinh ngạc, lập tức không hiểu, cuối cùng trầm mặc một lát, thở dài:

“Thì ra là thế, ta đã hiểu.”

Không ngờ trời cao cho mình một cơ hội làm lại, lại khiến cho người thân cận nhất của mình phản bội mình, hắn chưa từng nghĩ tới, trong mắt Lý Vân Phi mình chính là dạng này.

“Ngươi căn bản không hiểu!”

Lý Vân Phi gầm thét lên:

“Ngươi cướp đi hết thảy, hiện tại, ta muốn cướp tất cả trở về!”

“Chậc chậc, bức tranh này, thật đúng là mỹ diệu.”

Lão giả áo bào đen thâm trầm cười nói, khiến người ta không rét mà run.

“Ha ha, khó trách Cố Thừa xuất hiện ở đây.”

Lý Thất Diệp cười khổ, thân là Đại hoàng tử của Thần Vũ đế

quốc Lý Vân Phi lại biến thành gian tế, chỉ sợ cho dù là ai cũng không ngờ đến đi.

Nói một cách khác, có Lý Vân Phi hỗ trợ, cường giả Cố gia muốn tiến vào Thần Vũ thành quả thực giống như ăn cơm uống nước.

“Ngươi cấu kết với Cố gia, không sợ La gia tức giận sao.”

Lý Thất Diệp trầm lặng nói, đối với thương thế ở ngực xem như không nhìn thấy.

Cố gia là gia tộc Thánh giả phía sau Tinh Đấu đế quốc, mà La gia thì là gia tộc Thánh giả phía sau Thần Vũ đế quốc, song phương từ trước đến nay như nước với lửa, không đội trời chung, Lý Vân Phi cấu kết với Cố gia, không thể nghi ngờ là đang chọc giận La gia.

“Điểm này ngươi có thể không cần lo lắng, có Cố gia chúng ta làm chỗ dựa, La gia còn có thể làm gì?”

Lão giả áo bào đen ý vị thâm trường mà nói:

“Chỉ cần chiếm được Thần Vũ thành, Thần Vũ đế quốc về sau nên đổi sang họ Cố, ha ha ha.”

Lý Thất Diệp cũng không có phản ứng với lão giả áo bào đen, mà là hỏi tiếp:

“Ngươi làm sao giải thích với phụ hoàng.”

“Giải thích? Giải thích cái gì? Hừ, rõ ràng ta mới là Đại hoàng tử của Thần Vũ đế quốc, lão đầu tử kia lại truyền vị trí thái tử cho ngươi, quả thực đáng chết!”

“Mặt khác, ngươi đừng nghĩ đến việc sẽ có người tới cứu ngươi, ta đã phong tỏa Bách Linh đảo, cho dù giết ngươi cũng

không ai biết, ngày mai ta sẽ thay Cố gia tới tiếp quản Thần Vũ thành, mà ta chính là tân đế của Thần Vũ đế quốc, nếu như lão đầu tử kia dám cản trở, ta cũng sẽ giết chết hắn!"

Lúc nói câu này, Lý Vân Phi đã khôi phục lại bình tĩnh, hiển nhiên nội tâm đã chuẩn bị từ lâu.

"Đây chính là điều kiện mà Cố gia đưa ra cho ngươi? Chỉ bằng tu vi Chí Tôn cảnh hậu kỳ của ngươi?"

Lý Thất Diệp hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên thất vọng:

"Vốn dĩ vì phân thượng ở kiếp trước tha cho ngươi một mạng, nhưng không nghĩ tới, ngươi đã đi xa như vậy."

Nghe vậy, Lý Vân Phi sững sờ, mạnh miệng nói:

"Cho dù ngươi là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, công kích khoảng cách gần như vậy, lại bị ta đâm trúng điểm yếu, chỉ sợ cũng đã trọng thương rồi? Ta ngược lại muốn xem thử, ngươi sẽ giết ta ra sao!"

"Chí Tôn cảnh?"

Lý Thất Diệp lắc đầu, ánh mắt dần dần trở nên kiên định:

"Ta từ lâu đã không phải nữa rồi!"

Trong chốc lát, dao động linh lực kinh khủng từ trong người Lý Thất Diệp bộc phát ra, nhanh chóng càn quét toàn bộ cung điện.

Lý Vân Phi còn không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, liền bị linh lực mãnh liệt cùng trường kiếm trong tay đánh bay ra ngoài, mà thương thế trên ngực của Lý Thất Diệp thì lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được đang khép lại, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

"Truyền Kỳ cảnh! Ngươi đã tiến giai Truyền Kỳ, làm sao có

thể?”

Lý Vân Phi không thể tin kêu lên.

Giờ phút này, cả người Lý Thất Diệp tản ra khí tức trấn áp, xông thẳng lên trời, nếu không phải Bách Linh đảo bị thủ đoạn đặc thù phong tỏa, chỉ sợ toàn bộ Thần Vũ thành đều có thể cảm nhận được.

Lý Thất Diệp từ trên cao nhìn xuống Lý Vân Phi, lạnh lùng nói:

“Đại ca, đây là tiếng đại ca ta gọi ngươi lần cuối cùng, tạm biệt.”

Nói xong, Lý Thất Diệp một phát bắt được đầu của Lý Vân Phi, linh lực bùng nổ!

“Không! Cố trưởng lão, nhanh mau cứu ta!”

Lý Vân Phi mặt mũi tràn đầy sợ hãi, tuyệt vọng hò hét.

Nhưng mà lão giả áo bào đen nhưng đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, giống như căn bản không nghe thấy lời cầu cứu của Lý Vân Phi.

“Thất Diệp, Thất Diệp, đừng có giết ta, ta là bị buộc…”

Bành!

Một đóa mỹ huyết hoa nở rộ, chỉ thấy đầu của Lý Vân Phi bạo liệt, rớt trên mặt đất, triệt để mất đi sinh tức.

Tần Giác tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình khóe mắt có chút run rẩy.

Đây là tình huống thế nào?

Mình hình như lại bị cuốn vào bên trọng chuyện kỳ quái.

“Tiếp theo, đến phiên ngươi.”

Lý Thất Diệp rũ bỏ huyết dịch trên tay, nhìn về phía lão giả áo bào đen, giống như người vừa rồi giết chết Lý Vân Phi không phải hắn.

Trên thực tế, hắn có tình cảm rất sâu đậm với Lý Vân Phi , dù sao ở kiếp trước Lý Vân Phi vẫn luôn là người chiếu cố hắn, nhưng hắn không nghĩ tới, đây hết thảy đều là bởi vì chính mình vẫn chưa chạm tới lợi ích của Lý Vân Phi mà thôi.

Từ lúc Lý Vân Phi nói ra câu muốn giết chết phụ thân của bọn hắn, Lý Thất Diệp liền biết, người đại ca này của mình đã đi xa, cho nên hắn không chút do dự nào giết chết hắn.

Ba ba ba.

Ngoài dự liệu chính là, lão giả áo bào đen lại vỗ tay:

“Được được được, không hổ là đệ nhất thiên tài của Thần Vũ đế quốc, không chỉ có thiên phú tuyệt đỉnh, ngay cả tâm cảnh cũng quả quyết như thế, đợi một thời gian, cho dù là thành tựu Thánh Cảnh cũng không phải là không thể.”

“Chỉ có dạng thiên tài như ngươi mới có tư cách hợp tác cùng Cố gia chúng ta.”

Lão giả áo bào đen chậm rãi mà nói:

“Chỉ cần thái tử điện hạ đáp ứng giúp chúng ta đối phó La gia, chúng ta lập tức rút khỏi Thần Vũ thành, như thế nào?”

Lý Thất Diệp không trả lời lão giả áo bào đen mà là hỏi ngược lại:

“Ta muốn biết, là các ngươi tìm tới Lý Vân Phi, hay là Lý Vân Phi tìm tới các ngươi.”

Lão giả áo bào đen khẽ nhíu mày, cười lạnh nói:

“Hừ, Lý Vân Phi loại phế vật này cũng xứng để chúng ta tìm hắn sao, đương nhiên là hắn tìm tới chúng ta.”

Nói đến đây, lão giả áo bào đen ý vị sâu xa mà nói:

“Chỉ là không nghĩ tới hắn hận ngươi như vậy, vì giết ngươi, lại nguyện ý trả bất cứ giá nào, không thì Tinh Đấu đế quốc làm sao có thể xếp nhiều tai mắt và nội ứng vào Thần Vũ thành như vậy.”

“Đáng tiếc là hắn quá vô dụng, từ phía sau lưng đánh lén cũng không thể trọng thương ngươi.”

“Bất quá không sao, dù sao hắn hiện tại đã chết rồi.”

Nghe xong lão giả áo bào đen nói, Lý Thất Diệp không những không giận mà còn cười:

“Đã như vậy, ngươi cũng chết chung với hắn đi.”

Chương 122: Hào Quang Nhân Vật Chính

“Đã như vậy, ngươi cùng hắn chết chung đi.”

Lý Thất Diệp biểu lộ sâm nhiên, giống như ác ma đến từ Địa Ngục, khí tràng trang bức quen thuộc cũng theo đó tràn ra.

“Ngươi muốn giết ta?”

Lão giả áo bào đen khẽ giật mình, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế giới:

“Mặc dù ngươi đã thăng cấp Truyền Kỳ cảnh, nhưng chỉ e là cảnh giới còn chưa vững chắc a?”

“Thì tính sao?”

Lý Thất Diệp thần sắc tự nhiên, nhìn không ra chút bối rồi nào.

“Ngươi có phải hay không đã quên, ta đã là Truyền Kỳ cảnh trung kỳ từ lâu.”

Lão giả áo bào đen híp mắt lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

Nói xong câu này, trên người lão giả áo bào đen phóng ra một luồng khí tức mênh mông thâm thúy, lại ép lên người Lý Thất Diệp.

Không hề nghi ngờ, về mặt tu vi, lão giả áo bào đen có ưu thế tuyệt đối.

“Ha ha, một lão già sống mấy trăm năm cũng xứng đánh đồng

với ta?”

Lý Thất Diệp bĩu môi khinh thường, tựa hồ căn bản không đem lão giả áo bào đen để vào mắt.

“Rất tốt, đã ngươi ngu xuẩn như vậy, thì sẽ tiễn ngươi lên đường, cái chết của một thiên tài, cũng liền mất đi giá trị, nhưng mà yên tâm, thân nhân của ngươi cũng sẽ xuống dưới theo ngươi nhanh thôi.”

Bạch!

Sau một khắc, lão giả áo bào đen giống như như u linh biến mất tại chỗ, nháy mắt xuất hiện trước mặt Lý Thất Diệp.

“Thật nhanh!”

Đám người kinh hãi, bọn hắn đều là võ giả Chí Tôn cảnh, có một số thậm chí đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, cách Truyền Kỳ cảnh chỉ còn lại nửa bước, mà giờ khắc này bọn hắn lại hoàn toàn thấy không rõ động tác của lão giả áo bào đen!

Lão giả áo bào đen đánh ra một quyền, muốn từ chính diện đánh tan Lý Thất Diệp, triệt để phá hủy lòng tự tin của thiên tài này.

Nào có thể đoán được Lý Thất Diệp trở tay lại, vững vàng bắt lấy nắm đấm của hắn.

Tạch tạch tạch!

Sàn nhà dưới chân Lý Thất Diệp nổ tung, ngay cả hai chân cũng chìm vào mặt đất nửa nhưng không có lui ra phía sau.

“Chỉ có như vậy sao?”

Lý Thất Diệp nhếch miệng cười một tiếng, châm chọc nói.

“Làm sao có thể!

Con ngươi của lão giả áo bào đen bỗng nhiên co rút, tràn ngập chấn kinh.

Đúng lúc này, hắn chợt nhớ tới tương truyền Lý Thất Diệp là vô địch cùng giai!

Chẳng lẽ lời đồn là thật?

Không đợi áo bào đen lão giả nghĩ rõ ràng, một cái tay khác của Lý Thất Diệp đột nhiên xuyên qua khe hở, đâm thẳng đến trái tim của lão giả áo bào đen.

“Muốn chết!”

Lão giả áo bào đen giận dữ, vội vàng phất tay ngăn cản.

Bành!

Dưới sự giao phong của linh lực, vẻ mặt của lão giả áo bào đen lộ vẻ kinh hãi, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân cuộn, khó chịu vô cùng.

Đối phương thật là chỉ vừa bước vào Truyền Kỳ cảnh sao?

Ầm ầm!

Lấy Lý Thất Diệp cùng lão giả áo bào đen làm trung tâm, sàn nhà không ngừng vỡ vụn tràn ra, toàn bộ cung điện chấn động kịch liệt, giống như lúc nào cũng có thể sẽ sụp đổ.

Đám người thấy thế, vội vàng rời khỏi cung điện để tránh bị tác động đến.

Dù sao, đây chính là hai vị cường giả Truyền Kỳ cảnh đang chiến đấu, một khi xuất ra toàn lực, gần như có thể thuấn sát bọn hắn.

Tần Giác cùng Tô Ngạn cũng rời khỏi cung điện, về phần Vân Tịch say như chết thì được Tần Giác giao cho Tô Ngạn.

Ầm ầm!

Rốt cục cung điện cũng không chịu nổi linh lực của hai người, ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Nhưng mà Lý Thất Diệp cùng áo bào đen lão giả vẫn đứng ở trung tâm không nhúc nhích tí nào, phạm vi mười trượng xung quanh đã hình thành cái hố khổng lồ.

“Ngu xuẩn, cứng đối cứng như vậy, còn chưa tới nửa nén hương, linh lực của ngươi liền sẽ khô kiệt, chết trong tay ta.”

Lão giả áo bào đen lạnh giọng nói.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Lý Thất Diệp dám lựa chọn cùng hắn cứng đối cứng, nhưng mà như vậy cũng hay, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

“Thật sao?”

Lý Thất Diệp khóe miệng cong lên một nụ cười giễu cợt, chợt linh lực bỗng nhiên tăng lên, như là ánh lửa nở rộ trong đêm tối!

Oanh!

Bất ngờ không đề phòng, lão giả áo bào đen như bị sét đánh, bay ngược ra, mạnh mẽ nện ở trên ngọn núi phía xa, khoét một cái động lớn.

Nhưng mà rất nhanh lão giả áo bào đen lại bay trở về, chỉ là ngoại hình có hơi chật vật.

“Tiểu tử thúi, ta ngược lại muốn xem thử ngươi còn bao nhiêu linh lực.”

Lão giả áo bào đen lạnh lùng nói.

Mặc dù cường giả Chí Tôn cảnh trở lên đã có thể câu thông với linh lực của thiên địa, có thể xưng là vô địch, nhưng đó là đối với võ giả cấp thấp mà thôi.

Hai cường giả cấp bậc Truyền Kỳ cảnh giao thủ, thường thì một bên linh lực thâm hậu hơn thì mới có thể thắng, lão giả áo bào đen tự nhận cao hơn Lý Thất Diệp một bậc, bởi vậy lòng tin tràn đầy.

Lý Thất Diệp không nói gì, chỉ là khí tức càng ngày càng mạnh, không có dấu hiệu giảm bớt nào.

Thấy thế, lão giả áo bào đen dường như ý thức được cái gì, cau mày nói:

“Ngươi muốn dùng linh lực hấp dẫn cường giả khác của Thần Vũ thành? Ha ha, ngu xuẩn, hòn đảo này đã bị phong tỏa từ lâu, trừ phi Thánh giả đến đây, nếu không ai cũng không phát hiện được dị thường.”

“Nói nhảm nhiều quá.”

Lý Thất Diệp hừ lạnh một tiếng, thân hình nháy mắt tạo ra tàn ảnh nhàn nhạt, lần nữa cùng áo bào đen lão giả đánh nhau.

Chỉ bất quá lần này, Lý Thất Diệp giống như điên rồi, cho dù là lực lượng hay là tốc độ, đều hoàn toàn chiếm thượng phong, đúng là ép lão giả áo bào thở không nổi!

“Đáng chết, gia hỏa này rốt cuộc đã sử dụng bí pháp gì!”

Lão giả áo bào đen muốn kéo dài khoảng cách, nhưng mà Lý Thất Diệp căn bản không cho hắn cơ hội này, một khi lão giả áo bào đen biểu hiện dấu hiệu lùi bước, Lý Thất Diệp liền lập tức đuổi đánh tới cùng, khiến lão giả áo bào đen muốn thối lui cũng

không xong, chiến cũng không được, thật là khó chịu.

Cứ đánh như thế, chỉ sợ trước khi linh lực của Lý Thất Diệp khô kiệt thì đã bị hắn đánh trọng thương.

Một Truyền Kỳ cảnh trung kỳ, lại bị một Truyền Kỳ cảnh sơ kỳ nghiền ép, có thể nghĩ được tâm tình hiện tại lão giả áo bào đen lão giả ra sao rồi.

"Cố Yểu! Còn không mau tới hỗ trợ, ngươi muốn kéo tới lúc nào!"

Rơi vào đường cùng, áo bào đen lão giả chỉ có thể lựa chọn gọi cứu trợ.

"Ha ha ha, ngươi không phải nói mình có thể bắt lấy hắn sao?"

Bầu trời đêm đột nhiên vặn vẹo, sáng lên một vòng lưu quang, vượt qua khoảng cách mấy ngàn mét, đánh về phía Lý Thất Diệp.

Lưu quang mới vừa xuất hiện, linh khí trong thiên địa liền không ngừng bị rút lấy, ven đường những nơi lướt qua, vang lên tiếng xé gió bén nhọn.

"Hừ."

Lý Thất Diệp giống như đã đoán ra từ trước, bàn chân nhẹ nhàng giẫm một cái, lĩnh vực mạnh mẽ khuếch tán ra đến, đúng là cưỡng ép khiến lưu quang tốc độ chậm lại.

Cùng lúc đó, phía sau Lý Thất Diệp hiện ra một vòng kim sắc phù văn, rắc rối phức tạp, cực kì tối nghĩa, sau đó bỗng nhiên bắn ra một hỏa diễm kim sắc, bao phủ lại hàn quang, tản ra nhiệt độ cực nóng.

"Đây là… Kim Phù Gia Trì Cửu U Minh Hỏa, ngươi quả nhiên vẫn đang ẩn giấu thực lực!"

Bên trong vòng sáng vang lên tiếng thét kinh hãi, lập tức lấy tốc độ nhanh chóng rút lui, sợ bị kim sắc hỏa diễm nhiễm phải.

Cửu U Minh Hỏa, một loại Dị hỏa có lực hủy diệt cực mạnh, lại có kim phù gia trì, cho dù cường giả mạnh như Truyền Kỳ cảnh, một khi bị đụng tới, cũng phải trả giá đắt.

“Cái gì? Cửu U Minh Hỏa thế mà ở chỗ của ngươi!”

Lão giả áo bào đen khó có thể tin mà há to mồm, giống như có thể nhét vừa một quả đấm.

“Rất kinh ngạc sao?”

Lý Thất Diệp cười nhạo nói:

“Thủ đoạn của Lý Thất Diệp ta, các ngươi há lại có thể hiểu rõ?”

Nơi xa, Tần Giác trầm mặc.

Thật thuần thục kỹ xảo trang bức, chẳng biết vì sao, hắn nhìn thấy dáng vẻ của Long Ngạo Thiên từ trên thân Lý Thất Diệp, cũng là “Hào quang nhân vật chính” chói mắt.

Chương 123: Chết.... Chết Rồi!

Ai cũng không nghĩ tới, Lý Thất Diệp đúng là dựa vào sức một mình, khiến cho hai vị cường giả Truyền Kỳ cảnh thúc thủ vô sách.

Cho tới giờ khắc này, mọi người mới ý thức được, bọn hắn đã đánh giá thấp Lý Thất Diệp.

Thiên phú bực này, nếu là đợi trưởng thành thêm một thời gian nữa, đừng nói là Thánh Cảnh, chính là Thánh Vương cũng có thể!

Phải biết, ở Linh Ương giới, trừ tám đại thánh địa ra, vô luận ở nơi đâu, Thánh Vương cũng đều là tồn tại đứng đầu.

Thậm chí một ngón tay liền có thể nghiền chết gia tộc Thánh giả như Cố gia dạng này.

Lão giả áo bào đen ánh mắt trầm thấp, dường như có thể chảy ra nước.

Kẻ này phải chết!

Một bên khác, mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác xạm mặt lại.

Được rồi, chuyện này không có liên quan gì tới hắn, vẫn là đi nhanh thôi.

Dù sao mỗi nhân vật chính đều có hào quang bất tử, gặp dữ hóa lành, không cần hắn lo lắng.

Nghĩ như vậy, Tần Giác thấp giọng nói với Tô Ngạn:

“Chúng ta đi thôi.”

“A?”

Tô Ngạn sững sờ, không nghĩ tới Tần Giác thế mà muốn rời khỏi vào thời điểm này, nhưng mà nàng rất nhanh liền phản ứng, nhẹ gật đầu.

Thế là trong không khí giương cung bạt kiếm này, Tần Giác cùng Tô Ngạn không coi ai ra gì cứ như vậy mà chậm rãi bay lên không, bay ra khỏi Bách Linh đảo.

“Muốn đi? Không dễ như vậy.”

Đúng lúc này,một tiếng cười lạnh bỗng nhiên được truyền ra.

Xoẹt xẹt!

Linh lực hiện lên, giống như lưỡi đao, bổ về phía Tần Giác cùng Tô Ngạn.

“Cẩn thận!”

Lý Thất Diệp ánh mắt ngưng lại, thả người phóng về phía Tần Giác.

“Cơ hội tốt!”

Lão giả áo bào đen vui mừng, lập tức ngưng tụ linh lực, cách không đánh ra.

Ngoài dự liệu chính là, Lý Thất Diệp lại không có lựa chọn né tránh, mà là ngạnh kháng chống đỡ!

“A…!”

Phun ra một ngụm máu tươi, Lý Thất Diệp không thèm nhìn lão giả áo bào đen một cái, nháy mắt ngăn trước người Tần Giác.

“Phá cho ta!”

Lý Thất Diệp quát như sấm, kinh thiên động địa, Cửu U Minh Hỏa nháy mắt hóa thành tiếng gào thét của cự long, đem linh lực thôn phệ, biến mất không thấy gì nữa.

Phốc!

Lý Thất Diệp lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, khí tức nhanh chóng hạ xuống, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

“Tần tiên sinh, ngươi không sao chứ?”

Lý Thất Diệp cố nén đau nhức mãnh liệt, quay đầu lại nói.

Tần Giác: “…”

Gia hỏa này đang làm gì?

Anh hùng cứu mỹ nhân?

Ách… Không đúng, ta là nam nhân.

Chẳng lẽ gia hỏa này cảm thấy hứng thú với nam nhân?

“Không có gì.”

Trầm mặc nửa ngày, Tần Giác thở dài.

Nói thật, Lý Thất Diệp không màng trọng thương cũng phải giúp hắn ngăn lại công kích này, Tần Giác vẫn rất cảm động, chỉ là… Hoàn toàn không cần thiết rồi!

“Không có việc gì là được.”

Lý Thất Diệp nhẹ nhàng thở ra:

“Thật có lỗi, Tần tiên sinh, là ta không tốt, liên lụy các ngươi đến chuyện này.”

Câu nói này Lý Thất Diệp nói cực kì thành khẩn, tràn ngập áy náy.

Tần Giác: "…"

Đối mặt với Lý Thất Diệp 'thuần chân' như thế, Tần Giác trong lúc nhất thời cảm giác hơi xấu hổ.

So ra thì Diệp Lương Thần trước đó xuất hiện tại Huyền Ất Sơn nơi nào có nửa điểm giống dáng vẻ vốn có của nhân vật chính chứ.

"Ha ha ha, Lý Thất Diệp, ngươi chết chắc!"

Lão giả áo bào đen tùy ý cười to nói, có chút đắc ý.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Lý Thất Diệp sẽ vì cứu hai gia hỏa kia, tình nguyện chính diện chịu một kích của hắn.

Cho dù Lý Thất Diệp mạnh hơn, bị thương kiểu này, tin tưởng tiếp theo cũng không có khả năng cùng hai vị cường giả Truyền Kỳ cảnh bọn họ chống lại.

Hô.

Trên bầu trời, lưu quang tiêu tán, lộ ra thân ảnh, nhìn qua tuổi tác không khác với lão giả áo bào đen cho lắm, nhưng tu vi lại thâm hậu hơn lão giả áo bào đen.

"Lý Thất Diệp, ta cho ngươi thêm một cơ hội, quy thuận Cố gia ta, nếu không tất sát."

Lão giả tên là Cố Yểu cắn răng nói, ngữ khí không hề khoan nhượng.

"Ha ha, si tâm vọng tưởng."

Lý Thất Diệp cười nhạo nói:

“Đừng tưởng rằng như thế này thì các ngươi liền ăn chắc ta.”

Lời còn chưa dứt, Lý Thất Diệp khí tức vốn dĩ suy yếu liền liên tục tăng lên, lại lần nữa đạt tới đỉnh phong, hiển nhiên vận dụng bí pháp nào đó.

“Ngu xuẩn mất khôn.”

Cố Yểu hừ lạnh một tiếng, vừa muốn động thủ, Tần Giác bỗng nhiên đưa tay ngăn Lý Thất Diệp lại, trầm lặng nói:

“Được rồi, hai gia hỏa này liền giao cho ta đi.

“Tần tiên sinh…”

Lý Thất Diệp vẻ mặt kinh ngạc.

“Ai, coi như ta không may.”

Tần Giác thở dài, có chút phiền muộn.

Lúc đầu Tần Giác không muốn quan tâm, dù sao hiện tại Lý Thất Diệp không chỉ vì hắn mà khiến bản thân bị trọng thương, còn cưỡng ép vận dụng bí pháp, nếu như hắn lại nhìn như không thấy, liền không thể nào nói nổi.

Lý Thất Diệp há to miệng, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là thức thời ngậm miệng lại, trực giác nói cho hắn biết, Tần Giác rất mạnh.

Điểm này từ lần thứ nhất nhìn thấy Tần Giác liền có thể khẳng định, nếu không Lý Thất Diệp cũng sẽ không mời hắn tham gia yến hội.

Về phần rốt cuộc mạnh cỡ nào, Lý Thất Diệp cũng không rõ.

Sở dĩ vừa rồi giúp Tần Giác ngăn lại công kích, hoàn toàn là hành động vô ý thức, đây cũng là phong cách hành sự từ trước đến

nay của Lý Thất Diệp, nếu không cũng không thể kết giao nhiều bằng hữu như vậy.

“Ngươi là ai?”

Cố Yểu nhíu mày, lạnh lùng nói:

“Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xen vào việc của người khác.”

“Xen vào việc của người khác?”

Tần Giác im lặng trợn mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm:

“Ngươi vừa rồi còn công kích ta, hiện tại lại nói

Cố Yểu: “…”

“Được, nhanh kết thúc đi, ta còn đi ngủ đó.”

Tần Giác ngáp một cái, nhàm chán nói.

Nếu không phải do Vân Tịch, hắn cũng sẽ không đến tham gia yến hội này.

“Ngươi đã thành tâm muốn chết, vậy ta liền thành toàn cho ngươi.”

Cố Yểu không tiếp tục nói nhảm, đưa tay trực tiếp vung ra linh lực, cuốn về phía Tần Giác.

Răng rắc.

Quỷ dị chính là, linh lực còn chưa tới gần Tần Giác, liền đâm vào bức tường vô hình lấp kín bên trên, trống rỗng tiêu tán, không còn lại gì cả.

“Chuyện gì đã xảy ra.”

Cố Yểu lộ ra vẻ mặt không hiểu gì.

Sau một khắc, nắm đấm của Tần Giác cũng đã rơi xuống.

Một quyền này nhìn thì bình thường không có gì khác lạ, thậm chí không có nổi lên tý gợn sóng nào, nhưng giờ phút này trong mắt Cố Yểu lại chỉ còn lại xương cốt của nắm đấm trắng nõn không tì vết kia, giống như được triệu hoán từ Địa Ngục!

Chết.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, chân trời giống như có kinh lôi, chiếu sáng cả Bách Linh đảo, ngay cả không gian cũng có dấu hiệu vặn vẹo hư hỏng.

Phốc.

Dưới quyền phong kinh khủng, Cố Yểu giống như chiếc thuyền nhỏ trong bão tố, không có lực phản kháng, trong khoảnh khắc liền bị dìm ngập.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một giây, có lẽ là một khắc, mọi người tại đây rốt cục cũng lấy lại tinh thần, chỉ là Cố Yểu đã biến mất không thấy gì nữa từ lâu.

Trầm mặc.

"…"

"Vị cường giả Truyền Kỳ cảnh Cố gia kia đâu?"

Nửa ngày, có người dụi dụi con mắt, kinh ngạc nói.

"Hình như… Chết rồi?"

Một người khác nuốt ngụm nước miếng, khàn giọng nói.

Lời vừa nói ra, tất cả võ giả ở đây đều là vô ý thức tản ra linh

thức, muốn tìm kiếm khí tức của Cố Yểu.

Nhưng mà… Không có.

Cái gì cũng không có.

Đừng nói khí tức, ngay cả cọng lông cũng không có.

"…"

Không khí lần nữa rơi vào trầm mặc.

Việc đã đến nước này, cho dù ngớ ngẩn cũng biết, Cố Yểu chết rồi.

Vấn đề là, chết như thế nào?

Cũng bởi vì một quyền bình thường vừa rồi kia?

Nói đùa cái gì?

"Cố Yểu?"

Lão giả áo bào đen gọi một tiếng, nhưng không có bất kỳ lời đáp lại nào.

Sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của lão giả áo bào đen, Tần Giác đánh cho hắn một quyền.

Chương 124: Thành Viên Gia Tộc Táng Yêu

“Không!”

Lão giả áo bào đen không chút do dự hét lớn:

“Ta đầu hàng, đừng có giết ta!”

Tần Giác: “???”

Không có cốt khí như vậy sao?

Đáng tiếc, đã muộn.

Ầm ầm!

Đại địa rung động, toàn bộ Bách Linh đảo đều không chịu nổi cỗ lực lượng này.

Chỗ mà lão giả áo bào đen vốn dĩ đang đứng thì chỉ còn lại một quyền ấn to lớn, sâu không thấy đáy, cơ hồ muốn đánh xuyên qua Bách Linh đảo.

Về phần lão giả áo bào đen, đã giống như Cố Yểu, đã biến mất khỏi thế giới này hoàn toàn.

“Thật mạnh.”

Phương Vận vẻ mặt đờ đẫn tự lẩm bẩm.

Diệp Thanh Minh cùng Diệp Hà Đồ nhìn nhau, không dám tin vào mắt mình, bọn hắn mới vừa rồi còn cùng cường giả uống rượu đó?

Võ giả còn lại cùng trợn mắt hốc mồm, khiếp sợ nói không ra lời.

Hai quyền đánh chết hai võ đạo Truyền Kỳ, e là cũng chỉ có cường giả Thánh Cảnh mới có thể làm được a?

Lý Thất Diệp từ khi nào có bằng hữu mạnh như vậy?

Trên thực tế, Lý Thất Diệp cũng rất ngỡ ngàng.

Mặc dù hắn biết Tần Giác rất mạnh, nhưng lại không nghĩ tới mạnh đến đến trình độ này.

Có thể trong tức khắc, miểu sát hai vị cường giả Truyền Kỳ cảnh, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Ngay khi Lý Thất Diệp cho là trận này nhằm vào việc ám sát hắn cuối cùng cũng kết thúc, Tần Giác bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng, tiếng như kinh lôi:

“Này, ngươi muốn ẩn tới khi nào.”

Còn có người?

Lý Thất Diệp sửng sốt, linh khí lập tức tản ra, bao phủ lại toàn bộ Bách Linh đảo, nhưng mà không có bất kỳ phát hiện nào.

Với tu vi của hắn, cho dù là Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong hẳn là có thể thăm dò ra được mới đúng, vì sao cái gì cũng không có?

Không chỉ có Lý Thất Diệp, mọi người cũng đều mờ mịt.

“Ha ha, tiểu hữu quả nhiên lợi hại, thế mà ngay cả bí pháp Ẩn Thần Quyết của ta cũng có thể nhìn thấu.”

Chỉ thấy không gian vặn vẹo, sau đó từ bên trong đi ra một nam trung niên có vóc dáng thẳng tắp, đầu tóc đỏ.

Nam tử trung niên khí thế ngập trời, thâm thúy ngưng trọng, không có chút cảm giác dần dần già đi giống với lão giả áo bào đen lão giả cùng Cố Yểu kia.

Với lại từ lúc trung niên nam tử xuất hiện, thì phiến thiên địa này đã rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, cho dù là Lý Thất Diệp, hay là đám người Phương Vận, giờ phút này cũng không thể động đậy, thậm chí ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Thánh Cảnh.”

Đám người hít sâu một hơi, nội tâm sợ hãi.

Cũng chỉ có cường giả Thánh Cảnh mới có thể có được linh áp cường đại như thế!

“Thái Thượng trưởng lão của Cố gia… Cố Viên, nghĩ không ra vì giết ta, ngay cả ngươi cũng xuất động.”

Lý Thất Diệp há to miệng, khàn giọng nói.

Thân là gia tộc Thánh giả phía sau Tinh Đấu đế quốc, Cố gia tổng cộng có hai vị cường giả Thánh Cảnh, một vị là đương kim gia chủ Cố gia, danh xưng ‘Thanh Dương Thánh giả’, một vị khác chính là nam tử trung niên trước mắt này,

“Tạo Nguyên Thánh Giả” .

Nghe nói, Cố Viên hai trăm năm trước đã bước vào Thánh Cảnh, tu vi thâm bất khả trắc, rất ít khi lộ diện, không nghĩ tới vậy mà tối nay lại vào Thần Vũ thành.

“Thú vị đấy, thế mà còn có thể nói chuyện, khó trách hai tên phế vật Cố Thừa cùng Cố Yểu kia lâu như vậy cũng không giết được ngươi.”

Nam tử trung niên hăng hái nói.

“Nhưng mà ngươi không nên hiểu lầm, ta không phải đến để giết ngươi, mà là đến giải quyết cường giả Truyền Kỳ cảnh khác của Thần Vũ đế quốc các ngươi.”

Lời vừa nói ra, Lý Thất Diệp sắc mặt đại biến, vừa muốn thôi động linh lực, câu kế tiếp của Cố Viên lại làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra:

“Đáng tiếc, còn chưa kịp động thủ, liền bị động tĩnh bên này hấp dẫn đi qua.”

Nói đến đây, Cố Viên nhìn về phía Tần Giác:

“Tuổi còn nhỏ lại có tu vi như thế, chỉ sợ ngươi mới thật sự là đệ nhất thiên tài của Thần Vũ đế quốc đi.”

“Đáng tiếc là ngươi không nên giết chết Cố Thừa cùng Cố Yểu, mặc dù hai tên phế vật này từ trước đến nay không có tác dụng gì, nhưng bọn hắn dù sao cũng là người của Cố gia trưởng lão ta, cho nên, ta sẽ để cho ngươi biết được, đại giới mà địch của Cố gia ta phải trả là gì.”

“Đương nhiên, nếu như ngươi nguyện ý quy thuận Cố gia, có lẽ ta có thể cân nhắc thay đổi chủ ý.”

Tần Giác: “…”

Gia hỏa này với một đầu tóc đỏ, là thành viên của gia tộc Táng Yêu, từ khi ra sân bắt đầu vẫn líu lo không ngừng, với lại tràn ngập tự tin, quả thực như tên ngớ ngẩn.

Thở dài, Tần Giác lười nhác nói nhảm, đưa tay quạt tới một cái, nếu gia hỏa này đã thích nói nhiều như thế, vậy liền đập nát miệng của hắn trước đã.

Ba!

Cố Viên còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trên mặt đột nhiên truyền đến đau nhức kịch liệt, sau đó cả người mất khống chế mà phi ra ngoài, răng trong miệng rớt ra, đồng thời lăn xuống yết hầu.

Thật kìa, đánh nát răng rồi nuốt xuống bụng.

Khi Cố Viên thật vất vả mới ổn định thân hình, cả khuôn mặt vặn vẹo biến hình, sưng đến mẹ hắn cũng không nhận ra được.

“Mẽ quyết loại…”

Lời còn chưa dứt, Cố Viên bỗng nhiên ý thức được mình đã không còn răng, thế là chỉ có thể dùng linh lực ngưng âm nói:

“Ngươi làm cái gì đó?”

Hắn lại hoàn toàn không thấy rõ động tác của Tần Giác!

Hô!

Đúng lúc này, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt tràn tới, Cố Viên kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy trong bầu trời đêm một chưởng ấn kim sắc to lớn từ trên trời giáng xuống, nháy mắt khóa hắn lại!

“???”

Phốc.

Không có bất kỳ điều ngoài ý muốn gì, chưởng ấn kim sắc trực tiếp đè bẹp Cố Viên trên mặt đất, một trận chấn động kịch liệt, Bách Linh đảo lần nữa rơi xuống mấy chục mét, nổi lên bụi bặm đầy trời.

“Đi thôi.”

Tần Giác nhìn cũng không thèm nhìn một cái, quay người bay ra khỏi Bách Linh đảo.

Tô Ngạn sững sờ một lát, vội vàng đuổi theo, nàng biết thực lực của Tần Giác, bởi vậy mới có thể trấn định.

Răng rắc!

Một quyền đánh nát kết giới phong tỏa Bách Linh đảo, Tần Giác cùng Tô Ngạn cứ như vậy mà nhẹ lướt đi, chỉ để lại một đám võ giả còn chưa lấy lại tinh thần, mặt mũi tràn đầy khẩn trương nhìn chằm chằm nơi chưởng ấn kim sắc rơi xuống, trái tim không ngừng nhảy lên.

Lâu sau, Lý Thất Diệp rốt cục nhịn không được phất tay thổi tan bụi mù, sau đó liền thấy một chưởng ấn to lớn xuất hiện ở phía dưới, cũng giống hai người trước đó, Cố Viên cũng không còn lại gì cả, chết đến không thể chết lại.

Với lại một chưởng này, trực tiếp đánh xuyên qua Bách Linh đảo!

Đến đây, Cố gia không tiếc xuất ra một vị cường giả Thánh Cảnh, hai vị cường giả Truyền Kỳ cảnh để tập kích ban đêm, đã triệt để tuyên cáo thất bại!

"Ặc."

Lý Thất Diệp vẻ mặt chấn kinh, hắn chẳng thể nghĩ tới, mình thuận tiện mời một thiếu niên, thế mà ngăn được cơn sóng dữ, cứu vớt tính mệnh của hắn.

Chỉ là khi hắn lấy lại tinh thần, Tần Giác cùng Tô Ngạn đã rời khỏi Bách Linh đảo từ lâu, biến mất trong bóng đêm mịt mùng.

…

"Tiền bối, tiếp theo chúng ta đi đâu a?"

Giờ phút này, trong sơn lâm cách Thần Vũ thành vài trăm dặm,

Tô Ngạn do dự, nhịn không được hỏi.

“Bất Hủ thánh địa.”

Tần Giác thuận miệng đáp.

“Ta đi tìm người.”

Tô Ngạn nhẹ gật đầu, không tiếp tục tiếp tục hỏi nữa.

Chuyện trên Bách Linh đảo hai người đều không để trong lòng, dù sao Tần Giác ngay cả Linh tộc một trong mười hai Thánh tộc cũng bị diệt, xử lý hai tên Truyền Kỳ cùng một tên Thánh Cảnh lại đáng gì?

Duy nhất để Tần Giác cảm thấy hứng thú chính là, Lý Thất Diệp kia hình như rất có tiềm chất đương chủ, nói không chừng qua mấy chục năm nữa, Lý Thất Diệp sẽ trở thành cường giả Đại Thánh cảnh kế tiếp của Linh Ương giới.

“Ngủ đi ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.”

Tần Giác ngửa mặt lên trời nằm xuống, rất nhanh liền ngủ thật say.

Thấy thế, Tô Ngạn cũng đặt Vân Tịch ở bên cạnh, sau đó ngồi xếp bằng xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Chương 125: Tiến Vào Thân Thể Của Ta

Ta tên Lôi Lang, năm nay ba trăm sáu mươi bảy tuổi, là yêu thú mạnh mẽ nhất trong phạm vi ngàn dặm, bởi vì thực lực của ta quá mạnh mẽ, cho nên những yêu thú khác đều rất tôn kính ta.

Gió thổi loạn tóc của ta, bởi vì nó cũng đang đố kị vẻ tuấn mỹ của ta.

Hôm nay ánh nắng sáng rực, cả bầu trời không mây, chính là ngày tốt lành để đột phá, đúng vậy, trải qua ba trăm sáu mươi bảy năm tu luyện, ta muốn trở thành một yêu thú Truyền Kỳ.

Hắc hắc, đến lúc đó ta liền có thể có được quyền cùng con mẫu thú kia giao phối, từ đây đi đến đỉnh cao của nhân sinh!

Nghĩ như vậy, Lôi Lang chuẩn bị tìm một chỗ để tiến hành đột phá.

Đúng lúc này, bên trong linh thức của nó bỗng nhiên xuất hiện hai thân ảnh nhỏ bé.

“Hửm? Nơi này sao lại có nhân loại?”

Lôi Lang ngồi thẳng lên, trên mặt lộ ra chán ghét.

Nó không thích nhân loại, dưới cái nhìn của nó, nhân loại đều là sinh vật cấp thấp, cho nên dù hiện tại nó đã là cấp bậc Chí Tôn, cũng chưa từng hoá hình.

“Hừ, không cần biết chuyện gì xảy ra, đã đến rồi vậy trở thành đồ ăn trong bụng ta đi.”

Lôi Lang nhếch miệng cười nói.

Nơi này đã là trung tâm của yêu thú sơn mạch, bình thường có rất ít nhân loại dám tới, hai gia hỏa này nhất định là lú đầu rồi mới có thể xuất hiện ở đây.

Rống!

Không đợi Lôi Lang hành động, một con tam đầu khuyển toàn thân tản ra sát khí đã vượt lên trước ngăn trước hai nhân loại kia.

“Đáng chết, lại là con chó thối này.”

Lôi Lang sững sờ, nghiến răng nghiến lợi nói.

Mặc dù nó là yêu thú mạnh nhất trong phạm vi ngàn dặm, nhưng không có nghĩa là không có yêu thú nào không dám khiêu chiến nó, tỷ như cái con tam đầu khuyển đáng ghét này, thường xuyên đến khiêu chiến với nó.

Lôi Lang vẫn luôn đứng đầu một phương, nhưng Lôi Lang cũng không có cách nào giết chết đối phương, dù sao tam đầu khuyển cũng là một con yêu thú cấp Chí Tôn, với lại tốc độ rất nhanh.

“Chờ ta sau khi đột phá, sẽ lấy ngươi làm hạ lễ tiến giai của ta!”

Nhếch miệng, Lôi Lang vừa muốn quay người rời đi, trong linh thức của tam đầu khuyển đột nhiên bạo tạc.

Oanh!

.

…

“???”

Xảy ra chuyện gì?

Lôi Lang vẻ mặt mờ mịt, con tam đầu khuyển dây dưa với nó hơn trăm năm, thế mà cứ như vậy mà chết rồi?

Lôi Lang không ngừng dùng linh thức quét qua mảnh vỡ hài cốt còn xót lại của tam đầu khuyển, nhiều lần xác nhận, trong lúc nhất thời lại hoang mang.

Có lẽ là linh thức của nó không che giấu,hai nhân loại kia nhao nhao nhìn về phía bên này.

Chỉ một thoáng, Lôi Lang như rơi vào hầm băng, thậm chí nhịn không được mà rùng mình một cái.

Không hề nghi ngờ, đối phương đã có thể đánh nổ tam đầu khuyển, như vậy cũng có thể đánh nổ nó giống như vậy!

Thật đáng sợ!

Không chờ cho Lôi Lang thức tỉnh khỏi sợ hãi để tránh thoát, hai nhân loại kia đột nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện ở trước mặt nó.

“Sư phụ, tên to lớn này xem ra ăn rất ngon.”

Vân Tịch tựa lên đầu của Tần Giác chỉ vào Lôi Lang nói.

“Ừm, ta cũng thấy vậy.”

Tần Giác tán đồng nhẹ gật đầu.

Ngay tại lúc Tần Giác chuẩn bị nhấc quyền, Lôi Lang bỗng nhiên bừng tỉnh, bốn chân bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, than thở khóc lóc hô lớn:

“Đừng có giết ta mà, ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, với lại ta thích nhân loại nhất, ta là bằng hữu của các ngươi!”

Tần Giác: "…"

Gia hỏa này thật là yêu thú sao?

Sao cầu xin tha mà thuần thục vậy chớ!

Thấy Tần Giác trầm mặc, Lôi Lang vội vàng tiếp lấy nói:

"Còn có, ta ăn không ngon đâu, ta bình thường đều là ăn phân và nước tiểu của những yêu thú khác mà lớn lên, với lại còn có kịch độc, không tin các ngươi hỏi tam đầu khuyển."

"Tam đầu khuyển là ai?"

"Tên mới vừa rồi bị các ngươi đánh chết kia."

Tần Giác: "…"

Đây coi như là không có chứng cứ rồi đi?

"Thật buồn nôn a sư phụ, ta không muốn ăn cái này."

Vân Tịch ghét bỏ nói.

"Được rồi."

Tần Giác bất đắc dĩ, mặc dù hắn biết Lôi Lang hơn phân nửa là đang nói phét, nhưng ai mà biết được chữ ngờ chứ?

Ai biết những yêu thú này có sở thích đặt biệt gì thì sao.

Tần Giác cũng không muốn ăn 'Bọ phân' .

Nghe vậy, Lôi Lang lập tức nhẹ nhàng thở ra:

"Các vị nhân loại bằng hữu, ta biết nơi này có rất nhiều linh quả, nếu như các ngươi không ngại, ta có thể mang các ngươi đi ăn những cái kia."

Để cho an toàn, Lôi Lang vẫn biểu thị một chút thành ý của mình.

“Ừm, được rồi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Lôi Lang liền vội vàng đứng lên uốn éo cái mông, đi đến khu vực bình thường nó chiếm đóng.

Yêu thú sơn mạch đã ngăn cách với đời từ rất lâu, sinh trưởng rất nhiều linh dược, linh quả mà ngoại giới không có, nhất là yêu thú nơi này tung hoành, cơ hồ không người dám bắt lấy, thế nên cho dù là linh dược, hay là linh quả, lúc này đều đã trưởng thành từ lâu, tản ra mùi thơm mê người.

Tần Giác cùng Tô Ngạn sở dĩ tiến vào yêu thú sơn mạch, là bởi vì đường tiến về Bất Hủ thánh địa, nhất định phải xuyên qua yêu thú sơn mạch, tương đương với kết giới của thiên nhiên.

Nếu như đổi thành những người khác, rất có thể sẽ lách qua khu vực trung tâm, lựa chọn từ biên giới đi vào, mà Tần Giác thì là đi thẳng vào luôn, dù sao những yêu thú này chẳng tạo thành uy hiếp gì đối với hắn cả.

“Các vị bằng hữu, chính là chỗ này, các ngươi thích, có thể tùy ý ăn.”

Lôi Lang cười tủm tỉm nói, làm gì còn bộ dáng chán ghét nhân loại nữa chứ.

Chỉ thấy một vùng rừng quả khổng lồ hiện lên trước mắt, bên cạnh còn mọc ra các loại thiên tài địa bảo, phóng tầm mắt nhìn tới, cơ hồ không thua gì nội tình của một thế lực tông môn cao cấp.

Khó trách yêu thú sơn mạch lại được xưng là Linh Dược Sơn

Mạch, đây chỉ là lãnh địa của một con yêu thú Chí Tôn mà thôi, rất khó tưởng tượng được lãnh địa của yêu thú cao cấp hơn thì sẽ ra sao.

“Ngươi rất được đấy.”

Nói thật, đây là lần đầu tiên Tần Giác nhìn thấy yêu thú sợ chết như vậy, lại có thể thông minh như thế, quả thực không khác nhân loại cho lắm.

Lôi Lang cúi đầu, không dám đáp lại, bản năng cảm ứng nguy hiểm của yêu thú nói cho nó biết, thiếu niên này chính là nhân loại vừa rồi giết chết tam đầu khuyển kia.

“Nhưng mà chỉ có linh quả không có thịt ăn, khó tránh khỏi có chút nhạt nhẽo.”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

Lôi Lang bỗng nhiên ngẩng đầu, sau đó nó liền phát hiện mình càng không có cách nào động đậy, ngay lúc nó cho rằng Tần Giác muốn động thủ với nó, Tần Giác bỗng nhiên phi thân lên, biến mất ngay trước mắt.

Sau một lúc lâu, Tần Giác lại bay trở về, trong tay mang theo một con yêu thú có hình thể khổng lồ, ngoại hình có chút giống với Lôi Lang.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy con yêu thú này, Lôi Lang xém chút nữa đã khóc, bởi vì con yêu thú này, chính là con mẫu thú mà nó nhớ thương hơn trăm năm kia!

Cùng lúc đó, giam cầm trên người Lôi Lang cũng theo đó được giải trừ, khôi phục năng lực hành động.

“Con yêu thú này hẳn là đồng loại của ngươi đi, ta hỏi thử, nó hình như không thích ăn phân và nước tiểu.”

Tần Giác cười nói.

Lôi Lang: "…"

"Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi."

Một khắc sau, Tần Giác xử lý sạch sẽ cả con yêu thú, dùng linh hỏa nướng chín, sau đó cắt một cái đùi ném cho Lôi Lang:

"Miếng này thưởng cho ngươi."

"…"

Nhìn thấy thịt yêu thú trước mặt tản ra mùi thơm nồng nàng, Lôi Lang nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, nội tâm không ngừng nói với mình, đây là đồng loại của mình, tuyệt đối không thể ăn.

Nhưng… Đây chính là thịt yêu thú cấp Chí Tôn a!

Không chỉ có trợ giúp cực lớn cho tu luyện, với lại có thể tăng sinh cơ cùng khí huyết.

Nó là yêu thú, làm gì lo lắng nhiều như vậy?

Do dự thật lâu, Lôi Lang rốt cục quyết định, cắn một miếng thịt thú, nếu lúc còn sống không cách nào tiến vào thân thể của ngươi, vậy để ngươi sau khi chết tiến vào thân thể của ta đi!

Chương 126: Thạch Thôn

“Sư phụ, sao nó khóc vậy?”

Vân Tịch nghiêng cái đầu nhỏ, không rõ Lôi Lang sao lại rơi lệ.

Ăn không phải là chuyện rất vui vẻ hay sao?

“…”

“Có thể là do ăn ngon đến khóc đi.”

Tần Giác nghiêm túc giải thích nói.

“Thì ra là vậy.”

Vân Tịch nhíu mày, sau đó cắn miếng thịt thú, lập tức càng thêm không hiểu:

“Vì sao ta không khóc?”

Tần Giác: “…”

Hắn trước kia sao lại không phát hiện, Vân Tịch thế mà có được năng lực hỏi người sắc bén như thế.

“Bởi vì… Ngươi ăn đồ ngon nhiều rồi, cho nên cảm thấy bình thường.”

Tần Giác chỉ có thể tiếp tục tự bào chữa.

“A, ta hiểu rồi.”

Vân Tịch bừng tỉnh đại ngộ.

Tần Giác: "…"

Ngươi hiểu con khỉ gì chớ?

"Ô ô ô, ta sẽ vĩnh viễn nhớ tới ngươi."

Lôi Lang vừa ăn thịt, vừa rơi lệ lã chã, nhìn qua buồn cười vô cùng.

Không bao lâu, đám người Tần Giác ăn uống no đủ, nằm trên mặt đất cách đó không xa thích ý thư giãn.

Lôi Lang thấy thế, vốn là muốn thừa cơ đánh lén, nhưng xoắn xuýt thật lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ.

Trực giác nói cho nó biết, coi như đánh lén cũng vô dụng, mà lại rất có thể sẽ chôn theo tính mạng của mình nữa.

Lôi Lang từ trước đến nay rất cẩn thận, cho nên nó cũng không muốn mạo hiểm.

"Lệ!"

Đúng lúc này, một con chim lớn từ trên không bay qua, nổi lên trận gió lốc, sợ người khác không nhìn thấy nó.

"Ừm? Gia hỏa này sao lại ra rồi?"

Lôi Lang sắc mặt đại biến, thân thể run nhè nhẹ.

Làm Lôi thú, Lôi Lang có được lực phòng ngự cùng công kích cực kì cường hãn, trong đám yêu thúc đồng cấp hiếm khi có địch thủ, nhưng lại trời sinh e ngại Thương Loan Địa Ngục, cũng chính là con đại điểu trên đỉnh đầu này.

Bởi vì số lượng Thương Loan Địa Ngục không nhiều là Thần thú di chủng có thể không thèm để tâm bất cứ nhục thể phòng ngự gì, tạo thành đả kích mang tính hủy diệt cho mục tiêu.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Thương Loan Địa Ngục thậm chí còn có thể nuốt sống Lôi thú!

Cho dù là đồng cấp, Lôi Lang cũng còn lâu mới là đối thủ, chớ đừng nói chi đây là Thương Loan Địa Ngục cấp bậc Truyền Kỳ cảnh.

“Lệ.”

Lúc Lôi Lang phát hiện Địa Ngục thương loan, thì Địa Ngục thương loan cũng phát hiện Lôi Lang, chỉ thấy con ngươi màu hổ phách của nó nhìn về phía Lôi Lang, giống như thợ săn khóa chặt con mồi, nháy mắt khiến Lôi Lang dừng lại tại chỗ.

“Không được…”

Lôi Lang vẻ mặt tuyệt vọng, mình thật vất vả mới sống sót từ trong tay hai nhân loại kia, chẳng lẽ phải chết không biết nguyên do như vậy sao.

“Lệ!”

Thương Loan Địa Ngục phát ra hét dài, âm thanh vang trăm dặm, chấn động núi non, sau đó bay về phía Lôi Lang.

“Thật ồn ào .”

Tần Giác đang ngủ nhíu nhíu mày, không kiên nhẫn vung ra một quyền, thậm chí ngay cả con mắt cũng không mở ra.

Phốc!

Kim sắc như dòng lũ như sóng biển ép qua, nháy mắt bao phủ Địa Ngục Thương Loan, thời khắc này thiên địa dần ảm đạm xuống.

Đáng thương Địa Ngục Thương Loan thậm chí còn chưa kịp giãy dụa, liền triệt để biến mất khỏi thế giới này.

“???”

Lôi Lang đầu đầy dấu chấm hỏi.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tần Giác vậy mà tiện tay một quyền đã xử lý Thương Loan Địa Ngục cấp bậc Truyền Kỳ cảnh?

Là ta đang nằm mơ sao?

Nhìn thấy lông vũ từ không trung rơi xuống, Lôi Lang nâng lên móng vuốt dụi dụi mắt, rốt cục cũng tin mình không có nằm mơ.

“Quá mạnh.”

Lôi Lang lần nữa nhịn không được rùng mình một cái, nội tâm không ngừng nói may mắn mình không có thừa dịp Tần Giác lúc ngủ đánh lén, nếu không chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.

“Nhân loại này khẳng định là cường giả cấp bậc Thánh Cảnh .”

Lôi Lang run lẩy bẩy, nằm ở nơi hẻo lánh cũng không dám lại có thêm bất kỳ ý nghĩ gì.

Đối với Lôi Lang loại yêu thú sống ở trung tâm dãy núi mà nói, Thánh Cảnh quả thực là tồn tại không thể địch nổi.

Nhất là giữa yêu thú bọn chúng từ trước đến nay đều có áp chế huyết mạch, mà Thánh Cảnh đã có thể cải biến huyết mạch, căn bản không cần động thủ, chỉ cần thôi động huyết mạch áp chế, liền có thể miểu sát yêu thú thấp giai.

Không biết qua bao lâu, Tần Giác yếu ớt tỉnh lại, giờ phút này đã là chạng vạng tối, ánh mặt trời lặn xuyên qua vạn lý rơi trên người Tần Giác, chiếu rọi vị sư thúc tuấn mỹ vô cùng này tựa như tiên nhân, trong lúc nhất thời, ngay cả Lôi Lang cũng ngây ngốc nhìn.

“Ha ha, cũng nên đi rồi.”

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, lười biếng nói.

Tô Ngạn cũng đã kết thúc tu luyện, chậm rãi đứng dậy.

Ầm ầm!

Nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại địa đều lắc lư.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tần Giác khẽ nhíu mày, nhấc Tịch ở bên cạnh đặt lên đầu, sau đó bay về hương truyền ra tiếng vang, Tô Ngạn thì theo sát phía sau.

Lôi Lang do dự nửa ngày, không biết có nên đi theo hay không, nhưng để cho an toàn, cuối cùng vẫn cẩn thận từng li từng tí đi theo sau.

Chỉ thấy trên mặt đất trống trải, thiếu niên thuần thục dùng sợi dây đằng trói yêu thú đã chết lại, sau đó gánh trên vai, từng bước một đi thẳng về phía trước.

Thiếu niên tốc độ cũng không nhanh, lại trầm ổn vô cùng, lúc nào cũng phòng bị chung quanh có yêu thú đánh lén.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, yêu thú bị thiếu niên gánh trên vai, đúng là một con yêu thú Thiên giai.

Nơi xa, Tần Giác lơ lửng giữa không trung, ngạc nhiên nói:

“Nơi này cũng có những nhân loại khác?”

Yêu Thú Sơn Mạch cơ bản có thể nói là địa bàn của yêu thú, so với Nam Cảnh Tử Linh Cốc còn đáng sợ hơn vô số lần, thiếu niên này mới nhìn qua chỉ có Thiên Giai làm thế nào chạy đến nơi đây?

Nghe vậy, Lôi Lang biết mình có cơ hội, liền vội vàng tiến lên giải thích:

“Hắn hẳn là võ giả của Thạch thôn.”

“Thạch thôn?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Ừm, Thạch thôn là thôn trang của nhân loại duy nhất bên trong dãy núi yêu thú, thôn bọn họ bên ngoài có một tấm bia đá, có thể khiến cao giai yêu thú không cách nào tới gần, ngay cả ta cũng không ngoại lệ.”

Lôi Lang ân cần nói:

“Nhân loại kia ta trước đây đã gặp qua mấy lần, giảo hoạt vô cùng, trộm rất nhiều linh quả của ta, mỗi lần hắn đều may mắn đào thoát.”

Nghe Lôi Lang miêu tả xong, Tần Giác lâm vào trầm tư, cái kịch bản này… Hình như rất quen thuộc!

Vừa thoát khỏi một cái, lại tới một cái?

Liên minh báo thù?

Bất quá đối với Thạch thôn này, Tần Giác vẫn rất tò mò.

“Được rồi, ngươi có thể trở về.”

Tần Giác phất phất tay, nói.

Lôi Lang sững sờ, không dám ngỗ nghịch, chỉ có thể lặng lẽ thối lui, đồng thời trong nội tâm đã đưa ra quyết định kỹ càng, về sau mặc kệ xảy ra cái gì, đều tuyệt đối không thể đi đụng vào Thạch thôn kia, lỡ như Tần Giác cũng ở đó, hoặc là bởi vậy mà trêu chọc đến Tần Giác, đây chẳng phải là đi tìm chết sao.

Đợi đến khi Lôi Lang đi xa, Tần Giác lúc này mới nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, vừa vặn ngăn trở đường đi của thiếu niên.

“Ngươi là ai?”

Đối mặt Tần Giác đột nhiên xuất hiện, thiếu niên đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức bắp thịt toàn thân căng cứng, giống như lúc nào cũng có thể triển khai công kích với Tần Giác.

Lời còn chưa dứt, Tô Ngạn cũng bay tới, thiếu niên lập tức càng thêm cảnh giác.

“Vị bằng hữu này, chúng ta không cẩn thận lạc đường, không biết có chỗ nào để dừng chân, có thể mượn nghỉ ngơi một đêm hay không.”

Tần Giác uống một hớp rượu, lạnh nhạt nói.

“Thì ra là vậy!”

Thiếu niên nhẹ gật đầu, nhưng không có lập tức buông lỏng cảnh giác, mà là chần chờ nói:

“Vậy các ngươi đi theo ta.”

“Đa tạ.”

Tần Giác lời nói xoay chuyển, dò hỏi:

“Đúng rồi, còn không biết bằng hữu tên gọi là gì.”

“Thạch Thiên.”

Chương 127: Đẹp Trai Khẳng Định Không Phải Bại Hoại

Dưới sự dẫn dắt của thiếu niên tên là Thạch Thiên, Tần Giác cùng Tô Ngạn rất nhanh đã tới bên ngoài một thôn xóm.

Trên đường đi, Thạch Thiên từ đầu đến cuối vẫn duy trì cảnh giác với Tần Giác và Tô Ngạn, với lại cách nhau rất xa, bộ dáng kia, hoàn toàn không giống như là thiếu niên mười mấy tuổi.

Trên thực tế, nếu như Tần Giác muốn gây bất lợi cho hắn, nơi nào còn cần phải phiền phức như vậy, trực tiếp một bàn tay liền chụp chết.

Để Tần Giác nghi ngờ là, Thạch Thiên đã phòng bị bọn hắn như vậy, vì sao còn đồng ý dẫn bọn hắn đi Thạch thôn?

Nhưng mà một lát sau, Tần Giác liền hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ thấy giữa sơn mạch cùng cây cối che trời, một cái thôn xóm nhỏ bé lộ ra, tựa như là cưỡng ép xuất hiện ở đó.

Trong thôn đại khái chỉ có mấy chục gia đình, nhà cửa hơi có vẻ thô ráp, nhưng lại yên tĩnh hài hòa, giống như ngăn cách với ngoại giới.

Theo lý thuyết thì chỗ như vậy, hẳn là đã bị yêu thú hủy đi từ lâu mới đúng, nhưng quỷ dị chính là, trong vòng mười dặm xung quanh, không nhìn thấy thân ảnh của yêu thú nào cả.

“Mau nhìn, Thạch Thiên ca ca trở về!”

“Thạch Thiên ca ca lại săn giết một con yêu thú Thiên giai,

hôm nay có thịt ăn!”

“Thạch Thiên ca ca.”

Lúc này, trong thôn làng chạy đến mười đứa trẻ, có nam có nữ, nhưng phần lớn đều mặc đơn sơ, bọc lấy da thú, trên mặt mang nụ cười vui vẻ.

“Dừng lại, đều ở nơi đó đừng nhúc nhích.”

Thạch Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, lập tức dọa sợ mấy đứa trẻ, đứng tại chỗ không dám động đậy.

“Làm sao vậy, Thạch Thiên?”

Một lão nhân tóc trắng xóa chống quải trượng đi tới, nhíu mày hỏi.

“Tộc trưởng, có hai võ giả ngoại giới lạc đường, muốn tá túc một đêm trong làng của chúng ta.”

Thấy lão nhân, Thạch Thiên lập tức thái độ cung kính giải thích.

Nghe vậy, lão nhân ngước lên con mắt vẩn đục, nhìn về phía Tần Giác cùng Tô Ngạn, lập tức nhịn không được tán thưởng:

“Thật tuấn mỹ.”

Thạch Thiên: “…”

Tần Giác: “…”

“Được rồi, trở lại chuyện chính, hai vị làm sao lại chạy tới loại địa phương nguy hiểm này.”

Lão nhân ho khan hai tiếng, mở miệng hỏi.

Phải biết, nơi này chính là trung tâm Yêu Thú Sơn Mạch, cho dù là võ giả Thiên Giai hơi không cẩn thận cũng sẽ vẫn lạc, Tần Giác cùng Tô Ngạn không hiểu sao lại xuất hiện ở đây, không thể không khiến cho lão nhân nghi ngờ.

Thạch Thiên sở dĩ từ đầu đến cuối vẫn bảo trì cảnh giác đối với hai người, cũng là bởi vì lão nhân từng nói với hắn, không nên tùy tiện tin tưởng người bên ngoài.

“Chúng ta vốn dĩ ở bên ngoài dãy núi yêu thú lịch luyện, kết quả không cẩn thận lạc đường, chạy đến nơi này.”

Tần Giác thuận miệng bịa chuyện nói.

“Thì ra là thế.”

Lão nhân như có điều suy nghĩ:

“Thạch Thiên, ngươi đi trước đi.”

“Vâng.”

Thạch Thiên lập tức vượt qua bia đá ngoài thôn, vứt yêu thú lên mặt đất, phun ra một ngụm trọc khí.

Con yêu thú này không chỉ có hình thể khổng lồ, với lại chừng nặng mấy trăm cân, cho dù Thạch Thiên là võ giả Thiên Giai, một bên khiêng con yêu thú này, một bên đề phòng hai người Tần Giác, cũng tiêu hao sức lực không nhỏ.

“Hai vị, không phải ta không muốn giúp các ngươi, chỉ cần các ngươi có thể bình yên vô sự đi qua bia đá nơi đó, ta liền đồng ý cho các ngươi nghỉ ngơi ở đây một đêm.”

Lão nhân chỉ vào bia đá cách đó không xa, trịnh trọng nói.

Trong tầm mắt của Tần Giác, tấm bia đá này tản ra lực lượng kỳ dị, bao phủ toàn bộ Thạch thôn, khiến hết thảy sinh linh tràn

ngập ác ý đều không thể tới gần.

“Vậy mà không phải cây liễu.”

Tần Giác có chút kinh ngạc.

“Tiền bối, tấm bia đá này có gì đó quái lạ.”

Tô Ngạn cũng phát hiện bia đá dị thường, bất quá với tu vi của nàng, cũng không cách nào xem thấu bí mật của bia đá.

“Ừm, ta biết.”

Tần Giác không có nhiều lời, không chút do dự đi đến Thạch thôn.

Mặc kệ như thế nào, tấm bia đá này chỉ bài xích sinh linh có địch ý với Thạch thôn, Tần Giác nhưng không có bất kỳ địch ý nào, huống chi, coi như thật sự có địch ý, tấm bia đá này cũng không ngăn hắn được.

Ông!

Khi Tần Giác bước vào Thạch thôn, một tầng ô quang đột nhiên bao phủ hắn lại, cùng Vân Tịch trên đầu hắn.

Lão nhân híp mắt lại, chăm chú nhìn vầng sáng kia, chờ đợi biến hóa.

Nhưng mà vầng sáng rất nhanh liền tiêu tán, Tần Giác bình yên vô sự tiến vào Thạch thôn.

“Không có việc gì?”

Lão nhân đầu tiên là sững sờ, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Tấm bia đá này thủ hộ Thạch thôn bọn hắn trên trăm năm, phàm là sinh linh có địch ý đối với bọn hắn, vô luận cường đại cỡ

nào, đều sẽ bị ngăn cản ở bên ngoài, chưa bao giờ có sai lầm.

Thậm chí lão nhân từng thấy tận mắt thấy một con yêu thú Truyền Kỳ Cảnh bị bia đá bức lui, bởi vậy trong mắt lão nhân, bia đá giống như tồn tại của thần linh.

Tần Giác có thể tiến đến, liền chứng minh bia đá đã tán thành hắn.

Cùng lúc đó, Tô Ngạn cũng xuyên qua bia đá, tiến vào Thạch thôn, vầng sáng cũng không có bài xích nàng.

"Xem ra hai vị đều là người tâm địa thuần phác, đã như vậy, các ngươi đêm nay có thể ở lại đây."

Lão nhân lộ ra vẻ tươi cười.

"Đa tạ."

Tần Giác ôm quyền cảm tạ.

Thấy thế, bên cạnh Thạch Thiên cũng là cười nói:

"Ta biết ngươi khẳng định là người tốt, bại hoại không có khả năng đẹp trai như vậy."

Tần Giác: "…"

Đây là cái lý do củ chuối gì?

"A, Thạch Thiên, ngươi săn giết một con Quỳ Lộc?"

Cho đến lúc này, lão nhân mới chú ý tới yêu thú mà Thạch Thiên săn giết.

Quỳ Lộc là yêu thú cấp cao Thiên Giai, song giác trên trán có thể phóng ra linh lực cường đại, ngay cả võ giả Thiên giai đỉnh phong cũng rất khó chiến thắng, thiếu niên chỉ có Thiên Giai sơ kỳ

mà thôi, vậy mà săn giết một con Quỳ Lộc, thực tế không thể tưởng tượng.

Quan trọng nhất chính là Quỳ Lộc toàn thân đều là bảo, đối với võ giả mà nói, so với đan dược tứ phẩm còn trân quý hơn.

“Ừm, con Quỳ Lộc này bị thương, ta từ bên cạnh đánh lén, phí hết khí lực lớn mới có thể giết chết nó.”

Thạch Thiên cười tủm tỉm nói.

Cho dù thiếu niên nói rất nhẹ nhàng, nhưng lão nhân lại biết giết chết một con Quỳ Lộc có bao nhiêu khó khăn, hắn nhìn Tần Giác, lại nói với Thạch Thiên:

“Ngươi đi gọi những người khác đến, đêm nay chúng ta tổ chức một bửa tiệc tối bên lửa, hoan nghênh hai vị khách từ ngoại giới đến.”

“Vâng.”

Thạch Thiên lập tức lĩnh mệnh đi.

Những đứa trẻ kia sau khi nghe tới tiệc tối bên lửa, lập tức vui mừng nhảy nhót tưng bừng, bởi vì cái kia đại biểu là có rất nhiều đồ ăn ngon để ăn.

Tại Thạch thôn, tiệc tối bên lửa không thua gì một ngày hội.

Không bao lâu, tất cả thôn dân Thạch thôn đều đi tới đất trống, mặc dù chỉ có mấy chục gia đình, nhưng lão nhân, thanh niên,mấy đứa nhỏ đều rất tương đồng.

Mà lại có lẽ là bởi vì nguyên nhân ở trong Yêu Thú Sơn Mạch, những người này trên thân đều có loại khí chất hung hãn khó mà nói rõ .

Tần Giác nhìn một chút, trừ lão nhân cùng Thạch Thiên ra, còn

có mấy võ giả Địa Giai cùng võ giả Huyền Giai, về phần những thiếu niên có tuổi tác không khác Thạch Thiên là bao kia, cơ bản đều là Hoàng Giai.

Nếu như không có tấm bia đá này, chỉ sợ bọn họ đã sớm chết.

Lão nhân giải thích lai lịch của Tần Giác cùng Tô Ngạn, sau đó nói:

“Để ăn mừng Thạch Thiên săn giết được một con Quỳ Lộc, thuận tiện chiêu đãi hai vị khách nhân đến từ ngoại giới này, ta quyết định, đêm nay tổ chức một buổi tiệc tối bên lửa.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều xôn xao.

“Khách nhân ngoại giới? Thật giả.”

“Mau nhìn, thiếu niên kia thật đẹp trai.”

“Ta còn chưa từng rời khỏi Yêu Thú Sơn Mạch, không biết ngoại giới thế nào.”

“…”

Chương 128: Tìm Và Giết Chết Hắn

Màn đêm buông xuống, mặt trăng cong như lưỡi liềm.

So với những địa phương khác, Yêu Thú Sơn Mạch ban đêm lộ ra sự hàn lãnh khác với ban ngày.

Thỉnh thoảng có tiếng yêu thú gầm gừ vang lên, từ đằng xa truyền đến, chấn nhiếp lòng người.

Mà giờ khắc này, Thạch thôn lại phi thường náo nhiệt, Quỳ Lộc khổng lồ đã bị phân giải thành vô số miếng từ lâu, trong đó một nửa được cất giữ, một nửa khác thì lấy ra nướng cùng nấu canh, tản ra mùi thơm mê người.

Đừng nhìn thôn trang này ngăn cách với đời, nhưng ở phương diện xử lý đồ ăn, lại không thua kém những đầu bếp bên ngoài chút nào.

Dù sao, sinh hoạt tại một chỗ như vậy, ngoại trừ đối với ăn có yêu cầu ra thì không có những vật gì khác.

Đối mặt với khoản đãi nhiệt tình của Thạch thôn, Tần Giác đương nhiên cũng không tiện ăn uống chùa, hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra linh quả cùng linh tửu, để mọi người cùng nhau ăn uống.

Những này linh quả phần lớn chỉ có cấp một cấp hai, linh tửu cũng chỉ là mấy chục năm, hoàn toàn không cần lo lắng tu vi quá thấp, không thể dùng.

“Thật là lợi hại, hắn thế mà có thể trống rỗng biến ra nhiều đồ

như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, quá mạnh.”

“Tộc trưởng không phải nói chỉ có cường giả Thánh Cảnh trong truyền thuyết mới có thể mở ra không gian sao? Chẳng lẽ hắn là cường giả Thánh Cảnh?”

“Các ngươi hiểu cái gì, không thấy được những vật kia đều là từ trong giới chỉ bay ra sao, cái này gọi là nhẫn trữ vật, ở ngoại giới có rất nhiều, có thể dùng để cất giữ đồ vật.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Đương nhiên là tộc trưởng nói cho ta.”

Bởi vì có bia đá bảo hộ, những thôn dân này trừ săn giết yêu thú ra, cơ hồ chưa hề rời khỏi Thạch thôn, bởi vậy đối với chuyện của ngoại giới không biết chút nào.

Tất cả những tin tức liên quan tới ngoại giới, cơ bản đều là từ chỗ lão nhân nghe được, mà lão nhân cũng là một người duy nhất đã từng rời khỏi Thạch thôn.

Bất quá kia đã là chuyện của vài thập niên trước.

“Ha ha, tiểu huynh đệ, linh tửu này của ngươi là dùng cái gì làm, còn dễ uống hơn của chúng ta làm ra không biết bao nhiêu lần.”

“Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa còn có thể tăng cao tu vi.”

“Hình như có mùi vị của linh quả.”

“…”

Mấy tên thanh niên trong thôn sau khi uống linh tửu, dần dần buông ra, vây quanh Tần Giác, cởi mở nói.

Nói thật, bị một đám đại nam nhân vây quanh, Tần Giác vẫn là không tự nhiên, dù sao hắn chính là một nam chính hiệu a.

Với lại, những linh tửu này đều là hắn cuỗm từ nơi khác tới, sao biết làm ra kiểu gì?

May mà lúc này Thạch Thiên bưng một miếng thịt thú lớn chạy tới, đánh tan xấu hổ.

“Cái kia… Còn không biết ngươi tên là gì.”

Tần Giác nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Tần Giác.”

“Nha.”

Thạch Thiên nhẹ gật đầu, nghiêm túc nói:

“Ngươi có thể nói cho ta nghe về thế giới bên ngoài không?”

Nói xong câu đó, Thạch Thiên vẻ mặt chờ mong, như đứa trẻ khát khao học hỏi.

“Đương nhiên có thể.”

Tần Giác không chút do dự đáp ứng, một là vì tránh né những thanh niên kia,hai là tình cảnh này, cho dù ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, Thạch Thiên khẳng định không đơn giản a?

“Ngươi muốn biết cái gì?”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Ta muốn biết tất cả chuyện bên ngoài.”

Thạch Thiên cắn miếng thịt thú, miệng đầy mỡ nói.

“…”

Cười khổ lắc đầu, Tần Giác thở dài:

“Ta đến từ Nam Cảnh, cho nên ta chỉ có thể nói với ngươi những chuyện liên quan tới Nam Cảnh.”

Mặc dù nửa tháng này, Tần Giác đi ngang qua Trung Châu thánh địa, tiếp xúc với rất nhiều thế lực, thành thị.

Nhưng phần lớn thì hắn cũng chỉ tùy tiện nhìn xem mà thôi, hiểu rõ nhất vẫn là Nam Cảnh.

Sau đó, Tần Giác chậm rãi nói, nói toàn bộ chuyện mình biết cho thiếu niên, trên thực tế, chuyện liên quan tới Linh Ương giới, Tần Giác cũng biết rất ít, ai bảo hắn trạch ở Huyền Ất Sơn mười năm chi?

Ngoài dự liệu chính là, Tần Giác miêu tả không chỉ có khiến Thạch Thiên nghe say sưa ngon lành, thậm chí ngay cả thiếu niên khác cũng vây quanh, bao gồm những thanh niên uống say trước đó, cũng ngồi xuống, kiên nhẫn nghe, ngay cả lão nhân cũng không ngoại lệ.

Bọn hắn ở Yêu Thú Sơn Mạch sinh sống mấy chục năm, từ lão nhân cho đến hài đồng, tất cả đều tràn ngạp tò mò về ngoại giới, hiện tại thật vất vả gặp được một người từ ngoại giới tới, nào có thể bỏ lỡ.

Trong lúc nhất thời, Tần Giác có loại cảm giác mình đang giảng bài cho đệ tử.

“Thì ra ngoại giới là như vậy sao? Hình như cũng không thể an toàn hơn so với Yêu Thú Sơn Mạch của chúng ta là bao nhiêu cả.”

Một võ giả trưởng thành cảm thán nói.

“Đúng vậy đúng vậy, vẫn là ở chỗ này an toàn hơn.”

Một người khác phụ hoạ theo.

"…"

Tần Giác: "…"

Cho dù có chút im lặng, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, hình như cũng đúng, mặc dù ở đây phải thường xuyên phòng bị yêu thú, nhưng chỉ cần tiến vào Thạch thôn, là tuyệt đối an toàn.

Mà ở ngoại giới, hơi không cẩn thận liền sẽ bị thế lực khác tiêu diệt, thân tử đạo tiêu, với lại không có chỗ ẩn thân.

"Ta muốn đi ngoại giới nhìn xem."

Đúng lúc này, thanh âm kiên định của thiếu niên vang lên, giống như mở ra cảnh cửa thế giới mới, tràn ngập chờ mong.

Chỉ một thoáng, mọi người đều là nhìn về phía Thạch Thiên, kinh ngạc bất định mà nói:

"Tiểu Thiên, ngươi muốn đi ngoại giới? Nơi đó thế nhưng rất nguy hiểm."

"Đúng thế, vị tiểu huynh đệ này cũng nói, ngoại giới khắp nơi đều là người xấu."

"Theo ta thấy, tiểu Thiên chỉ mới mười lăm tuổi, đã là võ giả mạnh nhất trong làng của chúng ta, ra ngoài xông xáo cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt."

"Đúng vậy, với thiên phú của tiểu Thiên, cho dù ở ngoại giới, cũng hẳn là siêu cấp thiên tài a?"

Đám người nghị luận ầm ĩ, vì Thạch Thiên tranh luận một câu.

Người dân sinh sống ở trong Thạch thôn phần lớn rất thuần phác, bọn hắn một phần trong đó sở dĩ không muốn để Thạch

Thiên ra ngoài, là sợ Thạch Thiên ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm.

Một bộ phận khác ủng hộ Thạch Thiên đi ra, lại cho rằng với thiên phú bị bẩm của Thạch Thiên không có nguy hiểm gì đâu.

Trên thực tế, một vị võ giả Thiên Giai mười lăm tuổi, cho dù để ở đâu, đều là thiên tài đứng đầu, bao gồm cả tám đại thánh địa.

Giờ phút này, đám người còn không ý thức được, bởi vì một lời nói của Tần Giác, đã tạo thành ảnh hưởng như thế nào với thiếu niên, càng không biết, thiếu niên sau này sẽ sáng lập truyền thuyết như thế nào.

“Yên lặng!”

Lão nhân gõ gõ quải trượng trong tay, nghiêm túc nói:

“Thạch Thiên, ngươi xác định muốn ra ngoại giới sao?”

Nghe vậy, Thạch Thiên không chút do dự, nhẹ gật đầu:

“Ừm!”

“Ngươi không sợ ngoại giới nguy hiểm?”

“Không sợ!”

“Ha ha ha, tốt! Không hổ là nam nhi của Thạch thôn ta, nên như thế!”

Lão nhân cao hứng nói, ai có thể nghĩ tới, hắn chờ câu nói này đã mấy năm!

Lúc trước hắn cùng mấy tên cường giả trong thôn tiến ra ngoại giới, kết quả cuối cùng tử thương thảm trọng, chỉ có một mình hắn trở về, còn lưu lại mầm bệnh.

Mấy chục năm qua, lão nhân mỗi ngày đều nghĩ tới báo thù,

hiện tại hắn rốt cục cũng nhìn thấy hi vọng!

“Thạch Thiên, ta có thể đồng ý ngươi rời làng, tiến ra ngoại giới, nhưng ta yêu cầu ngươi đáp ứng ta một chuyện.”

Hít một hơi thật sâu, lão nhân trịnh trọng nói.

Chuyện này lão nhân chôn ở đáy lòng mấy chục năm, chưa hề nói cho người ngoài biết, hiện tại hắn muốn ngay trước toàn thôn dân nói ra!

“Chuyện gì?”

Thạch Thiên nghi ngờ nói.

“Tìm tới một người gọi là Trần Bắc Huyền, sau đó giết chết hắn!”

Lão nhân hai mắt đỏ như máu, cắn răng nói.

Tần Giác: “???”

Tình huống gì vậy?

Làm sao cùng kịch bản mà hắn biết có chút không giống?

Là nơi nào xảy ra vấn đề?

Chương 129: Thánh Khí

Đêm khuya, đống lửa dập tắt, cư dân Thạch thôn hoặc là đã trở về đi ngủ, hoặc là nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu tu luyện.

Đối với cuộc sống ở bên trong Yêu Thú Sơn Mạch của bọn hắn mà nói, thực lực không thể nghi ngờ là quan trọng nhất, nếu không thì chỉ có thể bị chết đói.

Mặc dù võ giả Địa Giai trở lên đã không cần ăn, nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể tu luyện, đồng thời đạt tới cấp bậc Địa Giai.

Huống chi, bên trong thịt yêu thú ẩn chứa vô số linh khí, có thể tăng cường tu vi võ giả.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu bọn hắn có khí chất hung hãn, bởi vì thời gian dài ăn thịt yêu thú, cho dù không phải người tu luyện, lực lượng cơ thể cũng sẽ vượt xa nhân loại bình thường, có thể nhẹ nhõm nhấc lên đồ nặng mấy trăm cân.

Nếu như ở Nam Cảnh, lực lượng dạng này đã không thua gì một thế lực nhỏ, chớ đừng nói chi Thạch Thiên cùng lão nhân là hai cường giả Thiên Giai tọa trấn.

Hô.

Gió lạnh thổi qua, bia đá lẳng lặng đứng lặng ngoài thôn, không nhúc nhích tí nào, giống như không có bất kỳ chỗ kỳ lạ gì.

Nhưng mà bởi vì có nó tồn tại, yêu thú gần đấy dường như cũng không dám tới gần Thạch thôn.

Tần Giác cùng Tô Ngạn ở trong một gian nhà đá đơn độc, Vân

Tịch vẫn ghé vào bên người Tần Giác, tiệc tối này Vân Tịch ăn rất vui vẻ, giờ phút này chăm chú quấn lấy ngón tay của Tần Giác, ngọt ngào ngủ thiếp đi.

Từ sau khi đi theo Tần Giác, Vân Tịch dường như rất ít tu luyện, nhưng vài ngày trước, nàng lại thành công đột phá, thăng cấp lên Linh thảo cấp ba.

Loại tốc độ tu luyện này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá dựa theo cách nói của Tô Ngạn, đây là bởi vì Vân Tịch sau khi tắm rửa long huyết cải biến thể chất.

Dù sao, Thái Hư Cự Long thế nhưng là có được huyết mạch của siêu cấp Thần thú, mặc dù Vân Tịch tắm qua long huyết chỉ là một con Thái Hư Cự Long cấp Chí Tôn, nhưng vẫn cải biến thể chất của nàng, nếu không cũng không có khả năng chỉ có cấp hai liền hoá hình.

Không chút khoa trương nào, hiện tại Vân Tịch ở phương diện lực lượng, đã không kém với võ giả Địa Giai chút nào, thậm chí còn hơn, cộng thêm nàng hình thể nhỏ, tốc độ nhanh, dù là chưa hề học qua võ kỹ, cũng không thể khinh thường.

Đợi một thời gian, Vân Tịch nếu có thể thức tỉnh ra một tia Thần thú huyết mạch, sẽ còn mạnh hơn nữa.

“A. … Ăn ngon quá.”

Trong lúc ngủ mơ, Vân Tịch hít mũi một cái, giống như đang ăn cái gì đó.

Tần Giác: “…”

Ngay cả nằm mơ cũng không quên ăn, thật là khiến người cạn lời.

“Sư phụ, đây là của người, đây là của ta.”

Vân Tịch lại lầu bầu một câu.

Nghe vậy, Tần Giác có chút cảm động, không nghĩ tới Vân Tịch thế mà còn nhớ tới hắn.

“Hắc hắc, cho sư phụ cái phao câu, ta thật thông minh.”

Tần Giác: “…”

Hắn hiện tại đột nhiên rất muốn bóp chết Vân Tịch.

“Ai, ta cũng ngủ thôi.”

Lắc đầu, Tần Giác chậm rãi nằm xuống, lập tức lại nghĩ tới trước đó lão nhân nói với Thạch Thiên: Tìm tới một người gọi là Trần Bắc Huyền, sau đó giết chết hắn!

Thạch Thiên giết Trần Bắc Huyền?

Cái này kịch bản cũng không khỏi quá ba chấm đi.

Thì ra lúc trước khi lão nhân cùng mấy vị cường giả trong làng đi ra ngoại giới du ngoạn, bởi vì tranh đoạt một món đồ, đã chiến đấu với Trần Bắc Huyền.

Kết quả không ngạc nhiên chút nào, Trần Bắc Huyền toàn thắng, cũng giết chết tất cả võ giả khác.

Cuối cùng dưới sự yểm hộ của đồng bạn, chỉ có lão nhân một mình chạy trốn.

Cũng bắt đầu từ đó lão nhân rơi xuống ám thương, thân thể càng ngày càng tệ, cho dù tu vi bản thân là Thiên Giai nhưng cũng không dám tùy ý sử dụng, nếu không nhẹ thì thổ huyết phản phệ, nặng thì trực tiếp vẫn lạc!

May mà lão nhân liều mạng mang về đồ vật mà bọn họ đã tranh đoạt, cũng là một trong những bí mật khiến cho Thạch Thiên có thể trẻ tuổi như vậy bước vào Thiên Giai.

Một gốc Linh thảo cấp năm có thể tẩy tủy, cải biến thể chất, cũng có công dụng giống với lúc tắm rửa long huyết.

Khác biệt chính là, dược tính của Linh thảo càng ôn hòa hơn.

Sau khi lão nhân trở lại, liền trồng Linh thảo ở trong sân nhà mình, thẳng đến khi hoàn toàn trưởng thành.

Lúc đầu lão nhân muốn dùng Linh thảo trên người mình, trị liệu ám thương, nhưng với tu vi của hắn, rất có thể không còn cách nào để báo thù.

Lúc này,võ giả trong thôn ra ngoài đi săn đột nhiên tìm thấy một đứa bé sau đó đem nó thu dưỡng.

Hài nhi này dần dần trưởng thành, đúng là lộ ra thiên phú võ đạo kinh người, lão nhân cuối cùng từ trên người đứa bé này nhìn thấy hy vọng báo thù, thế là đặt tên là Thạch Thiên, đỉnh thiên lập địa, cũng dùng Linh thảo trên người hắn, dốc sức bồi dưỡng.

Nghe xong những lời này, kinh hãi nhất không ai qua được Thạch Thiên, dù sao thì lão nhân chưa hề nói cho hắn, hắn thì ra là được nhặt từ bên ngoài.

Nhưng mà chuyện liên quan đến Linh thảo, Thạch Thiên lại rất có ấn tượng, bởi vì năm đó lúc hắn sáu tuổi, lão nhân thường xuyên lôi kéo hắn đi ngâm thuốc.

Mà Thạch Thiên cũng có thể rõ ràng cảm giác được, thể chất của mình xuất hiện biến hóa, cho dù là lực lượng, hay là tốc độ tu luyện, đều tăng lên.

“Tộc trưởng gia gia yên tâm, vô luận là người đó ở nơi nào, ta

đều sẽ tìm hắn, sau đó giết chết hắn!”

Thạch Thiên nói chắc chắn, đáp ứng thỉnh cầu của lão nhân.

…

Nghĩ tới đây, Tần Giác thở dài, nói thật, hắn thật đúng là muốn nhìn thử hai người kia đánh nhau sẽ như thế nào.

“Hửm?”

Tần Giác nhíu mày, linh thức cấp tốc tản ra, nhận thấy được một tia dị thường.

Trong bóng tối, lão nhân chống quải trượng đi ra khỏi thạch ốc, đi tới trước tấm bia đá, bịch một tiếng quỳ xuống.

“Thạch Thần đại nhân, vô luận như thế nào, xin phù hộ tiểu Thiên an toàn.”

Lão nhân chắp tay trước ngực, thành khẩn nói:

“Ta vốn không nên để tiểu Thiên đi làm loại chuyện này, nhưng ta thực tế… Không cam tâm…”

Lão nhân rất rõ ràng Trần Bắc Huyền kia mạnh tới cỡ nào, hiện tại qua mấy thập niên, đối phương thậm chí rất có thể đã bước vào Chí Tôn cảnh.

Nhưng báo thù sớm đã trở thành chấp niệm của lão, mỗi khi rảnh rỗi, hắn liền sẽ nghĩ đến đồng bạn chết thảm, hận không thể ăn tươi nuốt sống Trần Bắc Huyền.

Đừng nói tu vi của hắn, hiện tại thân thể còn mang thương tích, coi như không có bị thương gì, cũng hoàn toàn thúc thủ vô sách.

Chính vì vậy, lão nhân mới chỉ có thể ký thác hy vọng lên

người Thạch Thiên.

Nhưng mà trải qua mười mấy năm tiếp xúc, lão nhân đã đối đãi với thiếu niên thuần chân vô hạ này như con cháu của mình rồi, cho dù vẫn không chịu từ bỏ báo thù, nhưng cũng không muốn nhìn thấy Thạch Thiên bởi vậy mà bị thương hoặc là mất mạng.

"Ông."

Sau khi nói ra câu này, bia đá đúng là sáng lên một vầng sáng, dường như đang đáp lại lão nhân.

Thấy thế, lão nhân đại hỉ, vội vàng

"Đa tạ Thạch Thần đại nhân! Đa tạ Thạch Thần đại nhân."

Lại liên tục bái vài chục cái, lão nhân lúc này mới vô cùng vui vẻ đứng lên, trở lại gian phòng của mình.

Mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác hơi trầm ngâm, thân hình lóe lên, dẫn theo Vân Tịch đi tới bên cạnh bia đá.

Ông!

Phát giác được Tần Giác, bia đá vừa muốn phóng thích ô quang, bàn tay Tần Giác bỗng nhiên nhẹ nhàng rơi lên phía trên, chỉ một thoáng, bia đá khôi phục lại bình tĩnh, ô quang cũng theo đó dập tắt.

"Thú vị, ngươi hẳn là Thánh khí a?"

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

Kỳ thật Tần Giác đối với Thánh khí cũng không hiểu rõ cho lắm, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không biết gì.

Nhưng trong nhẫn trữ vật của hắn hiện tại còn một cái Thánh khí vơ vét từ Linh tộc, chẳng qua là nửa thành phẩm, không có khí

linh thuộc về chuẩn Thánh khí.

Mà tấm bia đá này rất giống Thánh khí sinh ra khí linh.

"..."

Bia đá trầm mặc, nhìn qua giống như không có gì khác lạ, rất khó tưởng tượng, đây sẽ là Thánh khí.

Chương 130: Ngươi Vẫn Nên Biến Trở Lại Đi

“Nếu ngươi đã không nói lời nào, vậy ta cũng chỉ đành phải tự mình vào xem.”

Tần Giác thở dài.

“Không, đừng!”

Bia đá vốn dĩ yên lặng đột nhiên mở miệng nói tiếng người, phát ra thanh âm non nớt, như hài tử.

Tần Giác: “…”

Là ta hiểu sai sao?

Vì sao luôn thấy lạ lùng chỗ nào đó vậy kìa?

“Ngươi, ngươi là ai, tại sao lại muốn tới làng.”

Bia đá ngữ khí hơi có vẻ bối rối, tràn ngập sợ hãi.

Hết cách rồi, Tần Giác mang đến cho nó cảm giác áp bách quá mạnh, mà lúc chiều nó rõ ràng đã dùng năng lực dò xét Tần Giác, không có bất kỳ dao động linh lực gì, vì sao bây giờ lại mạnh đến thế.

“Ta chỉ là đến tá túc một đêm mà thôi.”

Tần Giác nói chuyện đương nhiên.

Trên thực tế, nếu như không phải là bởi vì gặp được Thạch Thiên, làm Tần Giác hứng thú, hắn cũng sẽ không cố ý chạy tới nơi

này.

Chỉ tiếc, Thạch thôn này không giống như trong tưởng tượng của hắn lắm, nhưng mà cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

“Nói bậy, ngươi cường đại như vậy, căn bản không cần ở đây nghỉ ngơi.”

Bia đá phản bác.

“Ta cường đại có quan hệ gì với việc ta muốn ở chỗ này nghỉ ngơi?”

Tần Giác im lặng trợn mắt.

“…”

Bia đá lập tức á khẩu không trả lời được, không đúng, nó cũng không có miệng mà.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì làng này, nếu như ta muốn, làng này đã biến mất khỏi thế giới này từ lâu.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“…”

Bia đá lần nữa trầm mặc.

Quả thật, Tần Giác đã có thể nhẹ nhõm trấn áp nó, như vậy liền chứng minh thực lực vượt qua xa nó.

Ngay cả nó đều không thể ngăn cản thì những võ giả thấp giai bên trong Thạch thôn làm sao có khả năng chống lại?

“Ngươi hẳn là Thánh khí a?”

Tần Giác lại hỏi một lần.

Lần này bia đá không có lựa chọn trầm mặc, mà là đáp:

“Đúng thế.”

Không hề nghi ngờ, đây là Thánh khí đã ngưng tụ ra khí linh, cũng chỉ có Thánh khí mới có thể sinh ra khí linh.

Nếu là đặt ở ngoại giới , bất kỳ Thánh khí sinh ra khí linh nào, cũng đủ để khiến cho vô số võ giả điên cuồng, thậm chí ngay cả tám đại thánh địa cùng mười hai Thánh tộc cũng không ngoại lệ.

Phải biết, cho dù là mười hai Thánh tộc, Thánh khí nắm giữ cũng chỉ có mấy món chuẩn Thánh khí thôi, tỷ như Linh tộc.

Mà Thánh khí có linh khí, các phương diện thuộc tính cùng uy lực đều sẽ tăng lên với biên độ lớn, có thể xưng hủy thiên diệt địa.

Quan trọng nhất chính là, nó không còn là một món vĩ khí đơn thuần nữa, giống như với Vân Tịch sinh ra linh trí, trở thành một cá thể có sinh mệnh.

Nói một cách khác, dù không có người điều khiển, nó cũng có thể một mình chiến đấu, với lại thực lực không thua gì cường giả Thánh Cảnh bình thường, thậm chí một số Thánh khí cao cấp ngay cả Thánh Vương đều có thể chống lại.

Thạch thôn có thể an ổn ở chỗ này tồn tại mấy trăm năm, chính là dựa vào bia đá che chở, nếu không chỉ sợ đã bị yêu thú hủy diệt từ lâu.

“Ta phụng mệnh chủ nhân thủ hộ nơi này, trước khi hắn trở lại, nơi nào cũng không thể đi.”

Dừng một chút, bia đá tiếp lấy nói ra:

“Hi vọng ngươi không nên mang ta đi.”

Dưới tình huống bình thường, ngay cả cường giả Đại Thánh

nhìn thấy Thánh khí có được khí linh cũng trông mà thèm, bởi vậy bia đá rất lo lắng Tần Giác sẽ cưỡng ép mang nó đi.

“Chủ nhân? Chủ nhân của ngươi là ai?”

Tần Giác nghi hoặc, tấm bia đá này thế mà đã có chủ nhân.

“Ây… Quên rồi.”

Tần Giác: “…”

“Nhưng mà ta nhớ được hắn nói sẽ trở về tìm ta.”

“…”

“Được rồi.”

Tần Giác cười khổ, dù sao hắn cũng không có hứng thú gì với tấm bia đá này.

Với lại một khi hắn mang bia đá đi, chẳng khác gì là phán tử hình cho toàn bộ cư dân Thạch thôn, Tần Giác đương nhiên sẽ không làm như thế.

“Đúng rồi, ngươi có thể biến thành bộ dáng của nhân loại không?”

Tần Giác hiếu kì dò hỏi.

Theo lý thuyết, một món Thánh khí có linh khí, hẳn là có thể giống yêu thú, hóa thành hình người mới đúng, bởi vậy Tần Giác rất muốn biết bia đá sau khi biến hóa sẽ có bộ dạng gì.

“Có thể, nhưng mà trước tiên ngươi lấy tay ra đã.”

Chần chờ một lát, bia đá thấp giọng nói.

Từ lúc Tần Giác bắt đầu xuất hiện, liền triệt để trấn áp linh

lực của nó, đừng nói hoá hình, ngay cả động cũng không động được.

Nghe vậy, Tần Giác lập tức giơ cánh tay lên.

Ông!

Sau một khắc, chỉ thấy vầng quang sáng lên, bao phủ lại bia đá, sinh ra từng đợt gợn sóng, chợt một nam hài thân thể trần truồng, tóc bạc trắng xuất hiện ở trước mắt Tần Giác, giống như nhân vật bước ra từ trong Anime.

Nhất là cặp mắt to kia, thanh tịnh thâm thúy, tựa như sao trời.

Chỉ là, dáng vẻ này… Không phải quá tà ác đi!

“Đây chính là bộ dáng sau khi ta hoá hình.”

Bia đá ngẩng đầu nhìn Tần Giác, thân thể chỉ tới nửa người Tần Giác.

“…”

“Ngươi vẫn nên biến trở lại đi.”

Tần Giác xạm mặt lại.

Bọn gia hỏa này sao mà sau khi hoá hình đều không mặc quần áo? Với lại hình như bản thân mình còn không ý thức được vấn đề này.

“…”

Bia đá gãi đầu một cái, không rõ lắm, đành phải lại biến trở lại.

“Ha ha, ngươi thủ hộ nơi này thật tốt đi, ta phải đi ngủ.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác lười tiếp tục nói nhảm, thân hình thoắt một cái, biến mất tại chỗ.

Thấy thế, bia đá ngạc nhiên, không nghĩ tới Tần Giác thế mà cứ đi như vậy.

“Nhân loại này… Thật kỳ quái.”

Liên quan tới ký ức về chủ nhân lúc trước, bia đá đã không nhớ rõ từ lâu, chỉ là yên lặng thủ hộ thôn trang này, Tần Giác hẳn là nhân loại đầu tiên mạnh hơn nó.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Tần Giác, giống như hoàn toàn không có để tâm đến nó, chẳng lẽ hiện tại ngoại giới có rất nhiều Thánh khí sao?

Bia đá trăm mối nghi vấn nhưng vẫn không có cách giải.

Ngày hôm sau, ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống, vạn vật trở lại như cũ.

Tần Giác cùng Tô Ngạn tỉnh lại, chuẩn bị rời đi, mục tiêu của bọn hắn chính là Bất Hủ thánh địa, đương nhiên không thể ở đây trì hoãn quá lâu được.

Huống chi, Tần Giác vốn chỉ là muốn nhìn thử Thạch thôn có dáng vẻ ra sao mà thôi, bây giờ mục đích đã đạt được, lưu lại cũng không có tác dụng gì.

Giờ phút này, tất cả mọi người của Thạch thôn đi tới đất trống phía bên ngoài, tiễn hai người Tần Giác.

Người dân nơi này đều rất chất phác, cứ nghĩ đến việc bọn họ chỉ cùng Tần Giác ở chung nửa ngày, nhưng rất nhiệt tình đối xử với Tần Giác, tựa như người nhà của mình.

“Tần Giác, ngươi ở Nam Cảnh thật sao? Về sau ta sẽ đi tìm

ngươi.”

Thạch Thiên vẻ mặt kiên nghị, nói chắc chắn.

Từ sau tối hôm qua lão nhân nói sự kiện kia cho hắn biết, Thạch Thiên liền quyết định muốn ra ngoại giới xông xáo, ngoại trừ việc báo thù cho lão nhân ra thì hắn cũng muốn trở nên mạnh hơn.

Tần Giác: “…”

Câu nói này làm sao nghe ra giống như muốn đánh hắn vậy?

“Được, ta chờ ngươi.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nói xong, Tần Giác liếc mắt nhìn bia đá cách đó không xa, lập tức cùng Tô Ngạn phi thân lên, bay về nơi phía xa.

Đúng lúc này một con yêu thú trong khu rừng bên cạnh đột nhiên xông ra, mở ra miệng lớn như chậu máu cắn về phía Tần Giác!

“Cẩn thận!”

Thạch Thiên kinh hô.

Bành!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, vừa mới hé miệng yêu thú nháy mắt giống như pháo bông nổ tung, sau đó hóa thành huyết vụ đầy trời phiêu tán.

“???”

Không chỉ có Thạch Thiên, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, nếu như bọn hắn không nhìn lầm, con yêu thú vừa mới xuất hiện kia hẳn là Thiên Giai, làm sao đột nhiên lại không còn nữa rồi?

Tần Giác cũng mặc kệ bọn hắn sẽ nghĩ như thế nào, linh lực dưới chân hóa ngựa, chở hắn cùng Tô Ngạn nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Chỉ để lại một đám cư dân Thạch thôn trợn mắt hốc mồm.

Chương 131: Sư Đồ Ăn Hàng

Đối với Tần Giác và Tô Ngạn mà nói, chuyện ở Thạch thôn bất quá cũng chỉ là nhạc đệm, cũng không để trong lòng, với lại đây hết thảy đều chỉ là bởi vì Tần Giác đột nhiên tâm huyết dâng trào mà thôi.

Về phần Thạch Thiên có thể trưởng thành hay không trở thành "Nhân vật chính" trong ký ức của Tần Giác kia thì phải xem tạo hóa của chính Thạch Thiên rồi.

"Đáng tiếc, thế giới này hình như cũng không tồn tại loại thể chất Chí Tôn Cốt."

Tần Giác thở dài, có chút tiếc nuối.

Nhưng mà cho dù thật sự có, nghĩ đến cũng không được tính là thiên tư tuyệt thế gì.

Dù sao, Chí Tôn ở loại địa phương như Nam Cảnh kia có lẽ được coi là cường giả đỉnh cao, nhưng ở Trung Châu thánh địa, dường như khắp nơi đều có.

Trừ loại thành nhỏ như Ám Nguyệt thành kia, cơ bản tùy tiện chỉ cần là thành chủ của một thành, đều có cấp bậc Chí Tôn cảnh.

Mấy ngày sau đó, hai người đi thẳng vào trong Yêu Thú Sơn Mạch, nhìn thấy được rất nhiều vật ly kỳ cổ quái, có sơn cốc phong cảnh xinh đẹp, kỳ hoa dị thảo có thể thấy được ở khắp nơi, tựa như tiên cảnh.

Cũng có hiểm cảnh âm trầm đáng sợ, các loại độc trùng rắn kiến trong rừng rậm, yêu thú tung hoành, khiến người ta không rét

mà run.

Mà đi vào càng sâu, đẳng cấp của yêu thú cũng không ngừng đề cao, đến cuối cùng, thậm chí có yêu thú cấp bậc Thánh Cảnh ẩn hiện, chỉ cần gầm lên giận dữ liền có thể chấn khiến cho can đảm của võ giả thấp giai vỡ vụn, bỏ mình.

Tần Giác lần này đến Trung Châu thánh địa vốn là ôm tâm tình ngao du, bởi vậy trên đường đi chơi đến quên cả trời đất, không biết thu thập bao nhiêu linh quả, linh thực, đến mức không thể không ngay lập tức mở rộng không gian của nhẫn trữ vật.

Tuy nói Tần Giác trước nay không thèm để tâm đến tài nguyên tu luyện, nhưng linh quả chính là có thể trực tiếp làm đồ ăn vặt, về phần linh thực, Tần Giác dự định mang về cho Bạch Nghiệp luyện đan.

Nói đi nói lại thì chờ lúc hắn trở về, Bạch Nghiệp còn sống à? Có thể đã bị ngũ mã phanh thây rồi cũng nên đi?

Rống!

Đang nghĩ ngợi vấn đề này, một dòng khí tức mênh mông đột nhiên dâng lên ở nơi xa, xen lẫn lửa giận vô tận, ngay cả không gian cũng vặn vẹo.

Chỉ một thoáng, thiên địa đều màu đỏ, hiện ra thương khung rộng vô tận, có thể nói là muôn hình vạn trạng.

Dị tượng như thế, không cần nghĩ cũng biết, chỉ có yêu thú Thánh Cảnh mới có thể dẫn động.

“Nhân loại! Ngươi dám xâm nhập lãnh thổ của ta…”

Lời còn chưa dứt, Tần Giác nhìn cũng chưa từng nhìn, bún nhẹ tay một cái.

Phốc!

Kim quang nháy mắt xuyên thấu hàm dưới của con yêu thú này, sau đó bắn ra từ não sau, xé nát nguyên hồn.

Hô -

Dị tượng giữa thiên địa im bặt lại, chậm rãi tiêu tán, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Ầm ầm!

Thân thể cao lớn của yêu thú rơi xuống từ không trung, như là thiên thạch, va lên nền đất làm rung chuyển.

Yêu thú ẩn nấp ở phía xa thấy thế, lập tức bị dọa đến tè ra quần, không chút do dự xoay người chạy trốn.

Nhân loại này thật đáng sợ!

Trên thực tế, đây đã là yêu thú Thánh cảnh thứ ba bị Tần Giác giết chết, hai con trước đó một con bị đánh nát nửa người, một con khác thì cái gì cũng không còn nữa.

Cái này hẳn là con còn hoàn chỉnh nhất.

“Không biết hương vị của yêu thú Thánh Cảnh thế nào.”

Tần Giác dùng tay vồ một cái, thi thể của yêu thú Thánh Cảnh lập tức xuyên qua không gian xuất hiện trước mặt hắn, giống như một tòa núi nhỏ.

Hai con trước đó bởi vì ngoại hình khó coi, Tần Giác đều không có đụng vào, con này nhìn qua cũng rất được đấy.

“Tiền bối , theo tốc độ bây giờ của chúng ta, hai ngày sau liền có thể rời khỏi Yêu Thú Sơn mạch.”

Lúc này, Tô Ngạn từ bên cạnh đi tới, khẽ cười nói.

Khoảnh khắc này Tô Ngạn đã gỡ mặt nạ ra, lộ gương mặt tuyệt mỹ, mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt như tranh vẽ, có thể xưng ba trăm sáu mươi độ không góc chết, đủ để khiến bất kỳ nam nhân nào vì đó mà mê muội.

Khoảng thời gian này đi theo Tần Giác, Tô Ngạn cũng thu hoạch được vô số linh quả cùng tài nguyên tu luyện, một ít linh dược cấp cao mà lúc bình thường nàng căn bản không dám tưởng tượng, nhưng lúc ở trong Yêu Thú Sơn Mạch, lại dường như cũng không cần tiền.

Ngẫu nhiên gặp được một ít thiên tài địa bảo có yêu thú thủ hộ gần đó, cũng đều bị Tần Giác tiện tay đánh chết, biến thành chiến lợi phẩm.

"Ừm."

Tần Giác nhẹ gật đầu, nhanh chóng cắt xuống một miếng thịt thú, sau đó xử lý sạch sẽ, bắt đầu nướng.

"Ngao ô, ngao ô ~ "

Trên bầu trời, Vân Tịch phát ra tiếng gào thét 'hung ác', ngửi thấy mùi thơm bay tới, cực kì đáng yêu.

Bởi vì đã thăng lên cấp ba, cho nên hiện tại Vân Tịch có thể phi hành trong thời gian ngắn, tốc độ có hơi chậm.

"Không phải đã nói với ngươi là không được chạy loạn hay sao?"

Tần Giác trách mắng.

"A…, người ta vừa học bay, muốn hoạt động một chút mà."

Vân Tịch nắm lấy hai cái tai, rơi trên vai Tần Giác, chột dạ nói.

Tần Giác im lặng trợn mắt, với tu vi của Vân Tịch ở loại địa phương này chạy loạn quả thực cùng tìm chết cũng không có gì khác biệt, cho nên vừa rồi linh thức của hắn không thể không một mực đi theo trên người Vân Tịch.

“Sư phụ, lại có thứ ngon lành nào vậy?”

Vân Tịch lắc lắc mái tóc ngốc manh, không kịp chờ đợi mà hỏi.

Thấy Vân Tịch đổi chủ đề, Tần Giác có chút bất đắc dĩ:

“Đây là thịt của yêu thú Thánh Cảnh, ngươi không thể ăn.”

“Vì sao chứ?”

Nghe vậy, Vân Tịch nháy mắt đứng thẳng kéo xệ khuôn mặt xuống, tràn ngập ủy khuất.

“Chờ khi nào ngươi tấn cấp lên đến cấp năm rồi nói sau.”

Tần Giác bình tĩnh nói.

Nếu như chỉ là thịt yêu thú cấp Chí Tôn, với tu vi của Vân Tịch còn có thể hấp thu luyện hóa.

Nhưng yêu thú Thánh Cảnh đã thoát thai hoán cốt, cho dù là huyết nhục, hay là gân cốt, đều tràn ngập linh khí cùng sinh cơ khổng lồ, dù là sau khi chết cũng có thể còn tồn tại trăm năm, ngàn năm.

Đừng nói Vân Tịch chỉ là cấp ba, cho dù là cấp bốn cũng rất khó tiếp nhận, không cẩn thận liền sẽ bị no bạo.

Dù cho thể chất của Vân Tịch đã được long huyết cải tạo qua, nhưng long huyết của một con Thái Hư Cự Long cấp Chí Tôn, ở trước mặt yêu thú Thánh Cảnh chẳng là thá gì cả?

“Cấp năm?”

Vân Tịch ngồi trên vai của Tần Giác, đếm đầu ngón tay:

“Một, hai, ba, bốn, năm, vậy chẳng phải là cần rất lâu nữa sao?”

Tần Giác: “…”

Nói nhảm, nếu không lâu, chỉ sợ khắp nơi đều là Linh thảo cấp năm.

Không đúng, lấy tốc độ của ngươi bây giờ, hình như cũng không mất bao lâu nữa đi?

Ngắn ngủi nửa năm, Vân Tịch liền từ một Tạp thảo vừa mới sinh ra linh trí tấn thăng lên thành Linh thảo cấp ba.

So ra thì, Thạch Thiên, Lý Thất Diệp là cái thứ gì chứ?

“Sư phụ, còn có món khác hay không?”

Vân Tịch vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục quấn lấy Tần Giác.

“Ai, có tên đồ đệ như người này, thật sự là bất hạnh.”

Tần Giác im lặng, chỉ có thể lấy ra một viên linh quả đuổi Vân Tịch.

“Hắc hắc, sư phụ tốt với ta nhất.”

Vân Tịch ôm linh quả còn lớn hơn cả mình, đắc ý gặm.

Không bao lâu, thịt thú được nướng chín, Tần Giác lần đầu tiên phân một nửa cho Tô Ngạn, khiến Tô Ngạn rất ngạc nhiên.

“Đa tạ tiền bối.”

Tô Ngạn nhận thịt nướng, cẩn thận từng li từng tí ăn.

Chính như Tần Giác nói, thịt của yêu thú Thánh Cảnh không

phải yêu thú bình thường có thể so sánh được, cho dù nàng đã là cường giả Chí Tôn cảnh, cũng nhất định phải chú ý cẩn thận.

Một bên khác, Tần Giác nhưng là không lo nhiều như vậy, tất cả thịt của yêu thú trong mắt hắn chỉ có hai loại là ăn ngon và không thể ăn thôi, về phần linh khí, căn bản sẽ không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì cho hắn.

Cứ như vậy lại qua hai ngày, Tần Giác với Tô Ngạn rốt cục cũng bay ra khỏi Yêu Thú Sơn Mạch, đi tới một vùng bình nguyên rộng lớn.

Lại bay mấy vạn dặm nữa, chính là phạm vi lãnh thổ của Bất Hủ thánh địa.

Chương 132: Hai Bất Hủ Thánh Chủ

Tám đại thánh địa cùng mười hai Thánh tộc trong Linh Ương giới, trừ Linh tộc đã bị Tần Giác tiêu diệt ra thì Bất Hủ thánh địa hẳn là được thành lập trong thời gian ngắn nhất, cũng mạnh nhất.

Linh Ương giới tổng cộng có tám vị cường giả Đại Thánh, chưởng quản tám thánh địa, tọa trấn bát phương.

Mà thành chủ của Bất Hủ thánh địa thì được công nhận là người mạnh nhất!

Vị Bất Hủ thánh chủ này lúc trước chỉ dùng chưa đến một trăm năm liền tấn thăng lên Đại Thánh, đưa tới dị tượng làm cả Linh Ương giới chấn động, đồng thời lúc vừa mới đột phá, liền khởi xướng khiêu chiến với Vô Song thánh chủ.

Ngay lúc đó Vô Song thánh chủ cũng giống như Bất Hủ thánh chủ hiện tại, là người được công nhận là mạnh nhất ở Linh Ương giới.

Hai người trải qua đại chiến ba ngày ba đêm, không biết phá hủy bao nhiêu núi non sông ngòi, dẫn đến không gian vỡ vụn, thiên băng địa liệt, ngay cả Thánh Vương cũng không thể tới gần, chỉ có thể quan sát từ xa.

Cuối cùng Bất Hủ thánh chủ gian nan chiến thắng, trở thành tân nhiệm người mạnh nhất ở Linh Ương giới.

Về sau vị Bất Hủ thánh chủ này liền sáng lập Bất Hủ Thần Vực, triệu tập cường giả thiên hạ.

Bởi vì thực lực cường đại cùng với thuật luyện đan luyện khí vô song, dẫn đến có vô số võ giả cao giai gia nhập, Bất Hủ Thần Vực cũng nhanh chóng được liệt vào danh sách những thế lực mạnh nhất, trở thành đại thánh địa thứ tám.

Nháy mắt mấy ngàn năm đi qua, bây giờ Bất Hủ thánh chủ rốt cuộc mạnh đến mức nào không ai biết, thậm chí có rất ít người có thể nhìn thấy chân thân của hắn.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ phát minh một ít vật ly kỳ cổ quái, công bố thiên hạ, trở thành chủ đề lôi cuốn.

Thời gian còn lại, mặc kệ tham gia hoạt động gì, cơ bản đều dịch dung.

Nhưng mà cho dù là dịch dung, cũng không khác những thành chủ thánh địa khác chút nào, bởi vậy có người suy đoán, Bất Hủ thánh chủ rất có thể đã đột phá Đại Thánh, siêu thoát Linh Ương giới.

Nhưng mà đây chỉ là suy đoán mà thôi, dù sao cũng không ai biết trên Đại Thánh rốt cuộc là cảnh giới gì.

Không giống với Linh tộc, trong phạm vi lãnh thổ của Bất Hủ thánh địa có rất nhiều thế lực phụ thuộc, giống như có thị vệ vây quanh vậy.

Nói cách khác, muốn tiến công Bất Hủ thánh địa, đầu tiên nhất định phải vượt qua 'Phòng ngự' thứ nhất này mới được.

Cũng không thể xem thường những thế lực phụ thuộc này, dường như giữa mỗi thế lực đều có truyền tống trận, lúc nào cũng có thể chi viện cho nhau.

Với lại tọa trấn vô số là cường giả Chí tôn, Truyền kỳ, thậm chí là cường giả Thánh cảnh cũng có mấy vị.

Có thể ôm vào bắp đùi Bất Hủ thánh địa cái này, ai sẽ cự tuyệt đâu?

Giờ phút này, Tần Giác cùng Tô Ngạn đang đứng ở bên ngoài một toà thành tên là Thông Thiên thành, hiếu kì đánh giá tòa thành trì này.

Không thể không nói, đúng như kỳ danh, chỉ riêng tường thành đã cao mấy trượng, xuyên thẳng chân trời, dường như không nhìn thấy điểm cuối.

Tần Giác rất nghi hoặc, đóng tường thành cao như vậy làm được cái gì? Còn không phải một quyền liền sập.

Nếu để cho ngoại nhân biết ý nghĩ này của Tần Giác, sợ rằng sẽ tức giận thổ huyết.

Phải biết, Thông Thiên thành này thế nhưng là dùng vật liệu đá đặc thù kiến tạo, trên mỗi tảng đá đều khắc phù văn, sau khi thông qua linh lực thôi động, có thể cấp tốc hình thành một trận pháp phòng ngự, không thể phá vỡ, ngay cả cường giả Truyền Kỳ Cảnh cũng thúc thủ vô sách, bởi vậy Thông Thiên thành lại có thanh danh tốt đẹp, làm sao có thể tùy tiện một quyền liền đổ sụp?

Ngươi cho rằng ai ai cũng biến thái giống ngươi vậy à!

“Uy, các ngươi nghe nói không, Thánh tử của Bất Hủ thánh địa thời gian trước đây khi xuất quan, đã thành công tiến giai Thánh Cảnh!”

Lúc này, mấy tên võ giả đi lướt qua bên cạnh hai người Tần Giác, thấp giọng thảo luận.

“Nghe đồn hắn chỉ mới hơn năm mươi tuổi, quả thực quá mạnh.”

“A, hắn chính là con trai của thánh chủ đại nhân, thiên phú

tuyệt đỉnh, nói không chừng qua mấy chục năm nữa, Linh Ương giới chúng ta sẽ sinh ra vị cường giả Đại thánh thứ chín!"

"Chậc chậc, một Bất Hủ thánh địa lại xuất hiện hai vị cường giả Đại Thánh, Linh Ương giới còn có thế lực nào có thể chống lại được chứ?"

"Thôi đi, hình như hiện tại cũng không có thế lực nào có thể chống lại Bất Hủ thánh địa á."

"…"

Một Thánh Cảnh hơn năm mươi tuổi?

Tô Ngạn không thể tưởng tượng nổi, nàng đau khổ tu luyện mấy chục năm, bất quá cũng chỉ mới vừa vặn tấn thăng lên Chí Tôn cảnh mà thôi, còn người ta thì đã bước vào Thánh Cảnh, đùa cái gì vậy?

Nhưng nghĩ lại, bên cạnh mình thế nhưng có tồn tại càng đáng sợ hơn, thế là cũng chẳng kinh ngạc nữa.

Lần ngao du ở Trung Châu thánh địa này, cuối cùng để cho Tô Ngạn hiểu rõ cái gì gọi là thiên tài chân chính.

So ra thì, cái danh xưng Thánh nữ Phong Lôi tông này của nàng, quả thực không đáng nhắc tới, Truyền Kỳ Cảnh mà nàng đang theo đuổi, đặt ở Trung Châu thánh địa, cũng bình thường mà thôi.

Bất quá cái này ngược lại kích thích ý chí chiến đấu của Tô Ngạn, mình có lẽ không có thiên phú kinh thế hãi tục, cũng không có huyết mạch Đại Thánh.

Nhưng con đường võ đạo, vốn là như đi ngược dòng, không tiến tất lùi, ai có thể cam đoan nàng về sau sẽ không trở thành cường giả đỉnh phong chứ?

“Tiền bối, chúng ta tiếp theo nên làm gì đây?”

Chần chờ một lát, Tô Ngạn nhịn không được hỏi, bọn hắn đã đứng ở chỗ này hồi lâu rồi nhưng Tần Giác vẫn không có ý tứ mở miệng nói chuyện.

Trên thực tế Tần Giác đang dùng linh thức xuyên thấu tầng tầng trận pháp, cấm chế, thăm dò Bất Hủ thánh địa ở xa xa.

Trong tầm mắt của hắn, Bất Hủ thánh địa ẩn giấu đi rất nhiều không gian, chi chít khắp nơi, lớn nhỏ cộng lại không thua gì Nam Cảnh.

Đây cũng là đặc quyền của cường giả Thánh Cảnh, có thể mở ra một không gian, tỷ như Vô Cực bí cảnh trước đó.

“Xuỵt.”

Tần Giác làm động tác im lặng, linh thức mạnh mẽ khuếch tán ra.

Hắn đến Bất Hủ thánh địa mục đích cũng không phải vì ngắm phong cảnh, mà là xác định vị Bất Hủ thánh chủ kia rốt cuộc có phải giống như hắn là đến từ Địa Cầu hay không.

Rốt cục, Tần Giác tìm thấy thân ảnh của Bất Hủ thánh chủ ở trong một mảnh rừng trúc u tĩnh.

Cũng không phải Tần Giác có quen biết với Bất Hủ thánh chủ, mà là khí tức của thân ảnh này là cường đại nhất, trừ Bất Hủ thánh chủ ra thì còn có thể là ai?

“Hửm?”

Cùng lúc đó, Bất Hủ thánh chủ cũng đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Tần Giác.

“Thế mà bị phát hiện.”

Tần Giác có chút kinh ngạc.

Nhưng mà Bất Hủ thánh chủ mặc dù phát hiện ra linh thức của hắn, nhưng lại không biết vị trí cụ thể của hắn.

“Ai?”

Đây là một nam tử có đường nét dung mạo có vẻ như kiên cường, kiếm mi tà phi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cánh mũi như núi cao sừng sững, không giận tự uy, vẻn vẹn một ánh mắt, liền có thể cho người ta áp lực lớn lao.

“Khụ khụ, đêm nay ta sẽ tìm đến ngươi.”

Nói xong câu nói này, Tần Giác trực tiếp thu hồi linh thức, lưu lại Bất Hủ thánh chủ với vẻ mặt mờ mịt.

“Được, chúng ta vào thành đi.”

Tần Giác cười nói.

Xem ra Bất Hủ thánh chủ kia cũng không chỉ là Đại Thánh đơn giản như vậy, nếu không thì không có khả năng phát hiện ra linh thức của hắn.

Cũng đúng, Bất Hủ thánh chủ vài ngàn năm trước cũng đã là Đại Thánh, đến bây giờ làm sao có thể giậm chân tại chỗ được?

“Oa, nơi này chính là Thông Thiên thành sao, thật lớn a.”

Đột nhiên, một thanh niên mặc áo đen hưng phấn hét lớn, giống như hài tử vui sướng.

Tần Giác vô ý thức liếc mắt nhìn đối phương, lập tức sửng sốt, ta không nhìn lầm đi?

Đây không phải Bất Hủ thánh chủ à?

Rất nhanh Tần Giác liền ý thức rằng không đúng lắm, nếu như khí tức của Bất Hủ thánh chủ thuộc về trầm ổn nặng nề, vậy thì thanh niên áo đen chính là nhẹ nhàng thoải mái, với lại còn lâu mới cường đại được như Bất Hủ thánh chủ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì chứ?

Chương 133: Ta Tên Là Long Ngạo Thiên

Hai Bất Hủ thánh chủ?

Tần Giác khẽ nhíu mày, tập trung nhìn, lúc này mới phát hiện thanh niên mặc áo đen chỉ có thực lực vừa mới đạt tới Thánh Cảnh mà thôi, thậm chí còn chưa vững.

Liên tưởng đến đoạn đối thoại của những võ giả qua đường vừa rồi kia, Tần Giác như có điều suy nghĩ, chẳng lẽ người này chính là vị Thánh tử Bất Hủ thánh địa kia?

Nếu không phải thì làm sao lại có dáng vẻ giống với Bất Hủ thánh chủ như tạc tượng được?

Nếu như vậy, liền có thể giải thích được.

“Tiền bối, sao vậy?”

Tô Ngạn nghi ngờ hỏi, không rõ Tần Giác sao lại đột nhiên dừng lại.

“A, không có gì.”

Tần Giác lắc đầu, không tiếp tục quản thanh niên mặc áo đen, cùng Tô Ngạn trực tiếp tiến vào Thông Thiên thành.

Mặc kệ thanh niên mặc áo đen là ai, dù sao đều không có liên quan gì với hắn.

Hắn đến Bất Hủ thánh địa chỉ là muốn xác nhận thân phận của Bất Hủ thánh chủ mà thôi, về phần những người khác, Tần Giác

cũng không có hứng thú.

Nhưng mà khiến Tần Giác không ngờ được đó chính là, khi bọn hắn đi dạo Thông Thiên thành xong, lúc chuẩn bị tìm một chỗ để nghỉ ngơi, lại gặp thanh niên mặc áo đen.

“A? Ta hình như đã gặp các ngươi ở đâu đó.”

Thanh niên mặc áo đen lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức lâm vào trầm tư.

“…”

“A, ta nhớ rồi, là ở bên ngoài thành!”

Thanh niên mặc áo đen vỗ đầu một cái, cao hứng nói, giống như nhìn thấy cứu tinh.

Tần Giác: “…”

Tên này thật sự là cường giả Thánh Cảnh sao?

Có phải là lộn ở đâu rồi không?

“Ha ha ha, thật sự là duyên phận, cái kia…

Chúng ta đã có duyên như vậy, ngươi có thể cho ta chỗ ngủ được không?”

Thanh niên mặc áo đen cười híp mắt nói, rất khó tưởng tượng, hắn sẽ là một trong những thế hệ trẻ tuổi của Linh Ương giới, là tồn tại đầu tiên bước vào Thánh Cảnh.

Tần Giác: “???”

Đây là cái hổ lang chi từ gì?

Dường như nhận ra lời nói của mình không thỏa đáng lắm,

thanh niên mặc áo đen vội vàng lại nói:

“Ý của ta là, ta muốn ngủ ở đây, nhưng quên mang linh thạch, có thể giúp ta trả được không, ngày mai ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi gấp mười, không, gấp trăm lần.”

Tần Giác: “…”

Đường đường là Thánh tử của Bất Hủ thánh địa, thậm chí ngay cả tiền ở trọ cũng không có, mà còn là trong thế lực phụ thuộc mình nữa, có lầm hay không vậy?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Bất Hủ thánh chủ đã thật lâu không có lộ mặt, thanh niên mặc áo đen lại là Thánh tử, những võ giả ở tầng dưới chót này chưa thấy qua cũng là bình thường.

“Không có linh thạch còn dám tới ở trọ, mau cút, mau cút!”

Chưởng quầy ở bên cạnh nghe xong thanh niên mặc áo đen nói không có linh thạch, lập tức lộ ra vẻ chán ghét, lớn tiếng xua đuổi.

“Tiền ăn của hắn ta chi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“A?”

Chưởng quầy sững sờ, không đợi hắn kịp phản ứng, một miếng linh thạch thượng phẩm đã rơi vào trong tay.

“Đủ chưa?”

“Đủ, đủ rồi.”

Chưởng quầy thay đổi sắc mặt, cười tủm tỉm nói:

“Các vị khách quan, mời vào.”

"…"

"Đa tạ ngươi, ngày mai ta nhất định sẽ trả lại ngươi gấp trăm lần."

Thanh niên mặc áo đen đi đến trước mặt Tần Giác trịnh trọng nói.

"Mặt khác, ta tên là Long Ngạo Thiên, ngươi thì sao?"

Tần Giác: "???"

Long Ngạo Thiên?

Ta không nghe lầm chứ?

"Ây… Ta tên là Tần Giác."

Tần Giác xạm mặt lại, có chút câm nín.

Đây là nhi tử của vị Bất Hủ Thánh Chủ kia sao?

Lại lấy tên Long Ngạo Thiên cho nhi tử của mình.

Chờ đã, Bất Hủ thánh chủ họ Long?

"Tần Giác, tên rất hay."

Long Ngạo Thiên tán thán nói:

"Nghe liền biết khí chất phi phàm, không phải người bình thường."

Tần Giác: "…"

Tâng bốc này là quá thẳng thừng!

Hơn nữa, ngươi đã là Thánh tử của Bất Hủ thánh địa, sao lại sống ở loại địa phương này?

Sẽ không phải là kiểu từ nhỏ không có tự do, sau đó lén lút chạy ra ngoài đó chứ?

Nhìn biểu hiện vừa rồi của Long Ngạo Thiên, quả thật có thể là kiểu này.

Trên thực tế, Tần Giác chỉ đoán đúng phân nửa, Long Ngạo Thiên xác thực từ nhỏ không có tự do, nhưng hắn lại không phải lén lút chạy ra ngoài.

Trước kia bởi vì thực lực không đủ, phụ mẫu không cho phép hắn chạy loạn khắp nơi, hiện tại hắn thành công tiến giai lên Thánh Cảnh, nhìn khắp Linh Ương giới, người có thể giết chết hắn dường như có thể đếm được trên đầu ngón tay, cũng bởi vậy được cơ hội ra ngoài du ngoạn.

Chỉ tiếc, vừa mới rời khỏi Bất Hủ thánh địa chưa tới nửa ngày liền gặp phải một vấn đề, đó chính là hắn không chỉ quên mang linh thạch, ngay cả nhẫn trữ vật cũng để quên ở nhà!

Rơi vào đường cùng, Long Ngạo Thiên chỉ có thể xin Tần Giác giúp đỡ, thuận tiện liên hệ tùy tùng của mình ở Bất Hủ thánh địa, để hắn ngày mai đem nhẫn trữ vật tới.

“Tần huynh đệ yên tâm, Long Ngạo Thiên ta nói được thì làm được, ngày mai tuyệt đối sẽ trả lại ngươi gấp trăm lần.”

Long Ngạo Thiên vỗ vỗ ngực, lời nói chắc chắn.

Tần Giác: “…”

Tên này là cái máy lặp lại à?

Tiến vào phòng khách, Tần Giác trực tiếp nằm lên trên giường, sau đó lấy ra một bình linh tửu, chậm rãi uống.

Hắn đang suy tư lúc tối đi tìm Bất Hủ thánh chủ nên hỏi thứ

gì, nếu như Bất Hủ thánh chủ thật sự cũng đến từ Địa Cầu giống hắn, thì nên làm sao nữa.

Công pháp hóa thân mà hắn nhớ thương thật lâu, đêm nay có nên đi hỏi hay không?

Vân Tịch thấy thế, rất ngoan ngoãn không có quấn lấy Tần Giác, mà là chạy đến bên cửa sổ, ngồi xếp bằng tu luyện.

Đảo mắt đến ban đêm, Tần Giác ngửa đầu uống cạn linh tửu, nhìn Vân Tịch còn đang tu luyện, thân hình chậm rãi biến mất.

Cùng lúc đó, bên ngoài Bất Hủ thánh địa, thân ảnh của Tần Giác lần nữa hiển hiện, bay thẳng vào.

Chung quanh có thật nhiều thủ vệ, nhưng giống như đều không nhìn thấy Tần Giác, ngay cả cấm chế có thể chống lại cường giả Thánh Cảnh đều mất đi tác dụng.

Tần Giác cứ như vào chỗ không người, nhẹ nhàng xuyên qua tầng tầng phòng ngự của Bất Hủ thánh địa, từ đầu đến cuối không ai phát hiện ra.

So ra thì, linh khí bên trong Bất Hủ thánh địa không thể nghi ngờ là nồng đậm hơn rất nhiều, có nhiều chỗ thậm chí đạt tới trình độ ngưng kết thành sương mù, có lẽ đây chính là nội tình của cấp bậc thánh địa.

Khó trách Long Ngạo Thiên có thể trẻ tuổi như vậy liền đạt thành tựu Thánh Cảnh.

Ở trong môi trường này, cha mình lại là vị Đan Thánh, đừng nói là Long Ngạo Thiên có được huyết mạch Đại Thánh, cho dù là đầu heo, chỉ sợ hiện tại cũng đã tấn thăng lên Chí Tôn cảnh.

“Hô, tuần tra hôm nay cuối cùng cũng kết thúc.”

“Đúng vậy a, chúng ta nhanh bắt đầu đi.”

“Ở đây?”

“Yên tâm đi, không ai đến đâu…”

“Nhưng lỡ như bị đội trưởng phát hiện thì làm sao bây giờ…”

“Sợ cái gì, ta sẽ làm nhanh.”

“…”

Đi ngang qua một chỗ rừng cây lúc, Tần Giác thế mà ngoài ý muốn nhìn thấy hai thể hình khôi ngô, người nam mặc áo giáp thủ vệ ôm nhau anh anh em em, lập tức nhịn không được mà rùng mình một cái, tranh thủ đi xa.

Không bao lâu, Tần Giác liền tới rừng trúc chỗ đã hẹ với Bất Hủ thánh chủ kia, bên ngoài vẫn có tầng cấm chế, nhưng mà bị Tần Giác dễ dàng hóa giải, không có xảy ra bất cứ dao động gì.

Trong rừng trúc u tĩnh vô cùng, căn bản không giống chỗ ở của một vị cường giả tuyệt đỉnh của Linh Ương giới, bên cạnh còn trồng rất nhiều linh thực cùng dược thảo, một dòng suối róc rách chảy qua, tản ra linh khí nồng đậm.

Giờ phút này, Bất Hủ thánh chủ đang ngồi ở trong lương đình, tay nâng chén trà, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

“Ngươi tới rồi.”

Bất Hủ thánh chủ nhấp một ngụm trà, trầm lặng nói.

“Làm sao ngươi biết.”

Trầm mặc một lát, Tần Giác nói.

Hắn tin chắc mình không có tản ra bất luận dao động linh lực

nào, Bất Hủ thánh chủ căn bản không có khả năng phát hiện ra hắn được.

“Trực giác.”

Bất Hủ thánh chủ xoay người, thản nhiên nói.

Chương 134: Không Hiểu Sao Liền Xuyên Qua

Đêm đó, tinh hà như nước treo ở xa xa nơi chân trời.

Bất Hủ thánh địa vẫn đèn đuốc sáng trưng, một mảnh phồn hoa, rất nhiều kiến trúc cùng công trình đều tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, không hợp với thế giới này.

Giờ phút này, trong rừng trúc u tĩnh, Bất Hủ thánh chủ ngồi ngay ngắn ở trong lương đình, khí chất núi cao sừng sững, không giận tự uy, nhưng lại mang đến người ta một loại cảm giác ôn hòa, có thể nói là biến ảo khôn lường.

Ở đối diện, Tần Giác cũng ngồi xuống, hai đôi mắt thâm thúy nhìn nhau, đều là tràn ngập hiếu kì về đối phương.

Bao nhiêu năm rồi?

Bất Hủ thánh chủ cảm thán, từ sau khi vài ngàn năm trước tiến giai Đại Thánh, hắn đã không còn cảm giác gặp được đối thủ, cho tới hiện tại, dù là Thất Đại Thánh thánh chủ còn lại liên hợp, cũng còn lâu mới là đối thủ của hắn.

Nhưng mà ban ngày đột nhiên xuất hiện linh thức, có thể xuyên qua vô số trận pháp, cấm chế của Bất Hủ thánh địa tìm tới hắn, quả thực không thể tưởng tượng được.

Sau khi hắn nghe nói đối phương ban đêm sẽ tìm đến mình nên cố ý ngâm ấm trà, chờ đợi ở đây.

Với hắn mà nói, thời gian trăm năm bất quá chỉ trong nháy mắt, há lại sẽ để ý nửa ngày cỏn con này.

Cho dù đã chuẩn bị tốt tâm lý từ lâu, nhưng khi Bất Hủ thánh chủ nhìn thấy Tần Giác vẫn là cực kì kinh ngạc.

Đây cũng trẻ tuổi quá đi?

Mặc dù võ giả cao giai có thể lưu giữ thanh xuân, nhưng Bất Hủ thánh chủ há có thể không phân biệt được sự khác nhau giữa hai cái?

Về phần phương diện tu vi, không ngoài dự liệu là không cách nào xem thấu được, thậm chí Bất Hủ thánh chủ không cảm nhận được bất cứ dao động linh lực từ trên thân Tần Giác, nếu không phải trực giác nhạy cảm, chỉ sợ hắn ngay cả Tần Giác đến từ lúc nào cũng không biết.

Phải biết rằng bên trong Bất Hủ thánh địa không biết bố trí bao nhiêu trận pháp, cấm chế bên ngoài rừng trúc mới tức thì cũng bị hắn dùng cấm chế đặc thù ngăn cách, cho dù một con ruồi bay vào hắn cũng có thể phát hiện ra.

Nhưng mà Tần Giác lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện, người này rốt cuộc là cấp bậc gì?

Một bên khác, Tần Giác cũng có chút hăng hái đánh giá Bất Hủ thánh chủ, đây chính là người trước mắt được Linh Ương giới công nhận người mạnh nhất sao? Quả nhiên không tầm thường.

Có thể khẳng định Bất Hủ thánh chủ đã siêu việt Đại Thánh, về phần rốt cuộc đã đạt tới cấp bậc gì, Tần Giác cũng không rõ, dù sao đối với cảnh giới phía trên Đại Thánh, Tần Giác căn bản hoàn toàn không biết gì.

“Chào ngươi.”

Bất Hủ thánh chủ mở miệng trước, đánh vỡ trầm mặc.

“Chào ngươi.”

Tần Giác đáp.

"…"

Không khí lần nữa lâm vào yên tĩnh.

"Ta gọi là Long Trẫm, còn ngươi?"

Bất Hủ thánh chủ lại hỏi.

"Tần Giác."

Tần Giác như có điều suy nghĩ, xem ra Long Ngạo Thiên thật sự là con của hắn, chỉ cái tên này cũng thú vị quá đi rồi.

"Thì ra là Tần huynh đệ a."

Tần Giác: "…"

Hai cha con đều gọi hắn là Tần huynh đệ, cái bối phận này thì tính kiểu gì đây?

"Muốn uống trà không?"

Bất Hủ thánh chủ ra hiệu hỏi.

"Không đâu, ta thích uống cái này hơn."

Nói xong, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, đặt trên bệ đá.

Thấy thế, Long Trẫm hơi sững sờ, lập tức cười nói:

"Đã như thế, vậy ta cũng chỉ đành lấy trà thay rượu."

Thân là thành chủ của Bất Hủ thánh địa, trà Long Trẫm uống đương nhiên cũng không phải là trà bình thường mà là trà dùng linh thực cấp bảy ngâm chế mà thành, cho dù là võ giả Truyền Kỳ Cảnh uống một ngụm cũng được lợi vô cùng, so với linh tửu ngàn năm còn trân quý hơn.

“Tần huynh đệ tìm ta có chuyện gì không?”

“Ta muốn biết, Linh Cơ có phải là do ngươi phát minh hay không.”

Tần Giác uống một hớp rượu, mở miệng nói.

“Linh Cơ?”

Long Trẫm nhíu mày, không nghĩ tới Tần Giác sẽ hỏi ra một cái vấn đề râu ria như vậy:

“Quả thật là do ta phát minh, làm sao vậy?”

“Vậy ngươi biết Địa Cầu không?”

Tần Giác hỏi tiếp.

Ông!

Nghe được câu này, sắc mặt Long Trẫm biến hóa, linh lực run lên, chén trà bạch ngọc trong tay nháy mắt hóa thành bột phấn.

“Làm sao ngươi biết Địa Cầu?”

Long Trẫm kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Chuyện này là bí mật lớn nhất ở trong lòng của hắn, chưa từng kể với người khác, chẳng lẽ người này có thể nhìn trộm nội tâm của hắn?

Thấy thế, Tần Giác khóe miệng cong lên thành vòng cung, xem ra hắn không có đoán sai, Long Trẫm cũng đến từ Địa Cầu, nếu không thì không có khả năng có phản ứng lớn như vậy.

“Bởi vì ta cũng tới từ Địa Cầu.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Cái gì?”

Long Trẫm bỗng nhiên đứng lên, toàn bộ Bất Hủ thánh địa cũng lắc lư theo, có thể thấy được nội tâm của hắn dậy sóng tới cỡ nào.

Nói thật, cái từ Địa Cầu này đối với Long Trẫm bây giờ mà nói thì vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ.

Dù sao, hắn ở đây sinh sống đã mấy ngàn năm, rất nhiều chuyện đã bị chôn giấu ở sâu trong ký ức từ lâu rồi, nếu như không phải Tần Giác hỏi đến, Long Trẫm có thể mãi mãi cũng sẽ không nhớ lại.

Long Trẫm lập tức lộ ra vẻ mặt mừng như điên:

“Ngươi thật sự đến từ Địa Cầu?”

“Đúng thế.”

Tần Giác nhẹ gật đầu.

“Ha ha ha, ta biết là nhất định không chỉ có một mình ta xuyên việt tới đâu.”

Long Trẫm ngửa mặt lên trời cười to, vui vẻ như một đứa nhỏ.

Tần Giác: “…”

Hiện tại hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ Long Ngạo Thiên vì sao không đáng tin như vậy, thì ra là do gen di truyền.

Về phần Tần Giác, lúc hắn đến tìm Long Trẫm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, hiện tại bất quá là cũng chỉ xác nhận lại mà thôi, đương nhiên phải bình tĩnh rất nhiều.

Nửa ngày sau Long Trẫm rốt cục cũng bình tĩnh trở lại, cười tủm tỉm nói:

“Tần huynh đệ, ngươi nói thử tất cả người xuyên việt ở Địa Cầu cộng lại, có thể thống trị vũ trụ hay không?”

Tần Giác: “…”

Đây chính là Bất Hủ thánh mới vừa rồi cao thâm mạt trắc, sừng sững như núi cao kia sao? Hình như đột nhiên thay đổi rồi?

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong đầu của Tần Giác, Long Trẫm cười khổ giải thích nói:

“Ta ở đây sinh sống đã mấy ngàn năm, thật vất vả mới gặp được một… Bằng hữu, khó tránh khỏi có chút vui mừng quá đỗi, mong rằng Tần huynh đệ thứ lỗi.”

‘Bằng hữu’ trong miệng Long Trẫm đương nhiên không phải là bằng hữu bình thường, mà là chỉ những người cũng đến từ Địa Cầu.

“…”

Nói đến chuyện này, Tần Giác ngược lại nhớ tới một chuyện:

“Đúng rồi, ngươi xuyên qua từ lúc nào?”

“Ây… Năm hai nghìn không trăm hai mươi thì phải, ta lúc ấy đang ăn lẩu ca hát các kiểu, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, không biết sao mà bắt đầu phát sốt ho khan, tỉnh lại đã ở chỗ này.”

Long Trẫm suy tư một lát nói.

“…”

“Nói như vậy ngươi cũng xuyên qua cùng năm với ta, vậy sao lại tới sớm hơn ta mấy ngàn năm?”

Tần Giác không hiểu.

“Ây… Không biết nữa.”

Long Trẫm cũng chỉ vừa mới biết thời gian mình xuyên qua thế mà sớm hơn Tần Giác ngàn năm, để hắn buồn bực là tất cả những người xuyên việt, sao đều đến sớm hơn ta mấy ngàn năm, vẫn không mạnh như ngươi?

Làm một người xuyên việt, Long Trẫm từ trước đến nay đều xem mình thành nhân vật chính, trên thực tế cũng đúng là như vậy, dùng thời gian ngắn nhất đạt được thành tựu Đại Thánh, quét ngang Linh Ương giới, không ai địch nổi, loại tốc độ phát triển này không phải nhân vật chính thì là cái gì?

Nhưng bây giờ hắn bỗng nhiên ý thức được, mình rất có thể không phải thật sự là nhân vật chính.

Tần Giác nghĩ một lát, từ đầu đến cuối nghĩ mãi mà không ra, may mà không nghĩ thêm nữa, thế là lại hỏi:

“Ngươi bây giờ đã đột phá Đại Thánh rồi nhỉ?”

“Đương nhiên.”

Long Trẫm ngạo nghễ nói:

“Hơn hai ngàn năm trước đã đột phá.”

“Trên đại Đại Thánh là gì?”

Tần Giác lập tức truy hỏi.

Mặc dù trước đó, hắn từng sưu hồn đại trưởng lão Linh tộc, nhưng chỉ biết phía trên Đại Thánh còn có cảnh giới cao hơn, nhưng lại không biết cụ thể nó là cái gì.

Có lẽ Long Trẫm có thể giúp hắn giải đáp vấn đề này.

“Thái Hư thập cảnh.”

Chương 135: Thái Hư Thập Cảnh

Chương 135: Thái Hư Thập Cảnh

Từ trong miệng của Long Trẫm, Tần Giác rất nhanh liền biết được Thái Hư thập cảnh là chuyện gì.

Thái Hư thập cảnh, chính là Thái Hư cảnh, nhưng mà bị chia thành mười cảnh giới.

Nếu như nói cường giả Đại Thánh cảnh lúc giơ tay nhấc chân có thể khiến thiên băng chấn động, hư không vỡ vụn, vậy Thái Hư cảnh chính là tồn tại chân chính hái trăng bắt sao.

Dựa theo lời nói của Long Trẫm, Thái Hư cảnh mỗi lần tăng lên một cảnh giới, đều không khác gì phải trùng tu tất cả những cảnh giới trước đó lại một lần nữa, có thể thấy là nó khó khăn cỡ nào.

Mạnh như Long Trẫm, trải qua hơn hai nghìn năm tu luyện, bây giờ bất quá cũng chỉ mới Thái Hư cảnh tầng bốn mà thôi.

Đương nhiên, Thái Hư cảnh không chỉ có thực lực cường đại đơn giản như vậy, mỗi cảnh giới sẽ còn ngẫu nhiên thức tỉnh một loại năng lực đặc thù.

Tỷ như Long Trẫm, hắn hiện tại đã nắm giữ sáu loại năng lực đặc thù.

Trước đó có thể phát hiện ra Tần Giác là nhờ trực giác nhạy cảm, đó là một năng lực được thức tỉnh trong Thái Hư thập cảnh.

Đừng thấy loại năng lực này không có lực sát thương gì, nhưng lại có thể nhìn rõ ràng rất nhiều chuyện, giúp hắn tránh đi nguy hiểm, nhưng mà bây giờ Linh Ương giới trừ Tần Giác ra, cũng không ai có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Về phần ba loại năng lực khác, theo thứ tự là: Phá trận, Thiên Mục, Kết Giới.

Những năng lực này có thể nói là hoàn mỹ, thậm chí Long Trẫm còn cố ý giảng giải cho Tần Giác một phen.

Phá trận, có thể phá giải bất cứ trận pháp gì, điều kiện tiên quyết là đối phương không cao hơn mình hai cảnh giới.

Thiên Mục, ở chỗ mi tâm mở ra con mắt thứ ba, phân biệt vạn vật.

Kết Giới, ngăn cách linh thức bị nhìn trộm.

Đây cũng là nguyên nhân Long Trẫm ban ngày phát hiện được có người đang dùng linh thức nhìn trộm hắn mà cảm thấy khiếp sợ, bởi vì Kết Giới của hắn thuộc về kỹ năng bị động, mà Tần Giác lại không nhìn thấy loại năng lực này, không chút kiêng kỵ quét mắt nhìn hắn.

Lại hướng lên phải chăng còn có cảnh giới cao hơn, Long Trẫm cũng không rõ lắm, những thứ này vẫn là do chính hắn tìm hiểu ra, trước khi tấn thăng cảnh giới thứ mười cảnh, trừ phi có cường giả ngoại giới giáng lâm, nếu không toàn bộ Linh Ương giới hắn là không có ai biết.

“Tần huynh đệ năng lực đặc thù là gì vậy?”

Nói xong những điều này, Long Trẫm hiếu kì hỏi.

Hắn thấy, Tần Giác đã có thể nhẹ nhõm tiến vào Bất Hủ thánh địa, đồng thời ngay cả hắn cũng không thể biết được, hiển nhiên

cũng là Thái Hư cảnh, thậm chí rất có thể đã đạt tới tầng sáu, tầng bảy.

"Ta?"

Tần Giác sững sờ:

"Những cái ngươi nói ta đều có thể làm được."

Long Trẫm: "…"

Tần Giác không muốn tiếp tục nói đến đề tài này, ngược lại hỏi:

"Ngươi có nghĩ tới việc trở lại địa cầu không?"

Thấy Tần Giác không muốn lộ ra thực lực của mình, Long Trẫm cũng không tiện lại hỏi, trên thực tế cũng không phải là Tần Giác không muốn lộ ra, mà là chính hắn cũng không biết mình rốt cuộc là ở cảnh giới gì.

"Trở lại Địa Cầu? Tại sao phải trở lại địa cầu?"

Long Trẫm không trả lời mà hỏi lại:

"Nơi đó căn bản không có cách nào tiếp nhận lực lượng hiện tại của ta."

Dừng một chút lại nói:

"Huống chi, cho dù muốn trở về, không có tọa độ, không có chỗ trống, cũng chỉ có thể mò mẫm quay cuồng khắp nơi mà thôi."

Nghe vậy, Tần Giác lâm vào trầm tư, quả thật như vậy, cho dù giống như Linh tộc có thể mở ra một thông đạo không gian, nhưng không biết Địa Cầu ở nơi nào thì có ích gì?

Nghĩ như vậy, Tần Giác dần dần thả lỏng, mình vì sao chấp

nhất muốn về Địa Cầu chứ?

Ở kiếp trước, mình bất quá là một người dân đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều mà thôi, làm sao có thể tự do tự tại giống như bây giờ, còn có thể uống được linh tửu hơn ngàn năm.

“Ta ở đây sinh sống mấy ngàn năm, sớm đã lấy vợ sinh con, với ta mà nói, không có gì quan trọng hơn bọn hắn cả.”

Long Trẫm nhấp một ngụm trà, lần nữa khôi phục dáng vẻ cao thâm mạt trắc trước đó.

Tần Giác: “…”

Cho nên, đây chính là lý do ngươi cho con trai ngươi lấy tên là Long Ngạo Thiên?

“Đúng rồi, ngươi ở nơi nào vậy?”

Dường như nhớ tới cái gì đó, Long Trẫm hỏi.

“Nam Cảnh.”

Tần Giác thuận miệng đáp.

“Nam Cảnh?”

Long Trẫm đột nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm, loại địa phương kia cũng có thể sinh ra dạng cường giả như Tần Giác này, có lầm hay không?

Nhưng mà Long Trẫm không hề biết là Tần Giác căn bản không có tu luyện, hoàn toàn là cưỡi tên lửa bật hack mới trở nên mạnh như thế, nếu để cho Long Trẫm biết chuyện này, không biết sẽ có cảm tưởng gì nữa.

“Có hứng thú gia nhập Bất Hủ thánh địa không?”

Long Trẫm thử thăm dò.

“Không có.”

Tần Giác không chút do dự lắc đầu, hắn chỉ là đến Trung Châu thánh địa ngao du mà thôi, làm sao lại muốn gia nhập Bất Hủ thánh địa.

“Được rồi.”

Long Trẫm tiếc nuối thở dài.

Nhưng mà với thực lực của Tần Giác, quả thực cũng không cần thiết gia nhập Bất Hủ thánh địa, dù sao cho dù đi đến đâu cũng nhất định vô địch.

“Còn có một việc.”

Tần Giác đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?”

“Ngươi hẳn là có tu luyện công pháp hóa thân chứ, ta muốn cùng ngươi đổi một bản.”

“Công pháp hóa thân?”

Long Trẫm khẽ giật mình, cau mày nói:

“Có thì có, nhưng bản công pháp hóa thân này của ta có chút đặc thù.”

Thấy Tần Giác lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, Long Trẫm giải thích nói:

“Tu luyện bộ công pháp này người càng mạnh, thì hóa thân được ngưng tụ ra lại càng yếu.”

Tần Giác: “???”

Còn có loại thiết lập kỳ lạ này?

“Ta lúc đầu ngưng tụ ra hóa thân chỉ có Truyền Kỳ Cảnh, trải qua mấy ngàn năm tu luyện, mới miễn cưỡng tiến giai Đại Thánh.”

Long Trẫm chậm rãi nói:

“Nếu như là Tần huynh đệ, ngưng tụ ra hóa thân khả năng chỉ có Thiên Giai.”

“…”

Một cái hóa thân Thiên Giai thì làm được cái móng heo gì?

“Tần huynh đệ muốn, ta có thể tặng cho ngươi.”

Nói xong, ngón tay Long Trẫm khẽ nhúc nhích, một viên ngọc giản lập tức xuất hiện trước mắt Tần Giác.

“Đa tạ.”

Tần Giác cũng không già mồm, trực tiếp nhận lấy.

Nếu như đến lúc đó thật chỉ ngưng tụ ra một hóa thân Thiên Giai, không thể không để hắn thử rót vào linh lực, mặc dù rất có thể sẽ no bạo, nhưng lỡ như thành công thì sao?

“Được rồi, ta cũng nên đi rồi.”

Tần Giác đứng lên nói.

“A? Nhanh như vậy?”

Long Trẫm kinh ngạc, thật vất vả gặp được một người xuyên việt giống như hắn, còn chưa kịp trao đổi nhiều hơn một chút, thế mà muốn đi rồi.

“Ừm, ta còn có chuyện khác.”

Nếu như đã xác định Long Trẫm là người xuyên việt, Tần Giác cũng không lưu lại nữa.

“Được rồi.”

Long Trẫm bất đắc dĩ:

“Ta vẫn luôn ở đây, có gì cần có thể tìm ta bất kỳ lúc nào.”

“Ừm.”

Ngay lúc Tần Giác chuẩn bị lúc rời đi, Long Trẫm bỗng nhiên gọi lại hắn:

“Chờ đã!”

Tần Giác nghi ngờ quay đầu lại, không rõ Long Trẫm muốn làm gì.

“Còn có một vật muốn cho ngươi.”

Chỉ thấy Long Trẫm lấy ra một mảnh ngọc, đưa cho Tần Giác:

“Đây là Linh Cơ mới nhất được nghiên cứu ra, bao trùm toàn bộ Linh Ương giới, mặc kệ ở đâu đều có thể liên hệ với ta.”

Tần Giác: “…”

Xém chút nữa đã quên, Long Trẫm thế nhưng là võ giả ‘khoa học” phát minh ra máy tính bảng ở dị giới, nghĩ đến những thứ khoa học kỹ thuật ngoài kia cảm giác mười phần kiến trúc là bắt đầu từ hắn.

Lần nữa nói cảm tạ, Tần Giác tiếp nhận Linh Cơ, thân hình như quỷ biến mất tại chỗ, giống như chưa từng tồn tại.

Cho dù Long Trẫm đã cực lực dùng linh thức truy tìm, thậm chí ngay cả Thiên Mục ở mi tâm đều mở ra, vẫn không phát hiện

ra chút nào.

“Quá mạnh.”

Mấy ngàn năm qua, Long Trẫm lần đầu tiên cảm thấy mình nhỏ yếu như vậy, hắn thậm chí hoài nghi, Tần Giác có thể miểu sát hắn.

Chương 136: Thân Ngoại Hoá Thân

Chương 136: Thân Ngoại Hóa Thân

Liên quan tới chuyện Linh tộc, Tần Giác cũng không có nói cho Long Trẫm, một là lười nói, thứ hai là hoàn toàn không cần thiết.

Dù sao không được bao lâu nữa mười một Thánh tộc còn lại sẽ phát hiện ra dị thường, dù sao lúc ấy Tần Giác tiêu diệt cũng không chỉ là cường giả nội bộ Linh tộc, ngay cả thế lực đóng tại phía ngoài cũng không tha.

Bởi vì cái gọi là nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc, điểm này, Tần Giác sao có thể thủ hạ lưu tình chứ.

Lúc rời khỏi Bất Hủ thánh địa, Tần Giác lần nữa gặp đôi nam thủ vệ anh anh em em kia, hai người giờ phút này đã xong việc, đang nằm trên mặt đất tiến vào hình thức hiền giả.

“Quả nhiên rất nhanh.”

Hung ác buông ra một câu, Tần Giác nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Không bao lâu, Tần Giác trở lại nhà trọ, Vân Tịch vẫn đang tu luyện, từ sau khi theo Tần Giác ra ngoài, đây là lần đầu tiên Vân Tịch chăm chỉ như thế.

Nhưng mà bình thường ăn linh quả, thịt thú thì bên trong đã ẩn chứa vô số linh khí, luyện hóa xong cũng không khác gì nửa tháng khổ tu, không cố gắng cũng bình thường.

Nghĩ tới đây, Tần Giác tản ra linh thức, phát hiện Tô Ngạn ở sát vách cũng đắm chìm trong trong tu luyện, ngược lại tên Long Ngạo Thiên kia, không biết đang làm gì, thầm thầm thì thì loay hoay đồ vật, lộ ra nét mặt hưng phấn.

Thu hồi linh thức, Tần Giác ngồi xếp bằng trên giường, lấy khối ngọc Long Trẫm cho hắn, nghiêm túc xem.

“Bất Hủ Lưu Ly Thân.”

Chỉ thấy phía trên thình lình xuất hiện năm chữ nhỏ kim quang lóng lánh, khiến cho người ta một loại cảm giác bất phàm.

“Khó trách hắn gọi là Bất Hủ thánh chủ.”

Tần Giác tự lẩm bẩm, xem ra Long Trẫm này tu luyện hắn là trọn vẹn hệ thống công pháp, với ở giới võ đạo có thể danh xưng là bất hủ công pháp, há lại sẽ đơn giản?

Long Trẫm không tới một trăm năm liền là Đại Thánh, hơn phân nửa cùng bộ công pháp này có quan hệ, trên thực tế, đại bộ phận nhân vật chính cũng là dựa vào công pháp mới có thể thành công quật khởi.

Làm người xuyên việt, Long Trẫm hiển nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng y nguyên nguyện ý đem ‘ Bất Hủ Lưu Ly Thân ‘ cho Tần Giác, nói rõ đối với Tần Giác người ‘bằng Hữu ‘chỉ mới quen chưa tới nửa ngày này vẫn rất tín nhiệm.

Có lẽ là bởi vì hai người đều đến từ Địa Cầu đi!

“Bất Hủ Lưu Ly Thân, chính là dùng linh lực…”

Tần Giác cẩn thận đọc, sau đó dựa theo miếu tả phía trên bắt đầu vận chuyển linh lực, ngưng tụ hóa thân.

Dưới tình huống bình thường, ngưng tụ một cái hóa thân chí ít

cần thời gian nửa năm, với lại nửa đường nhất định phải không ngừng dùng linh lực nuôi dưỡng, nếu không rất dễ thất bại trong gang tấc.

'Bất Hủ Lưu Ly Thân ' sở dĩ có thiết lập bản thể thực lực càng mạnh, hóa thân càng yếu, thật ra là bởi vì công pháp này là chế tạo hoàn toàn dành riêng cho toàn bộ võ giả giai võ!

Nói cách khác, tương đương với cái máy gian lận của nhân vật chính phế vật giai đoạn trước để nghịch tập.

Nếu như võ giả thiên giai tu luyện bộ công pháp này, như vậy ngưng tụ ra hóa thân thực lực cơ hồ cùng bản thể không khác, thậm chí còn hơn!

Với lại thời gian ngưng tụ hóa thân cũng từ nửa năm đến ba tháng.

Quan trọng nhất chính là, ngưng tụ ra hóa thân cùng bản thể giống nhau, có thể tu luyện, chỉ bất quá thiên phú chỉ bằng một phần trăm của bản thể mà thôi.

Đây cũng là nguyên do Long Trẫm đến Đại Thánh cảnh mới tu luyện bộ công pháp này, nếu không thì giai đoạn trước hắn có lẽ sẽ có mạnh hữu giúp đỡ, nhưng đến cuối cùng, lại cơ bản biến thành phế vật.

Cho dù là dạng này, hóa thân của Long Trẫm cũng dùng mấy ngàn năm mới miễn cưỡng từ Truyền Kỳ Cảnh tiến giai Đại Thánh.

"Ba tháng a..."

Tần Giác đương nhiên không có khả năng chờ ba tháng, hắn khẽ nhíu mày, lập tức điên cuồng thôi động linh lực, đúng là muốn mạnh mẽ ngưng tụ ra một cái hóa thân.

Ông!

Dao động linh lực kinh khủng khiến không gian không ngừng vặn vẹo vỡ vụn, bày ra hủy diệt dấu hiệu, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ không được bao lâu cả phòng thậm chí cả nhà trọ đều sẽ bị thôn phệ.

Thấy thế, Tần Giác vội vàng phất tay bày ra một tầng kết giới ngăn cách mình với hoàn cảnh xung quanh.

“Bành!”

Cùng lúc đó, hóa thân vừa mới ngưng tụ ra hình thức ban đầu đột nhiên giống như pháo hoa liền nổ tung, hình thành bão táp linh lực đáng sợ.

May mà Tần Giác đã bày ra kết từ sớm, nếu không đừng nói là nhà trọ, trăm dặm xung quanh đều sẽ bị san thành bình địa.

“Xem ra chỉ dựa vào man lực thì không được.”

Tiện tay tản ra linh lực, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, Tần Giác lại đem Bất Hủ Lưu Ly Thân nhìn hai lượt, lần nữa động thủ.

Kỳ thật môn công pháp này rất đơn giản, có thể nói là thông tục dễ hiểu.

Nhưng vấn đề là, Tần Giác muốn rút ngắn ba tháng thành mấy chục phút, đương nhiên không có khả năng dễ dàng thành công như vậy.

Sau đó, Tần Giác trực tiếp lấy ra Hoả Thần luyện chế càng thêm nghiêm túc.

Đáng tiếc mỗi lần khi vừa mới ngưng tụ ra hình thức ban đầu, lại đột nhiên không khống chế được, sau đó bạo tạc.

Liên tục thất bại ba lần, Tần Giác rốt cuộc cũng hiểu, cách này

căn bản không làm được, thế là quyết định chuyển đổi mạch suy nghĩ, thay đổi phương pháp.

Đã không cách nào mạnh mẽ ngưng tụ hóa thân, vậy thì nếu như lấy mình làm vật trung gian thì sao?

Nghĩ như vậy, Tần Giác linh quang lóe lên, nhanh chóng bao bên ngoài thân thể một tầng linh lực, ẩn ẩn lóe ra kim quang.

Nửa ngày qua đi, tầng linh lực này tự động thoát ly Tần Giác, đúng là hoàn mỹ phác hoạ ra bộ dáng của hắn!

“Ha ha ha, ta quả thật là một thiên tài.”

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác lập tức tiếp tục thôi động linh lực, đảo mắt qua đi nửa canh giờ, chỉ thấy một vệt kim quang lóe lên, ‘Tần Giác’ sinh động như thật rốt cục thành hình, trừ hai mắt vô thần ra dường như không khác gì với Tần Giác cả.

Xem ra mình hẳn là thành công rồi.

Tần Giác vui mừng.

“Chỉ còn một bước cuối cùng.”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác chỉ vào mi tâm của ‘Tần Giác.’

Theo linh thức rót vào, ‘Tần Giác’ vốn dĩ có con mắt trống rỗng đúng là dần dần có được thần thái, giống như được trao cho sinh mệnh.

Khi Tần Giác thu tay lại, kim quang trên người ‘Tần Giác, cũng tiêu tán theo, thay vào đó là sự rộng lớn và thâm thúy khó lường.

Con ngươi của tên hóa thân ‘Tần Giác’, thu nhỏ lại, chậm rãi bắt đầu chuyển động, đầu tiên là giơ cánh tay lên nhìn, sau đó cung kính nói với Tần Giác: …

Chủ nhân!

Vừa rồi Tần Giác rót vào một phần linh thức cho ‘Tần Giác”, cũng làm cho Tần Giác triệt để biến thành một hắn khác, chẳng qua là phiên bản thấp.

Rốt cục cũng thành công.

Tần Giác nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá… ,Tần Giác, này rốt cuộc là có cảnh giới gì?

Sẽ không phải là Thiên Giai thật chứ?

Ngoài dự liệu chính là khi Tần Giác xem xét tu vi của hóa thân, lại phát hiện đối phương đúng là đạt tới cấp bậc Đại Thánh!

Không phải nói bản thể tu vi càng mạnh, hóa thân càng yếu sao?

Chẳng lẽ là bởi vì hắn vừa rồi lấy mình làm vật trung gian, dẫn đến công pháp sản sinh ra biến hóa?

Nghĩ như vậy, quả thật có khả năng, dù sao hắn cũng vì tên hóa thân này quán thâu linh lực nửa canh giờ, cho dù là đầu heo, cũng nên biến thành Thánh Cảnh.

Nói là Bất Hủ Lưu Ly Thân, chi bằng nói là hóa thân từ linh lực Tần Giác.

“Ha ha ha, một hóa thân cảnh giới Đại Thánh, về sau cho dù xảy ra chuyện gì, đều có thể an tâm ở Huyền Ất Sơn.”

Tần Giác cao hứng nói.

Mặc dù từ chỗ Long Trẫm biết được, phía trên Đại Thánh còn có Thái Hư thập cảnh, nhưng ở Linh Ương giới, Đại Thánh đã là tồn tại đứng đầu, huống chi loại địa phương như Nam Cảnh kia?

“Lại nói, có thể ngưng tụ ra nhiều thêm mấy cái a.”

Tần Giác nghiêm túc suy tư nói.

“Được rồi, mặc kệ đi, ngày mai rồi nói sau.”

Nhún vai, Tần Giác thu hồi kết giới, ngã đầu liền ngủ.

Chương 137: Sư Phụ Chính Là Sư Phụ

“A!”

Sáng sớm, âm thanh rít chói tai trong phòng đột nhiên đánh vỡ yên tĩnh.

“Làm sao vậy, làm sao vậy?”

Tần Giác mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

“Sư phụ! Có hai sư phụ!”

Vân Tịch chỉ vào Tần Giác, khó có thể tin nói, trên khuôn mặt nho nhỏ tràn ngập nghi ngờ thật lớn.

Nghe vậy, Tần Giác lúc này mới nhớ tới, mình tối hôm qua hình như luyện chế một hóa thân.

Sau đó Tần Giác liền phát hiện ra hóa thân kia vậy mà nằm ở trên mặt bàn ngủ!

Có lầm hay không, ngươi là hóa thân ta, không phải nên thời thời khắc khắc bảo trì cảnh giác, bảo vệ an toàn của ta sao?

Không chỉ như vậy, bên chân hóa thân còn đặt vào mấy bình linh tửu, cũng không biết từ đâu lấy được, có thể nói hoàn toàn kế thừa tác phong sinh hoạt của Tần Giác.

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác vung ra một đạo linh lực, trực tiếp đem ‘Mình’ đánh tỉnh.

“A, chủ…”

Hóa thân bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vừa muốn gọi Tần Giác là chủ nhân, lại bị Tần Giác dùng linh thức ngăn lại.

Tần Giác lập tức xoay người, cùng hóa thân cùng đồng thanh nói:

“Vân Tịch, ngươi có thể nhận ra cái nào mới là vi sư thật sự không?”

“A?”

Lời vừa nói ra, Vân Tịch lập tức lộ ra vẻ mặt hoang mang, nhìn thử Tần Giác, lại nhìn thử

‘Tần Giác’, vẻ mặt ngốc nghếch lâm vào xoắn xuýt.

“Cái nào mới là sư phụ thật chứ…”

Vân Tịch cắn ngón tay, không biết nên lựa chọn thế nào.

“Nếu như ngươi chọn đúng, hôm nay liền ban thưởng cho ngươi một bình linh tửu hai trăm năm.”

Hai ‘Tần Giác’ lần nữa đồng thanh nói.

“Linh tửu hai trăm năm?”

Vân Tịch hai mắt sáng lên, lập tức phi thân đến, rơi vào giữa hai ‘Tần Giác’, nghiêm túc quan sát.

Tới đây, Tần Giác lơ đễnh, hóa thân thế nhưng là dùng chính hắn làm vật trung gian chế tạo ra, làm sao có thể bởi vì ở khoảng cách gần liền có thể phân biệt ra được?

Định tìm ra điểm khác biệt à?

Với lại, bởi vì hóa thân chính là Tần Giác dùng linh lực ngưng tụ, ngay cả khí tức cũng giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất, chỉ e sẽ là tu vi.

Nhưng với thực lực trước mắt của Vân Tịch còn lâu mới nhìn ra điểm này.

“Thật kỳ quái, làm sao lại có hai sư phụ chứ.”

Vân Tịch vừa quan sát hai người, vừa tự lẩm bẩm.

Tần Giác cùng hóa thân đứng tại chỗ không nhúc nhích, duy trì vẻ mặt giống như nhau, động tác giống nhau, khí tức giống nhau.

Đừng nói là Vân Tịch, cho dù là Bạch Nghiệp ở đây, hơn phân nửa cũng phân không ra cái nào là thật, cái nào là giả.

Nửa ngày, ngay lúc Tần Giác cho là Vân Tịch không phân biệt được, chuẩn bị từ bỏ lúc, Vân Tịch vốn dĩ đang xoắn xuýt đột nhiên bay đến trên bả vai hắn, ôm chặt lấy cổ của hắn, thân mật kêu lên:

“Sư phụ!”

“???”

“Ngươi là làm sao phân biệt được?”

Tần Giác có chút mù mịt, rõ ràng hắn không có lộ ra bất cứ sơ hở gì mà

“Bởi vì, sư phụ chính là sư phụ a.”

Vân Tịch ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, nghiêm túc nói.

Tần Giác: “…”

Hắn không phản bác lại được!

“Được rồi, bị ngươi đoán được.”

Tần Giác thở dài.

“Hì hì, ta thế nhưng chính là đồ đệ của sư phụ, làm sao lại nhận lầm được.”

Vân Tịch nũng nịu với Tần Giác, tự tin nói.

“Ầy, đây là linh tửu ban thưởng cho ngươi.”

Tần Giác bất đắc dĩ, đành phải lấy ra một bình lớn chừng bàn tay, đưa cho Vân Tịch.

Hết cách rồi, với tu vi hiện tại của Vân Tịch, một lần cũng chỉ có thể uống nhiều nhất là linh tửu hai trăm năm.

“Tạ ơn sư phụ!”

Vân Tịch vui vẻ tiếp nhận bầu rượu, khóe miệng nhịn chảy ra nước bọt.

“Đúng rồi, sư phụ còn chưa nói cho ta biết, vì sao lại có hai sư phụ vậy.”

Vân Tịch hiếu kì.

“…”

Câu nói này làm sao mà nghe thấy là lạ vậy?

“Đây là hóa thân của ta.”

“Hóa thân? Hóa thân là gì? Có thể ăn sao?”

Tần Giác: “…”

Ngươi trừ ăn uống ra, còn biết những thứ khác không?

“Không thể ăn.”

“Được rồi.”

Vân Tịch có chút thất vọng.

“…”

Nghịch đồ, thậm chí ngay cả sư phụ cũng muốn ăn!

…

Kỳ thật Tần Giác sở dĩ gấp gáp ngưng tụ hóa thân như vậy là bởi vì hắn có chuyện muốn đi xác nhận, nhưng cũng không muốn lại tự mình đi một chuyến, thế là dự định phái hóa thân đi thay.

Đây cũng là một việc hắn để ý nhất khi vừa mới biết tám đại thánh địa, đó chính là Thuần Dương thánh địa có liên quan tới Lạc Vi Vi.

Căn cứ tài liệu trong Linh Cơ, Thuần Dương thánh địa có rất nhiều công pháp, trong đó có một công pháp gọi là ‘ Thuần Dương Chân Quyết ‘.

Theo Tần Giác, lúc trước tên Thuần Dương Thánh Giả xuất hiện ở Nam Cảnh kia, rất có thể đến từ Thuần Dương thánh địa.

Nhưng mà Thuần Dương thánh địa cùng Bất Hủ thánh địa cách xa nhau mấy trăm vạn lý, lại là chuyện râu ria, Tần Giác thực tế cũng lười tự mình chạy tới điều tra, loại công việc mệt nhọc này, giao cho hóa thân là thích hợp nhất.

“Yên tâm đi, chủ nhân, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

‘Tần Giác’ thần sắc trịnh trọng nói.

Đối với điểm này, Tần Giác ngược lại không lo lắng, với thực lực cấp bậc Đại Thánh của hóa thân, dường như có thể đi ngang

Linh Ương giới, coi như bị Thuần Dương thánh địa phát hiện được, cũng có thể toàn thân trở ra.

“Ừm.”

Tần Giác không có nhiều lời, bàn tay vung lên, trực tiếp thuần di hóa thân đến Thuần Dương thánh địa.

“Ha ha, ta cũng cũng nên đi rồi.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác đẩy cửa đi ra ngoài, chuẩn bị cùng Tô Ngạn nói một tiếng, sau đó rời khỏi nơi này.

Hắn đến Bất Hủ thánh địa mục đích vốn là vì xác nhận thân phận của Long Trẫm, hiện tại nếu biết đối phương cũng là người xuyên việt, hắn liền không cần thiết lưu tại nơi này.

Dù sao Long Trẫm đã cho hắn một cái Linh Cơ, lúc nào cũng có thể liên hệ với đối phương.

Mặt khác, có Long Trẫm tọa trấn ở Trung Châu thánh địa, về sau cho dù xảy ra chuyện lớn gì, cũng hoàn toàn không cần đến hắn xuất thủ.

“Tần huynh đệ!”

Vừa ra cửa, thanh âm của Long Ngạo Thiên liền vang lên ở bên cạnh, khiến cho Tần Giác giật nảy mình.

“Tần huynh đệ, chào buổi sáng.”

Long Ngạo Thiên cười tủm tỉm nói.

Tần Giác: “…”

Gia hỏa này làm cái quỷ gì vậy?

“Tần huynh đệ, ta đã nói sẽ trả lại linh thạch cho ngươi gấp

trăm lần, ngươi kiểm lại một chút.”

Nói xong, Long Ngạo Thiên lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đưa đến trước mặt Tần Giác.

Tần Giác dùng linh thức quét một chút, phát hiện bên trong quả nhiên có một trăm viên linh thạch thượng phẩm, Long Ngạo Thiên này thật đúng là nói được thì làm được, chỉ là có chút bại gia.

Nhưng mà đường đường là Thánh tử của Bất Hủ thánh địa, khẳng khái như vậy cũng chẳng sao cả.

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, không khách khí nhận lấy nhẫn trữ vật.

Lúc này, Tô Ngạn ở sát vách cũng kết thúc tu luyện đi ra.

“Tiền bối.”

Mắt thấy Long Ngạo Thiên, Tô Ngạn trực tiếp lựa chọn không nhìn.

Mặc dù Tần Giác biết Long Ngạo Thiên là con trai của Long Trẫm, nhưng Tô Ngạn lại không biết.

“Chúng ta đi thôi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Được rồi.”

Tô Ngạn đầu tiên là khẽ giật mình, rồi khẽ gật đầu.

Từ đầu đến cuối, nàng cũng không biết Tần Giác rốt cuộc tới nơi này làm gì, hiện tại thế mà chỉ đợi một ngày liền muốn rời khỏi.

Cho dù trong lòng rất nghi hoặc, nhưng Tô Ngạn cũng không hỏi nhiều.

“A? Tần huynh đệ muốn đi đâu? Có thể mang theo ta không?”

Long Ngạo Thiên không đúng lúc chen miệng nói.

“Không được.”

Tần Giác không chút do dự lựa chọn cự tuyệt.

“Vì sao?”

Long Ngạo Thiên khẩn trương:

“Ta rất mạnh, có thể bảo hộ các ngươi.”

Tần Giác: “…”

Chương 138: Để Ngươi Đánh Một Quyền

Lúc rời khỏi Thông Thiên thành, Tần Giác mới phát hiện không chỉ bên trong Bất Hủ thánh địa có nhiều kiến trúc cảm giác tràn ngập khoa học kỹ thuật, mà bên trong Thông Thiên thành cũng có thật nhiều, đây dường như đã trở thành một loại phong cách 'Thời thượng'.

Mặt khác Tần Giác còn biết, đồ vật của Long Trẫm không chỉ có Linh Cơ, phương diện luyện đan cùng luyện khí cũng đều có đọc lướt qua, nhưng mà không giống như Tần Giác luyện chế ra một thanh AK –-47 cùng Hoả Thần, mà là một ít những đồ chơi nhỏ cổ quái kỳ lạ.

Tỷ như Kim Cương Bất Hoại Thận đan, Hóa Thú đan, Ẩn Thân đan.

Hoặc mắt kính có thể nhìn xuyên qua quần áo, còn có vòng tay khi đeo lên có thể ẩn giấu khí tức, cùng linh khí phi hành hình dạng như ô tô.

Nói không ngoa thì Long Trẫm đã thay đổi Linh Ương giới, để cho rất nhiều đồ vật không có khả năng xuất hiện liền xuất hiện ở đây.

Kỳ thật đối với Long Trẫm, Tần Giác vẫn kính nể.

Cho dù đối với câu nói năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn này Tần Giác từ trước đến nay đều xem thường, nhưng nếu quả thật có người làm như vậy, cũng tuyệt đối sẽ không châm chọc khiêu khích, tựa như Long Trẫm.

Nghĩ tới đây, Tần Giác đột nhiên dừng bước, thở dài.

Nhân vật truyền kỳ ngưu bức hống hách như vậy, làm sao lại sinh ra nhi tử ngốc nghếch như thế?

“Ngươi có thể đừng đi theo chúng ta nữa hay không?”

Tần Giác xạm mặt lại, cạn lời nói.

Giờ phút này, Tần Giác cùng Tô Ngạn đã rời xa Thông Thiên thành, chuẩn bị đổi phương hướng đi nơi khác nhìn xem, nhưng mà Long Ngạo Thiên lại như cái đuôi đi theo phía sau bọn họ, từ đầu đến cuối không muốn rời đi.

“Tần huynh đệ, ta thật sự rất mạnh, cho dù xảy ra chuyện gì, ta đều có thể bảo hộ các ngươi, ta thề đó.”

Long Ngạo Thiên ngôn từ chuẩn xác nói, giọng nói vô cùng thành khẩn, nơi nào có giống với Bất Hủ Thánh tử.

“Ngươi tại sao phải đi chung với chúng ta chứ?”

Tần Giác câm nín, cũng không thể bởi vì ta giúp ngươi trả linh thạch ngươi liền ỷ lại vào ta chứ?

“Ta… Ta là lần đầu tiên đi ra ngoài, cho nên muốn tổ đội với các ngươi.”

Do dự nửa ngày, Long Ngạo Thiên rốt cục cũng nói ra nguyên nhân.

Kỳ thật còn có một câu Long Ngạo Thiên không nói, đó chính là hắn cảm thấy Tần Giác là người tốt, nhưng phụ thân từng nói với hắn là không thể tùy tiện nói năng lung tung, cho nên hắn cuối cùng phải nghẹn xuống.

Khá lắm, thế mà thật sự là lần đầu tiên đi ra ngoài.

Vấn đề là cho dù ngươi lần đầu tiên ra ngoài, thế có liên quan gì tới ta?

Tần Giác nhịn không được trợn mắt.

Thông Thiên thành nhiều võ giả như vậy, sao cứ nhất định phải quấn lấy ta chứ?

Với lại còn dám nói ra chuyện lần đầu tiên mình ra ngoài, không sợ bị lừa gạt ngay cả quần cộc cũng không có mà mặc sao?

“Ngươi nói ngươi có thể bảo hộ chúng ta?”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác quyết định ‘giáo huấn’ một chút cho cái tên Bất Hủ Thánh tử uy danh hiển hách này.

“Đúng vậy, ta rất mạnh, chỉ cần các ngươi chịu cùng ta tổ đội, ta cam đoan ai cũng không làm các ngươi bị thương được.”

Long Ngạo Thiên vỗ vỗ ngực, lòng tin tràn đầy nói.

“Ngươi là cường giả Đại Thánh?”

Tần Giác hỏi.

“Ây… Không phải.”

Long Ngạo Thiên lắc đầu.

“Vậy là ngươi cường giả Thánh Vương?”

Tần Giác hỏi tiếp.

“Cũng không phải.”

Long Ngạo Thiên lần nữa lắc đầu, biểu lộ vẻ mặt xấu hổ.

“Không phải là Đại Thánh, cũng không phải Thánh Vương, ngươi làm sao bảo hộ được chúng ta?”

Tần Giác cười nhạo nói.

Long Ngạo Thiên: "…"

Ngươi sao lại không tiếp tục hỏi nữa đi chứ?

Ta thế nhưng chính là Thánh Cảnh đó!

Mặc dù Thánh Cảnh tại Trung Châu thánh địa không tính là cao nhất, nhưng đã rất cường đại được không.

Trừ mười hai Thánh tộc cùng tám đại thánh địa ra, thế lực khác căn bản không có cường giả vượt qua Thánh Cảnh, nhiều nhất cũng chỉ là Thánh Cảnh đỉnh phong thôi, Long Ngạo Thiên tự nhận vô địch cùng giai, tuyệt đối sẽ không bại bởi bất cứ đối thủ trong Thánh Cảnh nào.

Huống chi, chỉ cần hắn lộ ra thân phận, ai dám làm gì hắn chứ?

"Ta, ta hiện tại là Thánh Cảnh!"

Thấy Tần Giác không hỏi tới nữa, Long Ngạo Thiên lập tức lớn tiếng nói.

Tần Giác: "…"

Không nghĩ tới đơn giản như vậy liền lừa được cái tên Bất Hủ Thánh tử này, nếu như không phải gặp được hắn, chỉ sợ thật có thể bị lừa ngay cả quần cộc đều không còn lại.

"Ngươi nói ngươi là Thánh Cảnh chính là Thánh Cảnh à, ta tại sao phải tin ngươi?"

Tần Giác cố ý châm chọc.

"Ta tuyệt đối không có lừa ngươi!"

Long Ngạo Thiên có khi nào bị khinh thường qua đâu chứ, trên thân đột nhiên bộc phát ra khí tức, phóng lên tận trời, chỉ một thoáng, vạn vật huy hoàng, muôn hình vạn trạng, nhìn qua rung động vô cùng.

Mắt thấy cảnh tượng này, kinh ngạc nhất không ai khác ngoài Tô Ngạn, tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch này vậy mà là cường giả Thánh Cảnh?

“Ha ha, đây chính là Thánh Cảnh sao?”

Vẻ mặt Tần Giác vẫn tràn đầy khinh thường:

“Ta đứng ở chỗ này để ngươi đánh một quyền, nếu như ngươi có thể làm ta bị thương, ta liền đồng ý tổ đội với ngươi.”

“Chuyện này là thật?”

Long Ngạo Thiên hai mắt sáng lên, chợt biểu lộ do dự mà nói:

“Thế nhưng mà… Lỡ như một quyền này đánh chết ngươi thì sao?”

Tần Giác: “…”

Ai cho ngươi cái tự tin đó hả?

Một quyền đấm chết ta?

Đừng nói là ngươi, cho dù là cha ngươi cũng không làm được đâu!

“Yên tâm, ta không sao.”

Cố nén xúc động muốn đánh Long Ngạo Thiên tơi bời, Tần Giác cười nói.

“Được rồi, đây chính là ngươi nói.”

Liên tiếp bị khinh thị, Long Ngạo Thiên cũng hơi tức giận, nhưng mà khi hắn ra quyền, vẫn không có xuất ra toàn lực, để phòng khi không cẩn thận đánh chết Tần Giác.

Dù vậy, một quyền này vẫn đủ để đánh trọng thương cường giả Truyền Kỳ Cảnh bình thường.

Hô!

Những nơi quyền phong đi qua, ngay cả không gian cũng không chịu nổi mà vặn vẹo, giống như lúc nào cũng có thể sẽ sụp đổ.

Trong chốc lát, nắm đấm rơi trên người Tần Giác, nhấc lên bão táp linh lực đáng sợ, tại thời khắc này ngay cả thiên địa cũng tối xuống!

Ầm!

Lúc nắm đấm của Long Ngạo Thiên đánh trúng Tần Giác, một lực phản chấn khó mà hình dung được truyền đến, Long Ngạo Thiên còn không có kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra liền bị đánh bay ra ngoài, sau đó trượt ở trên mặt đất mấy ngàn trượng mới khó khăn dừng lại, lôi ra một vết nứt.

“Làm sao có thể?”

Long Ngạo Thiên trợn mắt hốc mồm, chỉ cảm thấy năm ngón tay đau buốt vô cùng, giống như đánh vào cửu thiên thần thiết, thế gian vì sao lại có nhục thể cứng rắn như thế?

Nhưng mà hắn không biết là, nếu không phải Tần Giác cố ý thu hồi lực ‘phản giáp’, chỉ sợ giờ phút này xương cốt cả người hắn đã vỡ nát, nằm trên mặt đất đứng dậy không nổi.

“Thế nào, chịu thua chưa?”

Tần Giác bước ra một bước, xuất hiện ở trước mặt Long Ngạo Thiên, từ trên cao nhìn xuống hắn, thần sắc hờ hững.

“Ta…”

Long Ngạo Thiên há to miệng, cắn răng nói:

“Ta mới vừa rồi chưa xuất ra toàn lực.”

Tâm cao khí ngạo khiến hắn không tuỳ tiện chịu thua.

Nào có thể đoán được Tần Giác không những không giận mà còn cười nói:

“Được, đã như thế, vậy ta liền đứng ở chỗ này để ngươi lại đánh một quyền.”

Nói xong, Tần Giác chắp hai tay ra sau lưng, hoàn toàn không đem Long Ngạo Thiên để vào mắt.

“Được!”

Long Ngạo Thiên chậm rãi từ dưới đất bò dậy, trong tiếng hít thở, linh lực nháy mắt vận chuyển tới cực hạn.

Mặc dù không biết nhục thể của Tần Giác sao cường hãn được như thế, nhưng Long Ngạo Thiên tin chắc, chỉ cần mình xuất ra toàn lực, tuyệt đối có thể công phá phòng ngự của Tần Giác.

Hắn đến cảnh giới này, nắm đấm đã không chỉ là nắm đấm, toàn bộ thiên địa đều bị hắn nắm giữ trong tay, một quyền đi ra, ngoài ta còn ai!

Đông!

Không gian nhao nhao vỡ vụn, giống như mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra phía ngoài, trong vòng vạn dặm xung quanh, toàn bộ sinh linh đều là cảm thấy run sợ trong lòng, run lẩy bẩy.

Thấy thế, Tô Ngạn vội vàng chống lên một vòng bảo hộ linh lực, mang theo Vân Tịch rút lui về phía sau.

Đây chính là một kích toàn lực của cường giả Thánh Cảnh, tùy tiện dư chấn thôi cũng có thể diệt sát nàng.

Quỷ dị chính là, những năng lượng gợn sóng này còn chưa tới gần Tô Ngạn, liền lặng yên không một tiếng động biến mất, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là do Tần Giác làm.

Răng rắc!

Chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang, xương tay của Long Ngạo Thiên vỡ vụn thành từng mảnh, nhanh chóng kéo dài đến toàn bộ cánh tay, vặt vẹo rủ xuống.

“Phốc.”

Cùng lúc đó, Long Ngạo Thiên miệng phun máu tươi, ngã ngửa lên trời, khí tức thẳng tắp trượt xuống.

Cho dù Tần Giác đã thu hồi ‘phản giáp’, nhưng một kích toàn lực của Long Ngạo Thiên phản phệ lại vẫn khiến chính bản thân hắn bị trọng thương, uể oải đến cực hạn.

Trái lại Tần Giác vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, lông tóc cũng không tổn hao.

“Hiện tại, ngươi phục chưa?”

Tần Giác vỗ vỗ ngực, thản nhiên nói.

“…”

“Phục.”

Long Ngạo Thiên khóc không ra nước mắt, đau quá đi!

Chương 139: Tiểu Trấn Quỷ Dị

Giờ phút này, Long Ngạo Thiên chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, kinh mạch cũng ở lúc phản phệ bị hao tổn, dường như không cách nào vận chuyển linh lực.

Long Ngạo Thiên cho tới bây giờ không nghĩ tới, mình có một ngày lại bởi vì lực phản phệ mà trọng thương, vẫn là dưới tình huống người khác đứng bất động để hắn đánh!

Cho dù ngay cả cường giả Thánh Vương cũng làm không được đi?

Vị này Tần huynh đệ rốt cục là quái vật gì?

Đau quá a!

Cố nén đau nhức kịch liệt, Long Ngạo Thiên muốn bò dậy từ dưới đất, lại phát hiện căn bản không làm được, nhất là cánh tay ra quyền vừa rồi, không khác gì với hư hỏng cả.

Thương thế nặng như thế, cho dù hắn là cường giả Thánh Cảnh, không tới mười ngày nửa tháng cũng đừng mong khôi phục.

Chẳng lẽ mình vừa ra, liền phải thất bại trở về?

Ông!

Đúng lúc này, một mảnh sương kim sắc rơi xuống, giống như như mưa rơi trên người hắn, dung nhập vào da thịt.

Những giọt mưa kim sắc này bên trong ẩn chứa năng lực chữa trị khó có thể tin, xương cốt vốn dĩ vỡ vụn bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được mà nối liền lại, kinh mạch cũng

nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, không đến một lát, Long Ngạo Thiên đúng là đã triệt để khỏi hẳn.

“Cái này…”

Long Ngạo Thiên không thể tin mở to hai mắt, trong lòng tràn ngập rung động, vậy mà khỏi hẳn rồi?

“Ngươi sao mà làm được?”

Hít một hơi thật sâu, Long Ngạo Thiên nhịn không được hỏi.

Quá thần kỳ!

Dù là với thân phận của Long Ngạo Thiên cũng chưa từng gặp qua loại thủ đoạn này.

Phải biết, phụ thân hắn vậy mà chính là đương kim thánh chủ của Bất Hủ thánh địa, tồn tại mạnh nhất Linh Ương giới.

Dù vậy, cũng không có khả năng để hắn khôi phục trong thời gian ngắn như thế, chẳng lẽ đối phương còn mạnh hơn phụ thân hắn?

Nói đùa gì vậy?

“Điểm này ngươi không cần biết, nhớ, có chơi có chịu, không cần đi theo chúng ta nữa.”

Vứt xuống câu nói này, Tần Giác không tiếp tục phản ứng với Long Ngạo Thiên, trực tiếp quay người cùng Tô Ngạn rời đi.

Đưa mắt nhìn Tần Giác đi xa, Long Ngạo Thiên sững sờ nửa ngày mới phản ứng lại:

“Quá cường đại, xem ra ta còn phải tiếp tục cố gắng tu luyện, nhưng mà, một ngày nào đó ta sẽ siêu việt ngươi!”

QNói đến đây, Long Ngạo Thiên ánh mắt trở nên vô cùng kiên định, lập tức đổi phương hướng, phi thân đi xa.

Người ta đã đứng ở nơi đó để hắn đánh mà hắn cũng không đánh nổi, sao có thể còn không biết xấu hổ tiếp tục theo đuôi chứ.

…

Sau khi thoát khỏi Long Ngạo Thiên, Tần Giác cùng Tô Ngạn đi thẳng về hướng bắc, có lẽ là bởi vì tới gần Bất Hủ thánh địa, xung quanh thành thị đều phồn hoa, võ giả cao giai có thể thấy ở khắp nơi.

Thậm chí thường xuyên có thể nhìn thấy tràng cảnh giết người đoạt bảo.

Đây cũng là đặc sắc của thế giới cao võ, nếu như không có người chế định quy tắc trật tự, như vậy kết quả tạo thành chính là cường giả áp kẻ yếu, cũng chỉ có trong phạm vi quản lý của thế lực lớn mới có thể tốt hơn một chút.

Hai người dừng lại vài ngày trong mấy thành thị lớn, sau đó tiếp tục đi tiếp.

Từ sau khi xác định Long Trẫm là người xuyên việt, Tần Giác có thể nói hoàn toàn buông lỏng, về phần Thuần Dương thánh địa bên kia, dù sao đã giao cho hóa thân, tiếp theo hắn chỉ cần đi du ngoạn là đủ rồi.

Ngày này, hai người sau khi đi qua một tòa thành thị, đi tới một mảnh sa mạc rộng lớn.

Không giống với Địa Cầu, sa mạc này mọc đầy các loại thực vật , với lại nguy cơ tứ phía, không cẩn thận liền có thể bị trùng độc dưới lớp cát chui ra ngoài giết chết.

Bởi vậy đối với võ giả thấp giai mà nói, sa mạc không thua gì

tử địa.

“Vực ngoại hoang mạc?”

Tần Giác lấy ra Linh Cơ mà Long Trẫm đưa cho hắn, rất nhanh liền tìm đến danh tự của khu sa mạc này.

Nhưng mà phía trên chỉ có bốn chữ này, cái khác cũng không có.

Bất quá cái này cũng bình thường, dù sao thế giới này cũng không có vệ tinh để mà có thể xác định định vị.

Tần Giác sở dĩ chạy tới nơi này là bởi vì hắn cũng không tính trở về đường cũ, như thế quá chán rồi, cho nên mới lựa chọn đi đường vòng.

Chỉ là quên tìm đọc tư liệu trước, nên không biết phương hướng này lại có sa mạc.

Đến cũng đến rồi, vậy liền đi vào thôi, cũng coi như trải nghiệm thử phong tình của sa mạc trong dị giới.

Cũng không biết sa mạc của thế giới này có tộc xà nhân hay không nữa.

“Sư phụ, nơi này nóng quá a.”

Vân Tịch tựa vào đầu của Tần Giác, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, mặt ủ mày chau nói.

Dù nói thế nào thì nàng cũng là Linh thảo đã hoá hình, mặc dù đã thăng đến cấp ba, không thua gì võ giả nhân loại Địa Giai, nhưng ở địa phương này lâu vẫn sẽ tinh thần sa sút.

Tần Giác ngạc nhiên, xém chút nữa quên mất gia hỏa này, chỉ thấy bàn tay hắn vung lên, một tầng kim quang lập tức bao trùm Vân Tịch, tản ra linh khí nồng đậm.

“Híz-khà-zzz.”

Vân Tịch vui vẻ, vội vàng hít một hơi thật sâu, tinh thần lần nữa đầy trở lại.

“Tiền bối, nơi đó có tòa thành thị.”

Đột nhiên, Tô Ngạn chỉ vào nơi xa nói.

Với tu vi Chí Tôn cảnh sơ kỳ của nàng, hoàn cảnh ác liệt này chỉ tạo ra ảnh hưởng vô cùng nhỏ cho nàng, chỉ cần linh lực dồi dào, dù là ở đây không ăn không uống nghỉ ngơi mấy chục năm cũng không vấn đề gì.

Nghe vậy, Tần Giác đưa mắt nhìn qua, quả nhiên thấy một tòa thành thị, nhưng mà nếu nói là thành thị thì chi bằng nói là tiểu trấn, bởi vì chỉ có mười mấy cái kiến trúc đơn sơ mà thôi.

“Đi qua nhìn thử.”

Tần Giác không nghĩ nhiều, thả người bay đến tiểu trấn.

Không bao lâu, hai người đến trong tiểu trấn, nhưng quỷ dị chính là, trong trấn nhưng không có ai, an tĩnh đáng sợ.

“Có ai không?”

Tô Ngạn gọi một tiếng, không có bất kỳ người nào trả lời.

“Chẳng lẽ nơi này là thành trấn bị vứt bỏ?”

Tô Ngạn cau mày hỏi.

Két!

Tần Giác tiện tay đẩy ra cửa một gian phòng, phát hiện đồ vật bên trong tất cả đều hoàn hảo không chút tổn hại, không có mạng nhện, cũng không có tro bụi, thậm chí nguyên liệu nấu ăn còn rất

mới mẻ.

Điều này nói rõ, nơi đây cũng không có bị bỏ hoang.

Đã không vứt bỏ, vì sao lại không có bất kỳ ai?

Coi như ra ngoài, cũng không có khả năng một người cũng không còn a?

Tần Giác lại lần lượt đẩy mấy cửa phòng, đều giống như phòng đầu tiên, người nơi này dường như tan biến khỏi thế giới vậy, biến mất không thấy gì nữa.

“Hửm?”

Tần Giác khóe mắt nhẹ liếc, chợt phát hiện những gian phòng này trên sàn nhà đều có lớp cát bụi mỏng, nhưng nơi này là sa mạc, có cát bụi cũng là không kỳ quái.

“Chẳng lẽ là bị yêu thú tập kích?”

Tô Ngạn nói.

Trong sa mạc trừ độc trùng rắn kiến ra, cũng có rất nhiều yêu thú, với lại lớp giáp cũng cực kì cứng rắn, có thể chui vào trong đất cát đánh lén, đáng sợ vô cùng.

“Không có khả năng, nếu như là yêu thú, chỉ sợ toàn bộ tiểu trấn đều đã bị san thành bình địa, huống chi nơi này căn bản không có bất cứ vết tích chiến đấu gì.”

“Cũng đúng.”

Tô Ngạn khẽ gật đầu.

Yêu thú cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Vẫn là chờ thử xem sao.”

Tần Giác ra quyết định.

Nhưng mà thẳng đến ngày hôm sau, vẫn không có nửa bóng người nào xuất hiện, Tần Giác cùng Tô Ngạn chỉ có thể rời đi, mà tiểu trấn quỷ dị này cũng lần nữa khôi phục lại bình thường, giống như chưa từng có người nào tồn tại.

Sau đó mấy ngày, hai người lại nhìn thấy tiểu trấn giống vậy, tất cả mọi người giống như biến mất vào hư vô, không còn lại dấu vết gì cả, quả thực quá quỷ dị.

Hiển nhiên, vùng sa mạc này gần đây có xảy ra chuyện lớn gì đó.

Nhưng mà những thứ này đều không có quan hệ gì với Tần Giác, ngay khi hắn cảm thấy hơi nhàm chán, dự định trực tiếp mang theo Tô Ngạn thuần di ra ngoài, một chiếc linh khí phi hành đột nhiên xuất hiện ở chân trời, lúc đi ngang qua bọn hắn bỗng nhiên dừng lại.

Chương 140: Sa Tộc

Chiếc linh khí phi hành này toàn thân đen nhánh, không có bất kỳ trang trí gì, nhìn qua trầm tĩnh vô cùng, bên ngoài còn khảm kim loại thiết giáp, cho người ta một loại cảm giác không thể phá vỡ.

Ở vực ngoại hoang mạc, cũng chỉ có loại linh khí phi hành đơn giản kiên cố này mới an toàn nhất, nếu không chỉ cần một trận bão cát có thể bị xé tan nát.

“Hai vị bị lạc đường sao, muốn đi chung với tại hạ không.”

Đứng trên linh khí phi hành là một nam tử áo xanh, giờ phút này cười dò hỏi.

Tần Giác cùng Tô Ngạn hai mặt nhìn nhau, đều là lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thế giới này đẹp như vậy từ lúc nào vậy?

Đi đến cũng đâu đều có người đồng ý giúp đỡ.

“Đã như vậy thì đa tạ.”

Tần Giác không chút khách khí ôm quyền nói.

Lúc đầu hắn dự định trực tiếp rời đi, hiện tại đã có sẵn xe có thể đi nhờ, hắn há sẽ cự tuyệt à?

Lần này cũng không gặp lại loại tiểu trấn quỷ dị như kia nữa.

Nói đến đây thì nam tử áo xanh hẳn là người sống duy nhất mà bọn hắn nhìn thấy được trong mấy ngày nay.

Leo lên phi hành linh khí, Tần Giác mới phát hiện bên trong rất

nhiều hàng hóa được chất thành đống, bên cạnh còn có rất nhiều võ giả trang bị đầy đủ đứng đấy cảnh giác nhìn chằm chằm hắn với Tô Ngạn.

“Thiếu gia, tùy tiện cho bọn hắn lên cũng không khỏi quá mức…”

Võ giả cầm đầu vẻ mặt lo lắng, lời còn chưa dứt, liền bị nam tử áo xanh phất tay đánh gãy:

“Không sao, hai vị này chỉ là lạc đường ở chỗ này mà thôi, giúp một chút bất quá cũng chỉ là cái nhấc tay.”

“Huống chi, có Côn thúc ở đây, nhất định không có việc gì.”

“Chuyện này…”

Võ giả được xưng là Côn thúc há to miệng, á khẩu không trả lời được, nhưng ánh mắt lại từ đầu đến cuối vẫn đặt trên người Tần Giác cùng Tô Ngạn, đề phòng hai người đột nhiên có ý đồ xấu.

Thấy vậy, Tần Giác lơ đễnh, Côn thúc này bất quá cũng chỉ là Chí Tôn cảnh trung kỳ mà thôi, có thể nhìn ra được gì từ trên người hắn chứ?

Một bên khác, Tô Ngạn sau khi đeo mặt nạ thì khí tức cũng ẩn đi, với tu vi của đối phương, căn bản không nhìn thấu được.

“Hai vị mời ngồi, vị thúc thúc này của ta từ trước đến nay đều cẩn thận, mong tha thứ.”

Không gian bên trong linh khí phi hành rất lớn, dù cho chứa thêm mấy chục người cũng không thành vấn đề, với lại tất cả đều được chế tạo từ kim loại đặc thù.

Nói không ngoa thì cho dù gặp phải bão cát cỡ lớn, chiếc linh khí phi hành này cũng có thể đi ra mà không hư hao chút nào.

“Tại hạ là Ninh Kiệt, vị này là hộ vệ của gia tộc chúng ta Trường Ninh Côn, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của hai vị.”

Nam tử áo xanh nói tiếp.

“Tần Giác.”

“Tô Ngạn.”

Thấy đối phương lễ phép như thế, Tần Giác với Tô Ngạn cũng nho nhã hiền hoà đối đáp lại.

“Hai vị làm sao lại chạy tới loại địa phương này?”

Ninh Kiệt nghi hoặc.

Dù sao,đối với võ giả thấp giai mà nói, vực ngoại hoang mạc không thua gì tử địa, cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh, nếu bất hạnh bị yêu thú cao giai đánh lén, nặng hơn nữa thì sẽ vẫn lạc.

Cho nên đại bộ phận võ giả tiến vào vực ngoại hoang mạc đều sẽ lựa chọn tổ đội hoặc là lái linh khí phi hành đặc biệt để giảm mức độ nguy hiểm xuống đến mức thấp nhất.

“Chúng ta bởi vì gặp phải bão cát, không cẩn thận thất lạc những đồng bạn khác, nếu không phải có Ninh huynh hỗ trợ, sợ là hai người chúng ta cũng phải chết ở nơi này.”

Tần Giác mặt lộ vẻ cảm kích, thuận miệng bịa chuyện nói.

“Thì ra là thế, nói như vậy, các ngươi muốn đi Hoang thành sao?”

Ninh Kiệt cũng không có hoài nghi gì, thậm chí cảm thấy đúng theo lẽ đương nhiên.

“Hoang thành?”

Tần Giác sững sờ, chợt bất động thanh sắc mà nói:

“Không sai, nghe ngữ khí của Ninh huynh, cũng muốn đi Hoang thành sao?”

Mặc dù Tần Giác căn bản không biết Hoang thành gì cả, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến hắn cùng Ninh Kiệt trò chuyện, nhìn Tô Ngạn bên cạnh trợn mắt hốc mồm.

Đây chính là cái gọi là nói lời bịa đặt không nháp kia?

“Ha ha ha, đương nhiên,Ninh gia chúng ta với thành chủ Hoang thành thế giao, lần này đi Hoang thành…”

Nói đến đây, Ninh Kiệt im bặt dừng lại, hắn đúng là xém chút nữa là nói ra cơ mật của gia tộc.

Thấy thế, Tần Giác lập tức đổi chủ đề:

“Đúng rồi, vực ngoại hoang mạc gần đây có xảy ra chuyện gì lớn à.”

“Chuyện lớn?”

Ninh Kiệt cũng rất tự nhiên mà hùa theo, trầm ngâm một lát, lắc đầu nói:

“Không có.”

“Kỳ quái, hai ngày này chúng ta nhìn thấy thật nhiều thôn xóm cùng trấn đều không ai, giống như hoàn tàn tan biến, quá quỷ dị.”

Tần Giác khẽ nhíu mày.

Kỳ thật Tần Giác vốn không muốn quản chuyện này, nhưng gặp được Ninh Kiệt, liền định hỏi thử, không nghĩ tới Ninh Kiệt cũng không biết.

“Ngươi nói cái gì?”

Lúc này, Ninh Côn vẫn luôn ở bên cạnh nhìn chằm chằm Tần Giác đột nhiên mở to hai mắt, truy hỏi:

“Người trong thôn làng đều tan biến hết?”

Tần Giác không nghĩ tới Ninh Côn vậy mà phản ứng lớn như vậy, thế là giải thích cặn kẽ nói:

“Đúng thế, trừ người ra, những đồ vật khác đều không chút tổn hại.”

“Không có bất kỳ vết tích gì?”

“Không có… Ách, trên sàn nhà có lớp cát bụi, có tính không?”

Tần Giác chần chờ nói.

“Chẳng lẽ… Là bọn hắn trở về rồi?”

Nghe xong Tần Giác miêu tả, Ninh Côn lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Làm sao vậy, Côn thúc?”

Đây là lần đầu tiên Ninh Kiệt nhìn thấy Ninh Côn khẩn trương như vậy, lộ vẻ mặt không hiểu.

“Thiếu gia, chúng ta nhất định phải nhanh đưa xong hàng hóa lần này, sau đó rời khỏi vực ngoại hoang mạc!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ninh Kiệt cuối cùng cũng ý thức được điều không đúng.

Hít một hơi thật sâu, Ninh Côn trầm lặng nói:

“Nếu như ta đoán không sai, rất có thể là Sa tộc đã trở về.”

“Sa tộc? Đó là cái gì?”

Ninh Kiệt ngạc nhiên.

Tần Giác cũng là vẻ mặt ngơ ngác, ngáo ngơ.

“Sa tộc là một chủng tộc lớn cường đại lúc trước sống ở vực ngoại hoang mạc, bọn hắn có thể điều khiển hạt cát, lặng yên không một tiếng động giết chết đối thủ!”

“Với lại thành thị của nhân loại bị bọn hắn tập kích, trừ nhân loại sẽ biến mất ra thì những thứ đồ khác đều không chút tổn hại!”

Ninh Côn nghiêm mặt nói:

“Nếu thật là Sa tộc, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi vực ngoại hoang mạc, nếu không hậu quả khó mà lường được!”

“Thế nhưng mà… Vì sao ta chưa từng nghe nói đến Sa tộc?”

Ninh Kiệt mờ mịt.

Là dòng chính của gia tộc, Ninh Kiệt bởi vì có sự chênh lệch về thiên phú, đến nay vẫn dừng lại ở Thiên giai trung kỳ, khó mà tiến thêm được.

Cho nên hắn lúc rảnh rỗi, thường xuyên sẽ lật xem thư tịch, cũng hiểu biết nhiều về vực ngoại hoang mạc, nhưng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua Sa tộc gì đó.

“Ngươi đương nhiên không biết, bởi vì Sa tộc hơn hai trăm năm trước liền bị một vị vô thượng đại năng phong ấn!”

Ninh Côn cười khổ nói:

“Lúc ấy ta chỉ mới hơn hai mươi tuổi, vẫn là thị vệ bình

thường, cũng là nghe nói từ những người khác, Sa tộc sinh ra một Hoàng đế, nhấc lên hạo kiếp ngập trời tại vực ngoại hoang mạc, muốn mở rộng vực ngoại hoang mạc, thôn phệ lãnh thổ xung quanh."

"Đối mặt với Sa tộc cường đại, dù cho mấy gia tộc lớn liên hợp lại, cũng vẫn không phải là đối thủ, mắt thấy cát bụi sắp thôn phệ tất cả liên quân, một vị siêu cấp cường giả đi ngang qua đột nhiên xuất thủ."

"Dưới uy năng của vị siêu cấp cường giả kia, Sa tộc liên tục bại lui, Hoàng đế bị giết tại chỗ, nhưng mà vị siêu cấp cường giả kia cũng bởi vậy mà bị thương, chỉ có thể tạm thời phong ấn những cường giả Sa tộc còn lại."

Hiện tại đã qua hơn hai trăm năm, bất kể có phải là Sa tộc ngóc đầu trở lại hay không, nhất định phải nhanh thông tri cho gia tộc, đề phòng vạn nhất."

Nói đến đây, Ninh Côn biểu lộ vẻ ngưng trọng, hiển nhiên không phải đang thêu dệt vô cớ.

Chương 141: Vòng Xoáy Phong Bạo

Tần Giác không nghĩ tới, vực ngoại hoang mạc thế mà còn xảy ra loại chuyện này, với lại trong vực ngoại hoang mạc này, khắp nơi đều là cát, quả thực là chiến trường thiên nhiên của cường giả Sa tộc, khó trách Ninh Côn rời đi gấp như vậy.

Một khi ở đây gặp phải cường giả Sa tộc cùng giai, cơ hồ hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Côn thúc, vị siêu cấp cường giả trợ giúp chúng ta phong ấn Sa tộc lúc trước đâu?”

Ninh Kiệt hiếu kì hỏi, trong lời nói còn tràn ngập chờ mong.

“Ha ha, không biết, sau khi phong ấn Sa tộc, hắn liền nhẹ lướt đi, không còn xuất hiện, nếu không thì chuyện này cũng sẽ không lưu truyền thấp như vậy.”

Ninh Côn cười khổ.

Nếu như lúc trước vị siêu cấp cường giả kia lưu lại, chỉ sợ hiện tại vực ngoại hoang mạc cũng không phải là khu vực mà các đại gia tộc tranh đấu, mà tất cả đều trở thành thế lực phụ thuộc vị siêu cấp cường giả kia.

Phải biết, đây chính là một vị cường giả Thánh Cảnh, đủ để cải biến kết cục mảnh khu vực này.

“Thì ra là vậy.”

Ninh Kiệt hơi thất vọng.

“May mà hoàng đế Sa tộc đã chết, cho dù Sa tộc hiện tại thật sự đột phá phong ấn, với thực lực của các đại gia tộc, tin rằng cũng có thể chống đỡ.”

Ninh Côn như trút được gánh nặng nói.

Hai trăm năm nay, các đại gia tộc không ngừng phát triển, cường giả nhiều ra, trừ việc không có xuất hiện cường giả Thánh Cảnh ra thì mỗi gia tộc chí ít đều có hai vị cường giả Truyền Kỳ trở lên, nếu lại tạo thành liên minh, nhất định có thể triệt để tiêu diệt Sa tộc.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, linh khí phi hành bỗng nhiên xuất hiện chấn động kịch liệt, giống như bị vật lớn đánh trúng, xém chút khống chế không nổi mà lật nghiêng.

“Chuyện gì xảy ra?”

Ninh Côn kinh hãi, sẽ không trùng hợp thế chứ, thật gặp phải cường giả Sa tộc đi?

“Báo, đội trưởng, phía trước bỗng nhiên xuất hiện vòng xoáy phong bạo!”

Một thị vệ xông tới hét lớn.

“Cái gì?!”

Ninh Côn vội vàng đi ra ngoài, quả nhiên thấy trước mắt có một vòng xoáy khổng lồ, ẩn hiện ra màu đen, cát bụi đầy trời đều bị cuốn vào, hình thành gió lốc đáng sợ, đồng thời nhanh chóng bay về phía bên này!

“Thế mà chúng ta lại gặp phải vòng xoáy phong bạo!”

Ninh Kiệt cũng đã đờ ra, sắc mặt khó coi vô cùng.

“Cái gì là vòng xoáy phong bạo?”

Tần Giác không hiểu.

“Vòng xoáy phong bạo là bão cát kinh khủng nhất, mấy chục năm khó gặp một lần, một khi bị cuốn vào, cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh cũng dữ nhiều lành ít.”

Ninh Kiệt nhanh chóng nói, vẻ mặt khẩn trương, thậm chí không để ý Tần Giác tại sao lại không biết vòng xoáy phong bạo.

Mặc dù Thiên Giai võ giả đã có thể nắm giữ thiên địa linh khí, nhưng ở trước thiên tai bực này, cái gọi là Thiên Giai lộ ra sao mà nhỏ bé, căn bản không đáng nhắc tới, ngay cả Chí Tôn cảnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống cự thôi.

Giờ phút này, giữa thiên địa một mảnh u ám, giống như đã đến ban đêm, cho dù cách xa ngàn mét, vẫn có thể cảm nhận được luồng lực hấp dẫn khổng lồ kia, vô số hạt cát ma sát trên linh khí phi hành, phát ra tiếng vang.

“Đáng chết, nơi này làm sao lại có vòng xoáy phong bạo!”

Cắn răng, Ninh Côn phẫn nộ quát:

“Mở ra công suất tối đa cho ta, tuyệt đối không thể bị hút vào!”

“Vâng!”

Mấy võ giả phụ trách điều khiển linh khí phi hành lập tức điên cuồng vận chuyển linh lực, ý đồ đẩy linh khí phi hành ra khỏi phạm vi lực hút của vòng xoáy phong bạo.

Nhưng mà bọn hắn vẫn là đang xem thường vòng xoáy phong bạo, mặc dù đã mở ra công suất tối đa của linh khí phi hành, vẫn khó mà tránh thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn linh khí phi hành dần

dần bị hút vào.

Thấy thế, Ninh Côn vừa vội lại kinh, trực tiếp đoạt lấy quyền khống chế linh khí phi hành, mạnh mẽ dùng linh lực thôi động, đáng tiếc vẫn không có tác dụng, mà đen vòng xoáy phong bạo lại càng ngày càng gần.

Biết đã không cách nào đào thoát, Ninh Côn trực tiếp mở ra vòng phòng hộ của linh khí phi hành, sau đó đáp xuống đất trên mặt.

“Đều về phòng thủ cho ta!”

Ninh Côn hạ lệnh.

Võ giả còn lại nơi nào còn không rõ lúc này bảo mệnh mới quan trọng, nhao nhao vào, chống lên linh lực hộ thể, chuẩn bị chống cự cát bụi cuốn tới.

“Có thể chịu nổi hay không,đều xem vận khí của chúng ta.”

Làm xong những này, Ninh Côn thở dài, hắn đã nghĩ kỹ, nếu như linh khí phi hành gánh không được trận vòng xoáy phong bạo này, như vậy hắn nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo cho an toàn của Ninh Kiệt, về phần những người khác, hắn cũng bất lực.

Quan trọng nhất chính là hắn nhất định phải còn sống, nếu không tin tức Sa tộc ngóc đầu trở lại rất có thể sẽ không cách nào truyền về gia tộc.

Hô!

Cùng lúc đó, vòng xoáy phong bạo rốt cục cũng đến, tựa như tận thế, giống như muốn nuốt chủng trời đất!

Ba ba ba!

Cát bụi không ngừng đập lên trên vòng phòng hộ của linh khí

phi hành, tất cả mọi người ngừng thở, không dám hô hấp.

“Rống!”

Nơi xa, gió lốc đột nhiên cuốn lên mảng cát bụi lớn, đem một con yêu thú ẩn giấu ở phía dưới kéo ra, ném lên không trung.

“Là Phi Lân thú!”

Ninh Kiệt kinh hô.

Phi Lân thú, yêu thú Thiên Giai cấp cao, lấy phòng ngự cùng tốc độ làm danh xưng, có thể ngày đi trong đất cát nghìn dặm, cho dù đánh không lại cũng có thể nhẹ nhõm chạy trốn, một trong những yêu thú đáng sợ nhất vực ngoại hoang mạc.

“Xoẹt xẹt!”

Chỉ thấy một đạo gió lốc thổi qua, Phi Lân thú nháy mắt bị xé thành hai nửa, máu tươi còn chưa phun ra,đã bị bão cát bao phủ.

“Cái này…”

Đám người trợn mắt hốc mồm, đây chính là một con yêu thú Thiên Giai cấp cao a, hơn nữa còn là loại lấy phòng ngự làm xưng, thế mà cứ như vậy chết rồi?

“Thật đáng sợ.”

Ninh Kiệt nhịn không được rùng mình một cái, lần đầu tiên cảm giác được tử vong cách mình gần như thế.

Mặc dù hắn từng nhìn thấy những ghi chép có liên quan tới vòng xoáy phong bạo bên trong thư tịch, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy hắn mới hiểu được rốt cục có bao nhiêu đáng sợ.

Răng rắc!

Vòng xoáy phong bạo càng ngày càng gần, một đạo gió lốc lập tức mang theo tiếng xé gió rơi lên trên vòng bảo hộ của linh khí phi hành, trực tiếp tạo thành vết rách có thể thấy được trên vòng phòng hộ .

“Cái này…”

“Xong.”

“Chúng ta chết chắc!”

“Sao lại thế…”

“…”

Đám người tuyệt vọng.

Ai cũng không nghĩ tới, bọn hắn vậy mà lại gặp được vòng xoáy phong bạo mấy chục năm đều khó mà gặp được một lần, ngay cả với yêu thú cấp cao như Thiên Giai lấy phòng ngự làm xưng cũng trong nháy mắt bị xé nát, huống chi bọn hắn?

Mắt thấy càng nhiều gió lốc rơi xuống, tất cả mọi người đều là vô ý thức nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Ninh Côn vội vàng ngăn trước người Ninh Kiệt, phòng ngừa linh khí phi hành vỡ vụn, Ninh Kiệt bị cuốn đi.

Một giây, hai giây, ba giây…

Phong bạo hủy diệt trong tưởng tượng cũng không có rơi xuống, ngay cả âm thanh hỗn loạn chung cũng biến mất theo.

Chẳng lẽ… Bọn hắn đã chết rồi?

Nhưng khi bọn hắn khi mở mắt ra, lại phát hiện vòng xoáy phong bạo vốn dĩ che khuất bầu trời cũng không biến mất, mà giống như dừng lại, dừng lại tại chỗ.

Giờ khắc này, không khí ngưng trệ, vạn vật nghẹn ngào.

“Tại sao có thể như vậy?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, vừa mờ mịt, lại khiếp sợ.

Tin chắc rằng cho dù là ai nhìn thấy cảnh tượng này, cũng sẽ trợn mắt hốc mồm, bởi vì thực tế quá rung động!

Xoạt!

Không đợi đám người kịp phản ứng, một luồng linh lực không gì so sánh nổi đột nhiên dâng lên, dường như muốn đem thương khung đánh vỡ.

Chợt luồng linh lực này lấy thế tách vòng xoáy phong bạo ra, chỉ một thoáng, tầng mây lui tán, thiên địa sáng rõ, uy thế huy hoàng, khiến mọi người ở đây xém chút nhịn không được cúi đầu quỳ lạy.

Chương 142: Hoang Thành

Giờ phút này, trong vực ngoại hoang mạc, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, lộ ra vẻ tươi mát.

Mới vừa rồi ở đây còn có bão cát tứ phía trong chốc lát biến mất vô tung, vô số thi thể của thực vật cùng yêu thú từ không trung rơi xuống, vang lên tiếng trầm đục.

Ánh nắng lại lần nữa chiếu xuống, khiến nhiệt độ chung quanh đột nhiên tăng lên.

Tất cả mọi người đều là sững sờ tại chỗ, trợn mắt hốc mồm.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Ta không nhìn lầm đi, vòng xoáy phong bạo biến mất?”

“Vừa rồi linh lực kia là sao chứ? Chẳng lẽ có cao nhân ở gần đây?”

“…”

Đám người trầm mặc nửa ngày, lập tức bộc phát ra tiếng nghị luận kịch liệt, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ chấn kinh, dường như không dám tin vào hai mắt mình.

Đây chính là vòng xoáy phong bạo a!

Ngay cả cường giả Chí Tôn cảnh bị cuốn vào cũng lành ít dữ nhiều, vậy mà bị linh lực kiểu này cưỡng ép tách ra?

Cho dù là võ đạo Truyền Kỳ cũng làm không được đi?

Chẳng lẽ… Vừa rồi có vị cường giả Thánh Cảnh đi ngang qua nơi này?

Đám người hai mặt nhìn nhau, kinh hãi vô cùng.

Ninh Côn càng là nghẹn họng trân trối, khiếp sợ nói không ra lời.

Làm đội trưởng đội hộ vệ của Ninh gia ra vào khu vực ngoại hoang mạc này đã lâu, phụ trách hộ tống hàng hóa, ở đây không ai rõ vòng xoáy bạo phong đến tột cùng đáng sợ cỡ nào hơn so với hắn.

Bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn gặp phải!

Bất quá lần trước Ninh Côn vẫn là võ giả Thiên Giai, nếu không phải ngay lúc đó đội trưởng đội hộ vệ quyết định thật nhanh, vùi linh khí phi hành vào trong đất cát, chỉ sợ hắn đã chết từ lâu.

Dù vậy thì tổn thất vẫn nặng nề, hơn mười người trong đội ngũ cuối cùng chỉ có năm sáu người sống sót, đội trưởng vì bảo vệ bọn hắn mà mất đi một cánh tay.

Mà vòng xoáy phong bạo vừa rồi kia, rõ ràng đáng sợ hơn gấp mấy lần so với cái lúc trước hắn gặp phải, nếu không Ninh Côn cũng sẽ không tính toán bỏ những võ giả khác, chỉ đảm bảo an toàn cho Ninh Kiệt.

“Côn thúc, có phải là vị cường giả đã phong ấn Sa tộc trở về rồi hay không?”

Ninh Kiệt thấp giọng hỏi.

Một lúc lâu Ninh Côn rốt cục cũng kịp phản ứng, cười khổ nói:

“Cái này… Ta cũng không rõ, nhưng mà có thể khẳng định là

vừa rồi quả thật có thể là có một vị cường giả Thánh Cảnh nào đó ở trong tối giúp chúng ta."

Trên thực tế, trừ cường giả Thánh Cảnh ra, Ninh Côn nghĩ không ra loại khả năng thứ hai.

Dù sao, có thể hời hợt dùng linh lực tách vòng xoáy phong bạo ra như thế, cũng chỉ có cường giả Thánh Cảnh mới có thể làm được.

"Cho dù như thế nào, cuối cùng cũng nhặt về một mạng."

Nhẹ nhàng thở ra, Ninh Côn nói tiếp:

"Nơi đây cách Hoang thành đã không còn xa, chúng ta vẫn trước tiên đưa hàng hóa qua đi đã."

May mà vừa rồi gió lốc chỉ là đánh vỡ vòng phòng hộ mà thôi, cũng không có ảnh hưởng gì đến linh khí phi hành, không thì bọn hắn đành phải tự bay đến Hoang thành.

Phân phó xong những lời này, Ninh Côn thần sắc nghiêm túc, đi đến phía trước linh khí phi hành, ôm quyền khom người nói:

"Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp, chúng ta vô cùng cảm kích."

Ninh Côn là dùng linh lực nói ra câu này, giống như tiếng sấm trùng trùng điệp điệp truyền ra, đinh tai nhức óc.

"Đa tạ tiền bối!"

Võ giả còn lại thấy thế cũng cùng hô to, thái độ cực kì cung kính.

"Không cần cám ơn."

Tần Giác tại nội tâm yên lặng đáp lại.

Lúc này làm sao lại trùng hợp có cường giả Thánh Cảnh đi ngang qua, đương nhiên là bởi vì Tần Giác xuất thủ mới hóa giải tràng nguy cơ này, nhưng chỉ là hắn từ đầu đến cuối đều đứng bất động tại chỗ, cho nên không ai biết là hắn làm thôi.

Có lẽ là bởi vì gặp phải vòng xoáy phong bạo, tiếp theo tất cả mọi người đều trầm mặc, bao gồm cả Ninh Kiệt trước đó vẫn luôn nhiệt tình.

Tới đây, Tần Giác tự nhiên thấy vui cực kỳ, giảm bớt rất nhiều phiền phức cho hắn.

Không bao lâu, một tòa thành thị liền xuất hiện ở trước tầm mắt, cho dù không cách nào so được với loại quái vật khổng lồ như Thông Thiên thành kia, nhưng ở vực ngoại hoang mạc này, đã thuộc về 'Cự thú' tuyệt đối.

Chí ít so với tiểu trấn cùng thôn xóm mà Tần Giác đã thấy ở mấy ngày trước, quả thực là phồn hoa hơn nhiều.

"Rốt cục cũng gặp được một thành thị có nhân loại."

Tô Ngạn bên cạnh nhịn không được cảm thán.

"Hửm? Chẳng lẽ Tô cô nương không biết?"

Ninh Kiệt lộ ra vẻ nghi ngờ.

"Sao vậy?"

Tô Ngạn sững sờ.

"Hoang thành chín là thành thị lớn nhất ở vực ngoại hoang mạc, nội thành cao thủ nhiều như mây, thành chủ chính là một vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh, cho dù Sa tộc mạnh hơn, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn thôn phệ Hoang thành được."

Ninh Kiệt cau mày nói.

Theo lý thuyết, nếu như Tần Giác cùng Tô Ngạn tiến về Hoang thành, không thể không biết điểm này.

Nghe vậy, Tô Ngạn có chút ngạc nhiên.

Nàng không nghĩ tới chỉ là một Hoang thành sa mạc, thế mà lại có cường giả Truyền Kỳ Cảnh, đây chính là sự khác biệt giữa Trung Châu thánh địa cùng Nam Cảnh sao?

Trước khi đến Trung Châu thánh địa, Tô Ngạn suốt đời truy cầu chính là Truyền Kỳ Cảnh, mà bây giờ nàng mới hiểu được, trước mặt cấp bậc cao hơn, Truyền Kỳ Cảnh căn bản không đáng nhắc tới.

“Ha ha, chúng ta mấy ngày nay gặp phải thị trấn cùng thôn xóm không có bất kỳ ai, nàng chẳng qua là cảm khái hai câu thôi.”

Tần Giác lạnh nhạt nói, nhẹ nhõm hóa giải nghi vấn của Ninh Kiệt.

“Ây… Được rồi.”

Ninh Kiệt nghĩ nghĩ, không tiếp tục tiếp tục hỏi nữa.

Hai người Tần Giác mới vừa cùng bọn hắn trải qua sinh tử, mặc dù không tính là sinh tử chi giao gì, nhưng nội tâm nhiều ít vẫn là sẽ tín nhiệm hơn một chút.

Cùng lúc đó, hai võ giả khoác chiến giáp từ Hoang thành bay ra, tiến lên đón.

“Là người đến từ Ninh gia.”

“Đúng vậy.”

Ninh Côn đáp.

“Mời vào, thành chủ đợi đã lâu.”

Một lát sau, linh khí phi hành đáp xuống trong thành, võ giả hộ tống lập tức bắt đầu vận chuyển hàng hóa xuống.

“Ha ha ha, tiểu Kiệt, đã lâu không gặp.”

Tiếng cười to cởi mở vang lên, sau đó đám người liền thấy một nam tử cao lớn đi tới, toàn thân tràn ngập uy nghiêm, khí độ bất phàm, hiển nhiên không phải là người bình thường.

“Thành chủ!”

Võ giả Hoang thành xung quanh liền vội vàng khom người hành lễ.

“Ừm.”

Nam tử cao lớn phất phất tay, hững hờ.

“Liễu bá!”

Nhìn thấy nam tử cao lớn, Ninh Kiệt cũng lộ vẻ vui mừng.

“A, Tiểu Hinh đâu, nàng không tới sao?”

“Ha ha ha, ngươi… cái tên hỗn tiểu tử này, trong đầu đều là Tiểu Hinh, làm sao,lão gia hỏa này tự mình đến tiếp ngươi, ủy khuất ngươi sao.”

Nam tử cao lớn cười nói.

Ninh Kiệt mặt mo đỏ ửng, lúng túng xoa xoa đôi tay, không biết trả lời như thế nào.

“Yên tâm đi, Tiểu Hinh chỉ là đi săn giết yêu thú mà thôi, sẽ trở về nhanh thôi.”

Đối với chuyện của Ninh Kiệt cùng nữ nhi của mình, Liễu Khanh Bạch làm sao có thể không biết, nhưng mà ngoại trừ sự

chênh lệch về thiên phú tu luyện của Ninh Kiệt ra thì các phương diện khác đều rất được, cho nên Liễu Khanh Bạch rất hài lòng.

Huống chi, Ninh Kiệt còn là dòng chính của Ninh gia.

“Liễu thành chủ.”

Lúc này, Ninh Côn cũng tới tiến lên cũng kính chào.

“À, Ninh đội trưởng, thực lực của ngươi lại tăng lên rất nhiều a, xem ra không bao lâu nữa liền có thể đột phá Chí Tôn, bước vào Truyền Kỳ Cảnh.”

Liễu Khanh Bạch dò xét một chút Ninh Côn, ý vị thâm trường nói.

“Liễu thành chủ nói đùa, ta còn kém xa lắm.”

Ninh Côn ngạc nhiên, không nghĩ tới Liễu Khanh Bạch lại đột nhiên nói như vậy.

Chí Tôn cảnh cùng Truyền Kỳ Cảnh tuy chỉ chênh lệch một cảnh giới, nhưng lại khác nhau một trời một vực, thậm chí có rất nhiều võ giả Chí Tôn cảnh cố gắng cả đời đều không thể vượt qua tấm bình chướng này.

Ninh Côn nếu có thể nhẹ nhàng tiến giai Truyền Kỳ Cảnh như vậy, cũng sẽ không dừng lại ở Chí Tôn cảnh trung kỳ hơn hai mươi năm đâu.

“Đúng rồi, Liễu bá, chúng ta có chuyện muốn nói với ngài.”

“Chuyện gì?”

Chương 143: Trai Đẹp

Không chờ Ninh Kiệt mở miệng, Ninh Côn dẫn đầu nói ra:

“Liễu thành chủ, Sa tộc hơn hai trăm năm trước rất có thể đã ngóc đầu trở lại!”

“???”

Lời vừa nói ra, Liễu Khanh Bạch vốn dĩ không xem trọng liền bỗng nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm:

“Ngươi nói cái gì, Sa tộc ngóc đầu trở lại?!”

Trở thành thành chủ Hoang thành, Liễu Khanh Bạch hơn hai trăm năm trước cũng đã là cường giả Chí Tôn cảnh rồi, bởi vậy đối với chuyện về Sa tộc lại quá rõ rồi, dù sao hắn cũng tham gia trận chiến kia.

Nếu không phải thành chủ Hoang thành đời trước chiến tử, hắn cũng sẽ không trở thành tân nhiệm thành chủ.

Mà Liễu Khanh Bạch sở dĩ có thể đột phá Chí Tôn, bước vào Truyền Kỳ, cũng cùng trận chiến kia có quan hệ.

Kỳ thật trước trận chiến đó, Sa tộc cùng võ giả nhân loại trước nay đều là nước sông không phạm nước giếng, thậm chí còn có lui tới, tuy không đến nỗi hòa hợp, nhưng cũng không có thù hận gì.

Thẳng đến khi Sa tộc xuất hiện một vị cường giả Thánh Cảnh, dùng uy năng vô thượng trấn áp những bộ lạc khác, đồng thời thành lập Cát Quốc Độ, sau khi trở thành Hoàng đế Sa tộc, tất cả đều thay đổi.

Dưới sự dẫn đầu của Hoàng đế Sa tộc, dã tâm của Sa tộc nhanh chóng bành trướng, bọn hắn đầu tiên là tiêu diệt thành nhỏ cùng thôn xóm trong vực ngoại hoang mạc, sau đó dẫn động vòng xoáy phong bạo, tập kích Hoang thành.

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu võ giả nhân loại vẫn lạc, bất đắc dĩ nên đương nhiệm thành chủ Hoang thành chỉ có thể mang theo đám người Liễu Khanh Bạch rút khỏi vực ngoại hoang mạc, tạm thời tránh mũi nhọn.

Về sau, Sa tộc không ngừng nhấc lên bão cát, càn quét thành trấn ngoại vi, muốn mở rộng sa mạc, chiếm đoạt tất cả thế lực xung quanh.

Hành động kia không thể nghi ngờ chính là chọc giận các đại gia tộc, thế là các đại gia tộc tạo thành liên minh, tính cả vô số cường giả, thảo phạt Sa tộc.

Kết quả không cần nói cũng biết, liên minh thảm bại, đương nhiệm thành chủ Hoang thành vẫn lạc tại chỗ.

Ngay lúc tất cả mọi người lâm vào tuyệt vọng, cho rằng hẳn phải chết không nghi ngờ thì đột nhiên một vị siêu cấp cường giả giáng lâm, ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt bọn hắn, nếu không làm gì còn cái gì Hoang thành cùng các đại gia tộc chứ, đã sớm chết hết rồi.

Vì vậy đối với Sa tộc, Liễu Khanh Bạch có loại sợ hãi trong tiềm thức.

“Còn chưa thể xác định, nhưng mà trên đường chúng ta đến Hoang thành cứu được hai võ giả lạc đường, theo bọn hắn nói, người của thị trấn, thôn xóm xung quanh tất cả đều tan biến vào hư không, chỉ để lại một lớp cát bụi.”

Nói đến đây, Ninh Côn chỉ chỉ Tần Giác cùng Tô

Ngạn ở cách đó không xa.

“Tan biến vào hư không…”

Liễu Khanh Bạch nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Loại tình huống này xác thực rất giống với hai trăm năm trước, vấn đề là Sa tộc muốn làm gì?

Bọn hắn đã mất đi cường giả Thánh Cảnh, chẳng lẽ còn muốn khai chiến với nhân loại sao?

Trải qua chấn kinh lúc đầu, Liễu Khanh Bạch cũng đã kịp phản ứng, chỉ cần không có cường giả Thánh Cảnh, Sa tộc coi như thoát khỏi phong ấn thì làm được gì chứ?

Nhưng mà quan hệ trọng đại, với thực lực của Sa tộc vẫn không phải là địch mà Hoang thành có thể đối đầu, Liễu Khanh Bạch đương nhiên sẽ không mập mờ, hắn vung tay lên, phân phó thuộc hạ ở bên cạnh:

“Điều tra thử tình huống của thành trấn xung quanh, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng!”

Người võ giả kia hơi khom người, lĩnh mệnh mà đi.

“Chuyện này ngươi thông tri gia tộc chưa?”

Liễu Khanh Bạch chắp hai tay ra sau lưng hỏi.

“Vẫn chưa.”

Ninh Kiệt lắc đầu, nói:

“Chúng ta vừa rồi gặp phải vòng xoáy phong bạo, còn chưa kịp.”

“???”

Liễu Khanh Bạch lần nữa dấu chấm hỏi đầy đầu, vòng xoáy phong bạo?

Đùa cái gì vậy?

Liễu Khanh Bạch nhìn linh khí phi hành cách không xa, lại nhìn lông tóc không thương tổn của Ninh Kiệt, cảm thấy hoang đường.

“Ngươi xác định là vòng xoáy phong bạo?”

Làm thành chủ Hoang thành, Liễu Khanh Bạch không phải chưa từng gặp qua vòng xoáy phong bạo, nhưng với tu vi của đám người Ninh Côn, nếu như gặp phải vòng xoáy phong bạo, căn bản không có khả năng lông tóc không thương tổn mà tới đây.

“Đúng là vòng xoáy phong bạo.”

Ninh Côn giải thích nói:

“Nhưng mà có vị cao nhân xuất thủ, đã cứu chúng ta.”

“Được rồi.”

Liễu Khanh Bạch cười khổ, chợt nói tránh đi:

“Hai người các ngươi bôn ba mấy ngày, trước nhất vẫn là đến phủ thượng của ta uống chén trà đi, về phần Sa tộc, ta sẽ nghĩ biện pháp thông tri cho Ninh huynh.”

Bởi vì vực ngoại hoang mạc không có mạng lưới linh lực, không cách nào sử dụng Linh Cơ, chỉ có thể dùng những phương pháp khác truyền tin tức.

Nhưng mà Linh Cơ của Tần Giác kia đã được Long Trẫm đặc thù cải tạo qua, cho nên cho dù ở vực ngoại hoang mạc cũng có

thể sử dụng.

Thấy thế, Ninh Kiệt gật đầu nói:

“Hết thảy đều nghe Liễu bá an bài.”

“Đúng rồi, hai vị kia…”

Đột nhiên, Ninh Kiệt nhớ tới Tần Giác cùng Tô Ngạn, nhưng khi hắn quay đầu lại thì phát hiện hai người mới vừa rồi còn đứng ở nơi đó cũng không biết khi nào đã biến mất!

…

Giờ phút này, trên đường phố của Hoang thành, Tần Giác cùng Tô Ngạn sóng vai đi, hiếu kì quan sát đến tràng cảnh xung quanh.

Có lẽ là tại bởi vì ở trong hoang mạc, nơi này hình như cũng không có vật phẩm xa xỉ gì, trong cửa hàng mua bán đồ phần lớn cũng là chiến giáp cùng linh khí, với lại vẻ ngoài đơn giản và thô bạo, giống như là thứ tàn phẩm trong tay công thượng bình thường.

Đương nhiên, nếu là vì vậy mà khinh thường uy lực của những vũ khí này, vậy là sai lầm lớn rồi.

Vực ngoại hoang mạc nguy cơ tứ phía, khắp nơi đều ẩn giấu yêu thú cao giai, với lại lúc nào cũng có thể bị những võ giả khác giết người cướp của, những linh khí này nhìn như thô ráp, trên thực tế lại có uy lực kinh người, là linh khí được rất nhiều võ giả ở tầng dưới chót thích nhất.

“Ai, còn tưởng rằng nơi này có đồ chơi tốt gì, không nghĩ tới lại chán như vậy.”

Sau khi dạo qua một vòng, Tần Giác chỉ cảm thấy tẻ nhạt vô vị, thở dài nói:

“Được rồi, ở đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta liền đi thôi.”

“Được rồi.”

Tô Ngạn khẽ gật đầu, dù sao mặc kệ đi tới chỗ nào, nàng chỉ cần đi theo Tần Giác là được.

“A, rốt cục cũng được rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

Vân Tịch vui sướng kêu lên.

Mặc dù mấy ngày nay nàng vẫn được Tần Giác dùng linh lực bao vây lấy, không chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh nơi đây, nhưng nàng vẫn rất không thích nơi này!

Tần Giác: “…”

“Oa, nữ nhân thật là xinh đẹp!”

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một thanh âm hưng phấn, giống như si hán.

“Chậc chậc, nữ nhân xinh đẹp như vậy, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nếu là cưới nàng làm lão bà, có chết cũng đáng.”

Một người khác phụ hoạ theo đuôi.

Tần Giác nghi hoặc, Tô Ngạn không phải đã đeo mặt nạ rồi sao, chẳng lẽ có người có thể xem thấu mặt nạ của nàng?

Nhưng mà rất nhanh, Tần Giác liền biết hắn lầm rồi, chỉ thấy một nữ tử trên người mặc áo mỏng, duyên dáng yêu kiều đang đi tới từ xa, phía sau đi theo mấy tên thị vệ võ trang đầy đủ, cùng một chiếc xe ngựa chở thi thể của yêu thú.

“Ha ha, các ngươi mới tới hả? Nàng chính là nữ nhi của thành chủ, hơn ba mươi tuổi đã đạt tới Thiên Giai hậu kỳ, muốn giữ

mạng tốt nhất ngậm miệng lại!”

Có người thấp giọng nhắc nhở.

“Nữ nhi của thành chủ?”

Hai người nói chuyện trước đó sắc mặt khẽ biến, dọa đến cũng không dám lại lắm miệng.

Bên trong Hoang thành này, thành chủ Liễu Khanh Bạch chính là tồn tại giống như thần linh, những võ giả ở tầng chót như bọn hắn nào dám đánh chủ ý gì với nữ nhi của hắn.

“Nàng chính là Tiểu Hinh à.”

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Nghiêm túc mà nghĩ thì Liễu Hinh đúng là cực phẩm mỹ nữ, những mà so vớ Tô Ngạn bên cạnh Tần Giác thì còn chênh lệch rất xa.

Với lại lúc Tần Giác dò xét Liễu Hinh, Liễu Hinh cũng vô ý thức nhìn sang, lập tức hai con ngươi sáng lên, nội tâm chỉ còn lại hai chữ: Trai đẹp!

Chương 144: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn

Trai đẹp!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Liễu Hinh.

Bởi vì vị trí Hoang thành đặc thù, Liễu Hinh dường như rất ít khi gặp được thanh niên tài tuấn chân chính, ra vào nơi này, cơ bản đều một ít lão quái vật mặt mũi dữ tợn, ở vực ngoại hoang mạc thời gian dài, lại giết người không chớp mắt.

Thiếu niên giống như Tần Giác có dáng vẻ long phượng, khí chất bất phàm, tựa như tiên nhân này, Liễu Hinh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng mà nàng rất nhanh liền ý thức được không đúng, vội vàng thu hồi ánh mắt, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mình đã có người thích rồi, sao có thể bởi vì người khác dáng dấp đẹp trai, liền thèm muốn thân thể người ta chứ?

Nghĩ như vậy, Liễu Hinh lập tức tăng tốc bước chân, rất nhanh liền cùng thị vệ sau lưng và thi thể yêu thú biến mất ở góc cua, đi thẳng đến phủ thành chủ.

Đưa mắt nhìn nữ tử rời đi, người xung quanh đều nuốt ngụm nước miếng, mặc dù không dám trêu chọc vị nữ nhi của thành chủ này, nhưng ở trong lòng ảo tưởng thì cũng đâu có sao đâu?

Một bên khác, Tần Giác lắc đầu, cũng không có để ở trong lòng.

Trong mắt hắn, Liễu Hinh kém xa Tô Ngạn, dường như các phương diện đều bị đánh bại hoàn toàn.

Nếu như nhất định phải nói một cái ưu điểm, chỉ sợ là nơi đó lớn hơn một chút.

“Đi thôi, trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi.”

Uống một ngụm rượu, Tần Giác lạnh nhạt nói.

Mặc dù Hoang thành được xưng là thành thị lớn nhất vực ngoại hoang mạc, nhưng trên thực tế cũng không lớn bao nhiêu, thậm chí còn không bằng Diêu Quang thành.

Nhưng mà ở nơi hoàn cảnh ác liệt này, quá lớn ngược lại không dễ khống chế, cũng có thể lý giải.

Đáng nhắc tới chính là, vực ngoại hoang mạc dù nguy hiểm như thế nhưng mỗi ngày vẫn có võ giả không ngừng đến đây.

Đây là bởi vì vực ngoại hoang mạc sinh ra một loại thạch có năng lượng kỳ dị, có thể dùng để tu luyện, cũng có thể lấy ra luyện khí, giá trị còn hơn cả linh thạch.

Với lại linh thực sinh sống ở vực ngoại hoang mạc đều cực kì trân quý, tùy tiện hái một gốc liền có thể đổi lấy được lượng tài nguyên tu luyện lớn.

Đối với tán tu mà nói, vực ngoại hoang mạc trừ việc có chút nguy hiểm ra không thua gì Thiên Đường.

Ngay cả mấy gia tộc lớn bên ngoài hoang mạc cũng thường xuyên dùng những vật khác đổi lấy đá năng lượng cùng linh thực của Hoang thành, tỷ như Ninh gia.

Nếu không thì Liễu Khanh Bạch há lại sẽ thu mình làm thành chủ của một tòa thành nhỏ dạng này cơ chứ?

Trở thành thương nghiệp cung ứng đá năng lượng lớn nhất Hoang thành, cho dù là những gia chủ bình thường luôn cao cao tại thượng kia khi thấy hắn cũng phải nhường ba phần.

Cuối cùng thì Tần Giác cùng Tô Ngạn tìm được nhà trọ tương đối 'Hoàn chỉnh' để ở lại, dù vậy, trang trí bên trong vẫn tương đối đơn sơ, chỉ có một chiếc giường cùng một cái bàn, có thể nói 'nhà chỉ có bốn bức tường' .

Sau khi tiến vào gian phòng của mình, Tô Ngạn cũng không có vội vã ngồi xếp bằng trên giường tu luyện, mà là tháo mặt nạ xuống, lấy ra chiếc gương đồng mà Tần Giác đưa cho nàng soi hai lần, sau khi xác định mình xinh đẹp, mới lại đeo mặt nạ lên, bắt đầu tu luyện.

Khoảng thời gian này đi theo Tần Giác, Tô Ngạn có thể nói được lợi không nhỏ.

Quan trọng nhất chính là, tâm cảnh của nàng sinh ra biến hóa rất lớn, không còn giống trước đó, ánh mắt chỉ giới hạn ở Nam Cảnh, có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

Thậm chí ngay cả gánh nặng chấn hưng tông môn đè ở trên người tựa hồ cũng trở nên nhẹ đi rất nhiều.

.

"Ta vốn chính là thiếu niên ngạo mạn, chẳng tin quỷ thần chẳng tin người."

"Chiếm được toàn bộ ưu ái của nhân gian rồi, thì phải trả lại bằng một thân lưu lạc…"

C

ùng lúc đó, Tần Giác tựa ở bên cửa sổ, vừa uống rượu, vừa ca hát, nhìn qua rất thư giãn thích ý.

Từ sau khi tới Trung Châu thánh địa, vực ngoại hoang mạc hẳn là nơi Tần Giác thấy chán nhất, khô khan nhất, dường như chẳng có gì thứ gì vui cả.

Cái này ngược lại làm cho hắn nhớ tới khoảng thời gian ở Huyền Ất Sơn, mỗi ngày trừ uống rượu, đi ngủ ra, thì cái gì cũng mặc kệ

Bây giờ càng là không cần lo lắng vấn đề linh tửu, dù sao thì linh tửu vơ vét từ chỗ Linh tộc đã đủ cho hắn uống mấy trăm năm.

“Cũng nên trở về rồi.”

Tần Giác rõ mắt xuống, thở dài.

Tính ra thì hắn đã ra đi gần nửa tháng rồi.

Nửa tháng này, cho dù là thành nhỏ, đế quốc trung lưu, hay là thánh địa cường đại nhất, Tần Giác cơ bản đều tiếp xúc qua.

Thậm chí từng vì một võ giả Địa Giai, mà tiêu diệt Linh tộc một trong mười hai Thánh tộc, trãi nghiệm li kì bực này, chỉ sợ rất ít người dù có cố gắng cả đời cũng không thể làm được.

Phải biết, mục đích ban đầu của Tần Giác khi đến Trung Châu thánh địa chỉ là ngao du mà thôi, ai có thể nghĩ tới sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Trong đó xui xẻo nhất không ai qua được Linh tộc cùng Cố gia, tỉ mỉ trù tính nhiều năm như vậy, kết quả lại bởi vì một người qua đường như hắn mà thất bại trong gang tấc.

Nếu như Linh tộc còn chưa hủy diệt, để cho bọn hắn biết nguyên nhân gây ra là vì Linh Lang Thiên giết một võ giả Địa Giai ở thành nhỏ, sợ rằng sẽ hận không thể chặt rớt đầu của Linh Lang Thiên.

Bất tri bất giác, sắc trời dần tối, Hoang thành cũng an tĩnh lại.

Vực ngoại hoang mạc ban đêm cực kì rét lạnh, cho dù là võ giả Huyền Giai bình thường cũng khó có thể chống chịu, với lại buổi tối ở vực ngoại hoang mạc cũng nguy hiểm nhất, không cẩn thận liền sẽ bị yêu thú độc trùng giết chết.

Cho nên một khi màn đêm buông xuống, cho dù tình huống thế nào, võ giả bên ngoài đều sẽ nhanh chóng trở về, cho dù là mấy chục gia đình thôn trang hay tiểu trấn cũng sẽ xây dựng phòng ngự, huống chi Hoang thành thân ở bên trong vực ngoại hoang mạc, không biết còn nguy hiểm hơn bên gấp bao nhiêu lần.

“Ha ha, đi ngủ thôi.”

Ngửa đầu uống cạn linh tửu, Tần Giác duỗi lưng một cái, vừa muốn nằm xuống, Vân Tịch đột nhiên từ bên cạnh bay tới, đứng lên trên bả vai hắn.

“Sư phụ, ta cùng người đi ngủ!”

Vân Tịch ngẩng lên đầu, ngọt ngào nói.

Tần Giác: “…”

Là ta hiểu sai sao, vì sao luôn cảm thấy câu nói này có điểm gì là lạ.

“Được rồi.”

Chương 145: Cự Tượng Sa Điêu *

(*sa điêu: điêu khắc bằng cát)

Sáng sớm hôm sau.

Chẳng biết từ lúc nào mà bên ngoài Hoang thành xuất hiện một mảnh sương mù trắng xoá, bao phủ rộng khắp, cái gì cũng không thấy, thậm chí ngay cả linh thức đều không thể xâm nhập quá xa.

Với lại rõ ràng là ban ngày, không khí vẫn lạnh lẽo vô cùng, không tài nào tưởng tượng được.

Dấu hiệu quỷ dị như vậy, cho dù là những cường giả Chí Tôn đã ở Hoang thành trên trăm năm cũng vẻ mặt mờ mịt, chưa bao giờ thấy qua hiện tượng này.

Còn những võ giả tầng dưới chót thì chỉ có hai mặt nhìn nhau, không ai dám tùy tiện ra ngoài.

Lỡ như trong sương mù dày đặc ẩn giấu một con yêu thú cao giai thì phải làm sao?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sương mù này sẽ không phải là độc chướng chứ?”

“Cho dù là độc chướng cũng không thể ngăn cản linh thức a.”

“Ta có dự cảm không lành…”

"…"

Đám người nghị luận ầm ĩ, thần sắc bối rối.

Bên trong vực ngoại hoang mạc không biết ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm, bình thường Hoang thành này hẳn là chỗ an toàn nhất, dù sao có vị cường giả Truyền Kỳ cảnh Liễu Khanh Bạch tọa trấn, hoàn toàn không cần lo lắng bị tập kích.

Nhưng bây giờ Hoang thành bị sương mù vây quanh, tương đương với việc cắt đi tất cả đường lui, bọn hắn có thể không khẩn trương được sao?

"Mau nhìn, Phó thành chủ đến."

Đột nhiên, có người vui mừng kêu lên.

Nói xong, chỉ thấy một nam tử từ không trung bay tới, rơi trên tường thành, chính là đương kim Phó thành chủ của Hoang thành —— Chúc U, cũng là cường giả Hoang thành gần với Liễu Khanh Bạch.

"Nghe nói Chúc thành chủ sớm đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong,cách Truyền Kỳ Cảnh chỉ còn lại nữa bước."

"A, ta vậy mà đã từng tận mắt nhìn thấy Phó thành chủ miểu sát yêu thú đồng cấp."

"Không biết Chúc thành chủ có thể hóa giải lớp sương mù này không."

"…"

Trên tường thành, Chúc U ánh mắt thâm thúy, yêu diễm, như muốn xuyên thấu sương mù, thấy rõ bên trong là cái gì.

Tử Diễm Yêu Đồng là tuyệt kỹ thành danh của Chúc U, cũng dựa vào loại Đồng thuật này, Chúc U mới có thể độc bộ thiên hạ,

hiếm khi có địch thủ cùng cấp.

Nhưng mà, một nén hương đi qua, Chúc U không chỉ không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào, ngược lại linh lực đã tiêu hao hơn phân nửa, tiếp tục như vậy, chỉ sợ còn chưa tìm ra vấn đề thì hắn đã suy yếu.

“Thế nào, có phát hiện gì không?”

Liễu Khanh Bạch thân hình lóe lên, xuất hiện bên cạnh Chúc U.

Xoạt!

Liễu Khanh Bạch xuất hiện lần nữa gây nên sóng to gió lớn, phải biết, ở Hoang thành Liễu Khanh Bạch chính là tồn tại có thể xưng là thần linh, thậm chí rất nhiều võ giả coi hắn thành mục tiêu cùng thần tượng.

Chỉ một thoáng, tất cả võ giả trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra, vô thức cho rằng Liễu Khanh Bạch có thể hóa giải lần ‘Nguy cơ’ này.

“Không có.”

Chúc U lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói.

Đừng nói phát hiện cái gì, tầm mắt của hắn từ đầu đến cuối đều không vượt qua mười dặm.

Lớp sương mù này thực tế quá quỷ dị, không chỉ có thể ngăn cách linh thức, mà có thể khiến cho tác dụng của Đồng thuật giảm xuống trên phạm vi lớn, Chúc U còn chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này.

Nghe vậy, Liễu Khanh Bạch chau mày, Đồng thuật của Chúc U cường đại cỡ nào hắn biết rõ, nếu không cũng sẽ không để Chúc U dẫn đầu ra mặt.

Ngay cả đồng thuật cũng vô dụng, xem ra chỉ có thể dùng linh lực thử xem.

Nghĩ như vậy, Liễu Khanh Bạch xòe bàn tay ra, bộc phát ra linh lực kinh khủng.

Hô!

Cỗ linh lực này vừa mới tiếp xúc đến không khí liền hóa thành cuồng phong, thổi làm cát bụi không ngừng bay lên, giống như muốn nổi lên bão cát.

Mặc dù như thế nhưng sương mù vẫn không nhúc nhích tí nào, giống như vẫn ở nơi đó, sờ không tới đụng cũng không được, khiến người không rét mà run.

“Kỳ quái, sao có thể như vậy.”

Liễu Khanh Bạch vẫn không có cách giải, ngay cả linh lực cũng vô dụng, tầng sương mù này đến cùng là cái gì?

Xoẹt xẹt!

Ngay lúc Liễu Khanh Bạch suy tư, một trận cuồng phong đột nhiên thổi đến, mang theo vô số cát bụi, giống như lưỡi dao đánh vào trên người Liễu Khanh Bạch cùng Chúc U, may mà hai người kịp thời thi triển hộ thể linh lực, lúc này mới trốn qua một nạn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Liễu Khanh Bạch kinh hãi.

“Vòng xoáy phong bạo, là vòng xoáy phong bạo!”

Chúc U đột nhiên hét lớn, giống như không tin vào mắt của mình!

“Cái gì?”

Liễu Khanh Bạch đột nhiên biến sắc:

“Nơi này làm sao lại có vòng xoáy phong bạo!”

Không chờ Liễu Khanh Bạch nghĩ rõ ràng, vòng xoáy đen kịt đã xông ra từ trong lớp sương mù dày đặc, nháy mắt càn quét toàn bộ Hoang thành!

“Không ổn”.

Không kịp nghĩ nhiều, Liễu Khanh Bạch lập tức thôi động linh lực, mở ra đại trận hộ thành.

Nếu để cho vòng xoáy phong bạo tẩy lễ Hoang thành một lần, chỉ sợ ít nhất cũng có một nửa võ giả vẫn lạc!

Đông!

Sau một khắc, vòng xoáy phong bạo kinh khủng đâm vào đại trận hộ thành, sinh ra chấn động kịch liệt đến mức toàn bộ Hoang thành rung chuyển.

“Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ? Vậy mà là vòng xoáy phong bạo!”

“Có lầm hay không!”

Phải biết rằng xung quanh Hoang thành có rất nhiều cấm chế đặc thù, có thể ức chế gió lốc, ngay cả bão cát cũng rất ít xuất hiện, chớ đừng nói chi là vòng xoáy phong bạo, đây cũng là nguyên nhân Liễu Khanh Bạch nghĩ mãi mà không rõ.

Đông!

Vòng xoáy phong bạo lần nữa đụng vào đại trận hộ thành, đại trận hộ thành đủ để ngăn cản một kích toàn lực của cường giả Chí Tôn cảnh lại không chịu nổi cỗ lực lượng này, một khe hở mắt thường có thể thấy đang nứt dần ra.

Thấy thế, mọi người sắc mặt lập tức tái nhợt.

Một khi đại trận hộ thành vỡ vụn, bọn hắn chính là đứng trước tai hoạ ngập đầu.

“Sao lại thế…”

Nơi xa, Ninh Kiệt tự lẩm bẩm, khó có thể tin.

Không phải nói vòng xoáy phong bạo mấy chục năm khó gặp một lần sao? Làm sao bọn hắn hôm qua vừa gặp mà hôm nay lại xuất hiện nữa rồi?

Ninh Côn bên cạnh cũng trợn mắt hốc mồm, đây cũng quá là xui xẻo đi?

Đông đông đông!

Lại là ba lần va chạm liên tục, vô số gió lốc rơi trên đại trận hộ thành, mà cái khe kia cũng bắt đầu không ngừng mở rộng, cho đến khi trải rộng toàn bộ trận pháp!

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là vòng xoáy phong bạo mỗi khi va chạm đại trận hộ thành một lần sẽ nhỏ đi một chút, tới cuối cùng gần như đã biến mất.

Đông!

Lần cuối cùng va chạm, vòng xoáy phong bạo cứ thế biến mất, đại trận hộ thành cũng ầm ầm vỡ vụn, cái gì cũng không còn, cả hai hoàn toàn triệt tiêu nhau!

‘Hô.’

Đám người nhao nhao nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần có thể triệt tiêu vòng xoáy phong bạo, đối bọn hắn mà nói chính là tin tức vô cùng tốt.

“Không đúng.”

Liễu Khanh Bạch sắc mặt ngưng trọng, phát hiện ra điều khác thường.

Đầu tiên là xuất hiện sương mù có thể ngăn cách linh thức, hạn chế Đồng thuật làm bọn hắn không thể cảm nhận được tình huống bên ngoài.

Ngay sau đó là vòng xoáy phong bạo lại vừa vặn cùng hộ thành đại trận triệt tiêu nhau, như thế cũng quá trùng hợp đi?

Trong chốc lát, Liễu Khanh Bạch nghĩ đến một chuyện, chẳng lẽ là Sa tộc?

“Ha ha ha, Liễu Khanh Bạch, chúng ta lại gặp mặt.”

Trong sương mù dày đặc đột nhiên truyền đến một tiếng cười to đinh tai nhức óc.

Lập tức chỉ thấy sương FAMpILỸ lui tán, cát bụi đầy trời bao phủ lại Hoang thành, mà phía trên cát bụi, đứng lít nha lít nhít hình như là những thân ảnh sa điêu, phóng tầm mắt nhìn tới, ước chừng hơn mấy chục vạn, giống như cửu thiên thần binh, uy nghiêm hiển hách.

“Sa Trầm!”

Cho dù thời gian qua đi hơn hai trăm năm, Liễu Khanh Bạch vẫn nháy mắt là có thể nhận ra cự tượng sa điêu cầm đầu ở đối diện.

Phải biết rằng hơn hai trăm năm trước, cự tượng sa điêu này thế nhưng đã từng lấy một địch năm, chiến thắng năm vị cường giả Chí Tôn cảnh.

Mà một trong những Chí Tôn cảnh đó có Liễu Khanh Bạch.

“Hơn hai trăm năm không gặp, không nghĩ tới ngươi đã tiến giai Truyền Kỳ Cảnh, thú vị đấy.”

Cự tượng sa điêu ngữ khí âm lãnh, âm thanh rúng động trăm dặm,.

Chương 146: Hoàng Đế Của Các Ngươi Đã Về

“Không ngờ rằng hơn hai trăm năm không gặp, ngươi vậy mà thành công tiến giai Truyền Kỳ, thú vị.”

Cự Tượng Sa Điêu từ trên cao nhìn nhìn xuống Liễu Khanh Bạch, phía sau mở đôi cánh, che khuất bầu trời.

Toàn thân Cự Tượng Sa Điêu này đều được tạo nên từ cát bụi, cao tới mấy trăm trượng, lúc giơ tay nhấc chân chấn động phong vân, nhìn qua rung động vô cùng, giống như thần linh.

“Ta cũng không nghĩ tới các ngươi nhanh như vậy liền thoát khỏi phong ấn trốn ra.”

Liễu Khanh Bạch nhìn lướt qua, sau khi phát hiện chỉ có một mình Cự Tượng Sa Điêu là cường giả Truyền Kỳ Cảnh, nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

“Hừ, nếu như không phải cái tên xen vào việc của người khác kia, các ngươi đã sớm chết.”

Cự tượng sa điêu lạnh lùng nói:

“Nhưng mà lần này lại không có cái tên xen vào việc của người khác nữa, cuối cùng thì không ai có thể cứu được các ngươi nữa rồi.”

“Chỉ bằng ngươi?”

Liễu Khanh Bạch cười nhạo:

“Nếu như là hơn hai trăm năm trước, có lẽ ta còn lâu mới là đối thủ của ngươi, nhưng bây giờ ngươi xác định còn có thể đánh bại ta sao?”

Hắn ở Hoang thành hơn hai trăm năm, đại trận hộ thành chỉ là phòng tuyến thứ nhất mà thôi, đằng sau còn rất nhiều thủ đoạn chưa xuất ra, thậm chí có một ít thủ đoạn trừ hắn ra thì không ai biết là gì cả.

Nếu là hai vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh mà nói, Liễu Khanh Bạch có lẽ sẽ lựa chọn tạm thời tránh đi, nhưng chỉ có một mình Cự Tượng Sa Điêu, Liễu Khanh Bạch cũng không cho là mình sẽ thua.

Coi như cuối cùng thật sự đánh không lại, hắn cũng có thể toàn thân thoát ra.

“Nói khoác không biết ngượng!”

Cự Tượng Sa Điêu phát ra tiếng gầm lên giận dữ, chấn động núi non, giống như muốn xé nát Liễu Khanh Bạch .

Phải biết, hơn hai trăm năm trước, hắn chính là đã từng lấy một địch năm, chiến thắng Liễu Khanh Bạch, hiện tại sao có thể nào khoan dung cho sự khinh thị của đối phương?

Xùy!

Chữ cuối cùng rơi xuống, trăm dặm xung quanh đột nhiên nổi lên cát bụi đầy trời, như là sóng biển ép qua, như muốn bao phủ toàn bộ Hoang thành.

“Điêu trùng tiểu kỷ .”

Chỉ thấy trên người Liễu Khanh Bạch dâng lên một luồng khí thế mênh mông, xông thẳng lên trời, linh lực bàng bạc trong nháy mắt quét ngang mà ra, đúng là cưỡng ép tách cát bụi đầy trời ra!

Ngay sau đó Liễu Khanh Bạch giậm chân, vô số phù văn hiển hiện không ngừng xoay tròn vây quanh hắn, óng ánh chói mắt, lộng lẫy vô cùng.

“Tiếp theo đến phiên ta.”

Liễu Khanh Bạch sắc mặt ngưng trọng, một chỉ điểm ra, phù văn quanh thân lập tức hóa thành ánh sáng bắn về phía Cự Tượng Sa Điêu.

Cự Tượng Sa Điêu không hề sợ hãi, đấm ra một quyền, muốn cùng ánh sáng phù văn cứng đối cứng.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, phù văn tán loạn, nắm đấm của Cự Tượng Sa Điêu cũng nổ tung lên, tản mát ra không trung.

“Thành chủ uy vũ!”

Thấy thế, võ giả bên trong Hoang thành lập tức cùng hô hào, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Nhưng mà một ít võ giả Sa tộc lại mặt trầm như nước, biết sự tình không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, sau một khắc, vô số cát bụi tụ lại, lần nữa ngưng kết ra một nắm đấm nữa của Cự Tượng Sa Điêu, trong nháy mắt liền khôi phục như ban đầu.

“Coi như ngươi đã tiến giai Truyền Kỳ Cảnh thì ở trong vực ngoại hoang mạc này cũng không có khả năng chiến thắng ta.”

Cự tượng sa điêu cười to nói.

“Thật sao?”

Liễu Khanh Bạch bỗng nhiên bay ra, càng nhiều phù văn xuất

hiện ở bên cạnh hắn, phóng tới Cự Tượng Sa Điêu.

“Tới hay lắm!”

Cự Tượng Sa Điêu không lùi mà tiến tới, nháy mắt đánh nhau cùng Liễu Khanh Bạch.

Đối với Cự Tượng Sa Điêu cao trăm trượng ở trước mặt, Liễu Khanh Bạch lại cực kì nhỏ bé, giống như một bàn tay liền sẽ bị chụp chết.

Nhưng lúc chân chính đánh nhau lại không hề rơi xuống hạ phong chút nào, thậm chí còn đang âm thầm đè ép Cự Tượng Sa Điêu.

Trong lòng của Cự Tượng Sa Điêu chấn động vô cùng, đây quả thật là nhân loại hơn hai trăm năm trước kia không bị hắn để vào mắt sao? Trở nên cường đại hơn như thế.

Mà hắn lại phát hiện, bên trong phù văn của Liễu Khanh Bạch lại ẩn chứa một loại năng lực khó mà nói rõ, vừa mới bắt đầu hắn vẫn không rõ loại năng lực này để làm gì, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, tốc độ khép lại “vết thương” của mình vậy mà chậm đi!

“Đáng chết, đây là phù văn gì!”

Cự Tượng Sa Điêu từ trước đến nay vẫn luôn ở trong vực ngoại hoang mạc, biết rất ít về phù văn, hiện tại lại bị phong ấn hơn hai trăm năm, làm sao có thể nghĩ đến Liễu Khanh Bạch lại nắm giữ phù văn kỳ dị như thế.

Trên thực tế, bộ phù văn này Liễu Khanh Bạch chuẩn bị hoàn toàn là vì Sa tộc, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy liền dùng tới rồi.

Ầm!

Cánh ta phải của Cự Tượng Sa Điêu nổ tung, chỉ là lần này không có giống trước đó cũng nhanh chóng khôi phục lại.

“Xem ra phù văn đã có tác dụng.”

Bình phục một chút linh lực cuồn cuộc trong cơ thể, Liễu Khanh Bạch cười nói.

Dưới tình huống bình thường, hắn ở vực ngoại trong hoang mạc tuyệt không phải là đối thủ của Cự Tượng Sa Điêu, nhưng sau khi có loại phù văn này, năng lực khôi phục của Cự Tượng Sa Điêu giảm bớt đi nhiều, đây cũng là nguyên nhân Liễu Khanh Bạch tự tin như vậy.

“Là ta đã đánh giá thấp ngươi.”

Cự tượng sa điêu liên tiếp lui về sau, giờ phút này trên thân thể cao lớn của hắn đã xuất hiện rất nhiều “Vết thương”, ngay cả cánh sau lưng cũng gãy mất một cái.

Tiếp tục như vậy, Liễu Khanh Bạch sớm muộn có thể phá hủy hắn triệt để.

“Nhưng mà ngươi không có phát hiện xung quanh có thay đổi gì sao?”

Cự Tượng Sa Điêu thâm trầm nói.

Nghe vậy, Liễu Khanh Bạch lúc này mới phát hiện, sương mù trước đó đã lui tán chẳng biết lúc nào lại xuất hiện với lại từ trắng xoá chuyển biến thành huyết sắc!

“Chuyện này là sao?”

Liễu Khanh Bạch lập tức bỏ truy kích, lui về Hoang thành đề phòng bị đánh lén.

Dù sao, lớp sương mù này quá quỷ dị.

“Ha ha ha, lúc ngươi cùng ta chiến đấu, phạm vi ngàn dặm đã sớm bị huyết tế đại trận bao trùm, chưa tới một khắc đồng hồ nữa, tất cả các ngươi đều phải chết!”

Cự Tượng Sa Điêu kích động kêu lên, giống như điên cuồng.

“Huyết tế đại trận?”

Liễu Khanh Bạch đầu tiên là sững sờ, chợt dường như ý thức được cái gì, hoảng sợ nói:

“Các ngươi muốn phục sinh Sa Hoàng?!”

Lời vừa nói ra, không chỉ là Liễu Khanh Bạch, hễ là nghe nói qua võ giả Sa tộc đều có thần sắc đại biến.

Huyết tế đại trận, một loại trận pháp cực kỳ tà ác, có thể dùng sinh linh như tế phẩm, khiến người chưa triệt để chết đi phục sinh.

Cự Tượng Sa Điêu tự lấy thân làm mồi nhử, hấp dẫn sự chú ý của Liễu Khanh Bạch hiển nhiên là muốn phục sinh nhân vật vô cùng quan trọng.

Mà toàn bộ Sa tộc, chỉ sợ cũng chỉ có vị kia Sa Hoàng mới có tư cách.

Vấn đề là, Sa Hoàng không phải đã chết vào hơn hai trăm năm trước rồi sao?

“Chẳng lẽ Sa Hoàng không chết?”

Liễu Khanh Bạch đột nhiên mở to hai mắt.

“Ha ha, đây là vực ngoại hoang mạc, Sa Hoàng bệ hạ làm sao có thể chết dễ dàng như thế.”

Cự Tượng Sa Điêu cười nhạo nói:

“Hắn chẳng qua chỉ là sinh cơ cạn kiệt, tạm thời rơi vào trong giấc ngủ sâu mà thôi, chỉ cần huyết tế toàn bộ các ngươi, Sa Hoàng bệ hạ liền có thể khôi phục!”

Tần Giác cùng Tô Ngạn đi ngang qua thị trấn cùng thôn xóm sở dĩ không ai cũng là bởi vì bị Sa tộc bắt đi làm tế phẩm.

Hiện tại, bọn hắn rốt cục cũng muốn động thủ với Hoang thành!

Đúng lúc này, tầng huyết sắc nồng đậm kia bỗng nhiên nổi lên từng đợt gợn sóng, hai mắt tinh hồng, bóng người bao phủ trong cát bụi bay ra, toàn thân tản mát ra khí tức đáng sợ, rõ ràng là vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh.

“Sa tộc đại trưởng lão!”

Liễu Khanh Bạch sầm mặt lại.

Vốn dĩ vừa rồi không thấy vị đại trưởng lão này, Liễu Khanh Bạch còn tưởng rằng đối phương đã vẫn lạc tại trong phong ấn, không nghĩ tới đối phương vẫn luôn ẩn nấp ở phía xa bố trí huyết tế đại trận.

Bóng người từ cát bụi nhìn cũng chưa từng nhìn Liễu Khanh Bạch một cái, hưng phấn hô lớn:

“Vực ngoại hoang mạc, hoàng đế của các ngươi trở về!”

Chỉ một thoáng, huyết vụ tăng vọt!

Chương 147: Hoàng Đế Của Ngươi Lại Không Trở Về Nữa Rồi

"Vực ngoại hoang mạc, hoàng đế của các ngươi trở về!"

Bóng người từ trong cát bụi ngửa mặt lên trời hô to, tư thái trang trọng, như tín đồ thành kính.

Trong chốc lát, huyết vụ tràn ngập bên ngoài Hoang thành tăng vọt, giống như mây đen nhanh chóng bao phủ bầu trời phạm vi ngàn dặm, tất cả mọi người đều cảm nhận được dao động khiến người ta sợ hãi từ tầng huyết vụ kia!

Giờ phút này, kinh hãi nhất không ai khác ngoài Liễu Khanh Bạch, hắn chẳng thể nghĩ tới Sa Hoàng vậy mà chưa chết, chỉ là ngủ say mà thôi!

Khó trách Cự Tượng Sa Điêu từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

Một khi Sa Hoàng khôi phục, đừng nói là hắn, cho dù các đại gia tộc liên hợp cũng sẽ thua không thể nghi ngờ gì.

Mặc dù trải qua hơn hai trăm năm phong ấn, thực lực của Sa tộc giảm lớn, rất nhiều cường giả Truyền Kỳ Cảnh thế hệ trước thọ nguyên đã khô kiệt, vẫn lạc trong phong ấn.

Nhưng cho dù chỉ còn lại một mình Sa Hoàng cũng đủ để hủy diệt Hoang thành cùng các đại gia tộc, đây chính là chênh lệch giữa Thánh Cảnh cùng Truyền Kỳ Cảnh.

Ầm ầm!

Mắt thấy huyết vụ cuốn tới, Liễu Khanh Bạch cắn răng, thôi động linh lực, ý muốn ngăn cản.

Đáng tiếc, huyết tế đại trận trước mặt, linh lực của Liễu Khanh Bạch tựa như phù du lay đại thụ, như hạt cát trong sa mạc.

Đại trưởng lão Sa Man của Sa tộc điều khiển huyết tế hơn hai trăm năm trước cũng đã là Truyền Kỳ Cảnh đỉnh phong, cho dù hơn hai trăm năm dậm chân tại chỗ, với tu vi trước mắt của Liễu Khanh Bạch cũng tuyệt không phải đối thủ của hắn.

“Sa Hoàng bệ hạ vạn tuế!”

Phía trên cát bụi, mấy chục vạn chiến sĩ Sa tộc cùng kêu to lên, vang tận mây xanh, chuẩn bị nghênh đón Hoàng đế của bọn hắn.

“Sa Hoàng bệ hạ vạn tuế!”

Cự Tượng Sa Điêu huy động cánh tay trái còn sót lại, theo sát sau hô to.

Mắt thấy cảnh tượng này này, cho dù là võ giả không rõ chuyện gì xảy ra cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn nhiếp, dọa đến run lẩy bẩy.

Đúng lúc này, khi huyết vụ cách Hoang thành không đến trăm mét đang tăng vọt đột nhiên dừng lại, giống như đâm vào bức tường vô hình, quả thật khó mà tiến thêm.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Bóng người trong cát bụi sửng sốt.

Mặc cho hắn điều khiển thế nào,

Huyết vụ đương nhiên không có khả năng tiến vào Hoang

thành, bởi vì Tần Giác bày một kết giới bên ngoài Hoang thành.

“Đây chính là Sa tộc sao, hình như cũng không có gì đặc biệt.”

Tần Giác ngáp một cái, ngữ khí lười biếng nói.

Ngay lúc hắn đang ngủ, kết quả bị Cự Tượng Sa Điêu cùng Liễu Khanh Bạch chiến đấu đánh thức, trong lòng không kiên nhẫn.

Vừa vặn ngẩng đầu lại nhìn thấy huyết vụ kéo tới, thế là tiện tay bày ra một kết giới, ngăn cản nó.

“Sư phụ, đó là cái gì a, thật đáng sợ.”

Vân Tịch cuộn trong ngực Tần Giác, chỉ vào huyết vụ ở trên bầu trời xa xa, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sợ hãi.

“Yên tâm đi, nó không qua được.”

Vuốt đầu Vân Tịch, Tần Giác lạnh nhạt nói.

Kết giới này sờ không tới chạm cũng không được, với lại chỉ là trận pháp ngăn cách, không thể phá vỡ, dù là bóng người cát bụi hiện lập tức đột phá, bước vào Thánh Cảnh, cũng không có khả năng khiến cho huyết vụ xuyên qua kết giới.

Nhưng mà Tần Giác cũng không vội nhúng tay vào, bởi vì hắn phát hiện ra bên trong Hoang thành xuất hiện mấy khí tức không giống bình thường.

“Chuyện gì đang xảy ra, ngươi đã làm gì?”

Nửa ngày qua đi, bóng người cát bụi cúi đầu xuống, nhìn về phía Liễu Khanh Bạch, trong con mắt đỏ ngầu tràn ngập chấn kinh.

Huyết tế đại trận này đã hấp thu khí huyết của mấy vạn sinh linh, cho dù là Truyền Kỳ Cảnh cũng thúc thủ vô sách, Liễu Khanh

Bạch làm sao mà được chứ?

Tới đây, Liễu Khanh Bạch cũng là vẻ mặt mơ màng, hắn cái gì cũng không biết a!

Nhưng mà bây giờ cũng không phải thời điểm cân nhắc cái này, nếu huyết vụ đã không có cách nào tiến vào Hoang thành, vậy liền đại biểu cho Sa Hoàng tạm thời không có cách nào phục sinh!

“Xem ra, hoàng đế của ngươi lại không có nữa rồi.”

Liễu Khanh Bạch nhếch miệng cười một tiếng, cất giọng nói:

“Chư vị! Đã đến, liền đều đi ra đi, để tránh dài lâu phức tạp!”

Đám người ngạc nhiên, chư vị? Chẳng lẽ bên trong Hoang thành còn ẩn giấu những cường giả khác?

“Ha ha ha, Liễu thành chủ, không nghĩ tới ngươi có thể ngăn cản huyết tế đại trận, tại hạ bội phục.”

Một tiếng cười to cất lên, giữa sân đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh, khí tức mênh mông, xông thẳng thiên địa, thình lình đạt tới Truyền Kỳ Cảnh.

“Vâng thưa phụ thân và Thái Thượng trưởng lão!”

Ninh Kiệt ở xa đại hỉ.

“Gia chủ cùng Thái Thượng trưởng lão làm sao lại xuất hiện ở đây?”

Ninh Côn cũng rất vui mừng, nhưng cũng rất nghi hoặc.

Chuyện của Sa tộc hôm qua hắn vừa nói cho Liễu Khanh Bạch, cho dù là cường giả Truyền Kỳ Cảnh, cũng không có thể đuổi tới nhanh như vậy mới đúng.

“Sa tộc, tận thế của các ngươi tới rồi.”

“Mất đi Sa Hoàng, ta ngược lại muốn xem thử, Sa tộc mạnh không ai bì nổi có giống hơn hai trăm năm trước hay không.”

“…”

“…”

Theo từng câu nói vang lên, càng ngày càng nhiều cường giả Truyền Kỳ Cảnh xuất hiện, đứng sóng vai cùng Liễu Khanh Bạch.

“Nguyệt gia, Lý gia, Mạc gia, Vi gia… Trời ạ, Truyền Kỳ Cảnh của ngũ đại gia tộc tất cả đều đến rồi!”

Rất nhanh liền có người nhận ra những cường giả này, trợn mắt hốc mồm.

Cái gọi là ngũ đại gia tộc, chính là năm thế lực mạnh nhất bên ngoài vực ngoại hoang mạc, mỗi gia tộc đều có hai vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh trở lên, cộng lại chừng mười vị, giờ phút này tất cả đều tới đây, cùng Sa tộc giằng co.

Sa tộc vốn dĩ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nháy mắt trở thành thế yếu, dù cho nơi này là vực ngoại hoang mạc, Cự Tượng Sa Điêu và bóng người cát bụi cũng không có khả năng hai đánh mười một.

“Làm sao có thể, chúng ta rõ ràng chặn giết tất cả những võ giả được phái ra rồi mà.”

Cự Tượng Sa Điêu khó có thể tin nói.

“Ha ha, ngớ ngẩn, ta đã lưu lại phù văn trên người những võ giả được phái ra kia, chỉ cần bọn hắn bỏ mình, ta ngay lập tức sẽ biết.”

Liễu Khanh Bạch châm chọc nói:

“Từ sau khi hơn hai trăm năm trước biết các ngươi chỉ là bị phong ấn, trong Hoang thành liền bố trí mấy cái truyền tống trận pháp, chỉ cần các ngươi xuất hiện, ta tùy thời có thể thông tri ngũ đại gia tộc!”

Vì phòng ngừa bí mật bị tiết lộ, chuyện này Liễu Khanh Bạch chưa hề nói cho bất cứ kẻ nào, bao gồm cả Phó thành chủ Chúc U, nếu không hắn há sẽ lựa chọn cùng Cự Tượng Sa Điêu cứng đối cứng?

Nghe xong Liễu Khanh Bạch nói, Ninh Côn mới chợt hiểu ra, khó trách gia chủ cùng Thái Thượng trưởng lão có thể đuổi tới trong thời gian ngắn như vậy.

Mắt thấy huyết tế đại trận không cách nào thôi động, Sa Man đành phải hạ lệnh:

“Rút!”

Mặc dù bọn hắn có mấy chục vạn chiến sĩ, nhưng trước mặt hơn mười vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh, căn bản không đáng nhắc tới, nếu như Sa Hoàng không thể phục sinh, hết thảy đều phí công.

“Muốn chạy?”

Năm vị gia chủ nhìn nhau, thân hình thoắt một cái, lập tức chia ra các phương hướng khác nhau, vây quanh Cự Tượng Sa Điêu cùng Sa Man, chặt đứt tất cả đường lui của bọn hắn.

“Lần này, chúng ta phải tiêu diệt Sa tộc triệt để!”

Bọn hắn sau khi được Liễu Khanh Bạch thông tri, liền không chút do dự chạy đến, dù sao thì nếu như không diệt trừ Sa tộc, đối với tất cả bọn hắn mà nói đều là tai hoạ ngầm.

“Đáng chết!”

Ánh mắt Sa Man âm lãnh, nếu như bọn hắn đều chết ở chỗ này, như vậy Sa tộc liền xong thật.

“Đã như vậy…”

Hít một hơi thật sâu, huyết vụ giấu ở trong cát bụi Sa Man vung tay lên, huyết vụ bao phủ đầy trời cuốn ngược mà quay về, nhào về phía mấy chục vạn Sa tộc chiến sĩ!

“Đành phải bắt các ngươi làm tế phẩm.”

Chương 148: Hoàng Đế Sa Tộc

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, bị huyết vụ ăn mòn hạ, những chiến sĩ Sa tộc này căn bản không có lực phản kháng chút nào, nhanh chóng bị thôn phệ hòa tan, hóa thành sinh cơ dung nhập vào trong huyết vụ, thậm chí ngay cả chạy cũng không thoát.

Bọn hắn sao cũng không nghĩ tới, đại trưởng lão vậy mà lại bắt bọn hắn làm tế phẩm!

“Đại ca, ngươi đang làm cái gì?”

Cự Tượng Sa Điêu cũng kinh ngạc, không thể tin.

“Hừ! Có thể được xem như tế phẩm phục sinh Sa Hoàng bệ hạ, là vinh hạnh của bọn hắn.”

Sa Man ngữ khí băng lãnh, không có ý tứ dừng tay.

Phải biết, trong những chiến sĩ Sa tộc này, thế nhưng có nhiều hậu duệ của hắn.

Huyết vụ giống như lỗ đen, không ngừng thôn phệ từng chiến sĩ Sa tộc, tốc độ nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã có mấy vạn chiến sĩ Sa tộc biến thành tế phẩm.

“Không tốt, mau ngăn cản hắn!”

Thấy thế, rất nhiều cường giả Truyền Kỳ Cảnh làm gì còn không rõ chuyện gì xảy ra, vội vàng vận chuyển linh lực, công kích Sa Man, ý đồ đánh gãy nó.

Nào có thể đoán được thân hình của Sa Man lóe lên, đúng lúc trốn vào trong huyết vụ biến mất không thấy gì nữa.

Năm vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh của gia tộc vừa muốn truy kích, lại bị Liễu Khanh Bạch ngăn lại:

“Không được đi vào, lớp sương mù này quá quỷ dị, linh thức cùng đồng thuật ở bên trong đều sẽ mất đi tác dụng, nếu như ngay cả các ngươi cũng bị xem như tế phẩm, vậy liền xong đời thật.”

Nghe vậy, đám người thần sắc rét lạnh, lớp sương mù này có thể ngăn cản linh thức cùng đồng thuật?

Đến cấp bậc này của bọn hắn, linh thức trong chiến đấu là thứ quan trọng nhất, thậm chí ở một số phương diện đã thay thế con mắt.

Nếu như linh thức cùng đồng thuật đồng thời bị ngăn cản , tương đương với trực tiếp biến thành mù lòa, bởi vậy tùy tiện tiến vào trong sương mù dày đặc, không thua gì mặc cho người chém giết.

“Đáng chết, vậy phải làm sao bây giờ?”

Gia chủ Ninh gia nóng nảy hỏi.

Nếu để cho Sa Hoàng thành công khôi phục, bọn hắn và những người nơi này ai cũng đừng hòng chạy.

Vốn cho là ngăn huyết tế đại trận ở bên ngoài Hoang thành, liền có thể ngăn cản Sa Hoàng phục sinh, kết quả ai có thể nghĩ tới tên Sa Man này lại phát rồ hạ thủ với người của mình.

Một khi mấy chục vạn chiến sĩ Sa tộc bị huyết tế xong, Sa Hoàng rất có thể sẽ trực tiếp khôi phục!

“Ta nhớ được gia chủ Mạc gia có tạo nghệ cực cao trên

phương diện trận pháp, có thể nhìn ra nhược điểm của huyết tế đại trận này không?"

Liễu Khanh Bạch trầm ngâm nói.

"A, Liễu thành chủ quá đề cao ta, huyết tế đại trận đã thành hình từ lâu, với lại chí ít đã thôn phệ mấy vạn sinh linh, với tu vi trước mắt của ta, nhất nhanh cũng phải nửa ngày mới có thể tìm tới nhược điểm, đến lúc đó, chỉ sợ hết thảy đều muộn."

Gia chủ Mạc gia thở dài.

Càng ngày càng nhiều chiến sĩ Sa tộc bị thôn phệ, huyết vụ càng thêm thâm trầm, cơ hồ muốn biến thành huyết hải, cứ theo đà này, đừng nói nửa ngày, không đến một khắc Sa Hoàng liền có thể phục sinh.

Trong lúc nhất thời, hơn mười vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh quả thực là mắt lớn trừng mắt nhỏ, thúc thủ vô sách.

"Nhanh bảo hộ những chiến sĩ Sa tộc kia!"

Đúng lúc này, gia chủ Lý gia vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên động thủ, vung ra linh lực, muốn cứu những chiến sĩ Sa tộc bị huyết vụ thôn phệ kia.

Không có cách, trước mắt thì đây cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.

Mặc dù Sa tộc là địch nhân của bọn hắn, nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản Sa Hoàng phục sinh.

Mấy người còn lại thấy thế, hai mặt nhìn nhau, chần chờ một lát, cuối cùng chỉ có thể động thủ bảo vệ địch nhân của mình.

Đáng tiếc Sa Man sao có thể để bọn họ được như ý muốn chứ?

"Cút ngay cho ta!"

Sa Man ẩn nấp trong huyết vụ vung tay lên, huyết vụ đầy trời lập tức càn quét qua đám người.

Huyết vụ không cách nào tới gần Hoang thành, không có nghĩa là không thể đụng vào những người rời khỏi Hoang thành này.

Phần phật!

Không gian bị xé rách, xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo, đám người Liễu Khanh Bạch không thể không tạm thời tránh đi, lựa chọn lui lại.

Mười một vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh, bị Sa Man nhờ vào huyết tế đại trận làm chật vật như thế.

“Không thể tiếp tục như vậy được!”

Gia chủ Nguyệt gia gầm thét một tiếng, trên thân lập tức bộc phát ra linh lực cường hãn, muốn cưỡng ép xông vào huyết vụ, ngăn cản Sa Man.

Nhưng mà huyết vụ bỗng nhiên không có dấu hiệu nào tự co lại, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người tụ thành một hình cầu, giống như trái tim nhẹ nhàng nhảy lên.

Khắp nơi trong lúc này, một khí tức đáng sợ khó mà hình dung được đang thức tỉnh!

“Cái này…”

Đám người sững sờ, lúc này mới phát hiện mấy chục vạn chiến sĩ Sa tộc không ngờ là bị thôn phệ toàn bộ!

“Làm sao lại nhanh như vậy!”

Liễu Khanh Bạch sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy.

“Thành công rồi!”

Sa Man kích động hét lớn:

“Cung nghênh Sa Hoàng bệ hạ!”

Ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, thế mà nhanh như vậy đã hoàn thành.

Cự Tượng Sa Điêu phía dưới giật mình, lập tức phụ họa theo:

“Cung nghênh Sa Hoàng bệ hạ!”

Ầm ầm!

Sau một khắc, huyết cầu bạo tạc, giống như sóng biển khuếch tán ra, cho dù là Sa Man, hay là đám người Liễu Khanh Bạch, đều bị lực lượng này đẩy lui, run nhè nhẹ.

Khi huyết vụ triệt để tiêu tán, thân ảnh cả người khoác kim giáp, tay cầm trường thương xuất hiện trên không trung, nhìn qua cũng không cao lớn lắm, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách khó mà nói rõ, một số võ giả tu vi hơi thấp ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Đã lâu không hít thở bầu không khí này.”

Thân ảnh kim giáp hít một hơi thật sâu, gió nổi mây phun, giống như muốn nuốt trọn toàn bộ thiên địa vào trong bụng.

“Sa Hoàng bệ hạ.”

Bình phục tâm tình, Sa Man cẩn thận từng li từng tí tiến lên, thái độ cực kì cung kính.

“Hửm? Thì ra là Tiểu Man a, là ngươi đã phục sinh ta?”

Sa Hoàng đôi mắt nhẹ liếc, hỏi.

Thân là đại trưởng lão của Sa tộc, địa vị của Sa Man trong Sa tộc cực kì được tôn sùng, nhưng ở trước mắt Sa Hoàng, vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh đỉnh phong này, lại nhu thuận như đứa trẻ.

“Đúng thế.”

Dừng một chút, Sa tộc đại trưởng lão tiếp tục nói:

“Nhưng mà… Bởi vì vài nhân loại, ta chỉ có thể dùng chính tộc nhân của bản tộc để làm tế phẩm, mới khiến Sa Hoàng bệ hạ khôi phục…”

“Không sao.”

Sa Hoàng không thèm để ý chút nào, chỉ cần có thể để hắn phục sinh, hi sinh bao nhiêu tộc nhân cũng không sao.

“Bây giờ cách ngày ta ngủ say đã bao lâu rồi?”

Sa Hoàng giống như không thấy được đám người Liễu Khanh Bạch ở xa xa, thản nhiên nói.

“Hai trăm năm mươi sáu năm.”

“Đã lâu như vậy sao?”

Sa Hoàng ý vị thâm trường nói:

“Nhân loại Thánh Cảnh kia đâu?”

“Căn cứ điều tra, sau khi phong ấn chúng ta, hắn liền rời đi, vẫn chưa từng xuất hiện.”

“Thật là đáng tiếc, lúc đầu muốn lấy đầu của hắn làm hạ lễ phục sinh của ta.”

Nói đến đây, Sa Hoàng giãn thân thể ra một chút, khí tức liên tục tăng lên, rất nhiều võ giả thấp giai lúc này không chịu nổi linh

áp này, quỳ trên mặt đất.

Dưới Thánh Cảnh đều là sâu kiến.

Vẻn vẹn chỉ là linh áp, liền có thể trấn áp hết thảy sinh linh dưới Chí Tôn cảnh!

“Nhưng mà nơi này ngược lại là có mấy gương mặt thân quen đó.”

Sa Hoàng chậm rãi quay người, nhìn về phía đám người Liễu Khanh Bạch, cùng lúc đó, Lĩnh vực bao la rộng lớn rơi xuống.

Chỉ một thoáng, mười một vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh đều dừng lại tại chỗ, toàn thân đều bị khống chế.

Vị Sa tộc Hoàng đế này đúng là mạnh hơn so với hơn hai trăm năm trước!

“Trước xử lý những tên chướng mắt này đã.”

Nói xong, Sa Hoàng đâm ra một thương, vô số cát bụi tụ đến, hóa thành phong mạng vạn trượng bắn ra, tính cả Hoang thành cũng bao phủ ở bên trong!

Thời khắc này Sa Hoàng còn không biết, hắn đã làm ra quyết định ngu xuẩn như thế nào.

Chương 149: Một Chưởng

"Xoẹt xẹt!"

Vô số cát bụi ngưng tụ thành phong mang vắt ngang trên bầu trời, bắn về phía đám người Liễu Khanh Bạch, ven đường những nơi đi qua, vang lên thanh âm bén nhọn, ngay cả không gian cũng vặn vẹo, giống như lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

"A. … . . Không động đậy được."

Đám người Liễu Khanh Bạch sắc mặt trắng bệch, căn bản là không có cách tránh thoát khỏi Lĩnh vực của Sa Hoàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn phong mang vạn trượng đang phóng tới.

Phong mang này không chỉ có thể giết chết bọn hắn, đồng thời cũng có thể hủy đi Hoang thành ở phía sau bọn hắn!

Một kích của Thánh Cảnh, uy lực như vực sâu!

Ngay khi phong mang sắp xuyên qua mười một vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh, rơi vào trong Hoang thành, một màn quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Cũng giống với sương mù huyết sắc trước đó, vốn dĩ phong mang vạn trượng là thế không thể đỡ đột nhiên dừng lại tại chỗ, giống như bị bức tường vô hình ngăn cản, khó mà tiến thêm.

Mà giờ khắc này, phong mang vạn trượng cách đám người Liễu Khanh Bạch không đến mười mét.

Hô!

Cuồng phong thổi tóc đám người Liễu Khanh Bạch ngã về phía

sau, tay áo bay loạn, mắt mở không ra.

Nhưng may mắn chính là, bọn hắn chưa chết.

Một hồi lâu, gia chủ Mạc gia nuốt ngụm nước miếng, khàn giọng nói:

“Chuyện này… Đây là thế nào?”

Trầm mặc một lát, mọi người đều là nhìn về phía Liễu Khanh Bạch, dù sao nơi này là Hoang thành, nếu có chỗ kỳ quái gì, cũng chỉ có Liễu Khanh Bạch mới có thể giải thích.

Với lại cảnh tượng này cùng tràng cảnh ngăn chặn đại trận huyết vụ vừa rồi thực tế rất giống nhau, cho nên bọn hắn ngay lập tức nghĩ tới chính là Liễu Khanh Bạch.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngời của đám người, Liễu Khanh Bạch cũng ngu ngơ, ta cái gì cũng không biết a!

Lúc vừa rồi đại trận huyết tế bị ngăn cách bên ngoài Hoang thành, hắn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng bởi vì tình thế trước mắt cực kỳ nguy cấp nên không kịp nghĩ nhiều.

Hiện tại lại xuất hiện tình huống giống như thế, Liễu Khanh Bạch còn mù mờ hơn những người khác, nếu như hắn có thể hóa giải chiêu thức của cường giả Thánh Cảnh, sẽ còn thu mình ở nơi này làm thành chủ Hoang thành hay sao?

Đã thống trị tất cả thế lực phụ cận từ lâu rồi!

“Không hổ là Liễu thành chủ tinh thông các loại phù văn, ngươi nhất định là ở xung quanh bày ra rất nhiều phù văn trận pháp đi.”

Ninh gia Thái Thượng trưởng lão cảm thán nói.

“Đúng vậy a, nhưng mà vì sao chúng ta đều không nhìn thấy gì

cả.”

Gia chủ Lý gia phụ hoạ theo.

“Thôi đi, nếu như bị chúng ta nhìn thấy, còn có thể ngăn cản công kích của Sa Hoàng sao?”

“…”

Liễu Khanh Bạch: “…”

Các ngươi có thể đừng bổ não nữa được không!

Muốn hại chết ta a!

Nơi xa, Sa Hoàng ở dưới lớp chiến giáp kim sắc nhíu mày, lạnh lùng nói:

“Ai, đi ra cho ta!”

Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Liễu Khanh Bạch ngăn được công kích của hắn, chênh lệch của cả hai chính là một trời một vực, dù cho Liễu Khanh Bạch nắm giữ phù văn cường đại nhất Linh Ương giới, trong mắt hắn cũng cũng không khác gì với sâu kiến, tiện tay ra một kích liền có thể diệt sát.

Nghe vậy, ngũ đại gia tộc cường giả rốt cục ý thức, thì ra là một người khác!

Khó trách bọn hắn cái gì cũng không nhìn thấy.

Đúng lúc này, bên trong Hoang thành phía dưới bỗng nhiên bay đến một thiếu niên mặc áo trắng như tuyết, tuấn mỹ vô cùng.

Thiếu niên tay cầm bầu rượu, ngồi trên vai là một tiểu cô nương lớn chừng bàn tay, nhẹ nhàng rơi trên vạn trượng phong mang, bàn chân khẽ giậm, phong mang kiên cố lập tức nổ tung, giống như chưa từng tồn tại.

Làm xong những thứ này, thiếu niên uống một ngụm rượu, thản nhiên nói:

“Ngươi chính là Aziz ngươi?”

“Aziz ngươi? Cái gì mà Aziz ngươi?”

Mặc dù Sa Hoàng không có cảm nhận được bất cứ dao động linh lực gì từ trên thân Tần Giác, nhưng với biểu hiện vừa rồi của Tần Giác, người ngăn lại vạn trượng phong mang rất có thể là người thiếu niên trước mắt này.

“Là hắn?”

Nhìn thấy Tần Giác, Liễu Khanh Bạch vẻ mặt kinh ngạc.

“Liễu thành chủ nhận biết người này?”

Gia chủ Ninh gia nhịn không được hỏi.

“Ây… Không phải.”

Do dự mấy giây, Liễu Khanh Bạch chần chờ nói:

“Hắn là con của ngươi quen biết.”

Gia chủ Ninh gia: “???”

Ta coi ngươi là bằng hữu, ngươi lại coi ta là phụ thân?

“Nếu như ta nhớ không lầm, là tiểu Kiệt mang hắn tới.”

“Tiểu Kiệt?”

Ninh gia gia chủ đầu tiên là sững sờ, lập tức nhớ tới tam nhi tử thiên phú bình thường lại thích xem sách kia của mình.

Bởi vì tu vi hơi thấp, gia chủ Ninh gia vẫn luôn không có để Ninh Kiệt ở trong lòng, hắn vậy mà quen biết thiếu niên có thể đỡ

công kích của Sa Hoàng?

“Không cần nghĩ, nhất định là trời cao lại phái vị thần nhân đến cứu vớt chúng ta.”

Gia chủ Nguyệt gia kích động nói.

Tình cảnh này cùng hơn hai trăm năm trước sao mà tương tự quá vậy, lúc bọn hắn lâm vào tuyệt cảnh, đột nhiên đứng ra một vị siêu cấp cường giả, ngăn cơn sóng dữ.

Nhưng mà hơn hai trăm năm đi qua, vị siêu cấp cường giả đã cứu vớt bọn họ kia từ trung niên biến thành một thiếu niên.

Cùng lúc đó, Ninh Kiệt ở bên trong Hoang thành cũng chấn kinh, không dám tin vào mắt mình.

“Côn thúc, là ảo giác sao? Ta hình như nhìn thấy Tần huynh.”

Ninh Kiệt dụi dụi con mắt, khó có thể tin nói.

“Ngươi không nhìn lầm, kia đúng là Tần Giác.”

Bởi vì khí chất quá mức phi phàm, cho nên Ninh Côn nhớ rõ được cái tên này.

“Làm sao được chứ, Tần huynh có thể hóa giải công kích của Sa Hoàng, hắn là cường giả Thánh Cảnh?”

Ninh Kiệt cảm thấy hoang đường.

Cho dù nhìn thế nào, Tần Giác đều không giống như là lão quái vật, thậm chí còn trẻ hơn cả hắn, làm sao có thể là Thánh Cảnh?

Bỗng nhiên, Ninh Kiệt dường như nhớ tới cái gì, há to mồm:

“Chẳng lẽ ngày hôm qua tiền bối âm thầm cứu chúng ta… Là

Tần huynh?”

Hôm qua bọn hắn gặp phải vòng xoáy phong bạo, vốn cho rằng sẽ tổn thất nặng nề, kết quả không nghĩ tới vòng xoáy phong bạo đột nhiên bị một luồng linh lực cường đại tách ra.

Lúc ấy bọn hắn đều tưởng rằng một vị cường giả đi ngang qua cứu bọn hắn, hiện tại xem ra, vị cường giả kia có lẽ chính là Tần Giác!

Nếu như là dạng này, cũng có thể giải thích được.

“Có lẽ vậy.”

Ninh Côn nhẹ gật đầu, thần sắc phức tạp.

Nếu không phải sự thật bày ra trước mắt, Ninh Côn khó mà tin được.

“Nếu như ngươi đã không phải Aziz, vậy thì có thể đi chết được rồi.”

Nhếch miệng, Tần Giác một tay vỗ xuống, hắn cũng không có hứng thú cùng một tên cát điêu* nói nhảm.

(*Cát điêu: điêu khắc bằng cát)

“A, nhân loại ngu xuẩn…”

Sa Hoàng cười lạnh một tiếng, vừa muốn nói cái gì, bỗng nhiên ý thức được không đúng, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Chỉ thấy một bàn tay màu vàng che khuất bầu trời chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, giống như từ thương khung rơi xuống!

“Phá cho ta!”

Sa Hoàng gầm thét một tiếng, tế ra trường thương, mang theo

cát bụi trong phạm vi ngàn dặm, hóa thành lưỡi dao, đón lấy bàn tay lớn màu vàng.

Ầm ầm!

Bàn tay màu vàng cùng lưỡi đao cát bụi đụng vào nhau, sinh ra rung động dữ dội, từng cơn gợn sóng năng lượng như là sóng biển tán ra, càn quét thiên địa.

Sau một khắc, bàn tay màu vàng đập vỡ nát lưỡi đao cát bụi, đập vào người Sa Hoàng!

Không chỉ như vậy, phạm vi bao trùm của bàn tay màu vàng cực lớn, cho dù là đại trưởng lão Sa tộc, hay là Cự Tượng Sa Điêu, tất cả đều bị một chưởng này đập dính lên mặt đất!

Ầm!

Đại địa chấn động, vô số vết nứt lan tràn ra ngoài, hình thành khe rãnh khổng lồ, mất đi trói buộc từ Lĩnh vực của Sa Hoàng, đám người Liễu Khanh Bạch vội vàng lui lại, sợ bị tác động đến.

Khi cát bụi tán đi, một thủ ấn đường kính ngàn trượng xuất hiện trên mặt đất, sâu không thấy đáy, toàn bộ thế giới cũng bình tĩnh lại.

Chương 150: Lần Này Thật Sự Không Còn

Vực ngoại hoang mạc, mặt trời rực đỏ ở chân trời, không khí rất là khô hanh.

Giờ phút này, bên trong Hoang thành hoàn toàn yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy được tiếng kim rơi.

Nhất là cường giả ngũ đại gia tộc cùng Liễu Khanh Bạch, đã không phải là chấn kinh mà là ngốc trệ!

Nói thật, bọn hắn không phải là chưa từng thấy qua tràng cảnh cường giả Thánh Cảnh giao thủ.

Hơn hai trăm năm trước, vị cường giả bí ẩn kia đột nhiên xuất hiện, đại chiến cùng Sa Hoàng kinh thiên động địa, càn quét toàn bộ vực ngoại hoang mạc, đánh đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, ở đây có rất nhiều võ giả cao giai đều từng tận mắt nhìn thấy.

Liễu Khanh Bạch có thể bước vào Truyền Kỳ, chính là từ trong cuộc chiến kia lĩnh ngộ được 'Võ đạo' thuộc về mình, sau đó bế quan mấy năm để đột phá, lúc này mới thành công tiến giai Truyền Kỳ.

Nhưng… Cuộc chiến kia thế nhưng là đánh ba ngày ba đêm, hiện tại tình huống này là sao?

Một tay chụp chết rồi?

Đùa gì thế?

Đám người hai mặt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương.

Ba!

Gia chủ Mạc gia cho mình một quyền, đau nhe răng nhếch miệng:

“Tê, vậy mà không phải đang mơ.”

“…”

“…”

Quả thật không phải là mộng.

Vấn đề là, sao làm được vậy chứ?

Đây chính là một vị cường giả Thánh Cảnh hàng thật giá thật đó a!

Với lại hiện tại Sa Hoàng rõ ràng mạnh hơn hai trăm năm trước, lại thêm nơi này là vực ngoại hoang mạc, chiến lực của Sa Hoàng ít nhất cũng tăng lên ba thành, chẳng lẽ Tần Giác là Thánh Vương?

Xùy!

Không chờ cho đám người nghĩ rõ ràng, bên trong chưởng ấn sâu không lường được bỗng nhiên dâng lên một cột cát, xông thẳng lên trời như suối phun.

Mà đứng ở giữa cột cát có một thân ảnh, chính là Sa Hoàng!

Hắn không chết!

Bất quá thời khắc này dáng vẻ của Sa Hoàng có chút chật vật, chiến giáp kim sắc xuất hiện vô số đường nứt, bong ra từng màng,

trường thương cũng gãy thành hai đoạn, mất đi ánh sáng.

Hiển nhiên là cho dù không chết, một chưởng này cũng đã tạo thành thương tổn tuyệt đối không nhỏ cho hắn.

Nhưng quỷ dị chính là, khí tức của Sa Hoàng không chỉ không có yếu đi, ngược lại càng mạnh hơn.

Về phần đại trưởng lão Sa tộc cùng Cự Tượng Sa Điêu, bọn hắn thì không may mắn như vậy, trực tiếp hóa thành tro tàn dưới một chưởng này, chết đến không thể chết hơn nữa.

"Hửm? Vậy mà không chết."

Tần Giác hơi kinh ngạc.

Uy lực một chưởng này của hắn tuyệt đối có thể trấn sát bất kỳ Thánh Cảnh nào, chẳng lẽ Sa Hoàng không phải Thánh Cảnh, mà là Thánh Vương?

Nghĩ tới đây, Tần Giác trong mắt lóe lên một tia sáng, lập tức nhíu mày:

"Kỳ quái, hắn rõ ràng chỉ là Thánh Cảnh mà thôi."

Sa Hoàng không biết Tần Giác đang suy nghĩ gì, hắn vứt bỏ trường thương, ngữ khí băng lãnh mà nói:

"Nhân loại, ngươi đã chọc giận ta."

Sau khi nói câu này, vực ngoại hoang mạc đột nhiên xảy ra chấn động kịch liệt, cát bụi nổi lên đầy trời, nhanh chóng ngưng tụ ra thành mấy vòng xoáy phong bạo, to lớn cuồn cuộn cuốn về phía Tần Giác.

Ở vực ngoại hoang mạc này, Sa Hoàng chính là tồn tại như thần, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể tạo ra một vòng xoáy phong bạo.

Thấy thế, Tần Giác búng nhẹ tay một cái, vòng xoáy phong bạo vừa mới thành hình lập tức ầm ầm nổ tung, tiêu tán theo gió.

Ngay sau đó Tần Giác chậm rãi giơ tay lên, lại là một cái bàn tay lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, Sa Hoàng thậm chí không kịp tránh né, liền lần nữa bị đập ngã trên đất.

Ầm ầm!

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Liễu Khanh Bạch, trên mặt đất xuất hiện thủ ấn thứ hai, phạm vi còn lớn hơn cái vừa rồi.

“Lần này hẳn là chết đi.”

Tần Giác ngửa đầu uống một hớp rượu, tự lẩm bẩm.

“Không, hắn còn chưa chết!”

Liễu Khanh Bạch thét to.

Chỉ thấy cát bụi ngưng tụ, nháy mắt biến thành cự nhân cao mấy ngàn trượng, đỉnh thiên lập địa, uy áp kinh khủng tràn ngập ra, ngay cả đám người Liễu Khanh Bạch cũng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“Thánh Thể!”

Đám người kinh hãi.

Mọi người đều biết, Thánh Thể chính là thủ đoạn bậc nhất của cường giả Thánh Cảnh, nếu Sa Hoàng đã thi triển ra Thánh Thể, liền đại biểu hắn muốn dùng toàn lực.

Oanh!

Lại là một cái bàn tay lớn màu vàng rơi xuống, Thánh Thể ầm ầm vỡ vụn, trên mặt đất lại xuất hiện thêm thủ ấn thứ ba.

Đám người: "…"

Ngay cả Sa Hoàng lúc thi triển Thánh Thể cũng bị miểu sát, thiếu niên này rốt cục là có cảnh giới gì?

Nhưng mà rất nhanh, Thánh Thể lần nữa ngưng tụ, khí tức Sa Hoàng vẫn không yếu bớt.

Tóm lại, cho dù Tần Giác công kích kiểu gì, Sa Hoàng từ đầu đến cuối đều đánh không dẹp, nện không nát, chưa đến mười phút, mặt đất đã bị phá hư không còn gì cả, mà Sa Hoàng vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

"Ha ha ha, hơn hai trăm này, ta mặc dù sinh cơ khô kiệt, lâm vào ngủ say, nhưng linh lực đã thẩm thấu hết khu vực này từ lâu, chỉ cần trong vực ngoại hoang mạc thì không ai có thể giết chết ta!"

Sa Hoàng từ trên cao nhìn xuống Tần Giác, ngữ khí điềm nhiên nói:

"Cho dù thực lực của ngươi trên ta thì sao chứ? Đánh kiểu này, sớm muộn cũng sẽ bị ta làm cho hao tổn đến chết."

Đến lúc này, cho dù ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, Tần Giác mạnh hơn Sa Hoàng rất nhiều, thậm chí có khả năng đã đạt tới Thánh Vương cảnh, nhưng Sa Hoàng ỷ vào mình có được bất tử chi thân, cũng không e ngại.

Đến đây Tần Giác cuối cùng cũng hiểu, thì ra là bởi vì những hạt cát này a.

Tình huống tương tự như vầy Tần Giác kỳ thật là lần đầu tiên gặp phải, ban đầu lúc ở Vô Cực bí cảnh, Vô Cực Thánh Giả dung hợp với Vô Cực bí cảnh cũng là như thế.

Thế là cuối cùng Tần Giác trực tiếp phá hủy Vô Cực bí cảnh,

bắt sống nguyên hồn của Vô Cực Thánh Giả.

Tần Giác đương nhiên không có khả năng hủy đi vực ngoại hoang mạc, nhưng mà muốn giết Sa Hoàng cũng không cần phiền phức như vậy.

“Không cách nào hủy đi thân thể của ngươi, vậy nếu như hủy đi nguyên hồn của ngươi thì sao?”

Tần Giác nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra nụ cười ‘Hiền lành’.

Nghe vậy, Sa Hoàng cao ngàn trượng lập tức nhịn không được rùng mình một cái:

“Ngươi muốn làm gì?”

Lời còn chưa dứt, ngón tay Tần Giác vẽ ra một đường, hư không vỡ vụn, Thánh Thể khổng lồ của Sa Hoàng nháy mắt bị cắt thành vô số mảnh, sau đó bàn tay lớn của Tần Giác chụp một cái, trong đó có một mảnh nhỏ lập tức bay về phía hắn.

“Không! Ngươi muốn làm gì!”

Mảnh nhỏ cát bụi kia chỉ lớn cỡ lòng bàn tay giống như có sinh mệnh, phát ra tiếng thét hoảng sợ, nhưng mà mặc cho nó giãy giụa như thế nào, đều chỉ có thể ngoan ngoãn rơi vào trong tay Tần Giác.

Sa Hoàng mất đi khống chế, cát bụi còn lại lập tức từ không trung rơi xuống, rung động đùng đùng.

“Đây chính là nguyên hồn của ngươi sao?”

Tần Giác có chút hăng hái hỏi.

Ở trong tay hắn, cát bụi đã tán đi, lộ ra hư ảnh như gà con không cao hơn ngón tay là bao nhiêu, trừ Sa Hoàng ra thì còn có

thể là ai?

“Ngươi, ngươi là thế nào tìm ra nguyên hồn của ta.”

Sa Hoàng khó có thể tin nói, muốn thôi động linh lực bỏ chạy, đáng tiếc ở trước mắt Tần Giác, đừng nói hắn chỉ là Thánh Cảnh, cho dù là Đại Thánh, cũng không có khả năng đào thoát.

“Vấn đề này hình như không cần thiết nói cho ngươi.”

“Không, đừng giết ta, ta có thể làm người hầu của ngươi…”

Sa Hoàng sao cũng không nghĩ tới, mình vừa khôi phục, liền gặp một nhân loại mạnh mẽ như vậy!

Hơn hai trăm năm trước hắn thật vất vả tiến giai Thánh Cảnh, chuẩn bị khuếch trương lãnh thổ, chiếm đoạt thế lực xung quanh, kết quả bị một nhân loại đi ngang qua chém giết, lâm vào ngủ say.

Hơn hai trăm năm về sau, vốn cho là mình dung hợp với vực ngoại hoang mạc, lại không thể chết, kết quả lại tới một tên nhân loại còn đáng sợ hơn!

Đây là đang cố ý nhằm vào ta sao?

“Không cần, ngươi quá yếu.”

Tần Giác mặt không biểu tình, năm ngón tay nhẹ nắm, trực tiếp bóp nát nguyên hồn của Sa Hoàng.

Lần này, Sa tộc Hoàng đế chết thật rồi.

Chương 151: Cần Gì Phải Giải Thích Cho Ngươi

Sa Hoàng hình thần câu diệt, trận này còn chưa nhấc lên hạo kiếp vậy mà đã lắng lại, mà Sa tộc tồn tại ở vực ngoại hoang mạc trên vạn năm, cũng triệt để biến mất khỏi thế giới này.

Ai cũng không nghĩ tới, Tần Giác thế mà mạnh tới mức này.

Giờ phút này, trong mắt đám người Liễu Khanh Bạch Tần Giác đã không phải là Thánh Cảnh đơn giản như vậy, mà chính là Thánh Vương!

Về phần Tần Giác, vốn dự định hôm nay rời đi, đương nhiên sẽ không ở lâu.

Dường như một giây sau khi giết chết Sa Hoàng, hắn liền trực tiếp mang theo Vân Tịch cùng Tô Ngạn thuần di ra khỏi vực ngoại hoang mạc, chỉ để lại vô số cường giả trong ngoài Hoang thành với gương mặt đờ đẫn.

…

Cùng lúc đó, bên ngoài vực ngoại hoang mạc, thân ảnh Tần Giác cùng Tô Ngạn lặng yên không một tiếng động xuất hiện, trước mặt là một mảnh non xanh nước biếc, các loại kỳ hoa dị thảo lẳng lặng đứng yên, tản ra linh khí nhàn nhạt, khác biệt hoàn toàn so với sa mạc rộng khắp bốn bề ở đằng sau.

Từ trên nhìn xuống giống bị mạnh mẽ chặt đứt ra vậy, tạo thành hình ảnh cắt xẻ.

Tần Giác dĩ nhiên không phải đi về bằng đường cũ, bọn hắn

bây giờ ở bên ngoài vực ngoại hoang mạc đi theo một phương hướng khác, cũng là sắp xếp ban đầu của hắn, trở lại lộ tuyến Nam Cảnh.

“Không ngờ nơi này sẽ như vầy.”

Tần Giác kinh ngạc.

“Tiền bối, nơi này hình như có Tụ Linh trận.”

Tô Ngạn nhắc nhở.

“Tụ Linh trận?”

Tần Giác ngạc nhiên, chẳng lẽ nơi đây có người?

Đang nghĩ ngợi, một bóng người bỗng nhiên từ bên trong núi rừng đằng xa bay tới, đến trước mặt hai người.

“Các ngươi là ai? Vì sao xâm nhập vào nơi của ta.”

Người tới có tóc đen mặc áo choàng, trong mắt có ánh sáng màu xanh, làn da trắng bóc nõn nà, giống như ngọc thượng đẳng nhất dương, tuấn mỹ đến không giống nam nhân, dường như có thể so với Tần Giác.

“Nơi này viết tên ngươi sao?”

Tần Giác nhếch miệng.

“…”

Người tới khóe mắt có chút run rẩy, không nghĩ tới Tần Giác sẽ nói ra loại lời này, lập tức cả giận nói:

“Hừ, ta không hứng thú cùng ngươi đấu võ mồm, tốt nhất là rời đi nhanh lên, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Chẳng biết tại sao, Tần Giác luôn cảm thấy người này có chút quen thuộc, giống như đã gặp ở nơi nào rồi, thế là hỏi ngược lại:

“Ngươi tên là gì?”

Nghe vậy, người kia sững sờ, chuyện gì vậy, sao lại đột nhiên hỏi tên của hắn rồi?

Gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì?

“Trần Bắc Huyền.”

Do dự một chút, người kia nói.

Cho dù rất tức giận nhưng hắn cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt từ trên thân Tần Giác, cho nên cũng không dám tùy tiện động thủ.

“!”

Nghe tới ba chữ này, Tần Giác đột nhiên mở to hai mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc:

“Thì ra là ngươi!”

“Ngươi biết ta?”

Trần Bắc Huyền mờ mịt, hắn ở chỗ này đã tĩnh tu mười mấy năm, trong lúc đó chưa hề cùng ngoại giới tiếp xúc, làm sao lại có người biết hắn.

“Thì ra ngươi chính là Trần Bắc Huyền.”

Tô Ngạn cũng kinh ngạc.

Liên quan chuyện Thạch thôn, Tô Ngạn cũng biết đến, nhưng mà nàng cũng không biết Trần Bắc Huyền có một tầng thân phận khác.

“Các ngươi rốt cuộc là ai?”

Trần Bắc Huyền vội vàng lui ra phía sau, lộ ra vẻ cảnh giác, trên người lúc nào cũng có thể bộc phát ra linh lực cường hãn, thình lình đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong!

Xem ra Thạch Thiên muốn báo thù, không qua mấy chục năm cơ bản không có khả năng.

“Yên tâm, chúng ta không có địch ý.”

Tần Giác nói:

“Chỉ là muốn làm quen với ngươi mà thôi.”

Mặc dù biết Thạch Thiên cùng Trần Bắc Huyền có sinh tử đại thù, nhưng kia dù sao cũng là lời nói phiến diện của lão tộc trưởng, tình huống cụ thể ra sao, chỉ sợ cũng chỉ có lão tộc trưởng cùng Trần Bắc Huyền biết.

Cho dù là thật, cũng không có quan hệ gì với Tần Giác.

Huống chi, nếu hắn giết Trần Bắc Huyền, Thạch Thiên về sau tìm ai báo thù?

Tới đây Trần Bắc Huyền nửa tin nửa ngờ:

“Các ngươi mới vừa rồi rõ ràng có dáng vẻ biết tên của ta.”

“Trước kia chỉ là nghe nói qua tên của ngươi, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tần Giác nhìn Trần Bắc Huyền từ trên xuống dưới cười nói.

So với Lý Thất Diệp, Trần Bắc Huyền không thể nghi ngờ thì tuấn mỹ hơn.

Với lại không giống vó Lý Thất Diệp, có thể cảm giác được

trên người hắn tản mát ra khí tức trang bức.

Trần Bắc Huyền: "…"

Sao hắn luôn cảm thấy là lạ chỗ nào vậy kìa?

"Ta tại sao phải tin tưởng ngươi."

Hít một hơi thật sâu, Trần Bắc Huyền lạnh lùng nói.

"Ha ha, Tần Giác ta làm việc cần gì phải giải thích với ngươi?"

Tần Giác lạnh nhạt nói.

"???"

Không chờ Trần Bắc Huyền kịp phản ứng, Tần Giác đã vượt qua Trần Bắc Huyền, tiến vào sơn lâm.

"Dừng lại, ngươi muốn làm gì!"

Trần Bắc Huyền giận dữ, vừa muốn động thủ, chợt phát hiện toàn thân trở nên nặng nề vô cùng, giống như bị xích sắt buộc chặt, không thể động đậy.

"Sao lại thế…"

Trần Bắc Huyền mặt mũi tràn đầy chấn kinh, loại tình huống này hắn chưa bao giờ gặp phải.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng loạn động."

Bỏ lại câu nói này Tô Ngạn lập tức đi theo Tần Giác tiến vào bên trong sơn lâm.

Đến lúc này, cho dù Trần Bắc Huyền bị ngáo cũng biết đối phương nhất định đã dùng thủ đoạn đặc thù khống chế hắn lại.

Vấn đề là, làm sao mà làm được?

Trần Bắc Huyền tự nhận mình vô địch cùng giai, dù là đối đầu cùng cường giả Truyền Kỳ Cảnh cũng có sức đánh một trận, nhưng đối phương từ đầu đến cuối chưa hề động thủ, lại nhẹ nhõm khống chế hắn, chẳng lẽ là cường giả Thánh Cảnh?

Nghĩ tới đây, Trần Bắc Huyền âm thầm kinh hãi, một cường giả Thánh Cảnh thế mà nghe qua tên của hắn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ có người lấy danh hào của hắn đi gây chuyện ở khắp nơi?

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần tối, ánh mặt trời lặn xuyên qua ngàn dặm chiếu rọi trên người Trần Bắc Huyền, nhuộm đỏ áo bào của hắn.

Rốt cục, lực lượng trói buộc hắn cũng biến mất.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Bắc Huyền lập tức thả người xông vào sơn lâm, một màn sau đó làm hắn khóc không ra nước mắt.

Chỉ thấy trên đồng cỏ trống trải, Tần Giác nổi lên hỏa diễm, dùng linh khí Chí Tôn làm đồ để nướng một miếng thịt thú lớn, trong miệng còn khẽ hát.

Nếu như Trần Bắc Huyền không nhìn lầm, miếng thịt kia hình như là ‘Chim phượng’ hắn nuôi mười mấy năm!

“Ngươi…”

Trần Bắc Huyền há to miệng, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

“Sao á, ngươi cũng muốn ăn?”

Thấy Trần Bắc Huyền cứ nhìn chằm chằm thịt nướng, Tần Giác khẳng khái hỏi.

Cũng không phải Tần Giác cố ý trào phúng Trần Bắc Huyền, mà là hắn căn bản không biết con yêu thú này chính là sủng vật của Trần Bắc Huyền.

"…"

Nuốt ngụm nước miếng, Trần Bắc Huyền yếu ớt nói:

"Có thể chứ?"

"Có thể."

Nói xong, Tần Giác cắt một miếng ném cho Trần Bắc Huyền.

"Đa tạ… Tiền bối."

Ngón tay Trần Bắc Huyền run rẩy nhận thịt nướng, nén nước mắt cắn một miếng.

Ăn chùa thì ngu sao mà không ăn!

Phải biết, chim phượng này chính là hắn tốn hao rất nhiều tài nguyên bồi dưỡng ra, hi vọng có một ngày sẽ thức tỉnh huyết mạch Phượng Hoàng, trở thành tọa kỵ của hắn, kết quả không nghĩ tới bởi vì tên đột nhiên xông tới này mà biến thành thịt nướng!

Trần Bắc Huyền ta từ khi nào mà xui xẻo như vậy?

Nếu không phải đánh không lại, hắn đã liều mạng với Tần Giác từ lâu.

"Sư phụ, hắn sao giống với con yêu thú lúc trước, vừa ăn vừa khóc."

Vân Tịch miệng chảy đầy mỡ ôm một miếng thịt thú tràn ngập nghi hoặc.

“Ây… Ta cũng không biết.”

Tần Giác nhún vai, chợt giống như là ý thức được cái gì, nhìn về phía Trần Bắc Huyền:

“Con chim này sẽ không phải là sủng vật ngươi nuôi chứ?”

Trần Bắc Huyền ngước gương mặt tràn đầy nước mắt khó khăn gật nhẹ đầu.

Tần Giác: “…”

Ta nói ta không phải cố ý, ngươi tin không?

Chương 152: Chia Tay

Đêm khuya, ánh trăng như là tơ lụa lụa từ bầu trời rơi xuống,vì sơn lâm phủ lên một tấm lụa mỏng.

Trong bóng tối, Trần Bắc Huyền mở to mắt, hai mắt đỏ như máu, nhìn về phía Tần Giác ở cách đó không xa đang chìm vào giấc ngủ, lộ ra sát ý.

“Có nên giết hắn hay không?”

Trần Bắc Huyền lâm vào trầm tư.

Giờ phút này,không gian yên lặng như tờ, Tần Giác đang nằm ngủ trên tảng đá, Tô Ngạn đang tu luyện, rất rõ ràng hai người trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại, lúc này động thủ rất thích hợp.

Tần Giác không chỉ có xâm nhập vào nơi ở của hắn, còn nướng chim phượng hắn nuôi mười mấy năm, Trần Bắc Huyền sao có thể khoan dung?

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, một khi động thủ, đón chờ hắn rất có thể chính là tử vong.

Trải qua một phen suy tư, Trần Bắc Huyền chậm rãi đứng dậy, lặng yên không một tiếng động đi về phía Tần Giác.

Nhưng mà càng đến gần Tần Giác, cảm giác tử vong càng mãnh liệt, tới cuối cùng hắn thậm chí đã không nhịn được mà bắt đầu run nhè nhẹ!

“Sao có thể như vậy?”

Trần Bắc Huyền nội tâm chấn động vô cùng.

Hắn chính là Trần Bắc Huyền, chưa hề e ngại qua bất kì đối thủ nào, làm sao lại bị một thiếu niên dọa cho sợ đến như vậy!

Trần Bắc Huyền tự nhận vô địch cùng giai, với những bí thuật trên người mình, chỉ cần đánh lén thành công, coi như đối phương là Truyền Kỳ Cảnh, khả năng thắng cũng cao tới bảy thành!

Ngay lúc Trần Bắc Huyền giơ tay lên, chuẩn bị động thủ, cảm giác nguy cơ mãnh liệt rốt cục cũng đạt tới cực hạn, làm hai chân hắn run lên, xém chút nhịn không được quỳ trên mặt đất!

Trần Bắc Huyền hít một hơi thật sâu, muốn bình định nội tâm khẩn trương, nhưng lại không hề có tác dụng, đến mức ngay cả linh lực cũng có chút không khống chế được, suýt nữa bộc phát.

Thật đáng sợ!

Chỉ một thoáng, sắc mặt Trần Bắc Huyền không ngừng biến ảo, cuối cùng phun ra một ngụm trọc khí, quay người trở lại chỗ mình nghỉ ngơi, tiếp tục ngồi xếp bằng tu luyện.

Đúng vậy, hắn từ bỏ.

“Người này rốt cuộc có cảnh giới gì, sao đáng sợ như thế?”

Trần Bắc Huyền âm thầm kinh hãi.

Phải biết, nhờ trực giác này, Trần Bắc Huyền từng nhiều lần tránh thoát địch nhân truy sát để chạy trốn.

Chỉ là Trần Bắc Huyền sao cũng không nghĩ tới, Tần Giác chỉ nằm ngủ ở nơi đó, có thể khiến hắn sợ hãi như thế, quả thực không thể tưởng tượng.

Khi Trần Bắc Huyền lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện, Tần Giác nằm ở cách đó không xa bỗng nhiên mở to mắt, nhìn Trần

Bắc Huyền roiy lập tức lại nhắm lại.

Nếu như vừa rồi Trần Bắc Huyền thật sự động thủ với hắn, như vậy chỉ sợ không cần Thạch Thiên báo thù, Trần Bắc Huyền đã chết.

Mặc dù Tần Giác không muốn xen vào việc của người khác, nhưng không có nghĩa là dưới tình huống bị đánh lén hắn sẽ giả vờ như không có xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà bây giờ xem ra, Trần Bắc Huyền không hổ là người có hào quang nhân vật chính, nhận ra được nguy hiểm sớm để kịp thời thu tay lại, cứu mình một mạng.

Nếu không, chỉ cần lực phản chấn thì có thể giết chết hắn rồi.

Ngày hôm sau, ánh nắng xuyên qua lá cây chiếu xuống mặt đất, lốm đốm lấm tấm.

Tần Giác duỗi lưng một cái tỉnh lại.

Cùng lúc đó, Trần Bắc Huyền cũng đã kết thúc tu luyện, mặt mũi tràn đầy u buồn ngồi nguyên tại chỗ, nội tâm có chút khổ sở.

Bởi vì cái gọi là nhẫn nhịn nhất thời càng nghĩ càng giận, lui một bước càng nghĩ càng thua thiệt.

Một đêm trôi qua, Trần Bắc Huyền đột nhiên cảm thấy hối hận vô cùng, cho là mình tối hôm qua hắn là nên thử.

Lỡ như thành công thì sao?

“Ngươi đang suy nghĩ gì?”

Tần Giác ý vị thâm trường hỏi.

“A? Không có gì.”

Trần Bắc Huyền liền vội vàng lắc đầu.

Với việc hôm qua Tần Giác bày ra thực lực, lúc hắn ngủ có lẽ sẽ có ý nghĩ đánh lén, nhưng tỉnh dậy Trần Bắc Huyền tuyệt đối không dám.

Tần Giác cũng không hỏi tới, Trần Bắc Huyền có chút tâm tư kia hắn làm sao có thể nhìn không ra, bất quá chỉ là lười đâm thủng thôi.

Dù nói thế nào, đây cũng là một người có được hào quang của nhân vật chính, Tần Giác còn muốn nhìn thấy tràng cảnh hắn cùng Thạch Thiên đại chiến.

“Cám ơn ‘Khoản đãi’ của ngươi, chúng ta nên đi rồi.”

Nhấc Vân Tịch ở bên cạnh đặt lên bờ vai, Tần Giác cười nói.

Nghe vậy, Trần Bắc Huyền khóe mắt hơi run rẩy, xém chút nữa nhịn không được xông đi lên liều mạng với Tần Giác.

Nửa tháng này Tần Giác dường như đi ngao du gần một nửa Trung Châu thánh địa, cũng nên trở về Huyền Ất Sơn, thời gian lâu dài nói không chừng Huyền Ất Sơn sẽ xảy ra chuyện.

Cũng không biết chờ lúc hắn trở về, Bạch Nghiệp còn sống hay không, có thể đã bị Dạ Dao cùng Nhan Tịch phanh thây hay không.

Chờ đã, không phải chỉ có hai người, có khi là mười người.

Đưa mắt nhìn Tần Giác cùng Tô Ngạn rời đi, trong nội tâm Trần Bắc Huyền âm thầm thề, một ngày nào đó mình phải trở thành người mạnh nhất Linh Ương giới, sau đó tới tìm Tần Giác, cũng ăn sạch sủng vật của Tần Giác!

…

…

Đoạn thời gian sau đó, Tần Giác cùng Tô Ngạn không ngừng đi về phía trước, trừ việc thỉnh thoảng sẽ nghỉ ngơi ở bên trong thành thị nào đó ra thì dường như không gặp chuyện gì đặt biệt cả.

Cứ như vậy, năm ngày đi qua, hai người lại trở lại bên ngoài Tử Linh Cốc.

Trong lúc đó Tần Giác đi một chuyến Ám Nguyệt thành, phát hiện linh lực của Nghiêm Hưu dưới sự trợ giúp của hắn cũng đã tiến vào Thiên Giai, trở thành tân nhiệm thành chủ của Ám Nguyệt thành.

Đúng vậy, lúc trước phục sinh Nghiêm Hưu, Tần Giác cố ý thêm linh lực vào trong nguyên hồn của Nghiêm Hưu.

Dưới sự tu luyện của Nghiêm Hưu, linh lực kia cũng sẽ dần dần dung nhập vào toàn thân Nghiêm Hưu, thẳng đến khi bước vào Chí Tôn cảnh mới thôi.

Về phần Lữ Thanh Hầu cấu kết với Linh tộc hấp thu linh hồn của võ giả, cũng không có ai biết, đương nhiên, cũng không ai biết Lữ Thanh Hầu ‘đi’ nơi nào.

Nghiêm Hưu khả năng đoán được một chút, nhưng không dám khẳng định, dù sao Lữ Thanh Hầu là ân nhân cứu mạng của hắn, không phải vạn bất đắc dĩ, Nghiêm Hưu không muốn sinh nghi.

Trước khi đi Tần Giác để lại cho Nghiêm Hưu mấy chục bình linh tửu trăm năm.

Nghiêm túc mà nói, Nghiêm Hưu có thể coi là bằng hữu duy nhất mà hắn quen biết, đối với bằng hữu, Tần Giác từ trước đến nay đều rất là khẳng khái.

Nếu như không phải là bởi vì Nghiêm Hưu tu vi quá thấp, không thể uống linh tửu ủ quá lâu năm, linh tửu Tần Giác để lại

cũng không phải là trăm năm, mà là ngàn năm.

Lại là một ngày trôi qua, hai người dễ dàng xuyên qua Tử Linh Cốc, đi tới Nam Cảnh.

Bởi vì trước đó từng bị Tần Giác huyết tẩy qua một lần, hiện tại Tử Linh Cốc dường như đã không còn yêu thú Thiên Giai trở lên, nói cách khác, trong thời gian ngắn, yêu thú sẽ không lại tạo thành bất kì uy hiếp gì cho các thế lực ở Nam Cảnh.

Mà Tần Giác cùng Tô Ngạn cũng cuối cùng cũng đã tới lúc phải chia tay.

“Tiền bối, ta có thể biết người ở đâu không? Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

Chần chờ thật lâu, Tô Ngạn nhịn không được hỏi.

Trải qua hơn một tháng tiếp xúc này, có lẽ ngay cả chính Tô Ngạn cũng đều không nhận ra, nàng đã nảy sinh ra cảm giác ỷ lại vào Tần Giác từ lâu, dường như chỉ cần đi theo bên cạnh Tần Giác, cũng không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, loại tình cảm này, Tô Ngạn chưa bao

Từ một khắc nàng lên làm Thánh nữ Phong Lôi tông kia, liền gánh lấy đủ loại áp lực, nhất là sau khi Phong Lôi lão tổ ngã xuống,nàng trở thành hy vọng chấn hưng tông môn.

Hơn một tháng này khiến nàng thấy nhẹ nhàng vô cùng, đến mức hận không thể vĩnh viễn ở cùng Tần Giác.

“Huyền Ất Sơn.”

“Huyền Ất Sơn… Nếu như rảnh rỗi, ta có thể đi tìm ngươi không?”

Tô Ngạn yếu ớt hỏi.

“Đương nhiên.”

Tần Giác nhẹ gật đầu.

Tô Ngạn hai mắt sáng lên:

“Vậy liền quyết định như thế.”

“Ừm.”

“…”

Chương 153: Khổ Cực Cho Bạch Nghiệp

Chương 153: Khổ Cực Cho Bạch Nghiệp

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nói xong câu đó, hai người phất tay, quay người sang hai phương hướng khác nhau.

Với tu vi của Tô Ngạn, ở Trung Châu thánh địa có lẽ không tính là cái gì, nhưng ở Nam Cảnh, trừ mấy vị Truyền Kỳ Cảnh có thể đếm được trên đầu ngón tay ra thì chính là một trong những tồn tại mạnh nhất, hoàn toàn không cần lo lắng trên đường có nguy hiểm gì.

Nhưng mà Tần Giác không có chú ý tới chính là, khi hắn rời đi không lâu, Tô Ngạn đột nhiên ngừng lại, sau đó nhìn theo phương hướng hắn đi xa, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra chiếc gương đồng kia, vẻ mặt có chút phức tạp.

Mình làm sao vậy?

Rõ ràng đã kiến thức được sóng dậy ầm ầm ở Trung Châu thánh địa, tài nguyên trong nhẫn trữ vật cũng đủ cho nàng tu luyện tới Thánh Cảnh, đổi lại bất cứ kẻ nào cũng hẳn là cao hứng mới đúng, nhưng vì sao trong lòng nàng lại khó chịu như thế?

“Giang sơn nhìn không hết, đẹp nhất là người trong gương…”

Câu nói này không ngừng hiện ra trong đầu Tô Ngạn, từ đầu

đến cuối muốn thoát khỏi cũng không được.

Sau một lúc lâu, Tô Ngạn yếu ớt thở dài, cố nén xúc động muốn đuổi theo Tần Giác, thân hình dần dần biến mất tại chỗ.

…

Một bên khác, Tần Giác cũng không nghĩ nhiều như vậy, sau khi chia tay Tô Ngạn, hắn liền dẫn Vân Tịch về thẳng Huyền Ất Sơn.

Nói thật, hơn một tháng không gặp, Tần Giác thật là có chút tưởng niệm cuộc sống ở Huyền Ất Sơn.

Lần trước rời khỏi Huyền Ất Sơn lâu như vậy, hình như là đi tham gia Thịnh Hội Trảm Yêu thì phải?

Nhưng mà lần kia cũng chỉ có hơn mười ngày mà thôi.

Bởi vì là đường về, cho nên Tần Giác cũng không có dừng lại trên đường, nhiều nhất là thưởng thức phong cảnh ven đường một chút thôi, không đến một ngày liền trở lại Huyền Ất Sơn.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy hình dáng Huyền Ất Sơn quen thuộc.

Có lẽ do Bạch Nghiệp tấn thăng Chí Tôn cảnh, Huyền Ất Sơn gần đây rõ là đang xây dựng thêm, chung quanh trên núi xuất hiện các loại kiến trúc, có một số còn chưa hoàn thành.

Sau khi Bạch Nghiệp tấn thăng Chí Tôn cảnh, địa vị của Huyền Ất Sơn ở Nam Cảnh có thể nói là lên như diều gặp gió, mặc dù nội tình vẫn không cách nào đánh đồng cùng sáu đại gia tộc, nhưng cũng là thế lực gần với sáu đại gia tộc.

Quan trọng nhất chính là, Bạch Nghiệp cũng không có biểu hiện ra ý tứ động thủ gì với Diêu Quang thành, sáu đại gia tộc tự

nhiên vui vẻ vô cùng, cố ý đưa rất nhiều đồ vật đến chúc mừng Bạch Nghiệp đột phá, sau đó rất thức thời rời khỏi khu vực này.

Dù sao, chỉ cần không dính đến quan hệ lợi ích, mọi người đều là bạn tốt.

Về phần mảnh khu vực này, dù sao lại không phải 'thịt mỡ' gì, có thể làm cho thuận nước giong thuyền, cớ sao mà không làm?

"A..., rốt cục cũng trở về."

Vân Tịch tựa vào đầu Tần Giác, mái tóc ngố lắc lư, rất là vui vẻ.

Sau một khắc, Tần Giác nhẹ nhàng rơi trên đỉnh núi Huyền Ất Sơn, đi về phía trung tâm đại điện.

Không biết Bạch Nghiệp thế nào.

"Mau nhìn, kia hình như là sư thúc tổ!"

"Thật là đẹp trai!"

"Nghe nói sư thúc tổ thế nhưng chính là võ giả Thiên Giai."

"Không hổ là sư thúc tổ!"

"..."

Tần Giác xuất hiện lập tức dẫn tới sự chú ý của những người khác, một ít võ giả đã gặp qua Tần Giác càng nhịn không được mà kinh hô.

Hết cách, Tần Giác quá tuấn tú, chỉ cần gặp một lần liền sẽ không quên.

Đối với những nghị luận này, Tần Giác cũng không thèm để ý, đã quen rồi.

Rất nhanh hắn liền tới bên ngoài đại điện, vừa muốn nhấc chân đi vào, một xác ướp ngồi trên xe lăn bay ra.

Trong nhát mắt khi nhìn thấy Tần Giác, tên xác ướp sửng sốt một lát.

“Người này là ai a, làm sao lại bị đánh thành dạng này.”

Tần Giác nghi hoặc.

Đúng lúc này, xác ướp đột nhiên hưng phấn kêu lên:

“Sư đệ, ngươi trở về!”

Sư đệ?

Tần Giác đột nhiên mở to hai mắt, lại nhìn xác ướp, khó có thể tin nói:

“Ngươi là sư huynh, Bạch Nghiệp?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Xác ướp liên tục gật đầu, kích động nói.

“Ngươi làm sao biến thành dạng này rồi?”

Tần Giác ngạc nhiên.

Chẳng lẽ mấy nữ nhân kia thật sự động thủ với Bạch Nghiệp?

Thế nhưng với tu vi của Bạch Nghiệp cũng không thể thê thảm như thế a.

Nghe được câu này, Bạch Nghiệp đột nhiên lâm vào trầm mặc, giống như nhớ ra chuyện khổ sở gì đó, đáng tiếc Tần Giác không nhìn thấy nét mặt của hắn, nếu không nhất định rất đặc sắc.

“Bạch Nghiệp, ngươi muốn đi đâu?”

Không chờ Bạch Nghiệp trả lời, trong đại điện lại đi ra một thân ảnh, đôi mi như khói như huân, trên mặt không chút son phấn, người mặc trường bào màu nhạt, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, phong hoa tuyệt đại.

“Khụ khụ, sư đệ ta trở về, ta nghênh đón một chút.”

Bạch Nghiệp ho khan hai tiếng, ngữ khí có vẻ khẩn trương.

Rất khó tưởng tượng, đây là chưởng môn Huyền Ất Sơn tiên phong đạo cốt, không giận tự uy kia.

“Thì ra ngươi chính là Tần Giác sư đệ a.”

Nữ tử giờ phút này cũng đã chú ý tới Tần Giác, hơi nhăn một chút:

“Quả nhiên như sư huynh của ngươi nói, tuấn mỹ vô cùng.”

Tần Giác: “…”

Tình huống gì vậy?

Dạ Dao đâu? Nhan Tịch đâu?

Nhưng mà làm cho Tần Giác kinh ngạc nhất chính là, nữ nhân này vậy mà đạt tới Chí Tôn cảnh!

Chẳng lẽ cũng là nợ tình của Bạch Nghiệp?

“Sư đệ, vị này là một vị bằng hữu lúc ta cùng sư phụ đi ngao du bên ngoài kết bạn được, híz-khà-zzz - “

Lời còn chưa dứt, Bạch Nghiệp bỗng nhiên hít sâu một hơi, chợt âm thanh run rẩy mà nói:

“Bất quá rất nhanh liền sẽ là tẩu của ngươi.”

Tần Giác: "…"

"Chào ngươi, ta tên là Mộc Tử Thất, là đạo lữ của sư huynh ngươi."

Mộc Tử Thất cười nói.

"Ây… Chào tẩu tử."

Tần Giác có chút ngơ ngác.

"Ha ha ha, miệng thật ngọt, nghe sư huynh ngươi nói ngươi ra ngoài ngao du, không nghĩ tới biết về đúng lúc ha, cũng không chuẩn bị thứ gì, linh khí liền xem như lễ vật cho ngươi đi."

Mộc Tử Thất che miệng cười khẽ, chợt lấy ra một thanh chủy thủ đưa cho Tần Giác.

Tần Giác tập trung nhìn vào đúng là linh khí Thiên Giai!

Mặc dù ở trong mắt Tần Giác, linh khí Thiên Giai không đáng nói chút nào, nhưng nơi này là Nam Cảnh, linh khí Thiên Giai đã là phi thường trân quý, nữ tử thế mà cứ như vậy đưa cho hắn, hiển nhiên thân phận bất phàm.

"Tạ ơn tẩu tử."

Tần Giác tiếp nhận chủy thủ, thu vào nhẫn trữ vật.

Thấy Tần Giác lạnh nhạt, Mộc Tử Thất cũng có chút kinh ngạc, đây chính là linh khí Thiên Giai, cho dù là võ giả Thiên Giai cũng xem là chí bảo, Tần Giác thế mà dáng vẻ không thèm để ý chút nào.

Nhưng mà Mộc Tử Thất không biết là, trong nhẫn trữ vật của Tần Giác không chỉ có linh khí Chí Tôn cùng Truyền Kỳ, thậm chí ngay cả chuẩn Thánh khí cũng có một cái, sao sẽ coi trọng linh khí Thiên Giai sao.

“Cái kia… Tẩu tử, ta có thể cùng sư huynh nói riêng vài câu được không?”

Tần Giác nói.

“Đương nhiên có thể.”

Mộc Tử Thất mỉm cười nhìn Bạch Nghiệp ngồi trên xe lăn, thấp giọng nói:

“Tuyệt đối không được chạy trốn nha.”

Nghe vậy, Bạch Nghiệp lập tức nhịn không được rùng mình một cái, vội nói:

“Yên tâm, ta không đi đâu cả.”

Mộc Tử Thất hài lòng nhẹ gật đầu, lúc này mới nhẹ lướt đi.

Trầm mặc thật lâu, Tần Giác hỏi:

“Sư huynh, người này đến cùng là ai, ngươi đây là làm sao vậy?”

“Ai.”

Bạch Nghiệp thở dài:

“Ngươi không biết hơn một tháng này đã xảy ra chuyện gì, cô gái kia xém chút nữa đã phanh thây ta.”

“Cho đến nửa tháng trước, Mộc Tử Thất xuất hiện.”

Nói đến đây, Bạch Nghiệp run nhè nhẹ:

“Toàn bộ đều bị nàng đuổi đi, sau đó không nói hai lời đánh ta một trận, ta là nam nhân, làm sao có thể hoàn thủ, thế là liền biến thành bộ dạng này.”

Bạch Nghiệp sao có thể nói cho Tần Giác biết là hắn đánh không lại chứ?

Chương 154: Hoá Thân Trở Về

Từ trong miệng của Bạch Nghiệp, Tần Giác liền biết được hơn một tháng này đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra Mộc Tử Thất không hề giống Dạ Dao hay Nhan Tịch, thuộc về thế lực nào đó, mà là lúc trước Bạch Nghiệp cùng sư phụ đi ngao du quen biết được ở bên trong một tòa thành thị.

Với dung mạo cùng thiên phú của hai người, có thể xem là thần tiên quyến lữ, thế là Bạch Nghiệp rất tự nhiên lại vẽ ra thêm nợ phong lưu.

Cũng giống với những nữ tử khác, trước khi đi, Bạch Nghiệp đồng ý sau khi tiến giai Chí Tôn cảnh liền đi tìm nàng.

Loại phương pháp này Bạch Nghiệp không biết đã sử dụng bao nhiêu lần, có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Chỉ là hắn chẳng thể ngờ tới, sau khi hắn tiến giai Chí Tôn cảnh, Mộc Tử Thất sẽ trực tiếp 'giết' tới cửa tới.

Mà Bạch Nghiệp nhớ được, thời điểm hắn nhận biết Mộc Tử Thất, Mộc Tử Thất chỉ có Huyền Giai sơ kỳ mà thôi, khi đó Bạch Nghiệp đã là Địa Giai trung kỳ, giữa hai bên quả thực có khác biệt.

Kết quả qua mấy thập niên, Mộc Tử Thất trở nên mạnh hơn hắn, dù là Bạch Nghiệp tiến giai Chí Tôn cảnh viên mãn, lúc đối mặt với Mộc Tử Thất cũng không hề có lực hoàn thủ, dường như toàn bộ hành trình đều bị treo lên đánh, nếu không hắn cũng sẽ không biến thành bộ dáng hiện tại này.

"Sư đệ ngươi mau cứu ta đi, nếu không thì ta sớm muộn sẽ bị

nàng giết chết.”

Bạch Nghiệp khóc không ra nước mắt nói, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Trong lúc đó Bạch Nghiệp từng thử chạy trốn hai lần, lần thứ nhất là bị đánh gãy hai tay, lần thứ hai bị đánh gãy hai chân.

Nếu có lần sau nữa, chỉ sợ gãy chính là cái chân thứ ba, có thể nghĩ hiện tại tâm tình của Bạch Nghiệp là gì.

Mặc dù với tu vi của Bạch Nghiệp chút tổn thương này không tính là gì, nhưng mà đau a!

“Ây…”

Nghe xong Bạch Nghiệp miêu tả, Tần Giác lập tức dở khóc dở cười.

Nghĩ không ra nữ tử mới vừa rồi nhìn qua phong hoa tuyệt kia lại lợi hại như thế, có thể đánh Bạch Nghiệp thành dạng này.

Mặc dù trong miệng Bạch Nghiệp nói là mình không hoàn thủ, nhưng Tần Giác còn không hiểu tính cách của Bạch Nghiệp sao? Hơn phân nửa là căn bản đánh không lại.

“Sư đệ, nếu không ngươi thi triển thần thông, đưa nàng đến nơi khác đi, Đông cảnh, Tây cảnh, Bắc cảnh đều có thể, càng xa càng tốt, chỉ cần trong thời gian ngắn không về là được.”

Nói đến đây, mặt mũi đầy băng vải của Bạch Nghiệp lộ ra ánh mắt chờ mong, tràn ngập mong đợi.

Tần Giác: “…”

Nói thật, ngay cả hắn còn muốn đánh Bạch Nghiệp.

Nếu như không phải ngươi khắp nơi lưu tình, há lại sẽ trêu

chọc đến phiền toái nhiều như vậy?

Cho nên Tần Giác không chút do dự mà lựa chọn cự tuyệt:

“Không được, về sau nàng chính là tẩu tử của ta, ta sao có thể làm như vậy.”

“…”

“Sư đệ, ngươi không thể tuyệt tình như vậy a, ngươi khi còn bé ta thế nhưng là…”

Ầm!

Lời còn chưa dứt, Bạch Nghiệp đột nhiên như là như đạn pháo bay rớt ra ngoài, sau lưng xe lăn nháy mắt nổ tung, đâm thẳng vào vách tưởng đại điện, móc cũng không móc xuống được.

“Không được nhắc đến chuyện này ở trước mặt ta.”

Tần Giác thu hồi nắm đấm, thản nhiên nói.

Bạch Nghiệp: “…”

“Ngươi không phải rất có lòng tin với thuật luyện đan của mình sao, có thể luyện đan chữa thương a.”

Tần Giác vẻ mặt thay đổi, cười nhạt mà nói.

Bạch Nghiệp: “…”

Từ lần trước sau khi tiết lộ chuyện về ‘Linh khí’, thì Bạch Nghiệp chưa từng ăn đan dược mình luyện chế nữa, dù sao hắn còn chưa muốn chết, hiện tại sao lại có khả năng luyện đan chữa thương cho mình?

“Sư đệ, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn ta bị người khác tra tấn?”

Bạch Nghiệp cố nén đau nhức kịch liệt rút mình từ ra khỏi vách tường, có ý muốn chơi bài tình cảm.

“Đương nhiên.”

Tần Giác không quan trọng nhẹ gật đầu:

“Không có việc gì thì ta đi trước.”

Nói xong, không đợi Bạch Nghiệp mở miệng, Tần Giác trực tiếp quay người rời đi.

Bạch Nghiệp: “…”

“Đúng rồi, nhẫn trữ vật này cho ngươi, bên trong có rất nhiều tài nguyên tu luyện cùng dược liệu, còn có một số công pháp cao cấp, tốt nhất đừng để ngoại nhân biết.”

Vứt xuống nhẫn trữ vật, thân ảnh Tần Giác nhanh chóng biến mất tại chỗ, chỉ để lại vẻ mặt mờ mịt của Bạch Nghiệp.

Đúng lúc này, Mộc Tử Thất lặng yên không một tiếng động xuất hiện:

“Hai người các ngươi đang nói cái gì? Tần Giác sư đệ vì sao muốn đánh ngươi?”

“Không, không có gì.”

Bạch Nghiệp bất động thanh sắc thu hồi nhẫn trữ vật, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Thật sao?”

Mộc Tử Thất hơi có vẻ hoài nghi.

“Đương nhiên là thật!”

Bạch Nghiệp nghiêm mặt nói:

“Ta chỉ cùng sư đệ đùa giỡn mà thôi.”

“Được rồi.”

Mộc Tử Thất nghĩ nghĩ, không tiếp tục tiếp tục nhiều lời.

Nàng không phải là đồ ngốc, làm sao có thể nhìn không ra Bạch Nghiệp đang nói dối.

Nhưng nàng có thể khi dễ Bạch Nghiệp, có thể hạn chế tự do của Bạch Nghiệp , thậm chí có thể hành hung Bạch Nghiệp, lại không thể cưỡng ép vượt qua một thứ gì đó, nếu không đó chính là được một tấc lại muốn tiến một thước.

Dù sao hiện tại cả người Bạch Nghiệp đều là nàng, còn có thể lật lên sóng gió gì?

…

Trở lại sườn đồi, Tần Giác cũng không nhìn thấy Lạc Vi Vi, hơn một tháng chưa gặp, không biết Lạc Vi Vi hiện tại thế nào.

Với thiên phú tu luyện của Lạc Vi Vi, cộng thêm ‘Thuần Dương Chân Quyết’, cho dù tấn cấp Huyền Giai trung kỳ cũng không có vấn đề đi.

Nhưng mà sau khi trải qua tắm rửa long huyết, hiện tại Vân Tịch đã vượt qua Lạc Vi Vi từ lâu.

Cũng không biết, Lạc Vi Vi về sau có thể đuổi kịp hay không.

Vứt những suy nghĩ loạn thất bát tao này, Tần Giác duỗi lưng một cái, ngửa mặt lên trời nằm ở trên tảng đá ngáy o o, hắn hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Cùng lúc đó, Vân Tịch từ trên người Tần Giác nhảy xuống,

chạy đến nơi mình đã từng lớn lên, nói với cỏ dại bên cạnh:

“Hắc hắc, chúng ta lại gặp mặt.”

Đáng tiếc gốc cỏ dại này không có linh trí, nghe không hiểu Vân Tịch đang nói cái gì.

“Ngươi trước kia giành chất dinh dưỡng với ta.”

Nói xong, Vân Tịch giẫm đạp gốc cỏ dại kia.

Lúc trước chưa hóa hình, không có cách nào trút giận, hiện tại cuối cùng có thể trả thù gốc cỏ dại đoạt chất dinh dưỡng với mình.

Cỏ dại: “…”

Mặc dù ta không phải người, nhưng ngươi thật…

Có lẽ là bởi vì có mấy cây linh thụ kia, linh khí chung quanh so trước kia nồng đậm hơn rất nhiều, Vân Tịch sau khi mở miệng ác khí, cũng uể oải nằm xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khi Tần Giác tỉnh lại đã là chạng vạng tối, đương lúc hắn chuẩn bị đứng dậy, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm:

“Chủ nhân, ta đã trở về.”

Tần Giác quay đầu nhìn lại, liền thấy một thân ảnh có dung mạo giống mình như đúc đứng ở bên cạnh, đôi mắt trầm thấp, thái độ cực kì cung kính.

Trừ hóa thân của Tần Giác thì còn có thể là ai?

Chết tiệt, mém chút quên tên này!

May mà hắn lúc đưa tiễn hóa thân cố ý lưu lại năng lực thuấn di, có thể để nó lúc nào cũng có thể trở lại bên cạnh hắn, nếu

không thì khẳng định còn phải tốn mấy ngày.

“Điều tra thế nào rồi?”

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, sau khi nhấp một hớp hỏi.

“Đã điều tra rõ ràng.”

Hóa thân khẽ ngẩng đầu, mi tâm lập tức bắn ra một vệt kim quang, tiến vào trong đầu Tần Giác.

Bởi vì linh trí hóa thân là Tần Giác ngưng tụ linh thức, cho nên Tần Giác có thể thông qua linh thức nhanh chóng biết được mọi chuyện mà hóa thân đã làm.

Nhìn xem từng hình ảnh hiện lên trong đầu, Tần Giác như có điều suy nghĩ, hóa thân không hổ là cường giả Đại Thánh cảnh, sau khi chui vào Thuần Dương thánh địa quả thực xem như vào chỗ không người, thậm chí ngay cả Thuần Dương thánh chủ cấp bậc Đại Thánh cảnh cũng đều không có phát hiện được.

Mặt khác, quả nhiên như Tần Giác dự liệu, ‘Thuần Dương Chân Quyết’ đến từ Thuần Dương thánh địa!

Chương 155: Huyễn Thuật

Trở thành một trong tám đại thánh địa ở Trung Châu, Thuần Dương thánh địa đã có lịch sử trên vạn năm, nội tình cực kì thâm hậu, không gian bên trong dường như không thua gì Nam Cảnh.

Mà Thuần Dương thánh chủ cũng là Đại Thánh nhiều tuổi nhất ở Linh Ương giới, thực lực đứng hàng thứ ba trong tám vị Thánh giả, trừ Bất Hủ thánh chủ cùng Vô Song thánh chủ ra, hắn chính là tồn tại mạnh nhất.

Một điều thú vị là, vị Thuần Dương thánh chủ này giống như Long Trẫm,rất thích nghiên cứu đồ vật.

Nhưng mà hắn nghiên cứu không phải 'khoa học kỹ thuật', mà là công pháp.

Hình như qua một đoạn thời gian, Thuần Dương thánh chủ sẽ sửa cũ thành mới, viết ra công pháp tu luyện mới, để cho hậu nhân của mình sử dụng.

Bởi vậy, Thuần Dương thánh địa có vô số công pháp.'Thuần Dương Chân Quyết' chính là một trong số đó, có thể tối đa hóa việc hấp thu thuần dương chi lực, tăng cao tu vi.

Rất nhiều dòng dõi ở Thuần Dương thánh địa cũng sẽ ở lúc tuổi còn trẻ dùng bộ công pháp này làm nền móng.

Mà căn cứ vào điều tra của hóa thân, bộ 'Thuần Dương Chân Quyết' này cùng 'Thuần Dương Chân Quyết' mà Lạc Vi Vi tu luyện lại hoàn toàn giống nhau, ngay cả khí tức cũng không có chút thay đổi

Nhưng mà muốn tu luyện bộ công pháp này cũng có hạn chế, đó chính là nhất định phải có được huyết mạch của Thuần Dương thánh địa!

Chẳng lẽ… Lạc Vi Vi là hậu duệ của Thuần Dương thánh địa?

Nhưng cả hai chênh lệch cũng quá xa đi?

Thậm chí Lạc Vi Vi rất có thể còn chưa từng nghe nói qua Thuần Dương thánh địa.

Nhưng kết hợp với việc Thuần Dương Thánh Giả hơn mấy trăm năm trước đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, cũng tu luyện 'Thuần Dương Chân Quyết", Tần Giác dường như đã hiểu ra gì đó rồi.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được, Lạc Vi Vi vì sao có thể tu luyện 'Thuần Dương Chân Quyết'.

Tần Giác tiếp tục xem tiếp mới phát hiện hóa thân lại cố ý tra chuyện này.

Quả nhiên, mấy trăm năm trước Thuần Dương thánh địa quả thật có một vị cường giả Thánh Cảnh trốn đi, cho đến mười mấy năm trước mới trở về.

Nói như vậy, vị Thuần Dương Thánh Giả trước đây cũng không phải là đột nhiên mất tích, mà là ẩn nấp ở Nam Cảnh, sống một cuộc sống của người bình thường, Lạc Vi Vi rất có thể chính là nữ nhi của hắn.

Xem hết những thứ này, Tần Giác lâm vào trầm tư.

Có nên nói chuyện này cho Lạc Vi Vi không?

Lạc Vi Vi có biết phụ thân mình là Thuần Dương Thánh Giả hay không?

Lúc trước Tần Giác mặc dù không hỏi nhiều, nhưng có thể nhìn ra Lạc Vi Vi cũng không có nói dối, cho nên rất có thể ngay cả bản thân Lạc Vi Vi cũng không biết phụ thân của mình rốt cuộc là ai.

Trải qua một phen suy tư, Tần Giác cuối cùng cũng quyết định tạm thời không nói, với thực lực trước mắt của Lạc Vi Vi, cái gì cũng không biết mới là tốt nhất.

Cũng không biết vị Thuần Dương Thánh Giả kia tới nhìn nữ nhi của hắn hay không?

Đương nhiên, những thứ này đều không phải thứ hiện tại Tần Giác nên cân nhắc, hắn mở to mắt, uống một hớp rượu, nói với hóa thân:

"Ngươi tạm thời tìm một chỗ ở dưới núi trước đi, về sau có việc ta sẽ tìm ngươi."

Từ lần nhiệm vụ này có thể thấy được, hóa thân này vẫn rất đáng tin cậy, ngay cả Thuần Dương thánh chủ cũng không thể phát hiện ra được hắn, chỉ cần không phải đối đầu với Long Trẫm, ở Linh Ương giới cơ bản có thể hoành hành không sợ ai.

Mà bởi vì linh trí của hóa thân chính là Tần Giác giao phó cho, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý nghĩ phản loạn, có thể giúp Tần Giác giải quyết rất nhiều phiền phức.

"Vâng."

Hóa thân nhẹ gật đầu, nhưng không có lập tức rời đi.

"Còn có chuyện gì sao?"

Tần Giác nghi hoặc.

"Chủ nhân, ta muốn uống rượu."

Do dự một chút, hóa thân yếu ớt nói.

"..."

Cười khổ lắc đầu, Tần Giác búng tay nhẹ, một nhẫn trữ vật lập tức rơi vào trong tay của hóa thân.

"Trong nhẫn trữ vật này chứa linh tửu đủ cho ngươi uống mấy năm."

Hóa thân đại hỉ:

"Đa tạ chủ nhân."

Nói xong, hóa thân vừa muốn rời đi, Tần Giác bỗng nhiên gọi lại hắn:

"Chờ đã, nhớ phải đổi khuôn mặt, không được làm người khác chú ý tới."

Phải biết, hóa thân này chính là lấy Tần Giác làm vật trung gian chế tạo ra, cho dù là dung mạo hay khí chất đều giống nhau như đúc, nếu như không tính che giấu mà nói, rất khó bị người khác phát hiện.

"Vâng!"

Hóa thân dùng tay vẽ một vòng trên mặt nháy mắt biến thành một thiếu niên bình thường không có gì lạ, khí tức cũng ẩn đi triệt để, cho dù là Đại Thánh ở đây, cũng không nhìn ra chút mánh khóe gì.

"Ừm, đi đi."

Tần Giác cẩn thận quan sát một lát sau, hài lòng nói.

Nhận được mệnh lệnh, hóa thân nhoáng một cái, biến mất tại chỗ.

“Ai, vốn còn muốn ngưng tụ nhiều thêm mấy tên hóa thân thay ta phân ưu, xem ra không cần nữa rồi.”

Thở dài, Tần Giác có chút bất đắc dĩ.

Ai có thể nghĩ tới, hóa thân thế mà có thể kế thừa tính uống rượu, may mà lúc trước hắn vơ vét kha khá linh tửu ở Linh tộc, nếu không chỉ sợ chính mình cũng không có mà uống.

Nếu lại ngưng tụ nhiều thêm mấy tên hóa thân, chẳng phải là muốn đoạt rựu với mình?

Thế là Tần Giác rất quả quyết từ bỏ ý nghĩ ngưng tụ hóa thân.

“A……”

Lúc này, Vân Tịch nằm trên bãi cỏ bỗng nhiên tỉnh lại, nàng dụi dụi mắt, lần nữa giẫm chân lên cỏ dại bên cạnh, sau đó phi thân nhào vào trong ngực của Tần Giác.

“Sư phụ.”

Vân Tịch cọ cọ ở trên người Tần Giác, ngọt ngào gọi.

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Vuốt vuốt đầu Vân Tịch, Tần Giác ôm Vân Tịch đi đến viện lạc.

Trong nhẫn trữ vật của hắn cũng không chỉ có linh tửu mà còn có thật nhiều linh thực, linh quả cùng thịt thú, đủ cho hắn ăn trong một hai tháng trời.

Sau khi cơm nước xong, Tần Giác lại ở bên vách núi ngồi hồi lâu, cho đến khi trời tối hẳn đi mới trở về phòng đi ngủ.

Ngày thứ hai, Tần Giác buồn ngủ nhập nhèm đẩy cửa gỗ ra, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc ngồi xếp bằng ở trên tảng đá, mặt hướng về phía ánh nắng, toàn thân tản ra linh khí nhàn nhạt.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Lạc Vi Vi.

Tần Giác không quấy rầy thiếu nữ tu luyện, mà là đi tới đá xanh uống rượu.

Vân Tịch thì cùng giống với thiếu nữ, tiến vào trạng thái tu luyện.

Mọi chuyện đều giống nhưu trở lại mấy tháng trước, lộ ra hình ảnh rất là hài hòa.

Uống linh tửu cảm thấy nhàm chán Tần Giác lấy ra công pháp huyễn thuật vơ vét được ở Linh tộc lật xem.

Lúc trước hắn mua huyễn kỳ, liền nghĩ dành thời gian học tập một chút huyễn thuật, sau đó lại dựng càng nhiều thế giới huyễn thuật để giết thời gian, hiện tại vừa vặn có thể phát huy được tác dụng.

Mặc dù Linh tộc không phải nổi danh với huyễn thuật, nhưng chủng tộc khổng lồ như thế, lại đến từ dị giới, cất giữ công pháp huyễn thuật sao lại là rác rưởi được?

Có hai lần kinh nghiệm luyện khí cùng luyện đan trước đó, Tần Giác tự nhận mình ở phương diện học tập có thiên phú vô địch, học được huyễn thuật không khó lắm.

Cái gọi là huyễn thuật, trên thực tế chia làm hai loại, một loại là tinh thần huyễn thuật, cũng chính là dùng linh thức công kích địch nhân, làm đối phương tinh thần hoảng hốt, sinh ra ảo giác.

Loại thứ hai là hình chiếu huyễn thuật, thông qua linh lực chuyển hóa thành rất nhiều cảnh tượng, mê hoặc địch nhân, tạo thành rối loạn thị giác, khá giống với trận pháp.

Hai loại huyễn thuật nếu so sánh với nhau thì tinh thần huyễn thuật không thể nghi ngờ gì chính là mạnh hơn, trong chiến đấu

thường xuyên có thể đánh đối phương trở tay không kịp, cho dù tu vi yếu kém, cũng có thể lấy hạ khắc thượng, vượt cấp chiến đấu.

Nhưng hình chiếu huyễn thuật công dụng khó lường, trừ đối địch ra, lúc khác cũng có thể sử dụng, giống như Mã Hoa Đằng chế tạo ra huyễn kỳ, giúp mua vui cho người khác.

Tần Giác không hứng thú với loại huyễn thuật thứ nhất, cho nên trực

Chương 156: Nắm Giữ

Huyễn thuật, tên như ý nghĩa, chính là dùng linh lực chuyển hóa ra ảo cảnh.

So với loại tinh thần huyễn thuật thứ nhất, thì hình chiếu huyễn thuật đơn giản hơn rất nhiều, cũng là loại huyễn thuật thường thấy nhất.

Cho dù là võ giả bình thì không tu luyện huyễn thuật cũng thường sử dụng hai ảo ảnh chiếu đơn giản

Theo như sách viết, tu luyện huyễn thuật nhất định phải có được linh lực thâm hậu, nếu không rất có thể ảo cảnh còn chưa ngưng tụ ra linh lực đã tiêu hao hết.

Mặc dù trên phương diện chiến đâu thì hình chiếu huyễn thuật không có lực sát thương bằng tinh thần huyễn thuật, nhưng có khi cũng sẽ xuất hiện ngoại lệ.

Ví dụ như lúc linh thức đối thủ của ngươi cực kì cường hãn, tinh thần huyễn thuật có thể sẽ mất đi tác dụng.

Ngược lại thì hình chiếu huyễn thuật có thể mê hoặc đối thủ, thậm chí nhiễu loạn linh thức của đối thủ, cho dù đánh không lại cũng có thể toàn thân trở ra.

Cho đến trước mắt, Tần Giác còn chưa gặp được địch nhân dùng huyễn thuật chiến đấu với hắn, cho nên cụ thể như thế nào cũng không rõ nữa.

Nhưng mà có thể khẳng định là tinh thần huyễn thuật đối với hắn vô dụng.

“Căn cứ vào hoàn cảnh xung quanh,đem linh lực hòa tan, sau đó cải biến tia sáng, tạo ra huyễn tượng…”

Tần Giác nghiêm túc đọc.

Hắn đã liên tiếp nhìn mấy công pháp tu luyện có liên quan tới hình chiếu huyễn thuật, tiếp theo chính là nên thử thử có thể thành công hay không.

Nghĩ như vậy, Tần Giác khép sách lại, đầu tiên là bày ra một tầng kết giới, ngăn cách Lạc Vi Vi ở bên ngoài, sau đó hai mắt khép hờ, tản ra linh lực.

Bởi vì có linh lực vô cùng vô tận, cho nên Tần Giác hoàn toàn không lo lắng thất bại, đồng thời vừa lên đến liền liền ở phương viên trăm mét, đối với võ giả vừa mới bắt đầu học huyễn thuật mà nói, không thua gì ngàn lẻ một đêm của Thiên Phương.

Nếu để cho những tên huyễn tu kia biết, sợ rằng sẽ cho rằng Tần Giác bị điên.

Nhưng Tần Giác sao có thể là người bình thường được?

Ông!

Linh lực bàng bạc dung nhập vào hoàn cảnh xung quanh, toàn bộ không gian cũng bắt đầu vặn vẹo, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Thấy thế, Tần Giác vội vàng phất tay áp chế, dù sao cũng là lần đầu tiên, không cẩn thận phóng thích quá nhiều linh lực.

Mà có lẽ là do linh lực quá nhiều, rất nhanh trong trăm thước xung quanh liền hoàn toàn lâm vào trong sự khống chế của Tần Giác, ngay cả chính Tần Giác cũng không nghĩ tới có thể như vậy.

Nhưng mà lập tức hắn liền nhớ tới trong sách từng nói qua,

trình độ khống chế cảnh vật xung quanh càng lợi hại thì chế tạo ảo cảnh càng dễ.

Chỉ là vì tiết kiệm linh lực, không ai sẽ làm như vậy, trừ phi song phương có thực lực chênh lệch tuyệt đối.

Bởi vậy trong mắt những tên huyễn tu, cách làm này ngu xuẩn vô cùng, thuộc về trình độ thấp kém.

Huyễn thuật chân chính hẳn là lấy tiêu hao thấp nhất để chế tạo ra ảo cảnh hoa lệ nhất mới đúng.

Nhưng mà Tần Giác cũng không quan tâm những thứ này, dù sao cho dù đối mặt vớ ai, hắn đều có thực lực áp chế tuyệt đối.

Huống chi, Tần Giác học huyễn thuật lại không phải vì đối phó với địch nhân, hắn chỉ là muốn dùng huyễn thuật tạo dựng ra thế giới giả tưởng để giết thời gian mà thôi.

“Trước tiên phải làm gì nhỉ.”

Tần Giác có chút bối rối.

Bình thường chế tạo huyễn tượng đều là bắt đầu từ vật chết trước tiên, bởi vì vật chết là đơn giản nhất, sau đó mới chậm rãi tiếp xúc với cấp bậc cao hơn.

Vật sống trừ tiêu hao linh lực nhiều hơn ra, còn phải không ngừng phân thần điều khiển, nếu không rất dễ biến mất.

Nhưng Tần Giác cũng không phải loại người thích tuần hoàn tiến dần kia, đôi khi hắn không ngại học chạy trước rồi mới tập đi.

Ba!

Tần Giác vỗ tay phát ra tiếng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện bóng tối, cho dù hơi thô ráp, nhưng vẫn có thể nhìn ra, kia là một con Thái Hư Cự Long.

“Rống!”

‘Thái Hư Cự Long’ ngửa mặt lên trời gào thét, giống như sống dậy, đánh về phía Tần Giác.

Ba.

Tần Giác lại vỗ tay phát ra tiếng.

“Nghiệt súc, muốn chết.”

Một thanh niên ngăn tại trước mặt ‘Thái Hư Cự Long’, rõ ràng là Bất Hủ Thánh tử Long Ngạo Thiên!

Ba ba ba!

Tần Giác mỗi lần búng tay một cái, liền sẽ có một vật xuất hiện, có yêu thú, cũng có nhân loại.

Nhưng bởi vì Tần Giác còn chưa thuần thục, dẫn đến ngưng tụ ra ảo cảnh đều rất mơ hồ, thậm chí còn không phân biệt được là cái gì.

Nhưng mà Tần Giác cũng không nôn nóng, hắn chỉ là người mới học mà thôi, có thể làm được thứ này đã khoa trương vô cùng rồi.

Phải biết, bình thường người mới học có thể dùng huyễn thuật tạo ra một vật chết cỡ bàn tay trong một tháng đã được xưng là thiên tài, huống chi Tần Giác dạng này còn chưa đến một ngày liền chế tạo được vật sống?

Ngay cả huyễn tu mạnh nhất Linh Ương giới, mắt thấy cảnh tượng này, hơn phân nửa cũng sẽ ngoác mồm kinh ngạc.

Tần Giác cứ nhiều lần ngưng tụ đồ vật trong trí nhớ của hắn như vậy, ban đầu vẫn mơ hồ, giống như đang khắc họa, đến dần dần rõ ràng, có thể thấy rõ là cái gì.

Dường như tốc độ tiến bộ có thể nhìn được bằng mắt thường.

Nếu như đổi thành huyễn tu khác, chỉ sợ linh lực đã khô kiệt lâm vào hôn mê từ lâu.

Hết cách, vô địch chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Rốt cục, một đoạn thời gian sau, Tần Giác đột nhiên mở to mắt, tất cả ảo cảnh xung quanh nhanh chóng vặn vẹo, giống như độ rõ nét trong video, nháy mắt trở nên sinh động như thật, ngay cả tóc, làn da, lỗ chân lông đều có thể nhìn rõ ràng, không khác gì người thật!

Không chỉ có nhân loại, yêu thú cũng như thế, trừ hình thể nhỏ hơn bên ngoài mấy lần, hoàn toàn nhìn không ra khác nhau ở chỗ nào.

Loại trình độ này, cho dù là huyễn tu Thánh Cảnh trở lên cũng rất khó làm được!

Ngắn ngủi nửa ngày, Tần Giác liền nắm giữ truy cầu của tất cả huyễn tu, có thể thấy được khủng bố đến mức nào.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn là do hắn có thể hoàn toàn nắm giữ mảnh khu vực này, cùng linh lực vô tận, nếu không thì làm sao có thể chống đỡ lâu như vậy.

“Mùa xuân.”

Hoa.

Trên sườn đồi trống trải, vạn vật hình như khôi phục, từng cây từng cây đột ngột mọc lên từ mặt đất, nhanh chóng trưởng thành, trong nháy mắt đã vượt qua mười mét, các loại kỳ hoa dị thảo dần dần lộ ra, giống như đang tiến vào rừng rậm nguyên thủy.

“Mùa xuân”

Mặt trời đỏ rực trên không, treo ở đỉnh đầu, tản ra hào quang chói sáng, dù không có nhiệt độ, cũng làm cho người cảm thấy nóng bỏng.

“Mùa thu.”

Lá cây bay xuống, hoa cỏ khô héo, rất nhiều cây cối kết ra trái cây sáng long lanh, nhìn qua thơm ngọt ngon miệng.

“Mùa đông.”

Gió lạnh gào thét, bông tuyết phủ kín toàn bộ sườn đồi, bao phủ trong làn áo bạc, thậm chí lúc rơi trên người Tần Giác lại tan ra.

Trong nháy mắt, Tần Giác đã dùng huyễn thuật diễn hóa một lần phong cảnh bốn mùa, khó phân thật giả.

Lập tức Tần Giác lại dùng linh lực huyễn hóa rất nhiều sự vật trong đầu, mỗi một cái đều sinh động như thật, cũng không tiếp tục mơ hồ giống như trước.

“Hô, rốt cục cũng thành công.”

Tần Giác nhẹ nhàng thở ra.

Dưới cái nhìn người khác thì loại tốc độ này có lẽ có thể xưng là biến thái, nhưng theo Tần Giác thấy, cho dù là luyện khí, hay luyện đan, hắn cũng không tốn thời gian lâu như vậy, cho nên trong lòng ít nhiều cũng có chút không hài lòng.

Trên thực tế, học được chế tạo huyễn thuật chỉ là bước đầu tiên, quan trọng nhất chính là làm sao để dùng huyễn thuật tạo dựng thế giới rồi rót vào huyễn thời, đồng thời vận chuyển như bình thường.

Điểm này, không thể không nói Mã Hoa Đằng quả thực là một

thiên tài, có thể nghĩ ra phương pháp không thể tưởng tượng như thế, kết hợp huyễn thuật với kính mắt,.

Thu hồi tất cả huyễn thuật, Tần Giác lần nữa lâm vào trầm tư.

Bởi vì huyễn thời là do Mã Hoa Đằng phát minh ra, cho nên bên trong thư tịch cũng không có bất kỳ ghi chép gì, làm sao có thể rót huyễn thuật vào huyễn thời, chỉ có thể dựa vào chính Tần Giác tự thôi diễn.

Ngay lúc Tần Giác vẫn không có cách giải, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng ngạc nhiên:

“Sư Thúc Tổ ngươi trở về rồi á!”

Tần Giác ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện Lạc Vi Vi không ngờ đã kết thúc tu luyện, mặt mũi tràn đầy cao hứng nhìn hắn.

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, tạm thời dừng lại suy nghĩ chuyện về huyễn thuật.

“A, đó là ai?”

Lạc Vi Vi vừa muốn nói cái gì, đột nhiên chú ý tới Vân Tịch ở cách đó không xa, có chút kinh ngạc.

“A, nàng là Vân Tịch.”

Tần Giác giải thích nói:

” Vân Tịch sau khi hóa hình.”

“Cái gì? Vân Tịch hoá hình rồi?”

Lạc Vi Vi không thể tưởng tượng nổi há to mồm, dưới tình

huống bình thường không phải ít nhất là ngũ cấp mới có thể hoá hình hay sao? Chẳng lẽ Vân Tịch đã ngũ cấp rồi?

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Lạc Vi Vi, Tần Giác liền kể chuyện Vân Tịch tắm long huyết cho Lạc Vi Vi.

“Thì ra là thế.”

Lạc Vi Vi giật mình, nếu lúc trước nàng cùng Tần Giác cùng đi Trung Châu thánh địa, hẳn là cũng sẽ trở nên càng mạnh hơn a?

Chuyện liên quan tới Thuần Dương thánh địa cùng Thuần Dương Thánh Giả, Tần Giác nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là không có nói cho Lạc Vi Vi.

Hiện tại biết những thứ này, đối với Lạc Vi Vi trăm hại mà không một lợi, với lại với thiên phú tu luyện của Lạc Vi Vi, sớm muộn có một ngày bản thân cũng sẽ biết.

“Sư Thúc Tổ, ngươi có thể kể cho ta nghe vài chuyện liên quan đến Trung Châu thánh địa không?”

Lạc Vi Vi tràn ngập mong đợi hỏi.

Trung Châu chính là thánh địa trong nội tâm của tất cả võ giả ở Linh Ương giới, Lạc Vi Vi đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Đương nhiên có thể.”

Tần Giác cân nhắc lời nói một chút, nhẹ nhàng kể lại chuyện mình đã trải qua ở Trung Châu thánh địa, nhưng mà chuyện về Linh tộc cùng Bất Hủ thánh địa lại bị hắn lựa chọn bỏ qua, chỉ nói về Thần Vũ đế quốc, yêu thú sơn mạch cùng vực ngoại hoang mạc.

Dù sao, hai chuyện này thực tế quá mức kinh thế hãi tục, nhất là chuyện hắn cùng Long Trẫm là người xuyên việt, Tần Giác làm sao có thể nói ra.

Chương 157: Phong Ấn

Kỳ thật ở trong mắt của Tần Giác, Trung Châu thánh địa trừ diện tích lớn hơn, cường giả nhiều hơn, linh khí dày đặc hơn ra thì cũng không có gì đặc biệt.

Dù sao với hắn mà nói, căn bản cũng chẳng có gì khác nhau.

Nhất là lúc trải nghiệm ở vực ngoại hoang mạc để cho Tần Giác cảm thấy nhàm chán vô cùng, ngược lại dãy núi yêu thú sơn mạch nguy hiểm nhất lại lưu lại cho Tần Giác ấn tượng khá tốt, dù sao còn có thịt thú để ăn.

Cái gọi là 'Thánh địa' chẳng qua chỉ là cái danh hào hư vô mờ mịt mà thôi.

Có lẽ chỉ cần một thế lực trung lưu nào ở nơi đó đặt ở Nam Cảnh liền có thể đứng hàng cao nhất, thậm chí áp đảo trên cả ba đại tông môn, nhưng… Cũng chỉ có thế thôi.

Nhưng mà mặc dù Tần Giác nghĩ như vậy, Lạc Vi Vi cũng không cho rằng như thế.

Nghe xong Tần Giác miêu tả, thiếu nữ lộ ra vẻ mặt hâm mộ:

"Một ngày nào đó, ta cũng muốn đi Trung Châu thánh địa nhìn xem."

Tần Giác nghe vậy nhếch miệng, yên tâm, ngươi sau này nhất định sẽ đi Trung Châu thánh địa.

Với thiên phú tu luyện của Lạc Vi Vi, nhiều nhất là mười mấy năm liền có thể tiến giai Chí Tôn cảnh, với lại nàng tu luyện chính là 'Thuần Dương Chân Quyết'.

Sau khi tu vi mạnh đến trình độ nhất định, coi như nàng không biết gì về Thuần Dương thánh địa, Thuần Dương thánh địa cũng sẽ chú ý tới nàng.

Dù sao, điều kiện tiên quyết để tu luyện 'Thuần Dương Chân Quyết' là nhất định phải có được huyết mạch của Thuần Dương thánh địa, loại đỉnh cấp thế lực Thuần Dương thánh địa đứng đầu ở Linh Ương giới này có thể không coi trọng huyết mạch hay sao?

Huống chi, phụ thân của Lạc Vi Vi còn là một vị cường giả Thánh Cảnh.

Nghĩ tới đây, Tần Giác bỗng nhiên ý thức được điều không đúng, nếu như bên trong Lạc Vi Vi chảy dòng thánh huyết, thiên phú hẳn là phải cao hơn một bậc mới phải, tuyệt đối sẽ không phải kiểu nửa năm mới miễn cưỡng bước vào Huyền Giai.

Mọi người đều biết, sau khi đạt tới Thánh Cảnh đã có thể cải biến năng lực huyết mạch khiến hậu nhân trời sinh liền có ưu thế tu luyện tuyệt đối.

Một số Thánh Cảnh cường đại thậm chí dòng dõi vừa mới sinh ra trong người liền ẩn chứa linh lực không thua gì cấp bậc Huyền Giai, Địa Giai.

Chớ đừng nói chi là Lạc Vi Vi chính là hậu duệ đời thứ nhất, trước lúc tiến giai Chí Tôn cảnh, tốc độ tu luyện hẳn hẳn là như uống nước.

Vân Tịch chỉ tắm long huyết của một con Thái Hư Cự Long Chí Tôn cảnh liền có thể hoá hình sớm.

Huống chi là Lạc Vi Vi?

"Chẳng lẽ…"

Tần Giác trong mắt hiện lên một vệt kim quang, linh thức lặng

yên không một tiếng động tiến vào trong kinh mạch của thiếu nữ.

Sau một lúc lâu, Tần Giác lộ ra giật mình.

Thì ra có người hạ một đạo phong ấn trong người thiếu nữ khiến tốc độ tu luyện của thiếu nữ giảm xuống trên phạm vi lớn, trước đó Tần Giác lại không phát hiện ra.

Mặc dù như thế, thiếu nữ vẫn chỉ dùng nửa năm liền bước vào Huyền Giai, có thể thấy được thiên phú khủng bố đến mức nào.

Nếu không phải có đạo phong ấn này, chỉ sợ thiếu nữ hiện tại đã là Địa Giai.

Đương nhiên nếu thật sự là như thế, rất có thể thiếu nữ còn chưa tiến vào Huyền Ất Sơn liền sẽ bị một số người có tâm để mắt tới.

Quan trọng nhất chính là, thiếu nữ gặp được Tần Giác, nếu không ai có thể cam đoan Huyền Ất Sơn không có người nào không động lòng mơ tưởng đâu chứ?

Đạo phong ấn này tuy nói là giảm tốc độ tu luyện của thiếu nữ xuống, nhưng cũng bảo hộ thiếu nữ, không cần nghĩ cũng biết, hơn phân nửa là Thuần Dương Thánh Giả hạ xuống.

Tần Giác nghĩ nghĩ, linh thức hơi động một chút, trực tiếp đánh vỡ đạo phong ấn này, dù sao cũng không có tác dụng gì.

Răng rắc.

Chỉ nghe một tiếng vỡ tan thanh thúy, thiếu nữ toàn thân chấn động, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Làm sao vậy?”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Ta… Ta cũng không biết, luôn cảm thấy trên người giống như có đồ gì đó đột nhiên biến mất.”

Lạc Vi Vi thử vận chuyển linh lực, phát hiện tốc độ nhanh vô cùng, cả người nhẹ nhõm hơn, có loại cảm giác khó nói rõ được, giống như lúc nào cũng có thể bay lên.

Hiển nhiên, trước đó Lạc Vi Vi cũng không biết chuyện trên người mình có đạo phong ấn, mà Tần Giác cũng không có ý định nói cho nàng biết.

Mất đi phong ấn trói buộc, thiếu nữ vô ý thức liền tiến vào trạng thái tu luyện, cho dù giờ phút này đã là chạng vạng tối, Thuần Dương chi lực mỏng manh hơn nhưng thiếu nữ lại có thể hấp thu linh khí, bất quá sẽ chậm một chút thôi.

Nhưng mà lúc Lạc Vi Vi vận chuyển công pháp, linh khí xung quanh lập tức chen nhau đến, hóa thành dòng năng lượng mà mắt thường có thể thấy được tràn vào bên trong cơ thể, nháy mắt lấp đầy kinh mạch.

“Sao lại thế…”

Thiếu nữ có chút mờ mịt.

Nếu như ngay cả hấp thu linh khí cũng nhanh như vậy, đổi thành Thuần Dương chi lực sẽ ra sao?

Thiếu nữ không dám tưởng tượng.

Mà điều này đại biểu cho coi như không có Thuần Dương chi lực, về sau tốc độ tu luyện của nàng cũng sẽ không chậm!

Mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác hơi hài lòng, đây mới là thiếu nữ có thiên phú tu luyện vốn nên có.

Lúc Thánh huyết hoàn toàn được kích hoạt, thiếu nữ trong

năm năm liền có thể đột phá Thiên Giai, tấn thăng Chí Tôn cảnh.

Nhưng mà sau khi đến Chí Tôn cảnh, gia trì của Thánh huyết liền sẽ yếu bớt, có thể xung kích cấp bậc cao hơn hay không, chỉ có thể nhìn vào ý chí cùng tạo hóa của thiếu nữ mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Thánh tử của tám đại thánh địa phần lớn đều là Truyền Kỳ Cảnh, giống với tuyệt thế thiên tài Long Ngạo Thiên kia trong vòng trăm năm bước vào Thánh Cảnh, Linh Ương giới mấy ngàn năm cũng khó xuất hiện một người.

Sau một nén hương, thiếu nữ mở choàng mắt, trực tiếp nhảy xuống khỏi tảng đá, bên trong thân hình mảnh khảnh vang lên tiếng lốp bốp giòn vang, có ý muốn thoát thai hoán cốt.

“Sư Thúc, ta cảm thấy ta sắp đột phá.”

Thiếu nữ khó có thể tin được mà nói.

Phải biết rằng mấy ngày trước nàng vừa mới tấn cấp Huyền Giai trung kỳ, hiện tại lại sắp đột phá, ngay cả Lạc chính Vi Vi cũng cảm thấy khó tin.

Tới đây Tần Giác lơ đễnh, này chỉ là bởi vì kinh mạch thiếu nữ bị phong ấn quá lâu, tạo ra bộc phát thôi.

Sau một đoạn thời gian rất dài đều sẽ như thế, tin chắc không bao lâu nữa, thiếu nữ có thể bước vào Địa Giai, ngang hàng với Vân Tịch.

Mắt thấy sắc trời muộn dần, thiếu nữ lại trò chuyện với Tần Giác một lát liền vui vẻ bừng bừng rời đi, chuẩn bị đi trở về trực tiếp trùng kích Huyền Giai hậu kỳ.

Đưa mắt nhìn thiếu nữ đi xa, Tần Giác hơi chút trầm ngâm, lần nữa thi triển huyễn thuật, tiếp tục nghiên cứu.

Hắn không tin chuyện mà Mã Hoa Đằng có thể được hắn lại làm không được.

“Nên dùng đồ gì làm thí nghiệm đây?”

Tần Giác có chút bối rối.

Nửa ngày sau, Tần Giác vung tay lên, trước mặt có vô số sách như ‘thiếu niên a thành’, ‘yêu cha’,‘kim lân’ đều thình lình xuất hiện.

Tần Giác từ trong đó chọn ra một quyển gọi là Quang Minh Thánh Kinh, bắt đầu dựa theo kịch bản bên trong tạo dựng huyễn thuật.

Không bao lâu, một đoạn ngắn huyễn thuật được Tần Giác chế tạo ra, sinh động như thật, sau đó Tần Giác thử nghiệm rót nó vào huyễn thời, nhưng lại thất bại.

Về sau Tần Giác lại thử liên lục mấy lần, sử dụng các loại phương pháp, kết quả đều thất bại như nhau.

Mỗi lần huyễn thuật vừa mới tiếp xúc đến huyễn thời, liền sẽ lập tức bị bắn ngược trở lại, cuối cùng huyễn thời cũng không chịu nổi mà xuất hiện vết nứt.

“Kỳ quái, sao lại làm không được?”

Tần Giác băng khoăng vẫn không có cách giải, thế là quyết định chuyển đổi mạch suy nghĩ.

Nếu như không có cách nào rót huyễn thuật vào huyễn thời, như vậy nếu như trực tiếp tạo huyễn thuật bên trong huyễn thời thì sao?

Tiếc là, cuối cùng vẫn thất bại.

Nhưng mà Tần Giác cũng biết được một vấn đề từ lần thất bại

này, thì ra không phải huyễn thuật của hắn không cách nào rót vào, mà là huyễn thời này không di chuyển được!

Chương 158: Người Mộc Gia Tới

Cho dù như thế nào, huyễn thời cũng chỉ là linh khí Thiên Giai mà thôi, Tần Giác chế tạo ra ảo cảnh ngay cả cường giả Thánh Cảnh cũng rất khó mà làm được, huyễn thời sao có thể chứa đựng được?

Giống như cất đầy tên lửa vào trong xe đồ chơi, không có trực tiếp sụp đổ đã rất tốt rồi.

“Xem ra trước hết phải nghĩ biện pháp thăng cấp thứ đồ chơi này mới được.”

Tần Giác cúi đầu trầm ngâm.

Vấn đề là, thứ này là Mã Hoa Đằng phát minh ra, phương pháp luyện chế khẳng định cũng nằm trong tay Mã Hoa Đằng, Tần Giác không có cái gì cả, làm sao mà thăng cấp?

“Được rồi, liền thử theo phương pháp lúc trước luyện chế Hoả Thần đi.”

Tần Giác ra quyết định.

Có thể thành công hay không, chỉ có thể xem vận khí của mình.

Hô!

Sau một khắc, linh lực bàng bạc bao phủ huyễn thời lại, từng chút từng chút hòa tan vào.

Cùng lúc đó, một đường vân ngân sắc xuất hiện trên huyễn thời, chính là Ngũ Hành Trận mà Tần Giác dùng để luyện chế Hoả Thần.

Không biết qua bao lâu, khi Tần Giác dừng lại, toàn bộ huyễn thời đã biến thành ngân sắc, giống như được dát lên một lớp bạch ngân.

“Thành công rồi?”

Tần Giác ngạc nhiên, đơn giản như vậy?

Ông!

Linh lực giữa thiên địa bỗng nhiên tụ tới, mà bùa chú ngân sắc ở mặt ngoài của huyễn thời cũng dần dần chuyển thành kim sắc!

Quả nhiên, hình tượng xuất hiện giống với lúc luyện chế Hoả Thần!

Rất nhanh, vốn dĩ huyễn thời dường như được dát lên bạch ngân liền hoàn toàn biến thành kim sắc.

Nói một cách khác, linh khí huyễn thời đã thăng cấp lên Chí Tôn, không, Truyền Kỳ!

Dù sao, nhiều phù văn kim sắc như vậy, không phải linh khí Chí Tôn bình thường có thể bằng được.

“Ha ha ha, lần này hẳn là có thể đi?”

Quả nhiên, khi Tần Giác rót huyễn thuật vào, quá trình thuận lợi vô cùng, không có bất kỳ bài xích gì.

Với lại vô luận là bộ nhớ, hay trình độ, đều nhanh chóng tăng vọt lên.

Tần Giác không kịp chờ đợi liền thử nghiệm Quang Minh

Thánh Kinh, so sánh với huyễn thuật mà Mã Hoa Đằng đã chế tạo, Tần Giác chế tạo ra không thể nghi ngờ là càng thêm chân thực, quả thực là tự mình lâm vào kỳ cảnh.

Ngay cả chính Tần Giác cũng xém chút nữa không phân ra được thật giả.

Sau một lúc lâu, Tần Giác phun ra một ngụm trọc khí, lấy huyễn thời xuống, trong lòng hơi hài lòng.

Về sau nếu như cảm thấy chán, liền có thể dùng vật này để giết thời gian.

Nghĩ như vậy, Tần Giác lại chế tạo ra huyễn thuật từ sách 'yêu cha', 'kim lân', lần lượt rót vào bên trong huyễn thời.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, toàn bộ Huyền Ất Sơn đều lâm vào yên tĩnh, Tần Giác rốt cục mới dừng lại.

Nhìn Vân Tịch ở bên cạnh còn đang tu luyện, Tần Giác không quấy rầy, thu hồi huyễn thuật cùng huyễn thời xung quanh, đứng dậy đi về phòng ngủ.

Bây giờ Vân Tịch đã không thua gì võ giả Địa Giai, ở Trung Châu thánh địa có lẽ không tính là cái gì, nhưng ở Huyền Ất Sơn này, lại là tồn tại có thể so với trưởng lão.

Cho dù Tần Giác mặc kệ, cũng không có mấy người có thể làm gì được nàng.

Trôi qua một ngày, sau khi Lạc Vi Vi thành công tấn cấp Huyền Giai trung kỳ, mỗi ngày vẫn sẽ đến tu luyện ở sườn đồi, nỗ lực kiên trì.

Về phần Vân Tịch, mắt thấy Lạc Vi Vi sắp đuổi kịp nàng cũng liều mạng tu luyện, thậm chí cũng không đi quấn lấy Tần Giác.

Cuối cùng chỉ còn lại Tần Giác cả ngày không có việc gì làm, hoặc là uống rượu đi ngủ, hoặc là dùng huyễn thời giết thời gian.

Đáng nhắc tới chính là, Mộc Tử Thất từ đầu đến cuối không có rời đi, Bạch Nghiệp cũng chỉ có thể thành thành thật thật đợi ở Huyền Ất Sơn, sao cũng không thể đi.

Tới đây, đại trưởng lão bọn người tự nhiên là ôm thái độ cười trên nỗi đau của người khác.

Bạch Nghiệp tiến giai Chí Tôn cảnh, đại trưởng lão đã triệt để buông xuống chấp niệm đã từng muốn tranh chưởng môn vớ Bạch Nghiệp, an tâm làm đại trưởng lão.

Nhưng… Cái này không trở ngại hắn nhìn Bạch Nghiệp tấu hài!

“Ha ha ha, nghĩ không ra tên gia hỏa này cũng có hôm nay.”

Đại trưởng lão cao hứng không được ngậm miệng liền xém chút nữa bày rượu mở tiệc chiêu đãi cùng những người khác ăn mừng.

Cùng lúc đó, Vũ Anh cũng nhẹ nhàng thở ra, cho dù thấy có lỗi với Bạch Nghiệp, nhưng trong lòng hắn kỳ thật cũng không hi vọng Mộc Tử Thất rời đi.

Bởi vì như vậy không cần lại bị Bạch Nghiệp xem như vật thí nghiệm luyện đan.

Mà Mộc Tử Thất xác thực cũng không có dự định rời khỏi, một số chuyện vốn là do Bạch Nghiệp quản lý, gần đây cơ bản đều là quyết định từ Mộc Tử Thất, nghiễm nhiên đã biến mình thành chưởng môn phu nhân.

Đối với Huyền Ất Sơn mà nói, Mộc Tử Thất có thể trở thành chưởng môn phu nhân chính là chuyện tốt.

Có hai vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh tọa trấn, cho dù sáu đại gia tộc hiện nay cũng phải nhượng bộ.

Nhưng mà rất nhiều người đã quên một chuyện.

Mộc Tử Thất trẻ tuổi như vậy đã là Chí Tôn cảnh, thậm chí mạnh hơn Bạch Nghiệp, há lại sẽ là người bình thường?

…

Ngày này, Tần Giác tựa ở trên tảng đá uống rượu, chợt thấy một chiếc linh khí phi hành xuất hiện ở chân trời, trong chớp mắt liền tới bên trên Huyền Ất Sơn.

Tần Giác nhíu mày, hắn phát hiện được ba khí tức không giống bình thường trên linh khí phi hành, đều là cường giả Chí Tôn cảnh.

Chuyện gì vậy?

Huyền Ất Sơn gần đây hắn là không đắc tội với thế lực nào đi?

Với lại trừ ba đại tông môn cùng Phong Lôi tông ra, Nam Cảnh hắn là không có thế lực nào khác có thể một lần xuất động cả ba vị cường giả Chí Tôn cảnh.

Không đợi Tần Giác nghĩ rõ ràng, trên linh khí phi hành liền bay ra hơn mười thân ảnh.

Ba người đi dầu rõ ràng là ba vị Chí Tôn, võ giả còn lại cũng đều là Thiên Giai, tay cầm vũ khí, uy nghiêm hiển hách.

Lực lượng dạng này, đủ để đơn độc san bằng bất kỳ một gia tộc nào trong sáu đại gia tộc.

“Mộc Tử Thất! Ta biết ngươi ở đây, đi ra cho ta!”

Giọng nữ bén nhọn vang lên, truyền khắp toàn bộ Huyền Ất

Sơn, chấn động muốn điếc tai.

Trong đại điện, Mộc Tử Thất đang trong nhập thần chậm rãi thất mở hai mắt ra, thở dài:

“Không nghĩ tới nhanh như vậy đã tìm đến.”

“Làm sao vậy?”

Bạch Nghiệp ngồi trên xe lăn ở bên cạnh hỏi.

“Không có gì, ngươi đừng đi ra, đây là chuyện của chính ta.”

Nói xong, thân hình nữ tử biến mất, xuất hiện trên không trung đại điện, giằng co cùng ba vị cường giả Chí Tôn cảnh.

Ba vị cường giả Chí Tôn cảnh theo thứ tự là hai nam một nữ, người vừa mới nói chính là một nữ tử vũ mị ở bên trái, cả người mặc đại bào hồng y, hai con ngươi như nước, câu hồn đoạt phách.

Nhìn thấy ba người, Mộc Tử Thất cười lạnh:

“Ha ha, vì tìm ta, thế mà dẫn động tình cảnh lớn như vậy.”

“Mộc Tử Thất, ngươi có biết tội của ngươi không!”

Nam tử đứng ở chính giữa quát to.

Trong ba người, khí tức nam tử chính giữa là thâm hậu nhất, cảnh tượng quanh thân vặn vẹo, biến ảo khó lường, tràn ngập sát cơ vô tận, khiến người ta không rét mà run.

“Buồn cười,ta có tội gì?”

Mộc Tử Thất mặt không biểu tình lạnh nhạt nói.

“Thân là Thánh nữ Mộc gia lại tự mình trốn đi, chạy đến loại địa phương này, đừng tưởng rằng ngươi là Thánh nữ, trưởng lão

sẽ không dám làm gì ngươi!”

Nam tử ở giữa lạnh lùng nói.

“Hắc hắc, ta nhìn nàng là ra ngoài gặp gỡ tình lang đi.”

nữ tử vũ mị ý vị thâm trường nói.

Nghe vậy, Mộc Tử Thất nhìn về phía vũ mị nữ tử, châm chọc nói:

“Mộc Tình Vân, ngươi không phải vẫn luôn muốn làm Thánh nữ sao, đã như vậy, thân phận Thánh nữ này liền cho ngươi.”

Lời vừa nói ra, vũ mị nữ tử lập tức sắc mặt khó coi vô cùng, nàng quả thực vẫn luôn muốn làm Thánh nữ, nhưng tuyệt đối không muốn Mộc Tử Thất bố thí cho nàng, Mộc Tử Thất hiển nhiên là đang nhục nhã nàng!

“Mộc Tử Thất!”

Vũ mị nữ tử tên là Mộc Tình Vân ngực không ngừng chập trùng, xém chút nữa nhịn không được trực tiếp động thủ.

“Tử Thất, đại trưởng lão đã nói, chỉ cần ngươi chịu trở về, hắn có thể bỏ qua chuyện cũ.”

Lúc này, thanh niên tóc màu xanh ở bên cạnh vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên mở miệng nói:

“Tử Thất, cùng chúng ta trở về đi.”

“Trở về? Trở về tiếp tục làm Thánh nữ?”

Mộc Tử Thất cười nhạo nói:

“Bất quá chỉ là con rối mà thôi.”

“Làm càn!”

Khí tức của nam tử ở giữa liên tục tăng lên, lĩnh vực cuồn cuộn cuốn về phía Mộc Tử Thất, như muốn trấn áp.

Thấy thế, Mộc Tử Thất lập tức không cam lòng yếu thế tản ra Lĩnh vực, cùng nam tử ở giữa đụng vào nhau.

Ầm ầm!

Giống như tiếng sấm sét nổ vang ở chân trời, âm thanh chấn động trăm dặm, phá hủy đất đá!

Dao động linh lực kinh khủng nhanh chóng lan tràn ra, hình thành từng cơn gợn sóng năng lượng, khuếch tán ra bên ngoài.

Hai người đều lui ra phía sau một bước, đều giống như nhau.

“Ngươi đã Chí Tôn cảnh đỉnh phong?”

Nam tử ở giữa kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi nói.

Mộc Tử Thất không trả lời, nhưng trên thân dâng lên khí tức lại không kém nam tử ở giữa chút nào.

“Làm sao có thể!”

Trên mặt Mộc Tình Vân tràn ngập chấn kinh.

Vốn cho là mình sắp đuổi kịp đối thủ một mất một còn từ nhỏ đến lớn này, kết quả là, đối phương thế mà vẫn luôn ẩn giấu thực lực?

“Khuê thúc, ta sẽ không cùng các ngươi trở về, tốt nhất đừng ép ta.”

Mộc Tử Thất thần sắc hờ hững, hiển nhiên không có ý định lưu thủ.

“Cái này nhưng không phải do ngươi quyết định.”

Mộc Tình Vân cắn răng nói:

“Chúng ta có ba người, cho dù ngươi lợi hại hơn đi nữa, chẳng lẽ còn có thể lấy một địch ba?”

“Vậy nếu như lại thêm ta đây?”

Đám người sững sờ, lập tức liền thấy một nam tử mắt sáng mày kiếm, mặt như Quan Ngọc từ trong đại điện phía dưới bay ra, đứng tại bên cạnh Mộc Tử Thất, không hề sợ hãi.

Lúc này Bạch Nghiệp nơi nào còn có dáng vẻ trọng thương trong người, tóc dài phất phới, khí vũ hiên ngang, không biết có thể mê đảo bao nhiêu thiếu nữ.

“Ta không phải bảo gươi đừng đi ra sao?”

Mộc Tử Thất chân mày cau lại, có chút không vui.

“Nói đùa, ngươi thế nhưng là chưởng môn phu nhân của Huyền Ất Sơn, là chưởng môn của Huyền Ất Sơn, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Bạch Nghiệp nhếch miệng, nói chuyện như đúng rồi.

Khuôn mặt Mộc Tử Thất đỏ lên, đây mới là Bạch Nghiệp mà nàng quen biết kia, cái gì cũng không hỏi, trực tiếp kiên định đứng bên nàng.

Nếu không nàng làm sao mà sau khi biết Bạch Nghiệp tiến giai Chí Tôn cảnh chạy khỏi gia tộc, không ngại đường xa “giết” tới cửa.

Nhìn thấy Bạch Nghiệp, nam tử tóc xanh sắc mặt biến hóa, ngữ khí có vẻ đắng chát:

“Chính là hắn sao?”

“Đúng vậy.”

Mộc Tử Thất nhẹ gật đầu, không che giấu chút nào:

“Chính là người bốn mươi năm trước.”

“Vì sao chứ, hắn chỉ là một võ giả bình thường ở ngoại giới mà thôi, căn bản không xứng với ngươi.”

Hít một hơi thật sâu, nam tử tóc xanh không cam lòng nói.

“Bởi vì hắn đẹp trai a.”

Nam tử tóc xanh: “…”

Cho dù rất khó chịu, nhưng hình như không tìm thấy lý do gì để phản bác, Bạch Nghiệp quả thực đẹp trai hơn.

“Hừ, đường đường là Thánh nữ, lại nông cạn như thế, Khuê thúc, còn do dự cái gì, chúng ta cùng kéo nàng xuống, mang về trị tội!”

Mộc Tình Vân kêu lên.

Mộc Khuê không có phản ứng với Mộc Tình Vân, mà là vẻ mặt như nghĩ tới cái gì:

“Thì ra là vậy, người bốn mươi năm trước phá nguyên âm của ngươi chính là hắn a.”

Bốn mươi năm trước, Mộc Tử Thất sau khi ra ngoài trở về, nguyên âm bị phá, chấn kinh toàn tộc, làm sao cũng không chịu nói là ai làm, thậm chí vì thế mà còn chọc giận trưởng lão, kém chút phế bỏ vị trí Thánh của nàng.

Nhưng Mộc Tử Thất thiên phú thực tế quá cường đại, dù vậy,

vẫn là thế hệ trẻ tuổi có một không hai, không thể địch nổi, thế là không có người lại truy cứu.

Dần dần, Mộc Khuê dường như đã sắp quên chuyện này, không nghĩ tới lần trốn đi này của Mộc Tử Thất, chính là vì nam nhân bốn mươi năm trước kia.

“Vừa hay cũng bắt hắn về đi.”

Chương 159: Ngoạ Tào, Người Là Ai

“Vừa hay cũng bắt hắn về đi.”

Mộc Khuê lòng tin tràn đầy nói, nghiễm nhiên dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Đã như vậy, Khuê thúc, người này liền giao cho ta đi.”

Thanh niên tóc xanh đưa tay chỉ hướng Bạch Nghiệp.

“Ngươi xác định?”

Mộc Khuê cau mày nói.

“Chỉ là một tên võ giả ngoại giới Chí Tôn cảnh sơ kỳ mà thôi, trong vòng mười chiêu ta liền có thể đánh bại hắn.”

Thanh niên tóc xanh hừ lạnh một tiếng, nói với Mộc Tử Thất:

“Ta sẽ để cho ngươi thấy rõ, lựa chọn của ngươi đến tột cùng có bao nhiêu sai lầm.”

Nói xong, thanh niên tóc xanh bỗng nhiên mang theo từng đạo tàn ảnh, giống như một vòng lục quang phóng tới Bạch Nghiệp, tốc độ nhanh đến nỗi không nhìn được bằng mắt thường!

Đáng tiếc, thanh niên tóc xanh đã đánh giá thấp Bạch Nghiệp, hắn đúng là người có tu vi thấp nhất ở đây, nhưng không có nghĩa là hắn là yếu nhất.

Cơ hồ khi thanh niên tóc xanh khởi hành, trong nháy mắt Bạch

Nghiệp liền xuất phát sau mà đến trước, hóa thành lưu quang thanh sắc cùng thanh niên tóc xanh đụng vào nhau, đối mặt với khiêu khích của thanh niên tóc xanh, hắn chính là lựa chọn cứng đối cứng!

Ầm ầm!

Trong chốc lát, hình như có vô số linh lực hiện lên, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, hai người bỗng nhiên tách ra, trong đó thanh niên tóc xanh kêu lên một tiếng đau đớn, bị thương nhẹ.

Động tĩnh bên này đã khiến cho cao tầng Huyền Ất Sơn chú ý từ lâu, nhưng không ai dám tới gần, hết cách, đây chính là cường giả Chí Tôn cảnh chiến đấu với nhau, cho dù là Thiên Giai đỉnh phong cũng vô pháp nhúng tay, chớ đừng nói chi là những Địa Giai như bọn hắn này.

Đại trưởng lão là võ giả Thiên Giai duy nhất cũng mới là Thiên Giai hậu kỳ mà thôi, xông lên không chỉ không giúp được gì, còn trở nên vướng víu.

“Làm sao có thể.”

Thanh niên tóc xanh không thể tin được trừng to mắt, hắn thế mà bị tên võ giả ngoại giới đả thương!

Cho dù chỉ là một chút vết thương nhẹ, nhưng thanh niên tóc xanh tuyệt đối cũng không thể chịu đựng được!

“Rất tốt, ngươi đã thành công chọc giận ta.”

Thanh niên tóc xanh hít một hơi thật sâu, trên thân bỗng nhiên dấy lên ngọn lửa xanh lục, tản ra nhiệt độ cực nóng, ngay cả không gian cũng không chịu nổi, có chút vặn vẹo.

“Thiên Toại Viêm?”

Mộc Tử Thất vẻ mặt kinh ngạc:

“Trưởng lão thế mà cho ngươi Thiên Toại Viêm.”

Thiên Toại Viêm là một loại dị hỏa cực kỳ quỷ dị, mặc dù tính hủy diệt không cách nào so với dị hỏa khác, nhưng nó là một loại huyễn thuật hỏa diễm!

Thiên Toại Viêm xuất hiện, bên người thanh niên tóc xanh lập tức sinh ra rất nhiều dị tượng, thậm chí huyễn hóa ra mười hư ảnh, căn bản không phân rõ cái nào là thật, cái nào là giả!

Mà Mộc gia vốn là một gia tộc huyễn tu, sau khi có Thiên Toại Viêm gia trì, thực lực của thanh niên tóc xanh tăng lên nhanh chóng!

“Ngươi lui xuống trước đi, ta tới đối phó hắn.”

Mộc Tử Thất sắc mặt ngưng trọng, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm thanh niên tóc xanh.

“Yên tâm, không phải chỉ là Thiên Toại Viêm thôi sao, ta có biện pháp ứng phó.”

Bạch Nghiệp phất phất tay, không quan trọng nói.

“Nói khoác không biết ngượng!”

Thanh niên tóc xanh có khi nào bị người ta khinh thị như thế,nên hắn rất nóng giận, linh lực nháy mắt vận chuyển cực hạn, lần nữa phóng tới Bạch Nghiệp.

Phần phật!

Chỉ một thoáng, vô số ảo cảnh hoa mắt xuất hiện, bao phủ Bạch Nghiệp lại, chỉ là thanh niên tóc xanh có tới mười tên, với lại mỗi một ảo cảnh đều ẩn chứa dao động linh lực, nếu muốn ở thời gian ngắn như vậy phân biệt ra được, gần như không có khả năng.

Ngoài dự liệu chính là, Bạch Nghiệp ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một chút, đứng thẳng tại chỗ, lười nhác tránh né!

“Đã bị dọa sợ sao, hay là đang cố lộng huyền hư?”

Trong lòng thanh niên tóc xanh cảnh giác, ẩn giấu ở trong ảo cảnh vây quanh Bạch Nghiệp dạo qua một vòng, để phòng bị ám toán.

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, Bạch Nghiệp lại thật sự đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Muốn chết!”

Thanh niên tóc xanh giận dữ, song chưởng như quỷ mị xuyên qua vô số ảo cảnh, hung hăng bổ vào đỉnh đầu của Bạch Nghiệp, hắn muốn để tên võ giả ngoại giới này trả giá thê thảm nhất!

“Cẩn thận!”

Mộc Tử Thất kinh hô, vừa muốn xuất thủ, lại bị Mộc Khuê lách mình ngăn lại.

“Mộc Nguyên! Hắn nếu có chuyện gì, ta giết chết ngươi!”

Mắt thấy không kịp ngăn cản, Mộc Tử Thất đành phải cắn răng phẫn nộ quát.

Nghe vậy, thanh niên tóc xanh động tác có chút dừng lại, lập tức mang theo linh lực càng khủng bố hơn rơi xuống!

Ngay lúc song chưởng của Mộc Nguyên sắp đánh vào đỉnh đầu của Bạch Nghiệp, một tầng hồng quang chói mắt đột nhiên sáng lên, ngăn lại công kích của Mộc Nguyên!

“Tìm được ngươi.”

Bạch Nghiệp ngẩng đầu, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra

hàm răng trắng noãn.

Không chờ Mộc Nguyên kịp phản ứng, nắm đấm của Bạch Nghiệp đang không ngừng phóng đại ở trong tầm mắt!

Ầm!

Mộc Nguyên chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, cả người bay ra ngoài, miệng mũi phun máu, ngũ quan đều lõm xuống dưới, xém chút nữa là bị đánh nát.

"Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi có thứ tốt."

Bạch Nghiệp nhếch miệng, lập tức thừa thắng xông lên.

Vừa rồi tầng hồng quang kia, chính là một kiện linh khí Chí Tôn Tuyệt Đối Phòng Ngự mà lúc trước Tần Giác cướp được ở chỗ Ngụy Long Thao.

Có linh khí phòng ngự này ở trên người, Bạch Nghiệp căn bản không sợ bị Mộc Nguyên đánh trúng, làm màu nhiều như vậy có làm được gì không?

Mộc Nguyên cũng không nghĩ tới trên người Bạch Nghiệp lại có linh khí Chí Tôn, bất ngờ không đề phòng, trực tiếp bị bắt lại, đánh trúng mặt.

Bất quá với tu vi Chí Tôn cảnh trung kỳ của Mộc Nguyên, há có thể sau khi bị đánh một quyền liền mất sức chiến đấu, không đến mấy giây liền điều chỉnh xong, nhưng Mộc Nguyên còn không biết, tiếp theo mới thật sự là ác mộng.

Bởi vì mặc linh khí Chí Tôn Bạch Nghiệp căn bản không phòng thủ, chỉ có tiến công!

Loại hình thức chơi xấu lấy tổn thương đổi tổn thương này, Mộc Nguyên sao có thể thấy qua được, vừa mới chống đỡ mấy lần,

liền gánh không được bị hành hung.

Cho dù hắn có Thiên Toại Viêm, lại có thể chế tạo huyễn thuật, nhưng Bạch Nghiệp giống giòi trong xương, từ đầu đến cuối vẻn vẹn dán vào hắn, hoàn toàn không cho hắn cơ hội chế tạo huyễn thuật.

Phanh phanh phanh!

Chỉ nghe ba tiếng vang trầm trầm, Bạch Nghiệp lại là liên tục đánh ba quyền đánh vào mặt Mộc Nguyên, đáng thương cho Mộc Nguyên nháy mắt biến thành đầu heo, ngay cả con mắt cũng không mở ra được, răng bị đánh nát nuốt vào trong bụng.

“Siêu Đại Thần Cơ Bá Quyền!”

Thần Cơ Bá Quyền hai lần thăng cấp!

Ầm!

Huyền Ất Sơn chấn động, Mộc Nguyên giống như thiên thạch từ không trung rơi xuống, trực tiếp có một cái lỗ lớn mấy chục mét trên mặt đất, nổi lên bụi bặm đầy trời.

“Hô, nể tình ngươi với Tử Thất cùng một gia tộc, bản chưởng môn mở lòng từ bi, tạm thời tha cho ngươi một mạng.”

Bạch Nghiệp thu hồi nắm đấm, cúi đầu nhìn lại:

“Ngoạ tào? Ngươi là ai? Ta sẽ không đánh nhầm người chứ.”

“…”

Thời khắc này Mộc Nguyên mặt mũi bầm dập, hoàn toàn thay đổi, Thiên Toại Viêm sớm đã dập tắt, làm gì còn dàn vẻ tuấn dật trước đó, ngay cả thân thể cũng ‘béo’ lên một vòng, nhìn qua vô cùng thê thảm.

Mắt thấy cảnh tượng này, cho dù là Mộc Khuê, hay là Mộc Tình Vân, tất cả đều khiếp sợ nói không ra lời.

Mộc Nguyên thế mà thua trong tay một võ giả ngoại giới, hơn nữa còn dưới tình hướng đối phương thấp hơn hắn một cấp bậc?

“Không ngờ rằng trên người ngươi lại có linh khí phòng ngự loại Chí Tôn.”

Mộc Khuê sắc mặt âm trầm, cơ hồ có thể chảy ra nước:

“Lúc đầu ta chỉ muốn bắt ngươi trở về, nhưng bây giờ ngươi đả thương người của Mộc gia ta, ai cũng cứu không được ngươi.”

Nói xong câu đó, Mộc Khuê từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đoàn bạch quang, ném về phía Bạch Nghiệp.

Đoàn bạch quang nhìn như không có bất kỳ chỗ kỳ lạ gì, nhưng mà sau khi tiếp xúc với không khí, lập tức bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh.

Khi đi tới trước mặt Bạch Nghiệp, uy lực đã lớn đến không thể tưởng tượng nổi!

“Mau tránh ra!”

Chương 160: Ẩn Thế Gia Tộc

Bạch quang nháy mắt vượt qua ngàn mét, đi đến chỗ Bạch Nghiệp,lúc gần đánh trúng, uy lực có thể mạnh hơn một kích toàn lực của Truyền Kỳ Cảnh!

Trên thực tế, đạo bạch quang này đúng là thủ đoạn mà cường giả Truyền Kỳ Cảnh giao cho Mộc Khuê, một khi đánh trúng, có thể diệt sát bất cứ võ giả cấp bậc Chí Tôn cảnh nào.

Giờ phút này, Bạch Nghiệp lại muốn tránh cũng tránh cũng không kịp, chỉ có thể ngạnh kháng.

Nhưng mà Bạch Nghiệp lại không có ý tứ lấy cứng chọi cứng mà là đột nhiên hô lớn:

“Sư đệ, cứu ta!”

Đám người sững sờ, sư đệ?

Hô!

Không đợi đám người kịp phản ứng, một bàn tay lớn màu vàng đột nhiên ngăn ở trước người Bạch Nghiệp.

Một kích bạch quang mạnh hơn Truyền Kỳ Cảnh sau khi chạm đến bàn tay màu vàng, giống như bọt biển bị tan thành từng mảnh nhỏ, không nổi lên được miếng bọt nước nào.

“???”

Toàn trường tĩnh lặng!

Mộc Khuê khó có thể tin được dụi dụi mắt, còn tưởng rằng

mình gặp phải ảo giác.

Thủ đoạn công kích của đại trưởng lão giao cho hắn thế mà cứ như vậy bị hóa giải rồi?

Đùa cái gì vậy?!

“Hắc hắc, sư đệ, ngươi lại cứu ta một mạng.”

Bạch Nghiệp cười híp mắt nói.

Lời còn chưa dứt, giữa sân bỗng nhiên thêm ra một thiếu niên dáng vẻ tựa như long phượng, tuấn mỹ vô cùng, giống như tiên nhân hạ phàm, khí chất phi phàm.

Thiếu niên nhìn Mộc Khuê cách đó không xa, lạnh nhạt nói:

“Còn muốn tiếp tục không?”

Chỉ một thoáng, Mộc Khuê như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu!

Loại cảm giác này, thật đáng sợ!

Người này… Tuyệt đối không đơn giản!

Thân là một trong những trưởng lão của Mộc gia, Mộc Khuê rất rõ đại trưởng lão có bao nhiêu đáng sợ, bạch quang vừa rồi kia chính là công kích một lần do đại trưởng lão ngưng tụ ra, bất kỳ võ giả Chí Tôn nào cũng không tiếp nổi.

Nói cách khác, người thiếu niên trước mắt này chí ít đã là cường giả Truyền Kỳ Cảnh!

Vấn đề là, nơi này sao lại có Truyền Kỳ Cảnh?

Nam Cảnh bây giờ không phải là chỉ có ba đại tông môn mới có mấy vị Truyền Kỳ Cảnh ít ỏi tọa trấn thôi sao?

Chẳng lẽ tình báo bị sai?

“Không, không thể được.”

Không kịp nghĩ nhiều, Mộc Khuê lắc đầu liên tục, cho dù thế nào, bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn, đối phương đã có thể hời hợt hóa giải bạch quang như thế, cũng có thể hời hợt giết chết bọn hắn.

Điểm này, Mộc Khuê không nghi ngờ.

“Nhưng mà các hạ khẳng định muốn đối địch với Mộc gia sao?”

Mộc Khuê híp mắt lại, uy hiếp nói.

“Mộc gia? Mộc gia gì, chưa nghe nói qua.”

Tần Giác xem thường, ngay cả một trong mười hai Thánh tộc Linh tộc hắn cũng diệt, Mộc gia mạnh hơn, còn có thể mạnh hơn Linh tộc à?

Mộc Khuê: “…”

Xém quên, Mộc gia bọn hắn là ẩn thế gia tộc, ngoại giới căn bản không ai nghe nói qua!

“Đã như vậy, hi vọng các hạ không nên hối hận.”

Vứt xuống câu nói này, Mộc Khuê không cần phải nhiều lời nữa, cuốn lên Mộc Nguyên và quay người trở lại linh khí phi hành.

Có Tần Giác vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh này ở đây, hiển nhiên không có khả năng lại mang Mộc Tử Thất đi.

Mộc Khuê cũng không phải loại thiếu gia ăn chơi mới ra đời, không coi ai ra gì kia, thời điểm này nếu là tiếp tục cường ngạnh chống lại, chắc chắn sẽ bị trực tiếp xử lý.

Coi như về sau có người báo thù cho hắn thì sao chứ?

Chết chính là chết rồi.

Cái gì cũng không còn lại.

Huống chi, Mộc Khuê cũng không dám khẳng định, sau khi đại trưởng lão biết được thế lực ở chỗ Mộc Tử Thất, vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh sẽ còn tiếp tục truy cứu hay không, hay lỡ như đổi ý thì sao?

"Khuê thúc…"

Mộc Tình Vân không cam lòng, nhưng sau khi bị Mộc Khuê trừng mắt, đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Mộc gia đẳng cấp sâm nghiêm là điều không thể nghi ngờ, Mộc Tử Thất dám khiêu chiến trưởng lão, nhưng Mộc Tình Vân lại không dám.

Đưa mắt nhìn linh khí phi hành đi xa, Tần Giác chắp hai tay ra sau, dáng vẻ lạnh nhạt.

Sở dĩ không truy kích, một là bởi vì những người này đến từ gia tộc phía sau Mộc Tử Thất, nếu không làm sao có thể để bọn hắn còn sống mà rời đi chứ.

Thứ hai là hắn đã phái hóa thân đi theo, chuẩn bị 'cảnh cáo' Mộc gia một chút.

Tin rằng trải qua lần 'Cảnh cáo" này, Mộc gia tuyệt đối sẽ không đến tìm phiền toái.

"Hắc hắc, sư đệ thật sự là thần uy cái thế, thiên hạ vô song, đơn giản như vậy liền giải quyết, nên ban thưởng, về sau ta luyện chế được đan dược sẽ để ngươi nhấm nháp trước."

Bạch Nghiệp bay người lên trước, cao hứng nói.

Tần Giác: "…"

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên rất muốn đánh cho Bạch Nghiệp một trận, trên thực tế, Tần Giác đã làm như vậy.

Ầm ầm!

Huyền Ất Sơn lần nữa chấn động, nhưng lần này lại không phải địch nhân mà là Bạch Nghiệp.

"Tê!"

Bạch Nghiệp hít sâu một hơi, đau nhe răng nhếch miệng:

"Sư đệ, ngươi muốn đánh chết ta a."

Tần Giác nhịn không được trợn mắt, không thèm để ý Bạch Nghiệp, thân hình thoắt một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không để cái gọi là Mộc gia vào mắt, nếu không phải có đạo bạch quang kia, khả năng cũng không cần hắn xuất thủ.

Bạch Nghiệp: "…"

Sư đệ của ta quá máu lạnh!

"Ngươi không sao chứ?"

Lúc này Mộc Tử Thất bay tới hỏi.

"Không sao."

Bạch Nghiệp đứng lên từ trong đá vụn, vỗ vỗ ngực, không để tâm mà nói:

"Trên người ta chính là mặc linh khí Chí Tôn á."

Mộc Tử Thất: "…"

Tần Giác vừa rồi chỉ là tiện tay đánh một quyền thôi, căn bản không có lực, nếu không thì Bạch Nghiệp cũng không chỉ là đau đơn giản như vậy.

“Hắn thật là sư đệ ngươi à, sao lợi hại như vậy.”

Chần chờ một lát, Mộc Tử Thất nhịn không được hỏi.

Kỳ thật lần đầu nhìn thấy Tần Giác, Mộc Tử Thất đã cảm thấy đối phương không đơn giản, dù sao nàng xuất thân từ gia tộc huyễn tu, linh thức so với võ giả bình thường còn nhạy cảm hơn nhiều.

Lúc Tần Giác cầm linh khí Thiên Giai nàng tặng, dáng vẻ không thèm để ý chút nào kia, căn bản không giống một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi.

Chỉ là nàng sao cũng không nghĩ tới, Tần Giác lại cường hãn như thế, ngay cả công kích của đại trưởng lão cũng có thể hóa giải.

Khó trách Bạch Nghiệp từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ trấn định tự nhiên.

“Đương nhiên.”

Bạch Nghiệp ngạo nghễ nói:

“Có thể có một vị sư đệ như vậy, là đời ta lớn nhất… Ách, không đúng, có thể có ngươi chưởng môn phu nhân này, là kiêu ngạo lớn nhất đời này của ta.”

Thấy Mộc Tử Thất sắc mặt căng thẳng kéo xuống, Bạch Nghiệp vội vàng đổi giọng.

“Hừ, hôm nay biểu hiện không tệ, ban đêm có thể ban thưởng nho nhỏ cho ngươi.”

“Thật?”

Bạch Nghiệp đại hỉ.

“Nhưng mà… Ta lo lắng gia tộc bên kia sẽ tiếp tục phái cường giả tới.”

Mộc Tử Thất lo lắng nói.

“Yên tâm đi, sẽ không.”

Bạch Nghiệp hững hờ phất phất tay.

Vừa rồi Tần Giác đã thông qua linh lực truyền âm nói chuyện về hóa thân cho hắn, cho nên Bạch Nghiệp hoàn toàn không lo lắng.

“Đúng rồi, ngươi còn chưa nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Bạch Nghiệp đổi chủ đề.

Phải biết, hắn lúc trước kết bạn với Mộc Tử Thất, nhưng không biết Mộc gia gì cả, càng không biết sự tình Mộc Tử Thất là Thánh nữ.

“Ta…”

Mộc Tử Thất do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là nói ra thân phận của mình.

Thì ra Nam Cảnh trừ những thế lực cường đại như ba đại tông môn cùng sáu đại gia tộc ra, còn có rất nhiều ẩn thế gia tộc, tỷ như Mộc gia.

Mộc gia đến từ Trung Châu thánh địa, đã từng sinh ra cường giả Thánh Cảnh, nhưng mà sau khi vị cường giả Thánh Cảnh kia vẫn lạc, Mộc gia cũng bị bức tới lui ra khỏi Trung Châu.

Mà hiện nay đại trưởng lão Mộc gia, nguyện vọng lớn nhất chính là dẫn gia tộc trở lại Trung Châu thánh địa, khôi phục Mộc gia huy hoàng của ngày xưa.

Là Thánh nữ trẻ tuổi trong thế hệ trẻ tuổi của Mộc gia, Mộc Tử Thất tự nhiên được giao cho hi vọng chấn hưng gia tộc, nếu không Mộc Tử Thất cũng sẽ không nói Thánh nữ là con rối.

Mặt khác, có thể khẳng định, thực lực Mộc gia trên Thiên Cơ tông!

Chương 161: Khiêu Chiến Toàn Tộc

Mọi người đều biết, đương kim ba đại tông môn, có hai vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh, mà Mộc gia thì có tới năm vị!

Về phần Mộc gia vì sao ẩn thế không ra, kỳ thật có một phần liên quan tới việc rời khỏi Trung Châu thánh địa.

Với thực lực bây giờ của Mộc gia, dù cho đặt ở Trung Châu thánh địa, cũng không thua gì loại thế lực trung lưu như Thần Vũ đế quốc, Tinh Đấu đế quốc.

Nhưng Mộc gia từng đắc tội với gia tộc Thánh giả khác, vì phòng ngừa lọt vào sự trả thù của đối phương, đành phải bị ép rời khỏi Trung Châu, ẩn nấp tại Nam Cảnh.

Ngay cả trước đó Nam Cảnh cùng Tử tộc Yêu tộc chiến đấu trên bình nguyên, bọn hắn cũng lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Lần này nếu không phải Mộc Tử Thất trốn đi, chỉ sợ bọn họ vẫn sẽ không xuất hiện.

Nghe xong Mộc Tử Thất nói, Bạch Nghiệp trợn mắt hốc mồm.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng khi biết được mình bốn mươi năm trước thế mà 'lừa gạt' Thánh nữ của gia tộc mạnh mẽ như vậy tới tay, Bạch Nghiệp vẫn cảm thấy hoang đường.

Lập tức nội tâm nhịn không được âm thầm nghĩ mà sợ.

Khi đó Huyền Ất Sơn không có tồn tại tên Tần Giác vô địch này, lỡ như Mộc Tử Thất nói ra thân phận của hắn, chỉ sợ toàn bộ

Huyền Ất Sơn đều sẽ bị san thành bình địa.

Nghĩ tới đây, Bạch Nghiệp ánh mắt càng thêm ôn nhu, có thể thấy, lúc trước Mộc Tử Thất đã chống đỡ áp lực lớn cỡ nào mới để chuyện này qua đi.

Lần thứ nhất, Bạch Nghiệp có cảm giác mình đã khiến cho Mộc Tử Thất thua thiệt quá nhiều.

“Yên tâm, về sau ta cũng không để cho ngươi rời đi đâu.”

Bạch Nghiệp ôm chặt lấy Mộc Tử Thất, thần sắc kiên định nói.

Mộc Tử Thất gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, yên lặng tựa trên vai Bạch Nghiệp, câu nói này nàng đã đợi bốn mươi năm.

…

Giờ phút này, Mộc gia phi hành trên linh khí ngay trên bầu trời với tốc độ nhanh vô cùng, nhưng không có bất luận cái tạp âm gì,bên trên linh khí phi hành cũng an tĩnh đáng sợ, tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, không dám nói lời nào.

Ai cũng không nghĩ tới, xuất động tình cảnh lớn như vậy, không chỉ không bắt được Mộc Tử Thất về, mà còn kém chút nữa bị xử lý.

Nhất là Mộc Khuê, âm trầm tới cực điểm, sau khi trở về suy tư làm thế nào để bàn giao lại với đại trưởng lão.

Một bên khác, Mộc Nguyên mặt mũi bầm dập nằm trên boong thuyền, hận không được muốn tìm một cái lỗ để chui vào, mình thế mà bại bởi một võ giả ngoại giới!

Mặc dù võ giả ngoại giới kia mặc một bộ phòng ngự linh khí Chí Tôn, nhưng bị đánh thành dạng này, thực tế quá mất mặt!

Phải biết, võ giả huyễn tu từ trước đến nay đều cực kì kiêu

ngạo, huống chi Mộc Nguyên còn nắm giữ Thiên Toại Viêm!

“Hừ, chờ sau khi đại trưởng lão biết, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tiện nhân kia.”

Mộc Tình Vân trong lòng cười lạnh, nghiễm nhiên không có ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trong nháy mắt một ngày trôi qua, linh khí phi hành vượt qua vạn lý đi tới một vùng núi, sau đó thẳng tắp bay tới một ngọn núi!

Phốc!

Hình tượng trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện,linh khí phi hành trực tiếp xuyên qua ngọn núi, biến mất không thấy gì nữa.

Đây đều là huyễn trận Mộc gia bày ra ở bên ngoài, cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh cũng không phát hiện ra được.

Nhưng mà đám người Mộc Khuê không có chú ý tới chính là, lúc bọn hắn tiến vào huyễn trận, một thân ảnh cũng lặng yên không một tiếng động đi theo ở phía sau, không gây nên bất kỳ gợn sóng nào.

Xuyên qua huyễn trận, trước mắt rộng mở trong lành, núi xanh thác nước, kỳ hoa dị thảo, tựa như thế ngoại đào nguyên, có chút yên tĩnh.

Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, trên thực tế tràn ngập các loại sát cơ, nếu không phải người của Mộc gia, không cẩn thận liền sẽ hãm sâu vào, vĩnh viễn ra không được.

Linh khí phi hành không dừng lại chút nào, bay thẳng đến một tòa cung điện ở trung tâm.

Trải qua một ngày trị liệu, thương thế trên người Mộc Nguyên

cũng đã khôi phục hơn phân nửa, ba người lần lượt xuống thuyền, đi tới bên ngoài đại điện.

Đại điện chiếm diện tích cực lớn, từ cổng căn bản không nhìn thấy điểm cuối, tràn ngập sương mù linh lực nhàn nhạt, mờ mịt thần bí.

“Đại trưởng lão, ta đã trở về.”

Mộc Khuê đứng ở cửa đại điện, khom người nói.

Thấy thế Mộc Nguyên cùng Mộc Tình Vân cũng liền vội vàng khom người hành lễ.

“Vào đi.”

Trong đại điện truyền ra một âm thanh bình thản.

“Vâng.”

Mộc Khuê hít một hơi thật sâu, đi vào đại điện.

Không bao lâu, trước mặt ba người xuất hiện một lão giả tiên phong đạo cốt, tóc bạc nhưng mặt vẫn hồng hào.

Lão giả mặt không biểu tình, hàng mi rủ xuống tới bả vai, cho dù không nói gì, lại cho người ta một loại cảm giác bị đè nén.

Dưới tình huống tộc trưởng bế quan tu luyện, vị đại trưởng lão này chính là chưởng quản của Mộc gia hiện tại.

“Tử Thất đâu.”

Lão giả nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí băng lãnh.

“Thật có lỗi, chúng ta đã thất bại.”

Mộc Khuê kiên trì đáp.

“Lý do.”

“Có một vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh nhúng tay vào.”

Mộc Tình Vân bên cạnh chen miệng nói:

“Mộc Tử Thất không chỉ có cấu kết với ngoại nhân, còn đả thương người Mộc gia ta, quả thực tội không thể tha!”

“Hửm! Thật sao?”

Lão giả híp mắt lại, nhìn về phía Mộc Khuê.

“Đúng thế.”

Mộc Khuê nhẹ gật đầu, nói:

“Vị Truyền Kỳ Cảnh kia rất lợi hại, dễ dàng đón lấy một lần công kích ngài cho ta.”

Nghe vậy, lão giả chau mày:

“Nàng đi Thiên Cơ tông rồi?”

Dưới cái nhìn của lão, toàn bộ Nam Cảnh, cũng chỉ có vị lão tổ Thiên Cơ tông kia, mới có thể nhẹ nhõm đón lấy công kích của hắn.

“Không, là một địa phương nhỏ không có danh tiếng, hình như gọi là… Huyền Ất Sơn.”

“Huyền Ất Sơn?”

Lão giả tự lẩm bẩm, mặc dù Mộc gia ẩn thế không ra, nhưng chuyện liên quan tới ngoại giới, bọn hắn hàng năm đều sẽ có tổ chức chuyên môn tình báo điều tra, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói qua cái gì mà Huyền Ất Sơn.

“Đoạn thời gian trước lưu truyền sôi sùng sục người mới tấn thăng Chí Tôn cảnh, chính là chưởng môn Huyền Ất Sơn.”

Dừng một chút, Mộc Khuê lại nói:

“Bốn mươi năm trước phá hỏng nguyên âm của Mộc Tử Thất người cũng là hắn.”

“Cái gì?”

Lão giả đột nhiên biến sắc:

“Ngươi xác định?”

Nếu như không phải nguyên âm bị phá, chỉ sợ lúc này Mộc Tử Thất đã tiến giai Truyền Kỳ, cho nên đối với người phá hỏng nguyên âm của Mộc Tử Thất, lão giả có thể nói là hận thấu xương!

Dù sao, hắn thấy, Mộc Tử Thất là hi vọng duy nhất trước mắt có thể dẫn Mộc gia trở lại Trung Châu thánh địa.

“Xác định.”

“Được lắm, Huyền Ất Sơn phải không, ta sẽ để cho nó phải trả giá thê thảm nhất!”

Lão giả hừ lạnh một tiếng, đứng lên nói:

“Thông tri nhị trưởng lão cùng Tam trưởng lão, theo ta cùng nhau đi tới Huyền Ất Sơn, ta ngược lại muốn xem thử, lần này ai có thể ngăn cản!”

Mộc Khuê không nghĩ tới lão giả thế mà phản ứng lớn như vậy, vội vàng đáp:

“Vâng!”

“Mặt khác…”

“Không cần đi.”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm sâu kín truyền đến, đánh gãy lời của lão giả.

Sau một khắc, thanh niên áo trắng như tuyết đột nhiên xuất hiện bên trong đại điện, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

“Ngươi là ai?”

Lão giả vô ý thức hỏi.

“Là ngươi!”

Mộc Khuê thốt ra.

“Ngươi biết hắn?”

Lão giả ngạc nhiên.

“Hắn chính là vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh ở Huyền Ất Sơn kia.”

Mộc Khuê khàn giọng nói.

Tần Giác xuất hiện ở đây, không cần nghĩ cũng biết khẳng định là đi theo phía sau bọn hắn, mà bọn hắn toàn bộ hành trình đều không phát hiện ra.

Bất quá Mộc Khuê không biết là, người thiếu niên trước mắt này cũng không phải là Tần Giác chân chính, mà là hóa thân.

“Các hạ tự tiện xông vào Huyễn vực của Mộc gia ta, là muốn khiêu chiến với Mộc gia sao.”

Đại trưởng lão âm thanh lạnh lùng nói.

“Không không không, ta chỉ là đến thông tri các ngươi một

chuyện.”

Thiếu niên phất phất tay, nghiêm túc nói:

“Về sau đừng đến Huyền Ất Sơn nữa.”

“Đương nhiên, nếu như các ngươi không nghe, ta cũng không ngại khiêu chiến toàn tộc các ngươi.”

Chương 162: Cảnh Cáo

“Làm càn!”

Đại trưởng lão gầm thét một tiếng, trên thân đột nhiên dâng lên linh lực trùng thiên, gắt gao khóa chặt ‘Tần Giác’ lại.

“Các hạ không khỏi cuồng vọng quá đi!”

Nói xong câu này, một luồng linh lực cường đại lập tức quét ngang ra, cuốn về phía ‘Tần Giác’ .

Một người xa lạ đột nhiên xông tới, đồng thời tuyên bố muốn khiêu chiến toàn tộc bọn hắn, đại trưởng lão làm sao có thể khoan dung.

Quỷ dị chính là, dòng linh lực kia còn chưa tới gần ‘Tần Giác’, liền giống như bị thứ gì đó hóa giải, lặng yên không một tiếng động tiêu tán, chẳng nhấc lên nửa điểm gợn sóng.

Con ngươi của đại trưởng lão bỗng nhiên thít chặt:

“Xảy ra chuyện gì.”

“Ai, xem ra các ngươi không có ý định nghe lời.”

Thở dài, ‘Tần Giác’ giơ ngón tay lên, điểm lên không trung.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, đại trưởng lão giống như đạn pháo đã ra khỏi nòng bay ra ngoài, trực tiếp đụng xuyên qua vách tường, trên mặt đất xuất hiện vết xước hơn ngàng trượng.

Ven đường những nơi đi qua, mặc kệ cái gì cũng đều bị đụng vỡ nát, nhìn qua doạ người vô cùng.

Phốc!

Đại trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy, nếu không phải nhục thể đủ mạnh, chỉ sợ đã hôn mê.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ có địch tập kích?”

“Mau đi xem thử.”

“…”

Động tĩnh bên này rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của những cường giả khác ở Mộc gia, không bao lâu, hơn trăm thân ảnh xuất hiện ở chung quanh, trong đó thậm chí có không ít đã đạt tới Chí Tôn cảnh.

Song khi bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều là lộ ra dáng vẻ khó có thể tin được.

“Ta không nhìn lầm chứ, người nằm trên mặt đất… Hình như là đại trưởng lão?”

“Đại trưởng lão, ngươi không sao chứ!”

Đám người hai mặt nhìn nhau, chợt vội vàng xông lên đỡ đại trưởng lão dậy.

Phốc!

Đại trưởng lão lại phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải suy sụp.

Một kích, đại trưởng lão Truyền Kỳ Cảnh đỉnh phong trọng thương!

Ba người Mộc Khuê nhìn thấy toàn bộ quá trình vô thức nuốt ngụm nước miếng, hai chân mềm nhũn, xém chút quỳ xuống.

Thật đáng sợ!

Uy năng như thế, chỉ sợ chỉ có Thánh cảnh trong truyền thuyết mới có thể làm được a?

Một thế lực nhỏ ở nơi xa xôi như Nam Cảnh lại có cường giả Thánh Cảnh tồn tại?

Thế giới này điên rồi sao?

Phải biết, Mộc gia bọn hắn ở đây ẩn thế nhiều năm, đợi một vị Thánh Cảnh sinh ra, có thể dẫn bọn hắn trở lại Trung Châu.

Nhưng mà mấy trăm năm qua, từ đầu đến cuối cũng không có ai chạm đến Thánh Cảnh.

Hiện tại tình huống này là sao?

Giả heo ăn thịt hổ cũng không phải chơi như vậy a? Đây rõ ràng là đóng vai kiến ăn voi!

Đại trưởng lão cũng kinh ngạc vô cùng,

Hắn đã dừng lại ở Truyền Kỳ Cảnh đỉnh phong nhiều năm, rất rõ thực lực của mình, mặc dù không có khả năng lại xung kích Thánh Cảnh, nhưng trong Truyền Kỳ Cảnh, đại trưởng lão tự nhận trừ đương kim gia chủ Mộc gia, cùng vị lão tổ Thiên Cơ tông kia ra, không ai là đối thủ của hắn.

'Tần Giác' một chỉ phá vỡ linh lực hộ thể của hắn, đồng thời đánh hắn trọng thương, trừ Thánh Cảnh, đại trưởng lão cũng không nghĩ ra khả năng thứ hai.

Khó trách Mộc Khuê sẽ thất bại, có cường giả dạng này tọa trấn, Mộc Khuê có thể còn sống trở về cũng là đối phương mở lòng từ bi.

Nếu là ôm chặt bắp đùi này, còn lo lắng không thể trở lại Trung Châu thánh địa?

“Hiện tại đồng ý nghe lời sao?”

‘Tần Giác’ từ trong đại điện vỡ vụn đi ra, thần sắc lạnh nhạt, không để những cường giả Mộc gia kia vào mắt.

“Ngươi!”

Một cao tầng khác của Mộc gia vừa muốn mở miệng, lại bị đại trưởng lão phất tay đánh gãy, sau đó cười nói với Tần Giác:

“Đồng ý, đương nhiên đồng ý.”

Đại trưởng lão không phải đồ ngốc, làm sao có thể không đồng ý, nếu không chỉ sợ toàn bộ Mộc gia đều sẽ bị san thành bình địa.

Ngay cả hắn cũng bị một chiêu làm cho trọng thương, coi như tất cả cường giả Mộc gia cộng lại thì làm được gì?

Chịu thêm hai lần?

Nguyện vọng của đại trưởng lão là dẫn Mộc gia tái hiện huy hoàng, không phải muốn chết!

“Ồ? Ngươi xác định?

‘Tần Giác’ ý vị thâm trường nói.

“Tiền bối yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không đến Huyền Ất Sơn nữa!”

Đại trưởng lão nén thương thế, nói chắc chắn.

Cho dù trong lòng rất khó chịu, nhưng đại trưởng lão tuyệt không dám phát tác ngay lúc này.

“Rất tốt.”

‘Tần Giác’ nhẹ gật đầu, nói:

“Hi vọng ngươi đừng nuốt lời.”

“Chỉ là… Nếu như Mộc gia có việc, chúng ta có thể đi tìm Mộc Tử Thất hay không?”

Đại trưởng lão thử thăm dò.

“Không được.”

‘Tần Giác’ không chút do dự cự tuyệt:

“Nếu để cho ta nhìn thấy các ngươi ở Huyền Ất Sơn, tất sát.”

Hắn sao có thể không nhìn chút tâm tư kia của đại trưởng lão?

Một khi đáp ứng, chỉ sợ chính là hành động nhiều vô cùng vô tận, ‘Tần Giác’ sao có thể tiếp nhận?

Đại trưởng lão: “…”

Nói xong câu đó, ‘Tần Giác’ không có tiếp tục ở lâu, trực tiếp ở trước mặt tất cả mọi người bay ra ngoài.

Mục đích hắn tới nơi này vốn là muốn cảnh cáo Mộc gia, nếu Mộc gia đã đồng ý thỏa hiệp, hắn cũng không cần thiết tiếp tục ở chỗ này.

Về phần Mộc gia sau này như thế nào, có liên quan gì tới hắn à?

‘Tần Giác’ kế thừa toàn bộ tính cách của Tần Giác, cũng không

muốn xen vào việc của người khác.

Không có giết chết bọn người Mộc Khuê đã là nể mặt Mộc Tử Thất thủ hạ lưu tình.

"…"

Đại trưởng lão khóc không ra nước mắt, không nghĩ tới 'Tần Giác' cự tuyệt dứt khoát như thế, xem ra đùi này tạm thời không ôm nổi rồi.

Tính toán của mình cũng thất bại theo đó.

…

Huyền Ất Sơn, sườn đồi.

Tần Giác ngửa đầu uống một ngụm rượu, ánh mắt có chút lập lòe, tất cả mọi chuyện xảy ra bên chỗ hóa thân đã hiển hiện trong đầu hắn.

Đối với cách làm của hóa thân, Tần Giác coi như hài lòng, hắn đương nhiên không có khả năng giống trước đó trực tiếp diệt Mộc gia, dù sao cũng là gia tộc của Mộc Tử Thất,cảnh cáo là được.

Hiện tại hắn là kết quả tốt nhất.

"Sư phụ!"

Lúc này, Vân Tịch từ bên cạnh bay tới, nhào vào trong ngực Tần Giác: 'Ta đói bụng quá'.

Tần Giác: "…"

Ngươi đã là Địa Giai còn cảm thấy đói?

Nhưng mà nghĩ lại thì, mình hình như cũng vậy, thế là cười khổ nói:

“Được, đợi chút nữa chúng ta ăn thịt thú.”

“A! Sư phụ tối với ta nhất!”

Vân Tịch lại cọ cọ với Tần Giác, giống như một con mèo nhỏ.

Đang lúc Tần Giác chuẩn bị đứng dậy đi nướng thịt thú, linh khí trong thiên địa bỗng nhiên tụ về một hướng, hình thành vòng xoáy mắt thường có thể thấy được.

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, khẽ nhíu mày, đây không phải dấu hiệu tiến giai Thiên Giai sao?

Huyền Ất Sơn lại có người muốn đột phá à?

Vòng xoáy linh khí tiếp tục hơn mười phút, trình độ này, muốn cứng rắng tiến cấp Thiên Giai mà nói, đã thuộc về thượng thừa.

“Trời ạ, có người muốn tấn cấp Thiên Giai.”

“Nơi đó hình như là nơi Trương trưởng lão bế quan!”

“Nghĩ không ra Trương trưởng lão nhanh như vậy liền thành công.”

“…”

Trương trưởng lão?

Tần Giác đầu tiên là sững sờ, lập tức nhớ tới Trương Kỷ Trần đến nay còn đang bế quan, chẳng lẽ người đột phá là hắn?

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, Trương Kỷ Trần đúng là võ giả trong số cao tầng Huyền Ất Sơn, cách Thiên Giai gần nhất, nếu như là hắn, cũng không kỳ quái.

Chỉ là, nhớ tới trước ngực Trương Kỷ Trần có hai viên thịt kia, Tần Giác vẫn luôn không nhịn được cười.

Không biết lần này đột phá, có thể loại bỏ hai viên thịt kia hay không.

Chương 163: Khiêu Chiến Lần Thứ Hai

Hô!

Vòng xoáy linh khí tiếp tục mười phút, rốt cục tiêu tán.

Cùng lúc đó, có thể rõ ràng cảm giác được một khí tức cường hoành xuất hiện, thình lình đạt tới Thiên Giai.

“Ha ha ha, ta rốt cục cũng đột phá!”

Thanh âm vui mừng của Trương Kỷ Trần vang lên, truyền khắp toàn bộ Huyền Ất Sơn.

Đến đây thì Huyền Ất Sơn đã có hai cường giả Chí Tôn cảnh cùng hai cường giả Thiên Giai cảnh.

Cho dù nội tình vẫn không thâm hậu bằng sáu đại gia tộc, nhưng lại không thua bất kỳ một gia tộc nào khác, thậm chí còn hơn.

Ách, đúng rồi, còn có tên Tahm nữa, cũng là Thiên Giai.

Ầm!

Phiến đá vỡ nát, Trương Kỷ Trần phá cửa mà ra, linh lực quanh thân xoay chuyển, hăng hái, ngay cả hai cục thịt trước ngực cũng nhỏ đi rất nhiều, tin rằng không được bao lâu nữa liền có thể chậm rãi dùng linh lực ép trở về trạng thái ban đầu.

“Chúc mừng sư huynh.”

Võ Anh tiến lên cười nói.

“Chúc mừng Trương trưởng lão.”

Cao tầng còn lại của Huyền Ất Sơn cũng phụ hoạ theo.

Cho dù giờ phút này ngực Trương Kỷ Trần vẫn có chút quái dị, nhìn qua rất buồn cười, nhưng không ai dám bật cười.

Hiện tại Trương Kỷ Trần chính là Thiên Giai, bọn hắn nào dám tùy tiện trêu ghẹo.

“Ừm, sư phụ đâu.”

Trương Kỷ Trần nhẹ gật đầu, không kịp chờ mà hỏi.

“Chắc là đang ở đại điện.”

Võ Anh ngạc nhiên, không rõ Trương Kỷ Trần vì sao gấp như vậy.

Lời còn chưa dứt, Trương Kỷ Trần đã biến mất tại chỗ, lưu lại một đám cao tầng Huyền Ất Sơn với vẻ mặt ngu ngơ.

“Không hổ là đại đồ đệ của ta, quả nhiên không khiến ta thất vọng.”

Trong đại điện, Bạch Nghiệp thu hồi linh thức, hớn hở nói.

Tiếp tục như vậy, cho dù không dựa vào thực lực của Tần Giác, tin chắc ràng mấy chục năm sau Huyền Ất Sơn cũng sẽ trở thành thế lực lớn có tiếng tăm lẫy lừng ở Nam Cảnh.

Nếu là trong lúc đó Mộc Tử Thất tiến giai Truyền Kỳ, như vậy lọt vào danh sách bốn đại tông môn cũng không phải là không thể.

Dù sao, ở Nam Cảnh, một cường giả Truyền Kỳ Cảnh đủ để bù bất cứ chênh lệch nội tình gì.

Đúng lúc này, Trương Kỷ Trần đột nhiên xông tới kêu lên:

“Sư phụ, sư phụ!”

“Hửm? Nhanh như vậy liền đến rồi?”

Bạch Nghiệp kinh ngạc, hắn vừa rồi sau khi thấy Trương Kỷ Trần đột phá liền thu hồi linh thức, bởi vậy cũng không có chú ý tới Trương Kỷ Trần muốn tìm hắn.

Chẳng lẽ không phải nên củng cố tu vi trước sao?

“Chúc mừng ngươi thành công đột phá, bước vào Thiên Giai.”

Thấy thế, Bạch Nghiệp cũng không thể không nói gì, đành phải mở miệng chúc mừng.

Nào có thể ngờ được Trương Kỷ Trần giống như không nghe thấy hắn, sau khi đảo mắt một cái, cắn răng nói:

“Sư phụ, con ếch xanh kia đâu?”

Bạch Nghiệp: “???”

“Ếch xanh… Ngươi nói là Tahm?”

“Đúng vậy!”

Trương Kỷ Trần hít một hơi thật sâu, nói tiếp:

“Ta muốn khiêu chiến với nó lần nữa, rửa sạch nhục nhã!”

“…”

Bạch Nghiệp cạn lời.

“Ngươi xác định?”

“Xác định!”

Trương Kỷ Trần chắc chắn nói.

Phải biết, lúc trước hắn sở dĩ chọn bế quan, chính là vì sau khi đi ra có thể chiến thắng Tahm, báo thù cho chính mình.

Bây giờ thành công đột phá, mặc dù chỉ là vừa mới tiến giai, nhưng Trương Kỷ Trần không nghĩ rằng mình sẽ lại thua cho một con ếch xanh!

Tuyệt đối sẽ không!

"Ây… Được rồi."

Bạch Nghiệp cười khổ, xem ra chuyện ngày đó đã để lại trong lòng Trương Kỷ Trần bóng ma tâm lý rất lớn, nếu không sau khi đột phá chuyện thứ nhất cũng không phải là muốn khiêu chiến Tahm.

Phủi tay, Bạch Nghiệp quát lên tên Tahm.

Câu nói này thanh âm không lớn, lại như là mũi tên nhọn truyền ra đại điện, không bao lâu, Tahm thân hình cồng kềnh tiến đến bên trong đại điện:

"Chủ nhân, có chuyện gì không ."

"Ừm, hắn muốn khiêu chiến với ngươi lần nữa."

Bạch Nghiệp nhìn ngực của Trương Kỷ Trần, nói thêm:

"Giống như lần trước, không được liếm nơi đó."

"Được rồi."

Tahm giống như người máy đáp lại.

"Hừ, lần này ta nhất định phải đánh bại ngươi!"

Trương Kỷ Trần hai mắt cháy lên lửa nóng hừng hực, hắn muốn khiến cho con ếch xanh biến thái đã mình làm chịu nhục này, phải hoàn trả lại gấp mười gấp trăm lần!

Dưới sự chủ trì của Bạch Nghiệp, một người một ếch đi ra bên ngoài đại điện, luồng gió mát thổi qua, rất có phong thái của cao thủ tuyệt thế giao phong.

“Hửm? Đây là đang tính làm gì?”

Tần Giác từ đằng xa đi tới, có chút nghi hoặc.

“A, Kỷ Trần muốn tiếp tục khiêu chiến Tahm, báo thù cho mình.”

Bạch Nghiệp thuận miệng nói, chuyện lúc trước Tần Giác cũng không

“Thì ra là thế.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, có chút hăng hái mà nói:

“Vậy xem ra Kỷ Trần phải thất vọng rồi.”

“Có ý gì?”

Bạch Nghiệp nhịn không được hỏi.

“Hắn không có khả năng chiến thắng Tahm.”

Tần Giác nhún vai.

“Vì sao?”

Bạch Nghiệp không hiểu.

Mặc dù Trương Kỷ Trần vừa mới đột phá, nhưng hắn là nhân loại, hiểu được sử dụng võ kỹ.

Trái lại Tahm, trừ tu vi đạt tới Thiên Giai ra, căn bản không hiểu chiến đấu ra sao, cho nên ngay cả Bạch Nghiệp cũng xem trọng Trương Kỷ Trần hơn.

“Đợi chút nữa ngươi liền biết.”

Tần Giác không có trả lời Bạch Nghiệp, mà ý vị sâu xa nói.

Cắt!

Bạch Nghiệp nhếch miệng.

Cùng lúc đó, trong sân Trương Kỷ Trần cũng đã dẫn đầu động thủ, khởi xướng tấn công Tahm.

“Phá Ma Chỉ!”

Vừa lên đến, Trương Kỷ Trần liền sử dụng một trong những võ kỹ Địa giai của Huyền Ất Sơn, khí thế tăng vọt, đâm về phía Tahm.

Trương Kỷ Trần sở dĩ có dáng vẻ nắm chắc thắng lợi như vậy, chính là bởi vì bản thân nắm giữ rất nhiều võ kỹ.

Lần trước bởi vì chênh lệch quá lớn, võ kỹ không cách nào đền bù, hiện tại cùng là Thiên Giai, Trương Kỷ Trần có thể nói là tràn đầy lòng tin.

Nhưng mà Trương Kỷ Trần lại xem nhẹ một chuyện.

Tahm đúng là ếch xanh biến thành, dưới tình huống bình thường căn bản không có khả năng hiểu được võ kỹ.

Nhưng nó là ăn đan dược luyện chế từ nguyên hồn của Vô Cực Thánh Giả mới biến thành dạng này.

Cho dù Tần Giác đã xóa đi ký ức liên quan tới Vô Cực Thánh Giả, nhưng những thứ khác cũng không xóa đi.

Tỷ như… Linh trí cùng võ kỹ.

Bạch!

Mắt thấy công kích của Trương Kỷ Trần sắp đánh trúng, Tahm đột nhiên lướt ngang qua nửa mét, nhẹ nhõm né tránh.

“Cái gì?”

Trương Kỷ Trần sững sờ, một cái tay khác lập tức truy kích, không ngờ rằng Tahm lại dùng bí kỹ Phản Phục Hoành Khiêu lướt ngang trở về, lần nữa né tránh.

Một giây sau, đầu lưỡi Tahm mạnh mẽ quất lên mặt Trương Kỷ Trần!

“A…!”

Trương Kỷ Trần chỉ cảm thấy ẩm ướt. Trượt đánh tới, sự mềm mại nói không nên lời, ngay sau đó liền bị đầu lưỡi của Tahm cuốn lấy toàn thân, không thể động đậy.

“Buông ra… Cho ta!”

Trên người Trương Kỷ Trần đột nhiên dấy lên linh lực hỏa diễm, bị đau phía dưới, Tahm vội vàng buông ra đầu lưỡi, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Võ giả Thiên Giai đã có thể điều động một bộ phận linh khí trong thiên địa, Trương Kỷ Trần đương nhiên không có khả năng lại bị đầu lưỡi của Tahm tuỳ tiện buộc chặt.

“Đại Thần Cơ Bá Quyền!”

Không chút do dự, Trương Kỷ Trần đấm ra một quyền, như phá Kim Chung.

Lần này hắn phong kín tất cả đường lui của Tahm, bất luận

Tahm né tránh thế nào, đều sẽ bị đánh trúng!

Để Trương Kỷ Trần kinh ngạc chính là, Tahm căn bản không có ý định tránh né, trực diện đứng ở nơi đó , mặc cho một quyền của hắn đánh vào người.

Ầm!

Đại địa chấn động, Tahm liên tục rút lui, trên mặt đất lưu lại dấu chân mắt thường có thể thấy được.

Sau đó Trương Kỷ Trần kinh ngạc phát hiện, nắm đấm của mình lại bị thân thể của Tahm hút lại!

Trương Kỷ Trần thử nghiệm tát hai cái, kết quả không nhúc nhích tí nào.

“Hắc hắc, tiếp theo đến phiên ta.”

Tahm lộ ra nụ cười nhân cách hóa, lần thứ nhất không sử dụng đầu lưỡi công kích Trương Kỷ Trần, mà là dùng cánh tay!

Ầm!

Một lát sau, Trương Kỷ Trần ngã trên mặt đất.

Chương 164: Lịch Luyện

Vẻn vẹn một bàn tay, Trương Kỷ Trần liền ngã trên mặt đất, nếu không phải hắn kịp thời mở hộ thể linh lực, chỉ sợ đã hôn mê.

Dù vậy, vẫn đứng dậy không nổi.Rất hiển nhiên, hắn thua.Lần nữa lại bại bởi ếch xanh này.

Sao có thể như vậy?

Trương Kỷ Trần khó mà tiếp nhận, con ếch xanh biến thái này làm sao biết võ kỹ?

Với lại dường như thi triển võ kỹ còn mạnh hơn hắn gấp mấy lần!

Nhưng mà Trương Kỷ Trần không biết là, cho dù Tahm mất đi ký ức liên quan tới Vô Cực Thánh Giả, nhưng những thứ khác cũng không có quên, tỷ như võ kỹ cùng kinh nghiệm chiến đấu.

Võ kỹ cùng kinh nghiệm chiến đấu của một cường giả Thánh Cảnh Trương Kỷ Trần làm sao có thể so sánh được?

Tuy nói Tahm cũng không hề hoàn toàn dung hợp với những thứ này, nhưng đối phó với Trương Kỷ Trần vừa mới đột phá Thiên Giai đã là dư xài.

“Kết thúc rồi?”

Bạch Nghiệp kinh ngạc, này cũng quá nhanh đi!

Lập tức thở dài nói:

“Thế mà quên Tahm nắm giữ võ kỹ của Vô Cực Thánh Giả, Kỷ

Trần thua không oan.”

Đối với một võ giả mà nói, quan trọng nhất đầu tiên là tu vi, tiếp theo chính là kinh nghiệm chiến đấu cùng võ kỹ.

Nắm giữ kỹ cường đại, dù cho vượt cấp chiến đấu cũng không phải là không thể, đây cũng là nguyên nhân trước đó Trương Kỷ Trần nắm chắc thắng lợi trong tay.

Chỉ là hắn không hề nghĩ tới, Tahm không chỉ biết võ kỹ, mà cấp bậc còn cách hắn rất ra, đừng nói Trương Kỷ Trần vừa mới đột phá Thiên Giai, dù là hắn hiện tại đã là Thiên Giai trung kỳ, đối đầu với Tahm cũng không phải là đối thủ.

Cả hai chênh lệch quá lớn.

“Chủ nhân, ta thắng.”

Tahm buông nắm đấm của Trương Kỷ Trần ra, chậm rãi lui ra phía sau.

“Ừm.”

Bạch Nghiệp nhẹ gật đầu, nhìn về phía Trương Kỷ Trần nằm rạp trên mặt đất, thở dài:

“Kỷ Trần, xem ra ngươi muốn báo thù còn cần một đoạn đường rất dài phải đi a.”

“…”

Nửa ngày, Trương Kỷ Trần từ dưới đất bò dậy, thần sắc kiên định nói:

“Sư phụ, ta muốn tạm thời rời khỏi Huyền Ất Sơn, ra ngoài lịch luyện!”

“A?”

Bạch Nghiệp sững sờ, không nghĩ tới Trương Kỷ Trần lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, bởi vậy có chút mờ mịt.

“Sư phụ, ta muốn đi ra ngoài lịch luyện.”

Trương Kỷ Trần lại lặp lại một lần.

“Vì sao?”

Bạch Nghiệp nhíu mày.

“Ta muốn trở nên mạnh hơn!”

Trương Kỷ Trần cắn răng nói.

Phần lớn võ giả sau khi đạt tới Thiên Giai, đều sẽ chọn đi ra ngoài lịch luyện, tìm kiếm cơ duyên của mình.

Cho dù không có cơ duyên, cũng có thể thay đổi tâm cảnh, trước đó Thẩm Chí Văn cùng Tô Ngạn đều là như thế.

Sau khi lần nữa bại bởi Tahm, Trương Kỷ Trần cũng đưa ra quyết định giống vậy.

Nghe vậy, Bạch Nghiệp nghĩ nghĩ, vốn muốn cự tuyệt, nhưng cuối cùng lại gật đầu đồng ý:

“Được, ta có thể đồng ý cho ngươi ra ngoài lịch luyện, nhưng nhớ, gặp phải nguy hiểm, nhất định phải ngay lập tức chọn chạy trốn, nhất định không được phô trương thanh thế.”

“Đa tạ sư phụ.”

Trương Kỷ Trần khom người, lại nhìn Tahm bên cạnh, lúc này mới quay người rời đi.

Hắn đương nhiên không có thể đi ngay bây giờ, ít nhất phải chờ vững chắc cảnh giới, chuẩn bị sẵn sàng.

“Ai, không ngờ rằng chuyện này đả kích hắn lớn như vậy.”

Đưa mắt nhìn Trương Kỷ Trần đi xa, Bạch Nghiệp có chút đau đầu.

Mặc dù hắn thường xuyên khi dễ tên đồ đệ này của mình, chuyện gì cũng để Trương Kỷ Trần đi làm, đồng thời lấy Trương Kỷ Trần làm thí nghiệm đan dược, nhưng… Hắn vẫn yêu thương Trương Kỷ Trần!

“Đều tại ngươi.”

Nói xong, Bạch Nghiệp đưa tay đánh Tahm một cái.

Bị chủ nhân răn dạy, Tahm lập tức lộ ra vẻ mặt ủy khuất.

“Nhưng mà , đối với hắn mà nói, có lẽ không phải chuyện xấu.”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

Phải biết, lúc trước khi Bạch Nghiệp thu Trương Kỷ Trần làm đồ đệ, Trương Kỷ Trần thế nhưng là trừ Tần Giác ra thì chính là đệ tử có thiên phú tốt nhất Huyền Ất Sơn.

Kết quả những năm gần đây tu vi ít có tiến cảnh, từ đầu đến cuối dừng chân tại Địa Giai, ngay cả xung kích Thiên Giai cũng là xa vời.

Hiện tại bởi vì Tahm, Trương Kỷ Trần trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đột phá thành công, có thể thấy được mô típ nhân vật chính trong tiểu thuyết huyền không phải là không có đạo lý.

Bắt đầu trước bị từ hôn, hoặc là bị thế lực lớn nào đó nhục nhã, sau đó nhân vật chính tức giận phấn đấu, một đường hát vang tiến hành hung tất cả địch nhân, cuối cùng báo thù rửa hận.

Mặc dù Trương Kỷ Trần không cách nào so với với những

nhân vật chính kia, nhưng theo xu thế này, về sau thành tựu Chí Tôn cảnh cũng không phải là không có thể.

Có đôi khi không bức ép bản thân, khả năng cũng không biết mình lợi hại như vậy.

“Ây… Nói vậy cũng đúng.”

Bạch Nghiệp cười khổ.

Đồ đệ của mình có thể mạnh lên, Bạch Nghiệp vẫn là rất vui vẻ, nếu như Trương Kỷ Trần thật tiến giai Chí Tôn cảnh, nói không chừng về sau có thể cân nhắc đem chức chưởng môn truyền cho hắn.

Về phần Tần Giác, Bạch Nghiệp không hề nghi ngờ, với tính cách của Tần Giác, để hắn làm chưởng môn, còn khó hơn giết hắn.

Hai người rảnh rỗi lại trò chuyện vài câu, Tần Giác nhẹ lướt đi.

Trở lại sườn đồi, Tần Giác lấy ra thịt yêu thú cất trong nhẫn trữ vật, nổi linh lực hỏa diễm lên, bắt đầu nướng.

Không bao lâu, mùi thơm nồng nàn tràn ra, Vân Tịch nuốt ngụm nước miếng, thèm nhỏ dãi.

“Sư phụ, có thể ăn chưa?”

Vân Tịch không kịp chờ đợi mà hỏi.

“Còn chưa được.”

Mấy giây sau.

“Hiện tại thì sao?”

“Chưa được.”

Lại là qua mấy giây.

“Hiện tại sao rồi?”

Tần Giác: “…”

Ngươi từ khi nào mà biến thành máy lặp lại rồi?

Sau khi ăn uống no đủ, sắc trời đã tối, Tần Giác cùng Vân Tịch say khước cứ như vậy mà nằm ngủ trên đồng cỏ.

Ngày hôm sau, Trương Kỷ Trần đã củng cố xong cảnh giới đang chuẩn bị rời khỏi Huyền Ất Sơn, Tần Giác cùng Bạch Nghiệp nhao nhao chạy đến đưa tiễn.

Dù thế nào thì Tần Giác cùng Trương Kỷ Trần cũng từng cùng nhau uống rượu, với lại mỗi lần có việc đều là Trương Kỷ Trần thông tri cho hắn, quan hệ của hai người cũng coi như không tệ.

Đáng nhắc tới chính là, Trương Kỷ Trần không biết dùng thủ đoạn gì, đã che kín hai thịt cầu trước ngực.

Nghĩ đến cũng thật là, nếu như Trương Kỷ Trần không che lấp nơi đó, sợ rằng sẽ bị những võ giả khác cười chết.

“Nhớ, lúc gặp nguy hiểm tuyệt đối không được phô trương thanh thế, hiểu chưa.”

Bạch Nghiệp nghiêm túc nói.

Hắn thấy, an toàn của Trương Kỷ Trần là quan trọng nhất, cho nên từ đầu đến cuối vẫn lặp lại câu nói này.

Trên thực tế với thực lực cấp bậc Thiên Giai của Trương Kỷ Trần, chỉ cần không phải gặp phải cường giả Chí Tôn cảnh, cho dù đánh không lại cũng có thể chạy trốn.

“Vâng hiểu đệ tử đã hiểu rồi.”

Trương Kỷ Trần có chút cảm động, sư phụ vẫn rất quan tâm hắn.

“Mặt khác, bình đan dược chữa thương này ngươi mang theo đi, là ta tối hôm qua cố ý luyện chế ra, yên tâm, lần này tuyệt đối không có vấn đề.”

Bạch Nghiệp đưa cho Trương Kỷ Trần một bình đan dược, lời thề son sắt nói.

Bình đan dược này chính là Bạch Nghiệp dùng các loại dược liệu luyện chế cao cấp mà Tần Giác cho hắn, ngưng tụ vô số linh khí, cho nên Bạch Nghiệp vô cùng tự tin.

Trương Kỷ Trần: “…”

Vì sao hắn luôn cảm thấy không đơn giản như vậy?

“Làm sao? Không tin ta?”

Vì chứng thực đan dược không có vấn đề, Bạch Nghiệp trực tiếp đổ ra một viên nhét vào trong miệng.

“Ngươi xem, ta đã nói là không sao rồi mà.”

Bạch Nghiệp nhếch miệng cười một tiếng, lạnh nhạt nói.

“Hửm?”

Một giây sau, Bạch Nghiệp bỗng nhiên nhíu mày, lộ ra biểu tình quái dị.

“Sao vậy, sư phụ?”

Trương Kỷ Trần rùng mình một cái, còn may là hắn không muốn!

“Không, không có gì.”

Bạch Nghiệp bất động thanh sắc thu hồi đan dược, ra vẻ trấn định nói.

Trương Kỷ Trần: "…"

Quả nhiên không đơn giản như vậy!

Chương 165: Sư Đệ,A A A

“Ngươi cầm cái này, nếu như gặp phải nguy hiểm,hãy dùng linh lực kích hoạt.”

Tần Giác đưa cho Trương Kỷ Trần một khối ngọc bài nói.

Bên trong khối ngọc bài này đã được Tần Giác hạ kết giới, chỉ cần dùng linh lực kích hoạt, cho dù là cường giả Đại Thánh cũng không cách nào đánh vỡ, với lại có thể sử dụng nhiều lần, tuyệt đối có thể bảo đảm an toàn cho Trương Kỷ Trần.

Ngoài dự liệu chính là, Trương Kỷ Trần vậy mà cự tuyệt.

“Sư thúc, ta là ra ngoài lịch luyện, không phải trải nghiệm cuộc sống, nếu như cầm cái này, ta rất có thể sẽ dần dần sinh ra cảm giác ỷ lại, đến lúc đó lịch luyện cũng liền mất đi tác dụng.”

Trương Kỷ Trần đẩy ngọc bài, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Điểm này Trương Kỷ Trần quả thực nói không có sai, rất nhiều đệ tử thiên tài của thế lực lớn lúc ra ngoài lịch luyện, đều mang theo các loại thủ đoạn bảo mệnh xem như át chủ bài, để phòng vạn nhất.

Cái này cũng khiến cho bọn hắn lúc gặp địch nhân sẽ trở nên ngang ngược càn rỡ, không coi ai ra gì, cuối cùng là xúc phạm đến người không thể trêu vào được, chết không có chỗ chôn.

Tỷ như Ngụy Long Thao trước đó, chính là ỷ vào trên người có được hai kiện linh khí Chí Tôn, mới dám khiêu khích trước mặt Tần Giác.

Kết quả không nghĩ tới Tần Giác cường đại như thế, không chỉ

trực tiếp xử lý hắn, ngay cả gia tộc sau lưng của hắn cũng bị tiêu diệt.

Cũng chính vì vậy Trương Kỷ Trần mới lựa chọn cự tuyệt, hắn không muốn dựa vào người khác.

Nghe vậy, Tần Giác đầu tiên là sững sờ, chợt vỗ vai Trương Kỷ Trần, cười nói:

“Ngươi có giác ngộ như vậy là rất tốt, thế thì chú ý an toàn.”

“Vâng.”

Trương Kỷ Trần nhẹ gật đầu, ngữ khí vô cùng kiên định.

Lần này lịch luyện trở về, hắn nhất định phải siêu việt Tahm!

“Tạm biệt.”

Tần Giác phất tay.

“Tạm biệt.”

Bạch Nghiệp lập tức phụ họa theo, dáng vẻ vẫn quái dị vô cùng.

“Tạm biệt sư phụ, sư thúc.”

Trương Kỷ Trần ôm quyền khom người, thân hình bay vào không trung, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

“Đuổi theo hắn, bảo hộ an toàn cho hắn.”

Tần Giác dùng linh lực truyền âm nói.

“Vâng.”

Nhận được mệnh lệnh, hóa thân lập tức lặng yên không một tiếng động đi theo bên cạnh Trương Kỷ Trần.

Mặc dù Trương Kỷ Trần không muốn được người khác bảo hộ, nhưng đó là chuyện của hắn, Tần Giác sao có thể không quan tâm thật chứ? Lỡ như Trương Kỷ Trần chết ở bên ngoài thì làm sao đây?

Với lại tu vi của hóa thân, hoàn toàn bảo vệ Trương Kỷ Trần dưới tình huống hắn không biết rõ.

Đúng lúc này, Bạch Nghiệp bên cạnh đột nhiên xông lại ôm lấy Tần Giác.

"Sư đệ…"

Chỉ thấy Bạch Nghiệp sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển, giống như dục cầu bất mãn.

"???"

"Sư huynh, ngươi đây là…"

Tần Giác ngạc nhiên, Bạch Nghiệp đây là làm sao rồi?

Cho dù là dục cầu bất mãn, cũng không cần động thủ với hắn a?

Chẳng lẽ…

Là do viên đan dược kia?

Nhưng đây không phải là đan dược chữa thương sao?

Quả nhiên, chỉ cần là Bạch Nghiệp luyện chế đan dược, mặc kệ cái gì cũng đều không đáng tin cậy!

Khó trách vừa rồi lúc bắt đầu, Bạch Nghiệp liền một bộ dáng toàn thân không được tự nhiên!

"Sư đệ, a a a."

Không đợi Tần Giác nghĩ rõ ràng, Bạch Nghiệp đã miết khóe miệng, Tần Giác lập tức nhịn không được rùng mình một cái, đánh một quyền vào mặt Bạch Nghiệp!

Ầm ầm!

Trong chốc lát, Bạch Nghiệp như thiên thạch rơi trên mặt đất, xuất hiện một cái hố có đường kính mười mét.

“Đau quá.”

Đau đớn kịch liệt cuối cùng cũng khiến cho Bạch Nghiệp khôi phục được một xíu thần trí, nhưng rất nhanh lại mê ly, tiếp tục bay về phía Tần Giác.

Tần Giác: “…”

Đây là đan dược gì?

Dược lực mạnh như vậy?

Ngay cả nam nhân cũng không buông tha!

Thở dài, Tần Giác giơ ngón tay lên, điểm ở mi tâm của Bạch Nghiệp.

Ông!

Kim quang hiện lên, Bạch Nghiệp biểu lộ rốt cục dần dần khôi phục bình thường, ửng hồng trên mặt cũng thối lui.

Sau một lúc lâu, Bạch Nghiệp nháy mắt, mờ mịt nói:

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Ta sao lại cảm thấy toàn thân kịch liệt đau nhức vô cùng.”

Tần Giác: “…”

“Về sau đan dược chữa thương kia, tuyệt đối không được tặng người.”

“Vì sao?”

Bạch Nghiệp khẽ giật mình, sau đó giống như là nhớ tới cái gì, cau mày nói:

“Chẳng lẽ đan dược kia có công hiệu kỳ quái gì sao?”

Bởi vì Tần Giác cưỡng ép xóa đi dược hiệu, cho nên Bạch Nghiệp đã quên chuyện xảy ra vừa rồi không còn một mảnh.

“…”

Do dự nửa ngày, Tần Giác vẫn là nói rõ chuyện này một lần.

“Cái gì?”

Bạch Nghiệp kinh hãi, chẳng trách mình cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng!

“Kỳ quái, tại sao có thể như vậy.”

Bạch Nghiệp lấy ra một viên đan dược đặt ở lòng bàn tay, vẫn không có cách giải.

“Ta dùng rõ ràng đều là thuốc chữa thương, không đúng a.”

Tần Giác: “…”

Nếu như có thể sử dụng logic để giải thích vì sao ngươi luyện đan ra như thế, chỉ sợ ngươi cũng sẽ không nhiều năm như thế cũng không có luyện chế ra được một viên đan dược bình thường.

“Nhất định là nơi nào đó đã xảy ra vấn đề, ta trở về nghiên cứu lại.”

Dường như vì hóa giải xấu hổ, sau khi vứt xuống câu nói này, Bạch Nghiệp liền trực tiếp biến mất tại chỗ, giống như chưa từng tồn tại.

Tần Giác nhún vai, cũng trở lại sườn đồi, dù sao bị đòn là Bạch Nghiệp, cũng không phải là hắn.

Giờ phút này, mặt trời chói chang, trời trong xanh thăm thẳm, Lạc Vi Vi đang ngồi xếp bằng trên tảng đá tu luyện, về phần Vân Tịch, còn chưa tỉnh ngủ.

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, sau đó lấy Linh Cơ mà Long Trẫm đưa cho hắn kia lật xem.

“Leng keng!”

“Leng keng!”

“Leng keng!”

Liên tục ba tiếng nhẹ vang lên, Tần Giác tập trung nhìn vào, đúng là Long Trẫm nhắn tin cho hắn.

Nhìn khung đối thoại kia, không khác gì với QQ cả.

Càng ớn hơn nữa là, Long Trẫm còn dùng ảnh chân dung của mình làm ảnh đại diện.

“Có đó không? Tần huynh đệ.”

“Linh tộc bị diệt.”

“Là ngươi làm sao?”

Ba cái tin này đều là được gửi tới vài ngày trước, đáng tiếc Tần Giác cho tới bây giờ mới nhìn đến.

Từ sau khi trở lại Huyền Ất Sơn, Tần Giác cơ bản không khác

gì ngăn cách với thế giới bên ngoài, nếu không phải Long Trẫm cho hắn Linh Cơ này, khả năng hắn cũng không biết Trung Châu thánh địa đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra vài ngày trước, Hồn tộc trước nay vẫn cùng Linh tộc giao hảo phát hiện chuyện Linh tộc bị diệt.

Trừ tầng kết giới bên ngoài kia ra, toàn bộ Linh tộc đều bị san thành bình địa, tất cả tộc nhân đều bỏ mình, không có ngoại lệ.

Tin tức truyền ra, cả thế giới chấn kinh.

Đối với Trung Châu mà nói, quả thực là quả siêu bom, nháy mắt dẫn bạo tất cả võ giả!

Một trong Linh tộc trong mười hai Thánh tộc bị diệt tộc, mà lại không có gây nên bất luận động tĩnh gì, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

“Chân tướng Linh tộc bị diệt, nam nhân nhìn trầm mặc, nữ nhân nhìn rơi lệ.”

“Nghi ngờ đủ điều, đến tột cùng ai là người ở phía sau màn?”

“Linh tộc biến mất.”

“Không có người hiểu Linh tộc hơn ta.”

“…”

Nhìn các tiêu đề màu đỏ loạn thất bát tao trên Linh Cơ, Tần Giác dở khóc dở cười, khoa trương nhất chính là, lại có người hoài nghi là do Bất Hủ thánh địa làm, với lại ngôn từ chuẩn xác liệt ra hơn mười nguyên nhân.

Trên thực tế, phóng nhãn khắp Trung Châu, cũng chỉ có Bất Hủ thánh địa mới có thể làm được chuyện này.

Dù sao, mặc dù Bất Hủ thánh địa trên danh nghĩa chỉ có một vị cường giả Đại Thánh, nhưng hóa thân kia của Long Trẫm thế nhưng không kém Đại Thánh chút nào.

Huống chi, Long Trẫm nhiều năm chưa hiện chân thân, sớm đã có người suy đoán hắn đã đột phá Đại Thánh, bước vào cảnh giới cao hơn, nếu như dạng này, lặng yên không một tiếng động tiêu diệt Linh tộc cũng không phải là không được.

Cộng thêm Long Trẫm từ đầu đến cuối không trả lời, cho dù vừa mới bắt đầu có võ giả không tin, lúc này cũng chầm chậm tin tưởng.

“Là ta.”

Tần Giác gõ hai chữ, không giấu diếm.

Sớm biết như thế, lúc trước hắn nên trực tiếp nói cho Long Trẫm.

Chương 166: Trung Châu Chấn Động

Lúc trước sở dĩ không có nói chuyện Linh tộc cho Long Trẫm, một là lười nói, hai là không cần thiết.

Bởi vì Tần Giác cảm thấy không bao lâu nữa, tin tức Linh tộc bị diệt sẽ truyền ra, với uy năng của Bất Hủ thánh địa, khẳng định sẽ ngay lập tức biết được.

Chỉ là Tần Giác sao cũng không nghĩ tới, sẽ có người liên hệ chuyện này với Long Trẫm, cho rằng là do Bất Hủ thánh địa làm.

Mà Long Trẫm rất có thể đã đoán được là Tần Giác, cho nên từ đầu đến cuối mới không đáp lại, bằng không thì cũng sẽ không gửi tin nhắn hỏi thăm.

Dù sao, phóng mắt ra Linh Ương giới, trừ Long Trẫm ra, cũng chỉ có Tần Giác mới có thể làm ra chuyện này.

“Quả nhiên là ngươi.”

“Vì sao?”

Rất nhanh, Long Trẫm truy hỏi.

Xem ra vị Thánh chủ Bất Hủ thánh địa này vẫn đang đang cầm Linh Cơ chờ Tần Giác trả lời, căn bản không có để trong lòng chuyện ngoại giới.

Mặc dù khoảng thời gian này rất nhiều người đều cho rằng là do Bất Hủ thánh địa tiêu diệt Linh tộc, nhưng như vậy thì tính sao? Chẳng lẽ còn có thể đánh Bất Hủ thánh địa, đòi lại cho Linh

tộc một lời giải thích sao?

Hết cách, có thực lực tuyệt đối chính là muốn làm gì thì làm.

Trầm ngâm một lát, Tần Giác cuối cùng kể chi tiết chuyện Linh tộc đến từ Tu La giới, lợi dụng nguyên hồn kiến tạo Hồn tháp, mở không gian thông đạo, muốn xâm lấn Linh Ương giới.

Lúc trước, khi Tần Giác phá hủy Hồn tháp, đã có thể cảm giác được khí tức của một thế giới khác, nếu là cho Linh tộc thêm thời gian, chỉ sợ liền có thể triệt để liên thông Tu La giới, đại quân áp cảnh.

Đến lúc đó, đối với toàn bộ Linh Ương giới mà nói chính là một trận đại nạn!

“Cái gì? Linh tộc đến từ thế giới khác?”

Long Trẫm rất chấn kinh, phải biết, Linh tộc đã chiếm cứ ở Trung Châu thánh địa mấy ngàn năm, thâm căn cố đế, một quả bom hẹn giờ dạng này chôn bên người, hắn lại không có phát hiện.

“Đúng vậy, ta cũng là sau khi sưu hồn mới biết được.”

“Khó trách mặc kệ hoạt động gì, bọn hắn đều rất ít khi tham gia.”

Đối với Tần Giác mà nói, Long Trẫm không chút nghi ngờ.

Trừ hai người đều là người xuyên việt, càng thêm tin tưởng đối phương.

Linh tộc đúng là một tộc quỷ dị nhất trong mười hai Thánh tộc, rất ít tham gia các loại hoạt động của Thánh tộc hoặc Thánh địa.

Cho dù tham gia, cũng rất ít lựa chọn cử cường giả Đại Thánh đi, nhất là Long Trẫm, cho dù là chân thân, hay là hóa thân, vẫn

chưa bao giờ thấy qua cao tầng của Linh tộc.

Trước giờ không cảm thấy có gì, hiện tại những thứ này tự nhiên biến thành chứng cứ.

“Nếu đã vậy, chuyện kế tiếp liền giao cho ta đi, ta sẽ giải quyết.”

Sau khi xác định nguyên nhân hậu quả của chuyện này, Long Trẫm đưa ra quyết định.

Dù nói thế nào, Linh tộc cũng là đã từng là một trong những tồn tại cao nhất đứng trong mười hai Thánh tộc, cho dù là người xâm nhập đến từ dị giới, tối thiểu cũng phải có thứ bàn giao mới được.

“Đúng rồi, Tần huynh đệ, Hồn tộc có vấn đề hay không?”

Long Trẫm chợt nhớ tới, trong mười hai Thánh tộc, Hồn tộc có quan hệ vô cùng tốt với Linh tộc, một khi phát sinh tranh đấu, cả hai thường xuyên liên hợp cùng chỗ đối phó với thế lực khác.

Với lại Hồn tộc ở phương diện sử dụng nguyên hồn vượt xa những Thánh tộc khác, nếu giống như Linh tộc, quả thực quá nguy hiểm.

“Hẳn không có.”

Theo như lúc trước Tần Giác sưu hồn ký ức, Linh tộc chỉ cố ý giao hảo với Hồn tộc thôi.

Âm thầm đưa rất nhiều tài nguyên tu luyện cùng thiên tài địa bảo, mới đổi lấy được nguyên hồn và phương pháp sử dụng nguồn năng lượng, cả hai có thể nói quan hệ thuần túy là vì lợi ích, không liên quan đến cái khác.

Nếu để cho Hồn tộc biết Linh tộc đổi lấy phương pháp sử

dụng nguyên hồn là vì dẫn đại quân dị giới đến, nói không chừng sẽ là người đầu tiên trở mặt.

“Vậy ta yên tâm rồi.”

Long Trẫm nhẹ nhàng thở ra.

“…”

…

Ngày hôm sau, Trung Châu lần nữa chấn động, bởi vì tài khoản của Bất Hủ thánh địa ở trên Linh mạng tuyên bố một thông cáo, chỉ có mấy trăm chữ, ngắn gọn vô cùng.

Nhưng trong đó có mấy tin tức mấu chốt: Bất Hủ thánh địa thừa nhận là bọn hắn tiêu diệt Linh tộc!

Chỉ một thoáng, toàn bộ Trung Châu sôi trào lên.

Nếu Bất Hủ thánh địa có thể lặng yên không một tiếng động tiêu diệt Linh tộc, chẳng phải là nói, cũng có thể diệt những Thánh tộc khác sao?

Đương nhiên, Bất Hủ thánh địa đưa ra lý do tiêu diệt Linh tộc: Linh tộc là người xâm nhập đến từ Tu La giới, ý đồ kiến tạo Hồn tháp, mở ra không gian thông đạo, dẫn đại quân dị giới tiến vào, tội không thể tha, toàn tộc san bằng.

Mấy câu nói đó không thể nghi ngờ làm người ta khiếp sợ nhất.

Linh tộc thế mà là người xâm nhập đến từ Tu La giới, với lại muốn dẫn đại quân dị giới tiến vào?

Đùa cái vẹo gì vậy?

Linh tộc không phải đã tồn tại ở Trung Châu mấy ngàn năm

sao?

Không ngoài dự liệu, lập tức liền có người đứng ra chất vấn:

“Linh tộc là một trong mười hai Thánh tộc, làm sao có thể là người xâm nhập đến từ Tu La giới gì đó chứ.”

“Đúng vậy, ta thấy Bất Hủ thánh địa chỉ tùy tiện tìm lý do, muốn bài trừ phe đối lập!”

“Hừ, Bất Hủ thánh địa nhất định phải nói chuyện này cho rõ ràng.”

“…”

Không ngừng có người tham gia tranh luận ở trên Linh mạng, một số võ giả dần dần trở nên điên cuồng, đúng là có ý dùng dư luận bức bách Bất Hủ thánh địa, để cho ‘thuyết pháp’.

Ngay cả một số Thánh tộc cũng ở sau lưng thêm dầu vào lửa, dù sao, Bất Hủ thánh địa vô duyên vô cớ tiêu diệt Linh tộc, thực tế quá mức kinh thế hãi tục, bọn hắn có thể không sợ được sao?

Lỡ như ngày nào đó Bất Hủ thánh địa không cao hứng, cũng tiêu diệt bọn hắn thì làm sao bây giờ?

Thú vị là, Thất Đại Thánh còn lại từ bắt đầu đến cuối cũng đều giống như không biết chuyện này, không có chút ý tứ muốn nhúng tay nào.

Mà đối với chất vấn của ngoại giới, Bất Hủ thánh địa cũng đáp lại rất nhanh:

“Ai không muốn tin, có thể tới Bất Hủ thánh địa, bọn hắn sẽ làm cho ra đáp án, nếu như tiếp tục ở trên Linh mạng tung tin đồn nhảm, thì sẽ bị nhận định là đối địch với Bất Hủ thánh địa.

Lời vừa nói ra, Trung Châu vốn dĩ đang sôi trào liền giống bị

giội chậu nước lạnh, nháy mắt dập tắt.

Câu nói này tương đương nói cho tất cả mọi người, ta chính là diệt Linh tộc thì đã làm sao, các ngươi nếu dám nói không đúng, ta liền đánh hết tất cả các ngươi.

Ai dám đối địch với Bất Hủ thánh địa?

Sợ là mười một Thánh tộc còn lại cộng lại cũng không đủ cho Bất Hủ thánh địa nhét kẽ răng, chớ đừng nói chi là những nhân sĩ nặc danh chỉ dám kêu gào trên Linh mạng kia.

Nhìn đến đây, Tần Giác trong lúc nhất thời dở khóc dở cười, không hổ là người xuyên việt có mô típ nhân vật chính, quả nhiên đủ bá khí.

'Leng kẻng'

Đúng lúc này, Long Trẫm gửi tin nhắn tớ:

"Tần huynh, gần đây hơi nhàm chán,ta muốn qua bên chỗ ngươi chơi hai ngày."

"Ây… Chỗ này của ta không có gì chơi."

"Không sao, ta chính là muốn đi ra ngoài một chút."

Tần Giác: "…"

"Yên tâm, ta sẽ ẩn tu vi, không để người khác phát hiện."

"…"

…

Tần Giác bên trong vốn dĩ nói giỡn với Long Trẫm, nhưng mà sáng sớm vài ngày sau, khi hắn rời giường đến sườn đồi bên cạnh thì nhìn thấy Long Trẫm đang nói chuyện phiếm cùng Lạc Vi Vi!

“Ha ha ha, Tần huynh, chúng ta lại gặp rồi.”

Long Trẫm lộ vẻ vui mừng, cao hứng nói.

Thời khắc này Long Trẫm mặc áo đen, so với lần trước lúc hai người gặp mặt lúc dường như trẻ ra mười mấy tuổi,giống như đại ca nhà bên, rất khó tưởng tượng được đây là một lão quái vật sống mấy ngàn tuổi.

“Làm sao ngươi biết ta ở đây?”

Tần Giác vô ý thức mà hỏi.

Hắn hình như không có nói Long Trẫm biết vị trí cụ thể của hắn.

Nhưng nghĩ lại, với tu vi Thái Hư đệ tứ cảnh của Long Trẫm, linh thức quét qua, toàn bộ Nam Cảnh đều thu hết vào mắt, có thể tìm được hắn hình như cũng không kỳ quái.

Chương 167: Thư Cầu Cứu

Huyền Ất Sơn, sườn đồi.

Lạc Vi Vi hai con ngươi khép hờ, hô hấp đều đặn, không ngừng có thuần dương chi lực tụ tới, bị thiếu nữ hút vào trong người, sau đó hóa thành linh lực cực nóng dung nhập vào đan điền.

Từ sau khi Tần Giác giải trừ phong ấn trên người Lạc Vi Vi, thiên phú tu luyện của thiếu nữ liền tăng lên gấp bội.

Ngắn ngủi nửa tháng, đã liên tiếp đột phá, bước vào Huyền Giai hậu kỳ.

Cứ theo đà này, qua tiếp mấy tháng xung kích Địa Giai cũng không phải là không được.

May mà Tần Giác đã nói một tiếng với Bạch Nghiệp, giấu chuyện này đi, nếu không thì với biểu hiện của thiếu nữ, chỉ sợ đã chấn động cao tầng Huyền Ất Sơn từ lâu.

“Cô gái này thiên phú rất tốt, nhưng mà công pháp mà nàng tu luyện hình như có quan hệ với Thuần Dương thánh địa.”

Long Trẫm đứng chắp tay sau lưng, như có điều suy nghĩ.

“Ừm, nàng tu luyện chính là ‘Thuần Dương Chân Quyết’.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, nói.

“Thì ra là thế.”

Long Trẫm giật mình.

Với kiến thức của hắn, đương nhiên là biết ‘Thuần Dương Chân Quyết”.

“Đúng rồi, Trung Châu bên kia thế nào rồi?”

Tần Giác đổi chủ đề.

“Có thể thế nào, đám người kia cũng không có lá gan đến Bất Hủ thánh địa chứng thực.”

Long Trẫm nhếch miệng.

Tần Giác: “…”

Xém chút quên, nơi này chính là thế giới cường giả vi tôn.

Thất Đại Thánh địa còn lại lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, chính là bởi vì bọn hắn biết Bất Hủ thánh địa cùng Long Trẫm rốt cục có bao nhiêu đáng sợ.

Nhất là những người quen biết Long Trẫm kia, đều biết hắn từ trước đến nay có thù tất báo, nếu lúc này dám ở bên ngoài bỏ đá xuống giếng,như vậy thế lực kế tiếp đến từ Tu La giới rất có thể liền biến thành bọn hắn.

Huống chi, Hồn tộc cũng đã đứng ra biểu thị, Linh tộc xác thực từ chỗ bọn hắn học được phương pháp sử dụng nguyên hồn, đồng thời ủng hộ Bất Hủ thánh địa, có lẽ có ý chí công vô tư.

Linh tộc trở thành Thánh tộc đầu tiên bị tiêu diệt, cao tầng Hồn tộc thế nhưng từng tận mắt thấy khe rãnh khổng lồ kia , quả thực rất đáng sợ, nhưng kết giới bên ngoài không vỡ vụn.

Mấy vị cao tầng sao còn không rõ mình lúc này nên nói gì?

“Cũng không biết, cái gọi là Tu La giới kia sẽ còn tiếp tục phái quân đội tới hay không.”

Đây là điều mà Long Trẫm lo lắng nhất.

Sinh hoạt mấy ngàn năm, đã khiến Long Trẫm đem Linh Ương giới xem như nhà của mình từ lâu rồi, tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào phá hư.

Nếu như Tu La giới lại phái quân đội tới, sẽ mạnh cỡ nào?

Mặc dù bây giờ Long Trẫm đã siêu việt Đại Thánh, bước vào Thái Hư đệ tứ cảnh, nhưng ai biết Tu La giới kia sẽ có tồn tại mạnh hơn hay không?

“Yên tâm, cho dù đến, cũng không phải là đối thủ của chúng ta.”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Long Trẫm đầu tiên là sững sờ, lập tức đột nhiên cười nói:

“Cũng đúng.”

Từ biểu hiện trước đó của Tần Giác, rất có thể đã đạt tới Thái Hư đệ lục đệ thất cảnh, thậm chí còn mạnh hơn, trừ phi Tu La giới kia có tồn tại Thái Hư đệ thập cảnh.

Nhưng nếu là như thế, há lại sẽ mấy ngàn năm không có phản ứng, còn muốn dựa vào Linh tộc kiến tạo Hồn tháp mới có thể lần nữa kết nối hai thế giới?

Cho nên, Long Trẫm cho là mình đã nghĩ nhiều.

“Bất Hủ Lưu Ly Thân ngươi có tu luyện sao”

Dường như nhớ tới cái gì, Long Trẫm hỏi.

Mặc dù bộ công pháp kia rất kỳ hoa, người tu luyện càng mạnh, ngưng tụ ra hóa thân càng yếu.

Nhưng ngưng tụ ra hóa thân lại có thể tu luyện, nói không chừng qua mấy ngàn năm lại là vị cường giả Đại Thánh.

“Đã ngưng tụ thành công hóa thân.”

Tần Giác đáp.

“Cái gì? Nhanh như vậy?”

.Long Trẫm kinh ngạc.

“Ừm, đêm đó liền thành công.”

“…”

Ngươi là đang nói đùa sao?

Bất Hủ Lưu Ly Thân nay đã thuộc về công pháp tốc thành, còn có thể nhanh hơn nữa sao?

“Ở nơi nào, ta xem thử.”

“Bị ta phái đi bảo hộ một sư điệt.”

Tần Giác nói.

“Vậy cảnh giới của hắn là gì?”

“Đại Thánh.”

“???”

Long Trẫm cho là mình nghe lầm, vô thức lại hỏi một lần:

“Cảnh giới gì?”

“Đại Thánh.”

Long Trẫm: “…”

“Ngươi xác định?”

“Đương nhiên.”

Dừng một chút, Tần Giác giải thích nói:

“Hóa thân sUzHctXoRỦ ta lấy bản thân làm vật trung gian, dùng linh lực ngưng tụ ra, cho nên cùng Bất Hủ Lưu Ly Thân có chút khác biệt.”

“Thì ra là vậy.”

Long Trẫm nhẹ nhàng thở ra.

Chờ đã!

Cho dù là như vậy thì cũng quá khoa trương đi?

Dùng linh lực ngưng tụ ra một hóa thân cấp bậc Đại Thánh, vậy bản thể sẽ có cảnh giới gì?

Long Trẫm không dám tưởng tượng, chí ít hắn tuyệt đối làm không được.

Tất cả mọi người đều là người xuyên việt, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

“Sư thúc, sư phụ nói có việc muốn thương lượng với ngài, muốn ngài đi qua một chuyến.”

Lúc này, Võ Anh từ đằng xa đi tới, nhìn Long Trẫm, khom người nói.

Bằng hữu của vị sư thúc này càng ngày càng kỳ quái.

“Chuyện gì?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Này… Ta cũng không rõ.”

“Được rồi, ta đã biết.”

Nhẹ gật đầu, Tần Giác quay người nói với Võ Anh:

“Ngươi đứng ở chỗ này đừng đi đâu, ta đi một chút liền về.

“Ta không ăn quýt.”

Long Trẫm trợn mắt.

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười, chỉ còn Võ anhAnh vẻ mặt mờ mịt, không rõ hai người đang nói cái gì.

…

“Sư huynh, có chuyện gì không?”

Bạch Nghiệp đang nghiên cứu bí tịch luyện đan, thấy Tần Giác đi đến, lập tức ném qua một phong thư nói:

“Ngươi xem thử cái này.“Thứ gì?”

Tần Giác mờ mịt mở phong thư ra đọc.

“Trước đó trong khu vực do Tinh Môn quản, có thế lực cầu cứu chúng ta, nói là gần đây có yêu thú cao giai xuất hiện, hi vọng chúng ta có thể ra tay giúp đỡ.”

Bạch Nghiệp từ tốn nói.

Tinh Môn giải tán, Bạch Nghiệp tiến giai Chí Tôn, rất nhiều thế lực vốn dĩ phụ thuộc vào Tinh Môn đều đã quy hàng Huyền Ất Sơn, đồng thời hằng năm đều đưa tới ba phần tài nguyên tu luyện.

Bây giờ có việc đến đây cầu cứu, Bạch Nghiệp đương nhiên sẽ không có khả năng mặc kệ.

Đây coi như là quy định bất thành văn của Linh Ương giới, giống như Diêu Quang thành hiện tại vậy, hễ là thế lực tiến vào chiếm giữ bên trong đều phải nộp lên tài nguyên tu luyện nhất định, nhưng cùng lúc đó cũng sẽ nhận được sự che chở của sáu đại gia tộc.

“Cho nên… Ngươi muốn để ta đi?”

Tần Giác nhếch miệng cười một tiếng, ngữ khí

thâm trầm.

Bạch Nghiệp lập tức nhịn không được rùng mình một cái, vội nói: “Sư đệ, ngươi biết ta gần đây có rất nhiều chuyện phải xử lý, căn bản đi không được, lão Vương cũng đang bế quan…”

“Không được.”

Tần Giác không chút do dự cự tuyệt.

“Sư đệ…”

Bạch Nghiệp vừa muốn khuyên giải, Tần Giác đột nhiên phất tay đánh gãy: “Được, ta đồng ý.”

“Hả?”

Bạch Nghiệp nháy mắt ngơ ngác, tình huống gì đây?

Ta hình như còn chưa nói gì hết.

Hắn thậm chí đã làm xong chuẩn bị, nếu như Tần Giác lại cự tuyệt, liền đi cầu Mộc Tử Thất.

Sư đệ từ lúc nào mà dễ nói chuyện như vậy?

Là ta đang nằm mơ sao?

Nghĩ tới đây, Bạch Nghiệp dùng sức dụi mắt.

Trên thực tế, nếu như là ngày hôm qua mà nói, Tần Giác trăm phần trăm sẽ cự tuyệt, nhưng vừa rồi, hắn chợt nhớ tới Long Trẫm.

Nếu Long Trẫm đã ra ngoài, chi bằng mang theo hắn, hai người đều là người xuyên việt, lại đến từ Địa Cầu, sao có thể không chăm sóc một chút được?

Thuận tiện còn có thể lấy ra làm tay sai để dùng.

Tin rằng ở Linh Ương giới, trừ Tần Giác ra, không ai là đối thủ của Long Trẫm, cái gì mà yêu thú cao giai, tiêu diệt sạch sẽ trong nháy mắt.

Cho đến khi Tần Giác rời khỏi đại điện, Bạch Nghiệp cũng còn chưa kịp phản ứng.

Chương 168: Dẫn Ta Đi Gặp Gia Chủ Của Các Ngươi

Nam Cảnh, Tinh Môn.

Đã từng là chúa tể của khu vực này, thời khắc này Tinh Môn chỉ còn lại bức tường đổ nát, tất cả kiến trúc đều rách nát vô cùng, chính giữa đại điện bị thiên thạch nện thành mảnh vỡ, thê thảm vô cùng.

Mặt khác, bởi vì Mục Thần sợ lọt vào trả thù của Huyền Ất Sơn, lựa chọn giải tán Tinh Môn, bây giờ Tinh Môn đã không nhìn thấy nửa bóng người, khắp nơi mọc đầy cỏ dại cùng cây cối, nơi nào còn có bộ dáng huy hoàng ngày xưa.

Bởi vì cái gọi là tan đàn xẻ nghé, nhất là bây giờ Huyền Ất Sơn như mặt trời ban trưa, ngay cả sáu đại gia tộc cũng không dám nhúng tay vào khu vực này, ai lại dám nhảy ra tìm đường chết?

“Ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì?”

Long Trẫm nhìn lướt qua, có vẻ mờ mịt.

Không phải nói muốn giúp gia tộc gì đó tiêu diệt yêu thú sao?

Chẳng lẽ gia tộc kia đã bị yêu thú tiêu diệt, biến thành dạng này rồi?

“Không có gì, ta chỉ là có cảm giác, muốn đến nơi này nhìn thử thôi.”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, lắc đầu nói.

Nói thật, nếu như không phải lúc trước tiện tay đẩy một viên thiên thạch ra, Tần Giác có thể còn không nghĩ tới phương pháp dùng thiên thạch để công kích địch nhân.

Chỉ là… Viên thiên thạch kia đâu?

Tần Giác phi thân lên, bay đến giữa đại điện Tinh Môn, phát hiện viên thiên thạch kia vô duyên vô cớ lại bị đánh nát.

Ai nhàm chán như vậy?

Nghiêm túc suy nghĩ thì, trước đó Tần Giác chưa từng tới Tinh Môn bao giờ, công kích bằng thiên thạch cũng là việc ngoài ý muốn đầu tiên, lần thứ hai là trực tiếp khóa chặt môn chủ Tinh Môn Tống Vân, tiêu diệt.

Nếu như không phải tràng cảnh sau này của Ngụy gia nhất định phải hạ màn, Tần Giác có thể cũng không tiếp tục ra tay nữa.

Như vậy, Ngụy gia cũng sẽ không bị hủy diệt, Ngụy gia không bị hủy diệt, Mục Thần chắc chắn sẽ không bị dọa đến giải tán Tinh Môn ngay trong đêm để đào vong.

Nhưng mà cho dù hiện tại Tinh Môn không giải tán, cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần với Huyền Ất Sơn, chỉ có hai vị Chí Tôn, Tinh Môn căn bản không chịu nổi một kích.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Tần Giác xoay người nói.

Ở chỗ cách Tinh Môn không xa, có tòa thành nhỏ, việc mà Tần Giác lần này muốn làm, chính là trợ giúp tòa thành nhỏ kia tiêu diệt yêu thú.

Về phần cụ thể đã xảy ra chuyện gì, còn phải đợi sau khi tới mới biết được.

“Không ngờ ta đường đường là Bất Hủ thánh chủ, lại phải đi giúp một thế lực nhỏ bé ở nơi xa xôi tiêu diệt yêu thú.”

Long Trẫm đi theo Tần Giác thở dài.

Nếu để cho những Thánh tộc ở Trung Châu thánh địa kia biết chuyện này, sợ rằng sẽ chấn kinh trừng to mắt.

Thực ra lúc đầu Long Trẫm cự tuyệt, nhưng Tần Giác muốn tới, Long Trẫm cũng không thể tự mình ở lại Huyền Ất Sơn a?

Cuối cùng cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Ngươi không phải nói muốn ra đi ra ngoài à.”

Tần Giác lời nói chính khí:

“Ta tới đây chính là mang ngươi ra đi ngoài a.”

Long Trẫm: “…”

Vậy ta đúng là phải cám ơn ngươi!

…

Không bao lâu, hai người liền tới bên ngoài thành nhỏ, tòa thành thị này diện tích không khác Ám Nguyệt thành cho lắm, nhưng mà thực lực lại cách biệt rất xa.

Mặc dù Ám Nguyệt thành đã thuộc về thành thị ở tít ngoài rìa của Trung Châu, nhưng thành chủ tốt xấu cũng là vị cường giả Thiên Giai.

Mà tòa thành nhỏ này, người mạnh nhất cũng chỉ là Địa Giai thôi.

Hai người tiến vào thành thị, nhìn xung quanh một vòng, vừa chuẩn bị tản ra linh thức tìm kiếm gia tộc trong phong thư kia, bên

cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang trầm, ngay sau đó một thân ảnh từ trước mặt hai người bay qua.

Bịch!

Thiếu niên bị quẳng xuống đất, miệng phun máu tươi, thân thể nhanh chóng cuốn rúc vào, mặt mũi tràn đầy thống khổ, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

“Tiểu tử thúi, dám cản đường của gia gia ngươi, thật sự là muốn chết.”

Người nói chuyện là đại hán mặt mũi dữ tợn, thấy thiếu niên nằm trên mặt đất, vẫn không chịu bỏ qua, lần nữa xông lên đánh đấm.

Người qua đường xung quanh lập tức tản ra, đều là mặt không biểu tình, tựa hồ đã quen với với cảnh tượng tương tự này từ lâu.

“Thật xin lỗi, ta không phải cố ý…”

Thiếu niên ôm đầu, hơi thở mong manh nói.

“Cỏ (một loại thực vật), còn dám mạnh miệng!”

Đại hán hung hăng đá hai cước, vừa muốn lại thêm một quyền, cánh tay đột nhiên bị thứ gì kẹp lấy, cả người trong nháy mắt không thể động đậy.

“Đủ rồi.”

Long Trẫm thản nhiên nói.

Mô típ nhân vật chính trải qua chuyện bị từ hôn, bị nhục nhã, gặp phải loại chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không nhìn như không thấy.

“Ngươi, ngươi là ai, dám cản bản đại gia…”

Lời còn chưa dứt, đại hán bay ra ngoài, đâm vào vách tường, phía sau đường nứt vỡ lít nha lít nhít.

Phốc!

Đại hán phun ra một ngụm máu tươi, tựa như vải rách trượt xuống, may mà Long Trẫm không có hạ độc thủ, nếu không đừng nói đại hán, cả tòa thành thị chỉ sợ đều sẽ bị phá hủy.

“Ngươi, ngươi…”

Đại hán biểu lộ dữ tợn, chỉ vào Long Trẫm nửa ngày, hung tợn nói:

“Ngươi chờ đó cho ta, ngươi chết chắc!”

Vứt xuống câu nói này, đại hán thất tha thất thểu đứng lên, chạy về nơi xa.

Nếu như đại hán biết người trước mắt đánh hắn là người mạnh nhất được Linh Ương giới công nhận, chỉ sợ có thể khoác lác cả đời.

“Ngươi không sao chứ?”

Long Trẫm đỡ thiếu niên dậy, linh lực trong lòng bàn tay hóa thành một dòng nước ấm dung nhập vào trong người đối phương, căn bản không để ý uy hiếp của đại hán.

Nói đùa, hắn chính là Bất Hủ thánh chủ, siêu cấp cường giả Thái Hư đệ tứ cảnh, sao có thể bị một số võ giả Hoàng Giai hù dọa chứ .

“Không, không có việc gì.”

Thiếu niên khiếp sợ ngẩng đầu, rất nhanh liền chú ý đến, thương thế trên người mình vậy mà không đau chút nào!

Chuyện gì đã xảy ra?

“Không có việc gì thì được.”

Long Trẫm cười cười, lúc này mới buông tay ra.

“Ngươi, ngươi mau chạy đi.”

Do dự nửa ngày, thiếu niên thần sắc khẩn trương nói.

“Vì sao?”

Long Trẫm ngạc nhiên.

“Vừa rồi người kia là thị vệ Ngư gia, hắn nhất định sẽ tìm ngươi báo thù.”

Nói đến đây, thiếu niên lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

“Ngư gia?”

Long Trẫm sững sờ, nhìn về phía Tần Giác.

Nghe vậy, Tần Giác cũng sầm mặt lại, bởi vì Ngư gia chính là gia tộc viết thư cầu cứu, hi vọng Huyền Ất Sơn có thể ra tay giúp đỡ kia.

“Nghe nói bọn hắn có Thiên Giai, không đúng, cường giả Chí Tôn cảnh làm chỗ dựa, nếu không chạy, thì sẽ không kịp.”

Thiếu niên nói tiếp.

Chí Tôn cảnh?

Ngư gia đương nhiên không có khả năng có cường giả Chí Tôn cảnh.

Tần Giác khóe mắt run rẩy, xem ra Ngư gia này là đang muốn cáo mượn oai hùm Huyền Ất Sơn bọn hắn.

“Không cần sợ, mặc kệ đến là ai cũng vô dụng.

Long Trẫm an ủi.

“Thế nhưng là…”

Thiếu niên vẻ mặt lo lắng, còn muốn nói tiếp gì đó, đại hán vừa rồi đào tẩu đã mang theo một đám võ giả chạy đến:

“Đội trưởng, chính là hắn!”

Nam tử trung niên được xưng là đội trưởng sau khi nhìn thấy Long Trẫm khẽ nhíu mày:

“Các hạ hẳn là đến từ nơi khác a.”

“Đúng vậy.”

“Vậy ngươi biết đắc tội Ngư gia sẽ có hậu quả gì không?”

Đôi mắt của nam tử trung niên híp lại, lóe ra tia nguy hiểm.

“Không biết.”

“…”

“Hừ, đánh cho ta, đánh tới khi hắn không động đậy được mới thôi.”

Nam tử trung niên vung tay lên, hạ lệnh.

Nghe được câu này, Long Trẫm biểu lộ quái dị, đánh tới khi hắn không động đậy được mới thôi?

Cho dù là là Thất Đại Thánh chủ liên thủ, cũng không dám nói như vậy?

“Vâng!”

Những võ giả đi theo nam tử trung niên lập tức rút vũ khí ra, vây quanh Long Trẫm.

Đúng lúc này, Tần Giác bỗng nhiên mở miệng nói:

“Dẫn ta đi gặp gia chủ của các ngươi.”

“Ngươi là ai?”

Nam tử trung niên khẽ giật mình, lúc này mới chú ý tới Tần Giác ở bên cạnh.

Tần Giác không có trả lời nam tử trung niên, mà là bún nhẹ tay.

Ba ba ba.

Tất cả võ giả vốn dĩ đang vây quanh Long Trẫm đều như gặp phải trọng kích, mềm nhũn đổ xuống.

“Dẫn ta đi gặp gia chủ của các ngươi.”

Chương 169: Ngư Gia

Mắt thấy cảnh tượng này, nam tử trung niên sững sờ tại chỗ, ngây ra như phỗng.

Hắn không phải là đồ ngốc, sao có thể không rõ, mình đây là đá trúng thiết bản.

Bởi vì Tinh Môn giải tán, Ngư gia tiếp nhận rất nhiều võ giả, sau khi trở thành thế lực mạnh nhất kế thừa khu vực của Tinh Môn này thì rất ngông cuồng.

Dù sao thì bọn hắn cũng không có cường giả Thiên Giai tọa trấn, cho nên từ đầu đến cuối không có cách nào khống chế triệt để khu vực này.

Về sau bởi vì chưởng môn Huyền Ất Sơn tiến giai Chí Tôn cảnh, Ngư gia đành phải từ bỏ mà trở thành Tinh Môn thứ hai, cúi đầu xưng thần với Huyền Ất Sơn.

Nhưng ỷ vào uy thế của Huyền Ất Sơn, Ngư gia thời gian gần đây có thể nói là coi trời bằng vung, đồng thời nói với khắp nơi là sau lưng mình có cường giả Chí Tôn cảnh, căn bản để thế lực khác để vào mắt, nam tử trung niên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là hắn chẳng thể nghĩ tới, mình ở trong thành lại gặp được loại cường giả như Tần Giác này.

“Ngươi, ngươi, ngươi muốn như thế nào?”

“Một lần cuối cùng, dẫn ta đi gặp gia chủ của các ngươi.”

Tần Giác mặt không biểu tình, lạnh lùng nói.

“Ngươi biết ai đứng sau lưng chúng ta không? Nói ra hù chết ngươi, Huyền Ất Sơn!”

Nam tử trung niên kiên trì, ý đồ dùng Huyền Ất Sơn chấn áp Tần Giác.

Nghe vậy, Tần Giác cười to nói:

“Thật ngại quá, ta chính là đến từ Huyền Ất Sơn.”

Lời vừa nói ra, nam tử trung niên ngơ ngác.

Thiếu niên này thế mà đến từ Huyền Ất Sơn?

Phải biết, so với Huyền Ất Sơn, Ngư gia bọn hắn quả thực không khác gì sâu kiến, nếu không sao lại cúi đầu xưng thần, hàng năm nộp lên ba phần tài nguyên tu luyện?

Vấn đề là, Huyền Ất Sơn cách xa nơi đây ngàn dặm, Tần Giác sao lại chạy tới nơi này?

Dường như nhớ tới cái gì, nam tử trung niên đột nhiên mở to hai mắt, khó có thể tin nói:

“Ngươi là cường giả mà Huyền Ất Sơn phái tới giúp chúng ta tiêu diệt yêu thú?”

“Không phải sao?”

Tần Giác cười nhạt.

“Mời đi theo ta.”

Nam tử trung niên cũng không dám lắm miệng, liền vội vàng xoay người dẫn Tần Giác cùng Long Trẫm đi đến Ngư gia.

Từ sau tiếp nhận võ giả Tinh Môn, Ngư gia đã mở rộng xây dựng thêm mấy lần, nhìn qua không khác cung điện là mấy.

Nam tử trung niên dẫn đầu, Tần Giác cùng Long Trẫm liền tiến vào Ngư gia, đi tới một phòng khách trang trí xa hoa.

“Hai vị chờ một lát, ta đi mời gia chủ đến đây.”

Nam tử trung niên run lẩy bẩy, nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Không bao lâu, một nam tử hai bên tóc mai hơi bạc, đôi mi như đao bước vào phòng khách, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Tại hạ là gia chủ Ngư gia Ngư Thương Hải, xin hỏi hai vị chính là cao nhân Huyền Ất Sơn phái tới trợ giúp chúng ta tiêu diệt yêu thú.”

Tần Giác không nói gì, trực tiếp lấy ra phong thư, ném cho nam tử.

Tiếp nhận phong thư, Ngư Thương Hải nhìn thoáng qua, liền vội vàng khom người nói:

“Tại hạ không tiếp đón từ xa, mong được tha thứ.”

Tần Giác phất tay, cười lạnh nói:

“Gia chủ Ngư gia, các ngươi uy phong thật to, dám mượn danh Huyền Ất Sơn cáo mượn oai hùm, thật sự cho rằng Huyền Ất Sơn ta không biết sao?”

Ngư Thương Hải thân thể căng cứng, trước khi tới, hắn đã nghe toàn bộ quá trình từ chỗ nam tử trung niên, thế là cắn răng nói:

“Thật có lỗi, ta cũng không nghĩ tới những hạ nhân này ở bên ngoài lại ngông cuồng như thế, mong rằng tiền bối cho cơ hội, ta nhất sẽ định nghiêm trị bọn hắn.”

Nói đến đây, Ngư Thương Hải hét lớn:

“Áp giải Ngu Thỉ lên cho ta!”

Vừa dứt lời, đại hán trước đó trên đường phố hành hung thiếu niên liền bị người trói lại dẫn vào,miệng luôn van xin:

“Gia chủ, gia chủ, tha cho ta đi, ta thật không phải…”

Không chờ đại hán nói hết lời, Ngư Thương Hải chỉ một chỉ trên không trung, điểm lên mi tâm của đại hán, đại hán vốn dĩ đã bị thương lập tức đau đớn kêu lên một tiếng, bỏ mình tại chỗ!

Làm xong những thứ này, Ngư Thương Hải lại phân phó cả đội thị vệ úp mặt vào tường ba tháng, mới lần nữa ôm quyền nói:

“Không biết tiền bối có hài lòng với cách xử lý này của ta không.”

“…”

Tần Giác sao cũng không nghĩ tới, tên Ngư Thương Hải này lại quả quyết như thế, trực tiếp xử tử đại hán, căn bản không cho hắn bất cứ cơ hội phát huy gì.

Khó trách Ngư gia có thể trở thành thế lực võ đạo cường đại nhất kế thừa Tinh Môn, có một gia chủ dạng này, quả thực không kỳ quái.

“Khụ, cũng được.”

Người cũng bị giết rồi, Tần Giác lại truy cứu nữa thì cũng không hay, đành phải hỏi thăm chính sự:

“Yêu thú nơ này đến cùng là sao?”

Thấy thế, Ngư Thương Hải nhẹ nhàng thở ra, vội nói:

“Tiền bối, từ nửa tháng trước, trong Hắc Sâm Lâm liền không ngừng có cao giai yêu thú ẩn hiện, xung quanh đã có rất nhiều

thôn trang rơi vào độc thủ, nơi này cũng gặp phải tập kích hai lần, nhưng mà đều bị chúng ta đánh lui, nhưng những yêu thú kia quá cường đại, còn tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ sợ chèo chống không quá hai tháng, rơi vào đường cùng, chỉ có thể xin giúp đỡ từ quý tông môn."

Tòa thành thị này cách Hắc Sâm Lâm rất gần, cho nên nếu có yêu thú chạy đến phá hư, cũng là không kỳ quái.

Trước đây có Tinh Môn trấn thủ, yêu thú Thiên Giai trở xuống có lẽ không dám tùy tiện chạy ra, nhưng sau khi Tinh Môn giải tán, yêu thú Hắc Sâm Lâm rõ ràng manh động hơn nhiều, thôn trang thành thị xung quanh đương nhiên trở thành mục tiêu đầu tiên.

"Thì ra là thế."

Tần Giác giật mình nói:

"Những yêu thú này khi nào sẽ xuất hiện nữa?"

"Ngày mai!"

Ngư Thương Hải chắc chắn nói:

"Căn cứ theo chúng ta phỏng đoán, những yêu thú này cách ba ngày sẽ xuất hiện một lần, ngày mai vừa đúng là ngày thứ ba, cho nên hẳn là sẽ lần nữa ẩn hiện!"

"Được, vậy chúng ta chờ đến ngày mai."

Tần Giác lộ ra một nụ cười sâu xa.

Chẳng biết tại sao, nhìn nụ cười của Tần Giác, Ngư Thương Hải bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt, nhưng vẫn tiếp tục nói:

"Hai vị tiền bối, ta đã chuẩn bị linh tửu và mỹ thực, mời hai vị dời bước đến chủ điện."

Ngư gia không hổ là thế lực võ đạo mạnh nhất của khu vực này, cho dù là linh tửu, hay mỹ thực, đều cực kì trân quý, đáng tiếc là trong mắt Tần Giác cùng Long Trẫm, căn bản không đáng nhắc tới.

Buổi yến hội này kéo dài chưa tới một canh giờ liền kết thúc, Tần Giác cùng Long Trẫm cũng được sắp xếp ở hai gian phòng xa hoa nhất, chờ ngày mai đến.

Đóng lại cửa viện, nụ cười trên mặt Ngư Thương Hải nháy mắt biến mất, thay vào đó chính là âm trầm băng lãnh.

"Phụ thân..."

Trong bóng tối, một thanh âm vang lên.

"Xuỵt."

Ngư Thương Hải duỗi ra một ngón tay, đánh gãy lời nói của đối phương:

"Đổi sang nơi khác rồi nói."

Cho đến khi đi qua hơn phân nửa Ngư gia, tiến vào một gian mật thất, Ngư Thương Hải mới mở miệng nói:

"Nói đi."

"Phụ thân, hai người kia có thật là cường giả do Huyền Ất Sơn phái tới?"

Thanh niên từ trong bóng tối đi ra, nhịn không được hỏi.

"Ha ha, ngay cả ta cũng nhìn không thấu tu vi của bọn hắn, còn có thể là giả?"

Nếu như không phải do nhìn không thấu tu vi của hai người, Ngư Thương Hải sao lại sẽ trực tiếp giết chết Ngư Thỉ để tạ tội?

“Kế hoạch kia…”

“Vẫn tiến hành như cũ.”

Ngư Thương Hải trầm lặng nói:

“Chúng ta chỉ cần ngồi đợi, ngư ông đắc lợi.”

“Thế nhưng mà… Lỡ như bị bọn hắn phát hiện thì phải làm sao bây giờ?”

Thanh niên hơi lo lắng.

“Ngu ngốc, chuyện này trừ chúng ta ra, căn bản không ai biết, bọn hắn sao lại phát hiện được?”

Ngư Thương Hải chửi ầm lên, mình thông minh như thế, sao lại có nhi tử đần như vậy.

“Phụ thân nói đúng lắm.”

Thanh niên không dám phản bác.

“Hắc hắc, rất nhanh có thể biết được, ở trong đó rốt cục có cái gì.”

Ngư Thương Hải thâm trầm nói.

Cùng lúc đó, Tần Giác thu hồi linh thức, như có điều suy nghĩ, Ngư gia này quả nhiên có vấn đề.

Chương 170: Ngư Thương Hải Buồn Bực

Kỳ thật Tần Giác sở dĩ chạy tới nơi này tiêu diệt yêu thú, hoàn toàn chỉ là bởi vì muốn dẫn Long Trẫm ra ngoài đi dạo mà thôi.

Chỉ là không nghĩ tới, hình như lại đụng phải chuyện ngoài ý muốn.

Ngư gia hiển nhiên đang giấu giếm chuyện gì đó không muốn cho bọn hắn biết.

Tới đây, Tần Giác cũng không lo lắng, tiếp theo chỉ cần Ngư gia có hành động, hắn lập tức có thể biết chuyện gì đang xảy ra.

Hạ quyết tâm, Tần Giác hai con mắt khép hờ, nằm xuống ngủ.

Bởi vì lần này sẽ không rời khỏi quá lâu, cho nên Tần Giác cũng không mang theo Vân Tịch, mà để nàng ở Huyền Ất Sơn tu luyện cho tốt, có Lạc Vi Vi làm bạn, tin rằng cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Hôm sau, sáng sớm.

Tần Giác duỗi lưng một cái, đẩy cửa phòng ra, phát hiện Long Trẫm đã ngồi ở lương đình trong sân, đang nhàn nhã uống linh tửu.

Kể từ sau khi biết Tần Giác thích uống rượu, Long Trẫm thỉnh thoảng cũng cầm bình linh tửu trong tay, với lại tất cả đều là linh tửi mấy ngàn năm, so với linh tửu mà Tần Giác vơ vét từ Linh tộc kia còn trân quý hơn.

Nhìn thấy Tần Giác đi ra, Long Trẫm cười nói:

“Tần huynh, muốn uống một chén hay không.”

“Đương nhiên.”

Tần Giác không khách khí.

Thế là hai người cứ thế ngồi trong lương đình uống rượu.

Không bao lâu, bên ngoài viện lạc đột nhiên vang lên tiếng đập cửa thanh thúy.

“Vào đi.”

Két!

Cửa sân mở ra, một thân ảnh đi tới, chính là người thanh niên tối hôm qua.

“Hai vị tiền bối.”

Thanh niên hơi cúi đầu, cung kính hành lễ.

“Có chuyện gì không?”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, thuận miệng hỏi.

“Yêu thú đã xuất hiện, gia phụ đang dẫn tộc nhân đi chống lại, cho nên phái ta đến đây mời hai vị tiền bối hỗ trợ.”

“Ồ? Nhanh như vậy?”

Tần Giác hơi kinh ngạc, lập tức hỏi:

“Ngươi tên là gì?”

“A?”

Thanh niên không nghĩ tới Tần Giác lại đột nhiên hỏi vấn đề này, do dự nửa ngày đáp:

“Ngư Linh.”

Thanh niên nhìn qua khoảng chừng hai mươi tuổi, tu vi đã là Huyền Giai sơ kỳ, ở địa phương này, đủ để được xưng là thiên tài.

Đáng nhắc tới chính là, thanh niên từng là đệ tử hạch tâm của Tinh Môn, chỉ là sau khi Tinh Môn giải tán, hắn liền trở lại gia tộc của mình.

“Ừm, đi thôi.”

Tần Giác đặt chén rượu xuống nói.

Nói xong, Ngư Linh chỉ cảm thấy hoa mắt, chờ hắn kịp phản ứng lại, không ngờ đã đi tới tường thành.

Đây là thủ đoạn gì?

Thuần di?

Ngư Linh trợn mắt hốc mồm.

Rống!

Lúc này truyền đến tiếng thú rống đinh tai nhức óc khiến Ngư Linh bừng tỉnh.

Chỉ thấy bên ngoài tường thành, mười mấy con yêu thú đang điên cuồng chạy vọt về bên này, hai mắt đỏ ngầu, giống như mất đi lý trí, dữ tợn đáng sợ.

“Bắn tên!”

Trên tường thành, Ngư Thương Hải cả người khoác áo giáp vung tay lên, vô số mũi tên lập tức bay ra, bắn về phía yêu thú.

Trên những mũi tên này đều có linh lực, tính xuyên thấu cực mạnh, đối với yêu thú cao giai có lẽ không có tác dụng gì, nhưng đối với mấy yêu thú này lại là đại sát khí.

Phốc phốc phốc.

Mũi tên cắm vào thân yêu thú, mấy yêu thú có phòng ngự yếu đều ngã xuống tại chỗ, mất đi sinh tức, yêu thú còn lại cho dù xông đến, cũng bị Ngư Thương Hải dễ dàng giết chết.

“Gia chủ uy vũ!”

Đông đảo võ giả Ngư gia lập tức cùng hò hét.

Dù nói thế nào, Ngư Thương Hải cũng là võ giả Địa Giai đỉnh phong, cách Thiên Giai còn lại một bước, chỉ cần không phải yêu thú Thiên giai, cơ bản sẽ không có uy hiếp gì cho hắn cả.

“Đây chính là những yêu thú mà ngươi nói kia à.”

Tần Giác hai tay chắp ra sau lưng, đánh vỡ tiếng reo hò.

“Tiền bối, các ngươi đã đến.”

Ngư Thương Hải đại hỉ.

“Xem ra hình như cũng không nghiêm trọng lắm.”

Tần Giác trầm lặng nói.

Nghe vậy, Ngư Thương Hải sắc mặt biến hóa, vội vàng giải thích nói:

“Tiền bối có chỗ không biết, đây chỉ là đợt thứ nhất mà thôi, kế tiếp còn sẽ xuất hiện yêu thú mạnh hơn nữa.”

“Ồ? Phải không.”

Tần Giác nở nụ cười sâu xa.

Rống!

Quả nhiên, trước mắt, trong Hắc Sâm Lâm lần nữa truyền ra tiếng thú rống, khiến người không rét mà run.

“Đến rồi!”

Ngư Thương Hải khuôn mặt ngưng trọng, nhìn không chút mánh khóe nào.

Nếu như thế giới này có giải thưởng Oscar, như vậy tượng vàng Oscar nhất định thuộc về hắn.

Tần Giác cũng không có chọc thủng mặt đối phương, hắn ngược lại muốn xem thử, Ngư Thương Hải này rốt cục đang có ý đồ gì.

Rống!

Lại là một trận tiếng thú gào vang lên, càng nhiều yêu thú từ Hắc Sâm Lâm xông ra, trong đó thậm chí có hai con yêu thú Địa Giai.

“Không xong rồi!”

Ngư Thương Hải kinh hãi, vô ý thức nhìn về phía Tần Giác cùng Long Trẫm, nhưng hai người lại không có ý muốn xuất thủ chút nào, thấy thế, Ngư Thương Hải đành phải cắn răng, kiên trì chống đỡ.

May mà Ngư gia không chỉ có một cường giả Địa Giai, cho dù đối mặt với hai con yêu thú Địa Giai, vẫn không lộ ra thiếu chút sức nào

“Những yêu thú này hẳn là bị vật gì đó ảnh hưởng, sau đó cố ý hấp dẫn tới.”

Long Trẫm truyền âm nói.

“Ngươi đã nhìn ra rồi?”

Tần Giác có chút ngoài ý muốn.

“Ha ha, kỹ xảo tạp nham mà thôi, đều là những thứ trước kia ta chơi còn sót lại.”

Long Trẫm khinh thường.

Là tuyệt thế thiên tài đầu tiên trong vòng trăm năm tiến gia Đại Thánh của Linh Ương giới, Long Trẫm không biết đã gặp qua bao nhiêu lần nguy cơ sinh tử, trong đó có rất nhiều lần đều bị hắn dẫn động yêu thú để hóa giải, với cùng loại thủ đoạn quả thực hiểu rất rõ.

Mặt khác, yêu thú Địa Giai thường thường có linh trí nhất định, nhưng hai con yêu thú Địa Giai này lại kì lạ vô cùng, giống như căn bản không biết chiến đấu ra sao, cho dù không hiểu võ kỹ, cũng không thể như vậy mới đúng chứ.

Xoẹt xẹt!

Một đao chém tới đầu của yêu thú Địa Giai, Ngư Thương Hải cắn lưỡi, phun ra một ngụm máu, giả vờ như bị thương.

Trở lại trên tường thành, Ngư Thương Hải lại lần nữa phun ra một ngụm máu, sợ Tần Giác không nhìn thấy.

“Gia chủ Ngư gia, ngươi không sao chứ.”

Tần Giác héo lời, tên này thật đúng là hết thuốc chữa.

“Không có việc gì, không có việc gì, một chút vết thương nhỏ thôi.”

Ngư Thương Hải phất tay, không quan trọng nói.

“Thì ra là vậy a, nếu là vết thương nhỏ, vậy ta liền yên tâm.”

Tần Giác như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

Ngư Thương Hải: “…”

Có lầm hay không, ngươi thật sự tới giúp chúng ta tiêu diệt yêu thú?

Rống!

Đúng lúc này, đợt yêu thú thứ ba xuất hiện, Ngư Thương Hải lập tức khóc không ra nước mắt, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ còn chưa nhìn thấy đồ vật ở trong đó, hắn đã mệt chết trước rồi.

Lúc này, Ngư Thương Hải đã không chú ý được nhiều như vậy, trực tiếp bịch một tiếng ngã trên mặt đất hôn mê”.

“Gia chủ, gia chủ!”

Võ giả Ngư gia còn lại lập tức hốt hoảng vây quanh, chân tay luống cuống, dù sao trước đó, Ngư Thương Hải cũng không có nói mình sẽ hôn mê.

Hiện tại Ngư Thương Hải đã hôn mê, bọn hắn nên làm gì?

Một tên võ giả Địa Giai khác thì lập tức ngầm hiểu mà nói:

“Ai, gia chủ đây là linh lực tiêu hao quá độ, thể lực chống đỡ hết nổi mới ngất đi.”

Tần Giác: “…”

“Được, những yêu thú này giao cho ta đi.”

Đã đến mức này, Tần Giác không ra tay thì có chút không nói nổi.

Huống chi, Ngư Thương Hải hiển nhiên dự định giả trang đến cùng, cũng không thể mặc kệ tòa thành thị này được.

So với đợt yêu thú trước, đợt này không thể nghi ngờ là cường đại hơn, yêu thú Địa Giai cũng từ hai con gia tăng lên ba con, nếu như Tần Giác không xuất thủ, Ngư gia hơn phân nửa là chống đỡ không nổi.

Thế là Tần Giác chậm rãi giơ cánh tay lên.

Oanh!

Giữa thiên địa một mảnh kim sắc, như là trường giang đại hà trào lên, ngàn mét từ nam chí bắc, nháy mắt bao phủ tất cả yêu thú.

Khi kim quang tiêu tán, rất nhiều yêu thú cũng biến mất theo.

Toàn trường tĩnh mịch, tựa hồ tất cả thanh âm đều mất đi.

Chương 171: Bí Tàng Tinh Môn

Hô!

Một trận gió thổi qua, cây cỏ lắc lư, yên lặng như tờ.

Lượng lớn yêu thú tụ tập ngoài thành, giờ phút này lại trống trải vô cùng, ngay cả cặn cũng không còn.

Quỷ dị chính là, trên mặt đất lại không có bất kỳ vết tích hư hỏng nào, những yêu thú kia như biến mất vào hư không, giống như chưa từng tồn tại.

Trừ Long Trẫm từ đầu đến vẫn cuối trấn định tự nhiên ra, tất cả mọi người đều là trợn mắt hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Xảy ra chuyện gì?

Là ảo giác sao?

Nhất là một cường giả Địa giai

Hắn thậm chí còn không thấy rõ Tần Giác đã làm cái gì, yêu thú đủ để cho bọn hắn dốc hết toàn lực đối phó, cứ như vậy không còn nữa.

Cho dù ngay cả cường giả Thiên Giai cũng không cường đại như vậy a?

Chẳng lẽ người thiếu niên trước mắt này là cấp bậc Chí Tôn cảnh?

Đùa cái gì vậy?

Không chờ cho cao tầng Ngư gia này nghĩ rõ ràng, Tần Giác phủi tay, đột nhiên nói:

“Được rồi, đã kết thúc.”

“Cái gì? Nhanh như vậy?”

Ngư Thương Hải đang ‘Hôn mê’ đột nhiên mở choàng mắt, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“A, gia chủ Ngư gia đã không sao nữa rồi à?”

Tần Giác cười nhạt hỏi, giống như chẳng suy nghĩ gì về việc Ngư Thương Hải đột nhiên tỉnh lại.

Nghe vậy, Ngư Thương Hải lúc này mới nhớ tới mình vừa rồi chính là đang ‘Hôn mê’ .

Lần này thì xấu hổ thật.

Bởi vì lo lắng bị phát hiện, cho nên hắn từ đầu đến cuối không dám dùng linh thức thăm dò tình huống xung quanh nên không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Cộng thêm vừa rồi quá mức yên tĩnh, nội tâm Ngư Thương Hải vô cùng gấp gáp, thế là sau khi nghe Tần Giác nói, trực tiếp nhịn không được mà tỉnh lại.

“Khụ khụ, làm phiền tiền bối quan tâm, ta vừa rồi chỉ là linh lực tiêu hao quá độ, không cẩn thận hôn mê mà thôi, hiện tại linh lực đã khôi phục một chút, cũng liền không có việc gì.”

Rơi vào đường cùng, Ngư Thương Hải đành phải thuận miệng bịa chuyện nói.

Tần Giác: “…”

Như vậy đều bị hắn xoay vòng vòng, quả thật lợi hại, để hắn

làm gia chủ của một một Ngư gia nho nhỏ khó tránh khỏ việc có nhân tài mà không được trọng dụng.

“Đúng rồi, những yêu thú kia đâu?”

Ngư Thương Hải từ dưới đất bò dậy, ra vẻ ngơ ngác hỏi.

“Gia chủ, những yêu thú kia toàn bộ đã bị vị tiền bối này tiêu diệt.”

Cao tầng Ngư gia cười khổ nói.

Ngư Thương Hải ngạc nhiên, hắn nhớ được không phải có ba con yêu thú Địa Giai à, sao mới nằm xuống không đến một phút, yêu thú nhiều như vậy liền không còn nữa rồi?

Lúc đầu hắn cho là Tần Giác nhiều nhất là Thiên Giai, nhưng bây giờ hình như cũng không phải là đơn giản như vậy.

Kế hoạch còn tiếp tục nữa hay không?

Lỡ như bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ?

Ngư Thương Hải xoắn xuýt.

“Được rồi, nhiệm vụ lần này đã kết thúc, chúng ta cũng nên trở về rồi.”

Tần Giác không có để ý đến Ngư Thương Hải, duỗi lưng một cái, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!”

Thấy thế, Ngư Thương Hải khẩn trương, vội vàng gọi Tần Giác.

Cuối cùng hắn vẫn liều mạng đưa ra quyết định.

“Làm sao vậy, còn có chuyện gì sao?”

Tần Giác khóe miệng cong lên, rốt cục cũng nhịn không được nữa sao?

“Còn… Còn có một con yêu thú.”

Do dự thật lâu, Ngư Thương Hải cắn răng nói.

“Ở đâu?”

“Bên trong Hắc Sâm Lâm.”

Sợ Tần Giác hiểu lầm, Ngư Thương Hải lập tức giải thích nói:

“Nhưng mà kia là yêu thú Thiên giai, vô cùng nguy hiểm, những yêu thú này đều là thuộc hạ của nó.”

“Làm sao ngươi biết những yêu thú này là thuộc hạ của nó?”

“Ây… Đây chỉ là suy đoán của ta, bởi vì từ sau khi yêu thú Thiên giai kia xuất hiện, không ngừng có yêu thú tập kích thôn trang cùng thành thị xung quanh, hi vọng tiền bối có thể tiêu diệt nó, cứu vớt chúng ta.”

“Được, vậy dẫn bọn ta đi tìm con yêu thú Thiên giai kia đi.”

Tần Giác lơ đễnh.

Ngư Thương Hải hiển nhiên đang nói láo, những yêu thú kia rõ ràng là bọn hắn lợi dụng thủ đoạn đặc thù nào đó cố ý hấp dẫn tới, căn bản không thể nào là thuộc hạ của yêu thú Thiên giai gì gì đó được.

Về phần hắn vì sao hắn chỉa mũi nhọn vào yêu thú Thiên Giai kia thì phải chờ sau khi thấy con yêu thú Thiên giai kia thì liền biết.

“Vâng!”

Ngư Thương Hải đại hỉ, lập tức quay người phân phó nói:

“Tất cả võ giả Huyền Giai trở lên đều mang theo vũ khí, cùng ta và hai vị tiền bối đi vào Hắc Sâm Lâm!”

Mặc dù với thực lực được biểu hiện ra vừa rồi của Tần Giác mà nói, một mình hắn là có thể đối phó với con yêu thú Thiên giai kia, nhưng dáng vẻ ngoài mặt thì vẫn muốn thử làm một lần.

Thế là dưới sự dẫn đầu của Ngư Thương Hải, đám người đông đảo đi về phía Hắc Sâm Lâm.

Khác với Tử Linh Cốc, bên ngoài Hắc Sâm Lâm bình thường chỉ có yêu thú Hoàng Giai, yêu thú Thiên giai đã thuộc về cấp bậc cao cấp nhất.

Dựa theo lời nói của Ngư Thương Hải, con yêu thú Thiên giai kia nửa tháng trước đột nhiên xuất hiện bên ngoài Hắc Sâm Lâm, dẫn yêu thú công kích thôn trang cùng thành thị gần đấy, khiến cho rất nhiều võ giả bị thương thảm trọng.

Phải biết, bình thường bên ngoài Hắc Sâm Lâm ngay cả yêu thú Huyền Giai cũng rất ít khi xuất hiện.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện nhiều yêu thú cao giai như vậy, đối với những võ giả sinh sống lâu ở bên ngoài Hắc Sâm Lâm mà nói, quả thực không khác gì đại nạn.

Cho dù Ngư Thương Hải nói chân thực vô cùng, nhưng Tần Giác với Long Trẫm lại biết, những lời này chỉ là lý do mà Ngư Thương Hải bịa ra mà thôi.

Đám người không ngừng xâm nhập, yêu thú xung quanh bắt đầu càng ngày càng nhiều, may mà đều là một ít yêu thú Hoàng Giai, Huyền Giai, nên đều bị võ giả Ngư gia giải quyết dễ dàng, mà

yêu thú Địa Giai trở lên cũng không thấy một con.

Mắt thấy sắp tiến vào trong khu vực của Hắc Sâm Lâm, Ngư Thương Hải đột nhiên chỉ vào một sơn động nói:

“Con yêu thú Thiên giai kia ở.”

Tần Giác đưa mắt nhìn, linh thức tản ra, quả nhiên trong sơn động phát hiện được thân ảnh của một con yêu thú Thiên giai.

Chỉ là sau khi hắn nhìn thấy dáng vẻ của con yêu thú này, lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

“Ngươi xác định con yêu thú này sẽ công kích các ngươi?”

Tần Giác nhịn không được hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Ngư Thương Hải giật mình, nội tâm kinh hãi.

Chẳng lẽ Tần Giác phát hiện cái gì?

Trên thực tế, con yêu thú Thiên giai kia căn bản không phải nửa tháng trước mới xuất hiện, mà là mười năm trước đã ở nơi đó.

Nếu không phải hắn lấy được một tấm bảo đồ ở Tinh Môn kia, cũng sẽ không động thủ với con yêu thú này, thậm chí còn đánh chủ ý lên Huyền Ất Sơn, muốn mượn đao giết thú.

“Được rồi.”

Tần Giác trợn mắt.

Lúc này, Long Trẫm bên cạnh cũng lộ ra dáng vẻ kỳ quái, cùng Tần Giác nhìn nhau, cho đến khi Tần Giác gật đầu, mới xác định mình không nhìn lầm.

Ngao ô ~!

Dường như phát hiện được có người tới gần, trong sơn động truyền ra một tiếng thét dài chói tai, giống như lưỡi dao, chấn động núi sông, truyền khắp mười dặm xung quanh.

Chỉ một thoáng, tất cả võ giả Ngư gia theo đến đây đều run lẩy bẩy, vô ý thức rút lui về sau, đây chính là yêu thú Thiên giai a!

Tùy tiện một con, cũng có thể dễ dàng nghiền nát bọn hắn!

Ngao ô ~!

Lại truyền ra một tiếng hét dài, trong sơn động tối om đột nhiên sáng lên hai quang mang màu xanh ngọc, nhìn qua quỷ dị vô cùng.

“Nó muốn đi ra.”

Ngư Thương Hải hít một hơi thật sâu, có chút e ngại.

Rốt cục, con yêu thú kia từ trong sơn động đi ra, cao hơn hai mét, toàn thân tản ra sát khí nồng đậm.

Tròng mắt màu lam, lông mày màu trắng, đầu màu đen, ngoại hình khá giống sói, nhưng lại không phải sói.

Đám người Ngư Thương Hải có lẽ không biết đây là cái gì, nhưng Tần Giác cùng Long Trẫm lại quá là rõ ràng.

Cái này không phải chính là Kỳ Lân sao?

Chương 172: Chân Tướng

Tần Giác sao cũng không nghĩ tới, hắn thế mà lại có thể nhìn thấy Husky ở dị giới, trừ hình thể hơi lớn bên ngoài ra, vô luận là hình dạng hay là thần thái, cơ hồ đều giống nhau như đúc.

Không phải Kỳ Lân thì là cái gì?

Kinh hãi nhất không ai khác ngoài Long Trẫm, hắn ở thế giới này sinh sống mấy ngàn năm, vào Nam ra Bắc, yêu thú nào chưa thấy qua?

Nhưng cái này, Long Trẫm quả thật chưa thấy qua!

Ngao ô, ngao ô ~

Yêu thú Kỳ Lân ngửa mặt lên trời thét dài, với sự xâm nhập của đám người Tần Giác bất mãn vô cùng.

“Nhân loại, lại là ngươi.”

Kỳ Lân miệng nói tiếng người, ngữ khí băng lãnh, gắt gao nhìn chằm chằm Ngư Thương Hải, sát ý trùng thiên.

Dù nói thế nào, nó cũng là yêu thú Thiên giai, bị người ta nhiều lần xông vào lãnh địa, sao có thể khoan dung?

“Hừ, ngươi chết chắc rồi, ta đã mời đến hai vị cường giả Chí Tôn cảnh từ Huyền Ất Sơn, chính là đến để tiêu diệt ngươi!”

Mặc dù Ngư Thương Hải không rõ lắm Tần Giác với Long Trẫm rốt cục có phải là cường giả Chí Tôn hay không, nhưng không cản trở gì việc hắn hù dọa con yêu thú Thiên giai trước mắt này.

“Cái gì?”

Kỳ Lân kinh hãi, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc RuvYxQQmGỰ TAdxbAxgầ mọi người, trực tiếp quay người chạy về sơn động.

“…”

“Không đúng, Huyền Ất Sơn chỉ có một vị cường giả Chí Tôn cảnh mà thôi, sao lại đến hai người.”

Dường như ý thức được cái gì, sau một lúc lâu Kỳ Lân lại từ trong sơn động chạy đến, dương dương đắc ý nói:

“Ta cũng không phải đồ đần, các ngươi đừng mơ gạt ta.”

Tần Giác: “…”

Long Trẫm: “…”

Gia hỏa này… Hẳn là thuần huyết.

Nhưng mà có một chuyện Kỳ Lân ngược lại nói không sai, ngoại giới tạm thời cũng không biết sự tồn tại của Mộc Tử Thất, cho nên cũng có thể coi là Huyền Ất Sơn chỉ có một vị cường giả Chí Tôn cảnh.

“Nhân loại, bây giờ rời đi, có lẽ ta có thể tha cho các ngươi một mạng.”

Kỳ Lân sắc mặt biến đổi, hung thần ác sát nói.

Mọi người nhất thời nhịn không được rùng mình một cái, nhìn về phía Tần Giác.

Dù sao, theo bọn hắn nghĩ, cũng chỉ có Tần Giác mớicó thể ngăn cản yêu thú Thiên giai sói không ra sói này.

“Hửm?”

Kỳ Lân cũng nhận ra được điểm này, từ trên cao nhìn xuống Tần Giác:

“Ngươi là thủ lĩnh của bọn hắn?”

“Cho là vậy đi.”

Tần Giác nhún vai, không có phủ nhận.

“Xem ra cũng chả có gì đặc biệt.”

Kỳ Lân ngạo nghễ nói:

“Mang theo thủ hạ của ngươi rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Ầm!

Sau một khắc, Kỳ Lân bay ra ngoài, đâm vào trên vách núi, khảm sâu mình vào trong.

“A a a!”

Kỳ Lân phát ra kêu thảm:

“Đừng có giết ta a, đừng mà.”

Tần Giác: “…”

Gia hỏa này thật là yêu thú Thiên giai sao?

Thấy Tần Giác đi tới, Kỳ Lân quá sợ hãi, dọa đến mong chỉ có thể đi vào trong hang động, làm gì còn có bộ dáng uy vũ trước đó.

“Đừng có giết ta, ta chưa bao giờ gây hại cho nhân loại, ô ô ô.”

Nói đến đây, một dòng nước nóng từ giữa hai chân của Kỳ Lân

phun ra, chính là bị dọa tè ra!

Nghe được câu này, Tần Giác dừng bước lại, cười tủm tỉm nói:

“Ngươi xác định?”

“Ô ô ô, xác định.”

Kỳ Lân liên tục gật đầu, sợ Tần Giác lại cho nó một quyền.

“Gia chủ Ngư gia, ngươi cũng nghe được rồi chứ?”

Cách đó không xa, Ngư Thương Hải toàn thân căng cứng, vội vàng hô:

“Tiền bối, ngươi đừng nghe nó nói bậy, những yêu thú kìa đều là bởi vì có nó mới có thể tập kích thôn trang cùng thành thị gần đây.”

“Ngươi nói bậy!”

Kỳ Lân dựa vào lí lẽ biện luận:

“Ta ở đây đợi mười năm, chưa từng tập kích nhân loại, ngươi đừng ngậm máu phun thú!”

Ngư Thương Hải khẩn trương, tiếp tục như vậy, Kỳ Lân sớm muộn sẽ vạch trần lời nói của hắn.

Không kịp nghĩ nhiều, Ngư Thương Hải lập tức rút ra linh khí Địa Giai bên hông, hóa thành một đạo tàn ảnh, đâm về phía Kỳ Lân:

“Nghiệt súc, đi chết đi!”

Đáng tiếc Ngư Thương Hải quên một chuyện, Kỳ Lân là yêu thú Thiên giai.

Cho dù nó ở trước mặt Tần Giác là dáng vẻ không chịu nổi một kích, nhưng muốn đối phó một võ giả Địa Giai, quả thực dễ như trở bàn tay.

Ngao ô ~!

Quả nhiên, chỉ thấy Kỳ Lân đưa chân vỗ một cái, Ngư Thương Hải khí thế vốn dĩ hùng hổ lập tức như gặp phải trọng kích, ngã trên mặt đất, linh khí trong tay có vết rạn nứt trải dài, xém chút bị gãy.

Nhưng mà ngại có Tần Giác ở bên cạnh, Kỳ Lân không dám tiếp tục thừa thắng xông lên.

“Ngươi nói, ngươi đã ở đây mười năm?”

Tần Giác khẽ nhíu mày.

“Đúng vậy a.”

Kỳ Lân nhẹ gật đầu, ủy khuất nói:

“Trong lúc này, ta chưa từng có công kích bất cứ nhân loại nào.”

“Gia chủ Ngư gia, ngươi có thể giải thích một chút không?”

Tần Giác chắp hai tay ra sau lưng, hờ hững nói.

“…”

Ngư Thương Hải nằm trên mặt đất không trả lời, có ý lần nữa giả chết để lừa dối.

“Nếu ngươi đã muốn giả chết, vậy ta liền đưa ngươi đi chết vậy.”

Nói xong, Tần Giác chậm rãi giơ bàn tay lên.

“Đừng!”

Ngư Thương Hải đột nhiên ‘tỉnh’ , mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Hắn biết, kế hoạch của mình chung quy vẫn thất bại.

“Nói đi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.”

Tần Giác thu tay về, thản nhiên nói.

Việc đã đến nước này, Ngư Thương Hải đã không thể giải thích gì thêm nữa, chỉ có thể nói ra mọi chuyện.

Thì ra lúc trước, khi Tinh Môn giải tán, Mục Thần chạy trốn trong đêm, cái gì cũng không mang đi, toàn bộ Tinh Môn đều lọt vào sự chia cắt của các thế lực võ đạo gần đấy.

Mà Ngư gia vừa hay lại tìm được một tấm tàng bảo đồ từ trong Tinh Môn,trong đó ghi chép kỹ càng vị trí của bảo tàng, cũng ghi chú rõ bên trong có bao nhiêu tài nguyên tu luyện.

Phải biết, Ngư Thương Hải cách Thiên Giai còn lại nửa bước, sao có thể không động tâm?

Tiếc là, khi Ngư Thương Hải dựa theo chỉ dẫn của tàng bảo đồ, mang theo tộc nhân tiến vào Hắc Sâm Lâm, lại phát hiện chỗ bảo tàng lại bị một yêu thú Thiên giai chiếm giữ!

Đây cũng là nguyên nhân Kỳ Lân biết Ngư Thương Hải, bởi vì Ngư Thương Hải từng tới một lần.

Đối mặt với một yêu thú Thiên giai, cho dù Ngư gia dốc hết toàn lực cũng không phải là đối thủ của nó.

Ngay khi Ngư Thương Hải hết cách, chuẩn bị từ bỏ, tin tức chưởng môn Huyền Ất Sơn tiến giai Chí Tôn cảnh bỗng nhiên truyền ra.

Thế là trải qua một phen suy tư, Ngư Thương Hải đem chủ ý đánh tới Huyền Ất Sơn, giao nộp ba phần tài nguyên tu luyện để biểu lộ ý quy hàng, trở thành thế lực phụ thuộc Huyền Ất Sơn.

Sau đó lợi dụng thủ đoạn đặc thù dẫn động yêu thú công kích thôn trang cùng thành thị gần đây, thỉnh cầu Huyền Ất Sơn hỗ trợ, lúc này mới có tình cảnh hiện tại.

"Bảo tàng? Nơi nào có bảo tàng?"

Kỳ Lânvẻ mặt mơ màng, sao nó không biết.

"Ở… Dưới đất."

Ngư Thương Hải mặt như màu đất, xém chút khóc lên.

Hắn hiện tại hối hận, hối hận vô cùng.

Sớm biết như thế, còn không bằng đem tàng bảo đồ hiến cho Huyền Ất Sơn, nói không chừng còn có thể được thưởng một vài thứ, hiện tại không chỉ không có thứ gì, ngay cả mạng nhỏ cũng không biết khi nào sẽ mất.

Ầm ầm!

Dao động linh lực kịch liệt khuếch tán ra, chợt một cái hố to xuất hiện, Tần Giác nhún người nhảy xuống.

Đám người thấy thế, do dự nửa ngày, cũng nhao nhao nhảy xuống, bao gồm cả Ngư Thương Hải.

Sau khi rơi xuống mấy chục mét, một không gian rộng lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người, Tần Giác vung tay lên, bừng sáng lên, bao phủ toàn bộ không gian.

Nhưng mà… Bên trong rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Đúng vậy, đừng nói tài nguyên tu luyện, ngay cả Linh thảo

bình thường nhất cũng không nhìn thấy.

“Nơi này chính là bí tàng Tinh Môn mà ngươi nói?”

Tần Giác cười lạnh.

Ngư Thương Hải: “…”

Tại sao có thể như vậy?

Hắn không tiếc dẫn động yêu thú, lừa gạt Huyền Ất Sơn, kết quả là, chính là vì thứ rỗng tuếch như vậy, thứ gì cũng chẳng có?

Chương 173: Trừng Phạt

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Ngư Thương Hải hai tay run rẩy, khó có thể tin kêu lên:

“Trên tàng bảo đồ rõ ràng chính là chỗ này!”

Nói xong, hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra tấm giấy màu vàng nhạt, nhìn kỹ một chút, cắn răng nói:

“Tuyệt đối sẽ không sai, nhất định là đã xảy ra vấn đề ở đâu đó.”

“Đúng rồi, mật thất, nơi này có phải là có mật thất khác.”

Ngư Thương Hải giống như điên cuồng, thả người xông vào không gian trước mặt, ý đồ tìm kiếm cái gọi là mật thất.

Ầm ầm!

Vách đá chấn động, đáng tiếc cái gì cũng không có.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Ngư Thương Hải không ngừng lặp lại câu nói này, hai mắt đỏ ngầu, khó mà tiếp nhận.

Hắn không tiếc dẫn động yêu thú, lừa gạt Huyền Ất Sơn để tìm kiếm đồ vật, thế mà là hang động rỗng tuếch?

Tần Giác không có phản ứng Ngư Thương Hải, bàn tay lớn vồ một cái, tấm tàng bảo đồ kia lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Dựa theo phía trên chỉ thị, nơi này đúng là nơi Tinh Môn chứa

đựng tài nguyên tu luyện, bằng không thì cũng không có khả năng có một cái không gian lớn như vậy.

Chỉ là khi Tần Giác dùng linh thức đảo qua, lại phát hiện chuyện không có đơn giản như vậy.

Bởi vì bản vẽ này chí ít đã có mấy trăm năm lịch sử, bất quá bởi vì chất liệu đặc thù, võ giả bình thường rất khó phát hiện thôi.

Nói cách khác, nơi chứa đựng tài nguyên tu luyện này, trên thực tế chính là Tinh Môn mấy trăm năm trước sử dụng, bây giờ chỉ sợ sớm đã thay đổi địa phương, Ngư Thương Hải sao có khả năng tìm thấy tài nguyên tu luyện?

“Gia chủ Ngư gia, những yêu thú kia sở dĩ tập kích thôn trang, đều là ngươi cố ý dẫn động a?”

Tần Giác buông xuống tàng bảo đồ, ngữ khí hờ hững.

Lời vừa nói ra, Ngư Thương Hải giống như điên cuồng lập tức dừng lại tại chỗ, run lẩy bẩy, giống như linh hồn bị rút lấy.

“Chỉ vì ngươi bản thân tư dục, không biết có bao nhiêu người vô tội bị chết thảm hại, chẳng lẽ gia chủ Ngư gia không có nghĩ nên đền bù thế nào sao?”

Tần Giác lạnh lùng nói.

Vì khiến cho Huyền Ất Sơn chú ý, cố ý dẫn động yêu thú, tập kích thôn trang cùng thành thị gần đây, dẫn đến tử thương vô số, rất nhiều thôn trang bị phá hủy.

Lại ỷ vào uy năng của Huyền Ất Sơn cáo mượn oai hùm, thậm chí lừa gạt trên đầu Huyền Ất Sơn, Tần Giác sao có thể nào ngồi yên không để tâm đến?

“Tiền bối oan uổng, ta chưa từng làm những chuyện này a.”

Ngư Thương Hải bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, chỉ vào Kỳ Lân cách đó không xa nói:

“Chuyện tập kích thôn trang, thành thị xung quanh đều là nó làm, không có liên quan gì tới ta.”

Ngao ô ~!

Kỳ Lân ngửa mặt lên trời thét dài, tức giận nói:

“Tiền bối, ngươi đừng nghe hắn nói bậy, ta chưa từng làm qua những chuyện này.”

“Hừ, ngươi là yêu thú, sao có thể không công kích nhân loại!”

“Phi, ngươi ngậm máu phun thú!”

“…”

Một người một thú cứ như vậy chửi ầm lên, tựa như hai người đàn bà chanh chua, nếu không phải Tần Giác ở bên cạnh, chỉ sợ sớm đã ra tay đánh nhau.

Đương nhiên, với tu vi của Ngư Thương Hải, chắc chắn sẽ bị Kỳ Lân xé nát.

“Đủ rồi”.

Tần Giác hừ lạnh một tiếng, nháy mắt toàn trường yên tĩnh.

Người thiếu niên trước mắt này thế nhưng là ngay cả yêu thú Thiên giai cũng có thể treo lên đánh, ai dám đứng ra tìm đường chết?

“Gia chủ Ngư gia, ngươi thật cho là ta không biết sao?”

Tần Giác đôi mắt híp lại, sát ý nghiêm nghị.

“Tối hôm qua ngươi nói chuyện với Ngư Linh, ta đều nghe thấy.”

Nghe vậy, Ngư Thương Hải lập tức á khẩu không trả lời được, sắc mặt như tro tàn, không ai rõ hơn hắn rốt cuộc bản thân đã làm qua cái gì.

“Dẫn động yêu thú tập kích người dân, lừa gạt Huyền Ất Sơn, hai tội trạng này đã đủ để ngươi chết mười lần.”

Tần Giác mặt không biểu tình, trực tiếp cách

không chỉ một tay.

“Không!”

Ngư Thương Hải tuyệt vọng kêu lên, Tần Giác không có chút nào ý nào muốn thu tay.

Bành!

Một giây sau, Ngư Thương Hải nổ thành huyết vụ, giống như hoa tươi lộng lẫy.

Chết rồi?

Võ giả Ngư gia ở đây hai mặt nhìn nhau, nghẹn họng nhìn trân trối.

Gia chủ nhà bọn hắn cứ như vậy không còn rồi?

“Ngươi… Ngươi giết gia chủ?”

Một cao tầng Ngư gia toàn thân run rẩy nói.

“Thế nào, ngươi muốn theo hắn sao?”

Tần Giác khẽ cười nói.

Đối với loại tạp chủng vì tư dục bản thân mà khiến vô số người mất mạng này, Tần Giác sao có thể thủ hạ lưu tình?

Nếu như Ngư Thương Hải chỉ là lừa gạt Huyền Ất Sơn thì thôi, hắn không nên dẫn động yêu thú, tập kích người dân cùng võ giả.

Huống chi, Ngư gia hiện tại là thế lực phụ thuộc Huyền Ất Sơn, vô luận làm cái gì, đều đại biểu cho Huyền Ất Sơn.

Nhất là khi Ngư gia gióng trống khua chiêng nói có Huyền Ất Sơn làm chỗ dựa, đặt ở trong tiểu thuyết huyền huyễn, quả thực là không khác gì tìm chết.

“Không không không.”

Tên cao tầng Ngư gia kia quá sợ hãi, lắc đầu liên tục:

“Chuyện này chính là do gia chủ một tay lên kế hoạch, không hề có liên quan gì tới bọn ta.”

Nhìn độ thuần thục, hiển nhiên không phải lần đầu tiên bán đồng đội.

“Thật sao?”

Tần Giác cười nhạt nói:

“Đây cũng không phải do ngươi định đoạt.”

Từ biểu hiện trước đó của võ giả Ngư gia không khó để thấy, bọn hắn rõ ràng đã biết được chuyện gì, cho nên Tần Giác căn bản không có ý định bỏ qua những võ giả Ngư gia này.

Vừa vặn, Ngư Thương Hải đã gọi đến những võ giả từ Huyền Giai trở lên của Ngư gia, giảm bớt không ít phiền phức cho hắn.

Tuy nói Ngư gia bên này là thế lực võ đạo mạnh nhất, hàng

năm đều sẽ nộp lên trên ba phần tài nguyên tu luyện, nhưng đối với Huyền Ất Sơn hiện tại mà nói, bất quá chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi, rất nhanh liền sẽ có thế lực võ đạo khác thay thế.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Tên cao tầng Ngư gia rốt cục ý thức được có gì không đúng, muốn lui lại, lại phát hiện chẳng biết lúc nào mà toàn thân đã mất đi khống chế.

“Đây là trừng phạt mà các ngươi nên chịu.”

Nói xong, Tần Giác dùng linh lực quét ngang ra, những võ giả Thiên giai thậm chí Địa Giai cũng không có đạt tới của Ngư gia này sao có thể chịu nổi?

Chỉ một thoáng, tất cả võ giả Ngư gia đều là hóa thành huyết vụ tiêu tán, cái gì cũng không còn.

Mắt thấy cảnh tượng này, Kỳ Lân nuốt ngụm nước miếng, run lẩy bẩy, nhân loại này thật đáng sợ!

“Tiếp theo…”

Tần Giác nhìn về phía Kỳ Lân.

Bịch!

Kỳ Lân tứ chi mềm nhũn, quỳ trên mặt đất:

“Ta… Ta thật sự không có thương tổn nhân loại, đừng có giết ta.”

Tần Giác dở khóc dở cười:

“Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.”

“Thật không?”

Kỳ Lân lè lưỡi, cao hứng nói.

“Đương nhiên.”

Tần Giác lời nói xoay chuyển, nói:

“Nhưng mà… Ngươi đồng ý làm tọa kỵ của ta sao?”

“A?”

Kỳ Lân đầu tiên là sững sờ, nhưng lập tức không chút do dự nói:

“Đồng ý, đương nhiên đồng ý!”

Nói đùa, nếu cự tuyệt, sợ rằng sẽ giống như những võ giả Ngư gia vừa rồi trực tiếp đánh nổ.

“Rất tốt, vậy chúng ta đi.”

Đối với phản ứng của Kỳ Lân, Tần Giác khá hài lòng.

Mặc dù Kỳ Lân từ trước đến nay đều không đáng tin, nhưng thật vất vả mới gặp được một con, sao có thể không thu làm tọa kỵ chứ?

Đến lúc đó nếu như không nghe lời, đánh một trận là được.

“Được rồi, bị ngươi vượt lên trước.”

Long Trẫm bất đắc dĩ, nếu không phải là Tần Giác, hắn khẳng định sẽ thu Kỳ Lân làm sủng vật, dù sao, có thể ở dị giới nhìn thấy thứ này, vẫn rất cao hứng.

“Cũng không biết, hắn thuộc về chủng loại gì.”

Long Trẫm hơi nghi hoặc.

Thân là người được công nhận là mạnh nhất ở Linh Ương giới,

Long Trẫm từng xâm nhập Yêu Thú Sơn Mạch, chém giết qua vô số yêu thú, ngay cả yêu thú cấp bậc Đại Thánh cảnh cũng đều giao thủ qua, lại chưa bao giờ thấy chủng loại như này.

Chương 174: Là Dạng Này À

Ngao ô ~!

Ngao ô ~!

Trong hắc sâm lâm, một con yêu thú thần tuấn uy vũ ngửa mặt lên trời thét dài, cực kì phách lối, giống như đang công khai chủ quyền, khiến yêu thú thấp giai gần đó nhìn mà phát khiếp, nhao nhao tản ra.

“Được rồi, đừng kêu, chúng ta nên đi rồi.”

Tần Giác xạm mặt lại, cạn lời.

Mặc dù thời khắc này Kỳ Lân lắc mình biến hoá, trở thành yêu thú Thiên giai.

“Đúng đúng, chủ nhân nói đúng lắm.”

Kỳ Lân nhếch miệng cười một tiếng, phun ra đầu lưỡi, rất là nhu thuận.

“Chờ đã, ta còn có đồ chưa lấy.”

Dường như nhớ tới cái gì, Kỳ Lân nhảy nhảy nhót nhót tiến vào sơn động, chỉ chốc lát sau, ngậm cục xương chạy ra.

Tần Giác: “…”

Gia hỏa này thật sự là yêu thú Thiên giai?

Có phải là sai ở đâu rồi không?

“Hắc hắc, chủ nhân, cục xương này đã bên ta mấy chục năm,

cùng ta thân như huynh đệ, về sau chờ ta hoá hình, chuẩn bị đem nó trở thành vũ khí."

Kỳ Lân liếm liếm khúc xương, miệng không rõ nói.

Tần Giác bàn tay lướt nhẹ qua mặt, đột nhiên cảm giác thấy mình có chút hối hận.

Thở dài, Tần Giác từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một khúc xương trắng như bạch ngọc,khúc xương này dài chừng một thước,óng ánh tản ra ánh sáng ôn nhuận, bên trong lưu chuyển linh khí nhàn nhạt, không giống phàm vật.

Kỳ Lân vô ý thức tiếp được, lập tức đột nhiên mở to hai mắt, giống như nhìn thấy trân bảo hiếm thấy:

"Khúc xương thật là xinh đẹp."

Long Trẫm bên cạnh hơi kinh ngạc, bởi vì kia là khúc xương của yêu thú Thánh cảnh!

Mọi người đều biết, yêu thú Chí Tôn cảnh bình thường huyết nhục cùng xương cốt đã không thua gì thiên tài địa bảo, có thể dùng để luyện chế đan dược và linh khí, chớ đừng nói chi là xương cốt của yêu thú Thánh cảnh.

Cho dù không có phù văn gia trì, độ cứng cáp cũng không thua gì linh khí Chí Tôn thậm chí Truyền Kỳ, nếu như lại dùng những vật khác dung hợp luyện chế, đạt tới Thánh khí cũng không phải là không thể.

"Khúc xương này thưởng cho ngươi."

Tần Giác thản nhiên nói.

Kỳ thật loại xương cốt như này trong nhẫn trữ vật của Tần Giác còn rất nhiều, đều là lúc trước hắn đi Yêu Thú Sơn Mạch ăn

thịt thú lưu lại, thậm chí ngay cả xương của yêu thú Thánh Vương cũng đều có.

Đáng nhắc tới chính là, Tần Giác xóa đi khí tức nguyên bản của yêu thú trên xương thú, dù sao thì sau khi chết cũng còn dư uy, nếu không thì Kỳ Lân sao có thể tiếp nhận.

Dù sao, yêu thú từ trước đến nay đều có huyết mạch áp chế.

"Thật không?"

Kỳ Lân đại hỉ, nó mặc dù nhìn không ra khúc xương này rốt cục đến từ yêu thú đẳng cấp gì, nhưng mà chỉ xem phẩm chất liền biết khẳng định bất phàm, so ra thì, khúc xương kia của nó quả thực chính là rác rưởi!

Nghĩ tới đây, Kỳ Lân không chút do dự phun nó ra, sau đó một cước đá bay ra ngoài, biến mất ở chân trời.

Tần Giác: "…"

Ngươi không phải nói khúc xương kia bên ngươi mấy chục năm, cùng ngươi thân như huynh đệ sao?

Là dạng này à?

"Ngao ô, tạ ơn chủ nhân."

Kỳ Lân không nghĩ nhiều như vậy, hung hăng liếm liếm khúc xương, cao hứng không ngậm miệng được.

Giờ này khắc này, Kỳ y chỉ cảm thấy quyết định của mình vô cùng chính xác, đi theo chủ nhân dạng này, về sau còn lo không thể ăn uống no say sao?

Đối với nó mà nói, Tần Giác chính là do thượng thiên phái tới 'cứu vớt' nó.

"..."

Sau khi thu phục Kỳ Lân, chuyện này cũng coi như có một kết thúc.

Về phần Ngư gia, mất đi tất cả võ giả Huyền Giai trở lên, gần như không có khả năng quật khởi lại, tin rằng rất nhanh liền sẽ bị những thế lực võ đạo phụ cận khác thay thế.

Rời khỏi Hắc Sâm Lâm, Tần Giác cũng không vội vã về Huyền Ất Sơn, mà là mang theo Long Trẫm đi dạo khắp nơi, nếu Long Trẫm đã đi ra ngoài dạo chơi, vậy liền đi cùng nhau đi.

Mặt khác, bởi vì có Kỳ Lân yêu thú Thiên giai làm thú cưỡi, võ giả bình thường căn bản không dám tới gần.

Cứ như vậy, đảo mắt năm ngày trôi qua.

Ngày này, Tần Giác đang nằm ngủ trên thân Kỳ Lân, Long Trẫm bỗng nhiên đánh thức hắn.

"Tần huynh, ta muốn trở về."

Long Trẫm sắc mặt ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Tần Giác lập tức ý thức được không đúng:

"Xảy ra chuyện gì?"

"Ta vừa mới nhận được tin tức, vài ngày trước, bên Trung Châu thánh địa địa đột nhiên xuất hiện một cái hố, phạm vi bao trùm dài đến vạn lý, hình thành Thâm Uyên khổng lồ."

Long Trẫm nghiêm túc giải thích nói:

"Rất nhiều võ giả cảm thấy hiếu kì, tiến vào dò xét, nhưng hễ là võ giả tiến vào Thâm Uyên, không có ai còn sống đi ra."

Dừng một chút, nói tiếp:

“Bao gồm cả Thánh Cảnh.”

“Lợi hại như vậy?”

Tần Giác kinh ngạc.

Mặc dù ở trước mặt hắn Thánh Cảnh không tính là gì, nhưng trừ tám đại thánh địa cùng mười hai Thánh tộc ra, Thánh cảnh đã là tồn tại mạnh nhất Linh Ương giới, trong lúc giơ tay nhấc chân có thể khiến núi sông nứt vỡ, hư không vỡ vụn.

Linh Ương giới trong lịch sử, cũng không phải là không có võ giả sau khi tiến giai Thánh cảnh lựa chọn ngao du tinh hà, thăm dò thế giới khác.

Long Trẫm cũng có thể làm được điểm này, chỉ là hắn bởi vì người nhà, không muốn rời đi thôi.

Tóm lại, Thánh cảnh phi thường cường đại, cho dù không địch lại, cũng sẽ không chết đi dễ dàng như thế.

Long Trẫm nhẹ gật đầu, nói:

“Những thứ này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là nhi tử ta cũng đi vào.”

“???”

Tình huống như thế nào?

Tần Giác nhớ tới thanh niên tên là Long Ngạo Thiên kia, ngay cả hắn cũng đi vào rồi?

Khó trách Long Trẫm gấp như vậy.

“Long huynh biết cái hố to kia rốt cục là gì không?”

Tần Giác nhíu mày hỏi thăm.

Ngay cả cường giả Thánh cảnh cũng có đi mà không về, hiển nhiên không đơn giản.

“Không biết.”

Long Trẫm cười khổ:

“Ta sống mấy ngàn năm cũng là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, cụ thể như thế nào, nhất định phải tự mình nhìn mới có thể phán đoán.”

“Đã như thế, vậy ta liền không trì hoãn Long huynh, nếu có chỗ cần hỗ trợ, có thể tùy thời dùng Linh Cơ liên hệ ta.”

Tần Giác cũng không tính theo cùng, với tu vi Thái Hư đệ tứ cảnh của Long Trẫm, ở Linh Ương giới cơ hồ không có chuyện gì hắn giải quyết không được, Tần Giác cần gì phải xen vào việc của người khác chứ?

“Ừm.”

Nói xong những lời này, Long Trẫm nháy mắt biến mất tại chỗ, hai người đều là người xuyên việt, không cần nói quá nhiều lời nhảm nhí, dù sao mọi người trong lòng biết rõ.

“Ngao ô, thật nhanh.”

Kỳ Lân kinh ngạc nhảy dựng lên, cho tới bây giờ, nó mới ý thức được, thì ra Long Trẫm cũng lợi hại như vậy.

Tần Giác duỗi lưng một cái nói:

“Được rồi, chúng ta trở về đi.”

Nếu Long Trẫm cũng đi rồi, một mình hắn tiếp tục đi dạo cũng chỉ là lãng phí thời gian, chi bằng trở về.

“Ngao ô ~ chủ nhân, chúng ta đi đâu a.”

Nghe được câu này, Kỳ Lân nháy mắt sức sống bắn ra bốn phía, hận không thể xuất ra linh lực toàn thân.

Thấy thế, Tần Giác lập tức có loại dự cảm không tốt, gia hỏa này không phải là muốn mở ra hình thức phá nhà a?

“Huyền Ất Sơn.”

“A, chủ nhân thật sự đến từ Huyền Ất Sơn, khó trách lợi hại như vậy, chủ nhân hẳn là chưởng môn của Huyền Ất Sơn đi.”

Kỳ Lân kích động kêu lên.

Mình rốt cục cũng ôm một cái đùi.

“Không phải.”

Tần Giác lắc đầu.

Kỳ Lân: “…”

Không phải?

Chẳng lẽ Huyền Ất Sơn có hai cường giả Chí Tôn?

Kỳ Lân đầu tiên là sững sờ, lập tức càng cao hứng hơn, cái này chẳng phải là nói nó đồng thời có thể ôm hai cái đùi sao?

Ha ha ha ha!

Tần Giác lười giải thích, linh thức khẽ nhúc nhích, Kỳ Lân liền biết vị trí cụ thể của Huyền Ất Sơn, sau đó chân trước nâng lên, như tên lửa thẳng lên bầu trời, bay về phía Huyền Ất Sơn.

Chương 175: Kỳ Lân Phá Nhà

Nam Cảnh, Huyền Ất Sơn.

Các loại kiến trúc không ngừng được xây dựng thêm, Huyền Ất Sơn rõ ràng so với trước kia náo nhiệt hơn rất nhiều, thậm chí có không ít võ giả nghe danh đến đây, muốn gia nhập.

Nhưng Bạch Nghiệp từ trước đến nay không có dã tâm gì, lại yêu quý lông vũ, tình nguyện ít người, cũng tuyệt đối không tùy tiện thu nhận, dù sao nơi này là thế giới võ đạo, trước thực lực tuyệt đối, nhân số căn bản vô dụng.

Giống như Tinh Môn trước đó, cho dù môn hạ đệ tử hơn vạn, nhưng vẫn bị Huyền Ất Sơn đánh cho tan tác.

Truy cứu nguyên nhân, chính là do Bạch Nghiệp mạnh hơn Tống Vân.

Nếu không phải ỷ vào phía sau có chỗ dựa là Ngụy gia, Tinh Môn tuyệt đối không dám dẫn đầu vạch mặt.

Kết quả sau cùng là, tan đàn xẻ nghé, sau khi Tống Vân cùng rất nhiều cao tầng vẫn lạc, võ giả còn lại lập tức không chút do dự lựa chọn chạy trốn, đồng thời không quên vét sạch toàn bộ Tinh Môn.

Nhất là sau khi Bạch Nghiệp từ chỗ Tần Giác biết được tình huống của Ngư gia, ngay cả một số thế lực võ đạo gần đây nộp lên tài nguyên tu luyện, ý muốn tìm kiếm che chở đều bị Bạch Nghiệp cự tuyệt.

Dù sao Tần Giác cho hắn vô số tài nguyên tu luyện trong hai

chiếc nhẫn trữ vật kia, trước mắt đủ cho Huyền Ất Sơn không làm gì cũng có mà sử dụng hơn ngàn năm, hoàn toàn không cần lo lắng vấn về đề tài nguyên tu luyện.

Cùng lúc đó, chuyện liên quan tới Trung Châu, Tần Giác cũng đã biết được thông qua Linh Cơ.

Dựa theo trên linh mạng nói, Thâm Uyên kia là bỗng nhiên xuất hiện, không có dấu hiệu nào, lúc ấy toàn bộ sinh linh trong phạm vi của Thâm Uyên, bất cứ đẳng cấp nào, đều bị thôn phệ.

Chuyện này đã nhấc lên hồi sóng to gió lớn ở Trung Châu, cực kì chấn động, cũng chính vì vậy, mới có thể khiến cho võ giả các nơi tiến lên dò xét.

Long Ngạo Thiên chính là một trong số đó.

Nhưng mà chẳng ai ngờ rằng Long Ngạo Thiên thế mà xui xẻo như vậy, không chỉ có vừa ra liền đụng tới Tần Giác, bị giáo huấn cho thảm hại, hiện tại lại bị Thâm Uyên thôn phệ, không rõ sống chết.

Có lẽ hắn hẳn là 'Long Ngạo Thiên' xui xẻo nhất a?

Đương nhiên, trước mắt ngoại giới cũng không người biết nhi tử của Bất Hủ thánh chủ cũng ở trong Thâm Uyên, nếu không chỉ sợ sớm đã bạo.

Dù vậy,độ nóng của chuyện này vẫn vượt xa chuyện Linh tộc bị hủy diệt.

Ngược lại chuyện Linh tộc không phải không rung động, mà là từ đầu đến cuối không ai nhìn thấy sự tình cụ thể, chỉ biết Linh tộc một trong mười hai Thánh tộc bị diệt.

Ngược lại, chuyện Thâm Uyên rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy, hình ảnh cũng truyền ra từ trên linh mạng, đánh thẳng

vào thị giác đương nhiên không cách nào so sánh được.

Theo thời gian trôi qua, bắt đầu có người suy đoán, dưới Thâm Uyên là Địa Ngục, tất cả đi vào đều đã bỏ mình.

Cũng có người suy đoán, dưới Thâm Uyên là một thế giới khác, những võ giả kia chỉ là bị vây ở đó không ra được mà thôi.

Trong lúc nhất thời, đủ loại giả thuyết, các loại ngôn luận hiện lên, nhưng lại không có một người nào dám vào đi vào Thâm Uyên.

“Không biết Long Trẫm hiện tại có đi vào không.”

Tần Giác lâm vào trầm tư.

Mặc dù không biết Thâm Uyên này rốt cục là cái gì, nhưng trước mắt mà thấy, tuyệt đối không phải đơn giản, nói không chừng thật có khả năng thông đến một thế giới khác.

Nghĩ tới đây, Tần Giác khẽ nhíu mày, có phải là Tu La giới không?

Không chờ cho Tần Giác nghĩ rõ ràng, thanh âm lo lắng của Võ Anh đột nhiên truyền đến:

“Không tốt rồi, sư thúc, không tốt rồi!”

“Có chuyện gì khẩn trương như vậy, chẳng lẽ sư huynh lại ăn dan dược do mình luyện chế?”

“Ây… Không phải, là con yêu thú mà người mang về kia, đánh nhau với Tahm rồi.”

Võ Anh sững sờ, nhanh chóng nói.

“???”

Tần Giác ngạc nhiên, lúc này mới phát hiện Kỳ Lân vẫn luôn nằm bên cạnh không biết từ khi nào lại không thấy nữa rồi.

Ầm ầm!

Hai cỗ linh lực phóng lên tận trời, khiến tầng mây lui tán, hình thành từng luồng gợn sóng năng lượng, khuếch tán ra.

Ngao ô ~!

Tiếng thét dài quen thuộc vang lên, truyền khắp Huyền Ất Sơn.

"…"

Trợn mắt, Tần Giác thân hình lóe lên, nháy mắt đi tới chỗ Kỳ Lân cùng Tahm đang chiến đấu.

Chỉ thấy một chó một ếch quấn quýt lấy nhau, không hề nhượng bộ chút nào, giống như hận không thể ăn sạch đối phương.

"Dừng tay!"

Tần Giác hừ lạnh một tiếng, kim quang tràn qua, cưỡng ép tách cả hai con kia ra.

Nhìn thấy Tần Giác, Kỳ Lân đại hỉ:

"Chủ nhân, con ếch xanh này quả thực quá mức, ngươi phải báo thù cho ta."

Tần Giác sắc mặt âm trầm, chất vấn:

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Nó vừa rồi thừa dịp ta không chú ý liền đánh lén ta."

Kỳ Lân lộ ra nhân dáng vẻ ủy khuất.

“Có chuyện này không?”

Tần Giác nhìn về phía Tahm.

“Tần sư thúc, người đừng nghe nó nói bậy, là nó hủy đi phòng ở của ta trước.”

Tahm chiến tranh lạnh, chỉ vào vùng phế tích cách đó không xa nói.

Từ sau khi Bạch Nghiệp tiến giai Chí Tôn cảnh, Tahm liền trở thành ‘Thần thú’ hộ sơn của Huyền Ất Sơn, có viện lạc thuộc về riêng mình, địa vị có thể so với trưởng lão, nào có thể khoan nhượng Kỳ Lân phá phòng của nó?

“…”

Quả nhiên, mặc kệ ở nơi nào, Kỳ Lân đều là tay phá nhà điệu nghệ, vốn dĩ mấy ngày nay rất yên tĩnh, Tần Giác còn tưởng rằng nó đã cải tà quy chính, xem ra hắn suy nghĩ nhiều.

“Chủ nhân, ngươi nghe ta giảo biện… Không đúng, nghe ta giải thích, ta không phải cố ý… Ngao ô - “

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, Kỳ Lân bay ra ngoài, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Sau đó… Kỳ Lân liền nằm trên mặt đất bất động.

Đúng vậy, vì tránh cho Tần Giác tiếp tục hành hung, nó lựa chọn giả chết.

Đối với chuyện này, Tần Giác không nói gì, chỉ thấy hắn vung tay lên, giống như thời gian đảo ngược lại, phòng ở vốn dĩ đã hóa thành phế tích như kỳ tích phục hồi lại, nhìn không ra chút vết tích.

“Cái này…”

Tahm trợn mắt hốc mồm.

Mặc dù nó biết Tần Giác rất lợi hại, lại không ngờ rằng lợi hại đến trình độ này, ngay cả phòng ở bị phá hủy đều có thể phục hồi như cũ.

“Còn không đứng lên, ta liền nướng ngươi lên ăn.”

Làm xong những thứ này, Tần Giác đi tới trước mặt Kỳ Lân, hờ hững nói.

“Ngao ô.”

Nghe vậy, Kỳ Lân bị dọa đến vội vàng từ dưới

đất bò dậy, sợ Tần Giác động thủ thật nướng nó lên.

“Ta chỉ nói một lần, nếu có lần sau nữa ngươi chết chắc đấy.”

Bởi vì cái gọi là ngọc bất trác bất thành khí, người không học không biết nghĩa, yêu thú cũng không ngoại lệ.

Nếu như không quản nghiêm, không chừng về sau sẽ làm ra chuyện gì đó, trước đó Tahm cũng chính là như thế.

“Ta biết rồi, chủ nhân.”

Kỳ Lân chột dạ cúi đầu xuống, không dám phản bác.

Đoạn thời gian sau đó Kỳ Lân xác thực rất biết điều, với lại vẫn ở chỗ vách núi, không đi đâu cả, thậm chí còn cùng Lạc Vi Vi, Vân Tịch trở thành hảo bằng hữu.

Tần Giác hơi hoảng hốt, trong bất tri bất giác, mảnh sườn đồi này vậy mà đã trở nên náo nhiệt như vậy, nếu nửa năm trước, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Một bên khác, Trung Châu thánh địa.

Long Trẫm đứng ở biên giới Thâm Uyên, phóng mắt nhìn tới, không nhìn thấy cuối cùng, phía dưới cũng đen kịt một màu, âm trầm quỷ dị.

Ở bên cạnh, Thánh chủ Thất Đại thánh địa toàn bộ đều đến đông đủ, từng người đứng sừng sững, sắc mặt ngưng trọng.

“Long thánh chủ, ngươi có phát hiện gì không?”

Trầm mặc nửa ngày, một lão giả tóc bạc hỏi, chính là thánh chủ của Hỗn Nguyên thánh địa.

“Không có.”

Long Trẫm thở dài, nếu có phát hiện, hắn sẽ còn đứng ở chỗ này à?

Trước đó, hắn từng tiến vào Thâm Uyên một lần, nhưng không có phát hiện bất cứ thứ gì, những võ giả bị thôn phệ kia giống như biến mất hoàn toàn vậy.

Nhưng phái những võ giả khác xuống dưới thì không hiểu tại sao mà biến mất, quả thực không thể tưởng tượng.

Chương 176: Địa Ngục giới

“Tại sao có thể như vậy.”

Đám người trăm mối vẫn không có cách giải.

Thân là tám người mạnh nhất ở Linh Ương giới, bọn hắn khi nào gặp phải loại khó khăn này?

Trước kia cho dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần bọn hắn xuất thủ, đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng lần này, bọn hắn lại có loại cảm giác thúc thủ vô sách.

“Ta lại xuống xem thử.”

Trầm ngâm một lát, Long Trẫm đưa ra quyết định.

Trước mắt, cũng chỉ có Long Trẫm sau khi xuống dưới mới có thể bình yên vô sự trở về, bảy vị thánh chủ còn lại cũng không phải không dám xuống dưới, mà là có quá nhiều lo lắng, nếu như bọn hắn cũng bị Thâm Uyên thôn phệ, gia tộc sau lưng phải làm sao?

Dù sao Long Trẫm đã xuống dưới hơn một lần, lại là tồn tại mạnh nhất trong đám bọn họ, lúc này xung phong, đương nhiên không ai sẽ ngăn cản.

“Long thánh chủ cẩn thận.”

Vô Song thánh chủ vẻ mặt nghiêm túc, ôm quyền nói.

“Long thánh chủ cẩn thận.”

Đám người phụ hoạ theo.

“Ừm.”

Nhẹ gật đầu, Long Trẫm bước ra một bước, nháy mắt biến mất trong Thâm Uyên.

Cái gọi là Thâm Uyên, kỳ thật tựa như một lỗ đen, bên trong đen kịt một màu, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng hễ là sinh linh tiến đến đều sẽ bị thôn phệ, không rõ sống chết.

Cái này khiến Long Trẫm nghĩ đến bộ tiểu thuyết nào đó nói trời tối không thể đi ra ngoài, chẳng lẽ trong Thâm Uyên này ẩn giấu tồn tại nào đó mà hắn không phát hiện ra?

Dù sao lần trước lúc đi vào, Long Trẫm bay mấy trăm vạn lý đều không đến tận cùng, giống như cảnh tượng vô hạn.

Nghĩ tới đây, Long Trẫm tản ra linh thức, ý muốn tìm kiếm manh mối.

Cho dù tầng hắc ám này có công năng ngăn cách linh thức, nhưng đối với Long Trẫm thì tác dụng lại cực kỳ nhỏ, rất nhanh, linh thức hắn liền bao trùm lên mười vạn lý, không buông tha bất kỳ ngóc ngách nào, thậm chí ngay cả hư không đều xuyên thấu.

Đáng tiếc vẫn không hề phát hiện thứ gì.

Chẳng lẽ những tồn tại giấu ở trong bóng tối phát hiện hắn quá lợi hại nên trốn đi?

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, không phải là không có khả năng này.

Đã như thế, vậy liền tìm từng chút từng chút thôi!

Hạ quyết tâm, Long Trẫm duy trì phạm vi linh thức, lại đi xuống thêm mấy chục vạn lý.

Nhưng mà cho dù hắn lục soát kiểu gì, đều cùng giống như vừa rồi, không thu được gì, tiếp tục như vậy, không biết phải lãng phí bao nhiêu thời gian.

May mà lúc trước khi Long Ngạo Thiên rời đi, Long Trẫm trích ra một tia linh tực từ trên người nó, chỉ cần tia linh lực kia không bị dập tắt, liền đại biểu cho việc Long Ngạo Thiên còn chưa chết.

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy.”

Ngay khi Long Trẫm đau đầu, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một dao động linh lực cực kỳ yếu ớt.

Bạch!

Sau một khắc, xúc tu đen nhánh đánh tới, cuốn về phía Long Trẫm, uy lực đủ để phá hủy một tòa núi nhỏ.

“Ha ha ha, rốt cục ta cũng tìm thấy ngươi.”

Long Trẫm không những không giận mà còn cười, giơ một trảo, linh lực trực tiếp nắm đối phương trong tay, lập tức linh lực như suối tuôn chen chúc mà phun ra, phong kín hoàn toàn tu vi của đối phương!

“Chít chít!”

Chủ nhân xúc tu hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, phát ra tiếng thét kinh hoảng, Long Trẫm cũng không quan tâm nhiều như vậy, linh thức lại quét ra xung quanh một lần, sau khi xác định không có khí tức khác, thả người bay ra ngoài Thâm Uyên.

…

Ba!

Sinh vật tựa như bạch tuộc bị quăng mạnh lên mặt đất, dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của Thất Đại Thánh chủ.

“Đây là cái gì?”

Thánh chủ Hồng Thanh kinh ngạc.

“Không biết, là ta từ trong Thâm Uyên bắt ra, bởi vì không biết, cho nên muốn mang theo cho chư vị nhìn xem.”

Long Trẫm khẽ nhíu mày, ngay cả những lão quái vật sống trên vạn năm này cũng không biết sao?

Con quái vật này mọc ra tám đầu xúc tu, che kín gai ngược, lớn nhỏ cùng nhân loại không sai biệt lắm, biểu lộ dữ tợn đáng sợ, đã không giống yêu thú, cũng không giống Đông Hải hải tộc, quả thực không thể tưởng tượng.

“Ta còn chưa bao giờ thấy qua loại sinh vật này.”

Thánh chủ Thiên Nguyên cười khổ nói.

Mấy vị thánh chủ còn lại cũng lần lượt lắc đầu, khó mà phân biệt.

“Nhưng mà, nó hình như đã đạt tới Truyền Kỳ Cảnh.”

“Nếu như sinh vật trong Thâm Uyên đều cường đại như thế, như vậy những võ giả kia sau khi tiến vào có đi mà không về cũng có thể giải thích được.”

Thánh chủ Yêu Cách trầm ngâm nói.

Tùy tiện bắt tới một sinh vật đều là Truyền Kỳ cảnh, sao chỉ mạnh một chút chứ?

Thánh Cảnh? Thánh Vương?

“Chít chít!”

Xúc tu quái không ngừng gầm rú, ý muốn tránh thoát linh lực

phong ấn của Long Trẫm, chỉ là ngay cả cường giả Đại Thánh cảnh cũng làm không được,một Truyền Kỳ như nó sao có thể thành công?

“Nếu không… Sưu hồn thử xem?”

Vô Song thánh chủ đề nghị.

Trước mắt mà xem, chỉ có phương pháp này đáng tin nhất.

“Chờ đã, ta hình như đã thấy loại sinh vật này ở đâu rồi thì phải!”

Đột nhiên, Thuần Dương thánh chủ vẫn luôn trầm mặc liền đứng ra nói.

Phóng nhãn khắp Linh Ương giới, Thuần Dương thánh chủ hẳn là võ giả có tuổi thọ lâu nhất, có thể xưng là hoá thạch sống.

Giờ phút này hắn nói ra câu nói này, đám người nhao nhao lộ ra ánh mắt chờ mong.

Thuần Dương thánh chủ không nhiều lời, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một phiến đá, cẩn thận quan sát quái vật xúc tu một lát, biểu lộ càng ngày càng chấn kinh:

“Thật là bọn hắn! Bọn hắn trở về!”

Đám người nghi hoặc, nhìn phiến đá, phát hiện phía trên khắc mấy bức vẽ mơ hồ, trong đó một bức giống như đúc với quái vật xúc tu này.

“Lạc lão, đây rốt cuộc là cái gì?”

Long Trẫm nhịn không được hỏi thăm.

Trên thực tế, Long Trẫm trong đầu đã bổ não ra tất cả kịch bản.

Là chủng tộc nào đó trước đây rất lâu bị cổ đại năng phong ấn, bây giờ xông phá phong ấn, ngóc đầu trở lại, trả thù Linh Ương giới.

Dù sao, tình huống tương tự hắn đã gặp qua không dưới mười lần.

“Hắn hẳn là sinh vật đến từ Địa Ngục giới!”

Hít một hơi thật sâu, Thuần Dương thánh chủ run giọng nói.

“Địa Ngục giới?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, không rõ cho lắm, Vô Song thánh chủ gần với Thuần Dương thánh chủ cũng chưa nghe nói qua.

“Ừm,lúc ta còn trẻ từ trên cổ tịch khắc đá nhìn thấy.”

Thuần Dương thánh chủ cân nhắc, giải thích nói:

“Địa Ngục giới xưng là Vĩnh Dạ giới, một thế giới khác của Linh Ương giới, truyền thuyết mỗi mười vạn năm, hai thế giới liền sẽ hợp lại một lần.”

“Ở thế giới kia, không có ánh sáng, chỉ có hắc ám, linh khí tu luyện ngày đêm khác biệt, võ giả nhân tộc đến nơi đó, tốc độ tiêu hao tinh lực sẽ nhanh gấp mười lần so với nơi khác, với lại trừ phục dụng đan dược ra, căn bản không có cách nào bù lại.”

Nói đến đây, Thuần Dương thánh chủ thần sắc hơi phức tạp:

“Nhất là những võ giả tu luyện Thuần Dương chi lực như chúng ta, cơ hồ biến thành phế vật.”

Phải biết, cường giả Thánh Cảng chiến đấu thường dựa vào việc nắm giữ năng lượng thiên địa, nơi Thuần Dương chi lực càng nồng đậm, võ giả tu luyện Thuần Dương chi lực càng cường đại.

Trái lại, nợ Thuần Dương chi lực càng mỏng manh, liền càng yếu.

Ở trong một thế giới không có một chút Thuần Dương chi lực nào, võ giả tu luyện Thuần Dương chi lực tựa như một cái kho năng lượng không có bổ cấp.

Sau khi năng lượng trong cái kho này dùng hết, trừ nhục thể ra, bọn hắn không khác gì người bình thường cả, không thể lại sử dụng linh lực nữa.

“Vậy nếu như bọn hắn đi tới thế giới này của chúng ta thì sao?”

Long Trẫm hiếu kì, xem ra chuyện này không đơn giản như hắn nghĩ.

“Cũng là như thế, ở thế giới này, thực lực của bọn hắn cũng giảm đi nhiều, với lại còn nghiêm trọng hơn so với chúng ta.”

Thuần Dương thánh chủ nói tiếp:

“Nhưng mà đây đều là ta từ trên cổ tịch khắc đá nhìn thấy, là thật hay giả, còn chưa xác định.”

“Nhưng mà có thể khẳng định là, mười vạn năm một lần hợp lại… Đã đến.”

Chương 177: Cùng Ta Đi Địa Ngục

Từ chỗ Thuần Dương thánh chủ đám người biết được, dưới Thâm Uyên là nơi thông hướng đến một thế giới khác chính là Địa Ngục giới.

Nhưng mà đáng ăn mừng chính là, sinh linh nơi đó không cách nào tới đây, chính xác mà nói, là không dám.

Bởi vì hoàn cảnh tu luyện khác biệt, cho nên bọn hắn một khi tiến vào Linh Ương giới, thực lực liền sẽ giảm đi nhiều.

Đương nhiên, võ giả Linh Ương giới cũng không thể tiến vào Địa Ngục giới, nếu không cũng sẽ chịu các loại hạn chế, biến thành thịt cá trên thớt.

Dựa theo cổ tịch ghi chép, thời gian hai thế giới hợp lại sẽ kéo dài ba tháng, sau ba tháng, lại tách ra.

Lần tiếp hợp lại tiếp theo phải qua mười vạn năm, về phần vì sao như thế thì không ai biết.

Nói một cách khác, chỉ cần trong ba tháng này không tự mình tìm đường chết nhảy vào Thâm Uyên thì sẽ không có chuyện gì.

Đối với mấy vị thánh chủ mà nói, không thể nghi ngờ là kết quả tốt nhất, dù sao không có gì nguy hiểm, trừ những tên xui xẻo mới bắt đầu đã bị thôn phệ kia ra, chuyện này sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Đến lúc đó bọn hắn lấy danh nghĩa tám đại thánh địa, ở xung quanh Thâm Uyên thiết hạ phòng tuyến, ai lại dám xông vào?

Nếu quả thật có người không sợ chết, nhất định phải vào xem, vậy thì không có quan hệ gì với bọn họ.

“Kia… Con quái vật này nên xử lý như thế nào?”

Hồng Thanh thánh chủ chỉ vào quái vật xúc tu nói.

Sau khi biết Địa Ngục giới, quái vật xúc tu này cũng mất đi tác dụng.

“Trực tiếp giết chết đi.”

Hỗn Nguyên thánh chủ vừa muốn đưa tay, lại bị Long Trẫm đánh gãy:

“Đừng giết nó, ta còn có chỗ dùng.”

“Ây… Được rồi.”

Hỗn Nguyên thánh chủ sững sờ, không quan tâm nhún vai.

“Long thánh chủ muốn con quái vật này làm gì?”

Thuần Dương thánh chủ không hiểu.

“Sưu hồn.”

Đám người kinh ngạc, chuyện này không phải đã kết thúc rồi à? Làm sao còn muốn sưu hồn?

“Nhi tử ta ở, hẳn là còn chưa chết, cho nên ta muốn thâm nhập sâu vào tìm xem.”

Nghe vậy, đám người giật mình.

Long Trẫm từ trước đến nay rất yêu thương con của mình, nếu không thì Long Ngạo Thiên cũng sẽ không ngắn ngủi mấy chục năm liền bước vào Thánh Cảnh, trở thành thế hệ trẻ tuổi mạnh

nhất Linh Ương giới.

Chỉ là, Long Ngạo Thiên sao lại ở trong Thâm Uyên?

Tới đây, Long Trẫm cũng không giải thích, dù sao Long Ngạo Thiên đi ra ngoài lịch luyện thuộc về bí mật, ngoại giới không ai biết.

“Chuyện này ta hi vọng các vị không nên nói lung tung,tránh gây thêm phiền phức.”

Ý của những lời này rất rõ ràng, bảy vị thánh chủ đều là lão quái vật đã sống trên vạn năm, sao có thể không rõ?

Không nói với tu vi của Long Trẫm có thể tự do ra vào Thâm Uyên, cho dù thật xảy ra chuyện, thế nhưng còn có một hóa thân cấp bậc Đại Thánh cảnh tọa trấn ở Bất Hủ thánh địa, bọn hắn sao có thể vô duyên vô cớ trêu chọc?

“Yên tâm đi, Long thánh chủ, chuyện này chúng ta tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

Vô Song thánh chủ nghiêm túc nói.

“Địa Ngục giới âm trầm quỷ dị, lại khắc chế linh lực của chúng ta, Long thánh chủ cẩn thận.”

“Đúng vậy, hi vọng Long thánh chủ có thể an toàn trở về.”

Mấy vị thánh chủ còn lại cũng nhao nhao phụ hoạ theo.

“Đa tạ các vị.”

Nói xong, Long Trẫm một phát bắt được đầu quái vật xúc tu, bắt đầu sưu hồn.

Không nhìn không biết, xem liền giật mình, thì ra Thuần Dương thánh chủ nói tới Địa Ngục giới, chỉ là chín trâu mất sợi

lông thôi!

Sinh linh của Địa Ngục giới khi tiến vào Linh Ương giới thì thực lực sẽ giảm lớn,so với võ giả nhân loại thì bị hạn chế rất nhiều.

Nhưng độ mạnh của bọn hắn, lại vượt xa tưởng tượng!

Khác với Linh Ương giới, Địa Ngục giới là một chỉnh thể .

Tỷ như Trung Châu, chia làm tám đại thánh địa cùng mười hai Thánh tộc, phía dưới còn có vô số thế lực to nhỏ, chớ đừng nói chi là bốn cảnh Đông Tây Nam Bắc.

Mà Địa Ngục giới thì chỉ có một thế lực, Vĩnh Dạ đế quốc!

Căn cứ vào ký ức của quái vật xúc tu, Vĩnh Dạ đế quốc khổng lồ vô biên, tổng cộng có hai vị Thánh tổ cùng mười tôn vương giả, toàn bộ sinh linh Địa Ngục giới đều phải phục tùng mệnh lệnh của bọn hắn.

Mặt khác, mỗi tôn vương giả đều là Đại Thánh, về phần hai vị Thánh tổ là cấp bậc gì, xúc tu quái cũng không rõ, nhưng mà Long Trẫm suy đoán rất có thể đã đạt tới Thái Hư cảnh, nếu không sao có thể đè ép được mười tôn Đại Thánh?

Cũng không biết Thái Hư thứ đệ mấy cảnh, nếu không chỉ riêng lực lượng này, đã đủ để san bằng Linh Ương giới.

Ách… Không đúng, xém chút nữa quên mất Tần Giác, có Tần Giác ở đây, chỉ cần hai vị kia Thánh tổ không phải Thái Hư thứ đệ thất cảnh, cơ bản không có khả năng phá hủy Linh Ương giới.

Huống chi, có tấm chắn thiên nhiên ở giữa.

Nghĩ tới đây, hai mắt Long Trẫm sáng lên, trước mắt hắn chỉ là Thái Hư đệ tứ cảnh, tùy tiện xâm nhập Địa Ngục giới quá mức

nguy hiểm, nhưng nếu là dẫn theo Tần Giác thì sao?

Dù sao hắn lại không phải muốn đánh nhau với Vĩnh Dạ đế quốc, tìm Long Ngạo Thiên trở về là được, có thể đụng phải cái gọi là mười tôn vương giả cùng Thánh tổ kia hay không cũng là vấn đề.

Hạ quyết tâm, Long Trẫm vội vàng vứt bỏ quái vật xúc tu, chuẩn bị liên hệ Tần Giác.

Tiếc nuối duy nhất chính là, Long Trẫm không có tìm thấy hình tượng nào có liên hệ tới từ Long Ngạo Thiên trong ký ức của quái vật xúc tu, cho nên nếu quả thật tiến vào Địa Ngục giới, cũng chỉ có thể lục soát không mục đích.

Quái vật xúc tu này cũng giống với võ giả Linh Ương giới trước đó, cũng hiếu kỳ về Thâm Uyên nên nhảy vào.

Kết quả không nghĩ tới vừa vặn đụng phải Long Trẫm, vốn định đánh lén, đáng tiếc hoàn toàn không phải là đối thủ, trực tiếp bị sưu hồn.

Nếu để cho hắn sớm biết có thể như vậy, chỉ sợ đánh chết cũng sẽ không nhảy xuống.

“Tần huynh, có đó không? Có chuyện muốn nhờ ngươi giúp một tay.”

“Chuyện gì?”

“Cùng ta đi Địa Ngục.”

“…”

“Thật có lỗi, ta nói Địa Ngục, không phải là Địa Ngục kia.”

Long Trẫm vội vàng kể kỹ càng chuyện về Địa Ngục giới cho Tần nghe.

"…"

"Được rồi, ta biết rồi, chờ một lát."

"…"

Long Trẫm ngơ ngác, đây coi như là đồng ý, hay là không đồng ý?

Ai,không nghĩ đã nhiều năm như vậy, có một ngày hắn cũng sẽ lo lắng thực lực không đủ, mời người khác hỗ trợ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai của hắn, Long Trẫm vô thức quay đầu lại, chợt sửng sốt.

"Đây chính là Địa Ngục giới mà ngươi nói?"

Tần Giác chắp tay ra sau, nhìn qua Thâm Uyên trước mặt đen thui thùi lùi, như có điều suy nghĩ.

"Ngươi… Nhanh như vậy?"

Long Trẫm khóe mắt có chút run rẩy, với tâm trí của hắn, cũng không nhịn được trợn mắt hốc mồm.

Không chỉ là Long Trẫm, thánh chủ còn lại nhìn thấy Tần Giác đột nhiên xuất hiện cũng chấn động vô cùng.

Tình huống như thế nào, người này là ai?

Bọn hắn lại không phát giác được chút nào.

"Ngươi không phải vội đi cứu nhi tử à."

Tần Giác nghi hoặc.

Kỳ thật lúc Long Trẫm đưa ra đề nghị cần giúp đỡ, Tần Giác đã khóa chặt vị trí của hắn, tiếp đến chỉ cần thi triển thần thông một

lần là đủ.

“Đúng đúng đúng.”

Phản ứng lại Long Trẫm liên tục gật đầu, chỉ vào Thâm Uyên nói:

“Phía dưới chính là Địa Ngục giới, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

Không nói nhảm nữa, hai người cứ như vậy trước mắt đờ đẫn của bảy vị thánh chủ, thả người nhảy xuống.

“Người vừa mới tới kia… Là ai?”

Vô Song thánh chủ vẻ mặt ngơ ngác.

“Không biết, nhưng mà hình như rất lợi hại.”

“Chẳng lẽ Linh Ương giới còn ẩn giấu tồn tại cường đại mà chúng ta không biết?”

Mấy vị thánh chủ hai mặt nhìn nhau, lâm vào trầm tư.

…

“Thật tối a, cái gì cũng không nhìn thấy.”

Vừa nhảy vào Thâm Uyên, Tần Giác liền khẽ nhíu mày, nhàn nhã nói.

Không chờ cho Long Trẫm mở miệng, một quang mang đột nhiên nở rộ, kéo dài vô tận, nháy mắt chiếu sáng cả Thâm Uyên, phóng lên tận trời!

Long Trẫm: “…”

…

Chương 178: Đến Tên Nào Đánh Tên Đó

Hào quang chói sáng như là mặt trời chói chang nở rộ, vô hạn kéo dài, nhanh chóng bao phủ lại toàn bộ Thâm Uyên.

Ven đường những nơi đi qua, hắc ám tiêu tán, sáng như ban ngày.

Giờ phút này đã không thể xưng là vực sâu hắc ám, mà là quang minh Thâm Uyên!

Long Trẫm: "…"

Mặc dù hắn vẫn luôn biết Tần Giác rất cường đại, nhưng mãi cho tới bây giờ, hắn mới phát hiện, mình vẫn là đánh giá thấp Tần Giác.

"Địa Ngục giới ở chỗ nào."

Tần Giác đảo mắt một vòng, hỏi.

"Ây… Chờ ta tìm đã."

Từ xúc tu quái Long Trẫm đã biết được, hắn sở dĩ từ đầu đến cuối không có phát hiện, là bởi vì Địa Ngục giới bên kia có đại năng xuất thủ, che giấu cửa vào, đồng thời đẳng cấp càng cao, càng khó thông qua.

Đây cũng là lý do vì sao Long Trẫm xuống dưới không có việc gì, võ giả còn lại xuống dưới lại không hiểu sao lại biến mất.

Sinh linh Địa Ngục giới bên kia có thể tới, nhưng sinh linh Linh

Ương giới lại không cách nào lại đi qua, dù sao cường giả bên kia cũng không rõ thực lực của Linh Ương giới, để phòng vạn nhất, đương nhiên phải cẩn thận một chút.

Kỳ thật với tu vi của Long Trẫm, nếu không phải vội vã tìm nhi tử, cũng sẽ không tuỳ tiện bị gạt đi qua, điểm này có thể ngay cả chính hắn cũng không ý thức được.

Nhưng mà lần này, Long Trẫm cũng sẽ không thất thủ nữa.

Không bao lâu, Long Trẫm liền đến một mảnh không gian phụ cận nhìn qua không có bất kỳ chỗ kỳ quái nào, sau đó duỗi ra song chưởng, dùng sức kéo một cái!

“Xoẹt xẹt!”

Dao động không gian kịch liệt khuếch tán ra, đúng là mạnh mẽ bị Long Trẫm xé mở một cái khe, hình thành từng gợn sóng năng lượng mà mắt thường có thể thấy được, đủ để mạt sát võ giả Thánh Cảnh trở xuống.

Hô!

Không gian cửa vào mở ra, linh khí hắc ám nồng đậm lập tức điên cuồng tràn ra, giống như muốn thôn phệ tất cả.

Nhưng khi quang mang chiếu rọi xuống, linh khí hắc ám lập tức rung động, giống như băng cứng hòa tan, nhanh chóng biến mất.

“Những linh khí hắc ám này quá quỷ dị.”

Long Trẫm nhíu mày, rất ngưng trọng.

Cho dù với tu vi của hắn, cũng có thể cảm nhận được ảnh hưởng rõ ràng, nếu như tiến vào Địa Ngục giới, khẳng định sẽ ảnh hưởng lớn hơn.

“Thì ra là vậy a, thế chiếu sáng toàn bộ Địa Ngục giới đi.”

Tần Giác không để tâm nói.

Long Trẫm: “…”

Vì sao từ trong miệng Tần Giác nói ra, hình như rất đơn giản vậy?

“Không cần, ta chỉ đi tìm nhi tử mà thôi.”

Long Trẫm cười khổ lắc đầu, cho là Tần Giác đang nói đùa.

Dùng linh lực chiếu sáng cả Địa Ngục giới, ngẫm lại đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“…”

Nghe vậy, Tần Giác nhún vai, không giải thích.

Dù sao chính là như Long Trẫm nói, hắn chỉ đi tìm nhi tử mà thôi, không cần thiết xem toàn bộ Địa Ngục giới như địch nhân.

Sau khi xuyên qua không gian thông đạo, thế giới lần nữa lâm vào đen nhánh, cái gì cũng không nhìn thấy, không chờ cho hai người khởi hành, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm thét:

“Dừng lại, các ngươi là ai?”

Long Trẫm ngạc nhiên, lúc này mới nhớ tới xung quanh Thâm Uyên của Địa Ngục giới có sắp xếp rất nhiều cường giả trấn giữ, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, không có thể không phát hiện được.

Nhưng mà… Ngôn ngữ của đối phương vì sao lại giống như bọn họ?

Quả nhiên, học được tiếng phổ thông, đi khắp Chư Thiên Vạn Giới cũng không sợ!

“Hình như là sinh linh ở đối diện tới.”

Một âm thanh khác vang lên, sát ý nghiêm nghị.

“Phía trên đã phân phó, hễ là sinh linh ở đối diện tới, toàn bộ giết chết!”

Câu nói này nói ra, hơn mười thân ảnh nháy mắt vây quanh Tần Giác cùng Long Trẫm, mỗi người đều đạt tới Truyền Kỳ Cảnh, khí tức mênh mông, xông thẳng tới chân trời.

“Những tên này chính là sinh linh của Địa Ngục giới sao, dáng vẻ xấu quá à.”

Tần Giác nhếch miệng, hơi có vẻ ghét bỏ.

Những sinh linh Địa Ngục giới này không khác gì quỷ quái đến từ Địa Ngục, từng tên diện mạo dữ tợn, xấu xí không chịu nổi, rất khó tưởng tượng được bọn hắn là cường giả Truyền Kỳ cảnh.

“Muốn chết!”

Hơn mười tên cường giả Địa Ngục giới hai mặt nhìn nhau, vô cùng phẫn nộ, lập tức bay về hướng Tần Giác.

“Tần huynh, nhớ lưu lại một người còn sống.”

Long Trẫm nhắc nhở.

“A, biết.”

Tần Giác khẽ gật đầu, nâng lên một ngón tay.

Oanh!

Tầm mắt kéo xa, một vệt kim quang sáng lên, thoáng qua liền mất.

Khi kim quang dập tắt, trước mặt Tần Giác đã chỉ còn lại một cường giả Địa Ngục giới, hắn mờ mịt nhìn xung quanh, dường như còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Long Trẫm cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp thi triển siêu hồn lên cường giả Địa Ngục giới, tìm kiếm ký ức có liên quan tới Long Ngạo Thiên.

Bịch!

Nửa ngày, Long Trẫm vứt bỏ tên cường giả Địa Ngục giới kia, thở dài:

“Gia hỏa này hôm qua mới đến, cái gì cũng không biết.”

Tần Giác: “…”

“…”

“Xem ra, chỉ có thể chậm rãi tìm.”

Tiêu diệt cường giả phụ trách trấn giữ Thâm Uyên Địa Ngục giới, hai người rất nhanh rời đi, Thâm Uyên liên thông hai thế giới cũng lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Mặc dù Long Ngạo Thiên đã đi tới thế giới này mấy ngày, nhưng trong nhẫn trữ vật cũng còn lại rất nhiều đan dược do Long Trẫm luyện chế, hoàn toàn không cần lo lắng linh lực bị khô kiệt.

Chỉ cần không phải gặp phải cưởng giả Thánh Vương, hắn là không có vấn đề gì.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, linh lực của Long Ngạo Thiên trừ hơi có vẻ yếu ớt ra, cũng không có dấu hiệu dập tắt, chí ít có thể tạm thời xác định an toàn của hắn.

Hai người sau khi dạo qua một vòng xung quanh, phát hiện thế giới này thật sự không có một tia ánh sáng, mặc kệ cái gì cũng đều đen.

Kiến trúc, phục sức, vũ khí, tóm lại, đây là một thế giới không có màu sắc.

Với lại linh khí hắc ám chung quanh giống như như giòi trong xương, không giờ khắc nào mà không ăn mòn linh lực của bọn hắn.

Nếu là đổi lại là võ giả Chí Tôn cảnh trở xuống, chỉ sợ không đến một ngày liền sẽ khô kiệt linh lực, biến thành thịt cá trên thớt.

May mà Long Trẫm tu luyện 'Bất Hủ Thần Điển' bao dung vạn tượng, cực kì cường hãn, hoàn cảnh nơi này mặc dù có ảnh hưởng tới hắn, nhưng lại có hạn?

Thậm chí thời gian lâu dài, Long Trẫm có thể hấp thu linh khí hắc ám, chuyển hóa thành một dạng năng lượng khác, làm linh lực quang ám giao hội, âm dương quán thông, nâng cao một bước.

Cái này khiến Long Trẫm mừng như điên, bởi vì hắn tựa hồ nhìn thấy hi vọng tiến giai Thái Hư đệ ngũ cảnh.

Về phần Tần Giác, thân thể của hắn đã bước vào vạn pháp bất xâm, bất tử bất diệt từ lâu, bất kỳ công kích gì cũng không thể tạo thành tổn thương cho hắn, một xíu linh khí hắc ám này thì tính là gì?

Bất tri bất giác, hai người đã ở Địa Ngục giới qua hai ngày, tìm khắp phương viên trăm vạn lý, nhưng vẫn không có tìm thấy Long Ngạo Thiên.

"Đáng chết, tiếp tục như vậy, không biết đến bao giờ mới có thể tìm được."

Long Trẫm cắn răng, thời gian càng lâu cũng liền đại biểu cho Long Ngạo Thiên càng nguy hiểm, đây tuyệt đối không phải điều Long Ngạo Thiên muốn thấy.

“Thật ra ta có một biện pháp.”

Tần Giác ngửa đầu uống một ngụm rượu nói.

“Biện pháp gì?”

Long Trẫm vội vàng truy hỏi.

“Ngươi có nghĩ tới không, hắn cũng sớm đã bị cường giả cao giai nào đó của thế giới này bắt đi rồi không?”

Tần Giác thản nhiên nói.

Long Trẫm sững sờ, có chút mờ mịt.

“Với tu vi của Long Ngạo Thiên, nếu như phát hiện thế giới này không đúng, chắc chắn sẽ không rời khỏi Thâm Uyên quá xa, mười thủ vệ Truyền Kỳ Cảnh kia cũng căn bản không có khả năng ngăn hắn lại.”

Tần Giác trầm lặng nói:

“Cho nên đáp án rất rõ ràng, hắn đã bị người khác bắt đi từ lâu.”

Nghe xong Tần Giác phân tích, Long Trẫm bừng tỉnh đại ngộ.

Xác thực, võ giả Linh Ương giới không cách nào tới, nhưng sinh linh bên này lại có thể đi qua, Long Ngạo Thiên chỉ có thể là đang bị nhốt mới có thể từ đầu đến cuối không rời đi được, thậm chí phương viên trăm vạn dặm cũng không tìm được.

“Vậy tiếp theo chúng ta chỉ nên làm cái gì?”

“Đương nhiên là đánh, đến tên nào đánh tên đó.”

Chương 179: Cửu U

“Đương nhiên là đánh, đánh từng tên một.”

Tần Giác nói như chuyện đương nhiên.

Long Ngạo Thiên rất có thể đã bị cường giả cao giai của thế giới này bắt lấy, như vậy đương nhiên là trực tiếp đánh tới, đánh cho đối phương kinh ngạc, lạnh mình, thậm chí sợ hãi mới thôi.

Với lại loại phương pháp đơn giản lại thô bạo này thường rất có hiệu quả.

Tin tưởng không đến một ngày, liền có thể biết Long Ngạo Thiên ở nơi nào.

“Đánh từng tên một…”

Long Trẫm lẩm bẩm, có chút xoắn xuýt.

Dù sao, hắn còn không rõ lắm hai Thánh tổ rốt cục là cảnh giới gì, tùy tiện động thủ thực tế quá mức nguy hiểm, không cẩn thận, sẽ thân tử đạo tiêu.

Suy tư một lát, Long Trẫm bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, rốt cục quyết định:

“Được, vậy đánh từng tên một!”

Nếu như Long Ngạo Thiên thật sự bị cường giả cao giai của thế giới này bắt lấy, vậy dù cho muốn tránh cũng tránh không được, chi bằng gọn gàng mà linh hoạt một chút, cũng đỡ phiền phức.

“Ha ha, ta chờ câu nói này của ngươi lâu rồi.”

Tần Giác ngửa đầu uống cạn bình linh tửu, cười to nói:

“Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

“Chờ đã, xác định thử gần đây ai mạnh nhất trước đã.”

Long Trẫm ngữ khí ngưng trọng nói.

Liên hệ trọng đại, không thể lười biếng được.

“Cái này đơn giản thôi.”

Tần Giác mở ra bàn tay, một vệt kim quang lập tức phóng lên trời, giống như ánh nắng nháy mắt chiếu sáng phạm vi ngàn dặm.

Không chỉ như vậy, bên trong kim quang ẩn chứa dao động linh lực, tin rằng chỉ cần người tu luyện của khu vực Địa Ngục giới này đều có thể cảm ứng được.

Ngàn vạn năm, Địa Ngục giới lần đầu tiên xuất hiện hào quang chói sáng như thế!

“Đó là cái gì?”

“Thật đáng sợ, ta cảm thấy linh lực toàn thân đều bị xói mòn.”

“Tại sao có thể như vậy!”

“Chạy mau!”

“…”

Chỉ một thoáng, tất cả sinh linh trong phạm vi ngàn dặm của Địa Ngục giới đều đào thoát tứ phía, sợ chậm một chút liền sẽ bị kim quang hòa tan.

Phải biết rằng, hai thế giới mỗi mười vạn năm mới hợp lại

một lần, với lại chỉ có ba tháng.

Cho dù là Linh Ương giới, hay là Địa Ngục giới.

Đều biết rất ít về đối phương, chớ đừng nói chi là những sinh linh ở tầng dưới chót này của Địa Ngục giới, bọn hắn thậm chí còn chẳng biết chỉ cái gì là cái gì.

Dù sao, ở trong thế giới của bọn hắn, chưa từng xuất hiện ánh sáng.

Đương nhiên, những sinh linh đào tẩu ở tầng dưới chót này, cũng khiến cho rất nhiều cường giả Địa Ngục giới chú ý tới, nhưng mà vẫn không biết tầng kim quang kia là cái gì.

Nhưng cái này không cản trở việc bọn họ chạy tới nhìn xem.

Không bao lâu, hơn mười thân ảnh liền xuất hiện bên ngoài kim quang, nơi này đã là tương đối gần trung tâm của Địa Ngục giới, cho nên trong những cường giả đến đây điều tra cũng có Thánh Cảnh, những cường giả còn lại cũng đều đạt đến Truyền Kỳ.

Chỉ là… Dáng vẻ vẫn rất xấu.

Không đúng, không nên nói là xấu, mà là căn bản không giống loài người.

Tần Giác cuối cùng cũng hiểu thế giới này vì sao đen kịt một màu, chính là đúng như câu ca từ kia: Nếu như thế giới này màu đen, kỳ thật ta rất đẹp!

“Các ngươi là ai, ở đây làm gì?”

Cường giả Thánh Cảnh cầm đầu không dám vào tiến vào phạm vi kim quang, xa xa hô.

“Muốn biết thì tiến vào nói.”

Tần Giác cũng không quen trò chuyện cách hơn nghìn dặm, chỉ thấy bàn tay hắn vung lên, cường giả Thánh Cảnh vốn dĩ còn đang đứng bên ngoài kim quang lập tức xuyên qua không gian, xuất hiện ở trước mặt hắn.

"???"

Xảy ra chuyện gì?

Ta là ai, ta ở đâu?

Cường giả Thánh Cảnh vẻ mặt ngơ ngác, có chút phản ứng không kịp.

"Khu vực này còn có tồn tại mạnh hơn ngươi không?"

Tần Giác hỏi.

"Không, không có."

Tên cường giả Thánh Cảnh kia vô thức nói, nhưng lập tức liền giật mình tỉnh lại, vừa muốn vận chuyển linh lực phản kích, Long Trẫm bên cạnh đã thi triển sưu hồn lên hắn.

"Ngươi muốn làm gì?"

Cường giả Thánh Cảnh muốn phản kháng, lại phát hiện mình không cách nào động đậy!

Chốc lát sau, Long Trẫm thu hồi linh lực, trầm giọng nói:

"Hắn xác thực không có nói láo, nơi này là một trong những khu vực ở Vĩnh Dạ đế quốc do vương giả quản lý, hắn là thủ lĩnh của khu vực này."

"Đã như thế, vậy liền đi tìm vị vương giả kia đi."

Tần Giác hờ hững nói:

“Không phải có mười vị vương giả sao,Hẳn phải biết tin tức của Long Ngạo Thiên, nói không chừng người bắt Long Ngạo Thiên chính là bọn hắn.”

“Ừm.”

Long Trẫm nhẹ gật đầu, không do dự, lập tức mang theo Tần Giác bay về phía vị vương giả kia.

Một cường giả Thánh cảnh đồ vật biết đến còn nhiều hơn những gì mà Truyền Kỳ cảnh biết, Long Trẫm cũng đã hiểu hơn về Địa Ngục giới.

Sở dĩ không có hạ sát thủ với mấy cường giả Địa Ngục giới này là bởi vì hai người Tần Giác thuộc về ngoại lai, hoàn toàn không cần thiết.

Tựa như lúc bọn hắn ở Linh Ương giới, đột nhiên có người xông tới, không nói hai lời liền muốn giết chết bọn hắn, không khỏi quá mức bá đạo.

Bọn hắn chỉ là tới cứu Long Ngạo Thiên mà thôi, chỉ cần đối phương không công kích bọn hắn, bọn hắn cũng sẽ không giết người vô tội.

…

Vĩnh Dạ đế quốc, Địa Ngục giới, hoặc là nói kẻ thống trị chí cao vô thượng ở Vĩnh Dạ giới.

Phàm là sinh linh ở Địa Ngục giới, cho dù là cấp bậc gì, đều phải nghe điều khiển, nếu không liền sẽ nghênh đón tai hoạ ngập đầu.

Kỳ thật mấy vạn năm trước, Địa Ngục giới cũng không phải như thế, cơ bản không khác Linh Ương giới là mấy, cũng có thế lực khắp nơi cát cứ, vạn tộc san sát, quần hùng phân tranh.

Cho đến khi hai vị Thánh tổ xuất hiện.

Ngắn ngủi mấy chục năm, toàn bộ thế lực của Địa Ngục giới liền bị hai vị Thánh tổ này quét ngang, hoặc là cúi đầu, hoặc là hủy diệt, sau đó thành lập Vĩnh Dạ đế quốc, nhất thống Địa Ngục giới.

Đương kim mười tôn vương giả, trừ ba người mới lên ra, còn lại bảy vị, đều là sau khi bị Thánh tổ đánh bại, mới lựa chọn cúi đầu xưng thần.

Mà Cửu U, thì may mắn thuộc về vương giả mới tấn chức.

Cũng bởi vậy được trọng dụng.

Giờ phút này, Cửu U đang ngồi trên vương tọa đen nhánh, nghe thuộc hạ báo cáo tin tức:

"Điện hạ, Chuyển Luân Vương bên kia đã liên tiếp xâm chiếm hai khu vực của chúng ta, cướp đoạt vô số tài nguyên tu luyện, rất nhiều thủ lĩnh không ngừng kêu khổ, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ tổn thất sẽ tiếp tục tăng lên."

Mọi người đều biết, khi mất đi địch nhân bên ngoài, như vậy người một nhà liền trở thành tồn tại nguy hiểm nhất.

Địa Ngục giới mặc dù chỉ có một Vĩnh Dạ đế quốc, nhưng vương giả các phương lại cũng không phải là huynh đệ tốt gì, nếu không phải phía trên có hai vị núi lớn đè ép, chỉ sợ sớm đã đánh nhau.

Dù như vậy nhưng cũng thường xuyên vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện mà xảy ra chiến đấu.

Mười tôn vương giả đại khái chia làm ba phe, trong đó Cửu U cùng hai vị vương giả mới tấn chức khác là cùng một trận doanh, Chuyển Luân Vương cùng hai vị vương giả khác một phe,bốn vị

vương giả cuối cùng thì biểu thị trung lập,tạo thành một sự cân bằng.

Cửu U tay gõ tay lần can mấy lần, âm thanh lạnh lùng nói:

“Hừ, ta đã nhịn hắn lâu rồi, nếu hắn đã không ngừng được một tấc lại muốn tiến một thước, vậy thì ta không cần nhượng bộ nữa!”

“Vâng!”

Thủ lĩnh phụ trách hồi báo vui mừng, có mệnh lệnh này, thì hắn có thể quang minh chính đại khai chiến cùng đối phương.

“Đúng rồi điện hạ, khu hắc lưu kia xuất hiện Thâm Uyên…”

“Không cần quản nó, sau ba tháng nó sẽ tự động biến mất.”

Chuyện liên quan tới Thâm Uyên thông hướng một thế giới khác, Cửu U đã từ chỗ Thánh tổ biết được trong thế giới kia thực lực của mình sẽ bị hạn chế, cho nên hắn không cảm thấy hứng thú chút nào.

“Vâng.”

“…”

Sau khi phân phó xong, Cửu U chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Hửm?”

Đột nhiên, Cửu U phát hiện được một tia không đúng:

“Dao động linh lực thật mạnh mẽ.”

Ầm ầm!

Chương 180: Cần Gì Chứ

Ầm ầm!

Đại môn kiên cố nháy mắt hóa thành bột phấn, theo gió phiêu tán.

“Nơi này chính là hang ổ của người vương giả kia sao?”

Tần Giác trầm lặng nói.

“Căn cứ theo ký ức thì hẳn là nơi này không sai.”

Long Trẫm đáp.

Chẳng biết tại sao, hoàn cảnh nơi này luôn khiến cho người ta có một loại cảm giác không thoải mái, giống như có vật gì đó trong bóng tối nhìn chằm chằm ngươi, cực kì quỷ dị.

“Phần phật!”

Đúng lúc này, một trận âm phong thổi qua, gần hai người lập tức xuất hiện mấy chục khí tức linh lực âm trầm đáng sợ, khiến người không rét mà run.

“Các ngươi là ai, can đảm dám tự tiện xông vào Cửu U thành!”

Cường giả Địa Ngục giới ẩn nấp trong bóng đêm cất giọng nói, ngữ khí tràn ngập cảnh giác.

Long Trẫm cảm thấy nơi đây thật quỷ dị, những cường giả Địa Ngục giới này sao không cảm thấy Long Trẫm hai người quỷ dị được?

Dù sao, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua loại dao động linh lực này, khiến bọn tim bọn hắn đập nhanh vô cùng, không dám tùy tiện tới gần.

“Cửu U thành?”

Tần Giác nhìn xung quanh, xác thực rất giống.

Vừa vặn nơi đây lại là Địa Ngục giới, nếu nơi này mà có cầu Nại Hà thì rất hợp.

“Các ngươi là ai?”

Người tới lại hỏi một lần, vẫn không dám tới gần.

Tần Giác lười nói nhảm, bàn tay hơi ép, cường giả Địa Ngục giới gần đấy lập tức bị giam cầm ở tại chỗ, không thể động đậy, ngay cả miệng cũng không thể mở ra.

Làm xong những thứ này, Tần Giác tản ra linh thức, rất nhanh liền tìm thấy cung điện Cửu U vương,sau đó cùng Long Trẫm bay về phía trung tâm Cửu U thành.

Cửu U thành to lớn vô cùng, cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh nếu không sử dụng truyền tống trận cũng phải bay mất mấy ngày.

Nhưng mà những thứ này đối với Tần Giác cùng Long Trẫm mà nói, đều không phải chuyện gì to tát.

Bởi vì hai người không che giấu chút nào. Ven đường lại gặp rất nhiều cường giả Địa Ngục giới nhảy ra ngăn cản bọn hắn, nhưng đều bị trấn áp dễ dàng, không có nhấc lên chút gợn sóng nào, ngay cả cường giả Thánh Cảnh cũng không ngoại lệ.

“Dừng lại!”

Rốt cục lúc tới gần cung điện, một khí thế không gì so sánh nổi dâng lên, thiêu đốt ngọn lửa màu đen, cho dù ở trong bóng tối,

cũng lộ ra thâm sâu vô cùng.

Mà bên trong ngọn lửa màu đen, một thân ảnh đầu trâu thân người, tựa như ác ma to lớn đi tới, đỉnh thiên lập địa, cao chừng vạn trượng.

Chính là cường giả Thánh Cảnh trở lên mới có thể thi triển Thánh Thể!

“Các ngươi là vị thuộc hạ của vương giả nào, có biết xông vào Cửu U thành chính là tội chết không?”

Ngưu Đầu Nhân từ cao nhìn xuống hai người Tần Giác, linh lực toàn thân mênh mông như biển, thình lình đạt tới Thánh Vương!

Cũng là cường giả Thánh Vương cảnh đầu tiên sau khi Tần Giác cùng Long Trẫm đi tới thế giới này gặp phải.

“Không biết.”

Tần Giác lắc đầu.

Ngưu Đầu Nhân: “…”

“Ha ha, lão Ngưu, làm gì phải nói nhảm với bọn hắn nhiều như vậy, trực tiếp giết chết là được rồi.”

Bên cạnh lại lần nữa dâng lên một cỗ khí thế, tương xứng cùng Ngưu Đầu Nhân, nhưng mà lúc đi ra lại là người đầu ngựa, cũng cao tới vạn trượng, tựa như trụ chống trời.

Đầu trâu mặt ngựa?

Tần Giác cùng Long Trẫm nhìn nhau, biểu lộ đều cổ quái.

Hô!

Sau một khắc, người đầu ngựa vung nắm đấm, mang theo linh lực bàng bạc đánh tới hai người Tần Giác, cả thiên địa đều bị chấn động dưới một quyền này, giống như lúc nào cũng có thể đổ sụp xuống.

Không chỉ như vậy, không gian xung quanh cũng bị khóa kín hoàn toàn, hiển nhiên, người đầu ngựa căn bản không có ý định lưu thủ.

Mắt thấy nắm đấm như thiên thạch sắp rơi xuống, Tần Giác thở dài,bún nhẹ tay 1 cái.

Phốc!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, một tia kim quang yếu ớt đón lấy nắm đấm.

So với công kích của người đầu ngựa, Tần Giác quả thực không đáng nhắc tới, nhưng sau khi kim quang chạm đến quả đấm kia, lại mạnh mẽ xé toạc linh lực của người đầu ngựa, sau đó nháy mắt xuyên qua toàn bộ cánh tay, đến bả vai thì bắn ra!

Xoạt!

Dư thế kim quang đến thế mới thôi, giống như pháo bông nổ tung, óng ánh chói mắt.

Cùng lúc đó, người đầu ngựa cũng ầm ầm đổ xuống, không biết đè sập bao nhiêu kiến trúc, thân thể nhanh chóng thu nhỏ, cho đến khi Thánh Thể tan rã.

Đây là dưới tình huống Tần Giác đã thu tay, nếu không người đầu ngựa cũng không phải chỉ mất đi một cánh tay đơn giản như vậy.

“Làm sao có thể?”

Một bên khác Ngưu Đầu Nhân trợn mắt hốc mồm.Một chiêu đánh bại thủ lĩnh?

Là bằng hữu ở chung trên vạn năm, Ngưu Đầu Nhân rất rõ người đầu ngựa cường đại cỡ nào, Thánh Cảnh đỉnh phong, lại thông hiểu các loại chiến kỹ.

Cho dù bởi vì thiên phú cùng tuổi thọ, rất khó để chạm đến Đại Thánh, nhưng ở bên trong Thánh Vương cảnh là tồn tại vô địch.

Nói cách khác, trừ Đại Thánh ra, không ai có thể chiến thắng hắn.

Nghĩ tới đây, Ngưu Đầu Nhân càng thêm chấn kinh, chẳng lẽ sinh vật có tướng mạo kỳ quái trước mắt này cường giả là Đại Thánh cảnh?

Không chờ cho Ngưu Đầu Nhân nghĩ rõ ràng, trong cung điện phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm thét:

“Làm càn!”

Ầm ầm!

Mắt thấy cảnh tượng thủ lĩnh bị “Miểu sát”, Cửu U rốt cục cũng ngồi không yên.

Trong chốc lát, trong vòng vạn dặm xung quanh, hắc ám linh khí lăn lộn, hình như có cái gì đó đang thức tỉnh, hễ là sinh linh bên trong Cửu U thành, đều có thể cảm ứng, nhìn về phía bên này.

Ở Địa Ngục giới, cường giả cao giai có ưu thế thiên nhiên.

Nhất là sau khi đến cảnh giới Đại Thánh cảnh, có thể hoàn toàn chưởng khống thiên địa chi lực, trấn áp hết thảy sinh linh cấp thấp.

Đây cũng là nguyên do Vĩnh Dạ đế quốc sừng sững không ngã, từ đầu đến cuối không ai có thể rung chuyển.

Cho dù mười tôn vương giả liên thủ, cũng không phải là đối thủ của hai vị Thánh tổ kia.

Đồng dạng, có mười tôn vương giả tọa trấn các phương,thì không ai dám đứng ra phản kháng.

Cửu U chân đạp ngọn lửa màu đen, từ trong cung điện bay ra, phía sau triển khai bốn cánh, che khuất bầu trời.

Vừa lên, Cửu U liền hiện ra chân thân, bởi vì hắn từ trên người Tần Giác cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm.

“Các ngươi là từ một thế giới khác tới a?”

Cửu U dù sao cũng là cường giả Đại Thánh cảnh, nháy mắt phân biệt được thân phận của Tần Giác cùng Long Trẫm.

“Đúng vậy.”

Long Trẫm không có giấu diếm, trên thực tế cũng giấu diếm không được, thuộc tính linh lực của hắn quá rõ ràng, tựa như ánh đèn trong đêm tối, với tu vi của Cửu U, không có khả năng nhìn không ra.

Dừng một chút, Long Trẫm lại nói:

“Chúng ta không có ác ý, chỉ muốn biết, đồng bạn của chúng ta trước đó tiến vào thế giới này đang ở nơi nào.”

Long Trẫm không nói con của mình ra, bởi vì như vậy quá nguy hiểm, với lại rất dễ dàng bị xem như gián điệp.

“Thì ra là thế.”

Khóe miệng Cửu U cong lên nụ cười ta tiếu:

“Thế nhưng mà, ta sao phải nói cho ngươi biết?”

“…”

Thở dài, Long Trẫm bất đắc dĩ nói:

“Xem ra chỉ có thể dùng sưu hồn thuật.”

Nghe vậy, Cửu U đầu tiên là sững sờ sau đó chợt cười to nói:

“Sưu hồn? Ngươi nghĩ có thể sử dụng sưu hồn với ta? Ha ha ha.”

“Ngươi biết nơi này là nơi nào không!”

Hừ lạnh một tiếng, ngữ khí của Cửu U đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, linh lực mạnh mẽ càn quét ra, hình thành rất nhiều dị tượng, như cộng minh do thiên địa sinh ra.

“Xông vào Cửu U thành, đồng thời đả thương hộ pháp của ta, các ngươi thật cho rằng Địa Ngục giới không có người sao?”

Ở Cửu U xem ra, dù cho đối phương mạnh hơn, cũng nhiều nhất cùng cảnh giới với hắn thôi, nếu như bình thường cùng hai cường giả Đại Thánh giao thủ, khẳng định không có phần thắng chút nào.

Nhưng nơi này chính là Địa Ngục giới, thực lực đối phương tất nhiên giảm đi nhiều, bởi vậy Cửu U lòng tin tràn đầy.

Nghe vậy, Long Trẫm nhịn không được trợn mắt, ai, cần gì chứ, cần gì phải bức ta xuất thủ chứ.

…

Chương 181: Liều Lĩnh Cũng Xong Việc Rồi

Nếu như là Thánh tổ kia, Long Trẫm có lẽ sẽ còn kiêng kị ba phần, nhưng Cửu U bất quá chỉ là Đại Thánh thôi.

Thả ở trong mắt người khác là cường giả đỉnh cao, nhưng ở trước mặt Long Trẫm, lại không khác gì tên nhóc, một tay liền có thể bóp chết.

Với lại bây giờ Long Trẫm đã dần dần thích ứng với hoàn cảnh của thế giới này, không chỉ sẽ không bị ảnh hưởng, thậm chí còn có dấu hiệu đột phá, một khi đột phá, chính là tăng vọt về chất.

Nhưng mà Cửu U không biết những thứ này, chỉ thấy bốn cánh ở sau lưng hắn chậm rãi vỗ, nhấc lên âm phong gào thét, thổi người ta mắt mở không ra, sau đó chỉ một chỉ.

Đôm đốp!

Tia chớp màu đen có quy mô khổng lồ lập tức từ trên trời giáng xuống, hóa thành cự long gào thét, phóng tới Long Trẫm.

Bên trong tia chớp màu đen này ẩn chứa năng lượng đủ để giết chết bất cứ cường giả Thánh Vương nào!

Đáng tiếc, còn chưa tới gần Long Trẫm, tia chớp màu đen đã bị đánh tan.

“Cho ngươi thêm một cơ hội, hiện tại nói cho ta biết những đồng bạn kia ở nơi nào, có lẽ có thể miễn đi đau đớn của việc sưu hồn.”

Long Trẫm mặt không biểu tình, hờ hững nói.

“Ha ha, chớ đắc ý quá sớm, chiến đấu vừa mới bắt đầu mà thôi.”

Cửu U cười lạnh.

Oanh!

Chỉ một thoáng, càng nhiều tia chớp màu đen từ trên trời giáng xuống, giống như thác nước bổ về phía Long Trẫm, hiển nhiên, lần này Cửu U là làm thật.

“Xoẹt xẹt!”

Thác nước lôi điện màu đen bổ lên kết giới linh lực của Long Trẫm, hình thành gợn sóng năng lượng mà mắt thường có thể thấy được, ngay cả Ngưu Đầu Nhân cũng không thể không tránh đi, để tránh bị tác động đến.

Tiếc nuối là, không có tạo ra chút thương tổn nào cho Long Trẫm.

Cùng lúc đó, Cửu U thừa thắng xông lên, bốn lưỡi đao bắn ra, phong kín tất cả đường lui của Long Trẫm.

“Ai.”

Thở dài, Long Trẫm có chút bất đắc dĩ, đã tránh không xong, vậy liền dứt khoát kết thúc nhanh đi.

Nghĩ tới đây, bàn chân Long Trẫm khẽ giậm, không gian lĩnh vực thuộc về Thái Hư cảnh nhanh chóng khuếch tán ra.

Đúng vậy, sau khi tiến giai Thái Hư cảnh, Lĩnh vực đã không chỉ là Lĩnh vực đơn giản như vậy, mà là một ‘Thế giới nhỏ’!

Nếu như nói Lĩnh vực của cường giả Đại Thánh là khống chế

một phương thiên địa, như vậy Lĩnh vực của cường giả Thái Hư cảnh chính là tạo ra một thế giới nhỏ, thay thế phương thiên địa này.

Với lại bên trong thế giới nhỏ, Long Trẫm chính là chúa tể tuyệt đối!

Bởi vậy, Lĩnh vực của Cửu U bị mạnh mẽ nghiền nát, tia chớp màu đen trực tiếp tiêu tán, mưa đao đầy trời cũng lơ lửng tại không trung, vạn lý xung quanh nháy mắt rơi vào trong chưởng khống của Long Trẫm.

“Làm sao có thể!”

Cửu U khó có thể tin được mở to hai mắt, bốn cánh điên cuồng vỗ, ý muốn đào thoát, đáng tiếc quá muộn.

Tạch tạch tạch!

Áp lực kinh khủng như một ngọn núi lớn nện trên người Cửu U, khiến toàn thân Cửu U vang lên tiếng xương vỡ vụn thanh thúy, lập tức hai chân mềm nhũn, xém chút quỳ xuống.

“Làm sao có thể…”

Cửu U phun ra một ngụm huyết dịch đen nhánh, lẩm bẩm, có chút khó mà tiếp nhận được sự thật trước mắt.

“Ngươi là cường giả Thái Hư cảnh.”

Dường như ý thức được cái gì, sắc mặt Cửu U như tro tàn, giọng nói không lưu loát.

Long Trẫm không trả lời, trực tiếp thi triển sưu hồn thuật.

Hắn đã cho Cửu U hai lần cơ hội, nếu Cửu U đã không muốn, vậy thì đành phải tự mình động thủ.

Thân là một trong mười tôn vương giả của Vĩnh Dạ đế quốc, Cửu U hẳn phải biết nhiều tin tức về Địa Ngục giới hơn a?

Nửa ngày qua đi, Long Trẫm buông tay ra, thu hồi Lĩnh vực, Cửu U biểu lộ thống khổ nằm xuống, nguyên hồn trọng thương.

Mặc dù Long Trẫm đã thu tay, không cố ý phá hư nguyên hồn của Cửu U, nhưng sưu hồn thuật đối với võ giả cao giai mà nói vốn đã là tra tấn cực kì thống khổ, huống chi là Cửu U?

Nếu không phải Long Trẫm thủ hạ lưu tình, chỉ sợ Cửu U đã sớm thần hồn câu diệt, thân tử đạo tiêu.

Đứng tại chỗ tiêu hóa ký ức của Cửu U, vẻ mặt Long Trẫm như nghĩ tới cái gì.

Giờ phút này hắn đối với Địa Ngục giới có thể nói đã rõ như lòng bàn tay, trừ hai vị Thánh tổ thần bí ra, các chuyện khác, bao gồm cả chín vị vương giả cũng không ngoại lệ.

Thậm chí ngay cả Cửu U bình thường ưa thích làm cái gì hắn cũng đều rõ.

Quả nhiên, sưu hồn là phương pháp đơn giản và hữu hiệu nhất.

Quan trọng nhất chính là, Long Trẫm từ trong trí nhớ của Cửu U tìm được tin tức liên quan tới Long Ngạo Thiên!

Nói là Long Ngạo Thiên, cũng không chính xác lắm, dù sao Cửu U căn bản không biết Long Ngạo Thiên.

Nghiêm túc mà nói, hắn là tất cả võ giả nhân loại trước đó tiến vào Địa Ngục giới.

Thì ra hai vị Thánh Tổ của Vĩnh Dạ đế quốc sau khi biết chuyện về Thâm Uyên, trực tiếp phái ra cường giả tóm lấy võ giả

nhân loại ban đầu mới tiến vào Địa Ngục giới, đồng thời lệnh đưa bọn hắn đến đế đô của Vĩnh Dạ đế quốc, về phần tại sao, Cửu U cũng không rõ.

Dù sao, từ đầu đến cuối Cửu U cũng không có tham dự vào chuyện này, chỉ là bởi vì địa vị cao, nghe thấy một ít mà thôi.

“Thế nào, có manh mối sao?”

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, mở miệng hỏi.

Có loại đồng đội như thần này thật tốt, cuối cùng cũng không cần chuyện gì cũng đều tự thân đi làm.

“Ừm.”

Long Trẫm nhẹ gật đầu, nói:

“Thiên nhi hẳn là ở đế đô Vĩnh Dạ đế quốc.”

“Làm sao lại chạy đến chỗ đó?”

Tần Giác kinh ngạc.

Long Trẫm cười khổ, đành phải nói tin tức từ chỗ Cửu U biết được.

“Thì ra là thế.”

Tần Giác giật mình, nhấp một ngụm linh tửu nói:

“Việc này không nên chậm trễ, vậy liền đi đế đô Vĩnh Dạ đế quốc.”

Hết cách, vô địch chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Người khác cần mấy tháng, thậm chí mấy năm mới có thể hoàn thành xong phó bản, Tần Giác cùng Long Trẫm chỉ cần mấy

ngày liền có thể ‘Thông quan’ .

Tóm lại,liều lĩnh cũng xong việc rồi.

Huống chi, bọn hắn là tới cứu người, lại không phải nghỉ phép, Long Ngạo Thiên lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới sinh mệnh, há có thể kéo dài quá lâu.

…

Mười phút sau, Tần Giác cùng Long Trẫm xuyên qua trăm vạn dặm, đi tới bên ngoài đế đô Vĩnh Dạ đế quốc.

Phía trước bọn hắn, có một cây cầu đá, dưới cầu chảy qua dòng nước đen nhánh, ẩn giấu sinh vật khủng bố.

Cái cầu đá này không dài lắm, lại âm phong từng trận, so với Cửu U thành còn đáng sợ hơn.

“Nơi này là cầu Nại Hà.”

Long Trẫm nói.

“Cầu Nại Hà?”

Tần Giác ngạc nhiên.

“Ừm, trên cầu có một tôn vương giả, chúng ta đi qua đi.”

Nói xong, Long Trẫm đi đầu leo lên cầu Nại Hà.

Vừa bước lên cầu, tràng cảnh xung quanh lập tức phát sinh biến hóa, tràn ngập sương mù, mà trong sương mù dày đặc, tựa hồ ẩn nấp quỷ quái, mơ hồ có tiếng kêu thảm, giống như ai đó đang phát nhạc ma.

Long Trẫm không để ý, đến hắn cảnh giới này, sao có thể bị quỷ quái hù.

“Hửm? Tần huynh đâu?”

Long Trẫm nhìn lại, phát hiện không thấy Tần Giác nữa.

Không kịp nghĩ nhiều, Long Trẫm vội vàng tản ra linh thức, tìm kiếm thân ảnh của Tần Giác, nhưng Tần Giác giống như biến mất khỏi hư không, không cách nào tìm thấy.

“Chẳng lẽ ta trúng chiêu rồi?”

Long Trẫm kinh hãi, thế nhưng mà trong trí nhớ của Cửu U rõ ràng nói nơi này chỉ có một vương giả tọa trấn mà thôi, sao có thể khiến hắn trúng chiêu?

Trừ phi, nơi này có trận pháp đặc thù gì đó, bị hắn không cẩn thận đụng phải.

Đúng lúc này, Long Trẫm chỉ cảm thấy bả vai chấn động, có người đang chạm vào hắn!

Vô ý thức, Long Trẫm quay người đánh ra một quyền.

Ầm!

Một quyền đủ để phá hủy một tiểu hành tinh, lập tức Tần Giác im lặng nói:

“Ngươi đang làm gì?”

Long Trẫm: “…”

Ngươi có thể hay không đừng lặng yên không một tiếng động chạy ra đằng sau ta không?

Lại nói, vừa rồi vì sao tìm không thấy ngươi?

Chương 182: Mạnh Bà

“Ngươi vừa rồi đi đâu á?”

Long Trẫm chất vấn.

“Ta vẫn luôn ở đây mà.”

Tần Giác im lặng.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh, kịp thời bắt lấy, chỉ sợ Long Trẫm sẽ bị một quyền này trực tiếp phản phệ cho trọng thương, thậm chí vẫn lạc tại chỗ.

“Vậy ta sao lại tìm không thấy ngươi?”

Long Trẫm khóe mắt có chút run rẩy.

Lời còn chưa dứt, hắn mới phát hiện, cho dù Tần Giác đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng không phát hiện ra khí tức của đối phương, đây là có chuyện gì?

Tựa như lần đầu tiên lúc hắn nhìn thấy Tần Giác, cũng là dạng này.

“Ây… Ta chẳng qua là cảm thấy nơi này quá tối, nên đem mình ngăn cách ra mà thôi.”

Tần Giác cười khổ giải thích.

Giờ phút này, trong tầm mắt của Tần Giác, thế giới này là một vùng quang minh, thu hết vào mắt, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Ngăn cách mình?

Long Trẫm ngạc nhiên, đây là thủ đoạn gì?

Phải biết, Lĩnh vực của cường giả Thái Hư cảnh bất quá cũng chỉ tạo ra thế giới nhỏ, thay thế thiên địa mà thôi.

Mà Tần Giác lại có thể ngăn cách mình ra khỏi thế giới này, đây chẳng phải là nói có thể không thèm quan tâm bất cứ Lĩnh vực gì sao?

Tần Giác thật sự chỉ là Thái Hư cảnh?

Long Trẫm lần đầu tiên nảy sinh hoài nghi.

Tần Giác cũng không nghĩ nhiều như vậy, hắn nới lỏng ngón tay, cười nói:

“Đi thôi, lại trì hoãn nữa, con của ngươi sẽ bị giết đó.”

Long Trẫm: “…”

Sau đó, hai người lại đi về phía trước đi hồi lâu, bốn phía vẫn là mảnh sương mù mênh mông, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đúng lúc này, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm:

“Các ngươi muốn qua cầu sao?”

Hai người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh cậu đứng một bà tóc trắng xoá, mặt như đôi ủng da, răng sắc nhọn, con ngươi tối đen, nhìn qua đáng sợ vô cùng.

“Nàng là vương giả trấn thủ cây cầu đá này, Mạnh Bà.”

Long Trẫm truyền âm nói.

Một trong mười tôn vương giả của Vĩnh Dạ đế quốc, bởi vì một số nguyên nhân, chia thành ba trận doanh.

Mà Mạnh Bà là một người duy nhất không có khu vực quản hạt, trung lập một phương, trừ phi tình huống đặc biệt, nếu không chưa từng rời khỏi cầu đá.

Đáng nhắc tới chính là, thực lực của Mạnh Bà cực kì cường hãn, trong mười tôn vương giả xếp trước ba, cách Thái Hư cảnh cũng chỉ còn lại nửa bước.

“Các ngươi muốn qua cầu sao?”

Bà lão lại hỏi một lần.

“Đúng thế.”

Tần Giác khẽ gật đầu.

Hắn muốn nhìn thử Mạnh Bà thế giới này sẽ làm thế nào.

“Vậy thì uống chén canh này trước đi.”

Bà lão bưng lên hai bát nước canh đục đục đưa đến trước mặt hai người Tần Giác.

“Không có vấn đề.”

Tần Giác cười nói:

“Nhưng mà, ta muốn biết canh này có mùi vị gì.”

Nghe vậy, bà lão sững sờ, hơi có vẻ chần chờ, vô ý thức cầm lấy thìa, múc lên miệng nếm thử, hài lòng mà nói:

“Yên tâm, hương vị rất ngon.”

Lời còn chưa dứt, bà lão bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhìn về phía hai người Tần Giác:

“Các ngươi muốn qua cầu sao?”

“Ừm, canh này có mùi vị gì?”

Tần Giác cố nén ý cười, hỏi lần nữa.

Thế là bà lão lại cầm lấy thìa nếm thử một miếng:

“Mùi vị rất được.”

“…”

“…”

Sau đó, trên cầu nại hà liền xuất hiện một màn cười lăn cười bò, bà lão không ngừng cầm lấy thìa nhấm nháp nước canh bên cạnh, lộ ra dáng vẻ hài lòng, vòng đi vòng lại, hình thành tuần hoàn.

“Này cũng được?”

Long Trẫm trợn mắt hốc mồm.

Phải biết, Mạnh Bà này thế nhưng là cường giả Đại Thánh cảnh, so Cửu U còn mạnh hơn mấy lần, có thể khiến nàng quên chuyện lúc trước, hiển nhiên nồi nước canh kia không đơn giản, nhưng… Đây cũng quá ngốc đi?

Long Trẫm thậm chí có chút hoài nghi, Mạnh Bà kia là cường giả Đại Thánh cảnh?

Có phải là lầm ở nơi nào rồi không?

…

Xuyên qua cầu Nại Hà, trước mặt hai người xuất hiện một thành thị khổng lồ, kéo dài tới chân trời, không nhìn thấy điểm cuối cùng, so với Thông Thiên thành lúc trước Tần Giác nhìn thấy còn khổng lồ hơn.

“Hai Thánh tổ kia ở bên trong sao?”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, lười biếng nói.

“Ừm.”

Long Trẫm nhẹ gật đầu, nói:

“Bọn hắn hẳn là cường giả Thái Hư cảnh, phải cẩn thận một chút.”

Tới đây, Tần Giác lơ đễnh, trước khi quen biết Long Trẫm, hắn căn bản không biết cái gọi là Thái Hư cảnh, nhưng sau khi quen với Long Trẫm, Tần Giác ý thức được, Thái Hư cảnh không có gì hơn cái này.

Chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể bóp chết Long Trẫm.

Phải biết, Long Trẫm đã là Thái Hư đệ tứ cảnh, cho nên Tần Giác từ đầu đến cuối không cho rằng Thái Hư cảnh cường đại bao nhiêu cả.

Tuy nhiên,sự xuất hiện của hai người Tần Giác, rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của cường giả trong thành, dù sao, thuộc tính linh lực của hai người quá mức rõ ràng, nhất là dưới tình huống Long Trẫm không thèm che giấu chút nào.

Trên thực tế, đến nơi này, cũng không cần thiết che giấu.

Bá bá bá!

Khoảng hàng trăm cường giả Địa Ngục giới từ trong đế đô bay ra, mỗi người đều trên Thánh cảnh, lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống hai người.

Cầm đầu là một cường giả Thánh Vương cảnh sau lưng có một cái đuôi tựa như yêu thú, chỉ thấy hắn chậm rãi mở miệng, âm thanh chấn như sấm:

“Các ngươi là ai, tới nơi này làm gì.”

Long Trẫm không có trả lời, trực tiếp sử dụng Lĩnh vực, trấn áp tất cả cưởng giả Địa Ngục giới ở đây.

Một số tu vi thấp, liền từ không trung rơi xuống, đập xuống đất.

Từ sau khi bước vào Thái Hư cảnh, Long Trẫm rất ít khi động thủ, Linh Ương giới cũng không người nào dám trêu chọc hắn.

Mấy ngàn năm qua,đây là lần đầu tiên Long Trẫm có loại cảm giác kích động, chờ mong giao chiến với hai Thánh tổ kia.

Tần Giác cùng Long Trẫm cứ như vậy không coi ai ra gì tiến vào đế đô Vĩnh Dạ đế quốc, đi thẳng đến chỗ Thánh tổ.

Ven đường những nơi đi qua, cho dù là cường giả Địa Ngục giới ở cảnh giới gì, tất cả đều bị Long Trẫm dùng Lĩnh vực nhẹ nhàng trấn áp.

Mặt khác, bởi vì mấy tôn vương giả còn lại đều tọa trấn ở địa phương khác, bởi vậy không tiếp tục gặp phải cường giả Đại Thánh cảnh.

Không bao lâu, hai người liền tới đến bên ngoài một tòa đại sơn đen nhánh, hai khí tức đáng sợ từ trên đỉnh núi tán phát ra, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là hai Thánh tổ kia.

“Thiên nhi đúng là ở nơi này.”

Cảm nhận được tia linh lực của Long Ngạo Thiên lưu lại kia đột nhiên sinh ra cộng minh, Long Trẫm nhịn không được cảm thán.

Phương pháp này của Tần Giác quả nhiên hữu hiệu, trước đó bọn hắn lục soát hai ngày đều không thu hoạch được gì, hiện tại

trực tiếp đánh tới đế đô Vĩnh Dạ đế quốc, không đến một ngày liền có kết quả.

Sớm biết như thế, còn cần phải xoắn xuýt như vậy à?

Hô!

Đúng lúc này, xung quanh bỗng nhiên hiện ra rất nhiều dị tượng vây quanh hai người không ngừng xoay tròn, ý đồ mê hoặc bọn hắn.

“Đây là cái gì?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Trận pháp, là trận pháp.”

Long Trẫm vẻ mặt nghiêm túc, lập tức tản ra linh thức, để tránh không cẩn thận bị đánh lén.

Nghe vậy, Tần Giác nhếch miệng,tay búng nhẹ, ngàn vạn dị tượng nháy mắt vỡ vụn, hóa thành mây khói, trận pháp cũng theo đó sụp đổ, khôi phục lại bình thường.

Long Trẫm: “…”

Quả nhiên, Tần Giác luôn thô bạo nhanh gọn như vậy!

…

Xoẹt xẹt!

Không gian xé rách, một cột sáng đen nhánh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đánh về phía hai người Tần Giác, công kích cường đại như thế, cho dù là cường giả Đại Thánh chỉ sợ cũng khó mà chống lại.

Mà trước mặt hai người Tần Giác, lại thấy bình thường mà

thôi.

Ầm!

Long Trẫm tiện tay vung lên, cột sáng đen nhánh lập tức giống như băng cứng tan rã, phá thành mảnh nhỏ, ngay sau đó Long Trẫm lại vung lên, linh lực vô tận tuôn hướng đỉnh núi, thậm chí chấn động linh khí hắc ám!

Ầm ầm!!

Hào quang chói mắt sáng lên, giống như mặt trời hừng đông, óng ánh chói mắt, giống như muốn nuốt trọn hắc ám!

Chương 183: Âm Sơn Thánh Tổ

Chỉ thấy trên đỉnh cao vạn trượng, một tia sáng chói mắt đột nhiên sáng lên, giống như ánh mặt trời sáng rực, như muốn thôn phệ hắc ám.

Trong đó ẩn chứa năng lượng đủ để san bằng vạn lý thành bình địa.

Mắt thấy sơn phong màu đen sắp bị quang mang bao phủ, linh khí hắc ám đáng sợ bỗng nhiên bộc phát, lấy sơn phong làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra, hóa thành tiếng gào thét, cùng quang mang đụng vào nhau.

Quỷ dị chính là, giữa hai bên không có sinh ra bất cứ sóng năng lượng nào, vừa vặn triệt tiêu lẫn nhau,không còn lại chút gì.

“Không ngờ rằng dị giới lại có sinh linh mạnh như thế.”

Trong bóng tối, âm thanh băng lãnh truyền đến, lộ ra sát khí.

“Cũng như nhau thôi.”

Long Trẫm thu tay về, lạnh nhạt nói:

“Chúng ta không có ác ý, chỉ cần các hạ đồng ý thả ra những người các hạ đã bắt đi ở đoạn thời gian trước, chúng ta liền lập tức rời khỏi Địa Ngục giới, vĩnh viễn không đến nữa.”

Không khí lâm vào tĩnh mịch, sau một lúc lâu, một tham âm lanh lảnh khác vang lên:

“Nếu như ta nói không thì sao?”

Trước khi tới, Long Trẫm đã biết hai Thánh tổ của Vĩnh Dạ đế quốc là một nam một nữ, bởi vậy cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

“Vậy liền đành phải đắc tội.”

Long Trẫm cười cười, không hề sợ hãi.

“Ồ? Ngươi muốn cứng rắn đoạt?”

Đối phương hơi có vẻ kinh ngạc:

“Ngươi cũng biết, nơi này là Địa Ngục giới.”

“Đương nhiên biết.”

Long Trẫm chắp hai tay ra sau, linh lực quanh thân lưu chuyển, sừng sừng như núi cao, vẻn vẹn chỉ là đứng ở nơi đó, liền cho người ta một loại cảm giác không thể địch nổi.

Từ sau khi tiếp xúc với linh khí hắc ám, Long Trẫm vẫn luôn trì trệ không tiến giai liền ẩn ẩn có chỗ buông lỏng, bây giờ linh khí hắc ám đã không thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì cho hắn nữa, chỉ chờ triệt để dung nhập quán thông, chính là thời điểm hắn bước vào Thái Hư đệ ngũ cảnh.

Thậm chí Long Trẫm hoài nghi, những năm gần đây hắn sở dĩ tu vi trì trệ không tiến, cũng là bởi vì không có tiếp xúc với linh khí hắc ám.

“Nếu biết thế còn dám ở đây cùng chúng ta chiến đấu?”

Đối phương cười nhạo.

Bọn hắn ở Địa Ngục giới sống vài vạn năm, không chỉ có ưu thế là thiên nhiên, lại có thể điều khiển linh khí hắc ám, không ngừng ăn mòn linh lực người tu luyện ngoại lai.

Cứ kéo dài như thế, Long Trẫm sao có thể là đối thủ của bọn

hắn?

“Thì tính sao?”

Long Trẫm ngạo nghễ mà đứng, tràn ngập khinh thường.

“Làm càn!”

Lời nói Long Trẫm nháy mắt chọc giận đối phương .

“Đừng tưởng rằng mình vừa mới bước vào Thái Hư cảnh, liền thật sự vô địch thiên hạ!”

Nghe vậy, Long Trẫm nhịn không được trợn mắt.

Hắn đã bước vào Thái Hư cảnh mấy ngàn năm, sao tính là vừa mới được vậy?

Nhưng nghĩ lại, hai Thánh tổ này chính là đã tiến giai Thái Hư cảnh mấy vạn năm trước, nhìn như vậy thì tựa hồ cũng không có sai.

Chỉ là, ai nói tu luyện lâu thì mạnh hơn vậy?

Phải biết, lúc trước khi Long Trẫm nghịch thiên quật khởi, chỉ dùng không tới một trăm năm liền tiến giai Đại Thánh cảnh, đánh vỡ vô số ghi chép, quân lâm Linh Ương giới.

Về sau trực tiếp khiêu chiến với Vô Song thánh chủ, lấy được thắng lợi.

Khi đó hắn trước mặt Vô Song thánh chủ, cơ bản không khác gì với hài nhi mới sinh.

Sự thật chứng minh, chỉ có thực lực cường đại mới là quan trọng nhất.

Trước đó Long Trẫm còn kiêng kị hai vị Thánh tổ này, nhưng

bây giờ, Long Trẫm không cho rằng mình yếu hơn bọn hắn, dù là đánh hai cũng không ngoại lệ.

“Thật có lỗi, vô địch thì có thể muốn làm gì thì làm.”

Long Trẫm nhún vai, rất muốn ăn đòn nói.

Lời vừa nói ra, không khí lần nữa lâm vào tĩnh mịch, Tần Giác lập tức thức thời thối lui, lấy ra linh tửu, linh quả, thịt thú, sau đó ngồi ở bên cạnh, có chút hăng hái nhìn, làm quần chúng ăn dưa.

“Muốn chết!”

Tiếng quát lạnh rơi xuống, hai thân ảnh giấu sau hắc bào nháy mắt xuất hiện trước mặt Long Trẫm, nhưng lại thấy không rõ dung mạo.

Âm Sơn Thánh Tổ, hai tồn tại mạnh nhất Địa Ngục giới, một nam một nữ, đồng thời xuất thủ, đây là chuyện đã vài vạn năm chưa xảy ra ở Địa Ngục giới.

Long Trẫm nhìn lướt qua, hai người đều là Thái Hư đệ nhị cảnh, ở Địa Ngục giới đã coi như là tồn tại vô địch, nhưng rất đáng tiếc, bọn hắn gặp phải Long Trẫm.

“Hai người các ngươi cùng lên đi.”

Sau khi biết thực lực của hai vị Thánh tổ này, Long Trẫm đã hoàn toàn không để trong lòng, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể miểu sát hai tên này.

“Ngươi!”

Hai Thánh tổ giận dữ, thân là kẻ thống trị ở Địa Ngục giới, bọn hắn từ khi nào bị người ta khinh thị như thế?

“Nếu ngươi đã muốn chết như thế, vậy chúng ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Hít một hơi thật sâu, nam Thánh tổ bên trái nói.

“Tốc chiến tốc thắng.”

Bạch!

Hai người nháy mắt biến mất tại chỗ, dung nhập vào bóng tối xung quanh.

“Hửm? Thú vị đó.”

Long Trẫm hơi kinh ngạc, bởi vì khí tức của hai người lại hoàn toàn biến mất.

“Nhưng mà… Cái này vô dụng đối với ta.”

Nói xong, trên người Long Trẫm đột nhiên tách ra một chùm tia sáng chói mắt, xông thẳng tới chân trời.

Nếu bọn hắn đã trốn trong bóng tối, vậy triệt tiêu hắc ám không được sao?

Trong nháy mắt, phạm vi ngàn dặm sáng như ban ngày, hai Thánh tổ trốn trong bóng tối cũng hiện ra chân thân, không chỗ che thân.

“…”

Hai Thánh tổ hai mặt nhìn nhau, có chút ngơ ngác, năng lực đặc thù của bọn hắn cứ như vậy bị hóa giải rồi?

“Xém chút quên, ngươi là sinh linh dị giới.”

Nam Thánh tổ cắn răng, lập tức tản ra Lĩnh vực, ý muốn thôn phệ quang mang xung quanh, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, Lĩnh vực của mình căn bản vô dụng!

Làm sao có thể?

Mặc dù biết Long Trẫm rất cường đại, nhưng Hoàng Tuyền sao cũng không nghĩ tới sẽ cường đại đến loại trình độ này, chẳng lẽ đối phương đã đạt tới đệ tam cảnh?

Cùng lúc đó, một bên khác Vong Xuyên cũng ý thức được vấn đề này, lộ ra biểu tình khiếp sợ.

“Rốt cục đã phát hiện rồi sao?”

Long Trẫm duỗi lưng một cái, cười nhạt.

Vốn cho là trận chiến này thế lực ngang nhau, có thể hoạt động gân cốt một chút, nhưng hiện tại xem ra, là hắn nghĩ nhiều.

Căn bản không có tính khiêu chiến.

“Hừ, chớ đắc ý quá sớm.”

Hoàng Tuyền bóp ra một đạo chỉ ấn, dưới chân lập tức tràn ra sương mù nồng đậm, đúng là cưỡng ép trong lĩnh vực quang minh của Long Trẫm mở ra một vùng không gian.

Cùng lúc đó, nữ Thánh tổ tên là Vong Xuyên cũng bóp một đạo chỉ ấn, cũng hình thành một màn hắc vụ, quỷ bí khó lường.

Dưới sự gia trì của hắc vụ, khí tức hai người tăng vọt, không ngờ ẩn ẩn tiếp cận Thái Hư đệ tam cảnh.

Đương nhiên, những thứ này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là cho dù là Hoàng Tuyền, hay là Vong Xuyên, đều không bị quang minh lĩnh vực ảnh hưởng!

Không phải nói sinh linh thế giới này rất sợ hãi linh khí của Linh Ương giới hay sao?

Dường như ý thức được cái gì, Long Trẫm biểu lộ khẽ biến, khiếp sợ nói:

“Các ngươi không phải sinh linh của thế giới này!”

Khó trách Địa Ngục giới sẽ đột nhiêu xuất hiện hai Thánh tổ vào mấy vạn năm trước, quét ngang tất cả thế lực, thành lập Vĩnh Dạ đế quốc,

Thì ra bọn hắn căn bản cũng không phải là sinh linh của thế giới này!

“Hắc hắc, đúng vậy, chúng ta xác thực không phải sinh linh bản thổ của Địa Ngục giới.”

Hoàng Tuyền nhếch miệng cười một tiếng, điềm nhiên nói:

“Nếu như không phải hấp thu linh khí hắc ám, chúng ta cũng không có khả năng bước vào Thái Hư đệ nhị cảnh nhanh như vậy.”

Long Trẫm: “…”

Các ngươi có phải có hiểu lầm gì đó hay không?

Tu luyện mấy vạn năm, mới từ Thái Hư đệ nhất cảnh bước vào đệ nhị cảnh, tốc độ này cũng có thể gọi nhanh sao?

“Các ngươi rốt cục đến từ nơi đó.”

Long Trẫm trầm giọng nói.

“Giống như ngươi, Linh Ương giới.”

Hoàng Tuyền mỉm cười.

Chương 184: Người Chơi Nạp Tiền

“Giống như ngươi, Linh Ương giới.”

Hoàng Tuyền trầm lặng nói.

Nghe vậy, con ngươi Long Trẫm bỗng co rút:

“Linh Ương giới? Các ngươi là người đi tới thế giới này mười vạn năm trước?”

Mọi người đều biết, Linh Ương giới cùng Địa Ngục giới mỗi mười vạn năm mới có thể hợp lại một lần, mà lại mỗi lần chỉ có ba tháng.

Nếu như hai người Hoàng Tuyền đến từ Linh Ương giới, như vậy chỉ có thể là mười vạn năm trước, về phần hai mươi vạn năm trước, với tu vi trước mắt của hai người Hoàng Tuyền, cũng sống không được lâu như vậy.

“Không sai.”

Hoàng Tuyền nhẹ gật đầu, cười nói:

“Cho nên, linh lực của Linh Ương giới căn bản vô dụng với chúng ta.”

Mặc dù Long Trẫm có thể dùng Lĩnh vực triệt tiêu hắc ám, làm cho thân pháp của bọn hắn mất đi hiệu lực, nhưng tương tự, bọn hắn cũng có thể không chịu ảnh hưởng bởi linh lực của Long Trẫm.

Thậm chí có thể thông qua thủ đoạn đặc thù, cưỡng ép tăng lên thực lực của bản thân, đến gần Thái Hư đệ tam cảnh.

Đây chính là chỗ tốt của việc tu luyện hai loại linh lực khác nhau.

Trái lại Long Trẫm, duy trì Lĩnh vực quang minh khổng lồ như thế, khẳng định tiêu hao linh lực nhiều vô cùng, tin rằng không được bao lâu liền sẽ bị bọn hắn đánh ngã.

Chí ít Hoàng Tuyền cho rằng như thế.

"Ồ? Ngươi cho rằng chỉ có ngươi có thể vận dụng linh lực hắc ám sao?"

Long Trẫm không những không giận mà còn cười, bàn tay lớn vồ một cái, lòng bàn tay lập tức ngưng tụ linh lực tối đen như vực sâu, thậm chí linh lực hắc ám tản ra còn thuần túy hơn cả Hoàng Tuyền.

"Làm sao có thể?!"

Hoàng Tuyền bỗng nhiên mở to mắt, dáng vẻ khó có thể tin được.

Phải biết, hễ là sinh linh Linh Ương giới tiến vào Địa Ngục giới, đều sẽ chịu rất nhiều hạn chế, thực lực giảm nhiều.

Lúc trước bọn hắn thế phải mất hơn ngàn năm mới miễn cưỡng nắm giữ linh lực hắc ám, lại tốn hơn ngàn năm mới dung nhập quán thông được.

Long Trẫm đi tới thế giới này e là còn chưa tới mười ngày a?

Dù sao, thời gian kết nối hai thế giới cũng chỉ mới mười ngày mà thôi.

Long Trẫm sao có thể nắm giữ linh lực hắc ám?

“Rất kinh ngạc sao?”

Long Trẫm xem thường, vô ý thức liếc nhìn Tần Giác ngồi ở phía xa ăn dưa xem trò vui, so ra thì chút năng lực cỏn con này của hắn tính là gì đây chứ?

Trước khi quen biết Tần Giác, Long Trẫm vẫn cho rằng mình là người chơi bật hack, không đâu địch nổi, cho dù là ai đều có thể nhẹ nhõm vượt qua, lòng tin tràn đầy.

Sau khi biết Tần Giác, Long Trẫm mới phát hiện, mình nhiều nhất chỉ tính là người chơi nạp tiền mà thôi.

Bất quá, người chơi nạp tiền mặc dù không cách nào so với người chơi bật hack, nhưng muốn treo lên đánh những người chơi bạo gan này vẫn rất đơn giản.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Hoàng Tuyền vẫn khó mà tiếp nhận được sự thật trước mắt, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời thét dài, linh lực nháy mắt vận chuyển tới cực hạn, phóng về phía Long Trẫm.

Thấy thế, Vong Xuyên một bên khác cũng lập tức theo sát phía sau, với biểu hiện ra thực lực vừa rồi của Long Trẫm, nếu như hai người bọn họ không liên thủ, cơ hồ không có chút phần thắng nào.

“Ha ha.”

Long Trẫm cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay lần nữa ngưng tụ ra một đoàn linh lực loá mắt, dung hợp với linh lực hắc ám, chỉ một thoáng, một trắng một đen, một âm một dương, điên cuồng xoay tròn, hình thành Thái Cực Đồ.

“Đi.”

Long Trẫm vẫy tay, hai linh lực giống như Thái Cực nháy mắt

càn quét về phía Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên, ven đường những nơi đi qua, không ngừng rút hết linh khí xung quanh, càng thêm lớn mạnh.

Đây là lần đầu tiên Long Trẫm sử dụng thủ đoạn tấn công như thế này, cho nên tương đối lạnh nhạt, dù vậy, vẫn không thể khinh thường.

“Đây là cái gì?”

Hoàng Tuyền sững sờ, hắn nghiên cứu linh khí hắc ám mười vạn năm, khai sáng ra vô số chiến kỹ công kích, phòng ngự, đào thoát, còn chưa từng thấy loại thủ đoạn này.

Hết cách, ở một số phương diện, người xuyên việt xác thực so với đám người dị giới có ưu thế hơn, huống chi, tu vi Long Trẫm vốn cao hơn Hoàng Tuyền nhiều.

“Mau tránh ra!”

Không kịp nghĩ nhiều, Hoàng Tuyền vội vàng lui lại, đoàn linh lực kia mang đến cho hắn một cảm giác thật đáng sợ!

Lời còn chưa dứt, hai dòng linh lực đột nhiên đạt tới cực hạn, giống như pháo hoa nổ tung, sinh ra từng gợn sóng năng lượng, nháy mắt hóa thành sóng linh lực vô tận, thôn phệ Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên!

Ầm ầm!

Hào quang chói lóa sáng lên, chỉ một thoáng, vạn vật hiện hình, không gian không ngừng vặn vẹo vỡ vụn, bày ra trống rỗng đáng sợ.

Long Trẫm thu tay lại, cau mày nói:

“Xem ra uy lực của chiêu này có hơi lớn, lần sau phải cẩn thận

chút.”

“…”

Bạo tạc tiếp tục ba phút, rốt cục cũng tiêu tán, trừ Tần Giác cùng Long Trẫm ra, kiến trúc xung quanh đều bị san thành bình địa, bao gồm cả toà sơn phong màu đen kia.

“Ra đi, ta biết các ngươi chưa chết.”

Long Trẫm chắp hai tay ra sau, lạnh nhạt nói.

Phốc!

Hắc vụ phun trào, Hoàng Tuyền phun ra một ngụm máu, khí tức hạ xuống, xém chút ngay cả cảnh giới đều tụt xuống.

Một bên khác Vong Xuyên cũng không chịu nổi, quần áo tả tơi, lộ ra thân thể tinh tế kiều nộn, nhìn qua còn chật vật hơn cả Hoàng Tuyền.

Một kích, hai Âm Sơn Thánh Tổ trọng thương!

“Tại sao có thể như vậy…”

Hoàng Tuyền lẩm bẩm, trên mặt tràn ngập không thể tin, cho tới giờ khắc này hắn mới ý thức được, Long Trẫm căn bản không phải là Thái Hư đệ tam cảnh, mà là Thái Hư đệ tứ cảnh!

Linh Ương giới làm sao lại có tồn tại cường đại như thế?

Lúc trước bọn hắn sở dĩ rời khỏi Linh Ương giới, đi tới Địa Ngục giới, cũng là bởi vì ở Linh Ương giới đã không cách nào đột phá, chỉ có thể mượn nhờ lực lượng của linh khí hắc ám.

Kết quả hiện tại một tồn tại ở Linh Ương giới đến còn mạnh hơn bọn họ?

Có lầm hay không!

Long Trẫm cũng không quan tâm nhiều như vậy, nháy mắt vượt qua ngàn mét, bắt lấy đầu Hoàng Tuyền, ấn lên mặt đất!

Tạch tạch tạch!

Đại địa chấn động, đá vụn bắn ra, dao động linh lực kịch liệt giống như muốn xé nát Địa Ngục giới, cho đến khi Hoàng Tuyền triệt để mất đi ý thức, Long Trẫm mới nới lỏng ngón tay ra.

"Được rồi, không có thời gian chơi cùng các ngươi."

Vứt xuống câu nói này, Long Trẫm tản ra linh thức, bắt đầu tìm kiếm vị trí của Long Ngạo Thiên.

Không ngoài dự liệu, Long Ngạo Thiên bị cầm tù dưới đất, giống hắn còn có mấy võ giả Linh Ương giới, tất cả đều đạt tới Thánh Cảnh,những võ giả Linh Ương giới thấp hơn Thánh Cảnh đã chết.

Cho đến bây giờ, Long Trẫm đều nghĩ mãi mà không rõ, Hoàng Tuyền vì sao muốn cầm tù những võ giả Linh Ương giới này, có ích gì sao?

Sớm thả bọn hắn đi, tình thế cũng sẽ không phát triển đến nước này.

Thở dài, Long Trẫm nâng lên nắm đấm, trùng điệp rơi xuống.

Ầm ầm!

Phốc!

Trong lúc hôn mê Hoàng Tuyền lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, lại nện mấy chục mét xuống mặt đất, lọt vào trong một cái mật thất rộng lớn.

“Thiên nhi, ta tới cứu ngươi.”

Đúng lúc này, một cỗ dao động linh lực khó mà hình dung linh lực ba động đột nhiên từ trong mật thất dâng lên, bắn về phía Long Trẫm!

“Không được!”

Sống chết trước mắt, linh lực của Long Trẫm nháy mắt hóa thành từng tầng kết giới, ngăn tại trước người, nhưng mà linh lực kia tựa như lưỡi dao vô tận, mạnh mẽ xé nát tất cả kết giới, đánh lên người hắn!

Xùy!

Tiếng thiêu đốt chói tai vang lên, Long Trẫm như gặp phải trọng kích, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng những kết giới linh lực cuối cùng cũng có tác dụng, không đến mức bị trọng thương.

“Ai!”

Hít vào ngụm khí lạnh, Long Trẫm cắn răng nói.

Hắn lại không có phát hiện được sự tồn tại của đối phương!

Chẳng lẽ Địa Ngục giới còn có tồn tại mạnh hơn Âm Sơn Thánh Tổ? Vì sao trong nguyên hồn của Cửu U không có bất kỳ ký ức gì.

“A, vậy mà không chết.”

Âm thanh kinh ngạc, trùng trùng điệp điệp, giống như tiên nhân hạ phàm, đinh tai nhức óc.

Chương 185: Vĩnh Dạ Đại Đế

“Thú vị đấy, vậy mà không chết.”

Âm thanh kia từ trong mật thất truyền ra, tràn ngập kinh ngạc.

“Ai!”

Long Trẫm hít một hơi thật sâu, ngưng trọng nói.

Giờ phút này, Long Trẫm trán đầy mồ hôi, quần áo trước ngực đã sớm bị đốt thành tro bụi, lộ ra da thịt trắng noãn như bạch ngọc, xung quanh trái tim là một vết cháy đen, nhìn thấy mà giật mình.

Nếu không phải Long Trẫm phản ứng nhanh, chỉ sợ lần này có thể xuyên qua trái tim hắn.

Cho dù là đánh lén, có thể đột phá từng tầng phòng ngự của Long Trẫm, chí ít cũng là vị cường giả Thái Hư đệ tứ cảnh!

Nhưng… Âm Sơn Thánh Tổ không phải là tồn tại mạnh nhất ở thế giới này sao?

“Bệ hạ!”

Vong Xuyên ở xa bỗng nhiên cúi đầu hành lễ, thái độ cực kì cung kính.

“Ừm.”

Âm thanh kia vang lên lần nữa, giống như đế vương quân lâm thiên hạ, tràn ngập khinh miệt.

Theo câu nói này rơi xuống, giữa sân lập tức lặng yên không một tiếng động xuất hiện một thân ảnh, áo đen tóc đen, dung mạo tuấn dật, dường như có thể cùng so với Tần Giác, ở trong thế giới xấu xí này, lộ ra điểm không hợp.

“Nghĩ không ra mười vạn năm trôi qua, Linh Ương giới lại xuất hiện người tu luyện cường đại như thế.”

Người tới chắp hai tay ra sau, nhìn Long Trẫm từ trên xuống dưới, khẽ cười nói.

“Ngươi cũng tới từ Linh Ương giới?”

Long Trẫm kinh ngạc.

“Đương nhiên.”

Nam tử áo đen nói như chuyện đương nhiên:

“Ta là Vĩnh Dạ đại đế, người chưởng quản chân chính của Vĩnh Dạ đế quốc, cũng là Ma thánh ở Linh Ương giới, nghiêm túc mà nói, nên tính là tiền bối của ngươi.”

Trên thực tế, ngay cả mười tôn Thánh giả cũng không biết, người âm thầm điều khiển Vĩnh Dạ đế quốc cũng không phải hai vị Âm Sơn Thánh Tổ, mà là nam tử áo đen chưa hề lộ mặt này.

Đây cũng là lý do vì sao Long Trẫm không tìm thấy ký ức liên quan tới nam tử áo đen này trong nguyên hồn của Cửu U.

“Nếu là tiền bối, vậy hãy thả những võ giả đến từ Linh Ương giới kia đi.”

Nam tử áo đen: “…”

“Thế nào, không chịu?”

Long Trẫm cười lạnh.

Trầm ngâm một lát, nam tử áo đen tự xưng Vĩnh Dạ đại đế nói:

“Có thể thì có thể, nhưng mà ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Long Trẫm nhíu mày.

“Nếu như ngươi nguyện ý làm thuốc bổ của ta mà nói, có lẽ ta có thể cân nhắc thả những sâu kiến kia đi.”

Vĩnh Dạ đại đế cười tủm tỉm nói.

Long Trẫm: “???”

“Một cường giả trong mười vạn năm đã đạt Thái Hư đệ tứ cảnh, nếu có thể luyện hóa ngươi, thiên phú tu luyện của ta khẳng định sẽ nâng cao một bước.”

Nói đến đây, trong ánh mắt của Vĩnh Dạ đại đế toát ra ánh sáng nóng bỏng, hận không thể nuốt Long Trẫm vào bụng.

Nghe vậy, con ngươi Long Trẫm co rút lại:

“Chẳng lẽ ngươi bắt những võ giả Linh Ương giới kia là vì…”

“Hắc hắc, không sai.”

Vĩnh Dạ đại đế liếm môi một cái, không che giấu chút nào:

“Ta đã mười vạn năm không có thưởng thức qua hương vị của võ giả Linh Ương giới.”

Đúng lúc này, dường như nhớ tới cái gì, Vĩnh Dạ đại đế ý vị thâm trường mà nói:

“Nói mới nhớ, trong những võ giả Linh Ương giới kia, hình

như có một tên có dung mạo rất giống ngươi.”

Long Trẫm nội tâm xiết chặt, trên mặt vẫn không biểu tình.

“Ngươi gấp như vậy, là vì cứu nhi tử của mình a?”

“Cái này không liên quan gì tới ngươi.”

Long Trẫm lạnh lùng nói.

“Sao lại không liên quan.”

Vĩnh Dạ đại đế điềm nhiên nói:

“Chỉ cần ăn sạch hai cha con các ngươi, ta liền có thể trực tiếp tiến giai Thái Hư đệ lục cảnh.”

“Thì ra ngươi tu luyện chính là tà pháp.”

Long Trẫm ngữ khí âm lãnh.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu đối phương vì sao từ đầu đến cuối không chịu thả người.

Công pháp của Linh Ương giới nhiều vô cùng, bao hàm toàn diện, đương nhiên cũng có phân chính tà, chỉ riêng tà pháp mà Long Trẫm biết đến, liền có mấy vạn loại.

Mấy ngàn năm qua, Long Trẫm đã từng gặp được rất nhiều võ giả tà tu, không ngoại lệ đều là thông qua cướp đoạt linh lực cùng thiên phú của người khác để khiến cho mình mạnh lên.

Loại phương pháp này đơn giản nhưng hữu hiệu, với lại thuộc về tốc thành, rất nhiều võ giả vừa mới tiếp xúc với việc tu luyện bởi vì một số duyên cớ ngộ nhập lạc lối, cũng sẽ ở trong thời gian ngắn đột nhiên tăng mạnh, siêu việt cùng thế hệ.

Nhưng tu luyện lâu, sẽ xuất hiện linh lực hỗn loạn, không bị

khống chế, thậm chí cuối cùng bạo thể mà chết.

Vĩnh Dạ đại đế lâu như vậy còn chưa có chết, có thể thấy được hắn tu luyện bộ tà pháp này phi thường cường đại, chỉ là… Mấy chục vạn năm mới là Thái Hư đệ ngũ cảnh, cái này thật sự thuộc về tốc thành công pháp sao?

“Không không không, tà pháp bất quá chỉ là một số kẻ yếu vì che giấu bản thân vô năng, làm ra định nghĩa nhàm chán thôi, đừng quên, đây là thế giới cường giả vi tôn.”

Vĩnh Dạ đại đế chậm rãi mà nói:

“Mười vạn năm trước, ta vô địch Linh Ương giới, không biết thôn phệ bao nhiêu võ giả, nếu không phải vì đột phá, cũng sẽ không đến thế giới này.”

Mười vạn năm trước tu vi của hắn trì trệ không tiến, thời điểm hai thế giới hợp lại, mang theo Hoàng Tuyền, Vong Xuyên đi tới Địa Ngục giới, tìm kiếm thời cơ đột phá.

Vừa mới bắt đầu, ba người chỉ có thể vụng trộm trốn đi nghiên cứu linh khí hắc ám.

Mặc dù ngay lúc đó Vĩnh Dạ đại đế đã đạt tới Thái Hư cảnh, nhưng chịu ảnh hưởng của linh khí hắc ám, thực lực chịu tổn thương lớn, dưới tình huống không rõ thực lực của Địa Ngục giới cụ thể ra sao, đương nhiên không dám tùy tiện nhảy ra tìm đường chết.

May mà công pháp của hắn đặc thù, nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh nơi này, tiến giai Thái Hư đệ nhị cảnh.

Nhưng mà hắn cũng không có vội xuất thủ với Địa Ngục giới, mà là tiếp tục dốc lòng tu luyện, thẳng đến khi Hoàng Tuyền,Vong Xuyên lần lượt bước vào Thái Hư cảnh.

Thế là 'Âm Sơn Thánh Tổ' xuất thế, nhanh chóng quét ngang tất cả các thế lực ở Địa Ngục giới, thành lập Vĩnh Dạ đế quốc, mà hắn cũng trở thành chủ nhân sau màn của Địa Ngục giới.

Vĩnh Dạ đại đế vốn dĩ nghĩ đến mình có thể ở Địa Ngục giới tu luyện tới Thái Hư thập cảnh, sau đó phá toái hư không, tiến về thế giới có cấp bậc cao hơn.

Nhưng đáng tiếc, từ sau khi bước vào Thái Hư đệ ngũ cảnh, hắn liền không có tiến bộ thêm chút nào nữa, vô luận hấp thu bao nhiêu linh khí hắc ám, thôn phệ bao nhiêu sinh linh đều không được.

Thậm chí bao gồm một cường giả vừa mới tấn thăng Đại Thánh.

Kỳ thật Vĩnh Dạ đại đế rất rõ ràng, đây là cực hạn của hắn, trừ phi thiên phú, thể chất sinh ra cải biến, nếu không không có khả năng đột phá.

Cũng tại lúc này, hai thế giới lần nữa hợp lại.

Thế là Vĩnh Dạ đại đế không chút do dự hạ lệnh bắt tất cả nhân loại đi tới Địa Ngục giới, nhìn xem có thể tìm ra phương pháp đột phá khác không.

Không nghĩ tới thật sự hắn gặp được Long Ngạo Thiên, một thân thể hoàn mỹ có được thiên phú siêu cường, tiếc nuối duy nhất là, Long Ngạo Thiên quá yếu.

Ngay khi Vĩnh Dạ đại đế chuẩn bị thôn phệ Long Ngạo Thiên, chuyển hóa thiên phú thành của mình thì Long Trẫm đến.

Một thân thể có thiên phú mạnh hơn, lại Thái Hư đệ tứ cảnh.

Quan trọng nhất chính là, Long Trẫm thế mà trong thời gian ngắn nắm giữ được linh khí hắc ám!

Có thể biết được Vĩnh Dạ đại đế hiện tại là tâm tình gì.

“Ha ha, dù cho ngươi nói dễ nghe đi nữa, tà pháp chính là tà pháp, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.”

Long Trẫm cười nhạo nói.

Vĩnh Dạ đại đế sầm mặt lại:

“Hừ, đã như thế, vậy liền để ngươi nếm thử sự lợi hại của ‘Thôn Linh Quyết’ .”

Nói xong, Vĩnh Dạ đại đế cũng không nói nhảm nữa, Lĩnh vực thuộc về Thái Hư đệ ngũ cảnh nhanh chóng khuếch tán ra, cùng lúc đó, Lĩnh vực quang minh của Long Trẫm liên tiếp vỡ nát, không đến mười hơi thở, xung quanh lần nữa khôi phục hắc ám.

Hiển nhiên, trên đối chiến Lĩnh vực, Vĩnh Dạ đại đế chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Trong Địa Ngục giới này, ta là thiên ý, ta là chúa tể, đưa thân thể của ngươi cho ta đi!”

Chương 186: Kịch Chiến

Ầm ầm!

Bóng đêm vô tận tràn ngập ra, nháy mắt thôn phệ Lĩnh vực quang minh của Long Trẫm,cả bản thân của Long Trẫm cũng bị áp chế, dao động khí tức xuất hiện ngắn ngủi.

Có thể ở phương diện Lĩnh vực nghiền ép Long Trẫm, có thể thấy được Vĩnh Dạ đại đế quả thật đã bước vào Thái Hư đệ ngũ cảnh.

Nhưng mà, mặc dù Lĩnh vực bại hoàn toàn, nhưng thủ đoạn của Long Trẫm không riêng chỉ có Lĩnh vực, nhất là dưới tình huống hắn đã nắm giữ linh lực hắc ám.

Tạch tạch tạch!

Sau một khắc, Long Trẫm cưỡng ép xông phá áp chế, bộc phát ra một cỗ linh lực không gì sánh nổi, xuyên thẳng chân trời, ngay cả Lĩnh vực của Vĩnh Dạ đại đế cũng phải nhượng bộ, lộ ra trống rỗng.

Cùng lúc đó, tim Long Trẫm đã bị đốt trọng thương trước đó có chút nhúc nhích, bắt đầu khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Dù nói thế nào Long Trẫm cũng là gánh lấy mô tip nhân vật chính người xuyên việt, sao có thể thua trận đơn giản như vậy.

Huống chi, Long Trẫm tu luyện Bất Hủ Thần Điển có thể xưng vô địch đồng giai, dù Vĩnh Dạ đại đế là cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh, cũng không phải không có thực lực đánh một trận.

“Bệ hạ cẩn thận, linh lực của người này quỷ dị vô cùng, có thể nháy mắt đả thương ta cùng Hoàng Tuyền, không thể khinh thường.”

Vong Xuyên lên tiếng nhắc nhở.

Tới đây, Vĩnh Dạ đại đế xem thường, linh lực của Long Trẫm dù quỷ dị, thì còn có thể quỷ dị hơn hắn sao?

Hắn đã sớm hòa tan linh lực hắc ám vào xương cốt, dung hợp với linh lực đã tu luyện ở trước đó, cả hai kết hợp, uy lực tăng lên mấy lần.

Mãi cho tới bây giờ, Vĩnh Dạ đại đế vẫn cảm thấy quyết định để bản thân đi xuyên qua không gian thông đạo tới Địa Ngục giới là quyết định sáng suốt nên vô cùng cao hứng, nếu không hiện tại tối đa cũng chỉ là Thái Hư đệ nhị cảnh mà thôi.

Hắn đã nghĩ kỹ, đợi sau khi cắn nuốt Long Trẫm cùng Long Ngạo Thiên, liền huyết tế toàn bộ sinh linh Địa Ngục giới, sau đó trở lại Linh Ương giới, lại huyết tế sinh linh Linh Ương giới.

Dù sao với tu vi hiện tại của hắn, vô luận đi đâu, đều có thể phong sinh thủy khởi.

Nhưng mà rất nhanh, Vĩnh Dạ đại đế liền ý thức được, mình đã đánh giá thấp Long Trẫm.

Sưu!

Chỉ thấy Long Trẫm vẫy tay, một đoàn linh lực trắng đen xen kẽ lập tức bắn về phía Vĩnh Dạ đại đế, nhìn qua không có chút kỳ lạ nào.

Đối mặt với công kích yếu ớt như thế, Vĩnh Dạ đại đế căn bản không để ở trong lòng, tiện tay vung lên, muốn phá hủy.

Nào có thể đoán được lúc này đoàn linh lực kia bỗng nhiên bộc phát, tăng lên theo cấp số nhân, nháy mắt thôn phệ hắn!

Vĩnh Dạ đại đế sắc mặt biến hóa, rốt cục cũng ý thức được nguy cơ, hắn lúc này vận chuyển linh lực, hóa thành lưới lớn, ý đồ muốn bao bọc hắn lại, đáng tiếc quá muộn.

Ầm ầm!

Dao động linh lực kinh khủng khuếch tán ra, ven đường những nơi đi qua, không gian liên tiếp vỡ vụn, biện ra dấu hiệu hỏng mất.

Mắt thấy Vĩnh Dạ đại đế sắp bị linh lực bao phủ, quang mang hồng sắc đột nhiên nở rộ!

"Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới có thể sử dụng hai loại linh lực!"

Vĩnh Dạ đại đế trầm giọng quát.

Chỉ một thoáng, hai loại linh lực một hồng một đen sáng lên, ở giữa không trung đan xen nhau, hình thành mấy tầng kết giới.

Ầm!

Hai tầng kết giới đầu tiên bị phá vỡ gần như ngay lập tức, nhưng các đòn tấn công của Long Trẫm tương đối yếu đi, sau đó lần lượt xuyên thủng hai tầng kết giới cuối cùng, bạo tạc sinh ra bởi hai loại linh lực đen trắng cũng cạn kiệt và dần dần tiêu tan.

Không chờ cho Vĩnh Dạ đại đế kịp nghỉ ngơi, thân hình Long Trẫm lóe sáng, vọt lên.

Xoẹt xẹt!

Không khí bị xé rách, Long Trẫm giống như quỷ ảnh xuất hiện sau lưng Vĩnh Dạ đại đế, đấm ra một quyền, kinh thiên động địa!

Mấy ngàn năm qua, lần đầu tiên Long Trẫm xuất ra toàn lực!

Dường như đã đoán trước được từ lâu, Vĩnh Dạ đại đế quay người tung ra một trảo, năm ngón tay lập tức chế trụ nắm đấm của Long Trẫm!

Ầm!

Khí tràng mênh mông lấy hai người làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng càn quét ra, mặt đất giống như mạng nhện nứt vỡ, không ngừng lan tràn ra phía ngoài.

Vĩnh Dạ đại đế không hổ là cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh, cho dù bất ngờ không đề phòng lọt vào tập kích Thái Cực linh lực, nhưng vẫn có thể nhanh chóng phản ứng, đón lấy một kích toàn lực của Long Trẫm.

Nếu là đổi thành Thái Hư đệ tứ cảnh bình thường, chỉ sợ đã bị miểu sát.

“Đây chính là lá bài tẩy của ngươi sao? Không gì hơn cái này.”

Vĩnh Dạ đại đế nhếch miệng, tràn ngập khinh thường.

“A!”

Đau đớn kịch liệt khiến Vĩnh Dạ đại đế nháy mắt vặn vẹo, hắn bỗng nhiên cúi đầu xuống, liền thấy ngón chân của mình bị giẫm dẹp!

Có lầm hay không, đây là thủ đoạn công kích gì?

Ngay thời khắc Vĩnh Dạ đại đế ngây người, Long Trẫm một cước đá ra, rơi trên người hắn!

Ầm!

Đáng thương Vĩnh Dạ đại đế còn chưa nghĩ rõ ràng chuyện gì

đang xảy ra thì đã bị đá bay ra ngoài, trên mặt đất kéo ra một vết nứt vạn trượng, hình thành khe rãnh khổng lồ.

Ngay sau đó Long Trẫm lập tức thừa thắng xông lên, đánh ra Thái Cực linh lực, phong kín tất cả đường lui của Vĩnh Dạ đại đế.

Giờ phút này Long Trẫm đã vận chuyển linh lực tới cực hạn, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nếu không người xui xẻo chính là hắn.

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ đế đô Vĩnh Dạ đế quốc cũng chấn động, mảng lớn không gian vỡ vụn, giống như hư không treo ngược, dữ tợn đáng sợ.

Hoàng Tuyền đã hôn mê trực tiếp bị đá vụn chôn sống, Vong Xuyên cũng liền lui về sau, sợ lọt vào vùng tác chiến.

Hết cách, cấp bậc chiến đấu này nàng không thể tham dự được nữa.

Một bên khác, Long Trẫm không dừng lại chút nào, lấy cứng đối cứng bạo tạc xông đến chỗ Vĩnh Dạ đại đế, về sau bên trong liền truyền đến từng trận linh lực xung kích, ép Vong Xuyên xém chút thở không nổi.

Vẻn vẹn chỉ là dư chấn cũng khiến nàng khó chịu như thế, có thể thấy rằng hai người chiến đấu có bao nhiêu kịch liệt.

Đông!

Theo một tiếng vang trầm, Vĩnh Dạ đại đế lần nữa bay ngược ra, trên mặt đất kéo ra khe nứt thứ hai.

Hô!

Long Trẫm từ trong bụi mù bay ra, lại là một quyền theo sát

phía sau, linh lực đen trắng như ẩn như hiện, uy thế kinh người.

Mắt thấy một quyền này sắp đánh lên đầu Vĩnh Dạ đại đế, linh lực một hồng một đen đột nhiên hiện ra, mặc cho Long Trẫm dùng lực như thế nào đều khó mà tiến lên được.

“Đánh đủ chưa?”

Vĩnh Dạ đại đế quệt vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu lên nói.

“Ta thừa nhận, ta đánh giá thấp ngươi, nhưng… Dừng ở đây.”

Nói xong, Vĩnh Dạ đại đế vươn người đứng dậy, khí thế tăng vọt, triệt để ngăn chặn Long Trẫm:

“Tiếp theo, đến phiên ta.”

Hô!

Một quyền ra, không che giấu chút nào, rõ ràng, chính là để ngươi biết, ngươi căn bản trốn không thoát!

Phốc!

Long Trẫm phun ra một ngụm máu tươi, giống như diều đứt dây đập xuống đất, ngay sau đó Vĩnh Dạ đại đế một phát bắt được cổ của Long Trẫm, trượt ra hơn ngàn mét mới dừng lại.

Thì ra vừa rồi Vĩnh Dạ đại đế vẫn luôn không xuất ra toàn lực!

Dưới sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, cho dù công pháp Long Trẫm tu luyện chính là Bất Hủ Thần Điển, thông hiểu các loại vũ kỹ, cũng khó có thể bù lại.

“Yên tâm, ta không thể giết chết ngươi nhanh như vậy đâu, loại thân thể hoàn mỹ này, ta sẽ lưu đến cuối cùng lại từ từ hưởng dụng.”

Vĩnh Dạ đại đế liếm môi một cái, thâm trầm nói.

“Ngớ ngẩn.”

Long Trẫm nằm trong đá vụn nhịn không được cười lạnh:

“Ngươi cho rằng đánh bại ta thì coi như thắng sao?”

Nghe vậy, Vĩnh Dạ đại đế sững sờ:

“Có ý gì?”

“Ý, còn một người.”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, thở dài.

Không nghĩ tới cuối cùng vẫn là phải để hắn xuất thủ mới được.

Chương 187: Ta Đầu Hàng

Kỳ thật Tần Giác có thể cảm giác được Long Trẫm không phải là đối thủ của Vĩnh Dạ đại đế, chỉ là không nghĩ tới chênh lệch sẽ lớn như vậy.

Với trải nghiệm mô típ nhân vật chính của Long Trẫm, không phải hẳn là nhẹ nhàng vượt cấp chiến đấu sao?

“Ngươi là ai?”

Nội tâm Vĩnh Dạ đại đế giật mình, hắn lại không chú ý tới sự tồn tại của Tần Giác.

Trong mắt Vĩnh Dạ đại đế, Tần Giác giống như người bình thường không có linh lực, nhưng lại có loại cảm giác gần ngay trước mắt, nhưng lại xa xôi vô cùng.

Phảng phất như không thuộc về thế giới này, quả thực không thể tưởng tượng.

“Cái này ngươi không cần biết.”

Tần Giác ngửa đầu uống cạn linh tửu, lạnh nhạt nói:

“Dù sao ngươi sẽ chết nhanh thôi.”

“Ngươi muốn giết ta?”

Vĩnh Dạ đại đế giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên thế giới:

“Chỉ sợ ngươi không có cái vốn kia…”

Lời còn chưa dứt, Vĩnh Dạ đại đế chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, cả người bỗng nhiên ngã trên mặt đất, đầu cắm sâu vào trong đất bùn.

"…"

Xảy ra chuyện gì?

Vĩnh Dạ đại đế rút đầu từ trong đất ra, mặt mũi ngơ ngác.

"Mới vừa rồi là ngươi…"

Ầm!

Đầu của Vĩnh Dạ đại đế lần nữa cắm vào bùn đất, với lại lần này còn có cả nửa người.

"…"

A a a!

"Ta muốn khiến ngươi trả giá thê thảm nhất!"

Vĩnh Dạ đại đế phóng lên tận trời, linh lực trong cơ thể sôi trào như biển, ngay cả không gian xung quanh cũng vặn vẹo.

Giờ khắc này, Vĩnh Dạ đại đế rốt cục thể hiện ra thực lực chân chính của mình.

"Chỉ thế thôi sao?"

Tần Giác hơi thất vọng.

Nghe được câu này, Vĩnh Dạ đại đế khóe mắt có chút run rẩy, chỉ thế thôi?

Phóng xuất ra tất cả linh lực hắn, cho dù là cường giả Thái Hư đệ lục cảnh cũng có thể lấy cứng đối cứng, đến miệng thiếu niên

này thế mà thành chỉ thế thôi?

“Ta nghĩ ngươi nhất định lầm chỗ nào rồi.”

Vĩnh Dạ đại đế hai mắt lóe ra ánh sáng đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Tần Giác.

Vô luận như thế nào, hắn muốn để người tự đại này cảm nhận được cái gì gọi là thống khổ!

Nghĩ như vậy, Vĩnh Dạ đại đế hít một hơi thật sâu, linh khí hắc ám giữa thiên địa lập tức điên cuồng hội tụ tới, ngay cả Vong Xuyên cũng xém chút nữa khống chế không nổi bị hút đi, trực tiếp lướt ngang ba mét.

Chỉ có Tần Giác đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, ngay cả một góc áo cũng không có động đậy.

Hô!

Ngay sau đó Vĩnh Dạ đại đế lại thở ra một hơi, Vong Xuyên lại lần nữa bị đẩy ra ba mét, nhưng hắn lại lộ ra nét mặt hưng phấn:

“Bệ hạ đã nổi giận, gia hỏa này chết chắc.”

Đúng như Vong Xuyên nói, Vĩnh Dạ đại đế lần này đã không còn giữ lại chút nào, hắn muốn dùng ưu thế tuyệt đối nghiền ép tên ngu xuẩn khiêu khích hắn này!

Ông!

Chỉ thấy Vĩnh Dạ đại đế hai tay tụ lại, hai dòng linh lực một hồng một đen hiển hiện, phá lệ yêu diễm.

Cho dù Tần Giác mang đến cho hắn một cảm giác rất kỳ quái, nhưng Vĩnh Dạ đại đế không cho rằng trong mười vạn năm này, Linh Ương giới có thể sinh ra tồn tại mạnh hơn hắn.

Đáng tiếc, hắn đánh giá cao mình, cũng đánh giá thấp Tần Giác.

“Giết!”

Hai linh lực hóa thành hai lưu quang bắn về phía Tần Giác, chợt ở không trung nhanh chóng dung hợp, uy lực tăng mạnh.

Kỳ thật đây chỉ là thăm dò, Vĩnh Dạ đại đế muốn nhìn thử Tần Giác đến cùng là cảnh giới gì, thế là hắn liền thấy Tần Giác tùy ý phất tay.

Đúng vậy, Vĩnh Dạ đại đế xác nhận mình không nhìn lầm, Tần Giác chỉ là phất tay.

Sau đó, hai chùm sáng linh lực tựa như bọt biển yếu ớt, nháy mắt hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán.

“???”

Vĩnh Dạ đại đế vô thức dụi mắt.

Ta đang nằm mơ sao?

Tần Giác cũng mặc kệ Vĩnh Dạ đại đế nghĩ thế nào, ngón tay hơi cong, nhẹ nhàng bắn ra.

Oanh!

Chỉ một thoáng, hình như có kinh lôi hiện lên, Vĩnh Dạ đại đế lập tức như bị sét đánh, thổ huyết rút lui, nội tâm kinh hãi vô cùng, nhưng trên mặt lại cố gắng trấn định:

“Ngươi bất quá cũng chỉ thế thôi.”

“Bệ hạ…”

Lúc này, Vong Xuyên chậm rãi mở miệng, xen lẫn sợ hãi khó

mà nói rõ.

“Chuyện gì?”

Vĩnh Dạ đại đế nhíu mày, không nhìn thấy ta đang cùng người khác đấu pháp sao?

“Ngươi…”

Vong Xuyên chỉ phía dưới Vĩnh Dạ đại đế, cẩn thận từng li từng tí nói.

“Ngươi muốn nói gì…”

Vĩnh Dạ đại đế vô ý thức cúi đầu, chợt sửng sốt, mợ nó, nửa người dưới của ta đâu?

Chỉ thấy Vĩnh Dạ đại đế từ ngực trở xuống cái gì cũng không còn, biến mất sạch sẽ, đằng sau còn có một cái khe rành kéo dài đến cuối tầm mắt.

Phải biết, Vĩnh Dạ đại đế chính là siêu cấp cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh, nhục thể không thể phá vỡ, so với Thánh khí còn kiên cố hơn, cho dù không có bất kỳ phòng ngự gì, đứng ở nơi đó để người đánh, không có tu vi từ Thái Hư đệ tam cảnh trở lên thì không có khả năng phá hủy, huống chi hắn còn có linh lực hộ thể?

Tần Giác làm sao làm được?

“A a a!”

Vĩnh Dạ đại đế phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cho tới bây giờ mới phản ứng được.

Nếu như đổi thành võ giả bình thường, thương thế thảm trọng như vậy chỉ sợ đã chết từ lâu rồi, nhưng Vĩnh Dạ đại đế dù sao cũng là Thái Hư cảnh, chỉ cần nguyên hồn bất diệt, sẽ không vẫn lạc.

Nhưng Tần Giác đã có thể trong nháy mắt phá hủy hơn phân nửa nhục thân của, chẳng phải là cũng có thể nhẹ nhàng nghiền nát nguyên hồn của hắn sao?

Không kịp nghĩ nhiều, Vĩnh Dạ đại đế vội vàng hô lớn:

“Đầu hàng, ta đầu hàng!”

Nhưng mà Tần Giác thật giống như không nghe thấy câu nói này, lại là một chỉ bắn ra, Vĩnh Dạ đại đế uy chấn Địa Ngục giới cứ như vậy triệt để biến mất khỏi thế giới này.

Mắt thấy cảnh tượng này, Vong Xuyên quá sợ hãi, trực tiếp quay người bỏ chạy, ngay cả Hoàng Tuyền đã hôn mê cũng mặc kệ.

Tần Giác nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, trên thân lập tức dâng lên một vòng kim quang đuổi theo.

Mấy giây sau, chân trời sáng lên một vòng sáng chói mắt, óng ánh chói mắt.

Khi quang mang dập tắt, khí tức của Vong Xuyên cũng biến mất.

Nếu như là sinh linh bản thổ của Địa Ngục giới, Tần Giác có lẽ sẽ không hạ sát thủ, nhưng Vĩnh Dạ đại đế thế nhưng là tà tu chuyên đi thôn phệ sinh linh, thân là thủ hạ của Vĩnh Dạ đại đế, Vong Xuyên có thể tốt hơn chỗ nào à?

“Không hổ là Tần huynh, quá lợi hại.”

Long Trẫm từ dưới đất đứng dậy, líu lưỡi nói.

Hắn đánh lâu như vậy cuối cùng lại thảm bại, mà Tần Giác chỉ là giơ ngón tay hai lần liền trực tiếp giải quyết, thực lực giữa hai người cách biệt quả thực khác nhau một trời một vực.

“Ha ha, nhanh đi cứu nhi tử của ngươi đi.”

Tần Giác nhắc nhở.

“A, xém chút quên mất hắn.”

Long Trẫm vỗ đầu một cái, vội vàng bay về hướng cái hố trước đó.

“…”

Ngay khi Tần Giác dự định theo sau, không gian bên cạnh bỗng nhiên vặn vẹo, sau đó một nắm đấm xuyên qua hư không, đánh ở trên người hắn!

Đông!

Không có bất kỳ dao động linh lực gì, dưới lực phản chấn kịch liệt, quả đấm kia đứt thành từng khúc, chủ nhân phía sau cũng hiện ra thân hình, chính là Vĩnh Dạ đại đế vừa mới bị Tần Giác dùng hai ngón tay miểu sát!

“Làm sao có thể?!”

Vĩnh Dạ đại đế miệng mũi phun máu, mặt mũi tràn đầy chấn kinh:

“Thân thể ngươi là dùng cửu thiên thần thiết làm ra sao?”

Rõ ràng là hắn đánh lén, kết quả lại xém chút bị lực phản phệ chấn tới chết, có lầm hay không?

“A? Ngươi chưa chết?”

Tần Giác rất kinh ngạc.

“…”

Bầu không khí trong lúc này nhất thời có chút xấu hổ, Vĩnh Dạ đại đế cũng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười:

“Có thể không giết ta được không?”

Mặc dù nói như thế, nhưng Vĩnh Dạ đại đế kỳ thật cơ bản không ôm bất cứ hi vọng nào, dù sao vừa rồi ngay cả đầu hàng cũng không dùng.

Ngoài dự liệu chính là, Tần Giác gật đầu nói:

“Có thể.”

“Thật?”

Vĩnh Dạ đại đế đại hỉ.

“Nhưng mà ngươi phải nói cho ta biết, ngươi vì sao không chết.”

“…”

Chương 188: Ta Còn Chưa Lên Xe Đâu

Tần Giác tin chắc mình vừa rồi tuyệt đối không có ở trong huyễn thuật, mà là chân chân chính chính giết chết Vĩnh Dạ đại đế, nếu không hắn không có khả năng không phát hiện ra được.

Huống chi, với tu vi của Vĩnh Dạ đại đế, căn bản ngưng tụ ra một hóa thân Thái Hư đệ ngũ cảnh không phải là không thể.

Nhưng vì sao hiện tại Vĩnh Dạ đại đế lại bình yên vô sự xuất hiện ở trước mặt hắn?

Chẳng lẽ giống với Hoàng đế sa mạc trước đó, đều có được bất tử chi thân?

“Sau khi ta nói ngươi thật sẽ không giết ta?”

Vĩnh Dạ đại đế cẩn thận từng li từng tí dò hỏi, sợ Tần Giác đột nhiên cho hắn một quyền.

Vốn dĩ hắn cho là mình dưới tình huống đánh lén có thể đánh Tần Giác trọng thương, kết quả không nghĩ tới ngược lại bị chấn đến trọng thương, cho tới giờ khắc này, hắn mới ý thức được, mình với Tần Giác có bao nhiêu chênh lệch.

Thiếu niên này thật đáng sợ!

“Ngươi bây giờ không có tư cách cùng ta bàn điều kiện, hoặc là nói, hoặc là chết.”

Tần Giác giơ ngón tay lên, nhắm ngay Vĩnh Dạ đại đế, tựa hồ chỉ cần đối phương do dự, hắn liền trực tiếp động thủ.

“Đừng đừng đừng, ta nói.”

Vĩnh Dạ đại đế kinh hãi muốn, vội nói:

“Là bởi vì công pháp ta tu luyện!”

“Công pháp?”

Tần Giác ngạc nhiên, càng thêm nghi hoặc.

Vĩnh Dạ đại đế tu luyện không phải tà đạo công pháp sao?

“Ừm.”

Vĩnh Dạ đại đế nhìn Tần Giác, giải thích nói: ” Thôn Linh Quyết tổng cộng chia thành năm giai đoạn, mỗi giai đoạn đều sẽ thức tỉnh một năng lực, năng lực thứ năm chính là… Tam thể đồng nguyên.”

Nói đến đây, Vĩnh Dạ đại đế lại vụng trộm nhìn Tần Giác, nói tiếp:

“Sau khi tu luyện tới giai đoạn thứ năm, bản thể sẽ phân hoá thành hai hóa thân thực lực giống nhau, ngươi vừa rồi bị giết chết chính là một trong số đó.”

Cái gọi là tam thể đồng nguyên, kỳ thật chính là ba bộ thân thể cùng lực lượng có nguồn gốc từ một thân thể.

Nói một cách khác, hai cỗ hóa thân khác không phân thật giả, mỗi cái đều có được trăm phần trăm thực lực của bản thể.

Công pháp hóa thân bình thường có thể có được một phần mười thực lực của bản thể đã thuộc về cao giai, mà Thôn Linh Quyết lại có thể tự động phân hoá ra hai hóa thân thực lực giống nhau, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Lúc trước Vĩnh Dạ đại đế sở dĩ lựa chọn tu luyện Thôn Linh

Quyết , cũng là bởi vì bên trong có đủ loại năng lực không thể tưởng tượng được, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thậm chí không thua gì Bất Hủ Thần Điển mà Long Trẫm tu luyện.

Chỉ tiếc Vĩnh Dạ đại đế thiên phú có hạn, không thể phát huy cực hạn Thôn Linh Quyết, nếu không thì sẽ còn mạnh hơn nữa

Nghe xong Vĩnh Dạ đại đế nói, Tần Giác giật mình, lập tức vẻ mặt như nghĩ tới cái gì:

“Nói như vậy, ngươi cũng là hóa thân?”

Nghe vậy, toàn thân Vĩnh Dạ đại đế cứng đờ, đành phải nhắm mắt nói:

“Đúng vậy.”

Tần Giác im lặng, thì ra từ đầu đến cuối, hắn cũng không có nhìn thấy bản thể chân chính của Vĩnh Dạ đại đế, vô luận là vừa rồi giết chết cái kia, hay là trước mắt cái này, đều chỉ là hóa thân thôi.

“Đừng có giết ta… Ta có thể dẫn ngươi đi tìm bản thể.”

Thấy Tần Giác sắc mặt âm trầm, Vĩnh Dạ đại đế trong lòng run sợ nói, không chút do dự lựa chọn phản bội.

Tần Giác: “???”

Không phải hóa thân sao?

Còn có thể có thao tác dạng này?

Mọi người đều biết, linh trí hóa thân thường thường đều đến từ bản thể, vô luận phát sinh cái gì, cũng sẽ không ngỗ nghịch bản thể, hiện tại là tình huống gì?

Nhưng mà Tần Giác không biết là, bởi vì hai hóa thân của Vĩnh

Dạ đại đế cùng bản thể có thực lực giống nhau, cộng thêm công pháp đặc thù, cũng đã sinh ra ý thức tự chủ từ lâu, thời gian lâu dài, tự nhiên sẽ không phục với bản thể.

Cho dù bản thể đối với hóa thân có áp chế thiên nhiên, nhưng không ngăn được lúc gặp nguy hiểm, bọn hắn phản chiến.

Nếu không thì Vĩnh Dạ đại đế trước đó cũng sẽ không đầu hàng.

"Ồ? Bản thể của ngươi ở đâu?"

Tần Giác có chút hăng hái mà hỏi.

Hắn ở trong toàn bộ đế đô cũng không có tìm được bản thể của Vĩnh Dạ đại đế, hiển nhiên đối phương sớm đã trốn đi.

Khó trách không ai biết chưởng khố giả thực tế của Vĩnh Dạ đế quốc, chỉ sợ sẽ là vì phòng ngừa tình huống tương tự phát sinh, có thể thấy được vị Vĩnh Dạ đại đế này có bao nhiêu cẩn thận.

"Tại…"

Lời còn chưa dứt, một quang mang hồng sắc đột nhiên xuyên thấu mi tâm của Vĩnh Dạ đại đế, xuyên qua thân thể.

Bịch.

Vĩnh Dạ đại đế vẻ mặt ngốc trệ, trùng điệp ngã trên mặt đất, mất đi sinh tức.

"…"

Thấy thế, Tần Giác đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức nhún vai, ta không có giết ngươi.

"Không cần tìm, ta đã đến."

Nơi xa, lại có một Vĩnh Dạ đại đế xuất hiện, nhìn thẳng Tần Giác, không hề sợ hãi.

“Ngươi chính là bản thể?”

Tần Giác nhìn từ trên xuống dưới Vĩnh Dạ đại đế này, tràn ngập hoài nghi.

Dựa theo vừa rồi Vĩnh Dạ đại đế kia nói, Thôn Linh Quyết có thể phân hoá ra hai hóa thân, hiện tại tất cả hai hóa thân đều bỏ mình, nếu không có gì ngoài ý muốn, trước mắt này hẳn là thật.

“Đúng thế.”

Vĩnh Dạ đại đế khẽ gật đầu, biểu lộ hờ hững.

“Nghĩ không ra ngươi sẽ tự mình đi ra.”

Tần Giác cảm thán, vốn cho rằng vị Vĩnh Dạ đại đế này rất cẩn thận, không nghĩ tới thế mà lại tự mình nhảy ra chịu chết.

Lúc này, Long Trẫm cũng đã mang theo những võ giả bị cầm tù từ lòng đất bay ra ngoài, nhìn thấy Vĩnh Dạ đại đế, hơi sững sờ:

“Hắn không đã phải chết rồi sao?”

Vĩnh Dạ đại đế không phản ứng Long Trẫm, trầm lặng nói:

“Từ khoảnh khắc thấy ngươi miểu sát hóa thân kia, ta liền biết, vô luận như thế nào, ta đều chạy không thoát.”

Tới đây, Tần Giác xem thường, Vĩnh Dạ đại đế xác thực không có nói sai, mặc dù hắn không biết cái gọi là tam thể đồng nguyên, nhưng nếu như Địa Ngục giới lại xuất hiện khí tức thuộc về Vĩnh Dạ đại đế, như vậy hắn nhất định sẽ ngay lập tức phát giác.

Mặc dù như thế, Vĩnh Dạ đại đế dám tự mình nhảy ra, Tần Giác vẫn rất bất ngờ.

Cùng lúc đó, Vĩnh Dạ đại đế bỗng nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị:

“Cho nên, ta dự định cùng ngươi đồng quy vu tận.”

Nói xong, Vĩnh Dạ đại đế bỗng nhiên giơ bàn tay lên, đập vào trên mặt đất!

Ông!

Chỉ một thoáng, vô số phù văn từ dưới chân Vĩnh Dạ đại đế lan tràn ra, hình thành đường vân lít nha lít nhít, nháy mắt bao trùm toàn bộ Địa Ngục giới.

Hắn ở Địa Ngục giới bày ra một đại trận!

Bạo!

Dưới sự thôi động của Vĩnh Dạ đại đế, tất cả phù văn lập tức tách ra hào quang chói sáng, chiếu sáng Địa Ngục giới đen nhánh, linh lực cuồng bạo hiện lên, như muốn xé rách thiên địa.

Mắt thấy trận pháp sắp bạo tạc, Tần Giác một chưởng đánh ra, ngay khi Vĩnh Dạ đại đế đắc ý cười to lập tức hóa thành bụi bặm, theo gió tiêu tán.

Đến tận đây, người đã từng vô địch Linh Ương giới, đồng thời chưởng quản Địa Ngục giới Vĩnh Dạ đại đế đã hoàn toàn chết đi, bao gồm cả hai hóa thân.

Ầm ầm!

Mặc dù Vĩnh Dạ đại đế đã vẫn lạc, nhưng phù văn đại trận vẫn bạo tạc, dẫn động thiên địa linh khí, càn quét Địa Ngục giới.

Chỉ thấy đại địa vỡ nát, từng gợn sóng năng lượng phóng lên tận trời, ven đường những nơi đi qua, vô số sinh linh bị thôn phệ, ngay cả cường giả Thánh Cảnh cũng đều không thể tránh thoát.

Vì cùng Tần Giác đồng quy vu tận, Vĩnh Dạ đại đế đúng là lựa chọn dẫn bạo toàn bộ Địa Ngục giới!

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Long Trẫm vẻ mặt ngơ ngác, cho đến bây giờ, hắn đều không rõ đến cùng xảy ra chuyện gì.

“Không kịp giải thích, mau lên xe.”

Linh lực của Tần Giác hóa thành ngựa, chở đi đám người bay về hướng Thâm Uyên.

“Chờ đã, ta còn chưa lên xe đâu.”

Ngay khi đám người Tần Giác sắp rời đi, một thân ảnh từ trong lòng đất bay ra, hoảng sợ thét to.

“…”

Chương 189: Nhất Định Là Lầm Ở Đâu Rồi

“Chờ đã! Ta còn chưa lên xe đâu!”

Trong lòng đất, một thân ảnh xông ra, hoảng sợ thét to, lại có một tên đến bây giờ mới ra, nếu là chậm nữa điểm, chỉ sợ cũng chỉ có thể chết ở Địa Ngục giới.

Im lặng trợn mắt, Tần Giác bàn tay lớn vồ một cái, thân ảnh kia lập tức xuyên qua không gian, xuất hiện trên ngựa.

“Đa tạ, đa tạ tiền bối!”

Người kia đầu tiên là sững sờ, lập tức liên tục cảm kích.

Mặc dù không biết Tần Giác, nhưng hắn không phải là đồ ngốc, có thể nhìn ra mới vừa rồi là Tần Giác cứu hắn.

Bằng không, với sức công phá khủng khiếp như vậy,cho dù hắn là cường giả Thánh Cảnh, lưu lại cũng hẳn phải chết không nghi ngờ.

Ầm ầm!

Càng ngày càng nhiều cột sáng năng lượng từ trong mặt đất xông ra, không ngừng xé rách không gian, khuếch tán ra ngoài.

Đế đô Vĩnh Dạ đế quốc là trung tâm vụ nổ,nên bị phá hủy đầu tiên, sinh linh bên trong cơ hồ là bị bão táp linh lực thôn phệ, vô luận là Thánh Vương hay là Thánh Cảnh, tất cả đều vẫn lạc tại chỗ, thậm chí bao gồm Hoàng Tuyền đã hôn mê.

Chẳng ai ngờ rằng, Vĩnh Dạ đại đế thế mà bày ra trận pháp khổng lồ như vậy, có thể dẫn bạo toàn bộ Địa Ngục giới, với lại uy lực mạnh mẽ đến loại trình độ này.

Tần Giác cùng Long Trẫm vốn dĩ cũng không tính giết chết sinh linh thế giới này, nhưng Vĩnh Dạ đại đế thôi động phù văn đại trận, sinh linh thế giới này chỉ sợ tất cả đều phải chôn cùng hắn.

Bạch!

Ngựa được Tần Giác tạo ra từ linh lực tốc độ nhanh vô cùng, trong nháy mắt liền xuyên qua mấy trăm vạn lý, đi tới bên ngoài Thâm Uyên.

Nhưng mà bởi vì phù văn đại trận nên không gian thông đạo chịu ảnh hưởng, bày ra dấu hiệu hỏng mất, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ biến mất.

Long Trẫm không chút do dự vươn hai tay, ý muốn xé mở không gian thông đạo lần nữa, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, mình không có cách nào làm được!

“Chuyện gì xảy ra?”

Long Trẫm ngạc nhiên.

“Vẫn là để ta tới đi.”

Tần Giác đưa ngón tay vạch một đường, không gian thông đạo vốn dĩ sắp biến mất lập tức phóng đại gấp mấy chục lần, với lại trở nên ổn định dị thường.

Cùng lúc đó, bạo tạc phía sau giống như Hồng Hoang cự thú bao trùm tới, muốn thôn phệ đám người Tần Giác.

“Đi.”

Tần Giác bàn chân khẽ giậm, ngựa linh lực lập tức xông vào

không gian thông đạo, rời khỏi Địa Ngục giới.

Đúng lúc này, một bàn tay vô hình đột nhiên bắt lấy Tần Giác, giống như dây leo cưỡng ép bắt hắn từ ngựa linh lực kéo xuống!

“Tần huynh!”

Long Trẫm kinh hô.

“Không được qua đây.”

Mắt thấy bạo tạc sắp xuyên qua không gian thông đạo, Tần Giác khẽ nhíu mày, bàn tay nắm một cái, trực tiếp đóng kín không gian thông đạo!

Ầm ầm!

“Tần huynh!”

Long Trẫm sắc mặt đại biến, vừa muốn tiến lên, không gian thông đạo liền triệt để đóng kín, trước mặt chỉ còn lại Thâm Uyên bị Tần Giác dùng kim quang thắp sáng.

“Tại sao có thể như vậy…”

Long Trẫm sắc mặt như tro tàn, lẩm bẩm.

Hô!

Ngựa linh lực bay ra khỏi Thâm Uyên, chậm rãi tiêu tán, đám người cũng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

“Phụ thân, vừa rồi người kia… Ngươi quen sao?”

Bên cạnh, Long Ngạo Thiên nhịn không được hỏi.

“Đương nhiên, hắn là bằng hữu của ta, nếu như không phải vì cứu ngươi, cũng sẽ không theo ta đến Địa Ngục giới.”

Long Trẫm cắn răng, mặt mũi tràn đầy áy náy.

Hắn thấy, là mình hại Tần Giác.

“Thì ra hắn là bằng hữu của phụ thân a.”

Long Ngạo Thiên lộ ra giật mình biểu lộ:

“Khó trách lợi hại như vậy.”

“Ngươi biết Tần huynh?”

Long Trẫm kinh ngạc.

“Đúng vậy a.”

Long Ngạo Thiên kể ra chuyện mình gặp được Tần Giác, dù sao, Tần Giác lưu cho hắn ấn tượng thực tế quá sâu sắc, dù là hóa thành tro cũng có thể nhận ra.

“Tần… Thúc thúc lợi hại như vậy, nhất định không có chuyện gì đâu.”

Long Ngạo Thiên nói tiếp, lúc đầu hắn cũng muốn gọi Tần huynh, nhưng cuối cùng vẫn là kịp thời đổi giọng.

Nghe xong lời của Long Ngạo Thiên, Long Trẫm đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức nhẹ nhàng thở ra:

“Cũng đúng, với tu vi của Tần huynh, hẳn là không có chuyện gì.”

Dừng một chút, lại nói:

“Hi vọng như thế…”

…

Cùng lúc đó,bão táp linh lực kinh khủng không ngừng đánh

thẳng vào kết giới hộ thể của Tần Giác, phát ra tiếng vang trầm nặng, toàn bộ Địa Ngục giới hóa thành biển lửa, nóng rát vô cùng.

Nhưng kết giới hộ thể của Tần Giác rất kiên cố , mặc cho bão táp linh lực tàn phá thế nào, từ đầu đến cuối đều không nhúc nhích.

“Thật là phiền phức.”

Thở dài, Tần Giác lấy ra linh tửu, thần sắc như thường uống, chuẩn bị chờ sau khi bạo tạc kết thúc liền lần nữa lại xé mở không gian, trở lại Linh Ương giới.

Trên thực tế, nếu như không phải ý chí còn sót lại của Vĩnh Dạ đại đế đột nhiên xuất thủ, Tần Giác cũng sẽ không bị bắt trở lại.

Về phần ý chí còn sót lại của Vĩnh Dạ đại đế, sau khi bắt hắn trở lại liền hoàn toàn biến mất.

Xem ra Vĩnh Dạ đại đế này là quyết tâm muốn cùng hắn đồng quy vu tận, đến mức ngay cả chết cũng chẳng màng.

Chỉ là, Vĩnh Dạ đại đế hoàn toàn đánh giá cao uy lực của phù văn đại trận này.

Mặc dù năng lượng dẫn bạo một thế giới đủ để trọng thương bất luận cường giả Thái Hư đệ bát cảnh nào, nhưng đối với Tần Giác mà nói, lại không có chút nhức trứng nào cả.

Giờ phút này, linh lực Địa Ngục giới oanh tạc bừa bãi, không gian từng mảng lớn vỡ vụn, tin rằng không được bao lâu, toàn bộ Địa Ngục giới liền sẽ hóa thành tro tàn.

Khi Tần Giác uống xong linh tửu trong bình, bạo tạc cuối cùng cũng kết thúc, xung quanh dần dần khôi phục lại bình tĩnh, biến thành hư không mênh mông.

Chỉ là khi Tần Giác tản ra linh thức lại có chút mơ màng.

Mợ nó, đây là nơi nào?

Hắn vừa rồi vẫn đang uống rượu, lại không có chú ý tới mình chẳng biết lúc nào đã rời khỏi vị trí trước đó!

Nghĩ tới đây, Tần Giác lại dùng linh thức tìm tòi tỉ mỉ một lượt hoàn cảnh xung quanh, càng thêm xác định mình đã rời khỏi Địa Ngục giới, bởi vì hắn không tìm được không gian thông đạo nối kết hai thế giới!

Theo lý thuyết, coi như Địa Ngục giới bị nổ thành mảnh vỡ cũng không nên như này mới đúng.

Xem ra là không cẩn thận bị không gian loạn lưu chuyển dời đến địa phương khác.

"Ừm? Nơi đó có đại lục."

Ngay lúc Tần Giác đau đầu, chợt phát hiện cách đó không xa có đại lục rộng khắp không bờ bến, từ ngoại hình nhìn, cơ hồ khá giống với Linh Ương giới.

Thế là Tần Giác dự định trước đi qua nhìn xem.

Mấy giây sau, Tần Giác xuyên qua tầng giới vực, xuất hiện ở một thành trì bên trong đại lục, chuẩn bị hỏi thử nơi này là nơi nào.

Nhưng mà để Tần Giác nghi ngờ là, thế giới này… Hình như tràng cảnh cùng hắn nhận biết có chút khác biệt.

Có lẽ là do khí trời nóng bức, rất nhiều nữ nhân nơi này thế mà để hở ngực sữa, áo không đủ che thân đi trên đường!

Có lầm hay không?

Thế giới này cởi mở như vậy sao?

Đương nhiên, đây không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là, nơi này mỗi một nam nhân đi trên đường đều nhăn nhăn nhó nhó, với lại trong lúc giơ tay nhấc chân cầm lấy khăn tay, cực kì ẻo lả.

Tình huống như thế nào?

“U, nam tử tuấn tú a.”

“Chậc chậc, xinh đẹp như vậy, khẳng định là con cháu một gia tộc lớn nào đó đi.”

“Không biết lại có bị xú nữ nhân kia chiếm tiện nghi không nữa.”

“Nếu có thể cưới được nam tử tuấn tú như vậy, dù là giảm thọ mười năm cũng đáng lắm.”

“…”

Tần Giác xuất hiện, rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của người đi đường trên phố, một chút nữ nhân dừng bước lại, không che giấu chút nào xoi mói, bộ dáng kia, hận không thể ăn sạch Tần Giác vậy.

Mà nam nhân thì quăng tới ánh mắt ghen tỵ, giống như Tần Giác đoạt lão bà của bọn hắn, muốn cùng Tần Giác liều mạng.

Tần Giác: “…”

Không đúng, không đúng, nhất định là lầm ở đâu đó rồi!

Chương 190: Huyền Cơ Giới

Chẳng lẽ nơi này là thế giới nam ti nữ tôn?

Là một người xuyên việt, Tần Giác nhớ được giới văn học mạng kiếp trước một đoạn thời gian từng lưu hành tiểu thuyết thay đổi địa vị nam nữ, hot vô cùng.

Chỉ là khi sự tình chân chính phát sinh ở trước mắt mình,nếu không tin chắc rằng đổi lại là ai cũng sẽ có chút mơ màng.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác liền vội vàng xoay người rời đi, với tâm cảnh của hắn, bị nhiều nữ nhân nhìn chằm chằm bình phẩm từ đầu đến chân như vậy, trong lúc nhất thời cũng khó có thể chống đỡ.

Xuyên qua đường, Tần Giác nhanh chóng tránh đi đám người, đi tới bên trong một ngõ hẻm.

“Theo ta lâu như vậy, cũng nên đi ra rồi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“A, thế mà bị phát hiện, xem ra ngươi cũng là võ giả.”

Cách đó không xa, một nữ tử vóc người cao gầy lách mình đi ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tần Giác:

“Hắc hắc, tiểu nam sinh tuấn tú như vậy đã rất lâu chưa từng gặp qua, nhanh lên tới để tỷ tỷ kiểm tra thân thể.”

Tần Giác: “…”

Quả nhiên là thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ.

Không ngờ rằng có lúc hắn sẽ bị một nữ nhân cướp sắc.

Hơn nữa còn là nữ nhân lưng hùm vai gấu, tựa như King Kong.Loại hình thể này, chỉ sợ có thể ngồi chết một số nam sinh yếu đuối.

Đã như vậy, Tần Giác cũng không cần thủ hạ lưu tình.

Ngay khi nữ tử cao gầy chậm rãi tới gần, chuẩn bị động thủ, Tần Giác bỗng nhiên phóng xuất ra một đạo linh lực, thi triển sưu hồn thuật.

Đáng thương cho nữ tử cao gầy còn không có kịp phản ứng, liền hai mắt trắng dã, thân thể run lên, ngã trên mặt đất.

Thực lực nữ tử cao gầy bất quá chỉ khoảng Địa Giai thôi, căn bản là không có cách tiếp nhận đau khổ do sưu hồn mang tới, cho dù tỉnh lại, cũng hơn nửa là biến thành ngớ ngẩn.

Một lát sau, trong một khách sạn, Tần Giác lấy ra linh tửu, ngồi bên giường sửa sang lại ký ức đến từ nữ tử cao gầy.

Đúng như suy đoán của Tần Giác, đây là một thế giới nam ti nữ tôn, tên là Huyền Cơ giới.

Ở thế giới này, võ giả đứng ở đỉnh phong, có thể di sơn đảo hải, hái trăng bắt sao cơ bản đều là nữ nhân, võ giả nam thông thường thì rất nhỏ yếu, căn bản là không có cách chống lại nữ nhân, chỉ có thể biến thành phụ thuộc.

Mặc kệ là thủ lĩnh tông môn, hay là gia chủ của gia tộc nào, tất cả đều là nữ nhân, bao gồm cả nhân vật trong các câu chuyện thần thoại xưa.

Mà nam nhân, bởi vì hoàn cảnh cùng thể chất, tốc độ tu luyện thấp hơn nữ nhân, đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận từng li từng tí để bảo vệ mình, để tránh bị người cuỗm tà rơi vào nhục

nhã.

Ngay cả yêu thú và chủng tộc khác cũng là lấy nữ nhân làm chủ.

Tóm lại, đây là một xã hội nữ quyền từ đầu đến đuôi, nữ nhân có thể cưới vợ nạp thiếp, có được rất nhiều nam sủng.

Nam nhân thì nhất định phải giữ mình trong sạch, bảo thủ trinh tiết, nếu không liền sẽ bị coi là đãng phu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nữ nhân cởi mở như thế, nam nhân ẻo lả như vậy.

Ở một thế giới dạng này, tồn tại của Tần Giác quả thực chính là tuyệt thế mỹ nữ, cũng khó trách sẽ bị người để mắt tới.

Thở dài, Tần Giác cạn lời, không nghĩ tới mình lại sẽ đến một thế giới dạng này.

Đông đông đông!

"Ai?"

Tần Giác nhíu mày.

"Khách quan, ta là tới đưa đồ ăn cho ngài."

Bên ngoài truyền đến thanh âm ngọt ngào của nữ tử.

"Không cần."

Tần Giác cự tuyệt, hắn hiện tại không có tâm tình ăn cái gì.

Ngoài cửa trầm mặc một lát, thất vọng nói:

"Vâng."

Sau đó tiếng bước chân từ từ đi xa, cho đến khi biến mất.

Kỳ thật nữ tử ngoài cửa dáng dấp cũng tạm được, nếu như thay người vừa xuyên qua là nam nhân khác, có thể sẽ cao hứng lựa chọn thuận theo.

Nhưng Tần Giác lại biết, nữ nhân thế giới này cũng giống nam nhân thế giới khác,thường xuyên khắp nơi tầm hoa vấn liễu,

Không chừng đối phương chính là kẻ yêu thích cái gọi là cực hạn vận động, Tần Giác cũng không muốn cùng người khác thăm dò xung một cái lỗ đen, làm cái gì mà người đồng đạo.

Nhưng mà từ trong trí nhớ của nữ tử cao gầy Tần Giác biết được, chỗ hiện tại của hắn là Đông vực Huyền Cơ giới, cũng là khu vực mạnh nhất ở Huyền Cơ giới, có ba cái siêu cấp thế lực, cùng chín thế lực cao nhất.

Đừng nhìn Huyền Cơ giới là xã hội nữ quyền, nhưng thực lực lại không kém Linh Ương giới chút nào, bởi vì bên trong ba siêu cấp thế lực, tọa trấn sáu cường giả Đại Thánh cảnh!

Còn lại chín thế lực cao nhất cũng có ba Đại Thánh cảnh cùng rất nhiều Thánh Vương, dưới tình huống loại trừ Long Trẫm cùng Tần Giác ra, thì thậm chí còn mạnh hơn Linh Ương giới.

“Không biết Linh Ương giới cách nơi này có bao xa.”

Tần Giác lâm vào trầm tư.

Mặc dù đối với nam nhân mà nói thế giới này không thua gì Thiên Đường, nhưng Tần Giác lại hoàn toàn không muốn ở lại.

Trải qua một phen suy tư, Tần Giác quyết định ngày mai đi dạo một vòng ba cái kia cái gọi là siêu cấp thế lực kia, nhìn xem có biện pháp tìm ra Linh Ương giới hay không.

Mặc dù xác suất cực kỳ bé nhỏ, nhưng cũng hơn việc hắn tìm kiếm vô định không có

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau, Tần Giác yếu ớt tỉnh lại, mở hai mắt ra, lặng yên không một tiếng động rời khỏi nhà trọ, đi ra khỏi thành.

Tia nắng ban mai xuyên qua vạn lý ở trên người hắn, giờ phút này, Tần Giác tựa như trích tiên hạ phàm, không nhiễm một tia khói lửa nhân gian, khí chất xuất trần thoát tục, tuấn mỹ vô cùng.

Nếu như bị nhìn thấy, không biết sẽ có bao nhiêu nữ nhân điên cuồng.

"Đứng lại!"

Đột nhiên, trong bụi cỏ phía trước đi tới một nữ tử, tay cầm vũ khí, trên mặt có vết sẹo, dữ tợn đáng sợ, ngăn đường đi của Tần Giác lại.

Tần Giác: "…"

Không thể nào, lại gặp phải cướp sắc?

Lúc này, trong bụi cỏ bên cạnh lần lượt nhảy ra hơn mười thân ảnh, tất cả đều là võ giả nữ, từng người hung thần ác sát, vây quanh Tần Giác.

"Có chuyện gì không?"

Tần Giác chắp tay ra sau, thần sắc lạnh nhạt.

"A, giết chết người của Ngư Long bang ta còn muốn đi, các hạ cũng ngây thơ quá đi."

Nữ tử mặt sẹo cầm đầu cười lạnh nói.

Nghe vậy, Tần Giác ngạc nhiên, hắn ngay cả nghe còn chưa nghe qua Ngư Long bang, khi nào giết chết người của Ngư Long bang rồi?

Nhưng mà rất nhanh Tần Giác liền hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nữ tử mặt sẹo vung tay lên, một thi thể lập tức xuất hiện trước mặt Tần Giác, chính là nữ tử cao gầy ngày hôm qua bị Tần Giác sưu hồn.

Không nghĩ tới đối phương thế mà không chịu nổi mà chết rồi.

“Bang chủ, hôm qua ta tận mắt thấy Dương đường chủ đi theo hắn cùng tiến vào hẻm, lúc ta đi tới, Dương đường chủ đã chết rồi.”

Một nữ tử mày rậm mắt to chỉ vào Tần Giác nói, ánh mắt nóng rực vô cùng, bộ dáng kia, giống như hận không thể ăn sạch Tần Giác.

“Nghe thấy chưa?”

Nử tử mặt sẹo nhìn về phía Tần Giác.

“Quả thật là ta giết.”

Tần Giác không che giấu chút nào.

“Ngươi cũng biết đắc tội với Ngư Long bang ta thì sẽ kết cục gì không.”

Nữ tử mặt sẹo sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói.

“Không biết.”

Tần Giác lắc đầu:

“Nhưng mà ta biết, các ngươi chẳng mấy chốc nữa sẽ chết.”

“Ha ha, già mồm, nếu như ngươi hiện tại chịu ngoan ngoãn quỳ xuống đến dập đầu xin lỗi, đồng thời bồi ta một tháng, có lẽ ta có thể cân nhắc bỏ qua cho ngươi.”

Nữ tử mặt sẹo liếm môi một cái, điềm nhiên nói.

“…”

Tần Giác xạm mặt lại, nói nhiều như vậy, cuối cùng còn không phải là vì thèm muốn thân thể của hắn.

Thấp hèn!

“Dừng tay, ban ngày ban mặt, giữa trời sáng như vầy, các ngươi đang làm gì đó!”

Đúng lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm thét, trùng trùng điệp điệp, như là sấm sét giữa trời quang, vang vọng trăm dặm, đinh tai nhức óc!

Chương 191: Tô Ly

“Dừng tay! Ban ngày ban mặt, giữa ban ngày ban mặt, các ngươi đang làm gì!”

Theo câu nói này rơi xuống, đám người chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, lập tức trước mắt liền xuất hiện một nữ tử mặc trường bào xanh nhạt, mắt phượng, khí khái hào hùng vô cùng.

Nữ tử gánh vác trọng kiếm, toàn thân tản ra sát khí nồng nặc, lăng lệ vô cùng, làm người ta hai mắt đau nhức, cơ hồ khó mà nhìn thẳng.

“Ngươi là ai! Dám quản chuyện của Ngư Long bang chúng ta!”

Nữ tử mặt sẹo không hề sợ hãi, trường đao trong tay khẽ nâng, nhắm ngay nữ tử.

Dù nói thế nào nàng cũng là võ giả Thiên Giai, sao sẽ dễ dàng bị đối phương nói hai ba câu liền bị dọa lùi.

“Ha ha, nhiều nữ nhân khi dễ một nam tử như vậy, không cảm thấy mất mặt sao?”

Cô gái mặc áo bào trắng híp mắt lại, cười nhạo nói.

“Hừ, người này giết chết đường chủ của Ngư Long bang ta, tội không thể tha, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xen vào việc của người khác, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Nử tử mặt sẹo cả giận nói.

Nghe vậy, cô gái áo bào trắng liền nhìn về thi thể tựa như King

Kong đang nằm trên mặt đất kia, lại nhìn Tần Giác,sau đó khẳng khái nói:

“Ngươi xác định? Ta nhìn tám phần là người này đối với vị thiếu niên này sinh ra ác ý, mới có thể bị giết đi?”

“…”

Nữ tử mặt sẹo lập tức á khẩu không trả lời được, dù sao sự thật xác thực như thế, ngay cả chính nàng sau khi nhìn thấy Tần Giác cũng nhịn không được động tà niệm, huống chi Dương đường chủ kia còn háo sắc hơn nàng?

“Hừ, bớt nói nhiều lời, cái này không liên hệ gì tới ngươi, đã giết chết đường chủ của Ngư Long bang ta, vậy thì nhất định phải trả giá đắt!”

Im lặng một lúc lâu, nữ tử mặc sẹo sợ hãi hét lên với vẻ cứng đầu.

“Thật có lỗi, ta bình thường thích nhất là gặp chuyện bất bình rút kiếm tương trợ, nếu ngươi đã chấp mê bất ngộ, vậy liền nhìn xem thử đao của ngươi nhanh, hay là kiếm của ta bén.”

Nói đến đây, cô gái áo bào trắng dừng một chút, lại nói:

“Không đúng, ngươi căn bản không có tư cách để ta xuất kiếm.”

“Ngươi!”

Nữ tử mặt sẹo giận dữ:

“Muốn chết!”

Nói xong, khí tức thuộc về Thiên Giai đỉnh phong khí tức lập tức phóng lên tận trời, thổi cho cây cỏ xung quanh lắc lư, không ngừng loạn lắc.

Người của Ngư Long bang còn lại thấy thế, vội vàng tản ra, cùng kêu lên:

“Bang chủ uy vũ! Bang chủ uy vũ!”

“Thiên Giai đỉnh phong a…”

Đối mặt với nữ tử mặt sẹo triển khai toàn bộ khí tràng, cô gái áo bào trắng bĩu môi khinh thường, quay người về phía Tần Giác nói:

“Yên tâm, không cần phải sợ, tỷ tỷ sẽ bảo hộ ngươi.”

Tần Giác: “…”

Hôm qua hắn vừa mới trải qua chuyện bị nữ nhân cướp sắc, hôm nay liền được nữ nhân bảo hộ, thực tế để người ta cạn lời.

Ai, có lẽ đây chính là phiền não của việc quá tuấn tú đi!

…

“Tiếp chiêu, Đoạn Long Trảm!”

Nữ tử mặt sẹo huy động đại đao, mang theo tàn ảnh, bổ về phía cô gái mặc áo bào trắng, uy lực đủ để bổ một tòa núi nhỏ!

“Không biết tự lượng sức mình.”

Cô gái áo bào trắng duỗi ra năm ngón tay tinh tế, giơ nhẹ lên.

“Lên!”

Trong chốc lát, dao động linh lực đáng sợ khuếch tán ra, lấy cô gái áo bào trắng làm trung tâm, nhanh chóng hình thành một vòng gợn sóng năng lượng mắt thường có thể thấy, bao vây cả nữ tử mặt sẹo ở trong cùng tất cả thành viên Ngư Long bang.

Sau đó chỉ thấy nữ tử mặt sẹo thân hình ngưng trệ, phảng phất như dính phải Định Thân Thuật, không thể động đậy.

“Lĩnh… Lĩnh vực, ngươi là cường giả Chí Tôn cảnh.”

Nữ tử mặt sẹo há to miệng, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Không sai, cô gái áo bào trắng phát động Lĩnh vực chi lực chỉ có cường giả Chí Tôn cảnh trở lên mới có thể sử dụng.

Theo lý thuyết Lĩnh vực của võ đạo Chí Tôn nhiều nhất chỉ có thể hạn chế tốc độ của cường giả Thiên Giai thôi, nhất là dưới tình huống của nữ tử mặt sẹo đạt tới Thiên Giai đỉnh phong.

Nhưng cô gái áo bào trắng lại có thể dừng nữ tử mặt sẹo tại chỗ, có thể thấy được có bao nhiêu lợi hại.

“Đoán đúng, đáng tiếc không có ban thưởng.”

Cô gái mặc áo bào trắng nhếch miệng cười một tiếng, hớn hở nói.

“Không được…”

Nữ tử mặt sẹo vừa muốn cầu xin tha thứ, cô gái áo bào trắng bỗng nhiên cất bước hướng về phía trước, một bước đi tới bên người của nữ tử mặt sẹo, lại một bước liền trở lại chỗ cũ.

Cùng lúc đó, đầu của nữ tử mặt sẹo “Ba” một tiếng rơi xuống, trên mặt vẫn tràn ngập sợ hãi.

Từ đầu đến cuối, cô gái áo bào trắng đều không có rút ra trọng kiếm, đúng như là nàng nói, nữ tử mặt sẹo không có tư cách để nàng xuất kiếm.

“…”

Toàn trường tĩnh mịch!

Ngắn ngủi sau khi ngây ngẩn, tất cả người Ngư Long bang đều run lẩy bẩy, câm như hến, không dám tin vào hai mắt của mình.

Bang chủ của bọn hắn thế mà cứ như vậy chết rồi?

Cô gái áo bào trắng triệt hồi Lĩnh vực, từ trên nhìn xuống người Ngư Long bang còn lại, khóe miệng cong lên tiếu dung:

“Thế nào, các ngươi muốn chết theo nàng?”

Hơn mười thành viên của Ngư Long bang quá sợ hãi, liền vội vàng lắc đầu.

“Vậy còn không mau cút!”

Xoạt!

Sau một khắc, tất cả người của Ngư Long bang lập tức chạy tứ tán, nơi nào còn quản bang chủ gì chứ,cái mạng nhỏ của mình là quan trọng nhất!

Cô gái mặc áo bào trắng hừ lạnh một tiếng, bay đến bên người Tần Giác:

“Ngươi không sao chứ?”

“…”

Ngươi thấy dáng vẻ của ta giống như có việc gì lắm sao?

“Không có.”

Lắc đầu, Tần Giác chần chờ một lát, nói thêm:

“Đa tạ.”

Mặc kệ như thế nào, người ta đều có lòng hỗ trợ, đương nhiên phải cảm tạ một phen.

“Ha ha ha, không cần.”

Cô gái mặc áo bào trắng vỗ ngực, không để tâm nói.

Cho tới giờ khắc này Tần Giác mới chú ý tới, nơi đó của cô gái áo bào trắng lại lớn đến lạ kỳ, cơ hồ muốn rách quần áo, vỗ phía dưới, toàn bộ đều đang rung động.

“Đúng rồi, ngươi tên là gì, sao một mình ở đây, quá nguy hiểm, nam nhân tốt nhất vẫn là không nên tùy tiện chạy loạn.”

“…”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác nói:

“Tần Giác.”

“Tần Giác? Tên rất hay, hắc hắc, ta gọi là Tô Ly, đang chuẩn bị đi tiền tuyến chống lại dị giới ma tộc.”

Cô gái mặc áo bào trắng cười cười nói.

“Dị giới ma tộc?”

“Ngươi không biết?”

Tô Ly kinh ngạc.

“Không biết, ngươi có thể nói cho ta nghe không.”

Tần Giác nghiêm túc suy tư một lát, cũng không có tìm thấy chuyện liên quan tới dị giới ma tộc từ trong trí nhớ của nữ tử cao gầy.

Nghĩ đến là bởi vì nữ tử cao gầy tu vi quá thấp, lại chỗ vắng vẻ, cho nên cũng không rõ chuyện bên ngoài.

“Được rồi.”

Thấy Tần Giác tựa hồ thật không biết, Tô Ly cân nhắc giải thích:

"Kỳ thật ta cũng là vừa biết không bao lâu, nghe nói nửa năm trước Cực Đông Chi Địa bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt không gian, từ bên trong hiện ra rất nhiều cường giả ma tộc đến từ dị giới, ven đường những nơi đi qua, sinh linh đồ thán, không có một ngọn cỏ, trước đó vẫn bị những thế lực cao nhất ngăn ở cực đông chi địa, không ai biết, nhưng gần nhất không biết chuyện gì xảy ra, càng ngày càng nhiều cường giả ma tộc xuất hiện, những thế lực cao nhất kia đã chống đỡ không nổi nữa, chỉ có thể triệu tập những võ giả khác tiến đến hỗ trợ."

"Ta cũng là nhìn thấy lệnh triệu tập, mới chuẩn bị đi qua hỗ trợ."

Võ giả tán tu có thể ngay lúc này nguyện ý đứng ra chống lại ngoại địch, thường thì trong lòng đều sẽ có loại tinh thần trách nhiệm cùng tinh thần trọng nghĩa mãnh liệt, khó trách Tô Ly sẽ đứng ra làm mỹ nhân cứu anh hùng.

Nghe xong Tô Ly giải thích, Tần Giác kinh ngạc, xem ra chiến tranh vị diện cũng không chỉ tồn tại ở trong tiểu thuyết thôi.

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải do hoàn cảnh khắc chế lẫn nhau, chỉ sợ Linh Ương giới đã sớm khai chiến với Địa Ngục giới.

Dù vậy, vẫn giống Vĩnh Dạ đại đế lặng lẽ nấp đi, cũng không biết, Linh Ương giới có ẩn núp cường giả của Địa Ngục giới không.

"Mặt khác, ta nhớ tới lệnh triệu tập nói, những cường giả dị giới ma tộc kia hình như đến từ một nơi gọi là Tu La giới."

Dường như nhớ tới cái gì, Tô Ly nói tiếp.

"???"

Tần Giác sững sờ, Tu La giới?

Chương 192: Cực Đông Chi Địa

Tu La giới?

Tần Giác ngạc nhiên, lập tức nhớ tới Linh tộc, là Tu La giới mà hắn biết đến sao?

Dù sao, lúc trước Tần Giác từ trong trí nhớ của đại trưởng lão Linh tộc biết được, bởi vì tài nguyên tu luyện thiếu thốn, Tu La giới không thể không lựa chọn dựa vào việc xâm lược thế giới khác cướp đoạt càng nhiều tài nguyên để tăng sức mạnh cho mình, với lại loại tình huống này đã tiếp diễn trên vạn năm.

Nói như thế, Tu La giới hẳn là cũng không có diệt vong.

Chỉ là vì sao bọn hắn mấy ngàn năm qua đều không tiến về Linh Ương giới nữa?

Với thực lực của Linh Ương giới, cùng tài nguyên phong phú, hẳn là bọn hắn phải là mục tiêu hàng đầu mới đúng.

Nếu Tu La giới có thể cưỡng ép xé mở một vết nứt không gian đến Huyền Cơ giới, sao mấy ngàn năm qua không xâm lấn Linh Ương giới?

Trong lúc đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tần Giác trăm mối vẫn không có cách giải.

“Làm sao rồi?”

Thấy Tần Giác nhíu mày trầm ngâm, Tô Ly hỏi.

“Không có gì.”

Tần Giác tỉnh táo lại, lắc đầu, lại nói:

“Ta có thể đi cùng ngươi không?”

“A?”

Tô Ly còn tưởng rằng mình nghe lầm:

“Đi đâu?”

“Tiền tuyến.”

“Không được, ngươi là một nam tử, làm sao có thể đi loại địa phương kia, quá nguy hiểm.”

Tô Ly biểu lộ biến đổi, cự tuyệt nói.

Tần Giác: “…”

“Đã không muốn, vậy tự ta đi.”

Nói xong, Tần Giác bàn chân khẽ giậm chân, hóa thành một vòng lưu quang, bay về phía chân trời.

“Ai , chờ đã, ta đồng ý với ngươi.”

Tô Ly khẩn trương, vội vàng đuổi kịp Tần Giác, bất đắc dĩ nói:

“Nam tử các ngươi thật phiền phức.”

Tần Giác: “…”

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên rất muốn cho Tô Ly một quyền.

“Đi theo ta đi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể tùy tiện chạy loạn, nam tử xinh đẹp giống như ngươi, rất dễ bị một số người xấu để mắt tới.”

Tô Ly thần sắc nghiêm trọng, ý muốn đe dọa Tần Giác.

Nghe vậy, Tần Giác nhịn không được trợn mắt, sớm biết như thế, còn không bằng tự hắn đi cho rồi, cũng giảm bớt phiền toái.

Nhưng dù nói thế nào, Tô Ly cũng coi như cứu hắn một mạng, cũng không thể cứ như vậy đi không từ giã, thế là dưới sự dẫn đầu của Tô Ly, hai người nhanh chóng rời khỏi khu vực này, đi thẳng đến Cực Đông Chi Địa

Bởi vì Tô Ly chỉ là Chí Tôn cảnh, tốc độ của hai người chưa hẳn là nhanh, với lại bởi vì Tô Ly lo Tần Giác theo không kịp, cố ý hãm tốc độ, cho nên đến chạng vạng tối, hai người mới bay hơn một ngàn dặm.

“Phía trước có tiểu trấn, chúng ta nghỉ ngơi một đêm trước.”

Ngáp một cái, Tô Ly lười biếng nói.

Rất khó tưởng tượng, đây là một cường giả Chí Tôn cảnh, nhưng mà phương diện nào đó mà nói, tính cách của Tô Ly kỳ thật khá giống Tần Giác.

Khác biệt chính là, Tô Ly thích gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, so với Tần Giác, càng thêm nhiệt tình.

Vừa mới đi vào tiểu trấn, hai người liền dẫn tới rất nhiều ánh mắt tò mò, dù sao, nếu đặt ở thế giới khác, hai người tựa như tuyệt thế mỹ nữ cùng tuyệt thế soái ca cùng xuất hiện, cho dù ở nơi đâu, cũng đều cực kì chói mắt.

Hô!

Tô Ly không chút do dự tản ra linh lực, khí tức thuộc về cường giả Chí Tôn cảnh lập tức khiến một số tên có mưu đồ làm loạn chùn bước, lặng lẽ thối lui.

Ở loại địa phương này, Chí Tôn chính là tồn tại vô địch, bọn hắn sao dám nhảy ra tìm đường chết?

“Lão bản, nơi này còn phòng không?”

Tô Ly đi vào một quán trọ, lớn tiếng hỏi.

“Có có có.”

Lão bản là một phụ nhân khá trẻ, sau khi nhìn thấy Tần Giác cùng Tô Ly, lông mày gảy nhẹ, ý vị thâm trường mà nói:

“Nhưng mà chỉ có một gian, có cần không.”

Liếc mắt Tần Giác, Tô Ly không quan tâm mà nói:

“Muốn.”

“Được rồi.”

Đi vào phòng, Tô Ly đầu tiên là đảo mắt một vòng, sau đó nghiêm mặt nói:

“Ta đêm nay muốn tu luyện, ngươi ngủ đi.”

Nói xong, Tô Ly không nói nhảm, nhắm mắt lại, trực tiếp ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện.

Tần Giác lập tức dở khóc dở cười, hắn làm sao có thể không nhìn ra Tô Ly là lo lắng thể lực của hắn chống đỡ không nổi, mới cố ý dừng lại nghỉ ngơi.

Tiếp tục như vậy, chỉ sợ không phải mười ngày nửa tháng thì đừng nghĩ đến tiền tuyến.

Chỉ có thể nói Tô Ly nghĩ hắn quá yếu, không biết còn tưởng rằng hắn mới là nữ nhân, ách… Không đúng, thế giới này hình như đúng là như thế.

Thở dài, Tần Giác chậm rãi nằm xuống, ngày mai cho dù thế nào phải nghĩ biện pháp tăng tốc độ lên.

Hôm sau, sáng sớm, trời còn chưa sáng, Tô Ly liền từ trong tu luyện tỉnh lại, nhìn Tần Giác nằm trên giường ngủ thật say, Tô Ly hơi có vẻ hoảng hốt.

Mặc dù là trong mộng, nhưng khí chất trên người Tần Giác vẫn không cách nào che giấu, nhất là gò má kia, có thể xưng ba trăm sáu mươi độ không góc chết, ngay cả Tô Ly cũng nhịn không được mà say mê.

Thế là Tô Ly vô thức đứng dậy đi về phía Tần Giác.

Đúng lúc này, Tần Giác bỗng nhiên mở mắt ra, vừa vặn nhìn thấy Tô Ly đưa tay đến, bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời bầu không khí xấu hổ vô cùng.

“Ây… Ngươi không nên hiểu lầm, ta chỉ là muốn giúp ngươi đắp chăn mà thôi.”

Tô Ly vội vàng thu cánh tay về, miễn cưỡng nở một nụ cười.

“…”

Tần Giác không nói gì, trực tiếp rời giường nói:

“Chúng ta đi thôi.”

“A? A a a.”

Tô Ly sững sờ, liên tục gật đầu.

Sau đó mấy ngày, hai người một đường tiến lên, tiếp tục đi về phía Cực Đông Chi Địa, có lẽ ngay cả chính Tô Ly cũng không có chú ý tới, tốc độ của bọn hắn đang không ngừng nhanh lên, từ một ngày đi nghìn dặm, càng về sau ngày đi vạn lý, mười vạn lý.

Ba ngày sau, hai người rốt cục cũng đi tới Cực Đông Chi Địa.

Trong lúc này tự nhiên là bởi vì Tần Giác thi triển phương pháp đặc thù nào đó, chỉ là Tô Ly không có cảm giác thôi.

Nếu không với tu vi của Tô Ly, dù cho phi hành hết tốc lực, không phải mười ngày, thì cũng đừng kFHMVokbAế QsyHZCể EXxFLộ đi tới được Cực Đông Chi Địa.

Cái gọi là Cực Đông Chi Địa, nhưng thật ra là tới gần biên giới của khu vực hỗn loạn, bởi vì linh khí tương đối hỗn tạp, dẫn đến hoàn cảnh phi thường ác liệt.

Trước đây rất nhiều võ giả đắc tội với thế lực lớn vào thời khắc cùng đường mạt lộ, đều sẽ lựa chọn chạy trốn tới nơi này tránh né, có thể nói là ngư long hỗn tạp, cường giả đông đảo, dần dà, cũng hình thành rất nhiều thành trì cùng thế lực.

Chỉ bất quá theo sự xâm lấn của dị giới ma tộc, những thành trì này cùng thế lực đã bị hủy diệt từ lâu, chỉ còn lại vô số phế tích cùng hài cốt.

Còn chưa tới gần, đã có thể cảm nhận được mùi máu tươi cùng linh lực cuồng bạo trong không khí lưu động, hiển nhiên, nơi đây thường xuyên phát sinh chiến tranh.

“Nơi này chính là Cực Đông Chi Địa sao?”

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, phát hiện trước mắt phong bạo tụ tập, lôi quang hoành hành, tựa như tận thế, nhìn qua dữ tợn đáng sợ.

Mỗi đại lục gần biên giới đều là như thế, một số võ giả tu vi thấp, không cẩn thận sẽ bị cuốn vào hư không, thân tử đạo tiêu, đây cũng là nguyên nhân những đại thế lực kia bình thường không muốn tới đây.

“Ừm.”

Tô Ly nhẹ gật đầu, hơi có vẻ nghi hoặc:

“Kỳ quái, sao lại nhanh như vậy.”

Cho đến bây giờ, Tô Ly đều nghĩ mãi mà không ra với tốc độ của bọn nàng, sao lại đến Cực Đông Chi Địa nhanh được vậy, quả thực không thể tưởng tượng.

“Được rồi, mặc kệ.”

Nghĩ nửa ngày mà vẫn không ra, Tô Ly dứt khoát lựa chọn từ bỏ, lập tức lấy ra một khối ngọc bài, đưa linh lực vào kích hoạt, một vòng bạch quang lập tức xông ra, chỉ hướng nơi xa.

Nơi đó, chính là đại doanh mà Huyền Cơ giới dùng để chống lại cường giả Tu La giới.

Chương 193: Thánh Khí Thành

Huyền Cơ giới vạn tộc san sát, thế lực đông đảo, cương vực không thua kém Linh Ương giới một chút nào.

Mà Đông Vực được xem như là cường đại nhất, tổng cộng có tam đại siêu cấp thế lực, cùng chín thế lực cao nhất.

Trong đó tam đại siêu cấp thế lực theo thứ tự là Thiên Vị Học Viện, Thất Tinh Cung cùng Huyền Không Tháp.

Lúc đầu phát hiện vết nứt không gian, chính là cách Cực Đông Chi Địa gần với Thiên Vị Học Viện nhất.

Ở Huyền Cơ giới, Thiên Vị Học Viện trừ thực lực mạnh không gì sánh nổi ra, vẫn là thánh địa trong suy nghĩ của rất nhiều võ giả, không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

Nguyên nhân rất đơn giản, cường giả từ Thiên Vị Học Viện đi ra nhiều vô số kể, trải rộng khắp Huyền Cơ giới, có một số đã trở thành trụ cột vững vàng của Huyền Cơ giới, tọa trấn một phương, uy danh hiển hách.

Mặt khác, căn cứ cổ tịch ghi chép, Thiên Vị Học Viện chính là nguồn cơ bản của võ đạo.

Phàm là võ giả tu luyện công pháp ở Huyền Cơ giới, cơ bản đều có quan hệ tới Thiên Vị Học Viện, hoặc là từ trong Thiên Vị Học Viện lưu truyền ra, hoặc là lấy công pháp của Thiên Vị Học Viện làm cơ sở, tiến hành sáng tạo cái mới.

Nói tóm lại, nó không tách rời với Thiên Vị Học Viện.

Nói một cách khác, mặc kệ ngươi cường đại cỡ nào, cũng tính

là nửa đệ tử của Thiên Vị Học Viện, loại tình huống này, lại có ai dám không tôn trọng?

Kỳ thật khi Thiên Vị Học Viện phát hiện vết nứt không gian, Cực Đông Chi Địa đã bị bình định, biến thành phế tích.

Bất ngờ không đề phòng, Thiên Vị Học Viện cũng liên tục bại lui, xém chút để đại quân Tu La giới vọt thẳng vào Cực Đông Chi Địa.

May mà Thiên Vị Học Viện phản ứng nhanh, sau khi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức dẫn theo cường giả đến đây, lúc này mới ngăn cản đại quân Tu La giới ở Cực Đông Chi Địa.

Bởi vì can hệ trọng đại, Thiên Vị Học Viện không dám giấu diếm, lựa chọn thông tri cho hai đại siêu cấp thế lực còn lại.

Thế là Thất Tinh Cung cùng Huyền Không Tháp lần lượt gia nhập chiến trường, cùng đại quân Tu La giới triển khai chiến đấu.

Đến cấp bậc này của bọn hắn,ai cũng là lão quái vật đã sống mấy ngàn năm, không có mấy người là ngớ ngẩn, sao không rõ đạo lý thời điểm này phải đoàn kết.

Huống chi, những nơi mà đại quân Tu La giới đi qua, sinh linh đồ thán, không một ngọn cỏ.

Nếu như bọn hắn không phản kháng, như vậy nghênh đón bọn hắn sẽ chính là tử vong.

Tam đại siêu cấp thế lực xuất hiện, đại quân Tu La giới lập tức trở nên không hề có lực hoàn thủ, đều tan tác.

Ngay khi tam đại siêu cấp thế lực dự định đánh nhanh thắng nhanh, đánh lui đại quân Tu La giới, đóng lại vết nứt không gian, thì cường giả Tu La giới bỗng nhiên xuất hiện nhiều hơn, đồng

thời ngay cả tam đại siêu cấp thế lực cũng không thể chống lại!

Ba tháng trước, chín thế lực cao nhất cũng lần lượt gia nhập chiến tranh, đáng tiếc vẫn khó mà thắng được.

Hiện tại, tam đại siêu cấp thế lực phát lệnh triệu tập, triệu tập thiên hạ võ giả, có thể thấy được tình thế khẩn cấp đến trình độ nào.

“Phía trước chính là đại doanh Huyền Cơ giới chống lại dị giới ma tộc.”

Tô Ly chỉ vào một tòa thành ở xa xa nói.

Tòa thành thị này toàn thân màu nâu xanh, xung quanh có phù văn lưu chuyển, lít nha lít nhít, nhìn qua kiên cố vô cùng, căn bản không giống như là dựng lên lâm thời.

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Tần Giác, Tô Ly giải thích nói:

“Tòa thành trì này thật ra là một Thánh khí của Thiên Vị Học Viện, bởi vì tình hình chiến đấu khẩn cấp, mới lấy ra sử dụng.”

Tần Giác mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, như thế có chuẩn Thánh khí lớn như vậy?

Nói đến đây, trong nhẫn trữ vật của hắn cũng có một chuẩn Thánh khí, với lại đến từ Tu La giới, nhưng mà so với tòa thành trì trước mắt này, quả thực khác biệt ngày đêm.

“Dừng lại, các ngươi là ai!”

Còn chưa tới gần thành trì, liền có mấy võ giả nữ khoác chiến giáp, vẻ mặt ngưng trọng, ngăn lại hai người.

“Ta là tán tu nhìn thấy lệnh triệu tập nên đến đây hỗ trợ.”

Tô Ly lạnh nhạt nói.

Với tu vi Chí Tôn cảnh đỉnh phong của nàng, trong cuộc chiến này tác dụng có lẽ không lớn, nhưng lại không đến mức bị đuổi đi.

“Hắn thì sao?”

Võ giả nữ cầm đầu nhìn về phía Tần Giác, cau mày nói:

“Thế mà mang một nam nhân tới, ngươi muốn làm gì?”

Tần Giác: “…”

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ nam nhân không thể ra chiến trường?

Nghe được câu này, Tần Giác toàn thân phát run, toàn thân mồ hôi lạnh, tay chân lạnh buốt.

Địa Ngục trống rỗng, ma quỷ ở nhân gian, thế giới này còn có thể tốt sao?

Nam nhân chúng ta rốt cuộc phải sống thế nào mới khiến các ngươi hài lòng? Nước mắt chảy ròng à… Ách, nước mắt vẫn là thôi đi.

“Hắn là bằng hữu của ta, cũng muốn đến giúp đỡ.”

Do dự một chút, Tô Ly nói.

“Không được, hắn quá yếu.”

Võ giả nữ cầm đầu lắc đầu cự tuyệt.

Theo các nàng, Tần Giác gầy yếu như thế, tối đa cũng chỉ là Địa Giai thôi, căn bản không có tư cách tham gia trận chiến này.

Tần Giác lười nói nhảm, đưa tay đánh một quyền lên ngọn núi

phía xa.

Ầm ầm!

Đá vụn văng ra, mấy giây sau, một khe rãnh dài đến ngàn mét xuất hiện ở trước mặt mọi người, gò núi trực tiếp bị san thành bình địa.

"…"

Võ giả nữ cầm đầu nháy nháy mắt, có chút mờ mịt.

Xảy ra chuyện gì?

Không chỉ là nàng, mấy võ giả còn lại cũng trợn mắt hốc mồm, sững sờ ngay tại chỗ, bao gồm Tô Ly.

"Hiện tại có thể không?"

Tần Giác thu hồi nắm đấm, thản nhiên nói.

"Nhưng… có thể."

Võ giả nữ cầm đầu nhẹ gật, vẫn chưa kịp phản ứng.

Tần Giác cũng mặc kệ đối phương nghĩ như thế nào, bay thẳng đến thành trì cách đó không xa.

"Chờ đã."

Tô Ly bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, đuổi kịp Tần Giác, không thể tin nói:

"Vừa rồi một quyền kia, là ngươi đánh?"

"Không phải."

"Ngươi lợi hại như vậy, vì sao không nói với ta?"

Tô Ly khuôn mặt đỏ lên, chợt nhớ tới hôm qua mình đứng ra nói muốn bảo vệ Tần Giác.

Với thực lực vừa rồi Tần Giác biểu hiện ra, nơi nào cần nàng bảo hộ?

“Ngươi cũng không có hỏi ta a.”

Tần Giác nói chuyện đương nhiên.

Ách… Hính như đúng là như vậy.

Tô Ly nghĩ nghĩ, á khẩu không trả lời được.

Ngay từ đầu, nàng chủ quan cho rằng Tần Giác rất yếu, cho tới bây giờ mới ý thức được, mình tựa hồ từ đầu đến cuối đều không xem thấu tu vi của Tần Giác, một người yếu hơn mình, sao có thể nhìn không thấu?

Nghĩ thông suốt điểm này Tô Ly há to miệng, nhịn không được hỏi:

“Vậy ngươi đến cùng cảnh giới gì?”

“Không biết.”

Tô Ly: “…”

Được rồi, không nói với ta thì thôi!

Trên thực tế, Tần Giác xác thực không biết, bất quá có thể khẳng định là, hắn không ở trong phạm vi Thái Hư đệ thập cảnh.

Lại trải qua một vòng kiểm tra, hai người rốt cục tiến vào thành thị, đầu tiên đập vào mi mắt chính là rất nhiều võ giả lui tới, mỗi người đều từ thiên giai trở lên, thậm chí Chí Tôn, Truyền Kỳ cũng có thể thấy được ở khắp nơi.

Giờ phút này, không biết có bao nhiêu võ giả cao giai tụ tập ở đây, đã có thành viên của tam đại siêu cấp thế lực cùng chín thế lực cao nhất, cũng nhìn thấy lệnh triệu tập, còn có cường giả đến từ thế lực trung lưu khác cùng tán tu.

Tóm lại, toà chuẩn Thánh Khí thành này bên trong chí ít có mười mấy vạn võ giả, với lại đại bộ phận đều là nữ nhân, nam nhân đã ít càng thêm ít.

Bởi vậy sau khi Tần Giác xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Đối với loại ánh mắt này, Tần Giác ít nhiều đã quen, dưới sự dẫn đầu của nữ chiến sĩ thủ thành, Tần Giác cùng Tô Ly rất nhanh liền tới đến bên ngoài một cái sân.

Bởi vì tình thế nghiêm trọng, phàm là thế lực cùng tán tu nhìn thấy lệnh triệu tập tự nguyện tham chiến, đều được sắp xếp tạm thời ở trong thành trì, để tránh đột nhiên lọt vào tập kích của đại quân Tu La giới.

Tần Giác cùng Tô Ly đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chương 194: Tập Kích Ban Đêm

Đối với bất kỳ một nam nhân bình thường mà nói, Thánh Khí thành không thua gì Thiên Đường, bởi vì võ giả đến nơi này, cơ bản chín mươi chín phần trăm đều là nữ.

Với lại bởi vì mỗi ngày hấp thu linh khí tu luyện, mỗi ngươi đều rất xinh đẹp, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng nơi đây là Nữ Nhi quốc.

Mọi người đều biết, võ giả cao giai đã có thể tái tạo nhục thân, thanh xuân còn mãi, trừ phi tối tăm không thấy mặt trời giống với Địa Ngục giới, nếu không rất ít có thể nhìn thấy người

Tần Giác thực tế khó có thể tưởng tượng, khi chiến tranh bắt đầu, một đám nữ nhân xông đi lên anh dũng giết địch, mà tràng cảnh nam nhân thì núp ở phía sau.

Tuy nhiên, Thánh Khí thành cũng không phải không có võ giả nam, tỷ như bên trong chín thế lực cao nhất, có một thế lực thủ lĩnh là nam, với lại đạt tới Đại Thánh cảnh, nhưng mà tỷ lệ này thực tế quá ít.

Toàn bộ Huyền Cơ giới, đều tìm không ra nam nhân Đại Thánh thứ hai.

Nghiêm túc mà nói, thế giới này địa vi nam nữ thay đổi còn khoa trương hơn, bởi vì thế giới này tốc độ tu luyện của nam nhân chậm hơn nữ nhân rất nhiều, thậm chí phải chịu rất nhiều hạn chế.

Thế giới khác võ giả nữ cao giai rất ít, nhưng tổng sẽ không ảnh hưởng tốc độ tu luyện, giống loại thiên tài như Tô Ngạn cùng

Lạc Vi Vi này, về sau thành tựu cũng sẽ không thấp hơn Thánh cảnh.

Mà Huyền Cơ giới thì giống như có thứ gì đó áp chế người tu luyện là nam vậy, cho dù là kinh mạch, linh khí, hay là công pháp, đều không có tý tác dụng nào với nam nhân, cũng khó trách võ giả nữ có thể quật khởi.

Tô Ly và Tần Giác tiến vào viện lạc mà nữ chiến sĩ thủ thành an bài, ở đây đã có rất nhiều võ giả tập trung, hoặc là giao lưu tâm đắc trong tu luyện, hoặc là thảo luận thời gian lần dị giới xâm lấn này nên bầu không khí có chút ồn ào.

Nhìn thấy Tô Ly, tất cả mọi người đều xem thường, dù sao các nàng đối với nữ nhân không có hứng thú.

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy Tần Giác, đều là hai mắt tỏa sáng, kinh động như gặp tiên nhân.

“Tốt một thiếu niên tuấn tú!”

“Đúng vậy a, cặp mắt kia quá đẹp!”

“A, ta chết!”

“…”

Đám người xì xào bàn tán, hai mắt như lửa, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tần Giác.

“Nhưng mà… Nơi này sao lại có nam nhân?”

Có người thấp giọng nói.

Có thể tham gia trận chiến tranh này võ giả nam phần lớn là thủ lĩnh của thế lực nào đó, hoặc là tán tu có thực lực cực kì cường hãn, có phòng khách riêng, căn bản không nên xuất hiện ở đây.

Lời vừa nói ra, đám người nhao nhao nhìn về phía Tô Ly:

“Hẳn là nam sủng của nàng.”

“Vận khí thật tốt, thế mà có thể tìm được một nam sủng đẹp như vậy.”

“Ha ha, đánh trận còn phải mang theo nam sủng, thật sự là không biết sống chết.”

“…”

Tô Ly: “…”

Trong lúc nhất thời, nàng không biết giải thích thế nào.

Nhưng nghĩ lại, nếu như Tần Giác thật sự là nam sủng của nàng thì tốt, thế nhưng mà… Căn bản đánh không lại a!

“Các hạ cũng là nhìn thấy lệnh triệu tập nên đến đây hỗ trợ sao?”

Lúc này, một võ giả nữ dung mạo thanh tú tiến lên dò hỏi.

Mặc dù Thánh Khí thành rất lớn, nhưng lại chia làm mấy khu vực, trong đó được an bài ở khu vực này cơ bản đều là tán tu, cho nên so ra mà nói lại dễ tiếp xúc hơn.

“Đúng thế.”

Tô Ly gật đầu nói:

“Ta gọi Tô Ly, vị này là bằng hữu của ta Tần Giác, mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Đặt ở địa phương khác Tô Ly có lẽ là tồn tại vô địch, có thể tùy ý buông thả, nhưng ở Thánh Khí thành, dù cho võ giả có tu vi thấp nhất cũng là Thiên Giai, trước mắt bên trong tòa viện này đều

là võ giả Chí Tôn cảnh, Tô Ly đương nhiên phải khiêm tốn một chút.

“Ha ha ha, không có vấn đề.”

“Vị bằng hữu này khách khí, tất cả mọi người là đến giúp đỡ chống lại dị giới ma tộc, chiếu cố lẫn nhau là điều nên làm.”

“Không sai, không sai.”

“…”

…

Mặc dù một giây trước những võ giả này còn đang vụng trộm nghị luận Tô Ly, nhưng giờ phút này từng người từng người nhiệt tình như lửa, giống như bạn bè cũ nhiều năm không gặp.

Bọn hắn đến là để chống lại dị giới ma tộc, mà không phải đến để du lịch, không cẩn thận, liền có khả năng chết đi, sao sẽ ở thời điểm này tùy ý đắc tội người khác?

Vạn nhất trên chiến trường đột nhiên gài ngươi một cái, chỉ sợ ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

“Đa tạ các vị.”

Tô Ly chắp tay ôm quyền, nhìn không ra nửa điểm tâm tình chập chờn, hiển nhiên, đối với tình huống tương tự, nàng sớm thành thói quen.

Dù sao, có thể lấy thân phận tán tu tu luyện tới Chí Tôn cảnh, còn có thể đơn giản sao?

Tần Giác cũng mặc kệ những võ giả này nghĩ như thế nào, khi tiến vào Thánh Khí thành, linh thức của hắn liền nhanh chóng quét ra toàn bộ thành thị, không buông tha bất kỳ ngóc ngách nào.

Khiến Tần Giác rất ngạc nhiên chính là, hắn lại phát hiện một cường giả Thái Hư cảnh, hơn nữa nhìn tình huống, đối phương hẳn là viện trưởng Thiên Vị Học Viện.

Mặc dù chỉ là Thái Hư đệ nhất cảnh, nhưng ở Huyền Cơ giới, đã thuộc về vô địch tuyệt đối.

Khó trách Thiên Vị Học Viện sẽ được xưng là nguồn của võ đạo Huyền Cơ giới.

Mặt khác, Tần Giác còn phát hiện tám cường giả Đại Thánh, từng người thâm trầm ngưng trọng, như núi cao sừng sững.

Hiển nhiên, cường giả đỉnh cao của Huyền Cơ giới đã toàn bộ tụ tập ở đây, chờ đợi cùng quyết chiến với đại quân Tu La giới.

Không khoa trương mà nói, trận chiến này quyết định vận mệnh của Huyền Cơ giới, dù cho thắng, cũng trọng thương nguyên khí hơn nửa.

Nhưng nếu thua trận, đối với toàn bộ Huyền Cơ giới mà nói, đều là tai nạn.

Đây cũng là nguyên nhân những thế lực trung lưu thế lực cùng tán tu kia không quản xa vạn lý đến đây hỗ trợ, trong chiến tranh vị diện, mặc kệ trước đó cừu hận cỡ nào, chỉ có đoàn kết lại, mới có thể sống sót.

Đêm đó, gió lạnh gào thét, giống như trời đông, trăng tròn màu máu treo ở chân trời, kiều diễm ướt át.

Bởi vì thiên thể kết cấu đặc thù, mặt trăng thế giới này cách một đoạn thời gian liền sẽ biến thành màu đỏ, phá lệ quỷ dị.

Đúng lúc này, Tần Giác đang ngủ say chỉ cảm thấy trời đất lắc lư, bỗng nhiên giật mình tỉnh lại.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tần Giác nhíu mày, hắn ghét nhất lúc ngủ bị người quấy rầy.

Đẩy cửa ra, trong sân đã đứng đầy võ giả, Tô Ly cũng chạy ra.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như là dị giới ma tộc đột nhiên tập kích, đang công kích đại trận hộ thành.”

“Đi qua nhìn thử.”

Phần phật!

Chỉ một thoáng, vô số võ giả phóng lên trời, bay về phía cửa thành, trùng trùng điệp điệp, tràng cảnh hùng vĩ.

“Đi, chúng ta cũng đi nhìn xem.”

Tô Ly vỗ vỗ thanh kiếm sau lưng, trầm giọng nói.

Không bao lâu, hai người tới trên tường thành, quả nhiên thấy rất nhiều bóng đen đang công kích đại trận hộ thành, nhấc lên từng gợn sóng năng lượng mà mắt thường có thể thấy được, cầm đầu đúng là cường giả Thánh Vương cảnh!

May mà Thánh Khí thành chính là chuẩn Thánh khí, đại trận hộ thành đã trải qua gia trì rất nhiều, dù cho là cường giả Thánh Vương cảnh trong thời gian ngắn cũng khó có thể công phá.

“Làm càn!”

Bỗng nhiên, trung tâm Thánh Khí thành dâng lên một khí tức cường đại không gì sánh nổi, nháy mắt càn quét vạn lý, quét ngang hư không.

Rất nhiều bóng đen đang công kích đại trận hộ thành lập tức

kêu lên một tiếng đau đớn, hướng về sau rút lui, đúng là bị dao động linh lực chấn cho bị thương!

“Hừ, chết hết đi cho ta.”

Âm thanh kia lần nữa vang lên, sát ý nghiêm nghị, bị một cường giả Thánh Vương cảnh đánh đến tận cửa, những Đại Thánh bình thường vẫn cao cao tại thượng nơi nào có thể khoan nhượng.

“Chờ đã!”

Bóng đen cầm đầu vội vàng thét to:

“Đừng có giết ta, ta có lời muốn nói.”

Chương 195: Quyết Chiến

“Chờ đã! Ta có lời muốn nói!”

Bóng đen cầm đầu vội vàng hét lớn, sợ đối phương trực tiếp xông lên một tay chụp chết hắn.

Dù sao, trước mặt cường giả Đại Thánh cảnh, hắn không khác gì sâu kiến cả.

Lời vừa nói ra, linh lực vốn dĩ là thế không thể đỡ được đột nhiên dừng lại, sau đó hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán.

Ngay sau đó đám người chỉ cảm thấy hoa mắt, một nữ nhân mặc áo bào đỏ có tay áo lớn lập tức xuất hiện.

Nữ nhân chưa nói tới tuyệt mỹ, nhưng giơ tay nhấc chân lại cực kì vũ mị, để người ta có loại cảm xúc kìm nén không được.

Khi nàng mở hai mắt ra, trong đêm tối hình như có kinh lôi hiện lên, chiếu sáng sơn xuyên đại địa.

Một số võ giả đứng trên tường thành lập tức nhận ra nữ tử áo bào đỏ, hoảng sợ nói:

“Là cung chủ Thất Tinh Cung, Thất Tinh thần nữ!”

Thất Tinh Cung là một trong tam đại siêu cấp thể lực của Huyền Cơ giới, Thất Tinh thần nữ càng là tồn tại gần với viện trưởng Thiên Vị Học Viện, rất nhiều võ giả đều vô thức nhẹ nhàng thở ra.

Cùng lúc đó, những bóng đen ẩn nấp ở ngoài thành kia lại lần nữa kêu lên một tiếng đau đớn, dọa đến run lẩy bẩy.

Nhất là cường giả Thánh Vương cảnh cầm đầu kia, kém chút nhịn không được quay người chạy trốn.

Cho dù đối phương là nữ nhân, nhưng lại mang đến cho hắn cảm giác áp bách quá mạnh!

“Chuyện gì?”

Thất tinh thần nữ môi son khẽ mở, trầm lặng nói.

“Ta là tới hạ chiến thư.”

Nói xong, một đoàn quang mang bay ra, lơ lửng bên ngoài hộ thành đại trận.

Thấy thế, thất tinh thần nữ duỗi ra năm ngón tay tinh tế, nhẹ nhàng vồ một cái, quang mang kia lập tức rơi vào trong tay nàng, bên trong chỉ có bốn chữ:

“Ngày mai quyết chiến.”

“Ha ha, rốt cục cũng chịu ứng chiến rồi sao.”

Thất tinh thần nữ không những không giận mà còn cười, lộ ra nụ cười mị hoặc vô cùng.

Một bên khác, bóng đen lặng lẽ thối lui, chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã.”

Thất tinh thần nữ bỗng nhiên mở miệng.

“Công kích vừa rồi của các ngươi là muốn thăm dò đại trận hộ thành có bao nhiêu kiên cố a?”

“…”

Nghe vậy, vị cường giả Thánh Vương cảnh nháy mắt đầu đầy

mồ hôi, không biết nên trả lời thế nào.

“Đã như vậy, các ngươi cũng không cần trở về.”

Nói xong, thất tinh thần nữ đưa tay vung lên.

Toàn bộ thiên địa lúc này đều vặn vẹo.

So với trước đây, một chưởng này không có bất kỳ dao động linh lực gì, nhưng vô luận là cường giả Thánh Vương cảnh, hay là những bóng đen kia, tất cả đều như là bụi mù theo gió tiêu tán, không còn lại gì nữa

Âm thanh vui mừng!

Mắt thấy cảnh tượng này, võ giả xung quanh tường thành đều trợn mắt hốc mồm, đây chính là uy năng của cường giả Đại Thánh cảnh sao?

Thật đáng sợ!

“Thần nữ vô địch!”

Không biết là ai hô một câu, trầm mặc một lát, tất cả mọi người lập tức phụ họa theo:

“Thần nữ vô địch!”

“Thần nữ vô địch!”

“…”

Một chiêu miểu sát Thánh Vương, cái này khiến rất nhiều võ giả vốn dĩ còn lo lắng lập tức tràn ngập lòng tin về trận chiến này, kích động tột đỉnh.

Điểm này, chính là thứ Thất Tinh thần nữ muốn thấy.

Về phần thăm dò đại trận hộ thành, chỉ là nàng tùy tiện tìm một lý do thôi, bất quá từ biểu hiện của những cường giả Thánh Vương cảnh kia mà thấy, tựa hồ là bị nàng đoán đúng rồi.

Nghĩ tới đây, Thất Tinh thần nữ thu hồi ánh mắt, hai tay uy áp, trong chốc lát, toàn bộ Thánh Khí thành yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn xem cung chủ Thất Tinh Cung này, mặt mũi tràn đầy sùng bái.

“Các vị đồng bào, dị giới ma tộc đưa chiến thư, mời chúng ta ngày mai quyết chiến.”

“Ta nghĩ các ngươi hẳn là đều rõ ràng, trận chiến này rất có thể quyết định sinh tử tồn vong của Huyền Cơ giới, cho nên cho dù thế nào đều phải thắng, hiểu chưa?”

“Đã hiểu!”

Đám người đồng thanh.

“Rất tốt.”

Thất tinh thần nữ hài lòng nhẹ gật đầu:

“Mặt khác, chuyện xấu nói trước, trận chiến này chỉ cho phép tiến lên, không cho phép lui lại, nếu không đón chờ chúng ta chính là hủy diệt.”

“Cho nên, hễ là ai lâm trận bỏ chạy, giết không tha!”

Câu nói này của Thất Tinh thần nữ âm vang hữu lực, sát ý cường thế, hiển nhiên không phải đang nói đùa.

“Tuyệt không lui lại, thề sống chết bảo vệ Huyền Cơ giới!”

“Tuyệt không lui lại, thề sống chết bảo vệ Huyền Cơ giới!”

“…”

Hò hét đinh tai nhức óc tiếp tục mười phút mới dừng lại, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, ngay cả Tô Ly đều bị nhiễm, đi theo vung tay hô to.

Ở đây e là chỉ có mình Tần Giác từ đầu đến cuối không thèm đếm xỉa đến.

Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều nữ nhân tụ tập cùng nhau như vậy, phóng tầm mắt nhìn tới, tràng diện quả thật hùng vĩ.

Sau khi khẩu hiệu kết thúc, bắt đầu lần lượt có võ giả cao giai vào sân, dựa theo thực lực mà chia võ giả thành mấy trăm đội ngũ lớn nhỏ để chỉ huy.

Dù sao trận chiến này không chỉ có riêng cường giả cao giai quyết đấu, còn phải có người kéo lấy đại quân Tu La giới mới được.

Nhưng mà quyết định thắng bại cuối cùng, vẫn là những cường giả cao giai kia.

Thẳng đến hừng đông, mười mấy vạn võ giả mới được chỉnh lý hoàn tất.

Tần Giác giống như Tô Ly, bị coi là Chí Tôn cảnh, phân chia trong một đội ngũ từ hai mươi Chí Tôn cảnh, nhiệm vụ rất đơn giản, ngăn cản cường gải Chí Tôn cảnh trong đại quân Tu La giới.

Đội ngũ giống bọn hắn, còn có mười cái, nhiều cường giả Chí Tôn cảnh như vậy, đặt ở Nam Cảnh Linh Ương giới quả thực không dám tưởng tượng.

Nhưng ở nơi này, lại chỉ có thể đánh ra một ít thủ đoạn, căn bản không có tư cách gia nhập vòng chiến đỉnh cấp.

Đừng nói Chí Tôn cảnh, ngay cả Truyền Kỳ cảnh cũng không

có tư cách, những cường giả Thánh Cảnh kia giao thủ sinh ra dao động linh lực, tùy tiện một chút là có thể khiến võ giả Truyền Kỳ cảnh trọng thương.

Đây chính là chiến tranh vị diện.

Khi trăng đỏ lặn xuống, mặt trời mọc hướng đông, tầm mắt cuối cùng bỗng nhiên xuất hiện một tòa thành trì đen nhánh, một giây trước còn ở chân trời xa xa, sau một giây đã đi tới ngoài ngàn mét, cùng Thánh Khí thành triển khai giằng co.

Toà thành trì đen nhánh này giống như Thánh Khí thành, đều là chuẩn Thánh khí, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định đến từ Tu La giới.

“Khí tức linh lực thật quen.”

Tần Giác lẩm bẩm, xem ra Tu La giới này đích thật là Tu La giới mà hắn biết.

Hô!

Chỉ thấy bên trong thành trì đen nhánh dâng lên chín chùm sáng, xuyên thẳng chân trời, mà bên trong quang mang, chín thân ảnh như ẩn như hiện, tràn ngập sát khí.

Trong đó tám vị Đại Thánh, một vị Thái Hư, vừa vặn đối ứng với Huyền Cơ giới bên này.

Rất nhanh, Thánh Khí thành cũng dâng lên chín đạo quang mang, phóng lên phía xa, không hề sợ hãi.

“Các ngươi chính là tồn tại mạnh nhất ở thế giới này đi.”

Vị cường giả Thái Hư cảnh kia thuộc về cường giả một phương của Tu La giới tiến lên một bước, mở miệng nói:

“Nếu như các ngươi hiện tại chịu đầu hàng, ngoan ngoãn tránh

ra, có lẽ ta có thể bỏ qua chuyện cũ, tha các ngươi một mạng.”

Đây là một nam tử toàn thân bao phủ khôi giáp, tản ra khí tức lãnh liệt, khiến người không rét mà run, giống như bị Tử thần để mắt tới, âm trầm quỷ dị.

Lời còn chưa dứt, viện trường Thiên Vị Học Viện liền cười nhạo nói:

“Các hạ không khỏi quá cuồng vọng đi?”

“Ngu xuẩn mất khôn, nếu ngươi đã thành tâm muốn chết, vậy thì tới đi.”

Nói xong, nam tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp mở ra một không gian lâm thời, thả người bay vào.

Đến cấp bậc của bọn hắn, nếu toàn lực chiến đấu, đủ để phá hủy Huyền Cơ giới, đương nhiên không có khả năng động thủ ở bên ngoài, trừ phi giống Long Trẫm như thế, có thể chính diện nghiền ép đối thủ.

“Chả lẽ lại sợ ngươi.”

Viện trưởng Thiên Vị Học Viện theo sát phía sau.

Mười sáu vị Đại Thánh còn lại hai mặt nhìn nhau, cũng tiến vào không gian lâm thời.

Chiến tranh, chính thức bắt đầu!

Chương 196: Phá Quân Trảm Tướng

Huyền Cơ giới, Đông vực, Cực Đông Chi Địa.

Ầm ầm!

Một tiếng đinh tai nhức óc vang lên, chiến tranh chính thức bắt đầu!

“Giết!”

Là thế lực xâm lược, Tu La giới đương nhiên dẫn đầu triển khai tiến công.

Chỉ thấy vạn chiến sĩ từ trong thành trì lao ra, từng tên tay cầm vũ khí, võ trang đầy đủ, như là một dòng lũ sắt thép hướng về phía Thánh Khí thành, ép người thở không nổi.

Chính là dựa vào quân đội cường hãn, cùng chiến lực cao giai không gì sánh nổi, Tu La giới mới có thể tiếp tục không ngừng phát động chiến tranh vị diện trên vạn năm, cướp đoạt tài nguyên tu luyện của thế giới khác.

Mặc dù mỗi lần vị diện chiến tranh đều sẽ vẫn lạc vô số cường giả, nhưng dựa vào cướp đoạt tài nguyên tu luyện, bọn hắn có thể nhanh chóng sinh ra càng nhiều người mạnh hơn, đền bù trống chỗ.

Cũng chính là cái gọi lấy chiến dưỡng chiến.

Cùng lúc đó, trên tường Thánh Khí thành, một cường giả Thánh Vương cảnh phụ trách chỉ huy chiến tranh lần này quát

lạnh nói:

“Tất cả võ giả Thiên Giai nghe lệnh, xuất chiến!”

“Vâng!”

Trong chốc lát, mấy vạn võ giả Thiên Giai từ Thánh Khí thành phi thân lên, đông đảo đón lấy đại quân của Tu La giới.

Võ giả Thiên Giai cơ hồ toàn bộ đều là nữ giới, bởi vậy hình thể tương đối yếu đuối so với đại quân Tu La giới, nhưng trên mặt mỗi người đều tràn ngập kiên nghị, không sợ hãi chút nào.

Rốt cục, hai dòng lũ nhanh chóng vượt qua khoảng cách mấy ngàn mét, đụng vào nhau!

“Tạp chủng, đi chết đi!”

Xông lên phía trước nhất một vị võ giả nữ giơ trường thương, mang theo tiếng xé gió thê lương, nháy mắt xuyên qua mấy chiến sĩ Tu La giới, ngay cả nguyên hồn cũng tan nát!

Phốc phốc phốc.

Vứt bỏ trường thương trên thi thể, võ giả nữ tiếp tục công kích, cùng mười đồng bạn thẳng tiến không lùi, đúng là lấy cứng đối cứng xé mở một đường máu trong đại quân Tu La giới.

Ven đường những nơi đi qua, cơ hồ không ai là địch thủ của nàng, có thể xưng là miểu sát đồng cấp!

Nhưng rất nhanh, đại quân Tu La giới liền phản ứng, lập tức một thân ảnh đầu đầy tóc đỏ đột nhiên xuất hiện, ngăn trước người võ giả nữ, mặc cho võ giả nữ công kích ra sao thì từ đầu đến cuối cũng không nhúc nhích tí nào, đồng thời ẩn ẩn sinh ra áp chế.

Mười võ giả nữ còn lại cũng tương tự bị cường giả Tu La giới

dây dưa kéo lại, không cách nào lại tiếp tục tiến lên.

Mặc dù bởi vì Thất Tinh thần nữ nên võ giả đến đây chi viện Huyền Cơ giới sĩ khí đại chấn, nhưng đại quân Tu La giới không biết trải qua bao nhiêu lần chiến tranh vị diện, sao có thể bị những võ giả nữ này hù sợ?

Chiến tranh rất nhanh tiến vào giai đoạn gay cấn, trong chiến đấu quy mô lớn như thế, võ giả Thiên Giai cơ bản không khác gì pháo hôi, không cẩn thận liền sẽ bị tập kích giết chết.

Bởi vì kinh nghiệm phong phú, đại quân Tu La giới dần dần chiếm ưu thế, trái lại Huyền Cơ giới bên này, bởi vì đại bộ phận đều thuộc về tán tu, độ phối hợp rõ ràng hơi thấp, vừa mới bắt đầu có lẽ còn không có cái gì, nhưng thời gian lâu dài, chỉ có thể liên tục bại lui.

Tới cuối cùng, trừ chỉ huy ra, Thánh Vương cảnh cùng Thánh Cảnh của hai bên cũng toàn bộ hạ tràng, nhưng mà vì không lan đến võ giả thấp giai phía dưới, bọn hắn đã thiết lập chiến trường trên không trung.

Mặc dù như thế, vẫn có thể cảm nhận được dao động linh lực kinh khủng, thậm chí thường xuyên có thể nhìn thấy đỉnh đầu xé mở từng vết nứt không gian, dữ tợn đáng sợ.

Về phần Chí Tôn cảnh cùng Truyền Kỳ Cảnh, sớm đã trở thành trụ cột vững càng của trận chiến này, điên cuồng chém giết.

Dù sao, cường giả Thánh Cảnh trở lên trước đó không phân thắng bại, bọn hắn chính là tồn tại có tính uy hiếp lớn trên chiến trường.

Tô Ly đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Xoẹt xẹt!

Cự kiếm nặng hơn ngàn cân vạch phá bầu trời, bổ vào trên người của một cường giả Tu La giới, trực tiếp chém thành hai khúc, máu tươi phun ra, huyết tinh vô cùng.

Bởi vì công pháp đặc thù, Tô Ly trong cùng cảnh giới cơ hồ chưa có địch thủ, giờ phút này đã có ba tên cường giả Chí Tôn cảnh đến từ Tu La giới chết trong tay nàng, mũi kiếm sắc bén, đánh đâu thắng đó.

Ngay khi Tô Ly nhắm đến đối thủ kế tiếp, dự định tiến lên, một cỗ sát ý bỗng nhiên bao phủ nàng lại.

Cảm nhận được cỗ sát ý này, Tô Ly lập tức dừng lại tại chỗ, mặt lộ vẻ hoảng sợ, bởi vì nàng phát hiện, cỗ này sát ý lại thuộc về một cường giả Truyền Kỳ Cảnh!

Mặc dù Tô Ly cùng giai vô địch, nhưng không có nghĩa là nàng có thể khiêu chiến Truyền Kỳ Cảnh, nhất là trên chiến trường hỗn loạn.

Nhưng mà cỗ sát ý kia cũng không bỏ qua Tô Ly, càng ngày càng tới gần, mắt thấy muốn bộc phát một kích lôi đình, Tần Giác vẫn đứng ở bên cạnh đột nhiên đưa tay đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó Tô Ly cảm giác sát ý khóa chặt nàng lại đã biến mất theo.

Xảy ra chuyện gì?

Tô Ly vội vàng ngẩng đầu, phát hiện cường giả Truyền Kỳ Cảnh kia dường như tan biến vào hư vô, cái gì đều không còn.

“Ngươi… Giết chết tên kia?”

Tô Ly cứng đờ quay đầu, nhìn về phía Tần Giác.

Nghe vậy, Tần Giác mỉm cười, không trả lời, mà là nhấp một ngụm linh tửu, bay về phía đại quân xâm lược của Tu La giới.

“Chờ đã, ngươi muốn làm gì!?”

Tô Ly kinh hãi, lúc này đơn độc xâm nhập vào quân địch, không khác gì tìm đường chết, cho dù là Truyền Kỳ cảnh cũng có thể bị tập kích miểu sát.

Tần Giác giống như không nghe thấy Tô Ly, tiếp tục đi tới, nửa đường hễ là cường giả Tu La giới nào ngăn trước mặt hắn, bất kể cấp bậc, tất cả đều bị một quyền giải quyết, đồng thời cũng giống với cường giả Truyền Kỳ Cảnh vừa rồi, không còn sót lại một chút nào.

Kỳ thật với thực lực của Tần Giác, căn bản không cần thiết phải phiền phức như vậy, nhưng bây giờ võ giả Huyền Cơ giới cùng đại quân Tu La giới đang hỗn chiến, nếu như một quyền xuống, chỉ sợ song phương đều biến mất khỏi thế giới này, cho nên Tần Giác dự định trực tiếp phá quân trảm tướng, xử lý chỉ huy mạnh nhất của đối phương.

Tần Giác cử động rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của những võ giả khác ở Huyền Cơ giới, hết cách rồi, muốn không chú ý cũng khó lắm, dù sao Tần Giác thực tế quá phách lối, bất kể là ai, tất cả đều một quyền một tên, bao gồm cả võ giả Truyền Kỳ cảnh trước mắt là tồn tại mạnh nhất trên chiến trường, quả thực vô địch.

“Nam nhân kia là ai, thật là lợi hại a, sao mà chưa từng nghe nói tới.”

“Hẳn là Thánh tử của thế lực lớn nào đó đi.”

“Ngay cả nam nhân cũng lợi hại như vậy, chúng ta còn có lý do gì lùi bước, giết!”

“Giết!”

"..."

Tần Giác cũng mặc kệ những võ giả Huyền Cơ giới kia nghĩ thế nào, trong nháy mắt đã ở trong đại quân Tu La giới giết ra một đường máu, đi thẳng đến thành trì.

Nơi đó, cưởng giả Thánh Vương cảnh phụ trách chỉ huy đại quân của Tu La giới đang nhìn chằm chằm Tần Giác, sắc mặt âm trầm như nước.

"Muốn chết!"

Cắn răng, La Phong trực tiếp lấy ra Á Thánh khí 'Diệt Thế Thần Tiễn' của mình, nháy mắt thôi động đến cực hạn.

Làm tổng chỉ huy chiến tranh của Tu La giới lần này, đường đường là cường giả Thánh Vương cảnh, La Phong sao có thể khoan dung sự khiêu khích của đối phương như thế?

Bạch!

Sau một khắc, 'Diệt Thế Thần Tiễn' bắn ra một quang mang tràn ngập khí tức hủy diệt vô tận, ven đường những nơi đi qua, không gian cùng nhau vỡ vụn, phảng phất muốn cắt thiên địa thành hai mảnh.

Mọi người đều biết, chỉ có sinh ra linh trí, mới có thể chân chính xưng là Thánh Khí, với lại dưới Thánh Khí còn có hai cấp bậc là Chuẩn Thánh Khí cùng Á Thánh khí.

Cho dù Á Thánh khí kém xa Chuẩn Thánh Khí cùng Thánh Khí, nhưng lại siêu việt hơn Truyền Kỳ Linh khí rất nhiều, người sử dụng thực lực ít nhất cũng tăng lên ba phần.

Đối mặt La Phong sử dụng Á Thánh khí bắn ra một tiễn, thần sắc của Tần Giác như thường, chậm rãi giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng vạch một đường.

Đôm đốp!

Chương 197: Quét Ngang

Tần Giác phản kích nhìn qua bình thường không có gì lạ, hoàn toàn chỉ là tiện tay vung lên thôi.

Không có gió nổi mây phun, cũng không có bất kỳ dao động linh lực gì, thậm chí ngay cả tay áo cũng không có lay động.

Nhìn thấy cảnh này này, khóe miệng La Phong nhịn không được mà cong lên nụ cười lạnh, đã bỏ đi chống cự rồi sao?

Quả nhiên, sinh linh thế giới này căn bản không có cách nào chống lại bọn hắn được.

Nhưng khi Tần Giác xuất ra một chưởng này, La Phong mới ý thức được mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Giống như là mất đi tri giác, La Phong không cảm giác được hô hấp, không cảm giác được nhịp tim, toàn bộ bên trong mắt chỉ còn lại năm ngón tay,phảng phất giống như triệu hồi từ chỗ sâu trong Địa Ngục, làm hắn kinh hãi muốn chết

Đôm đốp!

Không khí nổ tung.

La Phong bắn ra quang mang trực tiếp bị kình phong vô tận phá hủy, lập tức kình phong này lướt qua nhẹ nhàng trên thân La Phong, căn bản không kịp phản ứng.

Ngay sau đó kình phong lại lướt qua dãy nhà cao, thành lũy rồi kiến trúc ở phía sau, thẳng đến từ thành trì bay ra, nhấc lên bụi mù đầy trời.

Nửa ngày, La Phong chật vật quay đầu, phát hiện ngọn núi sừng sững phía sau thành trì lúc bụi mù rơi xuống đã bị san thành bình địa!

“Làm sao có thể…”

La Phong tự lẩm bẩm, Á Thánh khí Diệt Thế Thần Tiễn trong tay ầm ầm nổ tung, hóa thành tro tàn tiêu tán.

Răng rắc!

Diệt Thế Thần Tiễn nổ tung, trên mặt La Phong cũng nứt ra một khe hở mắt thường có thể thấy được, giống như tấm gương bị đánh nát, quang mang từ bên trong bắn ra.

Răng rắc, răng rắc.

Lại là vài tiếng vang nhẹ, khe hở trên mặt La Phong bắt đầu lan tràn ra phía ngoài, càng ngày càng nhiều quang mang nở rộ, cho đến trải rộng toàn thân!

Không chỉ có La Phong, hễ là cường giả Tu La giới bên trong tòa thành trì này, cho dù đẳng cấp cao hay thấp, tất cả lúc này đều có lít nha lít nhít đường vân vỡ ra, giống như đồ sứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

“Không…”

La Phong há to miệng, giống như muốn bắt lấy gì đó, nhưng một giây sau, hắn liền ngã trên mặt đất, biến thành vô số vụn máu thịt, mất đi sinh tức, nhìn qua giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Cùng lúc đó, cường giả còn lại của Tu La giới cũng ngã xuống, biến thành vụn máu thịt, toàn bộ thành thị liền biến thành tử thành!

Một số chiến sĩ thậm chí chỉ mới chuẩn bị đến tiếp ứng còn

chưa kịp lộ diện, cứ như vậy không biết sao mà chết đi.

Thấy thế, Tần Giác thu bàn tay về,sau đó thổi ra một hơi.

Hô!

Gió nhẹ thổi qua, thành thị cũng giống như Diệt Thế Thần Tiễn trước đó, đều theo gió tiêu tán, bao gồm cả máu thịt của La Phong cùng cường giả Tu La giới.

Tĩnh…

Chỉ sợ trước đó, không ai có thể nghĩ đến, chiến tranh vị diện trên chiến trường có thể yên tĩnh đến loại trình độ này, đến mức ngay cả sợ hãi thán phục cùng hít vào khí lạnh cũng quên.

Nhất là những chiến sĩ Tu La giới kia, mấy giây trước bọn hắn còn tùy ý chiến đấu, hận không thể phóng thích tất cả linh lực, chém giết địch nhân.

Nhưng bây giờ, bọn hắn chỉ còn lại sợ hãi!

Cường giả Thánh Cảnh còn lại chưa phân ra thắng bại, La Phong chính là tồn tại cường đại nhất trong Tu La giới.

Với lại La Phong trãi qua quá nhiều lần chiến tranh vị diện, từng chỉ huy đại quân chính diện đánh tan ba thế giới võ đạo, có thể nói là kinh nghiệm phong phú.

Bởi vậy chiến sĩ Tu La giới đều tràn ngập lòng tin.

Kết quả… Cứ như vậy mà không còn gì rồi?

Toàn bộ thành trì cũng không còn gì.

Chẳng lẽ Huyền Cơ giới cố ý ẩn giấu một vị Đại Thánh?

Một kích diệt sát toàn bộ sinh linh của thành trì, trừ Đại

Thánh, đám người nghĩ không ra khả năng thứ hai.

Giờ phút này, cho dù là chiến sĩ Tu La giới hay là võ giả Huyền Cơ giới, tất cả đều sững sờ tại chỗ, khiếp sợ nói không ra lời, nhất là Tô Ly.

Nàng cảm thấy mình nằm mơ.

Không sai, nhất định là nằm mơ.

Nghĩ tới đây, Tô Ly một kiếm chém đứt đầu cường giả Tu La giới trước mặt, mấy giọt máu tươi lập tức bắn lên trên mặt, có chút ấm nóng.

Ách… Không phải đang nằm mơ!

…

“Còn lại giao cho các ngươi.”

Vứt xuống câu nói này, Tần Giác bay thẳng vào không trung, biến mất không thấy gì nữa, để lại một đám với vẻ mặt ngơ ngác.

La Phong đã bị hắn giết chết, còn lại bất quá là vài Thiên Giai, Chí Tôn, Truyền Kỳ thôi, nếu như cường giả Thánh Vương cảnh phụ trách chỉ huy bên này của Huyền Cơ giới xuất thủ, căn bản không ai có thể đỡ nổi.

Không biết qua bao lâu, vị Thánh Vương cảnh kia rốt cục cũng phản ứng, sau đó không chút do dự xông ra Thánh Khí thành, hô lớn:

“Giết!”

Khí tức thuộc về cường giả Thánh Vương cảnh lập tức không giữ lại chút nào mà phóng xuất ra, càn quét toàn bộ chiến trường.

…

Cùng lúc đó, Tần Giác cũng đã đi tới bầu trời, gia nhập vòng chiến thuộc về cường giả Thánh Cảnh trở lên.

Một lát sau, Tần Giác xé mở không gian lâm thời mà cường giả Tu La giới mở ra, lần nữa để lại một đám với ánh mắt mù mờ.

Về phần những cường giả Tu La giới kia, sớm đã thần hình câu diệt, chết không thể chết nữa.

Vừa mới đi vào không gian lâm thời, đối diện liền bay tới hai dao động linh lực, đủ để khiến cường giả Thánh Vương cảnh trọng thương.

Khó trách bọn hắn sẽ cố ý mở ra một không gian lâm thời, nếu không chỉ sợ còn chưa phân ra thắng bại, những người khác liền toàn bộ chết sạch.

Tần Giác khí cơ khẽ nhúc nhích, hai dao động linh lực lập tức biến mất, hắn tùy ý quét mắt, phát hiện hai võ giả Thái Hư ở chỗ sâu trong không gian, hơn mười Đại Thánh còn lại, thì ở ngoại vi.

Vừa rồi dao động linh lực bay tới, chính do Thất Tinh thần nữ cùng một cường giả Tu La giới chiến đấu tạo thành.

Nhưng mà nhìn tình huống, Thất Tinh thần nữ hình như đang rơi vào thế hạ phong.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, Thất Tinh thần nữ liên tục rút lui, khóe miệng lưu lại tơ máu, nhìn qua vô cùng chật vật, nơi nào còn có dáng vẻ cao quý vũ mị tối hôm qua nữa.

Có thể làm cho Thất Tinh thần nữ cấp bậc Đại Thánh đỉnh phong chật vật như thế, có thể thấy được đối phương có bao nhiêu lợi hại.

“Thế mà có thể chống đỡ lâu như vậy, thú vị đấy.”

Cùng Thất Tinh thần nữ đối chiến chính là một người trung niên mặt trắng không râu, hai mắt hãm sâu, hắn nhìn Thất Tinh thần nữ từ trên xuống dưới, chậc lưỡi nói:

“Nếu là có thể dùng ngươi làm lô đỉnh, nói không chừng có thể đột phá trói buộc, bước vào Thái Hư.”

Nói đến đây, ánh mắt của người trung niên dần dần nóng rực lên.

“Mơ tưởng!”

Thất Tinh thần nữ cắn răng, chỉ ra mấy chỉ ấn, ở giữa mi tâm đột nhiên hiện ra một đóa hoa sen màu tím, khí tức kéo lên, đạt tới Đại Thánh.

“Hửm? Bí pháp tăng thực lực lên sao?”

Trung niên nhân cười nhạo:

“Ha ha, ta ngược lại muốn xem thử, bí pháp này có thể để ngươi chống đỡ được bao lâu.”

Mặc dù thực lực của Thất Tinh thần nữ tăng lên, nhưng người trung niên lại không hề sợ hãi.

Dù cho tăng cao tu vi, Thất Tinh thần nữ nhiều nhất cũng chỉ ngang với hắn mà thôi.

Mà loại bí pháp tăng tu vi này, thường sẽ tạo ra gánh nặng rất lớn cho thân thể, thời gian lâu dài, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới căn cơ, phản phệ, cho nên người trung niên không vội chút nào.

Nghe vậy, Thất Tinh thần nữ không nói gì, thân hình trực tiếp biến mất tại chỗ.

Người trung niên nhíu mày, hắn không phát hiện được khí tức của Thất Tinh thần nữ.

Ông!

Mười hai quang trụ tử sắc đột nhiên chia làm nhiều hướng khác nhau bắn ra, bao vây quanh người trung niên, cũng nhanh chóng tản ra tử khí nồng đậm, ngăn cản ánh mắt cùng linh thức của người trung niên.

“Đây là cái gì?”

Người trung niên rốt cục cũng ý thức được nguy cơ, đề cao cảnh giác.

“Ngươi cho rằng ta đang sử dụng bí pháp sao?”

Thanh âm lạnh lùng của Thất Tinh thần nữ vang lên, từ bốn phương tám hướng truyền đến, căn bản phân biệt không ra vị trí cụ thể là ở nơi nào.

“Ngu xuẩn, đây mới là thực lực chân chính của ta.”

Trong chốc lát, người trung niên chỉ cảm thấy một đôi mắt ở trước mặt mình chậm rãi mở ra, lóe ra tử quang quỷ dị!

Đồng thuật!

Cho dù người trung niên đã bảo trì cảnh giác cao độ, không có bất kỳ sơ hở gì, nhưng đáng tiếc, đồng thuật không cần sơ hở, cho dù là mạnh như người trung niên, cũng có cứng đờ trong chốc lát.

Ầm!

Bên trong sương mù tím, một linh lực như tấm lụa bỗng nhiên phá không mà đến, đánh vào trên thân người trung niên, người trung niên trực tiếp thổ huyết bay ra, nếu không phải nhục thể đủ mạnh mẽ, chỉ riêng là lần này liền có thể khiến hắn trọng thương.

Không chờ cho trung niên nhân kịp phản ứng, lại một linh lực như tấm lụa phá không mà đến, không có bất kỳ dấu hiệu gì.

Từ cuộc chiến mới vừa rồi, Thất Tinh thần nữ đã ý thức được, không thể cùng người trung niên cận chiến, cho nên nàng lựa chọn thi triển đồng thuật, phối hợp với Lĩnh vực đánh lén của mình .

Trước mắt xem ra thì, phương pháp này quả thực dùng rất được, đánh cho người trung niên kia dường như không hề có lực hoàn thủ.

Chương 198: Dừng Ở Đây

Đồng thuật, vô luận đặt ở bất kỳ địa phương nào, đều là một trong những năng lực nguy hiểm nhất.

Bởi vì đồng thuật cao cấp căn bản không cần sơ hở, hoặc là nói, có thể tạo ra sơ hở, khiến người ta khó mà phòng bị.

Phải biết, võ giả cao giai, hơi không cẩn thận liền sẽ thân tử đạo tiêu, huống chi đột nhiên lọt vào tập kích đồng thuật?

La Uyên hiện tại lâm vào hoàn cảnh lúc nào cũng có thể vẫn lạc.

Trước đó, La Uyên vẫn cho là cấp bậc mình vô địch dưới Thái Hư.

Cho tới bây giờ hắn mới ý thức được, mình không chỉ có sai, mà còn sai nghiêm trọng.

Bởi vì từ đầu đến cuối hắn đều không hề có lực hoàn thủ, thậm chí ngay cả bản thể của Thất Tinh thần nữ ở nơi nào cũng không tìm ra, chỉ có thể mặc cho đối phương không ngừng công kích, chật vật tránh né.

"Đáng chết!"

Phun ra một ngụm máu tươi, La Uyên cả khuôn mặt nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy, không có chút huyết sắc nào.

Liên tục nhiều lần lọt vào công kích, dù cho mạnh như La Uyên cũng dần dần khó mà chống đỡ được, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ hắn sớm muộn gì cũng bị đánh chết.

“Đã như vậy, chỉ có thể dùng một chiêu kia.”

Hít một hơi thật sâu, La Uyên cắn đầu lưỡi, thiêu đốt tinh huyết!

Ầm ầm!

Giống như tiếng sấm nổ vang, kinh thiên động địa, ngay sau đó hình như có cái tồn tại gì đó đáng sợ thức tỉnh, giáng lâm mảnh không gian lâm thời này, ép người thở không nổi.

Phát giác được cỗ khí tức này, mấy tên Đại Thánh xung quanh đều lộ ra vẻ sợ hãi, cảm thấy tim đập nhanh.

“La tướng quân, là La tướng quân đang thi triển Tu La Thánh Tượng!”

Một vị cường giả Tu La giới quen với La Uyên hô lớn.

“Cái gì? Đây không phải là tuyệt kỹ của đại trưởng lão sao?”

Một vị cường giả Tu La giới mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Vậy mà ép La tướng quân sử dụng chiêu này, xem ra nữ nhân kia chết chắc rồi.”

…

Cùng lúc đó, La Uyên lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt hơn nữa, nhưng hắn lại lộ ra nụ cười:

“Mặc dù chỉ là một ảo cảnh của Tu La Thánh Tượng, nhưng muốn đối phó ngươi đã đủ rồi.”

Bành!

Dường như lúc ảo cảnh Tu La Thánh Tượng giáng lâm, mười hai quang trụ tử sắc liền không chịu nổi, ầm vang nổ tung, sương

mù tím cũng theo đó tiêu tán, hiện ra Thất Tinh thần nữ.

“Đây là cái gì?”

Gương mặt xinh đẹp của Thất Tinh thần nữ khẽ biến, nội trâm hoảng sợ bất định.

Chỉ thấy một cự tượng lơ lửng trên đỉnh đầu La Uyên, cao tới ngàn trượng, giống người mà không phải người, như thú không phải thú, nhìn qua uy nghiêm trang trọng.

Quan trọng nhất chính là, trong mắt Thất Tinh thần nữ, cự tượng kia ẩn chứa linh lực vô tận, đúng là đã vượt qua Đại Thánh, ngay cả nàng cũng kém xa tít tắp!

“Xem ra đã không có cách nào bắt ngươi làm lô đỉnh.”

Đến trình độ này,nếu là lưu thủ chắc chắn phải chết.

“Giết!”

La Uyên một chỉ cách không, Tu La Thánh Tượng trên đỉnh đầu lập tức bắn ra vạn đạo quang mang, bắn về phía Thất Tinh thần nữ.

Thấy thế, Thất Tinh thần nữ vội vàng lui lại, muốn né tránh những ánh sáng kia, đáng tiếc vẫn chậm một bước, bị quang mang bao phủ, dừng lại tại chỗ.

“A. … . .”

Thất Tinh thần nữ kêu lên một tiếng đau đớn, phát hiện mình lại mất quyền khống chế cơ thể!

Mắt thấy công kích của Tu La Thánh Tượng sắp rơi xuống, Thất Tinh thần nữ không kịp nghĩ nhiều, linh lực toàn thân ngưng tụ, lập tức đôi mắt đỏ ngầu đốt cháy lên, đâm rách hư không, xuyên thấu La Uyên!

Một bên khác La Uyên lập tức như gặp phải trọng kích, xém chút đã hôn mê, không chỉ có Tu La Thánh Tượng bị ảnh hưởng, công kích cũng yếu đi trên phạm vi lớn, ngay cả giam cầm cũng buông lỏng, khiến cho Thất Tinh thần nữ có cơ hội thở dốc.

Thế là khi công kích rơi xuống, Thất Tinh thần nữ rốt cục cũng miễn cưỡng mỡ ra Linh Khí Hộ Thuẫn.

Ầm ầm!

Hai linh lực đụng nhau, Thất Tinh thần nữ lúc này bay ra ngoài, khí tức nhanh chóng tụt xuống, nhưng mà cuối cùng không có vẫn lạc.

Mà sau một lần công kích Thất Tinh thần nữ, Tu La Thánh Tượng cũng hóa thành điểm sáng, chậm rãi biến mất.

Cho dù La Uyên không tiếc vận dụng con át chủ bài, triệu hồi ra một ảo ảnh Tu La Thánh Tượng, nhưng đồng thuật cường hãn, Thất Tinh thần nữ vẫn cùng hắn lưỡng bại câu thương.

“Đáng chết, không ngờ lại dây dưa như vậy.”

Quệt vết máu ở khóe miệng, La Uyên thần sắc dữ tợn.

Hắn chẳng thể ngờ tới, Thất Tinh thần nữ thế mà mạnh đến loại trình độ này, nhất là đôi mắt kia, làm hắn chịu nhiều đau khổ.

Nếu không phải cưỡng ép thi triển Tu La Thánh Tượng, chỉ sợ giờ phút này hắn ngay cả tro cốt cũng chẳng còn.

“Còn chưa kết thúc đâu.”

Thất Tinh thần nữ nhếch miệng cười một tiếng, vừa muốn thiêu đốt thọ nguyên, lại lần nữa phát động công kích, một bàn tay bỗng nhiên ngăn lại nàng:

“Được rồi, tiếp theo giao cho ta đi.”

“Ngươi là ai?”

Nhìn qua thiếu niên áo trắng trước mắt đột nhiên xuất hiện, Thất Tinh thần nữ hơi sững sờ.

Đối với Thất Tinh thần nữ mà nói, bị một nam nhân ngăn cản, loại tình huống này còn chưa từng xảy ra.

“Ây…”

Tần Giác gãi gãi đầu, nghiêm túc đáp:

“Ngươi có thể gọi ta là Tần Giác.”

Mà với kinh nghiệm của Thất Tinh thần nữ, khi nhìn đến dung mạo của Tần Giác, cũng nháy mắt thất thần.

Nếu như chỉ là đẹp trai bình thường thôi thì Thất Tinh thần nữ có lẽ căn bản sẽ không để trong lòng.

Nhưng Tần Giác lại khác, trừ tuấn mỹ vô cùng ra, toàn thân trên dưới lại có loại khí chất khó mà nói rõ, tựa như trích tiên hạ phàm, cao thâm mạt trắc, để người không nhịn được muốn quỳ bái.

“Cẩn thận!”

Thất Tinh thần nữ bỗng nhiên bừng tỉnh, thét to.

“Đi chết đi!”

Nơi xa, La Uyên biểu lộ dữ tợn, đấm ra một quyền, linh lực mênh mông nháy mắt đánh lên người Tần Giác!

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, linh lực bay khắp nơi, giống như như lưỡi đao lướt qua, cắt không gian thành vô số mảnh.

Đổi lại là bất kỳ một cường giả Đại Thánh nào mà lấy cứng đối cứng một quyền này, chỉ sợ đều phải trọng thương.

Nhưng mà Tần Giác lại hình như không việc gì đứng tại chỗ, mờ mịt quay đầu, dường như không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Trái lại La Uyên, mặc dù không có chính diện tiếp xúc với Tần Giác, nhưng một quyền này tạo thành lực phản phệ vẫn đủ để hắn miệng mũi phun máu, toàn thân xương cốt vang lên tiếng kèn kẹt, không biết đứt gãy bao nhiêu cái, triệt để mất đi năng lực chiến đấu.

"…"

"Ây… Xem ra không cần ta đến xuất thủ."

Tần Giác nhún vai.

Thất Tinh thần nữ: "…"

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Chỉ dựa vào lực lượng nhục thân, liền khiến La Uyên cấp bậc Đại Thánh đỉnh phong phản phệ thành dạng này,thế bản thân Tần Giác sẽ có thực lực gì?

Thái Hư đệ nhất cảnh, hay là đệ nhị cảnh?

Thất Tinh thần nữ cảm thấy có chút hoang đường.

Huyền Cơ giới từ khi nào có thêm vị cường giả Thái Hư cảnh thứ hai, lại còn là nam nhân?

Tần Giác cũng không quan tâm nhiều như vậy, dù sao La Uyên đã mất đi sức chiến đấu, tiếp theo đến phiên những người khác.

Rất nhanh, Tần Giác dạo một vòng quanh mảnh không gian lâm thời này, những cường giả Đại Thánh kia cho dù mạnh cỡ nào,

cơ bản đều là một quyền một tên, không có lực phản kháng chút nào, ngay cả chạy trốn cũng không được.

Không bao lâu, cường giả đến từ Tu La giới chỉ còn lại tên Thái Hư cảnh kia.

Có lẽ là do chiến đấu quá kịch liệt, tên Thái Hư cảnh kia từ đầu đến cuối không phát hiện động tĩnh bên này, nhưng mà Tần Giác cũng không tính giết chết đối phương.

Dù sao, hắn sở dĩ xuất thủ, cũng không phải vì gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, mà là vì tìm kiếm vị trí cụ thể của Linh Ương giới.

Với địa vị của tên cường giả Thái Hư cảnh kia, có biết hay không thì cũng khó nói lắm.

Nghĩ như vậy, Tần Giác không chần chờ, trực tiếp thả người xông vào vòng chiến.

Kéo dài lâu như vậy, cũng là thời điểm nên kết thúc.

Oanh!

Tần Giác duỗi ra hai bàn tay trắng nõn hoàn mỹ, nhẹ nhõm đón lấy công kích của song phương, dùng sức bóp nát.

“Dừng ở đây đi.”

Chương 199: Manh Mối

Chương 199: Manh Mối

“Dừng ở đây đi.”

Tần Giác ngón tay khẽ nhúc nhích, bóp nát công kích của hai bên, đứng ở chính giữa, ngữ khí hờ hững nói.

Thấy thế, viện trưởng Thiên Vị Học Viện cùng cường giả Tu La giới đều sững sờ, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, không biết Tần Giác nhảy ra từ đâu.

Nhưng hai người đều có chút kiêng kị.

Dù sao người này có thể nhẹ nhõm đón lấy công kích của bọn hắn như thế, há sẽ là người bình thường?

Thế là hai người vô thức hỏi:

“Ngươi là ai?”

Lời vừa nói ra, hai người lập tức càng thêm mù mịt, tình huống gì vậy?

Không phải trợ lực của đối phương?

Tần Giác chắp hai tay ra sau lưng, thản nhiên nói:

“Ngươi hẳn là người mạnh nhất được Tu La giới phái tới lần này a?”

Nghe vậy, La Kiệt khẽ nhíu mày, lập tức ý thức được đối phương đang nhằm vào hắn, vẻ mặt cảnh giác.

Hắn đúng là người mạnh nhất xâm lấn Huyền Cơ giới lần này, nhưng Huyền Cơ giới không phải chỉ có một vị Thái Hư cảnh thôi sao?

Hiện tại là chuyện gì vậy chứ?

Cùng lúc đó, viện trưởng Thiên Vị Học Viện nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phải trợ lực của đối phương thì tốt.

“Hửm? La Uyên bọn hắn đâu.”

Cho tới giờ khắc này, La Kiệt mới chú ý tới, mấy người cùng hắn đến đây lại không thấy đâu.

“Không cần tìm, bọn hắn đã chết rồi.”

Tần Giác lơ đãng nói.

“Cái gì?”

La Kiệt kinh hãi, lập tức tản ra linh thức, có ý muốn tìm kiếm, đáng tiếc cái gì cũng không có.

Những cường giả kia đều là Đại Thánh cảnh, thế mà trong thời gian ngắn như vậy đã bị giết chết rồi? La Kiệt có chút khó tin.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, trong đó có một người là đệ đệ của La Kiệt!

“Là ngươi làm?”

La Kiệt ở dưới lớp khôi giáp chất vấn.

“Đúng vậy.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, không che giấu chút nào.

“Muốn chết!”

La Kiệt giận không kềm được, linh lực cuồn cuộn, trong lúc nhất thời đủ loại sắc thái!

Răng rắc!

La Kiệt phóng thích toàn bộ linh lực, khôi giáp bao trùm ở trên người hắn lập tức không chịu nổi mà vỡ ra lít nha lít nhít đường kẻ, lập tức tróc ra từng mảnh , lộ ra thân thể to con.

Giờ khắc này, La Kiệt đúng là cưỡng ép đột phá Thái Hư đệ nhất cảnh, bước vào đệ nhị cảnh!

Nhìn thấy cảnh tượng này, viện trưởng Thiên Vị Học Viện sắc mặt hơi biến, thì ra từ đầu đến cuối La Kiệt vẫn ẩn giấu thực lực!

“Tất cả các ngươi đều phải chết.”

La Kiệt lạnh lùng nói.

“Đây chính là lá bài tẩy của ngươi sao?”

Tần Giác chẳng thèm nghĩ gì nữa, thậm chí có vẻ hơi thất vọng.

Ngay cả Thái Hư đệ ngũ cảnh Vĩnh Dạ đại đế hắn đều có thể miểu sát, huống chi chỉ là Thái Hư đệ nhị cảnh?

Với lại Vĩnh Dạ đại đế nắm giữ hai loại linh lực, cũng không phải là Thái Hư đệ ngũ cảnh bình thường, so ra thì La Kiệt quả thực không đáng nhắc tới.

“Hừ, Cố Lộng Huyền Hư.”

La Kiệt lập tức thôi động linh lực, phóng tới Tần Giác.

Hắn muốn để tên thiếu niên trơ tráo này trả giá đắt!

Nhưng mà La Kiệt vừa động, Tần Giác đã quỷ mị xuất hiện ở

trước mặt hắn, năm ngón tay tinh tế trực tiếp xuyên qua tất cả phòng ngự, bắt lấy cổ của La Kiệt!

“A. … . .”

La Kiệt há to miệng, phát hiện mình không có cách nào động đậy, ngay cả linh lực cũng không thể dùng được, giống như bị phong bế kinh mạch toàn thân, căn bản là không có cách sử dụng.

Sao có thể như vậy?

Cho dù là Thái Hư đệ tam cảnh, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn phong kín kinh mạch toàn thân hắn nhanh như vậy a?

Chẳng lẽ, người thiếu niên trước mắt này là Thái Hư đệ tứ cảnh, thậm chí cường giả đệ ngũ cảnh?

“Không gì hơn cái này.”

Tần Giác nhếch miệng, cười nhạo nói.

La Kiệt: “…”

Trước mặt La Kiệt, Tần Giác lộ ra dáng vẻ gầy yếu, giống như chỉ cần một quyền thì có thể đánh ngã, nhưng giờ phút này, ngược lại là La Kiệt bị một chiêu chế trụ, quả thực không thể tưởng tượng được.

Một bên khác, viện trưởng Thiên Vị Học Viện đã trợn mắt hốc mồm từ lâu, dường như không dám tin vào mắt mình.

Từ đầu đến cuối, nàng đều không thấy rõ động tác của Tần Giác, sau đó Tần Giác cứ không hiểu sao mà khống chế được La Kiệt như thế.

Đây quả thật là cường giả Tu La giới đã khiến nàng gặp khó khắn vừa rồi kia sao? Có phải lầm ở đâu rồi không?

“Ngươi biết Linh Ương giới không?”

Tần Giác cũng không có vội gì mà giết chết La Kiệt, chỉ là mở miệng hỏi.

“Linh Ương giới?”

La Kiệt sững sờ, lộ ra thần sắc mờ mịt, hình như không biết Tần Giác đang nói cái gì.

Tần Giác nhíu mày, lập tức không chút do dự thi triển sưu hồn thuật, hắn cũng không có hứng thú nói nhảm cùng La Kiệt.

Một lúc lâu sau Tần Giác tiện tay vứt bỏ nguyên hồn trọng thương của La Kiệt, như có điều suy nghĩ.

Trên thực tế, La Kiệt xác thực không biết Linh Ương giới.

Bất quá từ trong trí nhớ của La Kiệt Tần Giác biết được, cường giả Tu La giới nhiều vô số, chia làm mười mấy nhánh quân đội, mỗi nhánh quân đội phụ trách thế giới khác biệt, La Kiệt không biết một thế giới bị xâm lược thất bại ở mấy ngàn năm trước cũng là bình thường.

Xem ra, chỉ có thể tự mình đi Tu La giới một chuyến.

Tần Giác lâm vào trầm ngâm.

Trước mắt, Tu La giới hắn là nơi duy nhất biết Linh Ương giới có vị trí cụ thể ở đâu, Tần Giác cũng không muốn ở lại thế giới nam ti nữ tôn này đâu.

Mặc dù thế giới này quy tắc căn bản sẽ không ảnh hưởng gì đến hắn, nhưng hắn ở Linh Ương giới đã mười năm, nơi đó có sư huynh của hắn, đồ đệ cùng sủng vật, làm sao có thể buông tay mặc kệ.

“Cái kia… Tiền bối…”

Lúc này, viện trưởng Thiên Vị Học Viện do dự một chút, cẩn thận tiến lên, sợ không cẩn thận chọc giận Tần Giác, sau đó giống như La Kiệt.

“Sao?”

Tần Giác nhíu mày.

“Ta có thể giết chết hắn không?”

Viện trưởng Thiên Vị Học Viện chỉ vào La Kiệt đã hôn mê nói.

Giờ phút này nguyên hồn La Kiệt bị trọng thương, chính là thời cơ giết hắn tốt nhất, bằng không đợi La Kiệt tỉnh táo lại, viện trưởng Thiên Vị Học Viện cũng không có lòng tin có thể chiến thắng.

Nếu không phải ngại Tần Giác, nàng đã sớm động thủ.

Tần Giác: “…”

“Có thể.”

Dù sao Tần Giác đã tìm ra linh hồn, gia hỏa này cũng mất đi tác dụng.

“Đa tạ.”

Nghe vậy, viện trưởng Thiên Vị Học Viện vui vẻ, lập tức dựng thẳng kiếm, chém trên đầu La Kiệt.

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, nguyên hồn bị trọng thương của La Kiệt trực tiếp bị chém đứt đầu, lập tức linh lực khẽ động, xoắn nát nguyên hồn.

Cho dù đến chết La Kiệt có thể cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Làm xong những thứ này, viện trưởng Thiên Vị Học Viện lần nữa khom người nói:

“Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp.”

Nếu như không có Tần Giác, một khi La Kiệt sử dụng thực lực chân chính, như vậy chính là đại nạn đối với toàn bộ Huyền Cơ giới, mà nàng khẳng định là đứng mũi chịu sào, thân tử đạo tiêu.

Mặc dù Tần Giác là nam nhân, nhưng có thực lực thế này, cho dù là nam nhân thì có làm sao?

Chỉ là, viện trưởng Thiên Vị Học Viện không rõ, Huyền Cơ giới từ khi nào xuất hiện một vị cường đại như thế, nàng lại không biết Tần Giác căn bản không thuộc về nơi này.

“Ừm.”

Nhẹ gật đầu, Tần Giác không nhiều lời, đưa tay xé mở không gian, phi thân đi.

Đám người hai mặt nhìn nhau, vội vàng theo sát phía sau, căn bản không dám nói lời nào.

Biểu hiện vừa rồi của Tần Giác đã triệt để chinh phục các nàng, nói một cách khác, giống như một tuyệt thế mỹ nữ đứng trước một đám nam nhân thể hiện ra mị lực không ai sánh bằng vậy, cho dù bọn nam nhân này vừa bình thường lại kiêu ngạo, giờ phút này cũng không nhịn được quỳ dưới váy, chỉ bất quá giới tính trao đổi mà thôi.

Khi bọn người Tần Giác ra là lúc chiến tranh phía dưới cơ bản đã kết thúc, mất đi cường giả Thánh Cảnh, quân đội còn lại bất quá là chỉ ít ỏi mà thôi.

Mà lại tận mắt nhìn thấy Tần Giác đánh ra một quyền, những chiến sĩ Tu La giới kia nơi nào còn có tâm tình tiếp tục đánh nữa,

không có đào mệnh thì xong chắc luôn.

Chương 200: Bị Chiếm Tiện Nghi

Cường giả cuối cùng của Tu La giới bị chém giết, cũng tuyên cáo trận chiến này triệt để kết thúc.

Trước đó, sợ rằng đều không nghĩ tới, quyết định sinh tử tồn vong của Huyền Cơ giới trong chiến tranh vị diện, thế mà cứ như vậy không sao mà kết thúc.

Thậm chí sau khi trải qua thẩm tra đối chiếu bọn hắn phát hiện, tất cả võ giả tổng thể thương vong còn không tới một trăm, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết, cho dù là hai thế lực trung lưu bình thường giao phong, số lượng thương vong cũng sẽ không ít như vậy, huống chi là chiến tranh vị diện?

Nói cách khác, bọn hắn tiếp tục nửa năm, không tiếc tuyên bố lệnh triệu tập, động viên võ giả thiên hạ mở ra khoáng thế chi chiến, không khác gì với chơi nhà chòi.

Mà hết thảy những chuyện này, đều là bởi vì Tần Giác.

Bằng vào sức một người, ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt Huyền Cơ giới!

Nếu không, với Huyền Cơ giới trước mắt, tuyệt đối không có khả năng chiến thắng Tu La giới.

Khi Tần Giác từ trong không gian lâm thời bay ra, toàn trường yên tĩnh vô cùng, tất cả mọi người đều là dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, giống như đang đối mặt với thần, không dám có chút

khinh nhờn.

Trong đó tâm tình phức tạp nhất không ai khác ngoài Tô Ly, vốn dĩ nàng suy đoán Tần Giác rất có thể là vị Đại Thánh.

Nhưng hiện tại xem ra, Tần Giác cũng không chỉ đơn giản là Đại Thánh như vậy.

Mặc dù không biết trong không gian lâm thời đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Tần Giác chưa đến một giây liền mang theo những người khác ra, cho dù là ngớ ngẩn cũng hiểu đến cùng đã có chuyện gì xảy ra.

“Ngươi không sao chứ?”

Tần Giác không có để ý ánh mắt của mọi người, đi tới trước mặt Tô Ly cười hỏi.

Mấy vị cười giả cao tầng của Huyền Cơ giới hai mặt nhìn nhau, lựa chọn đứng tại chỗ, không có theo tới.

“Không có… Không có việc gì.”

Tô Ly đầu tiên là sững sờ, lập tức thụ sủng nhược kinh nói.

Tới đây, Tần Giác bất đắc dĩ, đây cũng là nguyên nhân hắn thích ẩn giấu thực lực, bởi vì một khi thể hiện ra thực lực, như vậy người bên cạnh chắc chắn sẽ khó mà tiếp nhận, sinh ra biến hóa.

Dù cho ngươi vẫn coi bọn họ là bằng hữu, bọn họ cũng sẽ tự động sinh ra cảm giác giai cấp, dù sao, nơi này là thế giới võ đạo vi tôn.

So ra thì, những tên không tim không phổi như Bạch Nghiệp, Long Trẫm liền sẽ không có gánh vác nhiều, cho nên Tần Giác mới có thể từ đầu đến cuối ở Huyền Ất Sơn, chưa từng rời đi.

“Thì ra ngươi lợi hại như vậy.”

Do dự thật lâu, Tô Ly nhịn không được nói.

Bây giờ nhớ lại tràng cảnh mỹ nhân cứu anh hùng lúc trước, đã cảm thấy có chút buồn cười, người này cần nàng hỗ trợ sao?

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, nhìn về phía nơi xa:

“Ta cũng nên đi rồi.”

“A? Đi đâu?”

Tô Ly ngạc nhiên.

“Ha ha, quên nói cho ngươi, ta không thuộc về thế giới này.”

Tần Giác cười nói.

“Cái gì?”

Tô Ly đột nhiên mở to mắt, lộ ra kinh ngạc biểu lộ, nhưng nghĩ lại, nếu như Tần Giác đến từ ngoại giới, cũng có thể giải thích vì sao cường đại như thế.

Với lại khoảng thời gian này tiếp xúc với Tần Giác, nàng quả thực phát hiện được hành động của được Tần Giác có chút quái dị, không yếu đuối giống những nam nhân khác.

Trước đó bởi vì sốt ruột chạy đến Cực Đông Chi Địa, Tô Ly cũng không hề để ý, nhưng bây giờ lại thành chứng cứ.

“Vậy ngươi tại sao phải giúp chúng ta?”

Tô Ly chần chờ nói.

Tần Giác khẽ giật mình, trầm ngâm một lát nói:

“Bởi vì đám Ma tộc dị giới này đã từng xâm lấn thế giới của ta.”

“Thì ra là thế.”

Tô Ly giật mình.

“Ngươi muốn về thế giới của mình sao?”

“Không.”

Tần Giác ý vị thâm trường mà nói:

“Ta muốn đi Tu La giới.”

Nghe vậy, Tô Ly kinh hãi:

“Tu La giới? Nơi đó hẳn là rất nguy hiểm a?”

“Ây… Với ta mà nói, không có gì nguy hiểm.”

Tần Giác nhún vai:

“Chẳng qua nếu như ta muốn trở lại thế giới của mình, nhất định phải thông qua nơi đó.”

“Thì ra là như vậy a, vậy chúc ngươi thuận buồm xuôi gió.”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ly ánh mắt phức tạp nói.

Là một tán tu, Tô Ly được chứng kiến vô số sinh ly tử biệt, nhưng lần này, nàng lại có loại cảm giác khó mà nói rõ.

“Ừm.”

Lần nữa nhẹ gật đầu, Tần Giác lấy ra nhẫn trữ vật đưa cho Tô Ly:

“Cái này cho ngươi.”

“Thứ gì?”

Tô Ly nghi hoặc, tiếp nhận nhẫn trữ vật, linh thức quét qua, mặt mũi lập tức tràn đầy chấn kinh.

“Cái này… Cái này ta không thể nhận.”

Chỉ thấy trong nhẫn trữ vật có các loại kỳ trân dị bảo cùng tài nguyên tu luyện, với lại tất cả phẩm giai đều không thấp, đủ cho một người bình thường từ Hoàng Giai tu luyện tới Thánh Cảnh, quý giá như thế, Tô Ly sao có thể nhận lấy.

“Cầm đi, yên tâm, những người khác không nhìn thấy.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Chiếc nhẫn trữ vật này là hắn vừa từ trên người La Kiệt lấy được, dù sao trước đó lúc vơ vét Linh tộc hắn đã thu vố số tài nguyên tu luyện giao cho Bạch Nghiệp, nhẫn trữ vật này đưa cho Tô Ly cũng không có gì.

Với lại hắn cố ý dùng linh lực ngăn cách không gian này, để ngoại giới không cách nào nhìn thấy, nếu không thì khó tránh khỏi sẽ có người có ý đồ xấu.

“Thế nhưng là…”

“Không có nhưng nhị gì cả.”

Tần Giác trực tiếp phất tay đánh gãy lời của Tô Ly:

“Ngươi cũng không muốn vẫn luôn dừng lại tại Chí Tôn cảnh a?”

Tô Ly lập tức á khẩu không trả lời được, không biết nên trả lời như thế nào.

Quả thật vậy, có người võ giả nào lại không muốn trở thành

người mạnh nhất đâu?

Trầm mặc nửa ngày, Tô Ly nhắm mắt nói:

“Nếu như thế, vậy đa tạ.”

Thấy Tô Ly nhận lấy, Tần Giác hài lòng, lập tức phi thân lên, chuẩn bị rời đi.

Từ trong trí nhớ của La Kiệt, Tần Giác đã biết được vết nứt không gian ở nơi nào, chờ sau khi hắn xuyên qua, liền sẽ đóng nó lại.

Đến lúc đó, Tần Giác quét ngang Tu La giới, hẳn là sẽ không còn dư lực xâm lược nơi này.

“Chờ một chút!”

Cắn răng, Tô Ly bỗng nhiên gọi Tần Giác lại.

“Còn có chuyện gì?”

Tần Giác vô ý thức quay đầu lại, sau một khắc, môi Tô Ly đột nhiên đánh tới, hôn trên mặt hắn!

Trong chốc lát, Tần Giác sửng sốt, tình huống gì vậy?

Cho dù là Vĩnh Dạ đại đế dẫn bạo Địa Ngục giới, lực trùng kích mang đến cho hắn cũng không lớn như vậy.

Không chờ Tần Giác kịp phản ứng, Tô Ly đã quay người bay đi.

Tần Giác: “…”

Ủa chuyện gì thế?

Ta là ai? Ta ở đâu?

Ách, nhưng mà… hình như rất thơm.

Tô Ly không tính là tuyệt mỹ, nhưng mày kiếm mắt sáng, khí khái hào hùng vô cùng, rất phù hợp với khẩu vị của Tần Giác, nếu như không phải sinh ra ở Huyền Cơ giới, có lẽ có thể suy tính một chút.

Chờ chút!

Tần Giác bỗng nhiên bừng tỉnh.

Ta vừa rồi có tính là bị chiếm tiện nghi rồi không?

Dù sao thế giới này, nam nhân mới là quần thể yếu thế!

Đổi thành Linh Ương giới, cũng giống như một nam nhân cưỡng hôn nữ nhân vậy!

Được rồi, mặc kệ.

Dù sao hắn cũng không phải nam nhân thế giới này, căn bản không cảm thấy thiệt thòi.

Đưa mắt nhìn Tô Ly từ từ đi xa, Tần Giác thở dài, sau đó bay về phía vết nứt không gian.

Những cường giả Huyền Cơ giới kia không biết Tần Giác muốn làm gì, cũng không dám lắm miệng, không dám theo sau, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi tại chỗ.

“Giúp ta chiếu cố thật tốt nữ nhân kia.”

Trước khi đi, Tần Giác truyền âm nói.

Trong miệng hắn nữ nhân kia đương nhiên là Tô Ly.

“Vâng!”

Viện trưởng Thiên Vị Học Viện vội vàng đáp lại nói.

Không bao lâu, Tần Giác liền xuyên qua vạn lý, đi tới khu vực biên giới Huyền Cơ giới.

Bởi vì tới gần hư không, mỗi biên giới của thế giới đều có các loại phong bạo cùng loạn lưu.

Cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh không cẩn thận cũng sẽ bị cuốn đi, nhẹ thì dao động căn cơ, nặng thì bỏ mình.

Cho nên Tu La giới mới có thể bố trí vết nứt không gian ở đây, không dễ dàng bị người phát hiện.

Đại giới là, nếu như gặp phải tình huống đặc biệt rất dễ gây nên không gian loạn lưu, dẫn đến không gian thông đạo sụp đổ.

Lúc trước Tu La giới xâm lấn Linh Ương giới, chính là vừa hay Long Trẫm tiến giai Đại Thánh, gây nên rất nhiều dị tượng, mới có thể dẫn đến không gian thông đạo sụp đổ, tử thương thảm trọng.

Chương 201: Hư Không Cự Thú

Đôm đốp!

Một tia sấm sét từ trên trời giáng xuống, giống như muốn xé rách thương khung, khiến người nhìn sợ hãi.

Biên giới khu vực Huyền Cơ giới không ngừng có phong bạo thổi qua, càng quét bốn phía khu vực này.

Ánh mắt chiếu tới chỗ vách đá ven đường, không có một ngọn cỏ, không nhìn thấy bất cứ sinh linh gì.

Tầm mắt rút ngắn, chỉ thấy linh lực quanh người Tần Giác lưu chuyển, hình thành một vòng hộ thuẫn chặn hết tất cả nguy hiểm ở bên ngoài, thả người bay về phía chỗ sâu.

Từ nơi này đã mơ hồ có thể nhìn thấy giới vực bên ngoài hư không, lại nhìn về phía trước không xa thì sắp khỏi Huyền Cơ giới.

Đúng lúc này, Tần Giác rốt cục cũng nhìn thấy không gian thông đạo đầu bên kia.

Cho dù cường giả Tu La giới đã cố ý dùng huyễn thuật che đậy lại, nhưng ở trong mắt Tần Giác, lại như là ánh lửa trong đêm tối rõ ràng vô cùng.

Xoẹt xẹt.

Tiện tay xóa đi huyễn thuật bên ngoài không gian thông đạo, Tần Giác nhẹ nhàng rơi xuống.

Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy không gian thông đạo nên rất tò mò.

Đầu không gian thông đạo này đường kính ước chừng khoảng trăm mét, giống như một vòng trăng tròn, xoay chầm chậm, không nhìn thấy điểm cuối.

Một hồi lâu Tần Giác thu hồi linh thức, như có điều suy nghĩ.

Không gian thông đạo xác thực vẫn kết nối với Tu La giới, nghĩ đến nếu như La Kiệt lâu rồi mà không có trả lời, Tu La giới sẽ còn tiếp tục phái quân đội tới.

Nghĩ như vậy, Tần Giác bước ra một bước, tiến vào không gian thông đạo.

Hô!

Vừa mới đi vào không gian thông đạo, hoàn cảnh xung quanh liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, lâm vào tĩnh mịch.

Cái gọi là không gian thông đạo, thật ra là dùng vô thượng thần thông tạo dựng một cầu nối ở giữa hai địa điểm hoặc là hai thế giới.

Mà chỉ khi đạt tới Thái Hư cảnh mới có thể làm được thứ này, đồng thời khoảng cách càng xa thì càng khó.

Nếu không cũng chỉ có thể giống như Linh tộc, thông qua thủ đoạn đặc thù chậm rãi kết nối hai thế giới.

Mặt khác, không giống với truyền tống trận, không gian thông đạo so ra mà nói thì rất không ổn định.

Nhất là lúc gặp phải không gian khúc cảnh cùng không gian loạn lưu, ngay cả cường giả Thánh Cảnh cũng khó mà chống đỡ, nếu không lúc trước Tu La giới cũng sẽ không xâm lấn Linh Ương giới thất bại.

Bởi vì một khi bị không gian loạn lưu hoặc là không gian khúc

cảnh cuốn đi, cho dù không chết, cũng rất dễ biến mất bên trong mênh mông hư không, cuối cùng là về không được.

Mặc dù như thế, vẫn không cách nào ngăn cản Tu La giới không ngừng xâm lấn thế giới khác, cướp đoạt tài nguyên tu luyện.

Trong trí nhớ của La Kiệt Tần Giác đã biết được, Tu La giới trước mắt tồn tại mạnh nhất chính là vị cường giả Thái Hư đệ thất cảnh, rất nhiều không gian thông đạo cự ly xa đều do từ hắn tự mình mở, sau đó lại phái quân đội tiến đánh.

Lợi dụng những thứ này để cướp đoạt tài nguyên tu luyện, Tu La giới vạn năm qua xuất hiện cường giả lớp lớp, không biết có bao nhiêu thế giới đã bị hủy diệt trong tay bọn hắn, có thể nói đánh đâu thắng đó.

Nhưng không may là bọn hắn gặp phải Tần Giác.

Ông!

Bỗng nhiên, toàn bộ không gian thông đạo truyền ra chấn động, vốn dĩ thông đạo ổn định vô cùng cũng không biết vì sao lại bắt đầu xuất hiện khe hở!

“Chuyện gì vậy?”

Tần Giác sững sờ, vừa rồi không phải còn tốt sao?

Không chờ Tần Giác nghĩ rõ ràng, một đạo không gian loạn lưu đã bay ra từ bên trong khe hở đánh trên người hắn.

Phốc!

Giống như gió mát thổi qua, không có tạo thành ảnh hưởng gì cho Tần Giác cả, nhưng khe hở trong không gian thông đạo càng ngày càng nhiều, có dấu hiệu có thể bị hỏng bất kỳ lúc nào.

Không thể xui xẻo như vậy được chứ?

Trợn mắt, Tần Giác thân hình lóe lên, vừa muốn xuyên qua không gian thông đạo,đột nhiên bên trong khe hở vỡ vụn xuất hiện một một đồng tử dựng thẳng!

"???"

Sau một khắc, năm cự trảo như cột đá xé rách không gian thông đạo, vồ về phía Tần Giác, mang theo tiếng xé gió, thế không thể đỡ!

Đây là… Hư Không cự thú?

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác cách không vạch một đường.

Xùy!

Giống như lưỡi đao chém vào trên nham thạch, năm cột đá lập tức từng khúc bạo tạc, hóa thành hư vô.

Rống!

Ngoài dự liệu chính là, sinh linh ẩn giấu ở bên ngoài không gian thông đạo hình như không cảm giác được đau đớn, lần nữa công kích Tần Giác, lại giống như cột đá cự trảo, uy lực còn lớn hơn vừa rồi.

Cho tới giờ khắc này Tần Giác mới phát hiện, thì ra đối phương có mấy trăm cánh tay cột đá, khó trách không thèm để ý chút nào.

Mà sinh linh ẩn giấu ở bên ngoài không gian cũng đã hoàn toàn hiện ra trước mắt Tần Giác, là quái thú cao ngàn trượng, toàn thân mọc đầy con mắt cùng cánh tay, nhìn qua dữ tợn vô cùng.

"Quả nhiên là Hư Không cự thú."

Tần Giác khẽ nhíu mày.

Hư Không cự thú là tồn tại đáng sợ nhất trong hư không, nổi danh với phòng ngự cùng lực lượng, cho dù là Hư Không cự thú bình thường nhất, sau khi trưởng thành cũng không thua gì cường giả Đại Thánh.

Với lại Hư Không cự thú có thể phát hiện được nguy hiểm trong hư không, lựa chọn tránh né, cho nên chiến đấu trong hư không cùng Hư Không cự thú, chính là không khác gì đi tìm chết.

Trước mắt Tần Giác đột nhiên xuất hiện con đã đạt tới Thái Hư cảnh, nếu không cũng sẽ không phát hiện không gian thông đạo.

Chỉ là… Ta không có đắc tội với ngươi, sao nhất định phải đến trêu chọc ta chứ?

Lắc đầu, Tần Giác bất đắc dĩ.

Mắt thấy không gian thông đạo sắp sụp đổ, Tần Giác vỗ một cái, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Sau khi Tần Giác rời đi, Hư Không cự thú khổng lồ cũng bạo tạc…

…

Tạch tạch tạch!

“Um, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bên ngoài không gian thông đạo, một chiến sĩ võ trang đầy đủ hỏi.

“Không tốt, không gian thông đạo muốn sụp đổ!”

Thấy thế, một chiến sĩ khác thét to, vội vàng lui lại.

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt chiến sĩ xung quanh đều đại biến, toàn bộ giải tán.

Chỗ không gian thông đạo sụp đổ sinh ra vòng xoáy đủ để thôn phệ tất cả bọn hắn, lúc này không chạy chẳng lẽ ở lại chờ chết?

Ngay lúc những này chiến sĩ tản ra, không gian thông đạo rốt cục cũng không chịu nổi, vặn vẹo đổ sụp hoàn toàn.

Oanh!

Dao động không gian đáng sợ khuếch tán ra, nổi lên bụi bặm đầy trời, ven đường những nơi đi qua, xuất hiện từng vết nứt không gian, nếu không phải những chiến sĩ kia chạy nhanh, chỉ sợ giờ phút này đã bị phanh thây.

“Hô, nguy hiểm thật.”

Chiến sĩ nói chuyện trước đó nhẹ nhàng thở ra hơi dài.

“Đáng chết, không gian thông đạo làm sao lại đột nhiên sụp đổ.”

Chiến sĩ bên cạnh cắn răng nói.

“Không rõ nữa, có phải là La trưởng lão bọn hắn thất bại rồi không?”

“Làm sao có thể, với thực lực của La trưởng lão, hẳn là rất nhẹ nhàng để thắng mới đúng.”

“…”

Đám người nghị luận ầm ĩ, tranh chấp không ngừng, cùng lúc đó, bụi mù đầy trời cũng chầm chậm tán đi, lộ ra tràng cảnh.

Chỉ thấy không gian thông đạo vốn dĩ sâu hoắm đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một cái hố hình tròn, giống như bị thiên thạch va phải, nhìn thấy mà giật mình.

“Được rồi, vẫn là nhanh thông tri cho trưởng lão đi.”

Ngay lúc bọn hắn chuẩn bị lúc rời đi, bỗng nhiên có tên chiến sĩ chỉ vào cái hố nói:

“Chờ đã, các ngươi nhìn, nơi đó hình như có người.”

Đám người theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên thấy một thiếu niên mặc áo trắng như tuyết, phong thần tuấn lãng.

“Cái này…”

Đám người hai mặt nhìn nhau, có chút mù mịt.

Người này chẳng lẽ chạy ra từ không gian thông đạo vừa rồi?

Đùa cái khỉ gì vậy?

“Thật là xui xẻo, thế mà gặp phải Hư Không cự thú.”

Vỗ vỗ ống tay áo, Tần Giác im lặng.

Nhưng mà cũng là đỡ cho hắn phải đóng không gian thông đạo lại.

Nếu như vừa rồi con Hư Không cự thú còn sống, nhất định sẽ nhảy ra hô to: Người xui xẻo rõ ràng là ta!

“Khụ khụ, nơi này chính là Tu La giới sao?”

Tần Giác đảo mắt một vòng, hơi kinh ngạc.

Mặc dù từ trí nhớ của La Kiệt biết được dáng vẻ của Tu La giới, nhưng giờ phút này vẫn còn có chút ngoài ý muốn.

Chương 202: Tu La Thánh Sơn

Lúc Tần Giác cho rằng, Tu La giới hẳn là một nơi có hoàn cảnh ác liệt, cực kì rách nát mới đúng.

Dù sao, Tu La giới đã khô kiệt linh khí ở vạn năm trước rồi, giờ đã tiến vào thời đại mạt pháp.

Nhưng hiện tại trước mặt Tần Giác lại là một cảnh tượng hoa cỏ um tùm, cảnh sắc duyên dáng, thậm chí còn đẹp hơn cả Linh Ương giới.

Sở dĩ sẽ như thế, là bởi vì cường giả Tu La giới lợi dụng cướp đoạt tài nguyên tu luyện một lần nữa trùng tu nơi này, khiến linh khí khôi phục, dần dần khôi phục lại bộ dáng trước kia.

Về phần vì sao làm như vậy, trong trí nhớ của La Kiệt cho ra đáp án là bọn hắn yêu quý mảnh đất này, bởi vậy mặc kệ phát hiện tài nguyên tu luyện của thế giới khác phong phú cỡ nào thì cũng chỉ là cướp đoạt mang về chứ không rời đi.

Nếu không, với thực lực hôm nay của Tu La giới, muốn đi đâu không được?

“Ha ha, không khí rất được.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác thân thể chậm rãi bay lên không, nhìn về phía nơi xa.

Hắn hiện đứng ở vị trí trung tâm thuộc về Tu La giới, tất cả cường giả Tu La tộc cơ hồ tất cả đều tụ tập ở đây, bao gồm cả những vị tộc trưởng cường đại nhất kia.

Đương nhiên, cũng có một số cường giả đang đi xâm lược thế

giới khác, nhưng mà không liên quan, Tần Giác có nhiều thời gian.

Trước đó bởi vì không biết vị trí cụ thể của Linh Ương giới, cho nên mới có vẻ bức thiết.

Mà bây giờ chỉ cần bắt được vị tộc trưởng Tu La tộc kia, tỉ lệ lớn sẽ có thể biết được vị trí cụ thể của Linh Ương giới, Tần Giác nội tâm tự nhiên nhẹ nhõm rất nhiều.

Huống chi, dù cho những cường giả kia ở thế giới khác không trở lại, Tần Giác cũng có biện pháp giết chết bọn hắn.

Dưới tình huống bình thường, Tần Giác là sẽ không tùy tiện động thủ với sinh linh của thế giới khác.

Nhưng Tu La giới cũng không bình thường, bọn hắn đã tiếp tục chiến tranh xâm lược thế giới khác trên vạn năm, nếu không phải Tần Giác trùng hợp giáng lâm Huyền Cơ giới, chỉ sợ Huyền Cơ giới cũng đã bị hủy diệt.

Với lại Tu La giới lúc nào cũng có thể xâm lược Linh Ương giới lần nữa, loại uy hiếp tiềm ẩn này, Tần Giác sao có thể giả vờ như không thấy?

Dù sao một khi Tu La giới tiến công Linh Ương giới, cuối cùng khẳng định vẫn là muốn hắn xuất thủ giải quyết, đã như vậy, sao không trực tiếp một lần giải quyết.

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị khởi hành, tiến về Tu La Thánh Sơn, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một thanh âm:

“Dừng lại, ngươi là ai?!”

Tần Giác theo tiếng kêu nhìn lại, liền thấy mười võ giả Chí Tôn cảnh tay cầm vũ khí, như lâm đại địch nhìn chằm chằm hắn, tựa hồ chỉ cần hắn lai động một chút, liền lập tức động thủ.

Thấy Tần Giác không trả lời, chiến sĩ Tu La giới lại nói:

“Ngươi đến cùng là ai, không nói ra, cũng đừng trách chúng ta không khách khí!”

Tu La giới trong lịch sử, không phải là không có xảy ra tình huống võ giả ngoại giới xuyên qua không gian thông đạo, đi tới chỗ bọn hắn, cho nên những chiến sĩ Tu La giới này khá trấn định.

Tần Giác: “…”

Không khí lâm vào tĩnh mịch.

Nói thật, hắn ngược lại thật sự là muốn nhìn thử, những chiến sĩ Tu La giới này có thể làm gì được hắn.

Một hồi lâu sau, một chiến sĩ Chí Tôn cảnh đỉnh phong cầm đầu rốt cục nhịn không được nói:

“Người này rất có thể là địch nhân dị giới, các ngươi nhanh đi thông tri trưởng lão, nơi này tạm thời giao cho ta!”

“Đội trưởng…”

Mấy tên chiến sĩ còn lại sắc mặt biến hóa, có chút do dự.

“Yên tâm, cho dù hắn có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng miểu sát ta.”

Nói xong câu đó, chiến sĩ cầm đầu mũi chân điểm nhẹ mặt đất, thân hình lập tức như là như đạn pháo phóng tới Tần Giác, tốc độ nhanh vô cùng.

“Đội trưởng bên trên!”

“Không hổ là đội trưởng!”

Đám người cảm khái.

Ầm!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tần Giác vẫy tay một cái, mang theo khí thế hung mãnh tên đội trưởng lập tức nổ thành một đoàn huyết vụ, nhẹ nhàng rơi xuống.

"…"

???

Đội trưởng không xong rồi?

Đã nói sẽ không bị miểu sát mà?

"Chạy mau a!"

Không biết là ai hô một câu, tất cả chiến sĩ lập tức không chút do dự xoay người chạy trốn, ngay cả đội trưởng cũng bị miểu sát, bọn hắn lưu lại chẳng phải là đang tìm đường chết sao?

Đáng tiếc đã quá muộn.

Tần Giác liên tiếp vung ra mấy đạo linh lực, mười mấy tên chiến sĩ còn chưa chạy khỏi ngàn mét liền bị oanh sát, ngay cả nguyên hồn cũng vỡ nát, chết không thể chết lại.

Những võ giả Tu La giới này không biết đã giết không biết bao nhiêu sinh linh ngoại giới, không gặp phải Tần Giác thì tốt, đã gặp, sao có thể hạ thủ lưu tình?

Cùng lúc đó, động tĩnh bên này rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của những cường giả Tu La giới khác, nhanh chóng từ bốn phương tám hướng chạy đến, chừng hơn trăm người, cùng Tần Giác đứng đối mặt nhau, tản ra sát khí nồng nặc.

"Ngươi…"

Trong đó một tên cường giả Tu La giới vừa muốn mở miệng,

Tần Giác đã một quyền đánh ra, hắn cũng không muốn nói nhảm với những lâu la này.

Hô!

Chỉ một thoáng, kình phong gào thét, hóa thành kim sắc trường hà trào lên, hơn trăm cường giả Tu La giới căn bản không kịp phản ứng, liền bị kim quang thôn phệ, không còn lại gì cả.

Tần Giác nhìn cũng chưa từng nhìn kết quả, thân hình khẽ nhúc nhích, nháy mắt biến mất tại chỗ.

…

Tu La giới bao la vô biên, địa vực khổng lồ, không thua gì Linh Ương giới, đây là dưới tình huống không tính những không gian ẩn tàng kia.

Cũng chính vì vậy, Tu La giới mới có thể xuất hiện cường giả lớp lớp, không ngừng xâm lược thế giới khác.

Đáng nhắc tới chính là, Tu La giới cùng Địa Ngục giới giống nhau, đều thuộc về một chỉnh thể, nhưng mà Địa Ngục giới là Vĩnh Dạ đại đế mang theo hai người thủ hạ cưỡng ép trấn áp, thành lập ra Vĩnh Dạ đế quốc.

Mà Tu La giới thì chỉ có một chủng tộc, cũng chính là Tu La tộc.

Kỳ thật trước đây thật lâu, Tu La giới cũng là vạn tộc san sát, thế lực đông đảo.

Nhưng tài nguyên tu luyện thiếu thốn, thế lực chủng tộc khác dần dần bị đào thải, cuối cùng chỉ còn lại Tu La tộc.

Tu La tộc từ trước đến nay khát máu hiếu chiến, tràn ngập tính công kích, cộng thêm tài nguyên tu luyện thiếu thốn, thế mới

có thể đi xâm lược thế giới khác.

Kỳ thực hiện tại Tu La giới đã không thiếu tài nguyên tu luyện, nhưng cái này không cản trở bọn hắn tiếp tục phát động chiến tranh vị diện, làm cho chính mình lớn mạnh.

Bởi vì bọn hắn trời sinh như thế.

Nhanh chóng xuyên qua khu vực này, Tần Giác rốt cục cũng đi tới bên ngoài Tu La Thánh Sơn.

Còn chưa tới gần, đã có thể cảm nhận được khí tức làm cho người ta sợ hãi, sinh linh bình thường căn bản không dám tới gần.

Căn cứ vào ký ức của La Kiệt, Tu La Thánh Sơn là nơi có linh khí nồng đậm nhất Tu La giới, vô luận là tộc trưởng Tu La tộc, hay là mấy vị trưởng lão, đều ở chỗ này.

Từ bên ngoài nhìn vào, Tu La Thánh Sơn xuyên thẳng chân trời, không nhìn thấy điểm cuối, chỉ có một thềm đá kéo dài đến tầng mây, không biết có bao nhiêu tầng.

Nhẹ nhõm phá vỡ trận pháp cấm chế bên ngoài Tu La Thánh Sơn, Tần Giác không che giấu chút nào xông vào, giẫm trên thềm đá.

Hành vi không kiêng nể gì như thế, lập tức bị tồn tại trên Tu La thánh sơn phát giác.

“Ai! Lại dám xông vào Thánh Sơn!”

Đầu tiên nhảy ra, là hai võ giả bạch bào cảnh giới Truyền Kỳ Cảnh, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là thủ vệ của ngọn núi này.

Tần Giác không có phản ứng bọn hắn, từng bước một đi hướng về phía đỉnh núi, giống như thưởng thức phong cảnh.

“Dừng lại!”

Lọt vào tầm mắt, hai tên võ giả bạch bào giận dữ, lập tức rút ra vũ khí, ngăn Tần Giác lại.

Đúng lúc này, trên người Tần Giác lóe lên kim quang, thoáng qua liền mất.

“A. … . .”

Hai tên võ giả bạch bào lập tức dừng lại tại chỗ, vũ khí bắt đầu từng khúc nổ tung, sau đó lan tràn toàn thân, thẳng đến khi cái gì cũng không còn.

Tần Giác chắp hai tay ra sau, tiếp tục điềm nhiên như không có việc gì đi lên đỉnh núi, tựa hồ chỉ là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Chương 203: Một Đường Giết Tới

Ở Tu La giới, trừ một số thủ vệ trưởng lão thân tín bên ngoài, thì chỉ có cường giả cấp bậc Thái Hư cảnh mới có tư cách đặt chân đến Tu La Thánh Sơn, đồng thời cũng phân tu vi ra thành bảy cấp độ.

Càng lên cao, linh khí càng dày đặc, uy áp cũng nặng nề hơn.

Thềm đá này nhìn như đơn giản, trên thực tế lại ẩn chứa uy áp và hạn chế vô tận, không có thực lực, căn bản là không có cách nào đi xa.

Bởi vậy, thủ vệ chỉ có thể đợi ở phía dưới, ngay cả tầng thứ nhất cũng không vào được.

Mà La Kiệt có được thực lực Thái Hư đệ nhị cảnh, trước đó chính là ở cấp độ thứ hai.

Về phần tầng cao nhất, chỉ có một người, đó chính là đương kim tộc trưởng của Tu La tộc.

Nghiêm túc mà nói thì Tần Giác hẳn là tồn tại đầu tiên trong vạn năm qua dám xông vào Tu La Thánh Sơn.

Hai tên thủ vệ Truyền Kỳ Cảnh bỏ mình, chung quanh lập tức truyền đến từng tiếng xé gió, nhảy ra càng nhiều thủ vệ.

Võ giả có thể lấy thân phận thủ vệ tiến vào Tu La Thánh Sơn, cơ bản đều là thân tín của cao tầng Tu La tộc, hoặc là một ít hậu duệ của trưởng lão.

Bình thường ở Tu La giới căn bản không ai dám đắc tội với bọn hắn, cho nên có chút tâm cao khí ngạo.

Giờ phút này thủ vệ ngăn Tần Giác lại, từ trên cao nhìn xuống nói:

“Người tự tiện xông vào Tu La Thánh Sơn, chết!”

Tần Giác ngẩng đầu nhìn lướt qua, tổng cộng mười ba người, trong đó chín vị Thánh Cảnh, ba vị Thánh Vương, cùng một vị Đại Thánh.

Lực lượng như này, nếu là đặt ở Linh Ương giới, cơ hồ không thua gì bất kỳ thánh địa nào.

“Tất cả đều ở đây sao?”

Tần Giác tản ra linh thức, phát hiện xung quanh còn có rất nhiều khí tức linh lực, nhưng mà hầu hết đều là Truyền Kỳ Cảnh.

Có lẽ là do vừa rồi tận mắt thấy Tần Giác miểu sát hai tên thủ vệ kia, những thủ vệ này cũng không dám đứng ra.

“Hừ, đi chết đi!”

Thấy Tần Giác bộ dạng hững hờ, một tên thủ vệ Thánh Cảnh đứng bên cạnh lập tức cảm thấy bị vũ nhục, một quyền ngay ngực đánh ra, gió nổi mây phun!

Để hắn ngoài ý muốn chính là, Tần Giác cũng không tránh không né, mặt không biểu tình đứng tại chỗ, giống như không thấy được công kích của hắn.

“Muốn chết!”

Khinh miệt trần trụi như thế, thân là con cháu của trưởng lão, La Lâu sao có thể khoan dung? Lập tức không chút do dự thôi động linh lực toàn thân, thề phải phải giết được Tần Giác chỉ trong một

chiêu!

Ầm!

Cuối cùng nắm đấm của La Lâu đánh vào người Tần Giác, khóe miệng nhịn không được cong lên nụ cười hình bán nguyệt.

Đây chính là kết quả của việc xem thường ta!

Hắn thậm chí đã tưởng tượng đến cảnh tượng lát nữa Tần Giác nổ thành mưa máu.

Nhưng rất nhanh, nụ cười kia liền bắt đầu vặn vẹo, sau đó từ dáng vẻ không thể hiểu nổi biến thành chấn kinh, rồi đến sợ hãi!

Bành!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, La Lâu bỗng nhiên nổ thành mưa máu, lộng lẫy vô cùng, vẩy lên thân những thủ vệ còn lại.

Duy chỉ có Tần Giác vẫn áo trắng như tuyết, không có nhiễm chút vết máu nào.

"…"

Mười hai thủ vệ còn lại hai mặt nhìn nhau, có chút mờ mịt, ngay cả máu huyết trên người cũng không để ý đến.

La Lâu chết rồi?

Chết như thế nào?

Hình như từ đầu đến cuối Tần Giác cũng chưa động thủ a?

Không đúng, đừng nói là động thủ, Tần Giác ngay cả linh lực cũng chưa dùng, hắn chỉ là đứng ở nơi đó mà thôi.

Dường như linh áp cũng không có khủng bố như vậy a?

Huống chi bọn hắn căn bản không có cảm nhận được bất cứ dao động linh lực gì.

“Chẳng lẽ… Là phản phệ?”

Trầm mặc thật lâu, có người mở miệng nói.

“???”

Phản phệ? Đùa gì vậy!

Cho dù là Thái Hư cường giả, cũng không có khả năng tạo ra phản phệ cường đại như thế a?

Tần Giác cũng mặc kệ những thủ vệ này nghĩ thế nào, chỉ thấy hắn chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay tách ra mấy ánh sáng kim sắc, bay về các nơi.

“Hắn đang làm gì?”

Đám người vô ý thức lui lại phía sau một bước, sợ sẽ giống như La Lâu bị bạo tạc.

Dù sao, hình ảnh vừa rồi thực tế quá quỷ dị.

Nếu như Tần Giác chỉ miểu sát La Lâu thôi, bọn hắn có lẽ sẽ không cảm thấy kỳ quái, bởi vì ngay cả một Thánh Vương bình thường cũng có thể làm được.

Nhưng Tần Giác chẳng làm gì cả, La Lâu liền chết rồi, tin chắc rằng đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

“Hắn hình như giết chết hết những thủ vệ thấp giai kia!”

Có người phát giác được không đúng, khàn giọng nói.

“Cái gì?”

Đám người kinh hãi, quả nhiên phát hiện những thủ vệ Truyền Kỳ Cảnh núp trong bóng tối kia đều chết!

Những cái thủ vệ kia không chỉ đơn giản như vậy mà thôi đâu, trừ một phần là hậu duệ của trưởng lão ra, cũng có một phần là tuyệt đỉnh thiên tài của Tu La tộc, tương lai trụ cột vững vàng, Tần Giác làm như thế, không thể nghi ngờ là muốn đuổi tận giết tuyệt!

“Ngươi, ngươi, ngươi…”

Đại Thánh cầm đầu chỉ vào Tần Giác gọi ngươi nửa ngày, lửa giận ngập trời, nhưng lại không dám bước lên trước, dáng vẻ rất buồn cười.

“Tiếp theo, đến phiên các ngươi.”

Tần Giác mỉm cười.

Trong chốc lát, mọi người sắc mặt đại biến, như rơi vào hầm băng!

Hô!

Tần Giác bước ra một bước, nháy mắt xuyên qua mười hai thủ vệ còn lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Hắn… Đây là bỏ qua cho chúng ta rồi?”

Một tên thủ vệ Thánh Cảnh lẩm bẩm, nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng khi hắn nhìn thấy đồng bạn bên cạnh thì mới ý thức được mình sai.

“Thân mình của ngươi!”

Đám người rất nhanh đã phát hiện, thân thể của bọn hắn đã biến mất!

“Không!”

Tên Đại Thánh kia phát ra tiếng thét tuyệt vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình biến mất khỏi thế giới.

…

Giải quyết thủ vệ cuối cùng, Tần Giác rất nhanh liền tới đến tầng thứ nhất của Tu La Thánh Sơn.

Hắn thấy rất nhiều viện lạc ở hai bên, nhưng nhìn bên trong lại chỉ có bốn người, nếu không có gì ngoài ý muốn, những người khác hẳn là giống như La Kiệt, dẫn đội quân đi xâm lược thế giới khác.

Bởi vì bốn người đều đang bế quan, cho nên cũng không có phát hiện ra Tần Giác.

Đã như vậy, liền xử lý các ngươi trước đi.

Nghĩ tới đây, Tần Giác vung tay lên, kim quang càn quét, những nơi đi qua, không gian vỡ nát, tính cả viện lạc cùng bốn tên cường giả Thái Hư bên trong toàn bộ đều bị thôn phệ.

Đến lúc chết bốn tên cường giả Thái Hư cảnh này có lẽ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Quỷ dị chính là, kim quang sau khi thôn phệ hết bốn tên cường giả Thái Hư cảnh lại cuốn ngược về, rơi vào trong tay Tần Giác.

Một lát sau, Tần Giác hơi có vẻ thất vọng bóp nát kim quang, trong nguyên hồn của bốn tên cường giả Thái Hư cảnh này cũng không có ký ức gì liên quan tới Linh Ương giới.

Lắc đầu, Tần Giác chắp tay ra sau lưng, tiếp tục nhàn nhã giống như đi dạo, một đường đi lên.

Lúc đến tầng thứ hai Tần Giác nhìn thấy viện lạc của La Kiệt,

u tĩnh vô cùng, mà linh khí lại dày đặc hơn tầng thứ nhất, đã đạt tới trình độ ngưng tụ thành sương mù.

Tầng này nhân số càng thưa thớt hơn, chỉ có một tên, nhưng từ số lượng viện lạc cho thấy, chí ít cũng có mười tên cường giả cấp bậc Thái Hư đệ nhị cảnh.

Khó trách Tu La giới có thể hơn vạn năm tiếp tục xâm lấn thế giới khác, đồng thời bách chiến bách thắng, có được lực lượng cường đại như thế, làm sao lại thất bại?

Điều kiện tiên quyết là dưới tình huống bọn hắn không trêu chọc đến Tần Giác.

Đáng tiếc, cường giả Thái Hư cảnh tầng này vẫn không có ký ức liên quan tới Linh Ương giới, bị Tần Giác trực tiếp diệt sát.

Ngược lại thì tầng thứ ba, nhân số lại nhiều hơn, phóng tầm mắt nhìn tới, ước chừng năm tên Thái Hư đệ tam cảnh.

Nghĩ đến là do đến cấp bậc này, đã không cần lại tự mình lĩnh quân đi tiến đánh thế giới khác, cho nên mới lưu tại nơi này.

“Hửm? Ngươi là ai, sao chưa từng thấy qua.”

Lúc này, một lão giả râu tóc đều dựng, mặt mũi tràn đầy dữ tợn từ trong sân đi tới, nhìn chằm chằm Tần Giác nói.

Cuối cùng cũng có một tên không phải đang bế quan.

“Ta? Ta là tới giết ngươi.”

Tần Giác nhếch miệng cười một tiếng, điềm nhiên nói.

Chương 204: Người Một Nhà Chính Là Phải Nghiêm Chỉnh

“Ta là tới giết ngươi.”

Tần Giác nhếch miệng cười nói.

Bởi vì giữa mỗi tầng ở Tu La Thánh Sơn đều có trận pháp cùng cấm chế đặc thù, với lại Tần Giác một đường nhẹ nhõm giết lên, không có gây ra bất kỳ gợn sóng nào, cho nên cường giả Tu La tộc ở tầng thứ ba tạm thời còn không biết phía dưới đã xảy ra chuyện gì.

“Làm càn!”

La Nham giận dữ, linh lực mênh mông lập tức lấy hắn làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng càn quét ra, hình thành Lĩnh vực, bao phủ Tần Giác lại.

Sau một khắc, trong lĩnh vực hiện ra rất nhiều huyễn tượng, giống như ác ma thị huyết, khiến người ta không rét mà run.

Không ngờ tên tộc trưởng Tu La tộc này lại là huyễn tu.

“Hừ, ta chẳng cần biết ngươi là ai, đã dám nói như vậy với ta, vậy liền đi chết đi.”

Nói xong, La Nham vung tay lên, trực tiếp thao túng Lĩnh vực khổng lồ ép về phía Tần Giác.

Sau khi đạt được Thái Hư cảnh, mỗi cảnh giới đều có thể nói là khác nhau một trời một vực, mạnh như Long Trẫm cũng khó mà vượt qua chớ đừng nói chi là những người khác.

Bởi vậy, uy áp Lĩnh vực của một cường giả Thái Hư đệ tam cảnh, cho dù là Thái Hư đệ nhị cảnh, cũng khó mà tiếp nhận.

Tạch tạch tạch!

Trong nháy mắt, Lĩnh vực đã rơi trên người Tần Giác, vang lên tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Nhưng mà tiếng vỡ vụn này không phải là Tần Giác, mà là Lĩnh vực!

Vốn dĩ La Nham không để ý chút nào nhưng ngay khi vừa thấy cảnh tượng này bỗng nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

“Làm sao có thể?”

Không chờ cho La Nham kịp phản ứng, lực phản phệ mãnh liệt đã xuyên qua Lĩnh vực truyền khắp toàn thân.

Tạch tạch tạch!

Lần này vỡ vụn không phải Lĩnh vực, mà là xương cốt khắp ngươi La Nham!

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, La Nham ngã ngửa lên trời, lỗ mũi, con mắt, lỗ tai, lần lượt chảy máu, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Hắn cho đến bây giờ cũng không ngờ tới, mình có một ngày lại bởi vì lực phản phệ của lĩnh vực mà bị trọng thương.

Một bên khác, Tần Giác nhíu mày suy tư, hoàn toàn không chú ý tới thảm trạng của La Nham.

“Kỳ quái, sao luôn cảm thấy hình như đã gặp qua hắn ở nơi

nào.”

Tần Giác nghiêm túc thầm nghĩ.

Nửa ngày, Tần Giác vỗ đầu một cái, rốt cục nhớ tới là gặp ở nơi nào!

Thanh niên vừa nãy đánh hắn sau đó bị bạo tạc kia, quả thực giống y như đúc với tên lão giả trước mắt này!

“Hửm? Người đâu?”

Tần Giác ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện La Nham chẳng biết lúc nào đã nằm trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, mất đi ý thức.

Tình hình gì đây?

Tần Giác hơi mờ mịt.

Bất quá, người một nhà cũng phải giống nhau mới đúng.

Nghĩ như vậy, Tần Giác giơ bàn tay lên, chuẩn bị cho La Nham một kích cuối cùng.

Đúng lúc này, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, đánh gãy Tần Giác:

“Dừng lại, ngươi làm gì La Nham đó?!”

Chỉ thấy một nữ tử dáng vẻ như hoa, khuôn mặt như vẽ xuất hiện trước người Tần Giác, dùng linh lực bảo vệ La Nham, tràn ngập cảnh giác.

Tần Giác dò xét trên người nữ tử, phát hiện đối phương lại khá giống với La Lâu, chẳng lẽ hai người bọn họ cha mẹ của La Lâu?

Lần này xem ra thật sự là người một nhà hàng thật giá thật

rồi.

Bất quá so sánh La Lâu cùng La Nham, nữ tử trước mắt không thể nghi ngờ phải cẩn thận rất nhiều, cũng không có tùy tiện xuất thủ, mà là trước dùng linh lực truyền âm thông tri ba vị cường giả, lúc này mới lặng yên vận chuyển linh lực, phòng bị Tần Giác.

Không bao lâu, ba cường giả Tu La giới chiếm giữ ở nơi này liền từ trong sân bay ra ngoài, vây quanh Tần Giác.

Đến cảnh giới này của bọn hắn, đã không cần lĩnh quân đánh trận, phi thường nhẹ nhõm, đồng thời lại rất ít khi bế quan, nếu không nữ tử cũng sẽ không kêu bọn hắn ra dễ dàng như vậy.

Nhưng mà bọn hắn không biết là, Tần Giác có thể nghe được bọn hắn truyền âm, cho nên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

“Lão Nham không sao chứ?”

Một tên cường giả Tu La giới trong đó hỏi.

“Kinh mạch đứt đoạn, xương cốt vỡ nát!”

Nữ tử trầm giọng nói.

“Cái gì, nghiêm trọng như vậy?”

Bọn hắn kỳ thật vẫn luôn chú ý bên này, nhưng chẳng ai ngờ rằng La Nham thế mà tổn thương nghiêm trọng như vậy.

“Người này rốt cuộc là ai.”

Trong lòng mọi người không hẹn mà cùng toát ra ý nghĩ này.

“Ta là tới thay những thế giới đã bị các ngươi tiêu diệt kia báo thù.”

Dường như nhìn ra ý nghĩ của mọi người, Tần Giác lạnh nhạt

nói.

“Ngươi đến từ ngoại giới?!”

Nghe vậy, đám người kinh hãi.

Tần Giác lười nhác trả lời, đưa tay ra quyền.

Oanh!

Tu La Thánh Sơn chấn động, sau đó vị trí nữ tử cùng La Nham liền chỉ còn lại một một ấn dấu hình bàn tay cực đại, dường như xuyên qua toàn bộ Tu La Thánh Sơn, sâu không thấy đáy.

Về phần nữ tử cùng La Nham, sớm đã biến mất khỏi thế giới này hoàn toàn.

“…”

Ba tên cường giả Tu La giới còn lại nuốt ngụm nước miếng, có loại cảm giác không thực tế.

Nói thật, có thể tu luyện tới cấp bậc này của bọn hắn, lại có tên nào là hạng đơn giản, bất cứ người nào thả ra, đều có thể quét ngang Huyền Cơ giới, không đâu địch nổi.

Nhưng giờ phút này, bọn hắn đều cảm thấy mình đang nằm mơ.

Bạch!

Không chút do dự, ba người đồng thời biến mất tại chỗ, lựa chọn bỏ chạy.

Mặc kệ như thế nào, giữ mạng nhỏ quan trọng.

Nhưng rất nhanh bọn hắn liền sửng sốt, bởi vì mặc kệ bọn hắn thi triển thủ đoạn bỏ chạy gì, cuối cùng cũng bị ép trở lại tại đây,

dù là xé toái hư không cũng không ngoại lệ, quả thực không thể tin được.

“Chạy đủ rồi sao?”

Tần Giác móc móc lỗ tai, hờ hững nói.

“…”

“Ngươi không thể giết chúng ta, nếu không tộc trưởng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Mắt thấy trốn không thoát, ba người lập tức chỉ có thể kiên trì nói.

“Yên tâm, hắn rất nhanh hắn sẽ đi theo các ngươi thôi.”

Lời còn chưa dứt, kim quang sáng lên, trực tiếp thôn phệ ba tên cường giả Tu La giới kia, sau đó hóa thành vòng lưu quang trở lại trong lòng bàn tay Tần Giác.

Để Tần Giác tiếc nuối chính là trong trí nhớ của ba tên trưởng lão này vẫn không có hình ảnh liên quan tới Linh Ương giới.

Xem ra chuyện xâm lược Linh Ương giới cực kỳ bí ẩn, không có mấy người biết.

Chỉ là chẳng biết tại sao, Tu La giới chọn từ bỏ, nếu không Linh Ương giới chỉ sợ đã hủy diệt từ lâu.

Chẳng lẽ là bởi vì hào quang nhân vật chính của Long Trẫm?

Dù sao, nếu như Tu La giới không từ bỏ, Long Trẫm hơn phân nửa sẽ đứng mũi chịu sào.

Sau đó, Tần Giác lại liên tục xuyên qua tầng thứ tư, tầng thứ năm.

Cho dù là Thái Hư đệ tứ cảnh, hay là đệ ngũ cảnh, đều bị hắn giết chết dễ dàng, như đi vào chỗ không người.

Cứ như vậy, lực lượng cao nhất của Tu La giới hơn một nửa là chết trên tay Tần Giác.

Khi leo lên đến tầng thứ sáu, có hai lão nhân tóc bạc nhưng mặt mũi vẫn còn tươi trẻ, không giận tự uy ngăn tại trước mặt hắn, giống như đã đợi hắn từ lâu.

“Dừng ở đây đi.”

Lão nhân bên tái mở miệng nói.

Hai lão nhân này một người là đại trưởng lão Tu La tộc, một người là nhị trưởng lão, cho tới nay trừ tộc trưởng Tu La tộc ra, hai người này chính là tồn tại mạnh nhất, có thể phát hiện ra Tần Giác từ lâu cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng để Tần Giác cạn lời chính là nếu như đã phát hiện ra hắn từ lâu, thì vì cái gì còn phải chờ cho đồng đội tử thương thảm trọng mới nhảy ra trang bức?

Có ý nghĩa đặc thù gì sao?

Sự thật chứng minh, đồng đội ngu như heo còn đáng sợ hơn đối thủ mạnh như thần!

“Ca ca, giao hắn cho ta đi.”

Lão nhân bên phải tung ra ma quyền sát chưởng, tràn ngập chờ mong.

“Ừm, nhớ không được giết chết hắn, ta muốn biết hắn đến từ nơi nào.”

Đại trưởng lão nhẹ gật đầu, rất có lòng tin với đệ đệ của mình.

“Hắc hắc, yên tâm đi ca ca, ta sẽ cố ý lưu lại nguyên hồn của hắn.”

Nhị trưởng lão cười tủm tỉm nói.

Tần Giác: “…”

Mới vừa rồi là khung cảnh gia đình, hiện tại đến phiên huynh đệ sao?

Chắc hẳn hai vị này hẳn phải biết tin tức về Linh Ương giới a?

Chương 205: Dự Cảm

Đối mặt khí thế hùng hổ của nhị trưởng lão, Tần Giác thần sắc như thường, lấy một bình linh tửu mở ra, không coi ai ra gì uống vào, nghiễm nhiên không có đem đối phương để vào mắt.

Nếu như ngay cả hai lão gia hỏa này cũng không biết chuyện về Linh Ương giới, chỉ sợ cũng chỉ còn lại tên tộc trưởng thần bí kia.

Thấy Tần Giác hững hờ như thế, nhị trưởng lão hơi sững sờ, có vẻ ngoài ý muốn, nhưng không có tức giận ngược lại nở nụ cười:

"Tên ngoại giới ngu xuẩn, ngươi rất nhanh sẽ vì sự cuồng vọng tự đại của chính mình mà trả giá đắt."

Nói xong câu đó, nhị trưởng lão hít một hơi thật sâu, linh khí trong thiên địa lập tức điên cuồng tụ tới, chỉ một thoáng, trời đất tối đen như mực, hư không treo ngược, linh khí vô tận trút xuống, rót lên thân của nhị trưởng lão.

Cùng lúc đó, khí thế của nhị trưởng lão cũng bắt đầu tăng lên, không ngừng không nghỉ, tới cuối cùng, dường như toàn bộ thiên địa đều bị hắn nắm trong tay.

Mọi người đều biết, Thái Hư thập cảnh mỗi một cảnh đều có chênh lệch cực lớn, nhất là sau khi bước vào Thái Hư đệ lục cảnh, sẽ sinh ra biến hóa về chất.

Cũng chính là phân chia cảnh giới trên và dưới.

Năm cảnh được đầu được gọi là hạ cảnh, sau ngũ cảnh, thì

được gọi là thượng cảnh.

Vĩnh Dạ đại đế sở dĩ sau khi bước vào Thái Hư đệ ngũ cảnh, cho dù thế nào cũng khó mà đột phá, trừ thiên phú ra, trọng yếu nhất chính là thực lực giữa hai bên chênh lệch quá lớn, dù hắn huyết tế toàn bộ Địa Ngục giới cũng không làm được gì.

Đây cũng là sau khi hắn phát hiện Long Ngạo Thiên cùng Long Trẫm, nguyên nhân do hưng phấn dị thường, chỉ có thôn phệ hết Long Ngạo Thiên cùng Long Trẫm, hắn mới có thể đột phá.

Nghiêm túc mà nói, nhị trưởng lão cho đến nay hắn là người mạnh nhất mà Tần Giác thấy qua, ách… Không đúng, đại trưởng lão bên cạnh rõ ràng mạnh hơn.

Nhưng mà không sao cả, bọn hắn rất nhanh sẽ chết thôi.

“Xong rồi?”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, không nhịn được nói.

“Ừ, tới đi.”

Giờ phút này, thực lực của nhị trưởng lão rốt cục tăng tới đỉnh phong, hai mắt loé ra thần quang, khí thế kinh người, đến mức mà không gian xung quanh đều vặn vẹo, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ sụp đổ.

“Nhạt nhẽo.”

Nhếch miệng, Tần Giác hoàn toàn mất đi hứng thú, ngửa đầu uống cạn linh tửu, tiện tay ném bình rượu đi.

“Ha ha, ngươi không phải muốn lấy bình rượu này đập chết ta chứ?”

Nhị trưởng lão nhịn không được cười nhạo nói, thậm chí lười dùng tay cản lại.

Hắn thấy, đây bất quá chỉ là Tần Giác không có năng lực thôi.

Ầm!

Một giây sau, bình rượu nện trên linh lực hộ thể của nhị trưởng lão, nổ thành vô số mảnh vỡ, linh lực hộ thể kiên cố không có bất kỳ dao động gì.

Ngay lúc nhị trưởng lão chuẩn bị mở miệng trào phúng, bỗng nhiên toàn thân chấn động, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

“Không có khả năng…”

Nhị trưởng lão há to miệng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, sau đó đổ xuống.

“???”

“Đệ đệ, ngươi không sao chứ?”

Đại trưởng lão liền vội vàng tiến lên, lại phát hiện nhị trưởng lão đã mất đi sinh tức, ngay cả nguyên hồn cũng biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại một thân xác!

“Ngươi…”

Đại trưởng lão không thể tin ngẩng đầu, hắn biết rõ đệ đệ của mình cường đại cỡ nào.

Cho dù trong Thái Hư đệ lục cảnh cũng ít có đối thủ, trước giờ địch nhân quá cường đại gặp được ở Tu La giới, đều do đệ đệ của hắn ra mặt giải quyết.

Kết quả hiện tại… Bị một bình rượu đập chết rồi?

Đại trưởng lão cảm thấy có chút buồn cười, đúng vậy, chính là buồn cười.

Bởi vì căn bản không có khả năng!

Hô!

Tần Giác không nói nhảm, lúc đại trưởng lão ngây người, trực tiếp một phát bắt được đầu của hắn, thi triển sưu hồn.

Lúc lâu sau Tần Giác buông tay ra, tiếp tục đi lên bên trên, đại trưởng lão sau lưng cũng ngã trên mặt đất, mất đi sinh tức, thậm chí ngay cả tuyệt kỹ cũng không kịp thi triển, cứ như vậy mà chết đi.

.

Tần Giác sao cũng không nghĩ tới, mạnh như đại trưởng lão, nhị trưởng lão, thế mà cũng không biết chuyện về Linh Ương giới.

Theo lý thuyết, những cường giả Thái Hư cảnh này đều sống trên vạn năm, không có khả năng không biết chuyện mấy ngàn năm trước, sao lại chẳng tìm được vết tích gì về Linh Ương giới cả.

Xem ra chuyện Tu La giới từ bỏ xâm lấn Linh Ương giới tuyệt đối không đơn giản như vậy,

“Hiện tại, chỉ còn lại tên tộc trưởng Tu La tộc ở

đỉnh núi kia.”

Tần Giác lẩm bẩm.

Nếu như chút nữa ngay cả tộc trưởng Tu La tộc cũng không biết, kia Tần Giác thật muốn hoài nghi nhân sinh.

Giải quyết tất cả trưởng lão, ven đường không ai có thể ngăn cản Tần Giác, thế là không bao lâu hắn liền tới đỉnh núi Tu La Thánh Sơn.

Ngoài dự liệu chính là, đỉnh núi Tu La Thánh Sơn yên tĩnh vô

cùng, phóng tầm mắt nhìn tới, hương thơm hoa cỏ, dòng nước róc rách, không có cung điện hoa lệ, cũng không có khí tức linh lực đáng sợ, nếu không biết chỉ sợ còn tưởng rằng là thế ngoại đào nguyên.

Đảo mắt một vòng, Tần Giác chậm rãi đi về phía trước, xuyên qua mặt cỏ, biển hoa, dòng sông, cuối cùng trong rừng trúc nhìn thấy một lão giả tóc trắng xoá, ngồi xếp bằng lơ lửng giữa không trung, như ẩn như hiện, quỷ bí khó lường.

Phát hiện ra Tần Giác, lão giả chậm rãi mở hai mắt ra, bình thường không có gì kỳ lạ, thấy thế nào cũng chỉ là một người gần đất xa trời, rất khó tưởng tượng, hắn sẽ là tộc trưởng Tu La tộc, cường giả cấp bậc Thái Hư đệ thất cảnh.

“Ngươi đến rồi.”

Lão giả mở miệng, không có răng, nhưng hình như đã biết Tần Giác sẽ đến.

“Ngươi biết ta?“Tần Giác nhíu mày.

“Không biết.”

Lão giả lắc đầu:

“Nhưng ta có dự cảm.”

“Đã có dự cảm, còn không trốn?”

Tần Giác cũng không có động thủ vội mà là có chút hăng hái hỏi.

“Ha ha, nếu như có thể chạy thoát, ta đã sớm mmtrốn.”

Lão giả trầm lặng nói:

“Sau khi tiến giai Thái Hư cảnh, năng lực đặc thù đầu tiên ta

thức tỉnh chính là dự cảm nguy hiểm, dựa vào năng lực này, ta tránh được tử vong vô số lần, cũng dẫn theo tộc nhân xâm lấn thế giới nhỏ yếu hơn so với chúng ta, cướp đoạt tài nguyên tu luyện, không ngừng lớn mạnh."

Dừng một chút, lão giả giống như đang kể chuyện cũ, nói tiếp: "Nhưng ba ngàn năm trước, ta bỗng nhiên có dự cảm, Tu La giới sẽ hủy diệt trong tay một người ở thế giới mà chúng ta đã xâm lấn."

"Từ đó về sau, chúng ta mỗi xâm lấn một thế giới, cũng không còn bất cứ người nào sống, ta cho rằng như vậy thì có thể làm cho dự cảm kia biến mất, nhưng theo thời gian trôi qua, dự cảm kia lại càng ngày càng mãnh liệt…"

Nói đến đây, lão giả tỉnh lại từ trong hồi ức:

"Mạnh như La Uẩn bọn hắn cũng đã chết rồi đi."

La Uẩn chính là tên của đại trưởng lão.

"Đúng vậy, ngươi muốn báo thù cho bọn hắn sao?"

Tần Giác không che giấu chút nào

"Đương nhiên, ta là tộc trưởng của bọn họ."

Lão giả ngạo nghễ nói.

"Nhưng mà trước đó, ta muốn biết, ngươi đến từ thế giới nào."

"Linh Ương giới."

Nghe vậy, con ngươi của lão giả bỗng nhiên co rút:

"Là thế giới có không gian thông đạo đột nhiên sụp đổ kia?"

Thấy lão giả lộ ra dáng vẻ này, Tần Giác nhẹ nhàng thở ra, đương nhiên, đối phương biết Linh Ương giới.

“Chủ quan, chủ quan, thế mà quên đi thế giới này.”

Lão giả đương nhiên biết Linh Ương giới, bởi vì không gian thông đạo hướng đến Linh Ương giới là do chính là hắn tự tay mở.

Bởi vì lúc ấy là lần đầu tiên mở không gian thông đạo khoảng cách cực dài, cho nên rất không ổn định, kết quả vừa vặn gặp phải Long Trẫm đột phá, tạo thành ảnh hưởng cho không gian thông đạo, dẫn đến nửa đường sụp đổ, tuyên cáo thất bại.

Vốn dĩ hắn cho là đội quân kia tất cả đều chết trong hư không, nhưng hình như không phải như thế.

Nếu không thì Tần Giác cũng sẽ không đánh tới cửa.

Nhưng mà lão giả không biết là, nếu như không phải bị tạc đến Huyền Cơ giới, lại vừa hay gặp được Tu La giới xâm lấn, hắn kỳ thật không có hứng thú gì với Tu La giới.

Nhưng mà cái này đã nói rõ, lão giả dự cảm quả thực rất chuẩn.

Chương 206: Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời

“Ai, là ta chủ quan.”

Lão giả thở dài.

Chuyện liên quan tới Linh Ương giới, toàn bộ Tu La giới chỉ có một mình hắn biết.

Bởi vì không gian thông đạo sụp đổ, lão giả cho là đội quân kia đã bị diệt toàn quân, cho nên cũng không hề để ý.

Cộng thêm khoảng cách đến Linh Ương giới quá xa, lão giả cũng không tiếp tục xâm lược.

Mấy ngàn năm qua, nếu không phải Tần Giác nói ra, chỉ sợ chính lão giả cũng không nhớ nổi.

Bây giờ suy nghĩ lại hình như chính là từ đó về sau, hắn sinh ra dự cảm Tu La giới bị hủy diệt.

Nghe xong lão giả miêu tả, Tần Giác có chút kinh ngạc, không ngờ trên thế giới còn có loại năng lực này, nếu lại tăng cấp, chẳng phải là tương đương với việc đoán được tương lai?

Khó trách Tu La giới tiếp tục hơn vạn năm phát động chiến tranh vị diện cũng không bị phản phệ, thì ra bọn hắn đã tránh đi thế giới cường đại hơn mình.

“Thôi, thôi, đã tránh không xong, vậy thì tới đi.”

Cười khổ lắc đầu, lão giả chậm rãi đứng dậy.

Sau một khắc, chỉ thấy thân hình lão giả tăng vọt, thân hình khô gầy bỗng nhiên nâng lên, xương cốt truyền đến tiếng lốp bốp, tóc trắng phơ đều tróc ra, thay vào đó là tóc dài đen nhánh, thậm chí ngay cả răng cũng mọc ra.

Trong nháy mắt, lão giả vừa rồi gần đất xa trời kia đã lột xác thành một cái nam tử trung niên dung mạo tuấn mỹ, làn da giống như ngọc thượng đẳng nhất dương, óng ánh sáng long lanh, tản mát ra tia sáng nhàn nhạt.

Lúc này, lão giả rốt cục cũng hiện ra chân thân.

Hắn hiện tại mới là cường giả Thái Hư đệ thất cảnh – La Trường Ca uy chấn Tu La giới, không đâu địch nổi.

“Ngươi không phải là đối thủ của ta.”

Tần Giác chắp hai tay ra sau, thản nhiên nói.

“Ha ha, không thử thì làm sao biết được?”

La Trường Ca không hề sợ hãi:

“Mặc dù dự cảm mỗi lần đều rất chuẩn xác, nhưng lần này…”

“Mệnh ta do ta không do trời!”

Nói xong, khí thế của La Trường Ca lại lần nữa đột phá, thình lình đạt tới Thái Hư đệ bát cảnh!

“…”

Nói thật, Tần Giác sao cũng không nghĩ tới, một lão quái vật sống mấy vạn năm thế mà lại trung nhị như vậy, phối hợp với khí thế này, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng hắn mới là nhân vật chính.

Nghĩ không nghiêm túc lắm thì, La Trường Ca đúng là nhân vật

chính ở Tu La giới, chỉ tiếc hắn gặp phải Tần Giác.

Trong mắt Tần Giác, cho dù Thái Hư thứ mấy cảnh, đều không có gì khác biệt.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, Tu La Thánh Sơn chấn động, xung quanh Tần Giác xuất hiện bốn bức tường, ngay sau đó phía trên lại rơi xuống một tảng đá lớn, đóng chặt hắn hoàn toàn.

“Ha ha ha, Tu La Thánh Sơn chính là do Bình Minh thạch đúc thành, không thể phá vỡ, cho dù ngươi là Thái Hư…”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe ‘bành’ một tiếng, vách đá đột nhiên hóa thành bột phấn, sau đó Tần Giác mặt không biểu tình từ bên trong đi ra.

La Trường Ca: “…”

“Đây chính là lá bài tẩy của ngươi sao?”

Tần Giác có chút thất vọng.

“Hừ, còn chưa kết thúc đâu.”

Mắt thấy Tu La Thánh Sơn không có tác dụng gì với Tần Giác, La Trường Ca vội vàng kéo dài khoảng cách, đập một chưởng đập lên mặt đất.

Xoẹt xẹt!

Đại địa rạn nứt, toàn bộ rừng trúc đều sụp đổ xuống, ngay khi Tần Giác nghi hoặc, phía dưới bỗng nhiên bay ra một đạo quang mang, rơi vào trong tay La Trường Ca.

Hào quang tán đi, một thanh ngân thương tinh xảo xuất hiện.

Ngân thương dài ước chừng hai mét, chạm trổ long phượng, sắc bén vô cùng làm mắt người đau nhức, khó mà nhìn thẳng.

Dù Tần Giác không hiểu vũ khí, cũng có thể nhìn ra thanh ngân thương này đã vượt qua cả Thánh Khí, đồng thời sinh ra khí linh.

“Kinh Dạ, lại cũng chiến đấu thôi.”

La Trường Ca bắt lấy ngân thương, tràn đầy thâm tình nói.

“???”

Tần Giác tin chắc mình không nhìn lầm, La Trường Ca hình như đáng đối đãi giống với người yêu, dáng vẻ kia, giống như hận không thể ôm thanh ngân thương trong ngực vuốt ve.

Nhưng mà rất nhanh, Tần Giác đã hiểu chuyện gì xảy ra.

“Chủ nhân, ta sẽ luôn bên cạnh ngươi.”

Ngân thương phát ra thanh âm nhu mì, đúng là nữ linh khí!

Tần Giác: “???”

Kiếp trước, hắn gặp qua nhân sĩ thích hồ ly, thích rắn, thậm chí thích quỷ hồn hung mãnh, nhưng là thích thương, Tần Giác còn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Mặc dù từ Thánh Khí trở lên đã có thể hoá hình, nhưng ngẫm lại đối phương là gậy, vẫn cảm thấy là lạ chỗ nào.

“Được! Vậy chúng ta hãy cùng nhau giết địch đi!”

La Trường Ca ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm chấn vạn lý, chấn động núi sông!

Bạch!

Hàn quang lóe lên, trực tiếp xé không gian thành hai nửa, La Trường Ca đâm ra một thương, chớp mắt vượt qua ngàn mét tới trước mặt Tần Giác!

Một thương này, đủ để cho cường giả Thái Hư đệ bát cảnh trọng thương.

Mắt thấy mũi thương sắp đâm tới người, chỉ thấy Tần Giác đưa tay chộp một cái, ngân thương lập tức dừng lại, cũng không tiến thêm được nữa.

Bạo!

La Trường Ca khóe miệng cong lên, thao túng ngân thương bộc phát ra linh lực như gió lốc kinh khủng, như Hồng Hoang cự thú, muốn thôn phệ Tần Giác.

Nhưng mà ngón tay Tần Giác khẽ động, linh lực gió lốc vừa mới bộc phát lập tức bị uy năng vô thượng cưỡng ép trấn áp, tiêu tán vô hình.

“Làm sao có thể?”

La Trường Ca ngạc nhiên, hắn biết Tần Giác rất mạnh, nếu không cũng không có khả năng leo lên đến đỉnh Tu La Thánh Sơn, nhưng lại không nghĩ tới lại mạnh đến cỡ này.

Không chỉ có tay không đón vũ khí của hắn, còn có thể cưỡng ép trấn áp ám kình ám trên mũi thương của hắn.

Cho tới giờ khắc này, La Trường Ca mới chính thức được, mình đã đánh giá thấp Tần Giác.

Cạch!

Tần Giác không nói nhảm, đưa tay bổ ra, ngân thương lập tức gãy thành hai đoạn, truyền ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn của khí

linh.

Không chờ cho La Trường Ca kịp phản ứng, Tần Giác lại kéo một nửa ngân thương còn lại, nhẹ nhàng chà, ngân thương đủ để đánh giết cường giả Thái Hư cảnh cứ như vậy bị Tần Giác chà thành một mớ sắt vụn, vứt trên mặt đất.

“Kinh Dạ!”

Lúc lâu sau, La Trường Ca rốt cục bừng tỉnh, nhìn ngân thương trước mắt biến thành sắt vụn, trong lúc nhất thời ngây ra như phỗng.

“Ta muốn giết ngươi!”

La Trường Ca giận không kềm được, tức giận gầm thét lên.

“Ồ? Ngươi cũng sẽ cảm thấy phẫn nộ?”

Tần Giác cười nhạo:

“Vậy ngươi cũng biết những sinh linh bị ngươi hủy diệt kia trước khi chết có bao nhiêu tuyệt vọng?”

Một đường giết lên này, Tần Giác tìm kiếm tất cả nguyên hồn cường giả, cũng biết thế giới bị Tu La giới hủy diệt nhiều vô số kể.

Cho nên lúc chém giết những cường giả Tu La giới kia, Tần Giác không chút thủ hạ lưu tình nào, đây bất quá chính là báo ứng của bọn hắn thôi.

“Đi chết đi!”

La Trường Ca diện mạo dữ tợn, bỗng nhiên thả người nhào về phía Tần Giác, linh lực trong người sôi trào như biển, đúng là muốn cùng Tần Giác đồng quy vu tận!

Tới đây thì Tần Giác xem thường, hắn điểm trên không trung,

La Trường Ca lập tức dừng lại ở giữa không trung, không thể động đậy, ngay cả linh lực cuồng bạo trong người cũng dần dần ổn định, cho đến khi lắng lại.

Hắn còn chưa sưu hồn mà, sao có thể để La Trường Ca chết đơn giản như vậy.

“Ngươi… Ngươi muốn làm gì.”

Ý thức được không đúng, trên mặt La Trường Ca rốt cục toát ra sợ hãi.

Từ sau khi tiến giai Thái Hư cảnh, hắn chưa từng trải qua cảm giác sợ hãi nữa, nhưng giờ phút này lại rõ ràng như thế, làm tay chân hắn lạnh buốt, toàn thân run rẩy.

Tần Giác lười trả lời, linh thức trực tiếp tiến vào trong nguyên hồn của La Trường Ca, tìm kiếm ký ức liên quan tới Linh Ương giới.

Lát sau, La Trường Ca mặt mũi tràn đầy thống khổ ngã trên mặt đất, xém chút là mất đi ý thức.

Mà Tần Giác cũng đã được như ý

Chương 207: Vạn Pháp Bất Xâm

Tu La Thánh Sơn.

Một trận gió thổi qua, lá trúc bay là là, rơi trên người La Trường Ca.

Giờ phút này, dân chúng Tu La giới còn chưa ý thức được cao tầng của bọn hắn đã bị diệt toàn quân, chỉ còn lại một tên tộc trưởng nửa chết nửa sống.

Mà nhanh thôi La Trường Ca cũng sẽ biến mất khỏi thế giới này.

“Thì ra là thế.”

Xem xong ký ức của La Trường Ca, Tần Giác cuối cùng cũng hiểu Tu La giới vì sao mấy ngàn năm qua không tiếp tục xâm lấn Linh Ương giới.

Thì ra là bởi vì khoảng cách quá xa!

Mặt khác, La Trường Ca lại căn bản không có để tâm chuyện ở Linh Ương giới, khó trách Linh tộc chỉ có thể dùng loại phương pháp vụng về tạo dựng không gian thông đạo.

“Hô, cuối cùng cũng có thể đi trở về.”

Nếu biết vị trí cụ thể của Linh Ương giới, như vậy tiếp theo liền đơn giản hơn nhiều rồi.

Nhưng mà trước mắt vẫn phải giải quyết hết Tu La giới này

trước mới được.

Nếu như tiếp tục bỏ mặc bọn hắn phát động chiến tranh vị diện, không biết lại có bao nhiêu thế giới sẽ bị phá hủy.

Bởi vì cái gọi là nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Lúc trước Tần Giác có thể sàn bằng toàn bộ Linh tộc thành bình địa, hiện tại sao lại có thể thủ hạ lưu tình?

“Khụ khụ…”

Đúng lúc này, La Trường Ca phun ra hai ngụm tiên huyết, cố nén kịch liệt đau nhức, run rẩy từ dưới đất bò dậy, biểu lộ kiên nghị.

“Còn muốn phản kháng sao?”

Tần Giác nhíu mày.

Ngoài dự liệu chính là, La Trường Ca lại bịch một tiếng quỳ xuống.

“…”

“Dù cho ngươi cầu xin tha thứ, ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Ta biết.”

Chẳng biết lúc nào, La Trường Ca lại khôi phục bộ dáng già nua kia, hai mắt vẩn đục, giống như lúc nào cũng có thể tử vong.

Hai người chênh lệch rất rõ ràng, La Trường Ca làm sao có thể không rõ, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tần Giác.

“Suy cho cùng vẫn tránh không khỏi…”

La Trường Ca cười khổ.

Cái gì mà mệnh ta do ta không do trời, đều là giả.

Trước thực lực tuyệt đối, thực lực mà hắn đã từng lấy làm kiêu ngạo quả thực không đáng nhắc tới, tựa như con kiến hôi dễ dàng bị đè ép.

Từ đầu đến cuối, Tần Giác tựa hồ ngay cả một tay khác cũng chưa dùng tới, hắn thậm chí hoài nghi, Tần Giác là cường giả Thái Hư thập cảnh.

Hít một hơi thật sâu, La Trường Ca khẩn cầu:

“Ta đã làm tốt chuẩn bị phải chết từ lâu, chỉ hi vọng tiền bối có thể bỏ qua cho những sinh linh khác ở Tu La giới.”

“Nếu như ta nói không thì sao.”

Tần Giác cười lạnh.

“Quên nói cho tiền bối… Khụ khụ!”

La Trường Ca lại phun ra hai ngụm tiên huyết, đầu đau muốn nứt, suýt đổ xuống lần nữa.

Nửa ngày, La Trường Ca nói tiếp:

“Ta lúc tiến giai Thái Hư đệ bát cảnh, thức tỉnh một loại năng lực đặc thù…”

“Ngươi nói là Phệ Hồn huyết chú chứ gì?”

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

“Làm sao ngươi biết?”

La Trường Ca sửng sốt, nhưng nghĩ lại, Tần Giác chính là vừa mới sưu hồn hắn, biết Phệ Hồn huyết chú cũng không kỳ quái.

Cái gọi là Phệ Hồn huyết chú, thật ra là một loại chú thuật mạnh vô cùng, có thể hóa thành hắc ấn, bám trên người địch nhân, dần dần ăn mòn nguyên hồn của người bị thi thuật, cho đến vạn kiếp bất phục.

Nhưng Phệ Hồn huyết chú chỉ có thể sử dụng một lần, với lại nhất định phải đánh đổi mạng sống.

La Trường Ca tin tưởng, dù cho Tần Giác là Thái Hư thập cảnh, nếu bị trúng Phệ Hồn huyết chú, cũng sẽ bị ăn mòn dần dần, cho dù không chết, nhất định cũng bị thương.

Cho nên, hắn muốn dùng cái này uy hiếp Tần Giác.

“Nếu tiền bối biết Phệ Hồn huyết chú, nên cũng biết rõ tác dụng của nó.”

Dưới tình huống bình thường, không ai nguyện ý mạo hiểm như vậy, nhưng Tần Giác cũng không phải là người bình thường.

“Được, ta cũng muốn thử thử,xem nó lợi hại bao nhiêu.”

Tần Giác không để tâm nhún vai.

La Trường Ca: “???”

Ngươi làm sao không khuôn mẫu gì hết vậy?

Trong lúc nhất thời, hắn không biết nên trả lời thế nào.

“Không nên ép ta!”

Cắn răng, La Trường Ca ác liệt nói.

“Muốn đánh thì đánh, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.”

Tần Giác có chút khô lời.

Nghe vậy, La Trường Ca sao còn không rõ, Tần Giác căn bản không sợ uy hiếp của hắn, đã như vậy…

“Phệ Hồn huyết chú, phát động!”

Chỉ một thoáng, máu huyết khắp người La Trường Ca nhanh chóng khô cạn, giống như bị thứ gì đó hút khô, điên cuồng tụ về phía trung tâm, đồng thời tản ra sát khí mãnh liệt.

Cho dù chết, hắn cũng muốn kéo một miếng thịt từ trên thân Tần Giác xuống!

Ngắn ngủi mấy giây, La Trường Ca liền hóa thành một tia hắc quang, bắn về phía Tần Giác, tốc độ nhanh vô cùng.

Cuối cùng hắn lấy mạng sống ra đánh đổi, thành công phát động Phệ Hồn huyết chú!

Tiếc là, nhục thân Tần Giác đã vạn pháp bất xâm từ lâu, bất kỳ chú thuật, linh lực gì đều vô dụng với hắn, nói cách khác, tương đương với tự mang miễn dịch.

Bởi vậy hắc quang còn chưa tới gần Tần Giác, liền bị mạnh mẽ bắn ra ngoài, sau đó ở không trung vặn vẹo nhúc nhích, biến thành khuôn mặt của một người, chính là La Trường Ca.

“Làm sao có thể!”

La Trường Ca không thể tin, hắn đã huyết tế hết cả người, chỉ còn lại tàn hồn tan vào Phệ Hồn huyết chú, kết quả lại vô dụng với Tần Giác.

Có lầm hay không?

Tần Giác lười nhác giải thích, đưa tay nắm một cái.

Phốc phốc!

Hắc quang tiêu tán, ngay cả La Trường Ca cũng hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Đến tận đây, trừ những cường giả Thái Hư cảnh còn đang đi xâm lấn ở vị diện khác ra, tất cả cao tầng Tu La giới toàn bộ đều bỏ mình.

Lập tức cả người Tần Giác chậm rãi bay lên không, một quyền rơi xuống.

Ầm ầm!

Những nơi quyền phong đi qua, cho dù là bất kỳ vật gì cũng đều vỡ nát, bao gồm cả Tu La Thánh Sơn, cuối cùng chỉ còn lại một quyền ấn sâu không thấy đáy.

Làm xong những thứ này, Tần Giác duỗi lưng một cái, lấy ra mấy cái nhẫn trữ vật, nhìn chiến lợi phẩm của mình.

Hắn không có hứng thú gì với tài nguyên tu luyện, nhưng không có nghĩa là không hứng thú với linh tửu.

Phải biết rằng những lão quái vật sống vài vạn năm này, nếu có linh tửu, chí ít cũng hơn ngàn năm, thậm chí trên vạn năm cũng không phải là không thể.

Quả nhiên, Tần Giác từ trong hai cái nhẫn trữ vật tìm được rất nhiều linh tửu ngàn năm, đáng tiếc không có linh tửu trên vạn năm.

“Tiếp theo đến phiên mấy tên còn lại kia.”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

Dựa theo hình thức vận chuyển của Tu La giới, nếu như không tiêu diệt bọn hắn triệt để, như vậy không bao lâu, bọn hắn liền sẽ

lại lần nữa sinh ra nhiều người càng mạnh hơn, trở thành tai hoạ ngầm.

Cho nên trải qua một phen suy tư, Tần Giác cuối cùng vẫn quyết định hủy diệt toàn bộ Tu La giới, đây cũng là phương pháp đơn giản nhất.

Hạ quyết tâm, Tần Giác trên người tách ra từng luồng kim quang, óng ánh chói mắt, như là mặt trời trên cao, khiến cho người ta mở mắt không được.

Rất nhanh, những kim quang này liền xuyên qua không gian thông đạo gần đó, tiến vào vị diện khác, chuẩn xác giết chết những cường giả Tu La giới Thái Hư kia.

Nói thật, hủy diệt một thế giới, Tần Giác còn chưa từng làm qua.

Cái này khiến hắn nhớ tới trùm phản diện trong bộ manga nào đó, hình như kịch bản cũng giống vậy, kết quả bởi vì thả ra một tên chiến sĩ cấp thấp, cuối cùng lọt vào phản sát.

Khác biệt chính là, tên trùm phản diện sợ uy hiếp, mà Tần Giác chỉ đơn giản là cảm thấy phiền phức, muốn giải quyết trong một lần thôi.

Huống chi, rõ ràng Tu La giới mới là nhân vật phản diện.

Sau khi giết sạch tất cả những Tu La giới Thái Hư kia, kim quang trên người Tần Giác bắt đầu quay ngược trở về, rơi trên mặt đất phía dưới.

Ầm ầm!

Trong hỏa diễm chói mắt, toàn bộ Tu La giới bị bạo tạc, cũng giống như Địa Ngục giới trước đó.

Cùng lúc đó, Tần Giác cũng không quay đầu lại mà rời đi, thuận tiện phong tỏa mảnh không gian này, không cho bất cứ kẻ nào đào tẩu.

Chương 208: Đường Về

Với Tần Giác mà nói, chuyện về Huyền Cơ giới cùng Tu La giới bất quá chỉ là nhạc đệm, thứ râu ria, cho nên cũng không để ở trong lòng.

Nhưnh nếu đã biết vị trí cụ thể của Linh Ương giới, như vậy cũng là thời điểm nên trở về rồi.

Giờ phút này, bên trong trời sao mênh mông vô ngần, Tần Giác phiêu nhiên mà đứng, nhìn về phía xa, Tu La giới sau lưng còn đang bị thiêu đốt, tin chắc rằng không bao lâu nữa sẽ hóa thành tro tàn.

Những ngọn lửa này cũng không phải là hỏa diễm bình thường, mà là Tần Giác dùng linh lực ngưng tụ mà thành, có được lực hủy diệt cực mạnh, có thể đốt rụi tất cả mọi thứ trước đó, tuyệt đối sẽ không dập tắt, ngay cả cường giả Thái Hư cũng không cách nào tiếp nhận.

Huống chi, hiện tại Tu La giới đã không còn cường giả Thái Hư.

Đáng nhắc tới chính là, Tần Giác phát hiện vùng hư không này lại không chỉ có một vị diện như Tu La giới, nhưng mà những vị diện khác cũng đã biến thành phế tích, không còn gì cả.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là lọt vào công kích của Tu La giới.

Tần Giác dạo qua một vòng xung quanh, sau khi xác định không có bất kỳ con cá lọt lưới nào, tản ra linh thức , dựa theo ký ức của La Trường Ca, nhanh chóng xuyên qua vô tận hư không,

tìm kiếm khí tức thuộc về Linh Ương giới.

Sau một khắc, thân hình Tần Giác kéo dài vô hạn, nháy mắt biến mất tại chỗ.

…

Linh Ương giới, Nam cảnh, Huyền Ất Sơn.

“Kỳ quái, mấy ngày nay sư đệ chạy đi nơi đâu, sao cũng không lên tiếng chào hỏi, cứ như vậy mà biến mất không hiểu nổi.”

Bạch Nghiệp khẽ nhíu mày, có hơi lo lắng.

“Yên tâm đi, với tu vi của Tần sư đệ, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Mộc Tử Thất ngồi bên cạnh Bạch Nghiệp an ủi.

Từ sau khi trải qua chuyện Mộc gia lần trước, Mộc Tử Thất đã ý thức được, Tần Giác tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Có thể để cho tên đại trưởng lão từ trước đến nay ngoan cố không thay đổi kia lựa chọn từ bỏ, trừ Thánh Cảnh ra, Mộc Tử Thất nghĩ không ra loại khả năng thứ hai nào.

Loại tồn tại này, chỉ cần không phải đắc tội với thế lực cao nhất ở Trung Châu thánh địa, tuyệt đối sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì về tính mạng.

“Hi vọng như thế.”

Bạch Nghiệp bất đắc dĩ.

Hắn cũng không phải lo lắng cho an toàn của Tần Giác, với thực lực của Tần Giác, ở Linh Ương giới căn bản không có đối thủ, sao có thể gặp nguy hiểm được.

Nhưng trước giờ mỗi lần rời đi Tần Giác đều sẽ sớm nói cho hắn biết, lần này lại không có, cho nên Bạch Nghiệp mới lo lắng.

Bởi vì cái gọi là huynh trưởng như cha, mặc dù bình thường Bạch Nghiệp rất không đáng tin, nhưng trên thế giới này, hắn tuyệt đối là người quan tâm Tần Giác nhất, nếu không Tần Giác cũng sẽ không ở Huyền Ất Sơn hơn mười năm như vậy.

.

Cùng lúc đó, Trung Châu, Bất Hủ thánh địa.

Long Trẫm đứng bên một bờ linh tuyền, phất tay vung linh thực xuống, lập tức dẫn đến rất nhiều cá tranh đoạt.

Làm xong những thứ này, Long Trẫm phủi tay, trầm lặng nói:

“Huyền Ất Sơn bên kia thế nào.”

“Bẩm thánh chủ, dưới sự cảnh cáo của chúng ta, Nam cảnh đã không có bất kỳ thế lực nào dám động thủ với Huyền Ất Sơn.”

Một thân ảnh bao phủ trong bộ hắc bào cung kính nói.

“Ừm, đi đi, nhớ, nhất định phải bảo đảm an toàn cho Huyền Ất Sơn, không được có chút sơ xuất gì.”

Long Trẫm nghiêm mặt nói.

“Vâng!”

Tên hắc ảnh kia chậm rãi vặn vẹo, lập tức dần dần biến mất tại chỗ.

.

“Ai, Tần huynh, không biết ngươi bây giờ ở nơi nào.”

Thở dài, Long Trẫm ngẩng đầu nhìn lên trời, biểu lộ phiền muộn.

Từ sau khi Tần Giác bị thôn phệ bởi lực bạo tạc của Tu La giới, Long Trẫm tự trách mình vô cùng, cho rằng là do hắn hại Tần Giác, bởi vậy cố ý âm thầm phái người bảo hộ Huyền Ất Sơn.

Nhưng chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Tần Giác còn chưa chết, cũng thời khắc chú ý giới vực không gian ở Linh Ương giới, chờ mong Tần Giác một ngày nào đó có thể trở về.

Nghĩ tới đây, Long Trẫm lấy ra một bình linh tửu, đi tới trong lương đình, một mình châm uống.

Không thể không nói, hành trình đến Địa Ngục giới để hắn được lợi rất nhiều, không chỉ có thể nắm giữ được linh lực hắc ám, khiến cho hắn hiểu rõ hơn cả hai linh lực, ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, trong vòng nửa năm hắn hẳn là có thể tiến giai Thái Hư đệ ngũ cảnh.

Đến lúc đó, dù cho Vĩnh Dạ đại đế phục sinh, hắn cũng có lòng tin có thể chiến thắng.

“Nhưng mà so với Tần huynh, ta vẫn chênh lệch rất xa.”

Long Trẫm cười khổ.

Hắn đến nay vẫn nhớ được, hình tượng Tần Giác nhẹ nhõm treo Vĩnh Dạ đại đế lên đánh, tựa như bóp chết một con kiến vậy.

“Hửm?”

Bỗng nhiên, Long Trẫm nhíu mày, phát giác được giới vực không gian Linh Ương giới truyền đến từng gợn sóng dao động, tựa hồ có ai đó xuyên qua vô tận hư không tiến về nơi này.

Linh thức hắn vẫn đang quan sát giới vực không gian của Linh Ương giới, cho nên lúc dao động không gian xuất hiện, hắn cũng đã bắt được vị trí chính xác.

“Chẳng lẽ là Tần huynh?”

Long Trẫm đầu tiên là sững sờ, chợt đại hỉ.

Không kịp nghĩ nhiều, Long Trẫm bước ra một bước, trực tiếp thi triển độn thuật, đi thẳng đến nơi truyền ra dao dộng không gian.

Tây cảnh, Hắc Dương thành.

Nghiêm túc mà nói, trừ Trung Châu ra, Tây cảnh hẳn là một trong những khu vực cường đại nhất Linh Ương giới, nếu không lúc trước Tử Yêu tộc cũng sẽ không tình nguyện trốn ở chỗ giao giới có hoàn cảnh ác liệt cũng không dám đặt chân tới Tây cảnh.

Mà Hắc Dương thành ở Tây cảnh chỉ có thể coi là một thành thị bình thường mà thôi, người mạnh nhất trong thành cũng mới Thiên Giai, nhưng bởi vì xung quanh tài nguyên tu luyện phong phú, cho nên phồn hoa.

Giờ phút này, trên bầu trời Hắc Dương thành, không gian xé rách, không ngừng có lôi quang đánh ra, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, che lại trăm dặm xung quanh, hư không như bị treo ngược, nhìn thấy mà giật mình.

Toàn thể võ giả ở Hắc Dương thành đều là ngửa đầu nhìn xem vòng xoáy không gian trên không, run lẩy bẩy, không biết nên làm sao cho phải.

Dù sao bọn hắn cũng chưa từng gặp phải loại tình huống này.

“Đây là cái gì?”

“Không biết, thật đáng sợ.”

“Chẳng lẽ có cao giai võ giả đang chiến đấu, đánh vỡ cả bầu trời?”

“…

Đám người nghị luận ầm ĩ, vừa sợ hãi lại hiếu kỳ, không rõ xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, một vòng ánh sáng từ nơi xa bay tới, một giây trước còn ở chân trời, sau một khắc đã xuất hiện trên bầu trời Hắc Dương thành.

Trừ Long Trẫm, còn có thể là ai?

Vốn dĩ Long Trẫm vui vẻ vô cùng khi nhìn thấy vòng xoáy không gian trước mắt nhưng sau đó lập tức ý thức được không đúng:

“Chuyện gì xảy ra, đây không phải khí tức của Tần huynh.”

Lời còn chưa dứt, bên trong vòng xoáy không gian bỗng nhiên phun ra một cột sáng đen nhánh, năng lượng ẩn chứa bên trong đủ để phá hủy mười Hắc Dương thành.

May mà Long Trẫm kịp thời đuổi tới, nếu không thì Hắc Dương thành chỉ sợ phải biến mất từ đây.

Chỉ thấy Long Trẫm hai tay mở ra, dựa vào tốc độ định hướng, sau đó cột sáng đen nhánh có đường kính mười mét liền giống bị cưỡng ép hút ra, bay về phía Long Trẫm, đồng thời co rút điên cuồng.

Từ mười mét, tám mét, năm mét, hai mét, nửa mét, đến lúc rơi vào trong tay Long Trẫm, đã chỉ còn lại viên bi lớn nhỏ.

Thủ đoạn như thế, trong mắt những võ giả phía dưới Hắc

Dương thành, không thua gì thần minh.

“Cho ngươi.”

Long Trẫm bấm tay gảy nhẹ, viên bi đen nhánh lập tức lấy tốc độ nhanh hơn bắn trở về.

Nếu đã không phải là Tần Giác, Long Trẫm cũng không lo lắng gì.

Ầm ầm!

Bạo tạc kinh khủng càn quét, lấy vòng xoáy không gian làm trung tâm, khuếch tán ra từng tầng.

Quỷ dị chính là, vòng xoáy không gian lại không bị ảnh hưởng chút nào, từ đầu đến cuối vẫn ổn định, quả thực không thể tưởng tượng.

Rất nhanh, Long Trẫm liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, thì ra là có một tầng hộ thuẫn ngăn cản bạo tạc.

Mà Long Trẫm, rốt cục cũng thấy rõ đối phương đến cùng là thứ gì.

Chương 209: Cơ Giới Sinh Mệnh Thể

Nói thật, trong nháy mắt Long Trẫm cho là mình lại xuyên qua.

Bởi vì xuất hiện ở trước mặt hắn không phải là cường giả dị giới, cũng không phải tuyệt thế yêu thú gì.

Mà là một chiếc chiến hạm toàn thân vàng kim,nhìn qua không thể phá vỡ!

Chuyện gì vậy?

Nơi này không phải thế giới cao võ sao?

Không đợi Long Trẫm nghĩ rõ ràng, chiến hạm đã bay ra khỏi vòng xoáy không gian, lơ lửng trên bầu trời Hắc Dương thành.

Chiếc chiến hạm này dài đến mấy ngàn mét, che khuất bầu trời, phía trên chuyên chở các loại vũ khí tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, không hề nghi ngờ, cột sáng đen nhánh phát ra vừa rồi chính là từ chiến hạm này.

Tạch tạch tạch!

Bỗng nhiên, cửa chiến hạm mở ra, từ bên trong bay ra hơn mười thân ảnh cao lớn, vây quanh Long Trẫm.

Hơn mười thân ảnh cao lớn này cũng không phải là nhân loại, mà là cơ giáp!

Long Trẫm sao cũng không nghĩ tới, có một ngày hắn sẽ nhìn thấy cơ giáp ở thế giới cao võ.

Tích tích tích!

“Sinh mệnh thể thật mạnh.”

Cơ giáp cầm đầu quét qua Long Trẫm, sợ hãi nói.

Đây là một cơ giáp ngân sắc,phía sau có hai cái cánh tạo thành từ lưỡi đao, lóe ra hàn quang khiếp người, lộng lẫy vô cùng.

“Đội trưởng, muốn giết chết à.”

Một cơ giáp khác hỏi.

“Sinh mệnh thể cường đại như vậy còn chưa bao giờ thấy qua, trước tiên bắt hắn về đi.”

Cơ giáp ngân sắc phân phó nói.

“Vâng!”

Nhận được mệnh lệnh, cơ giáp còn lại lập tức nhào về phía Long Trẫm, chuẩn bị bắt lại.

Thấy thế, Long Trẫm nhíu mày, mặc dù không rõ những thứ này từ đâu nhảy ra, nhưng không nói hai lời liền động thủ, kẻ đến rõ ràng không phải người thiện lương.

Đã như thế cũng đừng trách hắn không khách khí.

Những cơ giáp này tối đa cũng chỉ tương đương với võ giả Thiên Giai thôi, làm sao có thể là đối thủ của Long Trẫm.

Hừ lạnh một tiếng, Long Trẫm không nhìn tất cả công kích, đưa tay cắm vào bên trong một người máy!

Ầm!

Dưới sự xung kích mãnh liệt của linh lực, cơ giáp này nháy

mắt chia năm xẻ bảy, chỉ còn lại cơ quan quan trọng ở giữa.

Ngoài dự liệu chính là, người điều kiển trong tưởng tượng cũng chưa từng xuất hiện, đúng vậy, cái này đúng là một cơ giáp thuần máy móc.

“Điều khiển cách không?”

Long Trẫm kinh ngạc.

“Trời ơi, hắn vậy mà một quyền phá hủy số mười.”

“Cho dù là đội trưởng cũng làm không được.”

“Thật đáng sợ!”

Mắt thấy cảnh tượng này, cơ giáp còn lại kinh hãi, nhao nhao lui lại, không còn dám tiến công.

Rất khó tưởng tượng, bọn chúng là cơ giáp bị người cách không điều khiển, thế mà lại sợ chết.

Long Trẫm rốt cục ý thức được không đúng, bởi vì những cơ giáp này cho dù là cử động, hay là ngữ khí, đều không giống như là máy móc!

Kết hợp với cơ giáp không người điều khiển này, Long Trẫm bỗng nhiên nghĩ ra một ý nghĩ to lớn.

Chẳng lẽ những cơ giáp này giống với Biến Hình Kim Cương trong phim ảnh kiếp trước, thuộc về Cơ Giới sinh mệnh thể?

“Phế vật!”

Cơ giáp ngân sắc kiên trì tiến lên phía trước nói:

“Sinh mệnh cấp thấp, ngươi chết chắc!”

"…"

Gia hỏa này ngớ ngẩn sao?

Lắc đầu, Long Trẫm dự định sưu hồn, nhìn xem bọn này cơ giáp rốt cuộc là đến từ nơi nào, nhưng nghĩ lại, cơ giáp thì lấy đâu ra hồn phách?

Xem ra, chỉ có thể vào bên trong chiến hạm kia nhìn xem.

Coong!

Đúng lúc này, cơ giáp ngân sắc bỗng nhiên động, cánh sau lưng hóa thành vô số lưỡi dao bắn ra đâm về phía Long Trẫm, vang lên tiếng xé gió.

So sánh với cơ giáp khác, cơ giáp ngân sắc này không thể nghi ngờ chính là mạnh hơn nhiều, từ phương diện nào đó mà nói, chiến lực thậm chí không thua gì cường giả Chí Tôn.

Nhưng… Cơ giáp chung quy vẫn là cơ giáp, dù cho mạnh hơn, cũng sẽ có rất nhiều hạn chế, không cách nào đạt được trạng thái mạnh nhất.

Trái lại nhân loại, không chỉ có được tiềm năng vô hạn, với lại căn bản sẽ không bị nhục thể trói buộc.

Đương đương đương!

Long Trẫm đứng bất động tại chỗ, mặc cho lưỡi dao chém trên người, sau đó bị hộ thể linh lực bắn ra, bẻ gãy thành vô số mảnh.

Trong nháy mắt, toàn bộ lưỡi đao của cơ giáp ngân sắc đều vỡ nát, chỉ còn lại hai khung xương của máy lẻ loi trơ trọi ở phía sau, giống như bị lột sạch lông vũ ướt sũng, rất buồn cười.

"Quái vật…"

Ngữ khí của cơ giáp bạch ngân run rẩy, xen lẫn sợ hãi, ngoại trừ việc không có bất kỳ thay đổi biểu tình gì ra thì dường như cũng không khác nhân loại lắm.

“Quả nhiên là Cơ Giới sinh mệnh thể.”

Long Trẫm xác định suy đoán của chính mình.

Thật sự là thế giới rộng lớn này không thiếu cái lạ, Long Trẫm rất nghi hoặc, những Cơ Giới sinh mệnh thể này là làm sao mà xuất hiện?

“Rút! Mau bỏ đi!”

Cơ giáp ngân sắc không chút do dự xoay người chạy trốn, sợ chậm chân sẽ bị Long Trẫm xé thành mảnh nhỏ.

Đội trưởng cũng chạy rồi, cơ giáp còn lại sao sẽ ở lại chứ? Vội vàng theo sát phía sau, bay về phía chiến hạm.

Long Trẫm mặt không biểu tình, thân hình lóe lên, nháy mắt xuất hiện phía trước cơ giáp ngân sắc.

Phanh phanh phanh!

Hơn mười ánh lửa sáng lên, tất cả cơ giáp đều bị bạo tạc, từ không trung rơi xuống.

Ngay khi Long Trẫm chuẩn bị đi vào trong chiến hạm, cách đó không xa bên cạnh bỗng nhiên lại xuất hiện dao động không gian, làm cho hắn chú ý.

Bất quá dao động không gian lần này bình yên hơn rất nhiều, không kịch liệt giống như vừa rồi, nhưng lại càng thêm ổn định.

“Đây là…”

Long Trẫm bỗng nhiên mở to hai mắt, lộ ra thần sắc không

ngờ được.

Hắn cảm nhận được khí tức vô cùng quen thuộc từ trong dao động không gian này!

Hô!

Rất nhanh, một thông đạo không gian hiện ra trước mặt Long Trẫm, sau đó một mỹ thiếu niên mặc áo bào trắng tuyết, tư thái nhẹ nhàng chậm rãi đi ra từ trong đó.

“A, Long huynh, sao ngươi ở chỗ này?”

Nhìn thấy Long Trẫm, thiếu niên hơi có vẻ kinh ngạc, người này chính là Tần Giác mới vừa từ Tu La giới trở về.

Sở dĩ đem không gian thông đạo lựa chọn ở đây, là bởi vì lúc hắn tìm thấy Linh Ương giới, phát hiện khu vực này có dao động không gian, thế là muốn tới xem thử đã xảy ra chuyện gì.

“Tần huynh!”

Long Trẫm đại hỉ, liên mặc kệ chiến hạm, trực tiếp xông lên ôm chặt lấy Tần Giác.

“Chờ đã!”

Tần Giác vội vàng né tránh, hắn cũng không muốn bị một tên gấu nam nhân ôm.

“Ha ha ha, ngươi không có việc gì thật tốt quá.”

Long Trẫm lúng túng xoa đôi tay, hai mắt tỏa sáng, bộ dáng kia, giống như hận không thể ăn sạch Tần Giác.

Khoảng thời gian này hắn vẫn cảm thấy là mình đã hại Tần Giác, cho nên nội tâm cực kì tự trách, bây giờ thấy Tần Giác không có việc gì, có thể nghĩ rằng là vui vẻ cỡ nào.

“Ngươi sao ở chỗ này?”

Tần Giác lại hỏi một lần nữa.

“Ta phát giác được bên này có dao động không gian, tưởng rằng Tần huynh, kết quả sau khi đuổi tới lại nhìn thấy vật kia.”

Long Trẫm chỉ vào chiến hạm cách đó không xa giải thích.

“Đây là… Chiến hạm?”

Tần Giác nhìn lại, khóe mắt có chút run rẩy.

“Chắc vậy.”

Long Trẫm nhẹ gật đầu, nói rõ chi tiết một lần nữa.

“Cơ giáp? Biến Hình Kim Cương? Cơ Giới sinh mệnh thể?”

Tần Giác làm có chút mờ mịt,mấy cái này là thứ lộn xộn gì vậy?

May mà Tần Giác cũng là người xuyên việt, nếu không chỉ sợ căn bản nghe không hiểu Long Trẫm đang nói cái gì.

Khó trách hắn sẽ cảm nhận được dao động không gian ở khu vực này, thì ra là thế.

Chỉ là, có thể để ta nghỉ ngơi một chút được không?

Ta chỉ là trạch nam mày kiếm mắt sáng, tuấn mỹ vô cùng, ngọc thụ lâm phong, khí chất phi phàm bình thường mà thôi a!

Tại sao phải tiếp nhận áp lực mà cái tuổi này không nên tiếp nhận chứ!

“Ai, vào xem một chút đi.”

Thở dài, Tần Giác bất đắc dĩ.

“Ừm.”

Chần chờ một lát, Long Trẫm vẫn không nhịn được hỏi:

“Ngươi mấy ngày nay đã đi đâu?”

“Một lát nữa hãy nói.”

Tần Giác phất tay, dăm ba câu cũng không có biện pháp nói rõ trãi nghiệm của hắn mấy ngày nay.

Chương 210: Bên Trong Chiến Hạm

Linh Ương giới, Tây cảnh, Hắc Dương thành.

Theo sự khuếch tán của dao động không gian, động tĩnh bên này rất nhanh đã dẫn tới sự chú ý của rất nhiều cường giả Tây cảnh.

Bọn hắn từ bốn phương tám hướng chạy đến, đứng ở đằng xa quan sát, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không rõ khối sắt lớn lơ lửng trên không trung kia là cái gì.

“Có thể xé rách không gian, thứ kia sẽ không phải là Thánh Khí chứ?”

Một vị cường giả Truyền Kỳ Cảnh nói.

Trong nhận thức của bọn hắn, Thánh Cảnh cơ bản thuộc về tồn tại không thể địch nổi, cho nên mới sẽ cho rằng như thế, chớ đừng nói chi là Thánh Khí sinh ra linh trí.

Phải biết, cao giai Thánh Khí đã không thua gì Thánh Cảnh, thậm chí là cường giả Thánh Vương, xé rách không gian cũng không tính là cái gì.

Mà lại từ ngoại hình nhìn, chiếc chiến hạm kia xác thực chỉ có thể dùng từ Thánh Khí để hình dung, dù sao, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua vũ khí công nghệ cao.

“Có thể lắm!”

Một vị Truyền Kỳ Cảnh khác phụ hoạ theo.

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

“…”

Đám người hai mặt nhìn nhau nhưng không có một ai dám lên trước.

Đúng lúc này, mấy chục vạn cư dân của Hắc Dương thành bỗng nhiên xuyên qua không gian, không có dấu hiệu nào xuất hiện tại vùng phụ cận.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao ta lại ở chỗ này?”

“Thần linh, nhất định là thần linh…”

“…”

Giờ phút này, mặt mũi của mấy chục vạn cư dân Hắc Dương thành đều mờ mịt, không rõ xảy ra đã chuyện gì.

Đây hết thảy đương nhiên là do Long Trẫm làm, trước khi hắn đi vào chiến hạm liền dời đi toàn bộ người dân của Hắc Dương thành để tránh xảy ra bất trắc.

Tần Giác cùng Long Trẫm cũng lần lượt từ chiến hạm mà cơ giáp bạch ngân đi ra để đi vào, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

“Thật đẹp.”

Tần Giác nhịn không được tán thưởng.

Không thể không nói, bên trong chiến hạm rất đẹp, căn bản không giống trong đại đa số phim khoa học viễn tưởng khắp nơi đều là máy móc cùng kim loại, ngược lại càng giống một cái cung điện.

Thậm chí cuối tầm mắt có thể nhìn thấy các loại hoa cỏ cây cối cùng đá xanh nước chảy, nơi nào giống như là chỗ ở của Cơ Giới sinh mệnh thể.

“Tích tích tích! Có sinh vật ngoại lai xâm lấn, xin chú ý!”

“Có sinh vật ngoại lai xâm lấn, xin chú ý!”

Tiếng còi báo động chói tai vang lên, trong hành lang yên tĩnh lập tức vươn ra mười mấy loại vũ khí, nháy mắt khóa chặt hai người Tần Giác.

“Hừ, sinh mệnh cấp thấp ngu xuẩn, dám xâm nhập Thần Vương Hào, thật sự là tự tìm đường chết.”

Đúng lúc này, nơi xa bỗng nhiên bay tới chiếc cơ giáp hình người phức tạp, đến trước mặt hai người Tần Giác.

Hình thể của cơ giáp chỉ cao hai mét, nhưng cho dù là độ cứng cáp, hay là lực công kích, đều mạnh hơn cơ giáp vừa rồi một bậc.

“Thì ra chiếc chiến hạm này gọi là Thần Vương Hào.”

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

“Giết!”

Cơ giáp kia vung tay lên, vũ khí vốn dĩ khóa chặt lại hai người Tần Giác lập tức bắn ra hơn mười cột sáng hủy diệt, uy lực kinh người, cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh cũng rất khó tiếp nhận.

Nhưng mà hai người Tần Giác cũng không phải cường giả Chí Tôn gì.

Ầm ầm!

Chiến hạm rung mạnh,chỉ thấy vũ khí của cơ giáp vừa rồi công kích hai người Tần Giác đã biến mất, chỉ còn lại một quyền ấn

khổng lồ, giống như muốn đánh xuyên cả chiến hạm.

"Ây… Không cẩn thận dùng sức quá mạnh."

Tần Giác thu hồi nắm đấm, lúng túng nói.

Long Trẫm: "…"

"Được rồi, tiếp tục đi tiếp đi."

Duỗi lưng một cái, Tần Giác thúc giục nói.

Hắn hiện tại chỉ muốn tranh thủ thời gian làm rõ ràng rốt cục đã xảy ra chuyện, sau đó về Huyền Ất Sơn đi ngủ.

"Ừm."

Nhẹ gật đầu, Long Trẫm xông lên trước, bay thẳng đến trung tâm chiến hạm.

Bởi vì cái gọi là hai điểm ở giữa sẽ ngắn nhất, cho nên Tần Giác cùng Long Trẫm cũng không có dựa theo con đường bình thường để đi, mà là trực tiếp từ hai bên đánh ra một con đường.

Ven đường những nơi đi qua, cho dù là cơ giáp có cấp bậc gì, chỉ cần dám nhảy ra, toàn bộ đều bị Long Trẫm phá hủy.

Trước mặt cường giả như Long Trẫm này, cái gọi là công nghệ cao cơ hồ cũng không khác đồng nát sắt vụn cho lắm, chỉ có thể ức hiếp loại vị diện cấp thấp như Địa Cầu kia thôi, chứ Linh Ương giới thì có tí uy hiếp nàp.

Cho dù bọn họ có thể dùng khoa học kỹ thuật mở ra không gian thông đạo, nhưng đối mặt với thế giới cao võ, tùy tiện một tên Đại Thánh, không, cường giả Thánh Vương cũng có thể giải quyết.

Tu La giới chiến tranh trên vạn năm, không phải chưa từng

gặp phải thế giới khoa kỹ, nhưng đều bị bọn hắn tiêu diệt dễ dàng.

Trước mặt cá thể có sinh mệnh cường đại, cái gọi là khoa học kỹ thuật, cơ bản cũng khác gì hổ giấy.

Bởi vậy, khi hai người tới vị trí trung tâm của chiến hạm, đã có hơn vạn cơ giáp bị hủy ở trong tay Long Trẫm, chiến hạm bị phá hư không còn hình dáng, đại bộ phận hệ thống đều mất đi tác dụng, xém chút từ không trung rơi xuống.

Loại chiếm hạm siêu cấp này, mỗi một bộ phận đều quan trọng vô cùng, không cẩn thận một chút sẽ sụp đổ, nếu không phải vật liệu kiên cố, chỉ sợ đã nổ banh từ lâu.

Oanh!

Cửa sắt cao tới mười mét vỡ nát, hai người hững hờ đi tới trung tâm phòng điều khiển, sau đó thấy hàng trăm khẩu pháo của cơ giáp đang nhắc lên… Đợi bọn hắn.

“Khai hỏa!”

Chỉ một thoáng, tính ra là cả hàng trăm trụ năng lượng bắn ra, bắn lên trên thân hai người.

Phanh phanh phanh!

Lại một luồng sáng đột nhiên sáng lên, đem tất cả trụ năng lượng ngăn cách bên ngoài, không nhúc nhích tí nào.

Ngay sau đó linh lực của Long Trẫm bộc phát ra, những cơ giáp điên cuồng công kích kia lập tức hóa thành mảnh vỡ, chỉ còn lại một cơ giáp kim sắc vẫn đứng tại chỗ, bình yên vô sự.

Cơ giáp kim sắc này cao chừng hơn ba mét, không chỉ có đường cong mềm mại lại tràn ngập cảm giác kim loại, xem ra thì cũng không phải là hàng thông thường, là Long Trẫm cố ý lưu lại.

“Ha ha, thật nhàm chán a.”

Ngáp một cái, Tần Giác lười biếng mà nói:

“Nơi này giao cho ngươi, ta về trước.”

Nói xong câu đó, Tần Giác không chút do dự xoay người rời đi, căn bản không cho Long Trẫm cơ hội cự tuyệt.

Vốn cho là tồn tại gì đó rất lợi hại muốn xâm lấn Linh Ương giới, kết quả tất cả đều là một ít tôm tép, đã như vậy, cũng không còn chuyện gì của hắn nữa, dù sao thì một mình Long Trẫm cũng có thể giải quyết.

“…”

Oanh!

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị rời khỏi chiến hạm, một luồng kình phong đánh tới, lập tức chỉ thấy Long Trẫm như bị đạn pháo đâm vào dính lên vách tường, dính sâu vào trong đó.

Tần Giác: “…”

Long Trẫm: “…”

Không thể nào, thế mà ngay cả Cơ Giới sinh mệnh thể cũng đánh không lại, ngươi xác định ngươi là cường giả Thái Hư cảnh?

“Khụ khụ, đây chỉ là ngoài ý muốn.”

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Tần Giác, Long Trẫm cắn răng, lập tức nhanh chóng bay trở về.

Oanh!

Sau một lúc lâu, đến phiên cơ giáp kim sắc kia bị nện trên vách tường, nửa người trực tiếp biến mất, gần như bạo tạc.

“Hắc hắc, nó sao có thể là đối thủ của ta được.”

Long Trẫm cười tủm tỉm nói.

Tần Giác: “…”

“Nói, các ngươi tới nơi này làm gì!”

Long Trẫm một cước giẫm trên nửa người còn lại của cơ giáp kim sắc chất vấn.

“Sinh mệnh cấp thấp ngu xuẩn… A!”

Lời còn chưa dứt, Long Trẫm trực tiếp hủy đi một cánh tay khác của cơ giáp kim sắc, đau đến nỗi cả người cơ giáp kim sắc run rẩy, đúng vậy, máy móc thế mà lại cảm thấy đau đớn.

“Hừ, cho dù các ngươi phá hủy ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không phản bội Titan giới!”

Cơ giáp kim sắc kiên định nói.

Titan giới?

Long Trẫm nhíu mày, đấy là nơi nào?

“Thì ra ngươi đến từ Titan giới a.”

Tần Giác cười nói.

“Làm sao ngươi biết?”

Cơ giáp kim sắc chấn kinh.

“…”

Tần Giác há miệng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

Chương 211: Titan Giới

"…"

Thì ra người máy cũng ngốc như vậy.

Tần Giác cạn lời trợn mắt.

"Một lần cuối cùng, các ngươi tới nơi này làm gì!"

Long Trẫm hỏi lần nữa.

Hắn không có tý hứng thú nào về Titan giới.

Nhưng một chiếc chiến hạm khổng lồ như thế đột nhiên xuất hiện ở đây, với lại vừa đến liền công kích, không thể không khiến cho Long Trẫm cẩn thận được.

Đáng được ăn mừng chính là, đối phương chỉ có một số Cơ Giới sinh mệnh thể mà thôi, chưa mang tới uy hiếp quá lớn, cho nên Long Trẫm giải quyết tương đối nhẹ nhàng.

"Ha ha, ta tuyệt đối sẽ không phản bội Titan giới."

Cơ giáp kim sắc lặp lại.

"…"

Nói thật, đối với loại Cơ Giới sinh mệnh thể này, Long Trẫm thật bó tay chịu trói.

Dù sao, cơ giáp kim sắc không có nguyên hồn, nếu như từ đầu đến cuối không chịu nói, Long Trẫm cũng không có cách nào.

"Đã như vậy…"

Tần Giác lúc đầu dự định rời đi liền nhếch miệng cười nói:

“Vậy liền bắt toàn bộ cơ giáp còn sống sót trên chiếc chiến hạm này, từng bước từng bước hỏi thăm.”

“Tốt nhất có thể để cho bọn chúng nhìn tận mắt thủ lĩnh của mình bị phá hủy.”

Nói đến đây, Tần Giác nhìn về phía cơ giáp kim sắc kia.

Trước mắt trên chiếc chiến hạm này, thực lực của cơ giáp kim sắc chính là mạnh nhất, nếu để cho những có giáp cấp thấp kia nhìn thấy cơ giáp kim sắc bị phá hủy, khẳng định sẽ cảm thấy sợ hãi, sau đó nói ra một vài thứ.

“Ây… Cũng đúng.”

Long Trẫm đầu tiên là sững sờ, chợt giật mình.

Mặc dù những Cơ Giới sinh mệnh thể này không có nguyên hồn, không cách nào sưu hồn, nhưng lại có thể cảm nhận được thống khổ cùng sợ hãi, chỉ cần nắm chắc tốt cái nhược điểm này , rất dễ dàng có thể biết mục đích bọn chúng tới nơi này, cùng tình huống cụ thể với Titan giới.

Chỉ là hơi phiền chút.

Nhưng trước mắt cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể thử một lần thôi.

Thế là không lâu sau, Long Trẫm liền đem toàn bộ những cơ giáp còn sống sót còn tụ tập lại chiến hạm hỏi thăm vấn đề giống như trước.

Những cơ giáp này nhìn đồng bạn của mình, lại nhìn cơ giáp kim sắc cách đó không xa, cho dù khuôn mặt không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng cũng không dám nói chuyện.

Hiển nhiên, cho dù thời khắc này cơ giáp kim sắc chỉ còn lại nửa người, bọn chúng vẫn e ngại vô cùng.

Dường như đã dự liệu được điểm này từ lâu, Long Trẫm cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hắn mỉm cười đi tới trước mặt cơ giáp kim sắc:

“Thế nào, còn không muốn nói sao?”

“Hừ, sinh vật cấp thấp ti tiện, ta là sẽ không khuất phục!”

Lời còn chưa dứt, sàn nhà kim loại dưới thân của cơ giáp kim sắc bỗng nhiên sụp đổ xuống, sau đó một vật thể hình tròn bỗng nhiên bao trùm cơ giáp kim sắc, nháy mắt bắn ra chiến hạm, bay về phía vòng xoáy không gian!

“Muốn chạy trốn?”

Long Trẫm cười nhạo, bàn tay lớn vồ một cái, vật thể hình tròn sắp bay vào vòng xoáy không gian đột nhiên biến mất tại chỗ, lần nữa trở lại bên trong chiến hạm.

“???”

Có giáp kim sắc vốn dĩ đang đắc ý lập tức sửng sốt, vẻ mặt mờ mịt, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

Xảy ra chuyện gì?

Nó không phải đã ngồi thuyền cứu sinh đào tẩu rồi sao?

“Nếu như ngươi bây giờ chịu nói cho ta biết, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng.”

Long Trẫm thản nhiên nói.

Nếu không phải bởi vì địa vị của cơ giáp kim sắc cao hơn, thứ biết được cũng nhiều hơn, chỉ sợ Long Trẫm đã phá hủy nó từ lâu.

Nghe vậy, cơ giáp kim sắc rốt cục cũng lấy lại tinh thần, do dự nửa ngày, kiên định nói:

“Không…”

Xoẹt xẹt!

Long Trẫm rốt cục cũng mất kiên nhẫn, ngón tay vạch một đường, trực tiếp cắt đứt đầu cơ giáp kim sắc.

Ba!

Sau khi đầu của cơ giáp kim sắc rơi trên mặt đất lăn vài vòng, đứt quãng nói:

“Không… đừng giết ta, ta sẽ nói cho ngươi…”

Nói xong câu đó, hào quang trong mắt cơ giáp kim sắc dần dần biến mất, cho đến khi tắt hoàn toàn.

Long Trẫm: “???”

Có lầm hay không, ngươi có thể đừng nói như vậy được không, rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm có được không!

“Đội trưởng!”

Cơ giáp còn lại trốn ở trong góc run lẩy bẩy, tràn ngập sợ hãi.

“Khụ khụ.”

Lúng túng ho khan hai tiếng, Long Trẫm xoay người nói:

“Còn có thể cứu sống không?”

Rất nhiều cơ giáp nhìn nhau lắc đầu.

Đúng lúc này, một tên người máy lấy hết dũng khí đứng lên nói:

“Ta có thể nói cho ngươi biết sự tình về Titan giới.”

“Số sáu, ngươi cái tên phản đồ này!”

Một tên cơ giáp khác gầm thét, vừa muốn bổ nhào qua, Long Trẫm lập tức chỉ một chỉ cách không, đem nó phá hủy.

“Còn ai muốn ngăn cản nữa không?”

Long Trẫm hờ hững nói.

Tận mắt nhìn thấy đội trưởng cùng một đồng bạn bị phá hủy, cơ giáp còn lại nào còn dám nhảy ra tìm chết, thậm chí hận không thể vượt lên trước nói cho Long Trẫm biết chuyện về Titan giới.

Sau đó, từ trong miệng tên cơ giáp kia hai người Tần Giác rất nhanh đã hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra Titan giới là một thế giới vô cùng to lớn, đồng thời có cũng tứ đại chủng tộc máy móc.

Theo thứ tự là Cơ Giáp tộc, Cơ Thú tộc, Cơ Xa tộc cùng Cơ Vương tộc.

Trong đó Cơ Vương tộc là mạnh nhất, thống trị Titan giới, mặt khác ba đại chủng tộc máy móc đều phụ thộc vào Cơ Vương tộc, mặc kệ thúc đẩy.

Lần này bọn chúng tiếp nhận mệnh lệnh của Cơ Vương tộc, lái chiến hạm tiến về thế giới khác, thu thập thể gen sinh mệnh cường đại, cho nên mới sẽ tới đây.

Về phần vì sao thu thập thể gen có sinh mạng cường đại, cơ giáp này cũng không rõ.

Mà vừa rồi cơ giáp kim sắc bị Long Trấm giết chết kia chính là một trong ba đại thủ lĩnh của Cơ Giáp tộc bọn chúng.

Nghe đến đó, Long Trẫm nhẹ nhàng thở ra, ngay cả ba đại thủ lĩnh đều rác rưởi như vậy, máy móc khác lại có thể mạnh đến mức nào? Cơ bản đã có thể bài trừ uy hiếp ở bên ngoài.

“Ta… Ta đã nói hết những chuyện ta biết cho ngươi…”

“Đúng vậy, cho nên ngươi có thể an tâm chết đi.”

Long Trẫm nói chuyện như đúng rồi.

“Không!”

Ầm!

Bão táp linh lực đáng sợ càn quét, tầng tầng khuếch tán, chiến hạm không chịu nổi dòng năng lượng này, ầm ầm nổ tung, hóa thành một ánh lửa từ trên trời giáng xuống.

Khi rơi trên mặt đất, đã cái gì cũng không còn, vòng xoáy không gian trên bầu trời cũng chậm rãi đóng kín cho đến khi biến mất.

Nơi xa, Tần Giác cùng Long Trẫm lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

“Tần huynh, lần trước ở Địa Ngục giới là ngươi đã cứu ta, chuyện lần này cứ giao cho ta đi.”

Long Trẫm lời thề son sắt nói.

Tần Giác: “…”

Liên quan tới chuyện Titan giới, hai người cũng không để ở trong lòng, với cấp bậc này của bọn hắn, cơ bản rất khó có thể tìm được đối thủ, huống chi đối phương là Cơ Giới sinh mệnh thể cơ chứ?

“Đúng rồi Tần huynh, ngươi còn chưa nói ngươi mấy ngày nay

đi đâu đó.”

Dường như nhớ tới cái gì, Long Trẫm hỏi.

“Tu La giới.”

Tần Giác đáp.

“Cái gì?!”

Long Trẫm khiếp sợ há to mồm, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Là Linh tộc mà trước đây ngươi từng nói sao?”

“Đúng thế.”

Nhẹ gật đầu, Tần Giác suy tư một lát, sau đó kể lại chuyện trải qua mấy ngày nay của mình.

Vừa mới bắt đầu, Long Trẫm cảm thấy buồn cười, dù sao chuyện về Huyền Cơ giới thực tế khiến người ta dở khóc dở cười.

Nhưng theo như Tần Giác không ngừng nói tiếp, Long Trẫm càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng thì sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn lo lắng về Tu La giới lâu như vậy, thế mà cứ như vậy bị Tần Giác thuận tay tiêu diệt rồi?

“Nói như vậy, ngươi trở về từ Tu La giới à?”

Long Trẫm ngây ra như phỗng.

“Ừm, nếu như không phải tên La Trường Ca kia, ta nghĩ chính mình hẳn là không thể tìm ra Linh Ương giới nhanh như vậy.”

“…”

Chương 212: Bạch Nghiệp Khiếp Sợ

Cáo biệt Long Trẫm, Tần Giác không kịp chờ mà trở lại Nam cảnh.

Bất quá để cho an toàn, Tần Giác cố ý bày ra một kết giới bên ngoài Linh Ương giới, phòng ngừa lúc Titan giới xuất hiện lần nữa, trực tiếp dùng vũ khí có quy mô lớn công kích từ xa.

Mặc dù Titan giới thực lực đơn thể chênh lệch rất xa so với Linh Ương giới, nhưng khó đảm bảo bọn hắn không có loại vũ khí diệt tinh kia, cẩn thận một chút luôn không sai.

Về phần cái khác, có Long Trẫm luôn chú ý, hoàn toàn không cần Tần Giác lo lắng.

Dù sao, với tu vi Thái Hư đệ tứ cảnh của Long Trẫm, muốn phá hủy Titan tinh quả thực dễ như trở bàn tay.

Chỉ xem thử Titan tinh có thể tiếp tục đi tìm cái chết nữa hay không thôi.

Giờ phút này, mờ mịt nhất không ai khác ngoài những cư dân Hắc Dương thành cùng cường giả Tây cảnh, bởi vì đến cả chuyện kia kết thúc ra sao, bọn hắn đều không có hiểu rõ.

Trong lúc nhất thời tiến cũng không được, lui cũng không xong, chỉ có thể tiếp tục đợi tại chỗ quan sát.

…

Nam cảnh, Huyền Ất Sơn.

Không gian vặn vẹo, Tần Giác từ bên trong đi ra, nhìn xuống Huyền Ất Sơn ở phía dưới, có chút cảm khái.

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, Tần Giác lần này rời khỏi Huyền Ất Sơn cũng không lâu, chỉ có năm sáu ngày mà thôi, nhưng mà là lần xa nhất.

Nếu không phải vừa vặn gặp phải Tu La giới xâm lấn Huyền Cơ giới, chỉ sợ không phải một hai tháng thì đừng mong trở về.

Mặt khác, từ nơi đó của Long Trẫm Tần Giác đã biết được, khoảng thời gian này hắn không chỉ có phái ra cường giả âm thầm bảo hộ Huyền Ất Sơn, đồng thời cảnh cáo mấy thế lực lớn ở Nam cảnh, nói cách khác, hiện tại Nam cảnh tuyệt đối sẽ không có người dám đắc tội với Huyền Ất Sơn.

Tới đây, Tần Giác cạn lời.

Trên thực tế, dưới tình huống đang tọa trấn hai vị cường giả Chí Tôn, thực lực cùng địa vị của Huyền Ất Sơn gần như ngang với Phong Lôi tông, trong đó Mộc Tử Thất chính là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, ngay cả sáu đại gia tộc đều kém xa tít tắp, chỉ cần ba đại tông môn không xuất thủ, Huyền Ất Sơn cơ bản không có nguy hiểm gì.

Mà Huyền Ất Sơn từ trước đến nay không tranh quyền thế, ai sẽ nhàn rỗi không chuyện gì đi giao tranh với nó chứ?

Huống chi, Tần Giác có hóa thân Đại Thánh cảnh lưu tại Nam cảnh, còn có Trương Kỷ Trần đang lịch luyện.

Nếu như Huyền Ất Sơn thật sự có nguy hiểm gì, hóa thân khẳng định sẽ ngay lập tức đuổi tới.

Nghĩ tới đây, Tần Giác bỗng nhiên vỗ đầu một cái, đáng chết, làm sao lại quên hóa thân rồi!

Phải biết, linh thức cùng hóa thân của hắn là tương thông, cho dù khoảng cách bao xa đều có thể cảm ứng được.

Có hóa thân ở đây, chỉ cần một ý niệm trong đầu liền có thể dễ dàng vượt qua vô tận hư không, trở lại Linh Ương giới, sao còn cần phải phiền phức như vậy?

Đáng tiếc Tần Giác thế mà quên hóa thân mất tiêu.

May mà không có trì hoãn quá lâu, còn thuận tay giải quyết tai họa tiềm ẩn là Tu La giới này, cũng là xem như chó ngáp phải ruồi.

Đối với Nam cảnh mà nói,diễn biến nửa năm này,đáng được ghi vào sử sách.

Đầu tiên là cao tầng Ngụy gia một trong bảy đại gia tộc biến mất, dẫn đến Ngụy gia bị hủy diệt, chia cắt thảm hại.

Ngay sau đó là Tử Yêu tộc ngóc đầu trở lại, Phong Lôi lão tổ vẫn lạc, Phong Lôi tông trực tiếp ngã ra khỏi bốn đại tông môn.

Sau đó Huyền Ất Sơn không hiểu sao quật khởi, từ một thế lực nhỏ ở biên giới, trở thành khu vực của võ giả.

Nếu không phải sự thật bày ra trước mắt, chỉ sợ không ai sẽ tin tưởng.

“Ai.”

Thở dài, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, chậm rãi đáp xuống đỉnh núi Huyền Ất Sơn, đi về phía đại điện.

Thật vất vả mới trở về, đương nhiên phải thông tri cho Bạch Nghiệp trước.

Đáng nhắc tới chính là, bây giờ Huyền Ất Sơn rõ ràng náo nhiệt hơn trước kia rất nhiều, cộng thêm Tinh Môn bị diệt, thế lực võ đạo ở khu vực này dường như chỉ có thể kiếm Huyền Ất Sơn

che chở, cho nên cách một đoạn thời gian liền sẽ đưa tới tài nguyên tu luyện lớn làm cống phẩm.

Bất quá từ khi trải qua chuyện Ngư gia lần trước, Bạch Nghiệp dường như rất ít đón tiếp những thế lực võ đạo kia.

Dù sao Tần Giác cho hắn tài nguyên tu luyện đã đủ để Huyền Ất Sơn sử dụng hơn ngàn năm, thậm chí còn lâu hơn, hắn cũng không muốn vì chút tài nguyên tu luyện kia, để cho Huyền Ất Sơn trở thành ác ma trong mắt người thường.

"Ừm? Xây thêm từ khi nào vậy?"

Tần Giác hơi ngoài ý muốn, phát hiện đại điện lại rộng hơn trước kia rất nhiều, với lại càng thêm hoa lệ.

Dù nói thế nào, Huyền Ất Sơn hiện tại cũng coi là thế lực tai to mặt lớn ở Nam cảnh, đương nhiên không có khả năng lại duy trì bộ dáng keo kiệt trước đó, cho nên Bạch Nghiệp mệnh lệnh tất cả kiến trúc đều được xây dựng thêm, nhìn qua khí khái hơn rất nhiều.

Kỳ thật Tần Giác rất rõ ràng, Huyền Ất Sơn quật khởi là chuyện sớm muộn, dù cho không có hắn, với thiên phú tu luyện của Bạch Nghiệp, lúc còn sống cũng có thể chạm đến Truyền Kỳ cảnh.Chớ đừng nói chi là hiện tại Bạch Nghiệp chuyển sang tu luyện công pháp cao cấp khác.

Tiến vào đại điện, đầu tiên đập vào mi mắt, là hai hàng điêu long bạch ngọc trụ sinh động như thật, tản ra lấp lánh linh quang.

Tần Giác liếc mắt liền thấy Bạch Nghiệp ngồi xếp bằng, đang lật xem sách gì.

Khi Tần Giác nhìn thấy Bạch Nghiệp, Bạch Nghiệp cũng vô ý thức ngẩng đầu.

“Sư đệ?!”

Bạch Nghiệp đầu tiên là sững sờ, lập tức bỗng nhiên mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Bạch!

Sau một khắc, Bạch Nghiệp thả người bay tới, hưng phấn nói:

“Sư đệ!”

Ầm!

Rất nhanh, Bạch Nghiệp lại lấy tốc độ nhanh hơn bay ngược trở về, nện vào vách tường ở phía sau.

Bạch Nghiệp: “…”

Thu hồi nắm đấm, Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, một bước đi tới đại điện, ngồi xuống nói:

“Ta nói rồi, không được ôm ta.”

“…”

Cưỡng ép lách mình từ trong vách tường, Bạch Nghiệp xoa xoa đôi bàn tay, ngượng ngùng nói:

“Sư đệ, ngươi mấy ngày nay đi đâu vậy, cũng không lên tiếng chào hỏi, ta lo cho ngươi chết đi được.”

Tần Giác lười lặp lại lần nữa, thế là vẫy tay nhẹ một cái trực tiếp truyền ký ức mấy ngày nay vào trong đầu Bạch Nghiệp.

Nửa ngày qua đi, Bạch Nghiệp hai mắt dần dần khôi phục, vẻ mặt chấn kinh:

“Ngươi chạy đến thế giới khác?”

Tần Giác: "…"

Ủa đây là lo lắng của ngươi?

Đây chính là sự chú ý của ngươi?

"Nhưng mà ngay cả cường giả Thái Hư cảnh cũng không phải là đối thủ của ngươi, thật sự là quá lợi hại, ha ha ha, xem ra lo lắng của ta là dư thừa."

Bạch Nghiệp cười nói.

Tần Giác: "…"

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên rất muốn lại cho Bạch Nghiệp một quyền.

"Chờ một chút, Thái Hư cảnh?"

Dường như ý thức được cái gì, Bạch Nghiệp sắc mặt đại biến:

"Trên thế giới này lại có tồn tại mạnh hơn Đại Thánh?"

Lúc trước Bạch Nghiệp chỉ biết Tần Giác rất lợi hại, nhưng cụ thể lợi hại cỡ nào thì lại không rõ, nếu không lúc trước khi thỉnh cầu Tần Giác xuất thủ đối phó Tử Yêu tộc, cũng sẽ không tràn ngập lo lắng.

Cho tới bây giờ, Bạch Nghiệp mới hiểu được, Tần Giác rốt cục là mạnh cỡ nào, mà hắn có được một sư đệ như thế nào!

Cứ việc sớm chiều ở chung mười năm, nhưng Bạch Nghiệp giờ phút này lại có loại cảm giác hoang đường.

"Khụ khụ, không có việc gì, ta về đi ngủ trước."

Duỗi lưng một cái, Tần Giác thản nhiên nói.

Liên tục mấy ngày bôn ba cùng chiến đấu, Tần Giác hiện tại chỉ muốn trở về ngủ một giấc, sau đó ăn gì đó, không hứng thú cùng Bạch Nghiệp tiếp tục nói nhảm những thứ này.

“Ây… Được rồi.”

Tỉnh táo lại, Bạch Nghiệp liên tục gật đầu.

Đối với phản ứng của Bạch Nghiệp, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Lúc trước khi biết Tần Giác đột phá Thiên Giai, Bạch Nghiệp cũng là bộ dáng này, kết quả không tới mấy ngày liền giống như không việc gì, nên làm cái gì làm cái đó.

Tình huống tương tự còn đến vài lần, Tần Giác đã thành thói quen từ lâu.

Trở lại sườn đồi, Tần Giác hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần buông lỏng, lần này hẳn là sẽ không còn phiền toái gì đi?

Chương 213: Về Sau Càng Đánh Không Lại Nàng

“Ngao ô ~ “

“Ngao ô ~ “

Ngay khi Tần Giác cảm thán, bên cạnh bỗng nhiên xông đến một đạo hắc ảnh, giống như như đạn pháo đụng ở trên người hắn.

Ầm!

Tần Giác thân thể trầm xuống, hai chân lập tức rơi vào mặt đất, lún xuống hai cái dấu chân.

“Ngao ô.”

Đối phương hung hăng cọ xát Tần Giác, cái đuôi vẩy vẩy, trừ Kỳ Lân ra thì còn có thể là ai?

Ôm nhiệt tình như thế, nếu đổi thành một võ giả Địa Giai, chỉ sợ ít nhất phải gãy mười cái xương sườn.

“Chủ nhân, ngươi trở về rồi.”

Kỳ Lân le đầu lưỡi, vui mừng nói.

“…”

Tần Giác không nói gì, trực tiếp bắt lấy chân trước to lớn của Kỳ Lân làm một cú ném qua vai tiêu chuẩn!

Ầm!

Đại địa chấn động, lập tức vang lên tiếng kêu thống khổ của Kỳ Lân.

“Lần sau không được ôm ta nữa.”

Phủi tay, Tần Giác thản nhiên nói.

“Ngao ô, biết rồi, chủ nhân.”

Kỳ Lân liên tục gật đầu, khóc không ra nước mắt, sao có thể đối với ta như vậy.

“Sư phụ!”

Lúc này, Vân Tịch từ đằng xa bay tới, nhào vào trong ngực Tần Giác, hung hăng cọ cọ.

“Sư phụ, ngươi đi đâu vậy, ta rất nhớ ngươi a.”

Vân Tịch ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mông lung, khiến người không nhịn được mà muốn thương tiếc.

Mắt thấy cảnh tượng này, trong lòng Kỳ Lân cười lạnh, dám ôm chủ nhân, chờ bị đánh đi.

Nghĩ như vậy, Kỳ Lân cười trên nỗi đau của người khác từ dưới đất bò dậy, chuẩn bị thưởng thức thảm trạng của Vân Tịch, để cho mình cân bằng lại chút.

Nhưng mà Kỳ Lân chờ gần năm phút Tần Giác cũng không hề động thủ, thậm chí còn cưng chiều vuốt ve Vân Tịch, vẻ mặt tươi cười.

“???”

Tình huống gì vậy?

Không phải đã nói không cho phép ôm sao?

Đến lúc này, Kỳ Lân nếu vẫn không rõ, Tần Giác rõ ràng là tại nhằm vào… Không, ghét bỏ nó.

Địa Ngục trống rỗng, ma quỷ ở nhân gian.

Thế giới này còn có thể tốt hơn được nữa hay không?

Kỳ Lân rốt cuộc phải sống thế nào thì các ngươi mới hài lòng đây? Nước mắt chảy xuống.

Ô ô ô.

…

Chốc lát sau ở sườn đồi Huyền Ất Sơn.

Tần Giác ngồi bên đá xanh, cầm một khối thịt nướng nhét vào miệng, bắt đầu ăn từng miếng từng miếng.

Vân Tịch thì ngồi trên vai Tần Giác, ôm thịt gặm mà miệng đầy mỡ, quên cả trời đất.

Cách đó không xa, Kỳ Lân cũng rất may được một miếng thịt lớn, nơi nào còn quan tâm đối đãi khác nhau gì chứ, đang hận không thể nhét hết tất cả xương vào trong miệng.

Mà trước mặt bọn hắn, một con yêu thú cao mấy mét đã bị nướng chín, đồng thời cắt thành tám miếng, tản ra mùi thơm mê người.

Con yêu thú này chính là Tần Giác lúc trước từ nơi khác bắt được, đã đạt tới Thiên Giai, đối với tu luyện của Vân Tịch cùng Kỳ Lân đều giúp ích rất lớn.

Về phần Tần Giác, chỉ đơn thuần cảm thấy ngon thôi.

Hô.!

Sau khi ăn uống no nê, Tần Giác đứng lên nói:

“Được rồi, ta muốn đi ngủ.”

Vứt xuống câu này, Tần Giác duỗi lưng một cái, quay người trở lại sân.

Trải qua lần dạy dỗ trước, Kỳ Lân đã không còn dám động thủ gì với nơi đây nữa, nếu không thì tòa viện này đã bị phá từ lâu.

“Kỳ quái, chủ nhân lợi hại như vậy, vì sao còn phải đi ngủ a.”

Thấy Tần Giác tiến vào viện lạc, Kỳ Lân có chút không hiểu.

Dưới tình huống bình thường, võ giả Địa Giai đã có thể thông qua việc hấp thu vận chuyển linh lực để duy trì thân thể, không cần ăn thứ gì, cũng không cần nghỉ ngơi.

Trừ phi là nguyên liệu nấu ăn đặc thù, ví dụ như thịt yêu thú hiện tại bọn hắn đang ăn.

Mà Tần Giác cường đại như thế, lại mỗi ngày đều phải ăn với ngủ, quả thực không thể tưởng tượng.

“Ây… Với IQ của ngươi khó mà hiểu được.”

Vân Tịch quệt miệng, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc nói:

“Đây thật ra là loại phương pháp tu luyện đặc thù, có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, lợi hại vô cùng.”

“Thì ra là thế.”

Kỳ Lân bừng tỉnh đại ngộ:

“Khó trách chủ nhân lợi hại như vậy, không được, ta cũng muốn thử.”

Hạ quyết tâm, Kỳ Lân ngã đầu liền ngủ, đầu lưỡi vươn ra thật dài, nhìn qua buồn cười vô cùng.

Vân Tịch: "…"

Trên thực tế, nàng căn bản không biết vì sao Tần Giác lại đi ngủ, chỉ là ra vẻ cao thâm thuận miệng bịa chuyện mà thôi.

Kết quả không ngờ chính là nàng đã đánh giá cao trí thông minh của Kỳ Lân.

Thế mà cũng tin!

Tên này làm sao trở thành yêu thú Thiên giai được vậy?

Vân Tịch không thể nào hiểu được.

…

Thời gian trôi qua, ánh trăng rơi xuống, mặt trời mọc lên ở phương đông, rất nhanh tới rạng sáng ngày hôm sau.

Tần Giác yếu ớt tỉnh lại, mới vừa mở ra mắt, liền thấy ngoài cửa sổ chẳng biết từ lúc nào sương mù đã bao phủ trăm dặm xung quanh, ngoài mười mét, cái gì cũng chẳng thấy được.

Quỷ dị chính là, trong lớp sương mù dày đặc lại xen lẫn lượng linh khí lớn, mà toàn bộ đều tụ về một hướng.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, những sương mù này hẳn là từ linh khí ngưng tụ mà thành.

Tần Giác đưa mắt nhìn, phát hiện giữa lớp sương mù dày đặc chính là chỗ mà Bạch Nghiệp thường ở.

"Chẳng lẽ sư huynh lại muốn đột phá."

Tần Giác ngạc nhiên.

Hôm qua hắn vừa gặp Bạch Nghiệp, nhiều nhất cũng chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Đừng nói trong thời gian ngắn không thể nào đột phá, cho dù đột phá, cũng sẽ không có động tĩnh lớn như vậy.

“Đúng rồi.”

Tần Giác chợt nhớ tới nữ nhân vẫn một mực khăng khăng với sư huynh của hắn, lại mạnh hơn sư huynh của hắn - Mộc Tử Thất.

Tần Giác nhớ được, Mộc Tử Thất hình như là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, ngoại trừ Bạch Nghiệp, vậy thì chỉ có thể là nàng.

Cũng chỉ có xung kích Truyền Kỳ cảnh mới có thể gây nên dị tượng khổng lồ như thế.

Chỉ là… Cái này quá nhanh đi?

Phải biết, Mộc Tử Thất tuổi tác thế nhưng là nhỏ hơn Bạch Nghiệp.

Nhưng mà Tần Giác không biết là Mộc Tử Thất sở dĩ có thể đột phá nhanh như vậy, trên thực tế là bởi vì nhờ có nhẫn trữ vật mà Tần Giác cho Bạch Nghiệp kia.

Bên trong có các loại thiên tài địa bảo cùng tài nguyên tu luyện, cũng là mượn nhờ một gốc linh thực ngàn năm, Mộc Tử Thất mới có thể chạm đến bình chướng nhanh như vậy, thử xung kích Truyền Kỳ cảnh

Một khi thành công, như vậy Huyền Ất Sơn liền sẽ trực tiếp tấn thăng đến vị trí bốn đại tông môn, đặt ngang hàng với Thiên Cơ tông, Huyền Hoàng tông và Kiếm Tông.

Chẳng qua trước mắt còn không có ai biết sự tồn tại của Mộc Tử Thất, nếu tin tức được truyền ra, tất nhiên sẽ khiến Nam cảnh

chấn động.

Hô!

Đúng lúc này, sương mù tràn ngập trong vòng trăm dặm xung quanh bỗng nhiên co lại, điên cuồng tràn vào viện lạc mà Bạch Nghiệp bình thường hay ở, linh khí mênh mông ép toàn bộ võ giả Huyền Ất Sơn đều thở không nổi.

“Đây là chuyện gì?”

“Không biết, hình như có người đang đột phá.”

“Chẳng lẽ là chưởng môn?”

“Không thể nào, chưởng môn tiến giai Chí Tôn cảnh mới mấy tháng thôi mà.”

“…”

Rất nhiều cao tầng Huyền Ất Sơn đều ngươi một lời, ta một câu, tràn ngập nghi hoặc.

“Khụ khụ, ta nhìn hẳn là chưởng môn phu nhân đang tiến giai Truyền Kỳ cảnh.”

Đại trưởng lão Vương Quyền vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng liền nói.

“Cái gì?”

Đám người kinh hãi, lộ ra thần sắc không thể tin được.

Đối với mấy tên cao tầng của Huyền Ất Sơn này mà nói, võ giả Thiên Giai đã thuộc về tồn tại hết sức mạnh mẽ, chớ đừng nói chi là Chí Tôn cảnh.

Dù sao, nửa năm trước, Huyền Ất Sơn cũng mới chỉ có hai vị

Thiên Giai mà thôi.

Bây giờ lại nói với bọn hắn, có người đang xung kích võ đạo Truyền Kỳ, hơn nữa còn là chưởng môn phu nhân, có lầm hay không?

…

“A? Sư huynh, ngươi sao vậy?”

Sau khi phát hiện được dị tượng, Tần Giác liền từ chỗ sườn đồi chạy tới để tránh xảy ra bất trắc, nhưng lại nhìn thấy Bạch Nghiệp mặt ủ mày chau ngồi bên ngoài viện lạc, giống như ai nợ tiền hắn không trả vậy.

“Tẩu tử ngươi sắp đột phá.”

Bạch Nghiệp thở dài.

“Ta biết rồi

Tần Giác nhẹ gật đầu, cái này không nên cảm thấy vui mừng sao?

“Về sau càng đánh không lại nàng.”

“…”

Thì ra ngươi lo lắng chính là cái này?

Chương 214: Chấn Động Nam Cảnh

Ầm ầm!

Huyền Ất Sơn rung mạnhmạnh, chỉ thấy sương mù đầy trời lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu xoay tròn, tràn vào trong viện của Bạch Nghiệp ở.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức cường đại khó mà hình dung dâng lên, chỉ một thoáng hào quang lưu chuyển, dị tượng xuất hiện.

Tất cả võ giả ở đây đều là trợn mắt hốc mồm nhìn chằm chằm thiên địa dị tượng này, trong nhất thời có chút thở không nổi!

Mấy trăm năm qua, Huyền Ất Sơn hẳn là lần đầu tiên xuất hiện dị tượng kinh người như thế.

Nếu như là ở Trung Châu, cường giả Truyền Kỳ cảnh có lẽ không tính là cái gì, nhưng ở Nam cảnh, cường giả Truyền Kỳ cảnh lại là tồn tại đứng đầu.

Cho dù là một thế lực bình thường nếu có cường giả Truyền Kỳ cảnh tọa trấn, cũng có thể ngang hàng với ba đại tông môn.

Không làm quá lên mà nói thì một vị cường giả Truyền Kỳ cảnh đủ để thay đổi toàn bộ thế cục ở Nam cảnh.

Tỷ như Phong Lôi tông, sau khi mất đi Phong Lôi lão tổ, trực tiếp thoát ly khỏi bốn đại tông môn.

Lại tỉ như Thiên Cơ tông, sở dĩ có thể đứng đầu trong hàng

ngũ bốn đại tông môn, chính là bởi vì Thiên Cơ Tử ít có địch thủ trong Truyền Kỳ cảnh, là người mạnh nhất trên danh nghĩa ở Nam cảnh.

Tóm lại, nếu như Mộc Tử Thất đột phá thành công, như vậy Huyền Ất Sơn sẽ trực tiếp thay thế Phong Lôi tông, trở thành tân đại tông môn thứ tư!

"Ai."

Thở dài, Bạch Nghiệp nội tâm cực kì phức tạp.

Hắn cơ hồ đã có thể tưởng tượng đến vận mệnh bi thảm sau này của mình.

Vốn đã đánh không lại, hiện tại càng không thể đánh lại.

Hơn nữa nhìn tình huống, chỉ sợ hắn khi còn sống cũng rất khó có hi vọng vượt qua Mộc Tử Thất.

Phu cương khó chấn a!

Tới đây, Tần Giác đương nhiên là ôm thái độ cười trên nỗi đau của người khác.

Ai bảo ngươi thích trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi chứ.

Đây chính là báo ứng, ha ha ha.

Ngay khi Bạch Nghiệp phiền muộn, dị tượng phía trên bỗng nhiên phát sinh biến hóa, sau đó một đạo bạch quang bay thẳng lên trời, muôn hình vạn trạng.

Mà tại giữa bạch quang, thân ảnh Mộc Tử Thất như ẩn như hiện, tựa như tiên nữ hạ phàm, phong hoa tuyệt đại.

Thấy thế, đám người lập tức ngừng thở, lẳng lặng quan sát.

Đối với võ giả dưới Thiên Giai, có thể tận mắt nhìn thấy cường giả Chí Tôn cảnh xung kích Truyền Kỳ cảnh chính là một loại cơ duyên.

Vận khí tốt, nói không chừng có thể từ đó lĩnh ngộ được một vài thứ, nhờ vào đó mà đột phá.

Thế là lập tức liền có mấy vị cao tầng Huyền Ất Sơn ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện.

Ngay cả đại trưởng lão Vương Quyền cũng lộ ra vẻ suy tư, giống như đã hiểu ra cái gì.

Hô!

Không biết qua bao lâu, dị tượng rốt cục cũng dần tiêu tán, chỉ còn lại Mộc Tử Thất vẫn lơ lửng giữa không trung, khí tức thâm thúy, cao thâm mạt trắc.

Đám người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết thành công hay không.

Động tĩnh bên này đã làm cho các thế lực khác chú ý đến từ lâu, bao gồm tai mắt của sáu đại gia tộc ở gần đấy.

Mặc dù không biết Mộc Tử Thất là ai, nhưng giờ phút này trong bọn họ tim đều nhảy đến cổ rồi, chờ đợi động tác tiếp theo của Mộc Tử Thất.

“Thành công.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Thật?”

Bạch Nghiệp đầu tiên là vui mừng, chợt cả khuôn mặt héo úa, nhìn qua buồn cười vô cùng.

“Ha ha, nhìn lâu như vậy, buồn ngủ quá a, đi ngủ tiếp đây.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác buồn ngủ nhập nhèm đi về phía sườn đồi.

Nếu Mộc Tử Thất đã thành công đột phá, vậy nơi này cũng không còn chuyện của hắn nữa.

Trên bầu trời, Mộc Tử Thất bỗng nhiên mở mắt, bắn ra hai vệt thần quang, xa vài trăm thước, khí tức càng là không giữ lại chút nào phóng thích ra ngoài, khuếch tán từng tầng, dường như vô bờ bến.

“Uy áp thật mạnh.”

Bạch Nghiệp hơi biến sắc, dáng vẻ càng thêm khó coi.

Ngay cả Bạch Nghiệp cũng như thế, huống chi những cao tầng của Huyền Ất Sơn kia?

Một số tu vi thấp, trực tiếp không chịu nổi quỳ trên mặt đất, mém chút thổ huyết.

May mà Mộc Tử Thất kịp thời thu hồi khí tức, chỉ là uy áp, liền có thể khiến cho đệ tử Huyền Ất Sơn tử thương thảm trọng.

“Ngày mai, danh tiếng của Huyền Ất Sơn ta sẽ kinh động toàn bộ Nam cảnh.”

Đại trưởng lão khẽ vuốt râu dài, cảm khái nói.

Hiện tại, hắn rốt cục ý thức được sự chênh lệch giữa mình và Bạch Nghiệp, trừ thiên phú không cao bằng Bạch Nghiệp, da mặt không dày bằng Bạch Nghiệp ra, còn có chính là, không giống Bạch Nghiệp sẽ trêu ghẹo con gái!

Nhìn xem, trực tiếp tìm cường giả Truyền Kỳ cảnh làm lão bà, làm sao so?

Không chỉ có đại trưởng lão, tất cả cao tầng của Huyền Ất Sơn đều hiểu, lần này Huyền Ất Sơn muốn quật khởi thật rồi.

Mặc dù với nội tình trước mắt của Huyền Ất Sơn, căn bản không có cách nào so với Phong Lôi tông, thậm chí cả sáu đại gia tộc cũng không bằng, nhưng sau khi Mộc Tử Thất tiến giai Truyền Kỳ cảnh, những thứ này đều không phải vấn đề.

Chỉ cần tin tức truyền ra, Huyền Ất Sơn tất nhiên sẽ thay thế Phong Lôi tông, trở thành đại tông môn thứ tư.

Giống như lúc trước Long Trẫm thành lập Bất Hủ Thần Vực vậy, trực tiếp trở thành tám đại thánh địa.

Về phần nội tình, có cường giả Truyền Kỳ cảnh, còn sợ không thể từ từ tích lũy sao?

Trọng yếu nhất chính là Mộc Tử Thất rất trẻ, dù là đương kim đại sư huynh Thẩm Chí Văn của Huyền Hoàng tông, nhân vật thủ lĩnh được công nhận là thế hệ trẻ tuổi nhất Nam cảnh, cũng không có khả năng tiến giai Truyền Kỳ cảnh ở độ tuổi này.

…

Đêm đó, tinh quang óng ánh, giống như tơ lụa treo ở chân trời.

Giờ phút này, Huyền Ất Sơn đèn đuốc sáng rực, náo nhiệt vô cùng, ngay khi chúc mừng Mộc Tử Thất đột phá thành công.

Cùng lúc đó, bên ngoài Huyền Ất Sơn có một võ giả trốn ở trong bụi cỏ, lấy ra Linh Cơ, đưa vào một đoạn văn:

“Huyền Ất Sơn có cường giả Truyền Kỳ cảnh!”

Làm xong những thứ này, tên võ giả kia lập tức không chút do dự co cẳng chạy như điên, sợ bị phát hiện.

Tình huống tương tự cũng xảy ra không ngừng ở những nơi

khác, vô số tin tức phát ra, cơ hồ là trong mấy canh giờ ngắn ngủi, một nửa Nam cảnh đều đã biết Huyền Ất Sơn có vị cường giả Truyền Kỳ cảnh.

Trên thực tế, Tần Giác sớm đã phát hiện những võ giả này, nhưng hắn cũng không ngăn lại, dù sao cũng phải là chuyện xấu gì.

Thế là theo tin tức này được truyền ra, toàn bộ Nam cảnh bỗng nhiên lâm vào sôi trào.

“Chấn kinh, thế lực xa xôi lại có cường giả Truyền Kỳ cảnh tọa trấn!”

“Trời sinh dị tượng, hư hư thực thực có người đang xung kích Truyền Kỳ cảnh!”

“Huyền Ất Sơn, một tông môn thần bí.”

“…”

Không bao lâu, các loại tiêu đề liền xuất hiện trên linh mạng, chiếm lấy từng cái bản khối, trở thành chủ đề lôi cuốn.

Trong đó có hai từ khóa mấu chốt, Huyền Ất Sơn, Truyền Kỳ cảnh.

Tổng kết lại chính là, Huyền Ất Sơn có vị cường giả Truyền Kỳ cảnh.

“Thật hay giả? Huyền Ất Sơn, sao chưa nghe nói qua.”

Có người nghi ngờ nói.

“Chính là thế lực vào Diêu Quang thành kia, đoạn thời gian trước chưởng môn vừa mới bước vào Chí Tôn cảnh.”

Một người khác đáp.

“A, ta nhớ rồi, chẳng lẽ tên chưởng môn kia lại đột phá nữa?”

“Không rõ, nhưng chắc không phải cùng một người đâu.”

“Ta lúc ấy ở gần Huyền Ất Sơn, tận mắt thấy, là nữ nhân!”

“Cái gì?”

“…”

“…”

Nghĩ kỹ thì Nam cảnh đã có hơn trăm năm rồi chưa sinh ra cường giả Truyền Kỳ cảnh, sau khi trải qua chiến tranh bình nguyên, còn vẫn lạc một vị.

Cho nên, khi có chủ đề liên quan tới cường giả Truyền Kỳ cảnh có thể nghĩ là có bao nhiêu oanh động.

Nhất là ba đại tông môn cùng sáu đại gia tộc, cơ hồ là ngay lập tức liền phái cường giả tiến về phía Huyền Ất Sơn xác nhận.

Dù sao, nếu như là thật, cho dù là ba đại tông môn, hay là sáu đại gia tộc, đều muốn cân nhắc tiếp theo nên làm sao đối mặt với thế lực xa xôi đột nhiên quật khởi này.

Cuối cùng ra kết quả là, Huyền Ất Sơn quả thực có vị cường giả Truyền Kỳ cảnh!

Chương 215: Tấn Thăng Bốn Đại Tông Môn

Trải qua sự xác nhận nhiều lần ba đại tông môn cùng sáu đại gia tộc, rốt cục kết luận, Huyền Ất Sơn quả thực có vị cường giả Truyền Kỳ cảnh, với lại vừa mới đột phá.

Từ sau khi Huyền Ất Sơn trở thành thế lực cường đại nhất gần Diêu Quang thành, khu vực kia liền tụ tập rất nhiều võ giả, cực kì phồn hoa, cho nên võ giả nhìn thấy dị tượng cũng không phải là số ít.

Cho dù sáu đại gia tộc không cài nằm vùng, chuyện này rất nhanh cũng sẽ từ trên linh mạng lộ ra ngoài.

Nếu như nửa năm trước có người nói Huyền Ất Sơn sánh ngang với ba đại tông môn, sợ rằng sẽ bị xem như đồ điên.

Dù sao nửa năm trước Huyền Ất Sơn vẫn là thế lực nhỏ không kinh truyền, chỉ có hai cường giả Thiên Giai.

Đừng nói bốn đại tông môn, cho dù là bảy đại gia tộc cũng có thể tùy tiện tiêu diệt.

Mà bây giờ, Huyền Ất Sơn không chỉ có có được một cường giả Chí Tôn mà còn đột nhiên thêm ra một cường giả Truyền Kỳ.

Lúc thu được tin tức này, gia chủ sáu đại gia tộc quả thực không thể tin vào tai mình.

Bọn hắn chiếm cứ Nam cảnh hơn ngàn năm, nắm giữ lấy tài nguyên tu luyện nhiều vô cùng, địa vị cao thượng, nhưng vẫn không có xuất hiện bất kỳ cường giả Truyền Kỳ cảnh nào, có thể

thấy được muốn bước vào Truyền Kỳ cảnh có bao nhiêu khó khăn, nếu không thì Phong Lôi tông cũng sẽ không ngã ra khỏi bốn đại tông môn.

Kết quả, một thế lực nhỏ xa xôi, thế mà xuất hiện một cường giả Truyền Kỳ cảnh.

Có lầm không vậy?

Bởi vì không biết lai lịch của Mộc Tử Thất, cho nên những gia chủ này ngay lập tức nghĩ tới là Huyền Ất Sơn khẳng định đạt được di tích thượng cổ gì đó, hoặc là cơ duyên lớn.

Cũng chỉ có dạng này, mới có thể giải thích Huyền Ất Sơn vì sao liên tiếp xuất hiện võ giả cao giai.

Cho nên bọn họ không hẹn mà cùng toát ra một ý nghĩ lớn mật, cướp đoạt phần cơ duyên này!

Ngay cả một thế lực nhỏ ở xa xôi cũng có thể trong thời gian ngắn như vậy quật khởi, thậm chí xuất hiện cường giả Truyền Kỳ cảnh, đổi thành bọn hắn, chẳng phải là lợi hại hơn?

Đừng quên, nơi này là thế giới cao võ, giết người đoạt bảo là chuyện bình thường.

Cho dù là lúc ở chiến tranh bình nguyên, sáu đại gia tộc nguyện ý đứng ra chống lại Tử Yêu tộc, nhưng không có nghĩa là bọn hắn là người tốt lành gì.

Điểm này, từ bọn hắn lúc trước khi chia cắt Diêu Quang thành đã nhìn ra.

Nhưng ý nghĩ này rất nhanh liền bị bọn hắn từ bỏ.

Huyền Ất Sơn hiện tại có cường giả Truyền Kỳ cảnh tọa trấn, cho dù trói sáu đại gia tộc bọn hắn lại cùng một chỗ thì cũng

không phải đối thủ, làm sao mà đến cướp đoạt cơ duyên được?

Sợ là sẽ phải bị người ta một tay chụp chết.

Phóng mắt nhìn Nam cảnh, cũng chỉ có ba đại tông môn mới có thực lực này, nhưng là với thực lực cùng địa vị của ba đại tông môn, tuyệt đối sẽ không làm như vậy, chí ít thì bên ngoài sẽ không.

Với lại đoạn thời gian trước có mấy vị cường giả bí ẩn đã cố ý cảnh cáo bọn hắn, tuyệt đối không được đi trêu chọc Huyền Ất Sơn, nếu không sẽ giết không tha.

Mặt khác, hiện tại vấn đề không phải là bọn hắn có động thủ hay không, mà là Huyền Ất Sơn có thể động thủ với bọn hắn hay không.

Nếu như Huyền Ất Sơn muốn vào lúc này chưởng khống Diêu Quang thành, như vậy bọn hắn chỉ có thể bị ép rời khỏi.

…

Thiên Cơ tông.

“Tin tức chuẩn xác không?”

Diệp Thanh chắp hai tay ra sau, trầm giọng nói.

“Chuẩn xác.”

Một võ giả phía dưới khom người nói.

“Được rồi, ta đã biết.”

Diệp Thanh nhẹ gật đầu, tên võ giả kia lập tức lui ra.

“Vừa mới lên Truyền Kỳ cảnh a…”

Đôi mắt Diệp Thanh híp lại, lóe ra quang mang quỷ dị.

Là đương kim tông chủ của Thiên Cơ tông, Diệp Thanh trừ tự thân tu vi cao thâm ra, còn có hai nhi tử thiên phú tuyệt đỉnh, cũng chính là Song Tử Tinh lúc trước xuất hiện ở Vô Cực bí cảnh.

Nhưng mà Thẩm Chí Văn cùng Tô Ngạn lần lượt bước vào Chí Tôn cảnh, Song Tử Tinh thanh thế cũng bị ảnh hưởng, không còn danh chấn Nam cảnh giống trước đó nữa.

"Đáng tiếc lão tổ đang bế quan, nếu không có thể hỏi thử lão nhân gia."

Diệp Thanh thở dài, không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Không chỉ mình Diệp Thanh, Huyền Hoàng tông, Kiếm Tông tông chủ, cũng đều lâm vào xoắn xuýt.

Mặc dù bây giờ Huyền Ất Sơn đã có thực lực của bốn đại tông môn, nhưng muốn chính thức trở thành đại tông môn thứ tư, lại còn phải được sự thừa nhận của ba đại tông môn còn lại, mới tính là danh chính ngôn thuận.

Giống như Ngụy gia bị xoá tên trước đó, Phong Lôi tông ngã khỏi bốn đại tông môn, đều là đạt được sự xác nhận của thế lực đồng cấp.

Chỉ là… Thật sự phải để cho một thế lực xa xôi không có bất luận nội tình gì, trở thành đại tông môn tân nhiệm thứ tư?

Diệp Thanh chợt nhớ tới đoạn thời gian trước có vị cường giả bí ẩn kia cảnh cáo hắn tuyệt đối không được trêu chọc Huyền Ất Sơn, đối phương mang đến cho hắn một cảm giác rất đáng sợ, chuyện này hắn chưa từng nói với người khác.

Chẳng lẽ là có thể lực ở nơi khác đang nâng đỡ Huyền Ất Sơn?

…

Huyền Hoàng tông, nghị sự đường.

Rất nhiều cao tầng đang ở bên trong đàm luận chuyện liên quan tới Huyền Ất Sơn, một thân ảnh bỗng nhiên xông vào.

“Hửm? Tiểu Văn Tử, ngươi vào làm chi đó?”

Tông chủ Huyền Hoàng tông Từ Tiêu hơi kinh ngạc, Thẩm Chí Văn thế nhưng là người từ trước đến nay không thích chú ý loại chuyện này.

“Sư phụ, các vị trưởng lão.”

Thẩm Chí Văn đầu tiên là ôm quyền hành lễ, sau đó trịnh trọng nói:

“Ta hi vọng các ngươi có thể đồng ý để Huyền Ất Sơn trở thành tân đại tông môn thứ tư.”

Nghe vậy, tông chủ Huyền Hoàng tông ngạc nhiên, vô thức hỏi:

“Vì sao?”

“Hãy tin ta, sư phụ!”

Thẩm Chí Văn vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn đã đáp ứng Tần Giác, đương nhiên sẽ không nói ra chuyện của Tần Giác, nhưng nói bóng nói gió thì không có vấn đề gì đi.

Đây là lần đầu tiên Từ Tiêu nhìn thấy Thẩm Chí Văn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như thế, thế là trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

“Được, ta tin ngươi.”

“Tông chủ…”

Trưởng lão còn lại kinh hãi, vừa muốn mở miệng, lại bị Từ Tiêu phất tay đánh gãy:

“Không nên nói nữa, ý ta đã quyết, cứ theo lời tiểu Văn Tử nói mà làm đi.”

“Cái này…”

“Thế nào, các ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của bổn tông chủ?”

Từ Tiêu nhíu mày.

“Không dám…”

Tất cả trưởng lão liền vội vàng lắc đầu

“Vậy còn không mau đi?”

“Vâng vâng vâng!”

“…”

“Đa tạ sư phụ.”

Đưa mắt nhìn tất cả trưởng lão rời đi, Thẩm Chí Văn nhẹ nhàng thở ra.

Người khác có lẽ không biết, nhưng hắn lại biết, Huyền Ất Sơn ẩn giấu sự tồn tại của người như thế nào, mặc dù Thẩm Chí Văn cũng rất nghi ngờ rốt cục là ai tiến giai Truyền Kỳ cảnh, nhưng mặc kệ, ủng hộ liền xong việc.

“Ha ha ha, ngươi chính là đồ đệ duy nhất của ta, không tin ngươi thì tin ai đây?”

Từ Tiêu cười to nói.

Kỳ thật còn có một số chuyện Từ Tiêu không nói ra, hắn đã từng bị cường giả bí ẩn đã cảnh cáo không nên trêu chọc Huyền Ất Sơn, với lại Từ Tiêu dám khẳng định, cường giả bí ẩn kia tuyệt đối mạnh hơn hắn!

Cho nên Từ Tiêu cũng đang suy đoán, hắn là thế lực lớn nào đó đang nâng đỡ Huyền Ất Sơn, cộng thêm Thẩm Chí Văn vẻ mặt dường như hiểu ra cái gì, Từ Tiêu sao sẽ còn do dự?

Dù sao thừa nhận Huyền Ất Sơn trở thành đại tông môn tân nhiệm thứ tư cũng không có tổn thất gì, Từ Tiêu sao mà không làm chứ?

Một khắc sau, trên linh mạng, Huyền Hoàng tông tuyên bố một thông báo chấn động Nam cảnh, ý tứ đại khái chính là thừa nhận Huyền Ất Sơn trở thành đại tông môn thứ tư.

Ai cũng không nghĩ tới, Huyền Hoàng tông thế mà lại đưa ra quyết định nhanh như vậy, mà còn thừa nhận Huyền Ất Sơn trở thành đại tông môn thứ tư!

Tin tức này mới ra, lập tức gây nên sóng to gió lớn, vốn dĩ còn có người nghi ngờ chuyện liên quan tới cường giả Truyền Kỳ cảnh của Huyền Ất Sơn, hiện tại cơ bản đã có thể khẳng định!

Mắt thấy Huyền Hoàng tông dẫn đầu thừa nhận, Thiên Cơ tông cùng Kiếm Tông cũng lập tức phát ra thông cáo, biểu thị thừa nhận.

Thế là, Huyền Ất Sơn cứ không hiểu sao mà đã trở thành một trong bốn đại tông môn của Nam cảnh.

Chương 216: Bát Phương Đến Chúc

Bởi vì Long Trẫm, ba đại tông môn cùng sáu đại gia tộc cơ bản đều bị cường giả bí ẩn cảnh cáo.

Cho nên cách làm của Huyền Hoàng tông kỳ thật tương đương với việc cho Thiên Cơ tông, Kiếm Tông một cái bậc thang đi xuống.

Dù sao, không người nào muốn vô duyên vô cớ không qua lại với một vị cường giả Truyền Kỳ cảnh được.

Nhất là phía sau vị cường giả Truyền Kỳ cảnh này rất có thể có thế lực cường đại nào đó, không cẩn thận thì sẽ nghênh đón tai hoạ ngập đầu.

Chỉ cần Huyền Ất Sơn không có ý đối địch với bọn hắn, như vậy mọi người đều là hảo bằng hữu.

Huyền Ất Sơn, sườn đồi.

Khi thấy tin tức trên linh mạng Tần Giác im lặng.

Trên thực tế, cho dù là Bạch Nghiệp, hay là Mộc Tử Thất, đều không có ý muốn làm gì bốn đại tông môn gì cả.

Giống như trước đó đã nói, tính cách của Bạch Nghiệp với Tần Giác không khác nhau lắm, trừ luyện đan với tu luyện ra, hình như không khác gì với cá ướp muối cả, nếu không thì sau khi tiến giai Chí Tôn cảnh thì cũng không tiếp tục đợi ở khu vực này.

vCgIuUPẸ sEanZRZnứ không mọi chuyện ở Diêu Quang thành làm sao có thể do sáu đại gia tộc chưởng quản được chứ?

Về phần Mộc Tử Thất, nàng vốn là xuất thân là ẩn thế gia tộc, đối với ngoại giới không thế nào gây chú ý, huống chi là bây giờ đã thoát khỏi Mộc gia đến tìm Bạch Nghiệp, sao sẽ để ý những thứ này?

Tóm lại mặc kệ thế nào, Huyền Ất Sơn hiện tại đã thay thế Phong Lôi tông, trở thành đại tông môn tân nhiệm thứ tư, trên linh mạng lúc đầu là chất vấn, sau lại biến thành chúc mừng .

Vừa mới bắt đầu sở dĩ có người nghi ngờ là bởi vì không tin loại địa phương như Huyền Ất Sơn kia lại đột nhiên xuất hiện cường giả Truyền Kỳ cảnh, nhưng bây giờ ngay cả ba đại tông môn đều thừa nhận, ai còn dám nói cái gì?

Sáu đại gia tộc cũng phái sứ giả đi về Huyền Ất Sơn vào hai ngày sau, tuyên bố rời khỏi khu vực này, đồng thời chắp tay nhường Diêu Quang thành.

Chuyện này là quyết định mà sáu vị gia chủ bối rối hồi lâu mới đưa ra được.

Hết cách, nếu như Huyền Ất Sơn chỉ có một hai vị cường giả Chí Tôn, bọn hắn có lẽ có thể ỷ vào nội tình của chính mình giả vờ như cái gì cũng không biết, tiếp tục đợi ở Diêu Quang thành.

Nhưng Huyền Ất Sơn lại sinh ra cường giả Truyền Kỳ cảnh, bọn hắn đã ngồi không yên nữa, nếu không thức thời rời khỏi, ai biết Huyền Ất Sơn có thể động thủ với bọn hắn hay không?

Phải biết, đối mặt với một vị cường giả Truyền Kỳ cảnh, cho dù sáu đại gia tộc liên hợp lại cũng không có chút phần thắng nào, chi bằng mình thức thời, lưu lại ấn tượng tốt, nói không chừng về sau Huyền Ất Sơn sẽ cho bọn hắn chỗ tốt nào đó.

Tuy nói Bạch Nghiệp không có hứng thú gì với Diêu Quang thành, nhưng sáu đại gia tộc đều đã đưa tới cửa, Bạch Nghiệp sao

cự tuyệt được?

Diêu Quang thành không chỉ có là phạm vi thành thị lớn nhất trong vòng vạn dặm xung quanh, với lại vị trí địa lý đặc thù, rất nhiều võ giả tới lui đều sẽ đi qua nơi đó.

Khống chế Diêu Quang thành, chẳng khác nào khống chế tất cả các thế lực võ đạo ở khu vực này.

Thế là đại trưởng lão Vương Quyền rất nhanh liền đại biểu Huyền Ất Sơn, tiếp quản Diêu Quang thành từ trong tay sáu đại gia tộc.

Có Huyền Ất Sơn làm chỗ dựa, tin chắc rằng không ai dám làm khó đại trưởng lão.

Huống chi, Bạch Nghiệp còn cố ý để Tahm đi hỗ trợ đại trưởng lão.

Về phần Tần Giác, từ đầu đến cuối vẫn ở tại sườn đồi, mỗi ngày trừ uống rượu ca hát ra thì chính là ngủ, ngẫu nhiên thì tâm sự với Lạc Vi Vi, thời gian trôi qua thư giãn thích ý, có bao nhiêu dễ chịu.

Đáng nhắc tới chính là, tốc độ tu luyện của Lạc Vi Vi càng lúc càng nhanh, với nàng mà nói, gần đây luôn luôn có loại cảm giác khó mà nói rõ, giống như có thứ gì muốn thức tỉnh.

Đến đây thì Tần Giác cũng không có quá mức để ý, chỉ cho rằng Thánh giả huyết mạch của Lạc Vi Vi bị phong ấn quá lâu, mới có thể dẫn đến thể chất dần dần biến hóa.

Hôm nay ánh nắng sáng tươi, gió mát nhè nhẹ.

Tần Giác đang nằm ngủ bên sườn đồi, bỗng nhiên nhận ra có người tới gần, mở mắt, phát hiện thì ra là Bạch Nghiệp.

“Có chuyện gì không?”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác thản nhiên hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, chỉ có khi xảy ra một số chuyện Bạch Nghiệp xử lý không được mới có thể chạy đến tìm hắn.

“Cái kia… Ngươi hẳn phải biết chuyện Huyền Ất Sơn hiện tại đã là một trong bốn đại tông môn?”

Bạch Nghiệp xoa xoa đôi bàn tay, ngồi bên cạnh Tần Giác.

“Biết.”

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, khẽ gật đầu.

“Hai ngày nữa tông chủ của ba đại tông môn muốn tới, còn có thủ lĩnh của rất nhiều thế lực khác nữa, ngươi là Phó chưởng môn, có muốn ra mặt hay không?”

Bạch Nghiệp thử thăm dò.

“Bọn hắn tới đây làm gì?”

Tần Giác nhíu mày.

“Ây… Nói là muốn chúc mừng Tử Thất tiến giai Truyền Kỳ cảnh.”

“…”

Cái này có gì hay mà chúc mừng?

“Được rồi, ta đã biết.”

Hơi trầm ngâm, Tần Giác rất nhanh liền hiểu rõ chuyện gì.

Những thủ lĩnh thế lực này còn nói là đến chúc mừng Mộc Tử Thất đột phá, chi bằng nói là vì thăm dò Huyền Ất Sơn.

Những thế lực cấp thấp kia có lẽ không có ý gì, nhưng tông chủ ba đại tông môn nhất định có ý khác.

Giống như sáu đại gia tộc lúc trước chúc mừng Bạch Nghiệp tiến giai Chí Tôn cảnh, sau khi nhìn thấy nội tình của Huyền Ất Sơn không sâu, cho dù tuyên bố rời khỏi khu vực này, cũng không chịu buông tay Diêu Quang thành.

Lần này nếu như không phải lực uy hiếp của Truyền Kỳ cảnh quá lớn, chỉ sợ bọn họ vẫn không muốn lui ra khỏi Diêu Quang thành.

Bạch Nghiệp muốn để Tần Giác ra mặt, đơn giản là vì phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn xảy ra.

Chỉ là Bạch Nghiệp không biết, trong mắt tông chủ ba đại tông môn phía sau Huyền Ất Sơn hiện tại rất có thể có thế lực lớn nào đó đến từ Trung Châu làm chỗ dựa, bọn hắn nào dám làm loạn?

Nhiều nhất chỉ là điều tra một số dao động linh lực có gì đặc thù ở xung quanh thôi.

“Đa tạ sư đệ!”

Bạch Nghiệp đại hỉ, không nghĩ tới Tần Giác thế mà lại đáp ứng sảng khoái như vậy.

“Ừm, ta muốn tiếp tục đi ngủ.”

Nói xong, Tần Giác trực tiếp ngửa mặt lên trời nằm xuống, không nhìn Bạch Nghiệp.

“…”

Hai ngày trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã đến thời gian các thế lực khắp nơi đến đây chúc mừng.

Trời còn chưa sáng, trước mắt liền bắt đầu xuất hiện rất nhiều

linh khí phi hành, lúc đầu chỉ là một số thế lực cấp thấp, sau cùng đến đây chúc mừng là thế lực đẳng cấp càng ngày càng cao, bao gồm cả sáu đại gia tộc vừa mới rời khỏi Diêu Quang thành.

May mà Bạch Nghiệp đã có chuẩn bị từ lâu, trước đó dựng một viện lạc chuyên môn dùng để chiêu đãi, đủ để chứa hơn nghìn người.

“Chúc mừng Huyền Ất Sơn tấn thăng bốn đại tông môn, đây là lễ vật của Ám U Cốc chúng ta.”

“Đây là lễ vật của Bàn Môn chúng ta.”

“Còn có…”

“…”

Chỉ một thoáng, Huyền Ất Sơn trở nên náo nhiệt vô cùng, rất nhiều thủ lĩnh thế lực nhao nhao đưa lễ vật lên, vô cùng nhiệt tình, bộ dáng kia chính là hận không thể coi Bạch Nghiệp thành anh em ruột.

Mục đích của những người này rất rõ ràng, muốn leo lên Huyền Ất Sơn, ôm đùi vị cường giả Truyền Kỳ kia.

Nhưng cho đến bây giờ, hết thảy đều là Bạch Nghiệp ra mặt giải quyết, không ai nhìn thấy thân ảnh của Mộc Tử Thất.

Bỗng nhiên, nơi xa xuất hiện ba khí tức cường đại, nhanh chóng cuốn tới, giống như bầu trời rơi xuống, nặng hơn ngàn cân!

“Là tông chủ ba đại tông môn đến rồi!”

Đám người hô hấp cứng lại, không hẹn mà cùng thầm nghĩ.

Kỳ thật ở đây có rất nhiều thủ lĩnh thế lực đều phụ thuộc vào ba đại tông môn, nói không ngoa thì cao giai võ giả tụ tập ở nơi này chí ít cũng vượt qua một nửa Nam cảnh.

Bạch!

Sau một khắc, ba đạo thân ảnh mạnh mẽ xuất hiện bên ngoài Huyền Ất Sơn, từng khí tức nặng nề, thâm thúy mênh mông, cho người ta một loại cảm giác không thể địch nổi.

Trừ tông chủ của ba đại tông môn ra thì còn có thể là ai?

Đúng lúc này, bên trong Huyền Ất Sơn cũng dâng lên một luồng khí tức, nhìn qua thì cũng không kém ba người chút nào!

Chương 217: Khuôn Mẫu Của Chúng Ta

So với tam đại tông chủ, khí tức bên trong Huyền Ất Sơn kia yếu rất nhiều, nhưng lại cứng hơn, khiến người không thể khinh thường.

Theo đạo này khí tức dâng lên, một số võ giả vẫn duy trì thái độ hoài nghi liền triệt để hết hi vọng.

Huyền Ất Sơn không chỉ có cường giả Truyền Kỳ cảnh, hơn nữa nhìn tình huống, không kém tam đại tông chủ chút nào.

Trong lòng mọi người kinh hãi, bọn hắn biết, không còn có người có thể ngăn cản Huyền Ất Sơn quật khởi.

Tam đại tông chủ cực kì kinh ngạc.

Phải biết, bọn hắn đều đã bước vào Truyền Kỳ cảnh trên trăm năm, đến trung kỳ thậm chí hậu kỳ, mà người này bất quá chỉ vừa mới đột phá, lại có khí tức cường hoành như thế, quả thực không thể tưởng tượng.

Trừ phi, đối phương là siêu cấp thiên tài.

Cũng chỉ có một số ít thiên tài đứng đầu, mới có thể lúc vừa mới đột phá, siêu việt cùng cảnh giới.

Điểm này, tam đại tông chủ trước khi bước vào Truyền Kỳ cảnh cũng có thể làm được, nhưng sau khi bước vào Truyền Kỳ cảnh lại không được.

Nguyên nhân rất đơn giản, Truyền Kỳ cảnh đã là cực hạn của

bọn hắn, có thể đột phá tiếp hay không, phải xem cơ duyên.

Mà vị cường giả Truyền Kỳ cảnh này của Huyền Ất Sơn, rõ ràng còn có tiềm lực càng lớn, về sau thậm chí chạm đến Thánh Cảnh cũng không phải là không thể!

Khó trách sẽ có thế lực lớn âm thầm nâng đỡ, một cường giả Thánh Cảnh, cho dù đặt ở Trung Châu, cũng là tồn tại hết sức quan trọng.

Tuyệt đối không thể trêu chọc!

Nghĩ như vậy, tam đại tông chủ lập tức không hẹn mà cùng thu liễm khí thế, để tránh đối phương sinh ra hiểu lầm.

“Ba vị tông chủ không ngại xa vạn lý đến đây, tại hạ không có từ xa tiếp đón, mong được lượng thứ.”

Lúc này, Bạch Nghiệp mặt không biểu tình tiến lên phía trước nói.

Tuy là nói như vậy, nhưng kỳ thật Bạch Nghiệp cũng không hoan nghênh, bởi vì theo hắn thấy, ba tên này đều không có ý tốt gì.

“Ngươi chính là chưởng môn Huyền Ất Sơn Bạch Nghiệp?”

Tông chủ Kiếm Tông ánh mắt như điện, nhìn kỹ Bạch Nghiệp.

Trong đương kim ba đại tông môn, nếu bàn về lực công kích, Kiếm Tông hẳn là mạnh nhất.

Nhất là tông chủ Kiếm Tông Tống Hà, kiếm thuật tạo nghệ ở Nam cảnh cơ hồ không người có thể sánh bằng, toàn thân đều tản ra kiếm ý mãnh liệt, làm người ta hai mắt đau nhức, khó mà nhìn thẳng,

“Đúng vậy.”

Bạch Nghiệp không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Ha ha ha, tốt, quả nhiên là danh tiếng lan xa!”

Tống Hà biểu lộ biến đổi, cười to nói.

Bạch Nghiệp: “???”

Hắn lúc nào thì nổi danh rồi?

Còn nữa, ta và ngươi rất thân sao?

Bạch Nghiệp vẻ mặt ngơ ngác, không rõ Tống Hà vì sao trước sau biến hóa lớn như thế.

“Bạch chưởng môn.”

Diệp Thanh cùng Từ Tiêu nhìn nhau, thái độ có chút tôn kính.

Hai người bọn họ cũng không giống như Tống Hà như thế, thích dùng ánh mắt dò xét đi nhìn người khác.

“Ây… Ba vị mời tới bên này.”

Bạch Nghiệp bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vội vàng đưa tay nói.

“Đa tạ.”

Dưới sự dẫn đầu của Bạch Nghiệp, ba người Diệp Thanh rất nhanh liền tiến vào phía trong sân, chỉ là Mộc Tử Thất từ đầu đến cuối không có xuất hiện, cho nên Võ Giả ở đây cũng không dám khẳng định, đối phương đến cùng phải giống như lời đồn, là nữ tu.

Về phần dùng linh thức nhìn trộm, trừ phi sống không kiên nhẫn.

Trên thực tế, Bạch Nghiệp căn bản không có ý định để Mộc Tử Thất ra mặt, hết thảy đều để hắn ra mặt giải quyết.

Nói đùa, Mộc Tử Thất lớn lên rất xinh đẹp, lỡ như bị tên nào đó không có ý tốt nhớ thương thì phải làm sao đây?

“Bạch chưởng môn, chúc mừng cường giả quý tông tiến giai Truyền Kỳ, đây là hạ lễ của Thiên Cơ tông chúng ta.”

Diệp Thanh lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Bạch Nghiệp, cười nhạt nói.

Thấy thế, Bạch Nghiệp cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Diệp Thanh không hổ là tông chủ Thiên Cơ tông, tùy tiện đưa ra hạ lễ đều không phải là loại thường, khó trách Thiên Cơ tông có thể từ đầu đến cuối sừng sững đứng ở đỉnh của Nam cảnh.

Nhưng mà từ lần trước sau khi Tần Giác giao hết tài nguyên tu luyện vơ vét được cho Bạch Nghiệp, Bạch Nghiệp không còn vì chuyện tài nguyên tu luyện mà lo lắng, những tài nguyên tu luyện này trong mắt hắn không đáng kể chút nào.

Lập tức Từ Tiêu cùng Tống Hà cũng lần lượt đưa ra hạ lễ, chần chờ nói:

“Bạch chưởng môn, không biết quý tông là vị cường giả nào tiến giai Truyền Kỳ, có thể hay không…”

Lời còn chưa dứt, liền bị Bạch Nghiệp phất tay đánh gãy:

“Thật có lỗi, bởi vì phu nhân vừa đột phá không bao lâu, cảnh giới còn chưa vững chắc, cho nên không tiện ra.”

Từ Tiêu: “…”

Tống Hà: “…”

Năng lượng bên trong cỗ khí tức kia, nơi nào giống như là cảnh giới chưa được vững chắc?

Nhưng mà hai người cũng từ trong những lời này bắt được một tin tức trọng yếu, đó chính là người đột phá, chính là vị Bạch chưởng môn phu nhân trước mắt này!

Chỉ là, Bạch Nghiệp hắn chỉ mới là Chí Tôn cảnh sơ kỳ a?

Hắn là thế nào cưới được một vị cường giả Truyền Kỳ cảnh làm vợ?

Hai người nhịn không được cảm thán, đây mới là khuôn mẫu của chúng ta a, tìm lão bà liền có thể thua mấy trăm năm phấn đấu!

.

Bởi vì vị cường giả Truyền Kỳ cảnh không ra, tiếp theo đám người cũng dần dần mất đi hứng thú, sau khi đưa xong hạ lễ, lại cùng với võ giả trò chuyện một lát, liền chuẩn bị rời đi.

Bạch Nghiệp cũng không nghĩ tới thế mà nhẹ nhàng như vậy, không chỉ không có người nháo sự, ngay cả tam đại tông chủ đều quy củ, quả thực không thể tưởng tượng.

Xem ra là hắn đã nghĩ nhiều.

Bạch Nghiệp nhẹ nhàng thở ra.

Một bên khác, Tần Giác nghênh đón bằng hữu lâu rồi không gặp.

Nói là bằng hữu có chút miễn cưỡng, nhưng mà trừ Huyền Ất Sơn ra, người thứ nhất phát giác được thực lực của hắn chỉ có Thẩm Chí Văn.

“Tiền bối.”

Thẩm Chí Văn lo lắng bất an đứng ở đằng xa, trong tay cầm theo hai bình linh tửu trăm năm, biểu lộ khóc không được mà cười cũng không xong, rất là buồn cười.

Tần Giác tựa ở trên tảng đá, phất phất tay.

Thẩm Chí Văn lập tức hai mắt sáng lên, chạy chậm đến nói:

“Tiền bối, đây là lễ vật ta chuẩn bị cho người.”

Nếu là lúc trước, Tần Giác sẽ rất vui vẻ, nhưng bây giờ, linh tửu trăm năm đã không còn bị hắn để vào mắt nữa.

“Đi cùng sư phụ ngươi à?”

“Ừm.”

Thẩm Chí Văn không rõ Tần Giác có ý gì, vội vàng buông xuống linh tửu giải thích:

“Bởi vì sư phụ muốn chúc mừng Huyền Ất Sơn, cho nên ta cũng cùng đi qua, muốn nhìn tiền bối một cái.”

Từ Vô Cực bí cảnh trở về không bao lâu, Thẩm Chí Văn liền chính thức bước vào Chí Tôn cảnh, trở thành nhân vật thủ lĩnh trong thế hệ trẻ tuổi của Nam cảnh, cho đến khi Tô Ngạn cũng bước vào Chí Tôn cảnh, mới rốt cục có người có thể cùng hắn phân tranh.

Nhưng giờ phút này đứng trước mặt Tần Giác, Thẩm Chí Văn lại có loại cảm giác khó mà nói rõ, giống như mình có cường đại hơn thì khi đối mặt với Tần Giác cũng trở nên nhỏ bé, tựa như một hạt bụi trong tinh không, không có ý nghĩa.

“Đúng rồi, tông môn đầu tiên thừa nhận Huyền Ất Sơn là tân nhiệm bốn đại tông môn, hẳn là Huyền Hoàng tông a?”

Dường như nhớ tới cái gì, Tần Giác mở miệng nói.

“Đúng vậy, là ta khuyên sư phụ thừa nhận.”

Dừng một chút, Thẩm Chí Văn sợ Tần Giác hiểu lầm, lại bổ sung:

“Nhưng mà tiền bối yên tâm, ta tuyệt đối không có nói ra chuyện của người.”

“Ha ha, sư phụ ngươi là đồ ngốc sao?”

Tần Giác cười lạnh.

Thẩm Chí Văn khẽ giật mình, không rõ Tần Giác vì sao đột nhiên lại nói như vậy.

“Sư phụ ta dĩ nhiên không phải…”

“Nếu đã không phải là đồ ngốc, như vậy ngươi vô duyên vô cớ giúp Huyền Ất Sơn nói chuyện, hắn sẽ không nghi ngờ?”

Nghe vậy, Thẩm Chí Văn lập tức sửng sốt, đúng vậy a, hắn sao lại không nghĩ tới chứ?

Tần Giác im lặng, nếu không phải bởi vì Long Trẫm trước đó phái ra cường giả cảnh cáo thế lực khắp nơi ở Nam cảnh, dẫn đến Huyền Ất Sơn trở thành đối tượng được thế lực lớn nào đó bảo hộ, không cần lo bị bại lộ, lần này tuyệt đối sẽ xóa đi linh trí của Thẩm Chí Văn, để hắn biến thành ngớ ngẩn.

Chương 218: Giao Người Ra

Kỳ thật đối với Thẩm Chí Văn, Tần Giác vẫn là thưởng thức.

Ở một thế giới mạnh được yếu thua dạng này, Thẩm Chí Văn có thể kiên trì bảo hộ nhỏ yếu, rất đáng để người khâm phục.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Giác từ đầu đến cuối không động thủ với Thẩm Chí Văn, nếu không phải vì Thẩm Chí Văn sở tác sở vi, Tần Giác đã sớm biến hắn thành ngớ ngẩn.

Thấy Thẩm Chí Văn vẻ mặt ngơ ngác, Tần Giác liền biết hắn hoàn toàn không nghĩ tới điểm này.

Có đôi khi quá mức đơn thuần, liền có vẻ hơi ngu xuẩn.

Nhưng tông chủ Huyền Hoàng tông sống mấy trăm năm, không có khả năng không phát hiện ra được, dù sao, Huyền Hoàng tông cùng Huyền Ất Sơn có thể chưa từng có giao tình gì, Thẩm Chí Văn giúp Huyền Ất Sơn nói chuyện, hiển nhiên có ẩn tình khác.

Kết hợp với đoạn thời gian trước Long Trẫm phái ra cường giả cảnh cáo bọn hắn, không cần đoán cũng biết tông chủ Huyền Hoàng tông sẽ nghĩ như thế nào.

“Thật xin lỗi, tiền bối…”

Thẩm Chí Văn rốt cục ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vẻ mặt hổ thẹn.

“Được rồi, về sau chú ý chút.”

Phất phất tay, Tần Giác bất đắc dĩ.

Dù sao bởi vì Long Trẫm, Huyền Ất Sơn đã không có khả năng lại làm chuyện đơn độc giống với trước kia, làm một thế lực nhỏ ở xa.

Huống chi, Mộc Tử Thất tiến giai Truyền Kỳ cảnh, Huyền Ất Sơn trở thành đại tông môn thứ tư đại danh chính ngôn thuận, căn bản không cần tận lực giấu diếm.

Tần Giác không muốn bại lộ thực lực, nhưng không có nghĩa là hắn muốn ngăn cản Huyền Ất Sơn mạnh lên.

Cho dù Tần Giác nói như vậy, nhưng Thẩm Chí Văn vẫn cảm thấy mình đã làm sai chuyện gì, yên lặng đứng tại chỗ, không dám nói nữa.

Lúc này, Lạc Vi Vi bỗng nhiên từ trong tu luyện tỉnh lại, sau khi nhìn thấy Thẩm Chí Văn ở bên cạnh, hơi nghi hoặc.

Nhưng mà Lạc Vi Vi đã quen Tần Giác mang về một ít thứ cổ quái kỳ lạ, cho nên cũng không có hỏi nhiều, mà là từ trên tảng đá nhảy xuống, bắt đầu tu luyện võ kỹ.

Với thiên phú tu luyện hiện tại của Lạc Vi Vi, tin chắc không bao lâu nữa liền có thể đột phá, nếu không có gì ngoài ý muốn, nàng sẽ trở thành Tần Giác thứ hai của Huyền Ất Sơn, trở thành đệ tử thứ hai nhanh chóng bước vào Địa Giai.

Vân Tịch cũng không cam lòng yếu thế, mỗi ngày đều đang cố gắng, cách Địa Giai trung kỳ chỉ còn lại nửa bước.

“Hửm?”

Đột nhiên, Tần Giác nhíu mày, nhìn về phía nơi xa.

“Làm sao vậy?”

Thẩm Chí Văn vô ý thức hỏi.

“Có mấy cỗ khí tức đang đến gần.”

Tần Giác nghiêm mặt nói.

Lời còn chưa dứt, ngay tầm mắt tự nhiên xuất hiện một chiếc linh khí phi hành có tạo hình kì lạ, tốc độ nhanh vô cùng, một giây trước còn xa ở chân trời, một giây sau đã đi tới trên không Huyền Ất Sơn.

…

“Hửm Đó là cái gì?”

Cùng lúc đó, thủ lĩnh đến từ thế lực khắp nơi cũng bắt đầu chú ý tới chiếc linh khí phi hành kia.

Ngay cả tam đại tông chủ cũng đến, chẳng lẽ Nam cảnh còn có thế lực võ đạo nào chưa từng xuất hiện?

“Dao động linh lực thật mạnh!”

“Một hai ba… Trời ơi, hình như có năm cường giả Truyền Kỳ cảnh!”

“Chuyện gì xảy ra?”

Tam đại tông chủ nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy chấn kinh trong mắt đối phương.

Một lần xuất động năm cường giả Truyền Kỳ cảnh, trừ phi ba đại tông môn liên thủ, nếu không Nam cảnh không có bất kỳ một thế lực nào có thể làm được.

Chẳng lẽ là thế lực đứng sau Huyền Ất Sơn?

Không chờ cho ba người nghĩ rõ ràng, từ trong linh khí phi hành bay ra hơn mười thân ảnh, lơ lửng trên đỉnh đầu bọn họ.

Năm người cầm đầu đều là Truyền Kỳ cảnh, tản ra Thuần Dương chi khí nồng đầm, giống như mặt trời trên không, khiến người khó mà nhìn thẳng.

Trọng yếu nhất chính là, trong năm Truyền Kỳ cảnh có ba người đã đạt tới đỉnh phong, cỗ lực lượng khổng lồ như thế, đủ để quét ngang Nam cảnh!

Mà võ giả còn lại cũng đều là Chí Tôn cảnh, từng người lực cực nóng, phân tán ra, phong tỏa toàn bộ Huyền Ất Sơn.

Rất nhiều thủ lĩnh thế lực vốn dĩ chuẩn bị rời đi không thể không dừng lại, lựa chọn quan sát.

“Nơi này chính là vị trí hiện trên linh nghi sao?”

Lạc Phong đảo mắt một vòng, ngữ khí lạnh nhạt.

“Đúng vậy.”

Một người khác đáp.

“Rất tốt, đi xuống xem thử.”

Lạc Phong biểu lộ lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống nói.

Nói xong, năm cường giả Truyền Kỳ cảnh cầm đầu chậm rãi hạ xuống, khí tức không che giấu chút nào, chính là để người khác biết, bọn hắn rất mạnh.

“Ai là thủ lĩnh nơi này?”

Lạc Phong Dương tiếng nói.

“Là ta.”

Chần chờ một lát, Bạch Nghiệp tiến lên phía trước nói:

“Xin hỏi các hạ là ai, có chuyện gì sao?”

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy đối phương đến không thiện.

“Giao người ra.”

Lạc Phong lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Bạch Nghiệp sững sờ:

“Người nào?”

“Hừ, đã như thế, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, Lạc Phong trực tiếp đánh ra một chưởng, nhấc lên linh lực mênh mông, cuốn về phía Bạch Nghiệp!

Đối mặt với một kích của cường giả Truyền Kỳ cảnh, Bạch Nghiệp căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn chưởng phong đánh tới, thúc thủ vô sách.

“Hô!”

Ngay khi chưởng phong sắp rơi lên người Bạch Nghiệp, một đạo linh lực bắn ra từ phía sau, dẫn đầu đến, hình thành một vòng kết giới ngăn trở chưởng phong.

Oanh!

Gợn sóng năng lượng đáng sợ khuếch tán ra, không ngừng đánh thẳng vào kết giới linh lực, nhưng kết giới linh lực vẫn kiên cố, mặc cho công kích thế nào cũng đều không nhúc nhích.

Mà Mộc Tử Thất cũng lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên cạnh Bạch Nghiệp, sắc mặt nghiêm túc.

Lúc năng lượng gợn sóng tiêu tán,kết giới linh lực rốt cục cũng

vỡ vụn, hóa thành điểm sáng tiêu tán.

“Ồ? Thú vị đấy, chỉ là một Truyền Kỳ cảnh sơ kỳ, có thể ngăn cản công kích của ta.”

Lạc Phong hơi có vẻ kinh ngạc.

Thấy thế, võ giả ở đây hai mặt nhìn nhau, không rõ chuyện gì xảy ra, nhất là tam đại tông chủ, còn tưởng rằng mình nhìn lầm.

Những cường giả này không phải là đến từ thế lực sau lưng Huyền Ất Sơn sao? Làm sao lại động thủ với người mình?

Chẳng lẽ bọn hắn lầm?

“Các hạ là ai.”

Mộc Tử Thất chân mày cau lại, lạnh giọng nói.

“Ha ha, đây chính là chỗ mà các ngươi dựa vào sao?”

Lạc Phong không trả lời mà hỏi lại:

“Khó trách dám vươn bàn tay ra dài như thế.”

Bạch Nghiệp: “…”

Gia hỏa này rốt cục là đang nói cái gì?

Sẽ không phải là đầu óc có vấn đề, trả thù ở khắp nơi a?

“Ta lại nói một lần cuối cùng, giao người ra, nếu không hôm nay nơi này ai cũng đừng nghĩ có thể rời đi.”

Lạc Phong không hề nghi ngờ nói.

Lời vừa nói ra, đám người kinh hãi, nếu như chỉ là đến tìm Huyền Ất Sơn phiền phức thì cũng không nói gì, hiện tại ngay cả đám đi theo bọn hắn cũng không may, đây chính là năm cường giả

Truyền Kỳ cảnh a!

Lập tức có một thủ lĩnh của thế lực đứng ra nói:

“Bạch chưởng môn, ngươi đến cùng đã làm cái gì, còn không mau giao người ra.”

Bạch Nghiệp theo tiếng kêu nhìn lại, hắn nhớ được người này vừa rồi tôn kính hắn vô cùng, hận không thể coi hắn là như cha ruột mà cúng bái, kết quả không nghĩ tới bây giờ là người đầu tiên đứng ra.

Nhưng mà Bạch Nghiệp cũng không tức giận, sống chết trước mắt, ai sẽ quản nhiều như vậy chứ?

Chỉ là, về sau muốn lại ôm đùi Huyền Ất Sơn, kia tuyệt đối không có khả năng.

“Đúng vậy a, Bạch chưởng môn, mau đưa người kia giao ra đi.”

Rất nhanh liền có người phụ hoạ theo.

“Khó trách Huyền Ất Sơn có thể trong thời gian ngắn như vậy mà quật khởi, khẳng định là làm ra việc gì đó không thể lộ ra ngoài.”

“Hừ, ta đã sớm hoài nghi.”

“…”

“…”

Trong nháy mắt, thái độ của đám người sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhao nhao bắt đầu chỉ trích Bạch Nghiệp, nơi nào còn có bộ dáng chúc mừng trước đó.

Chỉ có Bạch Nghiệp từ đầu đến cuối trấn định tự nhiên, không

có nửa điểm bối rối.

Bởi vì hắn biết rõ, người mạnh nhất Linh Ương giới ở ngay tại Huyền Ất Sơn, cho nên mặc kệ bọn hắn đến từ nơi đó, đều phải trả giá thật lớn!

Chương 219: Sứ Giả Thánh Địa

Nếu là lúc trước, Bạch Nghiệp có lẽ sẽ còn lo lắng, nhưng từ sau khi lần trước nhìn thấy trãi nghiệm của Tần Giác ở Huyền Cơ giới cùng Tu La giới, Bạch Nghiệp liền hiểu rõ.

Dù cho tất cả cường giả của Linh Ương giới cùng liên hợp lại, cũng không phải là đối thủ của hắn, thậm chí một nhấc tay liền có thể nhẹ nhõm nghiền ép.

Cho nên đối mặt với khí thế hung hãn này, lại không giảng đạo lý của Lạc Phong, Bạch Nghiệp cũng không e ngại.

“Bạch chưởng môn, còn không mau giao ra người hắn muốn, chẳng lẽ ngươi muốn hại chết chúng ta sao?”

Rốt cục, gia chủ Vương gia nhịn không được nói.

Có hắn dẫn đầu, gia chủ ngũ đại gia tộc còn lại lập tức ngầm hiểu đứng ra phụ hoạ theo, điên cuồng chỉ trích Bạch Nghiệp.

Bộ dáng kia, phảng phất hận không thể tự mình xuất thủ, đánh Bạch Nghiệp, sau đó buộc hắn giao ra người trong miệng Lạc Phong kia.

Đám người gia chủ Vương gia cho rằng phía sau Huyền Ất Sơn có lẽ thật sự có thế lực cường đại nào đó.

Nhưng bây giờ, Huyền Ất Sơn khẳng định đắc tội thế lực mạnh hơn, nếu không thì làm sao lại rước lấy sự vây công của năm cường giả Truyền Kỳ cảnh?

Nhưng mà trên thực tế, Bạch Nghiệp căn bản không biết Lạc Phong nói đến ai, hắn gần đây vẫn luôn ở tại Huyền Ất Sơn, không

đi đâu cả, Lạc Phong vừa đến liền bắt hắn giao người ra, Bạch Nghiệp làm sao biết có ý gì?

Ở đây chỉ có ba người Diệp Thanh từ đầu đến cuối không mở miệng, lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Không giống với lục đại gia chủ, bọn hắn trước khi tới đã trò chuyện qua, biết thế lực đứng sau Huyền Ất Sơn tuyệt đối không đơn giản, bởi vậy trừ phi tình thế triệt để sáng tỏ, nếu không sẽ không dễ dàng bán đội.

Lỡ như chút nữa thế lực sau lưng Huyền Ất Sơn đột nhiên nhảy ra, miểu sát Lạc Phong trước mắt này thì phải làm sao?

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn hắn có thể trở thành tam đại tông chủ, vô luận là thực lực, hay là tầm mắt, đều vượt xa những võ giả khác ở đây.

“Thế nào, còn không muốn giao ra sao?”

Lạc Phong đôi mắt híp lại, sát ý nghiêm nghị.

Bạch Nghiệp: “…”

Không phải ta không giao ra, mà là ta căn bản không biết ngươi đang nói cái gì a!

“Hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

Lạc Phong vung tay lên:

“San bằng nơi này cho ta!”

“Vâng!”

Nghe vậy, bốn cường giả Truyền Kỳ cảnh còn lại, cùng phong tỏa Huyền Ất Sơn mấy cường giả Chí Tôn cảnh lập tức thôi động linh lực, chuẩn bị công kích.

“Đừng a!”

Gia chủ Vương gia quá sợ hãi:

“Bạch chưởng môn! Mau giao người ra đi!”

Bạch Nghiệp mặt không biểu tình, giống như không nghe thấy gia chủ Vương gia nói, hít một hơi thật sâu, quyết định tế ra vương bài của mình.

“Sư đệ, cứu mạng a!”

Lời còn chưa dứt, một đoàn linh lực bỗng nhiên ngăn miệng hắn lại, lập tức vang lên thanh âm không kiên nhẫn của Tần Giác:

“Được rồi, đừng kêu.”

Nơi xa, Tần Giác tay cầm bình rượu, bạch y tung bay, như tiên nhân đi tới, khí chất vô song, tuấn mỹ đến cực hạn, cho dù là nam nhân nhìn cũng trong nháy mắt hoảng hốt.

Thấy thế, Bạch Nghiệp lúng túng xoa xoa đôi bàn tay, chỉ vào Lạc Phong nói:

“Sư đệ, bọn gia hỏa này không biết từ nơi nào chạy ra a, cứ bắt ta giao người nào đó ra, ta không biết chuyện gì xảy ra, bọn hắn liền đánh ta.”

Tần Giác: “…”

Đến cùng ai là sư huynh?

Vì cái gì hắn có loại cảm giác tiểu bằng hữu tìm gia trưởng cáo trạng? Với lại hắn là gia trưởng, Bạch Nghiệp là tiểu bằng hữu.

Ách… Nói tới thì, loại tình huống này hình như đã không phải là lần đầu phát sinh.

“Là hắn!”

Nhìn thấy Tần Giác, Diệp Thanh đầu tiên là khẽ giật mình, chợt lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

Không chỉ là Diệp Thanh, ngay cả Từ Tiêu, Tống Hà cũng giống thế, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Bởi vì bọn hắn từng gặp Tần Giác!

Chẳng qua là trong chiến tranh bình nguyên lúc ấy Tần Giác giống như tiên nhân hạ phàm, một quyền một tên cường giả Truyền Kỳ cảnh, ngay cả Thái Hư Cự Long cũng bị miểu sát, cuối cùng ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt Nam cảnh.

Bởi vì Tần Giác không cố ý che giấu, cho nên ấn tượng của ba người đều rất sâu sắc, huống chi, thiếu niên đẹp trai như vậy, vô luận là ai, cơ bản sau khi gặp một lần liền sẽ không quên.

“Hắn vậy mà ở nơi này.”

Diệp Thanh rốt cuộc cũng hiểu, Huyền Ất Sơn vì sao có thể nhanh chóng quật khởi như vậy, tồn tại một cường giả cường đại như vậy, sao có thể không quật khởi?

Với biểu hiện thực lực của Tần Giác ở trong chiến tranh bình nguyên, kết hợp với lúc ở Vô Cực bí cảnh nhẹ nhàng diệt sát tàn hồn của Vô Cực Thánh Giả, rất có thể là một cường giả Thánh Cảnh!

Mọi người đều biết, dưới Thánh Cảnh đều là sâu kiến.

Tần Giác nếu là cường giả Thánh Cảnh, như vậy dù đặt ở Trung Châu, cũng không thể khinh thường, huống chi Nam cảnh?

Khó trách Bạch Nghiệp từ lúc bắt đầu, liền một bộ dáng không sợ hãi.

Nghĩ tới đây, ba người Diệp Thanh nhịn không được cảm khái lần nữa.

Bọn hắn vốn dĩ cho là Bạch Nghiệp có lão bà Truyền Kỳ cảnh, có thể thua mấy trăm năm phấn đấu, kết quả còn có một sư đệ Thánh Cảnh, lại phải thêm hơn ngàn năm phấn đấu nữa!

“Ngươi là ai?”

Lạc Phong nhíu mày.

Chẳng biết tại sao, hắn càng nhìn càng không thấu tu vi của Tần Giác.

“Câu này hẳn phải là ta hỏi ngươi a?”

Ngửa đầu nhấp một ngụm linh tửu, Tần Giác trầm lặng nói.

“…”

“Được rồi, cho dù ngươi không nói, ta cũng biết ngươi đến từ nơi nào.”

Nhún vai, Tần Giác ý vị thâm trường mà nói:

“Không nghĩ tới Thuần Dương thánh địa nhanh như vậy liền tìm đến.”

“Ngươi biết Thuần Dương thánh địa?”

Lạc Phong sắc mặt đại biến.

“Đương nhiên.”

Tần Giác thản nhiên nói:

“Ta nghĩ, Huyền Ất Sơn chúng ta, hẳn không có đụng chạm gì với Thuần Dương thánh địa a?”

Cũng không phải Tần Giác hiểu rõ gì về Thuần Dương thánh địa, mà là công pháp mà bọn họ tu luyện quá đặc thù, nhìn một cái liền có thể biết.

Từ Thuần Dương thánh chủ, cho tới Lạc Vi Vi, đều không ngoại lệ.

“Nếu biết, còn không mau giao người ra.”

Lạc Phong trầm giọng nói.

Ở Trung Châu, Thuần Dương thánh địa có thể nói là như sấm bên tai, nhưng ở Nam cảnh, võ giả nghe qua Thuần Dương thánh địa tuyệt đối không nhiều.

Trừ phi, Tần Giác đi qua Trung Châu.

“Muốn người, vẫn là để chủ tử của các ngươi tự mình đến đi.”

Tần Giác lơ đãng nói.

“Làm càn!”

Lạc Phong giận dữ:

“Đừng tưởng rằng mình có chút thực lực, liền cho là vô địch thiên hạ.”

“Đúng vậy, quả thực ta vô địch thiên hạ, sao ngươi biết?”

“…”

Lạc Phong há to miệng, trong lúc nhất thời lại không biết trả lời thế nào.

“Muốn chết!”

Cường giả Truyền Kỳ cảnh đi theo bên cạnh Lạc Phong đến hừ

lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Một giây sau, vị cường giả Truyền Kỳ cảnh kia xuất hiện sau lưng Tần Giác, đấm ra một quyền!

Hắn muốn để thiếu niên cuồng vọng này trả giá đắt!

“Tần sư đệ, cẩn thận!”

Mộc Tử Thất kinh hô.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng vang trầm, nương theo từng trận tiếng xương nứt, vị cường giả Truyền Kỳ cảnh kia lập tức giống như bùn nhão đổ xuống, thất khiếu chảy máu, bất tỉnh nhân sự.

Mộc Tử Thất: “…”

Lạc Phong: “…”

Đám người: “…”

Xảy ra chuyện gì?

Tần Giác giống như đứng tại chỗ không nhúc nhích a?

Đó là ai đánh thương vị cường giả Truyền Kỳ cảnh này?

“Vội đi tìm chết như vậy?”

Tần Giác cạn lời.

“…”

“Ngươi đã làm gì La Cù?”

Nửa ngày, Lạc Phong kịp phản ứng, cắn răng nói.

“Yên tâm, tiếp theo liền đến phiên ngươi.”

Tần Giác nhếch miệng cười một tiếng,vẫy tay một cái.

Oanh!

Không khí bạo liệt, hình thành đường cong nửa vòng tròn mà mắt thường có thể thấy được, nháy mắt vượt qua ngàn mét, đánh trên người Lạc Phong!

Phốc phốc.

Đáng thương Lạc Phong còn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, liền nổ thành một đoàn huyết vụ, nhẹ nhàng rơi xuống, chết không thể chết lại.

Vừa rồi lúc Lạc Phong công kích Bạch Nghiệp không thủ hạ lưu tình, Tần Giác tự nhiên cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Chương 220: Còn Không Mau Cút Đi

Không khí ngưng trệ, toàn bộ Huyền Ất Sơn yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một kích, cường giả Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong vẫn lạc.

Chuyện này là sao đây?

Đám người hai mắt nhìn nhau, có cảm giác không thực tế.

Nhất là gia chủ của sáu đại gia tộc, dọa đến xém chút nữa ngồi bệt xuống đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Trong cuộc chiến tranh bình nguyên bọn hắn không ở trong vòng chiến cao nhất, cho nên cũng không nhận ra Tần Giác.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại nói cho bọn hắn biết, Huyền Ất Sơn đã ẩn giấu đi một tồn tại kinh khủng như thế!

Thân là cường giả Chí Tôn, bọn hắn rất rõ Truyền Kỳ cảnh đáng sợ cỡ nào, dù sao thì với thiên phú của bọn hắn, có cố gắng cả đời cũng không thể nào chạm tới được.

Nếu không thì trăm ngàn năm qua, Nam cảnh cũng sẽ không chỉ có bốn đại tông môn.

Trong đó Phong Lôi tông sau khi mất đi cường giả Truyền Kì cảnh, trực tiếp tụt cấp.

Có thể thấy được muốn tiến giai Truyền Kỳ cảnh khó khăn cỡ nào.

Nhưng mà người thiếu niên trước mắt này, chỉ dùng một ngón tay đã nhẹ nhõm miểu sát cường giả Truyền Kỳ cảnh.

Là nằm mơ sao?

Sáu vị gia chủ nhìn nhau, run lẩy bẩy.

Bọn hắn chợt nhớ tới hành vi vừa rồi của mình, nếu như Bạch Nghiệp truy cứu thì phải làm sao bây giờ?

Có thể có tràng cảnh giống với Lạc Phong hay không?

Ngay cả sáu đại gia chủ đều như thế, chớ đừng nói chi là những võ giả của Thuần Dương thánh địa cùng với tên Lạc Phong kia đến đây, người nào người nấy ngây ra như phỗng, sững sờ tại chỗ.

Bởi vì địa điểm của nhiệm vụ lần này là ở Nam cảnh, cho nên tổng cộng chỉ cử đi năm Truyền Kỳ cảnh.

Kết quả trong nháy mắt chết một bị thương một, mà đối phương, từ đầu đến cuối, vẻn vẹn chỉ vẫy nhẹ tay mà thôi.

Đánh kiểu gì nữa?

Chỉ sợ Tần Giác lại vẫy tay thêm mấy cái nữa, bọn hắn không phải cũng chết ở đây sao.

Nam cảnh sao lại có cường giả kinh khủng như vậy?

Hô!

Đúng lúc này, huyết dịch của Lạc Phong đang theo gió phiêu tán bỗng nhiên cuốn ngược trở về, trong không trung ngưng tụ ra thân thể một lần nữa, nhưng mà khí tức rõ ràng giảm xuống trên phạm vi lớn, thậm chí chút nữa là rớt khỏi Truyền Kỳ cảnh.

“Ngươi dám giết ta!”

Lạc Phong sắc mặt khó coi, không tài nào có thể tin nói.

Nếu không phải hắn nắm giữ bí pháp đặc thù, có thể ngưng tụ huyết nhục một lần nữa, chỉ sợ vừa rồi, đã trực tiếp thần hình câu diệt.

"Ồ, vậy mà không chết?"

Tần Giác vẻ mặt kinh ngạc.

Lạc Phong: "…"

Uy uy uy, ngươi không nghe thấy ta đang nói gì sao?

"Cho dù ngươi là cường giả Thánh Cảnh, nếu giết ta, Thuần Dương thánh địa cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lạc Phong cắn răng nói.

Dù nói thế nào, hắn cũng là Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong, Tần Giác có thể miểu sát hắn, hiển nhiên đã vượt qua Truyền Kỳ, đạt tới Thánh Cảnh.

Nhưng mà với mấy thế lực khác mà nói, Thánh Cảnh có lẽ là tồn tại chí cao vô thượng, nhưng với tám đại thánh địa mà nói thì, căn bản không tính là thứ gì.

Đừng nói Thánh Cảnh, cho dù là Thánh Vương, một khi sát hại người của Thuần Dương thánh địa, nhất định cũng sẽ bị đuổi giết.

Đã từng có vị Thánh Vương, cũng bởi vì lén lút sát hại một võ giả Chí Tôn cảnh của Thuần Dương thánh địa, kết quả bị điều tra ra được, một đường đuổi tới biên giới Linh Ương giới, giết chết, đồng thời treo đầu lâu ở bên ngoài Thuần Dương thánh địa, chấn áp thế nhân.

Có thể thấy được Thuần Dương thánh địa bao che khuyết điểm cỡ nào.

Huống chi thân phận của Lạc Phong đặc thù, thiên phú bất phàm, ngày sau rất có thể bước vào Thánh Cảnh, nếu giết hắn, Thuần Dương thánh địa tất nhiên sẽ không tha cho.

Đáng tiếc, hắn không nên chọc Tần Giác.

“Ồ? Thì tính sao?”

Tần Giác thần sắc tự nhiên, nhìn không ra chút bối rồi nào.

“…”

Lạc Phong há to miệng, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lúc trước lịch luyện, Lạc Phong không phải là chưa từng gặp phải nguy cơ sinh tử, nhưng chỉ cần hắn để lộ ra thân phận Thuần Dương thánh địa của mình, thái độ của đối phương tuyệt đối sẽ quay ngoắc một trăm tám mươi độ.

Kiểu không để tâm giống Tần Giác này, Lạc Phong là lần đầu tiên gặp phải.

Trầm mặc nửa ngày, Lạc Phong cuối cùng nhắm mắt nói:

“Các hạ quá càn rỡ rồi!”

“Thật sao?”

Tần Giác khóe miệng cong lên một vòng nụ cười chế nhạo:

“Người ỷ vào thực lực mạnh, vừa lên liền động thủ là ngươi đi?”

“…”

Lạc Phong lần nữa á khẩu không trả lời được, cũng không có cách nào phản bác.

Đúng vậy, từ khi đến Huyền Ất Sơn cho tới bây giờ, hắn từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ của bề trên, dù sao thì hắn thấy, nơi này căn bản không có khả năng có tồn tại mạnh hơn hắn.

Cho dù san bằng nơi này, bất quá cũng dễ như trở bàn tay.

Cho đến khi Tần Giác xuất hiện mới ngừng.

“Được, ta có thể không truy cứu chuyện ngươi làm Lạc Cù trọng thương, chỉ cần ngươi thả người chúng ta muốn ra, chúng ta lập tức rời đi!”

Lạc Phong hít một hơi thật sâu, ra vẻ nhượng bộ.

Nghe vậy, Tần Giác im lặng, tên này chẳng lẽ còn chưa rõ tình huống hiện tại à?

“Ta đã nói, để chủ của các ngươi tự mình đến.”

Đôi mắt Tần Giác nhẹ giương lên, thản nhiên nói:

“Mặt khác, ngươi không cần trở về.”

Nói xong, Tần Giác chỉ vào không trung một cái.

“Không!”

Lạc Phong bỗng nhiên mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Bành!

Theo một tiếng vang trầm, Lạc Phong lần nữa nổ thành một đám máu thịt, không chờ cho máu thịt ngưng tụ, kim quang hiện lên, trực tiếp thôn phệ máu thịt, lần này, Lạc Phong rốt cuộc cũng không thể phục sinh được nữa.

Đối với mấy tên tiểu tử không biết chừng mực này, Tần Giác từ trước đến nay chưa từng nương tay.

Giải quyết Lạc Phong, Tần Giác nhìn về phía ba cường giả Truyền Kỳ cảnh khác:

“Còn muốn tiếp tục không?”

Ba người nháy mắt giật mình tỉnh lại, lắc đầu liên tục.

“Vậy còn không mau cút!”

Tần Giác quát như sấm rền, ầm ầm vang dội, chấn động khiến cho tất cả những võ giả ở đây đều hoa mắt choáng váng, xém chút nữa đã hôn mê.

“Hừ, đợi Lạc trưởng lão đến, chỉ sợ ngươi chết cũng không biết mình đã chết như thế nào!”

Một tên cường giả Truyền Kỳ cảnh ánh mắt âm tàn, thấp giọng nói.

Bành!

Lại là một tiếng vang trầm, tên cường giả Truyền Kỳ cảnh kia cũng lập tức hóa thành mớ máu thịt, tựa như pháo bông lộng lẫy.

Đám người: “…”

Một lời không hợp liền thần hình câu diệt, quá khủng bố đi?

Thấy thế, hai người còn lại nào dám nói cái gì nữa, vội vàng đỡ Lạc Cù bị phản phệ trọng thương lên, cùng mấy tên võ giả Chí Tôn cảnh leo lên linh khí phi hành, vội vàng rời đi.

Cho đến khi linh khí phi hành hoàn toàn biến mất ở chân trời, mọi người mới giật mình tỉnh lại, vẫn cảm thấy có chút hoang đường.

Thực lực đủ để quét ngang Nam cảnh, cứ cuốn gói chạy đi như vậy rồi?

“Sư đệ uy vũ!”

Bạch Nghiệp vui vẻ hứng khởi chạy tới, hét lớn.

“Đáng tiếc, trên thân hai người kia không có đồ gì tốt.”

Tần Giác: “…”

“Đúng rồi, những người này rốt cuộc là ai?”

Dường như nhớ tới cái gì, Bạch Nghiệp nghi ngờ nói.

Lạc Phong vừa đến liền bảo hắn giao ra người nào đó, khiến cho Bạch Nghiệp không hiểu ra sao, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Ha ha, bọn hắn là võ giả của một trong tám đại thánh địa của Trung Châu, đến tìm người thôi.”

“Người nào?”

Bạch Nghiệp truy hỏi.

“Ngươi cũng biết, là quán quân của cuộc thi đấu sơn môn kia.”

Kỳ thật từ lúc đám người Lạc Phong xuất hiện, Tần Giác liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Kết hợp với cảm giác là lạ mà khoảng thời gian trước Lạc Vi Vi có nói tới, hiển nhiên là Thuần Dương thánh địa cảm ứng được huyết mạch của nàng, cho nên mới phái người đến đây tra xét.

Nói không chừng người phái Lạc Phong tới, chính là Thánh Giả của Thuần Dương, cũng chính là phụ thân của Lạc Vi Vi.

Nếu không thì Tần Giác cũng sẽ không bảo bọn hắn để chủ tử tự mình đến.

Trên thực tế, với thực lực của đám người Lạc Phong, quả thật có thể quét ngang Nam cảnh.

Chỉ là do Lạc Phong sao cũng không nghĩ tới được, sẽ đá phải khối cửu thiên thần thiết là Tần Giác này, chôn vùi tính mạng.

“Là nàng?”

Bạch Nghiệp ngạc nhiên, lập tức gật đầu nói:

“Cũng đúng, nàng tu luyện quả thực không phải công pháp của Huyền Ất Sơn chúng ta, với lại khí tức cũng giống với mấy người vừa rồi.”

“Vậy ngươi định làm thế nào?”

Chương 221: Thân Thế

Sau khi Lạc Phong bỏ mình, tất cả võ giả Thuần Dương thánh địa đào tẩu, cũng tuyên cáo chuyện này triệt để kết thúc.

Về phần sau này Thuần Dương thánh địa có tiếp tục phái cường giả tới hay không, cái đó đã là chuyện của sau này rồi.

Ba người Diệp Thanh nhìn nhau, nhẹ nhàng thở ra, còn may bọn hắn vừa rồi bảo trì bình thản, không có gấp gáp đứng lên chỉ trích như vậy, không thì hiện tại chỉ sợ phải ngã ngựa rồi.

Nhưng lục đại gia chủ lại không may mắn như vậy, giờ phút này tất cả đều run lẩy bẩy cúi đầu, không dám nói lời nào, sợ lúc này Tần Giác quay người cho bọn hắn một quyền.

Không đúng, thậm chí không cần Tần Giác động thủ, Mộc Tử Thất cũng có thể dễ dàng oanh tạc bọn hắn.

Ngay cả lục đại gia chủ cũng như thế, chớ đừng nói chi là những thế lực bình thường kia, nhất là thủ lĩnh của những thế lực vừa nãy kêu gào to nhất, từng người từng người sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không biết nên làm sao cho phải.

Đắc tội với dạng cường giả như này, về sau bọn hắn sống yên ổn ở Nam cảnh được sao? Hoặc là nói, bọn hắn có thể còn sống mà rời đi sao?

Đúng lúc này, Diệp Thanh bỗng nhiên tiến lên một bước nói:

“Tiền bối, những thế lực này đều từng góp sức cho chiến tranh bình nguyên, mặc dù vừa rồi ngôn từ khiến cho người khác không thích, nhưng dù sao cũng không có sai lầm lớn, mong rằng tiền bối

bỏ qua cho bọn hắn.”

Nói đến đây, Diệp Thanh ôm quyền khom người, thái độ thành khẩn vô cùng.

Lời vừa nói ra, thủ lĩnh của mấy thế lực mặt mũi vốn dĩ xám xịt liền lập tức nhìn về phía Diệp Thanh, lộ ra vẻ mặt cảm kích.

Lúc này Diệp Thanh nguyện ý đứng ra giúp bọn hắn nói chuyện, không khác gì cây cỏ cứu mạng, bọn hắn sao có thể không cảm kích?

Mắt thấy cảnh tượng này, Từ Tiêu cùng Tống Hà nhịn không được thầm mắng trong lòng, bọn hắn sao lại không rõ Diệp Thanh đây là đang thu mua lòng người, đề cao uy vọng của mình?

Nếu như thủ lĩnh của những thế lực này hôm nay có thể sống sót đi ra khỏi Huyền Ất Sơn, tất nhiên sẽ mang ơn Diệp Thanh, mà uy thế của Thiên Cơ tông cũng sẽ nhờ đó mà được nâng cao một bậc.

Cho dù Tần Giác tâm ngoan thủ lạc, giết chết hết thủ lĩnh của những thế lực này, Diệp Thanh cũng sẽ không có bất cứ tổn thất gì, có thể nói trăm lợi không hại mà.

Thực ra Từ Tiêu và Tống Hà cũng nghĩ đến điểm này, chỉ do dự mấy giây mà thôi, kết quả liền bị Diệp Thanh vượt lên trước.

“Đúng vậy, tiền bối, những thế lực này đều có công trong chiến tranh bình nguyên, mong rằng tiền bối có thể thủ hạ lưu tình.”

Cắn răng, Từ Tiêu phụ họa nói.

Mặc dù không có cướp được tiên cơ, nhưng tuyệt không thể để Diệp Thanh chiếm hết tiện nghi được.

Thấy thế, Tống Hà lập tức theo sát phía sau:

“Đúng vậy tiền bối.”

Đám người mừng rỡ, tông chủ của ba đại tông môn đồng thời ra mặt nói chuyện, lần này Tần Giác hẳn là sẽ bỏ qua cho bọn hắn đi?

“Ồ? Các ngươi đang dạy ta làm việc?”

Tần Giác cười nói.

Nghe vậy, ba người kinh hãi, liền vội vàng lắc đầu nói:

“Không dám.”

Lỡ như bởi vì đám người kia mà kéo theo mình vào, vậy thì chút được còn không bù được cái mất.

“Thật sao?”

Tần Giác sao có thể nhìn không ra ba người đang suy nghĩ gì, nhưng hắn căn bản không có ý định giết chết thủ lĩnh của những thế lực này.

Thế giới cao võ từ trước đến nay cường giả vi tôn, thủ lĩnh của những thế lực này lại chẳng có quan hệ gì với Huyền Ất Sơn, đối mặt tử vong thì sợ hãi là chuyện rất bình thường.

Nếu như Tần Giác không có kịp thời xuất hiện, chỉ sợ ba người Diệp Thanh cũng sẽ lựa chọn đứng bên phía Lạc Phong kia.

Dù sao, bọn hắn không cần thiết vì một thế lực vốn không quen biết, đánh đổi mạng sống.

Nhưng về sau muốn cùng Huyền Ất Sơn giao hảo nữa, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Dù sao hiện tại Huyền Ất Sơn cũng không cần thiết bày ra sắc mặt tốt với những thế lực này, chỉ cần an tâm phát triển là đủ.

“Được rồi, để bọn hắn đi đi.”

Phất phất tay, Tần Giác không để tâm nói.

“Hả?”

Diệp Thanh sửng sốt.

Chuyện gì vậy?

Đây liền không có chuyện gì nữa rồi à?

“Thế nào, không muốn?”

Tần Giác híp đôi mắt, cười híp mắt nói.

“Có nghe hay không, còn không mau đi!”

Diệp Thanh khẽ giật mình, quay người gầm thét.

“Vâng vâng vâng, đa tạ tiền bối tha mạng.”

Để lại câu nói này, đám người lập tức tan tác như chim muông, có được loại cảm giác sống sót sau tai nạn, sau đó ngồi lên linh khí phi hành nhanh chóng rời đi, hận không thể đi càng xa càng tốt.

“Đa tạ tiền bối.”

Diệp Thanh lần nữa khom người nói.

Trên thực tế, Diệp Thanh xác thực có ý muốn thu mua lòng người, đề cao uy vọng của mình, nhưng lại không giới hạn tại đây.

Phải biết, có hơn một nửa là võ giả cao giai của Nam cảnh đến đây chúc mừng Huyền Ất Sơn, nếu tất cả đều chết ở chỗ này,

không biết sẽ tạo thành rung chuyển cỡ nào, Diệp Thanh sao có thể nhìn như không thấy?

“Còn các ngươi ngươi?”

Tần Giác cau mày nói:

“Muốn ở lại dùng cơm à?”

“Ây… Không phải.”

Diệp Thanh vốn còn muốn nói thêm vài câu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ không kiên nhẫn của Tần Giác, đành phải cưỡng ép nhịn xuống, cùng Từ Tiêu, Tống Hà từ từ đi xa.

Tần Giác đã hạ lệnh đuổi khách, bọn hắn lại không đi, thì có hơi không biết điều.

Nhưng mà ba người đều hiểu, từ hôm nay trở đi, Huyền Ất Sơn sẽ trở thành tồn tại chí cao vô thượng ở Nam cảnh, dù là cả ba đại tông môn gom lại cũng không thể so sánh!

…

Tiếp tục hơn nửa ngày chúc mừng rốt cục cũng kết thúc, Huyền Ất Sơn lại lần nữa khôi phục lại yên tĩnh.

Tần Giác duỗi lưng một cái, thảnh thơi trở lại sườn đồi, chuyện còn lại không cần hắn phải quan tâm, Bạch Nghiệp sẽ tự xử lý.

“Sư thúc, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Lạc Vi Vi nhịn không được hỏi.

Dao động linh lực mạnh như thế, cho dù Lạc Vi Vi chỉ mới là Huyền Giai, cũng có thể cảm nhận rõ được.

Thẩm Chí Văn ở bên cạnh cũng đồng dạng đưa tới ánh mắt tò mò, lúc đầu hắn muốn đi qua nhìn thử, nhưng lại sợ bị Từ Tiêu phát hiện, cho nên liền thành thật ở lại.

“Thì, có người tới tìm ngươi, nhưng mà bị ta đuổi rồi.”

Tần Giác cũng không định giấu Lạc Vi Vi, cũng nên nói cho nàng biết rồi.

“Tìm ta?”

Lạc Vi Vi mờ mịt, trên đời này thân nhân duy nhất của nàng chính là mẫu thân, nhưng mẫu thân đã qua đời, trừ người đó ra, còn có ai sẽ đến tìm nàng?

Không chờ cho Lạc Vi Vi mở miệng, Tần Giác hỏi:

“Ngươi còn nhớ dáng vẻ của phụ thân ngươi ra sao không?”

“Phụ thân?”

Lạc Vi Vi lắc đầu, càng thêm mờ mịt.

“Từ nhỏ đến bây giờ, chưa bao giờ gặp phụ thân.”

Đối với thiếu nữ mà nói, cái từ phụ thân này rất lạ lẫm, căn bản không có bất cứ ân tượng gì, mà mẫu thân cũng chưa từng ở trước mặt nàng nhắc đến, cho nên khi Tần Giác nói đến phụ thân, Lạc Vi Vi có chút hoảng hốt.

“Ồ? Vậy mẫu thân ngươi có nói với ngươi về bí mật của Thuần Dương Chân Quyết không?”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Bí mật của Thuần Dương Chân Quyết?”

Lạc Vi Vi lẩm bẩm.

Nửa năm ở Huyền Ất Sơn này, nàng đã biết Thuần Dương Chân Quyết kia ra sao rồi, kia là một bộ công pháp tu luyện của cường giả Thánh Cảnh.

Liên quan tới điểm này, Lạc Vi Vi cũng rất nghi hoặc, mẫu thân của nàng bất quá chỉ là người bình thường mà thôi, làm sao lại có Thuần Dương Chân Quyết?

Thấy Lạc Vi Vi từ đầu đến cuối nghĩ mãi cũng không rõ, Tần Giác dứt khoát nói thẳng:

"Kỳ thật Thuần Dương Thánh Giả là phụ thân ngươi."

"Cái gì?!"

Lạc Vi Vi bỗng nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

"Thuần Dương Thánh Giả chính là phụ thân của ngươi."

Tần Giác lặp lại.

"Làm sao có thể?"

Lạc Vi Vi khó có thể tin, phụ thân của nàng là một cường giả Thánh Cảnh?

Đùa cái gì vậy!

Nếu đúng như vậy, mẫu thân của nàng sao lại bị bệnh nặng qua đời chứ?

Mà nàng, sao lại nhận hết cô độc, vì mạnh lên, không thể không mạo hiểm đến Huyền Ất Sơn?

"Ngươi thật cảm thấy không thể nào à?"

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại.

“Ta… Không biết.”

Trầm mặc nửa ngày, vẻ mặt Lạc Vi Vi tràn đầy do dự.

Chương 222: Oanh Động

Nói thật, Lạc Vi Vi không phải là chưa từng nghĩ đến những chuyện liên quan tới cha mình.

Chỉ là dưới cái nhìn của nàng, đối phương hẳn là một người xấu, nếu không thì làm sao lại đột nhiên vứt bỏ hai mẹ con nàng, biến mất không thấy đâu.

Mà mẫu thân cũng không nhắc tới chuyện này, giống như chưa từng tồn tại.

Cho nên đối với phụ thân, Lạc Vi Vi lạ lẫm vô cùng, chưa nói tới hận, nhưng cũng tuyệt đối không có tình cảm gì.

Hiện tại Tần Giác đột nhiên nói với nàng, phụ thân của nàng là cường giả Thánh Cảnh, thực tế khiến cho người ta hơi khó để tiếp nhận.

Nhưng nếu như là như vậy, cũng có thể giải thích mẫu thân của nàng tại sao lại có được Thuần Dương Chân Quyết .

Chẳng lẽ… Phụ thân của mình, thật sự là Thuần Dương Thánh Giả mà mấy trăm năm trước, danh chấn Nam cảnh?

Lạc Vi Vi vẫn cảm thấy không thể tin.

Nếu thật là Thuần Dương Thánh Giả, vì sao phải vứt bỏ mẹ con nàng? Nàng đến nay vẫn nhớ rõ, dáng vẻ thống khổ của mẫu thân lúc bệnh nặng.

“Hazzz.”

Dường như xem thấu được ý nghĩ trong lòng của thiếu nữ,

Tần Giác thở dài nói:

“Kỳ thật phụ thân ngươi không chỉ là Thuần Dương Thánh Giả đơn giản như vậy.”

“Có ý gì?”

Lạc Vi Vi nghi hoặc.

“Còn nhớ ta và ngươi nói qua tám đại thánh địa của Trung Châu không?”

“Nhớ rõ.”

Thiếu nữ nhẹ gật đầu.

Tám đại thánh địa của Trung Châu, là thế lực võ đạo mạnh nhất của Linh Ương giới, tùy tiện tới một võ giả cao giai, liền có thể nghiền ép Nam cảnh.

“Phụ thân ngươi tới từ Thuần Dương thánh địa trong tám đại thánh địa.”

Tần Giác trầm lặng nói.

“???”

Không đợi thiếu nữ mở miệng, Tần Giác lại nói:

“Mấy trăm năm trước, phụ thân ngươi rời khỏi Thuần Dương thánh địa, đi tới Nam cảnh, quét ngang tất cả cường giả, ép bốn đại tông môn không ngóc đầu lên được.”

“Nhưng sau đó không bao lâu, hắn liền không hiểu sao mà mất tích, ta nghĩ rất có thể là quen biết với mẫu thân ngươi.”

“Thế nhưng mà… Mẫu thân của ta chỉ là người bình thường.”

Lạc Vi Vi khàn giọng nói.

“Chính vì vậy, hắn mới lựa chọn mai danh ẩn tích, đột nhiên mất tích.”

Tần Giác ý vị thâm trường mà nói:

“Ta cũng nghĩ thế vì tránh né Thuần Dương thánh địa đi.”

“Đương nhiên, những thứ này đều chỉ là suy đoán của ta thôi, về phần chân tướng thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có phụ thân ngươi mới biết.”

Là một người xuyên việt, tình huống tương tự Tần Giác đã gặp vô số lần, giống với một số bá đạo tổng tài trong ngôn tình mà hắn đã đọc ở kiếp trước.

Phú nhị đại cao cao tại thượng, thích một cái người phụ nữ bình thường, kết quả bởi vì người trong nhà không đồng ý, trở mặt thành thù với gia tộc, rời nhà trốn đi.

Nhưng cuối cùng vẫn là bị gia tộc tìm tới, mạnh mẽ chia rẽ, để lại đôi mẹ con khốn khổ.

Loại kịch bản này nếu là chuyển thể thành phim truyền hình, ít nhất tám mươi tập.

“Làm sao có thể…”

Lạc Vi Vi lẩm bẩm, nhịn không được hỏi:

“Vừa rồi người tới tìm ta, là… Phụ thân của ta sao?”

“Không phải.”

Tần Giác đáp:

“Nhưng mà mấy ngày nữa hắn hẳn là sẽ tự mình đến đây, đến

lúc đó ngươi có thể tự mình đến hỏi hắn."

Nói xong, Tần Giác không cần phải nhiều lời nữa.

Dù sao chuyện này đối với thiếu nữ mà nói thực sực quá mức kinh thế hãi tục, trong thời gian ngắn khẳng định có chút khó tiếp nhận, vẫn là để nàng chậm rãi tiêu hóa trước đi.

Cùng lúc đó, Thẩm Chí Văn nghe xong toàn bộ quá trình khóe mắt có chút run rẩy, thiếu nữ này đúng là con gái của Thuần Dương Thánh Giả?

Khó trách tuổi còn trẻ liền có thể bước vào Huyền Giai đỉnh phong, đây chính là tác dụng của huyết mạch Thánh giả sao?

Mặt khác, đối với tám đại thánh địa, Thẩm Chí Văn cũng từng có nghe qua.

Không khoa trương chút nào, ở trước mặt tám đại thánh địa, Huyền Hoàng tông căn bản không khác gì con sâu cái kiến, không đúng, phải nói toàn bộ Nam cảnh đều như thế.

Mà Thuần Dương Thánh Giả thế mà đến từ Thuần Dương thánh địa!

Ngay khi Thẩm Chí Văn cảm thấy chấn kinh, chuyện xảy ra trên Huyền Ất Sơn cũng dần dần truyền ra, nhanh chóng lan tràn lên linh mạng, gây nên oanh động.

"Năm cường giả Truyền Kỳ cảnh thần bí xuất hiện, tuyên bố muốn san bằng Huyền Ất Sơn, đến tột cùng muốn làm chuyện gì?"

"Tin tức độc nhất vô nhị, Huyền Ất Sơn rất có thể ẩn giấu một cường giả Thánh Cảnh!"

"Căn cứ vào võ giả có mặt ở hiện trường cho hay, năm cường giả Truyền Kỳ cảnh hai chết một trọng thương, chật vật đào

tẩu…”

“Chấn kinh, gia chủ Vân gia chính miệng thừa nhận, Huyền Ất Sơn đích xác có cường giả Thánh Cảnh!”

“Nội tình kinh thiên, Huyền Ất Sơn…”

“Tam đại tông chủ…”

“…”

Chỉ một thoáng, vô số tin tức liên quan tới Huyền Ất Sơn được tung ra, nháy mắt chiếm lấy các mục đầu bảng, so với chiến tranh bình nguyên lúc trước còn muốn hot hơn.

Từ sau khi Thuần Dương Thánh Giả mất tích, Nam cảnh liền không còn xuất hiện cường giả Thánh Cảnh, bởi vậy chỉ cần không phải tên ngốc, đều hiểu điều này có ý nghĩa là gì.

Nam cảnh không còn ai có thể chống lại Huyền Ất Sơn!

“Ta không nhìn lầm chứ, Huyền Ất Sơn ẩn giấu một cường giả Thánh Cảnh,đùa sao?”

“Là thật! Ta tận mắt nhìn thấy, chỉ dùng một ngón tay liền nhẹ nhàng miểu sát cường giả Truyền Kỳ cảnh!”

“Ta cũng ở tại hiện trường, ta làm chứng!”

“Đến cùng tình huống như thế nào? Không phải mấy ngày trước vừa mới xuất hiện một Truyền Kỳ cảnh sao? Tại sao lại nhiều thêm một Thánh Cảnh nữa?”

“Ha ha, ngươi cũng không nghĩ thử, loại địa phương như Huyền Ất Sơn kia làm sao không hiểu lại xuất hiện cường giả Truyền Kỳ, khẳng định là trong bóng tối có thể lực nào đó nâng đỡ!”

"..."

"..."

Đông đảo võ giả trên linh mạng kịch liệt tranh luận, có chất vấn, có nghi hoặc.

Cũng có một số cho rằng phía sau Huyền Ất Sơn khẳng định có quái vật khổng lồ nào đó làm chỗ dựa, nếu không thì không có khả năng trong vòng nửa năm ngắn ngủi liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế.

Về phần thủ lĩnh những thế lực tận mắt nhìn thấy Tần Giác miểu sát Lạc Phong kia, thì trực tiếp miêu tả Tần Giác thành thần linh không gì làm không được.

Tóm lại, cho dù như thế nào, chuyện Huyền Ất Sơn ẩn giấu cường giả Thánh Cảnh vẫn là dần dần được chứng minh.

Dù sao hơn một nửa võ giả cao giai của Nam Cảnh tiến về Huyền Ất Sơn chúc mừng, nhiều người nhìn thấy như vậy, làm sao có thể làm bộ?

Nói một cách khác, từ hôm nay trở đi, Huyền Ất Sơn sẽ thành tồn tại chí cao vô thượng ở Nam cảnh, thậm chí áp đảo ba đại tông môn!

Hôm sau, sáng sớm, trời tờ mờ sáng.

Tần Giác mở to mắt, phát hiện mình không biết từ khi nào đã nằm ở trên tảng đá ngủ thiếp đi, Thẩm Chí Văn đã rời đi từ lâu, Lạc Vi Vi cũng trở lại mình chỗ ở, chỉ còn lại Kỳ Lân cùng Vân Tịch, tu luyện ở chỗ xa xa.

"Ha."

Duỗi lưng một cái, Tần Giác chậm rãi đứng lên, toàn thân lập

tức vang lên tiếng lốp bốp giòn vang.

“Không biết Thuần Dương Thánh Giả kia có tới hay không.”

Hoạt động gân cốt một chút, Tần Giác lâm vào trầm tư.

Dù nói thế nào, hắn cùng Lạc Vi Vi cũng quen biết nửa năm, cho dù bối phận chênh lệch rất xa, nhưng cũng miễn cưỡng xem như bằng hữu.

Dựa theo Tần Giác suy đoán, Thuần Dương thánh địa hẳn là cảm ứng được huyết mạch của Lạc Vi Vi, mới có thể phái người đến đây tra xét, nhưng Thuần Dương Thánh Giả vì sao không tự mình đến đây, Tần Giác cũng không biết.

Cũng chính vì vậy, hôm qua Tần Giác mới không để cho những võ giả của Thuần Dương thánh địa kia dẫn Lạc Vi Vi đi, lỡ như đối phương không phải Thuần Dương Thánh Giả phái tới, hoặc là có ý khác thì làm sao bây giờ?

Hắn nhớ rất rõ chuyện một người dị giới nào đó lúc tuổi nhỏ lúc bị tộc nhân cướp đoạt thiên phú.

Với thiên phú tu luyện của Lạc Vi Vi, không phải không có khả năng này.

“Được rồi, ăn cơm trước đi.”

Bởi vì cái gọi là binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, đến lúc đó Lạc Vi Vi có muốn đi hay không, chính là lựa chọn của nàng.

Chương 223: Lão Già Chết Tiệt,Đi Chết Đi

Trung Châu, Thuần Dương thánh địa.

Nhìn khắp Linh Ương giới, Thuần Dương thánh địa cho tới nay hẳn là thế lực võ đạo tồn tại lâu đời nhất.

Không chỉ có nội tình thâm hậu, lại lấy phương thức chiến đấu cực kỳ cương mãnh làm danh xưng, cho dù cảnh giới hơi yếu, thường thường cũng có thể nương tựa theo khí thế uy hiếp đối phương, lấy được thắng lợi.

Tỷ như Lạc Vi Vi trong thi đấu sơn môn, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có khí vị ngoài ta còn ai, cùng với dáng vẻ bên ngoài tạo thành thái cực rõ ràng.

Nếu không phải hình thể không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ sợ không khác gì với cô gái lực sĩ.

Với lại Thuần Dương thánh địa từ trước đến nay bao che khuyết điểm vô cùng, chỉ cần tổn thương tộc nhân của bọn hắn, coi như đuổi tới chân trời góc biển cũng phải giết chết là điều không thể nghi ngờ, cho nên dường như không ai dám đắc tội với Thuần Dương thánh địa.

Dần dần rất nhiều người của Thuần Dương thánh địa đã tạo thành thói quen vênh váo tự đắc khi đi ra ngoài lịch luyện, trừ phi gặp phải Bất Hủ thánh địa, nếu không tuyệt đối không chịu cúi đầu.

Giờ phút này, bên trong Thuần Dương thánh địa, hai cường giả

Truyền Kỳ cảnh trước đó xuất hiện tại Huyền Ất Sơn đang run lẩy bẩy đi tới trong một tòa lầu, trên mặt tràn ngập lo lắng bất an.

Toà lầu này khá hoa lệ, tràn ngập linh khí, giống như tiên cảnh, cho người ta một loại cảm giác mờ mịt vô tận.

Hai người vừa mới bước vào lầu các, bên tai liền vang lên một thanh âm, dọa đến bọn hắn xém chút nữa ngồi bệt xuống đất:

“Làm sao chỉ có hai người các ngươi, nhiệm vụ hoàn thành chưa?”

Hai người nuốt ngụm nước miếng, nhắm mắt nói:

“Thất bại.”

“Cái gì!?”

Thanh âm mới vừa rồi vang lên lần nữa, xen lẫn lửa giận:

“Một đám phế vật, chút chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong.”

“Lạc Phong đâu, để hắn tới gặp ta!”

Lời vừa nói ra, hai người lập tức mặt lộ vẻ sầu khổ, run rẩy nói:

“Lạc Phong chết rồi.”

Tĩnh lặng!

Cả tòa lầu các nháy mắt yên lặng.

Nửa ngày, một lão giả mặc áo bào, khuôn mặt không hề có dấu hiệu già đi xuất hiện trước mặt hai người, vẻ mặt âm lãnh vô cùng.

“Các ngươi nói cái gì?”

Lão giả trường mi rủ xuống vai, hai cánh tay dài, toàn thân tản ra ánh sáng nhè nhẹ, có chút khí vị tiên phong đạo cốt.

Nhưng hai tên cường giả Truyền Kỳ lúc đối mặt lão giả lại tràn đầy mồ hôi, không thể không vận chuyển linh lực miễn cưỡng chèo chống.

“Lạc Phong chết rồi.”

Tên cường giả Truyền Kỳ cảnh kia cắn răng, lặp lại.

Hô!

Trong chốc lát, linh lực mênh mông càn quét ra, hai cường giả Truyền Kỳ cảnh lúc này bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Vẻn vẹn chỉ dao động linh lực liền có thể làm bị thương hai cường giả Truyền Kỳ cảnh, có thể thấy được lão giả khủng bố đến mức nào.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lão giả thu liễm khí tức, trầm giọng nói.

Hai người thần sắc căng thẳng, không kịp trị liệu thương thế, vội vàng kể lại lỹ càng chuyện xảy ra ở Huyền Ất Sơn.

Bao gồm cả chuyện Tần Giác trong nháy mắt diệt sát Lạc Phong cùng một cường giả Truyền Kỳ cảnh khác, cũng kể ra chuyện đứng bất động lại khiến cho Lạc Cù bị phản phệ trọng thương.

“Miểu sát Lạc Phong?”

Lão giả khẽ nhíu mày.

Hắn biết rõ thực lực của Lạc Phong, bên trong Truyền Kỳ cảnh căn bản không có địch thủ, trừ phi… Đối phương là Thánh Cảnh!

“Lạc trưởng lão, hắn để chúng ta trở về tìm ngươi…”

“Phế vật!”

Lão giả hừ lạnh một tiếng, hai người lập tức sắc mặt càng thêm tái nhợt, cũng không dám lắm miệng.

“Hay cho một tên Lạc Tầm, không nghĩ tới lại tìm được tay chân Thánh Cảnh, được được được!”

Lão giả giận không kềm được:

“Thế mà đã dám động thủ với người của Thuần Dương thánh địa, như vậy ai cũng không cứu được hắn!”

Nói đến đây, lão giả phân phó nói:

“Đem chuyện này báo cho Chấp Pháp đường, ta ngược lại muốn xem thử, Lạc Tầm có thể làm được gì!”

“Vâng.”

Hai người nhìn nhau, vừa muốn quay người rời đi, một tiếng gầm thét vang lên:

“Lão già chết tiệt, ngươi muốn chết!”

Nói xong câu này, thiên địa biến sắc, tiếng sấm cuồn cuộn, đáng thương hai người còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, liền bị một linh lực đánh vào người, miệng mũi phun máu, đã hôn mê.

Sau một khắc, trong lầu các bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh thẳng tắp, cùng lão giả đứng đối diện nhau.

Nam tử áo trắng tóc trắng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, dung mạo cực kì tuấn dật, nếu như Tần Giác ở đây, nhất định sẽ phát hiện, người này lại cùng Lạc Vi Vi có bảy phần tương tự.

Không giống với lão giả, khí tức của nam tử tràn ngập cuồng bạo cùng sát ý, phảng phất mới từ trong núi thây biển máu leo ra, khiến người không rét mà run.

Nhìn thấy nam tử, con ngươi của lão giả bỗng nhiên thít chặt:

“Làm càn! Lạc Tầm, ngươi đây là muốn làm gì!”

“Lão già chết tiệt!”

Nam tử được gọi là Lạc Tầm tức giận miệng mắng to:

“Ngươi dám lén phái người đi Nam cảnh!”

“Làm sao ngươi biết?”

Lão giả kinh ngạc, chuyện này trừ bỏ những người bị phái đi kia cùng hắn ra, hắn không có bất cứ kẻ nào biết mới đúng, Lạc Tầm làm sao lại đánh tới cửa nhanh như vậy.

“Lão già chết tiệt, ngươi đã làm gì con gái ta!”

Lạc Tầm thần sắc dữ tợn, hận không thể xé xác lão giả thành mảnh nhỏ.

“Hừ, ngươi rốt cục cũng chịu thừa nhận bản thân ở bên ngoài có nghiệt chủng rồi sao?”

Lão giả cười lạnh.

“Muốn chết!”

Lạc Tầm lộ ra sát cơ, đấm ra một quyền, thế không thể đỡ!

“Làm càn!”

Lão giả không nghĩ tới Lạc Tầm không kiêng nể gì như thế, dám ở đây động thủ, vội vàng nhấc tay đón đỡ.

Oanh!

Hai linh lực giao phong, lấy hai người làm trung tâm, hóa thành vô số phong nhận khuếch tán ra ngoài, tòa nhà gần như trong nháy mắt bị cắt thành mảnh vỡ, y phục của hai người cũng xuất hiện vô số vết rách.

“A…!”

Lão giả kêu lên một tiếng đau đớn, liên tục rút lui, khóe miệng chảy ra tơ máu, hiện ra nhàn nhạt kim quang.

Hắn không nghĩ tới Lạc Tầm vừa lên đến liền sử dụng toàn lực, nếu không phải kịp thời phòng thủ, chỉ sợ đã bị trọng thương.

Dù vậy, lão giả vẫn bị thương không nhẹ.

So với lão giả, hai người đã hôn mê còn thảm hơn, không chỉ có quần áo vỡ vụn, trần trụi nằm trên mặt đất, ngay cả người cũng đầy vết thương, máu chảy ròng ròng, xém chút bị phân thành tám khối.

“Lạc Tầm, ngươi có biết ngươi đang làm gì không!”

Lão giả lạnh lùng nói.

“Bớt nói nhiều lời, lão già chết tiệt, ta nhịn ngươi đã lâu rồi, nạp mạng đi!”

Lạc Tầm căn bản mặc kệ lão giả nói cái gì, khí thế nháy mắt nhảy lên tới cực hạn, lại đấm ra một quyền.

Giống như lúc trước đã nói, phương thức chiến đấu của Thuần

Dương thánh địa từ trước đến nay đều cương mãnh cực kỳ, một khi thế thành, chính là ngoài ta còn ai, có đi không về, với lại Lạc Tầm căn bản không có ý định thu tay.

Người dám động tới con gái của hắn, chết!

“Đừng tưởng rằng ta sợ ngươi thật!”

Lão giả biết lúc này tuyệt đối không thể sợ hãi, nếu không thì tuyệt đối sẽ bị đuổi đánh tới cùng, bởi vậy lập tức thôi động linh lực cùng Lạc Tầm va chạm.

Ầm ầm!

Hai cường giả Thánh Cảnh giao chiến hình thành gợn sóng năng lượng khủng bố đến mức nào?

Toàn bộ không gian đều chịu ảnh hưởng, vỡ ra lít nha lít nhít vết nứt.

Rất nhiều võ giả gần đấy thấy cảnh tượng này, sắc mặt đại biến, vội vàng đào tẩu, sợ bị ảnh hưởng tới.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không rõ nữa.”

“Chẳng lẽ là địch tập kích?”

“Không đúng, hình như là Lạc Nhận trưởng lão cùng Lạc Tầm trưởng lão đánh nhau.”

“???”

Người một nhà đánh nhau rồi?

Chuyện này là sao đây?

Không chờ đám người nghĩ rõ, tiếng xé gió thê lương vang lên, lập tức một vệt bóng đen lấy tốc độ vượt qua tốc độ âm thanh đâm vào ngọn núi ở phía xa, ngọn núi cao tới ngàn mét nhanh chóng vỡ nát, hóa thành phế tích.

“Làm sao có thể…”

Lão giả nằm trong đá vụn, chật vật không chịu nổi, nơi nào còn bộ dáng tiên phong đạo cốt của trước đó nữa.

Hắn thế mà bại, với lại bại nhanh như vậy!

“Lão già chết tiệt, đi chết đi!”

Lạc Tầm theo sát phía sau, quyền phong như thiên khung rơi xuống, muốn đem lão giả nghiền ép, đúng lúc này, một tay duỗi ra, ngăn ở giữa hai người.

Chương 224: Mục Tiêu Nam Cảnh

Không gian chấn động, xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo.

Quyền phong như từ thiên khung rơi xuống trong nháy mắt khi muốn nghiền nát Lạc Thừa, một cái tay bỗng nhiên duỗi ra ngăn giữa hai người.

Phanh!

Tựa như tảng đá rơi vào trong vũng bùn, quyền của Lạc Tầm nhanh chóng bị hóa giải, không nhấc lên chút gợn sóng nào.

Cùng lúc đó, Lạc Tầm sắc mặt biến hóa, vội vàng khống chế thân hình rút lui, đứng ở đằng xa nói:

“Đại trưởng lão, Người sao lại tới đây?”

Chỉ thấy một nam tử trung niên tướng mạo phổ thông chẳng biết lúc nào xuất hiện trước mặt Lạc Thừa, buộc tóc ngọc quan, không giận tự uy, vừa rồi đúng là hắn đã ngăn lại công kích của Lạc Tầm.

“Ta nếu còn không đến, chỉ sợ nơi này đã bị các ngươi phá hoại rồi.”

Đại trưởng lão mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

“Ách……”

Lạc Tầm cười xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào.

“Đại trưởng lão, người cũng nhìn thấy rồi.”

Lạc Thừa rốt cục kịp phản ứng, vội vàng từ dưới đất bò dậy, chỉ vào Lạc Tầm nhanh chóng nói:

“Gia hỏa này càng ngày càng vô pháp vô thiên, còn muốn giết ta, đại trưởng lão, lần này nhất định phải nghiêm trị hắn, nếu không thì về sau không chừng sẽ còn làm ra hành động gì đó điên cuồng hơn, thậm chí bất kính với người! “

Nghe vậy, đại trưởng lão nhíu mày, nhìn về phía Lạc Tầm:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ở Thuần Dương thánh địa, thực lực và địa vị của đại trưởng lão cơ hồ gần với Thánh Chủ, đồng thời đã bước vào Thánh Vương đỉnh phong từ hàng ngàn năm trước.

Cho dù bởi vì thiên phú, rất khó chạm đến Đại Thánh, nhưng phóng nhãn khắp Linh Ương giới, cường giả Thánh Vương có thể cùng hắn giao phong có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bởi vậy Lạc Tầm không dám ngỗ nghịch, đành phải chống đỡ.

Dù sao sự tình phát triển đến tình trạng này, đã không có khả năng giấu giếm nữa, để bị Lạc Thừa thêm mắm thêm muối, chi bằng để tự hắn nói ra.

Dù sao cũng không thể triệt để trở mặt với Thuần Dương thánh địa được, tóm lại, Lạc Tầm tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương con gái của hắn.

Nhưng mà bởi vì Lạc Tầm cũng không biết chuyện đám người Lạc Phong vẫn lạc, cho nên thẳng đến hiện tại, vẫn cho rằng Lạc Thừa đã bắt nữ nhi của hắn, nếu không vừa rồi cũng sẽ không gấp gáp đánh đến tận cửa, động sát tâm với Lạc Thừa như vậy.

“Ngươi ở bên ngoài có con gái?”

Đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Không sai, nếu như hôm nay Lạc Thừa không giao ra nữ nhi của ta, ta nhất định giết hắn! “

Lạc Tầm không kiêu ngạo không tự ti, ánh mắt như lưỡi đao sắc bén, đâm mặt khiến gò má của người khác đau nhức.

Với cảnh giới tu vi của Lạc Thừa, trong lúc nhất thời cũng không nhịn được cảm thấy sợ hãi.

Dù sao, những người quen với Lạc Tầm đều biết, hắn từ trước đến nay nói là làm, chưa từng phát ngôn bừa bãi.

Mà nhìn lại mấy trăm năm trước, Lạc Tầm thế nhưng là Thánh tử danh xứng với thực của Thuần Dương thánh địa, tiềm lực vô tận, thậm chí có hi vọng tiến giai Thánh Vương.

Trái lại Lạc Thừa, mặc dù cùng là Thánh Cảnh, nhưng gần như không có khả năng đột phá nữa, điểm này, từ trận chiến vừa rồi có thể nhìn ra được, cho dù là độ thâm hậu của linh lực, hay là khí thế, Lạc Thừa đều thua kém Lạc Tầm.

“Làm càn!”

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, linh áp lập tức phô thiên cái địa khuếch tán ra đến, nện ở trên người Lạc Tầm.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hai chân Lạc Tầm lập tức lún thật sâu vào trong đất, mấy chục mét xung quanh trực tiếp sụp đổ xuống, hình thành một cái hố khổng lồ.

“Đừng tưởng rằng ngươi bây giờ là trưởng lão, liền có thể muốn làm gì thì làm.”

Đại trưởng lão lạnh giọng nói:

“Nếu ngươi tiếp tục làm càn như thế, ta không ngại lại cầm túc ngươi mười năm nữa đâu.”

Lời vừa nói ra, Lạc Tầm biến sắc, lâm vào trầm mặc.

Cũng không phải hắn sợ bị giam lại, mà là một khi bị giam lại, liền đại biểu cho việc hoàn toàn mất đi liên lạc với bên ngoài, thứ gì cũng không biết, đến lúc đó, nữ nhi của hắn phải làm sao đây?

Thấy thế, đại trưởng lão hài lòng nhẹ gật đầu, thế này mới nói với Lạc Thừa:

“Nữ nhi của hắn là bị ngươi bắt đi thật sao?”

“Đại trưởng lão, ngươi đừng nghe hắn nói bậy!”

Lạc Thừa bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, cắn răng nói:

“Ta đúng là phái người muốn bắt tên nghiệt chủng kia trở lại, nhưng phái ra năm cường giả Truyền Kỳ cảnh lại chết hai bị thương một, tổn thất nặng nề, căn bản không có bắt được.”

“Cái gì?”

Đại trưởng lão kinh ngạc:

“Nữ nhi của hắn lợi hại như vậy?”

“Là Lạc Tầm mời tay chân, rất có thể là cường giả Thánh Cảnh!”

Dừng một chút, Lạc Thừa lại nói:

“Người này sát hại võ giả của Thuần Dương thánh địa ta, tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Dưới cái nhìn của Lạc Thừa, đối phương vì bảo hộ con gái của Lạc Tầm, không tiếc đắc tội Thuần Dương thánh địa, khẳng định là tay chân do Lạc Tầm chuyên môn mời tới.

“Ngươi đánh rắm!”

Nghe Lạc Thừa nói xong, Lạc Tầm nhịn không được chửi ầm lên:

“Ở đâu ra cái tay sai Thánh Cảnh gì!”

Nếu là có thể mời Thánh Cảnh đến làm tay sai, hắn cần gì phải đánh tới cửa, muốn giết Lạc Thừa?

“Hừ, rốt cuộc là thật là giả, đại trưởng lão chỉ cần điều tra thử liền biết.”

Lạc Thừa nghiêm chỉnh nói.

“Không cần điều tra, ngươi nói người kia ở đâu, ta tự mình đi một chuyến.”

Lạc Thừa vui vẻ:

“Hắn ở trong một thế lực gọi là Huyền Ất Sơn ở Nam cảnh.”

“Được lắm, lập tức chuẩn bị linh khí phi hành, tiến về Nam cảnh.”

Đại trưởng lão ra lệnh.

“Vâng!”

Trong lòng Lạc Thừa vô cùng kích động, không nghĩ tới trời xui đất khiến sao mà đại trưởng lão tự mình xuất thủ, lần này tên tay sai kia chết chắc.

“Đại trưởng lão…”

Lạc Tầm vừa muốn mở miệng, lại bị đại trưởng lão phất tay đánh gãy:

“Ngươi cũng cùng đi đi, thuận tiện nhìn xem đứa con gái bên ngoài kia của ngươi rốt cuộc là thế nào.”

Lạc Tầm: “……”

Hắn biết, mình đã không cách nào ngăn cản quyết định của đại trưởng lão, đến lúc đó chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Mọi người đều biết, sau Thánh Cảnh, liền có thể có được huyết mạch của Thánh giả, khiến hậu đại được ích lợi vô cùng, trời sinh có được thiên phú tu luyện siêu việt người khác.

Cho nên, mặc kệ là tám đại thánh địa, hay là mười hai Thánh tộc, đều rất coi trọng với vấn đề huyết mạch, nhất là Thuần Dương thánh địa.

Là thế lực võ đạo tồn tại lâu nhất ở Linh Ương giới, Thuần Dương thánh địa sở dĩ từ đầu đến cuối vẫn cường thịnh, có hai nguyên nhân: Một là Thuần Dương Thánh Chủ chưa chết, hai là chưa từng thông gia với bên ngoài.

Tất cả dòng dõi trong tộc, cho dù thân phận cao thấp, nhất định phải nghe theo an bài của hội trưởng lão, với lại vì bảo trì huyết mạch tinh thuần, chỉ có thể kết hợp với người cùng đồng tộc.

Dù Lạc Tầm là đương nhiệm Thánh tử của Thuần Dương thánh địa, cũng không có quyền lựa chọn nào khác.

Chỉ bất quá lúc trước Lạc Tầm không có tiếp nhận an bài của hội trưởng lão, mà là chạy ra khỏi Thuần Dương thánh địa.

Cho dù cuối cùng vẫn bị bắt trở lại, đồng thời phế bỏ thân phận Thánh tử, nhưng kháng nghị cuối cùng cũng có hiệu quả, hội

trưởng lão không tiếp tục tiếp tục an bài đối tượng kết hôn cho hắn.

Dù sao, Lạc Tầm là hậu duệ dòng chính, năm gần hơn một trăm tuổi liền tiến giai Thánh Cảnh, tuyệt thế thiên tài bước vào Thánh Cảnh nhanh nhất trong lịch sử của Thuần Dương thánh địa, có thể xưng là trụ cột tương lai vững vàng của Thuần Dương thánh địa, không cần thiết vì chuyện này mà làm quá căng, thậm chí phá lệ để Lạc Tầm gia nhập vào hội trưởng lão sớm.

Kết quả hiện tại đột nhiên biết được, Lạc Tầm ở bên ngoài có con gái.

Đại trưởng lão sao có thể khoan dung?

“Đáng chết, ta rõ ràng đã hạ phong ấn, lão già Lạc Thừa chết tiệt kia làm sao tìm thấy Vi Vi được.”

Lạc Tầm nghĩ mãi mà không rõ.

Càng làm cho hắn nghi ngờ là, Lạc Thừa vì sao bảo hắn mời tay sai là Thánh Cảnh?

Với phong cách hành sự của Lạc Thừa, hắn là không dám ở trước mặt đại trưởng lão nói dối, chẳng lẽ là thật? Vấn đề là, hắn sao không nhớ mình đã mời tay sai Thánh Cảnh gì đó?

Huống chi, có cường giả Thánh Cảnh sẽ cam nguyện làm tay sai cho người khác sao?

Nửa ngày qua đi, một chiếc linh khí phi hành từ Thuần Dương thánh địa bay ra, hóa thành một tia sáng, nháy mắt biến mất ở chân trời, đi thẳng đến Nam cảnh.

Chương 225: Con Nít Không Thể Xem

Giờ này khắc này, Tần Giác cũng không biết chuyện xảy ra ở Thuần Dương thánh địa, đang thảnh thơi ngồi ở sườn đồi, vừa uống linh tửu, vừa xem sách giết thời gian, nhìn qua thư giãn thích ý.

Nơi xa,Kỳ Lân ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt ngốc trệ, không biết đang suy nghĩ gì.

Từ lần trước sau khi bị Tần Giác giáo huấn, Kỳ Lân liền rất biết điều, bình thường hoặc là tu luyện, hoặc là ngẩn người, nghiễm nhiên trở thành một con sủng vật nhu thuận.

Đối với biểu hiện của Kỳ Lân, Tần Giác hơi hài lòng, cho nên thỉnh thoảng sẽ thưởng cho nó một chút tài nguyên tu luyện, hoặc là thịt của yêu thú cao giai.

Bởi vậy có thể cảm nhận rõ được thực lực của Kỳ Lân đang không ngừng tăng lên, nói không chừng sau này nó sẽ trở thành Bạch Nghiệp thứ hai, cường giả Chí Tôn thứ hai của Huyền Ất Sơn.

“Sư phụ, người đang nhìn cái gì?”

Vân Tịch nghiêng đầu bay chỗ sách trong tay Tần Giác, ngốc mao đong đưa, tràn ngập nghi hoặc.

“……”

Tần Giác im lặng, trực tiếp đưa tay bắt lấy ngốc mao của Vân Tịch, đặt nàng ở bên cạnh:

“Con nít không thể xem những thứ này.”

“Vì sao?”

Vân Tịch không hiểu.

Tần Giác: “……”

“Tóm lại, không thể xem thì không thể xem.”

“Vâng!”

Vân Tịch nhếch miệng, vẻ mặt ủy khuất chạy đi, tìm Husky.

“Đại Cẩu, hai chúng ta cùng nhau chơi đùa đi.”

“Ngao ô ~ ”

Kỳ Lân ngửa mặt lên trời thét dài, nghiêm túc nói:

“Ta không cho ngươi gọi là Đại Cẩu, ta là Lam Nhãn Hắc Khuyển thú! “

Lam Nhãn Hắc Khuyển?

Tần Giác vẻ mẳ quái dị, hình như nghe qua ở đâu rồi?

Với lại, đây là hắn lần đầu tiên biết tên của Kỳ Lân.

“Được, Đại Cẩu.”

Vân Tịch vui vẻ nói.

Kỳ Lân: “……”

Hừ, nếu không phải bởi vì ngươi là đồ đệ của chủ nhân, ta đã sớm ăn sạch ngươi rồi.

Nghĩ như vậy, Kỳ Lân mở cái miệng rộng, cười híp mắt nói:

“Ngươi muốn chơi cái gì a.”

Lời còn chưa dứt, Vân Tịch bỗng nhiên nhún người nhảy lên, nhảy lên đầu Kỳ Lân:

“Chúng ta đi dạo ở xung quanh đi.”

“Được, được.”

Kỳ Lân lập tức không chờ được mà gật nhẹ đầu, nó đã muốn đi ra ngoài hoạt động từ lâu, nhưng nhớ tới Tần Giác, Kỳ Lân có vẻ do dự.

“Đi đi.”

Tần Giác dặn dò:

“Nhưng không được chạy quá xa.”

Với tu vi Thiên Giai của Kỳ Lân, trừ Bạch Nghiệp cùng Mộc Tử Thất ra, trong phạm vi ngàn dặm chẳng ai có thể làm gì được nó cả, coi như đánh không lại cũng có thể chạy trốn, căn bản không cần lo lắng.

Huống chi, nếu có dao động linh lực, Tần Giác khẳng định sẽ ngay lập tức phát giác được.

“Vâng, chủ nhân.”

Kỳ Lân vui vẻ, rốt cục cũng có thể đi ra ngoài chơi rồi!

“Chờ đã.”

Ngay khi Kỳ Lân chuẩn bị lúc rời đi, Tần Giác gọi nó lại.

“Còn có chuyện gì sao, chủ nhân? “

Kỳ Lân lo lắng bất an.

“Không được phá đồ.”

“……”

“Vâng.”

“……”

Đưa mắt nhìn Kỳ Lân cùng Vân Tịch từ từ đi xa, Tần Giác khép lại quyển sách, lấy ra Linh Cơ mở xem.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Tần Giác vẫn bị giật nảy mình.

Mấy ngày nay tin tức trên mạng ở Nam cảnh đều liên quan tới Huyền Ất Sơn, các loại tin tức thật thật giả giả bay đầy trời.

Độ hot của tin đã vượt qua lúc chiến tranh bình nguyên từ lâu.

Thậm chí có người còn suy đoán thế lực phía sau Huyền Ất Sơn đến từ Trung Châu, có cường giả Đại Thánh tọa trấn, Tần Giác nhìn mà trợn mắt hốc mồm.

Mấy tên này này trí tưởng tượng phong phú như vậy sao?

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, lúc trước cường giả bí ẩn cảnh cáo ba đại tông môn cùng sáu đại gia tộc quả thật đến từ Trung Châu, chỉ là không phải cường giả Đại Thánh phái tới, mà là cường giả Thái Hư.

Lại xem Linh Cơ, Tần Giác cạn lời, thế là uống sạch rượu trong bình, ngửa mặt lên trời nằm xuống.

Hiện nay Huyền Ất Sơn đã là tồn tại chí cao vô thượng ở Nam cảnh, lại có cường giả Truyền Kỳ cảnh Mộc Tử Thất này, tin chắc rằng chỉ cần không phải đồ ngu, cũng sẽ không chạy đến tìm chết, bởi vậy Tần Giác căn bản không lo lắng.

“A.”

Duỗi lưng một cái, mắt Tần Giác nhắm lại, cứ như vậy mà ngủ say mất.

Sống phóng túng, đây vốn chính là loại sinh hoạt thường ngày mà trước kia hắn thích nhất.

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần tối xuống, khi Tần Giác tỉnh lại, ráng chiều đã xuyên qua vạn dặm xa chiếu ở trên người hắn, tựa như dát lên một lớp sắc máu.

Nhưng mà Kỳ Lân với Vân Tịch vẫn chưa về.

Tần Giác nhíu mày, tản ra linh thức, phát hiện Kỳ Lân cùng Vân Tịch lại trong rừng dưới núi nướng đồ!

Hai tên ăn hàng này!

Quả nhiên đi tới chỗ nào cũng không quên ăn.

Bất đắc dĩ nhún vai, Tần Giác đứng dậy trở lại trong sân, hắn cũng hơi đói, chuẩn bị làm ít đồ ăn đỡ đói.

Một ngày cứ như vậy nhàm chán qua đi.

Ngày thứ hai, lúc Tần Giác đẩy cửa sân ra, Kỳ Lân cùng Vân Tịch đã tiến vào trạng thái tu luyện, may mà Tần Giác trước đó có trồng mấy cây linh thụ, nếu không thì linh khí nơi này chỉ sợ sớm đã bị hút khô hầu như không còn, cái gì cũng chẳng còn sót lại.

Nghĩ tới đây, Tần Giác lại từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra mấy cây linh thực gieo xuống, sử dụng linh lực thúc đẩy sinh trưởng.

Trong nháy mắt, một gốc linh thực mấy trăm năm tuổi liền trở thành gốc hơn ngàn năm phần, tản mát ra linh khí nồng đậm.

“Lần này cũng không có vấn đề.”

Phủi tay, Tần Giác lộ ra nụ cười hài lòng.

Làm xong những thứ này, Tần Giác lần nữa giống như ngày thường đi tới bên cạnh đá xanh.

Có lẽ là bởi vì còn chưa nghĩ thông suốt, hai ngày này Lạc Vi Vi đều không đến tu luyện.

Nhưng mà Tần Giác cũng không có đi quấy rầy nàng, dù sao đổi lại là ai đột nhiên biết mình có một người cha cường đại như thế, lại vứt bỏ mình, trong thời gian ngắn đều sẽ có chút khó tiếp nhận.

“Hửm?”

Vừa mới ngồi xuống, Tần Giác lông mày nhăn nhẹ, dường như phát hiện cái gì, nhìn về phía chân trời.

Nơi đó, vài luồng khí tức cường đại đang nhanh chóng tới gần,trong đó một khí tức siêu việt Thánh Cảnh, đạt tới Thánh Vương.

“Rốt cục cũng đã đến rồi sao?”

Tần Giác lẩm bẩm.

……

Cùng lúc đó, bên trên linh khí phi hành, hai tay Lạc Sơn chắp ra sau, ánh mắt dường như có thể xuyên thủng hư không, thâm thúy vô cùng:

“Nơi đó chính là Huyền Ất Sơn sao?”

“Không sai. “

Hai tên cường giả trước đó cùng Lạc Phong đã đến đây vội vàng đáp.

Sau khi bị hai kích của Lạc Thừa cùng Lạc Tầm tàn phá, giờ phút này hai Truyền Kỳ cảnh nhìn qua quả thật có hơi thê thảm, nhưng vẫn là bị Lạc Thừa cưỡng ép kéo đi dẫn đường.

“Ngươi xác định nơi này có cường giả Thánh Cảnh?”

Linh thức của Lạc Sơn nhiều lần đảo qua Huyền Ất Sơn, âm thanh lạnh lùng nói:

“Chỉ có một Truyền Kỳ cảnh cùng Chí Tôn cảnh mà thôi.”

“Cái này……Chúng ta xác thực gặp một cường giả Thánh Cảnh, với lại là thiếu niên anh tú vô cùng. “

Hai người cùng đồng thanh nói.

Nghe vậy, linh thức của Lạc Sơn lại quét qua Huyền Ất Sơn lần nữa, vẫn không có bất kỳ phát hiện nào, nhưng lại phát hiện được một tia khí tức huyết mạch quen thuộc.

“A? Thú vị đó.”

Lạc Sơn có chút hăng hái nói:

“Hẳn là con gái của ngươi đi?”

Khi Lạc Sơn cũng phát hiện được Lạc Vi Vi, Lạc Tầm ở bên cạnh cũng đã phát hiện, cho dù chưa bao giờ thấy qua, nhưng Lạc Tầm nhìn một cái liền nhận ra.

Bởi vì dáng vẻ của Lạc Vi Vi rất giống với mẫu thân nàng!

Đúng lúc này, linh khí phi hành bỗng nhiên dừng lại, không thể động đậy.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Lạc Sơn nhíu mày.

“Đại trưởng lão, hình như có đồ vật gì đang giam giữ mảnh không gian này.”

Lạc Thừa điều khiển linh khí phi hành nói.

Mặc cho hắn thôi động linh lực thế nào, linh khí phi hành cũng không nhúc nhích tí nào, quả thực không thể tưởng tượng.

Chương 226: Bắt Đầu Từ Ngươi Trước Đi

Ông!

Linh khí phi hành rung mạnh, dừng lại tại không trung, giống như bị một bàn tay vô hình bắt lấy, không thể động đậy, mặc cho Lạc Thừa thôi động thế nào cũng không làm gì được.

“Kỳ quái, hình như có đồ vật gì đang giam giữ mảnh không gian này.”

Lạc Thừa đầu đầy mồ hôi, với tu vi Thánh Cảnh của hắn, trong lúc nhất thời cũng không cách nào tránh thoát.

Với lại chẳng biết tại sao, trong lòng hắn có loại cảm giác run sợ.

Nghe vậy, Lạc Sơn lần nữa tản ra linh thức, nhưng lại vẫn như cũ không có phát hiện bất luận dao động linh lực gì, quả thực không thể tưởng tượng.

Ngay khi hắn trăm mối vẫn không có cách giải, một thanh âm yếu ớt vang lên:

“Không cần tìm, ta ở đây.”

Đám người theo tiếng kêu nhìn lại, mới phát hiện bên trong linh khí phi hành chẳng biết từ lúc nào nhiều ra một thanh niên áo trắng như tuyết, như long như phượng, tựa như Cửu Thiên Tiên dưới phàm trần, toàn thân trên dưới không nhiễm chút bụi trần.

“Chính là hắn!”

Hai tên cường giả Truyền Kỳ cảnh kia kinh hãi, chỉ vào Tần Giác thét to.

“Hửm? Hai người các ngươi lại đến.”

Tần Giác có chút hăng hái nói.

Bị Tần Giác nhìn chằm chằm, hai người lập tức nhịn không được rùng mình một cái, xém chút nữa không khống chế được mà quỳ trên đất xin tha thứ.

Nhưng nhớ tới đại trưởng lão bên cạnh thế nhưng là cường giả Thánh Vương, hai người lập tức lấy hết dũng khí nói:

“Hừ, lần này đại trưởng lão tự mình đến đây, ngươi chết chắc!”

“Đại trưởng lão?”

Tần Giác đầu tiên là sững sờ, lập tức quay đầu nhìn về Lạc Sơn:

“Ngươi chính là đại trưởng lão của Thuần Dương thánh địa?”

Lạc Sơn không có trả lời, mà là lộ ra dáng vẻ cảnh giác.

Bởi vì từ đầu đến cuối, hắn cũng không có phát hiện được sự tồn tại của Tần Giác!

Dù là Tần Giác giờ phút này đứng ở trước mặt hắn, Lạc Sơn vẫn có loại cảm giác hư vô mờ mịt, giống như Tần Giác cũng không thuộc về thế giới này.

Bí pháp? Võ kỹ?

Hay là năng lự đặc thù nào đó?

Lạc Sơn chưa bao giờ gặp loại tình huống như này, bởi vậy

dáng vẻ cẩn thận vô cùng.

Thấy Lạc Sơn không nói lời nào, Tần Giác dứt khoát không nhìn hắn nữa, lại nói với Lạc Tầm:

“Ngươi hẳn là phụ thân của Lạc Vi Vi đi? Rốt cục cũng chịu hiện thân.”

Mặc dù dáng vẻ của Lạc Vi Vi cùng mẫu thân của nàng giống nhau, nhưng cũng giống Lạc Tầm mấy phần, bởi vậy nhìn phát liền ra.

“Ngươi biết con gái của ta?”

Lạc Tầm kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, đối phương có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên trong linh khí phi hành, hiển nhiên thực lực phi phàm.

Kết hợp với chuyện trước đó Lạc Thừa nói tới, chẳng lẽ người thiếu niên trước mắt này chính cường giả Thánh Cảnh đã giết chết đám người Lạc Phong kia?

Không đúng, nếu như là Thánh Cảnh, hắn không có khả năng nhìn không thấu, trừ phi……Tần Giác dùng bí pháp nào đó ẩn giấu khí tức.

Nhưng bí pháp gì có thể dễ dàng tiếp cận nhiều võ giả cao giai của bọn hắn như vậy?

Hơn nữa nhìn tình huống, dường như ngay cả đại trưởng lão cũng không có phát hiện ra được.

“Đương nhiên.”

Tần Giác cười nói.

“Đa tạ!”

Lạc Tầm bỗng nhiên ôm quyền khom người, trong lời nói tràn ngập cảm kích.

“Hả?”

Tần Giác khẽ giật mình, có chút không rõ cho lắm.

“Đa tạ huynh đệ không có để cho con gái của ta bị lão già chết tiệt này bắt đi!”

Lạc Tầm ánh mắt như lưỡi đao sắc bén, đâm về phía Lạc Thừa.

Lạc Thừa vốn là có tổn thương trong người lập tức dọa đến thối lui ra sau lưng Lạc Sơn, sợ Lạc Tầm đột nhiên xông lên cho hắn một quyền.

Bởi vì lần này là đại trưởng lão tự mình xuất thủ, cho nên Lạc Thừa cũng không có mang những người khác tới, cộng thêm hai cường giả Truyền Kỳ cảnh kia, tổng cộng chỉ mới năm người mà thôi.

Nếu như Lạc Tầm đột nhiên xuất thủ, Lạc Thừa rất có thể sẽ ngay lập tức bị trọng thương, hắn sao có thể không sợ?

“Lạc Tầm, ngươi muốn làm gì?”

Lạc Sơn trách mắng.

“Đại trưởng lão, ta không muốn cùng thánh địa làm địch thủ, nhưng cũng xin người không nên quấy rầy con gái của ta.”

Hít một hơi thật sâu, Lạc Tầm lạnh lùng nói.

Kỳ thật liên quan tới Lạc Vi Vi, trừ bỏ mười năm bị giam lại kia, Lạc Tầm vẫn luôn âm thầm để ý tới.

Vì không làm cho hội trưởng lão hoài nghi, Lạc Tầm từ đầu đến cuối không dám rời khỏi Thuần Dương thánh địa, chỉ có thể phái một số thân tín lén lút điều tra, cũng dần dần biết mẫu thân của Lạc Vi Vi bỏ mình, và chuyện thiếu nữ gia nhập Huyền Ất Sơn.

Cho dù trong lòng áy náy vô cùng, nhưng Lạc Tầm mặt ngoài chỉ có thể giả vờ như cái gì cũng không biết.

Hiện tại, nỗi nghẹn khuất cùng lửa giận nhiều năm kia cuối cùng cũng bộc phát, cho dù thế nào, hắn tuyệt đối không phép bất kì ai làm tổn thương con gái của hắn!

Dù là không tiếc trở mặt cùng Thuần Dương thánh!

“Nếu như ta nói không thì sao?”

Lạc Sơn đôi mắt híp lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

“Vậy thì bước qua xác của ta trước đã!”

Lạc Tầm dứt khoát nói.

“Được, rất được!”

Lạc Sơn giận không kềm được:

“Vì một nghiệt chủng, ngươi lại dám nói ra loại lời này!”

“Xem ra mười năm cấm túc trước đó không có tác dụng gì với ngươi, đã như vậy, chờ ta san bằng nơi này, liền bắt ngươi về cấm túc trăm năm, cố gắng tỉnh lại đi!”

Dù nói thế nào, Lạc Tầm cũng từng là Thánh tử của Thuần Dương thánh địa, cho dù là thiên phú tu luyện, hay là thân phận địa vị, đều không thể khinh thường, Lạc Sơn đương nhiên không có khả năng trực tiếp giết chết, tối đa cũng cũng chỉ có thể giam lại thôi.

Nhưng mà đối mặt với uy hiếp của Lạc Sơn, Lạc Tầm không hề nhượng bộ chút nào, hắn biết rõ những lão già này cổ hủ cỡ nào, vì bảo đảm cho độ tinh thuần của huyết mạch, chuyện gì cũng có thể làm được.

Thuần Dương thánh địa trong lịch sử, không phải là chưa từng xảy ra chuyện tương tự.

Theo Lạc Tầm biết, những hậu duệ tạp huyết này thường sẽ bị tinh luyện thành máu tinh, rót vào trên người một tộc nhân khác, dùng để tăng lên thiên phú tu luyện.

Lạc Tầm sao có thể trơ mắt nhìn con gái của mình bị tinh luyện thành máu tinh?

Một bên khác, Tần Giác cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Hai ngày trước những võ giả Thuần Dương thánh địa kia quả nhiên không phải phụ thân của Lạc Vi Vi phái tới.

May mà Tần Giác không có giao ra Lạc Vi Vi, bằng không hậu quả không tài nào tưởng tượng nổi.

“Vị bằng hữu này, ta có một chuyện muốn nhờ.”

Lạc Tầm linh lực truyền âm nói.

“Chuyện gì?”

“Đợi chút nữa ta sẽ tận lực ngăn chặn đám người đại trưởng lão, hi vọng ngươi có thể mang theo con gái của ta mau rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt!”

Lạc Tầm rất rõ sức mạnh của Lạc Sơn, cho nên dự định ngăn chặn đối phương, để Tần Giác mang theo Lạc Vi Vi đào tẩu, dù sao Lạc Sơn cũng không dám giết hắn.

Với biểu hiện ẩn giấu năng lực vừa rồi của Tần Giác, tin chắc

rằng cho dù là Lạc Sơn, cũng rất khó phát hiện.

“Ngươi xác định?”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Xác định!”

Lạc Tầm cắn răng, lại nói:

“Mặt khác, thay ta chuyển lời tới Vi Vi, phụ thân có lỗi với nàng.”

Nói xong, Lạc Tầm vừa muốn xông lên, một cái tay bỗng nhiên khoác lên bả vai hắn, làm hắn nháy mắt ngưng trệ, không thể động đậy:

“Câu nói này, hay là ngươi tự đi nói với nàng đi.”

Không chờ cho Lạc Tầm kịp phản ứng, Tần Giác đã đi lên phía trước nói:

“Như vậy tiếp theo, các ngươi là dự định từng người từng người lên, hay là cùng nhau lên?”

“Làm càn!”

Lạc Thừa hiển nhiên không có ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, trốn ở sau lưng Lạc Sơn kêu gào nói:

“Ngươi sát hại cường giả của tộc ta, lại khẩu xuất cuồng ngôn, tội không thể tha, chuẩn bị chịu chết đi!”

“Ồ? Vậy bắt đầu từ ngươi trước đi.”

Tần Giác lười nói nhảm, bàn tay lớn vồ một cái, Lạc Thừa vốn dĩ còn trốn ở sau lưng Lạc Sơn lập tức xuyên qua không gian, xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Cái gì?”

Trong chốc lát, Lạc Thừa như rơi vào hầm băng, đây là thủ đoạn gì?

Bành!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, đầu Lạc Thừa bị bạo tạc, thần hồn câu diệt, đến chết cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Người ta đã tuyên bố muốn san bằng nơi này, Tần Giác sao có thể thủ hạ lưu tình?

Chương 227: Ngươi Quá Yếu

Bịch!

Khi thi thể không đầu của Lạc Thừa ngã xuống, thì mọi người rốt cục mới lấy lại tinh thần.

Lạc Thừa chết?

Hai cường giả Truyền Kỳ cảnh nhìn nhau, vô thức bấm tay một cái.

“Híz-khà-zzz!”

Là thật!

“Làm sao có thể…”

Phải biết, Lạc Thừa mặc dù có thương tích trong người, nhưng dù sao cũng là cường giả Thánh Cảnh, với lại đã bước vào Thánh Cảnh hậu kỳ từ lâu, nắm giữ rất nhiều võ kỹ và bí pháp.

Cho dù là Lạc Tầm, cũng chỉ có thể đánh bại Lạc Thừa trong thời gian ngắn, nhưng muốn giết hắn, lại không dễ dàng như vậy.

Mà Tần Giác có thể nháy mắt miểu sát hắn!

Chờ đã, cảnh này hình như ở đã thấy ở đâu rồi?

Trước đó lúc Tần Giác đánh giết Lạc Phong không phải cũng là như vậy sao?

Như vậy vấn đề là, Tần Giác rốt cuộc là cấp bậc gì?

Ba ba ba!

Đúng lúc này, Lạc Sơn bên cạnh bỗng nhiên vỗ tay, khiến cho hai cường giả Truyền Kỳ cảnh giật nảy mình.

“Không ngờ rằng nơi này lại ẩn giấu cường giả Thánh Vương, xem ra là ta đánh giá thấp ngươi.”

Lạc Sơn nhìn cũng chưa từng nhìn Lạc Thừa ở trên đất một cái, hờ hững nói:

“Nhưng mà…Rất nhanh ngươi sẽ vì sự cuồng vọng vô tri của chính mình mà trả giá đắt!”

Lời còn chưa dứt, trên người Lạc Sơn đột nhiên dâng lên một dòng linh lực, trực tiếp xuyên qua đỉnh trần nhà, xông thẳng lên không trung.

Chỉ một thoáng, tầng mây tiêu tán, thiên địa sáng rõ, toàn bộ Nam cảnh dường như đều có thể cảm nhận được dòng khí tức cường đại này, khiến người khác nhìn mà sinh ra sợ hãi.

Sau Thánh Cảnh, cơ bản sẽ không dùng linh lực bình thường để chiến đấu nữa, mà là lực lượng của thiên địa.

Trừ phi tiến vào hai thế giới hoàn toàn khác biệt giống Địa Ngục giới, suy yếu trên phạm vi lớn, mới có thể chỉ dựa vào linh lực.

Ngay cả Thánh Cảnh cũng như thế, chớ đừng nói chi là Thánh Vương.

Dưới sự tức giận, Lạc Sơn không kiềm nén lại chút nào, trực tiếp tăng khí thế lên tới cực hạn, muốn nhanh chóng giải quyết Tần Giác.

Là đại trưởng lão của Thuần Dương thánh địa, Lạc Sơn có tự tin như vậy!

“Người trẻ tuổi, chuẩn bị chịu chết đi.”

Râu tóc của Lạc Sơn đều dựng, từ trên cao nhìn xuống Tần Giác, sát ý mãnh liệt.

“Ách……Chỉ như vậy?”

Tần Giác bĩu môi khinh thường.

Đừng nói là Tần Giác giết cường giả Thái Hư cảnh không dưới mười người cũng không gợi lên nổi bất cứ hứng thú gì. Cho dù là Linh Đế tộc trưởng linh tộc chỉ sợ cũng mạnh hơn đại trưởng lão trước mắt này.

“Hừ, tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn.”

Lạc Sơn sắc mặt khó coi, không cần phải nhiều lời nữa, thân hình lóe lên, giống như quỷ đi tới bên cạnh Tần Giác, một quyền tụ vô tận năng lượng, đánh phía Tần Giác.

Bởi vì do công pháp của Thuần Dương thánh địa đặc thù, cho nên hễ là võ giả của Thuần Dương thánh địa, đều thích cận chiến, mà một khi bị kéo vào tiết tấu của bọn hắn, như vậy liền sẽ càng đánh càng hăng, thẳng cho đến khi đánh tan địch nhân mới thôi, Lạc Sơn đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mắt thấy nắm đấm của Lạc Sơn sắp rơi lên đầu, Tần Giác đột nhiên duỗi một ngón tay ra.

Phanh!

Trong nháy mắt, Lạc Sơn cảm thấy mình đánh vào một cây thần thiết, không thể phá vỡ.

Lực phản chấn mạnh mẽ truyền đến, nhanh chóng tác động đến kinh mạch, xương cốt toàn thân hắn.

“A…!”

Lạc Sơn liên tục rút lui, hai chân mềm nhũn, quỳ ngồi trên mặt đất.

“Ngươi đã làm gì?”

Mắt, mũi, miệng của Lạc Sơn lần lượt chảy ra máu tươi, khó có thể tin được hỏi.

Chỉ thấy Tần Giác thu tay lại, không nhúc nhích tí nào đứng tại chỗ, nhìn qua có vẻ hời hợt, giống như chỉ đang làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

“Chẳng làm gì cả, chỉ là ngươi quá yếu mà thôi.”

Tần Giác nói như chuyện đương nhiên.

Nói thật, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới Lạc Sơn lại không chịu được một kích như thế.

Cái này khiến Tần Giác nhớ tới lời kịch kinh điển kia: Ta còn chưa dùng sức, ngươi đã ngã xuống rồi.

“……”

Lạc Sơn: “……”

Cho dù rất khó chịu, nhưng dường như không tìm thấy lý do phản bác nào.

Chỉ cần lực phản phệ vừa rồi, thiếu chút nữa đã khiến hắn trọng thương, tính ra, không phải yếu thì là cái gì?

Nhưng vấn đề là, Tần Giác vì sao mạnh như vậy?

Chẳng lẽ Tần Giác không phải Thánh Vương, mà là Đại Thánh?

Nói đùa cái gì?

Trước mắt Linh Ương giới hẳn là chỉ có tám Đại Thánh mới đúng, trong đó đa số Lạc Sơn đều gặp rồi.

Dù cho chưa thấy qua, cũng đều biết dáng vẻ ra sao, tuyệt đối không có một ai còn trẻ, tuấn tú giống Tần Giác như vậy!

Cho dù là vị Bất Hủ Thánh Chủ kia cũng giống vậy!

Huống chi, lúc tiến giai Đại Thánh dẫn động dị tượng sẽ truyền khắp toàn bộ Linh Ương giới, nếu có người mới tiến giai Đại Thánh, Lạc Sơn không có khả năng không biết.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lạc Sơn nghĩ mãi mà không rõ.

“Đại trưởng lão…”

Giờ phút này, người sợ nhất không ai ngoài hai cường giả Truyền Kỳ cảnh kia, bọn hắn sao cũng không nghĩ tới, đại trưởng lão thế mà vừa chạm trán liền quỳ xuống, có lầm hay không?

Đây là đại trưởng lão vô địch trong trí nhớ của bọn hắn sao?

Sớm biết như thế, cho dù đánh chết bọn hắn cũng sẽ không đến!

“Thôi, cũng nên kết thúc rồi. “

Duỗi lưng một cái, Tần Giác nhàm chán nói.

“Ngươi muốn làm gì?”

Ý thức được không đúng, trên mặt đại trưởng lão lộ ra dáng vẻ hoảng hốt.

“Đương nhiên là đưa ngươi đi gặp tên vừa rồi kia.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Không! Ta là đại trưởng lão của Thuần Dương thánh địa, nếu như ngươi giết ta, Thánh Chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi. “

Mấy ngàn năm qua, lần đầu tiên Lạc Sơn cảm nhận được sợ hãi, hắn dường như đã sắp quên mất loại cảm giác này, nhưng giờ phút này lại rõ ràng như thế.

“Sao, trước khi chết, ngươi muốn kéo toàn bộ Thuần Dương thánh địa chôn cùng?”

Tần Giác cười nhạt nói.

“Ngươi……”

Lạc Sơn sửng sốt, không biết trả lời thế nào.

“An tâm đi đi.”

Tần Giác chậm rãi nhấc tay lên, chuẩn bị trực tiếp xử lý Lạc Sơn.

“Không!”

Lạc Sơn hai tay nháy mắt bóp ra mấy chỉ ấn, đúng là muốn thi triển bí pháp chạy trốn.

Đáng tiếc Tần Giác đã phong tỏa vùng không gian này từ lâu, mặc cho Lạc Sơn giãy giụa thế nào, chẳng qua chỉ là đang bất động tại chỗ, cho đến khi bàn tay của Tần Giác rơi xuống.

Phốc!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Lạc Sơn mới vừa rồi còn không ai bì nổi kia trong khoảnh khắc hình thần câu diệt, cả chiếc linh khí phi hành cũng theo gió mà tiêu tán, chỉ còn lại Tần Giác cùng

Lạc Tầm.

Nửa ngày, Lạc Tầm há to miệng, không thể tưởng tượng nổi mà nói:

“Ngươi giết đại trưởng lão?”

Nếu như nói trước đó Tần Giác miểu sát Lạc Thừa, Lạc Tầm còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, như vậy hiện tại Tần Giác miểu sát Lạc Sơn, Lạc Tầm liền có chút hoảng sợ, hoặc có thể nói là sợ hãi.

Đây là người sao?

Là ta điên, hay là thế giới này điên?

Phải biết, thực lực của đại trưởng lão ở Thuần Dương thánh địa gần với Thuần Dương Thánh Chủ, có thể nói dưới một người, trên vạn người, hơn nữa lại là người chưởng quản của hội trưởng lão, quyền lực ngập trời, tùy tiện một câu, liền có thể quyết định sinh tử của vô số người.

Mà giờ khắc này không hiểu ra sao lại chết trong tay một thiếu niên không chút tiếng tăm ở Nam cảnh này.

Cho dù Lạc Tầm đúng là đã bất mãn với đại trưởng lão từ lâu, nhưng trong nhất thời cũng có chút khó tiếp nhận.

“Còn ở nơi này thất thần cái gì, không đi qua nhìn thử con gái của ngươi à?”

Tần Giác nhắc nhở.

“Hả?”

Lạc Tầm bỗng nhiên bừng tỉnh:

“Đúng đúng đúng!”

Suy ngẫm một chút, lại hỏi:

“Có thể chứ?”

Tần Giác: “???”

Kia là con gái của ngươi, ngươi hỏi ta có thể chứ?

“Có thể.”

Trợn mắt, Tần Giác cạn lời.

“Đa tạ, đa tạ.”

Lạc Tầm vui mừng, vội vàng bay về phía Huyền Ất Sơn.

“Chờ đã.”

Lạc Tầm toàn thân cứng đờ, chật vật quay đầu lại:

“Làm sao vậy?”

“Ngươi cứ đi qua nói với nàng ngươi là phụ thân nàng như thế à? “

“Không…Không phải sao?”

“……”

Chương 228: Cha Con Gặp Nhau

Trên bầu trời, Tần Giác chắp hai tay ra sau lưng, nhìn cách ăn mặc đặc thù của Lạc tầm bay về phía Huyền Ất Sơn, từ nhẫn trữ vật lấy ra Linh Cơ.

“Có đó không? “

“Chuyện gì, Tần huynh? “

“Giúp ta một chuyện. “

“Xông pha khói lửa a Tần huynh. “

“……”

“……”

Nửa ngày, Tần Giác thu hồi Linh Cơ, biểu lộ ý vị thâm trường, đồng thời cũng tuyên cáo chuyện lần này kết thúc hoàn toàn.

Lúc đầu Tần Giác không muốn nhờ Long Trẫm, nhưng nếu như Thuần Dương thánh địa tiếp tục đến tìm phiền phức, chỉ sợ Linh Ương giới từ đó về sau lại phải thiếu đi một cái thánh địa.

Cho Tần Giác mới quyết định để Long Trẫm ra mặt cảnh cáo một chút.

Với thực lực của Long Trẫm, cho dù là Thánh Chủ của Thuần Dương thánh địa, cũng tuyệt đối không dám không nể mặt, với lại Long Trẫm đã gặp qua Lạc Vi Vi, rất rõ Tần Giác có ý gì.

Tin tưởng trải qua lời cảnh cáo của Long Trẫm, cho dù về sau Lạc Tầm cùng Lạc Vi Vi trở lại Thuần Dương thánh địa, cũng không ai dám làm khó bọn hắn.

“A, đi ngủ thôi.”

Để lại một tia linh thức trên người Lạc Tầm, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, sau đó Tần Giác liền trực tiếp trở lại sườn đồi, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

…..

Đông đông đông!

“Ai vậy?”

Lạc Vi Vi nghi hoặc.

Nàng ở Huyền Ất Sơn trừ Tần Giác ra, cơ bản không có bằng hữu nào,nhưng Tần Giác chưa từng tới tìm nàng.

Chẳng lẽ là đạo sư hoặc là trưởng lão?

Đông đông đông!

Người ngoài cửa không có trả lời, mà là lại gõ hai lần.

“Kỳ quái, rốt cuộc là ai a. “

Nghĩ nghĩ, Lạc Vi Vi đứng dậy đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng mở ra.

Chỉ thấy một nam tử thân hình thẳng tắp, gương mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng đứng ở ngoài cửa, hai tay không biết nên đặt ở đâu, mặt mũi tràn đầy thấp thỏm.

Mặc dù dưới sự nhắc nhở của Tần Giác đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng giờ phút này, Lạc Tầm vẫn không cách nào ức chế

tâm tình khẩn trương.

Dù sao, đây là lần gặp mặt đầu tiên giữa hai cha con bọn hắn.

Nhìn thấy nam tử, Lạc Vi Vi sững sờ:

“Ngươi là ai a?”

Cho dù chưa bao giờ thấy qua, nhưng chẳng biết tại sao, Lạc Vi Vi lại có loại cảm giác đã từng quen biết.

Loại cảm giác này vi diệu vô cùng, khiến Lạc Vi Vi vừa thân thiết lại mê mang.

“Là…Là ta.”

Nam tử rõ ràng rất là bối rối, tựa hồ không dám đối mặt với thiếu nữ, đến mức ngay cả nói chuyện cũng hơi lắp bắp.

Rất khó tưởng tượng, đây chính là một cường giả Thánh Cảnh.

Lạc Vi Vi: “……”

Nói nhảm, ta đương nhiên biết ngươi là ngươi!

Tên này sẽ không phải đầu óc có vấn đề đi?

“Vi Vi, ta là…Mẫu thân ngươi, a, không đúng không đúng, ta là phụ thân của mẫu thân ngươi, ách…Cũng không đúng. “

Lạc Tầm đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì.

“???”

“Bệnh tâm thần!”

Phịch một tiếng, thiếu nữ trực tiếp đóng cửa lại.

Lạc Tầm: "……"

Cha con lần đầu gặp mặt, cứ như vậy bị hắn làm hư rồi?

Làm sao bây giờ?

Lạc Tầm hung hăng cho mình một bạt tai, làm sao đến thời khắc mấu chốt, cái miệng này không mở ra nói được câu nào thế!

Đông đông đông!

Đông đông đông!

Đông đông đông!

"Ngươi muốn làm gì! Lại nói bậy bạ, đừng trách ta không khách khí!"

Lạc Vi Vi thực tế chịu đựng không nổi, mở cửa nói.

Hít một hơi thật sâu, Lạc Tầm lộ ra vẻ nghiêm túc, gằn từng chữ:

"Vi Vi, ta là phụ thân của con."

"……"

Trầm mặc, giống như chết.

Lạc Vi Vi đứng tại chỗ, ngây ra như phỗng.

Nửa ngày, ngữ khí run rẩy nói:

"Ngươi nói cái gì?"

"Ta là phụ thân của con."

Lạc Tầm lặp lại.

“Ta tại sao phải tin ngươi!”

Lạc Vi Vi hàm răng cắn chặt, căm tức nhìn Lạc Tầm.

Trầm mặc nửa ngày, Lạc Tầm từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội, phía trên khắc một chữ Vi:

“Đây là tính vật đính ước lúc trước của ta và mẫu thân con, ở chỗ con cũng có một miếng chứ? “

Lời còn chưa dứt, Lạc Vi Vi đã từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội giống nhau, chỉ là phía ở phía trên khắc chữ Lạc.

“Lạc là họ của ta, Vi là tên của mẫu thân con.”

Lạc Tầm giải thích nói:

“Cho nên con mới tên là Lạc Vi Vi. “

Ầm ầm!

Giống như sấm sét giữa trời quang, Lạc Vi Vi sững sờ ngay tại chỗ, cánh tay run một cái, ngọc bội xém chút rơi trên mặt đất.

“……”

“Ngươi thật sự là phụ thân ta?”

Lạc Vi Vi ngẩng đầu, thần sắc tràn ngập chờ mong cùng mờ mịt, cho dù là ai, cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

“Không sai.”

Cố nén không có để cho mình rơi nước mắt, Lạc Tầm nghiêm túc gật đầu nói.

Hô!

Đúng lúc này, Lạc Vi Vi bỗng nhiên phóng tới Lạc Tầm.

Thấy thế, Lạc Tầm vội vàng giang hai cánh tay, chuẩn bị nghênh đón nữ nhi của mình.

Phanh!

Thiếu nữ một quyền đánh lên mặt Lạc Tầm, cơ hồ đánh ra toàn lực.

Lạc Tầm: "……"

"Hỗn đản hỗn đản hỗn đản xéo đi! "

Lạc Vi Vi nắm đấm không ngừng rơi trên người Lạc Tầm, mỗi một quyền đều sử dụng toàn lực, dường như hận không thể đánh chết Lạc Tầm.

Lạc Tầm không nói gì, chỉ có thể mặc cho thiếu nữ ẩu đả, lộ ra vẻ mặt áy náy.

Phải biết, Lạc Tầm thế nhưng là cường giả Thánh Cảnh, cho dù chỉ đứng ở nơi đó để cường giả Truyền Kỳ cảnh đánh thôi cũng không phá được phòng ngự của hắn, huống chi Lạc Vi Vi chỉ là Huyền Giai?

Lạc Tầm thậm chí không dám động đậy, sợ mình không cẩn thận phóng ra một tia linh lực, làm thiếu nữ bị thương.

Không biết qua bao lâu, thiếu nữ rốt cục cũng cạn lực mà dừng lại.

Mặc dù Lạc Tầm đã thu liễm thực lực của mình đến mức thấp nhất, nhưng hắn dù sao cũng là Thánh Cảnh, cường độ nhục thể còn ở đó, dù không làm gì, vẫn khiến hai tay của thiếu nữ run rẩy không ngừng, giống như có máu sắp chảy ra.

"Con không sao chứ?"

Lạc Tầm khẩn trương.

“Đừng tới đây!”

Lạc Vi Vi cả giận nói:

“Ta không cần ngươi giả mù sa mưa quan tâm!”

“Ta……”

Lạc Tầm há to miệng, á khẩu không trả lời được.

“Ngươi là Thánh Cảnh?”

“Hả?”

Lạc Tầm khẽ giật mình, không nghĩ tới thiếu nữ lại đột nhiên hỏi vấn đề này, vội nói:

“Không sai.”

“Xem ra sư thúc quả nhiên không có gạt ta……”

Chẳng biết lúc nào, Lạc Vi Vi đã lệ rơi đầy mặt:

“Đường đường là cường giả Thánh Cảnh lại bỏ rơi vợ con! Ta hận ngươi! “

Lạc Tầm: “……”

“Thật xin lỗi, là ta không tốt, nhưng chuyện không phải như con nghĩ.”

“Thế là như thế nào?”

“Con nghe ta giải thích.”

“Ta không nghe, ta không nghe!”

Lạc Tầm: “……”

“Từ lúc sinh ra tới giờ, chưa từng gặp ngươi, lúc mẫu thân bệnh nặng dẫn theo ta chẳng có ngươi, lúc qua đời cũng chẳng có ngươi, đã như vậy, ngươi còn tới tìm ta để làm gì!”

Lạc Vi Vi la lớn, giống như muốn đem hết tất cả ủy khuất nửa năm này nói ra hết sạch.

Lạc Tầm lần nữa á khẩu không trả lời được, mặc kệ như thế nào, những lời này xác thực đều là thật, căn bản không có cách nào phản bác.

Ngay lúc Lạc Tầm thúc thủ vô sách, không biết nên làm sao bây giờ, Lạc Vi Vi bỗng nhiên ôm chặt lấy hắn, khóc rống lên.

Cái này……

Biến hóa của phụ nữ, quả nhiên còn nhanh hơn lật sách.

Lạc Tầm do dự một chút, đồng dạng trở tay ôm lấy Lạc Vi Vi, an ủi:

“Từ hôm nay trở đi, ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương con, ai nếu dám khi dễ con, ta liền thay con đánh hắn! “

“Thật?”

Lạc Vi Vi lau nước mắt, ngẩng đầu lên nói.

“Thật!”

Lạc Tầm chắc chắn nói.

“Được, ta hiện tại muốn ngươi giúp ta đánh một người. “

Lạc Vi Vi nói.

“Ai?”

Lạc Tầm nghĩ thầm, không có khả năng là thiếu niên vừa rồi đi? Chỉ cần không phải hắn, ai cũng không có vấn đề.

“Là ngươi. “

Lạc Vi Vi duỗi ra ngón tay, chỉ hướng Lạc Tầm.

Lạc Tầm: “……”

Chương 229: Lạc Tầm Quyết Định

Nam cảnh, Huyền Ất Sơn.

Mặt trời lặn về phía tây, tản ra ánh sáng đỏ hồng, xuyên qua vạn dặm, chiếu đến bên cạnh sườn đồi.

Tần Giác nằm trên người Kỳ Lân, thoải mái duỗi lưng một cái, mở hai mắt ra.

“A, thoải mái.”

Vỗ vỗ Kỳ Lân, Tần Giác nhịn không được tán thưởng.

Kỳ Lân không hổ là yêu thú Thiên Giai, ngủ trên người nó thế mà thư thái như vậy, về sau có lẽ có thể suy tính tới việc làm chuyện này thường xuyên hơn.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Tần Giác chuẩn bị đứng dậy làm ít đồ ăn, sau đó giết thời gian, tiếp tục ngủ.

Đúng lúc này, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở phía xa, hướng thẳng đến chỗ Tần Giác.

Đến gần mới phát hiện, thì ra là Lạc Tầm.

Chỉ bất quá thời khắc này Lạc Tầm quả thật có chút thê thảm, cả người mặt mũi bầm dập, không khác gì đầu heo, còn hai quầng thâm gấu trúc, nhìn qua buồn cười vô cùng.

Thấy thế, Tần Giác trợn mắt hốc mồm:

“Ngươi đây là làm sao?”

Lời còn chưa dứt, Tần Giác liền tản ra linh thức, nhưng không có tìm ra bất cứ dao động thuộc về cường giả Thánh Cảnh nào.

Chẳng lẽ bị Lạc Tầm giết chết?

Không đúng, cho dù bị giết chết, hắn hẳn là cũng có thể phát giác ra được mới đúng.

Nhưng nếu như không có cường giả Thánh Cảnh khác, Lạc Tầm làm sao lại bị đánh thành dạng này?

Muốn nói là bởi vì Lạc Vi Vi, Tần Giác tuyệt đối không tin.

Dù sao Lạc Vi Vi chỉ là Huyền Giai, dù Lạc Tầm bỏ hết tất cả phòng ngự, đứng bất động ở đó, Lạc Vi Vi cũng không có khả năng tạo thành chút tổn hại nào cho hắn cả.

“Cái kia…Những vết thương này đều là ta tự đánh mình.”

Xoa xoa đôi bàn tay, Lạc Tầm lúng túng nói.

Tần Giác: “???”

Tình huống này là sao?

Tự mình đánh mình?

Lạc Tầm còn có loại ham mê này?

“Tiền bối không nên hiểu lầm, thật ra là bởi vì……”

Thấy vẻ mặt quái dị của Tần Giác, Lạc Tầm vội vàng giải thích đầu đuôi cho Tần Giác.

“Thì ra là thế.”

Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ.

Dọa hắn còn tưởng Lạc Tầm có khuynh hướng tự ngược bản thân chứ.

“Bất quá, ngươi đến tìm ta để làm gì?”

Tần Giác nghi hoặc.

Lúc này Lạc Tầm không phải là nên ở chung với Lạc Vi Vi, nghiên cứu thảo luận tình cảm cha con sao?

“Ta đáp ứng Vi Vi, phải bảo vệ nàng thật tốt, cho nên……”

Hít một hơi thật sâu, Lạc Tầm vẻ mặt trịnh trọng nói:

“Ta muốn gia nhập Huyền Ất Sơn!”

“???”

Tần Giác chấm hỏi đầy đầu, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Lạc Tầm muốn gia nhập Huyền Ất Sơn?

“Ngươi không phải Thánh Cảnh sao?”

“Đúng vậy a.”

“……”

“Ta hỏi Vi Vi, nàng tạm thời không muốn rời khỏi nơi này, cho nên ta cũng muốn gia nhập Huyền Ất Sơn, có thể chứ?”

“Mặt khác, nếu như tiền bối có dặn dò gì, ta tuyệt đối làm theo, không có nửa câu oán hận.”

Lạc Tầm thử thăm dò nói.

Nếu như đổi thành thế lực khác, có một vị cường giả Thánh Cảnh muốn gia nhập, sợ rằng sẽ không cần suy nghĩ liền đáp ứng.

Nhưng ở trong mắt Tần Giác, cho dù là Hoàng Giai, hay là Thánh Cảnh, đều không có gì khác biệt.

Với lại lấy thực lực của Lạc Tầm, sao có thể bởi vì loại chuyện này, liền gia nhập một thế lực xa xôi ở Nam cảnh, cam tâm mặc người đẩy đưa chứ.

“Ta thấy là do ngươi không muốn về Thuần Dương thánh địa đi.”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

Mặc dù Tần Giác đã để Long Trẫm đi cảnh cáo Thuần Dương thánh địa, nhưng Lạc Tầm lại không biết những chuyện này.

Sau khi tận mắt nhìn thấy thực lực của Tần Giác, Lạc Tầm rất rõ ràng, trước mắt chỉ có ở Huyền Ất Sơn mới an toàn nhất.

“Ta biết không thể gạt được tiền bối.”

Lạc Tầm cười khổ.

“Được, ta đồng ý với ngươi.”

Tần Giác chuyển lời, cười nói.

Mặc dù biết Lạc Tầm là vì tránh né Thuần Dương thánh địa, nhưng mà Lạc Vi Vi không muốn đi, Tần Giác sao lại đuổi nàng?

“Hả?”

Lạc Tầm sững sờ, có chút ngơ ngác.

Vậy là đồng ý rồi à?

Không suy nghĩ nhiều, Lạc Tầm lập tức khom người nói:

“Đa tạ tiền bối!”

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, nghiêm mặt nói:

“Từ giờ trở đi, ngươi chính là thành viên của Huyền Ất Sơn, nhưng có mấy chuyện ta nhất định phải nói cho ngươi biết.”

“Tiền bối mời nói.”

Lạc Tầm vẻ mặt thành thật.

“Thứ nhất, tuyệt đối không khí phách……Khụ khụ, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của chưởng môn.”

“Thứ hai, không được tự tiện động thủ với võ giả của bản môn.”

“Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, không đượ gây chuyện thị phi.”

“……”

Nghe xong Tần Giác nói, Lạc Tầm hơi có vẻ kinh ngạc:

“Chỉ có những thứ này?”

So với Thuần Dương thánh địa, ba quy định quả thực giống như chẳng có.

“Chỉ có những thứ này.”

“Yên tâm, chưởng môn, ta tuyệt đối sẽ không làm trái ba điều này!”

Lạc Tầm nghiêm túc nói.

“Chờ đã, ngươi có thể đã nhầm, ta không phải chưởng môn.”

Tần Giác phất tay đánh gãy lời của Lạc Tầm.

“Hả? Tiền bối không phải chưởng môn?”

Lạc Tầm đột nhiên mở to hai mắt.

Không phải chưởng môn mà đã lợi hại như vậy, thế chưởng môn kia nên còn mạnh cỡ nào?

Đại Thánh đỉnh phong?

Thậm chí trên Đại Thánh?

Lạc Tầm không dám tưởng tượng.

“Kia…Ta có thể nhìn chưởng môn một cái hay không?”

“Ồ, không thành vấn đề, ta liền kêu hắn đến.”

Nói xong, bàn tay lớn của Tần Giác vồ một cái, Bạch Nghiệp nháy mắt xuyên qua không gian, xuất hiện tại trước mặt hai người.

“???”

Bạch Nghiệp hai tay mở ra, tản ra linh lực, hình như đang luyện đan, nhưng giờ phút này người thì tới, lò luyện đan lại không tới.

“Hắn chính là chưởng môn, thấy rõ chưa?”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Thấy rõ rồi.”

Lạc Tầm ngạc nhiên, giống như không có gì kỳ lạ, chỉ là Chí Tôn phổ thông mà thôi.

Chẳng lẽ là bởi vì đối phương cố ý ẩn giấu tu vi, cho nên hắn nhìn không ra?

Nhất định là như vậy!

Nghĩ như vậy, Lạc Tầm nhịn không được cảm thán.

Một Nam cảnh nho nhỏ, lại có nhiều cường giả kinh thế hãi tục như vậy, e là cho dù là chống lại Bất Hủ thánh địa, cũng không kém bao nhiêu đi?

Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, trước kia lúc hắn tung hoành Nam cảnh, lại hoàn toàn không có phát hiện.

Nhưng mà Lạc Tầm không biết là, lúc hắn tung hoành Nam cảnh, Tần Giác với Bạch Nghiệp còn chưa được sinh ra đâu.

"Sư đệ……"

Bạch Nghiệp mờ mịt nháy nháy mắt, vừa muốn mở miệng, bàn tay Tần Giác lại vung lên, Bạch Nghiệp lập tức lại trở lại bên trong đại điện.

Ầm ầm!

Huyền Ất Sơn chấn động, lập tức ở đại điện bốc lên một đám khói đen hình đầu lâu, dữ tợn đáng sợ.

"……"

"……"

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là nổ lô.

Tần Giác nội tâm mặc niệm, hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Nghiệp thế mà lại đang luyện đan.

Hi vọng người đi đường không có việc gì.

"Được, ngươi tạm thời trước ở gần Lạc Vi Vi đi."

Tần Giác phân phó nói.

“Vâng. “

Lạc Tầm do dự một chút, nhưng không có rời đi.

“Còn có chuyện gì, nói thẳng đi.”

Tần Giác lạnh nhạt nói.

“Đa tạ tiền bối khoảng thời gian này chăm sóc cho Lạc Vi Vi, tại hạ vô cùng cảm kích!”

Không giống với vừa rồi, lần này Lạc Tầm là cảm tạ xuất phát từ nội tâm.

Từ chỗ Lạc Vi Vi, Lạc Tầm đã biết được, nàng có thể ở Huyền Ất Sơn thuận lợi vượt qua hơn nửa năm, đồng thời nhanh chóng bước vào Huyền Giai, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì có Tần Giác che chở.

Bây giờ Tần Giác đánh giết đại trưởng lão, để cha con hắn đoàn tụ, Lạc Tầm có thể nào không cảm kích sao?

“……”

“……”

Lạc Tầm rời đi, sườn đồi lần nữa khôi phục lại yên tĩnh, nhưng rất nhanh một bóng người quần áo bẩn bẩn, đầy bụi đất chạy tới.

Nhìn kỹ, chính là Bạch Nghiệp!

“A a a! Đều tại ngươi, Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn đan của ta bị nổ rồi, ngươi phải bồi thường cho ta! “

Tần Giác: “……”

Chương 230: Nhiệm Vụ

Ầm ầm!

Huyền Ất Sơn chấn động, sau đó một đám khói đen hình đầu lâu bốc lên từ đỉnh núi, dữ tợn đáng sợ, khiến người ta không rét mà run.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Mau nhìn, đám khói đen kia thật đáng sợ a! “

“Chẳng lẽ có Độc Sư ở gần đây?”

“……”

Rất nhiều đệ tử vừa gia nhập Huyền Ất Sơn không bao lâu đều thất kinh thét to, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Trùng hợp lúc này một đám đệ tử nửa năm trước gia nhập Huyền Ất Sơn đi ngang qua, bình tĩnh giải thích nói:

“Đừng sợ, đây chẳng qua là chưởng môn sư tổ đang nghiên cứu công pháp kiểu mới mà thôi.”

“Thì ra là thế.”

“Hô, khó trách chưởng môn sư tổ có thể bước vào Chí Tôn cảnh trong truyền thuyết, quá mạnh.”

“Không hổ là chưởng môn sư tổ, chúng ta theo không kịp!”

“……”

“……”

Trên thực tế, tình huống tương tự cơ hồ hàng năm đều sẽ xảy ra, chỉ là năm nay tấp nập hơn thôi.

“Hazzz, lại thất bại.”

Thở dài, mặt mũi Bạch Nghiệp tràn đầy thất vọng.

Mình rõ ràng tất cả trình tự đều dựa theo những gì trên thư tịch đã ghi lại mà vận hành, không có nửa điểm sai lầm, vì sao lại không thành công chứ?

“Đều tại ngươi!”

Nghĩ tới đây, Bạch Nghiệp trừng mắt nhìn Tần Giác ở bên cạnh.

“……”

“Nếu không phải tại ngươi, ta vừa rồi đã thành công”

Tần Giác: “……”

Có đúng không?

Sao ta lại cảm thấy như không phải nhỉ?

“Ngươi nhất định phải bồi thường cho ta!”

Bạch Nghiệp mặt dày nghiêm túc nói.

Trợn mắt, Tần Giác cạn lời:

“Không nói tới cái này, ta có chuyện phải nói với ngươi.”

“Chuyện gì?”

Bạch Nghiệp vung tay lên, thổi tan đám khói đen, chuẩn bị xử lý hiện trường bạo tạc.

“Có võ giả từ Trung Châu muốn gia nhập Huyền Ất Sơn, ta đã đồng ý, với lại ngươi đã gặp qua rồi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Ta gặp qua?”

Bạch Nghiệp nhíu mày suy tư một lát, bừng tỉnh:

“Chính là năm tử tóc trắng vừa rồi kia?”

“Không sai.”

“Được, ta biết rồi, hắn là bằng hữu ngươi mới quen sao?”

“Không phải, hắn là phụ thân của Lạc Vi Vi.”

“A?”

Bạch Nghiệp đầu tiên là sững sờ, chợt khóe mắt có hơi run rẩy:

“Nói như vậy, hắn đến từ Thuần Dương thánh địa?”

“Đúng vậy.”

Tần Giác đáp.

“Vậy cảnh giới của hắn là gì?”

Bạch Nghiệp vừa nhặt mảnh vỡ của lò luyện đan lên, vừa thuận miệng hỏi.

“Thánh Cảnh.”

“A.”

Bạch Nghiệp hững hờ nhẹ gật đầu.

“Chờ đã, ngươi nói cái gì?”

Nửa ngày sau, Bạch Nghiệp bỗng nhiên phản ứng lại, mở to hai mắt.

“Hắn tên Lạc Tầm, là cường giả Thánh Cảnh.”

Bạch Nghiệp: “???”

“Ta không nghe lầm chứ?”

“Không có.”

“……”

Sau khi Tần Giác giải thích, Bạch Nghiệp liền hiểu đầu đuôi mọi chuyện, nhưng vẫn hơi khó tiếp nhận.

Huyền Ất Sơn cứ không hiểu làm sao lại nhiều thêm một cường giả Thánh Cảnh?

“Yên tâm, sư huynh, hắn đã đồng ý với ta, tuyệt đối không dám chống lại lời của ngươi.”

Tần Giác cười nói.

“Ngươi chắc chắn?”

“Đương nhiên.”

“Vậy là tốt rồi!”

Tần Giác: “……”

Thì ra ngươi từ đầu đến cuối là lo lắng cái này.

……

Rời khỏi đại điện, Tần Giác trở lại sườn đồi, tùy tiện làm một

chút đồ ăn, lại nhìn nhìn sách, cho đến khi trăng lên cao, sao đầy trời, mới tiếp tục nằm xuống ngủ.

Một giấc ngủ này Tần Giác trực tiếp ngủ đến giữa trưa ngày hôm sau, mà Lạc Vi Vi thì không ngoài dự liệu không có tới tu luyện.

Tản ra linh thức, Tần Giác phát hiện Lạc Tầm đang truyền thụ công pháp tu luyện cùng võ kỹ cho Lạc Vi Vi.

Thân là thượng nhiệm Thánh tử của Thuần Dương thánh địa, Lạc Tầm không biết nắm giữ bao nhiêu võ kỹ cùng công pháp tu luyện.

Thuần Dương Chân Quyết chỉ là công pháp lúc trước hắn chủ tu mà thôi, ngoài ra còn có rất nhiều công pháp phụ tu khác, cùng các loại năng lực vận chuyển linh lực đặc thù, cũng chỉ có dạng này, mới có thể nâng thiên phú lên đến cực hạn.

Nếu như Lạc Vi Vi chỉ tu luyện một thân Thuần Dương Chân Quyết, như vậy rất có thể sẽ khiến cho phần lớn kinh mạch đều hoang phế.

Cho nên, điều mà Lạc Tầm ngay lập tức muốn làm, chính là truyền thụ cho Lạc Vi Vi nhiều công pháp tu luyện hơn nữa.

Hắn muốn để đám người hội trưởng lão cổ hủ kia nhìn thấy, trong mắt bọn họ là Tạp huyết này, có một ngày cũng sẽ trở thành cây đại thụ che trời!

“Xem ra sau này hắn là sẽ rất ít khi đến chỗ này của ta.”

Có Lạc Tầm ở đó, Lạc Vi Vi đâu cần lo vấn đề Thuần Dương chi lực không đủ nhiều chứ.

Chỉ sợ Lạc Tầm tùy tiện ngưng tụ ra một chút Thuần Dương chi lực, cũng đủ Lạc Vi Vi tu luyện mười ngày nửa tháng, thậm chí

còn lâu hơn.

Nhưng mà như vậy cũng được, sườn đồi lần nữa chỉ còn lại một mình hắn, ách, xém chút quên, còn có một con chó cùng một cọng cỏ.

Cái này khiến Tần Giác nhớ tới một câu nói mà hắn nhìn thấy qua ở kiếp trước: Bắt đầu từ một con chó, toàn bộ trang bị đều nhặt nhạnh.

Đáng tiếc, Tần Giác không cần đến trang bị gì cả.

.

Đoạn thời gian tiếp theo, Huyền Ất Sơn hay thậm chí toàn bộ Nam cảnh đều lâm vào yên tĩnh, không xảy ra chuyện gì cả.

Mà Lạc Vi Vi quả nhiên không đến chỗ sườn đồi tu luyện nữa,Tần Giác cũng vui vẻ thanh nhàn, mỗi ngày nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không có chút phiền muộn nào.

Dù sao, hắn đã quen với loại cuộc sống này từ lâu rồi.

Về phần Thuần Dương thánh địa bên kia, dường như sau khi nhận được thỉnh cầu của Tần Giác, Long Trẫm liền không chút do dự mà đi thẳng đến Thuần Dương thánh địa, tìm Thuần Dương Thánh Chủ trò chuyện.

Mặc dù khi biết đại trưởng lão vẫn lạc, Thuần Dương Thánh Chủ tức giận vô cùng, nhưng sau khi Long Trẫm thể hiện ra thực lực siêu việt Đại Thánh Cảnh, Thuần Dương Thánh Chủ lập tức thỏa hiệp.

Hết cách rồi, trước thực lực tuyệt đối, cho dù là Thuần Dương Thánh Chủ cũng chỉ có thể cúi đầu.

Đương nhiên, Long Trẫm cũng không phải hoàn toàn không

giảng đạo lý, đưa ra đền bù, hắn cho Thuần Dương Thánh Chủ phần lớn tài nguyên tu luyện, đủ để bồi dưỡng được một Thánh Vương.

Có phần đền bù này, Thuần Dương Thánh Chủ còn dám nói gì nữa à?

"Đa tạ."

"Ha ha ha, khách khí, có rảnh thì cùng nhau uống rượu."

"……"

Rất khó tưởng tượng, mặt ngoài nhìn Long Trẫm trầm tĩnh thành thục, thế mà ở trước mặt người quen lại phóng túng như thế.

Đáng nhắc tới chính là, từ sau lần phá hủy chiến hạm kia, Titan giới cũng không còn phái thêm chiến hạm nào tới nữa, vực sâu đen nhánh mà Địa Ngục giới kết nối trước đó cũng biến mất chung với Địa Ngục giới, chẳng còn lại gì cả.

Nói một cách khác, trừ việc phân tranh giữa một số thế lực võ đạo ra, Linh Ương giới dường như tiến vào thời kì hòa bình hữu nghĩ đoàn kết.

Ngày này, Tần Giác đẩy cửa ra, ngoài ý muốn phát hiện Lạc Vi Vi lại xuất hiện ở trên tảng đá, linh thức quét qua, Lạc Tầm lại biến mất không thấy đâu.

Lạc Vi Vi hình như vẫn luôn đợi Tần Giác, sau khi nhìn thấy Tần Giác vội vàng chào hỏi:

"Sư Thúc, buổi sáng tốt lành."

"Ừm, phụ thân ngươi đâu?"

Tần Giác nhíu mày.

“À, chưởng môn phái hắn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi.”

“???”

“Nhiệm vụ gì?”

Trải qua hơn mười ngày tiếp xúc, Lạc Tầm cùng Bạch Nghiệp đã dần quen hơn, chỉ là Tần Giác không nghĩ tới Bạch Nghiệp sẽ phái Lạc Tầm ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nhanh như vậy.

“Giống với sư thúc trước đó, hộ tống một phần đệ tử mới đi Hắc Sâm Lâm lịch luyện.”

Tần Giác: “……”

Phái một cường giả Thánh Cảnh hộ tống đệ tử mới đi Hắc Sâm Lâm lịch luyện, loại chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có Bạch Nghiệp mới có thể làm được đi?

Nhưng mà ngẫm lại thì, hắn mạnh hơn Lạc Tầm, lúc trước không phải cũng làm chuyện giống vậy sao?

Nhìn như vậy, Bạch Nghiệp hắn mới là tồn tại mạnh nhất Linh Ương giới.

Cũng không biết, Lạc Tầm hiện tại đang nghĩ gì nữa.

Chương 231: Hắc Sâm Lâm Bạo Tạc

“Sư thúc, người xem.”

Lạc Vi Vi xòe bàn tay ra, ngưng tụ ra hỏa diễm màu trắng sữa, tản mát ra Chước Nhiệt khí tức, ngay cả nhiệt độ xung quanh cũng tăng cao lên.

“Đây là cái gì?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Thuần Dương Chân Viêm.”

Thiếu nữ kiêu ngạo nói:

“Là một loại dị hỏa mà phụ thân cho ta, có thể rèn luyện Thuần Dương chi lực, tăng thêm tốc độ tu luyện.”

“Cũng có thể dùng để công kích địch nhân.”

Nói xong, thiếu nữ bàn tay vung lên, hỏa diễm màu trắng lập tức càn quét ra, trực tiếp đốt một khối đá thành tro bụi.

Phốc!

Sau một khắc, hỏa diễm đột nhiên dập tắt, trán thiếu nữ chảy ra lớp mồ hôi mỏng.

Hiển nhiên, điều khiển Thuần Dương Chân Viêm đối với nàng có tiêu hao rất lớn.

“Ta còn chưa chưởng khống hoàn toàn, cho nên có hơi không

thuần thục.”

Lau mồ hôi, Lạc Vi Vi bất đắc dĩ nói.

“Từ từ sẽ đến, không nóng nảy.”

Tần Giác không quan trọng lắc đầu.

Không giống với phần lớn tiểu thuyết mạng, dị hỏa của thế giới này không có xếp hạng phân chia, thậm chí rất nhiều dị hỏa đều là do con người tạo ra.

Tỷ như Thuần Dương Chân Viêm, kỳ thật chính là một loại hỏa diễm mà Lạc Tầm dùng linh lực bên trong cơ thể cưỡng ép ngưng tụ ra, với lại chỉ có võ giả tu luyện Thuần Dương Chân Quyế mới có thể sử dụng.

Sau khi Lạc Vi Vi tu luyện tới Truyền Kỳ cảnh, Thuần Dương Chân Viêm liền sẽ tự động hoá thành linh lực dung nhập vào đan điền, trợ giúp nàng xung kích Thánh Cảnh.

Vì tu luyện của nữ nhi, Lạc Tầm có thể nói là nhọc lòng.

Dưới sự bồi dưỡng của hắn, tin tưởng không được bao lâu, Lạc Vi Vi liền có thể bước vào Địa Giai, thậm chí Thiên Giai.

Hai người rảnh rỗi trò chuyện một lát, Lạc Vi Vi dần dần tiến vào trạng thái tu luyện, Tần Giác thì giống như ngày thường tiếp tục ngồi bên sườn đồi uống rượu.

“Sư phụ, ta cũng muốn uống. “

Lúc này, Vân Tịch bay tới,đôi mắt to xinh đẹp nháy nháy, nhìn chằm chằm Tần Giác, bộ dáng kia, giống như chỉ cần Tần Giác không cho nàng, nàng liền khóc.

Nửa ngày, Tần Giác rốt cục cũng chịu không được, đành phải lấy ra một bình linh tửu đưa cho Vân Tịch.

“Đa tạ sư phụ!”

Vân Tịch ôm bình rượu còn lớn hơn cả mình, cười tủm tỉm nói.

“……”

Mười phút sau, Vân Tịch say như chết nằm bên cạnh Tần Giác, ngáy o o,trên đỉnh đầu cọng tóc đung đưa trái phải, nhìn qua đáng yêu vô cùng.

“Ngủ còn đang suy nghĩ thứ gì. “

Tần Giác cười khổ.

Theo hắn biết, Vân Tịch chỉ có lúc đang suy tư vấn đề, ngốc mao mới có thể đung đưa trái phải, nói cách khác, Vân Tịch hiện tại rất có thể đang nằm mơ.

Thời gian qua nhanh, trong nháy mắt đã đến buổi chiều.

Tần Giác say khướt mở ra Linh Cơ, chuẩn bị nhìn xem tình huống gần đây của Nam cảnh.

Từ sau khi Huyền Ất Sơn truyền ra có cường giả Thánh Cảnh, tất cả võ giả đi ngang qua nơi này lúc đều sẽ từ không trung hạ xuống, lựa chọn đi bộ, tỏ vẻ tôn kính.

Mặc dù Tần Giác không có những ý này, nhưng ở với những người khác mà nói, Huyền Ất Sơn đã trở thành Thánh địa của Nam cảnh, nếu không phải Bạch Nghiệp sàng chọn nghiêm ngặt, không biết có bao nhiêu người chèn phá cúi đầu muốn gia nhập.

Dù vậy, vẫn có rất nhiều võ đạo thế gia không ngại xa vạn dặm gửi con mình tới.

Trong đó Lạc Tầm hộ tống những đệ tử mới kia, liền có không ít người đến từ võ đạo thế gia.

Đương nhiên, những thứ này chẳng ảnh hưởng gì tới Tần Giác cả.

Bởi vì hắn sớm đã lợi dụng thân phận Phó chưởng môn,đem sườn đồi liệt thành cấm địa, không được cho phép, ai cũng không thể tới gần.

Cho nên cơ bản không có khả năng lại xuất hiện tình trạng chủng loại giống Lạc Vi Vi kia.

Vừa mới mở ra phần Nam cảnh, sáu chữ to liền đập vào mi mắt: Hắc Sâm Lâm bạo tạc rồi!

"??? "

Hắc Sâm Lâm bạo tạc?

Tần Giác ngay lập tức nghĩ tới, là những đệ tử mới tiến đến Hắc Sâm Lâm lịch luyện kia, bọn hắn chắc là không có chuyện gì đâu?

Với lại, Hắc Sâm Lâm vì sao lại bạo tạc?

Phải biết, ở Nam cảnh, Hắc Sâm Lâm chính là tồn tại tương đương với Yêu Thú Sơn Mạch ở Trung Châu, không chỉ có diện tích khổng lồ, lại cực kì hung hiểm.

Rất nhiều tán tu cùng cấp thấp, đều sẽ đem nó xem như chỗ để lịch luyện.

Nhất là tán tu, dưới tình huống khuyết thiếu tài nguyên tu luyện, thường chọn tiến vào Hắc Sâm Lâm, hái linh thực, hoặc là săn giết yêu thú, đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Nếu là Hắc Sâm Lâm bạo tạc, ảnh hưởng tạo ra sợ rằng sẽ tác động đến nửa cái Nam cảnh.

Rất nhanh, Tần Giác liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Thì ra cái gọi là bạo tạc là một tầng ý tứ khác.

“Nói ra các ngươi khả năng không tin, ta vừa rồi ngay bên trong Hắc Sâm Lâm cùng một con yêu thú Thiên Giai chiến đấu, đột nhiên một dòng linh lực xuyên qua, con yêu thú Thiên Giai nháy mắt liền chỉ còn lại nửa cái đầu, ngay cả yêu tinh đều vỡ thành cặn.”

Một võ giả up bài viết nói.

“Ta cũng thế, bất quá vận khí ta tốt hơn chút, yêu tinh không có bị phá hủy. “

Một võ giả khác đã khôi phục, còn bổ sung với vẻ chấn kinh.

“Thật đáng sợ! “

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? “

“

Ta tận mắt thấy……”

“……”

“……”

Cơ hồ toàn bộ tinh mạng đều đang thảo luận chuyện linh lực kia, với lại võ giả tận mắt nhìn thấy linh lực kia rất nhiều.

Có người nói là võ giả cao giai đang chiến đấu, có người nói là thiên địa dị tượng, cũng có người nói là bí bảo xuất thế.

Tóm lại, mọi người phân vân, không phải trường hợp cá biệt.

Thẳng đến khi một tấm ảnh Hắc Sâm Lâm xuất hiện.

Kia là một tấm ảnh từ trên cao nhìn xuống, vô cùng rõ ràng.

Chỉ thấy ở giữa Hắc Sâm Lâm xuất hiện một đầu rãnh đen dài, ven đường những nơi đi qua, cho dù là sơn phong, nham thạch, hay là cây cối, tất cả đều vỡ nát, tạo thành khe rãnh mà mắt thường có thể thấy được, không nhìn thấy điểm cuối.

Nhưng có thể khẳng định là, khe rãnh này, tuyệt đối bao bọc toàn bộ Hắc Sâm Lâm.

Uy năng như thế, cho dù là cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng làm không được?

“Thật là khủng khiếp!”

“Ông trời của ta, đây quả thật là chuyện mà nhân loại có thể làm được sao?”

“May mà ta chạy nhanh, không thì ngủm rồi.”

“Hu hu hu, ta vừa thu tọa kỵ liền bị đánh chết.”

“……”

Cơ hồ khi nhìn đến bức tranh này, Tần Giác liền biết là Lạc Tầm làm, bởi vì hai bên khe rãnh kia có thể nhìn thấy rõ vết tích cháy đen, vừa hay phù hợp với thuộc tính linh lực của Lạc Tầm.

Cộng thêm Lạc Tầm giờ phút này đang ở Hắc Sâm Lâm bảo hộ đệ tử mới, trừ hắn ra thì còn có thể là ai?

Cũng không biết, Lạc Tầm vì sao làm như vậy?

Nghĩ nửa ngày nghĩ mãi mà không rõ, Tần Giác dứt khoát trực tiếp gửi bức ảnh kia cho Lạc Tầm, sau đó hỏi:

“Là ngươi làm sao? “

Hai người cố ý thêm bạn tốt trên Linh Cơ, tùy thời có thể liên hệ.

Sau một lúc lâu, Lạc Tầm hồi phục:

“Đúng vậy.”

Không chờ cho Tần Giác tiếp tục truy vấn, Lạc Tầm nói tiếp:

“Thật có lỗi, ta không phải cố ý, có một con yêu thú Huyền Giai xuất hiện, tập kích đệ tử mới, dưới tình thế cấp bách ta liền đánh ra một quyền, không nghĩ tới dùng sức quá độ, kết quả thành ra như vậy. “

Tần Giác: “……”

Dưới tình thế cấp bách một quyền đánh xuyên qua toàn bộ Hắc Sâm Lâm……

Không biết có bao nhiêu người xui xẻo, bởi vì một quyền này mà mất mạng.

Nếu là ở Huyền Ất Sơn, quả thực không dám tưởng tượng.

“Khụ khụ, lần sau chú ý chút. “

Tần Giác im lặng.

“Vâng, tiền bối.”

“……”

Kỳ thật tình huống tương tự năm năm trước Tần Giác cũng từng có, khi đó lực lượng của hắn bỗng nhiên tăng lên nhanh chóng, có chút khống chế không nổi.

Cuối cùng lợi dụng cấm chế cưỡng ép phong ấn mình, mới chậm rãi thích ứng.

Chuyện này ngược lại nhắc nhở Tần Giác, cho dù Lạc Tầm nguyện ý nghe theo bắt ép, nhưng là trái bom hẹn giờ, nhất định

phải nghĩ biện pháp hạn chế lực lượng của hắn lại mới được.

Nghĩ tới đây, Tần Giác lâm vào trầm tư.

Chương 232: Đã Lâu Không Gặp

Nghiêm túc mà nói, với tu vi của Lạc Tầm, hẳn là sẽ không xuất hiện loại tình huống này mới đúng, dù sao hắn là tu luyện bình thường tới Thánh Cảnh, không giống Tần Giác như thế, thường xuyên tăng lên ở biên độ lớn.

Nhưng dù nói thế nào Lạc Tầm cũng là cường giả Thánh Cảnh, phương thức chiến đấu từ trước đến nay cương mãnh cực kỳ, bởi vậy dưới tình thế cấp bách dùng sức quá độ cũng là bình thường.

Nhưng nếu như là ở Huyền Ất Sơn xảy ra chuyện như vậy, hậu quả quả thực không tưởng nổi được.

Cho nên, Tần Giác nhất định phải nghĩ biện pháp hạn chế Lạc Tầm một chút.

Nghĩ như vậy, lòng bàn tay Tần Giác hiện ra một đoàn phù văn màu vàng, chuẩn bị quay về viện của Lạc Tầm, rót nó vào trong người Lạc Tầm.

Phù văn này tác dụng rất đơn giản, có thể hạn chế Lạc Tầm sử dụng linh lực ở Huyền Ất Sơn, nhưng lại sẽ không tạo bất kì ảnh hưởng gì cho Lạc Tầm.

Nói một cách khác, chỉ cần Lạc Tầm trong phạm vi Huyền Ất Sơn, trừ phi được Tần Giác đồng ý, nếu không liền không cách nào sử dụng lực lượng vượt qua Chí Tôn cảnh.

Đương nhiên, sau khi Lạc Tầm dần dần thích ứng, Tần Giác có thể cân nhắc triệt hồi phù văn này.

Về phần chuyện Hắc Sâm Lâm, cho dù ở Nam cảnh gây nên sóng to gió lớn, nhưng may mà không có tạo thành thương vong cho võ giả bình thường, đám người cũng chỉ là cảm thán linh lực này thật đáng sợ thôi.

Nhưng vẫn có người đi suy đoán, linh lực này rất có thể đến từ cường giả Thành Cảnh ở Huyền Ất Sơn kia.

Tần Giác dở khóc dở cười, hắn thế mà cái gì cũng chưa làm đó.

Ngày hôm sau, Lạc Tầm mang theo rất nhiều đệ tử mới từ Hắc Sâm Lâm trở về, những đệ tử mới kia khi mắt thấy tràng cảnh một quyền khai thiên kia của Lạc Tầm, sớm đã xem Lạc Tầm như thần tượng mà đối đãi, tiền hô hậu ủng, hận không thể tất cả đều bái hắn làm thầy, điểm này, chỉ sợ Bạch Nghiệp sao cũng không nghĩ tới.

“Tiền bối, người tìm ta có chuyện gì.”

Thật vất vả thoát khỏi những đệ tử mới kia, Lạc Tầm đi tới chỗ sườn đồi, cẩn thận từng li từng tí nói.

Hô!

Lời còn chưa dứt, một ánh sáng bắn vào trong người Lạc Tầm, biến mất không thấy nữa.

“Cái này……”

Lạc Tầm kinh hãi, tình huống này là sao?

Hắn cảm giác trong cơ thể mình phần lớn linh lực lại hao mòn, đồng thời dần dần không bị khống chế.

“Đừng sợ, nó chỉ là tạm thời hạn chế linh lực của ngươi mà thôi, rời khỏi phạm vi Huyền Ất Sơn, liền sẽ tự giải trừ, xem như

là trừng phạt cho ngươi lần này. “

Tần Giác thản nhiên nói, mặt không biểu tình.

“Vâng.”

Lạc Tầm sững sờ, không dám phản bác.

Không có cách nào, ai bảo chính hắn không cẩn thận dùng sức quá độ chi?

Lạc Tầm không phải là đồ ngốc, làm sao có thể không rõ Tần Giác vì sao hạn chế lực lượng của hắn, bởi vậy trong lòng không một câu oán hận nào.

Nhưng mà Tần Giác có thể trong nháy mắt cầm cố lại phần lớn linh lực của hắn, loại thủ đoạn này, quả thực không thể tưởng tượng, khó trách có thể miểu sát đại trưởng lão.

Lạc Tầm càng ngày càng tin, Tần Giác là cường giả Đại Thánh Cảnh.

Thời gian sau này, Huyền Ất Sơn lần nữa khôi phục lại yên tĩnh.

Tần Giác mỗi ngày như thường lệ uống rượu đi ngủ, ngẫu nhiên trêu đùa Vân Tịch hoặc là Kỳ Lân một chút, thư giãn thích ý.

Lạc Vi Vi thì dưới sự chỉ điểm của Lạc Tầm cùng khắc khổ tu luyện, thành công bước vào Địa Giai.

Bạch Nghiệp cũng vui vẻ luyện chế đan dược, chỉ là thường xuyên sẽ nổ lô.

Từ sau khi Tần Giác đem tài nguyên tu luyện đã vơ vét giao cho Bạch Nghiệp, Bạch Nghiệp liền không còn vì tài liệu luyện đan mà lo lắng, có thể nói quên cả trời đất.

Tóm lại, mỗi người đều đang làm chuyện mình nên làm, không có chuyện kinh thiên động địa gì xảy ra, cũng không có ngoại địch xâm lấn.

So với lúc trước chạy loạn khắp nơi, Tần Giác càng thích cuộc sống này, cuối cùng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Thời gian qua mau, nhật nguyệt thay đổi, bất tri bất giác, thời tiết đã trở nên hơi se lạnh, lá cây khô héo dần rơi xuống, phủ kín mặt đất, nhìn đẹp vô cùng.

Nhưng mà Tần Giác ở chỗ sườn đồi vẫn bốn mùa như mùa xuân, không có chút biến hóa nào.

Phải biết, nơi này của Tần Giác chính là chỗ trồng phần lớn Linh Thụ, làm sao có thể bị thời tiết ảnh hưởng.

Mặt khác, đáng nhắc tới chính là, khoảng thời gian này Kỳ Lân từ Thiên Giai trung kỳ tấn cấp đến Thiên Giai hậu kỳ, Vân Tịch cũng thành công bước vào Địa Giai trung kỳ, tiềm lực vô tận.

Cộng thêm đám người Lạc Vi Vi, Mộc Tử Thất, Tần Giác cơ hồ đã có thể nhìn thấy tương lai của Huyền Ất Sơn.

Nói không chừng đến cuối cùng, Bạch Nghiệp mới là yếu nhất.

Cùng lúc đó, Bạch Nghiệp tựa hồ cũng ý thức được địa vị của mình đang bị uy hiếp, đột nhiên tuyên bố muốn bế quan tu luyện.

Cái này Tần Giác quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì từ sau khi hắn gia nhập Huyền Ất Sơn, liền chưa bao giờ thấy qua Bạch Nghiệp bế quan, thậm chí ngay cả tu luyện cũng rất ít.

Trên thực tế, đối với Bạch Nghiệp, Tần Giác cũng không tính là đặc biệt hiểu rõ, mặc dù hai người là sư huynh đệ, lại ở chung

mười năm, nhưng Bạch Nghiệp trước đó làm qua cái gì, Tần Giác hoàn toàn không biết,

Nếu không phải lần trước lúc tham gia yến hội của sáu đại gia tộc, gặp được Dạ Dao cùng Nhan Tịch, Tần Giác khả năng cũng không biết Bạch Nghiệp là cố ý áp chế tu vi, ngụy trang thành bộ dáng lão già.

Nhưng mà có thể khẳng định là, thiên phú tu luyện của Bạch Nghiệp tuyệt đối không kém, cho dù rất ít bế quan, cùng cưỡng ép áp chế tu vi, hắn vẫn không thua gì những đệ tử hạch tâm của đại tông môn, thậm chí còn hơn.

“Sư đệ, về sau Huyền Ất Sơn liền giao cho ngươi. “

Vỗ bả vai Tần Giác, Bạch Nghiệp trầm giọng nói.

“……”

Loại giọng nói này, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng Bạch Nghiệp muốn treo.

“Bớt đi, ngươi biết ta đối với phương diện này không hứng thú.”

Tần Giác trợn mắt, không chút khách khí nói.

“Ha ha ha, ý của ta là, nếu như khoảng thời gian này Huyền Ất Sơn gặp phải phiền toái gì, liền giao cho ngươi.”

Bạch Nghiệp cười nói.

Tần Giác: “……”

Làm sao nghe ra ta giống như cái công cụ hình người vậy?

Nói lại thì, hiện tại Nam cảnh còn có thế lực nào dám đắc tội với Huyền Ất Sơn?

Cho dù không cần hắn xuất thủ, Lạc Tầm cũng có thể nhẹ nhõm giải quyết.

“Ngươi muốn bế quan bao lâu?”

Tần Giác hỏi.

“Ngắn thì hai tháng, dài thì nửa năm.”

Bạch Nghiệp hơi chút trầm ngâm, đáp.

Hắn bế quan lần này, chuẩn bị trùng kích Chí Tôn cảnh trung kỳ, ít nhất cần thời gian mấy tháng.

Đây là dưới tình huống hắn đã áp chế tu vi nhiều năm, đồng thời có được tài nguyên tu luyện khổng lồ, đổi thành người khác, căn bản không có khả năng.

“Lâu như vậy?”

Tần Giác kinh ngạc.

“Làm sao, không nỡ?”

“Không phải, ta đang nghĩ, cuối cùng có thể an tĩnh một chút, không cần nghe tiếng nổ.”

Bạch Nghiệp: “……”

Cho dù trong lòng rất khó chịu, nhưng dường như tìm không ra lý do phản bác gì.

Hai ngày sau, Bạch Nghiệp chính thức bế quan, bởi vì đại trưởng lão thân ở Diêu Quang thành, Huyền Ất Sơn chỉ có thể tạm thời giao cho Mộc Tử Thất quản lý.

May mà trước đó, Mộc Tử Thất cũng đã bắt đầu xử lý sự vụ của Huyền Ất Sơn, cho nên thuận buồm xuôi gió, hoàn toàn không

cần lo lắng.

Trọng yếu nhất chính là, Mộc Tử Thất chính là cường giả Truyền Kỳ cảnh, coi như gặp phải một ít chuyện khó giải quyết, cũng có thể dựa vào vũ lực cưỡng ép giải quyết, lại có Lạc Tầm phụ trợ, có Bạch Nghiệp hay không đều không có gì khác biệt.

Hô!

Gió nhẹ thổi qua, bầu trời hơi có vẻ âm trầm, bốn phía Huyền Ất Sơn chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một tầng sương mù, như ẩn như hiện, nhìn từ đằng xa, có loại cảm giác mông lung khó tả.

Tần Giác dụi con mắt, mơ màng đẩy cửa ra.

“Hửm?”

Vốn dĩ vẻ mặt lười biếng Tần Giác mở to mắt, bỗng nhiên sửng sốt, xém chút nữa cho là mình nhìn lầm.

“Tiền bối, đã lâu không gặp.”

Chương 233: Công Lược

“Đã lâu không . “

Bên cạnh sườn đồi một nữ tử áo trắng như tuyết, duyên dáng yêu kiều, tựa như tiên nữ đi ra từ trong tranh, phong hoa tuyệt đại, khiến người khác nhịn không được sinh ra mê luyến.

Mà với tâm cảnh của Tần Giác, cũng có hơi thất thần.

“Ngươi sao lại tới đây?”

Một hồi lâu sau, Tần Giác rốt cục kịp phản ứng, vô thức hỏi.

“Tiền bối không phải nói có thể tới tìm người sao?”

Nữ tử thè lưỡi, hoạt bát nói.

Người đến không phải người lạ, chính là Tô Ngạn đã từng cùng Tần Giác tiến về Trung Châu thánh địa, đồng thời mấy tháng chưa gặp.

Thời khắc này Tô Ngạn so với lúc gặp mặt ban đầu không thể nghi ngờ là nhu hòa hơn rất nhiều, đã không còn loại lạnh lùng cự tuyệt người ta ở ngoài ngàn dặm kia, linh lực trong cơ thể cũng ẩn hiện ra phong lôi chi ý, hiển nhiên lại có tiến bộ.

“Ách……Không sai.”

Tần Giác sững sờ, lúc này mới nhớ tới chính mình lúc trước đã đáp ứng người ta, có thể tùy thời đến tìm hắn.

Chỉ là đi qua lâu như vậy, Tần Giác xém chút quên.

“Kỳ thật đây không phải ta lần đầu tiên tới.”

Nữ tử che miệng cười khẽ, nói:

“Chỉ là lần trước lúc đến, tiền bối không có ở đây.”

Nghe vậy, Tần Giác cười khổ nói:

“Khả năng ta có việc ra ngoài.”

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Tô Ngạn lần trước đến, hắn hẳn là căn bản không có ở Linh Ương giới, mà là Địa Ngục giới hoặc là Huyền Cơ giới, cô gái này tìm không thấy hắn là rất bình thường.

“Ngươi chờ ở đây bao lâu rồi? “

Tần Giác đổi chủ đề, tránh xấu hổ.

“A……Nửa canh giờ đi.”

Tô Ngạn suy tư nói.

Nửa canh giờ?

Tần Giác nhẹ nhàng thở ra, cũng không quá lâu.

Bởi vì hiện tại Huyền Ất Sơn đã trở thành ‘Thánh địa’ của Nam cảnh, không có võ giả cao giai nào dám tùy tiện trêu chọc.

Cho nên Tần Giác gần đây ngủ dậy cảm giác bên ngoại chẳng có gì thú vị nữa, nếu không thì không có khả năng không phát hiện nữ tử này được.

“Đúng rồi tiền bối, đây là lễ vật ta chuẩn bị cho người.”

Dường như nhớ tới cái gì, Tô Ngạn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai bình linh tửu, đưa cho Tần Giác.

“Hửm? Linh tửu ngàn năm?”

Tần Giác kinh ngạc:

“Ngươi lấy thứ này từ đâu?”

Ngay cả linh tửu trong hầm rượu của Thiên Cơ Tông, nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm năm mà thôi, Tô Ngạn lại có thể lấy ra linh tửu ngàn năm.

“Tông chủ đời trước của Phong Lôi Tông ta rất thích uống linh tửu, những linh tửu này đều là do trước kia hắn để lại.”

Kỳ thật Tô Ngạn còn có một số lời không nói, chính là cho dù nàng là Thánh nữ Phong Lôi Tông, nhưng muốn lấy được hai bình linh tửu này, nhất định phải được tông chủ đương nhiệm và các trưởng lão đồng ý.

May mà sau khi nàng tiến giai Chí Tôn cảnh, địa vị lên cao như thủy triều dâng, ngược lại là không có ai đặc biệt làm khó nàng.

“Đã như vậy, vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tần Giác nhận linh tửu, hít một hơi thật sâu, lộ ra dáng vẻ say mê.

“Rất thơm.”

Dù còn chưa mở ta, Tần Giác đã có thể ngửi được mùi thơm nồng nặc, thế là lập tức không đợi nữa mà uống một hớp.

Không giống với linh tửu ngàn năm của Linh tộc bên trong Vô Cực bí cảnh, bình linh tửu này hương vị càng thanh hơn, dư vị vô tận, với lại ngọt vô cùng, hơi giống với rượu trái cây.

Cho dù là người bình thường không uống rượu, tin chắc cũng sẽ thích.

Cũng không biết có thể chịu nổi hay không.

“Thế nào?”

Tô Ngạn nhịn không được hỏi thăm, vẻ mặt chờ mong.

“Rất được.”

Tần Giác hài lòng nhẹ gật đầu.

“Ha ha, ta biết mà.”

Tô Ngạn vui vẻ nhảy dựng lên, vẻ mặt tuyệt mỹ vui sướng.

Nếu để cho những đệ tử trong Phong Lôi Tông biết, thần nữ trong lòng bọn họ bởi vì một câu của người khác mà vui vẻ như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

“Nếu không ngươi cũng uống một ngụm?”

Tần Giác cười nói.

“Được.”

Tô Ngạn hai mắt sáng lên, liên tục gật đầu.

Tần Giác: “……”

Kỳ quái, vì sao luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó?

Mình đây có được tính là làm hư ‘tiểu bằng hữu’ không?

Lời đã nói ra sao có thể rút lại, Tần Giác chẳng thể đổi ý, đành phải để Tô Ngạn uống một ngụm.

“Rất ngọt.”

Tô Ngạn hơi kinh ngạc, dường như cũng không biết linh tửu sẽ có vị như vậy.

“Ừm, hẳn là dùng linh quả ủ chế.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Hắn mặc dù không biết cất rượu, nhưng ở phương diện uống rượu này lại không có đối thủ, cho dù là rượu gì, chỉ cần uống một ngụm, liền có thể biết được thành phần đại khái.

“Thì ra là vậy a.”

Tô Ngạn giật mình.

“A, là ngươi, ngươi sao chạy đến đây được vậy.”

Lúc này, Vân Tịch kết thúc tu luyện, từ bên cạnh bay tới, tràn ngập địch ý nói.

“Nhóc con, ta thế mà có chuẩn bị lễ vật cho ngươi đó.”

Lời vừa nói ra, Vân Tịch lập tức vọt tới trước mặt Tô Ngạn:

“Lễ vật gì?”

“Đương nhiên cũng là linh tửu!”

Tô Ngạn lần nữa lấy ra hai bình linh tửu, dụ dỗ nói.

So với linh tửu đưa cho Tần Giác, năm của hai bình linh tửu này đại khái chỉ có khoảng trăm năm, nhưng vẫn tản ra mùi thơm nồng.

“Oa, cảm tạ!”

Không đợi Tô Ngạn buông tay, Vân Tịch trực tiếp đoạt lấy hai bình linh tửu còn to hơn cả mình, vui vẻ chạy đến một bên uống.

Tần Giác: “……”

Thấy không, đây chính là cảnh tượng “tiểu bằng hữu” bị dạy

hư đó.

Nếu như trời cao có thể cho Tần Giác cơ hội một lần nữa, hắn tuyệt đối sẽ không dùng linh tửu đổ cho Vân Tịch.

“Ngươi lần này đến đây, có chuyện gì không?”

Bất đắc dĩ nhún vai, Tần Giác hỏi.

“Có…Không có?”

“……”

Đây là ý gì?

Tần Giác có chút ngơ ngác.

“Không có, không có.”

Chần chờ một lát, Tô Ngạn lắc đầu nói:

“Ta lần này đến đây, chính là muốn thăm tiền bối một lát.”

“……”

Trong lúc nhất thời, Tần Giác lại không biết trả lời kiểu gì, đành phải đổi chủ đề:

“Khụ khụ, ta cũng có đồ muốn cho ngươi.”

Nói xong, Tần Giác lấy ra một chiếc vòng ngọc, đưa đến trước mặt Tô Ngạn.

“Đây là cái gì?”

Tô Ngạn sắc mặt đỏ bừng, nhịn không được nhớ tới chiếc gương đồng lần trước Tần Giác đưa cho nàng.

“Linh khí Truyền Kỳ.”

Tần Giác giải thích nói:

“Đeo lên tay, có thể giúp ngươi ngăn cản ba lần công kích toàn lực của cường giả Truyền Kỳ cảnh, mỗi lần phát động, vòng ngọc sẽ truyền tống ngươi đi mấy trăm dặm, thoát khỏi nguy hiểm.”

Linh khí Truyền Kỳ này là đồ mà Tần Giác vơ vét được ở chỗ Linh tộc, bởi vì không có tác dụng gì với hắn, cho nên vẫn luôn bị ném vứt trong góc nhẫn trữ vật, hiện tại vừa hay có thể đưa cho Tô Ngạn.

“A! Trân quý như vậy, ta không thể nhận.”

Tô Ngạn kinh hãi, toàn bộ Phong Lôi Tông cũng chỉ có hai món linh khí Truyền Kỳ mà thôi, nàng sao có thể tùy tiện nhận lấy.

“Ngươi cảm thấy ta cần cái này sao?”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Cái này……”

Tô Ngạn lập tức không phản bác được.

“Đeo lên đi.”

“……”

Do dự thật lâu, Tô Ngạn cuối cùng vẫn nhận lấy vòng ngọc, đeo nó lên tay.

Có linh khí Truyền Kỳ này, chỉ cần đối phương không phải Thánh Cảnh, Tô Ngạn tương đương với việc nhiều thêm ba mạng nữa.

“Đa tạ tiền bối.”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn nghiêm mặt nói:

“Cái kia… là điểm tâm ta làm cho người ăn thử.”

“Hả?”

Tần Giác khẽ giật mình, sao lại đột nhiên chuyển đến ăn rồi?

“Ách……Cũng được, dù sao ta còn chưa ăn điểm tâm.”

Tần Giác mờ mịt nói.

Vừa dứt lời, trước mặt Tô Ngạn bỗng nhiên xuất hiện vật dụng phòng bếp đầy đủ cùng các loại nguyên liệu nấu ăn tươi mới, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Trong ấn tượng của Tần Giác, Tô Ngạn thân là Thánh nữ Phong Lôi Tông, lại là võ giả cao giai, hẳn là không biết làm cơm, điểm này, từ đoạn thời gian bọn hắn ở Trung Châu kia có thể nhìn ra được.

Nhưng Tần Giác không biết là, Tô Ngạn lần này sau khi trở lại tông môn, trừ cố gắng tu luyện ra, còn cố ý lén học nấu cơm thế nào, chính là vì công lược Tần Giác!

Chương 234: Thông Đạo Truyền Tống

Huyền Ất Sơn, sườn đồi.

Mùi thơm tràn ngập, khiến người khác thèm nhỏ dãi.

Kỳ Lân cùng Vân Tịch đều bị hấp dẫn tới, hai mắt nhìn chằm chằm đồ ăn trước mặt, nhịn không được chảy nước bọt.

Từ sau khi đi theo Tần Giác, hưởng qua mỹ vị thịt chín, Kỳ Lân với Vân Tịch triệt để luân hãm, biến thành một tên ăn hàng chính cống.

Nếu không phải Tần Giác ở bên cạnh cộng thêm Tô Ngạn lại cho nó một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt, chỉ sợ nó đã sớm xông lên trực tiếp cướp đoạt.

Không thể không nói, tài nấu nướng của Tô Ngạn tăng lên rõ rệt, trước đó, nàng nhiều nhất cũng chỉ biết nướng thịt thôi.

Hiện tại không chỉ có thể làm ra mười mấy loại thức ăn, mà lại mỗi loại đều tản ra mùi thơm mê người, hiển nhiên ở phương diện này bỏ ra không ít cực khổ.

Mặc dù sau Địa Giai đã có thể lợi dụng linh lực duy trì thân thể, không dính khói lửa trần gian.

Nhưng thế lực võ đạo giống Phong Lôi Tông này, khó tránh khỏi sẽ thường xuyên chiêu đãi một số võ giả đến từ địa phương khác, cho nên trong tông môn từ đầu đến cuối đều có đầu bếp tồn tại.

Tô Ngạn chính là lĩnh giáo một vị đầu bếp trong đó mới có được trù nghệ hiện tại.

Cũng không nên xem thường những đầu bếp này, bởi vì rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đều trân quý vô cùng, cho nên nếu muốn nhậm chức ở Phong Lôi Tông, chí ít thực lực cũng phải Thiên Giai.

Mặt khác, những đầu bếp này còn có thể căn cứ theo công pháp tu luyện của võ giả, làm ra linh thực khác nhau, trợ giúp tu luyện.

Đứng ở góc độ nào đó mà nói, hơi giống với luyện đan sư.

Khác biệt chính là, luyện đan sư luyện chế đan dược thường chỉ cần một lát liền có hiệu quả, mà linh thực thì là vô tri vô giác cải biến thân thể, trong thời gian ngắn rất khó phát hiện.

Võ giả Địa Giai trở xuống nếu là thời gian dài sử dụng linh thực, có thể dần dần tẩy tủy vạch xương, phát triển kinh mạch.

Bởi vậy một linh trù đỉnh cấp, thường có thể khiến thiên phú tu luyện của đệ tử cấp thấp tăng lên một cấp bậc, quả thật là thứ trọng yếu đối với thế lực võ đạo.

“Thế nào? “

Đôi mắt đẹp của Tô Ngạn trừng trừng, mặt mũi tràn đầy khẩn trương, vừa rồi lúc Tần Giác uống linh tửu hỏi thăm quả thực không có sai biệt.

Ở đối diện, Tần Giác kẹp lên một miếng linh thực nhét vào trong miệng, sau một lúc lâu kinh ngạc nói:

“Ăn ngon. “

Nói thật, Tần Giác làm sao cũng không nghĩ tới, Tô Ngạn lại có thể làm ra đồ ăn mỹ vị như vậy, đây là Thánh nữ Phong Lôi Tông

hắn quen biết sao?

“A!”

Tô Ngạn lần nữa cao hứng nhảy dựng lên, toát ra vui sướng vô cùng.

Mặc kệ như thế nào, cố gắng mấy tháng cuối cùng không có uổng phí.

Phải biết, từ sau khi trở về từ Trung Châu thánh địa, Tô Ngạn mỗi ngày trừ tu luyện ra,còn cố ý nhín chút thời gian lén học tập trù nghệ, cực kì khắc khổ.

Cho dù chỉ đổi được một câu ăn ngon của Tần Giác, nhưng với Tô Ngạn mà nói, đây hết thảy đều đáng giá.

“Đúng rồi, tiền bối, đó là cái gì?”

Tô Ngạn lúc đầu định chia cho Vân Tịch một chút, nhưng chợt phát hiện Kỳ Lân ở bên cạnh, hơi sững sờ.

“A, nó tên Kỳ Lân là sủng vật của ta. “

Tần Giác thuận miệng giải thích nói.

“Ngao ô ~ chủ nhân, ta là Lam Nhãn Hắc Khuyển thú. “

Kỳ Lân ngửa mặt lên trời thét dài, ý muốn vãn hồi cho bản thân chút mặt mũi, nó không rõ, Tần Giác vì sao luôn gọi nó là Kỳ Lân.

“Ta nói ngươi là Kỳ Lân, ngươi chính là Kỳ Lân, với lại, còn gọi bậy, ta liền đem ngươi thiến. “

Tần Giác thản nhiên nói.

“A.”

Kỳ Lân bị dọa đến vội vàng cúi đầu nhận sai, nó cũng không muốn biến thành một con yêu thú không có tôn nghiêm.

Ách……Có vẻ như nó hiện tại đã không có tôn nghiêm.

“Sủng vật của tiền bối sao, thật đáng yêu a.”

Tô Ngạn đưa tay vuốt đầu Husky, cười nói.

“Ngao ô.”

Kỳ Lân lập tức lui ra phía sau, không muốn để Tô Ngạn đụng vào.

“Ha ha ha, đừng sợ, ta cho ngươi đồ ăn a.”

Tô Ngạn cầm lấy một miếng thịt thú dụ dỗ nói.

Thấy thế, Kỳ Lân vẻ mặt khinh thường, nó thế nhưng là Lam Nhãn Hắc Khuyển thú cao cao tại thượng, làm sao lại bởi vì một chút đồ ăn liền bị mua chuộc.

Cho dù là chết đói, từ nơi này nhảy xuống, nó cũng tuyệt đối sẽ không ăn một miếng!

……

“Oạch oạch. “

Kỳ Lân một bên từng ngụm từng ngụm nuốt thịt thú, một bên nằm sấp trên mặt đất, tùy ý Tô Ngạn ‘chà đạp’ .

Không chỉ không có chút nào chán ghét, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, nơi nào còn bộ dáng cao ngạo vừa rồi.

Tần Giác: “……”

Quả nhiên, cho dù là ai, đều chạy không khỏi định luật mùi

thơm!

Đồ vô dụng!

Nghĩ tới đây, Tần Giác tiện tay kéo xuống một miếng thịt thú cho vào miệng, thật là thơm!

Một nén hương sau, Tần Giác cơm nước no nê, nhịn không được tán dương nói:

“Nghĩ không ra ngắn ngủi mấy tháng, tài nấu nướng của ngươi lại tiến bộ lớn như vậy, nếu mỗi ngày đều có thể ăn thì hay quá rồi.”

Làm một trạch nam, nếu có người có thể làm thay, Tần Giác đương nhiên không muốn tự mình động thủ.

“Ta có thể mỗi ngày đều làm cho tiền bối.”

Tô Ngạn bật thốt lên.

“???”

“Ách……Ý của ta là, nếu như tiền bối muốn ăn, lúc nào cũng có thể liên hệ ta.”

Nhận ra được trong lời này có nghĩa khác, Tô Ngạn cực kỳ lúng túng, vội vàng giải thích nói.

“Như thế có hơi phiền phức.”

Tần Giác dở khóc dở cười.

Mặc dù Huyền Ất Sơn hiện tại đã đứng hàng tứ đại tông môn, đồng thời được xưng là Thánh địa của Nam cảnh, nhưng chỗ ở vẫn vắng vẻ, cách khu vực trung tâm mười mấy vạn dặm.

Cho dù là võ giả Chí Tôn cảnh, nếu không có truyền tống trận,

cũng phải mất mấy ngày mới có thể xuyên qua, Tần Giác làm sao lại vì chút chuyện nhỏ này, mà để cho Tô Ngạn chạy tới chạy lui.

“Cũng đúng. “

Nghe vậy, Tô Ngạn hơi có vẻ thất vọng, nhưng lập tức lại nói:

“Tiền bối cũng biết thần thông không gian đi chứ?”

Khi tận mắt nhìn thấy Tần Giác miểu sát cường giả Thánh Cảnh, Tô Ngạn rất rõ Tần Giác mạnh cỡ nào, ngay cả Linh tộc một trong mười hai Thánh tộc cũng có thể san bằng, còn có chuyện gì là hắn làm không được?

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Nếu như tiền bối không ngại, có thể tạo một thông đạo truyền tống giữa Huyền Ất Sơn và Phong Lôi Tông, như vậy ta có thể thường xuyên đến nấu cơm cho tiền bối. “

Tô Ngạn đề nghị.

“??? “

Tần Giác khẽ giật mình, vì sao hắn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào?

“Chuyệnnày xác thực có thể. “

Hơi chút trầm ngâm, Tần Giác nói ra:

“Nhưng ngươi xác định có nhiều thời gian như vậy sao?”

“Yên tâm đi tiền bối, ta hiện tại đã tiến giai Chí Tôn cảnh, có thể cùng trưởng lão sánh vai, thời gian rất nhàn nhã.”

Tô Ngạn cười tủm tỉm nói.

“……”

“Vậy được.”

Thở dài, Tần Giác tản ra linh thức, nhanh chóng xác định vị trí của Phong Lôi Tông, đồng thời căn cứ khí tức của Tô Ngạn, tìm tới chỗ nàng ở.

Ông!

Sau một khắc, trên người Tần Giác phát ra ánh sáng chói mắt, biến vào hư không, thần bí khó lường.

Ánh sáng vẫn tiếp tục khoảng ba giây sau đó dần dần tiêu tán, nhưng mà xung quanh vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

“Xong rồi.”

Tần Giác trầm lặng nói.

“Nhanh như vậy?”

Tô Ngạn nháy mắt, vẻ mặt mờ mịt, thông đạo truyền tống ở chỗ nào?

“Ngươi đi lên phía trước một bước, sau đó vận chuyển linh lực thử.”

“A.”

Tô Ngạn theo lời làm theo, đi ra một bước, thử vận chuyển linh lực.

Ông!

Trong chốc lát, Tô Ngạn chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, cả

người đầu choáng váng hoa mắt, xém chút ngất đi.

Khi nàng tỉnh táo lại, đã xuất hiện bên trong Phong Lôi Tông, dù là Tô Ngạn biết Tần Giác rất mạnh, vẫn còn có chút khó có thể tin.

Mười mấy vạn dặm cứ như vậy vượt qua rồi?

“Thế nào, không có lừa ngươi chứ?”

Không gian bên cạnh có chút vặn vẹo, thân hình Tần Giác xuất hiện theo.

Chương 235: Gặp Nhau

Phong Lôi Tông, khu vực trung tâm, Tần Giác chắp hai tay ra sau lưng, đứng trong viện của Tô Ngạn, đưa mắt nhìn bốn phía, biểu lộ ý vị thâm trường.

Mặc dù bây giờ đã ngã ra khỏi tứ đại tông môn, nhưng Phong Lôi Tông dù sao cũng đã cường đại hơn ngàn năm, nội tình thâm hậu, chiếm cứ tài nguyên tu luyện cực kì phong phú.

Vô luận là thực lực, hay là uy vọng, đều vượt xa sáu đại gia tộc.

Trong tầm mắt của Tần Giác, Phong Lôi Tông ở trong một vùng núi, các loại kỳ hoa dị thảo khắp nơi có thể thấy được, xanh um tươi tốt, mà phần lớn đều là linh thực.

Có thanh tuyền lưu động, hóa thành ngân hà rơi xuống, kích thích từng tầng gợn sóng.

Nơi xa, tòa viện hoa lệ sừng sững ở giữa đỉnh núi, linh khí nồng đậm vô cùng, cơ hồ không khác gì tiên cảnh.

Nếu không phải những năm gần đây nhân tài tàn lụi, chỉ sợ Phong Lôi Tông cũng sẽ không luân lạc tới loại tình trạng này.

May mà phong lôi lão tổ chính là vì chống lại Tử Linh tộc mà chết, lại có ba đại tông môn còn lại che chở, chỉ cần trong đoạn thời gian này lại xuất hiện cường gải Truyền Kỳ cảnh lần nữa, Phong Lôi Tông liền có thể trở lại tứ đại tông môn.

Ách, không đúng, hẳn là ngũ đại tông môn.

Bất quá xem ra thì, gánh nặng này rất có thể phải rơi vào trên

người một nữ nhân.

“Phong cảnh rất được…”

Tần Giác lẩm bẩm, ánh mắt thâm thúy.

Cho dù Huyền Ất Sơn đã trở thành tồn tại chí cao vô thượng ở Nam cảnh, nhưng bởi vì chỗ vắng vẻ, nội tình kém cỏi, trước mắt căn bản là không có cách cùng Phong Lôi Tông và các thế lực võ đạo khác so sánh.

Ưu thế duy nhất e rằng cũng chỉ có hai người Tần Giác cùng Lạc Tầm này tuyệt đối áp đảo cường giả siêu cấp của Nam cảnh.

Đương nhiên, dựa theo tốc độ phát triển hiện tại, dù cho không có Tần Giác cùng Lạc Tầm, tin tưởng không được bao lâu, Huyền Ất Sơn cũng có thể giống Phong Lôi Tông.

Một bên khác, Tô Ngạn rốt cục kịp phản ứng:

“Đa tạ tiền bối.”

“Ha ha, cám ơn ta làm gì, hẳn là ta cám ơn ngươi mới đúng.”

Phất phất tay, Tần Giác không quan trọng nói.

“Đúng, thông đạo truyền tống này ta thiết lập chỉ có hai người chúng ta có thể kích hoạt, tốt nhất là đừng nói cho người khác biết. “

“Ừm!”

Tô Ngạn liên tục gật đầu, nàng che giấu còn không kịp, sao có thể nói cho người khác biết được chứ?

Đây là bí mật giữa hai người bọn họ!

Nhiều nhất là thêm Kỳ Lân cùng Vân Tịch.

Đáng nhắc tới chính là, tòa viện của Tô Ngạn rộng lớn vô cùng, chừng mấy ngàn mét vuông, vườn hoa, ao nước, phòng tu luyện, cái gì cần có đều có, bên trongcòn bố trí một tòa Tụ Linh trận, linh khí mờ mịt như khói, tùy tiện tu luyện mấy phút, đều không thua gì ở bên ngoài tu luyện nửa ngày.

Với lại bởi vì thân phận của Tô Ngạn đặc thù nên phụ cận đều do tất cả các trưởng lão trấn thủ, phòng ngừa Tô Ngạn xuất hiện ngoài ý muốn gì.

Dù sao nếu không nói quá thì Tô Ngạn chính là hy vọng tương lai của Phong Lôi Tông, nhất là sau khi nàng tiến giai Chí Tôn cảnh, địa vị cơ hồ gần với tông chủ.

Mà giờ khắc này, lại hoàn toàn không ai phát giác được Tần Giác đến.

“Tiền bối, muốn đi xem một chút không.”

Do dự một chút, Tô Ngạn mời.

“Hả?”

Tần Giác sững sờ, bất giác nói:

“Được.”

Lập tức dưới sự dẫn đầu của Tô Ngạn, hai người xuyên qua giả sơn, vườn hoa, đi tới một trước một căn nhà gỗ hai tầng.

Nhìn từ bên ngoài nhà gỗ có chút đơn sơ, không có hoa lệ xa xỉ như trong tưởng tượng của Tần Giác.

Rất khó tưởng tượng, Thánh nữ Phong Lôi Tông thế mà lại ở chỗ bình thường như thế.

Tiến vào nhà gỗ, bên trong vẫn đơn sơ vô cùng, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác khó mà hình dung được.

Tần Giác nhíu mày, tản ra linh thức, rốt cục phát hiện chỗ không đúng.

“Đây là……Một món Linh khí?”

Tần Giác hơi kinh ngạc.

“Hắc hắc, quả nhiên không gạt được tiền bối.”

Tô Ngạn cười nói:

“Căn nhà gỗ này gọi là Phong Lôi Các, là một trong hai món Linh Khí Truyền Kỳ trấn tông của Phong Lôi Tông bọn ta, hiện tại là trạng thái bình thường, nếu như đổi thành hình thái chiến đấu, có thể tạo ra lực phá hoại có quy mô lớn.”

Dựa theo lời Tô Ngạn nói, chỉ có Thánh nữ hoặc là Thánh tử mới có tư cách sử dụng Phong Lôi Các.

Nhưng không thể tùy tiện mang ra khỏi phạm vi Phong Lôi Tông, trừ phi được tông chủ cùng hội trưởng lão đồng ý.

Trên thực tế, với tu vi hiện tại của Tô Ngạn không có cách nào điều khiển thuần thục Phong Lôi Các.

Với lại trong phạm vi Phong Lôi Tông,Phong Lôi Các có trận pháp gia trì, uy lực đại tăng, tương đương với nửa cường giả Truyền Kỳ cảnh, không để Tô Ngạn mang đi ra ngoài cũng là bình thường.

“Đây là chỗ bình thường ta hay tu luyện, ở bên trong có thể làm ít được nhiều.”

Tô Ngạn nói bổ sung.

Xác thực, Tần Giác có thể cảm giác rõ ràng linh khí bên trong nhà gỗ nồng đậm hơn so với phía bên ngoài, với lại ẩn hiện phong lôi chi ý, trên vách tường cũng điêu khắc rất nhiều phù văn cổ quái

kỳ lạ, phức tạp tối nghĩa.

Đến cấp bậc này của Tô Ngạn, đã không cần nghỉ ngơi, phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện, cho nên hắn là không giống Tần Giác, có chỗ chuyên môn dùng để ngủ.

Ngoài dự liệu chính là, Tô Ngạn rất nhanh liền đánh vỡ ý nghĩ này của Tần Giác, mang theo hắn đi tới nơi mình nghỉ ngơi, một tiểu viện tinh xảo tươi mát.

Có chút tương tự với tòa viện của Tần Giác ở chỗ sườn đồi, nhưng lại trồng rất nhiều hoa cỏ, nhìn qua xinh đẹp vô cùng.

Két!

Đẩy cửa ra, Tô Ngạn giới thiệu nói:

"Nơi này là chỗ ta tu luyện lúc mỏi mệt dùng để nghỉ ngơi. "

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, đây cũng là lần đầu tiên Tần Giác đi vào khuê phòng của con gái, không có màu hồng khuôn sáo cũ cũng không có muôn hồng nghìn tía, mà là màu trắng nhạt, hắn rất thích loại phong cách này.

Đang lúc Tần Giác chuẩn bị mở miệng, chợt thấy chiếc gương đồng đặt bên giường kia, lập tức ngậm miệng lại, lâm vào trầm mặc.

Tô Ngạn dường như cũng không có ý thức được điều này, vẫn tràn đầy phấn khởi mang theo Tần Giác tiếp tục tham quan, mười phút sau, hai người lần nữa xuyên qua thông đạo truyền tống, trở lại Huyền Ất Sơn.

Ban đêm, Tô Ngạn bỗng nhiên lại làm mỹ thực, cho đến khi Tần Giác ăn uống no đủ, dự định đi ngủ, mới lưu luyến không rời mà đi.

Đưa mắt nhìn Tô Ngạn biến mất bên trong thông đạo truyền tống, Tần Giác thở dài, cho dù là tên ngốc, cũng có thể ý thức được hôm nay Tô Ngạn có hơi không giống bình thường, căn bản không giống Thánh nữ Phong Lôi Tông cao cao tại thượng kia.

Nhưng……Hắn mới mười sáu tuổi a!

Ở trên địa cầu còn chưa thành niên đâu!

Kỳ thật đối với tuổi tác, Tần Giác không có yêu cầu gì, nơi này chính là thế giới cường giả vi tôn, chỉ cần thực lực đủ mạnh, sống bao lâu cũng không có vấn đề gì.

Dù là cả hai chênh lệch mấy chục năm, mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm, đều khá bình thường.

Tựa như bộ Anime nào đó của kiếp trước có thảo luận:

“Một trăm vạn năm sau, ngươi chỉ lớn hơn hắn chỉ một chút thôi không phải sao. “

Tần Giác chỉ là đơn thuần trốn tránh vấn đề này mà thôi, hắn thích loại sinh hoạt lười biếng trước kia hơn, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không có bất kỳ gánh nặng gì.

Vứt bỏ trong đầu những ý nghĩ loạn thất bát tao này, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, ngửa đầu uống cạn, say khướt nằm xuống đi ngủ.

Ngày thứ hai, Tần Giác là bị một trận mùi thơm làm cho tỉnh, không có gì bất ngờ thì, Tô Ngạn đang nấu cơm.

Càng làm cho Tần Giác cạn lời là Lạc Vi Vi lúc này lại đến.

“A,sư thúc, nàng là ai vậy?”

Lông mày Lạc Vi Vi cau lại, hỏi.

“Ách……Một người bằng hữu của ta.”

“Thật xinh đẹp a.”

Tần Giác: “……”

Cùng lúc đó, Tô Ngạn cũng chú ý tới Lạc Vi Vi, nhìn về phía bên này.

Chương 236: Mất Tích

“Chào, ta tên Lạc Vi Vi.”

“Chào, ta tên Tô Ngạn.”

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp a.”

“Ha ha, kỳ thật tuổi tác của ta cũng không lớn, gọi ta Tô Ngạn là được.”

“Có được không? Khẳng định lớn hơn ta chứ.”

“……”

Tô Ngạn cùng Lạc Vi Vi mỉm cười trò chuyện với nhau, nhìn qua có vẻ ôn hoà.

Nhưng chẳng biết tại sao, Tần Giác luôn cảm thấy hai người tựa hồ đang đối chọi gay gắt, là ảo giác sao?

Cũng đúng, hai người hẳn là lần đầu tiên gặp mặt, lại không có thù hận gì, làm sao lại đối chọi gay gắt được?

Xem ra là ta suy nghĩ nhiều.

“Tiền bối, cơm làm xong rồi, tới ăn đi. “

Tô Ngạn quơ tay nói.

“Đến ngay.”

Tần Giác lấy lại tinh thần, gật đầu nói.

“Ngươi muốn ăn thử không?”

Tô Ngạn lại quay người nói với Lạc Vi Vi.

“Không cần, ta còn phải tu luyện.”

Lạc Vi Vi vẻ mặt không biểu tình, mở miệng cự tuyệt.

“Thật là đáng tiếc.”

Tô Ngạn thở dài.

“……”

Hừ lạnh một tiếng, Lạc Vi Vi phi thân lên, ngồi xếp bằng ở trên cạnh tảng đá, nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện, không phản ứng với Tô Ngạn.

Mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác xạm mặt lại, quả nhiên, hắn không có nghĩ nhiều.

Nữ nhân thật sự là sinh vật kỳ quái.

“Ngao ô!”

Lúc này, nghe thấy mùi thơm Kỳ Lân từ đằng xa chạy tới, sau khi nhìn thấy Tô Ngạn, lập tức nhu thuận ngồi xuống trở mình phun ra đầu lưỡi, một bộ dáng mặc người chà đạp.

“……”

Phế vật, một bữa cơm thì đã mua chuộc được ngươi!

Ngươi làm yêu thú tôn nghiêm ở đâu?

“Ha ha ha, yên tâm, hôm nay làm rất nhiều, có thể để ngươi ăn đủ. “

Vuốt vuốt cái cằm Kỳ Lân, Tô Ngạn cười nói.

“Ngao ô ~ ”

Nghe vậy, Kỳ Lân hai mắt sáng lên, lập tức cao hứng cọ cọ Tô Ngạn, hận không thể nhào vào trong ngực nàng.

Tần Giác: "……"

"Còn có ta, còn có ta! "

Vân Tịch cũng từ đằng xa bay tới, nhìn đồ ăn bày đầy trên mặt bàn, nước miếng chảy ròng.

Tần Giác: "……"

Đồ đệ cùng sủng vật của hắn hình như tất cả đều luân hãm.

"……"

Một lát sau, một người một thú một cọng cỏ hài lòng ợ một cái, nằm trên mặt đất ngáy o o.

Về phần Tô Ngạn, bởi vì tông môn đột nhiên có việc, không thể không tạm thời rời đi, lúc gần đi cố ý nhìn Lạc Vi Vi còn đang tu luyện, sau khi xác định sẽ không bị phát hiện, lúc này mới thôi động linh lực, xuyên qua thông đạo truyền tống.

Không biết qua bao lâu, Tần Giác đột nhiên mở to mắt, chau mày, nhìn về phía chân trời, tựa hồ nhìn thấy chuyện gì đó không ổn.

"A……Làm sao vậy, sư phụ. "

Phát giác được động tĩnh, Vân Tịch mơ màng mà hỏi.

"Không có gì, ta phải đi ra ngoài một chút."

Nói xong, Tần Giác chậm rãi đứng dậy, vừa muốn thi triển thần thông thuấn di, Vân Tịch ở bên cạnh bỗng nhiên ôm chặt lấy hắn:

“Sư phụ lại muốn đi đâu? Ta cũng muốn đi! “

Tần Giác im lặng:

“Ta phải đến nơi rất nguy hiểm.”

“Lừa người! Có sư phụ ở đây, làm sao có thể có nguy hiểm!”

Vân Tịch nhếch miệng, ôm thật chặt Tần Giác không chịu buông tay.

“……”

Mặc dù nghe rất khó chịu, nhưng hình như quả thực như thế.

“Được, ta dẫn ngươi theo.”

Tần Giác bất đắc dĩ.

“Hì hì, ta biết sư phụ sẽ không bỏ lại ta.”

“……”

“Nhớ lấy, đợi lát nữa đến bên kia, không nên chạy loạn, có nghe thấy không.”

Một phát bắt được đỉnh đầu ngốc mao của Vân Tịch, Tần Giác nghiêm nghị nói.

“Biết rồi, tuyệt đối không chạy loạn.”

Vân Tịch liên tục gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

“Đúng rồi sư phụ người còn chưa có nói cho ta biết muốn đi đâu đó.”

Tần Giác không có trả lời, mà là thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Ngao ô?”

Một bên khác, Kỳ Lân mờ mịt ngẩng đầu, chủ nhân đâu? Vân Tịch đâu? Đều đi đâu rồi?

……

Hô!

Hàn phong thổi qua, giống như như lưỡi dao băng lãnh thấu xương, cho dù còn chưa bước vào mùa đông, nhưng bình nguyên này cũng đã lạnh lẽo, cơ hồ trở thành cấm kỵ chi địa, khiến người ta không dám tới gần.

Thú vị là, từ bên trên nhìn xuống, bình nguyên này phảng phất bị cắt thành hai nửa, một nửa cực kì bằng phẳng, một nửa khác lại mấp mô, khắp nơi đều là khe rãnh, giống như vết sẹo xấu xí, dữ tợn đáng sợ.

Nơi đây chính là nơi lúc trước đông đảo thế lực võ đạo Tử Yêu tộc và Yêu thú quyết đấu, những cái hố cùng khe rãnh kia, đương nhiên là vết tích Tần Giác dùng nắm đấm cùng Hoả Thần lưu lại.

Lại hướng phía trước, chính là giao giới giữa Nam cảnh và Tây cảnh, cũng là nơi Tử Yêu tộc sinh tồn ba trăm năm, chỉ bất quá bây giờ nơi đó đã bị Thiên Cơ tử san thành bình địa, biến thành phế tích.

Nương theo một trận ba động không gian kịch liệc khuếch tán ra, Tần Giác từ đó đi ra, Vân Tịch thì ngồi trên vai của hắn, nhìn xung quanh.

“Híz-khà-zzz, lạnh quá a. “

Vân Tịch nhịn không được rùng mình một cái, vội vàng mở ra linh lực hộ thể, chống lại rét lạnh.

Dù nói thế nào nàng hiện tại cũng là cấp bậc Địa Giai, chút hoàn cảnh tự nhiên ác liệt này đương nhiên không cách nào ảnh hưởng tới nàng được.

“Nơi này là nơi nào a? “

Làm xong những chuyện này, Vân Tịch đảo mắt một cái, tràn ngập hiếu kì.

“Khụ khụ, ra đi. “

Tần Giác thản nhiên nói.

Hô!

Chỉ thấy không gian trước mặt vặn vẹo, lập tức một thiếu niên tướng mạo giống Tần Giác như đúc xuất hiện, khom mình hành lễ, chính là hóa thân mà Tần Giác trước đó dùng Bất Hủ Lưu Ly thân ngưng tụ ra.

Bởi vì Trương Kỷ Trần muốn lịch luyện, cho nên bị Tần Giác phái đi, phụ trách âm thầm bảo hộ Trương Kỷ Trần.

Vừa rồi chính là nhận được tin tức của hóa thân, Tần Giác mới có thể chạy đến.

“Nha, lại là hai sư phụ! “

Vân Tịch vẻ mặt kinh ngạc.

“Tìm ta làm gì. “

Tần Giác cau mày nói.

“Trương Kỷ Trần……Mất tích. “

Hóa thân khàn giọng nói.

“Ngươi nói cái gì? “

Tần Giác đầu tiên là sững sờ, lập tức vẻ mặt nháy mắt trở nên âm lãnh như băng:

“Đến cùng chuyện gì đã xảy ra? “

Với thực lực Đại Thánh Cảnh của hóa thân, phóng nhãn Linh Ương giới cũng khó tìm địch thủ, trừ Long Trẫm, tuyệt không thể có người khác ở ngay trước mặt hắn bắt Trương Kỷ Trần đi, nhưng mà Long Trẫm sao lại làm vậy?

Tần Giác không cần nghĩ cũng biết, khẳng định có nguyên nhân khác.

“Ta cũng không rõ, hắn khi tiến vào một sơn động sau đó lại đột nhiên biến mất, không có để lại bất cứ dấu vết gì. “

Hóa thân dừng một chút, nhanh chóng nói rõ chuyện đã xảy ra.

Một ngày trước, Trương Kỷ Trần phi hành mấy ngàn dặm, đi tới khu vực này, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Nhưng khi tiến vào một sơn động, đột nhiên không hiểu sao lại biến mất.

Mặc cho hóa thân tìm cũng không tìm ra, thậm chí cưỡng ép đánh vỡ không gian, vẫn không có chút manh mối nào.

Vạn bất đắc dĩ, hóa thân đành phải xin Tần Giác giúp đỡ, nếu không kéo càng lâu, Trương Kỷ Trần khả năng liền càng nguy hiểm.

“Cái sơn động kia ở nơi nào? “

Tần Giác hơi chút trầm ngâm, truy hỏi.

“Bên kia. “

Dưới sự dẫn đầu của hóa thân, Tần Giác rất nhanh liền nhìn thấy một toà Hắc Sơn, xuyên thẳng chân trời.

Mà bên cạnh Hắc Sơn, thì có một chưởng ấn khổng lồ có thể thấy rõ ràng, còn có rất nhiều hài cốt, nghĩ đến nơi này trước đó hẳn là chỗ ở của Tử Yêu tộc, về phần chưởng ấn kia, hẳn là kiệt tác của Thiên Cơ tử.

Còn chưa tới gần, Tần Giác liền tản ra linh thức bao phủ Hắc Sơn lại.

Chính như hóa thân nói, phạm vi ngàn dặm bên trong không có nửa chút dao động không gian, trong sơn động cũng rỗng tuếch, nếu không phải Tần Giác linh thức đủ mạnh mẽ, chỉ sợ cũng không thể xác định Trương Kỷ Trần từng tới.

“Tại sao có thể như vậy? “

Tần Giác lâm vào suy tư.

Chương 237: Thiếu Niên, Ngươi Muốn Mạnh Lên Sao

Cho dù tuổi tác của Trương Kỷ Trần nhỏ hơn Tần Giác mấy lần, nhưng quan hệ của hai người coi như cũng được, thậm chí thường xuyên uống rượu với nhau.

Hiện tại Trương Kỷ Trần mất tích, Tần Giác làm sao có thể không quan tâm.

Nhưng mà mặc cho Tần Giác lục soát thế nào, cũng không có chút phát hiện nào, quả thực không thể tưởng tượng.

Mười phút sau, Tần Giác thu hồi linh thức, nhíu mày trầm tư.

Có thể khẳng định, nơi này tuyệt đối không có truyền tống trận hoặc là thông đạo không gian, nếu không thì hắn không có khả năng không phát hiện ra được.

Như vậy vấn đề ở đâu chứ?

Tần Giác còn chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này.

“Bỏ đi, đi vào trước xem thử. “

Hạ quyết tâm, Tần Giác phi thân xuống, đi tới bên ngoài sơn động.

Sơn động cao chừng ba mét, rộng hai mét, bên trong một mảnh đen kịt, cái gì đều không nhìn thấy, chưa nói tới rộng lớn, nhưng lại đủ chứa mười mấy người.

Kỳ thật vừa rồi Tần Giác đã dùng linh thức liếc nhìn qua sơn

động, căn bản không có chỗ đặc biệt gì, nhưng hắn vẫn quyết định tự mình nhìn xem.

Ba!

Vỗ tay phát ra tiếng, trong sơn động lập tức sáng lên ánh sáng lóa mắt, làm bóng đêm biến mất.

“Thật đáng sợ.”

Nuốt ngụm nước miếng, Vân Tịch run lẩy bẩy.

“Có ý gì?”

Tần Giác ngạc nhiên, hắn tại sao lại không có bất kỳ cảm giác gì.

“Ta cũng không rõ, luôn cảm thấy ở trong đó thật đáng sợ. “

Vân Tịch rụt rụt đầu, tiến vào trong ngực của Tần Giác, chỉ lộ ra hai con mắt ở bên ngoài, còn dùng tay nhỏ che lại.

“Kỳ quái……”

Tần Giác ngơ ngác.

Chẳng lẽ bởi vì hắn quá mạnh, cho nên không cảm giác được nguy hiểm?

Cẩn thận hồi tưởng lại, hình như đúng là dạng này.

Mặc kệ đối thủ là ai, hắn đều cảm thấy khá bình thường, đơn giản tựa như chụp chết một con ruồi vậy, sao có thể cảm nhận được nguy cơ chứ?

Đồng ý, hóa thân có được thực lực Đại Thánh Cảnh, tự nhiên cũng không cảm giác được.

Trái lại Vân Tịch, chỉ có Địa Giai trung kỳ, đương nhiên cùng hai người không giống nhau.

Đi vào sơn động, nhiệt độ chợt hạ xuống, nếu như là người bình thường, sợ rằng sẽ bị chết cóng tại chỗ, nhưng khi ánh sáng chiếu rọi, hàn ý này nhanh chóng tiêu tán, toàn bộ sơn động cũng theo đó trở nên ấm áp.

“Những ký hiệu này……”

Tần Giác đứng bên trái vách đá, phát hiện phía trên điêu khắc các loại kí hiệu cổ quái kỳ lạ, trải rộng hơn phân nửa sơn động, nhìn qua phức tạp tối nghĩa, nhưng lại cùng phù văn hoàn toàn khác biệt.

“Những ký hiệu này đều là do Tử Yêu tộc lưu lại.”

Hóa thân giải thích nói:

“Ta ở bên cạnh phế tích bên trong cũng phát hiện rất nhiều loại ký hiệu này.”

“Phải không……”

Tần Giác lẩm bẩm, lần nữa lâm vào trầm tư.

Mọi người đều biết, Tử Yêu tộc lấy lực nổi danh, rất ít nghiên cứu những vật khác, nương theo lực công kích cùng lực phòng ngự cường hãn, thậm chí ngay cả Linh khí cũng không sử dụng, những ký hiệu này thật sự là Tử Yêu tộc lưu lại sao?

Đúng lúc này, Vân Tịch trốn ở trong ngực hắn chợt bộc phát ra một luồng linh lực, thổi bay áo của Tần Giác, sợi tóc rối loạn.

“Sư phụ, ký hiệu phía trên này thật là lợi hại a! “

Vân Tịch hưng phấn kêu lên.

“Hả? Làm sao?”

Tần Giác kinh ngạc.

“Ta vừa rồi thử dựa theo ký hiệu phía trên vận chuyển linh lực thử, không nghĩ tới lại thông thuận a. “

Vân Tịch cười nói:

“So với tu luyện Thanh Hư Kinh không biết nhanh hơn bao nhiêu lần. “

Nghe vậy, Tần Giác càng thêm kinh ngạc, những ký hiệu này lại có thể tu luyện?

Chẳng lẽ là Tử Yêu tộc tu luyện công pháp?

Nhưng bọn hắn tại sao phải khắc vào bên trong hang núi này?

Tần Giác trăm mối vẫn không có cách giải.

“Trước đừng dùng những ký hiệu này tu luyện.”

“Vì sao?”

Vân Tịch nhếch miệng, có chút không hiểu.

“Nếu như tiếp tục tu luyện, sẽ trở nên rất xấu.”

Tần Giác đe dọa.

Cũng không phải Tần Giác ngăn cản Vân Tịch mạnh lên, mà là tùy tiện tu luyện công pháp không biết tên, lỡ như đến cuối cùng không khống chế được thì làm sao bây giờ?

“Xấu cỡ nào?”

Vân Tịch khuôn mặt nhỏ khẽ biến.

“Ừm…Xấu giống Tahm vậy.”

Vân Tịch biết Tahm, cho nên khi nàng nghe tới cái tên này, lập tức ngừng vận chuyển linh lực, nàng cũng không muốn xấu giống Tahm đâu.

Thấy thế, Tần Giác nhẹ nhàng thở ra, lập tức bắt đầu dùng linh thức từng chút từng chút đảo qua những ký hiệu này, ý muốn tìm ra huyền cơ từ đó.

Cũng không biết Trương Kỷ Trần lúc tiến vào hang núi này, có dựa theo công pháp từ ký hiệu mà vận chuyển hay không.

Nghĩ tới đây, Tần Giác vẫy tay, trực tiếp đem linh lực đưa vào bên trong những ký hiệu trên vách đá.

Ông!

Chỉ một thoáng, tất cả ký hiệu đều được thắp sáng, bắn ra từng tia ánh sáng đỏ, phác hoạ ra một hình ảnh.

Không nghĩ tới Tần Giác tiện tay làm ra một động tác, thế mà ngoài ý muốn kích hoạt những ký hiệu này!

Nhưng mà để Tần Giác kinh ngạc chính là, những ký hiệu này phác hoạ ra hình tượng cũng không phải là Tử Yêu tộc, mà là một loại sinh vật chưa bao giờ thấy qua!

“Đây là cái gì?”

Tần Giác càng ngày càng mơ hồ.

Chỉ thấy ánh sáng đỏ ngưng tụ, hóa thành một thân ảnh lơ lửng ở giữa không trung, thần thái trang trọng.

Từ ngoại hình nhìn, đạo thân ảnh này không khác gì nhân loại, nhưng phía sau lại mọc ra hai cái cánh, chậm rãi vỗ, tản ra uy áp mạnh mẽ, để người khác khó mà nhìn thẳng vào, ngay cả cường

giả Truyền Kỳ cảnh cũng không thể chống lại.

Với lại cái này, chỉ là một cái hình chiếu.

“Lần này làm sao lâu như vậy mới đến, thế nào, có báo thù thành công hay không.”

Hình chiếu chắp hai tay ra sau lưng, từ trên cao nhìn xuống nói.

Nhưng khi hắn nhìn thấy dung mạo của Tần Giác, nháy mắt sửng sốt:

“Ngươi là ai? Tử Quỳ đâu?”

Tử Quỳ?

Tần Giác cũng sửng sốt, tên này đang nói cái gì?

Tử Quỳ trong miệng hắn, sẽ không phải là một vương giả Tử Yêu tộc nào đó chứ?

Thế là Tần Giác không chút do dự đáp:

“Chết.”

“Cái gì? Làm sao có thể!?”

Hình chiếu kinh hãi, lộ ra vẻ khó có thể tin:

“Là ngươi giết hắn?”

“Nếu như ngươi nói là vương giả của Tử Yêu tộc, kia quả thực không sai.”

Tần Giác nhún vai.

“Xem ra là ta đánh giá thấp thực lực của thế giới này.”

Hình chiếu thở dài:

“Ngươi có thể giết chết Tử Quỳ, liền đại biểu có tư cách nói chuyện cùng ta.”

Nói đến đây, hình chiếu dò xét Tần Giác từ trên xuống dưới, lại nói:

“Ta thấy xương cốt của ngươi thanh kỳ, có linh quang từ thiên linh tản ra, thiếu niên, ngươi muốn mạnh lên không? “

“……”

Tần Giác im lặng, đậu bỉ này là từ đâu chạy đến, sao lại không khác gì tên giang hồ vậy.

“Không muốn!”

“……”

Lần này đến phiên hình chiếu im lặng, hắn là lần đầu tiên gặp phải có người không muốn mạnh lên.

“Vậy ngươi có muốn thống trị thế giới này hay không?”

Hình chiếu đổi thuyết pháp khác.

“Không muốn.”

“Trường sinh bất lão thì sao?”

“Không hứng thú.”

“……”

“Hừ, người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng mình có thể giết chết Tử Quỳ, liền vô địch thiên hạ! Trong mắt ta, ngươi bất quá chỉ là sâu kiến thôi!”

Hình chiếu rốt cục mất đi kiên nhẫn, lạnh lùng nói.

“Có phải không?”

Tần Giác không những không giận mà còn cười:

“Những vương giả Tử Yêu tộc kia, cũng đều là do ngươi bồi dưỡng à?”

Ba trăm năm trước, Tử Yêu tộc bị tứ đại tông môn liên thủ đánh bại, đành phải chạy đến chỗ giao giới giữa Nam cảnh cùng Tây cảnh, tham sống sợ chết.

Bởi vì nơi đây hoàn cảnh ác liệt, linh khí thiếu thốn, cơ hồ hoàn toàn không có tài nguyên tu luyện, tứ đại tông môn liền không tiếp tục truy kích, cho rằng Tử Yêu tộc sẽ tự động diệt vong.

Nhưng mà ba trăm năm trôi qua, Tử Yêu tộc chẳng những không có diệt vong, ngược lại càng thêm cường đại, bỗng nhiên thêm bốn vị cường giả Truyền Kỳ cảnh.

Trước đó, Tần Giác giống với rất nhiều võ giả Nam cảnh, nghĩ mãi mà không rõ, hiện tại hắn rốt cuộc cũng hiểu.

Nhưng cái này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là, Trương Kỷ Trần đâu?

Chương 238: Thiên Cung

Không có truyền tống trận, cũng không có thông đạo không gian, Trương Kỷ Trần làm sao mà biến mất?

Hơn nữa nhìn bộ dáng hình chiếu trước mắt đã thật lâu không có xuất hiện, thậm chí không biết chuyện Tử Yêu tộc diệt vong, cơ bản có thể bài trừ khả năng bị nó giết chết.

Huống chi, nếu như Trương Kỷ Trần lúc ấy dùng linh lực kích hoạt ký hiệu, dẫn xuất hình chiếu, hóa thân không có khả năng không phát hiện được.

Chẳng lẽ Trương Kỷ Trần phát hiện hóa thân trong bóng tối bảo hộ hắn, vì thoát khỏi hóa thân, dùng một loại phương pháp cố ý nào đó đào tẩu?

Nghĩ tới đây, Tần Giác nhịn không được cười lên.

Với thực lực Thiên Giai sơ kỳ của Trương Kỷ Trần, ngay cả Tahm còn đánh không lại, sao có thể phát hiện ra hóa thân Đại Thánh cảnh?

Quả thực là mù mịt.

Không chờ cho Tần Giác tiếp tục suy nghĩ, hình chiếu giữa không trung bỗng nhiên mở miệng nói:

“Không sai, những tên kia đúng là do ta bồi dưỡng, nếu không thì một đám sinh vật hoang dã cấp thấp, làm sao có thể trong thời gian ngắn quật khởi mạnh mẽ như vậy!”

Tần Giác: “……”

Ba trăm năm……Ngắn sao?

Ở Trung Châu, chỉ sợ đều đủ cho rất nhiều thiên tài tu luyện tới Thánh cảnh.

So ra thì, Tử Yêu tộc tính quật khởi kiểu gì?

Nếu không phải liên hợp với yêu thú Tử Linh cốc, cho dù có năm cường giả Truyền Kỳ cảnh, cũng hoàn toàn không phải đối thủ của tứ đại tông môn.

“Nhìn thấy không, những ký hiệu này đều là ta sáng tạo ra.”

Hình chiếu chậm rãi mà nói, tiếp tục nói:

“Đám sinh vật cấp thấp kia chính là dưới sự trợ giúp của những ký hiệu này mới có thể nhanh chóng mạnh lên, chỉ tiếc bọn hắn thiên phú quá kém, không cách nào chạm đến cảnh giới cao hơn, nếu không thì làm sao lại bị ngươi giết chết. “

Tần Giác: “……”

Vì sao hắn luôn cảm thấy tên này là thằng ngu?

Vẫn là tên tự luyến ngớ ngẩn vô cùng.

“Ha ha ha, sợ hãi rồi sao? “

Thấy Tần Giác trầm mặc, hình chiếu cười to nói:

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp! “

“Sinh vật cấp thấp ngu xuẩn, chỉ cần ngươi chịu bái ta làm thầy, ta liền truyền thụ cho ngươi càng nhiều đồ vật hơn, cho đến khi thống trị thế giới này mới thôi! “

Hình chiếu càng nói kích động, tới cuối cùng, thậm chí có hơi điên cuồng!

“Hazzz.”

Thở dài, Tần Giác lười nói nhảm, bàn tay lớn vồ một cái, hình chiếu vốn dĩ cao cao tại thượng lập tức bị khống chế, bay đến trong tay hắn, bị bắt lại.

“Muốn chết!”

Hình chiếu giận dữ, vừa muốn phản kháng, lại phát hiện toàn thân mình không khống chế được, không cách nào động đậy!

Tại sao có thể như vậy?

“A……Ngươi muốn làm gì?”

Hình chiếu rốt cục ý thức được không đúng, toát ra một tia sợ hãi.

Cho dù chỉ là cái hình chiếu, nhưng bởi vì thời gian quá lâu, linh trí của hắn đã thoát ly bản thể từ lâu, mặc dù vẫn phục tùng mệnh lệnh của bản thể, nhưng không có nghĩa là hắn không sợ cái chết.

“Không có gì, muốn nhìn thử ký ức của ngươi mà thôi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Đã tìm không thấy vết tích có liên quan quan tới Trương Kỷ Trần, vậy cũng chỉ có thể thi triển sưu hồn lên hình chiếu, nhìn xem có manh mối hay không.

“Cái gì, ngươi muốn lục……”

Lời còn chưa dứt, Tần Giác đã cưỡng ép tiến vào trong đầu hình chiếu.

“A!”

Một giây sau, hình chiếu phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, vang vọng sơn động.

Hắn vốn tương đương với trạng thái linh hồn, vô cùng sợ hãi công kích linh hồn, bây giờ lại bị sưu hồn, nghĩ cũng biết là có bao nhiêu thống khổ.

“Mau dừng tay! “

Hình chiếu giống như điên lên, ý muốn tránh thoát giam cầm của Tần Giác, đáng tiếc trước mặt Tần Giác, hắn trừ kêu thảm ra, cái gì cũng làm không được.

Nửa ngày, Tần Giác buông tay ra, thân thể hư ảo của hình chiếu lập tức bắt đầu dần dần tiêu tán:

“Ta là sẽ không bỏ qua cho ngươi……”

Vứt xuống câu nói này, hình chiếu hoàn toàn biến mất, biến mất theo, còn có rất nhiều ký hiệu trên vách đá.

Mà ‘Ta_ trong miệng hắn, dĩ nhiên là chỉ bản thể.

“Thì ra là thế.”

Tần Giác căn bản không có đem hình chiếu để vào mắt, lẩm bẩm:

“Thiên Cung……”

Đúng như Tần Giác suy đoán, hình chiếu xác thực không biết chuyện về Trương Kỷ Trần, nhưng Tần Giác lại từ trong trí nhớ của hắn bắt được một tin tức trọng yếu.

Đó chính là ngọn núi này không thuộc về Linh Ương giới, mà là đến từ một nơi gọi là Thiên Cung.

Về phần Thiên Cung là gì, hình chiếu cũng không rõ, nhưng có

thể khẳng định, bản thể của hình chiếu chính là cường giả từ trong Thiên Cung đi ra.

Đáng tiếc chính là, rất nhiều ký ức của hình chiếu quá mức mơ hồ, căn bản thấy không rõ là cái gì, ngay cả bản thể của mình ở nơi nào, gọi là gì cũng không biết.

Nếu không thì Tần Giác thật muốn đi xem thử, cái gọi là Thiên Cung kia đến cùng là có dáng vẻ ra sao.

Dù sao, trong nhận thức của Tần Giác, Thiên Cung chính là nơi chúng tiên quy tụ, thần thánh vô cùng.

Mặt khác, hình chiếu sở dĩ sẽ xuất hiện ở đây, là bởi vì bản thể giao cho hắn một nhiệm vụ, thống trị Linh Ương giới.

Sau đó…Bản thể cũng không có xuất hiện qua.

Cho nên, uy hiếp của hình chiếu hầu như không tồn tại, nói không chừng bản thể còn sống hay không, cũng chẳng biết nữa.

Bất quá những thứ này đều không có liên quan gì tới Tần Giác, việc cấp bách trước mắt là trước tìm thấy Trương Kỷ Trần.

Lại xem ký ức của hình chiếu một lần nữa, Tần Giác chậm rãi đi tới chỗ sâu trong sơn động.

Dựa theo miêu tả trong ký ức của hình chiếu, ngọn núi này thần kỳ vô cùng, có thể đổi thành không gian, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Đã từng có rất nhiều võ giả và Tử yêu tiến vào hang núi này đều bị chuyển dời đến nơi khác, biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, nhất định phải dựa theo ký hiệu trên vách đá tu luyện qua nửa canh giờ mới được, với lại có khoảng cách hạn chế.

Nếu như vừa rồi Tần Giác không ngăn Vân Tịch lại, như vậy Vân Tịch cũng có khả năng sẽ bị chuyển di ra ngoài.

Nói một cách khác, Trương Kỷ Trần trước mắt rất có thể còn ở trong Linh Ương giới, chỉ là hóa thân chỉ tìm ở phiến khu vực này, không có đi nơi khác tìm kiếm, mới không tìm thấy Trương Kỷ Trần thôi.

Về phần ngọn núi này vì sao có được loại năng lực không thể tưởng tượng được này, chỉ sợ cũng chỉ có bản thể hình chiếu thần bí kia mới biết.

“Thú vị đấy.”

Tần Giác khóe miệng cong lên một vòng có chút hăng hái, thân hình lóe lên, xuất hiện bên ngoài sơn động, hóa thân thì theo sát phía sau.

“Có lẽ có thể đem ngọn núi này luyện hóa, xem như vũ khí. “

Trước đó, Tần Giác chỉ sử dụng qua AK—47 cùng Hoả Thần, không đủ khí phái, nếu là đổi thành sơn phong, hẳn là rất được đấy.

Hạ quyết tâm, ánh sáng trên người Tần Giác lấp lóe, nhanh chóng bao phủ sơn phong tại.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, đại địa chấn động, gió nổi mây phun, dường như muốn xé rách thương khung.

Cùng lúc đó, Hắc Sơn bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được thu nhỏ, không đến nửa phút, liền chỉ còn lớn nhỏ cỡ nắm tay, rơi vào trong lòng bàn tay củaTần Giác, bị hắn thu vào nhẫn trữ vật.

Thần thông kinh thiên như thế, nếu là bị võ giả khác nhìn thấy, sợ rằng sẽ chấn kinh tại chỗ.

Làm xong những chuyện này, Tần Giác tản ra linh thức, giống như thủy ngân chảy lan tràn ra phía ngoài, không ngừng nghỉ.

Không biết qua bao lâu, Tần Giác ánh mắt ngưng lại, rốt cục ở trong ngõ ngách phía bắc tìm được Trương Kỷ Trần.

Thấy thế, Tần Giác nhẹ nhàng thở ra.

May mà Trương Kỷ Trần là cường giả Thiên Giai, mặc dù bị chuyển di xa như vậy, nhưng tạm thời không vấn đề gì.

Làm đã hơn nửa ngày, thì ra là sợ bóng sợ gió một trận, nhưng không biết sao lại phát hiện bí mật Tử Yêu tộc mạnh lên, cùng Thiên Cung gì kia.

Nhưng mà cũng coi là cho Tần Giác một sự nhắc nhở, cho dù giải quyết Tu La giới cùng Địa Ngục giới, nhưng cũng không đại biểu Linh Ương giới đã tuyệt đối an toàn.

So với Vĩnh Dạ đại đế, thậm chí là tồn tại còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, ai có thể cam đoan bọn hắn sau khi phát hiện Linh Ương giới, sẽ không tiện tay đập tới một cái đâu chứ?

Chương 239: Vô Địch Quả Thật Buồn Tẻ

Cuối cùng, Tần Giác thi triển thần thông không gian, trực tiếp đưa hóa thân đến bên cạnh Trương Kỷ Trần, tiếp tục phụ trách âm thầm bảo hộ.

Đồng thời cố ý lưu lại trên người Trương Kỷ Trần một đạo linh thức, phòng ngừa tình huống tương tự xảy ra lần nữa.

Giờ này khắc này, người mộng bức nhất không ai qua được Trương Kỷ Trần, từ đầu đến cuối hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình mơ mơ hồ hồ chạy đến Bắc cảnh, ngay lúc này đây đang đau đầu việc làm sao để trở về.

Làm xong những thứ này, Tần Giác nhẹ nhàng thở ra, lại ở biên giới giữa Nam cảnh và Tây cảnh chuyển vài vòng, sau khi xác định xung quanh không có sơn động, lúc này mới trở lại Huyền Ất Sơn.

“Kết thúc? Thật nhanh a. “

Vân Tịch nhảy ra khỏi ngực Tần Giác, vẫn chưa thỏa mãn nói.

Tần Giác: “……”

Là hắn hiểu sai sao?

Vì sao luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào?

“Sư thúc, người đi nơi nào rồi?”

Lúc này, Lạc Vi Vi từ bên cạnh chạy tới, tò mò hỏi.

Nàng đã thành thói quen với việc Tần Giác thường xuyên không hiểu sao mà biến mất, cho nên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

“A, xử lý một chút chuyện nhỏ.”

Tần Giác thuận miệng đáp.

“Vừa rồi Võ trưởng lão tới tìm người, không thấy người, hắn đi rồi.”

“Võ trưởng lão? Võ Anh? Hắn tới tìm ta làm gì?”

Nghe vậy, Tần Giác sững sờ, nhịn không được trợn mắt.

Từ sau khi Trương Kỷ Trần đi ra ngoài lịch luyện, có chuyện gì xảy ra cơ bản đều là Võ Anh thông tri hắn, mỗi lần Võ Anh đến, thường thường cũng đại biểu cho phiền phức đến.

“Không biết. “

Lạc Vi Vi lắc đầu.

“Được rồi.”

Tần Giác bất đắc dĩ, đành phải mình tự mình đi hỏi thử.

Thật vất vả mới nghỉ ngơi mấy ngày, làm sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều chuyện như vậy.

Thở dài, Tần Giác lấy một bình linh tửu mở ra, sau đó đi đến chỗ Võ Anh ở.

Làm đệ tử quan môn của Bạch Nghiệp, Võ Anh tư chất chưa nói tới kinh diễm, thậm chí có chút bình thường, đến nay vẫn dừng lại ở Địa Giai trung kỳ, khó mà tiến thêm, rất có thể ngay cả Lạc Vi Vi hiện tại cũng đánh không lại.

Cho dù cực kì chăm chỉ, mỗi ngày phần lớn thời gian đều tu

luyện, nhưng con đường võ đạo, không phải cố gắng thì có thể bù đắp, nếu không thì thế giới này cũng sẽ không có kẻ yếu tồn tại.

Có lẽ là trước khi Bạch Nghiệp bế quan đã cho Võ Anh lượng tài nguyên tu luyện lớn, trong đó có không ít thiên tài địa bảo sau khi phục dụng có thể cưỡng ép tăng lên thiên phú tu luyện.

Bởi vậy mấy ngày gần đây, Võ Anh dường như rất ít khi đi ra ngoài, vẫn luôn ở trong viện của mình.

Đông đông đông!

“Ai vậy? “

Ngay lúc Võ Anh đang ma luyện chiến kỹ khẽ nhíu mày, có chút không vui, hắn ghét nhất ở thời điểm này bị người khác quấy rầy.

“Ngươi cứ nói đi?”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Tần Giác.

“Sư thúc!”

Võ Anh mừng rỡ, vội vàng tiến lên mở cửa.

“Sư thúc, người tới rồi!”

“Ừm.”

Tần Giác nhấp một hớp linh tửu, hỏi:

“Vừa rồi tìm ta có chuyện gì.”

“Hắc hắc.”

Võ Anh gãi gãi đầu, không có ý tứ mà nói:

“Ta muốn thỉnh giáo sư thúc một vấn đề liên quan tới phương

diện tu luyện.”

Tần Giác: “……”

“Chỉ chút chuyện này?”

“Thật xin lỗi, sư thúc.”

Võ Anh vẻ mặt khẩn trương, còn tưởng rằng Tần Giác là không muốn.

“……”

Tần Giác im lặng, không nghĩ tới Võ Anh thế mà sợ hãi như vậy.

Hắn chợt nhớ tới, Bạch Nghiệp lúc trước sở dĩ lựa chọn Võ Anh làm quan môn đệ tử, hình như cũng là bởi vì Võ Anh tương đối trung thực.

Ách……Không đúng, vô luận là Trương Kỷ Trần, hay là Võ Anh, đều thuộc về loại nhẫn nại siêu mạnh kia mà, nếu đổi thành người khác, bị sư phụ dùng thuật luyện đan vụng về để tra tấn, chỉ sợ sớm đã lựa chọn tạo phản.

Nhưng mà Tần Giác không biết là, sau khi tận mắt nhìn thấy hắn đánh chết cường giả Truyền Kỳ cảnh, Võ Anh đã đối xử với Tần Giác như thần linh từ lâu, nào dám xúc phạm.

“Không liên quan, ta còn tưởng rằng lại có phiền toái gì.”

Phất phất tay, Tần Giác dở khóc dở cười.

“Đúng rồi, rốt cuộc là vấn đề gì.”

Thấy Tần Giác không có tức giận, Võ Anh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Ta hai ngày này lúc đang tu luyện Thanh Hư Kinh……”

“Chờ đã! “

Lời còn chưa dứt, Tần Giác bỗng nhiên ngắt lời Võ Anh.

“Không cần nói, ta cũng không biết.”

“……”

Tần Giác quả thực không biết.

Vừa rồi suy nghĩ bị xen vào, lại quên phương diện mình đang tu luyện dường như nhất khiếu bất thông.

Dù sao hắn chỉ tu luyện Thanh Hư Kinh mới mấy tháng, đã nhiều năm như vậy, cũng sớm đã quên mất không còn một mảnh, chỉ ghi nhớ bản pháp quyết tu luyện, sao có thể giải đáp thắc mắc cho Võ Anh được.

“Nhưng mà ta có thể tìm người giúp ngươi giải đáp.”

“Ai vậy?”

Vũ Anh nhịn không được hỏi.

“Đi theo ta.”

Sau một lúc lâu, hai người dừng ở bên ngoài một viện được trang trí đơn sơ.

“Kỳ quái, đây là……”

Võ Anh có chút nghi hoặc, hắn trước kia hình như không thấy nơi này có tòa viện lạc a.

Không chờ Tần Giác đưa tay, Lạc Tầm đã từ bên trong đi tới:

“Tiền bối, có chuyện gì?”

“Khụ khụ, ta có sư điệt muốn giới thiệu cho ngươi.”

Chỉ chỉ Võ Anh, Tần Giác mở miệng nói.

“Sư điệt?”

Lạc Tầm sửng sốt, nhìn về phía Võ Anh, có chút không rõ cho lắm.

“Về sau phương diện tu luyện của ngươi có vấn đề, đều có thể đến hỏi hắn.”

Tần Giác quay người nói với Vũ Anh.

“……”

“Tiền bối……”

Lạc Tầm há to miệng, vừa muốn nói cái gì, Tần Giác đầu ngón tay bỗng nhiên sáng lên ánh sáng, bắn vào trong người Lạc Tầm.

Chỉ một thoáng, trước mắt Lạc Tầm hiện ra lít nha lít nhít văn tự, ẩn ẩn hiện ra thanh quang.

“Đây là bản pháp quyết tu luyện Thanh Hư Kinh, về sau Võ Anh liền giao cho ngươi. “

Với tu vi của Lạc Tầm, căn bản không cần tu luyện Thanh Hư Kinh, cũng có thể nhìn ra vấn đề trong đó, hắn đến giúp Võ Anh giải đáp vấn đề quả thực không có gì thích hợp hơn.

Mặc dù Lạc Tầm phần lớn thời gian đều hướng dẫn Lạc Vi Vi, nhưng tùy tiện rút ra một chút thời gian đã đủ để ứng phó với Võ Anh rồi.

“Sư thúc……”

Võ Anh khóe mắt có chút run rẩy,đối phương chỉ vừa mới tiếp

xúc Thanh Hư Kinh?

Có lầm hay không?

Bởi vì thân phận đặc thù của Lạc Tầm, cộng thêm lần trước thi hành nhiệm vụ, Võ Anh thì đang tu luyện, cho nên hai người cũng không có nhận ra nhau.

“Yên tâm. “

Dường như xem thấu suy nghĩ trong lòng của Võ Anh, Tần Giác giải thích nói:

“Hắn là cường giả Chí Tôn cảnh.”

Lời vừa nói ra, Võ Anh bỗng nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm, Huyền Ất Sơn lúc nào lại nhiều thêm một võ giả Chí Tôn cảnh?

Lạc Tầm dĩ nhiên không phải võ giả Chí Tôn cảnh, nhưng bởi vì phong ấn của Tần Giác, hắn ở trong phạm vi của Huyền Ất Sơn chỉ có thể sử dụng lực lượng của Chí Tôn cảnh, Tần Giác cũng không có nói rõ thực lực cụ thể của Lạc Tầm ra.

“Thế nào, không có vấn đề chứ?”

Tần Giác lại nói.

Một bên khác, Lạc Tầm rốt cục lấy lại tinh thần, biết Tần Giác không phải đang nói đùa, thế là gật đầu nói:

“Không có vấn đề.”

“Vậy liền nhờ ngươi.”

Tần Giác vỗ vai Lạc Tầm.

“Tiền bối khách khí.”

Lúc đầu Lạc Tầm muốn cự tuyệt, nhưng trầm ngâm một lát, cảm thấy Võ Anh dù sao chỉ là Địa Giai mà thôi, căn bản sẽ không tạo ra ảnh hưởng quá lớn.

Huống chi Tần Giác đã cứu tính mạng cha con bọn hắn, Lạc Tầm đâu có lý nào lại cự tuyệt.

“Nói đi, ngươi có vấn đề gì.”

“Ta đang tu luyện……”

“……”

Sau khi ném Võ Anh cho Lạc Tầm, Tần Giác ngửa đầu nhấp một ngụm linh tửu, hát vang, thảnh thơi trở lại chỗ sườn đồi.

Luồng gió mát thổi qua, bạch y tung bay, vô địch chính là buồn tẻ như vậy đó.

Chương 240: Vật Thể Ngoài Hành Tinh

Bầu trời đêm, những vì sao óng ánh, giống như tơ lụa treo trên bầu trời. Làm cho người ta cảm thấy thoải mái, không thể không tận hưởng sự bình tĩnh đơn giản này.

Gió nhẹ xẹt qua, thổi bay mái tóc dài của Tần Giác. Áo trắng hắn tung bay, tựa như bộ dáng tiên nhân.

Giờ phút này, Tần Giác đang khoanh chân ngồi trên tảng đá. Vẻ mặt hắn lãnh đạm, như đang suy nghĩ điều gì.

Lạc Vi Vi sớm đã rời đi, Tô Ngạn thì có việc ở tông môn không đến được.

Kỳ Lân và Vân Tịch thì bước vào trạng thái tu luyện, chậm rãi hấp thụ linh khí xung quanh.

Một lúc sau, Tần Giác mở lòng bàn tay ra. Ngọn núi cỡ nắm đấm theo đó hiện lên.

Mặc dù Tần Giác dùng pháp thuật của mình, cưỡng ép ngọn núi này thu nhỏ lại. Nhưng trọng lượng ngọn núi lại không đổi, ném ra ngoài có thể dễ dàng giết chết một cường giả Chí Tôn.

Cho dù là Truyền Kỳ cảnh, nếu không cẩn thận cũng sẽ bị trọng thương.

Đây vẫn là dưới tình huống, không có bất kỳ linh lực gia trì nào.

Hiện tại, Tần Giác dự định luyện hóa nó thành vũ khí để sử

dụng.

Kỳ thật với thực lực của Tần Giác, hắn hoàn toàn không cần dùng đến vũ khí, dù sao cũng không ai có thể nhận lấy cú đấm của hắn.

Nhưng điều đó khó tránh khỏi có chút đơn điệu, nghĩ xem sẽ đẹp thế nào nếu đột nhiên hy sinh một ngọn núi khi chiến đấu với người khác.

Kỳ thật Tần Giác cũng không hiểu nhiều về luyện khí, tuy rằng hắn luyện chế thành công ra hai siêu cấp linh khí. Một cái không thua gì Linh khí Chí tôn, cái còn lại có thể so sánh với Thánh khí.

Nhưng trên thực tế, hắn mới chỉ sử dụng Ngũ Hành trận đơn giản nhất. Hơn nữa còn dùng linh lực để ngưng tụ ra, rất nhiều kiến thức căn bản cũng không rõ chút nào.

Cho nên, Tần Giác dự định học thêm một vài phù văn nữa.

Nghĩ tới đây, trước mặt Tần Giác lại xuất hiện vài cuốn sách, tất cả đều là phù văn bí tịch lúc trước hắn vơ vét được.

So với núi Huyền Ất, những cường giả đứng đầu nắm giữ phù văn công pháp không thể nghi ngờ càng cao cấp hơn. Thậm chí còn có rất nhiều kim phù, thậm chí luyện chế Thánh khí cũng sử dụng thánh phù.

Tiếp theo, Tần Giác bắt đầu đọc kỹ từng thứ một.

Không biết đã qua bao lâu, khi Tần Giác đóng phù văn bí tịch cuối cùng lại. Vô số lời thoại phức tạp và khó hiểu đã được vạch ra trong đầu, mỗi câu nói đều không thể đoán trước, như thể ẩn chứa sức mạnh vô hạn.

Ông!

Ngay sau đó, ngọn núi màu đen trong lòng bàn tay Tần Giác đột nhiên được bao bọc bởi ánh sáng vàng, dày đặc hoa văn màu vàng hiện ra. Năng lượng dao động mạnh mẽ phát ra khiến cho không gian có chút vặn vẹo, tựa hồ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đến cuối cùng, ngay cả mặt đất cũng không chịu nổi cỗ lực lượng này, mà bắt đầu rung chuyển.

Bất đắc dĩ, Tần Giác đành phải dùng kết giới để cô lập bản thân, để tránh lan đến gần Huyền Ất Sơn.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến đêm khuya. Ánh trăng chiếu rọi trên người Tần Giác, giống như khoác thêm một tấm lụa mỏng, đen trắng rõ ràng.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng 'bang' vang lên. Những mảnh ánh sáng vàng vỡ vụn, lộ ra ngọn núi tối tăm, dường như không thay đổi gì.

Nhưng Tần giác lại biết, hắn thành công rồi.

Giờ phút này, trong đỉnh núi đen kịt to cỡ nắm tay này. Ít nhất ngưng tụ hơn mười loại phù văn, kể cả thánh phù luyện chế thánh khí!

Theo một cách nào đó, nó còn mạnh hơn cả Thánh khí, nhưng Tần Giác lại không cho nó linh hồn thôi.

"Tìm một chỗ thử một chút."

Sau khi cân nhắc một chút, Tần Giác lần nữa đi tới bình nguyên ở ngã ba Nam Cảnh và Tây Cảnh.Khắp nơi đều là hố, hơn nữa không có bất kỳ sinh mệnh gì, dùng nó để thí nghiệm vũ khí mới quả thực không thể thích hợp hơn.

Chỉ thấy Tần Giác búng tay, ngọn núi tối đen như mực bay ra. Nó nhanh chóng phóng tới, hóa thành một ngọn núi che khuất bầu

trời, nặng nề rơi xuống!

Ầm ầm!!

Trong chốc lát, phương viên mười vạn dặm bị chấn động theo. Toàn bộ biên giới Nam cảnh và Tây cảnh hầu như có thể cảm nhận được dư ba, hù dọa vô số loài chim,quái thú và võ giả.

Sau đó đại địa sụp đổ xuất hiện vết nứt, không ngừng khuếch tán ra ngoài. Đồng bằng đã bị tàn phá sụp đổ ngay lập tức, hình thành một cái hố khổng lồ sâu không thấy đáy.

Nếu không phải Tần Giác kịp thời thu lực, chỉ sợ ngọn núi sẽ tiếp tục đập nát cho đến khi xuyên qua Linh Ương giới mới thôi.

Uy lực như thế, có thể xưng là chấn động thiên hạ. Tần Giác tin tưởng,cho dù làThánh Cảnh, mà không Thánh Vương cũng không thể tiếp nổi.

Điều quan trọng nhất là, Tần Giác từ đầu đến cuối đều không thôi động phù văn. Vẻn vẹn chỉ dựa vào trọng lượng của ngọn núi là có thể làm được điều này, việc thôi động phù văn sẽ đáng sợ như thế nào?

Dù thế nào đi nữa, nhất định ngọn núi này còn mạnh hơn Hoả Thần, Tần Giác rất mong muốn được dùng nó.

“Đúng rồi, trước tiên đặt tên cho nó.”

Tần Giác lâm vào rối rắm, hắn từ trước đến nay luôn gặp khó khăn trong việc đặt tên. Hắn do dự thật lâu, cuối cùng nói:

“Gọi ngươi là Hắc Sơn đi!”

“…”

Nếu ngọn núi màu đen có sinh mệnh, lúc này nhất định sẽ mạnh mẽ đứng lên đấu với Tần Giác, đây mà là tên ư?

Tuy nhiên, Tần Giác không quan tâm đến những điều này, hắn trực tiếp thu hồi Hắc Sơn, biến mất không thấy gì nữa.

Không bao lâu sau khi hắn rời đi, từng đợt phá khí đột nhiên vang lên ở phía xa. Sau đó mười mấy võ giả cao giai chạy đến, nhìn thấy hình tượng trước mặt lập tức trợn mắt há mồm, sững sờ ngay tại chỗ.

“Đây là… Thần linh tới sao?

“…”

…

Hôm sau, mặt trời chiếu xuống, soi sáng Huyền Ất Sơn. Vạn vật hồi sinh, hàng ngàn đệ tử dậy sớm, tràn đầy sức sống.

Bây giờ là buổi sáng.Lúc này tu luyện là thời điểm tốt nhất để tăng khí huyết, có thể đẩy nhanh sự phát triển của gân cốt.

Đối với đệ tử cấp thấp nhất định không được lười biếng, nếu không sẽ bị đồng môn bỏ xa. Cho nên mọi người đều rất nghiêm túc, sợ sẽ trở thành trò cười.

Chỉ có vách núi vẫn yên tĩnh như mọi khi.

“Sư phụ, sư phụ, mau tỉnh lại đi.”

“Ừm… Sao vậy?”

Tần Giác mơ màng tỉnh lại, cau mày nói.

“Ta đói.”

Vân Tịch nằm trên ngực Tần Giác, miệng nàng vểnh lên, ủy khuất nói.

Tần Giác: “…”

Không biết vì sao, hắn cảm thấy mình giống như không phải sư phụ của Vân Tịch. Mà giống bảo mẫu của nàng hơn, đói bụng liền nấu cơm cho nàng ăn, khát phải đưa nước cho nàng uống, còn có thiên lý không vậy?

Hơn nữa, không phải tối qua vừa ăn xong hay sao, ngươi là một võ giả Địa giai, sao lại nhanh đói bụng như vậy chứ?

Vân Tịch thấy Tần Giác không nói lời nào, nàng vội vàng cọ đầu mạnh hơn:

“Sư phụ, ta đói.”

“…”

Tần Giác thở dài, hắn bất đắc dĩ nói:

“Được rồi.”

Vì hôm nay Tô Ngạn không đến, Tần Giác đành phải tự mình làm. Không bao lâu, một miếng thịt nướng lớn liền ra lò, được Tần Giác chia làm ba phần. Một phần cho Kỳ Lân, một phần cho Vân Tịch, một phần để lại cho mình.

Đang lúc Tần Giác định lấy linh tửu ra để vừa ăn vừa uống, bầu trời phía xa đột nhiên đỏ bừng!

Chuyện gì vậy?

Không đợi Tần Giác kịp phản ứng, một lượng lớn hỏa diễm đã hóa thành tia lửa rồi từ trên trời rơi xuống, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng. Cho dù cách xa nhau vạn mét, vẫn không thể chịu nổi.

Mộc Tử Thất và Lạc Tầm phát giác được động tĩnh, lập tức bay lên, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Ta không biết, linh thức không cách nào tiếp cận được.”

“Năng lượng dao động thật khủng khiếp …:”

“…”

Không chỉ Mộc Tử Thất và Lạc Tầm, tất cả võ giả Nam cảnh đều là ngẩng đầu nhìn về phía bên này. Cỗ khí tức này, so với lúc trước của đại trưởng lão Thuần Dương Thánh Địa, uy lực bùng phát còn đáng sợ hơn!

Ầm ầm!

Trên bầu trời đầy hỏa diễm, một tia sáng trắng chói lọi đột nhiên rơi xuống, rung chuyển cả mặt đất!

Chương 241: Võ Thần Điện

Ầm ầm!

Khi một luồng không khí vừa cuốn qua, vô số đá vụn văng ra, bụi bay mù mịt trên bầu trời.

Phốc phốc phốc!

Lửa từ không trung rơi xuống như những hạt mưa, làm tan chảy tất cả đất đá và cây cối, không để lại một chút dấu vết.

Cũng may là nơi phát ra ánh sáng trắng và ngọn lửa cách Huyền Ất Sơn mấy chục vạn mét, bằng không trừ khi Tần Giác ra tay nếu không e rằng toàn bộ Huyền Ất Sơn sẽ bị phá hủy.

“Cái quái gì vậy?”

Mộc Tử Thất và Lạc Tầm kinh hãi nhìn nhau.

“Các người ở yên đây đừng nhúc nhích,ta đi qua xem thử một chút.”

Đặt miếng thịt nướng trong tay xuống, Tần Giác ra lệnh.

“Được!”

Hai người sửng sốt một lúc, rồi gật đầu.

Tần Giác là người mạnh nhất, để hắn đi điều tra là an toàn nhất.

…

“Khụ khụ!”

Trong hố sâu không đáy, một bóng người khó khăn đứng lên, phun ra hai ngụm máu, hơi thở dồn dập, suýt chút nữa có thể ngất đi.

Đây là một thiếu nữ mặc ngân giáp, có đôi mắt thật to, nhưng con ngươi lại màu trắng, nhìn rất quỷ dị. Ánh mắt nàng như có thể xuyên thủng không gian, khiến người khác rất không thoải mái.

Thiếu nữ này rất xinh đẹp, đẹp tinh xảo như một con búp bê rất hoàn mỹ. Nhưng đáng tiếc hiện tại trên người nàng đầy máu, ngân giáp gần như đã vỡ vụn hơn phân nửa, bị nhuộm đầy máu, nhìn có chút chật vật.

Ngoài ra, trên đầu thiếu nữ còn mọc lên hai chiếc sừng rồng bạch ngọc, phát ra ánh sáng huỳnh quang, vô cùng ảo diệu.

“Long Tiểu Vũ, giơ tay chịu trói đi, có lẽ ta có thể cho ngươi chết một cách nhẹ nhàng hơn.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, bên trong hố xuất hiện một nam tử cao lớn, hai tay buông thõng hai bên, bắp thịt cuồn cuộn, quần áo trên ngực được thêu chữ ‘Vũ’ bằng kim tuyến,đặc biệt dễ thấy.

“Hừ, mơ đi!”

Thiếu nữ tên Long Tiểu Vũ cắn răng, cả giận nói:

“Thắng bại còn chưa biết được!”

Lời còn chưa dứt, Long Tiểu Vũ trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

“Ngu xuẩn mất khôn.”

Nam tử cao lớn mặt không biểu cảm, đưa tay liền ra một quyền.

Oanh!

Một quyền nằm ngang ngay lập tức xuất hiện trong hố trũng ban đầu, không thấy điểm cuối.

Phốc!

Thiếu nữ lại lần nữa phun ra ngụm máu, hiện ra hình dáng.

Dù nàng có phản ứng nhanh và tránh kịp thời, nhưng nàng vẫn bị quyền phong đánh trúng.

May mà trên thân của ngân giáp này thay nàng hóa giải phần lớn sức mạnh, nàng mới không bị trọng thương nữa.

“Thêm một kích nữa, ‘ngân giáp’ của ngươi sẽ vỡ vụn, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi còn có thể chống cự bao lâu.”

Nam tử cao lớn trầm lặng nói.

“Phệ Ảnh, ngươi đánh lén Bạch Long vệ, cướp đoạt long châu, tội không thể tha, Bạch Long tộc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Quệt vết máu nơi khóe miệng, Long Tiểu Vũ thần sắc kiên định, không sợ hãi chút nào.

Từ khi hắn đánh lén Bạch Long vệ, cho đến bây giờ, đối phương đã truy sát nàng hơn mười ngày.

Mười mấy ngày nay, Long Tiểu Vũ vừa đánh vừa lui, cuối cùng vẫn là không địch lại, khi đi ngang qua Linh Ương giới, liền bị đánh ngã xuống.

Thiên hỏa vừa rồi, chính là do hậu quả của cuộc đối đầu giữa bọn họ gây nên.

“Ha ha, ngươi cảm thấy ta sẽ sợ sao?”

Phệ Ảnh cười lạnh nói:

“Ngươi là dòng máu thiên tài thuần khiết nhất của Bạch Long tộc, giết ngươi, ta sẽ có Võ Thần điện làm chỗ dựa, Bạch Long tộc có mạnh hơn nữa, có thể tiến vào Võ Thần điện giết được sao?”

“Ngoài ra, sau khi hấp thụ máu của ngươi, thực lực của ta sẽ tăng rất nhiều. Đến lúc đó, không gian mênh mông, ngươi xác định Bạch Long tộc sẽ tìm được ta sao?

“Ngươi!”

Long Tiểu Vũ á khẩu không trả lời được.

Như Phệ Ảnh đã nói, nếu có Võ Thần điện làm chỗ dựa, cho dù là Bạch Long tộc cũng không có cách nào khác.

Với lại coi như Võ Thần điện lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, Phệ Ảnh tùy tiện tìm một chỗ trốn, Bạch Long tộc cũng rất khó tìm ra được.

“Huống chi, ngươi cho rằng chỉ mình ta, lại dám tập kích Bạch Long vệ, truy sát thần nữ Bạch Long tộc sao?”

Phệ Ảnh cười nói:

“Ngươi có tự hỏi, vì sao ta lại biết vị trí cụ thể của ngươi và Bạch Long vệ hay không?

Lời vừa nói ra, Long Tiểu Vũ bỗng nhiên mở to hai mắt, con ngươi trắng như tuyết đột nhiên biến thành con ngươi thẳng đứng!

“Bạch Long tộc có phản đồ!”

“Ha ha, rốt cuộc ngươi cũng hiểu rõ rồi sao. Muốn ngươi chết, cũng không chỉ có kẻ thù, đáng tiếc, ngươi biết quá muộn rồi.”

Vừa nói, Phệ Ảnh giơ bàn tay lên, linh lực vô tận ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng:

“Chuẩn bị chịu chết đi.”

Một kích này, Phệ Ảnh trực tiếp dùng toàn bộ sức lực, đủ để phá hủy hoàn toàn lớp áo ngân giáp này, thuận tiện giết chết Tiểu Long Vũ.

Đương nhiên, vùng này cũng sẽ bị san bằng, trăm năm nữa sẽ không có cỏ mọc.

“Ta phải chết sao?”

Thấy thế, Long Tiểu Vũ tự lẩm bẩm, ánh mắt cô đơn.

Nàng không sợ cái chết, nhưng nàng còn chưa muốn chết.

Mắt nàng thấy quang đoàn sắp rơi xuống, Long Tiểu Vũ hít một hơi thật sâu, chuẩn bị thi triển chân thân, buông tay đánh cược một lần.

Đúng lúc này, một thiếu niên áo trắng như tuyết bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng.

Phanh!

Bàn tay thiếu niên vung lên, ẩn chứa năng lượng khổng lồ chùm sáng lập tức hóa thành vô số mảnh vỡ rồi tan biến, không gây nên nửa điểm gợn sóng.

Công kích đủ để giết chết Long Tiểu Vũ cứ như vậy bị tuỳ tiện hóa giải.

Cùng lúc đó, Tần Giác cũng có chút phiền muộn. Hắn lúc đầu ở bên cạnh xem kịch, không nghĩ sẽ nhúng tay. Nhưng khi nhìn thấy đoàn ánh sáng mang theo uy lực thực sự quá lớn, nếu không ngăn cản, chỉ sợ thiên hạ vạn dặm đều biến thành phế tích, bao gồm cả

Huyền Ất Sơn.

“Ngươi là ai?”

Mặt Phệ Ảnh hơi biến sắc, lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Đây chính là một kích toàn lực của hắn, lại bị người thiếu niên trước mắt này tiện tay đập tan. Nếu như không phải Phệ Ảnh tận mắt thấy, hắn tuyệt đối sẽ không tin.

Trước khi tiến vào thế giới này, hắn đã xác định đây là vị diện cấp thấp, làm sao lại có cường giả ở thái hư cảnh chứ?

“À… Ta là ai không quan trọng. Nhưng ta nghĩ, ngươi tốt nhất mau chóng rời khỏi nơi này.”

Tần giác có ý là để Phệ Ảnh và Long Tiểu Vũ rời khỏi Linh Ương giới rồi lại đánh tiếp. Nhưng rất rõ ràng, Phệ Ảnh lại coi là Tần Giác muốn cứu thiếu nữ này.

“Ngươi có biết là đang cản trở việc của Võ Thần điện không?”

Đôi mắt Phệ Ảnh nheo lại, lóe lên tia sáng nguy hiểm, ý đồ của hắn dùng Võ Thần điện ngăn cản Tần Giác lại.

“Võ Thần điện? Đó là cái gì?”

Tần Giác nghi hoặc.

Hôm qua hắn vừa biết Thiên Cung, hiện tại lại nhảy ra một Võ Thần điện, những thứ này là gì?

Phệ Ảnh: “…”

Một bên khác, Long Tiểu Vũ rốt cục cũng kịp phản ứng, như thể thấy được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng kêu lên:

“Vị bằng hữu này, ta là thần nữ Bạch Long tộc. Chỉ cần ngươi

có thể giúp ta đuổi tên này đi, ta có thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của ngươi!"

"Long tộc?"

Nghe được câu này, Tần Giác quay đầu lại, lúc này mới phát hiện, trên trán của thiếu nữ mọc ra hai cây sừng rồng.

Trước đó Tần giác nhìn thấy Thái hư cự long là Ác Long phương tây,nàng ta chắc hẳn là Thần Long phương đông?

"Cẩn thận!"

Ngay lúc Tần Giác đang suy tư, thiếu nữ bỗng nhiên nhắc nhở.

"Đi chết cho ta!"

Vẻ mặt Phệ Ảnh dữ tợn, hơi thở của Thái hư đệ lục cảnh bay lên trời. Cùng lúc đó, nắm đấm của hắn mang theo linh lực uy nghiêm, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách ngàn mét, đánh lên người Tần Giác!

Ngay cả thái hư đệ thất cảnh, cũng không có khả năng phòng bị được một quyền của hắn!

Đông!

Trong chốc lát,cuồng phong nổi lên, đất rừng rung chuyển, mạnh như Long Tiểu Vũ cũng bị ép rút lui.

Khi cuồng phong dần dần giảm đi, Tần Giác như cũ đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào. Trái lại là Phệ Ảnh, vẻ mặt dữ tợn của hắn đã đông cứng lại, có chút buồn cười.

"Ngươi đang làm gì?"

Tần Giác ngạc nhiên.

Hắn có chút khó hiểu.

“Ta chỉ là muốn ngươi rời đi mà thôi, lại không có nói muốn giết ngươi, ngươi tại sao lại muốn tự sát chứ?”

Phệ Ảnh: “…”

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn tan, thân hình cao lớn của Phệ Ảnh như là pha lê vỡ ra, vỡ vụn rơi xuống!

Chương 242: Nhanh Biến

Hô!

Một cơn gió thoảng qua, thân hình cao lớn của Phệ Ảnh lập tức hóa thành vô số mảnh vỡ tan biến, phản lực mạnh mẽ trực tiếp khiến thân thể hắn sụp đổ, linh hồn cũng bị hủy diệt.

Cho đến khi chết, Phệ Ảnh vẫn không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng Tần Giác không hề có chút phòng bị, thậm chí còn không có sử dụng linh lực, sao có thể gây ra lực phản kích đáng sợ như vậy?

Cho dù là thái hư đệ thất cảnh, không, đệ bát cảnh cũng làm không được như vậy?

Đáng tiếc, Phệ Ảnh mãi mãi cũng sẽ không biết đáp án.

Trầm mặc.

Khi Phệ Ảnh ngã xuống, cái hố sâu có hơi u ám trong phút chốc chìm vào im lặng, có thể nghe được tiếng cây kim rơi.

Thiếu nữ ban đầu tức giận cũng im bặt, cho rằng mình vừa bị ảo giác.

Vừa rồi cái người không ai bì nổi, cứ thế chết vậy sao?

Long Tiểu Vũ cảm thấy có chút vô lý.

Bởi vì đã bị truy đuổi hơn mười ngày liên tục, nàng biết rất rõ Phệ Ảnh mạnh như thế nào. Trong Thái Hư đệ lục cảnh chắc chắn

là thuộc về hàng đầu.

Bằng không với tài năng thiên phú của nàng, cho dù có chênh lệch cấp độ, cũng không thể không chống lại được.

Nhưng trên thực tế, khi đối mặt với Phệ Ảnh, nàng chỉ có thể chạy trốn. Dù vậy nàng vẫn bị trọng thương và rơi xuống thế giới này.

Nghĩ đến đây, Long Tiểu Vũ trong nháy mắt liền quên cả cơn đau trên người.

Nàng tin chắc rằng vừa rồi Tần Giác không hề đánh trả, chỉ đứng đó và nhận một quyền của Phệ Ảnh.

Nói cách khác, Phệ Ảnh có lẽ đã bị giết bởi lực phản chấn.

Đến tột cùng là cảnh giới gì, mới có thể làm được tới vậy?

Long Tiểu Vũ không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, Tần Giác cũng có chút buồn bực. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc giết chết Phệ Ảnh, chỉ yêu cầu đối phương rời khỏi Linh Ương giới và đi đến nơi khác đánh nhau.

Kết quả hắn không ngờ tới rằng, Phệ Ảnh bất ngờ tấn công hắn, tự chơi mình đến chết.

Tại sao nhân vật phản diện luôn có một loại tự tin như vậy?

Quên đi, mặc kệ vậy, dù sao hắn cũng chết rồi.

Lắc đầu, Tần Giác nhìn về phía Long Tiểu Vũ.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Long Tiểu Vũ kịp thời phản ứng, vội vàng nói:

“Tiền bối, ta vừa rồi chỉ đi ngang qua thôi, hoàn toàn không có

ác ý.”

Khá lắm, ngay cả các xưng hô cũng đổi rồi.

Sau khi cân nhắc một chút, Tần Giác nói:

“Ngươi đi cùng ta.”

Vốn hắn định trực tiếp để Long Tiểu Vũ rời đi, nhưng đột nhiên nhớ tới một số chuyện, chuẩn bị hỏi thăm một chút.

“Vâng.”

Long Tiểu Vũ không dám trái lời, đành phải cố nén vết thương cùng Tần Giác bay ra khỏi hố.

Không lâu sau, nhiều võ giả Nam cảnh chầm chậm đến xem, vây quanh cái hố khổng lồ, bàn tán xôn xao.

Bởi vì nơi xảy ra thiên hỏa quá gần với Huyền Ất Sơn, những võ giả này đều rất điệu thấp để tránh không cẩn thận trêu chọc đến vị cường giả Thánh cảnh trong truyền thuyết kia.

“ Sức mạnh thật khủng khiếp, chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?”

“Ta cũng không biết, nhưng có vẻ như nó được một vị võ giả cao giai nào đó gây ra.

“Nói cho các ngươi biết một tin tức, tối hôm qua trên bình nguyên gần Tây cảnh cũng xuất hiện tình huống tương tự như vậy.”

“Cái gì?”

“…”

……

Huyền Ất Sơn,q sườn đồi.

Tần Giác ngồi xếp bằng trên phiến đá xanh, dùng ngón tay gõ vào bên hông bầu rượu, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Phía dưới là Long Tiểu Vũ đang lo lắng, vì sợ Tần Giác đột nhiên giơ tay cho nàng một quyền.

“Ngươi tên gì?”

Một lúc lâu sau, Tần Giác mới nhấp một hớp rượu, hỏi.

“Long … Long Tiểu Vũ.”

Thiếu nữ nuốt ngụm nước miếng, trả lời thành thật.

“Ngươi thật sự là người của Long tộc?”

Tần Giác nhíu mày.

Hắn lại cùng họ với Long Trẫm, vậy chẳng lẽ Long Trẫm cũng là long tộc sao?

Nhưng Tần Giác nhanh chóng bác bỏ ý kiến này, Long Trẫm nếu là Long tộc, thì không thể không nói cho hắn biết, trên đầu Long Trẫm cũng không có sừng dài.

Mọi người đều biết, Long tộc từ trước đến nay luôn đại diện cho sự kiêu ngạo và tôn quý. Đồng thời coi tất cả các chủng tộc khác như những sinh vật thấp hơn, vì vậy rất không được hoan nghênh.

Điều quan trọng nhất là máu thịt của mỗi con rồng đều rất quý giá, không thua gì những báu vật của trời đất. Điều này có thể thấy được từ trên người của Thái Hư Cự Long.

Một hậu duệ tạp huyết ở cảnh giới Chí Tôn, có thể dễ dàng thay đổi thể chất của Vân Tịch, có thể nghĩ, cao giai Long tộc đáng

sợ như thế nào.

Hơn nữa, Thái Hư Cự Long thuộc về loài rồng phương tây, cách xa các loài rồng phương đông thuần khiết, chưa kể Long Tiểu Vũ là thần nữ của Bạch Long tộc.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Phệ Ảnh đuổi giết nàng hơn mười ngày, vẫn không chịu từ bỏ.

Nếu có thể hấp thụ được tinh huyết của Long Tiểu Vũ, Phệ Ảnh không chỉ thực lực tăng mạnh, mà còn cải thiện thể chất và thiên phú của mình, đạt tới Thái Hư đệ thập cảnh, thậm chí siêu việt Thái Hư cảnh cũng không phải là không thể.

Vì vậy, Long Tiểu Vũ rất sợ Tần Giác sẽ giống như Phệ Ảnh, sinh lòng ham muốn với nàng.

“Vậy ngươi cho ta xem chân thân của ngươi đi.”

Tần Giác cao hứng nói.

“Hả?”

Long Tiểu Vũ sửng sốt, đây là yêu cầu gì vậy?

“Nhanh biến.”

“A.”

Long Tiểu Vũ bất đắc dĩ, vừa định thôi động linh lực biến hóa ra chân thân. Bỗng nhiên nàng kêu lên một tiếng đau đớn, miệng phun máu tươi, trước mắt trời đất quay cuồng, suýt nữa đã hôn mê.

Lúc đầu nàng muốn dùng chân thân cùng Phệ Ảnh đánh cược một phen. Nhưng bây giờ được Tần Giác cứu, linh khí trong lòng cũng thư giãn, lại thêm cưỡng ép áp chế thương thế. Rốt cục nàng không chịu nổi, liền bị đánh trả.

“Tiền bối, ta…”

Long Tiểu Vũ vừa mở miệng, chỉ cảm thấy toàn thân nặng nề vô cùng. Chưa nói nàng sẽ biến trở về chân thân thật, ngay cả đi lại cũng khó khăn.

Ông!

Đột nhiên, một mảng kim quang rơi trên người Long Tiểu Vũ, hòa vào trong da thịt của nàng.

Bên trong kim quang này ẩn chứa sức sống vô tận, chúng trực tiếp xuyên vào tứ chi và xương cốt của Long Tiểu Vũ. Trong thời gian ngắn, cho dù là nội thương hay ngoại thương, tất cả đều được chữa lành với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Trong nháy mắt, Long Tiểu Vũ đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

“Được rồi.”

Tần Giác thu bàn tay về, thản nhiên nói.

“Cái này…”

Nàng cảm nhận được trong cơ thể tràn đầy linh lực, Long Tiểu Vũ khó tin mở to hai mắt.

Đây là phương pháp gì?

Dù nói thế nào, nàng cũng là Thái Hư đệ ngũ cảnh. Với thương thế nặng nề như vậy, mười ngày nửa tháng nàng không nghĩ sẽ phục hồi lại như cũ. Mà Tần giác lại chỉ dùng mấy cái, liền khiến nàng khôi phục lại, nếu không phải tự thể nghiệm, Long Tiểu Vũ tuyệt đối không tin.

Thiếu niên này, quá kinh khủng!

“Biến đi.”

Tần giác thúc giục nói.

“A.”

Long Tiểu Vũ không hiểu, vì sao Tần Giác lại muốn nhìn thấy chân thân của nàng như vậy? Chẳng lẽ có ham mê đặc thù nào không thành sao?

Sau một lúc, Long Tiểu Vũ chậm rãi bay lên không trung, thân hình không ngừng kéo dài, hiện ra lít nha lít nhít vẩy tuyết trắng, nhanh chóng bao trùm toàn thân.

Rất nhanh, một con rồng dài đến ngàn trượng, thần võ bất phàm xuất hiện che khuất bầu trời Huyền Ất Sơn. Long uy cường đại tràn ngập ra, bao phủ phương viên vạn dặm.

“Ngao ô ～”

Nơi xa,Kỳ Lân nằm rạp trên mặt đất, với mẻ mặt mê man, tràn ngập sợ hãi, thậm chí không thể đứng dậy nổi.

Về phần Vân Tịch, nàng sớm đã hai mắt trợn trắng, bất tỉnh nhân sự.

Cho tới giờ khắc này, Tần Giác mới ý thức được Long Tiểu Vũ thế nhưng là cường giả Thái Hư cảnh, phát ra long uy so với uy áp còn kinh khủng hơn.

Nhất là đối với đám sinh linh và yêu thú mà nói, quả thực là một thảm họa.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác vung tay lên, vội vàng dùng thần thông che khuất long uy của Long Tiểu Vũ, lúc này mới khiến các sinh linh hàng ngàn vạn dặm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 243: Giải Đáp

“Mới vừa rồi là cái gì? Cảm giác như có tòa núi lớn đè trên người ta vậy, thật đáng sợ.”

“Ta cũng thế, xém chút thở không nổi mà chết mất.”

“Quá kinh khủng!”

“Hình như là từ phía Huyền Ất Sơn”

“…”

Xung quanh hố sâu, rất nhiều võ giả không hẹn mà cùng nhìn về phía Huyền Ất Sơn, nhao nhao rùng mình một cái.

Chỉ thấy một con quái vật dài đến ngàn trượng khổng lồ chiếm cứ ở trên bầu trời Huyền Ất Sơn. Hình như có sức mạnh vô tận, lân phiến tuyết trắng tỏa ra hàn quang lạnh lẽo khắc nghiệt, khiến người khác không dám nhìn thẳng. Như thể chỉ cần xoay người một cái, là có thể đem nửa Nam cảnh nghiền nát.

“Đó là cái gì?”

“Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ!”

“Thần long! Là thần long!”

“!!!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Bất luận như thế nào, về sau chúng ta tuyệt đối không nên trêu

chọc Huyền Ất Sơn!

…

“Chậc chậc, không hổ là Bạch Long trong truyền thuyết, quả nhiên soái khí.”

Bên cạnh sườn đồi, Tần Giác chậc chậc lưỡi, tán thưởng nói.

Nói một cách chính xác, đây phải là lần đầu tiên Tần Giác nhìn thấy rồng phương đông. Sự linh thiêng và uy nghiêm tuyệt đối không thể so sánh với những con yêu thú bình thường khác. Đây cũng là lý do mà Tần Giác rất háo hức, muốn nhìn thấy chân thân của Long Tiểu Vũ.

Thật tuyệt nếu hắn có được con thú cưỡi như vậy, nhưng đáng tiếc, Long Tiểu Vũ là nữ tử, nếu không hắn có thể trực tiếp sử dụng.

Nghĩ tới đây, Tần Giác đưa mắt nhìn Kỳ Lân cách đó không xa đang run lẩy bẩy, tất cả mọi người đều là thú, vì sao lại có sự chênh lệch lớn đến vậy?

“Được chưa, tiền bối.”

Bạch Long chậm rãi mở miệng, phát ra âm thanh chói tai nhức óc.

“Được rồi.”

Tần Giác hài lòng nói.

Hô!

Vừa dứt lời, thân thể cao lớn của Bạch Long liền nhanh chóng rút lại, biến trở lại thành thiếu nữ búp bê.

“Đa tạ tiền bối giúp ta chữa thương.”

Long Tiểu Vũ hai tay nắm chặt, cung kính nói.

Với thực lực mà Tần Giác thể hiện vừa rồi, hắn ít nhất cũng là Thái Hư đệ thập cảnh, thậm chí là cường giả trên cảnh giới Thái Hư.

Loại thực lực này, thậm chí là ở Bạch Long tộc, cũng tuyệt đối thuộc về cấp cao, bởi vậy Long Tiểu Vũ không dám có chút bất kính.

“Không cần cám ơn, ta còn có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi.”

Tần Giác phất phất tay, thản nhiên nói.

Nghe vậy, chân mày Long Tiểu Vũ cau lại, hơi có vẻ do dự.

“Yên tâm, ta và Bạch Long tộc của các ngươi không có quan hệ gì cả.”

Thấy Long Tiểu Vũ một mặt xoắn xuýt, Tần Giác bổ sung nói.

Hắn làm sao có thể không nhìn ra Long Tiểu Vũ đang lo lắng chứ?

“Thật sao? Vậy tốt quá.”

Long Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra.

Nàng đích thực rất cảm ơn Tần Giác, nhưng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà tiết lộ ra bất cứ tin tức nội tình gì liên quan tới Bạch Long tộc.

Nhưng hắn và Bạch Long tộc không có quan hệ gì, nàng cũng yên lòng.

Ngay lúc Tần Giác chuẩn bị hỏi thăm, không gian bên cạnh bỗng nhiên có chút vặn vẹo,hướng hai bên tách ra.

“Ai!”

Long Tiểu Vũ ánh mắt lạnh lùng, một quyền chớp mắt đánh tới!

Giờ phút này, thương thế của Long Tiểu Vũ đã không còn, nàng đang ở trạng thái đỉnh phong, một quyền đánh ra sẽ khủng bố đến mức nào?

Chỉ thấy bất cứ nơi nào nàng đi qua trên đường, không gian liên tục sụp đổ và vỡ tan, tạo thành một khoảng trống tối đen, như muốn xé nát thế giới.

May mà Tần Giác phản ứng kịp thời, dùng linh lực cầm cố lại mảnh không gian này, nếu không chỉ sợ toàn bộ Huyền Ất Sơn sẽ bị nuốt chửng.

Tuy nhiên, người bước ra khỏi khoảng trống không gian lại không được may mắn như vậy, và suýt nữa thì trực tiếp đối mặt với cú đấm, khó tránh khỏi!

“Chết tiệt, có chuyện gì vậy?!”

Người tới kinh hãi, vội vàng nâng lên hai tay, linh lực thuộc tính hai người một trắng một đen đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, ngưng tụ thành một bộ Thái Cực, va chạm vào nắm đấm của Long Tiểu Vũ!

Ầm ầm!

Giống như sấm sét nổ vang, âm thanh rung chuyển hàng trăm dặm. Xuyên qua đá, người tới lúc này lại bay ngược vào vết nứt không gian phía sau, biến mất không thấy gì nữa.

“Hừ, muốn trốn!’

Long Tiểu Vũ đang định đuổi theo, Tần Giác bỗng nhiên đưa

tay ngăn lại:

“Không cần đuổi, người vừa rồi, là bằng hữu của ta.”

“A!”

Long Tiểu Vũ đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức sắc mặt nàng đại biến:

“Thật xin lỗi, tiền bối, ta không phải cố ý.”

”Không sao, với trình độ công kích này, không thể làm thương tổn hắn được.”

Tần Giác không quan trọng nói.

“Khụ khụ, Tần huynh đệ, ngươi đây là ý gì? Thật sự cho rằng ta giống như ngươi, vô địch thiên hạ sao.”

Khẽ cười một tiếng, Long Trẫm một lần nữa bước ra khỏi vết nứt không gian, tuy rằng không bị thương, nhưng mười ngón tay lại run nhè nhẹ.

“A? Ngươi đột phá thành công rồi?”

Trong tầm mắt của Tần giác, nội lực của Long trẫm mênh mông vô ngần, được chia làm hai loại, rõ ràng là mạnh hơn mấy lần so với khi hắn đối phó với kim sắc cơ giáp.

“Hắc hắc, may mắn mà thôi.”

Long trẫm cười nói:

“Ta đã hoàn toàn nắm giữ linh lực hắc ám, chỉ tiếc Địa Ngục giới đã bị hủy diệt, bằng không hắn là có thể tiến xa hơn.”

Nếu không phải thành công bước vào Thái Hư đệ ngũ cảnh, Long trẫm cũng không có khả năng dưới tình huống không chút

phòng bị nào chính diện đỡ một quyền của Long Tiểu Vũ mà tay chỉ run nhẹ.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi…”

Lúc này, Long Tiểu Vũ bỗng nhiên xông lên, đối với Long trẫm thành khẩn xin lỗi, như là gà con mổ thóc, nhìn qua cực kì đáng yêu.

Vốn dĩ Long Trẫm có phần không vui trong lòng, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này. Hắn không muốn truy cứu thêm, đành phải lãnh đạm nói:

“Không sao, nhưng lần sau đừng phạm phải sai lầm này nữa.”

“Vâng!”

Long Tiểu Vũ liên tục gật đầu, mặt mũi như cũ tràn đầy áy náy.

“Đúng rồi, Tần huynh, ngươi còn không giới thiệu cho ta nàng ấy là ai.”

Long trẫm quay đầu nói.

“Ngươi vì sao đột nhiên tới tìm ta.”

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại.

Long trẫm sững sờ:

“Ta vừa rồi phát giác được bên này có linh lực dao động rất mạnh…”

Nói đến đây, Long trẫm bỗng nhiên mở to hai mắt:

“Chẳng lẽ là nàng ta? Không đúng, ta rõ ràng cảm nhận được có hai hơi thở.”

“Trong đó một cái đã chết.”

Tần Giác nhún vai, hắn lập tức liền kể lại toàn bộ mọi chuyện, bao gồm cả thân phận của Long Tiểu Vũ.

Long trẫm tới cũng tốt, để đến lúc đó cho hắn giải thích.

“Bạch long tộc?”

Long trẫm kinh ngạc:

“Nàng là Long tộc? Khó trách lợi hại như vậy.”

“Nói đến mới nhớ, thế mà ta lại cùng họ với ngươi, hai chúng ta có tính là người nhà không nhỉ, ha ha ha.”

“A?”

Long Tiểu Vũ một mặt mộng bức, không hiểu Bạch Long Trẫm đang nói cái gì.

“Không cần để ý đến hắn, nói cho ta biết trước, Võ Thần điện là cái gì.”

Tần Giác không thèm để ý đến Long Trẫm, liền hỏi.

“Tiền bối không biết Võ Thần điện?”

Long Tiểu Vũ kinh ngạc.

Đó là một trong những thế lực mạnh nhất trong không gian này, ngay cả Bạch Long tộc cũng không dám tuỳ tiện tới khai chiến. Mạnh như Tần Giác, làm sao lại không biết chứ.

“Không biết.”

Tần Giác quả quyết lắc đầu.

“Võ Thần điện? Đó là đồ chơi gì?“

Long Trẫm cũng không biết.

Hắn mặc dù xuyên qua đến thế giới này đã mấy ngàn năm, và đã tiến tới cảnh giới Thái Hư cảnh, nhưng lại chưa hề rời khỏi Linh Ương giới, tự nhiên cũng chưa nghe nói qua Võ Thần điện.

"Ách…"

Long Tiểu Vũ im lặng, khó có thể tưởng tượng được hai người trước mặt là Thái Hư cảnh cường giả.

Chần chờ thật lâu, Long Tiểu Vũ cân nhắc ngôn từ nói:

"Võ Thần điện, trước đây thật lâu được gọi là Võ Giả Thần Điện, là nơi tụ tập các cường giả Thái Hư cảnh đến từ các giới vực khác nhau. Đó là một trong những thế lực mạnh nhất trong vùng hư không này, cái người vừa mới đánh lén tiền bối, ách… Phệ Ảnh, là đến từ Võ Thần điện."

"Chỉ là Võ Thần điện và Bạch Long tộc của chúng ta quan hệ không tốt, thường xuyên xảy ra xung đột, cho nên Phệ Ảnh mới truy sát ta."

Chương 244: Phân Chia Thế Giới

Từ trong miệng Long Tiểu Vũ, Tần Giác và Long Trẫm rất nhanh liền hiểu rõ tình huống cụ thể của Võ Thần điện.

Hóa ra Võ Thần điện không giống những thế lực khác chiếm cứ lãnh thổ một phương mà là tồn tại trong hư không.

Mặc dù là giống Phệ Ảnh, nhưng Phệ Ảnh cũng chỉ có thể xem như thành phần phổ thông, Võ Thần điện còn có cao tầng đặc biệt cường đại, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng có thể khiến đất trời rung chuyển, tuỳ tiện cũng có thể phá hủy một mảnh thiên địa.

Lí do tại sao lại trở mặt cùng Bạch Long tộc đương nhiên là vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện, giống như Huyền Ất Sơn cùng Tinh Môn trước đó.

Chẳng qua là đến cấp bậc của bọn hắn bây giờ thì một thế giới không thể thõa mãn tài nguyên cần dùng cho tu luyện, do vậy thường xuyên xảy ra xung đột vì tranh đoạt giới vực nào đó.

Mà trong mắt rất nhiều võ giả, có thể nói toàn thân Long tộc là bảo vật, nhất là tinh huyết, không chỉ có thể dùng để tăng cường tu vi mà còn có thể thay đổi thể chất, tăng lên thiên phú.

Từng có một vị cao tầng của Võ Thần Điện, sau khi giết chết trưởng lão Bạch Long tộc đem huyết nhục luyện chế thành đan dược để ăn, xương cốt thì luyện chế thành vũ khí sử dụng, nháy mắt thực lực trở nên tăng vọt, là mạnh nhất trong những người cùng cảnh giới.

Nếu không phải lọt vào vòng vây giết của Bạch Long tộc thì đã có thể tăng thêm một bậc, sống thêm mấy vạn năm.

Chuyện này đã làm cho những võ giả khác chân chính ý thức được giá trị của thân thể Long tộc, thế là bắt đầu từ đó, Bạch Long tộc cùng Võ Thần Điện hoàn toàn rạn nứt, trở thành địch nhân.

Hai bên nếu gặp nhau, hoặc là cường giả Võ Thần Điện hồn phi phách tán, hoặc là cường giả Bạch Long tộc bị rút gân lột da, tóm lại, chắc chắn có một bên phải chết.

Long Tiểu Vũ chính là thần nữ của Bạch Long tộc, là hậu duệ Bạch Long tộc có huyết mạch tinh thuần nhất trong ngàn năm trở lại đây, thiên phú tuyệt đỉnh, tiềm lực vô hạn, tương lai rất có thể sẽ thay đổi tình hình của vùng hư không này, bởi vậy không ngạc nhiên khi trở thành đối tượng được Võ Thần Điện đặc biệt 'chiếu cố'.

Lần này, dưới sự bảo vệ của Bạch Long vệ nàng lại lọt vào phục kích của Phệ Ảnh, toàn bộ Bạch Long Vệ đã chết, nếu như không phải Tần Giác xuất thủ thì chỉ sợ Long Tiểu Vũ khả năng cao là sẽ chết.

Nhắc đến đây, lần nữa Long Tiểu Vũ cảm kích nói:

"Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối. "

Nghe xong lời kể của thiếu nữ, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Quan hệ của Bạch Long tộc và Võ Thần Điện, thật sự rất giống quan hệ giữa yêu thú Linh Ương giới và võ giả nhân tộc hiện tại.

Cho dù yêu thú trốn sâu ở trong rừng núi, võ giả nhân tộc cũng sẽ nghĩ hết biện pháp lấy được yêu đan của bọn chúng, điều này cứ nhìn hàng năm tứ đại tông môn cử hành Thịnh Hội Trảm Yêu thì có thể hiểu.

Nếu không thì lúc trước yêu thú ở Tử Linh Cốc đã không liên hợp với Tử Yêu tộc triển khai vây quét tứ đại tông môn.

Điều khác biệt ở đây Bạch Long tộc là Thần thú, càng thêm tôn quý, sinh ra đã không hề thua kém con người.

Mà yêu thú, chỉ có sau khi tiến giai vào Chí Tôn cảnh thì linh trí mới có thể tạm xem như so sánh được với con người.

Đúng là Tần Giác không có hứng thú gì với yêu tinh, nhưng yêu thú hắn ăn thịt lại nhiều vô số kể, thậm chí lúc trở về Trung Châu, hắn cố ý đi ngang qua ngọn núi có nhiều yêu thú, không biết có bao nhiêu yêu thú chết trong bụng của hắn.

Nghĩ như vậy, Tần Giác vô ý thức nhìn Long Tiểu Vũ, thật sự hắn đang nghĩ thịt rồng có mùi vị gì.

Nhận ra ánh mắt của Tần Giác, Long Tiểu Vũ không khỏi rùng mình, vội vàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào nhằm hóa giải xấu hổ.

"……"

"Nghĩ không ra không gian này lại tồn tại thế lực như thế. "

Long Trẫm sợ hãi thán phục, lập tức như nhớ tới điều gì, cau mày nói:

"Không đúng, nếu quả thật có nhiều thế lực cường đại như vậy, tại sao lại khoan dung cho Tu La giới cướp đoạt tài nguyên tu luyện của thế giới khác khắp nơi? "

"Ngươi biết Tu La giới? "

Long Tiểu Vũ ngạc nhiên.

"Đương nhiên. "

Long Trẫm chỉ chỉ Tần Giác, tự nhiên mà nói:

“Người ngồi ở trước mặt ngươi đã tự mình đi qua Tu La giới.”

“Thật không? “

Long Tiểu Vũ càng thêm kinh ngạc:

“Theo ta được biết, Tu La giới có một vị cường giả cấp bậc Thái Hư đệ thất cảnh.”

“Ngươi cũng biết Tu La giới? “

Tần Giác lông mày khẽ nhíu:

“Chính xác hơn là Thái Hư đệ bát cảnh, nhưng mà bây giờ đã chết.”

Dừng một chút, lại nói:

” Tu La giới cũng đã biến mất.”

“Cái gì? “

Long Tiểu Vũ biểu lộ ngốc trệ, nhịn không được hỏi:

“Là người làm?”

“Ừ.”

Tần Giác nhàm chán gật đầu, trông như là chuyện nhỏ không đáng kể.

“……”

Hít một hơi thật sâu, Long Tiểu Vũ thực sự khó mà bình phục chấn kinh trong lòng, đây chắc chắn là ngày mà cảm xúc của nàng thay đổi nhiều nhất trong ngàn năm trở lại đây.

Lúc sau, Long Tiểu Vũ rốt cục tỉnh táo, nói:

“Tu La giới quả thật đã bị nhiều thế lực đặc biệt chú ý, nhưng những thế giới bọn hắn xâm lược đều là cấp thấp……”

“Thế giới cấp thấp?”

Lần này không đợi Tần Giác hỏi thăm, Long Tiểu Vũ lập tức nói:

“Thế giới cấp thấp chính là giới vực không có cường giả đạt tới Thái Hư cảnh. “

“Mặt khác, thế giới có được cường giả cấp bậc Thái Hư lục cảnh trở xuống, được gọi là thế giới cấp trung, thế giới có được cường giả cấp bậc Thái Hư lục cảnh trở lên, thì được gọi là thế giới cấp cao. “

“Tu La giới mặc dù thuộc về thế giới cấp cao, nhưng chỉ xâm lược những thế giới cấp thấp hoặc cấp trung, bởi vậy không có thế lực nào quản từ đầu đến cuối, thật không ngờ lại bị tiền bối phá hủy. “

Đúng là đối với thế lực cường đại thì chỉ có thế giới cấp cao mới là mục tiêu tranh đoạt của bọn hắn, sao có thể sẽ để ý thế giới cấp thấp?

“Thì ra là thế. “

Long Trẫm giật mình.

Một bên khác, Tần Giác lâm vào trầm mặc, bận nửa ngày, nếu như không có hắn cùng Long Trẫm… thì Linh Ương giới nhiều nhất chỉ có thể coi là thế giới cấp thấp.

Xem ra năng lực khổng lồ của không gian này không hề đơn giản giống như tưởng tượng của

“Một vấn đề cuối cùng, ngươi biết Thiên Cung không? “

Tần Giác hỏi ra vấn đề hắn chú ý nhất.

“Thiên Cung? “

Long Tiểu Vũ suy tư một lát, lắc đầu nói:

“Chưa từng nghe nói đến. “

Nghe vậy, Tần Giác nhíu mày, ngay cả Long Tiểu Vũ cũng không biết, xem ra Thiên Cung chắc là không thuộc về không gian này.

“Thiên Cung? Thiên Cung nào? Tần huynh, ngươi đang nói cái gì thế.”

Gương mặt Long Trẫm mờ mịt, sự tình liên quan tới Thiên Cung Tần Giác chưa nói cho hắn biết.

Tần Giác lười giải thích, búng nhẹ tay, một vòng sáng vàng lập tức bắn vào giữa trán của Long Trẫm, đem ký ức của điểu nhân kia chia sẻ cho Long Trẫm.

“Cái này……”

Mất lúc lâu, Long Trẫm mới trầm giọng nói:

“Chúng ta bị Thiên Cung để mắt tới?”

“Cũng không chắc.”

Tần Giác nghiêm túc phân tích nói:

“Dựa theo lời nói của Long Tiểu Vũ, Linh Ương giới chỉ là thế giới cấp thấp, chắc là không đáng để tâm như thế. “

“Có lẽ cái Thiên Cung kia đã sớm diệt vong. “

“Ách…. … “

Long Trẫm im lặng, nhưng cẩn thận nghĩ lại, rất có khả năng này, nếu như Thiên Cung đã diệt vong, Long Tiểu Vũ không biết cũng sẽ hiểu được.

Dù sao, mặc kệ Thiên Cung rốt cuộc là cái gì, chỉ cần có Tần Giác thì không cần sợ!

“Tiền bối……”

Lúc này, Long Tiểu Vũ yếu ớt gọi.

“Được, ngươi có thể đi. “

Tần Giác phất phất tay nói.

“A? “

Long Tiểu Vũ sững sờ.

Để nàng đi như vậy?

“Sao thế, ngươi không muốn trở về sao? “

“Không phải, ta……”

Long Tiểu Vũ chần chờ lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một ngọc bài, giao cho Tần Giác:

“Đây là tín vật của ta, nếu như tiền bối muốn tìm ta thì có thể dùng ngọc bài tiến vào Bạch Long tộc. “

Chương 245: Ngươi Tiến Lên Trước

Long Tiểu Vũ thương thế khỏi hẳn đương nhiên không thể tiếp tục ở Huyền Ất Sơn nữa, dù sao lần này nàng ra ngoài, thế nhưng còn mang theo Long Châu.

Với lại mất liên lạc với tộc lâu như vậy, không biết sẽ gây ra chấn động cỡ nào.

Với tính cách của những trưởng lão kia, nếu biết nàng xảy ra chuyện, e rằng sẽ trực tiếp cho là Võ Thần Điện,sẽ phát động chiến tranh với quy mô lớn, cho nên nhất định phải nhanh chóng trở về.

Với lại, từ chỗ Phệ Ảnh, Long Tiểu Vũ biết được, trong tộc có phản đồ, bởi vậy, hiện tại nàng muốn nhanh chóng bắt phản đồ lại.

Sau khi giao ngọc bài cho Tần Giác, Long Tiểu Vũ lập tức phi thân lên, hóa thành tia sáng, bay lên như diều gặp gió, biến mất ở trên không trung.

Sau khi Phệ Ảnh bỏ mình, đã không ai biết vị trí cụ thể của nàng, hoàn toàn không cần lo lắng nửa đường lại bị tên cường giả nào đó của Võ Thần Điện tập kích.

Đưa mắt nhìn Long Tiểu Vũ đi xa, Long Trẫm hơi lo lắng.

“Cứ để nàng đi như vậy sao? “

“Nếu không thì sao, giết chết à? “

Tần Giác hỏi ngược lại.

“Ách…Không đến cỡ đó, nhưng sau khi nàng trở về, nếu nói ra chuyện của ngươi, chẳng phải rất phiền phức à. “

“Ha ha, yên tâm đi, ta đã nhắc nàng rồi. “

Tần Giác vuốt ngọc bài, ý vị thâm trường mà nói:

“Nếu như nàng không tuân thủ lời hứa của mình, như vậy đoạn ký ức này sẽ bị cưỡng ép xóa đi. “

Lúc Long Tiểu Vũ rời đi, Tần Giác cố ý dùng linh lực truyền âm nói với nàng, không đợc nói ra chuyện này, đồng thời để lại một tia linh thức trong đầu nàng.

Nếu như sau khi Long Tiểu Vũ trở về, muốn nói ra chuyện này, như vậy tia linh thức kia sẽ trực tiếp xóa đi ký ức có liên quan, một chút cũng không còn.

“Ha ha ha, không hổ là Tần huynh, quả nhiên lợi hại. “

Long Trẫm tán thưởng nói.

Tần Giác: “……”

“Nhưng mà nói ra thì vùng hư không này không ngờ lại có nhiều cường giả như vậy, ta cũng nên cố gắng tu luyện. “

Từ sau khi bước vào Thái Hư cảnh, Long Trẫm ở Linh Ương giới cũng chẳng còn đối thủ.

Mấy ngàn năm qua, trừ những hạn chế do hoàn cảnh bên ngoài Linh Ương Giới, Long Trẫm tự thân cũng thư thả rất nhiều, trầm mê nghiên cứu các loại đồ chơi, rất ít khi bế quan.

Dù vậy, vẫn là sau khi luyện hóa linh lực Hắc Ám, tiến giai Thái Hư đệ ngũ cảnh, có thể thấy được thiên phú khủng bố đến mức nào.

Lúc trước không có mục tiêu thì không nói, hiện tại đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả như vậy, Long Trẫm còn không cố gắng, chỉ sợ sẽ tụt lại phía sau.

Đừng quên, trước khi Tần Giác xuất hiện, Long Trẫm chính là nhân vật chính của Linh Ương Giới.

“Ha ha, ngươi có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi. “

Tần Giác cười nói.

Dù sao, Long Trẫm càng mạnh, hắn liền càng thoải mái.

“Ầy, cái này cho ngươi. “

Tần Giác búng tay một chiếc nhẫn trữ vật rơi vào trong tay Long Trẫm.

“Thứ gì? “

Long Trẫm tò mò.

“Bên trong là một số tài nguyên có thể giúp ngươi tu luyện. “

“Tài nguyên tu luyện? “

Long Trẫm dở khóc dở cười:

“Không cần, ta có rất nhiều. “

“Phải không đó, những tài nguyên tu luyện này, có giá trị ngang bằng tài nguyên cho một cường giả Thái Hư đệ bát cảnh sử dụng. “

Tần Giác thản nhiên nói.

“Cái gì? Thật à?! “

Long Trẫm hớn hở.

Hắn quả thật có rất nhiều tài nguyên tu luyện, nhưng bởi vì cảnh giới quá cao, tác dụng của những tài nguyên tu luyện kia với hắn rất nhỏ.

Nếu như là tài nguyên tu luyện dành cho một cường Thái Hư đệ bát cảnh, khẳng định sẽ có trợ giúp cho hắn tu luyện rất lớn.

“Chờ đã, cái nhẫn trữ vật này, sẽ không phải đến từ Tu La giới chứ? “

“Nói nhảm, La Trường Ca kia, trước mắt là người mạnh nhất mà ta từng gặp qua. “

Tần Giác chuyện đương nhiên nói.

“……”

“Hắc hắc, đã như vậy, ta không khách nữa. “

Trầm mặc mấy giây, Long Trẫm nhếch miệng cười nói.

Có những tài nguyên tu luyện này, hắn có lòng tin trong khoảng thời gian ngắn đột phá Thái Hư đệ lục cảnh.

“Không cần cám ơn, về sau có việc ngươi chạy lên trước là được. “

Long Trẫm: “……”

Có thể nói chuyện dễ nghe hơn được không?

Cùng lúc đó, bên ngoài Linh Ương.

Hô!

Long Tiểu Vũ tốc độ nhanh vô cùng, nháy mắt xuyên qua giới vực, đi vào trong hư không.

Nhìn Linh Ương Giới phía dưới, Long Tiểu Vũ điều động linh lực, ở trước mặt vẽ ra một cái phù văn, quỷ bí khó lường, nàng định thông tri cho tộc trưởng trước, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đây là một loại phương pháp liên lạc đặc thù của Bạch Long tộc, cho dù cách nhau bao xa đều có thể truyền tới, nhưng muốn vẽ ra phù văn lại cần một khoảng thời gian rất dài, nếu không thì Long Tiểu Vũ cũng sẽ không bị Phệ Ảnh truy sát hơn mười ngày.

Ông!

Mười phút sau, phù văn rốt cục cũng thành hình, hóa thành ánh sáng tan vào hư không, một bên kết nối lấy Long Tiểu Vũ, một bên khác thì không biết thông hướng nơi nào.

Không chờ cho Long Tiểu Vũ mở miệng, bên kia liền truyền đến giọng nói cực kì nóng nảy:

“Tiểu Vũ? Là Tiểu Vũ sao? “

Hiển nhiên, đối phương rất kích động.

“Viêm gia gia, là con. “

Long Tiểu Vũ đáp.

“Ngươi không sao chứ? “

Đối phương hỏi.

“Không có việc gì. “

“Phù, không có việc gì là được, ngươi bây giờ ở đâu, ta lập tức phái người đi đón ngươi. “

Long Viêm nhẹ nhàng thở ra.

“Không cần, ta sẽ trở về nhanh thôi. “

“Được, mười mấy ngày nay ngươi đã đi đâu, làm mãi mà không liên lạc được, tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão khác đều nóng lòng, xém chút nữa là đánh đến Võ Thần Điện đòi người. “

Bạch Long tộc từ trước đến nay đã trở mặt với Võ Thần Điện, cả hai một khi có nhân vật yếu gì mất tích, cơ bản đều sẽ trực tiếp nhận định là đối phương gây nên, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Thật có lỗi,con bị cường giả Võ Thần Điện phục kích, toàn bộ Bạch Long vệ đều ngã xuống, chỉ còn lại một mình con.”

Long Tiểu Vũ bất đắc dĩ nói.

Lời vừa nói ra, Long Viêm lập tức hét to:

“Cái gì? Cái này mà không có việc gì? Mau nói cho ta biết, ngươi ở đâu! “

“Viêm gia gia yên tâm, những cường giả Võ Thần Điện phục kích con……Đã bị con giết chết. “

Xoắn xuýt thật lâu, Long Tiểu Vũ cuối cùng vẫn là lựa chọn không nói ra chuyện của Tần Giác, đã đồng ý với người ta, phải tuân theo hứa hẹn.

Nhưng mà Long Tiểu Vũ không biết là, bởi vì quyết định này, nàng rất may mắn là không có bị xóa ký ức.

“Xung quanh còn có cường giả Võ Thần Điện nào khác không? “

“Không có,cona sở dĩ liên hệ với Viêm gia gia, là có chuyện muốn nói cho người. “

“Chuyện gì? “

Thấy Long Tiểu Vũ nghiêm túc như thế, Long Viêm nghiêm mặt nói.

“Có bao nhiêu người biết hành tung lần này của con.”

“Ngươi hỏi cái này để làm gì? “

Lời còn chưa dứt, Long Viêm vẻ mặt biến đổi, ngữ khí chấn kinh:

“Ý của ngươi là, trong tộc có phản đồ? “

Long Viêm không phải là đồ ngốc, làm sao có thể không nghe ra được lời bóng gió của Long Tiểu Vũ, là thần nữ của Bạch Long tộc, người biết hành tung của nàng vô cùng ít ỏi, với lại đều là cao tầng của Bạch Long tộc, cường giả Võ Thần Điện làm sao lại chuẩn xác phục kích được nàng?

Trừ phi nội bộ Bạch Long tộc có phản đồ!

“Đúng vậy, ta hi vọng Viêm gia gia có thể thông tri tộc trưởng gia gia, tra rõ việc này. “

Long Tiểu Vũ thần sắc âm lãnh, nghiêm nghị nói.

“Hừ, ta ghét nhất phản đồ, chuyện này ta nhất định sẽ truy xét đầu đuôi, cho dù là ai, chỉ cần bị ta bắt được, đều hẳn phải chết không tha! “

Long Viêm nghiêm túc nói:

“Còn cần ta làm gì nữa không? “

“Không có, nhưng mà chuyện này tạm thời trừ tộc trưởng, tuyệt đối không được nói cho người khác biết, để tránh đánh rắn động cỏ. “

Long Tiểu Vũ dặn dò.

“Không có vấn đề. “

“……”

“……”

Ngắt liên hệ với Long Viêm, Long Tiểu Vũ cũng không có vội vã rời đi, mà là tiếp tục vẽ ra phù văn, liên hệ với trưởng lão khác……

Chương 246: Kết Giới

Lúc đầu Long Tiểu Vũ tính đợi sau khi trở lại trong tộc, lại điều tra chuyện phản đồ.

Nhưng bây giờ nàng bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp rất tốt, có thể bắt được những phản đồ kia nhanh hơn, nhổ cỏ tận gốc.

Chỉ là biện pháp này có tính nguy hiểm cao, đó chính là dùng mình làm mồi nhử, dẫn dụ ra những tên phản đồ kia.

Cho nên Long Tiểu Vũ mới muốn tiếp tục thông tri cho các trưởng lão khác, chính là vì nhìn xem thử phản ứng của những trưởng lão này.

Nếu như phản đồ kia biết nàng không chết, khẳng định sau đó sẽ có động tác tiếp theo, thậm chí mai phục ở bên ngoài Bạch Long tộc cũng không phải là không có.

Dù vậy, Long Tiểu Vũ vẫn quyết định thử.

Mặc dù với quá trình phát triển của Long tộc mà nói, Long Tiểu Vũ bất quá chỉ có thể coi là thời kỳ thiếu nữ thôi, nhưng trên thực tế nàng cũng đã sống mấy ngàn năm, cũng không còn là đứa trẻ ngây thơ vô tri kia, mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp xếp của người khác.

Bởi vậy Long Tiểu Vũ biết rõ mình đang làm gì.

Huống chi, nàng sẽ nói kế hoạch này cho tộc trưởng, bảo đảm một mẻ tóm gọn.

Trừ phi ngay cả tộc trưởng cũng là phản đồ.

Nhưng đó là không có khả năng.

Nếu không Võ Thần Điện đâu cần tranh đấu với Bạch Long tộc, dứt khoát trực tiếp đưa đại quân đến, chiếm lĩnh Bạch Long tộc.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, tộc trưởng hiện tại của Bạch Long tộc, là ông nội của Long Tiểu Vũ!

……

Sau hai canh giờ, Long Tiểu Vũ rốt cục cũng thông tri cho tất cả trưởng lão xong, sau đó lại nói toàn bộ kế hoạch cho tộc trưởng, lúc này mới như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

“Không ngờ rằng trong tộc lại có phản đồ! “

Tộc trưởng Bạch Long tộc sắc mặt âm trầm, dường như có thể chảy ra nước:

“Hừ, thật sự là sỉ nhục của Bạch Long tộc ta.”

Mọi người đều biết, Long tộc từ trước đến nay cao ngạo, chưa từng để mắt đến những sinh linh khác.

Mà bây giờ, lại biết được trong tộc mình có phản đồ, là tộc trưởng của Bạch Long tộc, sao có thể khoan dung?

“Đúng vậy gia gia, phụ thân còn chưa xuất quan sao? “

Long Tiểu Vũ đổi chủ đề.

“Chưa, hắn hiện tại đang trong giai đoạn xung kích Thái Hư đệ thập cảnh quan trọng nhất, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không ra. “

Dừng một chút, lại nói:

“Tiểu Vũ, ta vẫn là cảm thấy kế hoạch này của ngươi thực tế

quá nguy hiểm, nếu không ta phái một người đến bảo vệ ngươi. “

“Không cần, gia gia người chỉ cần nhìn chằm chằm những trưởng lão kia, chờ bọn hắn lộ đuôi ra là được. “

Long Tiểu Vũ bình tĩnh nói, nhìn không ra chút bối rối nào.

Lần này biết được hành tung của nàng, cơ bản đều là cao tầng của Bạch Long tộc, đương nhiên phải hạ thủ từ những trưởng lão này trước.

“Được, chú ý an toàn. “

“Vâng. “

“……”

Làm xong những chuyện này, Long Tiểu Vũ ánh mắt phức tạp nhìn Linh Ương Giới phía dưới rồi thả người đi xa.

……

Huyền Ất Sơn.

Sau khi đưa tiễn Long Trẫm, Tần Giác vuốt ngọc bài, lâm vào trầm tư.

Mặc dù dựa vào lời Long Tiểu Vũ nói, những thế lực đỉnh phong kia căn bản chướng mắt loại vị diện cấp thấp như Linh Ương Giới này, nhưng gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, vẫn khiến cho trong lòng Tần Giác có chút lo lắng.

Giống như hôm nay, nếu như không phải có hắn ở đó, chỉ sợ cuộc chiến của Phệ Ảnh cùng Long Tiểu Vũ, tùy tiện liền có thể phá hủy một nửa Nam cảnh.

“Xem ra cần phải bố trí một tầng kết giới bên ngoài Linh Ương Giới, vĩnh viễn trừ hậu hoạn. “

Kỳ thật trước đó, Tần Giác đã từng có loại ý nghĩ này, nhưng còn chưa có hành động, hiện tại, hắn quyết định không kéo dài nữa.

Nghĩ như vậy, thân hình Tần Giác lóe lên, nháy mắt xuất hiện bên ngoài Linh Ương Giới.

Xôn xao!

Sau một khắc, ánh sáng lóe lên lóa mắt, lấy Tần Giác làm trung tâm, không ngừng khuếch tán ra ngoài, lan tràn, giống như tấm màn nhanh chóng bao phủ Linh Ương giới lại.

“Đó là cái gì? “

Bên trong Linh Ương Giới, có người ngẩng đầu nhìn ánh sáng phía trên.

“Không biết, nhưng mà thật đẹp. “

“Hẳn là dị tượng hư không đi. “

“……”

Ánh sáng đến nhanh, đi cũng nhanh, không chờ cho đám người kịp phản ứng, đã tiêu tán, không để lại bất cứ vết tích gì.

Nhưng mà bọn hắn không biết là, từ giờ trở đi, hễ là cường giả vượt qua Đại Thánh Cảnh, đều không thể tiến vào Linh Ương giới.

Trừ phi là người vốn thuộc về Linh Ương giới, tỷ như Long Trẫm.

“Về sau, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa đâu ha. “

Tần Giác hài lòng nói.

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Giác tạo kết giới lớn như vậy, đừng nói tới Thái Hư cảnh, ngay cả tồn tại vượt qua Thái Hư cảnh, cũng tuyệt đối không có khả năng đánh vỡ.

Nhưng mà làm như vậy mặc dù cam đoan Linh Ương Giới an toàn, nhưng cũng cùng lúc cũng chặt đứt liên lạc giữa bên ngoài và Linh Ương Giới, ách……Không đúng, trước mắt với thực lực của Linh Ương Giới, dường như chưa từng có liên hệ gì với bên ngoài.

Với lại bởi vì hoàn cảnh hạn chế, trừ phi giống Long Trẫm, có được thiên phú siêu phàm cùng hào quang nhân vật chính, nếu không rất khó tiến giai Thái Hư cảnh.

Nhất là sau khi hủy diệt Địa Ngục Giới, dường như hoàn toàn không có khả năng.

Đây cũng là sự khác nhau giữa vị diện cấp thấp cùng vị diện cấp trung,cấp cao. Điểm này, thường quyết định cao độ.

Tóm lại, Linh Ương Giới hiện tại xem như triệt để an toàn, rốt cuộc cũng không cần lo lắng ngày nào đó đột nhiên rơi xuống một tên cuồng chiến, một quyền hủy đi Linh Ương Giới.

Về phần Võ Thần Điện, Thiên Cung gì đó, Tần Giác hoàn toàn không hứng thú, chỉ cần không trêu chọc hắn, hắn cũng sẽ không rảnh mà đi tìm phiền toái.

Vừa rồi nếu không phải Phệ Ảnh đánh lén hắn,thì cũng sẽ không chết mà không biết tại sao chết đâu.

“Có thời gian, có lẽ có thể đến Bạch Long tộc kiếm một cái tọa kỵ. “

Tần Giác thầm nghĩ.

Cũng không biết những Long tộc cao ngạo kia có đồng ý hay không.

Cho dù Tần Giác kịp thời xuất thủ, nhưng chuyện thiên hỏa vẫn gây nên sóng to gió lớn ở Nam cảnh, đến mức có một lượng lớn võ giả ở xa vạn dặm chạy đến hiện trường quan sát.

Tràng cảnh kinh người như thế, những võ giả Nam cảnh này còn chưa bao giờ thấy.

Mặt khác, đáng nhắc tới chính là, trừ chuyện thiên hỏa ra, còn có người thấy Thần Long ở Huyền Ất Sơn.

So với thiên hỏa, Thần Long không thể nghi ngờ càng thêm kinh thế hãi tục, dù sao, đây chính là tồn tại siêu việt cấp bậc Đại Thánh trong truyền thuyết mà.

Nhưng bởi vì võ giả nhìn thấy quá ít, lại không có chứng cứ, khiến cho rất nhiều người đều không tin.

Lúc này, Tần Giác lơ đễnh, tiếp tục quá trình sinh hoạt lười biếng nhưng nhàn nhã của mình.

Về phần Bạch Long tộc bên kia, hắn muốn đợi sau khi Bạch Nghiệp xuất quan, lại đi dạo chơi.

Dù sao đã biết vị trí cụ thể của Bạch Long tộc, lại có tín vật của Long Tiểu Vũ, lúc nào cũng có thể đi.

Ngày này, Tần Giác đang nằm ở trên tảng đá uống rượu, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến từng cơn dao động không gian, lập tức thấy Tô Ngạn từ bên trong đi tới.

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, Long Tiểu Vũ cùng Tô Ngạn trước mắt hẳn là hai cô gái đẹp nhất mà Tần Giác từng gặp qua, nhưng phong cách lại hoàn toàn khác biệt.

Nếu như nói Long Tiểu Vũ là thiếu nữ, như vậy Tô Ngạn chính là ngự tỷ.

“Tiền bối. “

Khoảng thời gian này bởi vì sự vụ trong Phong Lôi Tông, Tô Ngạn đã rất lâu chưa có tới, giờ phút này trên mặt nở nụ cười, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

“A, chuyện gì vui vẻ như vậy? “

Tần Giác cười nói.

“Hì hì, chưởng môn cùng trưởng lão cuối cùng đồng ý cho ta đi vào Phong Lôi Trì. “

“Phong Lôi Trì? Đó là cái gì? “

Tần Giác nghi hoặc.

“Phong Lôi Trì là cấm địa của Phong Lôi Tông chúng ta, bởi vì vô cùng nguy hiểm, cho nên chỉ có cường giả Chí Tôn cảnh mới có thể bước vào.”

Tô Ngạn giải thích nói:

“Nhưng mà nếu có thể từ bên trong đi ra, tu vi sẽ tăng vọt. “

Chương 247: Người Lợi Hại Giống Như Hắn Còn Sáu Tên Nữa

Phong Lôi Trì, tên như ý nghĩa, là cái ao ẩn chứa Phong Lôi Chi Lực.

Chính là cái ao mà chưởng môn đời thứ nhất của Phong Lôi Tông lợi dụng các loại thiên tài địa bảo cùng linh lực của mình kiến tạo ra, đồng thời sau đó hàng năm đều sẽ rót vào bên trong lượng lớn Phong Lôi Chi Lực, vẫn lan tràn đến hiện tại, cách nay đã có hơn ngàn năm.

Đệ tử Phong Lôi Tông sau khi tiến giai Chí Tôn cảnh, chỉ cần được chưởng môn cùng các trưởng lão đồng ý, liền có thể tiến vào Phong Lôi Trì tu luyện.

Chỉ là bởi vì Phong Lôi Trì ngưng tụ Phong Lôi Chi Lực quá nhiều, khiến cho tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm, hơi không cẩn thận, liền sẽ bị phản phệ, thậm chí chết ở.

Bởi vậy, cao tầng Phong Lôi Tông trước đó vẫn luôn không cho phép Tô Ngạn tiến vào Phong Lôi Trì, để tránh bị thương, ảnh hưởng căn cơ.

Lần này, Tô Ngạn ở trong đại hội Tông Môn qua mặt được rất nhiều cao tầng, lấy thực lực Chí Tôn cảnh sơ kỳ, đánh bại một trưởng lão Chí Tôn cảnh trung kỳ, cuối cùng mới được chưởng môn cùng trưởng lão đồng ý.

Trên thực tế, cơ bản mỗi thế lực võ đạo đều có các loại địa

phương, tỷ như Thiên Diễn trận của Thiên Cơ Tông, Sinh Tử Môn của Huyền Hoàng Tông hay là Kiếm Trủng của Kiếm Tông,

Dù là Huyền Ất Sơn, cũng có Linh Tủy Trì thuộc về mình.

Lúc trước Lạc Vi Vi được quán quân ở thi đấu sơn môn, từng tiến vào Linh Tủy Trì tu luyện.

Chỉ là so với tứ đại tông môn, Linh Tủy Trì của Huyền Ất Sơn rõ ràng có hơi nghèo nàn.

“Thì ra là thế. “

Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ, sau đó cười nói:

“Chúc mừng, hi vọng ngươi có thể sớm ngày đột phá. “

Nghe vậy, Tô Ngạn khuôn mặt đỏ lên, cũng không biết trả lời thế nào.

Cuối cùng vẫn là Vân Tịch từ bên cạnh bay tới đánh vỡ trầm mặc:

“Ồ, là Tô Ngạn tỷ tỷ, ngươi tới rồi, có đồ ngon gì không? “

“??? “

Tần Giác nhớ rõ, lúc trước Vân Tịch thế mà rất căm thù Tô Ngạn, sao hiện tại đổi giọng gọi tỷ tỷ rồi?

Có lầm hay không?

Cũng bởi vì vài bữa cơm?

Quả nhiên, vĩnh viễn không thể tin tưởng lập trường của bọn ăn hàng!

Bởi vì không chừng một giây sau, nàng liền sẽ phát động định

luật thơm!

“Đừng có gấp, tỷ tỷ chút nữa nữa làm cho ngươi. “

Vỗ đầu Vân Tịch, Tô Ngạn cười nói.

“Vâng, Tô Ngạn tỷ tỷ là tốt nhất rồi! “

Vân Tịch nhào vào trong lòng Tô Ngạn, mạnh mẽ cọ……bộ ngực.

Tần Giác: “……”

Câu này sao mà nghe quen tai vậy?

Không phải Vân Tịch thường xuyên nói như vậy với hắn à?

“Tiền bối muốn ăn gì? “

“A, ta sao cũng được. “

Nghĩ nghĩ, Tần Giác nói bổ sung:

“Làm phiền ngươi. “

Tô Ngạn che miệng cười khẽ, không nhiều lời.

……

Ba ngày sau, Tô Ngạn tiến vào Phong Lôi Trì, tạm thời tạm biệt Huyền Ất Sơn.

Lạc Vi Vi cũng dưới sự sắp xếp của Lạc Tầm cố gắng tu luyện.

Mà Huyền Ất Sơn thì sinh hoạt giống như ngày thường, khác biệt duy nhất chỉ sợ chính là không có thanh âm nổ lô lúc Bạch Nghiệp luyện đan thôi.

Không thể không nói, sau khi Bạch Nghiệp bế quan, Huyền Ất

Sơn đúng là ít đi rất nhiều thú vui, trở nên hơi chán.

Về phần nhàn nhã nhất, không hề nghi ngờ vẫn như cũ là Tần Giác, hắn hiện tại đợi Bạch Nghiệp xuất quan, sau đó đổi thân phận, đến Bạch Long tộc kiếm một cái tọa kỵ.

Nhưng chờ đợi này, chính là qua hai tháng.

Không chỉ là Bạch Nghiệp, Tô Ngạn cũng chẳng có ra khỏi Phong Lôi Trì, đánh vỡ tất cả ghi chép, trở thành đệ tử có thiên phú cao nhất từ trước đến nay của Phong Lôi Tông.

Lúc này, Tần Giác cũng chẳng nghĩ gì nữa, dù sao đến cấp bậc này của bọn hắn, tùy tiện bế quan một lần đều phải một năm nửa năm, sao có thể ra nhanh như vậy.

Thậm chí đến trên Thánh Cảnh, bế quan trăm năm cũng không phải là không thể.

Trong bất tri bất giác, thời tiết càng ngày càng rét lạnh, bắt đầu dần dần đi vào mùa đông.

Ngày này, Tần Giác từ trên giường đứng lên, vô ý thức nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện một mảnh trắng xóa.

Tình huống gì vậy?

Tần Giác nhíu mày, đẩy cửa phòng ra.

Hô!

Một trận gió lạnh thổi đến, cùng rất nhiều bông tuyết bay đến đập vào người Tần Giác, sau đó nhanh chóng tan ra.

Tuyết rơi?

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy bên trong viện được bao phủ trong làn áo bạc, trắng trong ngần, phủ kín bông tuyết.

Cùng lúc đó, trên bầu trời không ngừng có bông tuyết bay xuống, nhìn qua xinh đẹp vô cùng.

Trong lúc nhất thời, Tần Giác lại có loại cảm giác tinh thần thanh sảng.

“Ngao ô ~ ”

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thét dài vui mừng của Kỳ Lân, cùng tiếng va chạm trầm đục.

Tên này đang làm gì?

Tần Giác mặc áo bào vào, đi ra khỏi viện.

“Ngao ô ~ ”

Nơi xa,Kỳ Lân nhảy lên thật cao, bịch một tiếng rơi vào trong đất tuyết, không ngừng lăn lộn, lộ ra nụ cười nhân cách hóa, rất là vui vẻ.

Bởi vì do hoàn cảnh Hắc Sâm Lâm đặc thù, bốn mùa đều không có gì thay đổi, cho nên đây cũng là lần đầu tiên Kỳ Lân nhìn thấy tuyết.

Bên cạnh nó, Vân Tịch cũng chơi quên cả trời đất, một bên dùng tuyết đọng xếp thành các món ăn ngon, một bên giữ lại nước bọt……

Tần Giác: “……”

Hắn đang nuôi hai thứ gì vậy?

Ai, ta khổ quá mà.

Tần Giác nhịn không được cảm khái.

“Sư phụ, người tỉnh rồi. “

Nhìn thấy Tần Giác, Vân Tịch hai mắt sáng lên:

“Chúng ta cùng đi ăn a. “

Tần Giác: “……”

Ha ha, hắn đúng là ngoài ăn ra thì cái gì cũng không hứng thú mà.

Nhưng mà khó có khi tuyết rơi, hắn ngược lại trong lúc vô tình nhớ tới tuổi thơ lúc trước, thế là vén tay áo lên, cùng Vân Tịch nặn tuyết.

Đương nhiên, hắn nặn tuyết cũng không phải là đồ ăn.

“A, sư phụ, ngươi đang nặn cái gì a. “

Vân Tịch rất là tò mò.

“Đợi chút nữa sẽ biết. “

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

Không bao lâu, một người tuyết cao tới nửa mét, đỉnh đầu tròn tròn xuất hiện trước mắt Vân Tịch, thế hiện ra tư thế lãnh khốc, còn vi diệu là hơi ngẩng lên.

Nếu như Long Trẫm ở đây, nhất định có thể nhận ra.Đây không phải là anh em hồ lô sao?

“Sư phụ, đây là cái gì, có thể ăn không? “

Vân Tịch cắn ngón tay, ngốc mao lắc lư, dáng vẻ cực kì đáng yêu.

Tần Giác: “……”

Đầu ngươi trừ ăn ra, còn có thứ gì khác nữa không?

“Cái này gọi Đại Oa, không thể ăn. “

Tần Giác trợn mắt, im lặng nói.

“Đại Oa? “

Nghe tới là biết không thể ăn, Vân Tịch khuôn mặt nhỏ lập tức rũ xuống, mất đi hứng thú.

“……”

“Khụ khụ, ngươi cũng không nên xem thường Đại Oa này, hắn không chỉ có thực lực mạnh vô cùng, mà lại có thể tùy ý biến lớn thu nhỏ, lợi hại vô cùng. “

Tần Giác nghiêm túc giải thích nói.

“Thật không? “

“Đương nhiên. “

Tần Giác tiếp tục nói:

“Với lại, lợi hại giống như hắn, còn sáu tên nữa! “

“Oa, thật nhiều a. “

Dù nói thế nào, Vân Tịch cũng chỉ có một tuổi, lập tức bị lời của Tần Giác hấp dẫn, hỏi:

“Sáu tên khác gọi là gì? “

“Lão nhị gọi Nhị Oa, có được thần thông Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ……”

Tần Giác vừa nói, vừa tích tụ ra dáng vẻ của Nhị Oa.

“Lão tam gọi Tam Oa, đầu đồng thiết giáp, đao thương bất nhập. “

“Tứ Oa có thể phun hỏa diễm……”

“Ngũ Oa……”

Tới cuối cùng, bảy anh em hồ lô tất cả đều được Tần Giác tụ ra, sau đó dứt khoát nói cho Vân Tịch về chuyện của anh em hồ lô, cũng coi như nhớ lại tuổi thơ của mình một chút.

Một bên khác, Kỳ Lân cũng dừng lăn lộn, bị hấp dẫn.

“……”

Sau đó, Tần Giác lại thuận miệng kể lại mấy chuyện, rồi tạo ra các nhân vật thần thoại cổ quái kì lạ như Tôn Ngộ Không, Pháp Hải.

Cho tới giờ khắc này, Tần Giác mới tỉnh lại, toàn bộ sườn đồi bên cạnh đã bị hắn chất đầy người tuyết, mà trên người hắn, cũng rơi đầy bông tuyết, ngay cả tóc đều bị nhiễm trắng.

Chương 248: Bạch Nghiệp Xuất Quan

Hô!

Gió lạnh thổi qua, cuốn lên vô số bông tuyết, giống như cánh hoa, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Tuyết lớn rơi liên tục ba ngày ba đêm, giờ phút này toàn bộ Huyền Ất Sơn phủ đầy tuyết trắng mênh mông, giống như được phủ thêm một tấm chăn bông.

Kỳ thật cùng với những thế lực võ đạo lớn như Thiên Cơ Tông kia, đều sẽ có đại trận hộ sơn thuộc về mình, có thể ngăn cách thời tiết bên ngoài,làm bên trong bốn mùa như mùa xuân.

Nhưng Huyền Ất Sơn tạm thời còn chưa có loại đại trận hộ sơn kia.

Với lại cho dù là Tần Giác, hay là Bạch Nghiệp, cũng không thích cái loại cảm giác này, về sau cho dù kiến tạo đại trận hộ sơn, cũng tuyệt đối sẽ không ngăn cách thời tiết bên ngoài.

Phất tay thổi tuyết đọng trên tảng đá ra, Tần Giác ngồi khoanh chân, lấy ra một bình linh tửu, thịt nướng ăn uống thả cửa.

Hắn có thể cảm giác được, chỗ Bạch Nghiệp bế quan gần đây linh khí rất không ổn định.

Đã hơn hai tháng rồi, cuối cùng cũng sắp đột phá sao?

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, thời gian Bạch Nghiệp bế quan đã sắp nửa năm, lại có số lượng lớn tài nguyên tu luyện,bây giờ cũng

nên đột phá rồi.

Dù sao, trước đó Bạch Nghiệp lúc tiến giai Chí Tôn cảnh, thế nhưng từng cưỡng ép áp chế tu vi mười mấy năm, sớm đã đạt tới độ tinh thuần, thuần thục vô cùng rồi.

Một khi bước vào Chí Tôn cảnh, sẽ tức nước vỡ bờ, trong thời gian ngắn sẽ tăng lên nhanh chóng.

Lại còn được Tần Giác cung cấp tài nguyên tu luyện cùng công pháp cao cấp, tin tưởng trong vòng mười năm sẽ có hi vọng chạm đến Truyền Kỳ cảnh.

Ở Trung Châu có lẽ không tính là gì, nhưng ở Nam cảnh, lại là tồn tại vô địch.

Cộng thêm Mộc Tử Thất, dù cho về sau Tần Giác cùng Lạc Tầm không ở đây, cũng không ai dám làm gì Huyền Ất Sơn.

Ngay lúc Tần Giác suy tư, nơi xa bỗng nhiên dâng lên một luồng sáng đỏ, phóng lên tận trời, đốt nóng bông tuyết đầy trời, lộng lẫy vô cùng.

Chính là công pháp hiện nay Bạch Nghiệp đang tu luyện Tàn Hồng.

Cùng lúc đó, phát hiện động tĩnh Mộc Tử Thất lông mày rung nhẹ, nháy mắt xuất hiện bên ngoài mật thất Bạch Nghiệp bế quan.

“Tên ngu ngốc này, thế mà bế quan lâu như vậy.”

Mộc Tử Thất lẩm bẩm, nhịn không được phàn nàn nói.

Một bên khác, Tần Giác một tay cầm thịt nướng, một tay cầm bình rượu, chậm rãi đi tới:

“Tẩu tử, khoảng thời gian này vất vả cho ngươi rồi. “

Mặc dù Tần Giác là Phó chưởng môn trên danh nghĩa của Huyền Ất Sơn, nhưng từ trước đến nay chuyện gì cũng mặc kệ, đại trưởng lão Vương Quyền lại bị điều đi Diêu Quang thành, bởi vậy, tất cả sự vụ của Huyền Ất Sơn, cơ bản đều rơi lên người vị thiên chi kiêu nữ Mộc gia này.

Nghe vậy, Mộc Tử Thất liền vội vàng lắc đầu nói:

“Không có gì cả, đây đều là ta phải làm. “

Từ sau khi tận mắt nhìn thấy Tần Giác một quyền đánh chết cường giả Truyền Kỳ cảnh, Mộc Tử Thất nhận định Tần Giác chính là Thánh Cảnh, với hắn cũng tôn kính hơn.

Cho dù rất nghi hoặc sao Bạch Nghiệp lại có một sư đệ Thánh Cảnh được, nhưng Mộc Tử Thất chưa từng hỏi nhiều, nàng không phải loại người ỷ vào thân phận kia, nếu không thì lúc trước cũng không sẽ chọn Bạch Nghiệp.

Lời còn chưa dứt, trong mật thất ánh sáng đỏ càng ngày càng mãnh liệt, tới cuối cùng, giống như là ráng chiều, bao phủ trăm dặm xung quanh, ngay cả bông tuyết cũng bị nhuộm đỏ.

Bốp!

Không biết qua bao lâu, ánh sáng đỏ lấy tốc độ nhanh hơn cuốn ngược quay về, linh khí trong thiên địa cũng điên cuồng tràn vào mật thất, hóa thành luồng năng lượng mà mắt thường có thể thấy được.

Ầm ầm!

Huyền Ất Sơn đột nhiên chấn động lớn ba lần, rất nhiều đệ tử cấp thấp lúc này trong lòng có loại cảm giác rúng động.

“Ha ha ha ha! “

Sau một khắc, Bạch Nghiệp hưng phấn tiếng cười to vang lên:

“Cuối cùng cũng thành công rồi! “

Phanh!

Cửa mật thất bỗng nhiên nổ tung, lập tức thấy Bạch Nghiệp tay áo đong đưa, tóc dài tung bay từ bên trong đi tới, mày kiếm mắt sáng, phong thần tuấn lãng, thình lình bước vào Chí Tôn cảnh trung kỳ.

“A, hai người các ngươi sao đều ở nơi này? “

Nhìn thấy Tần Giác cùng Mộc Tử Thất, Bạch Nghiệp kinh ngạc.

“Đồ đần, sao lại bế quan lâu như vậy. “

Mộc Tử Thất không nói hai lời, trực tiếp tiến lên một tay nắm lấy lỗ tai Bạch Nghiệp.

“Ai nha, đau đau đau! “

Bạch Nghiệp hít sâu một hơi, vội vàng nói:

“Mau buông tay, sư đệ ta còn ở nơi này. “

“Ách…Không liên quan, ta chẳng sao cả. “

Tần Giác nhún vai, ngửa đầu nhìn trời, giả vờ như không thấy gì cả.

Bạch Nghiệp: “……”

Có lầm hay không?

Ta thế nhưng là sư huynh của ngươi!

Rơi vào đường cùng, Bạch Nghiệp đành phải giải thích nói:

“Bởi vì ta vừa mới chuyển tu Tàn Hồng không bao lâu, cho nên tại giai đoạn xung kích gặp rất nhiều phiền phức, nếu không thì hẳn là có thể sớm hơn nửa tháng. “

Với võ giả mà nói, đẳng cấp càng cao, chuyển tu công pháp cũng càng khó, trừ phi là trọn vẹn hệ thống tu luyện, mới sẽ không có bất kỳ chướng ngại.

Ví dụ Thuần Dương thánh địa, cho dù có đủ loại công pháp đặc biệt, nhưng đều thuộc về cùng một hệ thống tu luyện, dù cho chuyển tu, cũng sẽ như nước chảy thành sông, sẽ không ảnh hưởng căn cơ.

Mà Bạch Nghiệp, thì là sau khi tiến giai Chí Tôn cảnh, mới chuyển tu công pháp, còn là một môn công pháp khác hoàn toàn với Thanh Hư Kinh, thử nghĩ có bao nhiêu khó khăn.

May mà Bạch Nghiệp đắm chìm nhiều năm trong Thiên Giai, dẫn đến căn cơ thâm hậu, mới không có bị ảnh hưởng quá lớn.

Nếu là đổi thành những người khác, đừng nói đột phá, có thể ổn định cảnh giới cũng không tệ.

“Thì ra là thế, xém chút đã quên mất điều này, vậy hãy cố mà làm ta tha thứ cho ngươi đi. “

Mộc Tử Thất bừng tỉnh đại ngộ, buông ra tai của Bạch Nghiệp ra.

“……”

“……”

“A, tuyết rơi rồi, thật xinh đẹp a. “

Vuốt vuốt lỗ tai, Bạch Nghiệp có ý muốn đổi chủ đề, hóa giải xấu hổ.

“Đúng rồi, sư đệ, ngươi tìm ta, nhất định là có chuyện gì đi? “

“Ừm. “

Tần Giác ăn hết miếng thịt nướng cuối cùng, lại uống sạch linh tửu, lúc này mới nói:

“Ta chuẩn bị đi ra ngoài một chuyến. “

“Ra ngoài? Đi đâu? “

Bạch Nghiệp hỏi.

“Ách……Nói không rõ, tóm lại rất xa, không ở Linh Ương giới. “

Tần Giác cân nhắc lời rồi nói ra.

Chuyện liên quan tới Võ Thần Điện, Bạch Long tộc, dăm ba câu rất khó nói rõ, bởi vậy Tần Giác dứt khoát lướt qua.

Huống chi, Bạch Nghiệp cũng không cần thiết biết những chuyện này.

“Không ở Linh Ương giới? Vậy đi bao lâu? “

Hắn biết thực lực của Tần Giác, cho nên ngược lại không lo lắng vấn đề an toàn.

“Chắc hơn mười ngày. “

Trầm ngâm một lát, Tần Giác đáp.

Hắn chỉ là muốn đi Bạch Long tộc kiếm tọa kỵ thôi, thuận tiện nhìn xem những thế lực đỉnh phong kia đến cùng là có dáng vẻ gì thôi, nhiều nhất hơn mười ngày.

“Dạng này a, ta đã biết. “

Bạch Nghiệp khẽ gật đầu:

“Khi nào thì đi? “

“Ngày mai. “

“……”

……

Hôm sau, trời còn chưa sáng, tuyết lớn lại rơi.

Tần Giác mặc xong quần áo, tùy tiện làm chút đồ ăn, nói với Kỳ Lân bên cạnh:

“Ngươi có muốn mạnh lên không? “

“A? “

Kỳ Lân sững sờ, vội vàng dùng lực nhẹ gật đầu, nó sở dĩ muốn làm sủng vật của Tần Giác, ngoại trừ sợ chết ra, trọng yếu nhất chính là vì mạnh lên.

“Rất tốt. “

Tần Giác cười nói:

“Khoảng thời gian này ta có việc muốn ra ngoài, ngươi cố gắng đợi, không nên chạy loạn khắp nơi, chờ ta trở về, ta liền cho ngươi mạnh lên. “

“Thật không? “

Kỳ Lân mừng rỡ:

“Ta nhất định tuân theo chủ nhân phân phó, không đi đâu cả! “

“Sư phụ, sư phụ, người muốn đi đâu a? “

Vân Tịch nắm lấy cánh tay Tần Giác, làm nũng nói.

“Yên tâm, ta sẽ dẫn ngươi theo. “

Vuốt đầu Vân Tịch, Tần Giác thản nhiên nói.

“Hì hì, ta biết sư phụ sẽ không bỏ lại ta. “

Vân Tịch lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

Tần Giác: “……”

……

Chương 249: Bạch Long Giới

Cơm nước xong xuôi, Tần Giác đứng lên nói:

“Được, chúng ta đi thôi. “

“Vâng! “

Nghe vậy, Vân Tịch lập tức nhảy lên vai Tần Giác, hiếu kì mà nói:

“Đúng rồi sư phụ, ngươi còn chưa nói cho ta biết là đi đâu mà. “

“Còn nhớ rõ cô gái Bạch Long kia không? “

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Nhớ rõ. “

Nói đến Long Tiểu Vũ, Vân Tịch nhịn không được rùng mình một cái, nàng làm sao lại quên.

Long Tiểu Vũ phát ra long uy trực tiếp khiến nàng ngất đi, có thể nói ký ức vẫn còn mới mẻ.

“Chúng ta bây giờ chính là đi tìm nàng. “

Tần Giác cười nói.

“Cái gì? “

Vân Tịch kinh hãi, dọa đến vội vàng tiến vào trong ngực Tần Giác:

“Sư phụ, chúng ta đừng đi có được không. “

Tần Giác: “……”

Không ngờ ngươi cũng có có lúc sợ hãi.

“Khụ khụ, yên tâm, sư phụ sẽ bảo vệ ngươi. “

Vuốt đầu Vân Tịch, Tần Giác an ủi.

“Thế nhưng mà……”

Vân Tịch đứng thẳng kéo căng khuôn mặt nhỏ, vẫn là dáng vẻ không tình nguyện.

Thấy thế, Tần Giác bất đắc dĩ nói:

“Đã như vậy, nếu không ngươi ở lại đây với Kỳ Lân đi. “

“Đúng đúng. “

Kỳ Lân bên cạnh hai mắt sáng lên, vui vẻ vô cùng.

Nhưng mà một giây sau, Vân Tịch liền lắc đầu cự tuyệt:

“Không được! Nó quá đần. “

Kỳ Lân: “??? “

Ta đâu có đần!

Ngươi không được ngậm máu phun thú!

“……”

“Ta vẫn là đi với sư phụ thôi. “

Xoắn xuýt thật lâu, Vân Tịch đưa ra quyết định.

“Ha ha ha, đây chính là tự ngươi nói, đến lúc đó cũng đừng

hối hận a. “

Tần Giác trêu ghẹo nói.

“Không hối hận! “

Vân Tịch rụt đầu, nhắm mắt nói.

Đối với cái này, Tần Giác dở khóc dở cười, phất tay ngưng tụ một kết giới bên ngoài người Vân Tịch, lúc này mới phi thân lên, xuyên qua gió tuyết xông thẳng lên mây, đi vào hư không.

Với tu vi hiện tại của Vân Tịch, còn không cách nào sinh tồn ở khu vực bên ngoài, bởi vậy nhất định phải dùng kết giới linh để lực đảm bảo an toàn của nàng.

Rất nhanh, Tần Giác liền ôm Vân Tịch đi tới trong hư không, toàn bộ thế giới nháy mắt an tĩnh lại, sau đó đập vào mi mắt chính là bầu trời đầy sao, cùng hư không u ám vô biên.

Ánh mắt nhìn khắp nơi, trên dưới trái phải đều không có cuối cùng, thậm chí không phân rõ phương hướng.

Đây là lần đầu tiên Vân Tịch rời khởi giới vực, trong lòng khó tránh khỏi có chút khẩn trương, nhưng sau khi nàng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức sửng sốt.

“Thật xinh đẹp a! “

Vân Tịch kêu lên, làm gì còn dáng vẻ sợ hãi.

Tin rằng bất kì ai, cách bầu trời đầy sao gần như vậy, đều sẽ nhịn không được mà tán thưởng.

Nhưng mà Tần Giác đã sớm thành thói quen, hắn lấy ra ngọc bài, đưa linh lực vào, vị trí cụ thể của Bạch Long tộc lập tức được phác họa ra.

“Xa như vậy…”

Tần Giác vuốt ngọc bài, lẩm bẩm.

Dù cho lần trước không cẩn thận bị nổ đến Huyền Cơ giới, lại từ Tu La giới trở về, cũng không có cách xa nhau như vậy.

Nói như vậy, lỡ như chờ lúc hắn đuổi tới Bạch Long tộc, Long Tiểu Vũ còn chưa trở về thì làm sao bây giờ?

Đây chẳng phải là rất xấu hổ?

Phải biết, giữa Linh Ương giới cùng Bạch Long tộc cũng không có thông đạo không gian gì, nhất định phải dựa vào chính mình vượt qua.

Tần Giác có thể nhẹ nhõm vượt qua, nhưng Long Tiểu Vũ lại không đơn giản như vậy, đừng nói bay hai tháng, cho dù là hai năm cũng có thể.

Nghĩ tới đây, Tần Giác phân biệt phương hướng một chút, tản ra linh thức, ý muốn tìm kiếm khí tức của Long Tiểu Vũ.

Ngoài dự liệu chính là, tìm không thấy.

Nói một cách khác, Long Tiểu Vũ cũng đã trở lại Bạch Long tộc, đã như vậy thì yên tâm rồi.

“Chuẩn bị xong chưa? “

Tần Giác thấp giọng nói.

“A……Chuẩn bị xong rồi. “

Vân Tịch thu hồi ánh mắt, rút vào trong ngực Tần Giác, sợ chút nữa nữa không cẩn thận bị quăng ra ngoài.

“Ha ha ha, không cần phiền phức như vậy. “

Tần Giác sao lại nhìn không ra Vân Tịch đang nghĩ gì, đưa tay vung lên, ánh sáng lóa mắt sáng lên, trong hư không hình thành một cánh cửa, óng ánh chói mắt.

Tần Giác nhấc chân vượt qua cánh cửa, thân hình kéo dài ra xa, đi thẳng tới bên ngoài Bạch Long giới, mà cánh cửa ánh sáng cũng lập tức hóa thành điểm sáng tiêu tán, chẳng còn lại gì cả.

Thần thông như thế, nếu để cho những cường giả Thái Hư cảnh kia nhìn thấy, sợ rằng sẽ chấn kinh trừng lớn mắt.

“Nơi này chính là vị trí của Bạch Long tộc à. “

Nhìn giới vực khổng lồ cách đó không xa, Tần Giác trầm ngâm nói.

So với Linh Ương giới, Bạch Long giới không thể nghi ngờ là rộng lớn hơn, với lại có rất nhiều không gian ẩn tàng, dù cho ném hai cái Linh Ương giới vào cũng không có vấn đề gì, có lẽ đây chính là sự chênh lệch giữa vị diện cấp thấp và vị diện cấp cao đi.

Không chỉ có như thế, bên trong giới vực khắp nơi đều là non xanh nước biếc, linh khí nồng đậm vô cùng, quả thực không thua gì tiên cảnh.

Tần Giác từ phía trên nhìn thấy vô số Bạch Long, khiến cho hắn cũng không biết nên chọn con nào làm thú cưỡi.

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị tiến vào Bạch Long giới, một chiếc linh khí phi hành đột nhiên từ nơi xa bay tới, dừng ở trước mặt hắn.

“Ngươi là ai? Lại dám xông vào hư không giới vực của Bạch Long tộc! “

Mấy cường giả Bạch Long tộc mặc chiến giáp, võ trang đầy đủ từ phía trên bay xuống, vây quanh Tần Giác, trận địa sẵn sàng, mỗi

người đều đạt tới Thánh Cảnh, tản ra dao động linh lực cường hoành.

Bởi vì do Võ Thần điện, Bạch Long tộc cực kì cừu thị nhân loại, mà Tần Giác đột nhiên xuất hiện ở đây, bọn hắn sao có thể không nghi ngờ?

Không có lập tức động thủ, đã là rất khách khí rồi.

“Các vị đừng hiểu lầm, ta là bạn của thần nữ Long Tiểu Vũ của các ngươi. “

Nói xong, Tần Giác đưa ra ngọc bài, ngữ khí lạnh nhạt nói,

Lời vừa nói ra, mấy tên cường giả Bạch Long tộc kia nháy mắt sắc mặt đại biến:

“Cái gì? Bạn của thần nữ điện hạ? “

Với những thủ vệ như bọn hắn mà nói, thần nữ chính là nhân vật trên trời, chỉ có thể quan sát từ xa, tuyệt đối không thể tới gần, tùy tiện phát ra khí tức, liền có thể khiến bọn hắn quỳ lạy.

Mà bây giờ đến một nhân loại, nói là bạn của thần nữ?

Nói đùa cái gì!

Thần nữ làm sao lại có bạn là nhân loại?

Cường giả Bạch Long tộc cầm đầu dùng linh thức quét qua ngọc bài, sợ hãi nói:

“Kia xác thật là ngọc bài thân phận của thần nữ điện hạ. “

“Cái gì, không thể nào? “

“Vậy làm sao bây giờ? “

Mấy tên cường giả Bạch Long tộc hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm sao cho phải.

Khối ngọc bài này nhìn như phổ thông, nhưng là ngọc bài thân phận của Long Tiểu Vũ, Long Tiểu Vũ đồng ý giao ngọc bài thân phận cho người này, hiển nhiên quan hệ không tệ.

Cuối cùng, vẫn là tên cường giả Bạch Long tộc kia mở miệng nói:

“Nếu là bạn của thần nữ điện hạ, xin đi theo chúng ta. “

Nội bộ Bạch Long tộc từ trước đến nay chế độ đẳng cấp nghiêm khắc, cho dù Tần Giác là nhân loại, nhưng cầm ngọc bài thân phận của Long Tiểu Vũ, những cường giả Bạch Long tộc này cũng chỉ có thể bỏ vũ khí xuống, cung kính hành lễ.

Thế là dưới sự mời gọi của đối phương, Tần Giác leo lên linh khí phi hành, bay về phía Bạch Long giới.

Không bao lâu, linh khí phi hành liền đáp xuống một đỉnh núi cao vút trong mây, bên cạnh còn có vài chục ngọn núi khác, nhìn qua rất hùng vĩ.

“Linh khí thật nồng đậm. “

Vân Tịch từ trong ngực của Tần Giác thò đầu ra, tràn ngập hiếu kì.

Tần Giác không có để ý, mà là dò hỏi:

“Thần nữ của các người đâu? “

Theo lý thuyết, những cường giả Bạch Long tộc này khi biết hắn là bạn của Long Tiểu Vũ, hẳn là dẫn đầu thông tri cho Long Tiểu Vũ mới đúng, bây giờ lại dẫn hắn đến nơi này.

“Thật có lỗi, thần nữ điện hạ trước mắt không có ở trong tộc.

“

Cường giả Bạch Long tộc cầm đầu giải thích nói.

“??? “

Chương 250: Xung Đột

“Thật có lỗi, thần nữ điện hạ trước mắt không có ở trong tộc. “

Cường giả Bạch Long tộc cầm đầu cười khổ nói.

“??? “

Tình huống này là sao?

Tần Giác vẻ mặt mờ màng.

Hắn rõ ràng dùng linh thức điều tra qua, ven đường cũng không có thân ảnh Long Tiểu Vũ, nàng không phải cũng đã trở về rồi sao?

Chẳng lẽ nửa đường lại gặp chuyện gì ngoài ý muốn?

Nếu như bị Võ Thần điện phát hiện hành tung của nàng, quả thật không bài trừ khả năng này.

Dù sao, Long Tiểu Vũ thế nhưng là thần nữ của Bạch Long tộc, là siêu cấp thiên tài tương lai có thể cải biến thế cục của vùng hư không này, nếu có thể giết chết nàng, dù cho vẫn lạc thêm nhiều cường giả Thái Hư cảnh Võ Thần điện cũng đồng ý.

Quan trọng nhất chính là, hiện nay bên trong thế hệ trẻ tuổi của Bạch Long tộc, trừ Long Tiểu Vũ ra, dường như không có người nổi bật nào khác.

Giết chết Long Tiểu Vũ, tương đương gián tiếp đả thương Bạch Long tộc.

Bạch Long tộc có lẽ sẽ không bởi vậy mà xuống dốc, nhưng tuyệt đối sẽ xuất hiện một khoảng thời kỳ chân không rất dài.

Đây cũng là nguyên nhân những trưởng lão Bạch Long tộc sau khi nghe Long Tiểu Vũ bị phục kích, cực kì khẩn trương.

Không chờ Tần Giác nghĩ rõ, tên cường giả Bạch Long tộc kia nói tiếp:

"Bởi vì trong tộc xuất hiện phản đồ, tộc trưởng tạm thời dẫn thần nữ điện hạ đến địa phương khác tu luyện, người nếu như muốn thấy thần nữ điện hạ, có khả năng cần chờ một khoảng thời gian. "

Nói đến đây, tên cường giả Bạch Long tộc kia trên mặt nhịn không được lộ ra vẻ oán giận, hắn dĩ nhiên không phải tức giận Tần Giác, mà là tức giận những tên phản đồ kia.

Chuyện liên quan tới Long Tiểu Vũ bị Võ Thần điện phục kích, suýt nữa mất mạng, sớm đã truyền khắp Bạch Long giới, gây nên sóng to gió lớn.

Ai có thể nghĩ tới, Bạch Long tộc từ trước đến nay cao ngạo thế mà lại xuất hiện phản đồ, hơn nữa còn là một trưởng lão!

Dưới sự sắp đặt của Long Tiểu Vũ, trưởng lão kia quả nhiên liên hệ Võ Thần điện lần nữa, lộ ra chân ngựa, đã bị tộc trưởng Bạch Long tộc có chuẩn bị từ trước bắt tại trận, trực tiếp dùng linh lực giam cầm, nhốt vào đại lao.

Về sau lại dùng các loại cực hình, thậm chí sưu hồn thuật, rốt cục bắt được tất cả phản đồ ẩn trốn bên trong Bạch Long tộc, đồng thời nhổ tận gốc, chuyện này mới lắng lại.

Mặc dù như thế, vì lý do an toàn, tộc trưởng Bạch Long tộc vẫn lựa chọn tạm thời dẫn Long Tiểu Vũ đến nơi khác tu luyện.

Về phần cụ thể đi nơi nào, lấy thân phận địa vị của cường giả Bạch Long tộc này, đương nhiên không thể nào biết được.

Đừng nói hắn chỉ là tên thủ vệ, cho dù là trưởng lão, lúc này cũng không biết chút nào.

“Thì ra là thế. “

Tần Giác gật đầu nói:

“Đã như thế, vậy ta trước hết ở đây mấy ngày đi. “

Dù sao hắn tới đây chỉ là vì tìm tọa kỵ mà thôi, Long Tiểu Vũ có ở đây hay không đều chẳng liên quan gì cả.

Nói không chừng khi Long Tiểu Vũ trở về, hắn đã đi.

Nghe vậy, tên cường giả Bạch Long tộc kia vội nói:

“Được, tiền bối. “

Long Ngao không biết nên xưng hô với Tần Giác như thế nào, lại lo lắng không cẩn thận xúc phạm đến đối phương, thế là đổi giọng gọi tiền bối.

Sau đó lại nói với mấy tên cường giả Bạch Long tộc khác:

“Các ngươi tiếp tục đi tuần tra. “

“Vâng! “

Mấy tên cường giả Bạch Long tộc khác hai mắt nhìn nhau, lần nữa leo lên linh khí phi hành, biến mất ở chân trời.

“Tiền bối, mời đi theo ta. “

Nói xong, Long Ngao dẫn đầu đi xuống núi.

Tần Giác đảo mắt một vòng, như có điều suy nghĩ, chợt thân

hình lưu động, nhẹ nhàng đi theo sau lưng Long Ngao sau lưng.

Để Tần Giác nghi ngờ là, ngọn núi này rõ ràng cao chừng hơn vạn mét, Long Ngao vẫn luôn đi bộ, cho dù tốc độ rất nhanh, nhưng hắn không cảm thấy phiền à?

Không bao lâu, hai người tới chân núi, Long Ngao quay đầu lại nói:

“Tiền bối……”

Đúng lúc này, hắn chợt thấy Tần Giác đứng hai chân cách mặt đất, lơ lửng ở giữa không trung!

“Làm sao có thể? “

Long Ngao vô ý thức dụi dụi con mắt, há to mồm.

“Tiền bối mới vừa rồi là bay xuống? “

Chữ ‘bay’ này Long Ngao nhấn mạnh đặc biệt, tràn ngập không thể tin.

“Làm sao thế? “

Tần Giác ngạc nhiên.

Dù nói thế nào, Long Ngao cũng là cường giả Thánh Cảnh, không có khả năng không biết bay đi?

“Cô. “

Long Ngao nuốt ngụm nước miếng, khàn giọng nói:

“Người làm sao làm được? Trên ngọn núi này có trận pháp cấm bay, trừ những phù văn đặc thù hay linh khí phi hành ra, cho dù là cường giả Thái Hư cảnh phổ thông cũng không cách nào bay được. “

“Ách… … Chỉ đơn giản thôi mà. “

Tần Giác cũng không nghĩ tới trên núi lại có trận pháp cấm bay, lập tức chỉ có thể thuận miệng đáp.

Cũng không thể nói, ta quá mạnh, cho nên không có cảm nhận được sự tồn tại của trận pháp đi?

Như thế không khỏi quá càn rỡ.

Long Ngao: “……”

Chỉ đơn giản?

Ngươi nghe thử đi, cái này là nói tiếng người sao?

Theo Long Ngao biết, cho dù là cường giả cấp bậc Thái Hư đệ tam cảnh, muốn bay tại trên ngọn núi này, cũng phải tiêu hao lượng lớn linh lực, mới có thể chống đỡ trận pháp cấm bay, tuyệt không có khả năng nhẹ nhàng giống Tần Giác như vậy.

Trừ phi……Tần Giác đạt tới Thái Hư đệ ngũ cảnh trở lên!

Nghĩ tới đây, trong lòng Long Ngao kinh hãi, rốt cục đã không còn hoài nghi chút nào, Tần Giác xác thực có tư cách làm bạn với nữ thần điện hạ của bọn hắn.

“A, nhân loại ở đâu ra? “

Ngay lúc Long Ngao ngạc nhiên, một thanh âm băng lãnh đột nhiên truyền đến.

Một giây sau, ba thân ảnh xuất hiện ở bên cạnh, nhìn chằm chằm Tần Giác.

Bởi vì Võ Thần điện, Bạch Long tộc cực kì kì thị nhân loại,nếu không nói quá thì gần nghìn năm này Tần Giác hẳn là nhân loại đầu tiên tiến vào Bạch Long giới, cho nên lập tức dẫn tới sự chú ý

của cường giả xung quanh Bạch Long tộc.

“Long Ngao, ngươi đang làm gì, dám dẫn nhân loại đi vào. “

Một người trong đó trầm giọng nói, toàn thân tản ra khí tức nóng bỏng, sát ý nghiêm nghị.

“Long Chinh, không được vô lễ, vị này là bạn của thần nữ điện hạ. “

Long Ngao khẽ nhíu mày.

“Bạn của thần nữ điện hạ? “

Nam tử tên Long Chinh sững sờ, cười nhạo nói:

“Thần nữ điện hạ làm sao lại có bạn là nhân loại được chứ? “

Dừng một chút, lại nói:

“Ta thấy, ngươi chắc cũng là phản đồ ẩn núp trong tộc? “

“Làm càn! “

Long Ngao giận dữ:

“Long Chinh, ngươi đừng có được nước làm tới! “

“Ha ha, sự thật bày ở trước mắt, ngươi còn muốn giảo biện? “

“Ngươi! “

Long Ngao hít một hơi thật sâu, quay người đối với Tần Giác nói:

“Thật có lỗi, tiền bối, tên này từ trước đến nay không hòa hợp với ta……”

“Không sao. “

Nhún vai, Tần Giác không quan tâm nói.

Hắn dường như đã có thể tưởng tượng được tình huống xảy ra tiếp theo, nếu không có gì ngoài ý muốn, Long Chinh khẳng định sẽ không phân tốt xấu trực tiếp động thủ với hắn.

Quả nhiên, chỉ thấy Long Chinh vung tay lên, ra lệnh:

“Long Ngao giao cho ta, hai người các xử tên nhân loại kia! “

“Nhớ rõ, để người còn sống, bắt bọn hắn lại, chính là có công lớn. “

“Vâng! “

Hai tên cường giả Bạch Long tộc nhìn nhau, thân hình lấp lóe, lập tức chia ra trước sau bao vây Tần Giác, chặt đứt tất cả đường lui của hắn.

Hai tên cường giả Bạch Long tộc này cũng đều là Thánh Cảnh, lại tinh thông tuyệt kỹ hợp kích, liên thủ lại, ngay cả Thánh Vương cũng có thể chống lại.

“Dừng tay! Các ngươi muốn làm gì! “

Long Ngao không nghĩ tới Long Chinh lại không kiêng nể gì như thế:

“Long Chinh, ngươi có biết tình cảnh đắc tội với bạn của thần nữ điện hạ không? “

“Hừ, bớt lấy thần nữ điện hạ ra ép ta, nếu như hắn thật sự là bạn của thần nữ điện hạ, há lại sẽ đi cùng với ngươi. “

Long Ngao: “??? “

Đây là cái suy nghĩ xàm lông gì?

Cùng lúc đó, Tần Giác cũng cạn lời, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, tên này thật đúng là không che giấu chút nào.

“Bớt nói nhiều lời, trước tiên bắt lấy tên phản đồ này lại đã! “

Chương 251: Hóa Giải

Xoẹt xẹt!

Không khí bị xé rách, Long Chinh nháy mắt vượt qua khoảng cách trăm mét, đi tới trước mặt Long Ngao, trong miệng nhả ra hỏa diễm màu trắng, càn quét ra.

Trong chốc lát, nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng lên, không ngừng khuếch tán ra ngoài, hoa cỏ cây cối trong vòng mười dặm xung quanh đều hóa thành tro tàn dưới cơn sóng nhiệt độ này, ngay cả không gian đều không chịu nổi, có chút vặn vẹo.

“Long Chinh, đây là ngươi bức ta! “

Long Ngao thực tế không thể nhịn được nữa, trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra linh lực mênh mông, ngăn chặn hỏa diễm màu trắng ở bên ngoài.

“Hừ, còn chưa có kết thúc đâu. “

Long Chinh thần sắc lạnh nhạt, tựa hồ cũng chẳng thèm suy nghĩ Long Ngao có thể đỡ công kích của hắn hay không, ngay sau đó bước ra một bước, toàn bộ tay phải bỗng nhiên biến thành móng vuốt to lớn, chụp về phía Long Ngao!

“Chả lẽ lại sợ ngươi! “

Đối mặt với sự hùng hổ dọa người của Long Chinh, Long Ngao rốt cục không còn nhượng bộ, lựa chọn phản kích!

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, chỉ thấy hai dòng linh lực không ngừng

giao phong, va chạm, bụi mù cùng đá vụn tung bay đầy trời, rất nhanh liền thu hút sự chú ý của Bạch Long tộc.

Hai người vốn là đối thủ cũ, lại tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính cùng Băng thuộc tính, trong thời gian ngắn hiển nhiên không cách nào phân thắng bại.

Mắt thấy cảnh tượng này, hai cường giả Bạch Long tộc còn lại không hẹn mà cùng nói:

“Trước tiên bắt lấy tên nhân loại này đã, rồi lại đi giúp lão đại. “

Dù cho Long Ngao mạnh hơn, cũng không có khả năng đồng thời đối phó ba tên Thánh Cảnh.

Hạ quyết tâm, hai người lập tức chậm rãi tới gần Tần Giác.

Tần Giác: “……”

Nhìn ta yếu như vậy à?

Ai, không có cách nào, muốn điệu thấp cũng không được.

“Nhân loại, tiếp chiêu đi! “

Cường giả Bạch Long tộc bên trái dẫn đầu động thủ, bởi vì không rõ thực lực của Tần Giác, cho nên cẩn thận vô cùng, lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ ra một vòng linh lực, ý đồ thăm dò Tần Giác.

Nhưng mà chẳng kịp chờ hắn đánh ra, Tần Giác bỗng nhiên vung ngược tay lên, linh lực vừa mới ngưng tụ ra lập tức vỡ nát, ngay cả tên cường giả Bạch Long tộc kia cũng phun máu,ngã trên mặt đất trọng thương hôn mê.

“……”

Ta là ai? Ta ở đâu? Xảy ra chuyện gì?

Một tên cường giả Bạch Long tộc khác trợn mắt hốc mồm, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

“Ngươi…Ngươi đã làm gì Long Kiếp? “

Tần Giác không trả lời, mà là đưa tay lên.

Phốc!

Hai tên cường giả Bạch Long tộc đều ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Nhưng mà Tần Giác cũng không có hạ sát thủ, chỉ là đánh thương bọn hắn mà thôi, nhiều nhất nằm trên giường mấy tháng.

Dù sao, hắn là đến tìm tọa kỵ, không phải đến trả thù, không cần thiết vì chút chuyện nhỏ này mà đại khai sát giới, nếu không cho dù không phải địch nhân, cũng đổi thành địch nhân.

Làm xong những chuyện này, Tần Giác vẫy tay một cái, Long Chinh đang chiến đấu cùng Long Ngao lập tức như gặp phải trọng kích, động tác trong chớp mắt bị đình trệ.

Lập tức Long Ngao không lưu tình chút nào một quyền đánh vào ngực Long Chinh!

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, cả người Long Chinh nháy mắt bay ra ngoài, như là sao băng đâm vào ngọn núi lớn phía xa, sau đó bị đá vụn chôn ở phía dưới.

“Cái này……”

Long Ngao kinh ngạc, hắn cùng Long Chinh giao chiến qua vài lần, mỗi lần đều bất phân thắng bại, làm sao lần này Long Chinh

lại thua nhanh như vậy?

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy hai tùy tùng của Long Chinh nằm cách đó không xa, lập tức liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Xém chút quên, Tần Giác thế nhưng là cường giả trên Thái Hư đệ ngũ cảnh, đối phó với hai con kiến Thánh Cảnh quả thực dễ như trở bàn tay, chỉ e là Long Chinh xuất hiện sơ hở lớn như vậy, cũng là bởi vì Tần Giác.

“Đa tạ tiền bối.”

Long Ngao ôm quyền cảm kích nói.

Hắn đã sớm nhìn Long Chinh khó chịu, có thể mượn cơ hội này dưới sự trợ giúp của Tần Giác hành hung Long Chinh, Long Ngao sao có thể không cao hứng?

Cùng lúc đó, rất nhiều cường giả Bạch Long tộc bị trận chiến vừa rồi hấp dẫn tới, xuất hiện ở xung quanh.

“Mau nhìn, nơi đó có nhân loại! “

“A, đây không phải là Long Kiếp cùng Long Tuyển sao? Làm sao đều nằm trên mặt đất? “

“Nhất định là do tên nhân loại này làm! “

“……”

Nhìn thấy cảnh tượng này, cường giả Bạch Long tộc chạy tới nhao nhao giận dữ, lấy ra vũ khí, nhắm ngay Tần Giác.

Chỉ một thoáng, Tần Giác trở thành cái bia ngắm!

Thấy thế, Long Ngao khẩn trương, vội vàng giải thích nói:

“Các vị, các ngươi hiểu lầm, vị tiền bối này là bạn của thần nữ

điện hạ. “

“Bạn của thần nữ điện hạ? “

Đám người hai mắt nhìn nhau, hoài nghi không thôi.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, Long Chinh khóe môi ứ máu, từ trong đá vụn lao ra, nghiến răng nghiến lợi mà nói:

“Mọi người đừng nghe hắn nói bậy, thần nữ điện hạ cao cao tại thượng, làm sao lại có bạn là nhân loại. “

“Đúng vậy, thần nữ điện hạ từ khi nào mà lại có bạn là nhân loại chứ? “

“Đúng vậy, Long Ngao, ngươi sao lại đi chung với nhân loại. “

“Chẳng lẽ ngươi là đồng bọn với nhân loại kia? “

“……”

Đám người lập tức vác mũi tên chỉ hướng Long Ngao, tựa hồ chỉ cần Long Ngao nói sai một câu, sẽ bị xem như phản đồ mà vây công.

Bởi vì chuyện phản đồ đoạn thời gian trước làm cho sôi sùng sục lên, dẫn đến hiện tại tất cả thành viên trong Bạch Long tộc đều cực kì oán giận, ngay cả người mình cũng không muốn tuỳ tiện tin tưởng, chớ đừng nói chi là một tên nhân loại như Tần Giác.

Mắt thấy như thế, Long Chinh khóe miệng nở ra nụ cười, tiếp tục bổ sung:

“Long Ngao cấu kết nhân loại, đả thương cường giả bản tộc, khẳng định là phản đồ còn lại trong Võ Thần điện, mọi người tuyệt đối không được bỏ qua bọn hắn! “

“Long Chinh, ngươi! “

Long Ngao giận không kềm được, hắn không nghĩ tới Long Chinh lại điên cuồng đến loại tình trạng này.

“Long Ngao, ngươi còn không mau thúc thủ chịu trói, nếu không đừng trách chúng ta không niệm tình cũ! “

Một cường giả Thánh Vương cảnh đứng ra nói, ngữ khí lạnh lùng.

“Không sai, Long Ngao, ngươi nghĩ rằng chúng ta đều là tên ngốc hết hay sao? “

Long Ngao: “……”

Thật có lỗi, ngươi đúng là tên ngốc đó.

“Long Ngao, ngươi luôn mồm nói nhân loại này là bạn của thần nữ điện hạ, nhưng chứng cứ đâu? “

Giờ phút này, tất cả cường giả Bạch Long tộc ở đây dường như đều đã nhận định Long Ngao cấu kết Võ Thần điện, về phần Tần Giác, thì không hề nghi ngờ là gian tế do Võ Thần điện phái tới.

Đúng này, Tần Giác có chút bất đắc dĩ, đành phải lần nữa lấy ra ngọc bài thân phận của Long Tiểu Vũ nói:

“Chính các ngươi xem đi. “

Nghe vậy, đám người nghe nhìn lại, nháy mắt vẻ mặt lập tức trở nên cực kì đặc sắc, bọn hắn đến cấp bậc này, làm sao có thể không phát hiện được khí tức tên miếng ngọc bài kia thuộc về Long Tiểu Vũ?

Phải biết, cho dù là bất cứ Long tộc nào, huyết mạch đều quan trọng vô cùng, Long Tiểu Vũ thân là hậu duệ có huyết mạch tinh

thuần nhất trong ngàn năm qua của Bạch Long tộc, trời sinh liền có áp chế huyết mạch đối với cường giả đồng tộc.

Dù cho tùy tiện một đạo khí tức, cũng có thể làm những cường giả Thái Hư cảnh trở xuống phải run rẩy.

Đây cũng là nguyên nhân mà Long Ngao từ đầu đến cuối kiên định không thay đổi, chỉ cần dùng linh thức đảo qua, liền biết tuyệt đối không có khả năng làm giả.

“Trời ạ, Đúng là ngọc bài thân phận của thần nữ điện hạ. “

“Thế nhưng là, thần nữ điện hạ sao lại có bạn là nhân loại chứ? “

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? “

“……”

Đám người vẻ mặt ngơ ngác, không biết nên làm sao cho phải.

Trong đó sợ nhất không ai khác chính là Long Chinh, hắn chẳng thể ngờ tới, Tần Giác lại giữ ngọc bài thân phận của thần nữ điện hạ!

Mợ nó chứ!

Ngươi sao không lấy ra sớm chút chứ?

Quệt máu trên miệng, Long Chinh khóc không ra nước mắt.

“Chuyện gì đã xảy ra? “

Nơi xa, một than âm hùng vĩ truyền đến, trùng trùng điệp điệp, vang dội, chấn đến đầu óc choáng váng hoa mắt, khó chịu vô cùng.

“Là trưởng lão đến! “

Có người kêu lên.

Chương 252: Xin Lỗi

“Trưởng lão đến! “

Đám người vội vàng tản ra, nhường ra một con đường.

Cho dù bởi vì phản đồ, khiến cho uy vọng của hội trưởng lão giảm xuống, nhưng mỗi trưởng lão đều có được thực lực Thái Hư cảnh, những Thánh Cảnh này chỉ có thể tất cung tất kính.

Đặt ở địa phương khác, bọn hắn có lẽ là một cường giả đỉnh cao của giới vực, nhưng ở Bạch Long giới, lại chỉ là thủ vệ bình thường mà thôi.

Huống chi, bọn hắn vừa mới đắc tội với bạn của Thần nữ điện hạ, lúc này trưởng lão xuất hiện, đối với bọn hắn mà nói quả thực không thể tốt hơn.

“Làm sao nhiều người tụ tập ở đây như vậy, chuyện gì đã xảy ra? “

Đây là một nam tử trung niên mặt trắng không râu, thân hình thẳng tắp, không giận tự uy, đôi mắt giống Long Tiểu Vũ, chỉ là thuần túy màu trắng, nhìn qua quỷ dị vô cùng.

Phải biết, chỉ có cường giả Bạch Long tộc Thái Hư cảnh trở lên mới có thể thức tỉnh bạch nhãn, đây là năng lực đặc hữu thuộc về bọn hắn, có thể xem thấu chiêu thức của đối phương sau đó đưa ra ứng đối, lợi hại vô cùng.

Đương nhiên, nếu như thực lực của đối phương siêu việt mình, bạch nhãn cũng mất đi tác dụng.

“Trưởng lão, nơi này có nhân loại, nói là bạn của thần nữ điện

hạ. “

Cường giả Thánh Vương cảnh trước đó đứng ra nói.

“Cái gì? Nhân loại? “

Nghe vậy, nam tử trung niên sầm mặt lại:

“Hoang đường! Thần nữ điện hạ làm sao lại có bạn là nhân loại! “

Nói xong câu đó, nam tử trung niên ánh mắt lướt ngang, cuối cùng dừng lại trên người Tần Giác, đồng thời cũng nhìn thấy ngọc bài trên tay Tần Giác.

“??? “

Long Chiến bỗng nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

“Kia…Đây không phải là ngọc bài thân phận của thần nữ điện hạ sao? “

“Đúng vậy. “

Cường giả Thánh Vương cảnh nhắm mắt nói:

“Chúng ta đều đã xác định. “

Lời vừa nói ra, Long Chiến lâm vào trầm mặc.

Không phải ảo giác?

Nhưng vấn đề là, ngọc bài thân phận của thần nữ điện hạ sao lại xuất hiện trong tay một nhân loại?

Chẳng lẽ thần nữ điện hạ cũng cấu kết với Võ Thần điện?

Long Chiến cảm thấy không có khả năng.

Dù sao, lần này lọt vào phục kích, suýt nữa vẫn lạc thế nhưng là bản thân Long Tiểu Vũ, nếu như nàng cấu kết với Võ Thần điện, sao lại nhổ cỏ tận gốc phản đồ trong tộc?

Đừng quên, trước đó, căn bản không ai biết trong Bạch Long tộc có phản đồ tồn tại.

Huống chi nếu ngay cả thần nữ cũng cấu kết với Võ Thần điện, chỉ sợ Bạch Long tộc đã sớm xong đời.

Trong lúc nhất thời, Long Chiến lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Bởi vì hội trưởng lão hội đưa ra quy tắc, hễ là tộc nhân tiến giai Thái Hư cảnh, chỉ cần trải qua thẩm tra, đều có thể trở thành trưởng lão.

Bởi vậy trưởng lão cũng có phân chia cao thấp, loại Thái Hư đệ nhất cảnh giống như Long Chiến này, chỉ có thể coi là trưởng lão bình thường nhất, nào dám tùy tiện trêu chọc bằng hữu của thần nữ điện hạ?

Đáng nhắc tới chính là, trưởng lão cấu kết với Võ Thần điện chính là cường giả Thái Hư đệ bát cảnh, không chỉ có địa vị cao thượng, tư lịch lại thâm hậu.

Về phần vì sao cấu kết với Võ Thần điện, trừ tộc trưởng ra, tạm thời không ai biết.

"……"

Trầm mặc nửa ngày, Long Chiến hít một hơi thật sâu, cười nói:

"Thì ra là bạn của thần nữ điện hạ a, hiểu lầm, đều là hiểu lầm. "

Tần Giác: "……"

Cuối cùng cũng đến một tên có đầu óc, Tần Giác thật đúng là sợ đối phương chơi xấu, nói ngọc bài thân phận trong tay hắn là giành được từ chỗ Long Tiểu Vũ.

Đến lúc đó, cho dù hắn không muốn hạ sát thủ, chỉ sợ cũng phải có người vội đi lên chịu chết.

“Các ngươi đều thất thần làm gì? Còn không mau xin lỗi! “

Long Chiến hét lớn.

Hắn không phải là đồ ngốc, làm sao có thể nhìn không ra nơi này vừa rồi xảy ra chuyện gì, mặc dù không cách nào xác định người thiếu niên trước mắt này có thật là bạn của thần nữ điện hạ hay không, nhưng trước xin lỗi khẳng định không sai.

Đám người hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt chần chờ, để bọn hắn xin lỗi một nhân loại?

Nói đùa cái gì?

Cho dù rất không tình nguyện, nhưng trong Bạch Long tộc giai cấp nghiêm khắc, đám người không dám ngỗ nghịch, đành phải khom người hô:

“Thật xin lỗi! “

Nhất là Long Chinh, hận không thể dúi đầu vào trong đất, sợ Tần Giác chú ý tới hắn.

Chuyện phát triển đến nước này, đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của Long Chinh, hắn hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này,

Tần Giác: “……”

Vì sao luôn cảm thấy khó chịu ở đâu đó nhỉ?

“Được, đều tản ra đi, nơi này không có chuyện gì của các ngươi nữa. “

“Vâng. “

Đám người lần nữa nhìn nhau, lập tức bay theo các phương hướng khác nhau, thậm chí không ai quan tâm đồng bạn nằm bẹp trên đất kia.

.

“Khụ khụ, vị này……Tiền bối, người là đến tìm thần nữ điện hạ sao? “

Dừng một chút, Long Chiến nói tiếp:

“Rất xin lỗi, thần nữ điện hạ tạm thời không ở đây, người……”

Lời còn chưa dứt, Tần Giác trực tiếp phất tay đánh gãy:

“Ừ, ta đã biết, không sao cả, ta có thể chờ mấy ngày. “

Hắn còn chưa nhắm được con Bạch Long nào làm thú cưỡi, làm sao có thể rời đi bây giờ được chứ.

Chẳng qua trước mắt xem ra thì Long Tiểu Vũ dường như là lựa chọn thích hợp nhất.

Không chỉ có thiên phú tuyệt đỉnh, chân thân lại xinh đẹp vô cùng, đáng tiếc, nếu như không phải thần nữ của Bạch Long tộc, Tần Giác ngược lại là có thể suy tính một chút.

“Ách……Được a. “

Long Chiến bất đắc dĩ:

“Tiền bối mời đi theo ta. “

Thế là, Tần Giác từ đi theo Long Ngao, biến thành đi theo Long Chiến.

Cuối cùng, dưới sự sắp xếp của Long Chiến, Tần Giác vào ở trong một viện tinh xảo, bên trong chim hót hoa nở, có núi có nước, quả thực không thua gì một thế giới nhỏ.

Không hổ là một trong những thế lực cường đại nhất vùng hư không này,dùng để chiêu đãi khách cũng có thể xa hoa như thế, khó có thể tưởng tượng, hạch tâm của khu vực Bạch Long giới sẽ như thế nào.

“Tiền bối, bởi vì phần lớn tộc nhân của chúng ta đều rất kì thị nhân loại, cho nên trước khi thần nữ điện hạ trở về, hi vọng tiền bối không nên tùy tiện ra ngoài. “

Do dự một chút, Long Chiến dặn dò.

“Không có vấn đề. “

Tần Giác vui vẻ đáp ứng, hắn muốn đi ra ngoài, sao có thể để tên này phát hiện ra được chứ.

Thấy Tần Giác không cự tuyệt, Long Chiến nhẹ nhàng thở ra:

“Đa tạ tiền bối phối hợp, nếu có chuyện gì, có thể kích hoạt tấm ngọc giản này, ta sẽ mau chóng đến. “

Nói xong, Long Chiến lấy ra một tấm ngọc giản, giao cho Tần Giác.

“Ừm. “

Nhẹ gật đầu, Tần Giác nhận lấy ngọc giản, quay người tiến vào bên trong viện.

Đến khi cửa viện đóng lại, Long Chiến mới thu hồi ánh mắt, lập tức ánh mắt lấp lóe, phi thân lên, nhanh chóng biến mất ở

chân trời.

……

“Ngươi nói cái gì? Có nhân loại tay cầm ngọc bài của thần nữ điện hạ, tự xưng là bạn của thần nữ điện hạ? “

Trong đại điện, lão giả nhíu mày, biểu lộ âm trầm.

“Không sai. “

Long Chiến gật đầu nói:

“Ta nhìn không ra tu vi của nhân loại kia, nhưng bên trong miếng ngọc bài kia quả thật có khí tức của thần nữ điện hạ. “

“Kỳ quái, thần nữ điện hạ sao lại có bạn là nhân loại……”

Lão giả hơi chút trầm ngâm, nói:

“Phái người ở xung quanh giám thị hắn, đợi sau khi thần nữ điện hạ trở về, hết thảy sẽ biết được. “

Mặc dù không rõ vì sao Tần Giác lại có ngọc bài thân phận của Long Tiểu Vũ, nhưng giờ phút này Long Tiểu Vũ hẳn là đi theo bên người tộc trưởng mới đúng.

Dù cho Tần Giác mạnh hơn, cũng không có khả năng ngay trước mặt tộc trưởng, cướp đi ngọc bài thân phận của Long Tiểu Vũ?

Cũng chính vì vậy, lão giả mới không có tùy tiện xuất thủ, dù sao đợi sau khi Long Tiểu Vũ trở về, sẽ rõ chuyện gì đã xảy ra.

Khoảng thời gian này, chỉ cần giám thị Tần Giác chặt chẽ, không để hắn tùy tiện làm loạn là được.

“Vâng! “

Long Chiến lĩnh mệnh mà đi.

……

Chương 253: Lựa Chọn

Bạch Long giới.

Trời trong xanh, vạn dặm không mây.

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống, sáng cả vùng không gian bên trong toàn bộ viện một mảnh hài hòa, sức sống dạt dào.

Liên quan tới chuyện Tần Giác chính là bạn của Long Tiểu Vũ, giờ phút này sớm đã truyền khắp nửa Bạch Long giới, thậm chí kinh động trưởng lão cao giai.

Nhưng ngại miếng ngọc bài thân phận kia, tạm thời không ai dám cố ý chạy tới làm khó dễ Tần Giác.

Giờ phút này, Tần Giác đang ngồi ở lương đình giữa hồ nước, thảnh thơi uống linh tửu, thư giãn thích ý.

Nước hồ trong thấy đáy, thậm chí có thể nhìn thấy cá bơi lội bên dưới, trên mặt nước, từng đoá sen nở rộ, tản ra linh khí dày đặc, giống như tiên cảnh.

Cũng không nên xem thường những hoa sen này, toàn bộ đều là linh thực lục cấp,trợ giúp tu luyện rất lớn, nhưng mà ở nơi này lại thấy có ở khắp nơi.

Không chỉ như vậy, nơi xa còn có các loại thiên tài địa bảo khác, toàn bộ hơn ngũ cấp, giống như không cần tiền vậy.

Có lẽ đây chính là nội tình của Bạch Long giới!

Nhấp một ngụm linh tửu, Tần Giác thu hồi linh thức, như có điều suy nghĩ.

Vừa rồi hắn đã dùng linh thức rà quét Bạch Long giới, nhìn thấy vô số Bạch Long, nhưng chân chính khiến hắn hài lòng, dường như chẳng có.

Tóm lại, hoặc là tuổi quá lớn, hoặc là tuổi quá nhỏ, hoặc là thực lực quá yếu, hoặc là không đủ đẹp, căn bản là không có cách nào so sánh với Long Tiểu Vũ.

Mặt khác, Tần Giác đã phát hiện cường giả Bạch Long tộc ẩn thân ở xung quanh, bí mật giám sát hắn từ lâu.

Nhưng mà Tần Giác muốn ra ngoài, sao có thể bị những tên nhiều nhất chỉ có Đại Thánh Cảnh này phát hiện ra được?

Chỉ là trước mắt, Tần Giác vẫn chưa có ý định đi ra ngoài.

“Sư phụ, sư phụ, đây là cái gì a, có thể ăn không? “

Vân Tịch ôm một quả trái cây từ đằng xa bay tới, mặt mũi tràn đầy mong đợi hỏi.

“……”

Trong đầu ngươi trừ ăn ra, còn thứ khác nữa không?

“Không thể. “

Tần Giác nhanh chóng cướp đi trái cây, lắc đầu nói.

“Vì sao? “

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tịch nháy mắt kéo xuống.

“Đây là linh quả lục cấp, trước mắt ngươi chưa thể ăn được, chờ sau khi ngươi tiến giai ngũ cấp rồi nói. “

Trong khi nói, Tần Giác đem trái cây nhét vào bên trong miệng, hung hăng cắn một cái.

“Ngon không? “

Vân Tịch nhịn không được nuốt ngụm nước miếng.

“Ngon!”

Tần Giác gật đầu.

“A……Ta cũng muốn ăn. “

Vân Tịch ảo não nắm tóc, ngốc mao lắc lư:

“Không được, nhất định phải cố gắng tu luyện. “

Nếu như mình đủ mạnh, lúc ăn thứ gì cũng không cần phải lo lắng không đủ sức để nhận năng lượng từ nó!

Nghĩ tới đây, Vân Tịch lập tức thả người nhảy lên một cánh lá sen, xếp bằng tu luyện.

“A, tên này……”

Tần Giác dở khóc dở cười.

Phóng nhãn khắp Linh Ương giới, không đúng, toàn bộ hư không, Vân Tịch hẳn là người đầu tiên vì ăn mà cố gắng mạnh lên a?

“Hửm? “

Bỗng nhiên, lông mày Tần Giác nhíu lại, nhìn về phía chân trời.

Hắn lại cảm nhận được một tia khí tức tương tự Long Tiểu Vũ, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Nếu không phải linh lực của Tần Giác cực kì nhạy cảm, chỉ sợ rất khó phát hiện.

Chuyện này là sao đây?

“Qua xem thử đi. “

Hạ quyết tâm, thân hình Tần Giác có chút vặn vẹo, để lại một tia tàn ảnh cùng khí tức ở trong sân, bản thể thì nháy mắt xuất hiện ở ngoài vạn dặm.

……

Ầm ầm!

Nương theo một tiếng vang thật lớn, ngọn núi khổng lồ mạnh mẽ bị đánh cho nứt ra, bụi bay đầy trời, kinh thiên động địa.

Trên bầu trời, một nam tử ở mi tâm có ấn ký hỏa diễm cười lạnh nói:

“Long Truy, ngươi thua. “

Nam tử chắp tay sau lưng, ngạo nghễ mà đứng, từ trên cao nhìn xuống tàn tích phía dưới, tràn ngập khinh thường.

Phanh!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy đá vụn vung ra, nam tử tên là Long Truy từ bên trong bay ra ngoài, toàn thân đẫm máu, khí tức suy yếu vô cùng, tựa hồ lúc nào cũng có thể lâm vào hôn mê.

“Không, ta còn chưa có thua! “

Long Truy cắn răng nói.

“Ha ha, ngươi muốn chết a? “

Hai con ngươi của nam tử nhắm lại, sát ý đầy trời.

“Long Truy, đừng đánh nữa! “

Lúc này, bên cạnh bỗng nhiên nhảy ra một thanh niên, ngăn Long Truy lại.

“Đừng đánh nữa, ngươi không phải là đối thủ của Long Tử Thần. “

“Tránh ra. “

Long Truy mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

“Tiếp tục đánh nữa ngươi sẽ chết! “

“Cho dù chết, ta cũng muốn để hắn phải trả giá đắt! “

Long Truy không hề sợ hãi, vòng qua thanh niên, tiếp tục tiếp lấy nam tử trên bầu trời.

“Hừ, nếu ngươi đã thành tâm muốn chết, vậy ta liền tiễn ngươi một đoạn! “

Long Tử Thần biểu lộ băng lãnh, không có ý muốn lưu thủ chút nào.

Với thân phận địa vị của hắn, dù cho giết chết tên phế vật này, tối đa cũng chỉ bế quan hai tháng mà thôi, không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Sau một khắc, hỏa linh lực cuồng bạo từ trong lòng bàn tay Long Tử Thần bộc phát, hóa thành biển lửa ngập trời, cuốn về phía Long Truy.

“Mau tránh ra! “

Thanh niên hô lớn.

Mắt thấy sắp bị biển lửa thôn phệ, Long Truy đang vô cùng suy yếu bỗng nhiên mở to hai mắt, con ngươi đúng là ẩn ẩn biến thành màu trắng!

Trong chốc lát, một cột sáng trắng phóng lên tận trời, va chạm với biển lửa!

Ầm ầm!

Hai luồng linh lực giao phong, lập tức tạo ra từng tầng năng lượng gợn sóng, điên cuồng khuếch tán ra ngoài, ven đường những nơi đi qua, không gian không ngừng sụp đổ vỡ vụn, giống như lỗ đen, muốn thôn phệ hết thảy.

Long Tử Thần rốt cục biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ, vội vàng mở ra Linh Khí Hộ Thuẫn chống lại.

Trái lại Long Truy, cột sáng màu trắng kia dường như rút sạch tất cả linh lực trong cơ thể hắn, trực tiếp bị gợn sóng năng lượng đánh bay ra ngoài, nện vào trong lớp đá vụn lần nữa.

Bạo tạc tiếp tục khoảng chừng năm phút, khi Long Tử Thần triệu hồi Linh Khí Hộ Thuẫn, lại có loại cảm giác uể oải, bàn tay cũng đang run nhè nhẹ.

Tên phế vật kia vừa rồi sao lại bộc phát ra lực công kích cường hãn như vậy?

Mặt khác, hắn hình như nhìn thấy mắt của Long Truy biến thành màu trắng, là ảo giác sao?

Phải biết rằng, chỉ có cường giả Bạch Long tộc cấp bậc Thái Hư cảnh mới có thể thức tỉnh bạch nhãn.

Nhất định là ảo giác!

Răng rắc.

Để Long Tử Thần kinh ngạc chính là, Long Truy lại đứng lên.

Hắn không chết!

“Ta còn chưa thua. “

Long Truy tóc tai bù xù, từ đầu đến cuối không chịu đổ xuống.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy thân ảnh kia, Long Tử Thần lại có loại cảm giác sợ hãi xuất phát từ nội tâm.

Tên phế vật này khiến hắn cảm thấy sợ hãi?

Nói đùa cái gì!

Long Tử Thần tuyệt đối không thể nào tiếp nhận được!

Ngay khi hắn chuẩn bị thôi động linh lực toàn thân, cho Long Truy một kích trí mạng.

Ba!

Đột nhiên, Long Truy toàn thân chấn động, như gặp phải trọng kích, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, mắt tối sầm lại, ngã xuống đất.

“Không đánh, không đánh, chúng ta không đánh nữa. “

Thanh niên trước đó thu tay về, khua tay nói với Long Tử Thần.

Thời khắc mấu chốt, Long Truy lại bị thanh niên đánh lén, trực tiếp đánh ngất xỉu.

Nghe vậy, Long Tử Thần sững sờ, vốn định tiếp tục truy kích, nhưng xung quanh còn có rất nhiều cường giả Bạch Long tộc đang chú ý bên này, nếu đối phương đã hôn mê bất tỉnh, lại động thủ sợ rằng sẽ gây nên bất mãn, lập tức đành phải lạnh lùng nói:

“Được, ta liền tha cho hắn một mạng, nếu có lần sau, đừng trách ta không khách khí! “

Vứt xuống câu nói này, Long Tử Thần lại nhìn Long Truy, lúc này mới quay người rời đi.

Đưa mắt nhìn Long Tử Thần biến mất ngay trước mắt, thanh niên nhẹ nhàng thở ra, ôm lấy Long Truy đã ngất đi nói:

“Ngươi xem ngươi đi, chỉ vì một con yêu thú nhỏ mà liều mạng với Long Tử Thần, có đáng hay không? “

“Bất quá nói thì dáng vẻ vừa rồi của ngươi cũng rất soái……”

“……”

Cùng lúc đó, Tần Giác thấy toàn bộ quá trình khóe miệng cong lên một nụ cười, như có điều suy nghĩ.

Hắn dường như đã tìm được một lựa chọn tốt khác.

Chương 254: Làm Toạ Kỵ Của Ta

“A……”

Bên trong gian phòng đơn sơ, Long Truy từ từ mở mắt, lộ ra thần sắc mờ mịt.

“Nơi này là nơi nào? “

Mình không phải đang chiến đấu với Long Tử Thần sao?

Chuyện gì đã xảy ra?

Vô số hình ảnh xuất hiện ở trước mắt, Long Truy nháy mắt lửa giận bốc lên, vừa muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân giống như bị kim đâm đau đớn vô cùng, khó mà chịu đựng, đừng nói ngồi dậy, ngay cả động một chút cũng khó khăn.

“Cố gắng nằm đi, ngươi bây giờ xương cốt toàn thân đứt gãy hơn phân nửa, kinh mạch cũng tổn thương nghiêm trọng, coi như dùng đan dược chữa thương bát phẩm, cũng phải hai ba ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn. “

Đúng lúc này, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm, gây chú ý cho Long Truy.

“Long Minh? “

Long Truy quay đầu nhìn lại, vẻ mặt kinh ngạc.

“Nhìn cái gì, không quen ta à? “

Long Minh trợn mắt, trách mắng:

“Nếu không phải ta đánh ngươi ngất xỉu, ngươi đã sớm chết. “

Nghe vậy, Long Truy trầm mặc.

Hắn làm sao có thể không rõ Long Minh làm là vì hắn, hai người không chỉ là bạn từ nhỏ đến lớn, ngay cả hiện tại lúc thi hành nhiệm vụ cũng thích tổ đội, đồng thời tuyệt đối không vứt bỏ đối phương, có thể nói còn thân hơn anh em.

Nếu không phải Long Minh đánh lén hắn ngất xỉu, chỉ sợ lần này hắn rất có thể sẽ chết trong tay Long Tử Thần.

Nhưng……Thật khó chịu a.

Nếu như một lần nữa, Long Truy vẫn sẽ không chịu thua, cho dù như thế nào, hắn đều muốn Long Tử Thần phải trả giá đắt!

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Long Truy, Long Minh thở dài:

“Tiểu Truy, từ bỏ đi, Long Tử Thần thế nhưng là con trai của trưởng lão, gần năm trăm tuổi liền bước vào Đại Thánh cảnh, không phải thứ chúng ta có thể trêu chọc. “

Không giống với nhân loại, Bạch Long tộc trời sinh liền có được tuổi thọ lâu đời, cho dù là tồn tại bình thường nhất, cũng có thể sống hơn ngàn năm, ba trăm năm đối bọn hắn mà nói, chỉ có thể coi là giai đoạn thanh niên mà thôi.

Với thiên phú của Long Tử Thần, nếu không có gì ngoài ý muốn, tương lai nhất định có thể gia nhập hội trưởng lão, đạt tới trên Thái Hư đệ tam cảnh.

“Thì tính sao? “

Long Truy lạnh lùng nói:

“Một ngày nào đó, ta sẽ báo thù cho tiểu Yêu!”

Tiểu Yêu là sủng vật của Long Truy, một con yêu thú Truyền Kỳ cảnh, đáng yêu vô cùng.

Lại bởi vì không muốn tới gần Long Tử Thần,nên bị giết chết, cũng chính vì vậy, Long Truy mới khiêu chiến Long Tử Thần.

“Hazzz, vì một con Yêu thú nhỏ, có đáng không? “

Long Minh bất đắc dĩ:

“Ngươi căn bản không có khả năng chiến thắng Long Tử Thần. “

Trước mắt Long Truy chỉ mới Thánh Vương cảnh hậu kỳ, có thể liên tục nhận mấy lần công kích của Long Tử Thần đã có thể xưng kỳ tích, nhưng sao có thể chiến thắng Long Tử Thần?

Huống chi, cả hai cho dù là địa vị, thiên phú, hay là tài nguyên tu luyện được nhận, đều cách biệt xa vời, khoảng cách sẽ chỉ càng ngày càng xa, mà sẽ không rút ngắn.

“Nếu như ta bị Long Tử Thần giết chết, ngươi sẽ báo thù thay ta sao? “

Long Truy hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên rồi! “

Long Minh giận dữ:

“Tên kia nếu là dám giết ngươi, cho dù chết, ta cũng muốn kéo một miếng thịt từ trên người hắn xuống!”

Hai người nhiều lần thập tử nhất sinh , sớm đã xem đối phương như anh em ruột của mình, nếu như vừa rồi Long Tử Thần giết chết Long Truy, Long Minh tuyệt đối sẽ xông lên liều

mạng.

“Trừ ngươi ra, tiểu Yêu là người bạn thứ hai của ta, ngươi hẳn là hiểu rõ đi. “

Long Truy thản nhiên nói.

“……”

Long Minh sững sờ, há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Quả thật vậy, làm huynh đệ của Long Truy, Long Minh làm sao có thể không biết quan hệ của Long Truy cùng con Yêu thú nhỏ kia, thậm chí Long Minh cũng thường xuyên chơi đùa cùng con Yêu thú nhỏ kia.

Nhưng hắn thực tế không muốn cứ nhìn Long Truy chết uổng như vậy.

Trầm mặc thật lâu, Long Minh thở dài, nói:

“Ngươi trước tiên ở nơi này an tâm dưỡng thương đi. “

Vứt xuống câu nói này, Long Minh không cần phải nhiều lời nữa, đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài, gian phòng cũng theo đó lâm vào yên lặng.

Nửa ngày, Long Truy cắn răng, lẩm bẩm:

“Không được, ta quá yếu, nhất định phải trở nên mạnh hơn mới được! “

Việc đã đến nước này, Long Truy cũng dần tỉnh táo lại, biết rằng coi như mình tìm Long Tử Thần liều mạng, bất quá cũng là đi chịu chết thôi, nhất định phải cố gắng tu luyện, vượt qua Long Tử Thần, mới có hi vọng báo thù!

Cho dù đây là hi vọng rất xa vời, nhưng tuyệt đối không thể từ

bỏ!

Nghĩ tới đây, Long Truy cố nén đau nhức từ trên giường ngồi dậy, bắt đầu vận chuyển công pháp, hấp thu linh khí.

Hô!

Chỉ thấy không gian có chút vặn vẹo, lập tức Tần Giác tay cầm bầu rượu, từ bên trong đi tới.

“Thú vị đấy. “

Tần Giác khóe miệng cong lên nụ cười, biểu lộ ý vị thâm trường.

Hắn tin mình không nhìn lầm, trên người Long Truy có luồng khí tức tương tự Long Tiểu Vũ, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, cho dù là cường giả Thái Hư thượng cảnh cũng rất khó phát hiện.

Nhưng quỷ dị chính là, thiên phú tu luyện của Long Truy lại chênh lệch rất xa so với Long Tiểu Vũ, giống như có thứ gì đó đang giam cầm hắn lại.

Trầm ngâm một lát, Tần Giác tản ra linh thức, trực tiếp tiến vào trong đầu Long Truy.

Đang tu luyện toàn thân Long Truy tĩnh tâm, chợt trong đầu vang lên một thanh âm cao thâm mạt trắc:

“Thiếu niên, ngươi muốn mạnh lên sao? “

Tần Giác không nghĩ tới mình có ngày cũng sẽ nói với người khác câu này, hơn nữa còn là lão quái vật còn nhiều tuổi hơn hắn.

“Ai! Là ai? “

Trong lòng Long Truy kinh hãi.

Lại có người tiến vào trong đầu hắn!

Phải biết, cho dù võ giả là nhân loại, hay là chủng tộc khác, nơi yếu ớt nhất vĩnh viễn là linh hồn, trừ phi chuyên môn tu luyện qua một ít công pháp đặc thù, có thể khiến linh hồn mạnh lên.

Long Truy đã từng tu luyện qua công pháp linh hồn, nhưng dưới tình huống hắn không pháp hiện ra mà đối phương đã tiến vào trong đầu hắn, hiển nhiên thực lực vượt xa hắn.

Nói một cách khác, đối phương lúc nào cũng có thể giết chết hắn!

“Không cần phải để ý đến ta là ai, nói cho ta biết, ngươi muốn mạnh lên sao? “

Tần Giác lập lại.

“Mạnh lên? “

Long Truy vô thức mà hỏi:

“Ngươi có thể khiến cho ta mạnh lên sao? “

“Đúng vậy, điều kiện tiên quyết là ngươi nhất định phải đi theo ta. “

“Đi theo ngươi? “

Long Truy có hơi mơ màng, không rõ có ý gì.

“Ta khuyết một tọa kỵ, chỉ cần ngươi đồng ý làm tọa kỵ của ta, ta có thể khiến ngươi đủ mạnh để báo thù. “

Tần Giác đi thẳng vào vấn đề nói.

“??? “

Long Truy đầu tiên là khẽ giật mình, giận quá hóa cười:

“Ngươi muốn để ta làm tọa kỵ của? “

Dù nói thế nào, Long Truy cũng là thành viên của Bạch Long tộc, có sẵn cạo ngạo trong người, làm sao có thể đồng ý làm tọa kỵ cho người khác?

Chờ đã!

Dường như ý thức được cái gì, Long Truy trầm giọng nói:

“Ngươi là nhân loại? “

Dù sao, chỉ có nhân loại mới có thể muốn bọn hắn làm tọa kỵ.

Nhưng vấn đề là, Bạch Long giới làm sao lại xuất hiện nhân loại?

“Không sai. “

Tần Giác không chút nào giấu diếm.

“Hừ, ta cho dù chết, cũng sẽ không làm bạn cùng nhân loại! “

Long Truy lạnh lùng nói.

“Phải không? “

Tần Giác cũng không sốt ruột, từng bước nói:

“Ngươi cũng biết, với thiên phú bây giờ của ngươi, căn bản không có khả năng báo thù? “

“Cái này……”

Long Truy bất lực phản bác.

Cho dù rất khó chịu, nhưng Long Truy biết, với thiên phú

trước mắt của mình, trừ phi gặp được cơ may lớn, nếu không quả thực không có khả năng vượt qua Long Tử Thần.

Chẳng lẽ, nhân loại trước mắt này chính là cơ duyên của hắn?

Long Truy bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ hoang đường.

Nói đùa cái gì!

Thấy Long Truy lộ ra vẻ xoắn xuýt, Tần Giác biết là thời điểm rèn sắt khi còn nóng, thế là lại nói:

“Còn nữa, kỳ thật thiên phú của ngươi cũng không chỉ đơn giản như vậy. “

“Có ý gì? “

Long Truy nhịn không được hỏi.

Chương 255: Ta Đồng Ý

“Đáp án rất đơn giản, kỳ thật ngươi là siêu cấp thiên tài. “

Tần Giác trầm lặng nói.

“Ta, siêu cấp thiên tài? “

Long Truy biểu lộ quái dị, giống như nghe được chuyện cười:

“Ngươi cảm thấy ta giống tên ngớ ngẩn lắm sao? “

“Không giống. “

“Vậy ngươi còn muốn gạt ta? “

“Ta không có gạt ngươi. “

“Ha ha, nếu như ta là siêu cấp thiên tài, sẽ bị tên khốn nạn Long Tử Thần kia đánh thành dạng này? “

Long Truy cười lạnh.

Tần Giác: “……”

Bị Long Tử Thần đánh thành dạng này, cùng việc ngươi là siêu cấp thiên tài có liên quan gì sao?

Nhưng mà Tần Giác không biết là, hễ là thành viên của Bạch Long tộc, lúc sinh ra đều phải trải qua kiểm tra huyết mạch, đồng thời căn cứ độ tinh thuần của huyết mạch, mà phân thành năm cấp bậc: Hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, thiên phẩm cùng tuyệt phẩm.

Với việc huyết mạch cực kỳ trọng yếu nên mỗi cấp bậc đều có

thể nói là khác biệt to lớn, nói một cách khác, phần lớn hậu duệ của Bạch Long tộc, khi sinh ra đã quyết định thân phận, địa vị.

Hạ phẩm cùng trung phẩm nhiều nhất chỉ có thể coi là bình thường.

Chỉ có khi đạt tới thượng phẩm, thậm chí thiên phẩm, mới có thể được cao tầng coi trọng.

Tỷ như Long Tử Thần, có được huyết mạch thượng phẩm, lại là con trai của trưởng lão, không phải người mà những người khác có thể so sánh.

Về phần tuyệt phẩm, vài vạn năm chỉ có một mình Long Tiểu Vũ.

Đương nhiên, huyết mạch cũng không phải giữ nguyên không thay đổi, lúc mỗi trưởng lão Bạch Long trưởng thành, đều có sinh ra tỷ lệ thức tỉnh.

Trong lịch sử Bạch Long tộc, không phải là không có tồn tại huyết mạch bị đánh giá là hạ phẩm, nhưng về sau bỗng nhiên thức tỉnh ra huyết mạch thiên phẩm, nhảy lên trở thành tuyệt thế thiên tài.

Chỉ bất quá may mắn như vậy là vô cùng ít ỏi thôi.

Cấp bậc huyết mạch của Long Truy chỉ có trung phẩm, đồng thời đã qua niên kỷ thức tỉnh, dù cho cố gắng tu luyện, nhiều nhất cũng chỉ là Đại Thánh, trừ phi có được đại cơ duyên, nếu không gần như không có khả năng bước vào Thái Hư cảnh.

Hiện tại, Tần Giác nói với hắn, hắn thật ra là siêu cấp thiên tài, Long Truy sao có thể tin tưởng?

Quả thực chuyện nực cười!

“Nhân loại, ngươi căn bản không hiểu rõ Bạch Long tộc. “

Long Truy không kiêu ngạo không tự ti:

“Muốn chém giết muốn róc thịt muốn làm gì cũng được, tóm lại, ta không thể nào làm tọa kỵ cho một nhân loại được. “

“Ồ? Nếu như ta nói cho ngươi, ta là bạn của thần nữ điện hạ thì sao? “

Tần Giác có chút hăng hái nói.

“Bạn của thần nữ điện hạ? “

Long Truy đầu tiên là sững sờ, lập tức ngạc nhiên nói:

“Ngươi chính là nhân loại ngày hôm qua……”

Liên quan tới chuyện bạn của thần nữ điện hạ là nhân loại, giờ phút này đã truyền khắp hơn nửa Bạch Long giới rồi, Long Truy đương nhiên cũng đã nghe nói.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu, trong Bạch Long giới tại sao lại có nhân loại.

“Ta tại sao phải tin ngươi? “

Mặc dù đã có đáp án, Long Truy vẫn chất vấn như cũ.

“Ha ha, ngươi mở to mắt nhìn xem chẳng phải sẽ biết. “

Tần Giác cười nói.

Long Truy sững sờ, lập tức ngừng vận chuyển công pháp, mở to mắt, sau đó liền thấy một thiếu niên tuấn mỹ vô cùng bạch y tung bay đang đứng bên giường, thảnh thơi uống linh tửu.

“Ngươi là……”

“Ta là người vừa rồi nói chuyện trong đầu ngươi. “

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, lấy ra ngọc bài thân phận của Long Tiểu Vũ, lạnh nhạt nói:

“Là bạn của thần nữ điện hạ. “

Thấy thế, Long Truy dùng linh thức quét qua ngọc bài, phát hiện phía trên quả thực có khí tức khiến hắn run rẩy, trừ thần nữ điện hạ, còn có thể là ai?

“Thế nào, hiện tại đã tin rồi chứ. “

“Hừ, thì sao, cho dù ngươi là bạn của thần nữ điện hạ, ta cũng sẽ không làm tọa kỵ của ngươi đâu. “

Long Truy chắc chắn nói.

Đây là tôn nghiêm của Bạch Long nhất tộc hắn, há có cúi đầu trước nhân loại?

Tần Giác: “……”

Từ trong miệng mình nói ra không có gì, nhưng từ trong miệng người khác nói ra, vì sao luôn cảm thấy khó chịu như vậy?

Nhất là đối phương còn là nam nhân.

“Đừng có gấp, ngươi không muốn biết, ta vì sao nói ngươi là siêu cấp thiên tài à? “

Tần Giác đổi chủ đề.

“Vì sao? “

Long Truy vốn định lắc đầu cự tuyệt, nhưng miệng lại nhịn không được hỏi.

Quả nhiên, không ai có thể thoát khỏi định luật thơm.

Tần Giác biểu lộ thâm thúy, êm tai nói:

“Bởi vì huyết mạch của ngươi bị giam cầm, khiến cho thiên phú tu luyện bị giảm xuống trên phạm vi lớn, nhưng chỉ cần mở giam cầm, ngươi lập tức liền có thể vượt qua tên Long Tử Thần gì đó kia, trở thành thiên tài tuyệt thế Bạch Long tộc gần với thần nữ.

“Thật không? “

Long Truy hai mắt sáng lên, xém chút từ trên giường nhảy dựng lên, kết quả không cẩn thận đụng tới vết thương, đau nhe răng nhếch miệng.

“Đương nhiên, ngươi không có phát hiện mỗi lần tu luyện, đều có loại cảm giác vướng víu sao? “

Tần Giác ra vẻ cao thâm nói.

Nghe vậy, con ngươi Long Truy bỗng nhiên thít chặt, vấn đề này xác thực đi theo hắn mấy trăm năm, với lại không chỉ có tu luyện, bao gồm cả học tập công pháp, vận chuyển linh lực, đều khó khăn hơn người khác rất nhiều.

Long Truy từng cố ý kiểm tra thân thể, nhưng kết luận cho ra lại là không có bất cứ vấn đề gì, đến cuối cùng, ngay cả bản thân Long Truy cũng từ bỏ.

Chẳng lẽ đúng như Tần Giác nói, hắn thật ra là siêu cấp thiên tài?

Cùng lúc đó, Tần Giác xoay chuyển, nói:

“Nhưng mà không sao, ta có thể giúp ngươi mở lớp giam cầm này. “

“Điều kiện là, ngươi nhất định phải làm tọa kỵ của ta. “

“Nếu như ta không đồng ý? “

“Vậy tiếp tục làm phế vật đi, sau đó lần sau lúc khiêu chiến Long Tử Thần bị giết chết. “

Nhún vai, Tần Giác không quan tâm nói.

Nếu như Long Truy khăng khăng cự tuyệt, Tần Giác sẽ không cưỡng cầu, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không hỗ trợ mở cầm cố.

“……”

Long Truy trầm mặc.

Hắn không muốn tiếp tục làm phế vật, nhưng nếu làm tọa kỵ của nhân loại, cho dù hắn đồng ý, hội trưởng lão chỉ sợ cũng coi hắn là sỉ nhục mà diệt sát.

Trong lúc nhất thời, Long Truy xoắn xuýt, không biết nên lựa chọn như thế nào.

Huống chi, từ đầu đến cuối đều không thể xác định, Tần Giác nói đến cùng là thật là giả.

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Long Truy, Tần Giác nói thêm:

“Yên tâm, chỉ cần ngươi đồng ý làm tọa kỵ của ta, không có ai có thể tổn thương ngươi, bao gồm cả Bạch Long tộc. “

“Ngươi có biết tại Bạch Long tộc việc làm thú cưỡi của nhân loại là sỉ nhục không? Ngay cả thần nữ điện hạ cũng không cứu được ta. “

Long Truy cười nhạo.

Hắn thấy, Tần Giác sở dĩ đã tính trước, hoàn toàn là ỷ vào cùng việc là bạn của thần nữ điện hạ thôi, nhưng chuyện này, cho

dù là thần nữ điện hạ ra mặt, cũng không làm được gì.

Đúng này, Tần Giác lười giải thích, đưa tay vung lên, kim quang óng ánh sáng lên, tiến vào trong người Long Truy.

Long Truy vốn dĩ đang trọng thương trong người chỉ cảm thấy một luồng linh lực khó mà hình dung tràn khắp toàn thân, sau đó xương cốt đứt gãy cùng thương thế bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được khép lại.

Không đến mấy giây, Long Truy liền khôi phục như lúc ban đầu, người giống như không việc gì.

“Cái này……”

Long Truy nhìn mình, lại nhìn Tần Giác, đây là thủ đoạn gì?

Dù nói thế nào, hắn cũng là Thánh Vương cảnh, Tần Giác có thể nháy mắt chữa trị cho hắn, cho dù là cường giả Thái Hư cảnh bình thường cũng làm không được?

“Một lần cuối cùng, có đồng ý hay không. “

Tần Giác mặt không biểu tình nói.

Nếu như Long Truy lại cự tuyệt, Tần Giác sẽ không chút do dự mà rời đi, dù sao, hắn chỉ là đến tìm tọa kỵ mà thôi, lại không phải cầu thần bái phật.

Nếu không phải trên người Long Truy có lớp giam cầm kia khiến hắn chú ý, Tần Giác căn bản sẽ không nhìn nhiều.

“Ta……Đồng ý. “

Long Truy không khỏi gật đầu nói.

Chương 256: Không Có Ai Có Thể Thoát Khỏi Định Luật Thơm

Ngay cả Long Truy cũng không hiểu, mình tại sao lại đột nhiên gật đầu đồng ý.

Hắn căn bản không muốn làm tọa kỵ gì cả.

Chẳng lẽ đây chính là trong lòng không muốn, nhưng miệng lại rất thành thật trong truyền thuyết?

“Rất tốt. “

Tần Giác cũng không quan tâm nhiều như vậy, hớn hở nói:

“Từ giờ trở đi, ngươi chính là tọa kỵ của ta. “

“A? “

Long Truy kinh ngạc, chỉ đơn giản như vậy?

Không đợi Long Truy kịp phản ứng, Tần Giác bỗng nhiên đưa tay chộp một cái.

Trong chốc lát, Long Truy chỉ cảm thấy có luồng lực lượng vô hình xuyên thể mà qua, giống như lấy đi thứ gì trong đầu hắn.

“Ngươi đang làm gì ta? “

Trong lòng Long Truy kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Giác.

“Không có gì, chỉ là lấy một phần linh hồn của ngươi mà thôi. “

Tần Giác bàn tay nắm hư không, điềm nhiên như không có việc gì nói.

Long Truy: “??? “

Cái này gọi không có gì?

“Yên tâm, phần linh hồn này rất mỏng manh, sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì tới ngươi đâu. “

Tần Giác nói thêm.

Đối với sinh linh mà nói, linh hồn không thể nghi ngờ là thứ trọng yếu nhất, một khi bị thương, cơ bản rất khó khôi phục lại.

Dưới tình huống bình thường, nếu như một bộ phận linh hồn bị lấy đi, như vậy bản thể chắc chắn sẽ trở nên ngớ ngẩn, hoặc là đánh mất năng lực nào đó.

Mà bây giờ, Long Truy không chỉ có không có cảm giác khó chịu, thậm chí toàn thân còn tràn ngập sức sống.

Tần Giác lấy một phần linh hồn từ trong đầu hắn sao?

Long Truy có chút mờ mịt.

“Mặc dù phần linh hồn này sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì cho ngươi, nhưng nếu như ngươi muốn lừa gạt ta, hoặc là phản bội ta, ta lúc nào cũng có thể thông qua phần linh hồn, trực tiếp xóa bỏ ngươi. “

Vuốt linh hồn tựa như hơi nước trong tay, Tần Giác cảnh cáo nói.

Hắn không phải thánh mẫu, chuyện gì cũng đều phải suy nghĩ

thay người khác, chỉ có vẫn luôn chưởng khống sinh mệnh của Long Truy, mới có thể để tên Bạch Long cao ngạo này triệt để cúi đầu.

Nếu không, không khác gì quả bom hẹn giờ bên người.

Dù sao, Long Truy cũng không giống như Kỳ Lân, chỉ là Thiên Giai, không nhấc lên được sóng to gió lớn gì, mà đấy là một cường giả Thánh Vương cảnh hàng thật giá thật, trong lúc giơ tay nhấc chân, có thể khiến trời đất sụp đổ.

Nếu ở Linh Ương giới, trừ tám Đại Thánh chủ, và hóa thân của Tần Giác ra, dường như là không có đối thủ.

“Đây không phải là khế ước linh hồn sao? “

Long Truy kinh ngạc.

Khế ước linh hồn, một loại khế ước khống chế cực kỳ cường đại, nhất định phải là song phương đồng thời tiếp nhận mới được.

Sau khi khế ước có hiệu lực, trong đó một bên nắm giữ linh hồn của bên còn lại, lúc nào cũng có thể diệt sát nó, với lại nếu bên nắm giữ linh hồn bỏ mình, bên còn lại cũng sẽ vẫn lạc theo.

Bởi vậy rất nhiều cường giả sau khi thu phục địch nhân, hoặc là yêu thú, đều sẽ lựa chọn ký kết khế ước linh hồn, phòng ngừa phản bội.

Mặt khác, theo Long Truy biết, quá trình ký kết khế ước linh hồn vô cùng phức tạp, Tần Giác thế mà quơ tay một cái liền xong?

Nói đùa cái gì?

“Ta hiểu rồi. “

Há to miệng, Long Truy cuối cùng lựa chọn tiếp nhận sự thật.

Đã đồng ý làm tọa kỵ, vậy thì nhất định phải đưa ra thái độ của mình, nếu không hết thảy đều là nói suông.

“Ngươi…Lúc nào giúp ta giải trừ giam cầm kia. “

Cho dù trong lòng cảm thấy là lời nói vô căn cứ, nhưng Long Truy vẫn tràn ngập chờ mong.

“Ngay bây giờ. “

Tần Giác khóe miệng cong lên nụ cười, thu hồi phần linh hồn của Long Truy sau đó vẫy nhẹ tay một cái, tia sáng lóa mắt lần nữa sáng lên.

Cùng lúc đó, chỉ nghe một tiếng ‘phốc’ nhỏ, toàn thân Long Truy đột nhiên rung mạnh, như gặp phải trọng kích, trong miệng phun ra ngụm máu tươi màu đen, xém chút đã hôn mê!

“Xuy xuy xuy! “

Máu đen vừa rơi xuống mặt đất liền ăn mòn cực mạnh, nháy mắt đã để lại trên nền đất một cái hố cỡ nắm tay, sâu không thấy đáy.

Ngay sau đó Long Truy bỗng nhiên mở to hai mắt, lộ ra thần sắc không biết làm sao.

“Chuyện gì xảy ra…Tại sao ta cảm giác kinh mạch, xương cốt toàn thân đều thật thoải mái……”

Long Truy lẩm bẩm, lại có loại cảm giác như được sống lại, thậm chí ngay cả máu huyết chảy trong người cũng tràn ngập lực lượng.

“Được rồi, ta đã giải trừ giam cầm trên người ngươi, ngươi vận chuyển công pháp thử xem.”

Tần Giác nhắc nhở.

Nghe vậy, Long Truy vội vàng nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

Hô!

Long Truy vận chuyển công pháp, linh khí trong thiên địa lập tức điên cuồng tụ lại phía bên này, trên đỉnh đầu hình thành vòng xoáy năng lượng mà mắt thường có thể nhìn thấy được, nếu không phải có Tần Giác dùng thần thông trấn áp, chỉ sợ cả phòng đều sẽ bị luồng linh khí này hủy đi.

Giờ này khắc này, Long Truy hưng phấn vô cùng, loại cảm giác vướng víu kia không chỉ đã biến mất, mà tốc độ tu luyện cũng tăng nhanh hơn, còn nhanh hơn trước đó không biết bao nhiêu lần.

Cứ theo đà này, đừng nói Đại Thánh, cho dù là Thái Hư cảnh, Long Truy cũng có lòng tin đột phá!

Nửa ngày, Long Truy hít một hơi thật sâu, kết thúc tu luyện, chậm rãi đứng dậy, từ trên giường nhảy xuống, sau đó dưới con mắt bình tĩnh của Tần Giác, bịch một tiếng quỳ trên đất.

“Đa tạ chủ nhân! “

Câu nói này Long Truy nói cực kì thành khẩn, ngay cả xưng hô cũng từ ‘ngươi’ biến thành chủ nhân.

Vừa rồi ngay cả Long Truy cũng không hiểu tại sao mình lại gật đầu đồng ý, nhưng hiện tại chính là hoàn toàn phục tùng.

Long Truy không nghĩ rằng, có người có thể tăng lên thiên phú tu luyện của hắn.

Thủ đoạn như thế, quả thực không thể tưởng tượng!

“Ha ha, không cần cảm ơn. “

Tần Giác phất phất tay, không quan tâm nói:

“Đây vốn là thứ ngươi nên có được. “

Long Truy sững sờ, vô ý thức nhìn hố sâu trên đất, nhịn không được hỏi:

“Chủ nhân, vì sao trên người ta có lớp giam cầm này? “

“Cha mẹ của ngươi đâu? “

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại.

“Bọn họ đều đã chết. “

Long Truy nói.

“Chết như thế nào. “

“Phụ thân chết trong cuộc chiến với Võ Thần điện. “

Nói đến đây, Long Truy dừng một chút, lập tức lại nói:

“Mẫu thân trong lúc chiến đấu với Võ Thần điện bị thương, sinh ta xong liền chết. “

Nghe Long Truy giải thích xong, Tần Giác giật mình, khó trách Long Truy bắt đầu đã không muốn làm tọa kỵ của hắn, tin rằng ai mà đã trải qua chuyện này, đều sẽ hận nhân loại thấu xương, chưa trực tiếp liều mạng với Tần Giác, đã là rất khắc chế rồi.

Đáng tiếc, không ai có thể trốn thoát khỏi định luật thơm.

“Hẳn là trên người mẫu thân ngươi có giam cầm, chuyển dời đến trên người ngươi. “

Trầm ngâm một lát, Tần Giác đưa ra phán đoán.

“Trên người mẫu thân ta có giam cầm? “

Long Truy kinh ngạc.

Thứ đồ chơi này còn có thể chuyển dời?

“Trước mắt mà xem, thì hẳn là dạng này. “

Tần Giác trầm lặng nói:

“Đương nhiên, không loại trừ là cường giả nào đó trong tộc ngươi làm ra. “

Ngay cả trưởng lão cũng có thể cấu kết với Võ Thần điện, phục kích thần nữ, còn có cái gì không có thể chứ?

“……”

Long Truy trầm mặc, lâm vào suy tư, như đang nhớ lại cái gì.

Tần Giác cũng không quan tâm nhiều như vậy, nói tiếp:

“Hiện tại mới vừa giải trừ giam cầm, khí huyết của ngươi còn không có đạt tới trạng thái đỉnh phong, cho nên tốt nhất đừng để người khác biết, ngươi cứ thích ứng mấy ngày trước, qua một thời gian ngắn, ta lại đến. “

Vứt xuống câu nói này, thân hình Tần Giác lóe lên, nháy mắt biến mất tại chỗ, chỉ để lại Long Truy vẻ mặt ngơ ngác quỳ gối trên đất, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Cũng không phải Tần Giác vội vã rời đi, mà là hắn bỗng nhiên phát hiện được có người đang đến gần tòa viện của mình, trước hết trở về ứng phó.

Không biết qua bao lâu, Long Truy rốt cục kịp phản ứng, nhìn qua chỗ Tần Giác biến mất, thấp giọng nói:

“Cho dù thế nào, nhất định phải nắm chặt lấy cơ hội này! “

Chương 257: Thần Nữ Trở Về

“Tiền bối, người có đây không? “

Long Chiến đứng bên ngoài viện, cất giọng nói.

Nhưng mà không ai đáp lại.

“Tiền bối? “

Long Chiến nhíu mày.

Vẫn không có người đáp lại.

Lập tức, Long Chiến có loại dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ nhân loại kia rời đi?

Không có khả năng, hắn rõ ràng ở xung quanh an bài hơn mười cường giả Đại Thánh cảnh giám thị nơi này, Tần Giác làm sao có thể lặng yên không một tiếng động rời đi?

Ngay khi Long Chiến chuẩn bị cưỡng ép xông vào xem xét, thanh âm lười biếng của Tần Giác bỗng nhiên vang lên:

“Có chuyện gì không? “

Long Chiến đầu tiên là sững sờ, lập tức nhẹ nhàng thở ra, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều.

“Tiền bối, ta vừa mới nhận được tin tức, thần nữ điện hạ mười ngày sau sẽ trở về, cho nên cố ý tới nói cho người biết. “

“Mười ngày? “

Trong lương đình, Tần Giác nghĩ nghĩ, nói:

“Được, ta biết, đa tạ. “

Nói xong, Tần Giác không còn phản ứng với Long Chiến, phối hợp lấy ra một bình linh tửu uống.

Lúc đầu Tần Giác căn bản không có ý định với Long Tiểu Vũ, nhưng bởi vì chuyện của Long Truy, Tần Giác tạm thời rảnh rỗi, cho nên cũng không sốt ruột.

“……”

Một bên khác, trong lòng Long Chiến phiền muộn, hắn không nghĩ tới từ đầu đến cuối, Tần Giác đều không có ý muốn để hắn đi vào, cũng đành phải chậm rãi thối lui.

Nhưng lúc thối lui đến bên ngoài tòa viện, lập tức có bóng đen xuất hiện ở bên cạnh hắn:

“Trưởng lão! “

“Có phát hiện gì không? “

Long Chiến hỏi.

“Không có. “

Bóng đen lắc đầu, nói:

“Từ hôm qua cho đến bây giờ, nhân loại kia đều nửa bước cũng không rời khỏi viện. “

“Tiếp tục giám sát, một khi có bất kỳ động tĩnh gì, lập tức cho ta biết. “

Long Chiến phân phó nói.

“Vâng! “

Bóng đen có chút vặn vẹo, dần dần biến mất.

“Kỳ quái, chẳng lẽ thần nữ điện hạ thật sự có bạn là nhân loại? “

Long Chiến lẩm bẩm.

Cho dù tận mắt thấy miếng ngọc bài thân phận trong tay Tần Giác kia, Long Chiến vẫn tràn ngập hoài nghi, không muốn tin.

Lần này nói cho Tần Giác biết mười ngày nữ Long Tiểu Vũ trở về, cũng là vì thăm dò phản ứng của Tần Giác.

Nếu như Tần Giác căn bản không phải là bạn của Long Tiểu Vũ, nghe tới tin Long Tiểu Vũ trở về, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi, thậm chí chạy ngay trong đêm, để tránh bị phát hiện, chết không có chỗ chôn.

Nhưng ngữ khí của Tần Giác vẫn không mảy may bối rối chút nào, tựa như nghe được một chuyện nhỏ nào đó.

Dù là không nhìn thấy vẻ mặt của Tần Giác, Long Chiến cũng biết, khẳng định lạnh nhạt vô cùng.

“Chỉ có thể chờ thần nữ điện hạ trở về rồi nói.”

Long Chiến thở dài.

Đối với loại cường giả Thái Hư cảnh như hắn,thời gian mười ngày bất quá chỉ là trong nháy mắt mà thôi, quan trọng nhất chính là, Long Chiến không biết rốt cuộc tu vi của Tần Giác là gì, nên không muốn mạo hiểm.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Giác vẫn luôn đợi ở trong sân không có ra ngoài, hoặc là đi ngủ, hoặc là uống rượu, ngẫu nhiên bắt mấy con cá, thú nhỏ làm đồ nướng, thư giãn thích ý, làm cho hắn

không muốn đi nữa.

Về phần Long Truy bên kia, Tần Giác từ đầu đến cuối đều dùng linh thức để ý tới.

Không thể không nói, Long Truy rất cẩn thận, chuyện này ngay cả Long Minh hắn cũng không nói, đồng thời tiếp tục giả vờ như trọng thương trong người, phòng ngừa bị phát hiện ra được dị thường.

Trải qua mấy ngày thích ứng, khí huyết của Long Truy cuối cùng cũng đạt tới đỉnh phong, trong lúc giơ tay nhấc chân, dường như có thể điều khiển linh khí của thiên địa.

Nếu không phải không muốn bị bại lộ, Long Truy thật muốn chạy tới hội trưởng lão kiểm tra thử, huyết mạch bây giờ của mình rốt cuộc đã đạt tới đẳng cấp gì.

Thời gian mười ngày trôi qua rất nhanh, trong lúc đó Tần Giác đi đến chỗ Long Truy một chuyến, trực tiếp trợ giúp Long Truy từ Thánh Vương cảnh hậu kỳ, tiến giai Thánh Vương cảnh đỉnh phong, Long Truy vui mừng khoa tay múa chân, xém chút nhịn không được ôm lấy hắn cuồng hôn.

Hôm nay, lúc Tần Giác tỉnh lại, phát hiện Vân Tịch lại ghé vào trên người hắn ngủ, tên gia hỏa này gần đây vẫn luôn tu luyện, không nghĩ tới vừa kết thúc liền chạy tới quấn lấy hắn.

Cười khổ lắc đầu, Tần Giác đặt Vân Tịch sang bên cạnh, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Trong sân giống như ngày thường, linh khí mờ mịt, giống như tiên cảnh, mười ngày này, Tần Giác đã dạo hết toàn bộ chỗ này rồi, mất đi hứng thú.

“A, ăn điểm tâm trước vậy. “

Duỗi lưng một cái, Tần Giác hướng mục tiêu nhắm ngay một con thỏ trong rừng nơi xa.

Chính như trước đó nói, bên trong viện này có núi có sông, đương nhiên cũng không thiếu động vật, với lại những động vật này đều không phải động vật bình thường, tùy tiện một con nhỏ đều có thể so với yêu thú Địa Giai.

Không bao lâu, con thỏ đáng yêu kia liền bị Tần Giác rút gân lột da, treo trên bếp lửa nướng, tản ra mùi thơm mê người.

Đáng tiếc, không chờ Tần Giác nhấm nháp, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Long Chiến:

“Tiền bối, người có đây không? “

“Chuyện gì? “

Tần Giác không nhịn được nói.

“Thần nữ điện hạ đã trở về. “

Long Chiến đáp.

Đúng rồi, đã qua mười ngày, thế là thân hình Tần Giác lóe lên, cầm thỏ nướng xuất hiện trước mặt Long Chiến.

“Đi thôi. “

Xé một miếng thịt thỏ nhét vào trong miệng, Tần Giác mơ hồ nói không rõ.

Nếu người ta đã trở về, như vậy đi gặp cũng không sao.

Long Chiến trợn mắt hốc mồm, nhìn thịt nướng trong tay Tần Giác, lại nhìn Tần Giác:

“Đây là……”

“A, con thỏ bắt được từ, làm sao, ngươi cũng muốn ăn sao? “

Tần Giác lơ đãng nói.

Thỏ…Con thỏ?

Long Chiến khóe mắt có chút run rẩy, hắn nhớ không lầm, trong viện này quả thật có rất nhiều thỏ, nhưng đây không phải là dùng để thưởng thức sao?

Tần Giác thế mà ăn nó?

Có lầm hay không?

“Khụ khụ, tiền bối mời đi theo ta. “

Long Chiến miễn cưỡng nở nụ cười, cúi đầu nói.

Dù nói thế nào, hắn cũng là cường giả Thái Hư cảnh, làm sao có thể giống Tần Giác ăn thịt thỏ chứ.

Đúng này, Tần Giác lơ đễnh, tiếp tục ăn thịt nướng của mình.

Dưới sự dẫn đầu của Long Chiến, hai người rất nhanh liền đáp xuống một bệ đá khổng lồ, đây là một trận pháp truyền tống cao cấp, có thể nháy mắt bay vọt mấy trăm vạn dặm.

Mọi người đều biết, Bạch Long giới bao la vô biên, dù là cường giả Thái Hư cảnh muốn vượt qua cũng cần thời gian rất lâu, bởi vậy khắp nơi đều bố trí truyền tống trận, dùng để rút ngắn khoảng cách.

Trước mắt khu vực mà Tần Giác đang ở này, thuộc về biên giới của Bạch Long giới, nói một cách khác, hai người nhất định phải đi mấy lần truyền tống trận, mới có thể nhìn thấy Long Tiểu Vũ.

Dù sao, Long Tiểu Vũ chính là thần nữ của Bạch Long tộc,

đương nhiên ở khu vực hạch tâm nhất của Bạch Long giới.

“Không cần phiền phức như vậy.”

Tần Giác nhếch miệng, tản ra linh thức, nhanh chóng bắt được vị trí của Long Tiểu Vũ, chợt một phát bắt được Long Chiến, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khi Long Chiến tỉnh táo lại, hai chân mềm nhũn, xém chút quỳ trên mặt đất.

Ta là ai? Ta ở đâu?

Xảy ra chuyện gì?

Long Chiến mờ mịt mở mắt ra, không biết làm sao.

“Hửm? Các ngươi là ai? “

Thanh âm tràn ngập uy nghiêm vô tận đột nhiên nổ vang bên tai Long Chiến, đáng thương Long Chiến còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, mắt tối đã sầm lại sau đó hôn mê.

Tần Giác: “……”

Không phải chứ, sao ngất đi rồi?

Tần Giác cạn lời, ngẩng đầu nhìn về phía người vừa mới mở lời, là một nam tử trung niên nhìn qua anh tuấn nho nhã, thân hình thẳng tắp, thâm thúy mênh mông, chỉ là đứng ở nơi đó, liền cho người ta một loại cảm giác không thể địch nổi.

Lần trước Tần Giác gặp được loại tình huống này, vẫn là lúc chưa quen biết Long Trẫm.

Nhưng Long Trẫm tự thân mang hào quang nhân vật chính, nam tử trước mắt này lại không có.

“A, tiền bối,người tới rồi! “

Chương 258: Hiểu Lầm

“A, tiền bối, người tới rồi! “

Thanh âm ngạc nhiên vang lên, Long Tiểu Vũ bỗng nhiên từ bên cạnh nhảy ra, áo trắng như tuyết, tinh xảo vô cùng, nhìn qua thì cùng người hơn hai tháng trước chẳng có bất kỳ biến hóa gì.

Khác biệt duy nhất chính là, Long Tiểu Vũ đã tiến giai Thái Hư đệ lục cảnh, trở nên mạnh hơn.

“Tiểu Vũ, ngươi biết hắn? “

Nam tử trung niên kinh ngạc.

“Ừm. “

Long Tiểu Vũ nhẹ gật đầu, nói:

“Hắn tên Tần Giác, là một người bạn trước đó ra ngoài lịch luyện quen biết được. “

Liên quan tới Phệ Ảnh cùng chuyện về Linh Ương giới, bởi vì Tần Giác cố ý nhắc nhở qua, cho nên Long Tiểu Vũ cũng không có nói ra.

Nghe vậy, nam tử trung niên khẽ nhíu mày, nhìn về phía Tần Giác:

“Nhân loại? “

“Đúng vậy. “

Long Tiểu Vũ giải thích nói:

“Nhưng mà phụ thân yên tâm, hắn đối với Bạch Long tộc chúng ta không có ác ý. “

“Ha ha, không có ác ý? “

Nam tử trung niên cười lạnh:

“Tiểu Vũ, quên ta đã từng nói với ngươi rồi sao, không nên tin bất cứ nhân loại nào. “

Nói xong, trên người nam tử trung niên chợt bộc phát ra một lường linh lực cường đại khó mà hình dung được, nháy mắt khóa chặt Tần Giác, giống như thiên khung rơi xuống, cho dù là cường giả Thái Hư cảnh bình thường cũng không cách nào tiếp nhận!

“Phụ thân, mau dừng tay! “

Long Tiểu Vũ kinh hãi.Không nghĩ tới nam tử trung niên sẽ không nói hai lời, trực tiếp dùng Long Uy trấn áp Tần Giác.

Nàng biết phụ thân này của mình vừa mới kết thúc bế quan, thành công bước vào Thái Hư đệ thập cảnh, tùy tiện phát ra Long Uy, liền có làm cho cường giả dưới Thái Hư Tam cảnh trọng thương.

Long Tiểu Vũ ngược lại không lo lắng Tần Giác bị thương, dù sao, dựa theo suy đoán của nàng, Tần Giác rất có thể cũng là Thái Hư đệ thập cảnh.

Nhưng nam tử trung niên đi lên liền động thủ, khó tránh khỏi sẽ tạo ra hiểu lầm.

Đối mặt với Long Uy phô thiên cái địa rơi xuống của nam tử trung niên, Tần Giác không nhúc nhích tí nào, nhưng sàn nhà xung quanh lại không chịu nổi, từng khúc rạn nứt, giống như mạng nhện không ngừng lan tràn ra ngoài.

Phanh!

Một lát, lấy Tần Giác làm trung tâm, toàn bộ đại điện rung mạnh, phía dưới sụp đổ thành một cái hố nửa hình tròn.

Nhưng mà Tần Giác vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ, đồng thời chỉ có phần đất dưới chân hắn kia từ đầu đến cuối bình yên vô sự, bao gồm cả Long Chiến vẫn còn đang hôn mê ở bên cạnh.

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, nam tử trung niên trước mắt hẳn là người mạnh nhất mà Tần Giác thấy qua, Thái Hư đệ thập cảnh.

ra thì, cho dù là La Trường Ca chủ nhân của Tu La giới, cũng không khác gì sâu kiến.

Dù sao, sau Thái Hư ngũ cảnh, mỗi một cảnh giới đều có thể nói là khác biệt ngày đêm, trừ phi có thể chất đặc thù nào đó gia trì, mới có thể vượt cấp khiêu chiến.

Điểm này, ngay cả Long Tiểu Vũ cũng làm không được.

Nếu như đổi thành những người khác, chỉ sợ sớm đã bị Long Uy của nam tử trung niên làm cho sợ mất mật.

Đáng tiếc, với Tần Giác mà nói, cái gọi là Long Uy căn bản không hề có tác dụng.

“Làm sao có thể? “

Thấy thế, con ngươi của nam tử trung niên bỗng nhiên co rút, lộ ra thần sắc không ngờ được.

“Khụ khụ. “

Đúng lúc này, Tần Giác bỗng nhiên ho khan hai tiếng, sau đó Long Uy quay xung quanh hắn lập tức như là băng cứng tan rã, chẳng còn lại gì cả.

Một bên khác, nam tử trung niên chỉ cảm thấy yết hầu hơi ngọt, xém chút nhịn không được mà thổ huyết, nhưng lại bị hắn cưỡng ép đè xuống.

“Còn muốn tiếp tục không? “

Tần Giác hỏi.

“……”

Nội tâm nam tử trung niên kinh hãi, chỉ là ho khan hai tiếng, liền hóa giải Long Uy của hắn, đồng thời khiến hắn phản phệ, đây là thủ đoạn gì?

Cho dù trong này hắn cũng có phần khinh địch, nhưng ít ra có thể chứng minh, Tần Giác tuyệt đối giống như hắn, đạt tới Thái Hư đệ thập cảnh!

Tiểu Vũ từ khi nào lại quen biết người bạn này?

Phải biết, cho dù mạnh như Bạch Long tộc, Võ Thần điện, có cường giả Thái Hư đệ thập cảnh cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, đồng thời đều là cao tầng đỉnh phong.

Không nói quá thì mỗi cường giả Thái Hư đệ thập cảnh của Võ Thần điện, nam tử trung niên đều biết, tuyệt đối không có Tần Giác!

“Thật có lỗi, là ta đường đột. “

Hít một hơi thật sâu, nam tử trung niên hai tay ôm quyền, áy náy vô cùng.

Mặc dù không cách nào xác định thân phận của Tần Giác, nhưng ít ra tạm thời có thể khẳng định, đối phương hẳn không có địch ý, nếu không với thực lực biểu hiện ra của Tần Giác, Long Tiểu Vũ căn bản không có khả năng còn sống trở về.

“Không sao cả. “

Phất tay, Tần Giác không quan tâm nói.

Trên thực tế, hắn có thể hiểu được tâm tình của nam tử trung niên.

Nhưng mà……Ngươi vừa nói không nên tin bất cứ nhân loại nào, hiện tại đột nhiên đổi giọng, không cảm thấy mâu thuẫn à?

“Tần tiên sinh đúng không, ta tên Long Côn, là phụ thân của Tiểu Vũ. “

Vì tránh cho xấu hổ, nam tử trung niên đổi chủ đề, tự giới thiệu mình.

“Ừm. “

Tần Giác nhẹ gật đầu, xem như đáp lại.

“……”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lâm vào trầm mặc.

Cho tới giờ phút này, Tần Giác mới có thời gian quan sát tòa đại điện này, đúng là dùng linh thạch cùng thủy tinh chế tạo!

Toàn bộ đại điện có hai hàng cột thủy tinh, điêu khắc long phụng, sinh động như thật, kéo dài thẳng tắp, quả thực không khác gì tác phẩm nghệ thuật.

Mà giờ khắc này, chỗ sâu bên trong đại điện bọn hắn đi vào, Long Côn ngồi trên vương tọa, vẻ mặt hơi xấu hổ, giống như không biết nên làm gì.

Cuối cùng, vẫn là Long Tiểu Vũ đánh vỡ trầm mặc:

“Thật có lỗi, tiền bối, phụ thân ta trước kia bị cường giả Võ

Thần điện đả thương, cho nên rất cừu thị nhân loại. “

“Uy uy uy, Tiểu Vũ ngươi nói cái gì đó, cái gì gọi là ta bị cường giả Võ Thần điện đả thương, rõ ràng là lưỡng bại câu thương! “

Long Côn ngạo nghễ nói:

“Tên kia thảm hại hơn, rớt cảnh giới, còn chưa khôi phục được đâu. “

“……”

Long Tiểu Vũ trợn mắt, thấp giọng nói:

“Còn có một chút, phụ thân ta rất thích sĩ diện. “

Tần Giác: “……”

Nhìn ra được.

“Đúng rồi, tiền bối, người tới tìm ta có chuyện gì không? “

Long Tiểu Vũ hỏi.

Dưới cái nhìn của nàng, Tần Giác không có khả năng vô duyên vô cớ chạy tới Bạch Long giới.

“Không có gì, chỉ là muốn mở mang kiến thức chút thôi, thuận tiện nhìn thử dáng vẻ của mấy thế lực cường đại nhất ở vùng hư không này ra sao. “

Tần Giác thuận miệng đáp, đương nhiên không có khả năng nói cho Long Tiểu Vũ biết chuyện mình tìm tọa kỵ.

“Thì ra là như vậy. “

Long Tiểu Vũ giật mình, lập tức hai mắt sáng lên, nói:

“Đã như vậy, tiền bối thế đi cùng ta đến tham gia Phong Thần hội đi, lúc đó thế lực cường đại nhất của vùng hư không này, cũng sẽ ở đó. “

“Phong Thần hội? Đó là cái gì? “

Tần Giác nghi hoặc.

“Phong Thần hội là thịnh hội lớn nhất của vùng hư không này, cách mỗi ba trăm năm mới cử hành một lần, đệ tử thiên tài của thế lực khắp nơi đều sẽ tham gia. “

Long Tiểu Vũ nói tiếp:

“Nửa tháng nữa, vừa lúc là thời gian cử hành Phong Thần hội. “

Lần này Long Tiểu Vũ sở dĩ sẽ được tộc trưởng mang đến nơi khác tu luyện, chính là làm chuẩn bị vì tham gia Phong Thần hội.

May mà trời không phụ người có lòng, Long Tiểu Vũ thành công tiến giai Thái Hư đệ lục cảnh, tin tưởng lần này Phong Thần hội không có thế hệ trẻ tuổi nào có thể chống lại nàng.

Nghe Long Tiểu Vũ miêu tả xong, Tần Giác lâm vào trầm tư, đây là ý nghĩa của phó bản?

Muốn đi xem thử hay không đây?

Đúng lúc này, Long Chiến hôn mê đã tỉnh lại:

“A……Nơi này là nơi nào a……”

“Thần nữ điện hạ? “

Long Chiến thấy cảnh tượng trước mắt, nháy mắt trợn mắt hốc mồm.

Hắn không phải đang chuẩn bị dùng truyền tống trận sao? Làm sao lại đến nhanh như vậy?

Nghĩ tới đây, Long Chiến vô ý thức nhìn về phía Tần Giác, trợn mắt hốc mồm.

Chương 259: Xuất Phát

Ngơ ngác ngắn ngủi qua đi, Chiến cuối cùng nhớ tới chuyện gì đã xảy ra, nếu như nhớ không lầm, hẳn là Tần Giác đưa hắn đến nơi này.

Nhưng vấn đề là, cho dù là thông đạo không gian cũng không nhanh đến vậy đi?

Trừ phi, Tần Giác là cường giả siêu việt Thái Hư cảnh!

Làm sao có thể?

Long Chiến cảm thấy có chút hoang đường.

“Ngươi là……”

Long Tiểu Vũ nghi hoặc, mặc dù Long Chiến biết nàng, nhưng nàng lại không biết Long Chiến.

Hội trưởng lão cực kì rộng lớn, trừ mấy trưởng lão cao giai ra, những người khác Long Tiểu Vũ cơ bản cũng không nhận ra, huống chi Long Chiến chỉ là một trưởng lão Thái Hư đệ nhất cảnh.

Thấy Long Tiểu Vũ nhìn sang, Long Chiến bỗng nhiên bừng tỉnh, vội nói:

“Thần nữ điện hạ, ta là trưởng lão thủ vệ khu phía đông, Long Chiến. “

“Trưởng lão thủ vệ khu phía đông? “

Long Tiểu Vũ cau mày lại, hỏi:

“Ngươi tới nơi này làm gì. “

“……”

Há to miệng, Long Chiến chỉ vào Tần Giác nói:

“Nhân loại này cầm ngọc bài thân phận của thần nữ điện hạ, tự xưng là bằng hữu của điện hạ, cho nên ta dẫn hắn tới, muốn xác nhận. “

“Thì ra là thế. “

Long Tiểu Vũ cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra:

“Hắn đúng là bằng hữu của ta, ngươi có thể đi trở về rồi. “

“A? “

Long Chiến sững sờ, mặt mũi tràn đầy mơ màng.

Bởi vì vừa rồi hôn mê, cho nên Long Chiến cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ngay cả thần nữ điện hạ cũng nói như vậy, Long Chiến nào dám tiếp tục chất vấn, đành phải cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi đại điện, từ đầu đến cuối, cũng không dám nhìn Long Côn cái nào.

Đưa mắt nhìn Long Chiến rời đi, Long Tiểu Vũ lại hỏi:

“Thế nào, có hứng thú à tiền bối. “

Lúc nói câu này, Long Tiểu Vũ tràn ngập chờ mong, như chờ đợi kiểu trẻ nhỏ muốn được khen, đáng yêu vô cùng.

“Được a. “

Suy nghĩ nhanh chóng, Tần Giác đưa quyết định.

Dù sao hắn ra ngoài lần này, trừ tìm tọa kỵ ra, cũng chuẩn bị nhìn xem những thế lực đỉnh phong rốt cuộc là như thế nào, chỉ là lúc trước hắn nói với Bạch Nghiệp đi hơn mười ngày thôi, có thể phải nuốt lời rồi.

Cứ theo đà này, ít nhất qua một tháng nữa, hắn mới có thể trở về.

“Vâng “

Long Tiểu Vũ vui mừng, sau đó quay người nói với Long Côn:

“Phụ thân, tiền bối cũng đi, cũng không có vấn đề chứ? “

“Ách……Không có vấn đề. “

Chần chờ một lát, Long Côn nói.

Nói thật, trong lòng Long Côn vẫn lo lắng vô cùng.

Dù nói thế nào, Tần Giác cũng là nhân loại, hơn nữa còn có thực lực Thái Hư đệ thập cảnh, nếu như muốn giết chết Long Tiểu Vũ, quả thực dễ như trở bàn tay, Long Côn có thể không lo lắng được sao?

Không được, nhất định phải tự mình đi theo!

Nghĩ như vậy, Long Côn mở miệng nói:

“Vừa hay, ta cũng có thời gian, đến lúc đó có thể cùng đi. “

“Phụ thân, người cũng muốn đi? “

Long Tiểu Vũ ngạc nhiên:

“Người không phải nói, muốn củng cố cảnh giới sao? “

“Củng cố cảnh giới? Có sao, ta có nói à? “

Long Côn ra vẻ mờ mịt nói:

“Ngươi nhớ lầm rồi. “

Long Tiểu Vũ: “……”

Tốt xấu gì nàng cũng là Thái Hư đệ lục cảnh, làm sao có thể nhớ lầm?

Nhưng mà Long Tiểu Vũ cũng hiểu vì sao Long Côn lại đột nhiên đổi giọng, nhưng với cái nhìn của nàng, căn bản không cần thiết.

Dù sao, Tần Giác nếu như muốn giết nàng, nàng đã chết từ lâu.

Huống chi phụ trách dẫn đội tham gia Phong Thần hội lần này, thế nhưng là một siêu cấp cường giả trong tộc gần với tộc trưởng, với lại tộc trưởng cũng sẽ quan sát trong tối, bảo đảm không cho chuyện gì xảy ra.

Long Côn có đi hay không, cũng không có gì khác biệt.

“Tiền bối, chúng ta mười ngày sau xuất phát, khoảng thời gian này người ở chỗ này trước đi.”

Cuối cùng, Long Tiểu Vũ nói.

Cứ như vậy, Tần Giác được Long Tiểu Vũ sắp xếp ở gần đại điện, trong một viện còn xa hoa hơn nữa, linh thực bên trong cũng từ Lục cấp biến thành bát cấp, tựa như thế giới trong tranh.

Tần Giác đầu tiên là dùng thần thông chuyển Vân Tịch tới, sau đó tiếp tục thời gian sống phóng túng của bản thân.

Trong bất tri bất giác, lại qua mười ngày, Long Tiểu Vũ đúng hạn mà tới.

“Tiền bối, chúng ta nên xuất phát. “

“Ừm. “

Nhấc Vẫn Tịch đang ăn thịt nướng như hổ đói ở bên cạnh, Tần Giác cùng Long Tiểu Vũ rời khỏi viện, leo lên linh khí phi hành của Bạch Long tộc.

Nói là linh khí phi hành, chẳng bằng nói là chiến hạm, chỉ thấy phía trên chuyên chở các loại vũ khí linh năng, tựa như một con cự thú Hồng Hoang, dữ tợn đáng sợ.

Cũng không nên xem thường những vũ khí linh năng này, linh lực đưa vào càng nhiều, uy lực càng lớn.

Nếu là do cường giả Thái Hư cảnh toàn lực thôi động, thậm chí có thể nhẹ nhàng hủy diệt một hành tinh nhỏ.

Tần Giác cùng Long Tiểu Vũ đến lập tức khiến cho những cường giả khác của Bạch Long tộc chú ý, từng người lộ ra vẻ quái dị, nhìn chằm chằm Tần Giác, giống như hận không thể ăn sống hắn.

“Tên kia chính là bạn nhân loại trong truyền thuyết của thần nữ điện hạ? “

“Ha ha, trừ vẻ rất đẹp trai ra, dường như cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt. “

“Thần nữ điện hạ sao lại kết bạn với nhân loại chứ? “

“Chẳng lẽ là bởi vì dáng vẻ đẹp trai? “

“Nói bậy, thần nữ điện hạ sao có thể nông cạn như vậy! “

“Mặc kệ hắn, dù sao nơi này là địa bàn của chúng ta, nếu hắn dám làm loạn, giết chết. “

“……”

Đám người xì xào bàn tán, lại cố ý cất cao giọng, nghiễm nhiên không để Tần Giác vào trong mắt.

Thành viên có thể leo lên chiếc linh khí phi hành này, đến tham gia Phong Thần hội, cơ bản đều là thiên tài tiếng tăm lẫy lừng trong tộc, tính cách cao ngạo, kiệt ngạo bất tuân, sao sẽ quan tâm đến một nhân loại.

Đúng này, Tần Giác lơ đễnh, nhưng Long Tiểu Vũ lại không cách nào khoan dung:

“Tất cả im miệng cho ta! “

“Ai còn dám nói bậy bạ, ta đánh hắn thành đầu heo! “

Lời vừa nói ra, toàn bộ linh khí phi hành nháy mắt an tĩnh lại.

Người quen với Long Tiểu Vũ đều biết, nàng từ trước đến nay nói được làm được, ở đây có mấy tên xui xẻo từng bị Long Tiểu Vũ giáo huấn, giờ phút này vội vàng ngậm miệng lại, sợ bị xem như mục tiêu.

Thấy thế, Long Tiểu Vũ điềm nhiên nói:

“Như này mới đúng. “

“……”

Đám người hai mặt nhìn nhau, nhịn không được rùng mình một cái.

“Tiểu Vũ, các ngươi tới rồi. “

Lúc này, Long Côn từ bên trong đi tới, đã đến từ sớm.

“Đây không phải là Long Côn trưởng lão sao? “

“Đúng vậy a, nghe nói Long Côn trưởng lão đã bước vào Thái

Hư đệ thập cảnh, lần này có trò hay để xem rồi. “

“Có ý gì? “

“Ngớ ngẩn, Long Côn trưởng lão thế nhưng là phụ thân của thần nữ điện hạ! “

“……”

Đám người cười trên nỗi đau của người khác, chờ đợi động tác tiếp theo của Long Côn.

“Phụ thân. “

Ngay trước mặt phụ thân, Long Tiểu Vũ lập tức nở nụ cười ngọt ngào, thoáng thu liễm.

“Tần tiên sinh. “

Long Côn gật đầu với Tần Giác.

Tần Giác ừ một tiếng, xem như đáp lại.

Mắt thấy cảnh tượng này, mọi người đều xôn xao.

“Ta không nhìn lầm đi, Long Côn trưởng lão thế mà gọi nhân loại kia Tần tiên sinh! “

“Điên, thế giới này nhất định là điên rồi! “

“Ta đang nằm mơ sao? “

“……”

Đám người khó có thể tin được, dường như không dám tin vào hai mắt mình.

Bọn hắn cho tới bây giờ không nghĩ, trưởng lão Thái Hư đệ thập cảnh trong tộc mình, vậy mà lại gọi một nhân loại là tiên

sinh.

Quan trọng nhất chính là, vị trưởng lão này chính là đương kim tộc trưởng, phụ thân của thần nữ điện hạ!

Có thể nghĩ, trong lòng của những cường giả Bạch Long tộc này khiếp sợ đến mức nào.

Nhưng mà sự thật bày ở trước mắt, không thể không thừa nhận.

Chương 260: Trên Thái Hư

Bạch Long giới,trung tâm.

Giờ phút này, phía trên linh khí phi hành tên Thiên Lân Hào, đông đảo cường giả Bạch Long giới lâm vào trầm mặc, nội tâm chấn động vô cùng.

Ngay cả Long Côn cũng xưng hô với Tần Giác là tiên sinh, vậy Tần Giác là cảnh giới gì?

Mặc dù bọn hắn tính cách cao ngạo, kiệt ngạo bất tuân, nhưng không có nghĩa là loại ngu ngốc.

Cho dù dùng cái mông nghĩ cũng biết, Tần Giác chắc chắn sẽ không thấp hơn Thái Hư đệ thập cảnh, nếu không với thân phận và địa vị của Long Côn, làm sao có loại thái độ như thế?

Quan trọng nhất chính là, ở đây trừ mấy trưởng lão cao giai cùng Long Tiểu Vũ ra, phần lớn thiên kiêu Bạch Long tộc đều ở khoảng Thái Hư nhị tam cảnh, mạnh nhất cũng mới là Thái Hư đệ tứ cảnh mà thôi.

Đối mặt với cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, dường như không khác gì sâu kiến, tùy tiện động ngón tay là có thể nghiền chết bọn hắn.

Nghĩ thông suốt điểm này, đám người sao còn dám ăn nói hàm hồ, nhao nhao ngậm miệng lại, giả vờ ngoan ngoãn.

Cho dù là ở đâu, quy tắc cường giả vi tôn đều chưa từng thay đổi.

Nếu như Tần Giác chỉ là Đại Thánh bình thường, hoặc là Thái

Hư đệ nhất cảnh, như vậy cho dù hắn là bạn của Long Tiểu Vũ, cũng sẽ không ai để hắn vào mắt.

Nhưng bây giờ, Tần Giác không chỉ là bạn của Long Tiểu Vũ, rất có thể còn là cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, thái độ của đám người lập tức xảy ra biến hóa.

Trong lòng bọn họ có lẽ vẫn tràn ngập địch ý với Tần Giác, nhưng tuyệt đối sẽ không biểu hiện trực tiếp ra ngoài giống như vừa rồi.

“Tộc lão đến. “

Chào hỏi với Tần Giác xong, Long Côn chắp tay ra sau lưng, nhìn về phía nơi xa.

Lời còn chưa dứt, ngay tầm mắt bỗng nhiên dâng lên một luồng khí tức cường đại khiến người ta khó mà hình dung, quán thông thiên địa, sinh ra vô số dị tượng, vẻn vẹn chỉ phát ra dư uy, liền khiến cho cường giả Bạch Long tộc ở đây không chịu nổi, một số ít có tu vi thấp, xém chút nữa là quỳ xuống.

Chỉ có Tần Giác từ đầu đến cuối mặt không biểu tình, không ngạc nhiên chút nào.

Khoảng thời gian ở Bạch Long giới, Tần Giác đã dùng linh thức liếc nhìn toàn bộ Bạch Long giới mấy lần rồi.

Đương nhiên biết luồng khí tức trước mắt này đến từ một cường giả siêu việt Thái Hư cảnh.

Trước đó, Tần Giác cũng không biết thân phận của đối phương, thì ra là tộc lão của Bạch Long tộc.

Giống với khí tức này còn mấy người nữa, nhưng đều đang bế quan, cũng chính bởi vì những cường giả đỉnh cao này, Bạch Long tộc mới có thể trở thành một trong những thế lực cường đại nhất

của vùng hư không này.

Hô!

Cuồng phong thổi qua, sau một khắc, một lão giả tóc trắng xoá, khí chất phi phàm xuất hiện trên linh khí phi hành, hai con ngươi màu trắng, như có thể xem thấu hư không, trong lúc giơ tay nhấc chân linh lực lưu chuyển, tựa như trích tiên hạ phàm, khiến người khác không nhịn được mà muốn quỳ bái.

Ở sau lưng lão ta, có một vòng sáng, tản ra ánh sáng nhàn nhạt, nhìn qua thần thánh vô cùng.

“Tộc lão! “

Long Côn lập tức tiến lên khom mình hành lễ.

“Tộc lão! “

Cường giả còn lại của Bạch Long tộc cũng liền vội cúi đầu, thái độ cung kính.

Phải biết, lão giả trước mắt này thế nhưng là tồn tại gần với tộc trưởng của Bạch Long tộc, thực lực sâu không lường được, mấy vạn năm trước đã uy chấn vùng hư không này.

Thậm chí trong thời khắc mấu chốt, ngăn cơn sóng dữ, chính diện đánh lui đại quân của Võ Thần điện, là nhân vật anh hùng chân chính của Bạch Long tộc, rất nhiều thiên kiêu Bạch Long tộc đều là nghe kể chuyện của hắn mà lớn lên, sao có thể bất kính?

“Ừm. “

Lão giả khẽ gật đầu, nhìn về phía Tần Giác:

“Tiểu Vũ a, đây chính là người bạn nhân loại mà ngươi nói kia sao. “

“Đúng vậy, tộc lão gia gia. “

Nghe vậy, Long Tiểu Vũ hơi khẩn trương, sợ lão giả giống phụ thân nàng, không nói hai lời, đi lên trực tiếp động thủ.

“Thú vị đấy. “

Lão giả ánh mắt lấp lóe, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hắn nhìn không ra tu vi của Tần Giác!

Muốn nói Tần Giác mạnh hơn hắn, lão giả tuyệt đối không tin, cho nên lão giả cho rằng trên người Tần Giác nhất định là có pháp bảo đặc thù gì đó, không chỉ có thể ẩn giấu tu vi, với lại đẳng cấp không thấp.

“Tộc lão gia gia, người……”

Thấy lão giả chậm chạp không nói lời nào, Long Tiểu Vũ càng thêm lo lắng, vô thức đứng trước người Tần Giác, phòng ngừa lão giả đột nhiên xuất thủ.

Mặc dù Tần Giác không sợ lão giả, nhưng Long Tiểu Vũ thì không cho rằng như vậy.

“Ha ha ha. “

Đối với phản ứng của Long Tiểu Vũ, lão giả sao có thể nhìn không ra, lập tức cười nói:

“Yên tâm đi, Tiểu Vũ, nếu là bạn của ngươi, cũng chính là bạn của Bạch Long tộc chúng ta, chỉ cần người bạn này không làm chuyện gì nguy hại cho Bạch Long tộc, ta sẽ không làm loạn. “

“Đa tạ tộc trưởng gia gia! “

Nghe được câu này, Long Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra.

“A, Long Côn, ngươi cũng muốn đi tham gia Phong Thần hội? “

Tới lúc này, lão giả mới chú ý tới Long Côn.

“……”

Ta vậy mà nãy giờ coi như không tồn tại à?

Rõ ràng mới vừa còn bắt chuyện với ngươi đó!

“Ách……Ta muốn đi xem. “

Long Côn thuận miệng bịa chuyện nói.

Lão giả nhìn Long Tiểu Vũ, lại nhìn Long Côn, như có điều suy nghĩ:

“Được, cũng nên xuất phát rồi. “

Không có tiếp tục nói nhảm, dưới mệnh lệnh của lão giả, linh khí phi hành dần dần bay lên không trung, sau đó mở ra thông đạo không gian, biến mất khỏi Bạch Long giới.

Là linh khí phi hành mạnh nhất Bạch Long giới,Thiên Lân Hào không chỉ có được sức tàn phá kinh khủng, lại có thể tùy ý xuyên qua không gian, đi tốc độ nhanh nhất, cho dù là cường giả Thái Hư cảnh bình thường cũng đuổi không kịp.

Còn nữa, không gian bên trong Thiên Lân Hào cực kì rộng lớn, dường như không thua gì một thế giới nhỏ, các loại lầu viện, cung điện san sát, so với viện mà Tần Giác ở trước đó còn xa hoa hơn.

Tần Giác cùng Long Tiểu Vũ không nghi ngờ gì là được an bài ở khu vực trọng yếu nhất, các thành viên còn lại của Bạch Long tộc thì căn cứ theo thực lực mạnh yếu, chia ra các khu vực khác nhau.

Dựa theo tốc độ của Thiên Lân Hào, khoảng ba ngày sau là có thể đến Phong Thần hội, tất cả mọi người nhân dịp khoảng thời gian này liều mạng tu luyện, tranh thủ trước khi tham gia Phong

Thần hội mà mạnh hơn.

Đối với mấy thiên kiêu của Bạch Long tộc này mà nói, Phong Thần hội chính là cơ hội cho bọn hắn cá chép vượt Long Môn, có thể tiến thêm một bước nữa hay không, liền xem biểu hiện ở trên Phong Thần hội.

Cái gọi là Phong Thần hội, thật ra là cuộc thi giữa các thể lực đỉnh phong của vùng hư không này, để thế hệ trẻ tuổi giao phong.

Từ chỗ Long Tiểu Vũ, Tần Giác biết được, địa điểm cử hành Phong Thần hội là ở trên một đại lục được gọi là Thần Vực, cách mỗi ba trăm năm, Thần Vực sẽ mở ra một lần, cũng nâng lên một vùng Phong Thần đài, chỉ có cường giả Thái Hư cảnh mới có thể đặt chân.

Nếu có thể trải qua đủ các loại khảo nghiệm, leo lên Phong Thần đài, liền đại biểu có được cơ hội Phong Thần.

Trên Thái Hư cảnh, còn có hai cái cảnh giới, theo thứ tự là Bán Thần, cùng Chân Thần.

Lão giả trước đó, chính là một Bán Thần hàng thật giá thật!

Cho tới nay, hễ là ai có thể leo lên Phong Thần đài, đều có thể thành công Phong Thần, bao gồm cả gia gia của Long Tiểu Vũ, cũng chính là tộc trưởng Bạch Long tộc.

Dù cho không leo lên Phong Thần đài, cũng được lợi vô cùng, tỷ như Long Côn.

Hắn lúc trước bởi vì tư chất hơi kém, cuối cùng dừng ở trước Phong thần đài, nhưng hiện tại vẫn thành công bước vào Thái Hư đệ thập cảnh, cách Bán Thần một bước.

Bằng vào tuổi thọ lâu đời của Long tộc, ngày sau nếu có thể thu được đại cơ duyên, chưa hẳn không thể lên cấp Chân Thần,

cho dù cơ hội này rất xa vời.

Long Tiểu Vũ trước mắt là một trong những thế hệ trẻ tuổi của thế lực lớn, có hi vọng leo lên Phong Thần đài nhất, cũng chính vì vậy, Võ Thần điện mới có thể nghĩ trăm phương ngàn kế ám sát nàng, thậm chí cấu kết với trưởng lão của Bạch Long tộc.

Đáng tiếc, đây hết thảy đều bị Tần Giác phá hư.

Chương 261: Bán Thần Chi Uy

Gió nhẹ lướt qua, hoa cỏ nở rộ, tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Giờ phút này, Tần Giác tay thuận cầm linh tửu, hành tẩu trong rừng, đỉnh đầu là bầu trời trong xanh không khác gì bên ngoài, rất khó nhìn ra đây là đang ở bên trong một chiếc linh khí phi hành.

“Mùi vị không tệ. “

Tiện tay hái trái cây cho vào trong miệng, Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, lộ ra nụ cười hài lòng.

“Sư phụ, người ăn cái gì vậy? “

Vân Tịch cắn ngón tay, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Tần Giác: “……”

Bởi vì muốn tham gia Phong Thần hội, Tần Giác đương nhiên không có khả năng vứt Vân Tịch lại, chỉ có thể mang theo nàng.

Về phần Long Truy bên kia, dù sao hai người đã ký kết linh hồn khế ước, Tần Giác cũng không sốt ruột, trở về về điều giáo sau cũng không muộn.

“Cho ngươi. “

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tần Giác đưa một trái cây khác cho Vân Tịch.

“Thơm quá a. “

Vân Tịch ôm vào trong ngực ngửi ngửi, lập tức không chút

khách khí bắt đầu ăn.

Nếu không phải đầu quá nhỏ, Tần Giác tin chắc rằng, Vân Tịch nhất định có thể một miếng ăn sạch.

“Tiền bối, người cũng ở đây a. “

Lúc này, Long Tiểu Vũ từ bên cạnh đi tới, phất tay cười nói.

“Ồ? Ngươi không tu luyện sao? “

Tần Giác thuận miệng hỏi.

Hiện tại trên chiếc linh khí phi hành này, hơn một nửa cường giả Bạch Long tộc đều đang tu luyện, bởi vậy sau khi nhìn thấy Long Tiểu Vũ, Tần Giác có chút ngoài ý muốn.

“Không cần, ta vừa mới đột phá Thái Hư đệ lục cảnh không bao lâu, buông lỏng một chút sẽ tốt hơn. “

Long Tiểu Vũ không quan trọng nói.

Với thực lực Thái Hư đệ lục cảnh của nàng, phóng nhãn khắp thế hệ trẻ tuổi, cơ hồ không ai có thể chống đỡ, có thể leo lên Phong Thần đài hay không, liền nhìn tạo hóa của mình.

Ầm ầm!

Đột nhiên, đại địa chấn động, bày ra lít nha lít nhít vết rách, tràng cảnh duy mỹ vừa rồi nháy mắt sụp đổ xuống, tính cả hoa cỏ cây cối cũng chôn chung một chỗ, giống như tận thế.

“Xảy ra chuyện gì? “

Long Tiểu Vũ thân hình chớp lên, né tránh đá vụn rơi xuống bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc.

Không chỉ là Long Tiểu Vũ, vô số cường giả Bạch Long tộc bị

bừng tỉnh, từ trong mật thất bay ra ngoài:

“Xảy ra chuyện gì? “

“Chẳng lẽ là nhân loại kia đang làm trò quỷ? “

“Không thể nào, có tộc lão tọa trấn, nhân loại kia làm sao có thể dám làm loạn. “

“……”

Đám người giận không kềm được, nhắm mục tiêu ngay Tần Giác.

Nhưng mà đúng vào lúc này, đại địa lần nữa chấn động, còn mạnh hơn lần trước.

“Chờ đã, hình như là bên ngoài Thiên Lân Hào lọt vào công kích. “

“Không sai, đi ra xem thử đi! “

“Nhanh nhanh nhanh! “

“……”

Ý thức được không đúng, đám người vội vàng bay ra ngoài, rất nhanh, bọn hắn liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Ta không nhìn lầm đi? Đây là tình huống như thế nào? “

“Trời ạ! Là Hư Không cự thú! Thật nhiều Hư Không cự thú! “

Chỉ thấy bên ngoài vòng phòng hộ của Thiên Lân Hào, đầy rẫy Hư Không cự thú, từng con giương nanh múa vuốt, dữ tợn đáng sợ, điên cuồng va chạm vào vòng phòng hộ của Thiên Lân Hào.

Vòng phòng hộ đủ để ngăn một kích toàn lực của cường giả

Thái Hư đệ tam cảnh, lúc này giống như pha lê đầy vết nứt, giống như bất kì lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Một khi vòng phòng hộ vỡ vụn, không cần nghĩ cũng biết, Thiên Lân Hào khẳng định sẽ ngay lập tức bị phá hủy.

Đến lúc đó, cường giả trên Thái Hư đệ tứ cảnh của Bạch Long tộc còn đỡ, có thể miễn cưỡng tự vệ, dưới đệ tứ cảnh sợ rằng sẽ tử thương thảm trọng.

Dù sao, những Hư Không cự thú này cũng không phải yêu thú, căn bản không bi Long Uy của bọn hắn ảnh hưởng.

“Đáng chết, làm sao lại có nhiều Hư Không cự thú như vậy. “

“Lần này làm sao bây giờ? “

“Nhanh đi mời tộc lão đến! “

Sau khi nói xong câu này, thân ảnh hùng vĩ của lão giả vĩ xuất hiện phía trên mọi người, vòng sáng phía sau sáng rực, tản ra ánh sáng thần thánh.

Chỉ một thoáng, cường giả Bạch Long tộc ở đây đều là ngừng thở, chờ đợi cường giả này xuất thủ, hóa giải nguy cơ.

Ông!

Lão giả tiện tay vung lên, trực tiếp triệu hồi vòng phòng hộ của Thiên Lân Hào, lập tức bên trong có ánh sáng chiếu ra sáng chói mắt, nháy mắt bao phủ lại toàn bộ Thiên Lân Hào, mọi người căn bản thấy không rõ tràng cảnh phía ngoài

Không có âm thanh, không có sát khí, cũng không có hình ảnh chiến đấu hoa lệ.

Một lát sau, ánh sáng tiêu tán, biến mất theo còn có Hư Không cự thú.

Phóng tầm mắt nhìn tới, toàn bộ hư không chỉ còn lại Thiên Lân Hào, không còn thứ gì khác!

Một chiêu toàn diệt!

“Cái này……”

Phía dưới, Long Côn sững sờ tại chỗ, ngây ra như phỗng.

Mặc dù hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, trong lúc nhất thời cũng trợn mắt hốc mồm.

Phải biết, những Hư Không cự thú kia đều là Thái Hư cảnh!

Không giống với yêu thú, Hư Không cự thú giống với Bạch Long tộc, thuộc về sinh linh đỉnh phong, căn bản sẽ không bị áp chế huyết mạch, hoặc là ảnh hưởng của Long Uy, với lại lực công kích cùng lực phòng ngự đều cường hãn vô cùng.

Điểm này, lúc bọn nó xém chút nữa đánh vỡ vòng phòng hộ của Thiên Lân Hào thì có thể nhìn ra được.

Kết quả, lão giả thế mà chỉ dùng một chiêu, liền diệt sát toàn bộ bọn nó, mà ngay cả cặn cũng không còn.

Đây chính là Bán Thần sao?

Nhiều năm chưa thấy tộc lão xuất thủ, Long Côn lần đầu tiên chân chính ý thức được, chênh lệch to lớn giữa mình và Bán Thần.

Ngay cả Bán Thần cũng lợi hại như vậy, thế Chân Thần thì sao?

Long Côn không dám tưởng tượng.

Bởi vì Chân Thần quá mức cường đại, càng giống một loại vũ khí mang tính chiến lược, cho nên cả hai sẽ rất ít giao chiến.

Dù có giao chiến, cũng không ai dám ở bên cạnh quan sát.

Cho nên phụ thân của mình rốt cuộc mạnh cỡ nào, Long Côn cũng không rõ.

Nơi xa, ánh mắt Tần Giác lấp lóe, cho đến nay, hắn cũng không biết mình rốt cuộc là mạnh đến cỡ nào, nếu không phải sợ hiểu lầm, Tần Giác thật đúng là muốn cùng luận bàn vài chiêu với người này.

“Được, đã kết thúc rồi, đều trở về đi. “

Vứt xuống câu nói này, thân hình lão giả vặn vẹo, lặng yên không một tiếng động biến mất tại chỗ.

Nửa ngày, cường giả Bạch Long tộc ở đây rốt cục kịp phản ứng.

“Tộc lão uy vũ! “

Không biết là ai hô một câu, tiếp theo, cả Thiên Lân Hào đều vang dội câu nói này:

“Tộc lão uy vũ! “

“Tộc lão uy vũ! “

“……”

Vốn là có người còn lo lắng lần tham gia Phong Thần hội này, sẽ gặp phải tập kích của Võ Thần điện, hiện tại, cũng không còn ai lo lắng chuyện này nữa.

“Quá mạnh! “

Trên đường trở về, Long Tiểu Vũ vẻ mặt hưng phấn, kiên định nói:

“Cho dù thế nào, ta nhất định phải leo lên Phong Thần đài! “

Mắt thấy tràng cảnh lão giả nhẹ nhàng diệt sát Hư Không cự thú, Long Tiểu Vũ vô cùng kích động, hận không thể lập tức trở thành cường giả tuyệt thế giống lão giả.

Nếu như Long Tiểu Vũ có thể thành công leo lên Phong Thần đài, đồng thời trong tương lai tiến giai Chân Thần cảnh, mà tộc trưởng hiện tại Bạch Long tộc không có vẫn lạc, vậy liền đại biểu cho, Bạch Long tộc sẽ đồng thời có được hai cường giả Chân Thần cảnh!

Kể từ đó, Bạch Long tộc không thể nghi ngờ sẽ trở thành tồn tại mạnh nhất mảnh hư không này, hơn nữa là ưu thế nghiền ép tuyệt đối.

Trừ phi Võ Thần điện cũng xuất hiện Chân Thần thứ hai, nếu không rất có thể sẽ bị Bạch Long tộc trực tiếp tiêu diệt, biến thành lịch sử.

Trước mắt mà xem, Võ Thần điện cũng không thể địch nổi cường giả trẻ tuổi như Long Tiểu Vũ, bằng không thì cũng sẽ không bức thiết muốn giết chết Long Tiểu Vũ.

……

Năm ngày trôi qua rất nhanh, Thiên Lân Hào không biết vượt qua bao nhiêu hư không cùng giới vực, rốt cục đi tới bên ngoài Thần Vực, xa xa đã có thể nhìn thấy đại lục lấp ló sau lớp sương mù kia.

So với Bạch Long giới, đại lục này có vẻ hơi nhỏ bé, nhưng không ai dám khinh nhờn.

Cho dù là Bạch Long tộc, hay là Võ Thần điện, hoặc là thế lực khác, có thể mạnh được như hiện tại, đều không thoát khỏi quan hệ với đại lục này.

Chương 262: Có Vẻ Ăn Rất Ngon

Thần Vực xuất hiện từ bao giờ, đến từ đâu, không ai biết.

Sở dĩ sẽ được xưng là Thần Vực, đương nhiên là bởi vì Phong Thần đài kia.

Rất nhiều thế lực có thể mạnh đến như thế, đều không thoát khỏi quan hệ với Phong Thần đài.

Chỉ cần leo lên Phong Thần đài, liền đại biểu cho việc có thể tiến giai Chân Thần cảnh, trở thành một trong những tồn tại mạnh nhất của vùng hư không này.

Dù cho không cách nào leo lên Phong Thần đài, cũng có thể được rất nhiều lợi ích từ đủ các loại khảo nghiệm ở, tu vi tăng nhiều.

Cho dù là Bạch Long tộc, Võ Thần điện, hay là những thế lực đỉnh phong khác, cơ bản mỗi cao tầng đều từng tham gia Phong Thần hội, ngay cả tộc lão suất lĩnh thiên kiêu của Bạch Long tộc đi tham gia lần này cũng không ngoại lệ.

Đáng tiếc, tộc lão này lúc trước cách Phong Thần đài chỉ còn nửa bước, lại tiếc nuối dừng chân, bởi vậy đến nay vẫn dừng lại ở cảnh giới Bán Thần, không cách nào đột phá, nếu không thì Bạch Long tộc chỉ sợ đã trở thành bá chủ của vùng hư không này từ lâu rồi.

“Đến rồi.”

Long Tiểu Vũ đưa mắt nhìn tới, mở miệng nói.

Cùng lúc đó, Thiên Lân Hào chậm rãi dừng lại, lơ lửng ở giữa không trung, chờ đợi Thần Vực mở ra.

Đáng nhắc tới chính là, khu vực xung quanh Thần Vực còn rất nhiều linh khí phi hành đã đến từ lâu, đều đến từ các thế lực khác nhau, lập tức liền có mấy chiếc linh khí phi hành đi lại gần phía bên này, sau đó từ đó bay ra hơn mười thân ảnh, đáp lên trên Thiên Lân Hào.

Lúc này mọi người cũng không ngoài ý muốn, bởi vì đám người này tất cả đều là những thế lực phụ thuộc Bạch Long tộc.

“Ha ha ha, Long trưởng lão, đã lâu không gặp a. “

“Yêu huynh, xa cách nhiều ngày, linh lực của ngươi càng thêm tinh thuần. “

“Long trưởng lão nói đùa. “

“A, đây không phải là Lôi Hạo sao, cả hắn cũng đến? Xem ra Lôi Thú nhất tộc các ngươi rất xem trọng Phong Thần hội lần này a. “

“……”

“……”

Mấy trưởng lão Bạch Long tộc cùng những đại biểu của các thế lực phụ thuộc nói chuyện với nhau, cười cười nói nói, giống như bạn cũ rất nhiều năm rồi chưa gặp.

Tần Giác chú ý tới những đại biểu của thế lực phụ thuộc này tất cả đều không phải nhân loại, khó trách được Bạch Long tộc tiếp nhận.

“Tiền bối, bọn hắn đều là thế lực phụ thuộc vào Bạch Long tộc ta, trừ yêu thú ra, bộ phận còn lại thuộc về Trùng tộc. “

Sợ Tần Giác hiểu lầm, Long Tiểu Vũ giải thích nói.

Mọi người đều biết, Bạch Long tộc thuộc về Thần thú, yêu thú trời sinh có áp chế huyết mạch, dù cho tu vi đẳng cấp thấp, cũng có thể nương theo sự áp chế huyết mạch mà thắng.

Bởi vậy, rất nhiều thế lực chủng tộc yêu thú đều phụ thuộc vào Bạch Long tộc.

Về phần Trùng tộc……

Tần Giác sửng sốt, ánh mắt đảo qua, quả nhiên phát hiện một lão già thân hình thấp bé, phía sau mọc ra cánh mỏng trong suốt, chỉ cao hơn một mét, đứng vẫn chưa tới eo của người khác, nhưng trong người tản ra dao động linh lực, cũng tuyệt đối không thể khinh thường.

Đây là lần đầu tiên Tần Giác nhìn thấy người tu luyện của Trùng tộc, không khỏi có chút hiếu kỳ, thế là chăm chú nhìn thêm.

Ai ngờ lão đầu kia dường như phát hiện ra được, nhìn sang.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí quỷ dị.

“Nhân loại! “

Bỗng nhiên, lão đầu mở to hai mắt, thét to.

Lời vừa nói ra, đại biểu của các thế lực phụ thuộc còn lại đầu tiên là sững sờ, lập tức kinh hãi:

“Nhân loại? Nhân loại gì! “

“Ở nơi nào, xem roi điện của ta lợi hãi cỡ nào! “

“Nơi này sao lại có nhân loại? “

“……”

Cường giả có thể tham gia Phong Thần hội, không có một ai thấp hơn Thái Hư cảnh, bởi vậy đại biểu của những thế lực phụ thuộc này rất nhanh liền chú ý đến nhân loại đứng bên cạnh Long Tiểu Vũ.

“Đúng là nhân loại? “

“Kỳ quái, tại sao ta không cảm nhận được khí tức linh lực trên người hắn nhỉ? “

“Chờ đã, đứa trẻ kia, hình như là……”

Lời còn chưa dứt, người này liền vội vàng khom người hành lễ:

“Thần nữ điện hạ! “

“Cái gì? Thần nữ……Thần nữ điện hạ! “

“Thần nữ điện hạ! “

Mọi người sắc mặt khẽ biến, đều cúi đầu hành lễ.

Đối với đại biểu của mấy thế lực phụ thuộc này mà nói, Long Tiểu Vũ không chỉ là thần nữ của Bạch Long tộc, đồng thời cũng là thần nữ của bọn hắn.

Dù sao, Bạch Long tộc càng mạnh, bọn hắn cũng mạnh lên, nếu có thể ôm được cái đùi lớn là Long Tiểu Vũ này, ngày sau còn lo lắng bị khi dễ sao?

Nhất là lần Phong Thần hội này, Long Tiểu Vũ là tuyệt thế thiên tài có hi vọng leo lên Phong Thần đài nhất.

“Ừm. “

Long Tiểu Vũ khẽ gật đầu, nói:

“Hắn là bạn của ta, các ngươi tốt nhất đừng làm loạn, nếu không, giết không tha. “

Bạn…Là bạn?

Đám người khóe mắt có chút run rẩy, Long Tiểu Vũ lại có bạn là nhân loại?

“Thần nữ điện hạ yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm loạn. “

Cường giả Thú tộc trước đó la hét muốn để cho Tần Giác nếm thử roi điện của mình cười cười nói:

“Bạn của thần nữ điện hạ, chính là bạn của chúng ta. “

Những cường giả Bạch Long tộc kia có lẽ có thể ỷ vào thân phận Bạch Long tộc của mình, dù cho biết Tần Giác là bạn của Long Tiểu Vũ, vẫn không kiêng nể gì cả, nhưng những thế lực phụ thuộc này thì không dám, trừ phi cảm thấy sống đủ lâu.

Dù sao trời sập xuống, có cường giả Bạch Long tộc chống đỡ lấy.

Huống chi, Tần Giác có thể xuất hiện ở đây, liền chứng minh nhất định đã sự tán thành của những cường giả Bạch Long tộc khác, mặc dù bọn hắn rất kì thị nhân loại, nhưng lại không phải là đồ ngốc, biết phân rõ tình huống.

Dù sao, kẻ yếu thường biết xem thời thế hơn cường giả.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, trên trời ở phía xa xa, không gian bỗng nhiên xuất hiện từng tầng gợn sóng, nhanh chóng hình thành vòng xoáy, giống như lỗ đen, muốn nuốt chửng thiên địa.

Một số linh khí phi hành ở gần vòng xoáy vội vàng tản ra, sợ

bị tác động đến.

Động tĩnh bên kia lập tức dẫn tới sự chú ý của tất cả cường giả ở đây, vẻ mặt nháy mắt trở nên ngưng trọng.

“Võ Thần điện…Đến. “

Long Tiểu Vũ ánh mắt băng lãnh, lạnh giọng nói.

“Võ Thần điện? “

Tần Giác theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy trong vòng xoáy không gian khổng lồ, một cung điện đang chậm rãi bay ra, tản ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng vạn dặm xung quanh như ban ngày.

Không sai, không phải linh khí phi hành, cũng không phải chiến hạm, mà là một tòa cung điện kim sắc.

Sự xuất hiện của tòa cung điện này, toàn bộ hư không đều an tĩnh lại, lâm vào ngưng trệ.

“Đó chính là Võ Thần điện sao? “

Tần Giác như có điều suy nghĩ, linh thức lập tức tản ra, đảo qua cung điện kim sắc.

“Thế mà cũng có một Bán Thần……”

Trong linh thức của Tần Giác, toàn bộ cung điện kim sắc nháy mắt không chỗ che thân, các loại trận pháp, cấm chế đều không dùng được với hắn.

Không ngạc nhiên chút nào, Võ Thần điện cũng phái tới một cường giả Bán Thần, đồng thời tương xứng với tộc lão của Bạch Long tộc, nhưng mà bởi vì Long Côn thay đổi chủ ý nhất thời, cho nên phương diện Thái Hư cảnh, Bạch Long tộc chiếm ưu thế hơn.

Nếu như cả hai cùng xông lên, cho dù Tần Giác không nhúng

tay vào, Bạch Long tộc hơn phân nửa cũng có thể giành thắng lợi.

.

“Hừ, Võ Thần điện đáng chết! “

Cường giả Lôi Thú tộc nghiến răng nghiến lợi nói:

“Mỗi lần ra sân đều làm động tĩnh lớn như vậy, thật muốn đem nó phá nát đi! “

“Ta cũng vậy! “

Một cường giả Ngưu tộc khác phụ hoạ theo đuôi, sát ý mãnh liệt.

Nói xong câu đó, cường giả Ngưu tộc bỗng nhiên ý thức được không đúng, luôn cảm thấy như có gai ở sau lưng, giống như có người khác ở xung quanh nhìn chằm chằm hắn.

“Ai! “

Cường giả Ngưu tộc quay đầu nhìn lại, lập tức khẽ giật mình.

Bởi vì người chú ý hắn, chính là Tần Giác!

Đó là ánh mắt gì?

Thật đáng sợ!

Cường giả Ngưu tộc run lẩy bẩy.

Có loại dự cảm bất thường.

Một bên khác, Tần Giác bỗng nhiên kịp phản ứng, vội vàng thu hồi ánh mắt, có chút xấu hổ.

Rất lâu không có ăn thịt trâu, khiến cho hắn có hơi thèm, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tên kia nhìn thì có vẻ ăn rất

ngon.

Chương 263: Thần Vực Mở Ra

Khi Võ Thần điện xuất hiện, toàn bộ hư không lập tức bị chiếu sáng như ban ngày, ánh sáng chói mắt, tựa như thiên thần hạ phàm, khiến người ta khó mà nhìn thẳng.

Không giống với Bạch Long tộc, Võ Thần điện cũng không có giới vực cố định, mà là một dãy các cung điện khổng lồ lơ lửng giữa hư không.

Tòa cung điện trước mắt, chính là một phần của Võ Thần điện.

Cùng lúc đó, các thế lực phụ thuộc Võ Thần điện nhanh chóng bay tới, hình thành một thế đối lập với Bạch Long tộc.

“Võ Thần điện tới rồi! “

“Chậc chậc, không hổ là Võ Thần điện, mỗi lần ra sân đều ngầu như vậy. “

“Hắc hắc hắc, lần này có trò hay để xem rồi. “

“……”

Một bộ phận thế lực trung lập vội vàng lái linh khí phi hành né tránh, sợ chút nữa có đánh nhau bị vạ lây.

Ông!

Đột nhiên, ánh sáng trong cung điện tỏa ra hào quang, tản ra linh áp mênh mông, ngay cả không gian cũng không chịu nổi, không ngừng sụp đổ vỡ vụn.

Ngay sau đó chỉ thấy thần quang khẽ run lên, nháy mắt hóa

thành dãi ánh sáng đỏ, lao thẳng đến Thiên Lân Hào.

Trong chốc lát, trừ Tần Giác và tộc lão còn chưa hiện thân ra, tất cả cường giả trên Thiên Lân Hào đều lui lại một bước, vẻ mặt kinh hãi.

Mắt thấy thần quang sắp đâm vào Thiên Lân Hào, bỗng nhiên ngừng, lơ lửng giữa không trung.

Sau một khắc, thần quang tiêu tán, một nam tử cả người khoác chiến giáp hoàng kim, mày kiếm mắt sáng xuất hiện ở trước mặt mọi người, vòng sáng phía sau chói mắt lạ thường.

Hắn chỉ là đứng ở đó, khiến cho người ta một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, khí tức vô biên, giống như toàn bộ hư không đều bị hắn khống chế.

“Khí tức thật đáng sợ! “

Cường giả Lôi Thú tộc nuốt ngụm nước miếng, trong lòng run sợ.

“Người này là phó điện chủ của Võ Thần điện, Sở Tiêu! “

Long Côn trầm giọng nói.

“Cái gì, là cường giả Bán Thần cảnh kia……”

Mọi người sắc mặt đại biến.

Đối với những thế lực phụ thuộc Bạch Long tộc mà nói, Sở Tiêu quả thực là tồn tại ác mộng, cường giả với yêu thú chết ở trong tay hắn nhiều vô số kể, đến nay vẫn bị Bạch Long tộc liệt vào danh sách một trong những nhân vật nguy hiểm nhất của Võ Thần điện.

Không nghĩ tới lần Phong Thần hội này, Võ Thần giới vậy mà ngay cả Phó điện chủ cũng tự mình xuất động.

“Long Thương, ra đi, ta biết ngươi ở.”

Nam tử mặc kim giáp từ trên cao nhìn xuống Thiên Lân Hào, âm thanh trùng điệp truyền ra, đinh tai nhức óc.

“Long Thương? Long Thương là ai? “

Có người nghi hoặc.

“Ngươi ngay cả Long Thương cũng không biết? Đây chính là siêu cấp thiên tài tiếng tăm lừng lẫy của Bạch Long tộc mười mấy vạn năm trước……Chờ đã, Long Thương cũng tới?”

Vừa dứt lời, bên trong Thiên Lân Hào cũng dâng lên một tia thần quang, đồng thời tiếng rồng ngâm vang lên, ầm ầm vang đội

Lập tức đối diện với nam tử mặc kim giáp,một lão giả tóc trắng xuất hiện lặng yên không một tiếng động.

So với nam tử kim giáp tùy ý buông thả, lão giả lại nhỏ bé vô cùng, nhưng mặc cho linh áp của nam tử mặc kim giáp xung kích thế nào, lão giả từ đầu đến cuối đều không nhúc nhích tí nào, bình thản ung dung.

“Còn may, người phụ trách Phong Thần hội lần này là tộc lão, nếu không hậu quả khó mà lường được. “

Long Côn âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Ha ha ha, Long Thương, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng. “

Nam tử mặc kim giáp ngửa mặt lên trời cười to, trong con mắt bừng bừng chiến ý.

“Sở Tiêu, ngươi muốn ra tay ở chỗ này? “

Lão giả tên Long Thương đôi mắt nhắm lại, âm thanh lạnh

lùng nói.

“Không sai. “

Sở Tiêu nhếch miệng cười một tiếng, linh lực lập tức giống như sóng biển càn quét ra, ven đường những nơi đi qua, không gian vỡ nát tan tành, hình thành vô số loạn lưu, cuốn về phía Thiên Lân Hào.

“Chiêu thức tạp nham. “

Long Thương hừ lạnh một tiếng, bàn tay vung nhẹ, nháy mắt nhấc lên gió bụi đầy trời, loạn lưu còn chưa tới gần Thiên Lân Hào, liền bị phong bạo cưỡng ép thổi tan.

Không chỉ như vậy, các loại dị tượng từ trong hư không tạo ra, lấy Long Thương làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, mỗi loại dị tượng đều ẩn chứa lực hủy diệt khó mà hình dung, cho dù chỉ là dư động tản ra thôi, cũng có thể trọng thương cường giả Thái Hư đệ thập cảnh.

Đây chính là chênh lệch giữa Bán Thần cảnh và Thái Hư cảnh.

“Vừa chiến đã xuất ra thần thông? “

Công kích bị hóa giải, Sở Tiêu không những không giận mà còn cười nói:

“Được, vậy liền để ngươi nếm thử thần thông mà ta gần đây vừa tạo ra……Hỗn trướng, dừng tay cho ta! “

Sở Tiêu vừa muốn thi triển thần thông, chợt phát hiện, dị tượng mà Long Thương khuếch tán ra cũng không biết khi nào hướng về phía cung điện kim sắc!

Nếu kích này đánh trúng, chỉ sợ toàn bộ cung điện kim sắc đều sẽ bị phá hủy, bao gồm cả những thiên kiêu đến tham gia Phong

Thần hội lần này.

Phải biết, những thiên kiêu kia đều là tương lai của Võ Thần điện, Sở Tiêu sao có thể không nóng nảy?

May mà Sở Tiêu phản ứng kịp thời, dưới uy lực của công kích, dùng linh lực cách không ngăn trở, khiến cung điện kim sắc may mắn thoát khỏi.

Làm xong những thứ này, Sở Tiêu cả giận nói:

“Lão già, ngươi không cảm thấy mình vô sỉ lắm sao? “

Nghe vậy, Long Thương nhịn không được cười nhạo:

“Câu này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng chứ? “

“……”

Sở Tiêu há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, có mấy lời không cần thiết nói ra cũng tự hiểu.

Sở Tiêu chiến đấu với Long Thương cách Thiên Lân Hào gần như thế, rốt cuộc là có ý gì, dùng cái mông nghĩ cũng biết.

Cho nên Long Thương mới có thể cố ý hỏi một câu muốn ở chỗ này động thủ sao, nếu Sở Tiêu không muốn nhượng bộ, như vậy Long Thương đương nhiên cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Còn muốn tiếp tục không? “

Mục đích của Long Thương rất đơn giản, công kích cung điện kim sắc, khiến Sở Tiêu sợ ném chuột vỡ bình, chỉ có như này, mới có thể phòng ngừa Sở Tiêu công kích Thiên Lân Hào.

“Không đánh không đánh. “

Sở Tiêu lắc đầu liên tục, chợt đổi giọng, cười nói:

“Nhưng mà ta đang nghĩ, nếu như dùng tính mạng của những tên này, đổi lấy thần nữ của các ngươi, cuối cùng người được lợi là ai đây?”

Trước mắt trong Võ Thần điện, cũng không có thiên kiêu nào có khả năng chống lại Long Tiểu Vũ.

Bởi vậy, dù Sở Tiêu trực tiếp từ bỏ rơi những thiên kiêu của Võ Thần điện, nhưng chỉ cần có thể giết chết Long Tiểu Vũ, cũng đáng giá.

Nói đến đây, ánh mắt Sở Tiêu lóe sáng, dừng ở trên người Long Tiểu Vũ ở bên trong Thiên Lân Hào.

Hô!

Bạch quang sáng lên, che kín ánh mắt của Sở Tiêu, Long Thương trầm giọng nói:

“Vậy để xem thử ngươi có bản lãnh này hay không. “

“A? Có muốn thử thử hay không. “

Sở Tiêu cười nói.

Không gian ngưng kết, hai người đứng đối mặt nhau, sóng ngầm cuồn cuộn.

Ngay khi chiến đấu sắp bộc phát lần nữa, không gian nơi xa vặn vẹo, lại một thế lực đỉnh phong nữa đến.

Không bao lâu, bên trong thông đạo không gian bay ra một chiến hạm to lớn toàn thân đen nhánh, còn lớn hơn cả cung điện kim sắc.

Quỷ dị nhất chính là, ánh sáng mà cung điện kim sắc phát tán

ra không cách nào chiếu sáng lên chiến hạm này được, giống như ánh sáng sau khi chiếu tới chiến hạm, liền bị thôn phệ, không thể tưởng tượng.

“Kia là chiến hạm của Ma tộc. “

Long Tiểu Vũ thấp giọng nói.

Tần Giác ngạc nhiên, ngay cả Ma tộc cũng có?

“Thần Vực còn chưa mở ra, ta khuyên hai tên các ngươi nên dừng chiến đấu ở đây. “

Không chờ cho Tần Giác dùng linh thức điều tra, lại một cường giả Bán Thần cảnh toàn thân chiềm trong hắc ám xuất hiện, ngăn ở giữa Sở Tiêu và Long Thương.

“Ma Quân, ngươi muốn xen vào chuyện bao đồng à. “

Sở Tiêu nhíu mày.

“Ta không thích xen vào việc của người khác, nhưng nếu như ảnh hưởng đến Thần Vực mở ra, ta không ngại giải quyết ngươi trước đâu. “

Bóng đen được gọi là Ma Quân kia mở miệng.

“Ngươi! “

Sở Tiêu giận dữ, nhưng muốn đồng thời đối phó với hai cường giả Bán Thần cảnh, gần như không có khả năng, lập tức đành phải từ bỏ.

Cùng lúc đó, đại lục ẩn giấu sau lớp sương rốt cục cũng có dao động.

Thần Vực, mở ra!

Chương 264: Thông Thiên Thạch Giai

Toàn bộ tam đại thế lực đỉnh phong đã đến đông đủ, Thần Vực rốt cục xuất hiện dao động, chậm rãi mở ra.

Sương mù vốn dĩ bao phủ đại lục Thần Vực bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được tiêu tán, lộ ra tràng cảnh, ba cường giả Bán Thần cảnh thấy thế, lập tức trở về trận doanh thuộc về mình, tùy thời chuẩn bị tiến vào.

Không bao lâu, sương mù tiêu tán hoàn toàn, toàn bộ Thần Vực cũng hiện ra ở trước mặt mọi người.

Khiến Tần Giác kinh ngạc là, Thần Vực cũng không phải là non xanh nước biếc, chim hót hoa nở như trong tưởng tượng, mà là một đại lục có hơi rách nát, khắp nơi không chỉ có tường đổ, hoàn cảnh lại vô cùng ác liệt, giống như di tích viễn cổ còn lại.

Rất khó tưởng tượng, loại địa phương này, có thể cải biến vận mệnh của người tu luyện, sinh ra cường giả Chân Thần cảnh.

“Đi vào đi. “

Mặt Long Thương không biểu tình, phân phó nói.

“Vâng! “

Mấy cường giả Bạch Long tộc lập tức điều khiển Thiên Lân Hào bay vào Thần Vực, tốc độ nhanh vô cùng.

Một bên khác, cung điện kim sắc cùng chiến hạm màu đen cũng nhanh chóng bay đến Thần Vực, sợ bị đối phương vượt lên

trước.

Ở phía sau bọn họ, là các thế lực phụ thuộc, không dám vượt qua.

Cuối cùng, khi tam đại thế lực đỉnh phong dường như đồng thời tiến vào đại lục Thần Vực, phóng tầm mắt nhìn tới, một mảnh mênh mông, hoàn toàn không nhìn thấy một sinh linh nào, đồng thời thỉnh thoảng có tia sét đánh xuống, giống như muốn xé rách bầu trời, khủng bố vô cùng.

“Hửm?”

Vừa mới đi vào Thần Vực, Tần Giác liền cảm giác được không đúng, giống như có đồ vật gì đặt ở trên người hắn.

Cho dù loại cảm giác này không đáng kể, nhưng từ sau khi không thèm đếm xỉa đến trận pháp cấm bay lần trước, Tần Giác đã rất để ý tới hoàn cảnh xung quanh, tuyệt đối sẽ không sai.

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Tần Giác, Long Tiểu Vũ giải thích nói:

“Trọng lực trong Thần Vực gấp mười lần ngoại giới, với lại sẽ hạn chế linh lực trên phạm vi lớn, nếu như sinh linh từ Thái Hư cảnh trở xuống, ở đây rất có thể ngay cả một nửa thực lực cũng không thi triển ra được. “

“Trọng lực gấp mười lần, hạn chế linh lực? “

Tần Giác giật mình, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mà, tồn tại có thể tham gia Phong Thần hội lần này, đều là cường giả Thái Hư cảnh, trọng lực gấp mười đối với bọn hắn mà nói, cơ bản không có bất kỳ ảnh hưởng gì, chớ đừng nói chi là Tần Giác.

“Đó là cái gì? “

Bỗng nhiên, Tần Giác cau mày nói.

Nơi xa, chỉ thấy một ngọn núi đứng lẳng lặng ở giữa thiên địa, ngăn cản đám người, tản khí tức cổ xưa, giống như một con cự thú Hồng Hoang, khiến người ta nhịn không được mà kính sợ.

Quỷ dị nhất chính là, chân núi lại có một bậc thềm đá, nối thẳng lên đỉnh núi, không nhìn thấy điểm cuối, nhưng ít ra có hơn vạn bậc.

“Kia là tầng khảo nghiệm đầu tiên của Phong Thần đài, Thông Thiên Thạch Giai. “

Long Tiểu Vũ vẻ mặt ngưng trọng nói.

Phong Thần đài tổng cộng có cửu trọng khảo nghiệm, không giống nhau,mỗi tầng khảo nghiệm đều đại biểu cho một loại năng lực đặc thù.

Chỉ có liên tục thông qua cửu trọng khảo nghiệm, đồng thời đạt được tán thành, mới có thể leo lên Phong Thần đài, có thể thấy là có bao nhiêu khó khăn.

Mà Thông Thiên Thạch Giai, chính là tầng khảo nghiệm đầu tiên!

Ở trên đây, không thể phi hành, nhất định phải đi bộ, nếu như linh lực cùng nhục thân không đủ cường hãn, dường như rất khó thông qua.

Cho dù là Bạch Long tộc, Võ Thần điện, hay là Ma tộc cùng thế lực phụ thuộc khác, giờ phút này tất cả đều ngừng lại, chờ đợi động tác tiếp theo của đối phương.

Không biết qua bao lâu, một thiên kiêu của thế lực phụ thuộc

Võ Thần điện rốt cục cũng không chịu được, dẫn đầu bay ra, leo lên Thông Thiên Thạch Giai.

Đây là một thanh niên Thái Hư đệ nhị cảnh, thần sắc nhẹ nhàng, rất nhanh liền leo lên một phần ba thềm đá.

Nhưng từ đó về sau, tốc độ của thanh niên lại giảm nhanh, trán cũng chảy mồ hôi không ngừng, trở nên tốn sức vô cùng.

Phải biết những bậc thang này trừ không thể phi hành ra, còn ẩn chứa áp lực kinh khủng, càng lên cao, áp lực càng nặng.

Mặc dù như thế, thanh niên vẫn kiên trì, từ đầu đến cuối không từ bỏ.

Một giây sau, thanh niên lần nữa leo lên một phần ba bậc thang, khoảng cách đỉnh núi chỉ còn lại một phần ba cuối cùng.

“Rốt cục phải kết thúc sao……”

Lau mồ hôi trên trán, thể xác lẫn tinh thần của thanh niên mỏi mệt, cả người đều sắp kiệt quệ.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, chỉ là khảo nghiệm đầu tiên thôi cũng khó khăn như vậy, tiếp theo thì sao?

Mắt thấy thanh niên sắp thông qua khảo nghiệm đầu tiên, những thiên kiêu của thế lực khác cũng nhao nhao bò lên thềm đá, bao gồm cả tam đại thế lực đỉnh phong.

Tới cuối cùng, đã chỉ còn lại Long Tiểu Vũ vẫn chưa hiện thân.

So với Thái Hư đệ nhị cảnh, cường giả Thái Hư đệ tam cảnh không thể nghi ngờ là tốc độ càng nhanh, chỉ dùng không đến mười phút, liền leo lên hai phần ba thềm đá.

Về phần Thái Hư đệ tứ cảnh, trước mắt chỉ có Bạch Long tộc, Võ Thần điện, cùng Ma tộc mới có thiên kiêu bực này.

Trong đó thần tử chói mắt nhất của Võ Thần điện toàn bộ hành trình không dừng lại chút nào, bằng tốc độ nhanh nhất đi lên đỉnh núi, hướng nhất trọng khảo nghiệm xuất phát, thần tử của Ma tộc cũng theo sát phía sau, không cam lòng yếu thế.

Cũng có một số thiên kiêu Thái Hư cảnh đến từ những thế lực phụ thuộc khác, trừ hai gia hỏa thiên kiêu kiên định kia ra,thì phần lớn ở hai phần ba quãng đường đã không chịu nổi, thổ huyết rớt xuống.

Thế là Phong Thần hội được xưng là thịnh hội lớn nhất mảnh hư không này đã mở ra với hình thức hỗn loạn này.

……

“Kỳ quái, thần nữ Bạch Long tộc sao còn chưa xuất hiện? “

“Chẳng lẽ thần nữ kia không đến? “

“Làm sao có thể, ta vừa rồi ở bên ngoài còn thấy nàng. “

“……”

Cường giả của rất nhiều nghị luận ầm ĩ, tràn ngập hiếu kì.

Long Tiểu Vũ thế nhưng là tồn tại cường đại nhất trong thế hệ trẻ tham gia Phong Thần hội lần này, nếu không đến tham gia, sợ rằng sẽ thiếu rất nhiều tính lạc thú cùng chủ đề.

Ngay cả Phó điện chủ của Võ Thần điện Sở Tiêu cùng Ma Quân của Ma tộc cũng nghi hoặc, bọn hắn có thể khẳng định Long Tiểu Vũ có đến, nhưng vì sao chậm chạp không xuất hiện, đến tột cùng đang chờ cái gì?

“Tiền bối, cũng đến phiên ta rồi. “

Long Tiểu Vũ nhìn qua Thông Thiên Thạch Giai ở phía trước, khóe miệng nở nụ cười, lòng tin mười phần.

Nàng cũng không phải cố ý đợi đến cuối cùng, mà là đang giảng giải cửu trọng khảo nghiệm của Phong Thần đài cho Tần Giác.

“A, ta cũng qua xem thử. “

Tần Giác thản nhiên nói.

“A? Ngài cũng muốn đi? “

Long Tiểu Vũ sửng sốt, vô ý thức mà nói:

“Tiền bối có chỗ không biết, hễ là sinh linh vượt qua năm ngàn tuổi, đều không thể tham gia khảo nghiệm của Phong Thần đài. “

Quy tắc này chính là chế định của Phong Thần đài, trải qua sự tìm tòi mấy ngàn năm của các thế lực khắp nơi mới phát hiện, ngay cả cường giả Chân Thần cảnh cũng không thể thay đổi, nếu không làm sao gọi là nơi tranh đấu của thanh niên chứ, trực tiếp tu luyện tới Thái Hư đệ thập cảnh rồi đến tham gia, chẳng phải là trăm phần trăm có thể thông qua cửu trọng khảo nghiệm à?

Kỳ thật với tuổi tác của Long Tiểu Vũ, còn có thể đợi thêm mấy lần nữa, vận khí tốt, có lẽ có thể bước vào Thái Hư đệ thất cảnh, gia tăng tỷ lệ thắng lên.

Nhưng Long Tiểu Vũ lại cảm thấy hiện tại là thời cơ tốt nhất để nàng tham gia Phong Thần hội, bởi vì cái gọi là thiên đạo lưu hành một thời, không cần bảo thủ không chịu thay đổi, bởi vậy tộc trưởng Bạch Long tộc cũng không có ngăn cản nàng.

Long Tiểu Vũ thấy, Tần Giác nếu là cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, tuổi tác khẳng định đã vượt qua năm ngàn tuổi từ lâu, làm sao có thể tham gia khảo nghiệm của Phong Thần hội.

“Chỉ có vậy à, thật tốt. “

Tần Giác xem thường, trực tiếp mang theo Long Tiểu Vũ xuyên qua không gian, đi tới chân núi.

“Mau nhìn, thần nữ của Bạch Long tộc ra rồi! “

“Thật xinh đẹp! “

“Nghe nói nàng thế nhưng là siêu cấp thiên tài duy nhất trong thế hệ trẻ tuổi đạt tới Thái Hư đệ ngũ cảnh. “

“A, người bên cạnh nàng là ai a, sao chưa bao giờ thấy qua? “

“Hình như……Là nhân loại? “

……

Chương 265: Dị Tượng Kinh Thiên

“Đúng là nhân loại, chuyện này là sao? “

“Bạch Long tộc không phải hận nhân loại chúng ta nhất sao? “

“Người này là ai? “

“Không biết, chưa bao giờ thấy qua. “

“……”

Long Tiểu Vũ mới vừa xuất hiện, liền ở hậu phương gây nên sóng to gió lớn, ngay tiếp theo Tần Giác ở bên cạnh cũng trở thành tiêu điểm của đám người.

Không còn cách nào, đứng chung một chỗ với Long Tiểu Vũ, dù cho Tần Giác muốn không bị chú ý cũng khó.

Quan trọng nhất chính là, hắn là nhân loại.

Phải biết, Bạch Long tộc từ trước đến nay cừu thị nhân loại, thậm chí thường xuyên phát động chiến tranh với Võ Thần điện.

Mà bây giờ, thần nữ của Bạch Long tộc lại đứng chung một với thiếu niên nhân loại, đám người sao có thể không kinh ngạc?

“Tên này là từ đâu nhảy ra. “

Sở Tiêu kinh ngạc.

Lúc trước khi hắn giao thủ với Long Thương, từng dùng linh thức liếc nhìn qua Thiên Lân Hào, lại hoàn toàn không có phát hiện

ra Tần Giác!

“Thú vị đó. “

Bên Ma tộc, Ma Quân có chút hăng hái cười nói.

Bởi vì rất ít ra mặt, lại từ đầu đến cuối ở vị trí trung lập, cho nên Ma tộc hiện nay hẳn là một trong những thế lực thần bí nhất trong tam đại thế lực đỉnh phong.

Cho dù là Bạch Long tộc hay Võ Thần điện, độ hiểu biết về nó cũng có giới hạn.

Bởi vậy, cả hai đều rất kiêng kị.

Nếu không vừa rồi Sở Tiêu cũng sẽ không dễ dàng lùi bước, hắn cũng không muốn đắc tội với Ma tộc.

“Đây chính là Thông Thiên Thạch Giai a. “

Nhìn ngọn núi ở trước mặt đâm thẳng lên trời, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Hắn có thể cảm giác được lực lượng kỳ dị trên thềm đá, nhưng với hắn mà nói, những lực lượng kỳ dị này không khác gì không khí.

“Tiền bối, người khẳng định muốn leo lên Thông Thiên Thạch Giai? “

Long Tiểu Vũ vẻ mặt lo lắng.

Theo nàng biết, nếu như tuổi tác vượt qua năm ngàn tuổi lại muốn cưỡng ép tham gia khảo nghiệm của Phong Thần đài, rất có thể sẽ bị phản phệ, bản thân sẽ bị trọng thương.

“Làm sao, có vấn đề gì sao? “

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại.

“Cái này……”

Long Tiểu Vũ vừa muốn mở miệng, liền bị Tần Giác phất tay đánh gãy:

“Được rồi, chúng ta lên đi. “

Nói xong, Tần Giác không nói lời gì giơ chân lên, bước một bước.

Lúc này, trên Thiên Lân Hào, Long Thương cau mày nói:

“Người bạn trẻ kia cũng muốn tham gia khảo nghiệm Phong Thần đài? “

“Không có khả năng! “

Long Côn chắc chắn nói.

Một cường giả Thái Hư đệ thập cảnh tham gia khảo nghiệm Phong Thần đài, nói đùa cái gì?

Mà với thiên phú của Long Tiểu Vũ, cũng phải dùng mấy ngàn năm mới miễn cưỡng tiến giai Thái Hư đệ lục cảnh, cho dù leo lên Phong Thần đài, lúc nào có thể bước vào Thái Hư đệ thập cảnh vẫn là ẩn số.

Dù sao, sau Thái Hư đệ lục cảnh, mỗi cảnh đều cách biệt rất lớn, Long Côn dùng gần mười vạn năm, mới vượt qua khoảng cách này.

Cho dù thiên phú của Tần Giác mạnh hơn, chẳng lẽ còn có thể tu luyện từ Hoàng Giai lên Thái Hư đệ thập cảnh trước năm ngàn tuổi?

Ha ha, trừ phi thế giới này điên rồi!

Nhưng mà một giây sau, Long Côn nháy mắt ngơ ngác, bởi vì Tần Giác lại thật sự giẫm lên bậc thang của Thông Thiên Thạch Giai!

"??? "

Không phải nên bị văng ra, hoặc là bị phản phệ sao?

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ Tần Giác đúng thật chưa tới năm ngàn tuổi?

Thế giới này nhất định là điên rồi!

So với Long Côn, Long Thương bình tĩnh hơn rất nhiều, bởi vì hắn căn bản không biết Tần Giác rốt cuộc là cảnh giới gì, cũng không có nghĩ tới phương diện kia.

Nhưng rất nhanh, Long Thương cũng sững sốt giống Long Côn.

Bởi vì Tần Giác lại bay lên!

Long Thương tin chắc chắn mình không nhìn lầm, Tần Giác hai chân cách mặt đất một khoảng, lơ lửng giữa không trung!

Không phải nói, trên Thông Thiên Thạch Giai không thể bay sao?

Đã từng tham gia khảo nghiệm của Phong Thần đài, đồng thời chỉ thiếu chút nữa đã leo lên Phong Thần đài trở thành cường giả Bán Thần cảnh, Long Thương tự nhận bản thân hắn hiện tại, cũng không cách nào bay trên Thông Thiên Thạch Giai, không đúng, hắn căn bản là không có cách tới gần Thông Thiên Thạch Giai.

Như vậy Tần Giác sao làm được?

Không chỉ Long Thương, tất cả cường giả ở đây đều trợn mắt hốc mồm.

Nhất là Sở Tiêu cùng Ma Quân, càng cường đại, càng có thể hiểu rõ sự đáng sợ của Thần Vực.

Mạnh như Chân Thần cảnh, đến nay cũng không rõ được Thần Vực, huống chi hai người Bán Thần bọn họ?

“Chuyện này……Làm sao có thể? “

Sở Tiêu thấp giọng lầm bẩm, khó có thể tin được.

“……”

Ma Quân trầm mặc, giống như đang suy nghĩ gì.

Đối với phản ứng của ngoại giới, Tần Giác không thèm để ý chút nào, nếu có thể bay, tại sao phải phiền phức đi lên từng bước như thế?

“Tiền bối, người có thể bay? “

Giờ này khắc này, kinh hãi nhất không ai khác ngoài Long Tiểu Vũ, nàng sao cũng không thể ngờ tới, Tần Giác không chỉ có thể leo lên Thông Thiên Thạch Giai,mà còn có thể bay lên!

Có phải là nhầm ở đâu rồi không, hay là ta đang nằm mơ?

” Đơn giản mà. “

Tần Giác hai tay chắp ra sau, chuyện đương nhiên nói.

Long Tiểu Vũ: “……”

Ngươi nghe đi, ngươi nghe đi, cái này là nói tiếng người sao?

Hít một hơi thật sâu, Long Tiểu Vũ cố gắng trấn định nói:

“Tiền bối, người làm vậy chắc là tiêu hao linh lực rất nhiều? “

Cho dù không rõ Tần Giác vì sao có thể leo lên Thông Thiên

Thạch Giai, nhưng Long Tiểu Vũ cho rằng, Tần Giác sở dĩ có thể bay, hẳn là bởi vì tu vi của hắn là Thái Hư đệ thập cảnh.

“Không có a. “

Tần Giác lắc đầu.

“Muốn cùng bay lên không? “

Long Tiểu Vũ: “……”

Thật có lỗi, ta không bay lên được!

Nghĩ tới đây, Long Tiểu Vũ cắn răng, bỗng nhiên thả người xông ra!

Bá!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Long Tiểu Vũ nháy mắt hóa thành tàn ảnh, vượt qua vô số thiên kiêu, thẳng đến đỉnh núi mà đi!

“Hửm? Vừa rồi có thứ gì đó đi qua? “

Một thiên kiêu gian nan tiến lên nháy nháy mắt, mờ mịt nói.

“Thật nhanh! “

“Trời ạ, là thần nữ của Bạch Long tộc! “

“!!! “

Trong chớp mắt, Long Tiểu Vũ đã vượt qua tất cả những thiên kiêu đang cố gắng đi lên trên Thông Thiên Thạch Giai, đi tới đỉnh núi, ven đường những nơi đi qua, mang theo từng trận cuồng phong, không có dừng lại chút nào.

Hô!

Phun ra một ngụm trọc khí, Long Tiểu Vũ cười nói:

“Lần này dễ chịu hơn nhiều. “

“Đúng vậy a, phía trên này không khí rất được. “

Tần Giác phụ hoạ theo.

Long Tiểu Vũ: “???”

“Người lên đây lúc nào vậy? “

“Ta thấy ngươi chạy nhanh như vậy, tựa hồ rất sốt ruột, nên lên trước chờ ngươi. “

Tần Giác nói.

Long Tiểu Vũ: “……”

Hô!

Đúng lúc này, bầu trời bỗng nhiên có cuồng phong thổi qua, hạ xuống một vệt thần quang, rơi vào trên người Long Tiểu Vũ, trong chốc lát, đại địa chấn động, dị tượng xuất hiện, các loại kỳ trân dị thú từng cái sinh rồi lại diệt, thay đổi không ngừng.

“Mau nhìn, thần nữ Bạch Long tộc dẫn động dị tượng! “

“Dị tượng như thế, quá phi phàm! “

“Khủng bố như vậy! “

Cửu trọng khảo nghiệm của Phong Thần đài, tốc độ thông qua càng nhanh, ban thưởng nhận được cũng càng phong phú, giống như Long Tiểu Vũ vậy, trực tiếp dẫn động dị tượng!

Một lát sau, thần quang tiêu tán, Long Tiểu Vũ chỉ cảm thấy cả người thần thanh khí sảng, linh lực bị tiêu hao cũng được bổ sung,

kinh mạch, khí huyết đều tăng lên theo.

Đây chính là chỗ tốt của việc tham gia khảo nghiệm của Phong Thần đài sao?

Khó trách tộc trưởng gia gia nói chỉ có thông qua cửu trọng khảo nghiệm của Phong Thần đài, mới có thể phong thần, tầng đầu tiên khiến nàng tăng lên với biên độ lớn, nếu là thông qua toàn bộ chín tầng thì sẽ như thế nào?

Không đợi Long Tiểu Vũ nghĩ rõ ràng, bầu trời lần nữa phun trào, chỉ bất quá lần này phạm vi trực tiếp khuếch tán đến toàn bộ Thần Vực!

Giống như mưa rơi, thần quang nở rộ đầy trời, khiến người ta nhức mắt, như tinh hà lát thành đại đạo, điên cuồng tụ hội về phía đỉnh núi, muôn hình vạn trạng!

“Đây là chuyện gì? Làm sao còn có dị tượng thứ hai? “

Đám người nhìn chằm chằm thiên địa dị tượng này, trong lúc nhất thời lại có chút thở không nổi!

“Là thiếu niên nhân loại kia! “

Chương 266: Như Ngồi Tên Lửa

Ầm ầm!

Bên trong Thần Vực, chỉ thấy sấm sét cuồn cuộn, thần quang nở rộ, giống như tinh không treo ngược, điên cuồng hội tụ lại đỉnh núi.

Uy lực vô cùng, khiến vạn vật ảm đạm, chúng sinh mất tiếng.

Không chỉ như vậy, vô số dị tượng cũng hiển hiện, thánh khiết trang trọng, ẩn chứa đại đạo vô tận, loại tình huống này, còn chưa hề xuất hiện qua!

Trong chốc lát, tất cả mọi người cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng từ trên trời giáng xuống, ép bọn hắn thở không nổi.

Cho dù là ba cường giả Bán Thần cảnh, hay là những thế lực phụ thuộc khác, tất cả đều tại thời khắc này sửng sốt, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

“Dù là dị tượng mà năm đó gia phụ dẫn động, cũng không có khoa trương như vậy? “

Long Côn nuốt ngụm nước miếng, nhịn không được nói.

“Ha ha, kém xa. “

Long Thương sắc mặt phức tạp, không biết nên hình dung tâm tình vào giờ khắc này như thế nào.

Làm tộc trưởng Bạch Long tộc cùng một thời kì là thiên tài, Long Thương từng tận mắt nhìn thấy thân ảnh phụ thân Lông Côn

leo lên đỉnh Thông Thiên Thạch Giai đưa tới dị tượng khá giống với dị tượng mà Long Tiểu Vũ đưa tới vừa rồi.

Bởi vậy khi thấy tình cảnh này, trong lòng Long Thương vui mừng vô cùng.

Bởi vì cái đại biểu kia có xác suất rất lớn cho việc Long Tiểu Vũ có thể lặp lại lộ tuyến của tộc trưởng, thông qua cửu trọng khảo nghiệm, leo lên Phong Thần đài, sau đó trở thành cường giả Chân Thần thứ hai của Bạch Long tộc!

Mà bây giờ, Long Thương lại có loại cảm giác không thực tế.

Dù sao, dị tượng Tần Giác dẫn động thực tế quá khủng bố!

“Nói đùa cái gì! “

Sở Tiêu trợn mắt hốc mồm.

Ngay cả Long Tiểu Vũ cũng kém xa tít tắp, thiên phú tu luyện của người này khủng bố đến mức nào?

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, đối phương là nhân loại, nên tính là nửa người bạn của Võ Thần điện bọn hắn đi?

Sở Tiêu nhìn Tần Giác bên cạnh Long Tiểu Vũ, cảm thấy có thể sẽ không đơn giản như những gì hắn đã nghĩ.

“Thiếu niên nhân loại này, rốt cuộc là ai! “

Một bên khác, ánh mắt Ma Quân lấp lóe, Hắc Ám quanh thân không ngừng vặn vẹo biến ảo, hiển nhiên nội tâm cũng không bình tĩnh.

Hô!

Thần quang còn tiếp tục, hóa thành sóng biển ngập trời tràn vào trong người Tần Giác, giống như không ngừng không nghỉ,

nếu là đổi lại võ giả khác, chỉ sợ sớm đã bị no bạo.

Long Tiểu Vũ dù là đứng ở bên cạnh cũng cảm thấy tim đập thình thịch, không thể không lui lại.

Giờ phút này, nàng rốt cục cũng tin tưởng, tuổi tác của Tần Giác thấp hơn năm ngàn tuổi, nếu không thì làm sao có thể cộng minh với Thần Vực, sinh ra dị tượng?

Một cường giả Thái Hư đệ thập cảnh không đến năm ngàn tuổi, làm sao làm được?

“Đây đều là cái gì a. “

Tần Giác nhíu mày, không nhịn được nói.

“Tiền bối không nên động, những thần quang đều là những ban thưởng của Thần Vực cho người đó, có thể giúp người tăng cao tu vi cùng các phương diện khác lên cao nhất. “

Thấy thế, Long Tiểu Vũ vội vàng giải thích nói, sợ Tần Giác phản kháng, hoặc là không muốn tiếp nhận.

“Tăng cao tu vi? “

Tần Giác ngạc nhiên, vì sao hắn không cảm giác được gì hết vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì hắn quá mạnh, cho nên khiến cho những thần quang này như cát trong sa mạc?

Trước mắt mà thấy, dường như chỉ có một đáp án này.

“Bất quá……Ngược lại thoải mái thật. “

Mặc dù hoàn toàn không cảm giác tu vi có tăng lên gì, nhưng lại giống phơi nắng, rất là dễ chịu, nếu như có thể luôn như vậy, cũng rất không tệ.

"……"

Nếu để cho Long Tiểu Vũ biết những gì Tần Giác nghĩ trong lúc này, không biết có cảm tưởng gì.

Bởi vì Tần Giác dẫn động dị tượng quá khoa trương, đến mức cả ngọn núi đều bị thần quang bao phủ, rất nhiều thiên kiêu các tộc còn đang bò ở thềm đá bỗng nhiên phát hiện linh lực trong cơ thể lại nhanh chóng khôi phục, trong nháy mắt liền tràn đầy.

Bởi vì cái gọi là một người đắc đạo, chó gà thăng thiên.

Cho dù mục tiêu của thần quang không phải bọn hắn, nhưng tắm rửa dưới thần quang, bọn hắn cũng đạt được không ít chỗ tốt, nhất là những tên Thái Hư nhất, nhị cảnh kia, vui đến nói năng lộn xộn, cái này không thể nghi ngờ gia tăng xác suất bọn hắn leo lên đỉnh càng cao.

Thế là lập tức có người cắn chặt răng, tăng tốc phóng tới đỉnh núi.

Ngay cả thiên kiêu trên Thông Thiên Thạch Giai cũng như thế, chớ đừng nói chi là Long Tiểu Vũ.

Châm chọc nhất là, Long Tiểu Vũ phát hiện, xung quanh Tần Giác tản ra năng lượng, không thua gì dị tượng do chính nàng đưa tới.

Nói một cách khác, Long Tiểu Vũ tương đương với đạt được hai lần ban thưởng, chẳng qua là cọ cọ với ánh sáng của Tần Giác thôi.

Năm phút sau, thần quang rốt cục tiêu tán, Tần Giác duỗi lưng một cái, thở dài:

"Thật thoải mái a, còn gì nữa không? "

“……”

Chỉ dễ chịu thôi hả trời?

“Tiền bối, chúng ta có thể tham gia tầng khảo nghiệm thứ hai. “

Long Tiểu Vũ khóe mắt có chút run rẩy, đổi chủ đề.

“Tầng thứ hai? Tầng thứ hai cũng có thứ vừa rồi sao? “

Tần Giác truy hỏi.

“Khụ khụ, nếu như tiền bối có thể nhanh chóng thông qua mà nói, cũng sẽ dẫn động dị tượng tương tự. “

Nói thì nói thế, nhưng Long Tiểu Vũ lại biết, cơ bản không có khả năng.

Không giống với tầng khảo nghiệm thứ nhất, chỉ cần thực lực mạnh liền có thể thông qua, tầng khảo nghiệm thứ hai được xưng là Sâm La Huyễn Tượng, dù cho thực lực mạnh hơn, nếu không thể phát hiện sơ hở, cũng sẽ bị vây ở, cho đến khi Thần Vực đóng lại mới có thể đi ra ngoài.

Thậm chí có mấy tên tâm trí không đủ kiên định, rất có thể sẽ bị huyễn tượng mê hoặc trong khoảng thời gian này, rồi bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhìn chung thiên kiêu trước khi tham gia Phong Thần hội, không phải là chưa từng có tình huống tương tự phát sinh.

Mặt khác, đáng nhắc tới chính là, sau khi đến tầng khảo nghiệm thứ hai, bởi vì bị sơn phong ngăn trở, cho nên ngoại giới chỉ có thể dùng linh thức mới có thể nhìn thấy.

Nhưng mà thế lực khắp nơi đã nắm giữ kỹ thuật linh thức rồi, có thể xưng ba trăm sáu mươi độ không góc chết, giờ phút này tất

cả thế lực đều nhắm 'Ống kính' ngay Tần Giác, muốn nhìn thử thiếu niên đột nhiên xuất hiện này có thể giống với trước đó, dễ dàng thông qua tầng khảo nghiệm thứ hai này hay không.

Cái gọi là Sâm La Huyễn Tượng, thật ra là một mảnh đất trống, cái gì đều không nhìn thấy, nhưng sau khi bước vào, trước mắt lập tức hiện ra rất nhiều huyễn tượng, khiến người ta khó mà phân biệt.

Hai thiên kiêu Thái Hư tứ cảnh của Võ Thần điện cùng Ma tộc, đến nay vẫn dừng lại bên trong Sâm La Huyễn Tượng, xem ra trong thời gian ngắn rất khó ra.

Phốc!

Tần Giác không chút do dự một cước bước vào Sâm La Huyễn Tượng, kim quang lấp lóe, lại một cước đã xuất hiện ở đối diện!

Thông qua!

"??? "

Long Tiểu Vũ vừa mới chuẩn bị nhấc chân lập tức không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, ngây ra như phỗng.

Không đợi nàng kịp phản ứng, toàn bộ Thần Vực đột nhiên đại chấn ba lần, toả ra sinh cơ nồng đậm, bầu trời vốn dĩ âm trầm lần nữa tách ra từng luồng thần quang, hình thành ánh sáng bàng bạc, rót vào trong người Tần Giác.

Cùng lúc đó, thần quang không còn giới hạn ở trong khảo nghiệm, nhanh chóng càn quét ra ngoài, nháy mắt bao trùm vạn dặm xung quanh, chiếu sáng xuyên trời xuyên đất.

Phàm là sinh linh ở trong phạm vi này, không tính đẳng cấp, giờ phút này tất cả đều có loại cảm giác thông linh khó mà nói rõ, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng đây là gặp phải cường giả Bán

Thần cảnh nào đó đang xung kích Chân Thần.

“Lại dẫn động dị tượng! “

“Còn khoa trương hơn vừa rồi! “

“Thiếu niên này đến cùng là quái vật gì? “

“Thiên đạo chi tử, thiên đạo chi tử a! “

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Bao gồm ba cường giả Bán Thần cảnh.

Ai cũng không nghĩ tới, Tần Giác thế mà chỉ dùng không đến một giây, liền thông qua tầng khảo nghiệm thứ hai Sâm La Huyễn Tượng!

Quả thực không thể tưởng tượng!

Nhưng mà, đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi!

Tầng khảo nghiệm thứ ba, Tuyệt Đối Âm Cảnh, thông qua!

Tầng khảo nghiệm thứ tư, Vô Tận Hỏa Vực, thông qua!

Tầng khảo nghiệm thứ năm, Hoàn Mỹ Thế Giới, thông qua!

……

Tần Giác như ngồi tên lửa, trong chớp mắt đã thông qua tám tầng khảo nghiệm!

Ầm ầm!

Ở sau lưng hắn, các loại dị tượng xen lẫn quấn quanh, muôn hình vạn trạng!

Chương 267: Ghét Nhất Người Khác Đứng Trên Đầu

Khi Tần Giác thông qua tầng khảo nghiệm thứ tám, toàn bộ Thần Vực đều bị thần quang thắp sáng, như có thiên thần hạ phàm, chiếu rọi chúng sinh.

Bảy loại dị tượng xen lẫn quấn quanh, biến hóa khó lường, dị tượng xuất hiện, không ngừng xoay tròn vây quanh Tần Giác, tản ra khí tức mênh mông.

Cho dù ở bên ngoài Thần Vực, cũng có thể cảm nhận được lực lượng lớn không gì sánh nổi này.

Tin chắc rằng từ khi Thần Vực xuất hiện cho đến nay, Tần Giác hẳn là người đầu tiên trong thời gian ngắn như thế liên tục thông qua tám tầng khảo nghiệm, mà sắc mặt lại không đổi sắc.

Dường như không có bất kỳ tầng khảo nghiệm nào có thể để cho hắn dừng lại, giống như đang nhàn nhã đi dạo trong vườn nhà mình.

Nơi xa, Long Tiểu Vũ đã từ chấn kinh biến thành chết lặng từ lâu rồi.

Cho tới giờ khắc này, nàng mới ý thức được, sự chênh lệch giữa mình và Tần Giác rốt cuộc nó to lớn đến cỡ nào.

Hai chữ 'thiên tài' sao có thể hình dung được chuyện này chứ, quả thực là tiên nhân chuyển thế!

Về phần đám người Long Thương ở phía ngoài, hiện tại nội tâm chỉ còn lại một ý nghĩ, bọn hắn đang chứng kiến một vị truyền

kỳ được sinh ra!

Thậm chí ngay cả rất nhiều nhiều thiên kiêu theo sau leo lên đỉnh núi Thông Thiên Thạch Giai cũng dừng lại, đứng quan sát.

“Nhanh như vậy đã đến tầng khảo nghiệm cuối cùng. “

Nhìn qua lỗ đen thần bí trước mặt, Tần Giác ngoáy lỗ tai, tẻ nhạt vô vị.

Lúc đầu nghe Long Tiểu Vũ giảng giải, Tần Giác rất tò mò, muốn nhìn cửu trọng thử khảo nghiệm của Phong Thần đài rốt cuộc là thế nào, kết quả không nghĩ tới lại nhẹ nhàng thông qua bát trọng như thế, thực tế vô vị.

Nhưng mà theo những gì Long Tiểu Vũ nói, cửu khảo nghiệm tầng khó khăn nhất hẳn là: Tâm Ma Kiếp.

Tâm ma, trong lòng người tu luyện ẩn giấu ác ma, hoặc là nói thiếu hụt cùng chướng ngại.

Thường thường chỉ có người tâm cảnh đủ kiên định, mới có thể thông qua cái này, không liên quan tới cảnh giới, tu vi, mà lại không có bất kỳ sơ hở gì có thể tìm kiếm, so với tầng hai Sâm La Huyễn Tượng còn đáng sợ hơn vô số lần, lúc trước Long Thương chính là dừng bước ở nơi này.

Nhưng Long Thương cũng nhân họa đắc phúc, nhận rõ mình, không bao lâu liền chiến thắng tâm ma, nâng cao một bước.

Chính vì vậy, Long Thương mới có thể thành công đột phá Thái Hư cảnh, tiến giai Bán Thần cảnh.

Chỉ tiếc chưa thể leo lên Phong Thần đài, nếu như không có đại cơ duyên gì, cơ bản rất khó lại chạm đến Chân Thần cảnh.

Đáng nhắc tới chính là, tâm ma của Long Thương chính là

đương kim tộc trưởng của Bạch Long tộc, cũng chính là phụ thân của Long Côn.

Lúc ấy hai người cùng là thiên tài đứng đầu của Bạch Long tộc, có thể xưng là tuyệt đại song kiêu, uy chấn hư không.

Từ đầu đến cuối phụ thân của Long Côn đều ép trên đầu của Long Thương, hắn sao có thể cam lòng, dần dần sinh ra lòng ghen tị, dẫn đến lúc tiến vào Tâm Ma Kiếp triệt để bộc phát, khống chế không nổi, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Nếu không, với thiên phú của Long Thương, chưa hẳn không thể thông qua Tâm Ma Kiếp.

Mà một khi thông qua Tâm Ma Kiếp, leo lên Phong Thần đài, thu hoạch được ban thưởng của Thần Vực Long Thương chắc chắn sẽ giống phụ thân của Long Côn, trở thành Chân Thần.

Có lẽ, đây chính là mệnh đi.

Tần Giác lại chẳng thèm quan tâm nhiều như vậy, sau khi hấp thu xong hào quang trên người, lập tức tiến vào tầng khảo nghiệm thứ chín, Tâm Ma Kiếp.

“Đi vào.”

Ngoại giới, đám người ngừng thở, thần sắc hơi khẩn trương.

Lần này Tần Giác sẽ còn giống vừa rồi như thế, dễ dàng thông qua sao?

Cùng lúc đó, Tần Giác phát hiện mình chính bị đưa vào trong một mảnh sương mù, hắn thử đi về phía trước hai bước, sương mù xung quanh lập tức giống như thủy triều thối lui, lộ ra tràng cảnh bên trong - Huyền Ất Sơn!

Tần Giác tin chắc mình không nhìn lầm, hắn vậy mà đi tới

Huyền Ất Sơn!

Chỉ là lúc này Huyền Ất Sơn giống như vừa mới lọt vào công kích, khói đen tản ra bên ngoài, kiến trúc cũng đổ sập hơn phân nửa, hóa thành phế tích.

Ánh mắt nhìn tới, đều là tứ chi cùng thân thể, giống như Tu La Địa Ngục, thê thảm vô cùng.

“Sư đệ…Sư đệ……Cứu ta……”

Bạch Nghiệp run rẩy từ bên cạnh bò qua, nửa người dưới đã chẳng biết đi đâu, thất khiếu chảy máu, giống nhu lúc nào cũng có thể chết đi.

“Sư thúc…Cứu ta……”

Bên cạnh, Trương Kỷ Trần nằm trên mặt đất, thoi thóp gọi Tần Giác, ngữ khí tràn ngập bi thương.

“Cứu ta…Cứu ta……”

Vô số thanh âm vang bên tai Tần Giác, mỗi một thanh âm đều giống như đang cầu khẩn hắn, khiến người ta nghe mà cũng động dung.

Nhưng mà Tần Giác lại nhịn không được cười nhạo:

“Không có tâm ma, cho nên liền dùng cái này đến làm ta sợ sao? “

Trừ uống rượu, ca hát ra, Tần Giác đã không tu luyện, cũng rất ít ra ngoài, làm sao lại có tâm ma?

Ngay cả cố hương Địa Cầu mà trước khi hắn xuyên qua, cũng dưới sự ảnh hưởng của Long Trẫm mà thoải mái hơn, lo lắng duy nhất e là cũng chỉ có Huyền Ất Sơn.

Nhưng bây giờ bên ngoài Linh Ương giới hắn có bố trí kết giới, cường giả vượt qua Thái Hư cảnh không cách nào tới gần, Huyền Ất Sơn còn có Lạc Tầm cùng Mộc Tử Thất tọa trấn, trừ phi người từ Trung Châu tới, nếu không thì Nam cảnh ai có thể làm gì được Huyền Ất Sơn?

Huống chi, Long Trẫm lúc nào cũng giúp hắn chú ý đến Huyền Ất Sơn, có thể nói vạn vô nhất thất.

“Kết thúc đi. “

Lắc đầu, Tần Giác bàn tay vung lên, hình ảnh trước mắt lập tức phá thành mảnh nhỏ, tiếng kêu cứu mạng cũng biến mất theo, lại lần nữa biến trở thành sương mù.

Ngay sau đó thân hình Tần Giác lóe lên, đi ra khỏi lỗ đen.

Tầng khảo nghiệm thứ chín, Tâm Ma Kiếp, thông qua!

“Ra rồi! Thật nhanh! “

Đám người chấn kinh.

Không nghĩ tới ngay cả tầng thứ chín Tâm Ma Kiếp, cũng không ngăn Tần Giác được nửa phút!

Rầm rầm rầm!

Dường như trong nháy mắt lúc Tần Giác đi ra khỏi lỗ đen, Thần Vực oanh động, ánh sáng vô biên sáng lên, thắp sáng cả chân trời, giống như có tồn tại kinh khủng nào đó đang thức tỉnh.

Sau một khắc, quang mang hội tụ, trên đỉnh đầu Tần Giác ngưng tụ thành mấy chục thân ảnh, thần thánh trang trọng.

Cùng với sự xuất hiện của mấy chục thân ảnh này, cả thiên địa đều trầm mặc, lâm vào tĩnh mịch.

Nửa ngày, rốt cục có người mở miệng:

“Những người kia……Là hư ảnh của cường giả Chân Thần viễn cổ sao? “

“Chắc là như vậy. “

Một người khác chần chờ nói.

Mọi người đều biết, mỗi thiên kiêu leo lên Phong Thần đài, đều có thể thức tỉnh tàn hồn của Chân Thần viễn cổ, kế thừa một bộ phận lực lượng của nó, tu vi tăng mạnh.

Nhưng cho tới nay, cho dù là ai, nhiều nhất chỉ có thể làm thức tỉnh một tàn hồn Chân Thần viễn cổ mà thôi.

Tần Giác đây là thức tỉnh hết toàn bộ tàn hồn Chân Thần viễn cổ?

Mặt khác, Tần Giác không phải còn chưa leo lên Phong Thần đài sao?

“Quá khủng bố. “

Sở Tiêu lẩm bẩm, dáng vẻ sợ hãi.

Làm thức tỉnh một tàn hồn Chân Thần viễn cổ, tu vi liền có thể tăng nhiều, thu hoạch được huyền cơ đi thẳng đến Chân Thần cảnh, thế làm thức tỉnh mười mấy tàn hồn thì sẽ ra sao đây?

“Không được, nhất định phải nhanh thông tri Ma Thần bệ hạ! “

Cố nén nội tâm chấn kinh, Ma Quân cắn răng nói.

“Ngươi xác định, hắn là bạn của Tiểu Vũ? “

Long Thương ánh mắt phức tạp, nhìn về phía Long Côn.

“……”

Long Côn há to miệng, không biết trả lời thế nào.

Hắn chợt nhớ tới chuyện lần đầu tiên mình nhìn thấy Tần Giác, trực tiếp dùng Long Uy công kích Tần Giác, lại rơi vào phản phệ, kia hẳn là Tần Giác cố ý làm thế đi?

……

“Hửm? Mấy tên này là ai? “

Tần Giác ngẩng đầu, khẽ nhíu mày.

Hắn ghét nhất người khác đứng ở trên đầu hắn, thế là, Tần Giác không chút do dự phất tay đánh ra một quyền.

Oanh!

Không gian sụp đổ, vỡ vụn thành từng mảnh, lập tức lấy nắm đấm của Tần Giác làm trung tâm, đánh thẳng vào hư không, quán thông thiên địa!

Xoẹt xẹt!

Chỉ nghe một tiếng vang dội, sau đó dưới ánh mắt không thể nào tin được của mọi người, mấy chục thân ảnh nháy mắt bị một quyền của Tần Giác thôn phệ, hóa thành hư không!

“??? “

Chương 268: Truyền Thừa Cổ Thần

Xoẹt xẹt!

Không gian vỡ vụn, thiên địa oanh động.

Toàn bộ Thần Vực đều dưới một quyền này của Tần Giác mà bị lay động, khuếch tán ra ngoài.

Thấy thế, đám người Long Thương hơi biến sắc, vội vàng mở lên thần quang, bảo vệ thế lực ở khắp nơi, tản ra dư ba chống dỡ.

Ầm ầm!

Quyền phong tiếp tục khoảng ba phút, dần dần tiêu tán.

Cùng lúc đó, mấy chục tàn hồn Chân Thần viễn cổ trên đỉnh đầu của Tần Giác cũng bị thôn phệ, hóa thành hư vô.

"??? "

Chuyện này là sao vậy?

Tần Giác thế mà đánh vỡ tàn hồn của những Chân Thần viễn cổ!

Có lầm hay không?

Đám người hai mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng mơ hồ.

Không nói tới việc những tàn hồn Chân Thần viễn cổ kia có thể tăng lên tu vi của người thông qua khảo nghiệm, là ước mơ tha thiết của biết bao thiên kiêu, lại không cách nào đạt được, làm sao

có thể bị phá hủy được.

Vấn đề là, Tần Giác làm sao làm được?

Cho dù trong năm tháng dài đằng đẵng, những tàn hồn Chân Thần viễn cổ kia đã mất đi uy năng từng có từ lâu, nhưng vẫn ẩn chứa năng lượng cường đại, cho dù là cường giả Thái Hư đệ thập cảnh cũng không cách nào rung chuyển.

Trừ phi……

“Người này, tu vi không dưới ta! “

Long Thương hít một hơi thật sâu, khẳng định nói.

Giờ phút này, hắn rốt cuộc hiểu rõ, mình vì sao không thấy được tu vi của Tần Giác, căn bản là không kém gì hắn!

Như vậy vấn đề là, nếu như Tần Giác là cường giả Bán Thần cảnh, vì sao có thể đi khảo nghiệm Phong Thần đài?

Một cường giả Bán Thần cảnh chưa đến năm ngàn tuổi?

Nói đùa cái gì?

Về phần Long Côn, đã khiếp sợ nói không ra lời.

……

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! “

Sở Tiêu giống như người điên, thét to:

“Trên thế giới làm sao lại có loại quái vật này tồn tại! “

Thân là một trong những cường giả đỉnh cao gần với cường giả Chân Thần của mảnh hư không này, Sở Tiêu thực tế không thể nào tiếp thu được, một thiếu niên có thể mạnh đến trình độ này!

Dù đối phương là nhân loại!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì……”

Ngữ khí của Ma Quân ngưng trọng, cũng khó có thể tin.

Ngay cả ba cường giả Bán Thần cảnh đều như thế, chớ đừng nói chi là những thế lực phụ thuộc kia.

Nhất là rất nhiều thiên kiêu của Bạch Long tộc trước đó khinh thị Tần Giác, lúc này hận tìm không được một cái lỗ để chui vào, sợ bị Tần Giác để mắt tới.

Đáng tiếc, bọn hắn đánh giá cao mình.

…..

Bên ngoài lỗ đen, Tần Giác thu hồi nắm đấm, cười nói:

“Không có đồ vật chướng mắt,lần này tốt hơn nhiều.”

“……”

Tốt……tốt hơn nhiều?

Đám người khóe mắt run rẩy, nội tâm cực kì đau đớn.

Ngươi không muốn có thể cho chúng ta a!

Coi như không thông qua cửu trọng khảo nghiệm, nếu có thể kế thừa năng lượng của một trong những tàn hồn Chân Thần kia, nhất định tu vi sẽ tăng nhiều, thậm chí sau này xung kích Bán Thần cũng không phải là không thể, cách làm này của Tần Giác, quả thực là phí của trời!

“Hửm? Đó chính là Phong Thần đài sao? “

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, phát hiện ngay tầm mắt chậm rãi

dâng lên một bệ đá, dài rộng khoảng mười mét, điêu khắc rất nhiều đồ án cùng phù văn cổ quái kỳ lạ, nhìn qua thần bí khó lường, khiến nội tâm người ta không khỏi sinh ra một loại kính sợ.

“Phong Thần đài xuất hiện! “

Ngoại giới, mắt đám người bỗng nhiên co rút, nhịn không được toát ra dáng vẻ ao ước, đây chính là đại đạo thông thiên tới Chân Thần cảnh a!

Mạnh như đám người Long Thương, cũng hận không thể trực tiếp xông qua thay thế Tần Giác.

Ở đây mặc kệ người tu luyện tới cảnh giới gì, ai lại không muốn trở thành Chân Thần chứ?

Vốn dĩ bọn hắn cho là lần này phong thần đại hội chỉ có Long Tiểu Vũ mới có thể leo lên Phong Thần đài, kết quả cuối cùng thế mà không hiểu nhảy đâu ra một thanh niên, cũng không hiểu sao lại thông qua cửu trọng khảo nghiệm, thu được cơ hội leo lên Phong Thần đài.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ không ai thèm tin.

Nhưng mà, trong lòng mọi người ít nhiều cũng hiếu kì.

Từ biểu hiện vừa rồi cùng phản ứng của ba cường giả Bán Thần cảnh, Tần Giác rất có thể là cường giả Bán Thần cảnh, mặc dù không rõ Bán Thần cảnh vì sao có thể tham gia khảo nghiệm Phong Thần đài, nhưng leo lên Phong Thần đài thì sẽ ra sao đây?

Cho tới nay, còn chưa hề xuất hiện qua tình huống tương tự, Tần Giác có thể dưới sự gia trì của Phong Thần đài, trực tiếp tiến giai Chân Thần cảnh?

.

“Đi lên xem thử đã”

Tần Giác mũi chân điểm nhẹ mặt đất, phi thân lên, nháy mắt vượt qua khoảng cách ngàn mét, nhẹ nhàng rơi trên Phong Thần đài.

Ông!

Trong chốc lát, tất cả phù văn cùng đồ án trên Phong Thần đài đều bị thắp sáng, chiếu ra tia sáng chói mắt, óng ánh chói mắt, nháy mắt bao phủ lại toàn bộ Phong Thần đài, thấy không rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

“Đây là……”

Long Thương vẻ mặt mù mờ, tràn ngập nghi hoặc.

Dưới tình huống bình thường, sau khi leo lên Phong Thần đài hẳn là sẽ thức tỉnh một tàn hồn Chân Thần viễn cổ, kế thừa một phần lực lượng của nó, thu được huyền cơ nối thẳng đến Chân Thần.

Nhưng Tần Giác còn chưa leo lên Phong Thần đài lại thức tỉnh hơn mười tàn hồn Chân Thần viễn cổ, cho nên hiện tại dẫn động dị tượng, ngay cả Long Thương cũng không biết là cái gì.

……

Bên trong tia sáng chói mắt, mắt Tần Giác nhắm lại, bỗng nhiên phát hiện được xung quanh hình như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm hắn, bên tai vang lên theo một thanh âm uy nghiêm:

“Ha ha ha, không ngờ rằng đã qua nhiều năm như vậy, lại có người có thể thức tỉnh bổn tọa, tiểu tử, ngươi là người đầu tiên đó. “

“Ngươi là ai? “

Tần Giác đảo mắt một vòng, hỏi.

“Ha ha ha, không cần tìm, ngươi không thấy được bổn tọa đâu. “

Thanh âm thần thánh uy nghiêm kia vang lên lần nữa, ngạo nghễ nói:

“Tiểu tử, ngươi đã có thể thức tỉnh bổn tọa, liền đại biểu có tư cách thu hoạch được truyền thừa của bổn tọa, yên tâm,bổn tọa sẽ để cho ngươi trở thành người mạnh nhất thời đại này! “

“Giả thần giả quỷ. “

Nghe vậy, Tần Giác nhíu mày, linh thức nhanh chóng tản ra, lập tức phát hiện được thân hình của đối phương.

Người nói chuyện cùng những hư ảnh vừa rồi có chút tương tự, ẩn nấp bên trong ánh sáng, may mà linh thức của Tần Giác đủ cường đại, nếu không thật đúng là không dễ dàng phát hiện.

“Hửm? Ngươi có thể nhìn thấy bổn tọa? “

Đối phương kinh ngạc.

“Lạ lắm sao? “

Tần Giác lơ đãng nói:

“Ngươi rốt cuộc là ai, tiếp tục giả vờ nữa, ta liền để cho ngươi giống những tên vừa rồi, biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này. “

“Để bổn tọa biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này? “

Đối phương sững sờ, giống như nghe thấy lời buồn cười nhất trên đời vậy:

“Ngươi có biết, bổn tọa chính là chúng thần chi vương, vô địch

thiên hạ, chỉ bằng ngươi, cũng muốn để bổn tọa biến mất? “

“A? Vậy sao ngươi chết? “

Tần Giác hỏi ngược lại.

“……”

“Hừ, bổn tọa hiện tại thay đổi chủ ý, ngươi không có tư cách thu hoạch được truyền thừa của bổn tọa! “

Đối phương thẹn quá hoá giận, lạnh lùng nói.

“Có phải không? “

Tần Giác cười nhạo, bàn tay lớn vồ một cái, tên có danh xưng chúng thần chi vương lập tức bị cuồng phong hút đến, rơi vào trong tay hắn.

Đây là một nam tử trung niên thân hình hư ảo, dung mạo tuấn mỹ, ở giữa mi tâm có con mắt thứ ba, nhưng lại đang ở trạng thái khép lại.

Mặc dù là tàn hồn, nhưng trong người nam tử trung niên phát ra năng lượng vẫn không gì so sánh nổi, thậm chí ngay cả các cường giả Bán Thần như Long Thương cũng không tài nào bì kịp.

Không hề nghi ngờ, đây là một tàn hồn Cổ Thần cường đại vô cùng.

Mà ở trong tay Tần Giác, nam tử trung niên ngay cả chỗ trống để tránh đi cũng không thể.

“Hỗn trướng, ngươi làm gì với bổn tọa! “

Nam tử trung niên quá sợ hãi, hắn chẳng thể nghĩ tới, mình lại sẽ bị một thiếu niên khống chế dễ dàng như thế, với lại còn không thể động đậy.

“Chúng thần chi vương? Không gì hơn cái này.”

Tần Giác nhếch miệng, có chút khinh thường.

Xem ra là hắn đánh giá cao Thần cảnh.

Bất quá……Nếu để cho Long Tiểu Vũ kế thừa truyền thừa của tên này, cũng được lắm.

Chương 269: Chúng Ta Là Tàn Dư Của Thời Đại Trước

Trải qua một lát suy tư, Tần Giác cuối cùng nghĩ đến hai người được chọn để đến kế thừa truyền thừa của nam tử trung niên.

Theo thứ tự là Vân Tịch cùng Long Tiểu Vũ.

Nếu là truyền thừa, khẳng định có thể đồng thời truyền cho hai người đi?

Mặc dù không có Tần Giác, Long Tiểu Vũ rất khó thức tỉnh được tàn hồn Chân Thần viễn cổ này, nhưng muốn thức tỉnh một tàn hồn Chân Thần viễn cổ khác cũng không có vấn đề.

Nhưng mà tàn hồn Chân Thần viễn cổ khác tất cả đều đã bị tiêu tán dưới một quyền kia của Tần Giác rồi.

Mặc dù trạng thái của bọn hắn là tàn hồn, đã dung hợp với Thần Vực, có thể thông qua thời gian chậm rãi khôi phục, nhưng trong thời gian ngắn cơ bản rất khó ngưng tụ lại, nói một cách khác, tương đương chặt đứt con đường thành thần của Long Tiểu Vũ.

Cho nên làm như vậy cũng coi như là đền bù cho Long Tiểu Vũ.

Về phần Vân Tịch, vốn là đồ đệ của Tần Giác, thời điểm này sao có thể quên nàng chứ.

“Ngươi nói, ngươi là chúng thần chi vương? “

Tần Giác có chút hăng hái nói.

“Không sai! “

Dù là bị Tần Giác chộp trong tay, nam tử trung niên vẫn ngạo khí như cũ:

“Nhanh buông ra bổn tọa, nếu không đừng trách bổn tọa không khách khí! “

“Ha ha, thật đúng là mạnh miệng a. “

Tần Giác lười nói nhảm, linh thức trực tiếp đâm vào trong thân thể hư ảo của nam tử trung niên, với tàn hồn mà nói, công kích linh thức không thể nghi ngờ là thứ thống khổ nhất.

Dù khi đối phương còn sống là Chân Thần viễn cổ cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên, nam tử trung niên lúc này hít một hơi lãnh khí, phát ra tiếng kêu thảm thống khổ:

“Dừng tay! Ngươi đang làm gì! “

“A a a! “

Nửa ngày, Tần Giác thu hồi linh thức, nam tử trung niên lập tức như là hư thoát xụi lơ xuống, đau xém chút ngay cả con mắt thứ ba cũng mở ra.

“Ngươi vậy mà thi triển sưu hồn thuật với bổn tọa……”

Nam tử trung niên vẻ mặt dữ tợn, dáng vẻ kia, giống như hận không thể ăn sạch Tần Giác.

Hắn chẳng thể ngờ tới, mình vất vả được thức tỉnh lại một lần, thế mà phải chịu đựng khuất nhục như vậy, sớm biết như thế……Hắn liền không ra!

Tần Giác xác thực là thi triển sưu hồn thuật với nam tử trung

niên, xem như là ý nghĩ nhất thời, muốn tìm hiểu dáng vẻ của thời kỳ viễn cổ.

Đáng tiếc bởi vì nam tử trung niên là tàn hồn, cho nên rất nhiều ký ức đã trở nên mơ hồ.

May mà Tần Giác bắt được mấy cái tin tức mấu chốt.

Một, nam tử trung niên tên là Phong Khư, là cường giả siêu việt Chân Thần cảnh.

Hai, nam tử trung niên đến từ Thiên Cung!

Ở thời kỳ viễn cổ, Thiên Cung thống trị mảnh hư không này, mạnh vô cùng, huy hoàng, không người nào dám chống lại.

Mà nam tử trung niên, chính là Thiên Cung chi chủ, đã từng là Thiên Đế!

Khó trách nam tử trung niên tự xưng là chúng thần chi vương, thì ra mười mấy hư ảnh vừa rồi kia, đều là thủ hạ của hắn.

Đương nhiên, cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, Thiên Cung đã bị hủy diệt!

Khối đại lục Thần Vực trước mắt này, chính là thứ còn sót lại của Thiên Cung.

Về phần vì sao hủy diệt, đoạn ký ức vỡ vụn kia không có, cho đến nay, ngay cả trung niên nam tử là Thiên Cung chi chủ này cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Mặt khác, Tần Giác chú ý tới, ký hiệu được khắc trên Phong Thần đài, rất giống với những ký hiệu mà ban đầu hắn nhìn thấy trong sơn động ở Nam cảnh kia, nói cách khác, ngọn núi đó, rất có thể có liên quan tới Thiên Cung.

Nghĩ tới đây, Tần Giác lâm vào trầm tư, nếu Thiên Cung đã bị

hủy diệt, ngọn núi này có phải là do người trước đó để lại hay không?

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, quả thật có khả năng này.

“Bỏ đi, tạm thời mặc kệ chuyện này. “

Lắc đầu, Tần Giác cười nói:

“Thiên Đế đúng không, còn muốn thử lại tư vị của cảm giác bị sưu hồn nữa không? “

Nghe vậy, Thiên Đế bỗng nhiên rùng mình một cái, liền vội vàng lắc đầu.

Hắn đường đường là Thiên Đế, vô địch thế gian, có lúc nào bị thê thảm như lúc này?

Ách……Không đúng, hắn hình như đã chết……

Kỳ thật dù cho không chết, Thiên Đế cũng sẽ không khiếp đảm như vậy.

Dù sao, bởi vì đoạn ký ức đã bị mờ nhạt nhiều, cộng thêm ngủ say trong thời gian dài, mới dẫn đến tâm cảnh của hắn sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, biến thành dạng này.

Dưới tình huống bình thường, có thể đạt tới cảnh giới này, có mấy ai là kẻ ngốc chứ?

“Rất tốt, vậy mang truyền thừa của ngươi lại đây. “

Tần Giác thản nhiên nói.

“Ngươi muốn truyền thừa của bổn tọa? “

Thiên Đế ngạc nhiên, với thực lực được biểu hiện ra ngoài của Tần Giác, hắn là hoàn toàn không cần đi?

“Không phải ta, là nàng. “

Tần Giác chỉ vào Vân Tịch đang dựa vào lòng hắn mà ngủ.

“??? “

“Nàng? “

Thiên Đế nháy nháy mắt, chần chờ nói:

“Đây là…Linh thảo hoá hình? Không được, nàng tư chất quá kém……A! “

Lời còn chưa dứt, lại phát ra tiếng kêu thảm thống khổ:

“Được được được, bổn tọa đồng ý với ngươi! “

“……”

Giờ phút này, Thiên Đế khóc không ra nước mắt, rốt cục cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết.

“Ngươi muốn bổn tọa truyền thừa cho nàng, cũng nên buông bổn tọa ra trước chứ. “

Trên thực tế, với thiên phú của Vân Tịch, đặt ở Linh Ương giới có lẽ thuộc về thượng thừa, nhưng ở trong mắt siêu cấp cường giả bực này của Thiên Đế thì còn kém xa, nhưng mà Tần Giác cũng mặc kệ những thứ này.

“Đừng có gấp, còn một người nữa. “

Nói xong, ngón tay Tần Giác khẽ nhúc nhích, Long Tiểu Vũ đang ở xa khảo nghiệm tầng thứ hai lập tức xuyên qua tầng tầng không gian, đi tới trên Phong Thần đài.

Có thể trực tiếp thu hoạch được truyền thừa của Thiên Đế, đâu còn cần phải thông qua những khảo nghiệm loạn thất bát tao

kia.

“??? “

Long Tiểu Vũ vẻ mặt ngơ ngác.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta đang làm gì?

“Còn nàng nữa. “

Tần Giác chỉ vào Long Tiểu Vũ nói.

“Đồng thời truyền thừa cho hai người? “

Đầu Thiên Đế đầy dấu hỏi chấm, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Dù nói thế nào, hắn đường đường là Thiên Đế, đã từng là tồn tại chí cao vô thượng, sao có thể tùy tiện giao truyền thừa của mình cho hai người?

“Thế nào, không được sao? “

Tần Giác cười mỉm nhìn.

“Nhưng…Có thể. “

Thiên Đế bất đắc dĩ, đành phải gật đầu đồng ý.

“A? Bạch Long tộc? “

Nhận ra được chân thân của Long Tiểu Vũ, Thiên Đế nhịn không được nói:

“Huyết mạch thật tinh khiết, ngươi có tư cách thu được truyền

thừa của ta.

“……”

Long Tiểu Vũ vẫn là vẻ mặt ngơ ngác, không rõ xảy ra chuyện gì.

“Chờ đã, trước đó, ta có chuyện muốn hỏi ngươi. “

Đột nhiên, Tần Giác đổi chủ đề.

“Chuyện gì? “

Thiên Đế hơi lo lắng, còn tưởng rằng Tần Giác không muốn buông hắn ra.

“Với tu vi của các ngươi, cố ý thiết lập địa phương

Đây là thứ mà Tần Giác nghi ngờ nhất, theo lý thuyết, cho dù là Thiên Đế, hay là những tàn hồn Chân Thần viễn cổ vừa rồi kia, nếu là muốn đoạt xác trùng sinh, hẳn là rất đơn giản.

Nhất là người có thể thông qua cửu trọng khảo nghiệm, leo lên Phong Thần đài ai ai cũng đều là tuyệt thế thiên tài, căn bản không cần lo lắng vấn đề thiên phú.

Nhưng bọn hắn hình như không có làm như vậy.

“Ha ha ha, chúng ta là tàn dư của thời đại trước, thời đại mới đã không cách nào có thể gánh được chúng ta, nếu như là đã chết, chi bằng để lại tương lai cho người trẻ tuổi. “

Nói đến đây, Thiên Đế dường như nhớ lại cái gì, thở dài:

“Đây là ý định ban đầu chúng ta thiết lập trước khi chết.”

Cho dù là tam đại thế lực đỉnh phong hay là các thế lực phụ thuộc khác, có thể không ngừng mạnh lên, đều không thoát khỏi

liên quan tới Thần Vực, những tàn hồn Chân Thần viễn cổ này đã dùng hành động chứng minh quyết tâm của bọn hắn.

“Thì ra là thế. “

Tần Giác buông Thiên Đế ra, tỏ lòng tôn kính:

“Là ta đường đột. “

Lập tức chỉ thấy năm ngón tay của Tần Giác mở ra, bộc phát ra thần quang kinh khủng, nháy mắt bao phủ lại toàn bộ Thần Vực.

Chương 270: Tái Tạo Thể Chất

Ánh sáng lóa mắt khuếch tán ra, lấy Tần Giác làm trung tâm, nháy mắt càn quét toàn bộ Thần Vực, ven đường những nơi đi qua, không khí ngưng trệ, giống như thời gian bị đình chỉ.

Tần Giác dĩ nhiên không phải muốn phục sinh Thiên Đế, dù sao thì cho tới nay hắn còn chưa từng gặp được đối thủ, có thể xưng vô địch.

Nhưng muốn khởi tử hồi sinh, tạm thời lại làm chưa được.

Nếu không thì lúc trước cũng không cần phải đi đến Linh tộc, tìm kiếm linh hồn.

Quan trọng nhất chính là, linh hồn của Thiên Đế đã không trọn vẹn, rất khó chữa trị.

Cho nên Tần Giác muốn ngưng tụ lại những tàn hồn Chân Thần viễn cổ vừa bị hắn đánh tan lúc nãy.

……

“Cái này……Những kim quang này là chuyện gì? “

Ngoại giới, đám người ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt.

“Chẳng lẽ là dị tượng của Phong Thần đài? “

“Không đúng, cỗ khí tức này, cảm giác không giống như Phong Thần đài. “

“Đó là cái gì? “

“Ta làm sao mà biết? “

Đám người nghị luận ầm ĩ, trong lúc nhất thời có chút mơ màng.

Kim quang tiếp tục khoảng chừng mười phút, cùng lúc đó, bên trên Phong Thần đài, từng tàn hồn Chân Thần viễn cổ lại một lần nữa ngưng tụ, khôi phục như lúc ban đầu, lơ lửng bên cạnh Tần Giác.

“Thiên Đế bệ hạ! “

Những tàn hồn Chân Thần viễn cổ này đầu tiên là giật mình, chợt lập tức khom lưng hành lễ với Thiên Đế.

Cho dù nhiều tuế nguyệt qua đi khiến ký ức phai mòn, nhưng đối với Thiên Đế, làm cách nào cũng không thể quên được.

Dù sao, thời kỳ viễn cổ, Thiên Đế là thủ lĩnh của bọn hắn.

“Các ngươi……Đều tỉnh lại? “

Thiên Đế sững sờ, mừng lớn nói.

Bởi vì trước đó ở vào trạng thái ngủ say, cho nên hắn cũng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

“Cái này……”

Hơn mười tàn hồn Chân Thần viễn cổ nhìn về phía Tần Giác, không biết nên giải thích thế nào.

“Được rồi, các ngươi nên làm cái gì làm cái đó thôi.”

Tần Giác phất phất tay, thản nhiên nói.

“A. “

Chư vị tàn hồn Chân Thần viễn cổ hai mặt nhìn nhau, sau đó thân ảnh nhoáng một cái, lần nữa biến mất.

Chỉ là lần này bọn hắn trở về Thần Vực, chờ đợi thiên kiêu tuyệt thế kế tiếp làm thức tỉnh bọn hắn.

“Được, bắt đầu truyền thừa đi. “

Làm xong những chuyện này, Tần Giác phủi tay, chuyện đương nhiên nói.

“Được. “

Thiên Đế không dám ngỗ nghịch, hít một hơi thật sâu, con mắt thứ ba ở giữa mi tâm lấp lóe, bỗng nhiên mở ra!

Ông!

Trong chốc lát, Phong Thần đài chấn động ba lần, Hư Không giống như treo ngược, vô số linh khí từ trên trời giáng xuống.

Thấy thế, Tần Giác liền vội vàng ôm Vân Tịch từ trong ngực ra, ném đến trước mặt Thiên Đế.

“A……Xảy ra chuyện gì……”

Dường như phát hiện được cái gì, Vân Tịch từ từ mở mắt, dáng vẻ buồn ngủ nhập nhèm.

“Hả? Nơi này là nơi nào? “

Vân Tịch kinh hãi, vừa muốn quay người tìm kiếm Tần Giác, lại phát hiện mình bị một luồng lực lượng vô hình cầm cố lại, mất đi quyền chưởng khống thân thể.

“Không cần phải sợ, chớ lộn xộn. “

Thanh âm của Tần Giác vang bên tai Vân Tịch.

“Sư phụ? “

“Là ta. “

Nghe được câu này, Vân Tịch nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần sư phụ ở bên cạnh, nàng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.

“Đây là… … Truyền thừa Chân Thần? “

Một bên khác, Long Tiểu Vũ cuối cùng kịp phản ứng, nàng không phải là đồ ngốc, từ lúc Tần Giác cùng Thiên Đế nói chuyện với nhau nghe ra được một ít, cũng biết nam tử trung niên trước mắt này, hẳn là tàn hồn Chân Thần viễn cổ.

“Truyền thừa Chân Thần? Ha ha ha, ngươi quá coi thường ta. “

Không đợi Tần Giác trả lời, Thiên Đế cười to nói:

“Ta sẽ để cho ngươi trở thành người mạnh nhất thời đại này!”

Tần Giác: “……”

Ngươi không thể đổi lời kịch khác được sao?

Sau một khắc, con mắt ở giữa mi tâm của Thiên Đế đột nhiên bắn ra hai luồng thần quang, bao phủ Long Tiểu Vũ cùng Vân Tịch:

“Chuẩn bị tiếp nhận truyền thừa của ta đi! “

Oanh!

Linh lực mênh mông càn quét ra, trừ Tần Giác ra,biểu cảm của tất cả cường giả ở đây đều ngưng trọng, xém chút thở không nổi.

“Khí tức thật đáng sợ, bên trong xảy ra chuyện gì? “

Sắc mặt Long Thương hoảng hốt, có chút sợ hãi.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy sợ hãi dao động linh lực, rốt cuộc

là mạnh cỡ nào, chẳng lẽ là Chân Thần?

Long Thương không dám tưởng tượng.

Bởi vì Phong Thần đài từ đầu đến cuối bị một lớp ánh sáng ngăn cản, linh thức không cách nào nhìn trộm, cho nên không ai biết tình huống.

“Đáng chết, Tiểu Vũ bị hút vào, không có sao chứ? “

Long Côn vẻ mặt phiền muộn, tràn ngập lo lắng.

“Hẳn là sẽ không. “

Long Thương lắc đầu:

“Nếu như nhân loại kia thật sự là bạn của Tiểu Vũ, hẳn là sẽ bảo vệ Tiểu Vũ.”

“Hi vọng như thế.”

Long Côn thở dài.

Phải biết, ngay từ đầu, hắn đã không thể nào tin tưởng Tần Giác, bằng không thì cũng sẽ không kiên trì đi theo.

Nhưng mắt thấy biểu hiện vừa rồi của Tần Giác, nội tâm Long Côn có chút thay đổi, chỉ là vẫn không yên lòng thôi.

……

“Sư phụ…Đau quá a. “

Trên Phong Thần đài, Vân Tịch đầu đầy mồ hôi, thần sắc thống khổ nói.

Dưới tình huống bình thường, tiếp nhận truyền thừa là sẽ không cảm thấy thống khổ, thậm chí rất dễ chịu.

Nhưng Vân Tịch thiên phú quá kém, cho nên nàng trước khi tiếp nhận truyền thừa, trước hết trải qua tẩy tủy vạch xương, tái tạo thể chất, nếu không căn bản là không có cách nào nắm giữ truyền thừa của một cường giả Thần Vương.

“Ngươi muốn mạnh lên không? “

Tần Giác không có giúp Vân Tịch hóa giải đau đớn này, mà là mở miệng hỏi.

“Muốn. “

Vân Tịch không chút do dự đáp.

“Rất tốt.”

Tần Giác chắp hai tay ra sau, nghiêm túc nói:

“Ngươi phải nhớ kỹ, ta không có khả năng mỗi lần đều có thể giúp ngươi, muốn mạnh lên, chỉ có thể dựa vào chính ngươi.”

Bởi vì thời gian dài đi theo bên cạnh Tần Giác, khiến cho Vân Tịch hiện tại mỗi lần gặp phải nguy hiểm, đều sẽ trực tiếp xin Tần Giác giúp đỡ.

Nhưng mà con đường tu luyện, là đi ngược dòng nước, không tiến ắc lui.

Sau khi trải qua tắm rửa Long Huyết Vân Tịch ở Linh Ương giới có thể miễn cưỡng xem như thiên tài, nhưng ở bên trong các thể lực đỉnh phong như Bạch Long tộc, lại bình thường vô cùng.

Tỷ như Long Truy, đường đường là cường giả Thánh Vương cảnh, cũng chỉ xem như huyết mạch trung đẳng, không được hội trưởng lão coi trọng.

Nếu như không có cơ may lớn gì, Vân Tịch rất khó chạm đến Thánh Cảnh, chớ đừng nói chi là Thái Hư cảnh.

Cho nên muốn mạnh lên, với Vân Tịch mà nói, tẩy tủy vạch xương, tái tạo thể chất là một bước không thể thiếu được, phần thống khổ này, cũng chỉ có chính nàng có thể tiếp nhận.

“Ta hiểu rồi. “

Trầm mặc một lát, Vân Tịch nhẹ gật đầu, khuôn mặt nhỏ kiên định, hàm răng cắn chặt, không gọi nữa.

Không biết qua bao lâu, Long Tiểu Vũ tiếp nhận xong tẩy lễ truyền thừa, toàn thân khí tức tăng lên, trực tiếp tiến giai Thái Hư đệ thất cảnh, sau đó trực tiếp xếp bằng hai chân, tiến vào trạng thái tu luyện.

Về phần Vân Tịch, lại qua thêm nửa canh giờ, rốt cục cũng tiếp nhận hoàn tất, cũng xuất hiện đột phá, đồng thời vượt qua hai cái cảnh giới, bước vào Chí Tôn cảnh.

Nhưng mãnh liệt thống khổ cũng làm nàng hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

May mà Tần Giác kịp thời tiếp được nàng, dùng linh lực bọc nàng lại chậm rãi ôn dưỡng.

Hô!

Thiên Đế nhẹ nhàng thở ra, suy yếu nói:

“Lần này tiêu hao quá lớn, chỉ sợ qua ngàn năm nữa mới khôi phục lại được.”

Phải biết, Thiên Đế vốn là đang trong trạng thái tàn hồn, lại đồng thời truyền thừa lại cho hai người, còn thuận tiện cải biến thể chất của Vân Tịch, đối với hiện tại hắn tiêu hao thực tế quá lớn.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tần Giác búng tay một cái, một

vòng kim quang bắn vào trong người Thiên Đế.

Thiên Đế vốn dĩ suy yếu vô cùng còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ:

“Lực lượng của ta lại trở về! “

Chương 271: Chuyện Quang Trọng

Thần Vực, Phong Thần đài.

Ánh sáng đột nhiên sinh ra một cơn chấn động, chậm rãi tiêu tán, lập tức lộ ra thân ảnh của Tần Giác cùng Long Tiểu Vũ.

Thấy Long Tiểu Vũ bình yên vô sự xếp bằng ngồi trên Phong Thần đài, Long Thương cùng Long Côn lập tức như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

Lần này sở dĩ tộc lão Long Thương ra mặt, chính là vì bảo hộ Long Tiểu Vũ, đề phòng xuất hiện tình huống bị Võ Thần điện phục kích nữa.

Nếu không nói quá, coi như toàn bộ những thiên kiêu khác của Bạch Long tộc đều ngã xuống, cũng phải chống đỡ cho đường đi của Long Tiểu Vũ.

“Chờ đã! “

Bỗng nhiên, Long Thương ý thức được có gì đó không đúng.

“Làm sao? “

Long Côn vẻ mặt khẩn trương.

“Tiểu Vũ……Hình như đã tiến giai Thái Hư đệ thất cảnh! “

Long Thương khó có thể tin nói.

“Cái gì? “

Long Côn sững sờ, còn tưởng rằng mình nghe lầm :

“Thái Hư đệ thất cảnh, không thể nào? “

Mọi người đều biết, Thái Hư thập cảnh có phân chia trên dưới.

Trong đó sau lục cảnh được xưng là thượng cảnh, mỗi một cảnh đều khác biệt to lớn, dù cho là kỳ tài ngút trời, không phải mấy trăm năm cũng đừng mong vượt qua.

Nếu tư chất hơi kém, thậm chí cần trên vạn năm.

Điểm này, cường giả của các thế lực khắp nơi ở đây đều rất rõ.

Mà Long Tiểu Vũ vừa mới tiến giai Thái Hư đệ lục cảnh không bao lâu, nghiêm túc suy nghĩ mà nói, vẫn chưa tới một tháng, sao lại đột phá nhanh như vậy?

Trừ phi……

Nghĩ tới đây, Long Côn bỗng nhiên mở to hai mắt, nhìn về phía Long Thương, cùng lúc đó, Long Thương cũng nhìn lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều là nghĩ đến một khả năng.

Trừ phi……Long Tiểu Vũ thu được truyền thừa Chân Thần!

……

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy! “

Trong cung điện Kim sắc, Sở Tiêu giận không kiềm được, dọa đến cường giả Võ Thần điện xung quanh vội vàng thối lui, run lẩy bẩy, sợ Sở Tiêu dưới cơn nóng giận chụp chết bọn hắn.

Dù sao, thời điểm Sở Tiêu tức giận thường xuyên làm như vậy.

“Cho dù thế nào, nhất định phải giết chết thần nữ Bạch Long tộc này! “

Long Thương có thể nhìn ra thay đổi của Long Tiểu Vũ, Sở Tiêu làm sao có thể nhìn không ra?

Cho dù là dùng cái mông để nghĩ cũng biết, Long Tiểu Vũ khẳng định đã tiếp nhận truyền thừa của Chân Thần viễn cổ.

Mặc dù không biết vì nguyên nhân gì Long Tiểu Vũ trực tiếp nhảy tám tầng khảo nghiệm kia, nhưng ở trước mặt truyền thừa Chân Thần viễn cổ, những tầng khảo nghiệm kia tính là gì?

Lúc đầu tất cả thiên kiêu đến đây tham gia khảo nghiệm của Phong Thần đài đều chỉ vì leo lên Phong Thần đài, thu được truyền thừa Chân Thần mà thôi.

Về phần ban thưởng qua cửa, căn bản không có ý nghĩa.

“Điện chủ, có Long Thương ở đó, chúng ta không có cách nào hạ thủ? “

Lúc này, một cường giả Thái Hư đệ thập cảnh kiên trì tiến lên phía trước nói.

“Hỗn trướng, còn cần ngươi nhắc nhở ta? “

Sở Tiêu giận dữ, một bàn tay trực tiếp quét tới.

Mắt thấy linh lực cuồng bạo sắp rơi vào trên người đối phương, Sở Tiêu đột nhiên thu lực, cưỡng ép ngừng lại.

“Hừ, lần này tạm thời tha cho ngươi. “

Sở Tiêu lạnh lùng nói.

“Đa tạ điện chủ, đa tạ điện chủ. “

Tên cường giả Võ Thần điện kia bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, giờ phút này nghe được câu này, đâu còn dám tiếp tục lắm miệng, tranh thủ thời gian lui đến phía sau cùng.

Trên thực tế, nếu như ở địa phương khác, một trảo này của Sở Tiêu có thể trực tiếp đánh ra.

Nhưng với thế cục trước mắt, Bạch Long tộc lúc nào cũng có thể đánh tới, nếu bởi vì lửa giận của hắn, khiến cho một cường giả Thái Hư đệ thập cảnh bị thương, vậy thì có hại mà chẳng có lợi.

Cho nên Sở Tiêu mới nhịn xuống.

“Đã như vậy, chỉ có thể dùng tới vật kia……”

Sở Tiêu vẻ mặt thâm trầm, đưa ra quyết định.

……

So với Sở Tiêu, Ma Quân coi như trấn định, hắn để ý nhất thật ra là Tần Giác.

Dù sao Ma tộc bọn hắn cùng Bạch Long tộc không có cừu hận, dù cho Bạch Long tộc xuất hiện hai cường giả Chân Thần cảnh, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì tới bọn hắn.

Ách……Nhiều nhất là nhường ra chút tài nguyên tu luyện thôi.

“Thiếu niên này……Quá khủng bố. “

……

“Ha ha, khó trách ngươi chẳng hứng thú gì với truyền thừa của bổn tọa. “

Cảm nhận được lực lượng tràn đầy trong cơ thể, Thiên Đế cười to nói:

“Ngươi hẳn là cũng đạt tới Thần Vương cảnh?”

Nếu như Tần Giác cũng giống với hắn lúc còn sống, đều là Thần Vương cảnh, cũng có thể giải thích được, vì sao lại mạnh như thế.

“Thần Vương a……”

Tần Giác tự lẩm bẩm, lắc đầu:

“Ta cũng không rõ nữa.”

Hắn quả thực không rõ.

Bất quá……Nếu như Thần Vương chính là võ đạo cuối cùng, như vậy hắn có thể cũng được tính là Thần Vương đi?

“……”

“Được rồi, nhiệm vụ của bổn tọa đã hoàn thành, cũng nên trở về rồi.”

Nói xong, thân ảnh hư ảo của Thiên Đế có chút vặn vẹo, chuẩn bị dung nhập vào Phong Thần đài.

“Ngươi thật không có ý định rời khỏi nơi này sao? “

Tần Giác hỏi.

“Thiên Cung đã bị hủy diệt, bổn tọa còn có thể đi đâu? “

Thiên Đế cười khổ:

“Nhưng mà, đa tạ ngươi đã thức tỉnh bổn tọa, mặc dù quá trình rất không thoải mái. “

Tần Giác: “……”

“Khoảng thời gian này bổn tọa dự định chữa trị tàn hồn của

mình, hẳn là không thể ngủ say nhanh như vậy. “

Nói như vậy, Thiên Đế bỗng nhiên lộ ra thần sắc thống khổ, dường như đang nhớ lại cái gì, nhưng rất rõ ràng là thất bại.

Đúng này, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, lúc trước hắn sưu hồn đã phát hiện,Thiên Đế đã bị mất đi phần lớn ký ức, nếu không thì cũng sẽ không biến thành dạng này.

“A, xem ra trong thời gian ngắn rất khó thành công. “

Thiên Đế nhịn không được tự giễu.

Đường đường là Thiên Cung chi chủ, thế mà ngay cả Thiên Cung bị hủy thế nào, mình chết thế nào cũng không biết, thật đúng là buồn cười.

Hắn xem như là cường giả Thần Vương cảnh đầu tiên hiếu kì về ký ức của bản thân đi?

“Chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy có chuyện rất quan trọng chờ bổn tọa đi làm, hi vọng có thể nhanh nhớ được. “

Dừng một chút, Thiên Đế nói tiếp:

“Nếu có thời gian, có thể tới thăm ta, đã nhiều năm như vậy, quả thật có hơi cô độc……”

Để lại câu nói này, thân ảnh hư ảo của Thiên Đế hoàn toàn biến mất, dung nhập vào Phong Thần đài.

“Yên tâm đi, ta biết. “

Tần Giác nghiêm mặt nói.

Đối với Thiên Cung chi chủ thời kỳ viễn cổ này, Tần Giác vốn dĩ không có tôn kính, thậm chí có chút khinh thường, nhưng tiếp xúc xong lại khiến cho hắn thay đổi, nếu không Tần Giác cũng sẽ

không ngưng tụ lại những tàn hồn vừa mới đánh tan kia.

Mặt khác, Tần Giác cũng muốn biết sau khi linh hồn của Thiên Đế khôi phục hoàn chỉnh sẽ như thế nào, có lẽ ngọn núi bị hắn luyện chế thành vũ khí có từ đâu đã có câu trả lời.

Oanh!

Đúng lúc này, Long Tiểu Vũ ngồi xếp bằng ở bên cạnh mở choàng mắt, trong cơ thể bộc phát ra một luồng linh lực trùng thiên vô cùng mênh mông!

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, bên trong linh lực của Long Tiểu Vũ lại ẩn ẩn hiện ra thần quang, cơ hồ ngưng kết thành thể rắn, tinh thuần như thế, thiên hạ chẳng có mấy ai.

“Cái này chính là truyền thừa Chân Thần sao?”

Biểu lộ của Long Tiểu Vũ thanh lãnh lạ thường, trong đầu không ngừng có văn tự cùng ký hiệu hiện lên, phức tạp tối nghĩa, tràn ngập huyền bí.

Nàng không chỉ có kế thừa một phần lực lượng của Thiên Đế, đồng thời cũng thu được công pháp tu luyện của Thiên Đế, cùng các phương diện tri thức khác.

Cho dù lúc này Long Tiểu Vũ chỉ mới là Thái Hư đệ thất cảnh, nhưng nàng lại cảm thấy mình đã chạm tới Chân Thần, tiếp đến, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Đa tạ tiền bối! “

Long Tiểu Vũ không chút do dự xoay người quỳ lạy bái lễ với Tần Giác.

Nếu không phải có Tần Giác, nàng cũng không có khả năng dễ dàng thu được truyền thừa Chân Thần như thế.

Sau đó lại quỳ lạy với Phong Thần đài, dù sao, Thiên Đế kia ban cho nàng là đại đạo Thông Thần Cảnh.

Chương 272: Đại Quân Áp Cảnh

Long Tiểu Vũ thành công thu được truyền thừa của Thiên Đế, cũng biểu thị cho cuộc thảo luận về lần phong thần đại hội lớn nhất này hoàn toàn chấm dứt.

Phải biết, cho dù là Sở Tiêu, hay là Ma Quân, từ trước đến nay xuất quỷ nhập thần, rất ít hiện thân, sở dĩ sẽ đến tham gia lần phong thần đại hội này, một phần nguyên nhân to lớn là vì Long Tiểu Vũ.

Mặc dù Long Tiểu Vũ là thần nữ Bạch Long tộc, người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng đến cuối cùng có thể leo lên Phong Thần đài hay không, vẫn là ẩn số.

Chỉ cần không có leo lên Phong Thần đài, dù cho ngày sau có bước vào Bán Thần cảnh, với Võ Thần điện mà nói cũng sẽ không tạo ra

Nhưng mà sau khi thu được truyền thừa của Chân Thần thì hoàn toàn khác biệt, một khi Bạch Long tộc xuất hiện hai cường giả Chân Thần cảnh, như vậy Võ Thần điện khẳng định đứng mũi chịu sào, bị coi là mục tiêu, san thành bình địa.

Dù sao, cho tới nay, phàm là thiên kiêu có thể leo lên Phong Thần đài, cuối cùng tất cả đều thành công tiến giai Chân Thần cảnh.

Nói một cách khác, từ giờ trở đi, Long Tiểu Vũ đã không còn đơn giản là thần nữ của Bạch Long tộc nữa, chỉ cần nửa đường không xuất hiện ngoài ý muốn, dường như nhất định có thể trở

thành Chân Thần kế tiếp.

Cho dù Long Tiểu Vũ vượt qua hết thảy tám tầng khảo nghiệm, nhưng truyền thừa Chân Thần vốn chính là điều quan trọng nhất.

Huống chi, Long Tiểu Vũ lấy được là truyền thừa Chân Thần có chút quỷ dị, trước kia chưa bao giờ thấy qua, ai biết sẽ có huyền bí gì khác hay không?

Đáng nhắc tới chính là, bởi vì Tần Giác dẫn động dị tượng có thể khôi phục linh lực, khiến cho thiên kiêu tham gia Phong Thần hội lần này, đồng thời thông qua tầng khảo nghiệm đầu tiên tăng lên rất nhiều.

Nhưng về sau không còn người nào thông qua cửu trọng khảo nghiệm, leo lên Phong Thần đài, bao gồm cả hai Thánh tử củ Võ Thần điện và Ma tộc, vẻn vẹn dừng chân trước tầng khảo nghiệm thứ năm.

Mặt khác, Vân Tịch cũng thu được truyền thừa của Thiên Đế bởi vì thể chất được tái tạo, tạm thời lâm vào trạng thái ngủ say, chí ít cần nửa tháng mới có thể thức tỉnh.

……

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua sáu ngày, phong thần đại hội cũng dần dần đến giai đoạn kết thúc.

“Bẩm báo tộc lão, thành viên tộc ta đều kết thúc khảo nghiệm, lúc nào cũng có thể lên đường. “

Trên Thiên Lân Hào, một cường giả Bạch Long tộc khom người nói.

“Ha ha ha, được, đã như vậy, chúng ta trở về đi.”

Long Thương vung tay lên, không chút do dự hạ lệnh.

Thời khắc này Long Thương vui vẻ vô cùng, dường như đã có thể tưởng tượng đến dáng vẻ khó coi của Sở Tiêu, nhưng trước mắt việc cấp bách là nhất định phải nhanh trở lại Bạch Long tộc, bảo đảm an toàn cho Long Tiểu Vũ.

Với phong cách hành sự của Võ Thần điện, không chừng sẽ làm ra chuyện gì điên rồ cũng nên, cho nên khoảng thời gian này Long Thương vẫn luôn để cho Long Tiểu Vũ đợi ở trên Thiên Lân Hào, tuyệt không thể rời đi nửa bước.

“Vâng! “

Tên cường giả Bạch Long tộc kia lập tức thôi động linh lực, lái Thiên Lân Hào thay đổi phương hướng, nhanh chóng bay về ra khỏi Thần Vực.

“A, ta cũng nên trở về rồi. “

Mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác lười biếng nói.

Dù sao thì, hắn đi đã sắp hai tháng, lúc trước nói với Bạch Nghiệp thế nhưng là nhiều nhất nửa tháng, không quay lại nữa, chỉ sợ còn tưởng rằng hắn ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Thế là Tần Giác chuẩn bị rời khỏi Bạch Long tộc, sau đó mang theo Long Truy về Linh Ương giới.

H!

Ngắn ngủi mấy giây, Thiên Lân Hào đã đi tới bên trong hư không, vừa muốn mở ra không gian, một luồng linh lực như dòng lũ bỗng nhiên cuốn tới, giống như cự thú gào thét, muốn nuốt chửng Thiên Lân Hào.

“Làm càn! “

Long Thương chau mày, nháy mắt dựng thẳng chỉ như kiếm, cách không vạch ra.

Xoẹt xẹt!

Chỉ nghe một tiếng xẹt vang, linh lực như lũ lập tức từ đó tách ra, hóa thành vô số điểm sáng, hướng hai bên tán đi.

“Khà khà khà, lão già, gấp gáp đi đâu vậy. “

Không gian vặn vẹo, lập tức một thân ảnh quen thuộc xuất hiện phía trước Thiên Lân Hào, trừ Sở Tiêu ra, còn có thể là ai?

“Sở Tiêu, ngươi là muốn ở chỗ này khai chiến sao? “

Long Thương đôi mắt nhắm lại, sát ý nghiêm nghị.

“Làm sao, không được sao? “

Sở Tiêu tay nắm hư không, linh lực cuồng bạo hội tụ, nhanh chóng ngưng kết thành một cây trường thương kim sắc, tản ra sát khí kinh người.

“Hôm nay liền để ngươi nếm thử thần thông ta mới sáng tạo Đồ Long Thương! “

Nói xong, Sở Tiêu không nói nhảm nữa, nháy mắt xuất hiện tàn ảnh, phóng tới Long Thương!

“Đồ Long? “

Long Thương sắc mặt âm trầm, làm sao có thể không rõ ý tứ của hai chữ này, nhưng hắn lại không có lựa chọn phản kích, mà là mở ra Linh Khí Hộ Thuẫn, thấp giọng phân phó nói:

“Tiếp tục mở không gian.”

Nghe vậy, cường giả Bạch Long tộc phụ trách điều khiển Thiên

Lân Hào có hơi ngơ ngác.

Mặc dù Thiên Lân Hào tự mang công năng của không gian, nhưng nếu lúc nhảy không gian bị công kích, rất có thể sẽ bị cuốn vào bên trọng loạn lưu hoặc là khúc cảnh.

Nhất là giữa trận chiến của hai Bán Thần cảnh, tùy tiện một dư ba, liền có thể hủy Thiên Lân Hào.

Nhưng mà Long Thương rất rõ, Sở Tiêu đột nhiên nhảy ra ngăn cản bọn hắn, khẳng định là muốn kéo dài thời gian, chờ đợi chi viện.

Nơi này không phải Bạch Long giới, Long Thương cũng không muốn tiếp tục trì hoãn, nếu không hậu quả khó mà lường được.

Đông!

Trường thương kim sắc đánh vào Linh Khí Hộ Thuẫn, sinh ra từng tầng gợn sóng, nhưng mà rất nhanh lại bị linh lực liên tục không ngừng ổn định lại.

“Còn đứng ngây đó làm gì, chẳng lẽ ngươi muốn chết ở đây sao? “

Thấy tên cường giả Bạch Long tộc từ đầu đến cuối dáng vẻ không biết làm gì, Long Thương âm thanh lạnh lùng nói.

“Để ta. “

Lúc này, Long Côn từ bên cạnh bay tới, tiếp nhận quyền khống chế, trực tiếp mở ra không gian.

“Muốn đi? “

Phát hiện được ý đồ của Long Thương, Sở Tiêu khẽ biến, vội vàng triển khai công kích như mưa giông gió bão, muốn cưỡng ép đột phá Linh Khí Hộ Thuẫn, đáng tiếc, Long Thương sao cho hắn

như ý được?

“Cút ngay cho ta! “

Long Thương chợt quát một tiếng, Linh Khí Hộ Thuẫn vốn đang trạng thái phòng ngự đột nhiên vặn vẹo biến hình, hóa thành một cái lưới lớn, bao phủ Sở Tiêu.

“Đáng chết! “

Sở Tiêu giận dữ, trường thương lập tức múa quay không kẽ hở, xé lưới lớn thành mảnh nhỏ.

Cùng lúc đó, Long Thương cười to nói:

“Ha ha ha, gặp lại rồi. “

Sau một khắc, Thiên Lân Hào trực tiếp biến mất tại chỗ.

“Hỗn trướng! “

Sở Tiêu muốn truy kích, lại phát hiện mình lại hoàn toàn mất đi khí tức của đối phương.

“Đồ vô dụng. “

Ngay lúc Sở Tiêu không biết nên làm sao, hư không chấn động, thanh âm ẩn chứa uy nghiêm truyền ra, trùng trùng điệp điệp.

Mà với tu vi của Sở Tiêu, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, khó chịu vô cùng.

Nhưng mà Sở Tiêu lại không những không giận mà còn cười nói:

“Điện chủ, ngài tới rồi! “

Lời còn chưa dứt, Thiên Lân Hào vừa mới biến mất lại lần nữa

trở về nơi cũ, giống như chưa hề rời đi.

“Cái này……”

Long Côn trợn mắt hốc mồm, hắn rõ ràng đã thành công mở ra không gian, tại sao có thể như vậy?

“Quá trễ. “

Long Thương trầm giọng nói.

“Trước mắt bổn điện chủ còn muốn đào thoát, thật sự là si tâm vọng tưởng. “

Thanh âm mới vừa rồi vang lên lần nữa, xen lẫn trêu tức, truyền khắp hư không:

“Long Thương, đã lâu không gặp. “

Nghe được câu này, Long Thương nháy mắt đầu đầy mồ hôi, cắn răng nói:

“Võ Hoàng, ngươi muốn làm gì? “

“Võ Hoàng? Rất lâu không nghe thấy cái tên này. “

Âm thanh kia như có điều suy nghĩ, cười nói:

“Ta càng thích xưng hô hiện tại hơn, Chiến Thần. “

Tạch tạch tạch!

Trong chốc lát, toàn bộ hư không dừng lại.

Ngay tầm mắt, một loạt dãy cung điện hiển hiện, mênh mông vô biên, mang theo số lượng hàng trăm ngàn cường giả đánh tới, chặt đứt tất cả đường lui.

“Để lại Long Tiểu Vũ, hoặc là, chết! “

Chương 273: Thô Bạo Trấn Áp

“Để lại Long Tiểu Vũ, hoặc là, chết! “

Thanh âm tràn ngập uy nghiêm vang vọng khắp hư không, chấn động khiến cho máu huyết của tất cả cường giả ở đây, thật là khó chịu.

May mà Long Thương dùng khí tràng bảo vệ Thiên Lân Hào, nếu không những thành viên Thái Hư nhất nhị cảnh của Bạch Long tộc kia chắc chắn sẽ trọng thương hôn mê.

“Cái này……”

Long Côn khó có thể tin mở to hai mắt, nhìn về phía Long Thương.

Giờ phút này, trán của Long Thương không ngừng tuôn ra mồ hôi, cả người đều đang run rẩy, giống như đang nhận lấy áp lực lơn, hắn cắn chặt răng, hít một hơi thật sâu nói:

“Hắn là điện chủ Võ Thần điện, Võ Hoàng! “

“Cái gì? “

Long Côn sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Điện chủ Võ Thần điện Võ Hoàng, cái tên này hiện tại đã có rất ít người biết, càng ít người biết về cái tên Chiến Thần hơn.

Bởi vì phương thức chiến đấu của Võ Hoàng cực kì cường hãn, lại chưa từng lùi bước, cho nên sau khi hắn tiến giai Chân Thần cảnh, thu được phong hào Chiến Thần.

Mặc dù Bán Thần cảnh cùng Chân Thần cảnh chỉ khác một chữ, nhưng khoảng cách trong đó, không đơn giản là xa như vậy.

Bán Thần cảnh có thể miểu sát Thái Hư đệ thập cảnh dễ như trở bàn tay.

Đồng dạng, Chân Thần cảnh cũng có thể miểu sát Bán Thần cảnh, mà còn dễ hơn nữa.

Điểm này, Long Thương hiểu rõ vô cùng.

Ai cũng không nghĩ tới, Võ Hoàng vậy mà lại xuất hiện ở đây, đồng thời tự mình hạ thủ với Long Tiểu Vũ.

“Không có khả năng! “

Long Côn lắc đầu nói:

“Nếu như điện chủ Võ Thần điện đến đây, phụ thân sao có thể không phát hiện được! “

Đến cấp bậc như Chân Thần cảnh này, cơ bản rất ít khi chiến đấu, phần lớn là tọa trấn ở phía sau, kiềm chế lẫn nhau.

Dưới tình huống bình thường, Võ Hoàng nếu là có hành động gì, tộc trưởng Bạch Long tộc hẳn là sẽ ngay lập tức phát hiện được mới đúng, làm sao có thể để Võ Hoàng lặng yên không một tiếng động chạy đến nơi đây.

“Ngu xuẩn, không cần nghĩ, chẳng có ai đến cứu các ngươi đâu. “

Nơi xa, Sở Tiêu nhếch miệng cười một tiếng:

“Chúng ta mưu đồ ngàn năm, chính là vì một ngày này, sớm đã dùng thần thông hoàn mỹ bắt chước được khí tức của điện chủ, tộc trưởng của các ngươi chỉ sợ còn đang bị mơ mơ màng màng, ha ha ha! “

Nghe được câu này, Long Côn sắc mặt nháy mắt càng thêm tái nhợt, mặc dù không biết đối phương dùng thủ đoạn gì làm được, nhưng giờ phút này lại không thể không tiếp nhận hiện thực.

Rầm rầm rầm!

Cùng lúc đó, dãy cung điện khổng lồ nhanh chóng tới gần, dãy cung điện này nhìn không thấy điểm cuối.

Trong cung điện có đến hàng vạn võ giả cao giai tay cầm vũ khí, trận địa sẵn sàng, chặt đứt đường lui của đám người Long Thương, phòng ngừa bọn hắn chạy trốn.

Thậm chí trừ Sở Tiêu ra, còn có hai cường giả Bán Thần cảnh, đội hình như vậy, cho dù đặt ở đâu cũng có thể đứng đầu, nếu không có Chân Thần nhúng tay, đủ để quét ngang bất kỳ thế lực nào.

Nhìn thấy tình cảnh này, Long Thương nhịn không được cười khổ:

“Vì giết chết thần nữ của tộc ta, các ngươi thế mà dốc toàn bộ lực lượng, cũng khoa trương lắm. “

“Khoa trương sao? “

Sở Tiêu xem thường:

“Chúng ta muốn giết chết chính là cường giả Chân Thần cảnh tương lai, tuyệt không thể có nửa điểm sơ xuất. “

Từ một khắc nhìn thấy Long Tiểu Vũ thu được truyền thừa Chân Thần trở đi, Sở Tiêu liền quyết định, cho dù thế nào, đều phải giết chết nàng!

Nếu không, nghênh đón Võ Thần điện chỉ có diệt vong.

Long Thương há to miệng, á khẩu không trả lời được, đúng

vậy, chỉ cần có thể giết chết Long Tiểu Vũ, đừng nói dốc toàn bộ lực lượng, cho dù chết đi một cường giả Bán Thần cảnh cũng đáng giá.

Chí ít với Võ Thần điện mà nói thì đúng như thế.

“Chậc chậc, một Bạch Long có được truyền thừa Chân Thần, nếu là có thể luyện hóa hết, không biết sẽ như thế nào. “

Sở Tiêu liếm môi một cái, ánh mắt nóng bỏng.

Mặc dù Long Tiểu Vũ chỉ là Thái Hư đệ thất cảnh, thế nhưng có được truyền thừa Chân Thần, nếu như đem luyện hóa, nói không chừng hắn cũng có thể chạm đến Chân Thần cảnh!

“A? Ngươi muốn giật đồ của ta? “

Thanh âm uy nghiêm vang lên lần nữa, đến lúc này Long Thương mới phát hiện, âm thanh kia đến từ bên trong Võ Thần điện.

“Không dám! “

Sở Tiêu kinh hãi, vội vàng cúi đầu.

“Rất tốt.”

Theo hai chữ này rơi xuống, bên trong Võ Thần điện bỗng nhiên duỗi ra một cái tay lớn, chụp vào Thiên Lân Hào.

“Xong……”

Long Thương sắc mặt như tro tàn, triệt để tuyệt vọng, mạnh như hắn, cũng có loại cảm giác bất lực sâu sắc.

Võ Hoàng hiển nhiên không có ý định cho bọn hắn bất cứ cơ hội nào.

Mắt thấy bàn tay lớn sắp bắt lấy Thiên Lân Hào, một tầng kim quang đột nhiên sáng lên, bao phủ Thiên Lân Hào lại, ngăn bàn tay lớn ở bên ngoài, không cách nào tới gần.

“Hửm? Xảy ra chuyện gì? “

Võ Hoàng kinh ngạc.

“Thiếu niên kia! “

Dường như nhớ tới cái gì, Sở Tiêu hét lớn:

“Ta biết là ngươi! “

“Thiếu niên? “

Võ Hoàng nghi hoặc, hắn chỉ nghe Sở Tiêu nói Long Tiểu Vũ leo lên Phong Thần đài, cũng không có nói thiếu niên gì.

Bởi vì trong đầu Sở Tiêu đều là Long Tiểu Vũ, cộng thêm thời gian quá cấp bách, cho nên cũng không có truyền về chuyện của Tần Giác, lập tức đành phải giải thích cặn kẽ một lần.

“Thì ra là thế. “

Võ Hoàng từ trên cao nhìn xuống nói:

“Nếu là nhân loại, vậy không nên nhúng tay chuyện của chúng ta với Bạch Long tộc. “

“Không sai, tốt nhất đừng xen vào việc của người khác! “

Sở Tiêu lập tức phụ họa theo.

“A”

Trên Thiên Lân Hào, Tần Giác vặn eo bẻ cổ từ bên trong đi ra, giống như vừa tỉnh ngủ, nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Áo trắng như tuyết, tuấn mỹ vô cùng, quả thực không giống phàm nhân, rất nhiều nữ võ giả của Võ Thần điện nữ xém chút con mắt đều nhìn thẳng.

“Nếu như ta nói không thì sao. “

Tần Giác ngữ khí lạnh nhạt, nhưng lại truyền vào tai của mỗi người ở đây, ông ông.

“Làm càn! “

Một cường giả Bán Thần cảnh cả giận nói:

“Rượu mời không thích lại thích uống rượu phạt à! “

“Nơi này có chỗ cho ngươi mở miệng sao? “

Tần Giác liếc nhìn tên cường giả Bán Thần cảnh kia, tràn ngập khinh thường.

Nghe vậy, đối phương sững sờ, cái này chỉ sợ là lời mà hắn lần đầu tiên nghe được.

Dù nói thế nào hắn cũng là Bán Thần cảnh, lại bị khinh thị như thế, há có thể khoan dung?

“Muốn chết! “

Không có chút do dự gì, tên cường giả Bán Thần cảnh phóng về phía Tần Giác, một quyền cuốn lên hư không, mang theo linh lực phá vỡ, ngang nhiên đánh xuống!

Hắn muốn để thiếu niên này vì sự cuồng vọng của mình mà trả giá đắt!

Phanh!

Hư không chấn động, mắt trần có thể thấy gợn sóng năng

lượng khuếch tán ra, ven đường những nơi đi qua, vạn vật biến mất.

Nhưng mà Thiên Lân Hào từ đầu đến cuối không nhúc nhích tí nào, trái lại tên cường giả Bán Thần cảnh kia, lại ngay cả kim quang cũng không đánh phá được, trực tiếp bị đẩy lùi ra ngoài, xương tay không biết đứt gãy thành bao nhiêu miếng, miệng phun máu tươi, rơi vào phản phệ.

“Đó là vật gì? “

Đám người kinh hãi, vừa rồi bọn hắn đều cho là bàn tay linh lực sở dĩ không cách nào tới gần Thiên Lân Hào, là bởi vì Võ Hoàng lưu tình, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không có đơn giản như vậy.

“Chỉ có như vậy? “

Tần Giác cười nhạo:

“Tiếp theo, đến phiên ta.”

Không chờ cho đám người kịp phản ứng, Tần Giác đã giơ tay lên.

Chỉ thấy một khối đá từ trong lòng bàn tay của Tần Giác bay ra, xuyên qua kim quang, còn chưa thấy rõ là cái gì, liền không ngừng phóng đại, hóa thành một ngọn Hắc Sơn, vắt ngang bên trong mảnh hư không này!

“Không ổn, mau tránh ra! “

Sở Tiêu ý thức được không đúng, lui về phía sau.

Nhưng mà tên cường giả Bán Thần cảnh kia không có may mắn như vậy, bị linh lực mênh mông giam cầm tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn Hắc Sơn không ngừng phóng đại trong con

ngươi!

Chỉ một thoáng, hư không vô biên phảng phất như biến thành lập thể.

Oanh!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, tên cường giả Bán Thần cảnh kia đã bị Hắc Sơn bao phủ đầu tiên là đầu, bả vai, cuối cùng cánh tay, hai chân, liền giống bị lỗ đen nuốt chửng, cho đến khi chẳng còn lại gì nữa!

Một kích, cường giả Bán Thần cảnh, thần hồn câu diệt!

"……"

Toàn trường yên lặng.

Chương 274: Ngăn Cơn Sóng Dữ

Trầm mặc.

Giống như chết lặng.

Tất cả mọi người đều là sững sờ tại chỗ, trợn mắt hốc mồm, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Nhất là Võ Thần điện, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi.

Tình huống này là sao?

Còn chưa bắt đầu, bọn hắn liền vẫn lạc một cao tầng Phó điện chủ?

Hô!

Khi Hắc Sơn nhấc lên, tên cường giả Bán Thần cảnh kia đã hoàn toàn biến mất, thần hồn câu diệt, không có để lại bất cứ dấu vết gì.

Không chỉ có như thế,cả phiến hư không đều lõm xuống dưới, hình thành một cái hố mà mắt thường có thể thấy được.

Uy năng như thế, có thể xưng kinh thế hãi tục!

Trọng yếu nhất chính là, từ đầu đến cuối, tên cường giả Bán Thần cảnh còn chẳng có được chút phản kháng nào, tựa như một con ruồi bị tiện tay chụp chết, nhỏ bé vô cùng.

Trừ thủ lĩnh của tam đại thế lực đỉnh phong ra, Bán Thần cảnh có thể nói là tồn tại mạnh nhất trong mảnh hư không này, lúc giơ tay nhấc chân có thể khiến thiên băng địa liệt, loại vị diện cấp thấp như Linh Ương giới kia, chỉ cần trong nháy mắt liền có thể phá hủy.

Mà bây giờ, cứ như vậy mà chết đi một người.

“Làm sao có thể? “

Sở Tiêu không thể tưởng tượng nổi trừng to mắt, vẻ mặt tràn đầy chấn kinh.

Mặc dù hắn vừa rồi ngay lập tức liền phát hiện được ngọn Hắc Sơn kia không giống bình thường, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, có thể trực tiếp trấn sát một cường giả Bán DwVHClBrHaþ cảnh, hơn nữa hình như chẳng phí chút sức nào.

Ngay từ đầu, trong lòng Sở Tiêu cũng chỉ muốn giết chết Long Tiểu Vũ, đến mức gần như điên cuồng, hoàn toàn xem nhẹ Tần Giác.

Cho tới giờ khắc này hắn mới ý thức được, đối phương có thể phi hành trên Thông Thiên Thạch, một quyền đánh tan mấy tàn hồn Chân Thần viễn cổ đó!

Nghĩ tới đây, Sở Tiêu lập tức có chút hoảng sợ, trước đó Tần Giác mặc dù ở bên trong khảo nghiệm của Phong Thần đài đại hiển thần uy, nhưng chẳng có mục tiêu để so sánh, không dễ phán đoán thực lực.

Nhưng giờ phút này một kích diệt sát cường giả Bán Thần cảnh, chẳng lẽ……Tần Giác là cường giả Chân Thần cảnh?

“Một kích đã chết? Xem ra vũ khí mới cũng không tệ lắm.”

Nhìn thấy cường giả Bán Thần cảnh trước mắt hóa hư vô, Tần

Giác có chút ngoài ý muốn.

Nghiêm túc mà nói, đây cũng là lần đầu tiên hắn sử dụng Hắc Sơn chiến đấu, không nghĩ tới uy lực lại kinh khủng như vậy, ngay cả cường giả Bán Thần cảnh cũng có thể miểu sát.

Đây là dưới tình huống Tần Giác chưa có thôi động phù văn bên trong Hắc Sơn, nếu thôi động phù văn, chỉ sợ ngay cả Chân Thần cảnh cũng không thể tiếp nhận.

“Đây chính là thực lực của ngươi sao? “

Bỗng nhiên, bên trong Võ Thần điện dâng lên một cột ánh sáng, chiếu sáng toàn bộ trăm dặm xung quanh như ban ngày, mà trong cột ánh sáng, một nam tử tóc bạc từ từ mở mắt.

Trong chốc lát, như có kinh lôi hiện lên, bất luận đẳng cấp, tất cả mọi người ở đây đều nhịn không được mà ngừng thở, toàn thân run rẩy.

Chỉ là khí tức tản ra thôi, liền khiến cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi, quả thực rất đáng sợ!

“Bổn điện chủ có thể cho ngươi thêm một cơ hội, nếu như ngươi bây giờ rời đi, bổn điện chủ có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Đây là một nam tử trung niên có dung mạo tuấn lãng, tóc bạc trắng tản ra ánh sáng nhàn nhạt, không gió mà bay.

So với Sở Tiêu, nam tử tuấn lãng nhìn qua còn thấp bé hơn nhiều, vẫn chưa tới bả vai của Tần Giác, quần áo cũng tương đối mộc mạc, trừ vòng sáng tràn ngập cảm giác thiêng liêng thần thánh ở phía sau ra, cơ hồ không có bất kỳ chỗ kỳ lạ nào.

Rất khó tưởng tượng, hắn chính là đương kim điện chủ của Võ Thần điện, cường giả Chân Thần cảnh nắm giữ trăm triệu sinh

linh, Võ Hoàng.

Giờ phút này, Võ Hoàng mặt không biểu tình, linh áp không giữ lại chút nào phóng xuất ra, ý muốn chấn nhiếp Tần Giác.

Cho dù rất không muốn thừa nhận, nhưng Tần Giác đã có thể một kích miểu sát Bán Thần, như vậy rất có thể cũng là cường giả Chân Thần cảnh, nếu không Võ Hoàng làm sao nói nhảm nhiều như vậy, đã sớm trực tiếp động thủ.

Tần Giác: "……"

Vì sao những nhân vật phản diện này luôn có tự tin như vậy nhỉ?

Đến cùng là ai cho bọn hắn?

Thở dài, Tần Giác lười nói nhảm, ngón tay vung khẽ, Hắc Sơn bên cạnh lập tức bay nhanh như gió đánh tới chỗ Võ Hoàng!

Lần này Tần Giác không có nương tay, trực tiếp thôi động phù văn bên trong của Hắc Sơn.

Dù sao, Võ Hoàng chính là một Chân Thần.

Ông!

Chỉ thấy Hắc Sơn bộc phát ra từng luồng ánh sáng, làm mắt người khác đau nhức, khó mà nhìn thẳng, ven đường những nơi đi qua, vô số linh lực hư không bị hấp thu, dung hợp với Hắc Sơn, thế không thể đỡ!

Mà với tu vi cảnh giới của Võ Hoàng, trong lúc nhất thời cũng có loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

"Không ổn! "

Mắt thấy Hắc Sơn càng ngày càng gần, Võ Hoàng sắc mặt biến

hóa, vừa muốn tránh né, lại phát hiện không gian xung quanh đã bị giam cầm, mặc cho hắn giãy giụa như thế nào cũng không làm gì được.

“Tại sao có thể như vậy? “

Võ Hoàng kinh hãi, hắn chưa hề nghĩ tới mình có một ngày sẽ bị không gian giam cầm lại.

Phải biết, đến Chân Thần, không, sau Bán Thần cảnh, cái gọi là không gian giới vực cơ bản không khác gì tờ giấy, tùy tiện một cái ý niệm trong đầu liền có thể xuyên qua dễ dàng, thiên hạ rộng lớn, không có nơi nào mà không tới được.

Nhưng lúc này, đừng nói xuyên qua không gian, ngay cả động đậy cũng không làm được!

Không đợi Võ Hoàng nghĩ rõ ràng, Hắc Sơn đã từ trên trời giáng xuống!

Bành!

Nương theo lấy một tiếng vang kinh thiên động địa, Võ Hoàng bị bao phủ trong ánh sáng lập tức bạo liệt, nổ thành sương mù máu, theo gió tiêu tán.

“??? “

Chết…Chết?

Không thể nào?

Hô!

Lúc mọi người ở đây cảm thấy khó có thể tin được, sương mù máu vốn dĩ đang bay theo gió thì ngưng tụ thành thân ảnh của Võ Hoàng, chỉ bất quá khí tức rõ ràng hạ xuống rất nhiều, mà ánh sáng quanh thân mờ mịt, hiển nhiên đã vận dụng bí pháp nào đó.

“A, vậy mà không chết? “

Tần Giác hơi kinh ngạc.

“Đáng chết, tên này này rốt cuộc là quái vật gì. “

Võ Hoàng vẻ mặt chấn kinh, đâu còn dáng vẻ bình tĩnh lúc trước.

Nếu không phải hắn có được thần thể, lại nắm giữ rất nhiều bí pháp, chỉ sợ thứ vừa rồi sẽ trấn sát hắn.

Vấn đề là…Tần Giác sao lại mạnh như thế?

Chẳng lẽ Chân Thần cảnh cũng không phải là võ đạo cuối cùng?

Trong lòng Võ Hoàng dao động, không kịp nghĩ nhiều, quát to:

“Rút! “

Vứt xuống chữ này, Võ Hoàng nháy mắt biến mất khỏi Hư Không, sợ Tần Giác lại đến đánh hắn.

Thấy thế, Sở Tiêu có hơi mơ màng, điện chủ cứ như vậy mà chạy?

“Rút! “

Nửa ngày, đám người rốt cục kịp phản ứng.

Ngay cả Võ Hoàng cũng chạy, những người còn lại nào còn dám ở lâu, Sở Tiêu không chút do dự thi triển thần thông, theo sát Võ Hoàng mà đi, tin tưởng hình tượng hôm nay, sẽ lưu lại bóng tối vĩnh cửu trong hắn.

Trong nháy mắt, cường giả cao giai đều thoát đi, chỉ còn lại dãy cung điện khổng lồ cùng một số võ giả Thái Hư cảnh, không

biết nên làm sao.

“Làm sao, muốn để ta tiễn các ngươi một đoạn? “

Vuốt vuốt Hắc Sơn trong tay lần nữa, Tần Giác cười nửa miệng.

Nghe được câu này, những cường giả của Võ Thần điện kia sao lại không rõ ý tứ, vội vàng điều khiển dãy cung điện thay đổi phương hướng, nhanh chóng đi xa.

Từ đầu đến cuối, Tần Giác đều không có ý muốn truy kích, dù sao thì hắn cùng Võ Thần điện cũng không có thù hận, chạy thì chạy, không cần thiết đuổi tận giết tuyệt.

Làm xong những thứ này, Tần Giác phủi tay, giống như chẳng có chuyện gì, một lần nữa trở lại bên trên Thiên Lân Hào, tiếp tục ngủ đi.

“……”

Long Thương há to miệng:

“Tiểu Vũ……Làm sao mà kết bạn được với…Tiền bối? “

Ai cũng không nghĩ tới, Võ Thần điện dốc toàn bộ lực lương, thế mà bị một mình Tần Giác đánh lui.

“……”

Chương 275: Tỉnh Lại

Bên trong vũ trụ mênh mông, Thiên Lân Hào ngay lúc đang phi hành hết tốc lực, tách ra khỏi không gian vừa rồi, bay về phía Bạch Long giới.

Tầm mắt rút ngắn, chỉ thấy Long Thương ngồi xếp bằng trên Thiên Lân Hào, trước mặt phù văn lưu chuyển, phác hoạ ra dáng vẻ của một người.

Nếu như Long Tiểu Vũ ở đây, nhất định có thể nhận ra, hình ảnh người này chính là đương kim tộc trưởng của Bạch Long tộc, cũng chính là gia gia của nàng.

“Ngươi nói cái gì? Võ Thần điện dốc toàn bộ lực lượng, chặn đường các ngươi bên ngoài Thần Vực? “

“Đúng vậy, ngay cả Võ Hoàng cũng tự mình xuất thủ, muốn giết chết Tiểu Vũ. “

“Võ Hoàng? Không có khả năng, ta vẫn luôn lưu ý khí tức của hắn, chưa hề động đậy. “

Bóng người hư ảo khẽ nhíu mày, thề thốt bác bỏ.

Vì phòng ngừa Võ Thần điện vạch mặt, lấy lớn hiếp nhỏ, tộc trưởng Bạch Long tộc kỳ thật vẫn luôn trong bóng tối quan sát, nếu như Võ Hoàng có hành động gì, hắn không có khả năng không biết.

Nghe vậy, Long Thương cười khổ:

“Tộc trưởng có chỗ không biết, bọn hắn dùng phương pháp đặc thù bắt chước được khí tức của Võ Hoàng, không tin ngươi nhìn……”

Nói xong, lòng bàn tay của Long Thương ngưng tụ ra một đoạn hình ảnh, chính là tràng cảnh đại quân ép đến của Võ Thần điện.

“Cái này……”

Bóng người hư ảo vội vàng nói:

“Các ngươi ở nơi nào, ta lập tức tới ngay. “

“Không cần, tộc trưởng. “

Long Thương lắc đầu, nói:

“Có vị tiền bối đã cứu chúng ta. “

Nếu như chờ tộc trưởng chạy đến, bọn hắn đã sớm chết.

Bóng người hư ảo sững sờ, vô ý thức mà nói:

“Là Ma Thần Ma tộc? “

Phóng nhãn khắp mảnh hư không này, có thể cứu đám người Long Thương khỏi tay Võ Hoàng, trừ hắn ra, cũng chỉ có Ma Thần Ma tộc kia.

Nhưng……Ma tộc từ trước đến nay đều trung lập, chưa từng nhúng tay vào chuyện giữa hai bên, với lại nếu như Long Tiểu Vũ chết, với Ma tộc mà nói cũng là chuyện tốt, bất luận nhìn thế nào, Ma Thần cũng sẽ không hỗ trợ mới đúng.

Trừ phi, Ma tộc là cố ý muốn giao hảo với Chân Thần tương lai là Long Tiểu này.

“Không phải, là bạn của Tiểu Vũ. “

“??? “

“Bạn của Tiểu Vũ? “

Bóng người hư ảo còn tưởng rằng mình nghe lầm :

“Bạn gì? “

Bởi vì lúc trước hắn mang theo Long Tiểu Vũ rời khỏi Bạch Long tộc đi tu luyện, lại từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào Võ Thần điện, cho nên cũng không biết chuyện về Tần Giác.

Đương nhiên, coi như biết, chỉ sợ cũng rất khó liên tưởng với nhau.

Thế là Long Thương đành phải giải thích cặn kẽ lại quá trình, bao gồm cả việc Tần Giác dễ dàng thông qua cửu trọng khảo nghiệm, leo lên Phong Thần đài, miểu sát cường giả Bán Thần cảnh, cùng xém chút nữa giết chết Võ Hoàng.

“Ngươi xác định? “

Bóng người hư ảo khóe miệng co quắp, đây cũng là điều đầu tiên khiến hắn kinh ngạc nhất trong gần vạn năm qua.

Là một trong tuyệt thế thiên tài leo lên Phong Thần đài, bóng người hư ảo rất rõ Thần Vực có bao nhiêu quỷ dị, cho dù là hắn hiện tại, cũng không dám ở bên trong làm loạn.

Tần Giác lại có thể phi hành bên trên Thông Thiên Thạch Giai?

“Tuyệt đối không sai! “

Long Thương khẳng định nói:

“Võ Thần điện vẫn lạc một cường giả Bán Thần cảnh, Võ Hoàng cũng bị thương nặng, bị ép bỏ chạy, những thứ này qua một thời gian ngắn chỉ cần hơi điều tra một chút liền có thể biết.”

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Long Thương cũng tuyệt đối sẽ không tin, lúc đầu hắn đã tuyệt vọng, thậm chí đã định tự bạo.

Kết quả không nghĩ tới Tần Giác lại lấy sức một mình, ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt bọn hắn.

Nghe Long Thương miêu tả xong, bóng người hư ảo lâm vào trầm mặc, miểu sát cường giả Bán Thần cảnh, trọng thương Võ Hoàng?

Là ta điên? Hay là Long Thương điên?

“Theo như lời ngươi nói, tu vi của người này chỉ sợ đã không nằm trong phạm trù Chân Thần cảnh nữa. “

Bóng người hư ảo trầm giọng nói.

“Cho nên, ta hoài nghi hắn khả năng đến từ ngoại giới. “

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt cực kì ngưng trọng.

“……”

……

Mấy ngày đi qua, Thiên Lân Hào rốt cục cũng đến Bạch Long giới.

Tộc trưởng Bạch Long tộc đã chờ ở bên ngoài từ lâu, sau khi nhìn thấy Tần Giác liền vội vàng khom người hành lễ:

“Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp.”

Câu nói này của tộc trưởng Bạch Long tộc thành khẩn vô cùng, không chần chờ chút nào.

Dù sao, nếu như không phải Tần Giác, thế hệ trẻ tuổi của Bạch Long tộc cơ hồ toàn quân bị diệt, huống chi trong đó còn có con cùng cháu gái của hắn.

Trừ cái đó ra, Tần Giác thế nhưng là có thể leo lên Phong Thần

đài, đồng thời một mình đánh lui cường giả siêu cấp của Võ Thần điện, tộc trưởng Bạch Long tộc sao có thể thất lễ?

“Không cần.”

Tần Giác phất phất tay, không quan trọng mà nói:

“Ta chỉ là phản kích mà thôi. “

“……”

Sau đó dưới sự mời mọc của tộc trưởng Bạch Long tộc, Tần Giác tham gia yến hội chúc mừng Long Tiểu Vũ thành công leo lên Phong Thần đài.

Tần Giác vốn dĩ không muốn tham gia, nhưng sau khi biết có linh tửu vạn năm, lập tức không chút do dự gật đầu đồng ý.

Mà tộc trưởng Bạch Long tộc không hổ là lão quái vật sống mấy chục vạn năm, phát hiện được điểm này, lập tức sai người mang tới linh tửu mấy trăm vạn năm đưa cho Tần Giác.

Cái này, Tần Giác tự nhiên từ chối thì bất kính, dưới phương diện linh tửu này, hắn xưa nay không khách khí.

Mặt khác, Tần Giác không thể không cảm thán, tùy tiện liền có thể lấy ra linh tửu vạn năm, có thể thấy được nội tình của Bạch Long tộc thâm hậu cỡ nào.

Bởi vì là chúc mừng Long Tiểu Vũ leo lên Phong Thần đài, cao tầng Bạch Long tộc cơ hồ đều xuất hiện, nhưng lần này cũng không người nào dám khinh thường Tần Giác, hoặc là nói năng lỗ mãng.

Đối với điểm này, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì, cho dù là ở đâu, chỉ có thực lực đủ mạnh mới có thể được tôn trọng, nếu như hắn chỉ là võ giả Thái Hư cảnh, chỉ sợ tộc trưởng Bạch Long tộc

nhìn cũng sẽ không thèm nhìn hắn một cái.

Buổi yến hội này vẫn kéo dài đến đêm khuya, cuối cùng, Tần Giác uống say như chết, mới mơ mơ màng màng trở lại trong sân đi ngủ.

Ngày thứ hai, nắng sớm dâng lên, như là ngọn đuốc thắp sáng chân trời.

Tần Giác yếu ớt tỉnh lại, đã là giữa trưa, hắn vừa muốn đứng dậy, lại phát hiện trước ngực ấm nóng.

“Chuyện gì xảy ra? “

Tần Giác cúi đầu nhìn lại, phát hiện là Vân Tịch đang ngủ say.

Lúc này Vân Tịch toàn thân bao phủ ánh sáng lóa mắt, giống như một đám lửa, nóng bỏng vô cùng.

“Muốn tỉnh lại sao? “

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Dù sao thì, đã qua hơn mười ngày, xác thực cũng nên thức tỉnh rồi.

Không biết thể chất được tái tạo của Vân Tịch sẽ biến thành cái dạng gì.

Hô!

Đúng lúc này, trong người Vân Tịch đột nhiên bộc phát ra một luồng hấp dẫn lực cuồng mãnh, điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh, hình thành vòng xoáy năng lượng.

Tần Giác liền vội vàng đặt Vân Tịch ở trong sân, nơi đó là nơi có linh khí dày đặc nhất.

Sau nửa canh giờ, Vân Tịch rốt cục cũng ngừng hấp thu linh khí, thần quang cũng tiêu tán, tu vi triệt để ổn định ở Chí Tôn cảnh.

Lại qua nửa ngày, Vân Tịch từ từ mở mắt, quỷ dị chính là, hai con ngươi thế mà khác biệt, một cái là màu xanh, một cái là màu vàng.

Không chỉ như vậy, cho dù là kinh mạch, huyết nhục, xương cốt, hay là dung mạo, Vân Tịch đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tìm không ra bất cứ vết tì nào, giống nhu hoàn toàn biến thành người khác.

Duy nhất không thay đổi, cũng chỉ có ngốc mao trên đầu.

“Tại sao có thể như vậy. “

Tần Giác nghi hoặc.

“Sư phụ, ta đói rồi! “

Mới vừa mở mắt ra, Vân Tịch liền cao hứng phóng về phía Tần Giác.

Phanh!

Giống như huyền thiết, Vân Tịch mạnh mẽ đụng vào ngực Tần Giác, nếu là võ giả Chí Tôn cảnh bình thưởng, sợ là phải gãy mười mấy cái xương sườn.

Nhưng mà Tần Giác lại không những không giận mà còn cười, cho dù dung mạo cùng thể chất đều đại biến, nhưng ít ra cũng chứng minh, vẫn là Vân Tịch như cũ.

“Sư phụ, ta đói rồi. “

Vân Tịch ngửa đầu, tràn ngập chờ mong.

Tần Giác: “……”

Chương 276: Giúp Ngươi Thành Thánh

Bạch Long giới, trung tâm.

Bên trong viện lạc, mùi thơm nồng nàn tràn ngập ra, theo gió phiêu tán.

Tần Giác tay cầm Linh khí, xiên qua một con yêu thú có hình thể không khác gì một con hổ, gác ở trên lửa nướng, nhìn qua mê người vô cùng.

Bên cạnh, Vân Tịch nuốt ngụm nước miếng, thèm nhỏ dãi, giống như thợ săn nhắm chuẩn con mồi, lúc nào cũng có thể sẽ nhào tới cắn một miếng thịt.

Không thể không nói, sau khi Vân Tịch được tái tạo thể chết còn đẹp hơn trước kia rất nhiều, cho dù chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng lại giống như như búp bê tinh xảo, không tỳ vết chút nào.

Nhất là hai con ngươi có màu sáng khác nhau kia, thâm thúy vô cùng, khiến người ta không nhịn được muốn hãm sâu vào trong.

Mặt khác, đáng nhắc tới chính là, Tần Giác từ chỗ Vân Tịch đã biết chuyện gì xảy ra, thì ra bởi vì Vân Tịch là linh thảo hoá hình, cho nên Thiên Đế truyền thừa cho nàng hoàn toàn khác biệt.

Hai con ngươi có màu sắc khác nhau, kỳ thật đại biểu cho hai loại năng lực đặc thù.

Mắt trái màu lam, có thể xem thấu linh lực, dù cho đối thủ lại ẩn tàng cỡ nào cũng không che giấu được, giống với rađa.

Mắt phải màu vàng, ẩn chứa lực lượng hủy diệt kinh khủng, với lại có thể không thèm nhìn phòng ngự, trực tiếp công kích địch nhân, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, so với thần thông linh thức còn đáng sợ hơn.

Yêu thú Chí Tôn cảnh trong tay Tần Giác này, chính là bị Vân Tịch dùng mắt phải giết chết, sau khi lấy thân thể, nội tạng bên trong đều vỡ vụn, chết không thể chết lại.

Có hai loại năng lực đặc thù, cùng truyền thừa của Thiên Đế, Vân Tịch cơ bản vô địch đồng giai, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng không phải là không thể.

“Xong chưa, sư phụ. “

Vân Tịch không rời mắt nhìn chằm chằm thịt nướng, ngữ khí không kịp chờ đợi.

“Ngươi bây giờ cũng bước vào Chí Tôn cảnh, sao còn thích ăn như vậy. “

Tần Giác trợn mắt, cạn lời.

“Cắt, sư phụ không phải cũng vậy sao. “

Vân Tịch nhếch miệng, phản kích.

Tần Giác: “……”

“……”

Không bao lâu, thịt yêu thú rốt cục cũng được nướng chín, ngón tay Tần Giác quơ nhẹ, cắt xuống một cái chân lớn ném cho Vân Tịch.

“Thơm quá a. “

Vân Tịch hai mắt tỏa sáng, lập tức ôm chân lớn ăn như hổ đói,

tương phản vô cùng với dung mạo đáng yêu kia.

Thấy thế, Tần Giác lập tức dở khóc dở cười, sau đó mình cũng cắt xuống một cái chân lớn, lấy linh tửu bắt đầu ăn.

Trong nháy mắt toàn bộ yêu thú liền bị một người một cỏ ăn sạch, Tần Giác ngửa đầu uống cạn linh tửu trong bình, đứng lên nói:

“Ngươi ở tại trong sân không được chạy loạn, ta có việc đi ra ngoài một chuyến, rất nhanh liền trở về, “

“Sư phụ muốn đi đâu a? “

Vân Tịch ngửa bụng nằm trên mặt đất, hiếu kì nói.

“Ha ha, tìm bạn cho ngươi. “

Vứt xuống câu này, thân hình Tần Giác lấp lóe, nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, khu vực phía đông Bạch Long giới bên trong một phòng trang trí đơn sơ, không gian có chút vặn vẹo, lập tức Tần Giác lặng yên không một tiếng động từ bên trong đi tới.

Tại phía trước, Long Truy đôi mắt nhắm lại, xếp bằng ngồi, đang tu luyện, để Tần Giác kinh ngạc là, khí tức của Long Truy nặng nề vô cùng, linh lực cũng cực kì tinh thuần, cách Đại Thánh Cảnh chỉ còn nửa bước.

Xem ra khoảng thời gian này Long Truy từ đầu đến cuối không có thư giãn, vẫn luôn cố gắng tu luyện.

Dường như phát hiện được cái gì, Long Truy thần sắc hơi động, mở choàng mắt.

“Chủ…Chủ nhân. “

Có lẽ là còn chưa thích ứng với thân phận bây giờ của mình, câu chủ nhân này của Long Truy kêu có chút do dự, nhưng nụ cười trên mặt lại hoàn toàn không che giấu được.

Liên quan tới chuyện Tần Giác ngăn cơn sóng dữ, đánh lui Võ Thần điện, cứu đám người Long Tiểu Vũ, đã truyền khắp Bạch Long giới từ lâu, gây nên sóng to gió lớn.

Đây đương nhiên là hành động tộc trưởng Bạch Long tộc cố ý làm, hắn cũng không muốn về sau lại có người không biết sống chết, nhảy ra khiêu khích Tần Giác.

Mà Long Truy rốt cuộc cũng ý thức được, nhân loại muốn hắn làm thú cưỡi này mạnh đến cỡ nào!

"Ừm. "

Tần Giác nhẹ gật đầu, thuận miệng hỏi:

"Gần đây tu luyện thế nào. "

"Đa tạ chủ nhân thay ta đánh tan cầm cố, ta cảm giác hiện tại tốc độ tu luyện chí ít so trước kia nhanh gấp hai mươi lần! "

Long Truy chắc chắn nói:

"Lại cho ta thời gian nửa năm, ta nhất định có thể tiến giai Đại Thánh, đến lúc đó, chính là ngày chết của Long Tử Thần! "

"Nửa năm a…"

Tần Giác như có điều suy nghĩ, lắc đầu nói:

"Không được, nửa năm quá lâu, ngày mai ta phải rời khỏi. "

"Cái gì? Chủ nhân muốn đi đâu? "

Long Truy ngạc nhiên.

“Về nhà.”

Tần Giác thản nhiên nói:

“Ngươi cũng đi chung với ta. “

“Cái này……”

Long Truy triệt để sửng sốt, há to miệng, do dự nói:

“Thế nhưng mà, chủ nhân, ta còn chưa báo thù……”

“Cái này đơn giản, đợi chút nữa chúng ta liền đi xử lý tên Long Tử Thần kia.”

Tần Giác không quan trọng nói.

“……”

Long Truy trầm mặc, hắn quả thật rất muốn giết chết Long Tử Thần, nhưng tuyệt không phải để Tần Giác xuất thủ.

“Làm sao, không muốn sao? “

Tần Giác cười mỉm hỏi.

Nghe vậy, Long Truy chần chờ thật lâu, nhắm mắt nói:

“Ta đồng ý rời đi với chử nhân, nhưng, ta muốn mình tự báo thù! “

Long Truy rất rõ, gặp được Tần Giác chính là cơ duyên to lớn của mình, hắn không muốn từ bỏ cơ hội này, nhưng cũng không thể bởi vậy mà quên dự tính ban đầu của mình.

“Ta không có khả năng chờ ngươi nửa năm. “

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“……”

Long Truy lần nữa trầm mặc, không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc này, Tần Giác bỗng nhiên vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói:

“Rất tốt, ngươi thông qua khảo nghiệm của ta. “

“Hả??? “

Long Truy sững sờ, có chút ngơ ngác.

Không đợi hắn nghĩ rõ ràng, Tần Giác tiếp tục nói ra:

“Nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái tu luyện, ta hiện tại giúp ngươi tiến giai Đại Thánh.”

“??? “

Không kịp nghĩ nhiều, Long Truy lập tức hai mắt nhắm lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

Cho dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng Long Truy lựa chọn tin tưởng Tần Giác.

Sau một khắc, Long Truy chỉ cảm thấy đỉnh đầu truyền đến một cảm giác ấm áp, sau đó linh lực bàng bạc từ đỉnh đầu tràn vào, nháy mắt tràn vào tứ chi bách hài của hắn, ngay cả kinh mạch cũng được lấp đầy.

Những linh lực này hiện ra kim sắc, cũng không thuộc về hắn, dưới tình huống bình thường, linh lực ngoại lai hắn là rất dễ xảy ra xung đột với linh lực vốn có, tạo thành phản phệ.

Nhưng những linh lực kim sắc kia lại hoàn mỹ dung nhập vào đan điền của Long Truy, trở thành lực lượng của hắn.

Đây là……Quán đỉnh linh lực?

Long Truy vui mừng, vội vàng vận chuyển công pháp, điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh.

Cả hai linh lực, tin tưởng không được bao lâu, hắn liền có thể tiến giai Đại Thánh!

Mười phút sau, Tần Giác thu bàn tay về, tự lẩm bẩm:

“Hẳn là không sai biệt lắm. “

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng vang giòn, giống như có thứ gì đó vỡ vụn.

Tạch tạch tạch!

Trong chốc lát, khí tức của Long Truy bắt đầu không ngừng tăng lên, xông thẳng tới chân trời, may mà Tần Giác kịp thời dùng thần thông che lấp, mới không có khiến cường giả xung quanh Bạch Long tộc chú ý.

Lại qua nửa ngày, Long Truy kết thúc tu luyện, trong mắt bắn ra một ánh sáng, dọc theo mười mấy mét, chấn nhiếp tâm hồn.

“Ta…Đột phá? “

Long Truy nhìn hai tay của mình, vẻ mặt khó tin.

Rõ ràng hẳn là chuyện mà nửa năm sau mới có thể làm được, thế mà lại thành công trong ngắn ngủi có mười mấy giây?

Là nằm mơ sao?

Long Truy vô ý thức nhéo tay mình một cái, đau quá.

Không phải nằm mơ!

Long Truy ngẩng đầu nhìn về phía Tần Giác, mặt mũi tràn đầy chấn kinh, đây là thủ đoạn gì?

“Chuyện kế tiếp, liền giao cho ngươi. “

Tần Giác trầm lặng nói.

Chương 277: Long Tử Thần Chật Vật

“Chuyện kế tiếp, liền giao cho ngươi. “

Tần Giác vẻ mặt lạnh nhạt, giống như vừa làm chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Chính như trước đó đã nói, Tần Giác chỉ đang khảo nghiệm Long Truy mà thôi, nếu như Long Truy không chút do dự lựa chọn đồng ý, như vậy liền không có tư cách làm tọa kỵ của Tần Giác.

Mặc dù bọn hắn đã ký kết khế ước linh hồn, Tần Giác có thể dễ dàng giết chết Long Truy, nhưng một người vì mạnh lên, có thể tùy tiện quên dự tính ban đầu, sao có thể tin tưởng được?

Mặt khác, Tần Giác là thu tọa kỵ, mà không phải tìm nô lệ, cưỡng ép dẫn Long Truy đi, sẽ chỉ phản tác dụng.

May mà Long Truy căn cơ thâm hậu, dù cho Tần Giác quán đỉnh linh lực, trợ giúp hắn đột phá, cũng không đến nỗi xuất hiện tình huống cảnh giới ảo, thực lực bất ổn.

“……”

Hít một hơi thật sâu, Long Truy trịnh trọng nói:

“Đa tạ chủ nhân! “

Không có bất kỳ thiên tài địa bảo gì, cũng không có bất kỳ Linh khí gia trì gì, Tần Giác cứ dùng quán đỉnh linh lực mạnh mẽ cưỡng chế giúp hắn thành công tiến giai Đại Thánh Cảnh, thủ đoạn như thế, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi bây giờ có lòng tin giết chết Long Tử Thần chưa? “

Tần Giác đổi chủ đề, hỏi.

“Có! “

Long Truy lòng tin tràn đầy.

“Không cần vững chắc cảnh giới? “

“Không cần! “

Trước đó hai người chênh lệch một cảnh giới, Long Truy cũng có thể khiến cho Long Tử Thần xuất ra toàn lực, huống chi hiện tại?

“Được, đợi chút nữa ta sẽ không nhúng tay vào, có thể giết chết hắn hay không, thì phải xem chính ngươi rồi. “

Tần Giác cười nói.

“Thế nhưng Long Tử Thần ở chỗ trưởng lão, ta không có cách nào đi vào. “

Long Truy hơi bất đắc dĩ.

Nội bộ Bạch Long tộc từ trước đến nay đẳng cấp nghiêm ngặt, cao tầng có quyền quản lý tầng thấp hơn, với thân phận và địa vị của Long Truy, căn bản là không có cách tiến vào khu trưởng lão.

“Yên tâm, ta sẽ dẫn hắn ra, hơn nữa còn không ai biết.”

Nói xong, bàn tay Tần Giác nhẹ giơ lên, Long Truy chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, lần nữa thanh tỉnh, đã đi tới khu vực hoang mạc rộng vô biên.

“Đây là……Di khí chi địa của khu vực Đông Nam? “

Long Truy kinh hãi, di khí chi địa thế nhưng cách chỗ hắn vừa đứng mấy trăm vạn dặm, cho dù dùng truyền tống trận cũng cần mười mấy phút, Tần Giác sao có thể trong nháy mắt mang hắn tới đây?

"Ừm…Mấy vạn dặm gần đây đều không có sinh linh tồn tại, các ngươi ở chỗ này đánh đi."

Tần Giác đảo mắt một vòng, hài lòng nhẹ gật đầu.

Bạch Long giới mênh mông vô biên, có rất nhiều tiên sơn rừng rậm, đương nhiên cũng có rất nhiều nơi linh khí khô kiệt, hoàn cảnh ác liệt.

Giống như mảnh di khí chi địa này, không chỉ có không có chút linh khí nào, lại nóng vô cùng, võ giả dưới Truyền Kỳ cảnh căn bản là không có cách tới gần.

Dần dà, liền bị Bạch Long tộc vứt bỏ, biến thành đất chết.

Giờ phút này, dùng để làm sàn quyết đấu cho Long Truy cùng Long Tử Thần không gì thích hợp bằng.

Hạ quyết tâm, Tần Giác lập tức tản ra linh thức, tìm kiếm Long Tử Thần.

Nhưng khi lúc hắn tìm thấy Long Tử Thần, vẻ mặt lại có chút quái dị.

"Sao vậy, chủ nhân? "

Phát hiện được không đúng, Long Truy nhịn không được hỏi thăm.

"Khụ khụ, không có gì. "

Tần Giác ho khan hai tiếng, bàn tay lớn vồ một cái, Long Tử Thần lập tức xuyên qua tầng không gian, đi tới hoang mạc.

Sau đó, Long Truy liền ngây người.

Chỉ thấy Long Tử Thần toàn thân không mặc gì cả, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, dường như đang làm loại chuyện vận động gì đó, vẻ mặt rất buồn cười.

Tình cảnh này, Long Truy lại không biết nên dùng từ gì để hình dung được.

Không sai, trước khi Tần Giác bắt hắn tới, Long Tử Thần đang làm loại chuyện vui vẻ với nhiều người.

Cùng lúc đó, đột nhiên không gian biến đổi khiến cho Long Tử Thần nháy mắt sửng sốt, nhất là sau khi nhìn thấy Long Truy cùng Tần Giác.

“A a a! Hai người các ngươi là ai, dám xông vào phòng của ta! “

Long Tử Thần giận không kiềm được, vội vàng dùng tay che hạ thể của mình, mặt đỏ bừng lên.

“Long Truy, là ngươi? Ngươi không muốn

sống! “

Sau khi nhận ra Long Truy, Long Tử Thần càng thêm phẫn nộ:

“Xem ra lần trước tha cho ngươi một mạng là sai! “

“Ha ha, Long Tử Thần, mở to hai mắt nhìn xem, nơi này cũng không phải phòng của ngươi. “

Long Truy cười lạnh nói.

Nghe vậy, Long Tử Thần nhíu mày, lúc này mới phát hiện mình lại trong khu vực hoang mạc

“Tại sao có thể như vậy, ngươi đã làm gì ta? “

Long Tử Thần đầu tiên là giật mình, lập tức phẫn nộ quát.

Hắn vừa rồi rõ ràng đang ở trong phòng của mình, làm sao lại đột nhiên lại chạy đến loại địa phương này.

“Bớt nói nhiều lời, hôm nay ta sẽ vì tiểu Yêu báo thù! “

Long Truy mặt trầm như nước, không nói hai lời trực tiếp thôi động linh lực xông tới.

“Chỉ bằng ngươi? Muốn chết! “

Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối mặt với Long Truy, Long Tử Thần lại không sợ chút nào.

Một giây sau, Long Tử Thần mặc xong quần áo, va chạm cùng với Long Truy!

Ầm ầm!

Gợn sóng năng lượng kinh khủng càn quét ra, nhấc lên cát bụi đầy trời, khuếch tán ra ngoài, hai người đều kêu lên một tiếng đau đớn, lui ra phía sau ngàn mét.

“Ngươi đã tiến giai Đại Thánh Cảnh? “

Long Tử Thần không thể tin mở to hai mắt.

Phải biết, lần trước hắn giao thủ với Long Truy, Long Truy mới chỉ là Thánh Vương hậu kỳ mà thôi, lúc này còn chưa đến một tháng, Long Truy liền bước vào Đại Thánh Cảnh, giỡn gì vậy chứ?

“Không đúng, là ngươi đã dùng bí pháp gì đó?”

Long Tử Thần tự cho là đúng cắn răng nói.

Đối với cái này, Long Truy lười giải thích:

“Chỉ cần có thể giết chết ngươi là được. “

“Hừ, chỉ là bại tướng dưới tay, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, ta ngược lại muốn xem thử, ngươi có thể chống đỡ bao lâu! “

Lời còn chưa dứt, Long Tử Thần liền hóa thành tàn ảnh, nhào về phía Long Truy:

“Lần này, ta tuyệt sẽ không lại bỏ qua cho ngươi! “

Đối mặt với khí thế hung mãnh của Long Tử Thần, Long Truy mặt không biểu tình, có chút há mồm, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc!

Võ kỹ âm hệ của Bạch Long tộc, Bạch Long Ngâm!

Long Tử Thần không nghĩ tới Long Truy vậy mà nắm giữ võ kỹ âm hệ, bất ngờ không đề phòng, lập tức tránh cũng không thể tránh, bị chính diện đánh trúng.

“Không ổn! “

Là thành viên của Bạch Long tộc, Long Tử Thần sao có thể không rõ tác dụng của Bạch Long Ngâm.

Phải biết, chỗ đáng sợ nhất của âm hệ không phải là công kích nhục thể, mà là tinh thần!

Quả nhiên, cho dù Long Tử Thần kịp thời dùng linh lực chống đỡ, vẫn là trong nháy mắt đầu choáng váng hoa mắt, động tác cũng trở nên chậm chạp.

Cũng chính là trong chớp nhoáng này, công kích của Long Truy rơi vào trên người Long Tử Thần!

Phanh!

Trong chốc lát, Long Tử Thần như thiên thạch từ không trung rơi xuống, tạo thành một cái hố to có đường kính vài trăm mét, sâu không thấy đáy!

Ngay sau đó Long Truy không cho Long Tử Thần bất cứ cơ hội thở dốc nào, vọt thẳng vào trong hố thừa thắng truy kích.

Rầm rầm rầm!

Đại địa chấn động, không ngừng có ánh sáng linh lực tản ra, xém chút đánh bay toàn bộ mặt đất, đến mức toàn cảnh của phương viên vạn dặm đều bị phá hư tan hoang.

Tần Giác chắp hai tay ra sau lưng, lơ lửng ở giữa không trung, nhìn cũng chưa từng nhìn chiến đấu ở phía dưới, đã nói không nhúng tay vào, vậy tuyệt đối sẽ không nhúng tay.

Oanh!

Lại có thêm một tiếng vang thật lớn truyền đến, một thân ảnh bay ra, giống như búp bê vải rách nện mạnh lên đất.

Tập trung nhìn vào, chính là Long Tử Thần.

Chỉ bất quá thời khắc này Long Tử Thần nào còn dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trước đó nữa, cả khuôn mặt đều bị đánh thành đầu heo, ngay cả con mắt cũng không nhìn thấy được cái gì, trên thân lớn nhỏ, chí ít có mấy trăm vết thương, nếu không phải có khí tức linh lực, Tần Giác chỉ sợ cũng nhận không ra.

“Long Tử Thần, ngươi thua. “

Long Truy theo sát tới, quần áo rách bươn, toàn thân đẫm máu, hiển nhiên, chiến thắng Long Tử

Dù nói thế nào, Long Tử Thần tiến giai Đại Thánh Cảnh đã trên

trăm năm, nếu không phải Long Truy dùng Bạch Long Ngâm chiếm được tiên cơ, tình hình chiến đấu chắc chắn sẽ càng khốc liệt hơn.

“Ngươi…Ngươi muốn làm gì, ta là con trai của trưởng lão……”

“Tạm biệt. “

Ầm ầm!

Chương 278: Cáo Biệt

Ầm ầm!

Cát bụi bay lên,cuồng phong mãnh liệt vốn là trên hoang dã cảnh hoang tàn khắp nơi lập tức xuất hiện một khe rãnh dài vạn trượng, lấy Long Truy làm trung tâm vạch thẳng tới, nhìn qua mà giật mình.

Một kích này, Long Truy trực tiếp xuất ra toàn lực, xé Long Tử Thần thành từng miếng mảnh nhỏ, thần hồn câu diệt!

Làm xong những chuyện này, Long Truy lung lay, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, miệng mũi phun máu, khí tức trở nên uể oải suy sụp.

Nhưng mà Long Truy lại lộ ra nụ cười vui vẻ:

“Tiểu Yêu, ta rốt cục cũng báo thù cho ngươi!”

Trước đó, ngay cả bản thân Long Truy cũng cho rằng muốn báo thù gần như không có khả năng.

Dù sao, cho dù là thân phận địa vị, hay là thiên phú tu luyện, cả hai đều chênh lệch rất xa, khả năng khi Long Tử Thần bước vào Thái Hư cảnh, hắn còn đang dãy dụa ở Thánh Vương cảnh.

Thẳng đến khi Tần Giác xuất hiện mới thôi.

Ngắn ngủi một tháng, Long Truy không chỉ có hoàn toàn nghịch tập kinh thiên, liên tiếp đột phá, từ Thánh Vương cảnh hậu kỳ trực tiếp tiến giai Đại Thánh cảnh, càng chính diện đánh chết Long Tử Thần, báo thù rửa hận!

Nếu không phải vết thương trên người vẫn còn đau, Long Truy khẳng định sẽ cho là mình đang nằm mơ.

Mắt thấy cảnh tượng này, thần sắc Tần Giác hơi động, đầu ngón tay lập tức sáng lên một vòng kim quang, dung nhập vào trong người Long Truy.

Ánh sáng rơi xuống, vết thương trên người Long Truy lập tức bắt đầu nhanh chóng khép lại, rất nhanh liền khôi phục như ban đầu, trừ quần áo rách te tua ra, dường như rất khó nhìn ra được Long Truy vừa mới trải qua một trận ác chiến.

“Đa tạ chủ nhân!”

Long Truy không chút do dự khom mình hành lễ với Tần Giác, trong ngôn từ không còn có nửa điểm chần chờ.

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu:

“Lần này hẳn là có thể theo ta đi rồi?”

“Chủ nhân, ta còn có chuyện cuối cùng muốn thỉnh cầu.”

Do dự nửa ngày, Long Truy mở miệng nói.

“Thỉnh cầu gì?”

Tần Giác nhíu mày, hắn ghét nhất người khác được một tấc lại muốn tiến một thước.

“Ta muốn… Trước khi đi, từ biệt với bằng hữu của ta một cái.”

Nghe vậy, Tần Giác giật mình, hắn nhớ không lầm, Long Truy quả thật có một người bạn rất tốt.

“Được, ta có thể cho ngươi một ngày, ngày mai ta lại tới dẫn ngươi đi.”

“Đa tạ chủ nhân!”

Long Truy mừng rỡ, cái này đã không biết là lần thứ mấy trong ngày hôm nay hắn nói đa tạ, nhưng đối với Tần Giác, trước mắt cũng chỉ có thể như thế.

Lại căn dặn vài câu, Tần Giác cũng không ở lâu, sau khi đưa Long Truy về nhà gỗ đơn sơ, mình cũng trở lại trong viện.

Về phần chuyện Long Tử Thần mất tích, thì hoàn toàn không cần lo lắng có người sẽ hoài nghi đến trên người Long Truy.

Nói sao thì ở trong mắt người ngoài, Long Truy chỉ là một tên thủ vệ Thánh Vương cảnh, căn bản không có khả năng tạo thành uy hiếp gì cho Long Tử Thần.

Chỉ là Long Tử Thần biến mất khỏi khu trưởng lão, liền sẽ bài trừ hắn ở bên ngoài.

Phải biết, khu trưởng lão là thủ vệ thấp giai tùy tiện ra vào, Long Tử Thần cũng ỷ vào thân phận con trai trưởng lão mới có thể ở.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, chuyện này cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì, trừ phi Long Tử Thần có được loại thiên phú đỉnh cấp như Long Tiểu Vũ kia, mới có thể khiến cho cao tầng coi trọng, điên cuồng truy tra.

Đáng tiếc, Long Tử Thần cũng không có.

Huống chi Tần Giác xóa đi tất cả vết tích không gian, coi như tộc trưởng Bạch Long tộc đích thân đến, cũng tìm không thấy bất kỳ manh mối nào.

“Ha ha, ngày mai sẽ phải đi, thật là có chút không nỡ.”

Nhìn đình viện tinh xảo xung quanh, Tần Giác nhịn không được thở dài.

So với Huyền Ất Sơn, hoàn cảnh nơi này không thể nghi ngờ còn đẹp hơn, với lại khắp nơi đều là linh thực, linh quả cao cấp, có thể xưng là tiên cảnh, ở trong loại địa phương này, quả thực chính là hưởng thụ.

“A, sư phụ, người không phải đi tìm bạn cho ta sao?”

Vân Tịch từ bên cạnh bay tới, vây quanh Tần Giác dạo qua một vòng, biểu lộ nghi hoặc, sao cái gì cũng không có vậy kìa?

“Khụ khụ, ngày mai ngươi liền biết.”

Tần Giác im lặng.

“Tiền bối, người ở đây sao?”

Lúc này, trận pháp bên ngoài viện bỗng nhiên xuất hiện gợn sóng, truyền đến thanh âm dễ nghe của nữ tử, trừ Long Tiểu Vũ, còn có thể là ai?

“Chuyện gì?”

Tần Giác hỏi.

“Tiền bối, ta có mấy thứ muốn cho người.”

Cho đồ?

Chẳng lẽ là linh tửu?

Tần Giác hai mắt sáng lên:

“Vào đi.”

Được cho phép, Long Tiểu Vũ lập tức xuyên qua trận pháp, đi tới trong sân.

Có thể là bởi vì thu được truyền thừa của Thiên Đế, Long Tiểu Vũ rõ ràng so trước kia trở nên tự tin hơn, còn khiến cho người ta cảm nhận được một loại cao cao tại thượng, tựa như thần linh.

Chính như Vân Tịch nói, Thiên Đế truyền thừa cho hai người các nàng hoàn toàn khác biệt, cộng thêm Long Tiểu Vũ thuộc về Long tộc, sẽ có loại cảm giác này cũng không kỳ quái.

Tần Giác nhưng quản không được nhiều như vậy, không kịp chờ đợi mà hỏi:

"Thứ gì?"

Nghe vậy, Long Tiểu Vũ sững sờ, không nghĩ tới Tần Giác lại trực tiếp như vậy, lập tức vội vàng đáp:

"Là gia gia bảo ta chuyển giao cho người."

"Đây là ngọc bài thân phận của gia gia, gia gia nói, người đã cứu ta, chính là bằng hữu của Bạch Long tộc, về sau lúc nào cũng có thể tới chơi."

"Còn có hồn ngọc ngàn năm, linh dược vạn năm…"

"…"

Tần Giác: "…"

Đây đều là thứ đồ xàm xí gì vậy?

Ta cũng không có hứng thú!

Ngay khi Tần Giác cảm thấy cực kì thất vọng, Long Tiểu Vũ nói tiếp:

“Đúng rồi, ta thấy tiền bối dường như rất thích uống rượu, liền cố ý mang một ít linh tửu cho người.”

Nói xong, Long Tiểu Vũ lấy ra một cái nhẫn trữ vật, bên trong đầy các loại linh tửu ngàn năm, thậm chí có rất nhiều linh tửu trên vạn năm.

Với thân phận và địa vị bây giờ của Long Tiểu Vũ, có thể nói dưới một người, trên vạn người, đừng nói chỉ là lấy chút ít linh tửu, chính là chuyển hết kho rượu của Bạch Long tộc cũng không có vấn đề gì.

Thấy thế, Tần Giác lập tức vui vẻ ra mặt:

“Ha ha ha, vẫn là ngươi hiểu ta.”

Lời còn chưa dứt, không chút khách khí nhận lấy nhẫn trữ vật, sau đó mở ra một bình linh tửu trong đó, đắc ý uống.

Long Tiểu Vũ: “…”

“Sư phụ, ta cũng muốn.”

Vân Tịch ngồi trên vai Tần Giác, thèm nhỏ dãi.

“Không được, đây là linh tửu vạn năm ngươi uống không được.”

Cho dù Vân Tịch đã là võ giả Chí Tôn cảnh, nhưng lại tuyệt đối không thể thừa nhận linh tửu vạn năm, nhất là linh tửu vạn năm do Bạch Long tộc sản xuất, linh lực ẩn chứa trong đó không phải linh tửu ở loại vị diện cấp thấp như Linh Ương giới có thể so sánh, hơi không cẩn thận, liền sẽ bị no bạo.

“Thật đáng yêu a.”

Long Tiểu Vũ sờ đầu Vân Tịch, cười nói:

“Nhóc con, hai chúng ta thế nhưng là đồng môn nha.”

Mặc dù truyền thừa khác biệt, nhưng đầu nguồn đều đến từ Thiên Đế, cho nên từ phương diện nào đó mà nói, hai người xác thực là đồng môn.

“Hừ, ta chỉ có một sư phụ, đại thúc xấu kia không phải!”

Vân Tịch ôm chặt lấy Tần Giác, phản bác.

Nếu để cho Thiên Đế nghe được câu này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Đường đường là Thiên Đế, lại bị xưng là đại thúc xấu!

Còn có thiên lý sao?

Bất quá, nếu không phải Tần Giác ép buộc, chỉ sợ Thiên Đế cũng sẽ không đồng ý truyền thừa cho Vân Tịch.

“Ây… Được rồi.”

Long Tiểu Vũ cười cười, hơi có vẻ xấu hổ.

…

Cuối cùng, dưới sự dây dưa của Vân Tịch, Tần Giác vẫn cho nàng một bình linh tửu ngàn năm, rất nhanh Vân Tịch liền uống say như chết, ghé vào đầu Tần Giác ngủ, khiến người ta dở khóc dở cười.

Cùng lúc đó, Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, dường như nhớ tới cái gì, nói:

“Xém chút quên nói cho ngươi, ta ngày mai sẽ phải trở về.”

“Trở về?”

Long Tiểu Vũ đầu tiên là giật mình, lập tức khẽ gật đầu:

“Được rồi.”

Nàng rất rõ, Tần Giác không có khả năng vẫn sẽ luôn ở Bạch Long tộc, chỉ là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

“…”

Chương 279: Đường Về

Trong nháy mắt một ngày trôi qua, ánh trăng rơi xuống, mặt trời dâng lên.

Bên trong viện, linh khí như sương, các loại thú đi qua đi lại xuyên qua trong rừng, sinh cơ bừng bừng.

Tần Giác mở to mắt, duỗi lưng một cái, mơ mơ màng màng ra khỏi phòng.

“Sư phụ, người tỉnh rồi.”

Nơi xa, Vân Tịch ôm một quả trái cây miệng nhai nhai nói không rõ.

“Ừm.”

Tần Giác nhắc nhở:

“Chuẩn bị một chút, chúng ta phải đi rồi.”

“Vâng, sư phụ.”

Vân Tịch nghĩ nghĩ, lại quay người chạy đến vườn trái cây sau viện hái mấy quả trái cây, ôm vào trong ngực, sau đó vô cùng vui mừng bay đến trên vai Tần Giác.

Tới đây, Tần Giác có chút cạn lời, thật đúng là đi đến đâu miệng cũng không ngừng được.

Nghĩ như vậy, đầu ngón tay Tần Giác khẽ nhúc nhích, một chiếc nhẫn nháy mắt ngưng tụ ra:

“Cái này cho ngươi.”

“Thứ gì a?”

Vân Tịch nhịn không được hỏi.

“Đeo lên ngươi liền biết.”

“Ờ.”

Bởi vì hình thể Vân Tịch quá nhỏ, thế là chiếc nhẫn này bị ép biến thành vòng tay.

“Đưa linh lực vào thử xem.”

Nghe vậy, Vân Tịch tiếp tục dựa theo lời Tần Giác nói, đưa linh lực vào trong giới chỉ.

Ông!

Sau một khắc, một cái không gian khổng lồ xuất hiện bên trong linh thức của Vân Tịch, trên dưới trái phải đều không nhìn thấy điểm cuối cùng.

“Đây là nhẫn trữ vật, về sau có đồ gì đều có thể để ở.”

Tần Giác giới thiệu nói.

“Hì hì, ta đã sớm muốn thứ này, sư phụ thật tốt.”

Vân Tịch lập tức bỏ tất cả trái cây vào nhẫn trữ vật, nhưng lại cảm thấy không thỏa mãn, thế là lần nữa bay vào trong vườn trái cây, hận không thể nhét hết toàn bộ vườn trái cây vào.

Tần Giác: “…”

Một lát sau, Vân Tịch không biết hái được bao nhiêu trái cây, đồng thời cố ý dùng linh lực bao trùm, phòng ngừa hư mất, lúc

này mới vừa lòng thỏa ý trở lại bên người Tần Giác.

"Được rồi, sư phụ, chúng ta đi thôi!"

"…"

"…"

Hô!

Tần Giác chắp hai tay ra sau lưng, thân thể chậm rãi bay lên không, nhìn qua viện dần thu nhỏ lại ở phía dưới, có chút cảm khái.

Bởi vì cố ý dặn qua, cho nên dù là tộc trưởng Bạch Long tộc, hay là Long Tiểu Vũ, cũng không có đến tiễn đưa, nếu không còn phải giải thích chuyện của Long Truy.

Như này cũng giảm bớt rất nhiều phiền phức.

…

Bạch Long giới, khu vực phía Đông.

"Tiểu Truy, ngươi thật muốn đi sao?"

Long Minh đứng trước nhà gỗ, ngữ khí tràn ngập không nỡ.

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thân như huynh đệ, thậm chí có thể liều mạng vì đối phương, hiện tại Long Truy đột nhiên muốn rời khỏi, có thể nghĩ tâm tình của hắn ra sao.

"Ừm, ta muốn ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, nếu có thời gian, ta sẽ trở lại thăm ngươi."

Long Truy đương nhiên không có khả năng nói cho Long Minh chuyện của Tần Giác, đành phải thuận miệng tìm một cái lý do là đi ra ngoài lịch luyện.

Về phần có thể trở về hay không, Long Truy cũng không biết.

“Được rồi.”

Thở dài, Long Minh nghiêm túc nói:

“Ngươi ở bên ngoài phải chú ý an toàn, với lại, nếu như không cẩn thận gặp được nhân loại, tuyệt đối không được đấu với bọn hắn, những tên nhân loại kia ai ai cũng giảo hoạt, hơi không cẩn thận, liền sẽ rơi vào bẫy của bọn họ.”

Long Truy: “…”

Nếu như Long Minh biết chút nữa hắn muốn cùng một nhân loại cùng rời đi, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

“Yên tâm, ta lại không phải đứa con nít.”

Long Truy cười khổ, lúc đầu tối hôm qua hắn nghĩ xong nên nói cái gì, không nghĩ tới hôm nay Long Minh lại đột nhiên nói nhiều lời như vậy.

Cũng không phải Long Truy không có kiên nhẫn, mà là hắn sợ Tần Giác không có kiên nhẫn.

“Nếu không ta và ngươi cùng đi đi!”

Đột nhiên, Long Minh đề nghị.

“???”

“Ách, không cần…”

“Sao lại không cần, hai người cũng tốt có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Long Minh lời lẽ hợp lý nói.

“…”

Long Truy há to miệng, trong lúc nhất thời lại không biết nên trả lời thế nào

Đúng lúc này, không gian bên cạnh đột nhiên lõm xuống, nuốt chửng Long Truy!

“Tiểu Truy!”

Long Minh kinh hãi, muốn đưa tay ra bắt lấy Long Truy, đáng tiếc đã muộn.

…

“A. … . .”

Long Truy chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, chờ hắn tỉnh táo lại, đã xuất hiện ở trong không gian bên ngoài Bạch Long giới.

“Cái này…”

Long Truy nháy mắt, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Tần Giác làm ra.

“Ngươi có một người huynh đệ tốt.”

Bên cạnh, Tần Giác thản nhiên nói:

“Nhưng mà, ta không có khả năng mang theo hắn.”

“…”

Long Truy trầm mặc, điểm này hắn biết rõ, nếu không cũng sẽ không cự tuyệt Long Minh.

“Được, ngươi trước hiện ra chân thân cho ta xem thử.”

Tần Giác đổi chủ đề.

“Vâng.”

Long Truy không chần chờ chút nào, thân thể không ngừng bành trướng, nhanh chóng biến thành một con bạch long dài đến ngàn trượng, lân phiến trắng noãn như ngọc, hiện ra quang trạch, nhìn qua thần võ bất phàm.

Mặc dù so với chân thân của Long Tiểu Vũ, Long Truy có chênh lệch rất lớn, nhưng hắn hiện tại dù sao chỉ mới Đại Thánh mà thôi, về sau nếu bước vào Thái Hư cảnh, chưa chắc sẽ bại bởi Long Tiểu Vũ.

“Oa, rất đẹp a.”

Vân Tịch ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa ánh sáng, tràn ngập chờ mong.

Đối với yêu thú cùng sinh linh hoá hình mà nói, Long tộc không thua gì thần linh trong lòng bọn họ, có huyết mạch áp chế, Vân Tịch tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá đáng nhắc tới chính là, sau khi thu được truyền thừa của Thiên Đế, Vân Tịch đã miễn dịch với bất cứ loại uy áp nào, bao gồm cả long uy, không phải sợ là lại phải trốn vào trong ngực Tần Giác.

“Sư phụ, hắn chính là người bạn mà người tìm cho ta sao?”

“Không sai.”

Tần Giác cười nói.

“Rất đẹp, ta nếu có thể giống như hắn thì tốt.”

Vân Tịch vẻ mặt chờ mong.

“Thật sao?”

Tần Giác vuốt đầu Vân Tịch, phi thân lên, rơi lên đỉnh đầu Long Truy:

“Hiện tại, ngươi còn muốn giống như hắn sao?”

“Không muốn!”

Vân Tịch lắc đầu liên tục.

Long Truy: “…”

“Chủ nhân, chúng ta bây giờ đi đâu?”

Lúc đầu Tần Giác muốn trực tiếp về Linh Ương giới, nhưng bây giờ hắn thay đổi chú ý, lần này, Tần Giác không trực tiếp mở cánh của không gian, mà là tạo ra một thông đạo không gian:

“Đi vào đi.”

Với tốc độ của Long Truy, nhiều nhất năm ngày, liền có thể xuyên qua thông đạo không gian này, đến Linh Ương giới.

“Vâng!”

Trong nháy mắt tạo ra thông đạo không gian? Đây là thủ đoạn gì?

Đè lại nội tâm chấn kinh, thân hình Long Truy chớp động, nháy mắt tiến vào bên trong thông đạo không gian.

Đi theo Tần Giác càng lâu, Long Truy liền phát hiện Tần Giác càng sâu không lường được, khó trách có thể chính diện đánh lui Vũ Thần điện!

Thú vị là, thông đạo không gian này thuộc về trạng thái trong suốt, có thể thấy rõ cảnh tượng bên ngoài.

Ý tứ của Tần Giác rất đơn giản, hắn muốn ở trên đường về

thuận tiện nhìn thế giới của vùng hư không này có sự khác biệt đến cỡ nào.

Nhưng mà không nhìn thì không biết, xem đến thì giật mình.

Dọc theo con đường này, Tần Giác có thể nói kiến thức được các loại thế giới kỳ lạ cổ quái.

Ví dụ như thế giới bị thực vật thống trị, sáng tạo ra văn minh khoa học kỹ thuật, thế giới chỉ có biển, không có lục địa, hoặc là một thế giới chia làm bảy tầng đại lục, cho dù mỗi tầng đại lục đều sẽ xoay chuyển, nhưng dường như chỉ có đại lục thượng tầng mới có thể được ánh nắng soi sáng, hạ tầng thì đen kịt một mảnh.

So ra thì, Trùng tộc, yêu thú gì gì đó thì chẳng có gì quái lạ.

Mặt khác Tần Giác còn chứng kiến những sinh mệnh thể giống với Cơ giới lúc trước xâm lấn Linh Ương giới, chỉ bất quá ngoại hình khác biệt, nghĩ đến hẳn không phải là Titan giới kia.

Ngay lúc Tần Giác nhìn say sưa ngon lành, chợt phát hiện cái gì, bỗng nhiên mở to hai mắt:

“Ngừng!”

Chương 280: Kịch Bản Quen Thuộc

“Ngừng!”

Dư quang nơi khóe mắt bỗng nhiên liếc tới một hình ảnh quen thuộc, Tần Giác vội vàng kêu dừng.

Long Truy không hổ là Long tộc, mặc dù là đang phi hành hết tốc lực, nhưng mà nói dừng là dừng, cơ hồ không có bất kỳ xung kích gì.

“Làm sao vậy, chủ nhân?”

Long Truy nghi hoặc.

Tần Giác cau mày nói:

“Đi theo ta.”

Nói xong, Tần Giác bước ra một bước, trực tiếp rời khỏi thông đạo không gian.

Thấy thế, Long Truy không dám chần chờ, vội vàng đi theo.

Giống với những địa phương khác, nơi này vẫn là trời sao mênh mông vô ngần, trên dưới trái phải đều không nhìn thấy điểm cuối cùng, không có bất kỳ chỗ kỳ lạ gì.

Nhưng ở nơi xa, nhưng lại có một tinh cầu màu xanh lam!

Cũng chính là lúc nhìn thấy tinh cầu này, Tần Giác mới có thể bảo Long Truy dừng lại.

“Đây là… Địa Cầu?”

Giọng nói của Tần Giác có chút run rẩy, mặt mũi tràn đầy không thể tin.

Nhưng mà rất nhanh, Tần Giác liền phủ định ý nghĩ này.

Bởi vì hắn cảm nhận được sóng linh khí phía trên, cho dù là kiến trúc nhân văn, hay là trình độ khoa học kỹ thuật, Địa Cầu cũng chênh lệch rất xa so với tinh cầu này.

Trừ phi… Thời không sinh ra rối loạn, khiến cho Địa Cầu mà Tần Giác bây giờ thấy chính là Địa Cầu mấy ngàn năm sau, tựa như Long Trẫm xuyên qua thời gian sớm hơn hắn mấy ngàn năm.

“Mặc kệ, trước đi qua nhìn thử.”

Hơi chút trầm ngâm, Tần Giác thả người bay về phía tinh cầu màu xanh thẳm.

“Chờ đã.”

Dường như nhớ tới cái gì, Tần Giác quay đầu lại nói:

“Ngươi biến về hình người trước đi.”

Đây chỉ là vị diện cấp thấp mà thôi, nếu Long Truy lấy chân thân xuất hiện, sợ rằng sẽ kinh động cả tinh cầu.

“Vâng.”

Long Truy lập tức biến trở về dáng vẻ nhân loại.

Mấy giây sau, một người một rồng một cỏ lặng yên không một tiếng động đáp xuống hành tinh màu xanh thẳm, không có tạo ra bất kỳ gợn sóng nào.

Mặt khác, Tần Giác chú ý tới, khối đại lục này tương tự Địa

Cầu, chính là những hòn đảo thuộc về đảo quốc kia không có, cũng không biết là chìm rồi hay là đã xảy ra chuyện gì.

“Sư phụ, nơi này là nơi nào a?”

Vân Tịch ngồi trên đầu Tần Giác, hiếu kì hỏi.

“Ta cũng không biết.”

Tần Giác lắc đầu.

Vân Tịch: “…”

Long Truy: “…”

So với Địa Cầu trong ấn tượng của Tần Giác, khoa học kỹ thuật nơi này còn tiên tiến hơn, các nhà cao tầng san sát, thậm chí có chút kiến trúc lơ lửng giữa không trung, đồng thời thỉnh thoảng sẽ có thuyền từ đỉnh đầu bay qua, kéo theo một vệt đuôi dài

Đương nhiên, những thứ này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là, sinh linh thế giới này không đơn giản chỉ dựa vào khoa học kỹ thuật, ánh mắt chiếu tới chỗ trong người của mỗi người đều có linh lực, hoặc lớn hoặc nhỏ, mạnh nhất khoảng Huyền Giai, kém chút nữa thì ngay cả Hoàng Giai cũng chưa nhập môn.

Tần Giác tản ra linh thức, nháy mắt bao trùm cả tinh cầu, phát hiện có ba khí tức đạt tới Chí Tôn cảnh, trong đó một khí tức ở ngay khu vực này, còn hai khí tức còn lại thì ở tinh cầu khác.

Không hề nghi ngờ, tu luyện võ đạo ở tinh cầu này chỉ có thể coi là ở giai đoạn đầu.

Đừng nói tới loại thế lực cao cấp như Bạch Long tộc, chỉ với Linh Ương giới tùy tiện phái ra một cường giả Truyền Kỳ cảnh, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.

“Mau nhìn, người kia rất đẹp trai!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, quả thực tựa như là bước ra từ trong manga.”

“Nhìn quần áo của bọn hắn, không phải là vừa mới hát hí kịch xong chứ?”

“Nói không chừng người nào đó vừa mới xuất đạo.”

“…”

Ngay lúc Tần Giác trầm tư, bỗng nhiên bị tiếng nghị luận xung quanh làm cho bừng tỉnh, cho dù Tần Giác đã tận lực ẩn giấu mình, nhưng vẻ đẹp trai thì không tài nào giấu được, rất nhanh liền hấp dẫn một đám người vây xem, đến cuối cùng, thậm chí có người muốn lên mời hắn kí tên chụp ảnh chung.

Rơi vào đường cùng, Tần Giác đành phải thi triển thần thông, dịch chuyển hắn cùng Long Truy đến nơi khác.

“Biến mất á!”

“Tình huống như thế nào?”

“Tiên nhân hạ phàm, nhất định là tiên nhân hạ phàm!”

“…”

Đám người nghị luận ầm ĩ, chấn động vô bvKuUAẻ tAZqhḽ

Cùng lúc đó, ở bên ngoài một tòa nhà xa hơn mười dặm, không gian có chút vặn vẹo, thân ảnh của Tần Giác cùng Long Truy xuất hiện.

“Hô, thật là phiền phức, thăm dò ký ước của người khác trước rồi nói.”

Nhẹ nhàng thở ra, Tần Giác có chút cạn ngôn.

Ai, có đôi khi quá đẹp trai cũng là một loại phiền toái, muốn điệu thấp cũng không được.

…

Thăm dò ký ức cũng không nhất định nhất định phải sưu hồn, nhất là ở dưới tình huống sinh linh của thế giới này bình thường nhỏ yếu, Tần Giác chỉ cần tùy tiện đi vào trong thức hải của đối phương, liền có thể dễ dàng thu được.

.

“Thì ra là thế.”

Đưa tiễn người bị hắn thăm dò ký ức xong, Tần Giác như có điều suy nghĩ, cuối cùng hiểu rõ thế giới này là sao.

Nơi này không phải Địa Cầu, mà là một thế giới tên Lam Tinh, vị trí hiện tại của Tần Giác, chính là thủ đô nước Viêm, trước mắt Lam Tinh là một trong những quốc gia mạnh nhất, tọa trấn là một cường giả Chí Tôn cảnh, ách, không đúng, nhân loại của thế giới này càng thích xưng là thần linh.

Dù sao, ở loại vị diện cấp thấp này, Chí Tôn cảnh đã là tồn tại cường đại nhất.

Đáng nhắc tới chính là, trừ có thể tu luyện ra, tiến trình phát triển của thế giới này rất giống với Địa Cầu, bao gồm cả nhân vật lịch sử cùng rất nhiều sự kiện nổi tiếng, cơ bản đều khá giống nhau.

Ở phương diện nào mà nói, tương đương với thế giới song song của Địa Cầu.

Nếu là thế giới song song, như vậy sẽ có một ta khác hay

không đây?

Nghĩ tới đây, Tần Giác lần nữa tản ra linh thức, ý muốn tìm kiếm 'mình', đáng tiếc cũng không có.

"Ai, xem ra là ta suy nghĩ nhiều."

Tần Giác hơi có vẻ tiếc nuối.

Đã không phải Địa Cầu, như vậy Tần Giác cũng liền triệt để mất đi hứng thú, vừa muốn rời đi, cánh của của tòa nhà bỗng nhiên mở ra, từ bên trong chạy ra một thanh niên.

"Tiểu tử thúi, đứng lại cho ta!"

"Móa, tiểu tử này chạy kiểu gì mà nhanh như vậy!"

"…"

Sau lưng thanh niên, một đám người áo đen chạy theo, từng người khôi ngô, hung thần ác sát, vừa nhìn liền biết không phải dạng nhân vật tốt gì rồi.

Nhưng mà thanh niên giống như không nghe thấy gì cả, tiếp tục co cẳng chạy như điên, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện… Phía trước không có đường.

"Ha ha ha, tiểu tử thúi, tự tìm đường chết, lần này xem ngươi còn chạy chỗ nào."

Đại hán tử cầm đầu thở dốc một hơi, nhếch miệng cười nói:

"Giao đồ vật ra, có lẽ ta có thể để ngươi chết dễ dàng một chút."

"Mơ tưởng!"

Thanh niên cắn răng, tức giận nói.

“Ha ha, đã như thế, vậy cũng đừng trách ta… Hả? Các ngươi là ai?”

Ma quyền đại chưởng của đại hán cầm đầu chuẩn bị động thủ, lại đột nhiên phát hiện Tần Giác cùng Long Truy đứng cách đó không xa, nội tâm lập tức có loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

“Chúng ta là ai không có quan hệ gì với ngươi, làm tốt chuyện của mình là được.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Những người áo đen trong người ai cũng có linh lực lưu chuyển, khí huyết sôi trào, hiển nhiên đều là võ giả, nhưng cho dù là đại hán cầm đầu, cũng mới chỉ là Huyền Giai sơ kỳ mà thôi.

Trái lại thanh niên, lại là Huyền Giai đỉnh phong, hoàn toàn có thể nghiền ép những người áo đen này, đâu cần phải chạy trốn, nếu không có gì ngoài ý muốn, hơn phân nửa là đang giả heo ăn hổ.

Không sai, kịch bản quen thuộc lại xuất hiện.

“Vâng!”

Không chút do dự, đại hán gật đầu, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng Tần Giác là thủ lĩnh của hắn.

Mắt thấy cảnh tượng này, con ngươi thanh niên co rút, chau mày, tràn ngập cảnh giác với hai người Tần Giác, phòng ngừa bị đánh lén.

Đối với phản ứng của thanh niên, Tần Giác sao có thể nhìn không ra, lập tức lập tức có chút dở khóc dở cười, ngươi cũng quá đề cao mình.

Chương 281: Mảnh Vỡ Thần Khí

“Tiểu tử thúi, đi chết đi!”

Đại hán gầm thét một tiếng, quơ quyền cước, triển khai công kích với thanh niên.

Kết quả thanh niên chỉ phất tay, đại hán lập tức như gặp phải trọng kích, bay ra ngoài, mạnh mẽ đâm vào lan can ở xa, giống như bùn nhão trượt xuống, nghiêng đầu một cái, mất đi ý thức.

“???”

Tình huống này là sao, lão đại thua?

“Cùng tiến lên!”

Những người áo đen còn lại hai mắt nhìn nhau, nhanh chóng lao về phía thanh niên, muốn lấy số đông để đánh thắng.

Đáng tiếc, chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn, chỉ thấy thanh niên chạy tới chạy lui, hoàn toàn bày ra khí thế nghiền ép, không đến hai phút tất cả những người áo đen đều đổ xuống.

Sau đó thanh niên trang bức nói một câu:

“Muốn giết ta? Các ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Nói xong, thanh niên liên tục bổ ra hơn mười đao gió, trực tiếp xóa sạch mấy người áo đen ngã xuống, bao gồm cả đại hán cầm đầu, không để lại một người sống.

Làm xong những này, thanh niên lại nhìn Tần Giác cùng Long Truy cách đó không xa, vốn cho rằng hai người đang kinh ngạc, nhưng cho dù là Tần Giác, hay là Long Truy, đều là dáng vẻ hững hờ, giống như căn bản không để hắn vào mắt.

Thấy thế, nội tâm thanh niên lộp bộp một tiếng, biết đây là gặp phải cao thủ, không kịp nghĩ nhiều, liền vội vàng xoay người đi xuống.

Đúng lúc này, Tần Giác mở miệng nói:

“Chờ đã.”

Theo hai chữ này rơi xuống, thanh niên chỉ cảm thấy không khí ngưng trệ, toàn thân nháy mắt mất đi khống chế, ngay cả con ngươi cũng không thể chuyển động.

Đây là thực lực gì?

Nội tâm thanh niên kinh hãi.

“Ngươi tên gì?”

Tần Giác chắp tay ra sau lưng, hỏi.

Từ trên thân người thanh niên này, Tần Giác nhìn thấy hào quang của nhân vật chính trong truyện đô thị.

Cùng lúc đó, thanh niên phát hiện mình vậy mà có thể nói chuyện, thế là không chút do dự đáp:

“Diệp Mặc.”

Diệp Mặc?

Hình như nghe qua ở đâu rồi.

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Không đợi Tần Giác nghĩ rõ ràng, thanh niên tên là Diệp Mặc lại nói:

“Tiền bối, ta vừa rồi giết những tên kia, đều là những tên cặn bã đến từ thế giới ngầm, hy vọng tiền bối có thể minh xét.”

“Thế giới ngầm…”

Tần Giác lẩm bẩm:

“Ta không có hứng thú với những thứ đó.”

Diệp Mặc: “…”

Không hứng thú?

Không hứng thú vậy ngươi đang làm gì ta thế?

Cũng nên cho một lý do đi.

“A, đó là cái gì?”

Bàn tay lớn của Tần Giác vồ một cái, trong người Diệp Mặc bỗng nhiên bay ra một đạo quang mang, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

“Dừng tay! Mau đưa nó cho ta!”

Diệp Mặc kinh hãi, hắn chẳng thể nghĩ tới, Tần Giác vậy mà có thể lấy ra được thứ quan trọng nhất trong cơ thể hắn.

Đối với phản ứng kịch liệt của Diệp Mặc, Tần Giác không thèm để ý chút nào, cẩn thận quan sát cánh sen tỏa ra quang mang trắng nõn trong lòng bàn tay, có chút mờ mịt.

“Đây là… Mảnh vỡ Thần Khí.”

Long Truy chạy lại, kinh ngạc nói.

Nghe được câu này, trong lòng Diệp Mặc càng thêm kinh hãi, hai người này đến cùng là ai?

Không chỉ có dễ như trở bàn tay lấy ra cánh sen hắn ẩn giấu ở bên trong trái tim, còn vừa nhìn liền nhận ra là mảnh vỡ Thần Khí.

“Mảnh vỡ Thần Khí?”

Tần Giác kinh ngạc, khó trách hắn từ phía trên cảm nhận được dao động linh lực cường đại.

“Vậy ngươi biết là Thần Khí gì không?”

“Ừm… Nếu như ta nhớ không lầm, hắn là Cửu Sắc Thần Liên.”

Suy tư một lát, Long Truy nói.

Cũng không phải Long Truy uyên thâm uy bác cỡ nào, mà thực tế số lượng Thần Khí quá ít.

Cho tới nay, cũng chỉ có một Thần Khí hình hoa sen mà thôi, vừa vặn Thần Khí này lại bởi vì một ít nguyên nhân mà vỡ vụn thành mười mấy mảnh, chỉ cần hơi tìm hiểu một chút liền có thể biết, Long Truy cũng là trong lúc vô tình nhìn thấy được trong cổ tịch, không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy mảnh vỡ của Cửu Sắc Thần Liên thật.

“Chậc chậc, quả nhiên là mô tuýp nhân vật chính.”

Tần Giác tán thưởng.

Ở Huyền Giai đỉnh phong liền thu được loại đồ có cấp bậc Thần Khí này, tin tưởng mấy năm sau, Diệp Mặc sẽ trở thành tồn tại mạnh nhất trên tinh cầu này.

“Ta có thể đem mảnh vỡ Thần Khí trả lại cho ngươi, bất quá… Ngươi phải đem vật khác đến đổi lấy.”

Vuốt cánh hoa Cửu Sắc Thần Liên, Tần Giác cười nói.

"…"

Diệp Mặc khóc không ra nước mắt, rõ ràng là đồ của ta, kết quả còn muốn ta đem đồ khác đến đổi, quá khi dễ người!

"Thứ gì?"

Hít một hơi thật sâu, Diệp Mặc nhắm mắt nói.

Không còn cách nào, hiện tại hắn ngay cả sinh mệnh cũng bị người khác nắm trong tay, sao có thể không chịu thua.

"Trên người ngươi có tiền không?"

"???"

Năm phút sau, vẻ mặt Diệp Mặc tràn đầy mơ màng đứng tại chỗ, cánh

Đây không phải là cướp bóc sao?

…

"Chủ nhân, người dùng mảnh vỡ Thần Khí đổi lấy mớ giấy lộn này thì được cái gì."

Long Truy đi sau lưng Tần Giác, rất không hiểu.

"Thôi đi, mảnh vỡ Thần Khí không thể coi thành cơm ăn được, số tiền này có thể đổi thành những bữa ăn ngon đó."

Tần Giác chuyện đương nhiên mà nói:

"Huống chi, mảnh vỡ Thần Khí vốn cũng không phải là của ta."

Long Truy: "…"

“Ăn ngon? Ăn cái gì ngon?”

Vân Tịch hai mắt tỏa ánh sáng, nháy mắt chui ra khỏi ngực Tần Giác.

“…”

…

Khi Tần Giác rời khỏi Lam Tinh, đã ăn uống no đủ, trong nhẫn trữ vật còn đựng không ít đồ ăn vặt.

Mặc dù rất nhiều nơi có khác biệt, nhưng ở phương diện mỹ thực vẫn dụng tâm vô cùng, có lẽ không cách nào so sánh với những thiên tài địa bảo đỉnh cấp kia, nhưng Tần Giác kỳ thật càng thích loại khẩu vị mộc mạc này hơn.

“Hi vọng tinh cầu này có thể yên bình phát triển tiếp.”

Nghĩ tới đây, Tần Giác đưa tay bày một tầng kết giới bên ngoài Lam Tinh, lập tức duỗi lưng một cái nói:

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Lời vừa nói ra, Long Truy lập tức nhu thuận hóa ra chân thân, chở Tần Giác cùng Vân Tịch tiến vào thông đạo không gian.

Hai ngày sau đó, Tần Giác không tiếp tục dừng lại, Long Truy rốt cục cũng thành công đến Linh Ương giới.

Nhìn qua đại lục khắp nơi trước mắt, Tần Giác có chút cảm khái, đây mới là nơi hắn quen thuộc a!

“Trì hoãn lâu như vậy, không biết sư huynh có lo lắng hay không.”

Ý nghĩ này mới vừa xuất hiện, liền bị Tần Giác phủ định, với loại tính cách tùy tính kia của sư huynh hắn, sợ là đã quên mất

hắn từ lâu!

…

Nam cảnh, Huyền Ất Sơn.

Oanh!

Nương theo một tiếng nổ vang rung trời, vô số bông tuyết bị đánh bay, lại từ từ bay xuống, một đoàn khói đen bốc lên trong đại điện, lần này không có hình thành đầu lâu, mà là… Một đống liệng?

“Thành công rồi! Thành công rồi! Ha ha ha!”

Bạch Nghiệp hưng phấn từ trong đại điện chạy ra, bình thường không có né tránh bạo tạc, toàn thân quần áo tả tơi, như tên ăn mày.

“Sư đệ, ta thành công rồi!”

Giờ này khắc này, Bạch Nghiệp ngay lập tức nghĩ tới Tần Giác.

“Đừng kêu, Tần sư đệ không ở đây.”

Mộc Tử Thất chân mày cau lại, từ bên cạnh bay tới:

“Nói bao nhiêu lần, không được ở trong đại điện luyện đan, ta thấy ngươi đây là lại muốn ăn đòn.”

Nghe vậy, Bạch Nghiệp nhịn không được rùng mình một cái, vội nói:

“Tử Thất, lần này ta luyện thành công, ngươi xem!”

Bạch Nghiệp mở tay ra, một viên đan dược óng ánh sáng long lanh lập tức hiện ra trước mắt Mộc Tử Thất, tản ra mùi thuốc nồng nặc, mê người vô cùng.

Vậy mà thành công thật rồi?

Mộc Tử Thất kinh ngạc.

“Ha ha ha, quả nhiên trời không phụ người có lòng!”

Bạch Nghiệp cao hứng nói:

“Nếu có sư đệ ở đây liền tốt, ta nhất định phải để cho hắn nhìn xem!”

“Ồ? Tìm ta có chuyện gì?”

Đột nhiên, một thanh âm quen thuộc truyền đến.

“Sư đệ!”

Bạch Nghiệp đại hỉ, lập tức kìm lòng không được nhào tới.

Ầm!

“Ta nói rồi, đừng ôm ta.”

“…”

Chương 282: Liếc Mắt Liền Biết Ngươi Không Phải Người

“Sư đệ, ngươi mau nhìn, ta thành công rồi!”

Bạch Nghiệp rút mình ra khỏi vách tường, mở tay ra nói.

Tần Giác theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên thấy một viên đan dược óng ánh sáng long lanh, còn tản ra mùi thuốc.

“Hắc hắc, lần này ta cũng không phải dùng thiên tài địa bảo cưỡng ép tích tụ ra, tuyệt đối không có vấn đề.”

Bạch Nghiệp vẻ mặt hưng phấn, còn vui vẻ hơn lúc trước hắn tu luyện đột phá.

“Có đúng không, vậy đan dược này rốt cuộc có công dụng gì?”

Tần Giác hỏi.

Trước đó, Bạch Nghiệp không phải là không có luyện chế ra loại đan dược nhìn thì rất bình thường, kết quả ăn một cái liền xuất hiện các loại tác dụng kì lạ, cho nên Tần Giác vẫn giữ thái độ hoài nghi như cũ.

“Đây là đan dược ta tự sáng tạo, đứng hàng tứ phẩm, tên là Bạo Linh đan, có thể giúp võ giả Thiên Giai tăng lên một cấp bậc.”

Nghe được câu này, Tần Giác lập tức biết chắc không đáng tin cậy, tự tạo đan dược tứ phẩm?

Nói đùa cái gì!

Ngay cả luyện đan đại sư Chí Tôn cảnh, cũng không dám tùy ý tự tạo ra đan dược tứ phẩm, huống chi Bạch Nghiệp?

Mặc dù bây giờ Bạch Nghiệp đã bước vào Chí Tôn cảnh, nhưng ở phương diện luyện đan thuật, lại chênh lệch rất xa so với luyện đan đại sư, sao có thể sáng tạo ra đan dược được chứ?

“Ngươi xác định?”

Tần Giác cười nhếch mép nhìn hắn.

“Thế nào, không tin?”

Bạch Nghiệp trợn mắt nhìn:

“Ngươi có thể tìm võ giả Thiên Giai đến thử.”

Tần Giác: “…”

Ai dám ăn thử đan dược do người luyện chứ?

Sợ là không muốn sống!

Phải biết, lúc Bạch Nghiệp còn dừng lại ở thiên giai, đan dược luyện chế ra đã có thể khiến cho võ giả Thiên Giai khổ không thể tả rồi, chớ đừng nói chi là hiện tại.

May mà Trương Kỷ Trần không ở đây, nếu không khẳng định khó thoát ma chưởng.

“Nếu không… Chính ngươi thử đi?”

Tần Giác đề nghị.

“…”

“Khụ khụ, ta đã là cường giả Chí Tôn cảnh, ăn cũng vô dụng, vẫn là đổi người đi.”

Bạch Nghiệp chính trực nói.

Tần Giác: "…"

Ta thấy không phải là như vậy đi, là chính ngươi cũng không dám nếm thử đi!

"Được rồi, hiện tại Huyền Ất Sơn cũng không có mấy võ giả Thiên Giai với lại cũng đều ở bên ngoài, ngươi tự giữ đi."

Tần Giác trợn mắt, vội vàng ngăn cản Bạch Nghiệp tiếp tục gieo họa cho những người khác.

"Ây… Cũng đúng, nếu sư đệ đã nói như vậy, thế ta liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Bạch Nghiệp nhẹ gật đầu, thu hồi Bạo Linh đan, biểu thị đồng ý.

Tần Giác: "…"

"Ừm, người này là ai a?"

Cho tới giờ khắc này, Bạch Nghiệp mới chú ý tới Long Truy bên cạnh Tần Giác.

Thời khắc này Long Truy đã biến thành hình người, chưa nói tới vẻ tuấn mỹ, nhưng mà có loại mị lực khó nói rõ, nhất là hai sừng rồng ở đỉnh đầu, dễ thấy vô cùng.

Không đợi Tần Giác giải thích, Long Truy lập tức cung kính đáp:

"Ta là tọa kỵ của chủ nhân."

Mặc dù trong linh thức của Long Truy, Bạch Nghiệp chỉ là Chí Tôn cảnh trung kỳ, nhưng đối phương lại là sư huynh của Tần Giác, sao có thể không tôn kính?

Nói không chừng Bạch Nghiệp cũng giống như Tần Giác, cũng là đại lão ẩn dật đó?

Dù sao, Tần Giác trừ lúc động thủ, toàn thân trên dưới đều không có chút dao động linh lực nào.

Nghe vậy, Bạch Nghiệp bỗng nhiên mở to hai mắt, nhìn về phía Tần Giác, vẻ mặt cực kỳ quái dị:

“Sư đệ, khẩu vị của ngươi thực là…”

“???”

“Sư huynh, ngươi đang nghĩ gì đấy!”

Tần Giác im lặng, xém chút nhịn không được cho Bạch Nghiệp một quyền.

“Hả? Thì ra là ta hiểu lầm sao?”

Bạch Nghiệp nhẹ nhàng thở ra, trầm giọng nói:

“Sư đệ a, kỳ thật ta không phải là loại lão già cổ hủ kia, nếu như ngươi thật…”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng ‘Oanh’ trầm đục, Bạch Nghiệp nháy mắt bay ra ngoài, đụng xuyên qua vách tường, lại trượt trên mặt đất kéo ra một đường rãnh dài, quần áo vốn đã rách nát lập tức chỉ còn lại vài miếng vải treo ở trên thân.

Tê!

Bạch Nghiệp hít sâu một hơi, đau nhe răng nhếch miệng:

“Sư đệ, ngươi muốn giết ta a!”

“Ngươi nếu là lại hồ ngôn loạn ngữ, ta liền để ngươi nằm trên giường nửa tháng, không, nửa năm.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, Bạch Nghiệp nhịn không được rùng mình một cái, lập tức thức thời ngậm miệng lại.

Là người quen thuộc Tần Giác nhất trên thế giới này, Bạch Nghiệp rất rõ Tần Giác từ trước đến nay nói là làm, hắn cũng không muốn nằm trên giường nửa năm thật đâu.

Thấy Bạch Nghiệp rất biết điều, Tần Giác lúc này mới trầm mặt giải thích thân phận của Long Truy, bất quá vì tiết kiệm thời gian, Tần Giác cũng không có nói chuyện về Thần vực cùng Vũ Thần điện.

“Thì ra là thế.”

Bạch Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ, nói với Long Truy:

“Ta liếc mắt liền nhìn ra ngươi không phải người, không nghĩ tới ngươi đến từ Long tộc.”

Long Truy: “…”

Vì saoì hắn luôn cảm thấy Bạch Nghiệp đang mắng hắn?

“Đúng rồi, ngươi không phải nói nhiều nhất nửa tháng liền trở về sao, cái này đã sắp hai tháng, hại ta còn tưởng rằng ngươi ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.”

Bạch Nghiệp cau mày nói.

“Ha ha, xảy ra một chút ngoài ý muốn, trì hoãn hơn mười ngày.”

Tần Giác đổi chủ đề:

“Huyền Ất Sơn gần đây không có việc gì đi?”

“Có thể có chuyện gì?”

Dừng một chút, Bạch Nghiệp lại nói:

“Hiện tại phóng nhãn khắp Nam cảnh, ai sống không kiên nhẫn, mới dám đắc tội Huyền Ất Sơn.”

Từ sau khi Tần Giác miểu sát cường giả Truyền Kỳ cảnh trước mặt một nửa thủ lĩnh các thế lực ở Nam cảnh, nào còn có ai dám làm khó Huyền Ất Sơn.

Thậm chí đoạn thời gian trước ngay cả ba đại tông môn cũng đưa tới tài nguyên tu luyện, muốn trở thành thế lực phụ thuộc Huyền Ất Sơn, phòng ngừa Huyền Ất Sơn ngày nào không vui, trực tiếp san bằng bọn hắn thành bình địa.

Bạch Nghiệp chưa hề nghĩ tới, mình cứ không hiểu sao đã trở thành chủ nhân trên danh nghĩ của Nam cảnh rồi, hết cách, ai bảo hắn có một sư đệ tốt và một người vợ tốt chi?

Nghĩ tới đây, Bạch Nghiệp nghiêm túc nói:

“Xém chút quên, có chuyện phải nói cho ngươi.”

“Chuyện gì?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Ta và Tử Kỳ đã quyết định mười ngày sau muốn cử hành hôn lễ ở Huyền Ất Sơn.”

Tần Giác sững sờ, vô ý thức mà nói:

“Những nữ nhân khác thì làm sao?”

Nếu như Tần Giác nhớ không lầm, Bạch Nghiệp thế nhưng từng ước định với mười một cô gái, bao gồm cả chưởng môn của Thiên Âm môn và tông chủ của Yêu Hoa tông.

"…"

Bạch Nghiệp há to miệng, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

"Ồ? Ngươi còn đang suy nghĩ lấy những nữ nhân khác sao?"

Lúc này, Mộc Tử Thất vẫn luôn đứng ở bên cạnh đột nhiên cười nói.

"Khụ khụ, Tử Kỳ, ngươi không nên hiểu lầm, ta hiện tại chỉ thích một mình ngươi thôi."

Bạch Nghiệp toàn thân lông tóc dựng đứng, cầu đường sống cực cao.

"Không sao, ta cũng không phải người tâm ngoan thủ lạc kia."

Mộc Tử Thất nói chuyện đương nhiên:

"Nếu như bị ta phát hiện ngươi tiếp tục liên hệ với những nữ nhân khác, nhiều nhất đánh gãy ba cái chân, thuận tiện phế bỏ kinh mạch mà thôi."

Bạch Nghiệp: "…"

Có cần phải hung dữ thế không?

"Cái kia, sư huynh, ta đi trước."

Thấy tình thế không đúng, Tần Giác tranh thủ thời gian lên tiếng chuồn đi, hắn cũng không muốn tham gia vào chuyện phu thê nhà người ta.

Bạch Nghiệp: "…"

Nếu không phải biết rõ đánh không lại, hắn thật muốn xông liều mạng với Tần Giác.

…

Rời khỏi đại điện, Tần Giác nhanh chóng mang theo Long Truy đi tới chỗ sườn đồi:

“Nơi này sau này sẽ là chỗ ở của ngươi.”

“Được.”

Long Truy đảo mắt một vòng, có chút đau đầu, nơi này linh khí quá mỏng với hắn, căn bản là không cách nào tu luyện.

Đúng lúc này, một nhẫn trữ vật bay tới, lơ lửng ở trước mặt hắn, thanh âm Tần Giác vang lên:

“Trong này có rất nhiều tài nguyên tu luyện, trước mắt đủ để cho ngươi tu luyện.”

Chương 283: Bạch Nghiệp Đại Hôn

Tần Giác đối với hiện tại mà nói, tài nguyên tu luyện muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, căn bản không cần lo lắng.

Không nói tới hắn lúc trước tiêu diệt Tu La giới, vơ vét một lượng lớn tài nguyên tu luyện, chỉ là giết chết cường giả Bán Thần cảnh của Vũ Thần điện có được nhẫn trữ vật, liền đủ Long Truy tu luyện mấy trăm năm.

“Hì hì, vẫn là ở nhà dễ chịu.”

Vân Tịch vô cùng cao hứng nhảy dựng lên, bay đến trên tảng đá, lấy ra một quả trái cây nhét vào trong miệng, ăn say sưa ngon lành.

Bởi vì băng tuyết còn chưa hòa tan, chỗ ánh mắt nhìn tới, đều bao phủ trong làn áo bạc, thỉnh thoảng có một trận gió lạnh thổi qua, nhấc lên bông tuyết đầy trời, xinh đẹp vô cùng.

“Chủ nhân, người rốt cục cũng trở về.”

Phát hiện được động tĩnh bên này,Kỳ Lân cao hứng chạy tới, cái đuôi đung đưa trái phải, nhìn qua vô cùng nhu thuận.

“Chủ nhân?”

Long Truy ngạc nhiên, nó cũng là tọa kỵ của chủ nhân sao?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Long Truy, Tần Giác giải thích nói:

“Nó là sủng vật của ta, gọi là Kỳ Lân.”

Long Truy giật mình, thì ra là sủng vật, khó trách chỉ là Thiên Giai.

“Kỳ thật ta là Lam Nhãn Hắc Khuyển thú.”

Kỳ Lân yếu ớt nói.

Điều này, Long Truy không thèm để ý chút nào, Long tộc từ trước đến nay cao ngạo, sao có để mắt đến yêu thú.

“Ha ha, mệt mỏi quá, ta đi ngủ một giấc trước.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác thuận miệng phân phó nói:

“Nhớ, đừng chạy loạn, cũng đừng hủy bất kỳ vật gì, nếu không ta liền giết ngươi.”

Những lời này Tần Giác trước khi tới đã nói cho Long Truy, nhưng lúc này cần nhắc lại một lần.

Dù sao Long Truy là người hiện tại trừ hắn ra mạnh nhất Huyền Ất Sơn, thậm chí phóng nhãn khắp Linh Ương giới đều hiếm có đối thủ, nếu như muốn làm gì, tùy tiện động ngón tay liền có thể san bằng vạn lý xung quanh thành bình địa.

“Vâng!”

Long Truy liền vội vàng khom người đáp.

Nhưng mà Tần Giác vẫn có chút không yên lòng, mặc dù hắn nắm giữ linh hồn của Long Truy, nhưng với tính cách không coi ai ra gì kia của Long tộc, ai biết sẽ không cẩn thận làm ra chuyện gì?

Thế là Tần Giác búng nhẹ tay một cái, Long Truy lập tức cảm giác không gian xung quanh xảy ra gợn sóng, chờ lúc hắn kịp phản ứng lúc, bản thân giống như ở dị giới, loại tình huống này Long

Truy còn chưa từng gặp phải, lập tức liền có chút kinh hoảng.

“Yên tâm, ta chỉ là tạm thời ngăn cách ngươi mà thôi, sẽ không ảnh hưởng phạm vi hoạt động của ngươi.”

Tần Giác buồn ngủ nhập nhèm nói:

“Bất quá ngươi ở bên trong cũng không đụng tới đồ của thế giới này.”

Vứt xuống câu nói này, Tần Giác liền lảo đảo về viện đi ngủ.

“Không đụng tới đồ của thế giới này?”

Long Truy có chút mơ màng.

Có ý gì?

“Chẳng lẽ…”

Long Truy thử nghiệm bắn ra một tia linh lực, kết quả tia linh lực này lại trực tiếp xuyên qua cảnh tượng trước mắt, biến mất ngay trước mắt.

Cô!

Long Truy nuốt ngụm nước miếng, trợn mắt hốc mồm, trong nháy mắt cô lập hắn với toàn bộ thế giới, thật đáng sợ!

“Một ngày nào đó, ta cũng muốn mạnh giống chủ nhân!”

Quyết định, Long Truy lập tức ngồi xếp bằng xuống tu luyện.

…

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác đã qua mười ngày, đến thời gian Bạch Nghiệp cùng Mộc Tử Thất cử hành hôn lễ.

Mặt trời vừa lên, Huyền Ất Sơn liền dần dần náo nhiệt, mấy

ngày nay tất cả trưởng lão đều đang sắp xếp, trang trí Huyền Ất Sơn cực kì vui tươi, ngay cả mỹ thực cùng linh tửu đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu, bày đầy nửa đỉnh núi.

Đáng nhắc tới chính là, Bạch Nghiệp cũng không có thông báo chuyện này ra ngoài, bởi vậy hôn lễ này chỉ diễn ra trong nội bộ, không có bất kỳ khách ngoại lai nào, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Mặt khác, phương diện khác của hôn lễ cũng giản lược hết thảy, cũng không phải Bạch Nghiệp lười biếng, mà là Mộc Tử Thất quen cuộc sống ẩn dật, càng thích bình thản một chút.

Giờ phút này, cao tầng Huyền Ất Sơn cơ bản đều đến đông đủ, thẳng tắp ngồi trong đại điện , chờ Bạch Nghiệp cùng Mộc Tử Thất đến, bao gồm cả Lạc Tầm, Long Truy, cùng Tần Giác.

“A ô, a ô.”

Vân Tịch cầm lấy điểm tâm ngọt trước mắt, ăn từng miếng, hận không thể ăn sạch toàn bộ, căn bản không quan tâm hôn lễ gì.

Về phần Long Truy, mặt không biểu tình, dáng vẻ cao lãnh, nếu không phải trở ngại Tần Giác, hắn là tuyệt đối sẽ không đến.

Đương nhiên, Tần Giác cũng giống như thế, có thời gian này còn không bằng đi uống nhiều thêm hai bình linh tửu, xem mấy quyển đồ sách, thì sao, ai bảo Bạch Nghiệp là sư huynh của hắn chi.

“Tiền bối, qua một thời gian ngắn ta có thể muốn dẫn Vi Vi về gia tộc một chuyến, rất nhanh liền trở về.”

Đột nhiên, Lạc tầm ngồi bên trái Tần Giác mở miệng nói, thần sắc hơi có vẻ khẩn trương.

“A, làm sao vậy, là Thuần Dương thánh địa dùng thứ gì đó đến

uy hiếp ngươi?”

Ngửa đầu nhấp một ngụm linh tửu, Tần Giác hỏi.

Theo hắn biết, Lạc Tầm phải cùng Thuần Dương thánh địa tách ra mới đúng, làm sao lại đột nhiên lại muốn trở về.

Phải biết, Thuần Dương thánh địa là bởi vì thế mà vẫn lạc một cường giả Thánh Vương cảnh.

Trầm mặc một lát, Lạc Tầm lúng túng nói:

“Không phải, là thánh chủ truyền tin đến, thừa nhận thân phận của Vi Vi, đồng thời cho phép nàng tiến vào Thuần Dương Thánh Pháp…”

Thánh pháp Thuần Dương, cùng loại với Phong Lôi Trì của Phong Lôi tông, Thiên Diễn trận của Thiên Cơ tông, là một nơi tu luyện tốt nhất của Thuần Dương thánh địa, chỉ có thiên kiêu trong tộc, mới có tư cách tiến vào, giống như Lạc Tầm lúc trước.

Là Thánh tử lúc trước của Thuần Dương thánh địa, Lạc Tầm rất rõ việc thánh chủ cho phép Lạc Vi Vi tiến vào Thuần Dương Thánh Pháp là quyết định ra sao, lúc vừa nghe tới chuyện này Lạc Tầm dường như không thể tin được.

Từ phương diện nào đó mà nói , chẳng khác gì là Thuần Dương thánh địa đang cúi đầu trước hắn, mặc dù không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nhưng Lạc Tầm rất muốn cho Lạc Vi Vi tiến vào Thuần Dương Thánh Pháp, chỉ có như thế, mới có thể khiến cho Lạc Vi Vi tiến thêm một bước.

“Thì ra là thế, ta hiểu rồi.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, không quan trọng mà nói:

“Nếu ngươi muốn đi, vậy cứ đi đi.”

Có Long Trẫm cảnh cáo phía trước, tin chắc rằng Thuần Dương thánh địa cũng không dám làm loạn.

“Đa tạ tiền bối! Chúng ta rất nhanh liền sẽ trở về.”

Lạc Tầm đại hỉ, không nghĩ tới Tần Giác đồng ý đơn giản như vậy.

“Ha ha, coi như ngươi không trở lại cũng không sao, ta chỉ là cho ngươi một lựa chọn khác, cũng không phải muốn cầm tù ngươi.”

Tần Giác trêu chọc nói.

Trên thực tế, nếu như không phải là bởi vì Lạc Vi Vi, Tần Giác tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác, cho dù Lạc Tầm thật không trở lại, Tần Giác cũng sẽ không truy cứu, dù sao cũng không có tổn thất gì.

“Tiền bối nói đùa, nếu như không phải có tiền bối, ta cùng Vi Vi chỉ sợ đã chết từ lâu rồi.”

Đối với Thuần Dương thánh địa, Lạc Tầm đã sớm triệt để hết hi vọng, nếu không há lại sẽ gia nhập Huyền Ất Sơn, lần này trở về cũng chỉ là vì mang theo Lạc Vi Vi tiến vào Thuần Dương Thánh Pháp mà thôi, tuyệt đối sẽ không ở lâu.

Với lại quen biết Tần Giác càng lâu, Lạc Tầm càng phát ra hiện thực lực sâu không lường được, nói không chừng Thuần Dương thánh địa sở dĩ chịu cúi đầu trước hắn, cũng có quan hệ với Tần Giác.

Ngay lúc hai người trò chuyện, Bạch Nghiệp cùng Mộc Tử Thất cuối cùng cũng từ bên ngoài đi vào, nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây.

“Oa, chưởng môn thật đẹp trai a!”

Một vị nữ cao tầng nhịn không được tán thưởng.

Cạnh của đại điện, ánh nắng tươi sáng chiếu xuống, chỉ thấy Bạch Nghiệp mặc một bộ đồ màu đỏ, mày thẳng tắp, thân hình tuấn lãng cương trực, tư thái như long phụng, nơi nào còn dáng vẻ không đáng tin cậy như bình thường nữa chứ.

Ở bên cạnh, Mộc Tử Thất đội mũ phượng khăn quàng vai, khuôn mặt như vẽ, có thể xưng phong hoa tuyệt đại, cùng Bạch Nghiệp có thể nói là một đôi do trời đất tạo nên, khiến người khác ngưỡng mộ vô cùng.

Chương 284: Có Cầu Mới Khổ, Không Muốn Lại Được

Sau khi Bạch Nghiệp cùng Mộc Tử Thất tiến vào đại điện, cũng tuyên cáo buổi hôn lễ này chính thức bắt đầu.

Cao tầng Huyền Ất Sơn ở đây nhao nhao đứng lên vỗ tay, thậm chí còn có mấy nhạc sĩ ở bên cạnh khảy đàn nhạc, thanh âm truyền khắp toàn bộ Huyền Ất Sơn, dễ nghe êm tai.

Sau đó đang lúc mọi người ánh mắt mong chờ, Bạch Nghiệp dắt tay Mộc Tử Thất, chậm rãi đi vào đại điện, hai bên có đại trưởng lão cùng Tần Giác ngồi, đều là những tồn tại trước mắt trên danh nghĩ gần với chưởng môn Huyền Ất Sơn nhất.

Vì tham gia buổi hôn lễ này, đại trưởng lão Vương Quyền cố ý chạy từ Diêu Quang thành về đây.

Chớ nhìn hắn chỉ có Thiên Giai, ở Diêu Quang thành hắn lại đại biểu cho Huyền Ất Sơn, cho dù là gia chủ lục đại gia tộc hấy hắn, cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Về phần Tần Giác, tuy cũng không quản chuyện gì, nhưng đừng quên, hắn là Phó chưởng môn trên danh nghĩa của Huyền Ất Sơn, cho dù là chức vị, hay là bối phận, đều cao hơn những trưởng lão khác nhiều, ngồi ở chỗ này là chuyện tất nhiên.

“Khụ khụ.”

Bạch Nghiệp bắt tay đặt ở bên miệng ho khan hai tiếng, đại điện lập tức an tĩnh lại.

“Cảm tạ các vị có thể tại trong lúc thời gian cấp bách, tới tham

gia hôn lễ của tại hạ. “

Hơi chút trầm ngâm, Bạch Nghiệp vô cùng khách khí nói.

Mọi người: “……”

“Hôm nay, ta cùng Mộc Tử Thất kết làm phu thê.”

Dừng một chút, Bạch Nghiệp lại nói:

“Mà Mộc Tử Thất cũng sẽ trở thành chưởng môn thứ hai của Huyền Ất Sơn, nếu như ta không ở đây, tất cả sự vụ đều do nàng quản lý, hy vọng mọi người ủng hộ nhiều hơn. “

“Mộc chưởng môn! “

Mọi người hai mắt nhìn nhau, lập tức cung kính hành lễ với Mộc Tử Thất.

Trên thực tế, đoạn thời gian trước Bạch Nghiệp bế quan chính là Mộc Tử Thất quản lý Huyền Ất Sơn, không nói tới mọi người ở đây đều đã quen trước, với thực lực Truyền Kỳ cảnh của Mộc Tử Thất, cho dù có người không phục, cũng không dám nhảy ra tìm đường chết.

Hiện tại Bạch Nghiệp tuyên bố, chỉ tương đương với việc công bố chính thức mà thôi.

“Ừm.”

Mộc Tử Thất lộ ra một nụ cười ngọt ngào, gật đầu.

“Tốt rồi,mỹ thực cùng linh tửu đã chuẩn bị cho mọi người rồi,mọi người cứ tự nhiên.”

Bạch Nghiệp nói tiếp, thần sắc đặc biệt trầm ổn, khác biệt so với ngày thường không đáng tin cậy kia một cách to lớn.

“??? “

Tần Giác vẻ mặt ngơ ngác, chuyện này đã xong?

Có lầm hay không?

Ngay cả nghi thức cũng đều không có.

Vốn hắn còn muốn nhìn xem hôn lễ ở dị giới rốt cuộc ra sao, kết quả ngoại trừ đổi quần áo, cái gì cũng không thấy.

Tần Giác im lặng.

Đúng lúc này, Bạch Nghiệp giơ chén rượu cùng Mộc Tử Thất đi tới:

“Sư đệ, khó có được ngày vui vẻ, hai người chúng ta uống vài chén a, ha ha, nhớ năm đó sư huynh của ngươi thế nhưng là có danh xưng ngàn chén không ngã. “

“……”

“Hừ, chả lẽ lại sợ ngươi. “

Nói xong, Tần Giác lấy trong nhẫn trữ vật trong ra một bình linh tửu trăm năm lớn đặt lên bàn, hào sảng mà nói:

“Muốn uống với ta thì uống cái này. “

Cũng không phải Tần Giác không bỏ được linh tửu ngàn năm, mà là với tu vi hiện tại của Bạch Nghiệp, còn không cách nào thừa nhận linh tửu ngàn năm.

“Ách……Được rồi. “

Bạch Nghiệp nuốt ngụm nước miếng, bỗng nhiên có dự cảm không ổn.

Sau nửa canh giờ, Bạch Nghiệp bịch một tiếng té trên mặt đất, nằm ngáy o..O… không đứng lên được, cả người say như chết, đánh cũng bất tỉnh.

Tuy nhiên võ giả có thể thông qua vận chuyển linh lực hóa giải men say, nhưng linh tửu Bạch Nghiệp uống đều trên ba trăm năm, dù cho vận chuyển linh lực cũng không kịp.

“Ngàn chén không ngã đấy à? “

Tần Giác nhếch miệng, có chút khinh thường.

Bạch Nghiệp: “……”

“Tẩu tử, sư huynh liền giao cho ngươi rồi. “

Vứt lại những lời này, Tần Giác nâng Vân Tịch còn đang ăn uống điên cuồng ở bên cạnh, chuẩn bị rời đi.

“Đúng rồi. “

Như nhớ tới cái gì, Tần Giác quay đầu lại, búng tay một cái, một nhẫn trữ vật lập tức rơi vào tay Mộc Tử Thất:

“Đây quà tân hôn cho tẩu tử. “

Nói xong, Tần Giác lung la lung lay rời khỏi đại điện, Long Truy thấy thế, vội vàng đi theo.

“Quà? “

Mộc Tử Thất khẽ giật mình, linh thức theo bản năng thăm dò vào nhẫn trữ vật, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy trong không gian bao la tràn đầy các loại thiên tài địa bảo cùng với linh khí, có một số Mộc Tử Thất nhận ra, có một số không biết, nhưng thấp nhất cũng là ngũ cấp, tùy tiện xuất ra một cái đều có thể khiến cho Nam cảnh gió tanh mưa máu.

“Cái này……”

Mộc Tử Thất ngẩng đầu, phát hiện Tần Giác đã biến mất khỏi đại điện.

…..

Về hôn lễ của Bạch Nghiệp cùng Mộc Tử Thất, bởi vì không có thông báo ra bên ngoài, quá trình càng thêm đơn giản, cho nên cũng không khiến cho gợn sóng gì quá lớn.

Mà Tần Giác cũng tiếp tục sống cuộc sống quen thuộc hằng ngày của mình, ngẫu nhiên uống chút rượu ăn chút thịt, thuận tiện đùa Vân Tịch, Kỳ Lân, mỗi ngày trôi qua thư giãn thích ý, có biết bao nhiêu là thoải mái.

Lại để cho Tần Giác ngoài ý muốn chính là, đã qua gần năm tháng, Tô Ngạn còn không đi ra khỏi Phong Lôi Trì, nói thật, Tần Giác thật là có chút hoài niệm đồ ăn mà Tô Ngạn làm.

Cứ như vậy lại đi qua vài ngày, Lạc Tầm cùng Tần Giác lên tiếng chào hỏi, giao lại hết công việc của mình ở Huyền Ất Sơn, sau đó mang theo Lạc Vi Vi rời đi, tiến về phía Thuần Dương thánh địa.

Cùng lúc đó, Tần Giác lâm vào trầm tư, hắn bỗng nhiên ý thức được bên cạnh mình tất cả mọi người bởi vì mạnh mà cố gắng, chỉ có hắn cái gì cũng không làm, lại có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Mặc dù hắn sớm thành thói quen loại cảm giác này, nhưng có đôi khi khó tránh khỏi sẽ cảm thấy có chút không hợp.

Bởi vì cái gọi là có cầu mới khổ, không muốn lại được.

Có lẽ cái này là cái giá của vô địch!

“Mặc kệ, có hơi đói, trước làm cái gì đó ăn đã.”

Nghĩ tới đây, thân hình Tần Giác lóe lên, biến mất khỏi sườn đồi.

Sau nửa ngày, một con yêu thú man ngưu bị cắt thành mấy khối gác trên hoả diễm nướng.

Từ lần trước sau khi ở trên Thiên Lân Hào nhìn thầy cường giả Ngưu tộc kia, Tần Giác liền nhớ mãi không quên thịt trâu, lần này rốt cục cũng có thể ăn no nê.

Chỉ tiếc, so với với cường giả Thái Hư cảnh Ngưu tộc, yêu thú man ngưu này chỉ là Thiên Giai, bất quá mùi vị cũng coi như không tệ, để cho Tần Giác rất hài lòng.

Xa xa, Long Truy vừa mới chấm dứt tu luyện mở to mắt, nhịn không được rùng mình một cái.

Trải qua một thời gian ngắn tiếp xúc, Long Truy đã phát hiện, Tần Giác là một tên ăn hàng chính cống, mặc dù mạnh đến loại trình độ này, mỗi ngày đều phải ăn cơm.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Tần Giác rất thích ăn yêu thú đẳng cấp cao!

Điều này làm cho nội tâm Long Truy có hơi sợ hãi, lỡ như ngày nào đó Tần Giác tìm không thấy yêu thú, có thể làm thịt hắn hay không đây?

Hy vọng ta không sao!

Long Truy yên lặng cầu nguyện.

……

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, treo ở chân trời, vô số vì sao ở trong tầm mắt tạo thành dãi Ngân Hà, giống như lúc nào cũng có

thể rơi xuống.

Có lẽ là do gần tới mùa xuân, bông tuyết đã hòa tan, lộ ra cây cỏ xanh nhạt phía dưới.

Tần Giác đôi mắt khép hờ, đang nằm tại trên tảng đá ngủ, xung quanh đầy vỏ rượu không, tản ra mùi thơm mê người.

Đột nhiên, Tần Giác thần sắc hơi động, ngồi dậy.

“Tình huống gì đây? “

Dụi dụi con mắt, Tần Giác nhíu mày, nhìn về phía bầu trời đêm.

Hắn cảm giác có người công kích kết giới mà hắn bố trí.

Lại có người xâm nhập?

Tần Giác bất đắc dĩ, duỗi lưng một cái, lập tức đi ra bên ngoài hư không Linh Ương giới, chuẩn bị một quyền giải quyết chiến đấu, sau đó tiếp tục trở về ngủ.

“Tiền bối! “

Vừa nâng lên nắm đấm, một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến, lại khiến cho Tần Giác sửng sốt.

Chương 285: Thiên Ngoại Hữu Thiên

“Tiền bối! “

Thanh âm tràn ngập kinh hỉ truyền đến, lại khiến cho Tần Giác sửng sốt.

Chỉ thấy từ trong hư không u ám, một thiếu nữ dung mạo tinh xảo, hoàn mỹ không tỳ vết nhìn qua bên này, vẻ mặt cực kỳ kích động.

“Long Tiểu Vũ? Sao ngươi lại tới đây? “

Tần Giác kinh ngạc.

Sau khi được Thiên Đế truyền thừa, Long Tiểu Vũ không phải nên thành thật ở lại Bạch Long giới làm gì đó ư, sao lại chạy đến đây?

“Tiền bối, ta cuối cùng cũng tìm được người rồi! “

Long Tiểu Vũ ôm cổ Tần Giác, khóe mắt chảy xuống nước mắt ủy khuất.

“??? “

Tình huống này là sao?

Tần Giác vẻ mặt ngơ ngác, ngươi có thể nói cho rõ ràng được không, như vậy rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm a…!

Không biết chỉ sợ còn tưởng rằng hắn là đàn ông phụ lòng, bỏ

rơi Long Tiểu Vũ á.

“Xảy ra chuyện gì? “

Tần Giác trầm giọng nói.

“Tiền bối, xin người cứu Bạch Long tộc. “

Long Tiểu Vũ lau nước mắt, ngữ khí nghẹn ngào, khiến cho người ta thương tiếc.

Nghe vậy, Tần Giác càng thêm ngơ ngác.

Điện chủ Võ Thần điện bị hắn làm cho trọng thương, tộc trưởng Ma tộc từ trước đến nay không tham dự tranh đấu giữa cả hai, cộng thêm Long Tiểu Vũ được Thiên Đế truyền thừa, Bạch Long tộc giờ phút này danh tiếng đang thịnh mới đúng, sao lại luân lạc tới mức để hắn đi cứu?

Chẳng lẽ Ma tộc cùng Võ Thần điện liên thủ?

Nếu như Ma tộc sinh ra kiêng kị Bạch Long tộc, không phải không có khả năng này.

“Đến cùng chuyện gì xảy ra, nói rõ ràng. “

Long Tiểu Vũ dù sao cũng là cường giả Thái Hư cảnh, biết rõ việc này không nên chậm trễ, vì vậy nhanh chóng giải thích nói:

“Hơn nửa tháng trước, Võ Thần điện đột nhiên dốc toàn bộ lực lượng, tuyên chiến với Bạch Long tộc ta……”

Theo Long Tiểu Vũ kể, Tần Giác rất nhanh liền hiểu đầu đuôi câu chuyện, kinh ngạc vô cùng.

Thì ra sau khi Tần Giác rời khỏi Bạch Long tộc không lâu, Võ Thần điện đột nhiên dốc toàn lực, tuyên chiến với Bạch Long tộc.

Theo lý thuyết thân thể điện chủ Võ Thần điện bị hao tổn, còn vẫn lạc một cường giả Bán Thần cảnh, dưới tình huống bình thường có lẽ sẽ thu hồi thế lực, phòng ngừa bị Bạch Long tộc tập kích, nhưng bây giờ lựa chọn tuyên chiến chính diện, quả thực không thể tưởng tượng.

Đối với chuyện này, Bạch Long tộc tự nhiên cầu còn không được, bởi vì bất kể là Long Thương, hay là Long Côn, đều tận mắt nhìn thấy cảnh Võ Hoàng bị Tần Giác đánh trọng thương.

Khai chiến thời điểm này, nói không chừng có thể trong một lần đánh bại Võ Thần điện.

Nhưng khi bắt đầu chiến tranh, Bạch Long tộc mới phát hiện bọn hắn ngu xuẩn cỡ nào.

Võ Hoàng quả thật bị trọng thương, nhưng Võ Thần điện lại đồng thời xuất hiện ba cường giả Chân Thần cảnh khác!

Không sai, là ba người!

Ai cũng không nghĩ tới, Võ Thần điện vậy mà ẩn giấu ba cường giả Chân Thần cảnh!

Vừa mới giao phong, Bạch Long tộc trực tiếp vẫn lạc một cường giả Bán Thần cảnh, tộc trưởng Bạch Long tộc cũng suýt nữa chết, chỉ có thể dẫn tàn quân lui về Bạch Long giới phòng thủ.

May mà đại trận hộ giới của Bạch Long giới không thể phá vỡ, dù cho là cường giả Chân Thần cảnh muốn đánh vỡ cũng không dễ dàng như vậy, rất nhiều cao tầng Bạch Long tộc miễn cưỡng mới giữ được tánh mạng.

Nhưng đối với ba cường giả Chân Thần cảnh mà nói, tin tưởng không bao lâu nữa thì có thể công phá đại trận hộ giới, đến lúc đó, toàn bộ Bạch Long tộc đều phải bị diệt!

Rơi vào đường cùng, Long Tiểu Vũ chỉ phải lén lút chạy ra ngoài, tìm kiếm Tần Giác trợ giúp.

“Ba cường giả Chân Thần cảnh…”

Tần Giác thì thào, lâm vào trầm tư.

Cho dù là ở phương diện nào, Võ Thần điện đều rất khó để ẩn giấu ba cường giả Chân Thần cảnh, nếu không lúc trước Võ Hoàng cũng không cần phải tự mình ra mặt, xuống tay với Long Tiểu Vũ.

Một thế lực có được bốn cường giả Chân Thần cảnh, sao có thể kiêng kị một Chân Thần còn chưa trưởng thành?

Quan trọng nhất là, nếu như Võ Thần điện cường đại như vậy, Bạch Long tộc chỉ sợ sớm đã bị tiêu diệt, sao có thể chờ cho tới bây giờ.

Bởi vậy, không hề nghi ngờ, ba cường giả Chân Thần cảnh này cũng không thuộc về Võ Thần điện.

Vấn đề ở đây là, nơi nào có thể đồng thời xuất động ba cường giả Chân Thần cảnh?

Trước mắt trong nhận thức của Tần Giác, chỉ có Thiên Cung đã bị hủy diệt mới có thể làm được, nhưng trong này chỉ còn phế tích cùng tàn hồn, căn bản không có khả năng.

“Xem ra, có lẽ đến từ địa phương khác. “

Tần Giác đưa ra phán đoán.

Lần này ra ngoài lại để cho Tần Giác ý thức được, trình độ rộng lớn của vùng hư không này nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Bởi vì cái gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, loại thế giới như Linh Ương giới này không biết có bao nhiêu, làm

sao có thể xác định bên ngoài vùng hư không này, không có vùng hư không rộng hơn chứ?

“Đúng rồi, tiền bối, bọn hắn hình như đang tìm người. “

Long Tiểu Vũ yếu ớt nói.

“Tìm ta? “

Tần Giác ngạc nhiên, còn tưởng rằng mình nghe lầm, nhưng nghĩ lại, mình lúc trước thế nhưng là thiếu chút nữa giết chết điện chủ Võ Thần điện, đối phương muốn tìm hắn dường như cũng không có gì sai cả.

Thậm chí nói không chừng ba cường giả Chân Thần cảnh này chính là đến vì hắn!

“Đúng rồi. “

Long Tiểu Vũ quay đầu nói:

“Lúc ta lén lút chạy khỏi Bạch Long giới, nghe được hai cường giả Võ Thần điện đang nói chuyện với nhau, nói cái gì mà thần sứ đại nhân muốn thay điện chủ báo thù nhân loại thiếu niên kia……”

Lời kế tiếp Long Tiểu Vũ không có nói ra, nhưng không cần nghĩ cũng biết.

Quả nhiên không đoán sai.

Tần Giác nhếch miệng cười cười:

“Đã như vậy, ta trước hết sẽ đi gặp bọn hắn, rồi trở về ngủ.”

Nói xong, Tần Giác đưa tay vung lên, ánh sáng chói mắt sáng lên, sáng chói lọi như mặt trời, mở ra cánh cửa không gian ở trong hư không, nối thẳng Bạch Long giới.

“Cái này……”

Nhìn cánh cửa không gian nối với Bạch Long giới, Long Tiểu Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Cho dù Long Tiểu Vũ biết rõ Tần Giác rất mạnh, nhưng vẫn không ngờ Tần Giác có thể trong thời gian ngắn tạo ra một cánh cửa không gian nối thẳng Bạch Long giới, thần thông như thế, có thể nói là kinh thế hãi tục.

Phải biết rằng, Long Tiểu Vũ phải dùng nửa tháng mới chật vật chạy tới đây.

“Ồ, thứ gì? “

Đúng lúc này, một cường giả Thái Hư cảnh mặc đồ và phục sức của Võ Thần điện xuất hiện ở đối diện cánh cửa không gian, tò mò bay tới.

Bởi vì cường giả Bạch Long tộc tan tác, chỉ có thể bị ép phòng thủ, Võ Thần điện đã phong tỏa hư không xung quanh, thường cách một khoảng thời gian sẽ có thủ vệ tuần tra, Long Tiểu Vũ nếu không phải người có Thiên Đế truyền thừa, cũng không có khả năng lén lút chạy ra ngoài.

Bành!

Sau một khắc, tên cường giả Võ Thần điện xui xẻo này nổ thành một đám sương máu, chậm rãi tiêu tán.

Tần Giác: “……”

Ta còn chưa động thủ, là chính ngươi muốn chết.

Cánh cửa không gian này là hắn dùng linh lực cưỡng ép mở ra, không có bất kỳ kỹ xảo gì đáng nói, nếu như không có khí tức của Tần Giác che chở xuyên qua, sẽ như cường giả Võ Thần điện vừa

rồi không chịu nổi mà nổ tung, chết cũng không biết chết như thế nào.

“Đi thôi. “

Tần Giác bay qua cánh cửa không gian.

“A……”

Long Tiểu Vũ hơi do dự, không dám đi qua, sợ mình cũng nổ thành sương máu.

“Ha ha, yên tâm, có ta ở đây không có chuyện gì đâu. “

Tần Giác cười nói.

Được cam đoan, Long Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra, vội vàng bay theo Tần Giác qua cánh cửa không gian.

Ngay tầm mắt, ngoại trừ biên giới vô tận bên ngoài Bạch Long giới, còn có một dãy các cung điện, đúng là Võ Thần điện.

Hai người Tần Giác xuất hiện, lập tức gây chú ý cho cường giả Võ Thần điện:

“Mau nhìn, bên kia có người đến! “

“…,! Đây không phải là thần nữ Bạch Long tộc sao? “

“Ha ha ha, trời cũng giúp ta, nếu có thể giết chết thần nữ Bạch Long tộc, điện chủ nhất định sẽ tự mình khen thưởng. “

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, xông lên! “

Trong chốc lát, hàng nghìn cường giả Võ Thần điện lao đến, từng người ánh mắt nóng bỏng, giống như sói đói thấy thịt mỡ, nghiễm nhiên không biết mình sắp đối mặt với cái gì.

Chương 286: Chương 286

“Xông lên a! Giết chết thần nữ Bạch Long tộc!”

Vô số cường giả Võ Thần điện bay về phía Long Tiểu Vũ, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ, giống như nhìn thấy được con chuột, tràn ngập điên cuồng.

Giờ phút này, trong con mắt của bọn họ chỉ có Long Tiểu Vũ, về phần Tần Giác, tất bị bọn hắn bỏ qua.

Trong nháy mắt, một tên cường giả Võ Thần điện xông vào trước nhất đã xuyên qua trăm dặm, lấy ra vũ khí, bổ tới Long Tiểu Vũ ở trước mắt.

Linh lực mênh mông mang theo gió gào thét không gì sánh nổi rơi xuống, đủ để phá hủy một hành tinh nhỏ!

Mắt thấy vũ khí sắp đánh vào trên người Long Tiểu Vũ, tên cường giả Võ Thần điện kia như đã có thể tưởng tượng được hình ảnh Long Tiểu Vũ kêu thảm thiết, lập tức nhịn không được điên cuồng hét lên:

“Khen thưởng là của ta! “

Đúng lúc này, một ngón tay duỗi tới.

Phanh!

Ngón tay kia có thể so với cây búa lớn mạnh mẽ đánh ra, tình cảnh vốn dĩ dễ dàng đánh bại kia lại không có xuất hiện, ngược lại phát ra tiếng kim loại va chạm nhau.

Ngay sau đó lực phản chấn khó có thể tưởng tượng được bộc

phát, tên cường giả Võ Thần điện kia còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, miệng mũi liền phun máu, trực tiếp bay ra ngoài, cự phủ vỡ vụn thành vô số mảnh.

Không chỉ như vậy, cường giả Võ Thần điện bay ra ngoài nghiễm nhiên hóa thành đạn pháo thịt người, ven đường những nơi đi qua, cho dù đụng phải cái gì đều nổ tung hết, tất cả mọi người vội vàng né tránh, nhưng vẫn có mấy tên xui xẻo bị đụng phải, thần hồn câu diệt.

Bá!

Không đến nửa hơi, tên cường giả Võ Thần điện kia đã biến mất ngay tầm mắt, chẳng còn lại gì cả.

Thấy thế vài tên cường giả Võ Thần điện đi đầu sắc mặt đại biến, theo bản năng đều lui về phía sau, thật là đáng sợ!

Nhưng mà những cường giả Võ Thần điện ở phía sau lại không biết, vẫn dốc sức liều mạng xông về phía trước, dẫn đến người phía trước dù cho muốn lui cũng lui không được, nhanh chóng loạn hết cả lên.

Lắc đầu, Tần Giác giơ tay lên, cho một quyền.

Oanh!

Sau một khắc, ánh sáng như sóng biển to lớn trào lên, lấy Tần Giác làm nguồn, lập tức lan tràn từ nam tới bắc, kinh thiên động địa!

Nháy mắt hư không hoàn toàn yên tĩnh, giống như mất đi thanh âm,.

Khi ánh sáng tiêu tán, bất kể đẳng cấp, không kể thân phận, tất cả cường giả Võ Thần điện tất cả đều hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất!

Làm xong những thứ này, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, thản nhiên nói:

“Xem đủ chưa, ta cũng không có dư thời gian chơi đùa với các ngươi.”

Ngắn ngủi qua đi, vang lên tiếng cười to đinh tai nhức óc:

“Ha ha ha! Cuối cùng cũng dẫn ngươi đến. “

Ngay khi những lời này rơi xuống, ba thân ảnh bao phủ trong thần quang đột nhiên lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở xa xa, từng thân ảnh cao lớn khôi ngô, oai hùng bất phàm, ánh sáng tím sau lưng rất chói mắt, thần thánh vô cùng, tản ra khí khái vô tận.

Đương nhiên, cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, ba thân ảnh này có cánh!

Mắt Tần Giác híp lại, chợt nhớ tới điểu nhân trong sơn động đến từ Thiên Cung, tuyên bố muốn thống trị Linh Ương giới, chẳng lẽ ba cường giả Chân Thần cảnh này, có quan hệ gì đó với điểu nhân kia?

“Tiểu nha đầu, đa tạ ngươi rồi, bằng không tên này đã trốn đi, thật đúng là không dễ tìm được.”

Cường giả Chân Thần cảnh cười nói.

Nghe vậy, khuôn mặt Long Tiểu Vũ khẽ biến:

“Các ngươi……”

“Ha ha ha, ngươi cho rằng chỉ bằng chút năng lực không đâu vào đâu của ngươi, cũng có thể ở dưới mắt chúng ta mà chạy thoát? “

Một cường giả Chân Thần cảnh khác ý vị thâm trường nói:

“Bất quá là chúng ta cố ý thả ngươi đi thôi. “

Trong lòng Long Tiểu Vũ lộp bộp một tiếng, cẩn thận ngẫm lại, cho dù nàng người có Thiên Đế truyền thừa, nhưng quả thật lúc trước nàng lén lút chạy đi quả thật đơn giản, thì ra từ đầu đến cuối nàng đều bị người khác lợi dụng!

“Thực xin lỗi, tiền bối. “

Hít một hơi thật sâu, Long Tiểu Vũ hổ thẹn cúi đầu.

“Không cần phải xin lỗi, dù sao bọn sẽ chết nhanh lẹ thôi. “

Tần Giác không sao cả nói.

Hắn cũng đã đoán được đối phương có thể là đang nhằm vào hắn từ lâu, hiện tại chẳng qua là hoàn toàn xác thực suy nghĩ của hắn mà thôi.

An ủi Long Tiểu Vũ, Tần Giác ngẩng đầu hỏi:

“Trước khi động thủ, ta muốn biết, các ngươi tại sao phải tìm ta, ta hình như cũng chưa từng đắc tội với các ngươi.”

Nếu như nói là vì đánh trọng thương Võ Hoàng, Tần Giác tuyệt đối không tin.

“Hắc hắc, nói cho ngươi biết cũng không sao, ngươi đương nhiên không có đắc tội với chúng ta, thậm chí chúng ta căn bản không biết ngươi.”

Cường giả Chân Thần cảnh ở giữa điềm nhiên nói:

“Nhưng ngươi không nên đi vào vùng phế tích kia, thức tỉnh thứ đáng chết kia.”

“??? “

Tần Giác ngạc nhiên, có hơi không rõ cho lắm.

Thức tỉnh thứ đáng chết?

Thứ gì?

Chẳng lẽ là Thiên Đế trong Thần Vực?

“Mặt khác, hễ là người tiếp xúc với thứ kia, đều phải chết! “

Nói đến đây, Chân Thần cảnh cường giả nhìn về phía Long Tiểu Vũ:

“Kể cả ngươi.”

Đối mặt uy hiếp của một cường giả Chân Thần cảnh, Long Tiểu Vũ lập tức nhịn không được rùng mình một cái, vội vàng trốn ở sau lưng Tần Giác.

“Thiên Cung là do các ngươi diệt? “

Tần Giác nhíu mày.

Trước mắt mà thấy, chỉ có như vậy mới có thể giải thích được, nếu không bọn hắn vì sao phải giết hết tất cả những người tiếp xúc với tàn hồn của Thiên Đế?

“Thiên Cung? Ha ha ha! “

Đối phương ngửa mặt lên trời cười to, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời:

“Thứ đồ rác rưởi kia, cũng xứng gọi là Thiên Cung? “

“Ta đã nói rồi, sinh linh giới nội đều chỉ là ếch ngồi đáy giếng, căn bản không đủ gây sợ, là Thiên Đế bệ hạ quá lo.”

Cường giả Chân Thần cảnh lúc trước vẫn đứng ở một bên im

lặng khinh miệt nói, trong lời nói xen lẫn khinh thường.

“Còn không phải là do những lời tiên đoán kia sao.”

Tên còn lại phụ hoạ theo:

“Vốn ta cũng có chút hoài nghi, hiện tại xem ra, lời tiên đoán hẳn là giả. “

“Giới nội? Thiên Đế? “

Tần Giác trầm giọng nói:

“Các ngươi rốt cuộc đến từ đâu? “

Quả nhiên không ngoài hắn dự liệu, ba người này đến từ nơi khác, nhưng khiến cho Tần Giác nghi hoặc chính là, Thiên Đế bệ hạ trong miệng bọn hắn là ai?

Còn lời tiên đoán kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khác với Tần Giác đang cẩn thận suy nghĩ, cường giả Chân Thần cảnh ở giữa ngạo nghễ nói:

“Nhóc con, nghe cho rõ, chúng ta chính là thần sứ của Thiên Cung giới ngoại, đến tiêu diệt ngươi, muốn trách thì trách ngươi quá ngu xuẩn, không nên thức tỉnh lại thứ kia. “

“Thật không……”

Tần Giác thì thào tự hỏi, không giận ngược lại cười nói:

“Xem ra trên thế giới này không chỉ có một Thiên Cung a. … “

“Hừ, trò chơi dừng ở đây thôi. “

Thấy Tần Giác vẫn không hề sợ hãi, ba người có chút khó chịu, nhao nhao giơ tay lên, chuẩn bị đánh xuống.

“Không sai, trò chơi xác nên chấm dứt. “

Tần Giác thở dài, lòng bàn tay bỗng nhiên chiếu ra ánh sáng vô biên:

“Nhưng mà yên tâm, ta không giết các ngươi nhanh vậy đâu. “

Để bản thân suy nghĩ lung tung, chi bằng trực tiếp bắt ba tên này lại sưu hồn, như vậy có thể biết đáp án nhanh hơn.

Hạ quyết tâm, ánh sáng lập tức bao phủ ba cường giả Chân Thần cảnh lại, khiến bọn hắn không thể động đậy.

“A……Đây là cái gì……”

“Chuyện gì xảy ra, ta không cử động được!”

“Không có khả năng! “

Ba người đều là kinh hãi, mặc cho bọn hắn thôi thúc linh lực cỡ nào, đều không thể giãy giụa, quả thực không thể tưởng tượng.

“Thần sứ Thiên Cung giới ngoại, chỉ có như vậy? “

Tần Giác nhếch miệng, châm chọc nói.

“……”

Chương 287: Ngươi Muốn Dùng Loại Tư Thế Nào

“Đáng chết, ngươi đã làm gì bọn ta! “

Lâm Dục sao cũng không nghĩ tới, còn chưa giao thủ, ba người bọn hắn đã bị đối phương trực tiếp khống chế.

Mặc dù lúc trước, Lâm Dục đã từ chỗ điện chủ Võ Thần điện Võ Hoàng biết được Tần Giác có thể dễ dàng đánh trọng thương cường giả Chân Thần cảnh, nhưng Lâm Dục cũng không có để ở trong lòng.

Bởi vì trong mắt hắn, một sinh linh của giới nội, cho dù có mạnh thì có thể mạnh tới mức độ nào được chứ?

Võ Hoàng bị trọng thương, chẳng qua là do hắn vô dụng mà thôi.

Nhưng mà cho tới giờ khắc này, Lâm Dục mới ý thức tới bản thân mình ngu ngốc cỡ nào.

Người có thể ở nơi đây tu luyện tới Chân Thần cảnh, có mấy người là đơn giản được sao?

Sơ suất quá!

Cho dù là sinh linh giới nội, cũng tuyệt đối không thể coi thường!

Nghĩ như vậy, Lâm Dục cắn răng, quát lớn nói:

“Thiên Cung bí truyền - Đấu Chuyển Tinh Di! “

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, thân hình Lâm Dục đột nhiên vặn vẹo biến hình, nổ thành vô số điểm sáng, lập tức biến mất, chợt ngưng tụ lại lần nữa ở cách trăm dặm.

Đúng là dựa vào thần thông tránh thoát ánh sáng trói buộc.

Hai người còn lại thấy thế, lập tức thi triển bí pháp giống vậy, hóa thành điểm sáng rồi ngưng tụ lại lần nữa.

“Ồ? “

Mắt thấy tình cảnh này, Tần Giác hơi có vẻ kinh ngạc:

“Còn có thể như vậy. “

Cho dù là Võ Hoàng, hay là ba tên này, đều khiến hắn có chút ngoài ý muốn, xem ra Chân Thần cảnh cũng không có kém cỏi như vậy.

Đương nhiên, cũng chỉ là có tương đối mà thôi.

Dù sao Tần Giác còn chưa dùng sức đâu.

Hết cách, vô địch chính là có thể làm theo ý muốn.

“Hô, tầng áng sáng kia rốt cuộc là thứ gì, thật khủng khiếp a. … “

Những thần sứ tự xưng là Thiên Cung giới ngoại sợ hãi nói, trên mặt tràn ngập kinh hãi.

“Không biết. “

Lâm Dục lắc đầu, trầm giọng nói:

“Bất quá hẳn là loại thần thông không gian rất mạnh, nếu

không không có khả năng đồng thời giam cầm ba người chúng ta. “

“Kế tiếp làm sao bây giờ? “

Hai người khác đồng thời nhìn về phía Lâm Dục.

Lâm Dục không chỉ có thực lực mạnh nhất, mà thân phận lại đặc thù, là đánh hay lui, đương nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

“Giết chết hắn, thần thông không gian này là của chúng ta rồi. “

Lâm Dục ánh mắt nóng bỏng, tham lam nói:

“Nếu là có thể nắm giữ thần thông không gian này, dưới bất kỳ tính huống nào, cùng cảnh giới hầu như không có đối thủ. “

“Thế nhưng mà……”

Hai người hơi có vẻ do dự, trong lòng vẫn sợ hãi ánh sáng kia.

“Yên tâm, chỉ cần cẩn thận một chút, không bị tầng áng sáng kia bao lại là được. “

Lâm Dục tự tin mà nói:

“Đừng quên, chúng ta có ba người đó. “

Nghe vậy, hai người ánh mắt sáng ngời, lập tức hiểu rõ, nhanh chóng kéo dài khoảng cách, chia làm ba hướng khác nhau, vây quanh Tần Giác, chặt đứt tất cả đường lui.

“Ngu ngốc. “

Tần Giác nhịn không được cười nhạo, hắn rốt cục cũng hiểu tại sao lại có nhiều nhân vật phản diện não tàn như vậy.

Nghiêm túc nghĩa mà nói, cũng là không tính là não tàn, mà là tính tự kiềm chế quá yếu, luôn có loại năng lực tự tin, tựa như lúc Bạch Long tộc đối mặt yêu thú.

Giống như Lâm Dục, mặc dù hắn tự nhận sẽ không xem thường Tần Giác, nhưng trong tiềm thức vẫn cảm thấy Tần Giác là sinh linh giới nội, không có khả năng vượt qua tầng giới hạn.

Nhưng thật đáng tiếc, Tần Giác hết lần này tới lần khác đã vượt qua tầng giới hạn kia.

“Ta nói rồi, trò chơi đã kết thúc. “

Tần Giác mặt không biểu tình, nhìn cũng chưa từng nhìn hai tên thần sứ Thiên Cung kia, đưa tay một trảo túm lấy Lâm Dục.

“Xoẹt xẹt! “

Hư không xé rách, Lâm Dục chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chờ hắn tỉnh táo lại, đã lần nữa tiến vào phạm vi ánh sáng, hơn nữa còn kiên cố vững chắc hơn vừa rồi, ngay cả thi triển Đấu Chuyển Tinh Di cũng không làm gì được.

“Làm sao có thể! “

Lâm Dục trợn mắt hốc mồm.

Cùng lúc đó, hai thần sứ Thiên Cung khác bỗng nhiên làm khó dễ, triển khai công kích với Tần Giác, ý muốn bức lui.

Tần Giác vui mừng bất động, mặc cho hai người công kích đánh vào người, ngay sau đó toàn thân hai người rung mạnh, như gặp phải trọng kích, nghiêng người bay vào trong ánh sáng, lần này Tần Giác trực tiếp phong kín linh lực của bọn hắn, tuyệt đối không có khả năng chạy trốn tiếp.

“Phốc! “

Hai người lần lượt phun ra máu tươi, mặt mày xám ngoắc.

Đứng bất động để cho bọn họ đánh, có lầm hay không!

Đến lúc này, coi như là heo cũng có thể nhìn ra, chênh lệch giữa bọn họ thật sự quá lớn!

Giới nội sao có thể có sinh linh cường đại như thế!

“Không chịu nổi một kích. “

Từ đầu đến cuối, Tần Giác ngảy cả tóc cũng không có chút lay động nào.

Vốn là nghe thấy bọn hắn phóng đại bản thân mình thế nào, lại tránh thoát ánh sáng, Tần Giác còn có chút chờ mong, kết quả làm cả buổi, cũng chỉ mạnh hơn Võ Hoàng một chút mà thôi, thậm chí còn không bằng trạng thái tàn hồn của Thiên Đế.

Lâm Dục: “……”

“……”

“Bắt đầu từ ngươi trước đi. “

Hơi chút trầm ngâm, Tần Giác đặt mục tiêu đặt lên người Lâm Dục.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì! “

Lâm Dục lộ vẻ hoảng sợ:

“Ngươi không được qua đây …! “

“……”

Ngay khi Tần Giác giơ tay lên, chuẩn bị thi triển sưu hồn, biến cố nảy sinh!

Bá!

Một vòng ánh sáng tím bắn ra, thẳng đến Long Tiểu Vũ đứng sau lưng Tần Giác, tốc độ không nhanh, nhưng ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa, hiển nhiên là muốn để cho Tần Giác buông tha ba người Lâm Dục, chọn quay về bảo vệ Long Tiểu Vũ.

Tần Giác dường như đã đoán ra được từ lâu, hắn vẫy tay một cái, ánh sáng tím lập tức khẽ run lên, ầm ầm nổ.

“Rốt cục cũng nhịn không được rồi à. “

Tần Giác trầm lặng nói.

“Nhạn hộ pháp! Là Nhạn hộ pháp! “

Lâm Dục đại hỉ, hưng phấn thét to.

Hai người còn lại cũng kích động vô cùng, giống như thấy được cứu tinh.

“Hừ, bổn tọa đã biết rõ ba tên phế vật các ngươi nhất định sẽ thất bại. “

Hư không vặn vẹo, một nam tử âm nhu từ bên trong đi tới, hốc mắt hãm sâu, sắc mặt tái nhợt, tựa như đầu lâu, sau lưng cũng mọc ra một đôi cánh, tóc dài rủ xuống đến eo, đen như mực.

Nhìn từ phía sau, tựa như bóng lưng của một mỹ nữ tuyệt đẹp, làm cho người khát vọng.

Nhưng nhìn từ phía trước, hơn phân nửa sẽ sợ tới mức ba ngày ăn không ngon.

“Nhạn hộ pháp……”

Lâm Dục há to miệng, muốn giải thích, lại bị nam tử âm nhu phất tay cắt ngang:

“Không cần nói, bổn tọa đều thấy được.”

“……”

Nam tử âm nhu được gọi là Nhạn hộ pháp không có tiếp tục phản ứng Lâm Dục, mà là từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống Tần Giác, cười nói:

“Thú vị, sinh linh giới nội lại cường đại như thế, ngươi có lẽ đã phát hiện bổn tọa từ sớm rồi đi? “

Tần Giác nhún vai, không cho là đúng.

Hắn xác thực đã phát hiện đối phương từ sớm, chỉ có điều cũng không có vội vã động thủ.

“Bổn tọa là Nhạn Nam Thiên, một trong ba mươi sáu hộ pháp của Thiên Cung, cũng là người cầm đầu trong chuyến đi lần này, lần này đến giới nội là để tru sát những người có liên quan tới thứ kia, nói đi, ngươi muốn chết như thế nào.”

Vừa lên, nam tử âm nhu liền nói ra một đống lời, phán Tần Giác tử hình.

Tần Giác: “……”

Lại một tên lòng tin tràn đầy vào bản thân.

“Nếu là một trong ba mươi sáu hộ pháp, vậy hắn là so với bọn hắn còn biết rõ hơn… A? “

Tần Giác như có điều suy nghĩ:

“Vậy sẽ không dùng bọn họ.”

Nghe được câu này, nội tâm Lâm Dục bỗng nhiên bay lên một loại dự cảm bất an:

“Nhạn hộ pháp……”

Oanh!

Tầng tầng rung động khuếch tán ra, ánh sáng vốn bao phủ ở trên ba người Lâm Dục đột nhiên giống như pháo hoa nổ tách tách, cả ba người Lâm Dục cũng nổ theo, chôn vùi ở trong ánh sáng.

“Tại hạ Tần Giác, yêu thích uống rượu ăn thịt, nói đi, ngươi muốn dùng loại tư thế nào để sưu hồn.”

Chương 288: Giao Phong

“Ngươi dám giết thần sứ Thiên Cung! “

Nhạn Nam Thiên giận dữ, hắn chẳng thể nghĩ tới, Tần Giác sẽ quyết đoán như thế, trực tiếp giết chết ba người Lâm Dục.

Hai người khác còn chưa tính, Lâm Dục thế nhưng là đệ đệ của một hộ pháp khác!

Lần này đến giới nội chấp hành nhiệm vụ, xem như cho mình mạ vàng các loại sau khi trở về, lập tức có thể tấn chức, hiện tại Lâm Dục đã chết, Nhạn Nam Thiên làm như thế nào ăn nói với ca ca hắn?

“Yên tâm, ngươi rất nhanh sẽ đi cùng bọn họ.”

Tần Giác cười nói.

“Nói khoác mà không biết ngượng! “

Nhạn Nam Thiên hừ lạnh một tiếng, sát ý nghiêm nghị, tựa như ác ma đến từ Cửu U Địa Ngục, khiến cho người ta không rét mà run.

Sau khi đến Bán Thần cảnh, nhất cử nhất động, thậm chí tâm tình đều có thể ảnh hưởng đến hoàn cảnh, chớ đừng nói chi là Nhạn Nam Thiên.

Trong chốc lát, khắp hư không cũng bắt đầu chấn động kịch liệt, lấy Nhạn Nam Thiên làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, ven đường những nơi đi qua, xé rách vô số không gian, giống như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hiển nhiên, Nhạn Nam Thiên cường đại hơn ba người Lâm Dục nhiều.

Cũng chính bởi vì như thế, Nhạn Nam Thiên mới vẫn luôn là dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Thần Vương cảnh sao……”

Tần Giác lộ ra có chút hăng hái.

Dựa theo trí nhớ của tàn hồn Thiên Đế, trên Chân Thần cảnh chính là Thần Vương cảnh, có được năng lực thông thiên triệt địa.

Cho dù Thiên Đế chỉ còn lại trạng thái tàn hồn, vẫn không kém gì Chân Thần cảnh bình thường, có thể thấy được lúc còn sống mạnh cỡ nào.

Hiện tại nhảy ra một cái hộ pháp Thiên Cung giới ngoại gì đó, vừa hay có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Tần Giác với Thần Vương cảnh.

“Thần Vương cảnh? “

Nhạn Nam Thiên sững sờ, nhịn không được châm chọc nói:

“Sinh linh giới nội chính là sinh linh giới nội, ngay cả Chân Thần và Thần Vương cũng phân không rõ. “

“Hả? Ngươi không phải Thần Vương cảnh ư? “

Tần Giác nghi hoặc, cũng không tức giận.

“Ha ha, ngu xuẩn, Thần Vương căn bản không cách nào tiến vào giới nội. “

Nhạn Nam Thiên cười nhạo.

Thần Vương không cách nào tiến vào giới nội?

Tần Giác nhíu mày, vậy Thiên Đế rốt cuộc có cảnh giới gì?

Hay hoặc là Thiên Đế sau khi chết, Thần Vương mới không cách nào tiến vào giới nội?

Nghĩ mãi mà không rõ Tần Giác dứt khoát lựa chọn buông tha, dù sao đợi tí nữa chỉ cần sưu hồn Nhạn Nam Thiên thì có thể biết chuyện gì đã xảy ra.

Nào có thể đoán được lúc này Nhạn Nam Thiên đột nhiên nói:

"Không ngại nói cho ngươi biết, Chân Thần cảnh chia ra hai đẳng cấp là thượng vị cùng hạ vị, ngươi có thể dễ dàng giết chết ba người Lâm Dục, nghĩ đến thì có lẽ đã bước vào Chân Thần thượng vị, ở giới nội tu luyện tới cảnh giới này, thiên phú của ngươi đủ để tự ngạo."

Dừng một chút, lại nói:

"Đáng tiếc, ngươi không nên làm thức tỉnh thứ kia, lại càng không nên giết chết Lâm Dục, hiện tại ai cũng cứu không được ngươi. "

Tần Giác: "……"

Thì ra là thế.

Phân ra thượng vị cùng hạ vị ư?

Như vậy xem ra, Thiên Đế khi còn sống có thể cũng chỉ là Chân Thần thượng vị, chỉ có điều bởi vì nhận thức sai lầm, tự cho là đạt đến Thần Vương, mới có thể được xưng chúng thần chi vương?

Nếu như là như vậy, có thể giải thích được.

Kỳ thật Tần Giác giờ phút này muốn biết nhất chính là giới nội cùng giới ngoại rốt cuộc có gì khác biệt, còn cái Thiên Cung giới

ngoại là gì, vì sao lại bị một Thiên Đế khác đuổi cùng giết tận.

Đúng lúc này, Nhạn Nam Thiên dài dòng nửa ngày rốt cục không nói nhảm nữa, dẫn đầu triển khai công kích với Tần Giác, nhấc lên linh lực đầy trời, ở trong hư không hóa thành đủ các loại dị thú, đánh về phía Tần Giác.

Thấy thế, Tần Giác không vội dùng ánh sáng bao trùm Long Tiểu Vũ, sau đó đưa nàng ra xa.

Dù sao cũng là lần đầu tiên giao thủ với Chân Thần thượng vị, còn không biết thực lực cụ thể của đối phương thế nào, đương nhiên phải bảo đảm an toàn của Long Tiểu Vũ trước, nếu không tùy tiện bị ảnh hưởng của một chút dư âm còn lại cũng sẽ bị giết chết.

Làm xong những thứ này, Tần Giác giơ tay lên, nhẹ nhàng vung lên, vô số linh lực dị thú lập tức như là bị gió lớn thổi tan cát bụi, lập tức biến mất.

Nhưng mà đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi, một giây sau, hai người ở trong hư không giao phong mấy chục lần, mỗi lần va chạm thoáng một phát đều có vùng lớn không gian bị nghiền nát, nhìn qua mà giật mình.

Xa xa, còn sót lại cường giả Võ Thần điện tất cả đều trốn ở bên trong Võ Thần điện lạnh run, không dám ra, kể cả Võ Hoàng đang trọng thương trong người.

“Thiếu niên này rốt cuộc là quái vật gì……”

Võ Hoàng nuốt ngụm nước miếng, lời nói tràn ngập sợ hãi.

Hơn nửa tháng trước, bởi vì bị Tần Giác đánh trọng thương, hơn nữa vẫn lạc một cường giả Bán Thần cảnh, cho nên Võ Hoàng quyết định tạm thời rút lại thế lực, phòng ngừa Bạch Long tộc tập kích.

Vừa lúc đó, ba cường giả Chân Thần cảnh không rõ lai lịch, khí tức thâm hậu đột nhiên tìm đến hắn, nói cái gì Thiên Cung giới ngoại, phế tích tàn hồn, thuận tiện khống chế được toàn bộ Võ Thần điện.

Về giới ngoại, Võ Hoàng kỳ thật cũng từng nghe thấy, nhưng cụ thể như thế nào, lại không biết chút nào.

Đối mặt với ba cường giả Chân Thần cảnh, Võ Hoàng vốn là đang bị thương trong người nào dám phản kháng, chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Rất nhanh, Võ Hoàng liền đã hiểu được mục đích của hắn đến giới nội, là vì giết một tên làm thức tỉnh tàn hồn viễn cổ.

Vì vậy Võ Hoàng lập tức nghĩ tới Long Tiểu Vũ, cùng thiếu niên đánh hắn trọng thương kia.

Chuyện kế tiếp mọi người đều biết, dưới sự dẫn đầu của Võ Hoàng, Võ Thần điện tuyên chiến với Bạch Long tộc, vốn Võ Hoàng muốn mượn trợ thực lực của ba người Lâm Dục, giúp hắn tiêu diệt Bạch Long tộc.

Đáng tiếc Lâm Dục không chỉ không có vội vã tiến công đại trận hộ giới của Bạch Long tộc, ngược lại cố ý để cho Long Tiểu Vũ chạy, muốn dẫn Tần Giác đến.

Kết quả là đau buồn thúc dục.

Võ Hoàng sao cũng không nghĩ tới, Tần Giác có thể lấy một địch ba, dễ dàng giành thắng lợi.

Cho tới giờ khắc này, Võ Hoàng mới ý thức được, Tần Giác lúc trước chiến đấu với hắn đã thủ hạ lưu tình, bằng không thì hắn đã sớm chết.

…,, cũng không tính là chiến đấu, mà là đơn phương nghiền

ép.

Ầm ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, năng lượng gió lốc kinh khủng quét tất cả, chỉ một thoáng, mảng lớn kiến trúc cung điện sụp đổ nghiền nát,đáng sợ tới mức Võ Hoàng thiếu chút nữa ngồi bệt xuống đất.

“Rút lui! Mau bỏ đi! “

Võ Hoàng thần sắc hoảng sợ, đâu còn tâm tình tiếp tục xem chiến, lại đến vài cái nữa mà nói, chỉ sợ chỉ là dư âm còn sót lại cũng phá nát Võ Thần điện.

“……”

Không có người trả lời hắn, phóng mắt nhìn lại, cường giả Võ Thần điện chẳng bằng một phần trăm lúc trước, còn sót lại hai cường giả Bán Thần cảnh cũng không biết chạy đi đâu.

Rơi vào đường cùng, Võ Hoàng chỉ phải tự mình khống chế Võ Thần điện nhanh chóng thoát khỏi vùng hư không này.

Rầm rầm rầm!

Lại là vài tiếng nổ mạnh, Võ Hoàng vội vàng tăng thêm tốc độ.

Giờ phút này, trong chiến đấu, Tần Giác không chút sứt mẻ đứng tại chỗ, vẻ mặt bình thản như nước, giống như làm chuyện gì đó chán lắm, nhưng mỗi lần đều có thể chuẩn xác ngăn cản công kích của Nhạn Nam Thiên.

Oanh!

Lần nữa giao phong qua đi, Nhạn Nam Thiên bỗng nhiên dừng lại, thối lui đến xa xa:

“Xem ra ngươi quả nhiên đạt đến Chân Thần thượng vị. “

Tần Giác nhún vai, không cho là đúng.

“Như vậy, tập thể dục vận động đã xong.

Nhạn Nam Thiên mở ra đôi cánh sau lưng, tản ra ánh sáng thần thánh trắng noãn chói lọi, khí tức cũng liên tiếp kéo lên, vô hưu vô chỉ.

Thì ra hắn vẫn luôn chưa sử dụng toàn lực!

“Cái này là lá bài tẩy của ngươi ư? “

Thở dài, Tần Giác hơi có vẻ thất vọng:

“Bất quá chỉ như vậy. “

Vừa rồi trong giao phong, Tần Giác đã thăm dò thực lực của Nhạn Nam Thiên, cũng chỉ hơi mạnh hơn ba người Lâm Dục kia một chút, thậm chí với Tần Giác mà nói, cơ hồ có thể không cần tính, bởi vì căn bản không có gì khác nhau.

Chương 289: Bí Ẩn Trùng Điệp

Bởi vì cái gọi là kiềm lư kỹ cùng*, Nhạn Nam Thiên hiện tại khiến cho Tần Giác có cảm giác là như vậy, hoàn toàn không đủ gây sợ hãi.

(* Tiền tiêu hết sạch)

Tối đa cũng chính là biến thành con sâu cái kiến mà thôi.

Bất quá Nhạn Nam Thiên cũng không ý thức được điểm ấy, nếu để cho hắn biết rõ suy nghĩ trong lòng Tần Giác lúc này đây, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Tần Giác hiện tại tương đối hiếu kỳ chính là, nếu như dựa theo lời Nhạn Nam Thiên nói, cường giả trên Thần Vương cảnh không cách nào tiến vào giới nội, như vậy hắn tính cái gì?

Hoặc là, hắn căn bản không bị tầng hạn chế này?

“Cho ngươi mở mang kiến thức một chút,Chân Thần cảnh thượng vị. “

Nhạn Nam Thiên hai mắt như điện, toàn thân đắm chìm trong ánh sáng tím, hai cánh sau lưng không ngừng kéo dài, che khuất bầu trời.

Không chỉ có như thế,bên trong sáng tím biến hóa ra các loại dị tượng, mấy chục loại thuộc tính linh lực quấn vào nhau, có thể nói là muôn hình vạn trạng!

Thân là một trong ba mươi sáu hộ pháp của Thiên Cung, Nhạn Nam Thiên cho dù ở Chân Thần cảnh thượng vị cũng không có địch thủ, nếu là ở giới ngoại, Nhạn Nam Thiên có lẽ còn có thể

kiêng kị cường giả cùng cảnh giới, nhưng ở trong giới nội này, hắn chính là tồn tại vô địch!

“Đặc hiệu quả thực rất phong cách. “

Tần Giác tán dương nói:

“Ta cũng thử xem. “

Nói xong, trong người Tần Giác đột nhiên phóng ra ánh sáng chói mắt, điên cuồng khuếch tán, ngắn ngủi mấy giây, đã đối lập với ánh sáng tím trên người Nhạn Nam Thiên, nhìn từ xa, tựa như cắt hư không thành hai mảnh, một mảnh màu tím, một mảnh màu vàng, đặc biệt rực rỡ xinh đẹp.

“Ngươi cho rằng lãng phí linh lực phóng ra một ít ánh sáng vô dụng, có thể bù lại được chênh lệch khoảng cách giữa hai ta sao? “

Nhạn Nam Thiên trên cao nhìn xuống Tần Giác, giễu cợt nói:

“Rất nhanh, ngươi sẽ biết mình ngu xuẩn cỡ nào.”

Sau một giây, Nhạn Nam Thiên vẫy tay một cái, một vòng ánh sáng tím lập tức bắn về phía Tần Giác.

Còn chưa tới gần Tần Giác, ánh sáng tím liền một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân thành tám, đảo mắt đã biến thành vô số, sau đó bao phủ Tần Giác ở nhiều phương hướng khác nhau, ẩn chứa lực hủy diệt không gì sánh nổi.

Tần Giác mặt không biểu tình, chậm rãi giơ cánh tay lên, tất cả ánh sáng tím lập tức dừng ở giữa không trung.

“Ta nghĩ ngươi còn chưa rõ tình huống. “

Theo những lời này rơi xuống, tất cả ánh sáng tím lập tức cuốn ngược về phía Nhạn Nam Thiên.

“Làm sao có thể? “

Nhạn Nam Thiên kinh hãi, vội vàng mở ra hộ thuẫn ngăn cản.

Rầm rầm rầm!

Vô số ánh sáng tím rơi lên trên hộ thuẫn, giống như hạt mưa rơi vào trên mặt hồ, kích thích tầng tầng rung động, may mà Nhạn Nam Thiên không có xuất ra toàn lực, bằng không thì sợ là gieo gió gặt bão.

Cùng lúc đó, Tần Giác bước ra một bước, trực tiếp xuyên qua hộ thuẫn, đi đến trước mặt Nhạn Nam Thiên, nếu như đã biết lai lịch của đối phương, như vậy cũng liền không cần phải tiếp tục thăm dò.

“Ngươi……”

Nhạn Nam Thiên chưa kịp phản ứng, Tần Giác một quyền đánh lên ngực!

Hô!

Cuồng phong thổi qua, thổi tóc Nhạn Nam Thiên bay về phía sau, hầu như mắt mở không ra.

Trong nháy mắt, Nhạn Nam Thiên cảm giác mình sắp chết rồi.

“Hửm? Giống như không có việc gì. “

Sau nửa ngày, Nhạn Nam Thiên cúi đầu xuống, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nắm đấm của Tần Giác quả thực đã rơi vào trên người hắn, nhưng vì sao không đau không ngứa?

Chẳng lẽ từ đầu đến cuối, Tần Giác cũng chỉ là đang phô trương thanh thế?

Rất nhanh, Nhạn Nam Thiên liền biết đến không đúng, cánh

của ta đâu? Còn có, vì sao cảm thấy thân thể nhẹ như vậy?

“Ngươi…Ngươi hủy thân thể của ta? “

Nhạn Nam Thiên rốt cục kịp phản ứng.

Không sai, dưới tình huống không thương tổn linh hồn, Tần Giác trực tiếp một quyền phá hủy thân thể Nhạn Nam Thiên.

“Thế nào, hài lòng không? “

Tần Giác thu hồi nắm đấm, cười hỏi.

“……”

“Không có khả năng, tuyệt không có khả năng này! “

Nhạn Nam Thiên giống như điên cuồng, cuồng loạn hét lớn:

“Ngươi rốt cuộc là ai, sao có thể phá hủy thân thể ta! “

Phải biết rằng, sau khi tiến giai Chân Thần cảnh, thân thể sẽ biến thành thần thể, không thể phá vỡ.

Cùng cảnh giới, mặc dù có thể chiến thắng đối phương, nếu muốn phá hủy thần thể cũng không đơn giản như vậy, trừ phi là Thần Vương.

Nghĩ tới đây, Nhạn Nam Thiên sửng sốt, đúng vậy a, nếu như Tần Giác không phải Thần Vương, sao lại mạnh đến vậy?

Làm sao……Giới nội ở đâu ra Thần Vương?

Hẳn là, lời tiên đoán kia thành sự thật?

Thấy Nhạn Nam Thiên ngây ngốc, Tần Giác nhún vai, chẳng muốn nói nhảm, trực tiếp thi triển sưu hồn thuật với Nhạn Nam Thiên.

Sở dĩ sẽ giữ lại linh hồn của Nhạn Nam Thiên, chính là vì sưu hồn, nếu không một quyền vừa rồi Nhạn Nam Thiên đã chết.

“A…! “

Nhạn Nam Thiên đang suy tư đột nhiên kêu thảm một tiếng, ngay sau đó đầu nghiêng qua một bên, mất đi ý thức.

Mười phút sau, bàn tay Tần Giác nhẹ nắm, trực tiếp bóp nát Nhạn Nam Thiên vẫn còn đang hôn mê.

Đến bây giờ, một trong ba mươi sau hộ pháp của Thiên Cung giới ngoại thần hồn câu diệt.

“Giới ngoại……”

Tần Giác thì thào, ánh mắt lập loè.

Nhạn Nam Thiên không hổ là một trong ba mươi sau hộ pháp của Thiên Cung, gần như nắm rõ Thiên Cung như lòng bàn tay, tất cả nghi ngờ lúc trước của Tần Giác cơ bản đều được giải quyết.

Cái gọi là giới ngoại, kỳ thật chính là thế giới bên ngoài mảnh khu vực này, lại xưng thần giới.

Nói thẳng ra thì, tựa như sự khác nhau giữa phàm trần cùng Tiên Giới thế giới tu tiên trong tiểu thuyết.

Vị diện giống với giới nội này, cũng không chỉ có một cái.

Tất cả người tu luyện sau khi tiến giai Thần Vương cảnh, đều tự động phi thăng thần giới, đây cũng là nguyên nhân Thần Vương không cách nào tiến vào giới nội.

Về phần Thiên Cung giới ngoại, thì là một thế lực thần giới cường đại vô cùng, chủ nhân của bọn hắn tự xưng ‘Thiên Đế’, đáng tiếc, ‘Thiên Đế’ này rất ít lộ diện, ngay cả Nhạn Nam Thiên cũng không biết dáng vẻ ra sao, khiến cho Tần Giác có chút thất

vọng.

Bất quá có thể khẳng định là 'Thiên Đế' này tuyệt đối đạt đến Thần Vương cảnh, mệnh lệnh tru sát người thức tỉnh tàn hồn Thiên Đế, chính là do hắn tuyên bố.

Ách……Như vậy nghe ra, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng là mình giết chính mình.

Để cho Tần Giác để ý nhất chính là lời tiên đoán gì kia.

Căn cứ miêu tả trong trí nhớ của Nhạn Nam Thiên, lời tiên đoán kia là một cường giả thần bí để lại cho 'Thiên Đế', nói cho hắn biết một khi có người thức tỉnh tàn hồn trong phế tích, Thiên Cung sẽ nghênh đón tận thế.

'Thiên Đế' tựa hồ rất quen thuộc giới nội, biết rõ tàn hồn trong phế tích là chỉ Thiên Đế, mục tiêu vô cùng rõ ràng.

Bất quá Tần Giác vẫn có chút không rõ, hắn ở giới nội thức tỉnh tàn hồn Thiên Đế, 'Thiên Đế' ở giới ngoại kia làm sao biết được? Hơn nữa sao có thể trong thời gian ngắn phái ra bốn cường giả Chân Thần cảnh đi vào giới nội.

Xem tình huống, nếu như không giải quyết 'Thiên Đế' này, tiếp đến Thiên Cung chỉ sợ còn có thể tiếp tục phái ra cường giả đối phó hắn.

Kể từ đó, Thiên Cung rất có thể sẽ bị hủy diệt trong tay Tần Giác, mà kẻ cầm đầu lời tiên đoán kia, thật là khiến người ta có chút dở khóc dở cười.

Lại qua một lát, Tần Giác sắp xếp suy nghĩ xong, quay người triệu hồi ánh sáng ngoài thân Long Tiểu Vũ, nói ra:

"Chuyện đã giải quyết xong, ngươi có thể trở về rồi."

“Đa tạ tiền bối! “

Long Tiểu Vũ ôm quyền nói cám ơn.

Vốn nàng còn lo lắng cho Tần Giác, kết quả không nghĩ tới Tần Giác đánh chết cường giả Chân Thần cảnh dễ dàng y như thái rau vậy, hai ba lần liền chiến đấu xong.

“Ừm, ta còn có việc, tạm biệt.”

Bỏ lại những lời này, thân hình Tần Giác nhoáng một cái, quỷ dị biến mất.

Chính như lời vừa mới nói, nếu như không giải quyết Thiên Cung, đối phương rất có thể sẽ tiếp tục phái cường giả tới đây, Tần Giác cũng không thích kiểu loại đánh đến tận cửa như vậy, cho nên hắn quyết định chủ động xuất kích, cởi bỏ lớp bí ẩn này.

Chương 290: Biên Giới Hư Không

Sau khi giải quyết xong đám người Nhạn Nam Thiên, Tần Giác cũng không vội vã lập tức đi giới ngoại, mà là quay trở về Linh Ương giới báo với Bạch Nghiệp một tiếng, sau đó thuận tiện mang theo Long Truy.

Về phần Vân Tịch, dù có muốn cùng đi, cũng bị Tần Giác cự tuyệt.

Hết cách, nơi phải đi lần này quá nguy hiểm, vì lý do an toàn, vẫn là ở lại Huyền Ất Sơn thì tốt hơn.

Sở dĩ sẽ mang theo Long Truy, đơn thuần là vì Tần Giác lo lắng mà thôi.

Trừ những thứ đó ra, Long Truy chính là tọa kỵ của Tần Giác,thời điểm này sao có thể không cần tới hắn chứ?

Trong hư không, Long Truy hóa thành Bạch Long ngàn trượng, chở Tần Giác xuyên qua cánh cửa không gian, đi vào một nơi quỷ dị.

Xung quanh nơi này, bốn phương tám hướng đều là một vùng màu đen, cái gì cũng nhìn không thấy, âm lãnh thâm thúy, không có chút ánh sáng nào, giống với Cửu U Địa Ngục, khiến cho người ta không rét mà run.

Long Truy lúc này nhịn không được rùng mình một cái:

“Chủ nhân, đây là nơi nào a…, thật đáng sợ. “

Nói cho cùng, Long Truy chính là Đại Thánh cảnh, ngay cả hắn cũng bị cảnh vật xung quanh ảnh hưởng, có thể thấy được nơi đây có bao nhiêu khủng bố.

“Biên giới hư không. “

Tần Giác thản nhiên nói.

“Biên giới hư không? “

Long Truy sững sờ, khó có thể tin mà nói:

“Hư không thật sự có biên giới? “

Trong nhận thức của Long Truy, hư không hẳn là vô biên bát ngát mới đúng, tại sao có thể có biên giới?

Tần Giác không trả lời vấn đề của Long Truy, mà là phân phó nói:

“Tiếp tục đi về phía trước. “

“Vâng. “

Long Truy không dám ngỗ nghịch, chỉ đành lần nữa bay về phía trước.

Càng đi vào sâu, cái cảm giác âm lãnh này càng mãnh liệt, mặc dù Long Truy có phòng ngự trứ danh của Bạch Long tộc, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy toàn thân lạnh buốt, khó có thể chịu được, trên lân phiến cũng ngưng kết ra một lớp băng.

Quan trọng nhất là, nơi đây không có bất kỳ linh khí, tương đương chặt đứt nơi phát ra lực lượng cho Long Truy.

So ra thì, không được bao lâu, hắn sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Ngay khi Long Truy sắp chống đỡ không nổi, Tần Giác đột nhiên khua tay nói:

“Ngừng. “

Ngay sau đó Tần Giác ngồi xổm người xuống, vỗ đầu Long Truy.

Chỉ một thoáng, một luồng năng lương dũng mãnh khó có thể hình dung được tràn vào tất cả xương cốt tứ chi của Long Truy, Long Truy mới vừa rồi còn uể oải không phấn chấn lập tức tinh thần phục hồi, khôi phục như lúc ban đầu.

“Ngươi đợi ở chỗ này không cần đi đâu, ta đi qua nhìn thử. “

Nói xong, Tần Giác lập tức hóa thành một vòng sáng lao ra, cuối cùng lơ lửng ở chỗ cách Long Truy ngàn mét.

Sau đó Tần Giác giơ tay lên nhẹ nhàng chỉ vài cái.

Ầm ầm!

Sau một khắc, gió lốc năng lượng không gì sánh nổi bộc phát, giống như sóng biển ngập trời, lập tức nuốt trọn Tần Giác, lại đánh tới Long Truy.

“Đây là cái gì? “

Long Truy sợ hãi:

“Chủ nhân, người không sao chứ. “

Lời còn chưa dứt, Tần Giác đã xuất hiện ở trước mặt hắn, vô số ánh sáng hội tụ, hình thành vách tường lấp kín không thể phá vỡ, ngăn lại tất cả gió lốc năng lượng ở bên ngoài.

“Không có việc gì. “

Tần Giác không đếm xỉa tới nhổ ra hai chữ.

Thẳng đến khi gió lốc năng lượng ngừng lại, ánh sáng mới tiêu tán.

“Không ngờ lại có phản ứng lớn như vậy. “

Tần Giác nhíu mày.

“Chủ nhân, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Long Truy nhẹ nhàng thở ra, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Không có gì, chỉ là phản phệ ở giữa giới vực thôi. “

Tần Giác đáp.

Dựa theo trí nhớ của Nhạn Nam Thiên, nơi đây phải là biên giới hư không, mà bên ngoài biên giới, chính là Thần giới.

Tần Giác không nghĩ tới hắn chẳng qua là nhẹ nhàng chỉ hai cái, biên giới giữa cả hai lại có phản ứng lớn như vậy, nếu là đổi thành cường giả Thái Hư cảnh phổ thông, chỉ sợ đã chết.

Đáng nhắc tới chính là, cho dù là Nhạn Nam Thiên, hay là ba người Lâm Dục, đều dùng phương pháp đặc thù mới xuyên qua biên giới.

Nếu như cưỡng ép xông vào, hơn phân nửa sẽ gặp phải cắn trả mạnh mẽ, thậm chí bị Thiên Đạo bài xích.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Thần Vương không cách nào tiến vào giới nội, tu vị quá mạnh mẽ sẽ bị Thiên Đạo tự động bài xích.

Tần Giác xem như là một người ngoại lệ duy nhất.

“Bất quá……Ta cũng không hứng thú dùng phương pháp đặc

thù gì. “

Cho dù trong trí nhớ của Nhạn Nam Thiên có nói về phương pháp về xuyên qua biên giới, nhưng Tần Giác cũng không tính thử, bởi vì quá lãng phí thời gian.

Nghĩ như vậy, tay phải Tần Giác đột nhiên phát ra sáng ánh sáng chói mắt, chiếu sáng cả trăm dặm xung quanh.

“Phá cho ta! “

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác dùng tốc độ cố định tung ra nắm đấm.

Hô!

Không có dao động linh lực kinh khủng, cũng không có dị tượng kinh người, tựa như một hồi gió mát thổi qua.

Nhưng cơn gió mát này đánh vào tấm chắn ở nơi biên giới xa xa, lại bộc phát ra lực xuyên thấu hủy thiên diệt địa!

Rầm rầm rầm!

Hư không chấn động, không ngừng vặn vẹo nghiền nát, hai lực lượng bất đồng trùng kích lẫn nhau, đối kháng, không biết qua bao lâu, có lẽ là một giây, có lẽ là một phút.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, toàn bộ thế giới giống như gào thét, ở cuối tầm mắt một đường nứt dài trăm mét đột nhiên lộ ra, ở đối diện, thấy được một thế giới khác!

Tần Giác sử dụng quyền, cưỡng ép mở ra một thông đạo giữa hai thế giới!

Ầm ầm!

Hư không lần nữa chấn động, trong lúc vô tình, hình như có lực lượng nào đó đặt ở trên người Tần Giác, đó là đến từ sự phẫn nộ của giới nội.

“Đi thôi. “

Không để ý tới những biến hóa xung quanh, Tần Giác bay lên đỉnh đầu Long Truy, lạnh nhạt nói.

Đối với áp lực mà giới nội phóng thích lên người hắn, Tần Giác giống như chẳng cảm nhận được gì.

“Vâng. “

Long Truy lạnh run, vội vàng tung người bay đi, sợ chậm một chút, sẽ bị hư không thôn phệ.

Hô!

Xuyên qua vết nứt ở biên giới, đầu tiên đập vào mắt chính là một vùng tinh không bao la mờ mịt, nhìn qua không khác giới nội là bao.

Nhưng có thể cảm giác rõ ràng được không gian nơi đây kiên cố vững chắc hơn, với lại các loại linh khí thuộc tính di chuyển ở xung quanh, khó trách Nhạn Nam Thiên nắm giữ hơn mười loại linh lực.

“Cái này là Thần giới ư. “

Tần Giác đưa mắt nhìn, nội tâm bỗng nhiên có cảm giác khó có thể nói được.

Từ xưa đến nay, hắn hẳn là người đầu tiên cưỡng ép đánh vỡ không gian biên giới, tiến vào Thần giới a?

“Chủ…Chủ nhân, ta đột nhiên cảm thấ linh lực của mình không bị khống chế. “

Long Truy sắc mặt tái nhợt, ngữ khí hơi bối rối.

“Hửm? “

Tần Giác cúi đầu, lúc này mới phát hiện linh lực trong cơ thể Long Truy bị linh khí xung quanh ảnh hưởng trở nên hỗn loạn không chịu nổi, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác lập tức thúc dục ánh sáng, giúp Long Truy trấn áp linh lực.

Sau nửa ngày, Long Truy nhổ ra một ngụm máu tươi, khí tức không giảm trái lại còn tăng:

“Đa tạ chủ nhân. “

Nếu như không có Tần Giác, chỉ sợ hắn đã chết.

“Ta chỉ là tạm thời giúp ngươi trấn áp linh lực mà thôi, có thể thích ứng được hay không, thì phải xem bản thân rồi. “

Kỳ thật Tần Giác hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề trong một lần, thế nhưng đối với Long Truy mà nói cũng không phải là chuyện tốt, chỉ có dữ vào năng lực của bản thân thích ứng linh khí của Thần giới, tu vị mới có thể tiến thêm một bước.

Răng rắc!

Lúc này, vết nứt biên giới phía sau bỗng nhiên chậm rãi đóng cửa, từ từ khép kín.

Đối với cái này, Tần Giác không thèm để ý, chờ sau khi hắn san bằng Thiên Cung, cởi bỏ bí ẩn, đánh ra một cái nữa là được.

“Thiên Cung……”

Tìm được vị trí cụ thể của Thiên Cung trong trí nhớ của Nhạn Nam Thiên, khóe miệng Tần Giác cong lên.

Đến cùng ai mới là Thiên Đế Biên Giới chính, rất nhanh sẽ công bố.

Chương 291: Giết Đến Thiên Cung

Những lời nói lúc trước, giới nội cùng giới ngoại có khác nhau, tựa như tu tiên cùng phàm trần ở Tiên giới trong tiểu thuyết vậy.

Ngoại trừ thuộc tính linh khí đa dạng ra, các phương diện khác cũng có sự thay đổi rõ rệt.

Giống như, Long Truy không chỉ có linh lực bất ổn, lực lượng giảm xuống trên phạm vi lớn.

Lực lượng này, không phải tu vi cảnh giới, mà là năng lực phá hoại.

Ở giới nội, Long Truy tuy chưa nói là cường giả cực hạn, nhưng lại có thể nhẹ nhàng nghiền ép phần lớn vị diện cấp thấp, tiện tay một kích cũng đủ để san thành bình địa trong vòng vạn dặm.

Nhưng ở Thần giới, đừng nói một kích phá hủy trong vòng vạn dặm, cho dù là ngàn dặm cũng làm không được, tương đương với với giảm xuống gấp mười lần!

Đương nhiên, đối với cái này, Tần Giác không cảm nhận được gì.

Bởi vậy hiện tại Tần Giác rất ngạc nhiên, chính mình đến tột cùng có cảnh giới gì?

“Chủ nhân, chúng ta là muốn đi nơi nào a. … “

Chở Tần Giác phi hành trong thông đạo không gian, Long Truy

nhịn không được hỏi.

Cho đến bây giờ, Long Truy còn không biết mình bây giờ đang ở đâu, muốn đi làm gì.

“Thiên Cung. “

Thiên Cung?

Long Truy vẻ mặt ngơ ngác, hắn chưa từng nghe nói qua chỗ này.

Nhìn thấu nghi hoặc của Long Truy, Tần Giác thuận miệng giải thích nói:

“Một tên tự thấy mình rảnh rỗi, nên muốn chết. “

Nghiêm tức nghĩ mà nói, đúng là như thế.

Nếu như không phải ‘Thiên Đế’ kia vô duyên vô cớ phái người giết hắn, Tần Giác căn bản cũng không biết Thiên Cung gì đó, cũng sẽ không giết đến tận cửa, chỉ có thể nói là chính mình tìm chết.

Long Truy: “……”

“Không biết Thần Vương cảnh rốt cuộc lợi hại cỡ nào. “

Nghĩ tới đây, Tần Giác lộ ra thần sắc mong đợi.

Bởi vì chưa từng giao thủ với Thần Vương cảnh, cho nên Tần Giác rất chờ mong, hy vọng lần này sẽ không để cho hắn thất vọng.

Giống với Chân Thần cảnh, Thần Vương cảnh cũng chia ra hai cảnh giới là thượng vị, hạ vị, Nhạn Nam Thiên tuy chưa thấy qua ‘Thiên Đế’, lại biết rõ ‘Thiên Đế’ là Thần Vương thượng vị.

Mặt khác, Thiên Cung còn có hai Thần Vương hạ vị, cùng với

ba mươi sáu hộ pháp Chân Thần thượng vị, ách, không đúng, hiện tại chỉ còn ba mươi lăm.

Lực lượng như vậy, dù cho đặt ở Thần giới, cũng là thế lực cực hạn.

Bất quá Tần Giác căn bản không có để vào mắt ba mươi lăm hộ pháp này, dù sao đều chỉ là một cái tát mà thôi.

Ngay khi Tần Giác đang suy tư, Long Truy đã bay ra khỏi thông đạo không gian, đi vào một khối đại lục.

Tần sớm đã biết được vị trí cụ thể của Thiên Cung từ chỗ Nhạn Nam Thiên, đương nhiên tìm thấy được cũng không khó.

Đây là một mảnh đại lục rộng lớn vô tận, so với Bạch Long giới còn lớn hơn gấp mấy lần, phóng mắt nhìn đến, cung điện ở khắp nơi mọc san sát như rừng, tiên khí vờn quanh, các loại thụy thú đi xuyên qua trong rừng, theo ngoại hình nhìn qua hoàn toàn chính xác không khác gì Thiên Cung.

Quan trọng nhất là, Tần Giác nhìn thấy trên kiến trúc có rất nhiều ký hiệu đặc thù quen thuộc, nói cách khác, mặc kệ kết quả như thế nào, hai Thiên Cung tuyệt đối có quan hệ.

Nếu như đã tìm được Thiên Cung, Tần Giác cũng không cần phải tiếp tục nghĩ ngợi lung tung nữa, trực tiếp tản ra linh thức, bao phủ toàn bộ Thiên Cung, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

“Thiên Đế, ta đã đến. “

……

Chỗ sâu trong Thiên Cung, Hỗn Nguyên thần điện.

Với tư cách là cung điện thần thánh nhất Thiên Cung, toàn bộ Hỗn Nguyên thần điện đều dùng Huyền Tinh thạch chế tạo, không

chỉ có cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa có thể tự biến thành linh khí, sinh sôi không ngừng.

Giờ phút này, trên một vương toạ trong Hỗn Nguyên thần điện, một nam tử trung niên dung mạo tuấn mỹ, mi tâm có con mắt thứ ba đang ngồi ở chỗ đó nhắm mắt dưỡng thần, khí tức cao thâm mạt trắc, bí hiểm hay thay đổi, khiến cho người ta khó nắm bắt.

Nếu như Tần Giác ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, trung niên nam tử dường như giống tàn hồn Thiên Đế kia.

Đúng lúc này, nam tử trung niên giống như phát hiện được gì, đôi mắt khẽ run, chậm rãi mở ra.

Hai đồng tử một màu xanh da trời, một màu vàng, giống như ngân hà, mênh mông thâm thúy.

Trong chốc lát, toàn bộ thần điện bị chiếu sáng ngời.

Ầm ầm!

Vốn là ánh sáng mặt trời chiếu vạn dặm lập tức lờ mờ xuống, cuồng phong xoay chuyển, cộng thêm sấm chớp đùng đùng vang dội, giống như tận thế giáng lâm.

“Chuyện gì xảy ra? “

“Dị tượng này, là Thiên Đế bệ hạ thức tỉnh! “

“Thiên Đế bệ hạ! “

“……”

Vô số cường giả Thiên Cung nhìn về phía bên này, khom mình hành lễ, không dám bất kính.

Đã đến cấp bậc Thần Vương này, đã không chỉ là thân thể, linh

lực, thần thông trở nên mạnh mẽ đơn giản như vậy, đồng thời còn nắm giữ pháp tắc.

Võ giả cấp thấp nếu nhắc tới danh tự hoặc phong hào của Thần Vương cảnh mà tràn ngập địch ý, lập tức sẽ bị cắn trả.

Mặc dù là võ giả đẳng cấp cao, cường giả Thần Vương cảnh cũng có thể cách không nhìn xem, lợi dụng pháp tắc chi lực, đánh trọng thương, thậm chí chém giết.

Cho nên 'Thiên Đế' mới có thể thức tỉnh, bởi vì hắn cảm nhận được có người ở Thần giới gọi phong hào của hắn, hơn nữa tràn ngập địch ý.

Bá!

Không gian vặn vẹo, một bóng người toàn thân bao phủ trong bóng đêm, sau lưng mọc ra hai cánh đột nhiên xuất hiện ở trong thần điện.

"Thiên Đế bệ hạ, có gì phân phó. "

Giọng nói của bóng người đặc biệt chói tai, giống như miếng sắt đánh vào thủy tinh, khiến cho người ta rất không thoải mái.

"Có người muốn giết ta. "

Thiên Đế mở miệng nói.

Nghe vậy, bóng người sững sờ, vội hỏi:

"Mời Thiên Đế bệ hạ chỉ rõ địa điểm, ta lập tức tự mình đi, trảm thảo trừ căn. "

"Không cần, đã tới. "

Thiên Đế ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời:

“Thú vị, dám đơn độc xông vào Thiên Cung. “

“Cái gì? “

Bóng người kinh hãi:

“Ta đây liền……”

Lời còn chưa dứt, Thiên Đế trực tiếp phất tay ngắt lời nói:

“Không nói cái này, chuyện giới nội bên kia sao rồi? “

Trong năm tháng dài qua, không biết có bao nhiêu kẻ ngu muốn giết hắn, một bước lên trời, đáng tiếc đều bị hắn giết lại, cho nên Thiên Đế cũng không có để ở trong lòng.

“Nhạn hộ pháp đã mang theo ba Chân Thần hạ vị tiến về giới nội, tin tưởng không được bao lâu sẽ trở về. “

Bóng người cung kính, nói ra.

“Vậy sao? “

Thiên Đế nhíu mày, chẳng biết tại sao, nội tâm của hắn luôn có dự cảm bất an.

Ầm ầm!

Bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh, đinh tai nhức óc, ầm ầm vang dội!

Giống như mưa rơi xuống, vô số ánh sáng linh lực từ trên trời giáng xuống.

Thiên Cung đại trận, phá!

Xôn xao!

Bóng người rung rung, cho thấy nội tâm không bình tĩnh, trong

thời gian ngắn như thế mà phá hủy Thiên Cung đại trận, tên muốn giết Thiên Đế bệ hạ rốt cuộc có cảnh giới gì?

Thiên Đế sắc mặt âm trầm, hừ lạnh nói:

“Không biết sống chết. “

“Thiên Đế bệ hạ, ta đi ra ngoài nhìn xem. “

Bóng người quay người rời đi.

Hắn dầu gì cũng có thực lực Chân Thần thượng vị đỉnh phong, dù không địch lại, cũng có thể tìm hiểu được thật hư.

Phanh!

Không đến nửa phút, bóng người bay ngược trở về, trực tiếp đụng xuyên vách tường, mặt đất kéo ra một vết nứt dài.

Thiên Đế cúi đầu nhìn lại, phát hiện bóng người không chỉ có xương cốt toàn thân nát bấy, ngực còn in dấu một quyền mà mắt thường có thể thấy được, nghiễm nhiên đã chỉ còn lại nửa cái mạng.

Một quyền trọng thương Chân Thần thượng vị?

“……”

“Rất tốt. “

Thiên Đế giận quá hóa cười, một bước đi đến, lập tức đi ra ngoài Thần Điện.

Xa xa, một thiếu niên áo trắng thắng tuyết, dáng vẻ chính khí đang chân đạp hư không đi tới, tay cầm bầu rượu, giống như trích tiên hạ phàm, không nhiễm một tia bụi trần.

“Ngươi chính là Thiên Đế? “

Thiếu niên ngửa đầu nhấp một ngụm linh tửu, có chút hăng hái đánh giá Thiên Đế:

“A, dung mạo giống nhau như đúc, thú vị. “

“……”

Chương 292: Giết Trong Nháy Mắt

“Ngươi nhận ra ta? “

Thiên Đế khẽ nhíu mày, nhưng nghĩ lại, chính mình thế nhưng là Thiên Cung chi chủ, đối phương nhận thức hắn cũng không kỳ quái.

“Không biết. “

Tần Giác lắc đầu.

Thiên Đế: “……”

“Ta chỉ là tới phản kích mà thôi. “

“Phản kích? “

Thiên Đế sửng sốt, nội tâm bỗng nhiên có dự cảm không ổn.

“Đúng vậy, ngươi phái người đi giới nội giết ta, phần ân tình này, ta sao có thể không trả được chứ? “

Tần Giác ý vị thâm trường cười nói.

“Cái gì? “

Thiên Đế nội tâm lộp bộp một tiếng, sắc mặt đại biến:

“Ngươi tới từ giới nội? “

Không thể trách Thiên Đế khiếp sợ được, dù sao bởi vì Thiên Đạo hạn chế, dẫn đến cường giả Thần Vương cảnh không cách nào

tiến vào giới nội, mà sinh linh giới nội muốn bước vào Thần giới, trừ phi đạt tới Thần Vương cảnh mới được.

Kết hợp với một quyền đánh thương Đại hộ pháp, vẻ mặt Thiên Đế dần dần trở nên ngưng trọng, thiếu niên trước mắt này, rất có thể là cường giả Thần Vương cảnh!

…,!

Thiên Đế bỗng nhiên ý thức được không đúng:

“Là ngươi thức tỉnh tàn hồn lão già kia? “

“Không sai. “

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, thản nhiên nói:

“Xem ra ngươi quả nhiên quen với Thiên Đế.”

Ách……Thiên Đế quen Thiên Đế, nghe qua có chút ba chấm.

“Đám người Nhạn hộ pháp đâu? “

Thiên Đế trầm giọng nói.

“Đã chết. “

Tần Giác nhún vai, là chuyện phải làm mà nói:

“Bằng không thì ta làm sao tìm được đến nơi đây? “

“……”

Thân là Thiên Cung chi chủ, Thiên Đế rất rõ thực lực của Nhạn Nam Thiên.

Thượng vị Chân Thần, nắm giữ mấy chục loại thuộc tính linh lực, lại thiên về phòng ngự cùng đột kích, cho dù ở trong ba mươi sáu hộ pháp cũng có thể đứng vào top năm, Tần Giác có thể giết

chết hắn, tiến thêm một bước chứng minh tuyệt đối đạt đến Thần Vương cảnh.

Về phần là Thần Vương hạ vị, hay là Thần Vương thượng vị, cũng không biết.

Bất quá nếu như đến từ giới nội, như vậy cơ bản không thể nào là Thần Vương thượng vị.

Thậm chí mới vừa vặn đột phá, bước vào Thần Vương hạ vị mà thôi.

Nghĩ tới đây, Thiên Đế nhẹ nhàng thở ra, trong nháy mắt, hắn thiếu chút nữa cho rằng lời tiên đoán thật sự bất đầu hiệu nghiệm.

May mà đối phương là người ngu ngốc, còn chưa có trưởng thành liền tự mình tìm tới tận cửa chịu chết.

Chỉ cần giết chết thiếu niên trước mắt này, vận mệnh của hắn sẽ cải biến!

Cưỡng chế nội tâm kích động, Thiên Đế cười lạnh nói:

“Tốt, rất tốt, ta sẽ cho ngươi biết, kết cục của kẻ sát hại hộ pháp Thiên Cung! “

“……”

Tần Giác cạn lời, hắn không nghĩ tới Thiên Đế lại không biết xấu hổ như thế, lại mượn cơ hội cắn ngược lại một cái, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng là Tần Giác động trước tay.

“Phong Vân Nhị Lão, thiếu niên này liền giao cho các ngươi. “

Thiên Đế điềm nhiên nói:

“Sinh tử bất luận. “

Theo những lời này, hai bên Tần Giác đột nhiên xuất hiện hai lão giả tóc trắng xoá, một người mặc áo bào trắng, khí tức mờ mịt, giống như lưu vân.

Một người khác mặc áo đen, xung quanh cuồng phong vờn quanh, linh lực nổ vang, làm cho người ta sợ hãi.

Hai lão giả này đều là Thần Vương cảnh, cũng là hai Thần Vương hạ vị gần với Thiên Đế Thiên Cung, Phong Vân Nhị Lão!

Xa xa, ba mươi bốn hộ pháp còn lại lần lượt hiện thân, lơ lửng ở giữa không trung, bao vây quanh Tần Giác, trận địa sẵn sàng đón địch.

Bên này động tĩnh sớm đã kinh động toàn bộ Thiên Cung, bọn hắn sao có thể không phát hiện được?

Một pho tượng Thần Vương đơn thương độc mã xông vào Thiên Cung, từ lúc Thiên Cung thành lập đến nay là lần đầu xuất hiện.

“Yên tâm đi, Thiên Đế bệ hạ. “

Lão giả áo đen bàn tay vuốt râu, ngạo nghễ nói:

“Không cần ca ca ra tay, một mình ta là được rồi. “

Về chuyện Tần Giác đến từ giới nội, lão giả áo đen vừa rồi đã nghe, cho nên đối với chính mình tràn ngập tin tưởng.

Nếu như là cường giả Thần Vương cảnh khác, lão giả áo đen có lẽ sẽ lựa chọn cùng lão giả áo trắng liên thủ, nhanh chóng chấm dứt chiến đấu.

Nhưng một tên nhóc đến từ giới nội, vừa mới đột phá, lão giả áo bào đen hoàn toàn nắm chắc có thể một mình đánh thắng.

Mọi người đều biết, sau khi tiến giai Thần Vương cảnh, quan

trong nhất chính là pháp tắc chi lực, mà muốn triệt để nắm giữ pháp tắc chi lực, không tốn mấy năm thì không làm được.

Nói một cách khác, Tần Giác hơn phân nửa còn không có nắm giữ pháp tắc chi lực, sao có thể là đối thủ của hắn?

Đáng tiếc, lão giả áo đen sao cũng không nghĩ tới, Tần Giác không phải sau khi tiến giai Thần Vương cảnh tự động phi thăng Thần giới, mà là cưỡng ép đánh vỡ che chắn biên giới, giáng lâm Thần giới.

“Được, tốc chiến tốc thắng. “

Lão giả áo bào trắng nhẹ gật đầu, lui đến bên cạnh, hắn và đệ đệ có chung ý tưởng, căn bản không có để Tần Giác vào mắt.

“Nhiều năm không có động thủ, hy vọng ngươi đừng quá yếu. “

Lão giả áo đen hơi hoạt động thân thể chút, vang lên tiếng nổ không dứt, giống như tiếng sấm rền truyền ra, đinh tai nhức óc.

Cường giả Thần Vương, khủng bố như vậy!

Nhưng mà Tần Giác giống như không nhìn thấy lão giả áo bào đen vậy, vẫn nhìn thẳng Thiên Đế nói:

“Ngươi nhất định phải để cho bọn họ đến chịu chết? “

Lời vừa nói ra, không khí yên tĩnh.

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng! “

Lão giả áo đen giận không kềm được, chưa lúc nào bị người khác khinh thường như thế, ngay lập tức đưa tay đánh tới, nhấc lên linh lực đầy trời, bay về hướng Tần Giác.

Linh lực này còn chưa tới gần Tần Giác, đã phong tỏa không

gian ở trong ngàn dặm, hóa thành cự thú Hồng Hoang, giống như muốn nuốt trọn thiên địa.

“Được rồi, ngươi đã thành tâm muốn chết, ta đây sẽ thanh toàn ngươi. “

Thở dài, Tần Giác có chút bất đắc dĩ.

Nghiêm túc nghĩa mà nói, Tần Giác cùng Thiên Cung cũng không có cừu hận gì, vốn là hắn chỉ là muốn nhằm vào Thiên Đế mà thôi, nhưng hiện tại chỉ có thể giải quyết hai tên lão giả này trước mới được.

Hô!

Cuồng phong cuốn bay tóc Tần Giác, tay áo bay lên, quả thực như tiên nhân hạ phàm, tuấn mỹ đến không cách nào dùng ngôn từ để hình dung.

Mắt thấy linh lực sắp đánh lên người Tần Giác, chỉ thấy Tần Giác nhẹ nhàng nâng chân đạp một cái.

Răng rắc!

Giống như nghiền nát thủy tinh, khắp không gian đều từ lập thể biến thành mặt bằng, sau đó nổ mạnh thành vết nứt, nhìn thấy mà giật mình.

Trong chốc lát, tất cả mọi người ở đây đều có loại cảm giác thở không nổi, kể cả Thiên Đế!

Răng rắc!

Lại là một tiếng giòn vang, càng ngày càng nhiều khe hở xuất hiện, lão giả áo đen phát ra công kích trực tiếp bị định trụ tại chỗ, sau đó ầm ầm nghiền nát!

“……”

Toàn trường yên tĩnh.

Nhất là lão giả áo đen, hầu như không thể tin được mắt mình, hắn không phải khiếp sợ Tần Giác có thể nhẹ nhõm hóa giải công kích của hắn, mà là……Pháp tắc chi lực?

“Pháp tắc không gian thật lợi hại. “

Lão giả mặc áo bào trắng nhịn không được sợ hãi thán phục.

“Kế tiếp, đến phiên ngươi. “

Tần Giác cũng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, cách không một điểm.

Răng rắc!

Không gian lần nữa cứng lại, chỉ có điều lần này mục tiêu biến thành lão giả áo đen.

“Ngu ngốc. “

Lão giả áo đen cười nhạo, chỉ là một cái thần thông pháp tắc không gian đã muốn giết chết hắn, không khỏi có chút tự đại.

Cảm nhận được không gian bốn phía trói buộc, lão giả áo đen vui mừng không sợ, trên người bỗng nhiên bắn ra thần quang ngút trời, cứng rắn xé mở một khe trong không gian, bình yên vô sự.

“Ha ha ha, bất quá chỉ như vậy. “

Lão giả áo đen ngửa mặt lên trời cười to, dương dương đắc ý.

Lời còn chưa dứt, Tần Giác lại là cách không một điểm.

Răng rắc!

Vẻ mặt cao hứng của lão giả áo đen lập tức cứng lại, chợt nứt

ra một ke hở.

“Đệ đệ, cẩn thận! “

Lão giả áo trắng ý thức được không đúng, vội vàng mở miệng nhắc nhở, đáng tiếc đã đã chậm.

“Không……”

Lão giả áo đen há to miệng, khe hở trên mặt nhanh chóng lan tràn, cho đến khi trải rộng toàn thân.

Rầm ầm ầm!

Không gian nghiền nát, cũng vỡ vụn chung với lão giả áo đen.

Giết trong nháy mắt!

Chương 293: Tự Bạo

Rầm ầm ầm!

Giống như tấm gương bị đánh nát, khắp hư không bỗng nhiên vỡ vụn, theo một tiếng vang nhỏ, lão giả áo đen chậm rãi ngã xuống, chỉ có điều đã biến thành mấy trăm mảnh, thần hồn câu diệt!

Toàn trường tĩnh mịch!

Xa xa, hơn ba mươi hộ pháp hai mắt nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, cảm giác mình đang nằm mơ.

Phong lão đã chết?

Đây chính là một cường giả Thần Vương cảnh a…!

“Đệ đệ! “

Lão giả áo bào trắng thét chói tai xông lên, ôm lấy những mảnh vỡ thi thể lão giả áo đen, nước mắt rơi như mưa.

Thấy rõ được, hai người bọn họ là huynh đệ sinh đôi, công pháp tu luyện cũng hỗ trợ lẫn nhau, hầu như chưa bao giờ tách nhau ra, lão giả áo bào trắng sao cũng không ngờ được, lão giả áo bào đen sẽ bị Tần Giác giết trong nháy mắt!

“Không có khả năng, không có khả năng! “

Lão giả áo trắng ngửa mặt lên trời gào thét, ẩn chứa tức giận vô biện.

Hắn muốn thúc dục linh lực, trị cho lão giả áo đen, nhưng mà

linh hồn của lão giả áo đen đã biến mất, sao có thể trị hết?

“A… A… A…, ta muốn giết ngươi! “

Lão giả áo trắng ngẩng mạnh đầu, con ngươi như nhỏ máu, nhìn chằm chằm vào Tần Giác, nghiễm nhiên đã mất đi lý trí:

“Đi chết đi! “

Xoẹt xẹt!

Không khí xé rách, lão giả áo trắng lập tức mang theo một vòng ánh sáng, phóng tới Tần Giác, có tư thái ta mặc kệ hắn là ai.

“Trở về! “

Thiên Đế vội vàng hô.

Với biểu hiện thực lực vừa rồi của Tần Giác, lão giả áo trắng căn bản không địch lại nổi.

Mà giờ khắc này lão giả áo trắng đâu còn quan tâm cái gì mà mình có phải là đối thủ hay không, phóng tới Tần Giác, linh lực trong cơ thể đã trở nên cuồng bạo vô cùng, đúng là muốn tự bạo thần thể, cùng Tần Giác đồng quy vu tận!

“Chạy mau! “

Hơn ba mươi hộ pháp còn lại thấy thế, lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nhao nhao thi triển thần thông bỏ chạy.

Cường giả Thần Vương cảnh tự bạo là khái niệm gì?

Cho dù mục tiêu của lão giả áo bào trắng không phải là bọn hắn, dư âm khuếch tán ra hơn phân nửa cũng có thể khiến những Chân Thần thượng vị như bọn họ bị trọng thương.

Thậm chí nửa Thiên Cung cũng bị san thành bình địa!

Đây là vốn có các loại trận pháp hạn chế, nếu không đừng nói Thiên Cung, chỉ sợ khắp hư không đều phải tan vỡ sụp xuống!

Ở đây ngoại trừ Tần Giác ra, chỉ có Thiên Đế miễn cưỡng coi như trấn định, nhưng là khởi động một luồng linh lực, chuẩn bị chống dỡ bạo tạc.

Cường giả Thần Vương cảnh tự bạo, không có bất kỳ người nào có thể khinh thường, thực tế đây là dưới tình huống cường giả Thần Vương cảnh ôm tâm tình quyết chết đến cùng.

Chẳng qua là Thiên Đế không nghĩ tới, lão giả áo trắng sẽ vì báo thù cho đệ đệ, mà cam nguyện tự bạo thần thể.

“Chôn cùng huynh đệ chúng ta đi! “

Lão giả áo trắng như điên, nào còn dáng vẻ tiên nhân, điềm đạm nho nhã như lúc trước nữa, linh lực trong cơ thể rốt cục bành trướng tới cực điểm, từng lỗ chân lông trên người nở rộng ra, dẫn động thiên địa linh khí, hướng bốn phương tám hướng kéo tới.

Cùng lúc đó, thần thể của lão giả áo trắng nổ tung hóa thành vô số ánh sáng, bao phủ Tần Giác!

Ầm ầm!

Thiên địa biến sắc, năng lượng kinh khủng rúng động lập tức bao phủ Tần Giác!

Chỉ một thoáng,bầu trời đều tối đen, tựa như hư không treo ngược!

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ Thiên Cung đều chịu chấn động, tính ra hàng trăm trận pháp không ngừng bị kích hoạt, nhưng căn bản không cách nào thừa nhận lực lượng này, liên tiếp nghiền nát, các loại kiến

trúc cũng trực tiếp bốc hơi, kể cả Hỗn Nguyên Thần Điện.

Mấy chục vạn năm này, đây hẳn là lần đầu tiên Thiên Cung bị phá hư thê thảm đến như thế.

May mà Thiên Đế kịp thời thúc dục che dấu trận pháp, cưỡng ép ngưng kết không gian, lúc này mới làm cho phạm vi bạo tạc thu nhỏ lại, nếu không nhất định tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Dù vậy, vẫn có phần lớn cao tầng Thiên Cung không kịp phản ứng bị nổ tung thôn phệ, chết không có chỗ chôn.

“Chuyện gì đã xảy ra, lực lượng hủy diệt thật đáng sợ, chẳng lẽ là cường giả Thần Vương cảnh đang giao thủ? “

Một cường giả Thiên Cung may mắn đào thoát nhìn thoáng qua Hỗn Nguyên Thần Điện, sợ hãi nói.

Bất quá chỗ đó đã không có Hỗn Nguyên Thần Điện, chỉ còn lại đất bị cháy đen.

“Thật kinh khủng, may mà ta chạy nhanh. “

Tên còn lại nhẹ nhàng thở ra, đề nghị:

“Ta thấy chúng ta vẫn là xa chút nữa a. “

“Có đạo lý. “

“Đồng ý! “

Mọi người nhao nhao phụ hoạ theo, sau đó không chút do dự quay người rời đi, thậm chí không dám dùng linh thức nhìn thử xem chuyện gì đã xảy ra.

Loại uy thế này, căn bản bọn hắn không thể can dự vào được.

……

Răng rắc!

Linh lực màn sáng nghiền nát, Thiên Đế từ bên trong đi tới, hai tay chắp ra sau, con mắt thứ ba ở giữa mi tâm mở ra, không có đồng tử, chỉ có thuần một màu đen, khác hoàn toàn với tàn hồn Thiên Đế ở trong Thần Vực.

Một cường giả Thần Vương cảnh tự bạo, cho dù là Thiên Đế cũng không dám chính diện đón đỡ, dù không đến mức chết, nhưng nhất định sẽ bị thương, nếu mục tiêu là hắn, Thiên Đế tuyệt đối không thể dễ dàng như thế.

Chỉ thấy chỗ lúc trước mà Tần Giác đứng bị bụi mù phủ đầy, mảng lớn không gian sụp xuống, phía dưới là hố sâu không thấy đáy, rộng chừng ngàn mét thiếu chút nữa xuyên qua Thiên Cung, không còn khí tức sinh mệnh nào.

“Đã chết rồi sao? “

Thiên Đế lông mày giãn ra.

Từ giờ trở đi, vận mệnh của mình triệt để cải biến!

Về phần Phong Vân Nhị Lão vẫn lạc, Thiên Đế căn bản không để ở trong lòng, hai quân cờ mà thôi.

Trái lại Thiên Đế còn muốn cảm tạ Vân lão, giúp hắn giải quyết họa lớn trong lòng.

Mặt khác, Thiên Đế sở dĩ thúc dục che dấu trận pháp, thu nhỏ lại phạm vi bạo tạc, chính là vì để cho vị trí mà Tần Giác đang đứng… Bị thương, hiện tại xem ra, phương pháp này rất thành công.

“Khục khục! “

Ngay khi Thiên Đế nhịn không được đều muốn ngửa mặt lên

trời cười to, phía trước trong bụi mù đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan, nụ cười Thiên Đế lập tức cứng lại.

“Không chết? “

Thiên Đế kinh ngạc.

Sau nửa ngày, bụi mù tản đi, vết nứt không gian khép lại, thân hình Tần Giác cũng xuất hiện.

Vẫn áo trắng như tuyết, không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí ngay cả rượu trong bình cũng không hao tổn miếng nào.

“Đã xong? “

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, không đếm xỉa tới nói.

Thiên Đế: “……”

Tên này là quái vật gì vậy?

“Hửm? “

Tần Giác lông mày nhíu nhẹ, cách không một trảo, một luồng ánh sáng lập tức rơi vào trong tay hắn.

“Thả ta ra! “

Ánh sáng phát ra tiếng kêu bén nhọt, tràn ngập oán hận.

Nhìn kỹ, đúng là lão giả áo trắng vừa tự bạo.

Chỉ có điều giờ phút này thân thể của lão giả áo trắng đã bị hủy, chỉ còn lại tàn hồn trốn vào hư không, nếu như không phải sau khi Tần Giác tiến vào Thiên Cung linh thức vẫn luôn quan sát xung quanh, thật là có khả năng phát hiện được.

“Thả ta ra! “

Lão giả áo trắng điên cuồng giãy dụa, tàn hồn như ẩn như hiện, tựa hồ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Khiến cho Tần Giác kinh ngạc chính là, trong tàn hồn này lại ẩn chứa linh lực rất khá, tương đương với cường giả Thái Hư cảnh.

“Đây là ngươi nói cho hai huynh đệ ngươi chôn cùng sao? “

Tần Giác có chút hăng hái nói.

“……”

Lão giả áo trắng há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Hắn xác thực muốn để cho Tần Giác chôn cùng huynh đệ của hắn, nhưng ở vào thời khắc cuối cùng, hắn do dự, vì vậy để lại cho mình một đường sống.

Vốn tưởng rằng cho dù không thể giết chết Tần Giác, cũng có thể đánh trọng thương, kết quả không nghĩ tới Tần Giác lại bình yên vô sự!

“Bất quá yên tâm, ta từ trước đến nay thích giúp người, cái này tiễn ngươi đi cùng đệ đệ ngươi vậy. “

Tần Giác nhếch miệng cười cười, điềm nhiên nói.

“…….”

Lão giả áo trắng kinh hãi, vừa muốn cầu xin tha thứ, liền bị Tần Giác trực tiếp bóp nát, triệt để biến mất trên thế giới này.

Chương 294: Tru Thần Trận

Phốc phốc!

Tàn hồn của lão giả áo trắng khẽ run lên, hóa thành ánh sáng năng lượng tiêu tán.

Đến tận bây giờ, hai cường giả Thần Vương cảnh gần với Thiên Đế triệt để vẫn lạc, hơn nữa còn thần hồn câu diệt.

Xa xa, thân ảnh ba mươi bốn hộ pháp lần nữa xuất hiện, chứng kiến tình cảnh này, hai mắt nhìn nhau, một nửa hộ pháp trong đó lập tức thi triển thần thông quay đầu bỏ chạy, cũng không quay đầu lại.

Nói đùa gì, ngay cả Vân lão tự bạo cũng còn không có tác dụng gì, chứng minh người tới ít nhất là Thần Vương thượng vị, hiện tại không chạy, chẳng lẽ ở lại chờ chết?

Tuy nhiên Thiên Đế cũng là Thần Vương thượng vị, nhưng ai có thể cam đoan Tần Giác sẽ không thu thập những lâu la bọn họ trước, phòng ngừa bị đánh lén?

Về phần mấy hộ pháp chưa đào tẩu, cơ bản đều là thân tín của Thiên Đế, tin tưởng Thiên Đế tuyệt đối.

Mặc dù như thế, cũng không khỏi lui ra phía sau đến vạn dặm, dùng linh thức nhìn thử ra sao, sợ đợi tí nữa bị ảnh hướng đến.

“Tốt, rất tốt. “

Thiên Đế giận quá thành cười, dáng vẻ kia, tựa hồ hận không thể ăn sống Tần Giác.

Đối với chuyện này, Tần Giác cạn lời, ngươi không thể đổi lời thoại khác sao?

“Hừ, đã như vậy, ta chỉ có thể tự tay giết chết ngươi, cải biến lời tiên đoán, cải biến vận mệnh! “

Thiên Đế cắn răng nói.

Ta mệnh do ta không do trời!

Cái gì lời tiên đoán, cái gì vận mệnh, đều là giả dối!

Đáng tiếc, Thiên Đế đã quên một chuyện, nếu như không phải hắn kiêng kị lời tiên đoán, sao lại phái ra cường giả giết chết hết thảy những sinh linh có liên quan tới lời đồn?

Nếu không có như thế, Tần Giác sao lại há có thể cưỡng ép đánh vỡ kết giới, giết đến Thiên Cung?

Nói cho cùng, bất quá là hắn gieo gió gặt bão mà thôi.

“Vậy sao…”

Nghe vậy, Tần Giác cười nói:

“Kỳ thật ta và ngươi cũng không có thâm cừu đại hận gì, chẳng qua là chính ngươi làm điều không nên làm mà thôi. “

Dừng một chút, lại nói:

“Dù sao đến đều đã đến, ta đây khiến cho lời tiên đoán trở thành sự thật a. “

“Thuận tiện nhìn xem, ngươi đến cùng ẩn dấu cái gì. “

Không hề nghi ngờ, hai Thiên Đế đó nhất định có rất nhiều bí mật, hơn nữa rất có thể liên quan đến một phần trí nhớ bị thiếu hụt của tàn hồn Thiên Đế kia.

Hôm nay đáp án đang ở trước mắt, chỉ cần đánh bại Thiên Đế này, hết thảy liền có thể biết rõ.

“Ha ha, đánh bại ta? “

Thiên Đế chắp hai tay ra sau lưng, ngạo nghễ đứng:

“Ngươi có thể sống sót khỏi cú tự bạo của Vân lão khiến ta quả thực rất kinh ngạc,nhưng muốn giết chết ta, ngươi còn kém xa. “

“Mặt khác, đã quên nói cho ngươi biết, trong Thiên Cung này, ta là Thiên Đạo, tức là chúa tể! “

Ầm ầm!

Thiên Lôi cuồn cuộn, hư không chấn động.

Thiên Cung khổng lồ bỗng nhiên sáng lên từng luồng ánh sáng, bay thẳn đến chân trời!

Ký hiệu trong ánh sáng lưu chuyển lộ ra ngoài, các loại dị tượng từng cái sinh diệt, giống như vũ trụ vạn vật đều vận chuyển ở trong đó, ẩn chứa to lớn vô cùng!

Sau một khắc, ánh sáng đan nhau hội tụ, ngưng kết thành một trận pháp, bao trùm toàn bộ Thiên Cung, ngay tầm mắt, đều là dị tượng cùng ký hiệu, tản ra sát cơ dày đặc!

“Trời ạ, là Tru Thần trận! “

Một hộ pháp hoảng sợ nói.

Tru Thần trận, một trong ba trận pháp lớn nhất của Thần giới, phải dùng các loại thiên tài địa bảo làm trận cơ, hơn nữa tinh thông trận đạo, trải qua hơn vạn năm chăm sóc kỹ càng, mới có thể xây dựng thành công.

Một khi xây dựng thành công, cho dù là Tru Thần trận cấp thấp nhất, cũng có thể dễ dàng tru sát Chân Thần.

Mà Tru Thần trận cao cấp, cường giả Thần Vương thượng vị cũng rất khó đối phó.

Tru Thần trận trước mắt bao trùm ở toàn bộ Thiên Cung, hầu như nhìn không tới cuối cùng, hiển nhiên đã đạt tới cao cấp.

Mặc dù những hộ pháp này là người thân tín, cũng hoàn toàn không nghĩ tới Thiên Đế lại lặng yên không một tiếng động bày Tru Thần trận ở Thiên Cung!

Huống chi phóng nhãn khắp Thần giới, tông sư trận pháp có thể bố trí Tru Thần trận cao cấp cũng không vượt qua năm ngón tay, Thiên Đế làm sao làm được?

“Ha ha ha, lần này Thiên Đế bệ hạ thắng chắc rồi! “

Một hộ pháp khác cười to nói.

Tru Thần trận cao cấp vốn có thể hạn chế Thần Vương thượng vị, chớ đừng nói chi là do Thiên Đế tự mình điều khiển, dù cho Tần Giác cường thịnh, chẳng lẽ còn có thể đồng thời chống lại Thiên Đế cùng Tru Thần trận?

Nghĩ tới đây, mấy hộ pháp lần nữa lui về sau, uy lực của Tru Thần trận kinh người, không né xa một chút, chỉ sợ rất dễ bị ngộ thương.

“Người khác đều cho là ta chỉ biết chiến đấu, nhưng không biết ta đối với trận pháp sớm đã độc bộ Thần giới. “

Thiên Đế trầm lặng nói:

“Trận pháp này, chính là ta cố ý chuẩn bị cho ngươi. “

Tia sáng chói mắt, Thiên Đế chậm rãi bay lên không, thân hình

có chút vặn vẹo, thay đổi liên tục, trực tiếp dung hợp với đại trận.

Cho dù không rõ Tần Giác làm sao bước vào Thần Vương cảnh thượng vị, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm biết những thứ này.

“Cái này là lá bài tẩy của ngươi ư? “

Tần Giác hơi thất vọng.

Thông qua lần giao thủ vừa rồi với Phong Vân Nhị Lão, Tần Giác đã ý thức được, Thần Vương cảnh cũng không có mạnh như hắn tưởng tượng, tuy nhiên Thiên Đế là Thần Vương thượng vị, thế thì đã sao?

Giống như con sâu cái kiến khác với con chuột con mèo à, còn không phải đều dẫm một phát chết tươi sao.

“Đừng tưởng rằng đạt tới Thần Vương cảnh thượng vị, liền thật sự cho là mình vô địch thiên hạ. “

Thấy Tần Giác khinh thường, Thiên Đế cả giận nói:

“Rất nhanh ngươi sẽ biết được, bản thân mình ngu xuẩn cỡ nào! “

Lời còn chưa dứt, Tru Thần trận bỗng nhiên trở nên càng thêm chói mắt, cùng lúc đó, hàng nghìn cột sáng phóng ra, ở giữa không trung hóa thành mũi kiếm, đâm về phía Tần Giác!

Những mũi kiếm này nhanh chóng dính liền một chỗ, hình thành một con cự long, vạch phá chân trời.

Đối mặt với Kiếm Long khổng lồ, Tần Giác nhếch miệng, không tránh không né, một quyền đánh ra.

Oanh!

Cuồng phong cuốn quá, Kiếm Long trong khoảnh khắc sụp đổ, phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng mà chiến đấu giờ mới bắt đầu, Kiếm Long còn chưa tán loạn, không gian xung quanh Tần Giác đã bị đông lại, ngay sau đó ngàn vạn dị thú phá không mà ra, mở ra miệng lớn đầy máu, muốn nuốt chửng Tần Giác.

Không chỉ như vậy, càng ngày càng nhiều công kích bay tới, theo bốn phương tám hướng đánh úp lại, căn bản không để cho Tần Giác bất cứ cơ hội thở dốc nào.

Thấy thế, Tần Giác khẽ nhíu mày, bàn tay khẽ nâng, một Hắc Thạch cỡ lòng bàn tay lập tức bay ra.

Hắc Thạch đón gió tăng trưởng, ngắn ngủn mấy giây đã biến thành ngọn núi che lấp bầu trời,hướng rất nhiều công kích, trùng điệp rơi xuống!

Tạch tạch tạch!

Trong chốc lát, cho dù là dị thú, hay là công kích khác, tất cả đều bị bạo liệt, sau đó Hắc Sơn lại tiếp tục đánh tới Thiên Đế, thế không thể đỡ!

“Thế Giới Sơn? “

Nhìn thấy Hắc Sơn, Thiên Đế sắc mặt đại biến, vốn là hắn còn hoài nghi thân phận của Tần Giác, dù sao một tên mới từ giới nội phi thăng lên, làm sao có thể đạt tới Thần Vương cảnh.

Nhưng hiện tại, Thiên Đế hoàn toàn không nghi ngờ.

Oanh!

Sinh tử trong chớp mắt, Thiên Đế không kịp nghĩ nhiều, liền tranh thủ Tru Thần trận ngăn tại trước người, chỉ nghe một tiếng

vang thật lớn, cả người Thiên Đế lập tức bay ra ngoài, rồi mới miễn cưỡng hóa giải va chạm của Hắc Sơn.

Nhưng mà Tru Thần trận lại bị ngạnh cứng mà đâm cho thủng lỗ, suýt nữa khống chế không nổi mà tan vỡ.

“Ngươi có thể điều khiển Thế Giới Sơn! “

Thiên Đế ổn định thân hình, khó có thể tin nói.

“Thế Giới Sơn? Cái đồ chơi này gọi Thế Giới Sơn ư? “

Tần Giác ngạc nhiên.

Bất quá nói tới thì, thứ đồ chơi này thật đúng là đủ cứng, ngay cả công kích của cường giả Thần Vương cảnh cũng có thể đục thủng, có thể thấy được có bao nhiêu chắc chắn.

“Đáng chết, ta rõ ràng đặt nó ở một vị diện cấp thấp cực kì xa xôi rồi mà! “

Thiên Đế thần sắc hổn hển, người khác có lẽ không biết, nhưng hắn rất rõ, Thế Giới Sơn là hắn tự tay ném ra ngoài.

Quan trọng nhất là, Thế Giới Sơn có một nửa liên quan tới lời tiên đoán!

Chương 295: Thiên Đế Tuyệt Vọng

Lời tiên đoán Thiên Cung bị hủy diệt, Thiên Đế kỳ thật chỉ tiết lộ một nửa ra ngoài.

Bất kể là ba mươi sáu hộ pháp, hay là cao tầng Thiên Cung khác, đều chỉ biết rõ nếu trong phế tích có tàn hồn tỉnh lại, Thiên Cung sẽ nghênh đón tận thế.

Nhưng lại không biết Thế Giới Sơn mới là mấu chốt phá hủy Thiên Cung.

Đây cũng là dáng vẻ vẫn luôn trấn định của Thiên Đế, chỉ cần không nhìn thấy Thế Giới Sơn, hắn cũng không sợ hãi.

Mà bây giờ, tất cả mọi chuyện lại phát triển giống như lời tiên đoán, Thiên Đế rốt cục cũng cảm nhận được sợ hãi!

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! “

Thiên Đế tức giận gào thét:

“Ta rõ ràng đã đặt nó ở bên trong một vị diện cấp thấp xa xôi nào đó rồi, tại sao lại ở chỗ của ngươi! “

Thiên Đế giống như điên cuồng, trừng mắt như muốn nứt ra, dáng vẻ kia, phảng phất hận không thể ăn tươi nuốt sống Tần Giác.

“Ah, cái đồ chơi này là ngươi đặt ở Linh Ương giới? “

Tần Giác vốn là sững sờ, lập tức cười nói:

“Rất không may, ta ở Linh Ương giới. “

“……”

Lửa giận lập tức tắt ngúm, Thiên Đế lập tức sững sờ ở tại chỗ.

Hắn cố gắng nhớ lại, rốt cục nhớ tới, lúc trước quả thật là đặt Thế Giới Sơn vào một nơi gọi là Linh Ương giới, còn cố ý ngưng tụ ra một cái hình chiếu ở, để cho nó thống trị Linh Ương giới.

Trên thực tế, Thiên Đế không có hứng thú gì với Linh Ương giới, chẳng qua là vội vã rời giới nội, tùy tiện tìm lý do mà thôi.

Về phần vì sao vứt bỏ Thế Giới Sơn, nguyên nhân rất đơn giản, Thế Giới Sơn quá lớn, quá nặng, căn bản không cách nào điều khiển, đối với hắn mà nói, cơ bản chẳng khác gì rác rưởi.

Quan trọng nhất là, Thế Giới Sơn không thể ly khai giới nội, cho nên nhét vào bên trong vị diện cấp thấp xa xôi ngược lại an toàn hơn.

Chẳng qua là Thiên Đế như thế nào cũng không nghĩ tới, Thế Giới Sơn không chỉ được người tìm được, lại mang ra giới nội!

Làm sao làm được?

Thiên Đế nghĩ mãi mà không rõ.

Hắn từng nhiều lần xác nhận qua, Thế Giới Sơn chính là thánh vật Hỗn Độn của giới nội, không thể phá vỡ, đã bị quy tắc Thiên Đạo trói buộc, không thể rời khỏi giới nội.

Mặt khác, khi đó Thiên Đế còn chưa sáng tạo ra Thiên Cung, tự nhiên cũng không có cái gọi là lời tiên đoán, không rõ tầm quan trọng của Thế Giới Sơn.

Chờ sau khi hắn biết được lời tiên đoán, đã bước vào Thần Vương cảnh, không cách nào tiến vào giới nội, cộng thêm Thế Giới

Sơn bị ném ở vị diện cấp thấp xa xôi, Thiên Đế cũng không có quá mức để ý, cũng cố ý che giấu một nửa lời tiên đoán khác, cũng che dấu sự tồn tại của Thế Giới Sơn.

Nghĩ tới đây, Thiên Đế khóc không ra nước mắt.

Sớm biết như thế, còn không bằng cố ý giấu đi Thế Giới Sơn!

“Mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì mang Thế Giới Sơn ra khỏi giới nội, ta tuyệt sẽ không nhận thua! “

Hít một hơi thật sâu, Thiên Đế một lần nữa dung hợp với Tru Thần trận, khí tức liên tiếp tăng lên, vô hưu vô chỉ, thậm chí dẫn động rất nhiều dị tượng hư không, tụ lại bên này.

Cho dù là cường giả bên ngoài Thiên Cung, cũng mơ hồ cảm nhận được chấn động của linh lực, nhịn không được nhìn về phía bên này, vẻ mặt hoảng sợ.

“Không có ai có thể giết chết ta! “

Nói xong, con mắt thứ ba ở giữa mi tâm của Thiên Đế đột nhiên tách ra thần quang đen kịt,làm tâm hồn người khiếp sợ.

Tần Giác: “……”

Chẳng lẽ không phải bởi vì ngươi muốn giết ta, nên ta mới đến phản kích đấy à?

Sao nghe ra lại giống như ngươi mới là người bị hại?

Tần Giác cạn lời.

“Bất quá, cái đồ chơi này còn dùng được lắm.”

Phất tay giơ lên Thế Giới Sơn, Tần Giác ý vị thâm trường mà nói:

“Đúng rồi, dung mạo vốn có của ngươi, hẳn không phải là như vậy đi? “

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thiên Đế biến hóa, hừ lạnh nói:

“Không sai.”

Không đợi Tần Giác tiếp tục truy vấn, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Thiên Đế bỗng nhiên vỡ ra từng đạo ánh sáng, giống như đang lột xác, chậm rãi tróc ra.

Sau nửa ngày, một dung mạo khác hoàn toàn với Thiên Đế lúc nãy xuất hiện ở trước mắt Tần Giác, giống với điểu nhân mà hắn nhìn thấy ở trong động lúc trước.

Bất đồng duy nhất chính là, sau lưng Thiên Đế có bốn cái cánh!

“Thật thoải mái. “

Thiên Đế gầm lên, ngâm một tiếng, cười nói:

“Ta đã sớm chán ghét dùng thân thể của lão già kia rồi, đây mới là dáng vẻ của ta!”

Oanh!

Sau khi xé đi ngụy trang, Thiên Đế không tiếp tục giữ lại chút nào, linh lực triệt để phóng xuất ra, không ngừng làn tràn ra phía ngoài, tính cả Tru Thần trận cũng sinh ra đồng cảm, lỗ thủng lúc trước bị Thế Giới Sơn va phải nhanh chóng khép lại, cho đến khi biến mất.

Giờ phút này, chính là trạng thái mạnh nhất của Thiên Đế!

Thấy thế, Tần Giác chẳng muốn nói nhảm, bàn tay vung lên, Thế Giới Sơn lập tức mang theo lực hủy diệt không gì sánh nổi đánh tới Thiên Đế, còn chưa tới gần, phong áp đã thổi râu tóc của

Thiên Đế bay dựng, tay áo bay lên.

“Đến rất tốt! “

Thiên Đế vui mừng không sợ, bốn cánh nhẹ nhàng vỗ, nhấc lên gió bụi đầy trời, ngay sau đó thúc dục Tru Thần trận, hóa thành một bàn tay lớn chống trời, cứng

Tạch tạch tạch!

Theo từng trận nổ mạnh, Tru Thần trận liên tiếp bạo liệt mấy trận nhỏ, nhưng thần kỳ không có tan vỡ!

“Hửm? “

Tần Giác lông mày cong nhẹ, hơi có vẻ ngoài ý muốn.

Nếu như một phát không

Vì vậy Thế Giới Sơn lại một lần rơi xuống!

Ầm ầm!

Lần này, Tru Thần trận rốt cục không chịu nổi, nổ từng mảnh, vỡ tan ngàn dặm.

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị thừa thắng xông lên, khóe miệng Thiên Đế bỗng nhiên cong lên một nụ cười, lập tức ánh sáng lập lòe bên mắt phải, một luồng lực lượng vô hình lập tức bay thẳng đến chỗ Tần Giác!

“Vật gì? “

Phát hiện được không đúng, Tần Giác búng tay một cái, khởi động linh lực hộ thể.

Phốc!

Quỷ dị là, lực lượng vô hình lại trực tiếp xuyên qua linh lực hộ thể, tiến vào trong người Tần Giác.

Sau một khắc, lực hủy diệt đáng sợ ở trong cơ thể Tần Giác bộc phát, lập tức ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng!

“A……”

Tần Giác động tác trì trệ, Thế Giới Sơn vốn sắp rơi xuống cũng rồi đột nhiên đứng hình giữa không trung.

“Đây là……”

Tần Giác vẻ mặt kinh ngạc.

“Ha ha ha, thành công rồi! “

Không kịp nghĩ nhiều, Thiên Đế lập tức không chút do dự lựa chọn chủ động xuất kích, hắn muốn thừa cơ hội này, đánh thương Tần Giác!

Bá!

Trong chốc lát, vô số chùm sáng linh lực rơi vào trên người Tần Giác, kích thích tầng năng lượng rung động!

Rầm rầm rầm!

Ngắn ngủn một lát, Thiên Đế không biết đánh ra bao nhiêu công kích, hoàn toàn không để ý linh lực bị tiêu hao, các loại thần thông pháp bảo, pháp tắc chi lực, đều giội hết lên người Tần Giác, hiển nhiên không có ý định cho Tần Giác bất cứ cơ hội thở dốc nào.

Đến cuối cùng, Thiên Đế dứt khoát trực tiếp làm nổ Tru Thần trận, cũng mặc kệ Tần Giác chết hay chưa, tất cả đều quăng đi qua.

Rầm rầm rầm!

“Đi chết đi! “

Thiên Đế thần sắc dữ tợn, lộ ra nụ cười điên cuồng.

“Đã đủ rồi. “

Đúng lúc này,các khớp xương trong ngón tay bỗng nhiên theo nổ tung duỗi ra, cứng rắn đỡ tất cả công kích, dưới ánh mắt hoảng sợ của Thiên Đế, một phát bắt được cổ của hắn.

“Chỉ có vậy thôi sao. “

Năm ngón tay hơi dùng sức, Thiên Đế chợt cảm thấy toàn thân vô lực, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

Về phần tay ai, ngoại trừ Tần Giác, còn có thể là ai?

Chỉ thấy Tần Giác mặt không biểu tình đi ra khỏi bụi mù, áo trắng bồng bềnh, tóc dài lay động, có chút dấu vết bị thương nào đâu?

“Ngươi……”

Thiên Đế kinh ngạc há to mồm, rõ ràng Hủy Diệt Chi Đồng đã chính diện đánh trúng hắn, làm sao có thể không tổn hại lông tóc gì?

Lần đầu tiên, Thiên Đế cảm nhận được tuyệt vọng.

Chương 296: Chân Tướng

“Xảy ra chuyện gì? “

“Không biết, nhưng mà hình như là Thiên Cung bên kia truyền đến động tĩnh. “

“Thiên Cung? Chẳng lẽ có người chiến đấu với Thiên Đế bệ hạ? “

“Híz-khà-zzz! “

“……”

Trong hư không mênh mông vô biên, cường giả khắp nơi vẻ mặt ngưng trọng, đều nghị luận, đối với năng lượng rung động khuếch tán ra tràn ngập nghi hoặc.

Tần Giác cùng Thiên Đế chiến đấu sớm đã kinh động thế lực phụ cận khác, dẫn tới vô số cường giả đang quan sát rung lẩy bẩy.

Không có biện pháp, chỗ hai người chiến đấu sinh ra dư âm thật sự quá kinh khủng, có mấy cường giả Thái Hư đệ thập cảnh bị ảnh hưởng của một chút năng lượng đã khiến bản thân bị trọng thương, suýt nữa vẫn lạc.

Đây là dưới tính huống song phương cách xa nhau xa như vậy, ở trung tâm còn ghê gớm cỡ nào?

Sợ là cường giả Chân Thần cảnh bình thường cũng không thể thừa nhận.

Bởi vì những thế lực này cơ bản đều phụ thuộc Thiên Cung, trong lúc nhất thời tiến cũng không được, thối cũng không xong,

lâm vào xoắn xuýt.

Đột nhiên, có người hoảng sợ nói:

“Là hộ pháp Thiên Cung! “

Nghe vậy, mọi người theo tiếng nói nhìn lại, liền chứng kiến hơn mười thân ảnh có khí tức thâm hậu, lại hơi bối rối từ đằng xa bay tới, đúng là những hộ pháp…lựa chọn bỏ chạy của Thiên Cung kia.

Sau lưng bọn hắn, còn có vô số thành viên của Thiên Cung, thậm chí còn có rất nhiều cường giả Chân Thần cảnh, đội hình như thế, dù cho đặt ở Thần giới, cũng có thể nói vĩ đại.

Chỉ có điều nhìn thế nào cũng lộ ra vẻ chật vật.

Thấy thế, một Chân Thần thượng vị vội vàng ôm quyền nói:

“Chư vị hộ pháp, đây là thế nào? “

Người này là người mạnh nhất của một trong tam đại thế lực phụ thuộc Thiên Cung, uy vọng cực cao, ngay cả hộ pháp Thiên Cung cũng phải nhún nhường ba phần, để hắn ra mặt hỏi thăm, lại thích hợp hơn.

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức ngừng thở, chờ đợi trả lời.

“Thiên Đế bệ hạ đang cùng một Thần Vương thượng vị chiến đấu. “

Hộ pháp Thiên Cung đứng đầu trầm giọng nói ra.

“Cái gì? Thần Vương Thượng vị? “

Mọi người sắc mặt đại biến.

Tuy nhiên Chân Thần cảnh cùng Thần Vương cảnh chỉ chênh

lệch một đẳng cấp, nhưng khoảng cách giữa cả hai, cũng không thua kém thiên địa.

Khó trách sẽ có nhiều cường giả Thiên Cung tránh xa như vậy, môt khi bị cuốn vào chiến đấu của Thần Vương thượng vị, cho dù là Chân Thần thượng vị, hơi không cẩn thận, cũng sẽ hồn phi phách tán.

“Thiên Đế bệ hạ có thể thắng không? “

Chân Thần thượng vị kia nhịn không được hỏi.

“Ta làm sao biết? “

Hộ pháp Thiên Cung cầm đầu lắc đầu, ý vị thâm trường mà nói:

“Nói không chừng, lời tiên đoán sẽ trở thành sự thật……”

“……”

……

Cùng lúc đó, trung tâm Thiên Cung đã nhìn không thấy bất cứ kiến trúc gì, khắp nơi đều là hố cùng vết rách,khắp nơi hoang tàn, không gian nức nẻ còn chưa khép lại, hầu như tìm không thấy một nơi nguyên vẹn.

Ở gần tầm mắt hơn, Tần Giác buông tay ra, Thiên Đế lập tức mềm ỉu ngã sấp xuống, bốn cái cánh sau lưng chẳng biết lúc nào đã bị bẻ gãy, máu tươi giàn giụa, khí tức càng trở nên uể oải không phấn chấn, nào còn dáng vẻ cao cao tại thượng lúc nãy nữa.

“Không có khả năng…Không có khả năng……”

Thiên Đế thì thào tự nói, trong ánh mắt lộ ra tuyệt vọng.

Hắn chẳng thể ngờ rằng, Hủy Diệt Chi Đồng lại không tạo

thành thương tổn gì cho Tần Giác cả.

Phải biết rằng, Hủy Diệt Chi Đồng có thể bỏ qua bất cứ phòng ngự gì, trực tiếp công kích nội tạng của địch nhân, cho dù là thần thể cũng rất khó thừa nhận.

Trừ phi……Đối phương có thể tu luyện thân thể tới tình trạng vô địch, không gì qua được.

Cho dù rất không muốn tin tưởng, nhưng hiện tại xem ra, Tần Giác rất có thể đã đạt tới, thậm chí vượt qua trình độ này.

“Ta quả nhiên vẫn là không cách nào thay đổi vận mệnh. “

Hít một hơi thật sâu, Thiên Đế rốt cục tiếp nhận sự thật, cười thảm nói:

“Giết ta đi, chân nguyên Thiên Đế là của ngươi. “

“Chân nguyên Thiên Đế? Đó là thứ đồ gì? “

Tần Giác nhíu mày.

“Ngươi không phải đến vì chân nguyên của Thiên Đế?”

Thiên Đế sững sờ, ý thức được không đúng.

“Đương nhiên không phải. “

Tần Giác nhún vai, nói:

“Ta chỉ là muốn giải quyết phiền toái trong một lần duy nhất, tránh cho ngươi tiếp tục phái người đi giới nội giết ta mà thôi. “

Thiên Đế: “……”

Vốn hắn cho rằng Tần Giác chẳng qua là tùy tiện nói mà thôi, không nghĩ tới lại là thật sự!

“Không có khả năng! Chẳng lẽ lão già kia không có nói cho ngươi biết? “

Thiên Đế không cam lòng nói.

Hắn không muốn thừa nhận chính mình tìm đường chết, mới đưa Tần Giác tới

“Ngươi nói là tàn hồn của Thiên Đế? Hắn đã quên. “

Tần Giác đáp.

Thiên Đế: “……”

Quên…Đã quên?

Không!

Tại sao có thể như vậy!

Chẳng lẽ cái gọi là lời tiên đoán, đều là tự mình tạo thành?

Ngay khi Thiên Đế khóc không ra nước mắt, Tần Giác trực tiếp bắt tay đặt ở trên đầu hắn, bắt đầu sưu hồn.

Giờ phút này Thiên Đế không chỉ có linh lực toàn thân bị phong kín, ngay cả xương cốt cũng nát bấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Giác thi triển sưu hồn thuật, không có lực phản kháng.

“Ngươi! “

Thiên Đế kinh hãi, vừa muốn mở miệng, trong linh hồn liền truyền đến đau nhức như tê liệt, lập tức đầu nghiêng một cái, đã hôn mê.

Bịch!

Sau nửa ngày, Tần Giác vứt bỏ Thiên Đế, bừng tỉnh đại ngộ,

tất cả bí ẩn rốt cục cởi bỏ.

Thì ra Thiên Đế ở giới ngoại là đồ đệ của Thiên Đế ở giới nội kia!

Không đúng, có lẽ phải gọi hắn là Phong Khê mới đúng.

Tự xưng Thiên Đế, chẳng qua là muốn thay sư phụ của mình mà thôi.

Đây cũng là lý do vì sao Phong Khê nắm giữ thần thông lại rất giống với Thiên Đế, bởi vì hai người vốn là quan hệ thầy trò.

Đáng nhắc tới chính là, cái tên Phong Khê này cũng là Thiên Đế ban tặng, nói không ngoa thì đối đãi Phong Khê, Thiên Đế tựa như đối đãi với con của mình, thậm chí còn muốn bồi dưỡng hắn làm người nối nghiệp của Thiên Cung.

Nhưng mà không như mong muốn, sống dưới cái bóng của Thiên Đế, làm cho tính cách của Phong Khê bất tri bất giác xuất hiện vặn vẹo, lúc ban đầu sùng bái,sau đó ghen ghét, đến cuối cùng là một lòng đều muốn thay thế!

Vì vậy, thừa dịp Thiên Đế trùng kích Thần Vương cảnh, Phong Khê lại không tiếc cấu kết với mấy tên cường giả Thiên Cung, cưỡng ép đánh lén!

Vốn với tu vi của Thiên Đế, mặc dù bị thương, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt đám người Phong Khê, nhưng ở cuối cùng Thiên Đế mềm lòng, kết quả bị Phong Khê giết lại, cướp đi chân nguyên.

Cái gọi là chân nguyên, tức linh lực còn sót lại sau khi Thiên Đế vẫn lạc, cũng theo chân nguyên Thiên Đế, Phong Khê mới có thể thoát thai hoán cốt, tiến giai Thần Vương cảnh.

Vốn Phong Khê muốn triệt để thiêu hủy Thiên Cung, nhưng tàn hồn của Thiên Đế lại dùng hết lực lượng cuối cùng, khiến cho

Thiên Cung trốn vào hư không, biến mất không thấy đâu nữa, rơi vào đường cùng, Phong Khê chỉ đành buông tha cho.

Vì thay thế Thiên Đế, Phong Khê ngụy trang thành dáng vẻ của Thiên Đế, cũng sáng tạo ra một Thiên Cung mới ở Thần giới, uy chấn bát phương, không đâu địch nổi.

Cũng vào thời điểm này, một cường giả thần bí đã đến, để lại một lời tiên đoán về việc Thiên Cung bị hủy diệt, sau đó rời đi.

Trong lòng Phong Khê có quỷ làm sao có thể nào không sợ hãi? Bởi vậy một mực lặng lẽ chú ý đến giới nội.

Thần Vực xuất hiện, lại để cho Phong Khê lập tức ý thức được là Thiên Cung, nhưng mà sau khi bước vào Thần Vương cảnh, không cách nào tiến vào giới nội, Chân Thần cảnh lại hủy không được Thần Vực, hơn nữa Phong Khê lo, cuối cùng chỉ có thể đặt mục tiêu lên trên tàn hồn.

Về phần Phong Khê tại sao lại biết được có người làm thức tỉnh tàn hồn của Thiên Đế, đương nhiên là bởi vì trong cơ thể hắn có chân nguyên của Thiên Đế có thể có cảm giác mơ hồ.

Tóm lại, đây là một tên đồ đệ biến thái máu chó, vì thay thế sư phụ mà khi sư diệt tổ.

Xem hết những thứ này, thần sắc của Tần Giác hơi phức tạp, không thể tưởng được Thiên Đế trải qua bi thảm như vậy, có nên giúp hắn tìm về đoạn trí nhớ đã mất hay không?

Chương 297: Sư Đồ Gặp Mặt

“A……”

Phong Khê mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như nứt ra, muốn đứng lên, lại phát hiện có đồ vật gì đó đặt ở trên người hắn, khiến hắn không thể động đậy, nhất là chỗ bờ mông, hầu như đã mất đi tri giác.

May mà hắn còn có thể thấy rõ tình cảnh xung quanh, rất nhanh liền biết thứ đang đè trên người mình là một ngọn núi, mà hắn đang nằm trên người Bạch Long.

Phía trước, Tần Giác đang đứng trên đỉnh đầu Bạch Long, hai tay chắp ra sau lưng, tóc dài bồng bềnh, giống như tiên nhân.

“Ngươi muốn đưa ta đi đâu. “

Cố nén đau nhức kịch liệt, Phong Khê cắn răng hỏi.

“Giới nội. “

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, cũng không quay đầu lại đáp.

Vốn Tần Giác định sau khi lục soát hết hồn, trực tiếp giết chết Phong Khê, nhưng nghĩ lại, vẫn là quyết định đưa hắn đến giới nội của Thần Vực, giao cho tàn hồn Thiên Đế xử trí, tin chắc lần này, Thiên Đế có lẽ không mềm lòng nữa đi.

Về phần Thiên Cung, đã bị Tần Giác một cái tay đập thành mảnh vỡ, cái gì cũng không còn lại.

Hắn không có hứng thú gì với Thần giới, đương nhiên sẽ

không ở lâu.

“Cái gì? “

Phong Khê kinh hãi, lập tức ý thức được không đúng:

“Ngươi muốn dẫn ta đi gặp lão già kia? “

“Nếu không phải? “

Tần Giác có chút hăng hái nói:

“Ngươi dù sao cũng là đồ đệ của hắn. “

“Đánh rắm! Ta mới không phải đồ đệ của hắn!”

Phong Khê phẫn nộ quát:

“Thả ta ra! “

Thấy Tần Giác căn bản không để ý đến mình, Phong Khê dốc sức liều mạng giãy dụa,ba con mắt lập tức tản ra tia sáng chói mắt, ý muốn di chuyển ngọn núi.

Nhưng mà sau một khắc, Phong Khê kêu lên một tiếng buồn bực, như gặp phải trọng kích, ba con mắt liền chảy xuống máu tươi, ở giữa mi tâm, con mắt thứ ba trực tiếp nhắm lại, mất đi ánh sáng.

“Ngươi phế đi đồng tử thuật của ta! “

Phong Khê bi phẫn gần chết, cuồng loạn hét lớn:

“Có gan thì giết ta đi! “

“Giết ngươi? Quá tiện nghi cho ngươi rồi. “

Chẳng muốn cùng Phong Khê nói lời vô nghĩa nữa, Tần Giác trực tiếp dùng linh lực phong bế miệng của Phong Khê lại, lại để

cho hắn an tĩnh.

Không bao lâu, Long Truy liền xuyên qua thông đạo không gian, đi vào bên trong giới nội.

Thấy thế, Phong Khê lập tức mở to hai mắt, hắn ngược lại muốn nhìn thử, Tần Giác đến cùng tiến vào giới nội kiểu gì!

Mọi người đều biết, sau khi tiến giai Thần Vương cảnh, liền không cách nào tiến vào loại vị diện như giới nội này, Tần Giác có mạnh hơn, còn có thể đánh ra một lỗ thủng giữa hai thế giới sao?

Nghĩ như vậy, sau đó Phong Khê liền thấy được một màn khiến cho đời này của hắn khó mà quên được.

Chỉ thấy Tần Giác chậm rãi giơ cánh tay lên, đánh ra một quyền vào hư không trước mắt.

Răng rắc!

Theo một tiếng vang thật lớn, kết giới che chắn giống như thủy tinh bị nghiền nát, không ngừng lan tràn, khuếch tán ra ngoài, Tần Giác thật sự đánh một lỗ thủng giữa hai thế giới!

Phong Khê: “??? “

Ta đang nằm mơ ư?

Tên này rốt cuộc là quái vật gì?

Không đợi Phong Khê chưa kịp phản ứng, Bạch Long đã xuyên qua khe hở.

Phong Khê sao cũng không nghĩ tới, chính mình có một ngày còn có thể trở lại giới nội.

Vừa mới đi vào giới nội, lực bài xích từ bốn phương tám hướng truyền đến, Phong Khê vốn là trọng thương trong người sao

có thể thừa nhận lực lượng này, lúc này miệng phun máu tươi, thiếu chút nữa đã hôn mê.

Ngay lúc Phong Khê cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một tầng kim quang bỗng nhiên bao phủ trên người hắn, sau đó lực bài xích xung quanh lập tức biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

"……"

Phong Khê đã không cách nào dùng lời để hình dung sự khiếp sợ của nội tâm bản thân, muốn hóa giải lực bài xích liền hóa giải được, Tần Giác đến cùng là cảnh giới gì?

Chẳng lẽ còn cao hơn Thần Vương thượng vị?

Phong Khê vốn cho là mình đã đặt chân đến đỉnh phong, rốt cuộc cũng không cần lo lắng thất bại, hiện tại mới phát hiện, chính mình nhỏ bé cỡ nào.

Hắn hiện hối hận vô cùng, tại sao phải tin vào lời tiên đoán, đi trêu chọc vị đại thần này chứ?

Rầm rầm rầm!

Khắp hư không đều đang chấn động, giống như đang phản kháng Tần Giác, vài cột sáng mà mắt thường có thể thấy được liên tiếp rơi xuống, chiếu sáng phạm vi mười vạn dặm, vọt tới chỗ Tần Giác.

"Để ta yên tĩnh! "

Nhíu mày, Tần Giác không kiên nhẫn phất phất tay.

Bành!

Cột sáng còn chưa tới gần Tần Giác, ánh sáng mênh mông liền tách ra, tính cả hư không cũng bị chiếu thành màu vàng, sáng chói

mắt.

Vì vậy, hư không thật sự yên tĩnh trở lại.

"……"

Mắt thấy tình cảnh này, Phong Khê trầm mặc, đây là cách nói mạnh thì quy tắc cũng phải khuất phục ư?

Bên kia, Tần Giác cũng có chút kinh ngạc, hắn nhìn hai tay của mình, vẻ mặt phức tạp, nhớ tới vấn đề đã từng nghĩ tới vô số lần, chính mình rốt cuộc mạnh đến cỡ nào?

"Được rồi, mặc kệ, dù sao cũng nghĩ không ra."

Ngửa đầu nhấp một ngụm linh tửu, Tần Giác đưa tay mở ra một cánh cửa không gian nối với Thần Vực, khống chế Long Truy đi đến bên ngoài Thần Vực.

Bởi vì Thần Vực mỗi ba trăm năm mới bắt đầu một lần, hiện tại rơi vào trạng thái đóng cửa, cho nên cả đại lục đều bị sương mù dày đặc bao phủ.

Cũng chớ xem thường lớp sương mù dày đặc này, đó là đại trận hộ pháp của Thiên Cung, có thể tự động hấp thu linh khí, bổ sung năng lượng, cho dù là Chân Thần thượng vị cũng rất khó công phá.

Hơn nữa một khi lọt vào công kích, sẽ nhanh chóng trốn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Bất quá đối với Tần Giác mà nói, cái gọi là đại trận hộ pháp căn bản không có tác dụng gì, đừng nói Tần Giác, chỉ cần tùy tiện một Thần Vương hạ vị, nếu có thể tiến vào giới nội, cũng có thể phá hủy dễ dàng.

Xé mở sương mù, Tần Giác để Long Truy ở lại bên ngoài, chính

mình tức khắc dẫn Phong Khê tiến vào Thần Vực.

“Đừng…”

Phong Khê há to miệng, ngữ khí tràn ngập cầu khẩn, đâu còn dáng vẻ không ai bì nổi lúc trước nữa chứ.

“Ah? Nhìn không ra, ngươi vẫn sợ sư phụ của mình như vậy. “

Tần Giác có chút hăng hái mà nói:

“Yên tâm, hắn hiện tại chỉ còn lại một tàn hồn mà thôi. “

Nói xong, Tần Giác vượt qua vạn dặm, nhét Phong Khê vào Phong Thần đài.

Bịch!

“Đừng……”

Phong Khê giãy dụa muốn đứng lên, đáng tiếc bị núi đè nặng, ngoại trừ con mắt ra, còn lại đều không nhúc nhích được, nhìn qua có chút đáng thương.

Phát giác được động tĩnh, Phong Thần đài khẽ chấn động, hào quang sáng lên, chợt một bóng người hư ảo dần dần ngưng tụ, lộ ra thần sắc mờ mịt.

Đúng là Thiên Đế lúc trước bị Tần Giác làm thức tỉnh.

Bởi vì sau khi được Tần Giác thức tỉnh, Thiên Đế vẫn luôn chữa trị linh hồn, cho nên cũng không có rơi vào trạng thái ngủ say, hơn nữa lực lượng cũng tăng lên rất nhiều.

“Thiên Đế, ta lại tới. “

Tần Giác cười nói.

“Là ngươi? “

Thiên Đế hơi sững sờ, Tần Giác trước đó không lâu thi triển sưu hồn thuật với hắn, hắn làm sao có thể quên.

“Ngươi tới thăm ta? “

Thiên Đế vui vẻ như một đứa trẻ.

“……”

Tần Giác há to miệng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

Thiên Đế đã từng vô địch giới nội, thiên phú có một không hai biến thành bộ dạng này, Tần Giác sao có thể không cảm khái?

Phải biết, trong trí nhớ của Phong Khê, Thiên Đế chính là thần võ anh minh, thiên tài siêu việt tất cả, hôm nay lại như một lão già cô đơn, có người đến thăm hắn liền vui vẻ như vậy.

Mà hết thảy này, đều là bởi vì bị đồ đệ mình xem trọng phản bội.

Tần Giác có chút do dự, thật sự muốn Thiên Đế khôi phục trí nhớ, lại trải qua thống khổ một lần nữa ư?

Suy tư một lát, Tần Giác cuối cùng đưa ra quyết định:

“Không sai, thuận tiện giúp ngươi khôi phục trí nhớ. “

“Khôi phục trí nhớ? “

Thiên Đế hai mắt sáng ngời, không thể chờ đợi được mà nói:

“Ngươi xác định? “

“Xác định. “

Chương 298: Thiên Đế Khôi Phục

Trải qua suy tư ngắn ngủi, Tần Giác cuối cùng vẫn quyết định trợ giúp Thiên Đế khôi phục trí nhớ.

Nguyên nhân rất đơn giản, cho dù Thiên Đế hiện tại chỉ còn lại một tàn hồn, nhưng đang cố gắng chữa trị, ai cũng không thể cam đoan về sau có thể đột nhiên thức tỉnh thứ trí nhớ còn thiếu kia, trở lại đỉnh phong hay không.

Đến lúc đó, Thiên Đế chỉ sợ hận không thể áp chế xương cốt của Phong Khê, đánh vào mười tám tầng Địa Ngục.

Hắn làm như vậy, không bằng trực tiếp giúp đỡ Thiên Đế khôi phục trí nhớ, sau đó giao Phong Khê ra.

“Ha ha ha, thật tốt quá! “

Thiên Đế ngửa mặt lên trời cười to, vui mừng nói năng lộn xộn.

Trong khoảng thời gian này hắn vì chữa trị linh hồn của bản thân hầu như đã dùng hết đủ loại biện pháp, kết quả vẫn không có bất cứ tác dụng gì, đang nhức đầu vô cùng, Tần Giác đột nhiên chạy tới nói giúp hắn khôi phục trí nhớ, có thể nghĩ Thiên Đế vui vẻ cỡ nào.

Với tư cách là một trong những đối tượng từng bị Tần Giác ‘tàn phá’ qua, Thiên Đế rất rõ Tần Giác mạnh cỡ nào, nói không chừng còn mạnh hơn lúc hắn còn sống, vì vậy đối với lời của Tần Giác nói, Thiên Đế không hoài nghi chút nào.

“Đúng rồi, hắn là ai? “

Cho tới giờ khắc này, Thiên Đế mới chú ý tới Phong Khê bị núi đè ở bên cạnh.

Thấy Thiên Đế nhìn sang, Phong Khê lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nếu không có bị núi đè nặng, chỉ sợ sớm đã tìm một cái lổ để chui vào.

Rất khó tưởng tượng, loại người có thể làm ra chuyện phản bội sư môn này, có thể sợ hãi khi gặp Thiên Đế.

Tần Giác nhớ rõ những hình ảnh lúc sưu hồn, có lẽ, liền chính nội tâm hắn cũng cảm thấy, không có mặt mũi gặp Thiên Đế a?

“Ngươi không thấy quen sao? “

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Nhìn quen? Chẳng lẽ bọn ta trước kia có quen nhau? “

Thiên Đế thân ảnh chớp động, đi đến trước mặt Phong Khê, cẩn thận quan sát:

“Ngươi nói như vậy, hình như đã gặp nhau ở nơi nào, chẳng qua là……”

Lời còn chưa dứt, Thiên Đế đột nhiên như gặp phải đả kích, lộ ra thần sắc thống khổ.

Đối với tình huống tương tự, Thiên Đế đã quen, mỗi khi hắn hồi tưởng lại một số hình ảnh quen thuộc, sẽ cảm thấy đầu đau muốn nứt.

Đến bây giờ, hắn cũng không còn nhớ rõ, chuyện quan trọng mà hắn muốn đi làm là gì nữa.

Nghe vậy, Phong Khê nhẹ nhàng thở ra, Thiên Đế quả nhiên đã

quên chuyện của hắn.

Nhưng nghĩ lại, cái này chẳng phải là chứng minh cho lúc trước Tần Giác cái gì cũng không biết?

Nếu như không phải hắn tin vào lời tiên đoán, phái người đến đây tru sát Tần Giác thì sao bị bắt đến đây chứ?

Chỉ một thoáng, Phong Khê khóc không ra nước mắt.

Đều do lời tiên đoán lung tung của tên kia, ngàn vạn đừng để cho ta gặp lại… ngươi nữa!

Đáng tiếc, Phong Khê đã không còn cơ hội nữa.

Thở dài, Tần Giác chẳng muốn giải thích, búng tay một cái, linh lực hóa thành điểm sáng bay đến lục soát trí nhớ chỗ Phong Khê, dung nhập vào mi tâm của Thiên Đế.

“A……”

Thiên Đế kêu lên một tiếng buồn bực, lần nữa lộ ra vẻ mặt thống khổ, không chờ hắn kịp phản ứng, vô số hình ảnh bỗng nhiên hiện lên trước mắt, hình thành ký ức vô tận, tràn ngập trong đầu.

Mắt thấy tình cảnh này, Thiên Đế càng ngày càng khiếp sợ.

Tuy nhiên những thứ này đều là trí nhớ của Phong Khê, nhưng có rất nhiều thân ảnh của hắn, kể cả việc thu Phong Khê làm đệ tử, xem như nhi tử của mình, cùng với tình cảnh cuối cùng lúc trùng kích Thần Vương, bị Phong Khê đánh lén, mềm lòng mà chết.

Cho dù chỉ còn lại tàn hồn, nhưng Thiên Đế vẫn không thua Chân Thần hạ vị, rất nhanh đã xem hết tất cả trí nhớ,sau đó lâm vào ngốc trệ.

Sau nửa ngày, Thiên Đế quay đầu nhìn về phía Tần Giác, ngữ

khí run rẩy, tràn ngập tang thương:

“Thiên Đế kia……Là ta ư? “

“Bằng không thì là ai? “

Tần Giác hỏi lại.

“……”

Thiên Đế sững sờ, á khẩu không trả lời được.

Đúng lúc này, trên người Thiên Đế chẳng biết lúc nào đột nhiên sáng lên thần quang, khuếch tán ra bốn phía, lập tức dẫn động cả Thần Vực cộng minh, sinh ra chấn động.

“A…! “

Sau một khắc, con mắt thứ ba ở giữa mi tâm của Thiên Đế chậm rãi mở ra, ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh chấn động vạn dặm, ầm ầm vang dội!

Thấy thế, Tần Giác nhíu mày, vội vàng thối lui, hắn có thể cảm giác được, khí tức Thiên Đế đang tăng lên rất nhanh, tình huống này là sao?

Không chỉ có như thế, dưới sự cộng minh của Thần Vực, phần lớn linh khí tràn vào trong cơ thể của Thiên Đế, vô hưu vô chỉ, tới cuối cùng, thậm chí ngay cả linh khí ở trong hư không cũng đều bị hấp thu tới đây, đổ vào người Thiên Đế.

“Cái này…Đây là……”

Phong Khê trợn mắt há hốc mồm, chẳng biết tại sao, loại cảm giác quen thuộc này đột nhiên từ trong nội tâm dâng lên, làm hắn sợ hãi vô cùng.

Không biết qua bao lâu, Thần Vực rốt cục an tĩnh lại, linh khí

trong hư không cũng dần dần tiêu tán đi.

Chỉ thấy toàn thân Thiên Đế đắm chìm trong thần quang, như là mặt trời treo ở chân trời, ngay sau đó Thiên Đế duỗi năm ngón tay ra, chụp một trảo lên Phong Khê.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Phong Khê lập tức toàn thân rung mạnh, khó có thể tin mà nói:

“Làm sao có thể? “

Mới vừa rồi, luồng khí kia là chân nguyên của Thiên Đế đã bị hắn luyện hóa mấy chục vạn năm đang lộ ra rõ ràng!

Nếu không phải Tần Giác phong kín linh lực của Phong Khê, chỉ sợ chân nguyên của Thiên Đế dưới sự triệu hoán của Thiên Đế mà rời đi.

Bên kia, Tần Giác cũng ý thức được điểm ấy, lập tức phất tay triệu hồi phong ấn trên người Phong Khê.

Phốc!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, một luồng hào quang ẩn chứa lực lượng vô cùng bay ra từ mi tâm của Phong Khê, rơi vào trong tay Thiên Đế.

“Không! Trả lại cho ta, nó là của ta! “

Phong Khê mất đi phong ấn vội vàng vận chuyển linh lực, giãy dụa đẩy ngọn núi ra, muốn chém giết đoạt lại chân nguyên của Thiên Đế, kết quả còn chưa bay lên, liền rơi lên trên Phong Thần đài, khí tức nhanh chóng hạ xuống rớt khỏi Thần Vương cảnh thượng vị, khi hắn ngẩng đầu lên, đã biến thành một lão già tóc trắng toát!

Phải biết, Phong Khê sở dĩ có thể đi vào Thần Vương, trở

thành siêu cấp cường giả uy danh hiển hách của Thần giới, chính là dựa vào chân nguyên của Thiên Đế.

Sau khi luyện hóa chân nguyên của Thiên Đế, Phong Khê không chỉ có tu vi tăng lên, hơn nữa còn thoát thai hoán cốt.

Hôm nay Thiên Đế lấy đi chân nguyên Thiên Đế, tương đương với việc đánh cho Phong Khê hiện nguyên hình, may mà bản thân Phong Khê thiên phú cũng bất phàm, nếu không thậm chí có khả năng trực tiếp rớt khỏi Thần Vương cảnh.

Dù vậy, Phong Khê vẫn rơi xuống đến Thần Vương hạ vị, nguyên khí đại thương.

"Không……"

Miệng mũi Phong Khê phun máu, thê thảm vô cùng, nhìn qua giống như có thể chết bất cứ lúc nào.

Trên bầu trời, Thiên Đế nhìn tia sáng trong tay.

Trong chốc lát, gió giục mây vần, dị tượng nhiều lần xảy ra, lấy Thiên Đế làm trung tâm, nhanh chóng bao phủ ở toàn bộ Thần Vực.

Kế tiếp, một màn thần kỳ xuất hiện.

Thần Vực vốn là rách nát không chịu nổi lại dần dần sinh trưởng ra các loại hoa cỏ thực vật, sinh cơ bừng bừng.

Sau đó đại địa rạn nứt, từ bên trong phun ra từng luồng linh tuyền, rơi xuống, không đến mười phút, Thần Vực liền từ phế tích biến thành tiên sơn phúc địa, nhìn tới, nào còn dáng vẻ hoang tàn?

Cùng lúc đó, tàn hồn của mười tôn viễn cổ Chân Thần nhao nhao thức tỉnh, lơ lửng bốn phía Phong Thần đài, như ẩn như hiện.

Những tàn hồn viễn cổ Chân Thần này đều

Một lát sau, hào quang dập tắt, dị tượng tiêu tán, Thiên Đế bay đến Phong Thần đài, trong mắt không còn có chút mờ mịt nào, mà là thâm thúy mênh mông, cùng với uy nghiêm vô tận.

Quan trọng nhất là, Thiên Đế đã đạt đến Chân Thần cảnh thượng vị!

“Phong Khê, ngươi có biết tội của ngươi chưa.”

Thiên Đế trên cao mắt nhìn xuống Phong Khê, ngữ khí lạnh như băng, giống như đang nói chuyện với người chết.

Chương 299: Trùng Kiến Lại Thiên Cung

“Phong Khê, ngươi có biết tội của ngươi chưa? “

Thiên Đế ngữ khí lạnh như băng, không có chút cảm tình nào.

Sau khi hấp thụ chân nguyên, tàn hồn Thiên Đế đã được chữa trị, không chỉ tìm được trí nhớ bị mất, ngay cả lực lượng cũng tăng lên.

Phải biết rằng, cho dù là khi còn sống, Thiên Đế cũng chỉ là Chân Thần thượng vị mà thôi, chỉ có điều bởi vì nhận thức sai lầm, cho rằng đã trở thành Thần Vương.

Cho dù trước khi chết, Thiên Đế đã có đủ thực lực trùng kích Thần Vương, nhưng vẫn lạc lâu như vậy, tu vi có thể trực tiếp khôi phục lại khi còn sống, có thể nói không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa đừng quên, Thiên Đế bây giờ còn không có thân thể đâu.

“Lão già kia, giết ta đi! “

Mắt thấy không còn bất cứ hy vọng nào nữa, Phong Khê cắn răng, nhắm mắt lại, vẻ mặt không sợ chết.

“Ha ha ha, lão già kia? “

Thiên Đế cũng không có vội vã giết chết Phong Khê, mà là trêu ghẹo nói:

“Cho dù nhìn kiểu gì, ngươi đều già hơn ta? “

"……"

Hoàn toàn chính xác, Phong Khê vốn là có tổn thương trong người, lại mất đi chân nguyên Thiên Đế, rớt khỏi Thần Vương thượng vị, nguyên khí đại thương, ngoại hình giống như ông lão gần đất xa trời, lúc nào cũng có thể chết đi.

Trái với Thiên Đế, mày kiếm mắt sáng, mũi cao, cực kỳ mị lực, ở thời kỳ viễn cổ, không biết có bao nhiêu nữ võ giả bị mê muội, thậm chí sau khi cải tạo thân thể, còn trẻ tuổi hơn nữa.

"Hừ! Muốn chém giết muốn róc thịt, muốn làm gì cũng được, hà tất gì nhục nhã ta như vậy! "

Phong Khê tức giận nói.

Dưới tình huống bình thường, dù cho mất đi chân nguyên Thiên Đế, rớt cảnh giới, Phong Khê có lẽ cũng có thể treo Thiên Đế lên đánh mới đúng.

Dù nói thế nào, Phong Khê cũng tu luyện nhiều hơn Thiên Đế mười vạn năm.

Nhưng giờ phút này Phong Khê không chỉ có trọng thương trong người, xương cốt nát bấy, ngay cả đồng tử thuật cũng bị phế, một cường giả Thái Hư cảnh bình thường cũng có thể giết chết hắn, chớ đừng nói chi là Thiên Đế.

"Ha ha, như vậy quá tiện nghi ngươi rồi. "

Thiên Đế đôi mắt híp lại, lạnh lùng nói:

"Hơn mười vạn năm trước, bởi vì ta nhất thời mềm lòng, tạo thành sai lầm lớn, khiến cho Thiên Cung bị hủy diệt, không nghĩ tới hơn mười vạn năm qua đi, ngươi vẫn không biết hối cải. "

"Phong Khê, đây là ta lần cuối cùng ta gọi tên ngươi, ngươi

làm cho ta quá thất vọng rồi. “

Nghe vậy, Phong Khê vốn sững sờ, lập tức như bị sét đánh, đầu ong ong vang lên, khóe mắt bất tri bất giác rơi xuống hai hàng nước mắt!

“Lần này, ta sẽ không lại thủ hạ lưu tình. “

Thiên Đế mặt không biểu tình, nhìn không ra nửa chút thương cảm.

Hơn mười vạn năm trước, Thiên Đế thu Phong Khê làm đệ tử, xem như con của mình, mang tất cả đồ tốt nhất đến cho hắn, kết quả đổi lấy sự phản bội.

Hôm nay trải qua cửu tử nhất sinh, thật vất vả một lần nữa tìm về được trí nhớ, Thiên Đế sao lại có thể mềm lòng nữa chứ?

“Tiền bối, người này có thể giao cho ta không?”

Thiên Đế quay người hành lễ với Tần Giác, xưng hô thình lình đã xảy ra biến hóa.

Tuy nhiên

“Tùy ngươi xử trí. “

Tần Giác không sao cả nhún vai.

“Đa tạ tiền bối. “

Được cho phép, Thiên Đế lập tức không chút do dự giơ bàn tay lên, ngưng tụ linh lực.

“Sư phụ, ta sai rồi! “

Đột nhiên, Phong Khê bịch một tiếng quỳ xuống, ôm chân Thiên Đế khóc rống, đây là lần đầu tiên từ sau khi Thiên Đế vẫn

lạc, Phong Khê gọi hắn sư phụ.

Có lẽ là bị lời nói của Thiên Đế làm cho xúc động, hoặc là giả bộ để được Thiên Đế thủ hạ lưu tình, Phong Khê lại đau khổ cầu khẩn, nào còn dáng vẻ hung hãn không sợ chết như vừa rồi.

Đáng tiếc……

Thiên Đế hít một hơi thật sâu, hờ hững nói:

“Quá muộn. “

Sau một khắc, linh lực ở giữa lòng bàn tay Thiên Đế bỗng nhiên phóng ra khí tức hủy diệt kinh khủng, trùng trùng điệp điệp đánh vào trên đầu Phong Khê!

Răng rắc!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, Phong Khê lập tức thất khiếu chảy máu, ngửa mặt lên trời ngã xuống, nếu không có thân thể Thần Vương hạ vị không thể phá vỡ, chỉ sợ một chưởng này có thể lại khiến cho hắn chia năm xẻ bảy.

Đương nhiên, Thiên Đế cũng sẽ không để cho Phong Khê chết đơn giản như vậy, chỉ thấy hắn mở bàn tay ra, một luồng linh lực xuất hiện, bên trong đang giam cầm linh hồn của Phong Khê.

“Ngươi muốn làm gì với ta? “

Phong Khê mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, ý muốn phá tan linh lực giam cầm, nhưng mà hắn dưới trạng thái này sao có thể thành công?

“Ta nói này, giết ngươi thì quá tiện nghi cho ngươi, ta sẽ nhốt ngươi vào phệ hồn tháp, để thần hỏa vạn năm thiêu đốt, cho đến khi linh hồn ngươi hết mới thôi. “

Thiên Đế trầm lặng nói.

“Cái gì?! “

Phong Khê kinh hãi:

“Lão già kia, ngươi quá ác độc! “

Người khác có lẽ không biết phệ hồn tháp, nhưng Phong Khê lại rất rõ, đó là nơi Thiên Cung chuyên dùng để tra tấn linh hồn của địch nhân, không thua gì mười tám tầng Địa Ngục, huống chi còn phải chịu thần hỏa vạn năm thiêu đốt, quả thực sống không bằng chết!

Đối với cái này, Thiên Đế không cho là đúng, bàn tay nắm chặt, trực tiếp thu hồi linh hồn của Phong Khê, chuẩn bị sau này chậm rãi tra tấn.

Làm xong những thứ này, Thiên Đế lần nữa khom lưng hành lễ với Tần Giác, thái độ cực kỳ thành khẩn:

“Tiền bối, đa tạ ngài hỗ trợ, bằng không thì chỉ sợ ta đời này cũng rất khó báo thù rửa hận. “

Lời còn chưa dứt, Thiên Đế bỗng nhiên ý thức được không đúng, mình đã chết, coi như là cả đời ư?

“Không cần, tiện tay mà thôi. “

Tần Giác duỗi lưng một cái, không đếm xỉa tới nói.

Bởi vì chuyện lần trước, lại khiến cho Tần Giác có cảm nhận không tệ với Thiên Đế, bằng không thì với tính cách của Tần Giác, tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác, đưa Phong Khê đến nơi đây

Cân nhắc lời lẽ, Thiên Đế lại nói:

“Đúng rồi tiền bối, ta có ý định xây dựng lại Thiên Cung, người thấy thế nào? “

Hôm nay Thiên Đế sống lại, đại thù được báo, cho dù không có thân thể, nhưng phóng nhãn khắp giới nội, ngoại trừ Tần Giác ra, hoàn toàn không có đối thủ, nếu xây dựng lại Thiên Cung, tất nhiên sẽ tạo thành trùng kích cực lớn khắp hư không.

Nhưng mà Tần Giác lại cạn lời.

Xây dựng lại Thiên Cung có liên quan gì với ta? Hỏi ta làm gì vậy?

Ngay lúc Tần Giác dở khóc dở cười, nhíu mày, như là nhớ tới cái gì, nhìn xung quanh một vòng nói:

“Ngươi ở chỗ này xây dựng lại Thiên Cung ư? “

Thiên Đế khẽ giật mình, vội vàng đáp:

“Đúng vậy. “

Nơi đây vốn đã từng là Thiên Cung di chỉ, sau khi trải qua cải tạo lúc trước, ngoại trừ không có sinh mệnh ra, cho dù là phương diện gì cũng không yếu hơn Bạch Long giới, thậm chí còn hơn lúc trước.

“Có thể để lại cho ta một nơi không? “

Tần Giác hỏi thăm.

“??? “

Thiên Đế vẻ mặt ngơ ngác, nhưng vẫn là gật đầu nói:

“Không có vấn đề. “

“Ha ha ha, đa tạ, ta còn có việc, đi trước, tạm biệt. “

Vứt lại những lời này, Tần Giác phi thân lên, nhanh chóng biến mất, để lại Thiên Đế ngơ ngác.

Đi lúc này?

Không có những lời khác muốn nói ư?

Không đợi Thiên Đế kịp phản ứng, Thế Giới Sơn trên Phong Thần đài đột nhiên bay lên, sau đó bay theo hướng Tần Giác vừa bay đi.

Thiên Đế: "……"

……

Kỳ thật Tần Giác sở dĩ gấp gáp rời đi như vậy, bởi vì hắn hoàn toàn không muốn tham dự loại chuyện này, ngay cả sự vụ bên trong Huyền Ất Sơn hắn còn lười được quản, sao có thể quản cái gì mà Thiên Cung.

"Hô, vẫn là uống rượu thoải mái. "

Lấy một bình linh tửu mở ra, Tần Giác vui thích nói.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền đến âm thanh chiến đấu kịch liệt, từng tầng rung động chấn động tất cả.

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, sắc mặt trầm xuống.

Chương 300: Kết Tiếp Giao Cho Ta

Ầm ầm!

Trong hư không, hai luồng linh lực cường đại đột nhiên sinh ra va chạm, kích thích tầng rung động, khuếch tán ra ngoài.

Ven đường những nơi đi qua, vô số thiên thạch nát bấy, hóa thành hư vô.

Giờ phút này, Long Truy đang cùng một cường giả Đại Thánh cảnh hậu kỳ nhân loại chiến đấu, dựa vào lực lượng cơ thể cùng vũ kỹ của Bạch Long tộc, Long Truy đúng là không rơi vào thế hạ phong chút nào.

Nhưng mà cả hai dù sao có chênh lệch đẳng cấp, trong lúc nhất thời, ai cũng không có cách thắng người còn lại.

Xa xa, một cường giả Đại Thánh cảnh khác hai tay ôm ở trước ngực, giễu cợt nói:

“Chu huynh, ngươi không phải nói trong mười chiêu là có thể bắt được sao, đây đã sắp một trăm chiêu rồi? “

“Hừ! Ít ở bên kia lải nhải, hắn là một Bạch Long trưởng thành, nào có dễ dàng như vậy. “

Nam tử được gọi là Chu huynh âm thanh lạnh lùng nói, hầu như thúc giục linh lực tới cực hạn, đáng tiếc vẫn không thể thắng Long Truy.

Người này tên là Chu Cảnh, bởi vì vừa hay đi ngang qua khu

vực này, cảm nhận được dao động linh khí truyền đến từ Thần Vực, mà cùng bằng hữu đến đây nhìn xem.

Kết quả không nghĩ tới lại phát hiện một Bạch Long lạc đàn!

Thấy được rằng, trong mắt võ giả nhân loại, Bạch Long là Thánh vật tu luyện cao cấp nhất, cho dù là xương cốt, huyết nhục, hay là các thứ đồ khác, đều có thể nói là vật báu vô giá.

Quan trọng nhất là, Bạch Long này chỉ mới là Đại Thánh cảnh sơ kỳ, quả thực trời ban cơ hội tốt, Chu Cảnh cùng bằng hữu sao có thể nào buông tha?

Chỉ cần luyện hóa Bạch Long này, nói không chừng hai người bọn họ có thể lúc còn sống tiến giai Thái Hư Cảnh!

Chỉ là làm Chu Cảnh không nghĩ tới chính là, một cái Đại Thánh cảnh sơ kỳ, có thể đánh cùng hắn tới cỡ này, thậm chí còn khiến cho Chu Cảnh cảm thấy càng ngày càng cố sức.

Dù nói thế nào, hắn cũng là Đại Thánh cảnh hậu kỳ, sao có thể bại bởi một Đại Thánh cảnh sơ kỳ!

Nghĩ như vậy, mi tâm Chu Cảnh bỗng nhiên hiện ra ký hiệu, khí tức tăng vọt!

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, Long Truy bay mạnh ra ngoài, bất ngờ không đề phòng, suýt nữa bị Chu Cảnh đánh trọng thương, may mà phòng ngự kịp thời, mới miễn cưỡng không bị thương.

“Ồ, ngay cả bí pháp này cũng dùng đến sao? “

Tên còn lại lông mày nhíu nhẹ, rất ngoài ý muốn.

Với tư cách là bằng hữu, Kim Bằng rất rõ thực lực của Chu Cảnh, cho dù trong Đại Thánh cảnh hậu kỳ, cũng thuộc về người

nổi bật, nếu như có thể để cho Chu Cảnh sử dụng bí pháp, Bạch Long kia hiển nhiên không đơn giản như vậy.

“Chu huynh, không nên lãng phí thời gian, lỡ như gần đây có cường giả Bạch Long tộc khác thì phiền toái, hai người chúng ta cùng nhau liên thủ, tốc chiến tốc thắng! “

Hạ quyết tâm, Kim Bằng lập tức bay vào vòng chiến, còn chưa tới gần, trong cơ thể đã bộc phát ra khí tức linh lực không thua gì Chu Cảnh, mơ màng theo huyết khí nồng đậm, sát cơ lộ ra.

Nghe vậy, Chu Cảnh khẽ nhíu mày, gật đầu nói:

“Được, tốc chiến tốc thắng! “

Đúng như là như Kim Bằng nói, nếu như gần đây có cường giả Bạch Long tộc khác hoạt động thì phiền toái, hiện tại cũng không phải là thời điểm cưỡng ép.

Đối mặt với công kích của hai cường giả Đại Thánh cảnh hậu kỳ, sắc mặt Long Truy âm trầm như nước, có chút đắng chát.

Mặc dù hắn là Bạch Long, phòng ngự thân thể cực kỳ cường hãn, cũng không có khả năng đồng thời chiến đấu với hai cường giả có đẳng cấp cao hơn hắn.

“Hy vọng chủ nhân có thể nhanh đi ra. “

Cắn răng, Long Truy chỉ đành phải kiên trì xông đi lên.

Đúng lúc này, Long Truy đột nhiên toàn thân trì trệ, lập tức bị định lại tại chỗ, không thể động đậy.

Chuyện gì xảy ra?

Long Truy kinh hãi, chẳng lẽ hai người kia đều nắm giữ thần thông không gian?

Nói đùa gì vậy!

Long Truy thì suy nghĩ cẩn thận, bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc:

“Kế tiếp liền giao cho ta. “

Chủ nhân!

Long Truy mở to hai mắt, nội tâm cuồng hỉ.

Sau một khắc, Tần Giác lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt Long Truy, tay cầm bình rượu, dáng vẻ khí khái, tựa như tiên nhân bước ra từ trong tranh.

Nhìn thấy tình cảnh này, Long Truy lập tức nhịn không được lộ ra vẻ mặt sùng bái.

“Hửm? Lại tới một tên, làm sao bây giờ? “

Chu Cảnh sửng sốt, hơi kinh hoảng.

Không có biện pháp, khí chất của Tần Giác quá phi phàm, vừa nhìn liền biết không phải là người bình thường.

Nếu như ở vị diện cấp thấp, loại cường giả Đại Thánh cảnh như Chu Cảnh này có lẽ sẽ càng tự tin, cuồng vọng một chút.

Nhưng cái mảnh hư không này là khu vực mạnh nhất giới nội này, tiện tay trảo một cái không biết có bao nhiêu cường giả Thái Hư Cảnh, sao lại đến phiên hai người Đại Thánh cảnh bọn họ làm càn?

“Đừng có gấp, dù sao cũng là nhân loại. “

Kim Bằng ánh mắt lập loè, không biết đang suy nghĩ gì.

“Nhân loại? “

Chu Cảnh khẽ giật mình, lúc này mới chú ý tới Tần Giác không phải Bạch Long tộc, mà là nhân loại!

“Các hạ là ai, vì sao phải cướp đoạt con mồi của chúng ta. “

Trầm ngâm một lát, Kim Bằng mở miệng nói:

“Mặc kệ ra sao, cũng nên nói đến thứ tự trước sau đi.”

Dưới cái nhìn của Kim Bằng, Tần Giác có lẽ giống với bọn họ, cũng là vì luyện hóa Long Truy.

Dù sao, một Bạch Long cấp bậc Đại Thánh cảnh, coi như là cường giả Thái Hư cảnh nhìn thấy cũng sẽ trông mà thèm, nếu không phải nhìn không thấu tu vi của Tần Giác, Kim Bằng đã sớm trực tiếp động thủ.

“Con mồi? “

Tần Giác vẻ mặt quái dị, như là cười khổ, hoặc là như mỉa mai.

Thấy Tần Giác không có trả lời, Kim Bằng đề nghị:

“Bởi vì cái gọi người thấy cũng có phần, nếu như các hạ không muốn buông tay, hai người chúng ta có thể lui một bước, chia đều thì sao? “

“Không sai, chúng ta có thể chia đều. “

Chu Cảnh vội vàng phụ hoạ theo.

Thở dài, Tần Giác chẳng muốn nói nhảm với hai con kiến này, đưa tay tát một cái.

“Đừng tưởng rằng chúng ta thật sự sợ ngươi! “

Nhưng mà rất nhanh Kim Bằng cảm thấy không đúng, bởi vì

lúc tay Tần Giác rơi xuống, toàn bộ hư không đều rúng động, giống như nhịn không được mà gào thét!

“Không! “

Ầm ầm!

Quyền phong xẹt qua, Kim Bằng cùng Chu Cảnh đều là như cát bụi phiêu tán, thần hồn câu diệt.

Làm xong những thứ này, Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, xoay người nói:

“Chúng

Nghiêm túc mà nói, Tần Giác rất hiểu cách làm của Kim Bằng cùng Chu Cảnh, dù sao Tần Giác cũng thường xuyên bắt một ít yêu thú đến ăn, chỉ có điều không phải là vì tu luyện mạnh lên mà thôi.

Nhưng lý giải không có nghĩa là khoan dung, nếu như Tần Giác đi ra chậm một chút nữa, chỉ sợ Long Truy liền nguy hiểm.

“……”

Đi theo Tần Giác lâu như vậy, Long Truy đã quen với phong cách hành sự của Tần Giác, bởi vậy cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nhưng mỗi lần chứng kiến Tần Giác ra tay, Long Truy vẫn là cảm thấy khiếp sợ.

Quá kinh khủng!

Trong ấn tượng của Long Truy, dường như chưa có bất kỳ ai có thể đấu với Tần Giác quá ba phút, phần lớn là trực tiếp bị giết trong nháy mắt, kể cả Chân Thần, thậm chí Thần Vương!

……

Rời khỏi Thần Vực, Tần Giác tiện tay mở ra một cánh của

không gian, điều khiển Long Truy trở lại Linh Ương giới.

Về phần Bạch Long tộc cùng Võ Thần điện bên kia, chuyện tiếp theo chẳng liên quan gì tới hắn.

Vốn là bởi vì Tần Giác, khiến cho Võ Thần điện vẫn lạc một cường giả Bán Thần cảnh, điện chủ bị đánh trọng thương, thế lực nhanh chóng rút lại, không dám đối cứng với Bạch Long tộc,

Mà bây giờ bởi vì thần sứ Thiên Cung, Bạch Long tộc cũng vẫn lạc một cường giả Bán Thần cảnh, mà bản thân tộc trưởng bị trọng thương, tương đương với cả hai đang cân bằng, ít nhất trước khi Long Tiểu Vũ trưởng thành thì như thế.

Tuy nhiên Tần Giác cùng Bạch Long tộc quan hệ không tệ, với trình độ thù hận nhân loại của Bạch Long tộc, tốt nhất vẫn là đừng để cho bọn hắn trở thành chúa tể khu vực, nếu không chỉ sợ tất cả nhân loại đều không may hết.

May mà Thiên Đế sắp trùng kiến Thiên Cung, đến lúc đó hắn là có thể đánh vỡ giao tranh của cả hai, bất quá vậy thì cũng chẳng có liên quan gì tới Tần Giác cả.

Chương 301: Tất Cả Đều Là Vì Mỹ Thực

Đối với Tần Giác mà nói, chuyện bên ngoài Thần Vực bất quá chỉ là chuyện linh tinh, rất nhanh liền trở lại Linh Ương giới.

Long Tiểu Vũ đến đây cầu cứu, Tần Giác giết đến Thiên Cung, đưa Phong Khê đến Thần Vực giao cho Thiên Đế xử lý, cộng lại vẫn chưa tới ba ngày.

Mặc dù lúc trước, Tần Giác từng nói chuyện với Bạch Nghiệp, nhưng Bạch Nghiệp từ trước đến nay rất ít khi quan tâm tới Tần Giác, cho nên cơ bản không có gì khác nhau.

Vừa mới đáp xuống sườn đồi, Vân Tịch liền 'phanh' một tiếng đụng vào ngực Tần Giác, dùng sức cọ xát, ngửa đầu nói ra:

"Sư phụ, ta rất nhớ người a. … "

Tần Giác: "……"

Có cần làm quá vậy không?

Thấy thế, Long Truy lập tức thức thời rời đi, tìm nơi nào đó ngồi xếp bằng tu luyện.

Liên tiếp nhìn thấy cường giả cao giai chiến đấu và trải nghiệm qua hoàn cảnh ở Thần giới, Long Truy được ích lợi không nhỏ, lúc này tu luyện, nhất định là làm chơi ăn thật.

"Ngươi là nghĩ tới ta, hay là muốn ăn thịt? "

Tần Giác liếc mắt, có hơi cạn lời.

“Cả hai. “

Vân Tịch liên tục gật đầu.

Tần Giác: “……”

Khục khục, ngươi thật đúng là không thèm che dấu chút nào ha….

“Chúng ta hôm nay không ăn thịt. “

Tần Giác vuốt cọng lông của Vân Tịch, đặt nàng ở trên bờ vai.

“Thế ăn cái gì? “

Vân Tịch tràn ngập chờ mong.

“Ách……Hoa quả. “

Tần Giác tiện tay hái một trái trên cây Linh Thụ xuống, nhét vào miệng nói.

“A…? “

Vân Tịch vẻ mặt thất vọng, những linh quả này nàng đều chán ăn, căn bản không hề muốn ăn.

Chỉ chốc lát sau, Tần Giác ăn xong hai trái linh quả, ngáp một cái nói:

“Ta muốn đi ngủ, tự ngươi đi chơi a. “

Nói xong, đứng dậy đi về phía sân nhỏ.

Vốn Tần Giác muốn giải quyết hết nguy cơ phía sau Bạch Long tộc rồi mới trở về ngủ, kết quả không nghĩ tới lại liên lụy tới bên ngoài Thiên Cung, chậm trễ lâu như vậy, rốt cục có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Vân Tịch bất đắc dĩ, đành phải tự mình bay đi tìm đồ ăn.

Với tu vi hiện tại của Vân Tịch, chỉ cần không phải chống lại cường giả Truyền Kỳ cảnh, cơ bản là vô địch, cho nên Tần Giác cũng không lo lắng an toàn của nàng.

Hơn nữa Vân Tịch vô cùng cẩn thận, tuyệt không rời Huyền Ất Sơn quá xa, đây cũng là nguyên nhân nàng rầu rĩ không vui, gần Huyền Ất Sơn cũng chỉ là một số yêu thú Hoàng Giai thôi, sao có thể thỏa mãn khẩu vị của nàng.

Không biết làm sao có thể trước mắt nhét đầy cái bao tử này nữa, tuy nhiên Vân Tịch cho dù không ăn gì cũng không sao cả.

Cùng lúc đó, Tần Giác đã trở lại phòng, ngã đầu ngủ.

Giấc ngủ này, Tần Giác ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau, nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, Tần Giác thoải mái duỗi lưng một cái, lập tức truyền tiếng rôm rốp giòn tan.

Ra khỏi phòng, ánh mặt trời lập tức chiếu xuống, có lẽ là bởi vì vừa mới qua trời đông giá rét, khiến cho người cảm thấy vô cùng ôn hòa.

“Sư phụ, người tỉnh rồi. “

Vân Tịch ngồi ở trên tảng đá, ôm một miếng thịt nướng gặm hai cái, vị như nhai sáp, vẻ mặt ủy khuất.

“Ngươi đang ăn cái gì? “

Tần Giác thuận miệng hỏi.

“Không biết, nhìn giống như đại hổ. “

Chăm chú suy tư một lát, Vân Tịch đáp.

“……”

“Được rồi. “

Tần Giác bất đắc dĩ:

“Đợi tí nữa ta đi bắt hai con yêu thú đến. “

Vốn hắn cho là mình đã là siêu cấp ăn hàng rồi, nhưng so với Vân Tịch, vẫn còn thua xa.

Tần Giác nghĩ mãi cũng không rõ, một linh thảo hóa hình, tại sao lại thích ăn thịt như vậy?

“Thật sao? Sư phụ tốt với ta quá! “

Vân Tịch hai con ngươi sáng ngời, trực tiếp vứt miếng thịt trong tay, bay về phía Tần Giác.

“…,, đừng tới đây! “

Tần Giác vội vàng ngăn cản Vân Tịch, giờ phút này tay Vân Tịch đầy mỡ, nếu nhào về phía trước, chỉ sợ khiến toàn thân hắn toàn là dầu.

Mặt khác đáng nhắc tới chính là, bởi vì yêu thú đẳng cấp cao trong phạm vi Nam cảnh đã bị bọn hắn ăn gần như sạch rồi, cho nên Tần Giác chỉ có thể đến nơi khác nhìn thử.

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị khởi hành, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến không gian dao động, chợt một nữ tử mặc đồ màu trắng, trắng trong thuần khiết ưu nhã tuyệt mỹ từ bên trong đi tới, dung mạo lạnh như băng, khiến cho người ta một có loại cảm giác mát mẻ.

Nữ tử tuyệt mỹ như ngọc, phong hoa tuyệt đại, giơ tay nhấc chân tản ra uy lực của sấm gầm, ngoại trừ Tô Ngạn, còn có thể là ai?

“Tô Ngạn tỷ tỷ! “

Mới vừa rồi còn chuẩn bị làm nũng với Tần Giác, Vân Tịch lập tức lau tay, bay vào trong ngực nữ tử.

Tần Giác: "……"

Thật sự như vậy ư?

"Ha ha, đã lâu không gặp. "

Vuốt đầu Vân Tịch, Tô Ngạn lộ ra một giọng nói ngọt ngào tươi cười, chỉ có ở chỗ này, nàng mới có thể cảm nhận được vui vẻ phát ra từ nội tâm.

So với mấy tháng trước, hôm nay tu vi Tô Ngạn không chỉ có tăng mạnh trên phạm vi lớn, đạt đến Chí Tôn cảnh trung kỳ, ngay cả thể chất cũng xảy ra biến hóa, thiên phú càng sâu.

Mấy tháng này, nàng vẫn tu luyện trong Phong Lôi Trì, phá vỡ tất cả lịch sử của Phong Lôi tông từ lúc xây dựng tông cho đến nay, dẫn động rất nhiều dị tượng, khiếp sợ Nam cảnh.

Phóng nhãn Phong Lôi tông, cường giả có thể chiến thắng nàng đã không vượt quá ba người, trong đó một người là tông chủ, mặc dù có một số người có đẳng cấp hơi cao, cũng không phải là đối thủ của nàng.

Dựa theo cái tốc độ này, tin tưởng không cần trăm năm, chỉ cần ba mươi năm, Tô Ngạn có thể bước vào Truyền Kỳ cảnh, dẫn Phong Lôi tông trở lại làm bốn đại tông môn.

Về phần Huyền Ất Sơn, bởi vì quá mạnh, đã vượt qua bốn đại tông môn, bị liệt là thánh địa.

"Hì hì, Tô Ngạn tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ a. … "

Vân Tịch cọ xát ngực Tô Ngạn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ, mỗi lần Tô Ngạn xuất hiện, liền đại biểu cho việc có

thể có một bữa cơm no đủ.

Tần Giác: "……"

"……"

"Ồ? "

Đột nhiên, ánh mắt Tô Ngạn ngưng lại, khó có thể tin mà nói:

"Ngươi đã là Chí Tôn cảnh? "

Không thể trách Tô Ngạn khiếp sợ được, phải biết rõ, nàng lần đầu tiên gặp Vân Tịch, Vân Tịch còn chưa biến hóa, chỉ có Huyền giai, lần trước tách ra cũng chỉ có Địa giai, lúc này mới bao lâu?

Coi như là mỗi ngày gặm thuốc, cũng không có khả năng nhanh như vậy a?

"Ừm! "

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tịch khẽ nhếch, ngạo nghễ nói:

"Thế nào, rất lợi hại đúng không? "

"Cái này……"

Tô Ngạn há to miệng, không biết trả lời thế nào, vốn là trong lòng có chút tự hào lập tức không còn sót lại chút gì.

"Hì hì, Tô Ngạn tỷ tỷ, kỳ thật đây đều là sư phụ giúp ta làm đó. "

Vân Tịch ghé vào tai Tô Ngạn lén lút nói:

"Nếu như Tô Ngạn tỷ tỷ vẫn đi theo bên cạnh sư phụ nấu cơm mà nói, khẳng định cũng sẽ lợi hại hơn ah. "

"Thật không? "

Tô Ngạn chần chờ.

“Đương nhiên là thật! “

Vân Tịch vỗ vỗ bộ ngực, chém đinh chặt sắt mà nói:

“Vân Tịch ta lúc nào đã biết lừa gạt người? “

Tần Giác: “……”

Khục khục, ta cũng nghe được.

Ngươi là vì ăn mới nói như vậy a!

Bất quá Vân Tịch vẫn là nhắc nhở Tô Ngạn, hoàn toàn chính xác, đi theo bên cạnh Tần Giác có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, điểm này Tô Ngạn thấu hiểu rất rõ.

Nhưng Tô Ngạn cũng không phải đồ đệ của Tần Giác, lúc trước đi theo Tần Giác du lịch Trung Châu thánh địa, đã xem như được tiến thêm một bước, hiện tại sao không biết xấu hổ bởi vì chút việc nấu cơm nhỏ nhoi đó, liền cưỡng ép đi theo bên cạnh Tần Giác?

“Ta nói những lời này cho Tô Ngạn tỷ tỷ biết, Tô Ngạn tỷ tỷ nhanh nấu cơm a, ta sắp chết đói rồi. “

Vân Tịch thúc giục nói.

Tô Ngạn: “……”

Tần Giác: “……”

Ngươi quả nhiên chỉ là vì ăn mà thôi!

Chương 302: Ngươi Muốn Uống Linh Tửu Ư

Linh Ương giới, Nam cảnh, Huyền Ất Sơn.

Có lẽ là bởi vì thu nhận thêm được rất nhiều đệ tử, hôm nay Huyền Ất Sơn nào nhiệt hơn lúc trước nhiều.

Ngay tầm mắt, đều là thiếu niên, thiếu nữ chăm chỉ tu luyện, từng người sắc mặt nghiêm túc, lau mồ hôi như mưa.

Cho dù hiện tại Huyền Ất Sơn chính là thánh địa ở Nam cảnh, áp đảo ba đại tông môn, nhưng ngoại trừ chiến lực mạnh mẽ ra, phương diện khác vẫn cách biệt xa vời.

Nhất là phương diện đệ tử, vẫn dừng lại ở Hoàng Giai, Huyền Giai, căn bản không cách nào so với ba đại tông môn.

Đây cũng là nguyên nhân Bạch Nghiệp đồng ý thu thêm đệ tử, tuy nhiên hắn không có hứng thú xưng bá Nam cảnh, vốn với thực lực của Huyền Ất Sơn, hầu như không có khả năng co đầu rút cổ ở khu vực xa xôi giống như trước kia, cho nên phải không ngừng lớn mạnh chính mình.

“Chưởng môn, những thứ này là một phần tài nguyên tu luyện của các thể lực trong nội thành Diêu Quang, mời người xem qua. “

Đại trưởng lão Vương Quyền lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Bạch Nghiệp nói.

Từ sau khi lục đại gia tộc tự động rời khỏi Diêu Quang thành, tặng cho Huyền Ất Sơn, đại trưởng lão là chủ nhân mới trên danh nghĩa của Diêu Quang thành.

Nhìn chung ngàn năm lịch sử của Diêu Quang thành, đại trưởng lão hẳn thành chủ Thiên Giai đầu tiên, nhưng không có người dám không phục, thậm chí còn phải nộp lên ba phần tài nguyên tu luyện, gọi là 'phí bảo hộ'.

Đây cũng không phải là đại trưởng lão hay là Huyền Ất Sơn bắt buộc, mà là những thế lực của Diêu Quang thành kia tự mình cảm thấy lo lắng,nên cưỡng ép kín đáo đưa cho đại trưởng lão.

Đối với những loại yêu cầu kì quái này, đại trưởng lão sao có thể cự tuyệt?

"Ân. "

Bạch Nghiệp nhẹ gật đầu, ý vị thâm trường nói:

"Lão Vương a…, Diêu Quang thành của ngươi bên kia thế nào. "

Nghiêm túc nghĩa mà nói, trước khi Bạch Nghiệp làm chưởng môn Huyền Ất Sơn, hai người có lẽ xem như đối thủ một mất một còn.

Không chỉ có vài thập niên trước sơn môn thi đấu lưỡng bại câu thương, còn cùng nhau tranh đoạt chức vị chưởng môn.

Chỉ có điều dựa vào phong cách trước nay luôn không biết xấu hổ kia, Bạch Nghiệp thành công thượng vị.

Sự thật chứng minh, Bạch Nghiệp mặc dù có thời điểm rất không đáng tin cậy, nhưng xác thực thích hợp làm chưởng môn hơn đại trưởng.

Ít nhất thiên phú ở phương diện tu luyện, Bạch Nghiệp vượt xa đại trưởng lão, bước chân vào Chí Tôn cảnh sớm hơn.

Mà đại trưởng lão từ lâu đã thoải mái, không còn ganh tỵ như

vừa mới bắt đầu.

Tóm lại, hai người hiện tại càng giống như bằng hữu, mà không có cái gọi là cấp trên cấp dưới.

“Coi như cũng được a. “

Nhắc tới cái này, đại trưởng lão lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ:

“Chỉ là ngươi không biết, những thủ lĩnh của thế lực Diêu Quang thành kia mỗi lần gặp ta, đều hận không thể cắm đầu vào đất, ha ha ha. “

Bởi vì cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Cho dù đại trưởng lão chỉ mới Thiên Giai, nhưng bởi vì sau lưng hắn có Huyền Ất Sơn, cho nên coi như là

Tỷ như thiếu chủ Ngụy gia lúc trước.

Bất quá đại trưởng lão cũng không ngu như vậy, chỉ cần không ai tìm chết, tuyệt đối không làm chuyện khác người gì, để tránh bị bắt đến.

Dù sao, hắn là rất rõ địa vị của mình ở Huyền Ất Sơn, tuy nhiên thân là đại trưởng lão, hầu như gần với chưởng môn, nhưng thực lực ngay cả top năm cũng chưa tới.

Huống chi Bạch Nghiệp từ trước đến nay ghét nhất cái loại người đi ra ngoài gây chuyện thị phi, điểm này, lúc đại trưởng lão tiếp quản Diêu Quang thành, Bạch Nghiệp liền đặc biệt nhắc qua.

“Ah, vậy sao. “

Bạch Nghiệp thản nhiên nói:

“Đã như vậy, những tài nguyên tu luyện này ngươi liền tự mình giữ đi. “

“A…? “

Đại trưởng lão sững sờ, còn tưởng rằng mình nghe lầm:

“Ngươi nói cái gì? “

Bạch Nghiệp cười khổ:

“Ta nói, những tài nguyên tu luyện này tự ngươi giữ đi. “

Nói xong, Bạch Nghiệp búng tay một cái, nhẫn trữ vật lập tức bay đến trước mặt đại trưởng lão.

“Cái này……”

Đại trưởng lão vẻ mặt chần chờ, không rõ ý tứ của Bạch Nghiệp.

“Yên tâm, trong sơn môn hiện tại không thiếu tài nguyên tu luyện, dù sao về sau Diêu Quang thành do ngươi quản lý, những tài nguyên tu luyện này ngươi liền tự mình giữ lại tu luyện a.”

Dừng một chút, lại nói:

“Ngươi cũng không muốn vẫn dừng lại ở Thiên Giai chứ? “

Lời vừa nói ra, đại trưởng lão vốn là mặt mũi tràn đầy do dự lập tức thu lại nhẫn trữ vật, ôm quyền nói:

“Đa tạ chưởng môn! “

Thân là võ giả, lại có mấy ai không muốn trở nên mạnh mẽ đâu?

Nhất là hôm nay đại trưởng lão chưởng quản Diêu Quang thành, tuy có chỗ dựa là Huyền Ất Sơn, nhưng nếu mình có thể bước vào Chí Tôn cảnh, việc quản lý khẳng định dễ dàng hơn, cũng sẽ không có người dám hai mặt.

“Ha ha ha, cám ơn cái gì, quá khách khí. “

Bạch Nghiệp đứng dậy vỗ vai đại trưởng lão, cười nói:

“Ngày mai ngươi phải đi uống với ta một chén. “

“Ân! “

Đại trưởng lão gật đầu mạnh.

Không bao lâu, Bạch Nghiệp liền chuẩn bị một ít đồ ăn, cùng đại trưởng lão ngồi ở trong đại điện nâng chén đối ẩm.

“A…! “

Đột nhiên, đại trưởng lão nhíu mày, đặt chén rượu xuống.

“Làm sao vậy? “

Bạch Nghiệp hỏi thăm.

“Bụng…Bụng đau quá. “

Đại trưởng lão ngẩng đầu, vẻ mặt thống khổ.

“Đau bụng? “

Bạch Nghiệp kinh ngạc:

“Không nên a…, ta chỉ bỏ thêm bột thuốc vào trong rượu mà thôi. “

Đại trưởng lão: “??? “

“Bột thuốc gì? “

Đại trưởng lão cố nén đau nhức kịch liệt hỏi.

“Ah, là linh dược tứ phẩm ta tự nghĩ ra, Bạo Linh đan, có thể

trợ giúp võ giả Thiên Giai tu luyện, bị ta nghiền nát thành bột phấn, bỏ vào trong rượu. “

Bạch Nghiệp giải thích nói.

“Vậy ngươi vì sao không có việc gì? “

Đại trưởng lão khóc không ra nước mắt.

Khi hắn nghe được hai chữ ‘tự nghĩ ra’, đã biết rõ chính mình xong đời.

“Bởi vì loại linh dược này có ích với võ giả Thiên Giai, cho nên trong rượu ta cũng không có. “

“……”

Cho tới giờ khắc này, đại trưởng lão mới chú ý tới, mình và Bạch Nghiệp không uống chung một bình rượu!

Quá giảo hoạt!

Đại trưởng lão sao cũng không nghĩ tới, Bạch Nghiệp lại sẽ vươn ma trảo đến chỗ hắn, khó trách vừa rồi mang nhiều tài nguyên tu luyện cho hắn như vậy!

“Thế nào, có phải cảm giác có linh khí trong người hay không? “

Bạch Nghiệp tràn ngập chờ mong.

Đại trưởng lão: “……”

Có một cái rắm linh khí!

Đúng lúc này, sắc mặt đại trưởng lão biến hóa, chỉ cảm thấy một khí thể không rõ chạy trong người, sau một giây, khí thể này bỗng nhiên phóng đến hạ thể!

Trong chốc lát, đại trưởng lão nghĩ tới thảm trạng mấy tháng trước của Bạch Nghiệp!

“Không hay rồi! “

Đại trưởng lão hoảng sợ, mặt mo đỏ bừng, chợt vội vàng thúc dục linh lực ngăn chặn khí thể này, quát Bạch Nghiệp:

“A… A… A…! Ta muốn giết ngươi! “

Ầm ầm!

Huyền Ất Sơn rung mạnh, hình thành dao động linh lực mà mắt thường có thể thấy được, khuếch tán ra ngoài, khiến cho nhiều cao tầng chú ý đến.

“Đây là…..Khí tức linh lực của đại trưởng lão?”

“Còn có khí tức của chưởng môn sư tổ. “

“Tình huống như thế nào? “

“Hẳn là đang luận bàn a? “

“……”

Mọi người đều nghị luận, không rõ ràng cho lắm.

Giờ phút này, trên đại điện lúc nãy, Bạch Nghiệp hốt hoảng chạy, quay đầu lại nói:

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Ta là vì muốn tốt cho ngươi. “

“Bớt sàm ngôn đi, hôm nay ta muốn thay trời……A…! “

Lời còn chưa dứt, đại trưởng lão cũng nhịn không được nữa, ôm bụng nhanh chóng biến mất ngay trước mắt, hắn cũng không

muốn mất mặt trước mặt nhiều người giống như Bạch Nghiệp đâu.

“Ai, xem ra lại thất bại. “

Đưa mắt nhìn đại trưởng lão đi xa, Bạch Nghiệp thở dài.

Bành!

Chân trời rồi đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, kinh thiên động địa, ngay cả mây cũng bị tách ra, nhìn qua đặc biệt khủng bố.

Ở chỗ sườn đồi Vân Tịch đang cùng Tô Ngạn nấu cơm nghe thấy tiếng nhìn lại, có chút hiếu kỳ:

“Ở đó làm sao vậy? “

“……”

“Khục khục, không có việc gì. “

Tần Giác liếc mắt, chuyển chủ đề:

“Ngươi muốn uống linh tửu ư……”

Chương 303: Ta Liều Mạng Với Bạch Nghiệp

“Hô, không hổ là Tô Ngạn tỷ tỷ, làm cơm ăn ngon thật. “

Vân Tịch ưỡn cao bụng nhỏ nằm ở trên tảng đá, cảm thấy mỹ mãn nói.

Xa xa, Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, cạn ngôn.

Khó có thể tưởng tượng, thân thể Vân Tịch nhỏ như vậy lại có thể ăn nhiều như thế.

Tựa hồ từ sau khi được Thiên Đế truyền thừa, sức ăn của Vân Tịch liền tăng nhiều, lúc nào cũng có thể ăn một đống lớn, còn nhiều hơn cả Tần Giác.

May mà Vân Tịch có thể thông qua vận chuyển công pháp hóa giải một phân lực lượng này, bằng không thì chỉ sợ sớm đã ăn thành một trái bóng.

“Tiền bối. “

Lúc này, Tô Ngạn thu thập xong toàn bộ đồ ăn, theo bên cạnh đi tới, do dự một chút, sau đó nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh Tần Giác.

“Ừm. “

Tần Giác cũng không có để ý, mà là ngửa đầu uống cạn linh tửu trong bình, mở miệng hỏi:

“Gần đây Phong Lôi tông có chuyện gì không?”

Hắn hiện tại rất nhàm chán, cho nên chỉ có thể tìm đại chủ đề nào đó.

Nghe vậy, Tô Ngạn sững sờ, không nghĩ tới Tần Giác sẽ nhắc tới Phong Lôi tông trước mặt nàng, vì vậy vội vàng đáp:

“Không có, không có gì. “

Bởi vì do Phong Lôi lão tổ vẫn lạc, Phong Lôi tông hiện tại vô cùng ít xuất hiện, phạm vi thế lực cũng thu hẹp lại, trước khi xuất hiện một cường giả Truyền Kỳ cảnh nữa, cơ bản không có khả năng khôi phục huy hoàng ngày trước.

“Ồ. “

Tần Giác nhẹ gật đầu, lại lấy ra một bình linh tửu, tiếp tục uống.

“……”

Không khí lâm vào trầm mặc.

Tô Ngạn há to miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì, dứt khoát cứ như vậy ngồi yên lặng, cùng Tần Giác hình thành phong cảnh tuyệt mỹ.

Bất giác mặt trời đã lặn về tây, mặt trăng bay lên, màn đêm như là bức rèm mỏng được treo lên, cùng lúc đó, bầu trời đầy sao dần hiện lên, treo ở chân trời, tựa như một cái dãi tơ lụa màu trắng, làm cho người ngước nhìn.

“Thật xinh đẹp…”

Tô Ngạn thấp giọng nỉ non, hai con ngươi cực kỳ sáng.

Bởi vì lúc nhỏ là thánh nữ Phong Lôi tông, cho nên Tô Ngạn phần lớn thời gian đều tu luyện, hầu như không có gì đáng nói.

Đây là nàng lần đầu tiên chính thức ổn định tinh thần thưởng thức cảnh ban đêm, quả thực khiến cho người ta kinh diễm.

“Xinh đẹp? “

Tần Giác ngẩng đầu mắt nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy bình thường, không có gì đặc sắc.

Bất quá bình thường này, dù sao cũng là hình ảnh hắn đã nhìn mười năm, cho dù có xinh đẹp hơn nữa, cũng đã nhìn chán từ lâu.

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị đứng dậy đi ngủ, Tô Ngạn vốn là ngồi ở bên cạnh hắn đầu nghiêng một cái, tựa lên vai hắn.

Tình huống này là sao đây?

Tần Giác cúi đầu nhìn, phát hiện hai mắt Tô Ngạn khép hờ, miệng nhếch lên, đúng là ngủ rồi!

Có lầm hay không vậy?

Ngươi không phải là cường giả Chí

Ủa sao lại ngủ?

Chẳng lẽ là bởi vì bình thường mệt quá, cho nên đột nhiên trầm tĩnh lại, không khống chế được chính mình?

Trước mắt mà nói, dường như chỉ có giải thích như vậy mới thấy hợp lý thôi.

Bất quá từ góc độ này nhìn sang, thật là có chút đáng yêu, hơn nữa trên người còn có mùi thơm khó nói, câu tâm người ta.

Tô Ngạn là một trong ba nữ tử có nhan sắc nhất mà Tần Giác đã gặp qua, giờ phút này như chim non nép vào người, chỉ sợ đổi thành bất kỳ nam nhân nào khác cũng không nhẫn tâm quấy rầy.

Thở dài, Tần Giác chỉ phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ngồi ở tại chỗ, xem ra tối nay không cách nào ngủ được rồi.

Hôm sau, sáng sớm.

Tia nắng ban mai đầu tiên phá tan bóng tối, cuối đường chân trời bắt đầu sáng lên, không chói mắt quá, lại đặc biệt ôn hòa.

Sương mù dày đặc tràn ngập trên đỉnh núi Huyền Ất Sơn, làm ướt hoa cỏ, cây cối, cùng quần áo của Tần Giác và Tô Ngạn.

“A……”

Tô Ngạn mơ mơ màng màng mở to mắt, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhọm vô cùng, không có bất kỳ gánh nặng, giống như vừa ngâm mình trong linh tuyền vậy, tinh thần sảng khoái.

“Nha, ta sao lại ngủ mất tiêu. “

Tô Ngạn giật mình tỉnh lại, lúc này mới phát hiện mình tựa lên vai của Tần Giác!

“Ngươi tỉnh rồi? “

Phát hiện được động tĩnh của Tô Ngạn, Tần Giác lập tức cúi đầu nhìn sang.

“Thực xin lỗi, tiền bối. “

Tô Ngạn khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng đứng lên nói xin lỗi.

Ngay cả nàng cũng không nghĩ đến, chính mình sẽ không cẩn thận mà ngủ mất.

Nhưng……Loại cảm giác này thật thoải mái.

“Không sao. “

Tần Giác phất phất tay, không sao cả nói:

“Ta còn tưởng rằng võ giả đẳng cấp cao thật sự không cần ngủ, với lại, lúc ngươi ngủ rất đáng yêu. “

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tô Ngạn lập tức trở nên đỏ hơn, thậm chí lan đến bên tai, tựa như máy chạy bằng hơi nước.

Tô Ngạn không khỏi nhớ tới gương đồng mà Tần Giác đưa cho nàng kia, còn có câu ‘thơ tình’ kia : Thế gian không nhìn thấy hết được, người đẹp nhất là người trong gương.

“Không…Không phải, ta là bởi vì mới ra khỏi Phong Lôi Trì không bao lâu, cho nên mới……”

Tô Ngạn xác thực không có nói dối, mấy tháng liên tục tu luyện cường độ cao trong Phong Lôi Trì, khiến cho thể xác và tinh thần của nàng mỏi mệt, hơn nữa còn chưa vững chắc cảnh giới đã chạy đã đến Huyền Ất Sơn, khiến tinh thần vừa tĩnh lại trực tiếp tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.

Bằng không thì một cường giả Chí Tôn làm sao có thể ngủ say đơn giản như vậy?

“Ha ha ha, khẩn trương như vậy làm gì, ta cũng không ăn ngươi được. “

Tần Giác trêu ghẹo nói.

Tô Ngạn: “……”

“Đúng rồi, một đêm không có trở về, Phong Lôi tông bên kia không sao ư? “

Dường như nhớ tới cái gì, Tần Giác nhắc.

“A…, ta quên mất! “

Tô Ngạn khẽ giật mình, lập tức vội vàng thúc dục linh lực, kích hoạt thông đạo truyền tống, chuẩn bị trở về.

Nàng mới từ Phong Lôi trì đi ra không bao lâu, rất được các trưởng lão coi trọng, cho dù là ai cũng không dám xông vào chỗ nàng, nhưng nếu như quá lâu không xuất hiện, ai biết những trưởng lão kia sẽ làm ra chuyện điên rồ gì?

Tô Ngạn hôm nay thế nhưng là huy vọng duy nhất của Phong Lôi tông, địa vị gần với tông chủ, Phong Lôi tông tuyệt không cho phép nàng có bất kỳ sơ xuất gì.

Mắt thấy thông đạo truyền tống sắp mở ra, Tô Ngạn đột nhiên hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nói:

“Tiền bối, ta…Ta thích……”

Lời còn chưa dứt, không gian có chút vặn vẹo, Tô Ngạn lập tức biến mất tại chỗ.

Tần Giác: “……”

Thích gì?

Ngươi ngược lại nói rõ ràng lại đi a….

Ngay khi Tần Giác suy tư, chân trời bỗng nhiên bay tới một thân ảnh, lung la lung lay, tựa hồ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Tần Giác tập trung nhìn vào, đúng là đại trưởng lão Vương Quyền!

Chỉ có điều giờ phút này đại trưởng lão nhìn qua thật là có chút thê thảm, không chỉ có xanh xao vàng vọt, giống như hư thoát, ngay cả khí tức cũng uể oải không phấn chấn, đâu còn dáng vẻ trẻ trung ngày hôm qua, có thể kiên trì phi xa như vậy, quả thực là kỳ tích.

Cái này……Sẽ không phải là bị linh dược của sư huynh tra tấn thành như vậy đi?

Đại trưởng lão thế nhưng là cường giả Thiên Giai hậu kỳ a…!

Cái này lúc trước ngay cả Ngụy gia Thiên Giai đỉnh phong cũng gánh không được sức tàn phá đan dược của Bạch Nghiệp, huống chi đại trưởng lão?

“Đại trưởng lão, ngươi không sao chứ? “

Tần Giác phi thân lên, đón lấy.

“Ah, là Tần sư đệ a. … “

Đại trưởng lão ho khan hai tiếng, cắn răng nói:

“Không nên cản ta, ta phải liều cái mạng già này với tên Bạch Nghiệp kia! “

Vương Quyền chưa bao giờ nghĩ tới, mình có một ngày sẽ bị ‘Linh khí’ cùng tiêu chảy tra tấn đến trình độ này, quan trọng nhất là, chỗ đó rõ ràng thẳng cứng cả buổi tối!

Tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ!

Tần Giác: “……”

Bộ dáng hiện tại của ngươi mà muốn liều mạng với Bạch Nghiệp?

“Lão thất phu, ta muốn giết ngươi……”

Đại trưởng lão loạn choạng bay đến trước đại điện, lại lảo đảo đi tới đại điện, rất có ý không sợ chết.

“……”

Chương 304: Quyết Định

Ầm ầm!

Huyền Ất Sơn rung mạnh, dao động linh lực kinh người khuếch tán ra, nhấc lên cuồng phong đầy trời, thổi cây cỏ điên cuồng đong đưa.

“Lão Vương! Làm gì, đừng đánh mặt……A…! “

“Bạch Nghiệp, đứng lại cho ta! “

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, đánh tiếp liền ngất đi đó! “

“……”

“……”

Ngày hôm nay, sắp được ghi vào sử sách Huyền Ất Sơn, bởi vì đại trưởng lão đánh nhau với chưởng môn.

Mà kết quả, Bạch Nghiệp không muốn đánh trả, bị đại trưởng lão hành hung.

Với tư cách người duy nhất ở đây tận mắt thấy toàn bộ quá trình, Tần Giác có chút cảm khái, khó có thể tưởng tượng, đại trưởng lão đã biến thành dáng vẻ kia rồi, còn có thể phóng ra linh lực cường đại như vậy, quả thực không thể tưởng tượng.

Bởi vậy có thể thấy được, đại trưởng lão thống hận Bạch Nghiệp cỡ nào.

Một cái giá lớn là, đại trưởng lão ngày hôm sau trực tiếp tiến vào trạng thái hôn mê, nếu không có Tần Giác ra tay trị liệu, chỉ sợ

đại trưởng lão ít nhất phải hôn mê mười ngày nửa tháng mới có thể tỉnh lại.

“Lão Vương a…, đừng tức giận như vậy, ta cũng là vì sức khỏe của ngươi. “

Bạch Nghiệp lời nói thấm thía:

“Tuy Bạo Linh đan có rất nhiều tai hại, nhưng ngày hôm qua lúc ngươi giao đấu với ta đã gần tới Thiên Giai đỉnh phong rồi, chứng minh Bạo Linh đan vẫn có tác dụng. “

Giờ phút này Bạch Nghiệp cả người mặt mũi bầm dập, tựa như đầu heo, nhất là hai cái viền mắt, hoàn toàn biến thành màu đen, nhìn qua đặc biệt buồn cười.

Không có biện pháp, ai bảo Bạch Nghiệp đuối lý, không có ý đánh trả, sau đó đã bị đánh thành như vậy.

Đại trưởng lão: “……”

Nói như vậy, ta còn phải cám ơn ngươi rồi?

“Đây là ta suốt đêm luyện chế bột thuốc Bạo Linh đan, hơn nữa cố ý cải tiến, tuyệt đối không có bất kỳ tác dụng phụ, về sau ngươi chỉ cần dùng bột thuốc Bạo Linh đan tu luyện, không quá ba tháng, khẳng định có thể bước vào Thiên Giai đỉnh phong.”

Nói xong, Bạch Nghiệp thần sắc trang trọng lấy ra một cái bình ngọc, đặt ở trước mặt đại trưởng lão.

“……”

Hít một hơi thật sâu, đại trưởng lão trực tiếp đưa tay chém ra một quyền!

May mà Bạch Nghiệp phản ứng nhanh, kịp thời né tránh.

“Này, lão Vương, đừng có được nước làm tới, đừng cho là ta thật sự sợ ngươi! “

“Cút cho ta! “

Đại trưởng lão phẫn nộ quát.

“Hừ, cút thì cút. “

Bạch Nghiệp nhếch miệng.

“Còn lọ thuốc bột này của ngươi nữa, cũng mang đi cho ta! “

“Cái gì? Ngươi thật sự không muốn? “

“Lăn! “

“……”

Bạch Nghiệp bất đắc dĩ, đành phải thu hồi bình ngọc, quay người rời đi.

“Phù phù, tức chết ta! “

Đưa mắt nhìn Bạch Nghiệp đi xa, đại trưởng lão vỗ một cái mạnh lên bàn đá bên cạnh, giận không kềm được.

Răng rắc!

Bàn đá có thể thừa nhận một kích toàn lực của võ giả Địa giai ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ, rầm rầm rơi trên mặt đất.

“Khụ khụ, đại trưởng lão, ngươi bây giờ có lẽ không sao rồi đi? “

Lúc này, Tần Giác vẫn đứng ở bên cạnh không nói chuyện đột nhiên mở miệng hỏi.

“A…, không sao, không sao, đa tạ Tần sư đệ. “

Đại trưởng lão sững sờ, lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có Tần Giác:

“Nếu như không nhờ Tần sư đệ, chỉ sợ ta ít nhất phải hôn mê nửa tháng. “

Ngày hôm qua đại trưởng lão sở dĩ có thể phóng ra linh lực gần với Thiên Giai đỉnh phong, ngoại trừ bột phấn Bạo Linh đan cho ra được chút tác dụng kia ra thì chẳng còn gì cả.

Quan trọng nhất là, đại trưởng lão tức giận Bạch Nghiệp vô cùng, tương đương với tiêu hao tánh mạng của mình.

Cũng chính bởi vì như thế, đại trưởng lão mới có thể lâm vào trạng thái hôn mê, nếu như không phải Tần Giác dùng linh lực chăm sóc, thậm chí có khả năng dao động căn cơ.

“Không cần cám ơn, tiện tay mà thôi. “

Tần Giác phất tay, chuyển chủ đề:

“Đúng rồi, đại trưởng lão chuẩn bị khi nào quay về Diêu Quang thành. “

“Ồ, ngày mai. “

Đại trưởng lão thở dài:

“Đều do cái tên thất phu Bạch Nghiệp kia, bằng không thì ngày hôm qua ta đã trở về rồi.”

Tần Giác: “……”

“Khụ khụ, cái này mời đại trưởng lão nhận lấy.”

“Vật gì? “

Đại trưởng lão nghi hoặc, tiếp nhận nhẫn trữ vật Tần Giác đưa tới.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình, bên trong đầy các loại tài nguyên tu luyện cao cấp, có một số loại đại trưởng lão thậm chí còn chưa từng thấy qua.

So sánh ra thì, những cái gọi…là 'phí bảo hộ' ở Diêu Quang thành kia, quả thực không khác gì rác rưởi.

"Cái này…Đây là……"

Đại trưởng lão hai tay run rẩy, trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời cũng không biết dùng lời gì để diễn tả.

Đối với phản ứng của đại trưởng lão, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, thản nhiên nói:

"Những thứ này đều là tài nguyên tu luyện cho đại trưởng lão, mặt khác, có chuyện muốn giao cho đại trưởng lão đi làm. "

"Chuyện gì? "

Đại trưởng lão nuốt ngụm nước miếng, âm thanh chua chát nói:

"Nói trước, ta tuyệt đối sẽ không phản bội Huyền Ất Sơn. "

Nghe vậy, Tần Giác khẽ giật mình, nhịn không được cười khổ:

"Đại trưởng lão, ngươi nghĩ nhiều rồi, ta sao có thể sẽ để ngươi làm chuyện phản bội Huyền Ất Sơn chứ. "

Cân nhắc lời lẽ, Tần Giác giải thích nói:

"Ta là muốn để ngươi từ chức quản lý Diêu Quang thành. "

"Từ chức quản lý Diêu Quang thành? "

Đại trưởng lão ngạc nhiên, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm:

“Vì sao? “

Phải biết rằng, vị trí địa lý của Diêu Quang thành chiếm cứ ngàn dặm quan trọng, không chỉ có tài nguyên tu luyện cực kỳ phong phú, còn có rất nhiều thế lực qua lại, bằng không thì lục đại gia tộc cũng sẽ không thể chờ đợi được tiến vào đóng quân ở Diêu Quang thành.

Đáng tiếc, Huyền Ất Sơn quật khởi, lục đại gia tộc chỉ có thể lựa chọn buông tha.

“Ừm……Qua một thời gian ngắn nữa chúng ta có thể sẽ dời khỏi mảnh khu vực này. “

Tần Giác đáp.

“Hả…? “

Đại trưởng lão theo bản năng truy hỏi:

“Dọn đi đâu? “

“Đến lúc đó ta sẽ nói cho ngươi. “

Điều này kỳ thật Tần Giác cũng đã nghĩ kỹ từ lâu, vốn vừa mới bắt đầu hắn định chính mình tìm một địa phương sau đó trực tiếp đưa Huyền Ất Sơn đi qua.

Nhưng sau khi nghe thấy Thiên Đế muốn xây dựng lại Thiên Cung, Tần Giác đột nhiên cảm thấy có lẽ có thể ở chung với Thiên Cung.

Cho nên Tần Giác mới yêu cầu Thiên Đế để cho hắn một địa phương, hoàn cảnh nơi đây thế mà chẳng thua Bạch Long giới chút nào, thậm chí còn hơn.

Bởi vì cái gọi là người thường đi chỗ cao, nước chảy chỗ thấp, cho dù ra sao, Linh Ương giới cũng chỉ là vị diện cấp thấp mà thôi.

Nếu như là lúc trước, Tần Giác có thể sẽ không quan tâm nhiều như vậy, nhưng cảnh giới hắn tiếp xúc càng ngày càng cao, cũng dần dần ý thức được Đại Thánh cảnh chỉ có thể miễn cưỡng xem như cánh cửa cho cường giả bước vào mà thôi.

Dừng lại ở loại địa phương này, trừ phi như Long Trẫm vậy, có được hào quang nhân vật chính, mới có thể tiến giai Thái Hư, nếu không Đại Thánh cảnh chính là cuối cùng.

Cho dù là Long Trẫm, cũng bởi vì hoàn cảnh hạn chế, cũng dừng ở Thái Hư hạ cảnh mấy ngàn năm.

Với thiên phú của đám người Bạch Nghiệp, ở mảnh hư không kia có lẽ không tính là gì, nhưng đừng quên, Thiên Cung có hơn mười tàn hồn Chân Thần viễn cổ, có đám bọn họ hỗ trợ, còn lo vấn đề thiên phú sao?

“Được rồi, bất quá cho ta một ít thời gian đi. “

Trầm ngâm một lát, đại trưởng lão khẽ gật đầu.

Thế lực ở Diêu Quang thành rắc rối phức tạp, liên lụy phần đông, dù cho đại trưởng lão muốn sa thải chức vị, ít nhất cũng phải hơn mười ngày.

“Không nóng nảy. “

Tần Giác không sao cả nói.

“Chuyện này chưởng môn……lão thất phu Bạch Nghiệp kia biết không? “

Dường như nhớ tới cái gì, đại trưởng lão chần chờ hỏi.

“Yên tâm, ta sẽ nói cho hắn biết. “

Tần Giác đứng lên nói:

“Đại trưởng lão nghỉ ngơi thật tốt a, ta đi trước. “

“……”

Chương 305: Tuyệt Đối Không Có Vấn Đề

Về chuyện di chuyển Huyền Ất Sơn, Tần Giác chỉ có thể nói đã làm xong quyết định, về phần cụ thể lúc nào áp dụng, còn muốn xem Thiên Đế bên kia lúc nào mới có thể kiến tạo một Thiên Cung mới.

Tuy nhiên dùng Thiên Đế thần thông muốn làm những thứ này quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng đừng quên, Thiên Đế vừa mới khôi phục không bao lâu, như cũ ở vào trạng thái linh hồn.

Trước đó, nhất định sẽ trước cải tạo thân thể, lãng phí thời gian rất lâu, cho nên Tần Giác cũng không sốt ruột.

Bước ra khỏi sân nơi đại trưởng lão ở, Tần Giác đi thẳng vào đại sảnh, liền nhìn thấy Bạch Nghiệp đang ngồi trên mặt đất chơi với các loại thiên tài địa bảo, bộ dạng nghiêm túc.

Trên mỗi cái thiên tài địa bảo còn có một mảnh giấy đính kèm, ghi chú niên đại, tác dụng và chức năng của chúng, rất chuyên nghiệp.

“Nha, sư đệ, ngươi tới rồi. “

Bạch Nghiệp nhếch miệng cười cười, hỏi:

“Lão Vương không có sao chứ? “

“Không có việc gì. “

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, thản nhiên nói:

“Trên thân thể đã khỏi hẳn, nhưng trên tinh thần còn không có, bất quá nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi. “

“Hô, ta đây an tâm. “

Bạch Nghiệp nhẹ nhàng thở ra.

Vốn hắn lần này tin tưởng tràn đầy, cho rằng tuyệt đối không thành vấn đề, đều muốn cho đại trưởng lão một kinh hỉ, kết quả không nghĩ tới thật sự biến thành một cái ‘kinh hỉ’.

“Ngươi đây là đang làm gì? “

Tần Giác chỉ vào trên mặt đất thiên tài địa bảo hỏi.

Hầu hết những thiên tài địa bảo này đều ở cấp bốn,nếu đặt ở những thế lực khác của Nam cảnh, có lẽ có thể được xưng tụng là đồ tốt, nhưng đối với Huyền Ất Sơn hôm nay hoặc là Bạch Nghiệp mà nói, lại rất bình thường.

“Ah, những thứ này là dược liệu luyện chế Bạo Linh đan, ta đang nghĩ biện pháp cải tiến Bạo Linh đan. “

Bạch Nghiệp giải thích nói.

Tần Giác: “??? “

Ngươi không phải mới vừa nói đã cải tiến qua, không có bất kỳ tác dụng phụ sao?

May mắn thay, đại trưởng lão không chấp nhận ‘hảo ý’ của Bạch Nghiệp, nếu không sẽ phải chiến đấu với đại trưởng lão một lần nữa.

“Hắc hắc, căn cứ mấy ngày gần đây nhất quan sát, ta cuối cùng tính toán minh bạch chính mình trước kia vì sao mỗi lần luyện đan đều thất bại. “

Bạch Nghiệp dương dương đắc ý nói.

“Vì cái gì? “

Tần Giác có chút hiếu kỳ.

Chẳng lẽ Bạch Nghiệp thật sự đã tìm được phương pháp chính xác luyện chế đan dược?

“Mặc dù ta từng bước làm theo hướng dẫn trong đan phương ghi lại, không có sai lầm chút nào, nhưng ở vào lúc dung hợp, rất dễ khống chế không tốt hỏa hầu, dẫn đến thường xuyên tạc lô, hoặc là dược hiệu trở nên kỳ kỳ quái quái. “

Bạch Nghiệp chậm rãi mà nói, rất có phong thái của luyện đan tông sư:

“Nói một cách khác, chỉ cần ta có thể nắm giữ tốt hoả hầu lúc dung hợp, thì tuyệt đối không có vấn đề! “

Tần Giác: “……”

Vì cái gì ta cảm thấy được sự tình giống như không có đơn giản như vậy?

Hỏa hầu nắm giữ không tốt, có thể đem thuốc chữa thương luyện chế thành thuốc xổ? Thậm chí XXX?

Tần giác còn nhớ rõ lúc ban đầu, một con yêu thú bảo vệ núi đã ăn viên đan do Bạch Nghiệp luyện chế và chiến đấu suốt ba ngày đêm cho đến khi chết mới thôi.

Gặp Tần Giác vẻ mặt hoài nghi, Bạch Nghiệp lập tức thẹn quá hoá giận:

“Hừ, ta đây khiến cho ngươi xem một chút cái gì gọi là luyện đan! “

Nói xong, lòng bàn tay Bạch Nghiệp đột nhiên toát ra một đoàn hỏa diễm trong suốt, nhìn qua tựa như thủy tinh, nhưng tản ra nhiệt độ cực nóng.

“Đây là……Dị hỏa? “

Tần Giác kinh ngạc.

“Không sai. “

Bạch Nghiệp ngạo nghễ nói:

” Ta tìm thấy đoàn dị hỏa này từ chiếc nhẫn trữ vật mà ngươi đưa cho ta tối hôm qua , được xưng Thủy Tinh Diễm, có thể thông qua thôn phệ không ngừng phát triển, trước mắt ở vào giai đoạn tứ cấp,có nó ta cũng không cần lo lắng lúc dung hợp linh dược khống chế không nổi hỏa hầu. “

Tần Giác: “……”

Hắn từ Trung Châu thánh địa trở về đưa cho Bạch Nghiệp một chiếc nhẫn trữ vật được lấy từ Linh tộc một trong mười hai Thánh tộc, bên trong hoàn toàn chính xác có mấy đoàn dị hỏa, nếu như không phải Bạch Nghiệp lấy ra, Tần Giác chỉ sợ cũng đã quên.

Chờ đã cái gọi là nắm giữ hỏa hầu, chính là đổi hỏa diễm ư?

Tần Giác khóe mắt có chút run rẩy, cảm thấy càng ngày càng không đáng tin cậy.

“Nhìn Kỹ. “

Bạch Nghiệp cũng không biết Tần Giác đang suy nghĩ gì, vung tay lên, một lò luyện đan đen nhánh xuấhiện trong đại điện.

Hô!

Sau một khắc, dưới sự điều khiển của Bạch Nghiệp, hoả diễm

tựa như thủy tinh lập tức tiến vào lò luyện đan, thắp sáng phù văn bốn phía.

Bạch Nghiệp bấm tay một cái, dược liệu luyện đan trên mặt đất lập tức liên tiếp bay vào trong lò luyện đan, bị Thủy Tinh Diễm luyện hóa, chỉ còn lại năng lượng tinh thuần.

Có dị hỏa trợ giúp, Bạch Nghiệp luyện chế dược liệu tốc độ xác thực so với trước nhanh hơn rất nhiều, không bao lâu, hơn mười loại dược liệu liền bị luyện hóa toàn bộ, bắt đầu dung hợp.

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn nổi lên, tạo thành xấu hổ, Bạch Nghiệp luyện chế cũng không phải Bạo Linh đan, mà là một loại khác cùng Bạo Linh đan không sai biệt lắm Tứ phẩm đan dược.

Khác biệt chính là, đan dược này cũng không phải hắn tự sáng tạo.

Hô!

Khi năng lượng của các loại linh dược bắt đầu dung hợp, trong lò luyện đan dần dần vang lên từng trận cuồng phong, đó là sự va chạm sinh ra lúc năng lượng dung hợp.

Nếu như là Luyện Đan sư đẳng cấp cao, thường thường có thể thông qua thủ pháp luyện đan đặc thù hóa giải những va chạm không cần thiết này, nhưng rất rõ ràng, Bạch Nghiệp hoàn toàn không có, hoặc là nói, căn bản không thèm để ý những âm thanh này.

“Đã xong. “

Tần Giác nhịn không được liếc mắt, vội vàng phất tay trước người bố trí xuống một tầng hộ thể.

Cùng lúc đó, Bạch Nghiệp sắc mặt đại biến, thét to:

“Chuyện gì xảy ra? “

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy lò luyện đan đen kịt đột nhiên kịch liệt chấn động, bộc phát ra cuồng bạo năng lượng chấn động!

“Không tốt! “

Không chút do dự, Bạch Nghiệp thân hình lóe lên, vô cùng thuần thục hướng phía đại điện bên ngoài phóng đi!

Oanh!

Sau khi trải qua sụp đổ lần trước, Bạch Nghiệp đã đem đại điện tu kiến kiên cố vững chắc hơn.

Bởi vậy cho dù bộc phát ra năng lượng có thể so với một kích của cường giả Thiên Giai, cũng không có tạo thành bất luận tổn thương gì, cộng thêm có Tần Giác ở bên cạnh, cuối cùng chỉ bay ra một đoàn khói đen kịt.

Mấy phút sau, phát hiện không có bạo tạc nổ tung khuếch tán ra, Bạch Nghiệp lại lặng lẽ chạy vào, đối diện với Tần Giác ánh mắt cười như không cười, lập tức mặt đỏ lên, xấu hổ vô cùng.

“Sư huynh, ngươi không phải nói tuyệt đối không có vấn đề sao? “

Tần Giác cười nói.

“Khục khục, đây chỉ là cái ngoài ý muốn. “

Bạch Nghiệp bất động thanh sắc thu hồi mãnh vỡ của lò luyện đan, chuyển hướng chủ đề:

“Ngươi tìm đến ta có lẽ có chuyện khác a? “

Tần Giác: “……”

Quả nhiên một chút cũng không thay đổi!

Vẫn là như vậy không đáng tin cậy!

Rơi vào đường cùng, Tần Giác đành phải đem chuyện di chuyển Huyền Ất Sơn quyết định cùng Bạch Nghiệp nói một lần.

Loại chuyện này, tự nhiên muốn sớm thông tri Bạch Nghiệp.

“Thiên Cung? Đó là ở đâu? “

Bạch Nghiệp kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ tới muốn di chuyển Huyền Ất Sơn, bằng không thì cũng sẽ không ở lúc tiến giai Chí Tôn cảnh, đối với Diêu Quang thành không có hứng thú.

“Một thế lực rất cường đại. “

Tần Giác kiên nhẫn mà nói:

“Tóm lại,đối với Huyền Ất Sơn có trăm lợi mà không có một hại. “

“Thế nhưng là……”

Nghe xong Tần Giác miêu tả, Bạch Nghiệp như cũ hơi có vẻ do dự, hắn ở Linh Ương giới sinh sống gần trăm năm, đột nhiên nói muốn di chuyển, trong lúc nhất thời đâu có thể tiếp nhận.

Dường như xem thấu nội tâm Bạch Nghiệp Tần Giác cười nói:

“Sư huynh không cần lo lắng, ta có thể ở hai bên xây dựng một cái không gian thông đạo, tự do đi thẳng qua,cung tùy thời có thể trở về.”

Đối Tần Giác mà nói, xây dựng một cái không gian thông đạo quả thực dễ như trở bàn tay, huống chi, Tần Giác chính mình cũng có chút không nỡ bỏ chỗ sườn đồi kia.

Nghe vậy, Bạch Nghiệp lúc này mới lộ ra dáng tươi cười:

“Vậy là tốt rồi. “

Chương 306: Gặp Lại Cố Nhân

Hôm ấy, trời sáng khí trong, gió mát ấm áp dễ chịu, ánh nắng chiếu xuống phá lệ ấm áp ôn hoà.

“Chấn kinh! Nội môn đệ tử Cửu U Các phản bội đem Thánh tử chém giết sau đó bỏ trốn! “

“Cửu U Các xuất động một nửa cao tầng, đến nay vẫn không thể tìm được tên đệ tử phản bội bỏ trốn kia! “

“Khó có thể tin, Cửu U Thánh tử cấp bậc Truyền Kỳ cảnh, lại bị một tên nội môn đệ tử cấp bậc Chí Tôn cảnh giết chết! “

“……”

Vừa mới mở ra linh cơ, liền chứng kiến phô thiên cái địa tin tức truyền đến, hơn nữa tất cả đều là kiểu chữ màu đỏ bắt mắt, làm cho Tần Giác giật mình.

“Chuyện là như thế nào? “

Nghiêm khắc mà nói, Tần Giác đã có hơn mấy tháng không có sử dụng qua linh cơ, nếu không phải hôm nay có chút nhàm chán, khả năng cũng sẽ không nhớ tới vật này.

Bởi vì là Long Trẫm đưa linh cơ, cho nên phần lớn tin tức đều đến từ Trung Châu thánh địa.

Trong đó Cửu U Các là một thế lực có thực lực gần với mười một Thánh tộc, có được hai vị cường giả Thánh Vương cảnh tọa trấn, nếu không phải có nội tình không đủ thâm hậu, chỉ sợ đã thay thế Linh tộc, trở thành tân nhiệm đệ thập nhị Thánh tộc.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện nội môn đệ tử phản bội, hơn nữa còn giết chết Thánh tử, có thể nghĩ có bao nhiêu chấn động.

Đương nhiên, những thứ này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là Tần Giác thấy được đằng sau chủ đề tên đệ tử phản bội là một cái tên quen thuộc.

Thạch Thiên?

Tần Giác suy tư một lát, biểu lộ hơi có vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ là thiếu niên ở Thạch thôn kia?

Sau khi xem tiếp, Tần Giác lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Cho dù Cửu U Các cố hết sức che dấu, nhưng vẫn là bị một ít thế lực lưng tựa tám đại thánh địa cực đào lên.

Ba tháng trước, một vị trưởng lão của Cửu U Các ra ngoài du lịch đột nhiên mang theo một thiếu niên trở về, trải qua kiểm tra đo lường, có được thiên phú tu luyện siêu cường, bởi vậy trực tiếp nhảy qua rất nhiều khảo hạch trở thành đệ tử của vị trưởng lão kia.

Mà tên thiếu niên kia tên là Thạch Thiên từ Yêu Thú Sơn Mạch chạy đến không bao lâu.

Về sau hai tháng, Thạch Thiên dũng mãnh tinh tiến, liên tiếp vượt qua Thiên Giai đỉnh phong, Chí Tôn cảnh sơ kỳ, trung kỳ, bước vào Chí Tôn cảnh hậu kỳ,làm khiếp sợ Cửu U Các.

Dựa theo cái tốc độ này,nếu không có gì ngoài ý muốn, thậm chí có khả năng trong vòng nửa năm tiến giai Thánh cảnh!

Vì vậy, cảm nhận được nguy cơ Cửu U Thánh tử bắt đầu khắp nơi làm khó Thạch Thiên, thậm chí không tiếc điều động lực lượng ngoại giới ám sát Thạch Thiên!

Loại tình huống này kỳ thật rất thường thấy ở nhiều thế lực lớn, bởi vì lo lắng đối phương vượt qua chính mình, mà nghĩ trăm phương ngàn kế mưu hại đối phương.

Khác biệt chính là, Cửu U Thánh tử đã đá trúng thiết bản!

Thạch Thiên là người nào?

Đỉnh đầu có hào quang nhân vật chính, chân đạp vô số vận may, làm sao có thể dễ dàng bị giết chết như vậy?

Kết quả chính là Cửu U Thánh tử bị giết lại, chết không có chỗ chôn.

Trái lại Thạch Thiên, không chỉ có thành công đào thoát, thậm chí đến bây giờ Cửu U Các cũng không có tìm được hắn.

Bất quá theo Tần Giác suy nghĩ, cho dù Cửu U Các tìm được Thạch Thiên, tin tưởng cũng sẽ không làm gì được hắn, nói không chừng còn có thể đem hắn trở thành Thánh tử mới đối đãi.

Phải biết, nơi này chính là thế giới cường giả vi tôn, mà người chết là không có giá trị.

Mặc dù Cửu U Thánh tử khi còn sống rất lợi hại, nhưng đã chết,lại bị một thiếu niên tu vi thấp hơn chính mình giết chết, chỉ cần cao tầng Cửu U Các không phải ngu ngốc, tuyệt sẽ không ra tay đối với Thạch Thiên.

Đáng tiếc, Thạch Thiên cũng không có nghĩ đến điểm này, lựa chọn bỏ trốn.

Bất quá cái này ngược lại là rất phù hợp với kịch bản nhân vật chính, vạn nhất cao tầng Cửu U Các ngu ngốc thật, cũng bởi vậy đắc tội Thạch Thiên, cuối cùng bị cuốn đất lắp lại bị Thạch Thiên tiêu diệt cũng không phải không có khả năng.

Cũng không biết sau khi Thạch Thiên cùng Trần Bắc Huyền gặp mặt sẽ là cái gì bộ dáng gì?

Cười khổ lắc đầu, Tần Giác đôi mắt nhẹ lườm, lại chứng kiến một cái tên quen thuộc.

Thần Võ Đế quốc quân chủ Lý Thất Diệp phát động đại quy mô chiến tranh, vạn dặm tập kích, đánh tan quân địch, thành công chiếm đoạt Tinh Đấu đế quốc, uy chấn bát phương.

Tuy nhiên so sánh với Cửu U Các, Thần Võ Đế quốc chỉ có thể coi là thế lực trung lưu, nhưng Lý Thất Diệp bày ra thiên phú không thua gì những thiên tài thánh địa kia, đợi một thời gian, khẳng định có thể đứng ở đỉnh phong của Linh Ương giới.

Tắt đi linh cơ, Tần Giác có chút cảm khái, nguyên một đám 'nhân vật chính' này quật khởi, những thế lực lâu năm kia sẽ phải xui xẻo.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Linh Ương giới rõ ràng chỉ là vị diện cấp thấp, tại sao có thể có nhiều 'nhân vật chính' xuất hiện như vậy?

Vốn là Long Trẫm, sau đó Lý Thất Diệp, Thạch Thiên, Trần Bắc Huyền……Cộng lại cũng có thể gom góp một bàn chơi mạt chược.

Đương nhiên, khoa trương nhất vẫn là bản thân Tần Giác, nếu như bình thường 'nhân vật chính' là ngồi hỏa tiễn thăng cấp mà nói, như vậy Tần Giác chính là bậc hack, căn bản không nói đạo lý.

Nghĩ tới đây, Tần Giác nhịn không được cười lên, ngay lúc hắn chuẩn bị đứng dậy làm ít đồ ăn lúc, Võ Anh từ đằng xa đã đi tới.

"Sư thúc, bên ngoài có người tìm người. "

Sau khi được Lạc Tầm chỉ dạy, Võ Anh rõ ràng so trước kia cường đại hơn rất nhiều, khoảng cách Thiên Giai chỉ còn sót lại

nửa bước xa, nhìn qua tương đối ổn trọng.

“Có người tìm ta? “

Tần Giác sững sờ, chẳng lẽ là Thẩm Chí Văn?

Phóng nhãn Nam cảnh, ngoại trừ thành viên Huyền Ất Sơn, Tần Giác chỉ quen biết hai người là Thẩm Chí Văn cùng Tô Ngạn,mà Tô Ngạn có truyền tống thông đạo, hoàn toàn không cần phải từ bên ngoài tiến đến.

Kế tiếp, cũng chỉ thừa Thẩm Chí Văn.

“Ân, là một thiếu niên nhìn qua rất tuấn tú, bất quá bởi vì chưa bao giờ thấy qua, nên ta không mang hắn vào theo. “

Võ Anh trầm ngâm nói.

Thiếu niên?

Tần Giác nhíu mày, kết hợp vừa rồi thấy tin tức, nội tâm đột nhiên toát ra một cái suy nghĩ bất khả tư nghị, lập tức tản ra linh thức, tập trung mục tiêu.

Quả nhiên!

Tần Giác liếc mắt, đầu đầy xám xịt, thằng này lại thế nào tìm đến?

Tại trong linh thức Tần Giác, một thiếu niên có vẻ non nớt người mặc da thú đang đứng bên ngoài Huyền Ất Sơn, tò mò quan sát hoàn cảnh xung quanh, không có chút sợ hãi.

Cho dù cách xa nhau nửa năm thời gian, thiếu niên đã có rất lớn biến hóa, tu vi cũng đạt tới Chí Tôn cảnh, nhưng Tần Giác vẫn là liếc liền nhận ra được: Thạch Thiên!

Thở dài, Tần Giác bàn tay vung khẽ, thiếu niên lập tức xuyên

qua không gian, đi vào sườn đồi.

“A…! “

Thiếu niên kêu sợ hãi một tiếng, vội vàng bày ra tư thế phòng thủ, tùy thời chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Tần đại ca? “

Sau một khắc, thiếu niên cuồng hỉ nói:

“Ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi! “

“……”

“Ngươi tìm đến ta làm gì? “

Tần Giác im lặng.

“Tần đại ca không phải nói, ta có thể tới tìm ngươi ư? “

Thiếu niên khẽ giật mình, lộ ra biểu lộ mờ mịt.

Tần Giác: “……”

Hắn giống như đúng là đã nói những lời này, nhưng có lẽ chỉ nói cho thiếu niên biết hắn ở Nam cảnh mới đúng.

“Khục khục, ý của ta là, ngươi là làm sao tìm được đến ta? “

Tần Giác sửa lời nói.

“Hương vị. “

Nghe vậy, thiếu niên chỉ chỉ cái mũi, tự hào mà nói:

“Cái mũi của ta có thể phân biệt ra được bất kỳ vật gì, kể cả hương vị Tần đại ca. “

Tần Giác: “……”

Như vậy cũng được?

“Đúng rồi, ta có mang cho Tần đại ca một lễ vật. “

Chưa đợi Tần Giác kịp phản ứng, thiếu niên đột nhiên từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một khối lớn thịt thú, bởi vì lớn lên từ trong Yêu Thú Sơn Mạch, cho nên trong mắt thiếu niên,đồ ăn chính là lễ vật quý trọng nhất.

Tần Giác: “……”

Chương 307: Thông Thiên Chi Môn

Hô!

Hỏa diễm thiêu đốt, tản ra nhiệt độ nóng bỏng, vài giọt chất béo nhỏ xuống, xuy xuy rung động.

Tần Giác ngồi ở trên tảng đá, đưa tay vung lên, đem thịt thú cắt thành mấy khối, phân cho Thạch Thiên, Vân Tịch, cùng với Kỳ Lân nơi xa, cuối cùng mới đến phiên chính mình.

Về phần Long Truy, thực chất bên trong cao ngạo lại để cho hắn rất khó tiếp nhận loại này dùng thịt yêu thú cấp thấp làm thức ăn, với lại từ lúc trở về, Long Truy vẫn luôn tu luyện, cho nên Tần Giác cũng không có để ý hắn.

“Thơm quá! “

Vân Tịch nhịn không được tán thưởng.

Rất lâu không có nếm qua yêu thú cấp bậc Chí Tôn cảnh!

Cho dù Thạch Thiên chỉ có Chí Tôn cảnh, nhưng hắn mang đến thịt thú lại đồng dạng là Chí Tôn cảnh, hơn nữa quan trọng là không có bất kỳ hư hao gì, cơ hồ là một kích nháy mắt giết.

Khó trách có thể vượt cấp chiến thắng Cửu U Các Thánh tử.

Với thực lực Thạch Thiên bây giờ, chỉ sợ cùng cảnh giới cũng chỉ có Vân Tịch mới có thể miễn cưỡng cùng hắn chiến một trận.

Phải biết, Vân Tịch thân được Thiên Đế truyền thừa, tương lai

nhất định có thể bước vào Thần cảnh, trái lại Thạch Thiên, cơ bản không có cái gì, bởi vậy phải biết thiên phú có bao nhiêu khủng bố?

Có lẽ cái này chính là hào quang nhân vật chính.

“Chuyện Cửu U Các đến cùng chuyện gì xảy ra? “

Cắn một miếng thịt thú, Tần Giác mở miệng hỏi.

“Tần đại ca cũng biết? “

Thạch Thiên kinh ngạc.

“Ân. “

Tần Giác khẽ gật đầu.

Mặc dù trên linh mạng có lượng lớn tin tức, nhưng rất nhiều chi tiết cũng bị lượt bỏ, nhất là dưới tình huống Cửu U Các cố ý giấu diếm, thậm chí ngay cả Cửu U Các cũng không hiểu Thạch Thiên là như thế nào giết chết Cửu U Thánh tử.

Mà Thạch Thiên,với tư cách là một người trong cuộc, không thể nghi ngờ rõ ràng nhất.

“Hừ,Thánh tử kia khinh người quá đáng, không chỉ có khắp nơi nhằm vào ta,lại còn huy động Huyết Sát cường giả ám sát ta, nếu không phải ta sớm phát giác được nguy hiểm thì đã sớm chết. “

Thạch Thiên cắn răng nói:

“Ta vốn tưởng rằng ám sát thất bại hắn sẽ buông tha, kết quả về sau lại càng thêm được một tất tiến một thước,trong lúc rèn luyện đánh lén ta! “

Một cường giả Truyền Kỳ cảnh, đánh lén một cường giả Chí

Tôn cảnh, có thể thấy được vị Cửu U Thánh tử kia có bao nhiêu lo lắng cho địa vị của mình.

“Sau đó……Ta đem hắn giết! “

Nói đến đây, Thạch Thiên ánh mắt lập loè, đặc biệt bình tĩnh:

“Về sau vì tránh né Cửu U Các đuổi bắt, ta chỉ có thể chạy đến Yêu Thú Sơn Mạch, lại đi một quãng đường dài mới đi đến Nam cảnh. “

“……”

Nghe xong Thạch Thiên miêu tả, Tần Giác có chút im lặng, không hổ là thiếu niên đi ra từ Yêu Thú Sơn Mạch, phong cách hành sự bất chấp mọi thứ quả nhiên không kiêng sợ, căn bản nhìn không ra có chút sợ hãi.

Nếu đổi lại người khác trêu chọc Cửu U Các, chỉ sợ hận không thể lập tức tìm một cái lổ để chui vào, không bao giờ đi ra nữa.

“Ngươi làm nào mà gia nhập Cửu U Các? “

Tần Giác lại hỏi.

“Là sư phụ mang ta đi. “

Nhắc tới sư phụ, Thạch Thiên thở dài:

“Không biết sư phụ thế nào. “

Chuyện là sau khi ra khỏi Yêu Thú Sơn Mạch không bao lâu, Thạch Thiên liền gặp trưởng lão Cửu U Các .

Lúc ấy bởi vì không cẩn thận trêu chọc đến một thế lực,lúc Thạch Thiên đang bị hơn mười vị cường giả Thiên Giai vây công, tình thế nguy cấp, là trưởng lão Cửu U Các cứu hắn.

Dưới sự dẫn dắt của trưởng lão Cửu U Các, Thạch Thiên không chỉ có gia nhập Cửu U Các, hơn nữa trực tiếp trở thành quan môn đệ tử, nếu không tuyệt đối không thể có thể ở trong thời gian ngắn như vậy liên tiếp đột phá, đạt tới Chí Tôn cảnh hậu kỳ.

Vì vậy đối với sư phụ, Thạch Thiên vô cùng tôn kính.

“Thì ra là thế. “

Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng đã hiểu rõ.

“Nếu bọn họ dám làm khó sư phụ, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn hắn! “

Thạch Thiên tức giận nói.

Tần Giác: “……”

Xem ra sau này Cửu U Các xui xẻo rồi.

“……”

“Kỳ thật, ta đến Nam cảnh tìm Tần đại ca, còn có một chuyện. “

Trầm mặc một lát, Thạch Thiên điều chỉnh thoáng một phát tâm tình, nói ra.

“Chuyện gì? “

Tần Giác hiếu kỳ.

Thạch Thiên không có trả lời, mà là trực tiếp tay lấy ra địa đồ đặt ở trước mặt Tần Giác.

Tấm bản đồ này nhìn qua có chút cổ xưa, không biết là làm bằng vật liệu gì,trên bản đồ có rất nhiều đường vân,mỗi đường vân đều rất rõ ràng, mà ở vị trí trung tâm thì có một cái chấm tròn

màu đỏ, viết bốn cái chữ nhỏ: Thông Thiên Chi Môn.

“Thông Thiên Chi Môn? Đây là cái gì? “

Tần Giác nghi hoặc.

“Đây là đồ vật trước khi đi trưởng thôn giao cho ta,trưởng thôn nói, đây là một chỗ thượng cổ di tích, bên trong ẩn chứa lực lượng cường đại. “

Thạch Thiên giải thích nói.

Thượng cổ di tích? Cuối cùng lực lượng?

Tần Giác biểu lộ quái dị, trầm lặng nói:

“Đã như vậy, ngươi không sợ ta giết ngươi, cướp đi tấm bản đồ này ư? “

“Không sợ. “

Thạch Thiên không chút lựa chọn lắc đầu:

“Tần đại ca đẹp trai như vậy, khẳng định không phải người xấu! “

Tần Giác: “……”

Đây là cái logic gì?

Nhưng nghĩ lại, tựa hồ Thạch Thiên lần trước cùng hắn gặp mặt cũng đã nói lời tương tự, quả nhiên một chút cũng không thay đổi.

“Ngươi biết điểm đánh dấu mà đỏ trên bản đồ ở nơi nào ư? “

Gặp đối phương tin tưởng mình như thế, Tần Giác cũng không nhiều lời nữa.

Bất quá đối với cái gọi là thượng cổ di tích, lực lượng cường đại, Tần Giác cũng không để ý.

Dù sao,tại lúc thời đại tiến bộ, võ đạo cho tới bây giờ cũng chỉ có càng ngày càng mạnh, nào có đạo lý càng ngày càng yếu?

Trừ phi linh khí đột nhiên khô kiệt, hoặc là tai biến lớn, dẫn đến truyền thừa đoạn tuyệt.

Nhưng mà Linh Ương giới cũng không có trải qua những thứ này.

Nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, hiện tại hẳn là Linh Ương giới là thời kỳ cường thịnh nhất,một cái 'lực lượng cường đại' ẩn chứa bên trong thượng cổ di tích lại có thể mạnh mẽ đến mức nào?

"Không biết. "

Thạch Thiên lần nữa không chút lựa chọn lắc đầu.

Tần Giác: "……"

"Nhưng hẳn là tại Nam cảnh. "

Thạch Thiên nói tiếp.

"Vì cái gì? "

"Đoán được. "

Thạch Thiên chỉ chỉ cái mũi.

"??? "

Có lầm hay không, như vậy cũng được?

"Ngươi xác định? "

“Xác định. “

Tần Giác: “……”

“Khục khục, ta trước đưa vào một điểm linh lực thử xem a. “

Nói xong,Tần Giác búng tay một cái, một vòng kim quang tách ra, giống như mưa rơi chiếu vào trên bản đồ.

“Vô dụng, phương pháp này ta lúc trước thử qua, không có bất kỳ phản ứng gì. “

Thạch Thiên bất đắc dĩ nói.

“Vậy sao? “

Tần Giác không cho là đúng, tiếp tục thúc dục linh lực dung nhập vào trong địa đồ.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Chỉ chốc lát sau, vốn là địa đồ cổ xưa u ám đột nhiên sáng lên đạo đạo hào quang, bay thẳng đến chân trời!

“Chuyện gì xảy ra? “

Thạch Thiên kinh hãi, hắn từng mấy lần hướng địa đồ rót vào linh lực, nhưng đều không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng lẽ là bởi vì linh lực hắn quá yếu?

Không đợi Thạch Thiên suy nghĩ cẩn thận, trên bầu trời hào quang đột nhiên có chút vặn vẹo, sinh ra biến hóa, hướng phía một cái phương hướng chỉ đi.

“Chỗ đó phải là thượng cổ di tích trên mặt đất a? “

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, ý vị thâm trường nói.

Phốc!

Thạch Thiên còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, hào quang đã tiêu tán, địa đồ cũng biến trở về bộ dáng cổ xưa u ám.

“Cái này……”

“Yên tâm, ta biết rõ ở nơi nào. “

Tần Giác thản nhiên nói:

“Cơm nước xong xuôi ta dẫn ngươi đi. “

“Ah. “

Thạch Thiên lúc này mới nhớ tới trong tay mình còn ôm khối thịt thú, vội vàng ăn ngấu nghiến.

Không bao lâu, Tần Giác ăn uống no đủ, phủi tay nói:

“Đi thôi. “

“Được. “

Thạch Thiên vội vàng đứng lên, đi theo sau lưng Tần Giác.

“Còn có ta! “

Vân Tịch ôm cổ Tần Giác, không chịu cô đơn.

Bá!

Một giây sau, hai người một cọng cỏ biến mất tại chỗ.

Chương 308: Tuyệt Linh Hải

Linh Ương giới, Nam cảnh.

Theo lời Thạch Thiên ,bên trong địa đồ chỉ phương hướng hoàn toàn chính xác ở Nam cảnh, chẳng qua là một cái địa phương vô cùng vắng vẻ,gần biên giới Linh Ương giới.

Phóng tầm mắt nhìn tới, hầu như có thể chứng kiến cuồng phong cùng loạn lưu tàn sát bừa bãi hư không, đạo đạo tia chớp đánh rớt xuống, làm cho người rung sợ.

Bá!

Không gian vặn vẹo, Tần giác cùng Thạch Thiên lập tức xuất hiện ở phiến khu vực này, Vân Tịch tức thì ghé vào bờ vai Tần giác, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hiếu kỳ.

“Nơi này chính là địa phương đánh dấu trên địa đồ ư? “

Thạch Thiên ngạc nhiên.

“Không sai. “

Tần giác hai tay chấp sau lưng cười nói:

“Ngay tại phía dưới. “

Bởi vì phiến khu vực này rất gần biên giới Linh Ương giới, dẫn đến linh khí thiếu thốn dị thường, hoàn toàn không cách nào tu luyện, hơn nữa tràn ngập nguy hiểm, hơi không cẩn thận cũng sẽ bị không gian loạn lưu cuốn đi, thân tử đạo tiêu.

Bởi vậy mặc dù là cường giả Chí Tôn cảnh cũng không muốn

đến đây.

Thạch Thiên cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một vùng biển mênh mông,không bờ bến,ngoài ra không còn gì khác.

“Nơi này là Tuyệt Linh Hải. “

Tần giác trầm lặng nói:

“Một khi đi vào, linh lực sẽ giảm bớt đi nhiều, mất đi khống chế, thế nào, có sợ không? “

Tuyệt Linh Hải, có thể nói là cấm địa nguy hiểm nhất Nam cảnh, thậm chí còn muốn khủng bố hơn Tử Linh cốc.

Dù sao, Tử Linh cốc dù nói thế nào cũng chỉ có ở chỗ sâu mới tồn tại yêu thú đẳng cấp cao, chỉ cần không chính mình tìm đường chết,thì chuyện cũng không có gì.

Mà Tuyệt Linh Hải tức thì bất đồng,võ giả Chí Tôn cảnh trở xuống căn bản không cách nào từ phía trên phi hành, cho dù là lông vũ cũng sẽ chìm!

Mặt khác, nếu như ngâm mình trong Tuyệt Linh Hải quá lâu, linh lực sẽ gặp dần dần mất đi khống chế, cuối cùng phá tan lục phủ ngũ tạng, bộc phát ra.

Đây cũng là địa phương đáng sợ nhất.Đối với võ giả cấp thấp mà nói, một khi rơi vào Tuyệt Linh Hải, hầu như tương đương hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Không sợ! “

Thạch Thiên kiên định lắc đầu, trực tiếp khởi động một đạo linh lực che chắn, không hề sợ hãi, tùy thời chuẩn bị tiến vào Tuyệt Linh Hải.

Thấy thế, Tần giác dở khóc dở cười:

“Vẫn là ta tới giúp ngươi a. “

Nói xong, Tần giác đầu ngón tay đột nhiên bắn ra một vòng kim quang, bao phủ ở Thạch Thiên, giống như như lưu ly sáng chói mắt.

Tuy nhiên Thạch Thiên có thể vượt cấp chiến thắng Cửu U Thánh tử cường giả cấp bậc Truyền Kỳ cảnh, nhưng cuối cũng chỉ là cường giả Chí Tôn cảnh mà thôi, nếu là ở trong Tuyệt Linh Hải quá lâu, hơn phân nửa sẽ chống đỡ không nổi.

Đã có tầng kim quang bảo hộ này, dù cho từ nay về sau Thạch Thiên ở tại Tuyệt Linh Hải, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

“Đa tạ Tần Đại ca. “

Thạch Thiên cuồng hỉ.

Mặc dù không biết Tần giác đến cùng là cảnh giới gì, nhưng lúc trước đến Huyền Ất Sơn, Thạch Thiên cũng đã nghe nói Huyền Ất Sơn chính là thánh địa Nam cảnh.

Kết hợp vừa rồi Tần giác nhẹ nhõm kích hoạt địa đồ, không có nửa điểm trì trệ dựa theo Thạch Thiên phỏng đoán, rất có thể là vị cường giả Thánh cảnh!

Tin tưởng Linh Khí Hộ Thuẫn của một vị cường giả Thánh cảnh Linh Khí Hộ Thuẫn, nhất định có thể bảo đảm an toàn của hắn!

Làm xong những thứ này, Tần giác lại dùng kim quang bao phủ chính mình, lúc này mới bay bổng rơi vào Tuyệt Linh Hải.

Vừa mới đi vào Tuyệt Linh Hải, chi lực trói buộc mãnh liệt từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, phô thiên cái địa nện trên người Tần giác, may mà kim quang chắc chắn, không chỉ đem tất cả trói buộc bên ngoài đều ngăn cách bên ngoài, hơn nữa không có

chút chấn động nào.

Cô!

Mắt thấy tình cảnh này, bên cạnh Thạch Thiên nuốt ngụm nước miếng, lập tức đối với thực lực Tần giác đã có nhận thức mới.

“Tần Đại ca, Thông Thiên Chi Môn ở nơi nào? “

Thạch Thiên nhịn không được hỏi thăm.

“Phía dưới cùng nhất. “

Tần giác đáp.

Vì vậy hai người tiếp tục hướng xuống dưới xâm nhập, xung quanh cũng dần dần trở nên âm u, trong lúc này các loại sinh vật cổ quái kỳ lạ từ đằng xa bơi qua, tuy nhiên cũng không dám tới gần bọn hắn, tựa hồ rất sợ hãi kim quang.

Quỷ dị là, càng hướng xuống,linh lực trói buộc xung quanh càng nhẹ đi,thẳng đến cuối cùng hầu như đã biến mất, thay vào đó là linh khí cực kỳ nồng đậm, quả thực không thể tưởng tượng.

Ngay tại lúc hai người xuyên qua trăm dặm, lúc sắp đến gần phía dưới đáy biển, một đạo hào quang đột nhiên từ trong bóng tối sáng lên, bắn về phía hai người!

Hô!

Những nơi hào quang đi qua, nước biển nhao nhao sôi trào, mấy sinh vật xui xẻo trực tiếp bị hào quang hòa tan, không còn lại chút gì.

“Không tốt, Tần Đại ca, mau tránh ra! “

Phát giác được nguy cơ, Thạch Thiên thân hình nhoáng một

cái, vội vàng nhanh chóng thối lui.

Thạch Thiên có thể đánh lén Thánh tử Cửu U Các bình yên vô sự, hơn nữa thành công giết chết, cũng là do hắn có thể sớm biết trước được nguy hiểm, làm ra phán đoán.

Trực giác nói cho Thạch Thiên, đạo tia sáng này trong ẩn chứa lực lượng không dưới hắn.

Nhưng mà Tần giác nhưng giống như không nghe thấy Thạch Thiên nói, như cũ vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, phảng phất không có việc gì.

Phốc!

Rốt cục, hào quang đánh vào trên người Tần giác, chỉ thấy kim quang có chút lập loè,sau đó cứng rắn ngăn lại!

“Làm sao có thể? “

Thạch Thiên trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng mắt nhìn kim quang bên người, cái đồ chơi này cứng như vậy ư?

“Lớn mật cuồng đồ, lại dám xông vào thánh mộ, niệm tình các ngươi tu hành không dễ, nhanh chóng rời đi, nếu không, giết không tha! “

Trong bóng tối, thanh âm mênh mông uy nghiêm truyền đến.

Khi chữ cuối cùng rơi xuống,một sinh vật nửa người nửa cá đột nhiên xuất hiện trước mặt Tần giác cùng Thạch Thiên, người này mặc lân giáp,trong tay cầm trường kích, thấy không rõ dung mạo, chỉ lộ ra hai đồng tử màu hông ra bên ngoài,làm cho người ta một loại cảm giác âm trầm đáng sợ.

Không chỉ có như thế,sau lưng sinh vật này còn có lấy ngàn đồng loại, từng cái cầm trong tay vũ khí, nhanh chóng đem hai

người Tần Giác vây lại, tựa hồ chỉ cần bọn hắn không ly khai liền sẽ động thủ công kích.

“Nhân ngư? “

Tần giác biểu lộ hơi có vẻ quái dị, không thể tưởng được trong Tuyệt Linh Hải lại có nhân ngư tồn tại!

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là người cầm đầu đã đạt đến Thánh cảnh!

Ai có thể nghĩ đến, Tuyệt Linh Hải ở biên giới Nam cảnh cũng có cường giả Thánh cảnh.

Ngay cả thủ vệ bên ngoài cũng

Tần giác như có điều suy nghĩ, ý thức được sự tình không có đơn giản như hắn nghĩ.

“Nhân loại, nhanh chóng rời đi, nơi đây không phải là nơi các ngươi nên đến! “

Nhân ngư cầm đầu phẫn nộ quát.

“Thánh mộ sao…”

Tần giác thì thào tự nói, lập tức khóe miệng một vòng dáng tươi cười:

“Có ý tứ. “

“Tần Đại ca, làm sao bây giờ? “

Thạch Thiên lấy ra một cây xương cốt yêu thú, bộ dáng sẵn sàng đón địch.

Nghe vậy, Tần giác không có trả lời, mà là đưa tay vung lên.

Trong chốc lát, kim quang tách ra, không ngừng hướng ra phía ngoài khuếch tán, đem tất cả nhân ngư trấn áp tại chỗ, không thể động đậy.

Người thủ hộ bên ngoài di tích rất bình thường, cho nên Tần giác cũng không khó xử họ, chẳng qua là trấn áp mà thôi.

Trừ phi bọn họ chính mình tìm đường chết.

“A…, chuyện gì xảy ra. “

Nhân ngư cầm đầu kinh hãi, màu đỏ tươi trong con mắt tràn ngập bối rối.

“Đứng lại! Các ngươi không thể tiếp cận Thánh mộ……”

Lời còn chưa dứt, nhân ngư chỉ cảm thấy miệng mát lạnh, trực tiếp bị linh lực phong bế!

Tần giác nhìn cũng chưa từng nhìn đối phương, rất nhanh liền hạ xuống đáy biển.

“Đây là……”

Thạch Thiên kinh ngạc,khi thấy dưới chân có một tảng đá tạo hình kỳ lạ lẳng lặng đứng vững, phía trên điêu khắc rất nhiều ký hiệu, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, lại như cũ rõ ràng có thể thấy được, phức tạp tối nghĩa.

“Thông Thiên Chi Môn. “

Tần giác thản nhiên nói.

Chương 309: Thượng Cổ Di Tích Chi Địa

U ám dưới đáy biển, nước chảy bắt đầu khởi động, âm lãnh rét thấu xương, mấy cái sinh vật dung mạo xấu xí dường như phát giác được cái gì, nhanh chóng tiến vào bùn đất, biến mất không thấy gì nữa.

Xa xa, hai luồng kim sắc quang mang như ẩn như hiện, phảng phất tùy thời sẽ dập tắt, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ an tâm.

Tầm mắt gần hơn, hào quang dần dần ổn định lại, đúng là Tần giác cùng Thạch Thiên.

Giờ phút này, hai người đang đứng trên một tảng đá có đường kính khoảng mười mét, phụ cận không có bất kỳ vật gì khác.

Không cần nghĩ cũng biết,tảng đá trước mặt kia khẳng định cùng Thông Thiên chi môn có quan hệ, huống chi Tần giác từ trên tảng đá cảm nhận được nhàn nhạt linh khí chấn động.

Tảng đá này hình vuông, như một lôi đài, phía trên điêu khắc các loại phù văn kỳ lạ cổ quái, thay đổi liên tục, khó có thể nắm lấy.

Theo lý thuyết, thời kỳ thượng cổ Linh Ương giới có lẽ không có phù văn mới đúng, mặc dù có, cũng không có khả năng phức tạp như vậy.

Nhưng những phù văn này lại dị thường tối nghĩa, quả thực không thể tưởng tượng.

Phải biết,phù văn là ở mấy vạn năm trước mới chính thức quật khởi, lại trải qua hơn vạn năm suy diễn, mới đạt tới loại trình độ hôm nay.

Mà thời kỳ thượng cổ làm sao có phù văn phức tạp như vậy?

Trừ phi tảng đá kia không thuộc về Linh Ương giới, hoặc là cường giả nào đó bên ngoài Linh Ương giới tạo nên.

Kết hợp với 'Thánh mộ' trong miệng nhân ngư vừa rồi, chẳng lẽ đây là một mộ địa của cường giả ngoại giới?

Phốc!

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên từ trong bùn đất cách đó không xa bắn ra, tốc độ nhanh vô cùng, thẳng đến Tần giác mà đi.

Xuy xuy xuy!

Bóng đen khi tiếp xúc đến kim quang, lập tức giống như băng tuyết tan rã, hét thảm một tiếng rồi biến mất.

"Vật gì? "

Thạch Thiên vẻ mặt khiếp sợ, hắn lại hoàn toàn không có kịp phản ứng.

"Không có gì, một cái không biết sống chết."

Tần giác không đếm xỉa tới nói.

Thạch Thiên: "……"

Cho dù Tần giác nói hời hợt, nhưng Thạch Thiên lại biết rõ, nếu như vừa rồi bóng đen kia lựa chọn công kích hắn, mà hắn vừa rồi không có kim quang hộ thể chỉ sợ đã chết.

Lần thứ nhất, Thạch Thiên cảm giác mình nhỏ yếu như thế, dù là lúc trước đối mặt Các chủ Cửu U Các cường giả Thánh Vương cảnh cũng chưa bao giờ trải qua loại cảm giác này.

Cho tới giờ khắc này, Thạch Thiên mới ý thức tới, Tần giác cường đại, xa xa vượt quá hắn tưởng tượng!

“Đem địa đồ lấy ra. “

Tần giác cũng mặc kệ Thạch Thiên đang suy nghĩ gì, ngẩng đầu ra lệnh.

“Được. “

Thạch Thiên sững sờ, vội vàng lấy ra địa đồ.

Tần giác cầm địa đồ, quan sát một lát, sau đó trở về vị trí trung tâm bệ đá.

“Ồ, nơi này có lỗ hổng. “

Thạch Thiên kinh ngạc nói.

Chỉ thấy phù văn gần vị trí trung tâm trên bệ đá đột nhiên đứt gãy, giống như là bị dao cắt,rất là quỷ dị.

“Ừ, lỗ hổng chính là chỗ này của tấm bản đồ. “

Tần giác bàn tay vung khẽ, địa đồ lập tức bay bổng rơi vào bên trên lỗ hổng, chỉnh tề kết nối với phù văn.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Sau một khắc, địa đồ lần nữa sáng lên tia sáng chói mắt,lấy chấm tròn màu đỏ kia làm đầu nguồn, hướng bốn phía khuếch tán ra, ven đường những nơi đi qua, mỗi lần đầu phù văn đều bị kích hoạt, nhanh chóng lan tràn đến cả khối bệ đá!

Ầm ầm!

Tuyệt Linh Hải chấn động, không biết hù dọa bao nhiêu sinh linh, nhấc lên sóng biển kinh thiên.

Cường giả nhân ngư mắt thấy cảnh tượng này nhao nhao sắc mặt đại biến.

“Thánh mộ mở ra! “

“Đáng chết, hai tên nhân loại lại có chìa khóa! “

“Không được, phải ngăn cản bọn hắn! “

“……”

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người cá đều là thúc dục linh lực, ý đồ giãy giụa trấn áp.

Đáng tiếc, đừng nói bọn họ chỉ có Chí Tôn cảnh Truyền Kỳ cảnh mà thôi, cho dù thủ lĩnh Thánh cảnh mạnh nhất cũng không có khả năng thành công.

Ầm ầm!

Trên bệ đá phù văn toàn bộ kích hoạt, vốn là ở chỗ này không biết bao lâu bệ đá bỗng nhiên xoay tròn!

Thấy thế, Tần giác nhíu mày, lập tức bắt lấy Thạch Thiên, phi thân lên.

“Chuyện gì xảy ra? “

Thạch Thiên không rõ ràng cho lắm.

“Thông Thiên Chi Môn muốn mở ra. “

Lời còn chưa dứt,không gian mãnh liệt chấn động mạnh

khuếch tán ra, hình thành vô số cuồng phong cùng loạn lưu, đem không gian xé rách, khủng bố vô cùng.

May mà hai người kịp thời lui về phía sau, mới không có bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Mặc dù có kim quang hộ thể, không cần lo lắng bị cuồng phong cùng loạn lưu tổn thương, nhưng nếu là không cẩn thận cuốn vào trong cái khe không gian, rất có thể sẽ bị chuyển dời đến địa phương khác.

Tần giác có lẽ không sợ, Thạch Thiên sẽ phải xui xẻo.

Mắt thấy Thông Thiên Chi Môn sắp mở ra, lại một bóng đen từ phía dưới bắn ra, chỉ có điều mục tiêu lần này là Thạch Thiên!

Xuy xuy xuy!

Kết quả không hề nghi ngờ, cùng bóng đen trước đó giống nhau hóa thành hư vô.

Từ đầu đến cuối, Thạch Thiên cũng không có nhìn rõ ràng rốt cuộc là cái gì.

Phốc phốc phốc!

Nhưng mà kế tiếp tựa như đốt lên dây dẫn nổ, càng ngày càng nhiều bóng đen bay ra, phô thiên cái địa bắn về phía hai người, giống thiêu thân lao đầu vào lửa, hung hãn không sợ chết.

Hiển nhiên, những hắc ảnh này cùng với nhân ngư kia giống nhau, đều là người thủ hộ 'Thánh mộ'.

Tần giác bàn chân khẽ giậm, tất cả bóng đen trên trời lập tức đứng yên giữa không trung, lần này, Thạch Thiên rốt cục nhìn rõ ràng là cái gì.

Đó là sinh vật hắn chưa bao giờ thấy qua,sinh vật này kích

thước chỉ bằng ngón tay, trên người bao trùm một tầng lân giáp, còn có gai ngược rất dài, vô cùng sắc bén, hơn nữa lóe ra hàn quang.

Một cái sinh vật nhỏ như thế lại có thể bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy?

Nói đùa gì vậy?

Thạch Thiên không thể tin.

Cùng lúc đó, nước biển cuồn cuộn đột nhiên bình tĩnh trở lại, không gian chấn động cũng dần dần co rút lại rồi tiêu tán.

Về phần bệ đá đã biến thành không gian đại môn có đường kính khoảng mười mét, bên kia không biết đi thông nơi nào.

“Đi thôi. “

Tần giác hai tay chấp sau lưng bay vào không gian đại môn, biến mất không thấy gì nữa.

Thạch Thiên do dự mấy giây, vội vàng đi theo.

Hô!

Hai người mới vừa đi vào không gian đại môn liền chậm rãi đóng lại, một lần nữa biến trở về bệ đá, giống như chưa có chuyện gì phát sinh.

Xuyên qua không gian đại môn, đầu tiên đập vào mi mắt chính là một mảnh đại địa bao la mờ mịt nhìn không thấy điểm cuối, ngoại trừ núi với rừng ra, không có bất kỳ kiến trúc nào,quả thực tựa như bãi đất chét bị vứt bỏ.

Bất đồng duy nhất chính là, nơi đây linh khí vô cùng nồng đậm, dù cho so sánh với Bạch Long tộc, cũng không kém!

Đối với cái này, Tần giác có chút kinh ngạc, Bạch Long tộc là địa phương nào?

Là thế lực cường đại nhất trong giới nội, có được cường giả Chân Thần cảnh tọa trấn!

Trái lại Linh Ương giới, bài trừ Tần giác cùng Long Trẫm, tối đa chỉ có thể coi là vị diện cấp thấp, một cái thượng cổ di tích, làm sao có thể so với Bạch Long tộc?

Xem ra, cái này cái gọi là thượng cổ di tích, quả nhiên không thuộc về Linh Ương giới.

Nghĩ tới đây, Tần giác cúi đầu nhìn lại, phát hiện chỗ mình đứng cùng với trên tảng đá vừa rồi giống nhau như đúc, cánh tay giương lên, địa đồ lập tức rơi vào trong tay hắn.

Hiện tại Tần giác rất nghi hoặc chính là, trưởng thôn Thạch thôn làm thế nào có được tấm bản đồ này?

“A……”

Bên cạnh, Thạch Thiên chỉ cảm thấy đầu cháng váng hoa mắt, thật lâu mới thích ứng được:

“Tần Đại ca, chúng ta đây là ở đâu bên trong?”

“Trong thượng cổ di tích. “

“A…? “

Thạch Thiên mờ mịt mở trừng hai mắt, cái này là thượng cổ di tích?

Thoạt nhìn giống như không có gì đặc biệt.

Bất quá linh khí ngược lại là nồng đậm, Thạch Thiên thiếu chút nữa nhịn không được trực tiếp ngồi xuống tu luyện.

Chương 310: Phế Tích Bí Mật

Hô!

Gió mát thổi qua, làm cây cỏ, nhẹ nhàng lắc lư.

Cái gọi là di tích thượng cổ, thật ra là cái tiểu thế giới, chỉ có điều lớn hơn Vô Cực Bí Cảnh lúc trước rất nhiều.

Tần Giác tản ra linh thức, giản lược đoán chừng một chút, 'thượng cổ di tích' này hầu như không khác Linh Ương giới là bao, hơn nữa hoàn cảnh còn đẹp hơn, thậm chí có sinh mệnh tồn tại.

Đến tột cùng là ai có thể sáng tạo ra một tiểu thế giới khổng lồ như thế, hơn nữa còn đưa vào Linh Ương giới?

Chân Thần?

Loại cường giả cấp bậc này, làm sao có thể vừa ý Linh Ương giới?

Tần Giác trăm mối vẫn không có cách giải.

"Tần đại ca, chúng ta kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? "

Thạch Thiên cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Đây là lần đầu tiên Thạch Thiên chính thức rời khỏi Linh Ương giới', bởi vậy không khỏi có chút sợ hãi.

"Qua bên kia nhìn xem. "

Trầm ngâm một lát, Tần Giác mũi chân điểm nhẹ lên bệ đá, bay đến một phương hướng.

Cho dù tiểu thế giới này rộng lớn vô cùng, ẩn chứa vô số thiên tài địa bảo, nhưng kiến trúc lại cực kỳ thưa thớt, mà Tần Giác hiện tại muốn đi, chính là một cung điện hoang tàn.

Về phần tấm bản đồ kia, bị Tần Giác tạm thời thu vào, dù sao lúc trở về còn phải dùng đến.

“Híz-khà-zzz, linh khí thật dày, sư phụ, nơi đây nhất định có rất nhiều đồ ăn ngon! “

Vân Tịch ghé vào trên vai Tần Giác, hai mắt tỏa sáng, khóe miệng nhịn không được chảy nước miếng.

Dựa theo lối suy nghĩ của Vân Tịch, hễ là nơi có linh khí dày, khẳng định có mỹ thực!

Tần Giác: “……”

Trừ ăn ra, ngươi còn có thể nghĩ đến chuyện khác được không?

“Khục khục, xong xuôi mấy chuyện này rồi nói. “

Tần Giác bất đắc dĩ, ai bảo Vân Tịch là đồ đệ của hắn chứ.

Mặt khác, Tần Giác vừa rồi xác thực thấy được không ít yêu thú cùng linh thực đẳng cấp cao, khiến cho bản thân cũng có hơi thòm thèm, cho nên mới không có trực tiếp cự tuyệt.

“Ừ! “

Vân Tịch nhẹ gật đầu, tràn ngập chờ mong.

“Sư phụ, cẩn thận! “

Đột nhiên, Vân Tịch nhắc nhở.

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, vô số đá vụn văng tứ tung, lập tức một sinh vật to lớn có vảy màu đen chui ra từ lòng đất, mang theo tiếng xé gió thê lương, trùng trùng điệp điệp đâm vào người Tần Giác!

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, sinh vật to lớn màu đen kia nhanh chóng bị đâm đến văng ra ngoài, trên mặt đất tạo thành hố to, vảy nứt ra từng khúc, chảy ra máu màu xanh da trời, toàn bộ thân thể trực tiếp biến thành mặt bằng, chết không thể chết lại.

"……"

Thứ quỷ yêu gì vậy?

Tần Giác tập trung nhìn vào, phát hiện là một sinh vậy kì quái khá giống với bọ cánh cứng, bất đồng chính là, hình thể còn to hơn bọ cánh cứng mấy ngàn lần, nếu như đổi thành võ giả bình thường, chỉ sợ đã bị vỡ thành thịt nát.

"Hô, khiến ta sợ nhảy dựng. "

Vân Tịch nhẹ nhàng thở ra.

"Ngươi có thể thấy được? "

Với thực lực Chí Tôn cảnh của Vân Tịch, có lẽ không có khả năng phát hiện được bọ cánh cứng này mới đúng.

"Hì hì, sư phụ không nhớ sao. "

Vân Tịch chỉ chỉ mắt trái của mình, cười nói:

"Ta có thể nhìn thấu linh lực đó. "

Nghe vậy, Tần Giác giật mình.

Thiếu chút nữa đã quên, sau khi được Thiên Đế truyền thừa

Vân Tịch có thể xem thấu bất cứ linh lực gì, không chỗ nào che dấu, ẩn trốn, có thể phát hiện bọ cánh cứng cũng không kỳ quái.

“Sư phụ, con này có thể ăn được không? “

Vân Tịch chằm chằm vào ‘Bọ cánh cứng’ phía dưới, nuốt ngụm nước miếng.

“Không được, thật là ác tâm. “

Tần Giác vội vàng lắc đầu.

Đối với loại sinh vật thuộc chủng loại ‘trùng’, Tần Giác đều không có hứng thú.

“Được rồi. “

Vân Tịch hơi có vẻ thất vọng.

Tần Giác: “……”

Bên cạnh, Thạch Thiên trầm mặc, theo bản năng nhích tới gần Tần Giác.

Không có biện pháp, thế giới này quá nguy hiểm, ai biết đợi tí nữa có thể lại nhảy ra một con giống với bọ cánh cứng tiêu diệt hắn hay không?

Thạch Thiên cũng không tin có thể hóa giải.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Giác, hai người nhanh chóng đi vào một cung điện phế tích, phóng nhãn nhìn lại, hầu như khắp nơi đều là tường đổ, rách nát vô cùng.

Rất nhiều kiến trúc đã sụp xuống từ lâu,nào còn dáng vẻ ‘Thánh mộ.

Chứng kiến tình cảnh này, Thạch Thiên khóe mắt có chút run

rẩy.

Di tích thượng cổ không phải có linh khí ngút trời,bảo vật khắp nơi saoe?

Nơi đây đừng nói bảo vật, ngay cả kiếm cùn cũng chẳng có.

Có phải đi nhầm chỗ rồi không?

Thạch Thiên cảm thấy có chút hoang đường.

“Không cần hoài nghi, nơi này chính là di tích thượng cổ trên mặt đất, tính ra cũng tương đối hoàn chỉnh.”

Giống như xem thấu suy nghĩ trong lòng của Thạch Thiên, Tần Giác giải thích nói.

Tuy nhiên trừ lần đó ra, còn có mấy hài cốt chỗ kiến trúc, nhưng đại bộ phận đã chỉ còn lại mảnh vỡ, hình dạng cụ thế cũng nhìn không ra, bằng không thì Tần Giác cũng sẽ không lựa chọn tới nơi này.

“……”

“Chẳng lẽ lực lượng cường đại như lời thôn trưởng là giả? “

Thạch Thiên thở dài.

“Không, thật sự. “

Tần Giác thản nhiên nói.

“Cái gì? “

Thạch Thiên sững sờ, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Ta cảm nhận được dao động linh lực rất cường đại. “

Nói xong, Tần Giác bước một bước, lập tức xuất hiện ở bên

ngoài một tòa cung điện, lộ ra thần sắc suy tư.

Thấy thế, Thạch Thiên vội vàng đi theo, hỏi:

“Làm sao vậy, Tần đại ca. “

“Cái cổ linh lực ba động có vẻ là đang ở. “

Tần Giác trầm lặng nói.

So với kiến trúc khác, tòa cung điện trước mắt này không thể nghi ngờ có chút kỳ lạ, không chỉ có cánh cửa đóng chặt, mà lại chỉ tróc ra mấy bức tường, vô cùng chắc chắn.

Kết hợp với cảnh vật xung quanh cùng với vị trí, tòa cung điện này tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Lại để cho Tần Giác nghi hoặc chính là, dao động linh lực này rõ ràng không khí trầm lặng, không có chút sinh cơ nào, lại

Chẳng muốn suy nghĩ nhiều, Tần Giác đưa tay ra một quyền.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Trong chốc lát, hàng trăm trận pháp bị kích hoạt, bao phủ cung điện, ý muốn ngăn cản Tần Giác.

Khó trách tòa cung điện này chắc chắn như vậy, nguyên lai là có trận pháp bảo hộ, đáng tiếc gặp phải Tần Giác.

Ầm ầm!

Quyền phong như sóng biển mang tất cả mà qua, lập tức phá hủy tất cả trận pháp, nghiền nát cửa cung điện!

Ngay sau đó một mùi khó có thể hình dung được tràn ra, còn chưa có tới gần hai người, liền bị Tần Giác phất tay thổi tan.

Sau đó bọn hắn liền chứng kiến trên vương tọa ở cuối đại điện, có một nam tử hai mắt nhắm chặt sắc mặt tái nhợt ngồi!

Nam tử tóc trắng, gầy như que củi, mắt, mũi, miệng, đều là máu đọng, nhìn qua dữ tợn đáng sợ!

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, trước ngực nam tử cắm một thanh trường kiếm, trực tiếp xuyên qua thân thể cùng với vương tọa, tản ra sát cơ vô tận!

Rất rõ ràng, nam tử đã chết, nhưng linh lực trong cơ thể lại bị trường kiếm phong bế, ngưng mà không tán, Tần Giác sở dĩ sẽ cảm thấy không khí trầm lặng, chính là bởi vì như thế.

“Uy áp thật mạnh. “

Theo trận pháp hủy diệt, Thạch Thiên cũng bắt đầu dần dần cảm nhận được dao động linh lực trên người nam tử, hô hấp trì trệ.

Dù nam tử đã chết không biết bao nhiêu năm, Thạch Thiên vẫn nhịn không được lạnh run!

Ngay khi Thạch Thiên sắp không chịu nổi quỳ xuống, kim quang lúc trước lần nữa tách ra, loại uy áp này khiến cho người ta hít thở không thông lập tức biến mất.

Tần Giác không có tiếp tục đi quan tam Thạch Thiên, trực tiếp nhấc chân đi vào cung điện.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Lại là hàng trăm trận pháp bị kích hoạt, chỉ có điều lần này không phải phòng thủ, mà là công kích!

Bá!

Trong cung điện trống trãi, từng đạo kiếm quang hiển hiện,

phô thiên cái địa bắn về phía Tần Giác, ven đường những nơi đi qua, không gian đều bị xé rách thành một cái khe!

Chương 311: Sống Lại

Xoẹt xẹt!

Không gian bị xé rách, vô số màu xanh biển không hiểu từ đâu xuất hiện, sau đó mang theo lực hủy diệt không gì sánh nổi, đâm về phía Tần Giác!

Thạch Thiên vừa muốn tiến vào trong cung điện chứng kiến tình cảnh nãy, lập tức sợ tới hồn phi phách tán, vội vàng lui trở về.

Theo như lời lúc trước, Thạch Thiên có thể phát giác được nguy cơ từ sớm, mà những thứ…kiếm quang màu xanh nước biển kia mang đến cho hắn cảm giác giống như bùa đòi mạng, môt khi bị đánh trúng, chết là điều không thể nghi ngờ!

Cùng lúc đó, kiếm quang màu xanh đã thành hình gào thét, theo bốn phương tám hướng rơi lên người Tần Giác!

Đương đương đương!

Giống như kim loại va chạm vào nhau, kiếm quang màu xanh sau khi lại gần Tần Giác, đều là bị kết giới vô hình ngăn lại, chấn thành mảnh vỡ, hoàn toàn không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn nào cho Tần Giác.

Nhưng mà những mảnh vỡ kiếm quang này cũng không có tiêu tán như vậy, mà là lần nữa ngưng tụ, không ngừng công kích Tần Giác, uy lực lần sau mạnh hơn lần trước, tầng tầng chồng lên, vô hưu vô chỉ.

“Thú vị. “

Tần Giác khóe miệng cong lên có chút hăng hái tươi cười.

Hắn còn chưa bao giờ thấy qua trận pháp, dựa theo tiếp tục như vậy, chỉ sợ không được bao lâu, cho dù là cường giả trên Thái Hư đệ thất cảnh cũng rất khó xông qua.

Bởi vậy có thể thấy được, người bố trí trận pháp rất có thể đã đạt tới Thái Hư đệ thập cảnh, thậm chí Thần cảnh.

"Đã như vậy……"

Chân Tần Giác khẽ giậm, toàn bộ cung điện lập tức chấn động ba cái, vang lên mấy tiếng nổ mạnh, đinh tai nhức óc, đó là tiếng nổ tung của căn cơ trận pháp,

Kiếm quang màu xanh vốn là không ngừng rơi xuống đột nhiên đứng yên ở trên không trung, lập tức hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

Đến tận bây giờ, trong cung điện, trận pháp bên ngoài toàn bộ bị Tần Giác phá hủy, cái gì cũng không còn.

Làm xong những thứ này, Tần Giác vỗ đầu Vân Tịch, đi đến chỗ vương tọa.

Cho dù nam tử ngồi trên vương tọa không biết đã chết bao nhiêu năm, thế nhưng chấn động của linh lực cường đại vẫn khiến cho người ta cảm thấy tim đập nhanh, giống như lúc nào cũng có thể mở to mắt thức tỉnh.

Ong!

Đột nhiên, trường kiếm cắm ở trên ngực nam tử phát ra tiếng kêu to, tản ra sát cơ vô tận, giống như đang cảnh cáo Tần Giác.

Không hề nghi ngờ, đây là vũ khí đã sinh ra khí linh, về phần cấp bậc gì, Tần Giác cũng không biết.

Bất quá có thể khẳng định là, tuyệt đối vượt qua Thánh khí.

Đối với cái này, Tần Giác không thèm để ý chút nào, tiếp tục đi đến vương tọa.

Chính là một thanh trường kiếm, cho dù là thần khí có thể làm gì đây?

Loong coong!

Thấy Tần Giác cũng không có thối lui, trường kiếm lập tức phóng ra sát cơ càng thêm dày đặc, trực tiếp ngưng tụ ra vài đạo kiếm khí, ngăn Tần Giác lại.

Phốc!

Khác với những kiếm khí này tấn công, Tần Giác vung tay lên, trực tiếp thổi tan, ngay sau đó bấm tay gảy nhẹ, kim quang lập loè, lại trấn áp trường kiếm.

Toàn bộ quá trình không đến ba giây, nhìn qua hời hợt.

"……"

Cuối cùng, Tần Giác cũng đi tới bên cạnh vương tọa, cẩn thận quan sát nam tử trước mắt này.

Đầu đầy tóc trắng, gầy như que củi, toàn thân không có chút sinh cơ, thân thể lại bất diệt, chứng minh người này ít nhất là cường giả Chân Thần cảnh.

Bởi vì chỉ có thần thể mới có thể dưới tình huống linh hồn bị hủy diệt, vẫn bảo trì thân thể bất diệt.

Bất quá, một cưởng giả Chân Thần cảnh, làm sao bị giết chết ở chỗ này?

Kết hợp với trận pháp cùng trường kiếm vừa rồi, chẳng lẽ người giết chết nam tử cũng là cường giả Chân Thần cảnh?

Trước mắt mà thấy, chỉ có như vậy mới có thể giải thích được.

“Tần đại ca, ngươi mau đến xem, đó là cái gì……”

Lúc này, Thạch Thiên vẫn đứng bên ngoài cung điện đột nhiên hô.

Nghe vậy, Tần Giác nhíu mày, lập tức đi ra bên ngoài cung điện.

“Làm sao vậy? “

“Tần đại ca, đó là thứ gì vậy? “

Thạch Thiên chỉ vào xa xa nói.

Tần Giác theo tiếng nhìn lại, liền thấy một chiếc quan tài dài khoảng mười mét nằm lẳng lặng ở nơi đó, phía trên phủ đầy bụi, còn có rất nhiều cỏ dại, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Quan tài đồng xanh phong cách cổ xưa, tràn ngập cảm giác tang thương, phía trên điêu khắc chằng chịt đường vân, tương tự với ký hiệu trên bệ đá, bất đồng chính là, những đường vân này đã không có linh khí, triệt để mất đi tác dụng.

Kỳ quái, người rõ ràng chết ở trong cung điện, quan tài tại sao phải đặt ở bên ngoài?

Không nghĩ ra Tần Giác dứt khoát trực tiếp tiến lên mở ra.

Phanh!

Nắp quan tài nặng ngàn cân bị Tần Giác đẩy ra, lộ ra cảnh tượng.

Là một nam tử hai mắt nhắm chặt, thất khiếu chảy máu xuất hiện ở trước mắt Tần Giác.

“??? “

Tình huống này là sao?

Rõ ràng không chỉ có một người chết?

Bất đồng chính là, trên người nam tử này không có vũ khí, cũng không có miệng vết thương, bởi vậy linh lực sớm đã tiêu tán, nhưng với trình đọ cường hãn của thân thể mà nói, cũng hẳn là cường giả Thần cảnh.

Chẳng lẽ là hai người này chiến đấu, cuối cùng là đồng quy vu tận?

Tần Giác vẻ mặt quái dị, tuy nhiên nghe rất khoa trương, nhưng kỳ thật loại trừ khả năng này.

Dù sao, sinh mệnh lực của cường giả Thần cảnh cực kỳ ương ngạnh, trừ phi bị giết chết trong nháy mắt, nếu không dù cho lọt vào {đả kích trí mạng}, cũng có thể dựa vào linh lực chống đỡ rất lâu.

Nói không chừng nam tử trong cung điện chính là bị nam tử trong quan tài giết chết, sau đó mình cũng gặp trọng thương, chỉ có thể nằm trong quan tài chậm rãi chờ chết.

Chỉ chốc lát sau, Tần Giác đã bổ não tất cả nội dung cốt truyện, hoàn mỹ phù hợp.

Nhưng mà rất nhanh Tần Giác liền bỏ ý nghĩ này, nguyên nhân rất đơn giản, cho dù trên người nam tử nằm trong quan tài đồng xnah không có bất kỳ miệng vết thương, nhưng Tần Giác vẫn cảm giác được một chút sát cơ.

Không sai, sát cơ đến từ thanh trường kiếm kia!

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác lâm vào trầm tư, nói như vậy,

hai cường giả Chân Thần cảnh đều là bị thanh trường kiếm kia giết chết, như vậy là ai làm đây?

Chuyện càng ngày càng quỷ dị.

Răng rắc!

Ngay khi Tần Giác suy tư, dưới chân bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, tựa hồ đã dẫm vào vật gì, cúi đầu nhìn lại, là chỉ côn trùng nhỏ xui xẻo.

“Đúng rồi! “

Tần Giác phản ứng mạnh, thanh trường kiếm kia không phải đã sinh ra đời khí Linh?

Chỉ cần thi triển sưu hồn thanh trường kiếm kia, chẳng phải cái gì cũng biết?

Nghĩ tới đây, Tần Giác lập tức trở về trong cung điện, bắt lấy thanh trường kiếm bị hắn trấn áp kia, chậm rãi rút ra khỏi người nam tử.

Không thể không nói, thanh kiếm nầy vô cùng xinh đẹp, không chỉ có ký hiện giống đóa hoa, còn bài biện ra đỏ thẫm, quả thực tựa như một tác phẩm nghệ thuật, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Loong coong!

Trường kiếm lần nữa kêu to, ý muốn giãy giụa khỏi Tần Giác, đáng tiếc căn bản không làm được chuyện gì.

Mấy giấy sau, Tần Giác triệt để rút… trường kiếm ra, nhẹ nhàng vung lên.

Xoẹt xẹt!

Cung điện nghiền nát, trực tiếp trên mặt đất kéo lê một vết rách dài hai trượng, phá tan vách tường, kéo dài đến cuối tầm mắt, thiếu chút nữa chém toàn bộ tiểu thế giới thành hai khúc!

“Kiếm tốt. “

Tần Giác nhịn không được tán thưởng, về sau dùng để làm vũ khí có lẽ được đấy.

“Hửm? “

Sau một khắc, Tần Giác ý thức được không đúng.

Khi trường kiếm thoát ly khỏi nam tử tóc trắng, một luồng sinh cơ nồng đầm khó có thể hình dung đột nhiên tự bạch phát trong cơ thể nam tử, tràn vào tất cả xương cốt tứ chi!

Không chỉ có như thế, nam tử tóc trắng trước kia thân hình khô gầy mạnh mẽ tăng vọt, vết thương kiếm trước ngực cũng khép lại, linh lực cường đại phóng lên trời, xuyên qua nóc cung điện, thẳng vào mây xanh!

Ầm ầm!

Không đến một phút, thi thể đã vẫn lạc kia trở lại sinh cơ bừng bừng, không còn chút tử khí.

Mà ở trong rất nhiều dị tượng này, hai con ngươi của nam tử tóc trắng khẽ nhúc nhích, mở mắt!

Chương 312: Thí Đạo

Ầm ầm!

Trong nháy mắt lúc nam tử mở to mắt, toàn bộ tiểu thế giới đều chấn động theo, hình như có sấm sét hiện lên, chiếu sáng cả sông núi đại địa.

Cùng lúc đó, cung điện lập tức hóa thành vô số mảnh vỡ bay ra, vương tọa dưới thân nam tử cũng vỡ ra vô số vết nứt, không chịu nổi sụp đổ.

Trên bầu trời, cuồng phong cuồn cuộn, thiên địa biến sắc, mơ hồ hình thành một cái vòng xoáy, giống như tận thế hàng lâm.

Rầm!

Lại là một tia sấm sét rơi xuống, chiếu rọi trên người nam tử cùng Tần Giác, chấn nhiếp tâm hồn!

Xa xa, Thạch Thiên trợn mắt há hốc mồm, hầu như không thể tin được ánh mắt của mình, nếu không phải Tần Giác vẫn luôn đứng yên không nhúc nhích, chỉ sợ hắn đã bị dọa chạy từ lâu.

Loong coong!

Trường kiếm khẽ chấn động, sát cơ thu liễm, thay vào đó là sợ hãi vô cùng!

Không sai, một thanh trường kiếm lại cảm thấy sợ hãi!

“Đã xong. “

Trường kiếm thở dài một tiếng, tràn ngập bất đắc dĩ.

Chính như Tần Giác dự liệu, trường kiếm hoàn toàn đã sinh ra khí linh, giờ phút này rốt cục cũng mở miệng nói chuyện.

“Vậy mà không chết? “

Tần Giác cũng hơi kinh ngạc.

Khó trách linh lực của thi thể này ngưng mà không tán, thì ra không chỉ đơn giản là bị trường kiếm giam cầm như vậy.

“Nơi này là……”

Nam tử tóc trắng mờ mịt nhìn hai tay mình, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, có chút không rõ cho lắm.

Đột nhiên, nam tử tóc trắng như nhớ tới cái gì, ngửa mặt lên trời cười to, âm thanh chấn vạn dặm, ầm ầm vang dội:

“Ha ha ha, bản tôn rốt cục cũng sống lại. “

Chỉ thấy khí tức của nam tử tóc trắng không ngừng tăng lên, trong nháy mắt đã đột phá. Thái Hư cảnh, bước vào Chân Thần cảnh, dẫn động thiên địa dị tượng, sáng rực chói mắt.

Một cường giả Chân Thần cảnh ‘ngủ say’ không biết bao nhiêu lâu, cứ như vậy mà sống lại.

“Là ngươi cứu bản tôn? “

Bình phục tâm tình, nam tử tóc trắng lúc này mới chú ý tới Tần Giác ở bên cạnh, ánh mắt lập loè, không biết đang suy nghĩ gì.

“Ách……Có thể coi là vậy đi. “

Tần Giác nhẹ gật đầu.

Theo tình huống trước mắt cho thấy, trường kiếm có lẽ cũng không có giết chết nam tử tóc trắng, chẳng qua là phong ấn lại mà

thôi, Tần Giác rút trường kiếm ra, chẳng khác nào giúp nam tử tóc trắng cởi bỏ phong ấn cứu vớt hắn.

Về phần nam tử tóc trắng dùng phương pháp gì bảo vệ sinh cơ, Tần Giác cũng không biết.

“Đa tạ! “

Nghe vậy, nam tử tóc trắng lập tức ôm quyền nói với Tần Giác.

Tần Giác: “……”

Vì sao không giống với trong tưởng tượng?

Hắn còn cho rằng nam tử tóc trắng sẽ trực tiếp động thủ, giết người diệt khẩu.

“Bản tôn Ân Thiên Hành, không biết ân nhân……”

Nam tử tóc trắng cũng không biết Tần Giác đang suy nghĩ gì, mở lời trước nói.

“Tần Giác. “

Tần Giác đáp.

“Thì ra là Tần huynh. “

Nam tử tóc trắng nhếch miệng cười, giống như quen biết từ trước nói:

“Đa tạ ân cứu mạng của Tần huynh, bản tôn suốt đời khó quên!”

Tần Giác: “……”

Vì sao cảm thấy, nghe là lạ, giống như nam tử tóc trắng muốn

tìm hắn báo thù vậy.

“Không nên bị hắn lừa gạt, hắn chính là ác ma.”

Đúng lúc này, trường kiếm đột nhiên miệng phun tiếng người, phẫn nộ quát.

Nếu không phải bị Tần Giác chộp trong tay, chỉ sợ trường kiếm đã xông lên liều mạng với nam tử tóc trắng.

“Hửm? Thí Đạo Kiếm? “

Ân Thiên Hành nhíu mày, trong mắt sát ý lóe lên.

“Ngươi phong ấn bản tôn lâu như vậy, còn chưa hóa giải được cừu hận trong lòng ư? “

Cho dù Ân Thiên Hành che dấu vô cùng tốt, thế nhưng ý nghĩ gạt bỏ vẫn bị Tần Giác bắt được, hắn lập tức hiểu, chuyện không có đơn giản như vậy.

Bất quá, thanh trường kiếm này tên ‘Thí Đạo”’ sao?

Khó trách sát cơ dày đặc như vậy.

“Phì, sớm muộn có một ngày ta sẽ giết ngươi, thay tất cả mọi người báo thù! “

Trường kiếm lạnh lùng nói:

“Đã như vậy, bản tôn hôm nay liền hủy diệt khí linh của ngươi! “

Nói xong, Ân Thiên Hành lập tức thò tay chém giết trường kiếm, nhưng mà lại bị Tần Giác nghiêng người né tránh.

“Thật có lỗi, thanh kiếm này bây giờ là của ta.”

Tần Giác mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

Ân Thiên Hành sững sờ, trầm giọng nói:

“Tần huynh có chỗ không biết, thanh kiếm này sát ý quá mãnh liệt, nếu như không hủy diệt khí linh, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng. “

“Ta nói, thanh kiếm này bây giờ là của ta. “

Tần Giác lặp lại.

“……”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lâm vào yên lặng, giương cung bạt kiếm, không khí dường như đông lại.

Sau nửa ngày, Ân Thiên Hành lời nói xoay chuyển, cười nói:

“Nếu Tần huynh rút ra thanh kiếm này, như vậy thanh kiếm này nên là của Tần huynh, là bản tôn đường đột. “

Nói xong, lại thật sự thu tay lại, không hề

chém giết trường kiếm.

Rất khó tưởng tượng, một người như vậy sẽ là ác ma trong miệng Thí Đạo Kiếm.

Đương nhiên Tần Giác cũng không phải con nít, dăm ba câu đơn giản đã bị lừa, bởi vậy căn bản không có để tâm đến lời nói của Ân Thiên Hành.

Dùng cái mông nghĩ cũng biết, một cường giả Thần cảnh bị phong ấn không biết bao nhiêu năm, làm sao có thể sẽ dễ dàng cúi đầu như vậy?

Mặc kệ như thế nào, Ân Thiên Hành không có tiếp tục động thủ, Tần Giác cũng không nhiều lời, chỉ có thể đặt mục tiêu lên

trên Thí Đạo Kiếm.

Vốn hắn định thi triển sưu hồn với Thí Đạo Kiếm, tra ra tình huống nơi này chỉ đơn giản thuận tiện cứu một người mà thôi.

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị thi triển sưu hồn thuật, Ân Thiên Hành bỗng nhiên tiến lên một bước, đi đến bên cạnh quan tài cung điện.

Nhìn thấy thân ảnh nằm trong quan tài, Ân Thiên Hành vốn là khẽ giật mình, lập tức ngửa mặt lên trời cười to:

“Ha ha ha, Thiên Cừu, ngươi cuối cùng vẫn thua bản tôn. “

Thiên Cừu?

Ân Thiên Cừu? Ân Thiên Hành?

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Dựa theo kiểu nói này, nam tử nằm bên trong quan tài kia hao hao giống với Ân Thiên Hành, chẳng lẽ hai người là huynh đệ?

“Cái gì, chủ nhân đã chết? “

Nghe được Ân Thiên Hành nói, Thí Đạo Kiếm lập tức điên cuồng giãy dụa, đáng tiếc bị Tần Giác cầm trong tay, căn bản không thể động đậy.

Kỳ thật Thí Đạo Kiếm biết chuyện chủ nhân đã chết từ lâu, chẳng qua là không muốn tiếp nhận mà thôi, bằng không thì làm sao bắt nó ở nơi này nhiều năm, ngay cả huyết mạch liên kết cũng đứt gãy?

Thì ra nam tử nằm bên trong quan tài kia chính là chủ nhân của Thí Đạo Kiếm.

Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng hiểu rõ tại sao trên

người nam tử lại có sát cơ của Thí Đạo Kiếm.

Nói cách khác, nam tử cũng không phải bị Thí Đạo Kiếm giết chết.

“Ha ha ha ha ha! “

Ân Thiên Hành giống như điên rồi, còn vui hơn cả lúc được sống lại.

Nhìn ra, hai người khi còn sống quan hệ nhất định rất tệ.

“Hay, hay, hay. “

Sau một khắc, Ân Thiên Hành nói liên tục ba chữ hay, giơ tay lên, vỗ liên tiếp!

Ầm ầm!

Cuồng bạo linh lực quét ra, khiến quan tài lập tức chia năm xẻ bảy, ngay sau đó dư thế lại không dừng đánh vào trên mặt đất, nhấc lên bụi bặm đầy trời.

Thấy thế, Tần Giác nhíu mày, lập tức mang theo Thạch Thiên bay lên không trung.

Lúc bụi mù rơi xuống, khắp cung điện phế tích đã biến thành một cái hố sâu không thấy đáy, cái gì cũng không còn, duy chỉ có nam tử nằm trong quan tài kia vẫn bình yên vô sự.

Cái này chính là chỗ mạnh của thần thể, dù là đã vẫn lạc, thân thể như cũ không thể phá vỡ.

“Hắc hắc hắc, yên tâm, bản tôn sẽ không đơn giản hủy diệt nhục thể của ngươi như vậy đâu, ngươi khi còn sống không muốn nghe theo mệnh lệnh của bản tôn, như vậy bản tôn sẽ luyện ngươi thành khôi lỗi, sau khi chết để bản tôn lấy ra sử dụng. “

Ân Thiên Hành thì thào nói, khiến cho người ta không rét mà run.

Sau đó, Ân Thiên Hành ngẩng đầu nhìn Tần Giác, lộ ra một nụ cười cực kỳ biến thái.

Ân Thiên Cừu đã chết, hắn cũng không có gì băn khoăn.

Trừ hắn ra, ai cũng đừng mong còn sống đi ra khỏi nơi này!

Chương 313: Nhất Kiếm Khai Thiên

Hô!

Một trận gió lạnh thổi qua, vốn là bầu trời tươi đẹp, đột nhiên âm u xuống, mây đen rậm rạp, che khuất ánh mặt trời.

Ân Thiên Hành hai con ngươi như điện, nhìn thẳng Tần Giác, sát ý nghiêm nghị.

Từ khi thức tỉnh, Ân Thiên Hành lo lắng nhất chính là đệ đệ kia của hắn vừa hận lại vừa sợ không biết còn sống hay không.

Lúc trước, đúng là Ân Thiên Cừu cầm trong tay Thí Đạo Kiếm, đưa hắn phong ấn.

Nếu không phải Ân Thiên Hành nắm giữ một loại thần thông có thể ngủ say trong thời gian dài chỉ sợ sớm đã đã chết.

Mặc dù như thế, vẫn bị chết trụ trên vương toạ không biết bao nhiêu vạn năm, không thể động đậy.

Bởi vậy Ân Thiên Hành rất sợ hãi chính mình vừa mới thức tỉnh lại bị Ân Thiên Cừu lần nữa phong ấn, dù sao, lực lượng của hắn còn chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Huống chi cho dù là trạng thái đỉnh phong, cũng hơn nửa đánh không lại Ân Thiên Hành, nếu không há lại sẽ bị phong ấn.

Tuy nói trước đó, Ân Thiên Hành đồng dạng đả thương nặng đối phương, nhưng đến cùng bị thương đến mức nào, Ân Thiên Hành hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Kết quả không nghĩ tới Ân Thiên Cừu vậy mà đã chết!

Khó trách Ân Thiên Cừu chỉ là phong ấn chứ không có giết hắn thì ra là chính mình không chịu nổi.

Lúc thấy thi thể Ân Thiên Cừu, Ân Thiên Hành không biết có bao nhiêu vui vẻ.

Bởi vì cái kia đại biểu cho không còn có người có thể trói buộc hắn!

Cho nên để ăn mừng, trước hết giết chết hai gia hỏa không biết sống chết trước mắt này.

Ân Thiên Hành khóe miệng tươi cười, dữ tợn đáng sợ.

Cho dù thủy chung nhìn không thấu tu vi Tần Giác nhưng Ân Thiên Hành không thèm để ý chút nào, cho dù là mạnh nhưng có thể mạnh hơn hắn sao?

Từ sau khi Thiên Cung bị diệt, hắn và Ân Thiên Cừu trở thành sinh linh cường đại nhất vùng hư không này, tung hoành giới nội, không đâu địch nổi.

Hiện tại Ân Thiên Cừu đã chết, còn có ai có thể ngăn cản hắn?

Ta là Thiên Đạo! Ta là chúa tể!

Duy nhất lại để cho Ân Thiên Hành thoáng cảnh giác chính là, Tần Giác có thể rút ra Thí Đạo Kiếm, chứng minh ít nhất là cường giả Bán Thần cảnh.

Nhưng, cũng chỉ vậy thôi.

Còn có cái thanh Thí Đạo Kiếm kia, phải phá hủy khí linh, chấm dứt hậu hoạn!

Giờ phút này Ân Thiên Hành còn không biết, khoảng cách hắn

bị phong ấn đã qua hơn mười vạn năm, giới nội sớm đã thay đổi long trời lở đất, ra đời thêm cường giả Chân Thần cảnh.

Mà bây giờ đứng ở trước mặt hắn lại là tồn tại vô địch mà ngay cả thiên đạo cũng muốn thần phục.

“Ừ? “

Phát giác được ánh mắt Ân Thiên Hành tràn ngập sát cơ, Tần Giác hơi có vẻ kinh ngạc, tình huống như thế nào, không phải vừa rồi còn muốn hảo hảo đấy sao?

Nói như thế nào trở mặt liền trở mặt?

Không đợi Tần Giác suy nghĩ rõ ràng, Ân Thiên Hành thân thể chậm rãi bay lên không, cùng hắn ngang hàng:

“Giao ra Thí Đạo Kiếm, có lẽ bản tôn có thể cho ngươi chết dễ dàng một chút. “

Từ đầu đến cuối, Ân Thiên Hành kiêng kỵ nhất đều là Thí Đạo Kiếm, bởi vì đó là thần khí hàng thật giá thật!

Nếu như Tần Giác là cường giả Bán Thần cảnh, lại có Thí Đạo Kiếm gia trì sẽ ít nhiều để cho hắn có chút khó giải quyết.

“Vậy sao? “

Tần Giác không giận ngược lại cười nói:

“Tốt, chính mình tới bắt a. “

Tuy nhiên không rõ Ân Thiên Hành vì sao đột nhiên trở mặt, nhưng đối với muốn giết chết người của mình, Tần Giác chưa bao giờ hiểu ý từ nương tay.

“Muốn chết! “

Ân Thiên Hành khẽ giật mình, ánh mắt lạnh như băng.

Theo hai chữ này rơi xuống, Tần Giác có thể rõ ràng cảm giác được hoàn cảnh xung quanh vặn vẹo biến hình, giống như cái lồng đem hắn giam lại.

“Thế giới này là bản tôn cùng đệ đệ cùng một chỗ sáng tạo, chỉ cần ở trong thế giới này, ngươi tựu không khả năng chiến thắng bản tôn. “

Hít một hơi thật sâu, Ân Thiên Hành mặt mũi tràn đầy hưởng thụ nói.

Chỉ thấy đạo đạo cột sáng linh khí rơi trên người Ân Thiên Hành, đỉnh đầu Tam Hoa nở rộ, dưới chân Cửu Liên tạo ra, biến hóa thất thường, tựa như tiên nhân lâm thế, ép toàn bộ sinh linh trong tiểu thế giới thở không nổi.

Một ít yêu thú cảnh giới hơi thấp thì nằm rạp trên mặt đất lạnh run, không dám nhúc nhích.

Tần Giác: “……”

Đã đến đã đến, thuộc về tự tin của nhân vật phản diện.

Hazzz, rõ ràng thật vất vả thức tỉnh, vì sao lại tự mình đi tìm đường chết vậy?

“Rất nhanh, ngươi sẽ hối hận không giao ra Thí Đạo Kiếm. “

Cảm thụ được trong cơ thể dần dần tràn đầy lực lượng, Ân Thiên Hành trở nên tự tin, ngón tay chậm rãi nắm chặt, không gian xung quanh lập tức bắt đầu sụp xuống, nứt vỡ, hóa thành lỗ đen khổng lồ, muốn nuốt chửng Tần Giác.

“Loong coong! “

Đúng lúc này, Thí Đạo Kiếm phát ra một tiếng ngâm khẻ:

“Chạy mau, ta có thể giúp ngươi chém ra không gian giam cầm! “

Nghe vậy, Tần Giác như có điều suy nghĩ, đưa tay vung lên.

Xoẹt xẹt!

Kiếm quang hiện lên, vốn là muốn giam cầm Tần Giác đột nhiên không gian trong lồng lập tức bị tách ra một đạo khe hở, hơn nữa không có khép lại.

Cái này chính là chỗ đáng sợ nhất của Thí Đạo Kiếm, môt khi bị đánh trúng, sẽ tạo thành tổn thương liên tục rất khó khôi phục, nếu không có chủ nhân khống chế, Ân Thiên Hành cũng không có khả năng sống đến bây giờ.

“Còn đứng ngây đó làm gì? Chạy mau a…, không chạy sẽ không kịp! “

Thấy Tần Giác chậm chạp bất động, Thí Đạo Kiếm nhịn không được nhắc nhở.

“Chạy? Tại sao phải chạy? “

Tần Giác lơ đễnh, đưa tay lại là một kiếm.

Xoẹt xẹt!

Lần này, không gian trong lồng trực tiếp bị tách thành hai nửa, không chỉ có như thế,dư thế kiếm quang không dừng lại, ven đường những nơi đi qua, không gian nhao nhao nghiền nát, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt.

Nhìn từ đàng xa, tựa như mở ra bầu trời, kinh thế hãi tục!

“……”

Thí Đạo Kiếm trầm mặc, vừa rồi nó chỉ cảm thấy một cổ linh

lực không gì so sánh nổi mãnh tiến vào trong cơ thể, lại bay nhanh bắn ra, không có nửa điểm dây dưa dài dòng.

Loại cảm giác này, so với chủ nhân sử dụng nó lúc còn muốn thoải mái hơn.

Chẳng lẽ thiếu niên trước mắt này cũng là cường giả Chân Thần cảnh?

Với tư cách người chứng kiến Ân Thiên Hành cùng Ân Thiên Cừu chiến đấu. Thí Đạo Kiếm rất rõ ràng hắn đã phong ấn Ân Thiên Hành hơn mười vạn năm, mặc dù ngoại giới lại đản sinh ra cường giả Chân Thần cảnh mới cũng không kỳ quái.

Kết hợp với vừa rồi Tần Giác nhẹ nhõm trấn áp nó, lại một bộ dáng không sợ hãi chút nào, Thí Đạo Kiếm kích động vô cùng.

Nếu như Tần Giác thật sự là cường giả Chân Thần cảnh, nói như vậy có thể mượn nhờ lực lượng Tần Giác thay chủ nhân báo thù!

Nghĩ tới đây, Thí Đạo Kiếm tinh thần đại chấn, không cần phải nhiều lời nữa, lập tức phối hợp Tần Giác, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Cùng lúc đó, Tần Giác cũng ý thức được Thí Đạo Kiếm biến hóa, nhịn không được cười khổ, thật đúng là hiện thực.

Nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, đây là Tần Giác lần thứ nhất sử dụng kiếm, đáng tiếc hắn không hiểu cái gì chiêu thức, phá hủy chỉnh thể mỹ cảm, bằng không sẽ hắn phong thái hơn.

Bên kia, Ân Thiên Hành sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng. “

Trong chốc lát, một cổ lực lượng vô hình từ trên trời giáng

xuống, nện trên người Tần Giác, đó là pháp tắc chi lực tiểu thế giới.

Mặc dù chỉ có cường giả Thần Vương cảnh mới có thể nắm giữ pháp tắc chi lực, nhưng Ân Thiên Hành là người sáng tạo tiểu thế giới này, tự nhiên có thể tự do điều khiển.

“Đi chết đi! “

Ân Thiên Hành nắm lấy cơ hội, ngưng tụ linh lực toàn thân, đánh ra một đạo công kích, còn chưa tới gần Tần Giác, liền phong tỏa ở toàn bộ tiểu thế giới.

Đạo công kích này nhìn qua rất bình thường, không có kinh thiên động địa, cũng không có màu sắc đa dạng.

Giống như là một võ giả Huyền giai phóng linh lực ra ngoài, bình thường không có gì lạ, nhưng tốc độ lại nhanh đến không thể tưởng tượng nổi!

Chính là dùng chiêu này, Ân Thiên Hành lúc trước mới có thể trọng thương Ân Thiên Cừu, cuối cùng khiến cho thân tử đạo tiêu.

Ân Thiên Hành tin chắc, cho dù Tần Giác cầm Thí Đạo Kiếm trong tay, cũng tuyệt đối không có khả năng tiếp được!

Đối mặt với một kích toàn lực của Ân Thiên Hành, Tần Giác vui mừng không sợ, dựng thẳng Thí Đạo Kiếm, thẳng tắp chém ra, lặng yên không một tiếng động, giống như gió mát quét qua,chớp mắt đã tới!

Răng rắc!

Chương 314: Trảm Thần

Không dừng lại chút nào, hai lực lượng lập tức vượt qua khoảng cách ngàn mét, đụng vào nhau!

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, thiên địa có chút rung rung, lập tức linh lực kiếm quang dễ như trở bàn tay có xu thế mở ra, lao thẳng đến Ân Thiên Hành!

“Làm sao có thể?! “

Ân Thiên Hành trợn mắt há hốc mồm, dường như không thể tin vào mắt mình.

Đây chính là một kích toàn lực của hắn lại bị hóa giải?

Không kịp nghĩ nhiều, Ân Thiên Hành vội vàng điều động pháp tắc chi lực của tiểu thế giới, ngưng tụ thành một tầng hộ thuẫn ở trước mặt, ý muốn ngăn cản kiếm quang.

Đáng tiếc Ân Thiên Hành hoàn toàn đánh giá thấp uy năng của kiếm quang, pháp tắc hộ thuẫn còn chưa tồn tại quá một giây, liền bị kiếm quang trực tiếp tách ra, phá thành mảnh nhỏ.

Sinh tử đến gần, Ân Thiên Hành trong lòng biết không thể lui được nữa, chỉ có thể cưỡng ép tác động thân thể, tránh đi chỗ hiểm.

Phốc phốc!

Kiếm quang xẹt qua, mang theo thần huyết rực rỡ, nhanh chóng biến mất ở chân trời, sáng chói lóa mắt.

Mọi người đều biết, sau khi đạt tới Thánh Cảnh đã có thể ảnh hưởng huyết mạch, chớ đừng nói chi là Thần cảnh.

Dưới tình huống bình thường, tùy tiện một giọt thần huyết có thể để cho cường giả Thái Hư cảnh tiến mấy cấp, so với rất nhiều thiên tài địa bảo khác còn trân quý hơn, mà giờ khắc này rơi ra như suối, cả trời đất giống như đều bị nhuộm thành màu vàng.

“A…! “

Cùng lúc đó, Ân Thiên Hành phát ra một tiếng kêu thảm thống khổ, cả tay trái cứ thế mà bị đứt, thế cho nên vẻ mặt trở nên vặn vẹo.

Thần thể sở dĩ sẽ được xưng là thần thể, đúng là bởi vì rắn chắc, rất khó bị phá hủy.

Ví dụ như Ân Thiên Cừu, dù cho vẫn lạc hơn mười vạn năm, nếu như muốn phá hủy, cũng không có đơn giản như vậy.

Ân Thiên Hành chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình có một ngày sẽ bị chém đứt cánh tay, hơn nữa đối phương chỉ dùng một chiêu!

Nhất là Thí Đạo Kiếm có thể tạo thành tổn thương kéo dài, khiến hắn thời gian ngắn căn bản không cách nào dùng linh lực chữa trị, quả thực là tra tấn.

Mặc dù lúc trước, Ân Thiên Hành đã bị Thí Đạo Kiếm đâm hơn mười vạn năm.

Thế nhưng lúc Thí Đạo Kiếm không có chủ nhân, cộng thêm Ân Thiên Hành tiến vào trạng thái ngủ say, không cảm nhận được thống khổ, bởi vậy khác hoàn toàn với hiện tại.

“Không có khả năng! Tuyệt đối không thể nào!”

Ân Thiên Hành giống như điên cuồng,rít gào nói:

“Ngươi rốt cuộc là ai, sao có thể mạnh như vậy! “

Không đợi Tần Giác trả lời, Ân Thiên Hành như nghĩ ra thứ gì, mạnh mà hét lớn:

“Ta đã biết, ngươi chính là Thiên Cừu! “

Tần Giác: “??? “

Thằng này đang nghĩ lung tung mấy thứ gì vậy?

“Khó trách ngươi có thể tiến vào Ân giới, dễ dàng điều khiển Thí Đạo Kiếm. “

Ân Thiên Hành cắn răng nói:

“Đây là thân thể ngươi tu luyện ra được a. “

Dưới cái nhìn của Ân Thiên Hành, Tần Giác chính là người đệ đệ khiến hắn vừa hận vừa sợ kia, bởi vì bị thương, từ bỏ thân thể vốn có, tu luyện lại lần nữa.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích rõ Tần Giác vì sao mạnh như thế!

“……”

Nghe vậy, Tần Giác liếc mắt, héo lời.

Không thể không nói, năng lực tưởng tượng của Ân Thiên Hành đúng là mạnh, là vì cảm nhận được tử vong, cho nên tinh thần có chút thất thường ư?

“Ngươi là chủ nhân? “

Nghe xong Ân Thiên Hành nói, liền Thí Đạo Kiếm cũng nhịn không được sinh ra dao động.

Tần Giác: “……”

“Thiên Cừu, ngươi đã phong ấn bản tôn lâu như vậy, còn không định buông tha ta sao? “

Dừng một chút, Ân Thiên Hành nói tiếp:

“Dù nói thế nào, ta cũng là ca ca ngươi. “

“……”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác giơ lên Thí Đạo Kiếm, thản nhiên nói:

“Thứ nhất, ta không phải cái gì mà Thiên Cừu.”

“Thứ hai, là ngươi tự tìm đường chết. “

Chữ cuối cùng nói ra, kiếm quang lần nữa tách ra, như là cầu vồng bay lên, lóe lên tức thì!

“Không! “

Ân Thiên Hành kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, kiếm quang đã xuyên qua thân thể của hắn, hóa thành vô số ánh sáng, biến mất không thấy gì nữa.

“Hử? Ta không sao? “

Trầm mặc một lát, Ân Thiên Hành thử vận chuyển linh lực, phát hiện mình không hao tổn cái gì.

“Ha ha ha, thì ra là phô trương thanh thế. “

Ân Thiên Hành nhẹ nhàng thở ra:

“Một kiếm vừa rồi kia, đối với ngươi tiêu hao có lẽ không thấp a. “

“Mặc kệ ngươi có phải Thiên Cừu hay không, cũng đừng nghĩ……”

Lời còn chưa dứt, Ân Thiên Hành bỗng nhiên ý thức được không đúng, vì sao hai mắt hắn thấy hình ảnh lúc lên lúc xuống, hơn nữa khoảng cách càng lúc càng lớn?

…,!

Ân Thiên Hành nội tâm run rẩy, chậm rãi cúi đầu, sau đó hắn cũng cảm giác chính mình đã đứt ra.

Không sai, là đã đứt ra.

Ba!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, Ân Thiên Hành từ đó tách ra, biến thành hai nửa, rơi xuống chỗ lúc nãy.

Trùng hợp chính là, một nửa trong đó của Ân Thiên Hành vừa hay rơi bên cạnh Ân Thiên Cừu, một nửa khác tức thì rơi trong đống đá vụn nơi xa.

“Không có khả năng…Không có khả năng……”

Cho dù đã bị chém thành hai khúc, nhưng Ân Thiên Hành cũng chưa chết ngay, trong mắt tràn ngập không thể tin.

Chân Thần cảnh không phải là tồn tại mạnh nhất trên thế giới này ư?

Tại sao có thể như vậy?

Ân Thiên Hành tự nhận dù không tính là vô địch trong Chân Thần cảnh, nhưng tuyệt đối thuộc về người nổi bật, cho dù không phải là đối thủ, cũng không bị giết trong nháy mắt như vậy được.

Mạnh mẽ như Ân Thiên Cừu, lúc trước cũng muốn phải nhờ

vào Thí Đạo Kiếm mới có thể phong ấn hắn, thiếu niên trước mắt này rốt cuộc là quái vật gì?

“Thật là lợi hại! “

Thí Đạo Kiếm phát ra sợ hãi thán phục.

Tần Giác cũng không quan tâm nhiều như vậy, bàn tay lớn một trảo, hồn phách của Ân Thiên Hành lập tức rời khỏi thân thể, xuất hiện trong tay hắn.

Tần Giác vốn là muốn thi triển sưu hồn thuật với Thí Đạo Kiếm, hiện tại xem ra không cần.

Đã đến Thần cảnh cái này, cho dù là linh hồn cũng cường đại dị thường, cho nên Tần Giác trực tiếp giam cầm Ân Thiên Hành, phòng ngừa hắn chạy trốn.

“Ngươi muốn làm gì? “

Phát hiện được ánh mắt bất thiện của Tần Giác, Ân Thiên Hành vội hỏi:

“Tần huynh, ân nhân cứu mạng, đây đều là hiểu lầm, hiểu lầm. “

“Hả? Hiểu lầm ư. “

Tần Giác cười mỉm.

“Đúng vậy, hiểu lầm. “

Ân Thiên Hành đổi sắc nhanh chóng, lời lẽ thành thật nói:

“Vừa rồi ta tưởng ngươi trở thành đệ đệ của ta, cho nên mới tùy tiện ra tay, hy vọng Tần huynh, không đúng, hy vọng tiền bối có thể đại nhân không chấp tiểu nhân, tha ta một mạng. “

Đối mặt sinh tử, dù cho là cường giả Chân Thần cảnh cũng khó có thể ngăn được sự sợ hãi trong lòng, liên tục cầu xin tha thứ.

Dù sao Ân Thiên Hành vừa mới sống lại, còn chưa nhìn thấy dáng vẻ ngoại giới, làm sao có thể cam tâm chết đi như vậy được.

Tần Giác: "……"

Khó có thể tưởng tượng, loại Chân Thần cảnh lươn lẹo cỡ này, khó trách ngay cả đệ đệ ruột cũng muốn tiêu diệt hắn.

"Tiền bối, ngàn vạn không nên bị hắn lừa gạt! "

Thí Đạo Kiếm vội vàng mở miệng nhắc nhở, sợ Tần Giác thật sự buông tha Ân Thiên Hành.

Tần Giác đương nhiên không có khả năng tin vào chuyện ma quỷ của Ân Thiên Hành, bàn tay nhẹ nắm, trực tiếp thi triển sưu hồn thuật.

Sau nửa ngày, Tần Giác buông tay ra, Ân Thiên Hành đã thần hồn câu diệt, chỉ còn lại hai mảnh thi thể nằm ở phía dưới, triệt để mất đi sinh mệnh.

"Ha ha ha, rốt cục đã chết. "

Mắt thấy tình cảnh này, cao hứng nhất không thể nghi ngờ chính là Thí Đạo Kiếm.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng đã thay chủ nhân, còn có những đồng bạn bị Ân Thiên Hành sát hại kia báo thù!

Về phần Tần Giác, tức thì mặt không biểu tình, đối với hắn mà nói, chẳng qua là tiện tay giết chết một tên ngu ngốc không nên tự mình tìm đường chết mà thôi.

"Thì ra là thế. "

Một lát sau,sau khi xem hết trí nhớ của Ân Thiên Hành, Tần Giác thì thào nói, như có điều suy nghĩ.

Chương 315: Kết Thúc

Ầm ầm!

Ân Thiên Hành đã chết, toàn bộ tiểu thế giới đột nhiên vang lên từng trận sấm sét, mơ hồ xen lẫn bi thương, như là đang thay Ân Thiên Hành gào thét.

Dù sao, nói thế nào thì Ân Thiên Hành cũng là một trong những người sáng tạo ra tiểu thế giới này, hắn vẫn lạc, tự nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng với thiên địa, dẫn động dị tượng.

May mà Ân giới đã tồn tại mấy chục vạn năm, các phương diện cũng đã trở nên vô cùng hoàn thiện, sẽ không bởi vì Ân Thiên Hành vẫn lạc mà trực tiếp tan vỡ, nếu không chỉ sợ toàn bộ sinh linh trong thế giới đều phải chôn cùng Ân Thiên Hành.

Cùng lúc đó, pháp tắc chi lực ở trên người Tần Giác cũng chậm rãi biến mất, dung nhập thiên địa.

Đã không có Ân Thiên Hành điều khiển, pháp tắc chi lực tự nhiên sẽ không chủ động công kích Tần Giác.

“Thú vị……”

Xem hết trí nhớ của Ân Thiên Hành, Tần Giác vẻ mặt quái dị, như có điều suy nghĩ.

Chính như lúc trước nói, Ân Thiên Hành cùng Ân Thiên Cừu đích thật là huynh đệ ruột thịt, trong đó Ân Thiên Hành là ca ca, Ân Thiên Cừu là đệ đệ.

Hai người sinh ra ở một vị diện cấp thấp, thuở nhỏ tu luyện cùng nhau, ngay cả công pháp cũng giống nhau.

Dựa vào tuyệt thế thiên phú, cùng ý chí không gì sánh nổi, hai người từng bước một quật khởi, cuối cùng quân lâm giới nội, tiến giai Chân Thần cảnh!

Loại nội dung cốt truyện này, có thể nói thỏa mãn đủ mô tuýp nhân vật chính.

Lại để cho Tần Giác kinh ngạc là, hai người rõ ràng tự mình cùng Thiên Cung quật khởi cùng hủy diệt, chỉ có điều thuộc về thành phần đứng ngoài xem mà thôi.

Bởi vì Phong Khê làm phản, khiến cho cường giả Chân Thần cảnh của Thiên Cung hầu như toàn bộ vẫn lạc, trừ Thiên Cung ra chỉ còn lại hai cường giả Chân Thần cảnh là Ân Thiên Hành cùng Ân Thiên Cừu không thể nghi ngờ đã trở thành tồn tại cường đại nhất trong giới nội.

Cũng bởi vậy,quan niệm hai người xuất hiện khác biệt.

Đã không có Thiên Cung đặt ở trên đầu, Ân Thiên Hành lập tức muốn khuếch trương thế lực, thống trị giới nội, nắm giữ thêm tài nguyên nữa, thay thế địa vị đã từng là của Thiên Cung.

Mà Ân Thiên Cừu lại hoàn toàn trái lại, khi hắn nhìn lại, hai người đã đạt tới Chân Thần cảnh, hoàn toàn không cần phải lại cùng những sinh linh cấp thấp kia tranh đoạt tài nguyên tu luyện, chi bằng lựa chọn yên lặng nhìn xem thế nào.

Kỳ thật ý tưởng của hai người tuy có xung đột, cũng không đến nỗi đánh nhau tàn nhẫn, trở mặt thành thù.

Nhưng cách làm của Ân Thiên Hành thực sự quá tàn nhẫn, phàm là chủng tộc cùng thế lực không muốn thuần phục hắn hầu như toàn bộ bị san bằng, thậm chí động một chút lại hủy diệt một thế giới tìm niềm vui.

Nhịn không được, Ân Thiên Cừu nhiều lần khuyên can và cứu

một số thế giới trong tay Ân Thiên Hành,kết quả lại bị Ân Thiên Hành ghen ghét, coi là chướng ngại vật.

Vì vậy một ý tưởng điên cuồng trong đầu Ân Thiên Hành đã bộc phát ra là giết chết Ân Thiên Cừu, trở thành chúa tể chính thức của giới nội!

Điểm này Ân Thiên Hành cùng Phong Khê rất tương tự,khác ở chỗ là, Ân Thiên Hành là ca ca của Ân Thiên Cừu, mà Phong Khê là đồ đệ của Thiên Đế.

Đáng thương Ân Thiên Cừu, còn không biết ca ca của mình đang nghĩ trăm phương ngàn kế giết chết mình.

Hôm nay, thừa dịp lúc Ân Thiên Cừu ra ngoài, Ân Thiên Hành trực tiếp giết chết thủ hạ cùng bằng hữu của Ân Thiên Cừu, sau đó bố trí xuống trận pháp, chờ đợi Ân Thiên Cừu.

Nào có thể đoán được Ân Thiên Cừu khi trở về lại có chỗ phát giác, chứng kiến tình cảnh trước mắt, lập tức giận không kềm được, cùng Ân Thiên Hành triển khai đại chiến.

Vì phòng ngừa ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, hai người trước khi chiến đấu, lựa chọn tiến vào thế giới do chính mình sáng tạo, cũng tức là tiểu thế giới tên Ân giới này.

Kết cục cuối cùng rất rõ ràng, Ân Thiên Hành bị phong ấn, Ân Thiên Cừu đã chết, mà trí nhớ của Ân Thiên Hành cũng dừng ở đây.

Về phần Ân giới tại sao lại xuất hiện ở Linh Ương giới, lại vì sao nhảy ra một tấm địa đồ có thể tự do xuất nhập, có lẽ cũng chỉ có Ân Thiên Cừu mới biết.

Đáng tiếc, Ân Thiên Cừu đã chết từ lâu, chuyện tiếp theo cũng trở thành bí mật.

“Không nghĩ tới sẽ liên tục hai lần đụng phải loại chuyện này. “

Lắc đầu, Tần Giác dở khóc dở cười.

Cho dù là Ân Thiên Hành, hay là Phong Khê, nội tâm rõ ràng đều bị biến dạng, một người vì thống trị giới nội, giết chết đệ đệ của mình, người kia là bởi vì ghen ghét, giết chết sư phụ của mình.

Loại hành vi này tin chắc rằng cho dù ở nơi nào, cũng tuyệt đối không thể tha thứ.

“Đa tạ tiền bối thay chủ nhân báo thù! “

Thí Đạo Kiếm kích động vô cùng, nếu không bị Tần Giác nắm trong tay, chỉ sợ sẽ trực tiếp biến hóa.

“Không cần, từ giờ trở đi, ta chính là chủ nhân mới của ngươi. “

Sau khi sử dụng xong, Tần Giác phát hiện trường kiếm còn thuận tay hơn vũ khí khác, cho nên quyết định nhận lấy.

“Hả…? “

Nghe vậy, Thí Đạo Kiếm sững sờ, theo bản năng nói:

“Ta đã có chủ nhân. “

“Ngươi nói là thi thể kia ư? “

Tần Giác thản nhiên nói.

“……”

Thấy Thí Đạo Kiếm trầm mặc, Tần Giác không có tiếp tục nhiều lời, mà là cách không nâng thi thể của Ân Thiên Cừu phía

dưới lên.

“Ngươi muốn làm gì? “

Thí Đạo Kiếm kinh hãi:

“Không nên thương tổn thi thể của chủ nhân, ta nguyện ý đi theo ngươi! “

Mắt thấy Tần Giác vừa rồi dễ dàng giết Ân Thiên Hành trong nháy mắt, Thí Đạo Kiếm rất rõ, Tần Giác tuyệt đối có thể phá hủy thi thể của Ân Thiên Cừu.

“Ah? Ngươi xác định? “

Tần Giác cười nói.

“Xác định. “

Cho rằng Tần Giác là muốn phá hủy thi thể của Ân Thiên Cừu, Thí Đạo Kiếm chỉ có thể cúi đầu.

“Được rồi. “

Tần Giác nhún vai, tiếp tục dùng linh lực bọc lấy thi thể của Ân Thiên Cừu, hướng xa xa bay đi.

Thấy thế, Thí Đạo Kiếm sốt ruột vô cùng:

“Ngươi không phải đáp ứng ta, sẽ không làm thương tổn thi thể của chủ nhân ư? “

“Đúng vậy a. “

Tần Giác ý vị thâm trường mà nói:

“Thế nhưng ta từ khi nào nói qua, muốn thương tổn thi thể của hắn? “

Thí Đạo Kiếm: “??? “

“……”

“……”

Sau nửa ngày, một chỗ non xanh nước biếc, cảnh sắc xinh đẹp, Tần Giác tiện tay đánh ra một cái hố nhỏ, ném thi thể của Ân Thiên Cừu vào, sau đó dùng bùn đất đắp lên, cũng cố ý dựng một bài tử, khắc tên Ân Thiên Cừu lên.

Sau khi biết kinh lịch của Ân Thiên Cừu, Tần Giác có chút đồng cảm cùng tôn kính, hiện tại quan tài đồng đã bị hủy, chỉ có thể chôn ở đây.

“Ngươi……Là vì cái này? “

Thí Đạo Kiếm hơi có vẻ kinh ngạc.

“Bằng không thì sao? “

Tần Giác cười nói:

“Đừng quên lời hứa của ngươi. “

Thí Đạo Kiếm: “……”

Mặc dù có loại cảm giác ngòn ngọt, nhưng Thí Đạo Kiếm nghĩ nghĩ, lâm vào xoắn xuýt.

Lúc trước bởi vì muốn phong ấn Ân Thiên Hành, báo thù cho đồng bạn, cho nên Thí Đạo Kiếm không muốn rời đi, nhưng hiện tại Ân Thiên Hành đã chết, Ân Thiên Cừu cũng vẫn lạc, nó không có khả năng vĩnh viễn dừng ở thế giới này.

Kết hợp với thực lực được biểu hiện ra vừa rồi của Tần Giác, đi theo chủ nhân mới này dường như cũng không tệ?

“Thế nào, đã suy nghĩ kỹ chưa? “

Tần Giác hỏi.

Do dự một chút, Thí Đạo Kiếm cung kính nói:

“Chủ nhân! “

“Ha ha ha, được. “

Tần Giác nhẹ gật đầu, nói:

“Ngươi trước biến hóa cho ta xem một chút. “

Nói xong, Tần Giác buông lỏng Thí Đạo Kiếm ra.

“Vâng. “

Thí Đạo Kiếm không dám ngỗ nghịch, sáng lên tầng hào quang, hóa thành một thân ảnh, xuất hiện ở trước mặt Tần Giác.

Nhưng sau khi thấy rõ dung mạo của Thí Đạo Kiếm, Tần Giác ngây ngẩn cả người.

“Nữ nhân? “

Tần Giác còn tưởng rằng chính mình xuất hiện ảo giác.

Không sai, Thí Đạo Kiếm lại biến thành một nữ nhân!

Hơn nữa là một người phụ nữ xinh đẹp vô cùng, mày kiếm mắt sáng, khí khái hào hùng, ở phương diện nào đó mà nói, thậm chí không thua gì Tô Ngạn.

“Chủ nhân. “

Thí Đạo Kiếm đối với Tần Giác khom mình hành lễ, thanh âm lại vẫn không khác gì nam nhân.

Tần Giác: “……”

Chương 316: Nhận Chủ

Nữ…Nữ nhân?

Tần Giác có chút ngơ ngác.

Hắn chẳng thể ngờ tới, Thí Đạo Kiếm sẽ biến thành một nữ nhân!

Còn là một nữ nhân xinh đẹp như vậy.

Có phải nhầm lẫn ở đâu rồi không?

“Chủ nhân. “

Thí Đạo Kiếm cũng không biết Tần Giác đang suy nghĩ gì, khom mình hành lễ, thanh âm vẫn là giọng nam, phối hợp với dung mạo tuyệt mỹ kia, lộ ra dáng vẻ vô cùng không được tự nhiên.

“……”

“Khục khục, ngươi rốt cuộc là nam hay là nữ? “

Trầm mặc một lát, Tần Giác nhịn không được hỏi.

Thí Đạo Kiếm sững sờ, không rõ Tần Giác tại sao lại hỏi nàng vấn đề này, nhưng vẫn là đáp:

“Nữ. “

“……”

Thật là nữ?

Tần Giác vẻ mặt quái dị, hơi có vẻ hồ nghi, sẽ không phải là nữ giả đại lão a?

Như nhìn ra nghi hoặc của Tần Giác, Thí Đạo Kiếm nói ra:

“Ta lần đầu tiên biến hóa chính là như vậy, không tin chủ nhân người xem. “

Nói xong, Thí Đạo Kiếm muốn cởi bỏ y phục trên người.

Đối với một thanh kiếm mà nói, cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác thẹn thùng gì.

“…,! “

Thấy thế, Tần Giác vội vàng phất tay ngăn cản Thí Đạo Kiếm:

“Ta đã biết, ta tin tưởng ngươi. “

Nghe vậy, Thí Đạo Kiếm lúc này mới dừng động tác.

Tần Giác: “……”

Lỡ như Thí Đạo Kiếm móc một thứ đồ còn bự hơn của hắn, chẳng phải là rất xấu hổ hay sao?

Bất quá đối với giải thích của Thí Đạo Kiếm, Tần Giác miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận.

Dù sao quả thật có không ít nữ nhân mặt ngoài nhìn qua rất đẹp, nhưng thanh âm lại cực kỳ khó nghe, bất đồng chính là, Thí Đạo Kiếm thanh âm như một nam nhân.

Bịch!

Đúng lúc này, Thí Đạo Kiếm đột nhiên quỳ xuống, dập đầu ba cái với bia mộ của Ân Thiên Cừu, nghiêm túc nói:

“Chủ nhân, ta dưới sự trợ giúp của người mới báo thù cho chủ nhân, hy vọng người có thể tha thứ cho ta vì sau này phải đi theo chủ nhân mới! “

Tần Giác: “……”

Được rồi, ngay cả phong cách hành sự cũng giống với nam nhân như vậy.

Thần kỳ chính là, chữ cuối cùng nói ra, lại có một lực lượng vô hình bóc đi ấn ký trên người Thí Đạo Kiếm, đó là ấn ký mà Ân Thiên Cừu khi còn sống lưu lại!

“Đa tạ chủ nhân! “

Thí Đạo Kiếm đại hỉ, ngay cả chính nàng cũng không nghĩ đến, sẽ bởi vì câu nói này mà gỡ bỏ được ấn ký.

Điều này đại biểu, nàng hiện tại có thể ký kết khế ước huyết mạch với người tiếp theo!

Theo phương diện nào đó mà nói, khế ước huyết mạch cùng khế ước linh hồn có chút tương tự,bất quá khế ước huyết mạch có hơi ngang hàng một tí.

Nếu như nói khế ước linh hồn là quan hệ chủ tớ thuần túy, như vậy khế ước huyết mạch giống như bằng hữu, dù cho một phương vẫn lạc, cũng sẽ không tạo thành bất kì ảnh hưởng gì cho bên còn lại, ví dụ như Ân Thiên Cừu cùng Thí Đạo Kiếm.

Trái lại, khế ước linh hồn một khi chủ nhân chết, bên còn lại sẽ phải chôn cùng, thậm chí chỉ cần chủ nhân muốn, có thể giết chết tôi tớ bất kỳ lúc nào, tựa như Tần Giác cùng Long Truy.

“Đa tạ chủ nhân! “

Sau khi vái hai cái với bia mộ của Ân Thiên Cừu, Thí Đạo Kiếm

không thể chờ đợi được đứng lên nói:

“Chủ nhân, chúng ta ký khế ước huyết mạch đi! “

“

Hả, được. “

Giật mình, Tần Giác gật đầu nói.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Sau một giấy, lòng bàn tay Thí Đạo Kiếm hiện ra hai đường huyết quang, chậm rãi buộc vòng quanh một đồ án tối nghĩa, lơ lửng trước mặt Tần Giác.

“Chủ nhân chỉ cần đặt tay phải lên trước là được. “

Tần Giác không do dự, lập tức xòe bàn tay ra, vẫn nghe theo.

Phốc!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, đồ án tối nghĩa lập tức hóa thành ánh sáng cuốn ngược trở về, dung nhập vào mi tâm Thí Đạo Kiếm.

Cùng lúc đó, Tần Giác chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác khó tả, giống như với Thí Đạo Kiếm, đã thành lập nên loại quan hệ nào đó.

Cái này xong rồi?

“Từ giờ trở đi, người chính là chủ nhân mới của ta. “

Thí Đạo Kiếm lộ ra một giọng nói ngọt ngào tươi cười, khiến thiên địa biến sắc, nhưng thanh âm thật sự khiến cho người ta không dám có chút tâm tư không an phận nào.

Tần Giác: "……"

"Chủ nhân, kế tiếp chúng ta làm gì? "

Phong ấn Ân Thiên Hành hơn mười vạn năm chưa từng rời đi, Thí Đạo Kiếm đã muốn đi xem thử thế giới bên ngoài từ lâu, dù nói thế nào, nàng cũng là Thần Khí, sao có thể ẩn giấu mũi nhọn mãi được.

"Ách……,, Thạch Thiên đâu? "

Ngay khi Tần Giác suy tư, đột nhiên phát hiện Thạch Thiên đã không thấy.

Tần Giác mang theo Thí Đạo Kiếm trở lại nơi chiến đấu lúc trước, rất xa đã có thể thấy Thạch Thiên bị ánh sáng bao quanh.

"Tần…Tần đại ca……"

Thạch Thiên miễn cưỡng nở ra nụ cười:

"Ta còn tưởng rằng ngươi đã quên ta rồi. "

Tần Giác: "……"

Xác thực đã quên.

……

……

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, đá vụn văng ra, nhấc lên bụi mù đầy trời, che khuất bầu trời.

Trong khoảnh khắc, một ngọn núi sụp đổ, hóa thành phế tích.

Xa xa, Ngưu Tam hài lòng thu hồi nắm đấm, nhếch miệng cười

nói:

“Lần này nhất định có thể đánh bại con heo mập kia! “

Trải qua nửa năm khổ tu, Ngưu Tam rốt cục thành công đột phá, bước vào thất cấp đỉnh phong, hiện tại là thời điểm đi tìm con heo mập chết tiệt kia báo thù!

Hạ quyết tâm, Ngưu Tam lập tức bay lên trời, bay về phía chân trời.

Không bao lâu, Ngưu Tam liền tới một mảnh sơn mạch trên không, vừa muốn mở miệng gọi, bỗng nhiên ý thức được không đúng, sao lại an tĩnh như vậy?

Chẳng lẽ là con heo mập kia biết rõ hắn muốn tới, cho nên chạy trốn từ lâu?

Không được, đi xuống trước nhìn thử, để tránh đánh rắn động cỏ.

Ngưu Tam thế nhưng là biết rõ, con heo mập kia nhìn thì mập mạp, trên thực tế lại linh hoạt vô cùng, hơi không cẩn thận, cũng sẽ chạy trốn.

Nghĩ như vậy, Ngưu Tam vội vàng ẩn nấp thân hình, lặng lẽ đáp xuống phía dưới sơn mạch.

“Kỳ quái, sao phụ cận một con yêu thú cũng không có. “

Ngưu Tam nghi hoặc, cho dù nơi này là lãnh địa của con heo mập chết tiệt kia, nhưng có lẽ cũng có một ít yêu thú cấp thấp hoạt động mới đúng, giờ phút này đừng nói yêu thú cấp thấp, ngay cả côn trùng cũng không có.

“Hả? Bên kia hình như có động tĩnh. “

Phát hiện được khí tức linh lực nhàn nhạt, Ngưu Tam nhíu

mày, thân hình cao lớn lập tức quỷ mị không ngừng tới gần.

Sau đó Ngưu Tam đã nghe được một mùi thịt thơm nồng bay tới, với thực lực thất cấp đỉnh phong của nó, cũng thiếu chút nhịn không được chảy nước miếng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? “

Ngưu Tam đột nhiên có dự cảm bất ổn, lại tiếp tục kiên trì tới gần.

Cuối cùng, một hình ảnh hiện ra trước mắt Ngưu Tam.

Chỉ thấy trên mặt đất trống trải, ánh lửa hừng hực thiêu đốt, tản ra nhiệt độ nóng bỏng, khiến không khí có chút vặn vẹo.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là trên hỏa diễm là thịt nướng!

Đây không phải là con heo mập chết tiệt kia sao?

“Làm sao có thể……”

Ngưu Tam khó có thể tin há to mồm, liên tiếp lui về sau.

Răng rắc.

Thất kinh, Ngưu Tam hoàn toàn đã quên che dấu chính mình, kết quả không cẩn thận dẫm lên nhánh cây bên cạnh, phát ra tiếng vang.

“Ồ, sư phụ, nơi này còn có một con trâu lớn. “

Ngưu Tam theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bằng lòng bàn tay đang chỉ vào nó.

Cho dù thân ảnh kia chỉ có Chí Tôn cảnh, nhưng giờ phút này trong đầu Ngưu Tam chỉ còn lại một chữ: Chạy!

Chạy càng xa càng tốt!

Không chút do dự, Ngưu Tam trực tiếp quay người chạy như điên, vận dụng cả tay chân, hận không thể khiến tay chân dài ra.

Rầm rầm rầm!

Ven đường những nơi đi qua, cho dù là vật gì đều bị Ngưu Tam nghiền nát, trong nháy mắt, Ngưu Tam đã lao ra xa mấy ngàn dặm, bỏ xa sơn mạch sau lưng.

“Vù vù vù, cái này có lẽ không sao a? “

Ngưu Tam không kịp thở nói.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên có người đứng trên đỉnh đầu nói cười nói:

“Ngươi muốn đi nơi nào a…? “

Trong chốc lát, vẻ mặt Ngưu Tam cứng lại, như rớt vào hầm băng.

Chương 317: Khúc Cảnh Không Gian

Ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây.

Gió mát thổi qua cây cỏ, làm cho người ta khoan khoái dễ chịu.

Trong núi rừng, ánh lửa lập loè, một cái con yêu thú lớn nhỏ đang bị gác ở trên hỏa diễm làm đồ nướng, tản ra mùi thơm dày đặc.

Thạch Thiên khoanh chân ngồi ở bên cạnh, ánh mắt cực nóng, nhịn không được nuốt ngụm nước miếng.

Với tư cách là một thiếu niên sống bên trong Yêu Thú Sơn Mạch, cho dù Thạch Thiên đã đạt tới Chí Tôn cảnh, không cần ăn thứ gì đi nữa, nhưng vẫn rất ưa thích mỹ thực, nhất là thịt yêu thú.

Bởi vì cái gọi là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, người phân theo bầy, có lẽ cái này là duyên phận giữa Tần Giác và Thạch Thiên a.

“Cái kia, ngươi tên là gì? “

Đột nhiên, Thí Đạo Kiếm đánh vỡ trầm mặc.

“Thạch Thiên. “

Thạch Thiên cũng không quay đầu lại nói.

“Ngươi có quan hệ gì với chủ nhân? “

“Chủ nhân? Ngươi nói là Tần đại ca? “

Thạch Thiên sửng sốt, không biết trả lời thế nào, sau một lúc lâu do dự mà nói:

“Có lẽ là bằng hữu a. “

“Bằng hữu sao……”

Thí Đạo Kiếm thì thào tự nói, chợt cười nói:

“Chào ngươi, ta là Thí Đạo. “

Thí Đạo?

Thạch Thiên ngơ ngác, đây là tên gì vậy?

“Chào ngươi.”

Lời còn chưa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, đinh tai nhức óc.

“Làm sao vậy? “

Thạch Thiên kinh hãi, vội vàng xoay người, liền chứng kiến con yêu thú có dáng vẻ giống trâu khổng lồ nằm trên đất, hai mắt vô thần, đã mất đi sinh khí.

“Đây là……”

Dù cho con yêu thú hình trâu trước mắt đã chết, Thạch Thiên vẫn có thể cảm nhận được linh lực cường đại trong cơ thể đối phương, đang dao động, thình lình đạt đến Thánh Cảnh!

“Một con mồi đưa tới cửa, ngày mai sẽ ăn cái này a. “

Tần Giác từ trên trời đi xuống, thản nhiên nói.

Nếu như đã đáp ứng Vân Tịch xong xuôi liền bắt chút yêu thú

đến ăn, Tần Giác tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Huống chi Tần Giác cũng đã thật lâu không có nếm qua yêu thú có đẳng cấp cao, vừa hay có thể thỏa mãn tâm hồn ăn uống,

Thạch Thiên: "……"

Yêu thú Thánh cảnh, nói giết liền giết, quá kinh khủng a!

Nhưng Thạch Thiên nghĩ lại, vừa rồi Tần Giác cùng Ân Thiên Hành kia chiến đấu, thực lực bày ra không biết khủng bố hơn Thánh cảnh bao nhiêu, tiện tay giết chết một yêu thú Thánh Cảnh tựa hồ cũng không có gì.

Đáng thương Ngưu Tam, đến chết cũng không có nghĩ đến chính mình sao lại không may, vừa hay đụng phải Tần Giác muốn ăn thịt bò.

"Hì hì, sư phụ thật là lợi hại. "

Vân Tịch bay tới vây quanh Ngưu Tam dạo qua một vòng, cao hứng rơi lên vai Tần Giác, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Kế tiếp Tần Giác xẻ thịt yêu kGkPRdwOGỊ FiKNDIL đã nướng chín thành ba phần, một phần cho Thạch Thiên, một phần cho Vân Tịch, phần còn lại thì cho mình.

Về phần Thí Đạo, nàng là Thần Khí, khinh thường ăn thịt yêu thú, Tần Giác cũng không có ép buộc.

"Chủ nhân, chúng ta lúc nào rời khỏi nơi đây?"

Chần chờ thật lâu, Thí Đạo nhịn không được hỏi thăm.

"Ngày mai. "

Nghĩ nghĩ, Tần Giác đáp.

Sở dĩ không có vội vã rời đi, ngoại trừ muốn nhấm nháp mỹ thực ra, còn một điều, Tần Giác đang suy nghĩ có muốn cần mang thế giới này về Huyền Ất Sơn hay không.

Dù sao, một tiểu thế giới có linh khí nồng đậm không thua Bạch Long tộc chút nào, cho dù để ở nơi ào, đều thuộc về trân bảo.

Vấn đề là, làm sao mang thế giới này đi đây.

Cưỡng ép sử dụng thần thông dịch chuyển ư?

Tần Giác lo lắng sẽ ảnh hưởng tới vận hành bình thường của toàn bộ thế giới, vậy thì được bù không lại mất a.

Đương nhiên, nếu như cuối cùng thật sự không có biện pháp khác, Tần Giác cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Ah. “

Thí Đạo có chút thất vọng, cho dù nàng hiện tại bức thiết muốn đi ra ngoài, nhưng không dám cải lại mệnh lệnh của Tần Giác.

Ăn xong thịt thú, Tần Giác nhìn qua tất cả những phế tích còn lại bên trong Ân giới, nhưng không có bất cứ phát hiện gì.

Ngày hôm sau, hai người một cỏ ăn sạch thịt bò, liền khởi hành chuẩn bị rời đi.

Đi bên cạnh bệ đá quen thuộc, Tần Giác lấy ra địa đồ, làm như nhớ tới cái gì, nói với Thạch Thiên:

“Thiếu chút nữa đã quên rồi, nơi đây hình như không có lực lượng cuối cùng mà ngươi nói. “

Thạch Thiên sững sờ, không sao cả lắc đầu:

“Không sao, nếu như không có Tần đại ca, ta cũng không có

khả năng tiến vào nơi đây, càng không khả năng chứng kiến chiến đấu đặc sắc như vậy. “

Tần Giác: “……”

Trên thực tế, từ đầu đến cuối Thạch Thiên cũng không có ôm bất cứ ý tưởng gì đối với cái gọi là lực lượng cuối cùng, hắn biết rõ thực lực của mình, cho dù thật sự có cái gì mà lực lượng cuối cùng, chỉ sợ cũng không cách nào thừa nhận.

Nhún vai, Tần Giác không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp kích hoạt địa đồ, phất tay nhét vào trên bệ đá.

“Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài. “

Thí Đạo rất kích động.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Giống với lúc đến, bệ đá tách ra tia sáng chói mắt, nhanh chóng xoay tròn, hình thành một cánh cửa không gian, thâm thúy u ám.

“Sư phụ, chúng ta còn có thể đến đây nữa không? “

Vân Tịch vẫn chưa thỏa mãn nói.

“Sẽ đến. “

Tần Giác mỉm cười, dẫn đầu bay vào, Thạch Thiên cùng Thí Đạo lập tức theo sát phía sau, lập tức biến mất trong cánh cửa không gian.

Quỷ dị là, cánh cửa không gian lần này cũng không có lập tức khép kín, mà là rung rẩy kịch liệt, thậm chí sinh ra loạn lưu cùng vòi rồng, giống như muốn xé rách thiên địa!

Vừa mới đi vào cánh cửa không gian, Tần Giác biết không

đúng, vội vàng dùng kim quang bao phủ Thạch Thiên cùng Thí Đạo, phòng ngừa bị loạn lưu cuốn đi.

Rất rõ, bọn hắn không có đi qua cánh cửa không gian, mà là đi tới một nơi trên dưới trái phải đều không nhìn thấy điểm cuối cùng.

“Đây là có chuyện gì? “

Thạch Thiên ngạc nhiên.

“Là khúc cảnh không gian, chúng ta đã rơi vào khúc cảnh không gian. “

Thí Đạo sắc mặt tái nhợt, theo bản năng tới gần Tần Giác.

“Khúc cảnh không gian? “

Thạch Thiên nghi hoặc, hắn mới từ yêu thú sơn mạch đi ra không bao lâu, chỉ ở Cửu U Các chờ đợi mấy tháng, bởi vậy cũng không biết cái gì là khúc cảnh không gian. “

Khúc cảnh không gian là một trong những tai họa nguy hiểm nhất lúc đi xuyên qua không gian. “

Tần Giác mặt không biểu tình, giải thích nói:

“Một khi rơi vào khúc cảnh không gian, sẽ gặp phải cảm giác bị chặt đứt, vĩnh viễn mất đi phương hướng. “

“Cái gì? Chúng ta đây làm sao bây giờ? “

Thạch Thiên khiếp sợ.

“Đáng chết, tại sao có thể có khúc cảnh không gian. “

Thí Đạo cắn răng, tản ra linh thức, lại phát hiện căn bản thấy không rõ tình cảnh xung quanh.

Phải biết rằng, Thí Đạo thế là Thần Khí, dù cho không ai điều khiển, thực lực cũng không thua gì cường giả Bán Thần cảnh bình thường, ngay cả nàng cũng không thể nhìn thấu khúc cảnh không gian, chớ đừng nói chi là võ giả cấp thấp.

“Đã như thế, vậy cưỡng ép lao ra a. “

Tần Giác trầm lặng nói.

“Thế nhưng là……Khúc cảnh không gian căn bản không có điểm cuối, làm sao lao ra? “

Thí Đạo thở dài.

Thật vất vả rời khỏi Ân giới, kết quả lại rơi vào khúc cảnh không gian, có thể nghĩ Thí Đạo hiện tại có bao nhiêu phiền muộn.

“Đánh một con đường đi ra không phải là được rồi sao. “

Nói xong, Tần Giác giơ cánh tay lên, một quyền oanh ra.

Đánh vỡ khúc cảnh không gian?

Làm sao có thể!

Cho dù là Thần cảnh cũng làm không được!

Ngay khi Thí Đạo cảm thấy có chút hoang đường, khúc cảnh không gian đột nhiên truyền đến tiếng nổ tạch tạch tạch”

Tình huống này là sao?

Thật sự đánh xuyên qua?

Thí Đạo kịp phản ứng, khúc cảnh không gian lập tức giống như kính bị nghiền nát, rầm rầm vỡ vụn!

“Thành…Thành công? “

Hít một hơi thật sâu, Thí Đạo dường như không thể tin vào mắt mình.

Vậy mà có thể bằng vào sức mạnh đánh vỡ khúc cảnh không gian, Tần Giác rốt cuộc là quái vật gì?

Chỉ một thoáng, Thí Đạo đối với thực lực của Tần Giác đã có nhận thức mới.

“Tần đại ca, chúng ta hình như không ở Tuyệt Linh Hải. “

Thạch Thiên yếu ớt nói.

……

Chương 318: Vị Diện Khác

“Tần đại ca, chúng ta hình như không ở Tuyệt Linh Hải. “

Thạch Thiên cẩn thận từng li từng tí nói.

“Hoàn toàn chính xác. “

Tần Giác nhìn xung quanh một vòng, khẽ gật đầu.

“Tuyệt Linh Hải? Đó là cái gì? “

Thí Đạo khó hiểu.

“Ngươi không biết? “

Tần Giác kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, Thí Đạo phong ấn Ân Thiên Hành hơn mười vạn năm, không biết cũng bình thường.

Dù sao theo tình huống trước mắt mà thấy, hẳn là Ân Thiên Cừu trước khi chết mới đưa Ân giới chuyển dời đến Linh Ương giới, mà khi đó Thí Đạo Kiếm đang cắm ở trên người Ân Thiên Hành.

Huống chi, hơn mười vạn năm trước chỉ sợ còn không có cái tên Tuyệt Linh Hải này.

Xoẹt xẹt!

Đúng lúc này, một trận cuồng phong thổi qua hư không, lập tức rơi lên người Thạch Thiên!

May mà Tần Giác đã dùng ánh sáng bao phủ Thạch Thiên lại từ lâu, mới không có bị thương, dù vậy, Thạch Thiên vẫn nhịn

không được run nhè nhẹ.

Phải biết rằng, tu vi Thạch Thiên là Chí Tôn cảnh, dưới tình huống bình thường căn bản không cách nào sinh tồn ở trong hư không, chớ đừng nói chi là tiếp được cuồng phong hư không.

Ba người giờ phút này đang ở trong một mảnh hư không vô tận, ngay tầm mắt, ánh sáng lập loè, rực rỡ xinh đẹp vô cùng, nhưng hoàn toàn không có tung tích của Linh Ương giới.

Đây cũng là một trong những nơi có Khúc Cảnh Không Gian đáng sợ nhất, mặc dù thành công thoát ra từ, cũng sẽ bị đưa đến những nơi xa lạ khác.

Vận khí tốt có lẽ sẽ cách nơi ban đầu khá xa, vận khí chênh lệch, thậm chí có khả năng rớt ở thời không khác,

“Mặc kệ những thứ này, về trước đi thì hơn. “

Lắc đầu, hai mắt Tần Giác khép hờ, bắt đầu cảm ứng vị trí hóa thân.

Chỉ cần hóa thân còn ở trong Linh Ương giới, Tần Giác có thể trở lại Linh Ương giới bất kỳ lúc nào.

Nhưng mà không bao lâu Tần Giác liền bất lực mở to mắt, bởi vì hắn lại cảm ứng không được khí tức của hóa thân!

Chuyện gì xảy ra?

Xảy ra tình huống này, chỉ có hai loại khả năng:

Một, hóa thân đã chết.

Hai, bọn hắn không ở giới nội.

Cho dù hóa thân của Tần Giác chỉ có Đại Thánh Cảnh, nhưng ở Linh Ương giới vẫn là tồn tại cao cấp nhất, ngoại trừ Long Trẫm

ra, tuyệt đối không có ai có thể bắt giết hắn.

Hơn nữa nếu như hóa thân bị hủy diệt, Tần Giác sao sẽ không phát hiện được gì?

Cho nên cơ bản có thể bài trừ khả năng hóa thân vẫn lạc.

Như vậy chỉ còn lại khả năng thứ hai.

Bọn hắn không ở giới nội!

“Làm sao vậy, Tần đại ca? “

Thấy Tần Giác thật lâu không nói, Thạch Thiên nhịn không được hỏi thăm.

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác thản nhiên nói:

“Chúng ta tạm thời không quay về Linh Ương giới được. “

“Cái gì? “

Thạch Thiên kinh hãi:

“Cái kia…Vậy làm sao bây giờ? “

Vốn chỉ là muốn ra ngoài rèn luyện chút thôi, kết quả lại trực tiếp không trở về được?

“Yên tâm, ta sẽ nghĩ cách. “

Tần Giác an ủi.

Hiện tại để cho nhất Tần Giác đau đầu chính là, hắn căn bản không biết nơi này là chỗ nào, nếu muốn tìm đến giới nội, quả thực không khác gì mò kim đáy biển.

Duy nhất có thể khẳng định là, nơi đây không phải là giới nội, cũng không phải Thần giới.

“. … “

Đột nhiên, Tần Giác ý thức được không đúng:

“Hoàn cảnh nơi này tựa hồ tương tự với Thần giới. “

Cảm thụ được linh khí phiêu đãng trong hư không, cùng với không gian kiên cố vững chắc che chắn xung quanh, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Dựa theo trí nhớ của Phong Khê, trừ Thần giới cùng giới ngoại, kỳ thật còn có rất nhiều thế giới lớn nhỏ khác, nói không chừng thế giới này cũng giống với Thần giới, thuộc về vị diện cao cấp.

Cũng không biết cả hai nơi này đó có liên lạc được hay không.

Tần Giác suy nghĩ cẩn thận, xa xa bỗng nhiên xuất hiện một vòng ánh sáng, tốc độ nhanh vô cùng, một giây trước còn ở xa xa trước mắt, một giây sau đã đi tới trước mặt đám người Tần Giác.

“Hửm? “

Lúc đi ngang qua Tần Giác, ánh sáng có chút rung rung, đúng là ngừng lại.

Chỉ thấy ánh sáng tản đi, một nam tử mày rậm mắt to, mặt mũi tràn đầy chính khí từ bên trong đi ra, khí tức trầm ổn, giống như núi lớn khổng lồ không ngừng rung chuyển!

Lúc thấy rõ dung mạo của Tần Giác cùng Thí Đạo, nam tử cao lớn có chút kinh ngạc, lập tức nhiệt tình nói:

“Ba người đây là lạc đường ư? “

Nghe vậy, Tần Giác cùng Thí Đạo hai mắt nhìn nhau, theo phương diện nào đó mà nói, bọn hắn xác thực không khác gì đang lạc đường, chỉ có điều khoảng cách có chút xa mà thôi.

“Tại hạ tên Tiêu Đãng, nếu như ba vị không ngại, đợi tí nữa có thể cùng ta lên Hư Không Linh Chu bên kia rời đi. “

Nam tử cao lớn nói tiếp.

Hư Không Linh Chu?

Tần Giác sững sờ, nhanh chóng tản ra linh thức, quả nhiên ở phía xa thấy được một chiếc linh khí phi hành khổng lồ.

Hắn nói là Linh Chu, chi bằng nói là chiến hạm, bởi vì phía trên chuyên chở các loại vũ khí mà Tần Giác chưa bao giờ thấy qua, tựa như một con thú to lớn, dữ tợn đáng sợ.

Đối với cái này, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, phải biết rằng, trong hư không rộng lớn có nguy hiểm, nếu linh khí phi hành không đủ mạnh, sẽ rất dễ dàng bị phá hủy.

Đến lúc đó, võ giả cao giai có lẽ còn có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, võ giả cấp thấp tức thì là chết không thể nghi ngờ.

Ở xung quanh Hư Không Linh Chu, còn có rất nhiều thân ảnh hoạt động, đại bộ phận đều là nhân loại, nhưng là có một chút ít yêu thú hóa hình cùng chủng tộc khác, nhìn qua vui vẻ hòa thuận, không có bất kỳ xung đột gì.

“Thế nào? “

Nam tử tên Tiêu Đãng hỏi.

“Ách…Đã như thế, vậy đa tạ. “

Suy tư một lát, Tần Giác gật đầu đồng ý.

Dù sao hiện tại cũng không biết nơi này là chỗ nào, đi theo nhìn xem thử cũng được.

“Ha ha, không cần, tiện tay mà thôi. “

Tiêu Đãng nhếch miệng cười to, sau đó làm như nhớ tới cái gì, lại bổ sung:

“Trên người các ngươi hẳn có linh thạch a?

Cưỡi Hư Không Linh Chu phải giao một ít linh thạch làm lộ phí mới được. “

“Cái này có thể chứ? “

Tần Giác lập tức trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên linh thạch nói.

“Linh khí thật nồng đậm! “

Tiêu Đãng mở to hai mắt.

Giống với đan dược, linh thạch cũng có phân chia đẳng cấp, bất quá linh thạch này của Tần Giác cũng không phải là linh thạch cực phẩm bình thường, mà là Tần Giác vơ vét ở chỗ Phong Khê.

Phải biết rằng, Phong Khê là Thần Vương thượng vị, hắn dùng linh thạch để tu luyện sao có thể là loại bình thường được?

“Nhanh thu lại! “

Tiêu Đãng vội vàng phất tay bố trí xuống một đạo kết giới, nhìn xung quanh, tựa hồ sợ bị người khác nhìn thấy.

“Làm sao vậy? “

Tần Giác có chút ngơ ngác, nhưng vẫn thu hồi linh thạch.

“Không cần phải là linh thạch có phẩm chất cao như vậy, tùy tiện cầm mấy viên linh thạch cấp thấp là được rồi. “

Thấy thế, Tiêu Đãng nhẹ nhàng thở ra.

“Được rồi. “

Tần Giác cười khổ.

Nhìn ra được, người này tính cách rất tốt, không chỉ không có ý cướp đoạt, thậm chí còn giúp hắn che lấp.

“Đúng rồi, còn không biết ngươi tên gì. “

Vì để tránh cho xấu hổ, Tiêu Đãng chuyển chủ đề.

“Ta là Tần Giác, đây là bạn của ta, Thí Đạo, còn có Thạch Thiên. “

Chần chờ một lát, Tần Giác giới thiệu nói.

“Tần lão đệ, ngươi hẳn là lần đầu tiên ra ngoài a? “

Dưới cái nhìn của Tiêu Đãng, cũng chỉ có đệ tử đại gia tộc lần đầu tiên ra ngoài mới có thể lấy ra những thứ tốt dễ dàng mà không hề cố kỵ như vậy.

Cộng thêm trong ba người rõ ràng khí tức của Thí Đạo là mạnh nhất, lại để Tần Giác cầm đầu, không thể nghi ngờ càng thêm chứng minh cho thân phận đệ tử gia tộc lớn của Tần Giác.

Đối với loại thiên chi kiêu tử từ trước đến nay mắt cao hơn đầu này, Tiêu Đãng kỳ thật rất không nguyện ý giao tiếp, nhưng việc đã đến nước này, cũng không thể trực tiếp quay người rời đi a?

Quan trọng nhất là, Tần Giác cũng không có bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, lại để cho Tiêu Đãng không phải ghét lắm.

“Ách……Đúng vậy. “

Tuy nhiên đoán được Tiêu Đãng rất có thể đã hiểu lầm, nhưng Tần Giác thật sự chẳng muốn giải thích, dù sao như vậy vừa hay

có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Chương 319: Nhục Nhã

Trong hư không u ám, ba đạo hào quang xẹt qua, lập tức vượt qua khoảng cách vạn mét, xuất hiện ở trên một đại lục bao la lúc nãy.

Nói là đại lục, kỳ thật chỉ có khoảng vài ngàn dặm, với võ giả cao giai mà nói, chỉ cần một kích là bị phá hủy.

“Đã đến, chính là ở chỗ này. “

Tiêu Đãng chỉ vào lục địa trôi nổi ở phía dưới nói.

Tần Giác theo tiếng nhìn lại, phát hiện bên ngoài lục địa trôi nổi lại có tầng kết giới có thể thấy được bằng mắt thường, giống như được người thủ hộ bao phủ lại, không thể phá vỡ, bằng không thì lục địa trôi nổi này chỉ sợ đã bị thiên thạch phá hủy từ lâu.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là bên trong lục địa này linh khí mờ mịt, giống như tiên cảnh, các loại thiên tài địa bảo nhìn đại thôi cũng có thể thấy được, nhiều vô số kể.

So ra thì, ngay cả Ân giới cũng không sánh bằng.

“Thế nào, rất được lắm đúng không? “

Tiêu Đãng cười nói:

“Đợi tí nữa nơi đây mở ra, có muốn tổ đội chung hay không? “

Nghe vậy, lông mày Tần Giác nhíu lại, lúc này mới chú ý tới gần đấy ẩn dấu hơn trăm khí tức, tất cả đều đạt tới Thái Hư cảnh, chỉ có điều mạnh nhất cũng mới Thái Hư đệ tứ cảnh mà thôi.

“Thì ra là thế. “

Tần Giác dở khóc dở cười.

Khó trách Tiêu Đãng cũng không có vội quay về Hư Không Linh Chu, mà là mang theo bọn hắn đến đây, thì ra là vì tranh đoạt thiên tài địa bảo.

Không cần nghĩ cũng biết, khí tức che dấu xung quanh khẳng định cũng đều đến từ Hư Không Linh Chu này.

“Được. “

Hơi chút trầm ngâm, Tần Giác gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy đối phương nhiệt tình như thế, vậy giúp hắn một chút a.

“Thật sao? “

Tiêu Đãng đại hỉ, không nghĩ tới Tần Giác lại đồng ý dễ dàng như vậy, còn tưởng rằng sẽ do dự thật lâu, hoặc là cự tuyệt.

Dù sao thì trong mắt Tiêu Đãng, Tần Giác là quý công tử xuất thân đại gia tộc, ai biết có thể vì một chút thiên tài địa bảo liền chịu nguy hiểm tánh mạng.

Sở dĩ muốn tổ đội với Tần Giác, thật ra là bởi vì Tiêu Đãng cảm nhận được khí tức cường đại trên người Thí Đạo.

Mặc dù không biết Thí Đạo rốt cuộc mạnh cỡ nào, nhưng căn cứ theo Tiêu Đãng suy đoán, ít nhất đạt đến Thái Hư đệ ngũ cảnh!

Nếu như Tiêu Đãng nhớ không lầm, lần này cường giả trên Hư Không Linh Chu chỉ có ba cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh, còn đến từ nhiều chỗ khác nhau.

Nói một cách khác, chỉ cần có Thí Đạo ở đây, cũng không cần

lo lắng về vấn đề an toàn!

Đối với cái này, Thí Đạo tự nhiên sẽ không phản bác, dù sao đã rời khỏi Ân giới, kế tiếp đi nơi nào cũng chẳng quan trọng.

Về phần Thạch Thiên, có chỗ cho hắn lựa chọn à?

Ô…Ô…Ô…N…G!

Đúng lúc này, lục địa trôi nổi bỗng nhiên chấn động kịch liệt, kết giới cũng yếu theo, dường như lúc nào cũng có thể biến mất.

“Cơ hội tốt! “

Ánh mắt Tiêu Đãng ngưng tụ, lập tức không chút do dự phóng nhanh về phía lục địa trôi nổi, tốc độ nhanh vô cùng.

Với tư cách là một tán tu, Tiêu Đãng có thể tu luyện tới Thái Hư đệ nhị cảnh, ngoại trừ có được thiên phú tuyệt đỉnh ra, quan trong vDyVCcrcUế chính là tài nguyên tu luyện.

Bởi vậy những người có tình cảnh giống như Tiêu Đãng không biết nhiều cỡ nào, cũng tuyệt đối sẽ không chần chờ chút nào!

Thấy thế, Tần Giác lập tức mang theo Thạch Thiên, Thí Đạo tức thì theo sát phía sau.

Bá!

Trong chốc lát, hơn trăm khí tức bộc phát trong hư không, theo bốn phương tám hướng bay về phía lục địa trôi nổi, không cam lòng yếu thế.

Lúc kết giới của lục địa trôi nổi yếu nhất, tất cả mọi người vừa lúc xông vào!

Hô!

Thạch Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chờ hắn kịp phản ứng, đã tiến vào bên trong lục địa trôi nổi.

“Linh khí thật nồng đậm. “

Thạch Thiên kinh ngạc, lập tức vận chuyển công pháp, điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh, hầu như không cần luyện, liền trực tiếp chuyển hóa làm linh lực, dung nhập đan điền.

Loại tình huống này, Thạch Thiên còn chưa bao giờ gặp qua.

“Oa, linh khí nồng đậm như vậy, khẳng định sẽ có đồ ăn ngon. “

Vân Tịch chui đầu ra khỏi ngực Tần Giác, thèm nhỏ dãi.

Tần Giác: “……”

“Là Huyền Âm Thảo! “

Đột nhiên, Tiêu Đãng phát ra kinh hô.

Huyền Âm Thảo, linh dược cấp mười hai!

Không kịp nghĩ nhiều, Tiêu Đãng lập tức hóa thành tàn ảnh nhào tới, hơn nữa tản ra linh thức, nhãn quan mở ra, tai nghe bát phương, phòng ngừa có bất kỳ người nào tiếp cận.

Thẳng đến khi hái được Huyền Âm Thảo, cất vào hộp ngọc, lại thu vào nhẫn trữ vật, Tiêu Đãng mới như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

“Không thể tưởng được vừa mới tiến vào liền lấy được Huyền Âm Thảo cần thiết nhất. “

Tiêu Đãng cao hứng vô cùng.

Đã có hai quả Huyền Âm Thảo, lại phối hợp thêm vài loại

dược liệu khác, hắn có thể dùng để luyện chế Cửu Chuyển Huyền Âm đan, trùng kích Thái Hư đệ tam cảnh!

Làm xong những thứ này, Tiêu Đãng chợt nhớ tới, hiện tại chính mình cũng không phải chỉ có một người, sao có thể trực tiếp chiếm lấy hai quả Huyền Âm Thảo chứ?

Cho dù có chút đau lòng, nhưng Tiêu Đãng từ trước đến nay không phải cái loại chỉ biết chiếm tiện nghi không xuất lực kia, vì vậy chỉ phải nhịn đau bỏ thứ yêu thích, lấy ra hộp ngọc nói:

“Tần lão đệ……”

“Hửm? Làm sao vậy? “

Tần Giác nghi hoặc.

“Bởi vì cái gọi là người thấy cũng có phần,Huyền Âm Thảo này cho ngươi. “

Tiêu Đãng vừa muốn giao Huyền Âm Thảo bên trong cho Tần Giác, bỗng nhiên bị Tần Giác phất tay cắt ngang:

“Ngươi đang nói cái gì, chỗ đó không phải còn rất nhiều ư? “

“Hả…? “

Tiêu Đãng sững sờ, vội vàng quay đầu nhìn lại, lập tức ngây ra như phỗng.

Chỉ thấy cách đó không xa trên mặt đất Huyền Âm Thảo màu trắng sữa trải dài, khoảng chừng hơn mười quả, tản ra linh khí dày đặc, hơn nữa còn tinh thuần hơn hai quả hắn vừa hái không biết bao nhiêu lần.

“……”

Tiêu Đãng khóe mắt có chút run rẩy, trong lúc nhất thời không

phản bác được.

Tình huống này là sao?

Tại sao có thể có nhiều Huyền Âm Thảo như vậy?

Đây chính là linh dược cấp mười hai a…!

“Mau nhìn! Chỗ đó có Huyền Âm Thảo! “

Ngay khi Tiêu Đãng ngây người, xa xa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm tràn ngập kinh hỉ, ngay sau đó mấy thân ảnh ngay lập tức tới, xuất hiện ở trước mặt đám người Tần Giác.

“Ha ha ha, thật là Huyền Âm Thảo, còn có hơn mười quả, cái này phát tài rồi! “

Người tới cực kỳ hưng phấn, không chút do dự phóng tới Huyền Âm Thảo, lại bị Tiêu Đãng tiến lên ngăn trở.

“Hửm? Ngươi là ai? “

Người tới nhíu mày, cả giận nói.

Đây là một trùng tu chỉ cao hơn nửa thước, sau lưng mọc ra hai đôi cánh trong suốt, toàn thân có mùi gay mũi, làm cho người khác phát ghét, nhưng tu vi lại đạt đến Thái Hư đệ nhị cảnh.

Phía sau lưng, còn có bốn người, ba nam một nữ.

Trong đó ba nam theo thứ tự là Thái Hư đệ nhị cảnh, nữ nhân thì là Thái Hư đệ tam cảnh, cũng là tồn tại có khí chất băng lãnh nhất trong bốn người.

“Những Huyền Âm Thảo này là chúng ta thấy trước. “

Tiêu Đãng trầm giọng nói.

“Ngươi thấy trước thì sao, phía trên có ghi tên ngươi ư? “

Trùng tu nhếch miệng, cười lạnh nói.

Tiêu Đãng: “……”

“Ngoan ngoãn tránh ra, nếu không đừng trách bổn đại gia không khách khí. “

Trùng tu nhìn lướt qua, trên cao nhìn xuống nói:

“Chỉ bằng các ngươi mấy tên tôm tép này, cũng muốn giành đồ với chúng ta? “

“Ngươi! “

Tiêu Đãnggiận dữ.

“Làm sao, muốn động thủ ư? “

Trùng tu vui mừng không sợ.

Không nói tới trong cùng cảnh giới trùng tu hầu như không có đối thủ, cho dù thật sự đánh không lại, đằng sau còn có bốn đồng bạn nữa kìa.

Trái lại Tiêu Đãng bên kia, ngoại trừ Thí Đạo nhìn qua rất lợi hại ra, hai thiếu niên khác cơ bản đều không khác gì phế vật.

Nhất là tên nhóc mặc đồ da thú, rõ ràng chỉ có Chí Tôn cảnh, chẳng khác sâu kiến là bao.

“Ha ha, Huyền Âm Thảo các ngươi cũng đừng nghĩ tới, bất quá ta ngược lại có thể cho các ngươi một ít vật khác để đền bù tổn thất, như thế nào? “

Một nam tử nho nhã trong đó cười nói.

“……”

Thấy Tiêu Đãng trầm mặc không nói, nam tử nho nhã đưa tay vung lên, trực tiếp vứt mấy cây linh dược tứ cấp lên mặt đất:

“Cầm lấy những thứ này, cút đi. “

Trần trụi nhục nhã!

“Khinh người quá đáng! “

Tiêu Đãng rốt cục nhịn không được bộc phát!

Chương 320: Còn Có Ai

“Khinh người quá đáng!”

Tiêu Đãng giận không nhịn được, khí tức liên tục tăng lên, nháy mắt liền đạt tới Thái Hư đệ nhị cảnh đỉnh phong, nhấc lên cuồng phong đầy trời, gió thổi khiến người ta mắt mở không ra.

“Ha ha, chả lẽ lại sợ ngươi.”

Trùng tu nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng sắc bén:

“Các ngươi không nên nhúng tay, ta muốn đơn độc giải quyết hắn.”

“Tốc chiến tốc thắng, nếu không hấp dẫn sự chú ý của những người khác thì phiền phức.”

Nam tử nho nhã cau mày nói.

“Yên tâm đi, không có vấn đề.”

Nói xong, hai cánh trùng tu chấn động, đột nhiên phóng xuất ra sương mù màu xanh sẫm, thối không chịu được, nhanh chóng bao phủ nó cùng Tiêu Đãng, hoàn toàn thấy không rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Ý thức được không đúng, Tiêu Đãng vội vàng mở ra hộ thuẫn linh khí, muốn ngăn cách sương mù màu xanh sẫm.

Nhưng mà sương mù này có thể ăn mòn linh lực, cứ kéo dài như thế, sợ là không được bao lâu, linh lực của Tiêu Đãng sẽ tiêu hao hầu như không còn.

“Không được, nhất định phải nhanh đánh bại hắn!”

Cắn răng, Tiêu Đãng ánh mắt băng lãnh, nhanh chóng tản ra linh thức, bắt được trùng tu, đồng thời lĩnh vực phô thiên cái địa nghiền ép lên, đánh vào trên người đối phương!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, sương mù có chút rung động, nhưng không có tán loạn, ngược lại trở nên càng thâm thúy hơn, giống như ngưng tụ ra thực chất.

“Ha ha ha, ngu xuẩn, dám chiến đấu trong độc chướng cùng Trùng tộc, thật sự là không biết sống chết.”

Nam tử nho nhã thấy thế, nhịn không được cười nhạo.

Phải biết, Trùng tộc đáng sợ nhất cũng không phải là tu vi, mà là các loại năng lực kì lạ.

Võ giả cùng cảnh giới nếu như dưới tình huống không hiểu chiến đấu với nó, hơi không cẩn thận liền sẽ trúng chiêu, ngay cả chỗ chạy cũng không có.

“Ta dám cược, hắn tuyệt đối sống không qua năm phút.”

Một nam tử thân hình gầy gò khác khẳng định nói.

“Năm phút? Ngươi quá đề cao hắn, nhiều nhất ba phút.”

Thanh niên tóc đỏ cuối cùng cười nói.

Ở đây trừ nữ tử kia từ đầu đến cuối không có nói chuyện ra, ba người còn lại nghiễm nhiên cũng không có để Tiêu Đãng vào mắt.

Làm đồng bạn, bọn hắn rất rõ sức mạnh của trùng tu, dù Tiêu Đãng đã là đệ nhị cảnh đỉnh phong, thậm chí cách đệ tam cảnh chỉ

còn nửa bước, cũng không thể nào là đối thủ của trùng tu.

“Hửm?”

Đột nhiên, nam tử gầy gò chú ý tới Thí Đạo cách đó không xa, hai con ngươi ngưng lại, hoảng sợ nói:

“Nữ nhân thật xinh đẹp.”

Nghe vậy, nam tử nho nhã cùng thanh niên tóc đỏ đều nghe theo tiếng kêu nhìn lại, lập tức hai mắt tỏa sáng, kinh diễm vô cùng.

“Ha ha ha, vị tiên tử này, ngươi là bằng hữu với tên vừa rồi sao?”

Nam tử nho nhã lập tức kìm không được, mở miệng hỏi.

“Không phải.”

Thí Đạo nghĩ nghĩ, khẽ lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.”

Nam tử nho nhã tiếp lấy nói:

“Đã không phải là bằng hữu, vậy các ngươi hẳn chỉ là quan hệ tổ đội lâm thời a? Dù sao tên kia chẳng mấy chốc sẽ chết rồi, không bằng gia nhập chúng ta đi, ta có thể cam đoan, những Huyền Âm Thảo này tuyệt đối có phần của ngươi.”

“Không sai, gia nhập chúng ta, có thể thu được càng nhiều chỗ tốt hơn.”

Nam tử gầy gò cùng thanh niên tóc đỏ vội vàng phụ hoạ theo.

“Huyền Âm Thảo? Ta không hứng thú.”

Thí Đạo khinh thường nói.

“???”

Linh dược cấp mười hai, Huyền Âm Thảo, không hứng thú?

Nói đùa cái gì?

Nam tử nho nhã sắc mặt trầm xuống:

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tiên tử tốt nhất đừng sai lầm!”

Bởi vì cái gọi là ý tại ngôn ngoại, ba người mời Thí Đạo tổ đội đến tột cùng là dụng ý gì, Thí Đạo sao có thể nhìn không ra?

Đương nhiên, cũng bao gồm cả ba người và một nữ tử vẫn luôn không nói chuyện theo cùng đến đây.

Mắt thấy cảnh tượng này, nữ tử trong mắt lộ ra chán ghét, nếu không phải gia tộc có lệnh, nàng sẽ không cùng những thứ rác rưởi này tổ đội.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, một linh lực không gì so sánh nổi như gió lốc khuếch tán ra, ven đường những nơi đi qua, ngay cả không gian cũng không chịu nổi, xuất hiện vô số vết nứt, suýt nữa sụp đổ.

Sương mù màu xanh sẫm đại chấn ba lần, chậm rãi tiêu tán.

“Ồ? Nhanh như vậy, xem ra là ta đánh giá cao tên kia.”

Thanh niên tóc đỏ cười lạnh.

“Vị tiên tử này, muốn suy nghĩ kỹ lại lần nữa không?”

Nam tử nho nhã điềm nhiên nói.

Theo bọn hắn nghĩ, chỉ cần Tiêu Đãng bỏ mình, còn cần lo lắng Thí Đạo sẽ không cúi đầu chịu thua?

Hô!

Cuối cùng, sương mù màu xanh sẫm hoàn toàn biến mất, lộ ra tràng cảnh, sau đó đám người nhao nhao sửng sốt.

Trên mặt đất trống trải, có vết rách cùng cái hố trải rộng, giăng khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình, hiển nhiên vừa mới trải qua một trận đại chiến.

Bất quá kết cục lại khác hoàn toàn so với tưởng tượng của bọn hắn.

“Cứu ta…”

Chỉ thấy trùng tu mới vừa rồi còn không ai bì nổi giờ phút này thoi thóp nằm trên mặt đất, hai cánh phía sau bị mạnh mẽ xé nát giật xuống, máu me đầm đìa, khí tức uể oải suy sụp, tựa như lúc nào cũng có thể chết đi, đâu còn dáng vẻ cao cao tại thượng lúc trước?

Trái lại Tiêu Đãng, vẫn thẳng tắp đứng ở nơi đó, khí thế không giảm trái lại còn tăng, cũng chỉ là cũng bị một chút vết thương nhẹ!

“Làm sao có thể…”

Nam tử nho nhã lẩm bẩm, trợn mắt hốc mồm.

Trùng tu thế mà thua?

“Không có khả năng!”

Thanh niên tóc đỏ cùng nam tử gầy gò hai mắt nhìn nhau, dường như không dám tin vào mắt mình.

Ngay cả nữ tử kia cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Cho dù nữ tử rất chán ghét những thứ rác rưởi này, nhưng lại không thể không thừa nhận, thực lực của bọn hắn tuyệt đối là tồn tại đứng đầu trong Thái Hư đệ nhị cảnh.

Nhất là trùng tu , dựa theo nữ tử phỏng đoán, trong cùng giai chí ít cần hai cường giả Thái Hư đệ nhị cảnh đỉnh phong mới có thể đánh bại nó, mà Tiêu Đãng lại một mình làm được.

Chỉ có Tần Giác cùng Thí Đạo từ đầu đến cuối thần sắc tự nhiên, sớm đã xem thấu hết thảy.

“Cứu ta…”

Trùng tu xê dịch thân mình, ý muốn tới gần đám người nam tử nho nhã, lại bị Tiêu Đãng trực tiếp dùng một cây trường thương đóng ở trên mặt đất, không thể động đậy.

“Còn có ai!”

Tiêu Đãng ánh mắt như điện, nhìn về phía nam tử nho nhã, chấn nhiếp tâm hồn!

Thấy thế, nam tử nho nhã nội tâm hãi hùng, vô thức né tránh ánh mắt, không dám đối mặt với Tiêu Đãng.

Chờ chút!

Chúng ta thế nhưng là có bốn người, sợ cái gì?

Nghĩ tới đây, nam tử nho nhã hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nói:

“Ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp đánh lén gì để đánh bại trùng tu, nhanh buông hắn ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Nghe được câu này, trùng tu bị đóng ở trên mặt đất khóc không ra nước mắt, người khác có lẽ không biết, nhưng hắn lại rất rõ, Tiêu Đãng căn bản không có đánh lén, mà là cứng đối cứng, chính diện đánh bại hắn!

“Thật sao…”

Tiêu Đãng suy tư một lát, rút trường thương ra.

Trùng tu đại hỉ, vội vàng dùng cả tay chân, bò về phía đám người nam tử nho nhã.

“Rất tốt.”

Nam tử nho nhã hài lòng nhẹ gật đầu, vừa muốn lại nói cái gì, chợt thấy Tiêu Đãng khóe miệng cong lên nụ cười, nội tâm lập tức dâng lên dự cảm không tốt.

Quả nhiên, một giây sau, Tiêu Đãng nâng lên trường thương, lần nữa đâm về phía Trùng Tu, bất quá lần này không phải thân thể, mà là đầu!

“Không!”

Trùng tu phát ra tiếng thét hoảng sợ.

Phốc phốc!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, trường thương xuyên qua đầu của trùng tu, nhẹ nhàng cuốn lên, trực tiếp vặn nát linh hồn của trùng tu!

Tiêu Đãng cũng không phải loại đệ tử gia tộc đơn thuần kia, từ trước đến nay thờ phụng đạo lý trảm thảo trừ căn, sao có khả năng bỏ qua trùng tu?

“Muốn chết!”

Nam tử nho nhã ngẩn người, phẫn nộ quát:

“Lần này ai cũng cứu không được ngươi!”

“Cùng tiến lên!”

Chương 321: Nghiền Ép

“Cùng tiến lên, giết chết hắn!”

Nam tử nho nhã ngửa mặt lên trời gầm thét, thôi động linh lực, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra vũ khí, đánh tới Tiêu Đãng.

Mặc dù ngoại hình của nam tử nho nhã nhìn qua rất yếu đuối, nhưng vũ khí lại là một cự đỉnh tạo hình thô kệch, chừng hai trượng, nặng hơn mười vạn cân.

Dưới dự kích hoạt của linh lực, cự đỉnh tách ra ánh sáng, biến hóa ra hư ảnh che khuất bầu trời, giống như thiên khung rơi xuống!

Mắt thấy cự đỉnh sắp nện lên người, Tiêu Đãng không lùi mà tiến tới, trường thương gảy nhẹ, lấy góc độ không thể tưởng tượng nổi đâm vào cự đỉnh.

Đông!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, cự đỉnh vốn dĩ khí thế hùng hổ lập tức dừng lại ở không trung, lập tức bỗng nhiên vung ra, mục tiêu hướng tới nam tử nho nhã!

“Cái gì?”

Nam tử nho nhã kinh hãi, mặc dù hắn biết công kích của mình sẽ bị Tiêu Đãng hóa giải, lại không nghĩ rằng dễ dàng như thế.

Không kịp nghĩ nhiều, nam tử nho nhã vội vàng một lần nữa khống chế cự đỉnh, lúc này mới không có bị thương.

Cùng lúc đó, nam tử gầy gò cùng thanh niên tóc đỏ công kích

về phía Tiêu Đãng, chuyện cho tới bây giờ, bọn hắn đã chẳng quan tâm được nhiều như vậy, xử lý Tiêu Đãng trước rồi nói!

Đối mặt với vây công của ba cường giả cùng cảnh giới, cho dù Tiêu Đãng mạnh hơn, trong lúc nhất thời cũng khó có thể chống đỡ, nhanh chóng rơi vào hạ phong, chỉ có thể đau khổ chèo chống.

“Ngươi đi giúp một chút đi.”

Tần Giác duỗi lưng một cái, thản nhiên nói.

“Vâng, chủ nhân.”

Nhận được mệnh lệnh, Thí Đạo bước ra một bước, nháy mắt đi tới trước mặt Tiêu Đãng.

Xoẹt xẹt!

Không khí xé rách, thanh niên tóc đỏ huy động lưỡi kiếm, mang theo tàn ảnh, từ bốn phương tám hướng phong tỏa tất cả đường lui của Tiêu Đãng, giống như muốn bổ nát thiên địa.

Đúng lúc này, năm ngón tay trắng nõn duỗi ra, chậm rãi nắm chặt.

Hô!

Trong chốc lát, thanh niên tóc đỏ chỉ cảm thấy trời đất trước mắt quay cuồng, tất cả kiếm mang lại không bị khống chế bay về phía năm ngón tay kia, chờ thanh niên tóc đỏ kịp phản ứng, lưỡi kiếm đã bị đối phương nắm trong tay!

“Ai!”

Thanh niên tóc đỏ ngẩng đầu nhìn lại, không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt:

“Là ngươi?”

Trừ Thí Đạo, còn có thể là ai?

“Chậc chậc, Thánh Khí cao giai, đáng tiếc phẩm chất quá kém.”

Nói xong, Thí Đạo bấm tay gảy nhẹ, lưỡi kiếm lập tức chia năm xẻ bảy, tính cả thanh niên tóc đỏ cũng như gặp phải trọng kích, bay ra ngoài.

Phốc!

Phun ra một miệng lớn máu tươi thanh niên tóc đỏ rơi trên mặt đất, mất đi sinh tức!

Một kích miểu sát!

Nửa ngày, nam tử gầy gò run rẩy nói:

“Chết… Chết rồi?”

Cho dù rất không muốn tin, nhưng thanh niên tóc đỏ xác thực chết rồi, ngay cả linh hồn cũng hủy diệt, chỉ còn lại thi thể.

Trầm mặc…

Cô!

Nam tử nho nhã nuốt ngụm nước miếng, ánh mắt nhìn về phía Thí Đạo đã thay đổi, không phải tà niệm, mà là sợ hãi!

Thật đáng sợ!

“Thái Hư đệ tam cảnh, không, đệ tứ cảnh, mau trốn!”

Không chút do dự, nam tử nho nhã trực tiếp cắn đầu lưỡi, thi triển bí pháp bỏ chạy!

“Muốn chạy?”

Thí Đạo đôi mắt nhắm lại, cách không một điểm, sát cơ vô tận hiển hiện, bao phủ nam tử nho nhã lại.

Đáng thương cho nam tử nho nhã còn chưa kích hoạt bí pháp triệt để, liền bị sát cơ xé thành mảnh nhỏ, hóa thành sương mù máu phiêu tán.

“Không… Đừng có giết ta, ta là thiếu chủ Lăng gia, ngươi nếu giết ta…”

Còn sót lại nam tử gầy gò sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy, ai có thể nghĩ tới, Thí Đạo mới là người tàn nhẫn nhất kia.

Từ lúc xuất thủ đến bây giờ, chỉ dùng hai chiêu liền giết chết thanh niên tóc đỏ cùng nam tử nho nhã, quả thực không thể tưởng tượng.

“Nguyệt tiên tử, mau cứu ta…”

Dường như nhớ tới cái gì, nam tử gầy gò xoay người, ý muốn xin nữ tử giúp đỡ.

Phốc phốc!

Sát cơ hiện lên, nam tử gầy gò chậm rãi đổ xuống, trên thân không có vết thương, linh hồn cũng đã bị phá hủy.

Đến tận đây, ba tên võ giả nam toàn bộ bỏ mình.

Làm xong những thứ này, Thí Đạo khóa chặt nữ tử ở cách đó không xa, nàng đang suy nghĩ có cần giết luôn nữ tử này hay không.

Dù sao từ đầu đến cuối, nữ tử cũng không có ý muốn giúp, thậm chí còn lộ ra vẻ chán ghét, những thứ này tự nhiên tránh không khỏi con mắt của Thí Đạo.

Ngay khi Thí Đạo suy tư, nữ tử được xưng Nguyệt tiên tử mở

miệng trước nói:

“Tiền bối, ta cùng bọn hắn chỉ là quan hệ tổ đội, cũng không phải là cố ý mạo phạm, hi vọng tiền bối có thể giơ cao đánh khẽ, tha ta một mạng.”

Câu nói này nữ tử nói tự nhiên vô cùng, không có nửa điểm chần chờ, nàng cũng không phải loại thích phô trương thanh thế ngớ ngẩn kia, chuyện dính đến sinh mệnh, há sẽ kiên trì chịu chết?

Huống chi nàng xác thực cũng không quen với đám người nam tử nho nhã, hoàn toàn không cần thiết vì bọn hắn liều mạng.

Nghe vậy, Thí Đạo lâm vào xoắn xuýt, chỉ có thể xin Tần Giác giúp đỡ, thẳng đến Tần Giác gật đầu, mới quay người đáp:

“Ngươi đi đi.”

“Đa tạ tiền bối.”

Nữ tử khom mình hành lễ, lặng lẽ nhìn thoáng qua Tần Giác, phi thân lên, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Đại lục trôi nổi rất nhanh liền sẽ đóng lại, nếu như không thừa dịp khoảng thời gian này thu thập một chút thiên tài địa bảo coi như lỗ lớn.

Về phần Huyền Âm Thảo, nữ tử nghĩ cũng không dám nghĩ.

Dưới cái nhìn của nam tử nho nhã, Thí Đạo có lẽ chỉ có Thái Hư đệ tứ cảnh, nhưng nữ tử lại phát giác Thí Đạo không chỉ là đệ tứ cảnh, loại trong lúc giơ tay nhấc chân tản ra sát cơ đáng sợ kia, ngay cả nàng cũng nhịn không được cảm thấy sợ hãi!

…

Đưa mắt nhìn nữ tử đi xa, Thí Đạo nhàm chán nhún vai:

“Quá yếu, ngay cả làm nóng người cũng không được.”

Tần Giác: “…”

Trước đó lúc chiến đấu với Ân Thiên Hành, sao không thấy ngươi kiêu ngạo như vậy.

“…”

Giờ khắc này, kinh hãi nhất không ai qua được Tiêu Đãng.

Nguyên bản hắn còn chuẩn bị buông tay đánh cược một lần, thực tế đánh không lại liền chạy, kết quả không nghĩ tới Thí Đạo thế mà dễ dàng xử lý đám người nam tử nho nhã như vậy.

Đây chính là Thái Hư đệ ngũ cảnh sao?

Tiêu Đãng sửng sốt, trong lúc nhất thời không biết nên cảm thấy mình may mắn khi mời Tần Giác, Thí Đạo tổ đội, hay là nên hối hận.

“Đúng rồi, những Huyền Âm Thảo này chúng ta một người một nửa đi.”

Tần Giác đánh vỡ trầm mặc, đề nghị.

Mặc dù Tần Giác đã có rất nhiều tài nguyên tu luyện, nhưng loại thời điểm này cũng không thể tất cả đều cho Tiêu Đãng, mình nhận lấy một nửa càng tốt hơn.

“A? Không… Không cần, ta chỉ cần hai quả là được rồi.”

Tiêu Đãng bỗng nhiên bừng tỉnh, lắc đầu liên tục.

“Cầm đi.”

Tần Giác lười nói nhảm, trực tiếp cuốn lên một nửa Huyền Âm Thảo, vứt cho Tiêu Đãng.

“Đa… Đa tạ.”

Tiêu Đãng lập tức thụ sủng nhược kinh, đến mức ngay cả cánh tay đều có chút run rẩy.

Đối với cái này, Tần Giác cạn lời, làm gì sợ hãi như vậy, cũng không có ăn thịt ngươi.

Bất quá trước đó, Tần Giác kỳ thật đã nghĩ đến chuyện sẽ trở nên như vậy, dù sao tình huống tương tự hắn đã gặp qua rất nhiều lần.

So ra thì, Tiêu Đãng đã coi như là tương đối bình thường.

Sau đó bốn người lại lần lượt chuyển mười mấy nơi ở lục địa trôi nổi, thu tập được số lượng lớn thiên tài địa bảo, trong lúc đó lần nữa chiến đấu mấy lần, nhưng đều bị Thí Đạo tiện tay giải quyết.

Thẳng đến khi lục địa trôi nổi đóng lại, bốn người rời đi, lúc tiến về Hư Không Linh Chu, Tiêu Đãng đều có loại cảm giác không thực tế.

Nhìn thiên tài địa bảo chất đống trong nhẫn trữ vật, Tiêu Đãng vô cùng kích động, lần đầu tiên cảm thấy thu thập tài nguyên tu luyện thì ra đơn giản như vậy.

Đáng nhắc tới chính là, hơn trăm khí tức tiến vào lục địa trôi nổi, nhưng lúc ra lại chỉ còn lại không tới ba mươi người, mà Nguyệt tiên tử kia cũng thình lình xuất hiện.

Chương 322: Hư Không Linh Chu

Lúc đám người Tần Giác nhìn thấy Nguyệt tiên tử, Nguyệt tiên tử cũng chú ý tới bên này, sau đó không chút do dự bay tới, khom mình hành lễ với Thí Đạo:

“Tiền bối.”

Thời khắc này Nguyệt tiên tử sắc mặt trắng bệch, quần áo lộn xộn, trên người có mấy vết thương đỏ, hiển nhiên vừa mới trải qua chiến đấu.

Nhưng mà với tu vi Thái Hư đệ tam cảnh của Nguyệt tiên tử, có thể đơn độc từ bên trong còn sống đi ra cũng không kỳ quái.

“Ừm.”

Thí Đạo khẽ gật đầu, xem như đáp lại.

Bầu không khí trong lúc nhất thời lâm vào xấu hổ.

Cuối cùng, Tiêu Đãng đánh vỡ trầm mặc:

“Ngươi cũng muốn về Hư Không Linh Chu sao?”

Đây thật ra là câu nói nhảm, đại lục trôi nổi đã đóng cửa, không trở về Hư Không Linh Chu còn có thể đi đâu? Nhưng lại để Nguyệt tiên tử nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt cảm kích.

“Đúng thế.”

“Đã như vậy, thì đi chung đi.”

Là một tán tu, Tiêu Đãng biết rõ đạo lỹ không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn này.

Mặc dù bọn hắn trước đó bởi vì Huyền Âm Thảo, xém chút đánh nhau, nhưng bây giờ không có bất cứ xung đột lợi ích gì, hoàn toàn không cần bày ra dáng vẻ thâm thù đại hận gì.

Huống chi nữ tử này khác với người khác, nếu không chỉ sợ đã thần hồn câu diệt từ lâu.

Nghe vậy, Nguyệt tiên tử đại hỉ:

"Đa tạ!"

Phải biết, còn sống ra khỏi đại lục trôi nổi chỉ là bước đầu tiên mà thôi, kế tiếp còn phải đối mặt với việc bị chặn giết bất kỳ lúc nào.

Mặc dù Nguyệt tiên tử chính là Thái Hư đệ tam cảnh, nhưng lại có thương tích trong người, nếu bị vây công hoặc là đánh lén, hơn phân nửa dữ nhiều lành ít.

Đây cũng là nguyên nhân phần lớn võ giả sẽ lựa chọn tổ đội, nếu không thực tế quá nguy hiểm.

Bây giờ đồng bạn toàn bộ ngã xuống, với Nguyệt tiên tử mà nói, đi cùng đám người Tần Giác không thể nghi ngờ là an toàn nhất.

Dù sao, đại lục trôi nổi chỉ có khoảng mấy ngàn dặm, Thí Đạo hiện ra thực lực đã khiến cho những cường giả khác chú ý tới từ lâu, chỉ cần không phải tên ngốc, cũng sẽ không đi tìm chết.

Thế là cứ như vậy, trong đội ngũ lại có thêm một nữ nhân.

"Cái kia… Còn không biết ngươi tên gì."

Trên đường đi về Hư Không Linh y Tiêu Đãng nhịn không

được hỏi thăm.

“Doanh Nguyệt.”

Nữ tử đáp.

“Doanh Nguyệt… Nguyệt tiên tử…”

Tiêu Đãng sững sờ, lẩm bẩm, chợt giống như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên mở to hai mắt:

“Ngươi là tam tiểu thư của Doanh thị ở Minh Châu?!”

“Không sai.”

Doanh Nguyệt thấp giọng nói.

“Thì ra là thế.”

Tiêu Đãng giật mình, khó trách nữ tử này tuổi còn trẻ liền có thể bước vào Thái Hư đệ tam cảnh, thì ra là thiên chi kiêu nữ của Doanh thị Minh Châu.

Kết hợp với nam tử gầy gò trước đó tự xưng thiếu chủ Lăng gia, xem ra mấy tên kia cũng đều là con em đại gia tộc.

…

Doanh thị Minh Châu? Đó là cái gì?

Tần Giác nghi hoặc, nhưng không có nhiều lời, đợi khi đến Hư Không Linh Chu,tùy tiện lục soát ký ức của một võ giả cao giai liền biết.

Không bao lâu, năm người liền xuyên qua mấy trăm cây số, đi tới gần Hư Không Linh Chu.

Xa xa đã có thể nhìn thấy hình thể khổng lồ của Hư Không

Linh Chu, giống như con thú khổng lồ đang đứng trên hư không, khiến người ta nhìn mà sinh ra sợ hãi.

Cùng lúc đó, có nhiều cường giả từ bốn phương tám hướng tới gần, nhưng khi rời đi một nửa cũng chưa tới, có chút chật vật, có thiếu cánh tay thiếu chân, nhìn qua vô cùng chật vật.

Thám hiểm hư không kiểu này, mặc kệ chết bao nhiêu người cũng không ngoài dự liệu.

Đột nhiên, tầm mắt cuối cùng sáng lên một vòng ánh sáng, chớp mắt đã tới!

Bạch!

Ánh sáng kia như ánh sáng đỏ xẹt qua hư không, ven đường những nơi đi qua, cuốn lên từng trận cuồng phong,thẳng vào Hư Không Linh Chu, biến mất không thấy gì nữa.

“Vừa rồi có thứ gì xẹt qua? Thật nhanh.”

“Xuỵt, nhỏ giọng một chút, kia là Lâu La đại nhân!”

“Lâu La? Là cường giả Thái Hư đệ ngũ kia?”

Đám người hít sâu một hơi, nhao nhao ngậm miệng lại.

Phải biết, trong những cường giả trên Hư Không Linh Chu, chỉ có ba Thái Hư đệ ngũ cảnh, mỗi người đều cực kỳ cường đại, bọn hắn những tán tu Thái Hư nhị tam cảnh này sao dám trêu chọc.

“…”

“…”

“Đi thôi.”

Vỗ vỗ ngọc bài trên người, Tiêu Đãng xuyên qua kết giới dẫn

đầu đáp xuống Hư Không Linh y Doanh Nguyệt thì theo sát phía sau.

Một bên khác, ba người Tần Giác lại bị hai cường giả Thái Hư cảnh trang bị đầy đủ ngăn lại.

“Dừng lại, các ngươi là ai, ngọc bài thân phận đâu?”

Trong đó một tên cường giả Thái Hư cảnh trầm giọng nói.

Hễ là người lên Hư Không Linh Chu,đều sẽ có một cái ngọc bài thân phận, có thể tùy ý xuyên qua két gioiy, tự do xuất nhập, mà ba người Tần Giác lại không có.

“A, xém chút quên.”

Tiêu Đãng vỗ đầu một cái, liền vội vàng tiến lên nói:

“Hai vị chấp sự, bọn hắn là bạn của ta, bởi vì có việc gấp, cũng muốn lên Hư Không Linh Chu lần này.”

Nói xong, Tiêu Đãng lấy ra mười mấy viên linh thạch nói:

“Đây là thù lao, mong rằng hai vị chấp sự có thể dàn xếp một chút.”

“Dạng này a, ta hiểu rồi.”

Cường giả Thái Hư cảnh cầm đầu nhận lấy linh thạch, lại lấy ra ba tấm ngọc bài thân phận giao cho Tiêu Đãng, lúc này mới quay người rời đi.

Thấy thế, con ngươi Doanh Nguyệt thu nhỏ lại, thì ra đám người Tần Giác cũng không phải hành khách của Hư Không Linh Chu này, khó trách nàng chưa bao giờ thấy qua.

Tần Giác vốn muốn đem linh thạch đưa cho Tiêu Đãng, nhưng lại bị Tiêu Đãng cự tuyệt:

“Không cần, coi như là ta mời các ngươi đi.”

Tần Giác bất đắc dĩ, đành phải thôi.

Tiến lên Hư Không Linh Chu, Tần Giác mới phát hiện không gian bên trong so với mình trong tưởng tượng còn bao la hơn, không chỉ có sông có núi, còn trồng các loại hoa cỏ cây cối, để người cảm thấy dễ chịu.

Loại linh khí phi hành như này, phía sau cũng có thương hội lớn cũng cường giả đỉnh phong, bởi vậy có văn bản quy định rõ, bất kể là ai, chỉ cần lên Hư Không Linh Chu liền tuyệt đối không cho phép chiến đấu, người vi phạm, giết không tha.

Nói một cách khác, mặc kệ người từ bên ngoài trở về bị trong thương ra sao, sau khi xuyên qua kết giới, liền đại biểu cho an toàn tuyệt đối.

Đương nhiên, không phải là không có tên xui xẻo cách linh khí phi hành mấy trăm mét, thậm chí mấy chục mét bị xử lý.

Đối với loại tình huống này, người xung quanh tựa như không thấy, bình thản ung dung, hoặc là nói đã thành quen.

Dưới sự dẫn đầu của Tiêu Đãng, ba người Tần Giác rất nhanh liền tìm thấy gian phòng tương ứng với ngọc bài thân phận của mình, vừa hay xếp cùng một chỗ, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Mặt khác, chỗ ở của bọn họ cách Tiêu Đãng cũng rất gần, chỉ có mấy trăm mét.

Về phần Doanh Nguyệt, bởi vì thân phận nàng đặc thù, chỗ ở là ở trên tầng cao nhất của Linh Chu, cho nên chỉ có thể tách ra.

“Đúng rồi, chiếc Hư Không Linh Chu này đi về hướng nào.”

Cho tới giờ khắc này, Tần Giác mới nhớ tới vấn đề này.

“Ách, Cửu Châu đại lục.”

Tiêu Đãng thuận miệng đáp, cũng không có suy nghĩ nhiều.

“Cửu Châu đại lục…”

Tần Giác như có điều suy nghĩ, lập tức trở về gian phòng của mình, tản ra linh thức tìm kiếm mục tiêu.

Mấy giây sau, Tần Giác khóe miệng cong lên một vòng cung, rốt cuộc tìm được một mục tiêu thích hợp, chính là Lâu La vừa rồi gây nên oanh động ở bên ngoài Hư Không Linh Chu.

Không có cách, ai bảo đến trước mắt hắn chỉ là một cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh?

Bất quá Tần Giác không có thi triển sưu hồn thuật, mà là dùng linh thức chui vào trong đầu Lâu La, lặng yên không một tiếng động đọc qua những ký ức liên quan tới thế giới này, cũng biết cái gọi là Cửu Châu đại lục cùng Minh Châu Doanh thị.

Đáng tiếc, cho dù Lâu La là Thái Hư đệ ngũ cảnh, nhưng với tình huống cụ thể của thế giới này biết rất ít, để Tần Giác có chút thất vọng.

Chương 323: Cửu Châu Đại Lục

"Thất giới..."

Thu hồi linh thức, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Bởi vì thực lực Lâu La có hạn, cho nên cũng không biết tình huống cụ thể của thế giới này.

Bất quá cũng là thường, dù sao Thái Hư đệ ngũ cảnh còn lâu mới chạm đến đỉnh phong.

Đương nhiên, Tần Giác cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch, chí ít hắn đã biết vị trí hiện tại của mình.

Đây là khu vực được gọi là Thất Giới Hư Không, tổng cộng có bảy khối đại lục, mỗi khối đại lục đều không cách nhau quá xa, có thể thông qua Hư Không Linh Chu vượt qua.

Mà Cửu Châu đại lục chính là một trong những khối đại lục đó, cũng là tổng bộ của Minh Châu Doanh thị.

Cái gọi là Minh Châu Doanh thị thật ra là một thế lực cao nhất của Cửu Châu đại lục, một mình chiếm cứ một châu, nội tình hùng hậu, ngay cả đại lục khác cũng có chi nhánh của Doanh thị, có thể nói uy danh hiển hách.

Dựa theo ký ức của Lâu La, tộc trưởng Doanh thị là cường giả cấp thấp bậc Thái Hư đệ thập cảnh, từ trước đến nay lấy trầm ổn làm danh xưng, tuyệt không mạo hiểm.

Khó trách Doanh Nguyệt từ đầu đến cuối biểu hiện vẫn bình tĩnh như vậy, thì ra là bởi vì vấn đề gia phong.

Đáng được ăn mừng chính là, Cửu Châu đại lục có được một cường giả Bán Thần Cảnh tọa trấn, có lẽ có thể từ chỗ đối phương biết được tình huống cụ thể của thế giới này.

Nghĩ tới đây, Tần Giác nhịn không được thở dài:

“Hazzz, xem ra chỉ có thể chờ đến Cửu Châu đại lục trước lại nói.”

Hạ quyết tâm, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, uống vào.

“A…, sư phụ, ta cũng muốn uống.”

Vân Tịch từ trong ngực Tần Giác chui đầu ra, nhìn chằm chằm bầu rượu, nhìn không dời mắt.

Tần Giác: “…”

“…”

Không bao lâu, hai cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh khác cũng trở lại Hư Không Linh Chu.

Cùng lúc đó,Hư Không Linh Chu rốt cục không chờ đợi nữa, trực tiếp mở ra thông đạo không gian, hướng Cửu Châu đại lục bay đi.

Nếu có võ giả nào đó rời đi mà không có kịp thời trở về, như vậy cũng chỉ có thể tự nhận không may.

Dù sao, ai biết ngươi có phải đã chết rồi hay không?

Bạch!

Thông đạo không gian dần dần hình thành, Hư Không Linh Chu lập tức hóa thành tia sáng, biến mất không thấy gì nữa.

Những thông đạo không gian này cơ bản đều là những đại

thương hội kia tạo ra, chuyên dùng để vận chuyển lữ hành hư không cùng võ giả thám hiểm, trừ cái đó ra, còn có một số chuyên vận chuyển vật tư tu luyện.

Với tốc độ trước mắt của Hư Không Linh Chu, đại khái cần ba ngày mới có thể đến Cửu Châu đại lục, đây là giữa đường không xảy ra chuyện gì.

Thế là vì càng nhanh một chút, Tần Giác hơi dùng linh lực ở phía sau giúp một chút.

Không!

Giống như pháo ra khỏi nòng, Hư Không Linh Chu vốn là tốc độ rất nhanh phảng phất giống bị bàn tay vô hình bắt lấy, hung hăng ném ra!

Ầm ầm!

Trong chốc lát, toàn bộ Hư Không Linh Chu đều chấn động theo.

“Tình huống này là sao?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ có Hư Không cự thú công kích phi thuyền?”

“…”

Vô số cường giả bừng tỉnh, từ trong phòng lao ra, kinh hãi muốn điên, bao gồm ba cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh kia.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Lâu La nhíu mày, hơi khẩn trương.

Phải biết, bọn hắn hiện tại thế nhưng là đang ở bên trong

thông đạo không gian,tồn tại có thể cưỡng ép xé rách thông đạo không gian, đồng thời công kích Linh Chu rất có thể đã đạt tới Thái Hư đệ lục cảnh!

Quan trọng nhất chính là, không gian thông đạo một khi xé rách, liền sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, loạn lưu cùng gió lốc lan rộng, thậm chí có khúc cảnh không gian, nếu bất hạnh rơi vào trong đó, cơ hồ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

“Hình… Hình như cái gì cũng không có?”

Một cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh khác đột nhiên nói.

“Đích xác, cái gì cũng không có.”

Người cuối cùng phụ hoạ theo.

Nghe vậy, Lâu La lập tức tản ra linh thức, quả nhiên cái gì cũng không thấy, không chỉ có thế, không gian thông đạo cũng yên tĩnh dị thường, không có nửa điểm dao động.

“Sao lại thế…”

Không đợi đám người kịp phản ứng, thanh âm nhắc nhở tự động trong Hư Không Linh Chu đột nhiên vang lên: “Leng keng, đã đến Cửu Châu đại lục, mời các vị hành khách lần lượt xuống thuyền.”

“???”

Đã đến Cửu Châu đại lục rồi?

Nói đùa cái gì?

Sao lại nhanh như vậy

“Leng keng,đã đến Cửu Châu đại lục, mời các vị hành khách lần lượt xuống thuyền.”

Thẳng đến thanh âm nhắc nhở lần thứ hai vang lên, cùng ánh nắng chói mắt chiếu xuống, mọi người mới tin đã đến Cửu Châu đại lục.

"…"

…

"Cái gì? Đã đến Cửu Châu đại lục rồi?"

Tiêu Đãng không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Không kịp nghĩ nhiều, Tiêu Đãng vội vàng vọt tới chỗ ba người Tần Giác:

"Tần… Tần lão đệ, chúng ta tới rồi."

Do dự thật lâu, Tiêu Đãng vẫn là không có thay dổi xưng hô, bởi vì hắn luôn cảm thấy như thế có hơi dối trá.

Két!

Cửa phòng mở ra, Tần Giác tay cầm bầu rượu, cười tủm tỉm nói:

"Đã như thế, vậy chúng ta đi."

Thấy Tần Giác không có chút kinh ngạc nào, Tiêu Đãng có chút ngơ ngác, nhịn không được nói:

"Thế nhưng mà, rõ ràng hắn là ba ngày sau mới đến…"

"Ngươi quản nhiều như vậy làm gì, đến sớm chút không phải tốt sao."

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, không quan trọng nói.

“Ây…”

Tiêu Đãng sững sờ, không phản bác được.

Bởi vì Hư Không Linh Chu đã đến Cửu Châu đại lục, đám người chỉ có thể xuống dưới, trong lúc đó tất cả võ giả đều đang nghị luận chuyện này, cảm thấy khó hiểu.

Bao gồm cả người điều khiển Hư Không Linh Chu, xém chút cho là mình đang nằm mơ.

Trong dòng người, Tần Giác mang theo Thí Đạo, Thạch Thiên, cùng Tiêu Đãng lần lượt xuống thuyền.

Đáng nhắc tới chính là, chỗ Hư Không Linh Chu đáp xuống là bên ngoài một thành thị, nhìn từ đằng xa phồn hoa vô cùng, thỉnh thoảng sẽ có võ giả cao giai ra vào,bất luận là tu vi gì, tất cả đều đi bộ, không dám phi hành.

Không sai, nơi này chính là Cửu Châu đại lục Minh Châu Thánh thành, cũng chính là tổng bộ Doanh gia.

Còn chưa tới gần, đã có thể cảm nhận được rất nhiều khí tức phóng lên tận trời, ba cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh trước đó không ai bì nổi kia lúc này nhao nhao hạ thấp tư thái, sợ bị những khí tức kia chú ý tới.

Trong lúc mọi người ở đây đang cảm khái, bên trong Thánh thành đột nhiên xuất hiện một chiếc linh khí phi hành, đi tới gần Hư Không Linh Chu.

“Cung nghênh Tam tiểu thư!”

Một lão giả đứng trước linh khí phi hành, khom người nói.

Sau một giây, một thân ảnh màu trắng từ Hư Không Linh Chu bay ra, nhẹ nhàng rơi lên trên linh khí phi hành, sau đó linh khí phi

hành đổi phương hướng, trở lại bên trong Thánh thành.

Từ đầu đến cuối, Doanh Nguyệt đều không nhìn đám người Tần Giác một cái.

Tới đây, Tần Giác lơ đễnh, Doanh Nguyệt nếu là Tam tiểu thư của Minh Châu Doanh thị, đến địa bàn của mình, sao có thể để bọn hắn vào trong mắt chứ?

Mà Tiêu Đãng hiển nhiên cũng hiểu rõ điểm này, cho nên quay đầu hỏi:

"Tần lão đệ, ngươi muốn đi Thánh thành sao?"

"Không hứng thú."

Tần Giác nhún vai, hắn đang chuẩn bị đi tìm cường giả Bán Thần Cảnh kia.

"Bọn ta còn có chuyện khác, cũng không nhọc đến Tiêu huynh."

Lời vừa nói ra, cơ bản tương đương cáo biệt, Tiêu Đãng chỉ có thể gật đầu:

"Vậy thì tốt, tạm biệt."

"Ừm."

Tần Giác không chần chờ, ánh sáng lấp lóe, trực tiếp cùng Thí Đạo, Thạch Thiên biến mất tại chỗ, không để lại bất kỳ vết tích khí tức gì.

"Thật là lợi hại!"

Tiêu Đãng sợ hãi thán phục, cho tới giờ phút này, hắn mới ý thức được, Tần Giác cũng không đơn giản như những gì hắn tưởng tượng!

Chương 324: Thương Nguyên Thành

Thất giới, Cửu Châu đại lục, Thanh Châu.

Nước mưa óng ánh không ngừng rơi xuống,làm cảnh vật xung quanh ướt đẫm, nước theo lá cây trượt xuống, đổ lên trên mặt đất.

Phóng tầm mắt nhìn tới, sơn thủy đụng vào nhau, tựa như một bức tranh vẩy mực, mỹ lệ vô cùng.

Trong màn mưa, ba thân ảnh đột nhiên lặng yên không một tiếng động xuất hiện, đánh vỡ bình tĩnh.

“Oa, thật xinh đẹp!”

Thí Đạo hai mắt tỏa ánh sáng, nhịn không được tán thưởng.

Là một Thần khí ở Ân giới mấy chục vạn năm, Thí Đạo hiện tại với bất cứ thứ đồ gì ở ngoại giới đều tràn ngập hiếu kỳ, quả thực như đứa trẻ, xem không biết mệt.

Chỉ tiếc thanh âm thô ráp kia phá hư mỹ cảm.

“Ây… Đúng rồi, chủ nhân, chúng ta tới nơi này làm gì?”

Thí Đạo quay đầu nhìn về Tần Giác.

“Khụ khụ, trước hết nghĩ biện pháp về giới nội rồi nói.”

Tần Giác chắp hai tay ra sau, thản nhiên nói:

“Đại lục này người mạnh nhất đang ở trong thành phía trước, từ nơi đó có lẽ có thể biết nhiều chuyện liên quan tới thế giới này

hơn.”

Nghe vậy, Thí Đạo theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên thấy một toà thành thị khổng lồ, bao la vô biên, so với Minh Châu Thánh thành trước đó còn phồn hoa hơn, võ giả ra vào cũng đều là đi bộ, thậm chí cố ý thu liễm khí tức, thả tư thái rất thấp.

Ở trên cửa thành, khắc hai cái chữ to: Thương Nguyên.

Thương Nguyên thành!

Phàm là sinh Thất giới, cho dù đại lục kia, đều biết Thương Nguyên thành tọa trấn một cường giả Bán Thần Cảnh!

“Nha.”

Thí Đạo nhẹ gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Đang lúc đám người Tần Giác chuẩn bị tiến vào trong thành, một chiếc linh khí phi hành xa hoa, chuyên chở các loại vũ khí đột nhiên từ đằng xa bay tới, tốc độ nhanh vô cùng, chớp mắt đã tới.

“Hửm?”

Tần Giác lông mày nhíu nhẹ, đồ án trên chiếc linh khí phi hành kia hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Chờ chút!

Minh Châu Doanh thị!

Tần Giác tin chắc mình không nhìn lầm, đồ án trên đó, giống y như đúc với đồ án trên linh khí phi hành của Doanh gia!

Nói một cách khác,linh khí phi hành này đến từ Doanh gia!

Chuyện gì xảy ra?

Linh khí phi hành Doanh gia làm sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ Doanh gia muốn tuyên chiến với Thương Nguyên thành?

Nói đùa cái gì?

Trừ phi gia chủ Doanh gia đã bước vào Bán Thần Cảnh.

Mặc dù Bán Thần Cảnh cũng không phải là Chân Thần, nhưng tối thiểu gì cũng chạm tới Thần cảnh, trong lúc giơ tay nhấc chân có thể khiến thiên địa dao động, không phải Thái Hư cảnh có thể so sánh.

Ngay lúc Tần Giác nghi hoặc, linh khí phi hành đột nhiên dừng lại, từ bên trong bay ra hơn mười thân ảnh, đáp xuống bên ngoài Thương Nguyên thành.

Người cầm đầu là nam tử trung niên diện mạo uy nghiêm, như núi cao sừng sững, hai đầu lông mày có chút tương tự với Doanh Nguyệt, khí tức thâm thúy, giống như núi to lớn không thể rung chuyển, chỉ là đứng ở nơi đó, nước mưa liền tự động tách ra, không cách nào tới gần, hình như đã đạt tới Thái Hư đệ thập cảnh.

Tên nam tử trung niên này chính là đương kim tộc trưởng của Doanh thị, cũng chính là phụ thân của Doanh Nguyệt, Doanh Sơn!

Quả nhiên như trong trí nhớ của Lâu La miêu tả như thế, dù là cái gì cũng không làm, khiến cho người ta có một loại cảm giác trầm ổn nặng nề.

“A, khí tức của người kia, giống với Doanh Nguyệt.”

Sau khi chú ý tới động tĩnh bên này, Thí Đạo có chút kinh ngạc.

Nàng trước đó vẫn đang quan sát chuyện khác, cho nên cũng

không nhìn thấy đồ án trên linh khí phi hành của Doanh gia, bởi vậy hơi kinh ngạc.

Tần Giác: "…"

Nói nhảm, người ta là cha con, tu luyện công pháp đều như thế, khí tức có thể không giống nhau được à?

…

…

"Thương Nguyên thành, đã lâu không gặp."

Ngẩng đầu nhìn thành thị cao lớn trước mặt, Doanh Sơn vẻ mặt rất là phức tạp.

Nhớ lần trước tới đây, vẫn là bởi vì chiến tranh Thất giới, không nghĩ tới đảo mắt đã qua mấy trăm năm, mà với tu vi của Doanh Sơn, trong lúc nhất thời cũng không nhịn được bùi ngùi mãi thôi.

"Gia chủ, gia tộc bên kia truyền đến tin tức, Tam tiểu thư đã trở về."

Một lão giả mặc trường bào màu đen tiến lên nói, thái độ cực kì cung kính.

"Nha đầu kia ở bên ngoài lâu như vậy, bây giờ cũng là thời điểm nên trở về."

Dừng một chút, Doanh Sơn hỏi:

"Không có việc gì a?"

"Không có việc gì, bất quá…"

Lão giả hơi có vẻ do dự.

“Nói.”

“Ba thiếu chủ của Lăng gia, Mặc gia, Diêm gia, tất cả đều chết trong lần lịch luyện này, còn có Trùng Tu thiên tài Trùng tộc.”

Lão giả cười khổ.

“Ha ha, còn tưởng rằng là chuyện lớn gì, ba tên phế vật gia tộc kia chết sớm một chút càng tốt hơn , tránh liên lụy gia tộc, nếu không phải bởi vì chuyện liên minh, bọn hắn cũng xứng cùng nữ nhi của ta tổ đội?”

Doanh Sơn không quan trọng nói:

“Về phần Trùng tộc, cùng chúng ta có liên quan gì?”

“…”

Lão giả há to miệng, không phản bác được.

Mặc dù kia ba vị thiếu chủ kia thiên phú không tồi, nhưng lại hoàn khố không chịu nổi, khắp nơi gây chuyện thị phi, khiến cho tu vi từ đầu đến cuối trì trệ không tăng, khó mà tiến thêm.

Cứ theo đà này, sớm muộn có một ngày sẽ chọc đến tồn tại không nên trêu chọc, mang đến cho gia tộc tai hoạ ngập đầu.

Đến lúc đó, là minh chủ Doanh gia có nên hỗ trợ hay không?

Từ phương diện nào đó mà nói, ba người hiện tại chết đi quả thật là chuyện tốt, cũng không biết tộc trưởng ba gia tộc kia sẽ nghĩ thế nào.

Mà Trùng tộc, căn bản không nằm trong phạm vi liên minh, đừng nói chỉ là chết một thiên tài, cho dù chết toàn bộ, Doanh Sơn cũng sẽ không nhìn nhiều một cái.

“Bất quá, lần lịch luyện hư không này chỉ có tam nha đầu còn

sống trở về, ít nhiều có chút không ổn, à… Cái này mau lên, thông tri gia tộc, gửi cho Lăng gia, Mặc gia, Diêm gia một chút tài nguyên tu luyện, xem như đền bù, nếu có bất mãn, liền để cho bọn họ tới nói chuyện với ta.”

Hơi chút trầm ngâm, Doanh Sơn phân phó nói.

“Vâng!”

Nhận được mệnh lệnh, lão giả lập tức thôi động bí pháp, bắt đầu liên hệ gia tộc.

Đúng lúc này, chân trời xuất hiện một chiếc linh khí phi hành nữa, nhưng đồ án phía trên lại khác hoàn toàn với Doanh thị, chợt từ bên trong bay ra hơn mười thân ảnh, đáp xuống cách đám người Doanh Sơn không xa, triển khai giằng co.

“Ha ha ha, Doanh gia chủ, lâu lắm không gặp a.”

Người nói chuyện là nam tử dung mạo âm nhu, ngũ quan cực giống nữ nhân tóc dài, điểm này giống với Thí Đạo.

Khác biệt chính là, Thí Đạo xinh đẹp, với lại Thí Đạo là nữ nhân hàng thật giá thật, trái với nam tử âm nhu, càng giống là thứ phẩm làm giải phẫu thất bại.

“Tử Nhân Yêu, cách ta xa một chút.”

Doanh Sơn vẻ mặt ghét bỏ, không chút khách khí nói.

“…”

Còn có thể cố gắng nói chuyện phiếm được hay không?

“Doanh Sơn, ngươi đừng tưởng rằng ta thật sự sợ ngươi.”

Hít một hơi thật sâu, nam tử âm nhu điềm nhiên nói.

Bởi vì công pháp đặc thù, khiến cho Chu Hoàng nhìn qua nam không nam nữ không nữ, cho nên hắn bình sinh hận nhất người khác gọi hắn là nhân yêu, nếu không phải đang ở Thương Nguyên thành, chỉ sợ đã nhịn không được cùng Doanh Sơn ra tay đánh nhau.

“Ha ha, Tử Nhân Yêu, giữa hai chúng ta còn có đường lùi gì sao?”

Doanh Sơn từ trước đến nay không thích chủ động gây phiền toái, nhưng nếu như phiền phức đánh tới tận cửa, Doanh Sơn cũng tuyệt đối không e ngại, nhất là dưới tình huống thể hiện rõ ra.

Ví dụ như Chu Hoàng trước mắt.

“Được! Doanh Sơn, nhớ lời ngươi nói, tuyệt đối không được hối hận.”

Đè nén lửa giận trong lòng, Chu Hoàng vung tay lên:

“Chúng ta đi!”

Nói xong, Chu Hoàng trực tiếp dẫn theo thuộc hạ sau lưng tiến vào Thương Nguyên thành.

Doanh Sơn cười lạnh, cũng cùng rất nhiều cường giả Doanh gia tiến vào trong Thương Nguyên thành.

Nơi xa, mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác trầm lặng nói:

“Chúng ta cũng đi vào đi.”

Chương 325: Chu Hoàng Chật Vật

Rầm rầm.

Mưa vẫn rơi, bầu không khí cũng u ám.

Cho dù Doanh Sơn cùng Chu Hoàng đã lần lượt vào thành, nhưng vẫn có thể cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc ở xung quanh.

Không biết bọn hắn tới nơi này làm gì.

Nhún vai, Tần Giác nháy mắt vượt qua khoảng cách ngàn mét, cùng Thí Đạo, Thạch Thiên tiến vào Thương Nguyên thành, không có gây nên bất cứ chú ý gì.

“Hửm? Trong thành thị này hình như có cấm chế.”

Thí Đạo nhíu mày, lộ ra vẻ nghi ngờ.

Trên thực tế, các loại thành thị cơ bản đều sẽ có các loại cấm chế tồn tại,trình độ lớn nhất có thể hạn chế lực lượng của võ giả, giảm thiểu phạm vi phá hoại.

Nếu không chỉ sợ tùy tiện một cường giả Đại Thánh cảnh liền có thể dễ dàng phá hủy nơi này.

Chỉ bất quá trước mắt, còn chưa từng có người nào dám ở Thương Nguyên thành làm loạn.

…

“Uy, ngươi vừa rồi thấy không, kia hình như là các chủ của Hắc Sát Các ở Hóa Châu, Chu Hoàng.”

Trong tửu quán ven đường, một võ giả thần sắc kinh ngạc, thấp giọng nói.

“Đúng vậy a, còn có gia chủ Doanh thị Doanh Sơn ở Minh Châu! Hai người bọn họ không phải đối thủ một mất một còn à, sao lại xuất hiện ở đây?”

Một tên võ giả khác phụ hoạ theo.

Đối với những tán tu như bọn hắn mà nói, các chủ Hắc Sát cCác cùng gia chủ Doanh thị ở Minh Châu cơ hồ là tồn tại trong truyền thuyết, bình thường ngay cả gặp một lần cũng khó, bây giờ lại đồng thời xuất hiện, quả thực không thể tưởng tượng.

Phải biết, đoạn thời gian trước còn truyền ra tin tức đại chiến của Hắc Sát Các cùng Doanh thị.

“Ồ? Các ngươi không biết sao?”

Lúc này, một nam tử vẫn luôn ngồi ở giữa uống rượu, không nói gì đột nhiên mở miệng nói.

“Sao vậy?”

Hai người còn lại lập tức nhìn về phía nam tử, tràn ngập chờ mong.

Thấy thế, nam tử uống một hớp rượu, ra vẻ cao thâm nói:

“A, xém chút quên, hai người các ngươi mới từ ngoài thành trở về, không biết chuyện gì xảy ra là bình thường.”

“Lão Liêu, ngươi đừng thừa nước đục thả câu.”

Hai người thúc giục nói.

“Được được được, kỳ thật cũng không có gì, tin tức Hắc Sát Các cùng Doanh thị khai chiến, các ngươi hẳn cũng biết a?”

Nam tử ý vị thâm trường nói.

“Biết.”

Hai người liên tục gật đầu:

“Hắc Sát Các muốn khuếch trương thế lực, đưa bàn tay tiến đến Minh Châu, kết quả bị Doanh thị phản kích, tổn thất nặng nề, nghe nói vẫn lạc một cường giả Thái Hư đệ lục cảnh, thế là cả hai liền đánh nhau.”

“Không sai.”

Nam tử cười nói:

“Vừa mới bắt đầu chỉ là bởi vì Hắc Sát Các vi phạm, xuất hiện xung đột ở địa khu thôi, nhưng đánh tới hiện tại, hai bên đều không có ý dừng tay, phạm vi cũng càng lúc càng lớn, trong đó Hắc Sát Các liên hợp với thế lực ở Ký Châu, Nguyên Châu, triển khai vây quét Doanh thị!”

“Mà Doanh thị cũng không cam chịu yếu thế, liên minh với mấy gia tộc ở Hoán Châu, Ly Châu, đối kháng với Hắc Sát Các!”

“Cái gì?”

Hai người kinh hãi: “

Tiếp tục như vậy, chẳng phải là sẽ kinh động càng nhiều thế lực, biến thành đại chiến Cửu Châu sao?”

Nhìn chung lịch sử của Cửu Châu không phải là chưa từng xảy ra tình huống Cửu Châu đại chiến, cũng bởi vậy khiến cho rất nhiều truyền thừa bị đoạn tuyệt, sinh linh đồ thán.

Thẳng đến khi đương kim thành chủ Thương Nguyên thành đột phá ràng buộc, bước vào Bán Thần Cảnh, quét ngang vô địch, Cửu Châu đại lục mới dần dần ổn định lại.

“Nếu không ngươi cho rằng các chủ Hắc Sát Các cùng gia chủ Doanh thị tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Nam tử trợn mắt, êm tai nói:

“Thành chủ đại nhân lo bọn hắn tiếp tục đánh nữa sẽ biến thành Cửu Châu đại chiến, thế là phát ra thần chỉ, kêu hai người bọn họ đến đàm phán, bắt tay giảng hòa.”

“Thì ra là thế.”

Nếu như những người khác muốn mời cả hai đàm phán, đoán chừng Chu Hoàng cùng Doanh Sơn chẳng thèm để ý, chớ đừng nói chi là bắt tay giảng hòa.

Nhưng thành chủ Thương Nguyên thành là ai? Cường giả Bán Thần Cảnh!

Cho dù là Chu Hoàng cùng Doanh Sơn, cũng không thể không cúi đầu đến đây.

“Hô, còn may thành chủ đại nhân xuất thủ, nếu không một khi biến thành Cửu Châu đại chiến,những tán tu như chúng ta đều không may.”

“Đúng vậy a, thành chủ đại nhân không hổ là hộ thần của Cửu Châu đại lục chúng ta.”

“…”

“…”

Nghe xong nam tử giảng giải, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Khó trách Doanh Sơn sẽ xuất hiện ở đây, thì ra là vì đàm phán a.

Nhưng mà Tần Giác đối với mấy điều này không có chút hứng thú nào, hắn hiện tại chỉ muốn tranh thủ thời gian lục soát ký ức của cường giả Bán Thần Cảnh kia, nhìn xem có tin tức cụ thể liên quan đến thế giới này hay không.

Ầm ầm!

Đột nhiên, nơi xa sáng lên một ánh lửa, phóng lên tận trời, dù cho cách xa mấy vạn mét, cũng có thể cảm nhận được dao động linh lực dày đặc.

“Tình huống này là thế nào?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Trời ạ, lại có người dám chiến đấu ở trong Thương Nguyên thành.”

Đám người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai linh lực giằng co ở không trung, bộc phát vừa rồi chính là từ hai linh lực này dẫn dắt lên.

Về phần người điều khiển hai linh lực này, đương nhiên là Chu Hoàng cùng Doanh Sơn.

“Tử Nhân Yêu, ngươi điên rồi, ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không!”

Doanh Sơn giận không kềm được, hắn chẳng thể nghĩ tới, Chu Hoàng dám động thủ với hắn ở trong Thương Nguyên thành.

Nếu không phải Doanh Sơn phản ứng nhanh, thật là có khả năng bị đánh lén đắc thủ.

“Hừ, Doanh Sơn, đừng lại gọi ta là Tử Nhân Yêu! Nếu không

cho dù liều mạng chọc giận Thẩm thành chủ, ta cũng muốn để ngươi trả giá đắt!"

Chu Hoàng hai mắt như lửa, lạnh lùng nói.

Doanh Sơn: "???"

Cũng bởi vì cái này?

Có lầm hay không?

Dù nói thế nào ngươi cũng là cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, chẳng lẽ tâm hồn yếu ớt như vậy sao?

Doanh Sơn im lặng.

"Ồ? Liều mạng chọc giận ta cũng muốn để Doanh Sơn trả giá đắt? Ta muốn nhìn xem, ngươi làm sao làm được."

Một tiếng cười khẽ vang lên, một đứa nhỏ nhìn qua chỉ mới tám chín tuổi bỗng nhiên xuất hiện ở không trung, cả người như ẩn như hiện, phảng phất không tồn tại, nhưng một vòng sáng xanh phía sau lại loá mắt vô cùng, rất thần thánh.

"Thẩm… Thẩm thành chủ…"

Chu Hoàng vốn dĩ không ai bì nổi nháy mắt tắt máy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, run nhè nhẹ.

"Dám động thủ ở Thương Nguyên thành, Chu Hoàng, ngươi thật to gan!"

Đứa nhỏ được xưng là Thẩm thành chủ đôi mắt nhẹ liếc, cười híp mắt nói.

Ai có thể nghĩ tới, thành chủ Thương Nguyên thành tọa trấn Cửu Châu đại lục, uy thế vô song, sẽ có dung mạo chỉ là đứa nhỏ bảy tám tuổi.

“Ta… Ta…”

Chu Hoàng há to miệng, dọa đến ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

“Cút xuống cho ta!”

Thẩm thành chủ một chưởng đánh ra, Chu Hoàng lập tức như gặp phải trọng kích, từ không trung rơi xuống!

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, cho dù có rất nhiều cấm chế ngăn cản, mặt đất vẫn là bị ném ra một cái hố to đường kính trăm mét!

Phốc!

Chu Hoàng miệng phun tiên huyết, khí tức thẳng tắp hạ xuống, uể oải suy sụp.

Cô!

Thấy thế, Doanh Sơn vô ý thức nuốt ngụm nước miếng.

Thật đáng sợ!

Cường giả Bán Thần Cảnh, khủng bố như vậy!

“Còn đứng ngây đó làm gì, ngươi cũng muốn để ta đưa ngươi xuống dưới sao?”

Thu về bàn tay, Thẩm thành chủ nhìn về phía Doanh Sơn.

“A! Không cần, không cần, chính ta có thể.”

Không kịp nghĩ nhiều, Doanh Sơn vội vàng thi triển ra tốc độ nhanh nhất có thể đáp xuống đất, đến mức ngay cả Thẩm thành chủ cũng nhịn không được cảm thấy sợ hãi thán phục.

“Đứng lên đi, ta biết ngươi không có việc gì.”

Thẩm thành chủ hờ hững nói.

Nghe vậy, Chu Hoàng chỉ có thể cắn chặt răng, cố nén đau nhức từ hố to leo ra.

“Nếu có lần sau nữa, giết không tha.”

“Đa tạ Thẩm thành chủ tha mạng.”

Quệt máu nơi khóe miệng, Chu Hoàng không chỉ không có cảm thấy sỉ nhục, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Lời vừa nói ra, liền đại biểu sẽ không tiếp tục truy cứu, nếu không Chu Hoàng thật không biết nên làm sao mới tốt.

Cũng không thể còn chưa bắt đầu đàm phán, hắn đã chết trước được?

Chương 326: Hoà Giải

Thương Nguyên thành.

Khi Thẩm thành chủ xuất thủ, cho dù là Chu Hoàng, hay là Doanh Sơn, giờ phút này tất cả đều thành thật lại, cúi thấp đầu, một tiếng thở mạnh cũng không dám một tiếng.

Mặc dù hai người bọn hắn đều là cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, cách Bán Thần Cảnh chỉ còn một bước, nhưng trên thực tế lại là khoảng cách mãi mãi cũng không vượt qua được.

Trái với Thẩm thành chủ, đã bước vào Bán Thần Cảnh mấy ngàn năm, dù cho phóng nhãn Thất giới cũng là tồn tại cao cấp nhất, muốn giết chết bọn hắn, quả thực dễ như trở bàn tay.

“Hừ, đều cùng ta vào đi.”

Nói xong, Thẩm thành chủ không cần phải nhiều lời nữa, quay người tiến vào phủ thành chủ cách đó không xa.

“Vâng.”

Doanh Sơn cùng Chu Hoàng nhìn nhau, vội vàng đi theo, về phần những thuộc hạ kia, lại chỉ có thể tạm thời ở lại bên ngoài.

Dưới sự dẫn đầu của Thẩm thành chủ, hai người rất nhanh liền tới một mảnh rừng cây rậm rạp, trong đó linh khí mờ mịt, hoa cỏ hương thơm, còn có dòng nước róc rách chảy qua, thú rừng thường đi qua, giống như thế ngoại đào nguyên.

Không biết đi được bao lâu, rốt cục, một công trình kiến trúc hiện lên ở trước mắt.

Để Doanh Sơn cùng Chu Hoàng kinh ngạc là những kiến trúc này đúng là dùng vật liệu gỗ xây nên, nhìn qua mộc mạc vô cùng, rất khó tưởng tượng, một cường giả Bán Thần Cảnh, thế mà lại ở loại địa phương này.

“Ngồi đi.”

Thẩm thành chủ thản nhiên nói.

Hai người sững sờ, lúc này mới phát hiện sau lưng chẳng biết lúc nào xuất hiện hai ghế gỗ, vội vàng ngoan ngoãn ngồi xuống, sợ không cẩn thận chọc giận đến đối phương.

“Hai người các ngươi, dự định lúc nào thu tay lại?”

Thẩm thành chủ chắp tay ra sau, mở lời trước nói.

“…”

Nghe vậy, Doanh Sơn dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc:

“Thành chủ đại nhân, Hắc Sát Các mấy năm gần đây không ngừng khuếch trương thế lực, đến mức sinh linh Hóa Châu đồ thán, vô số người tu luyện tiếng oán than dậy đất, thậm chí hướng bàn tay đến Minh Châu của ta, khinh người quá đáng!”

Dừng một chút, Doanh Sơn lại nói:

“Bởi vì Hắc Sát Các liên tục tập kích, khiến cho Doanh thị của ta tổn thất nặng nề, bất quá thành chủ đại nhân chịu ra mặt hòa giải, chỉ cần Hắc Sát Các chịu bồi thường tất cả tổn thất của chúng ta, Doanh thị có thể lựa chọn ngưng chiến.”

Nghe đến đó, Chu Hoàng giận dữ, nếu không phải Thẩm thành chủ ở ngay bên cạnh, chỉ sợ hắn sẽ lần nữa kìm không được trực tiếp động thủ.

“Chu Các chủ, còn có việc này?”

Thẩm thành chủ thần sắc như thường, nhìn về phía Chu Hoàng.

“Không sai, điểm này ta thừa nhận!”

Cắn răng, Chu Hoàng gật đầu nói:

“Nhưng Doanh thị rõ ràng đã chuẩn bị từ lâu, tại biên giới bày ra mai phục, tập kích chém giết toàn bộ đội quân của Hắc Sát Các ta, trong đó bao gồm một cường giả Thái Hư đệ lục cảnh!”

“So ra thì, Doanh thị căn bản không có tổn thất gì, dựa vào cái gì phải bồi thường?”

Trên thực tế, Chu Hoàng vừa mới bắt đầu hạ lệnh tập kích Minh Châu, chỉ là muốn thăm dò một chút mà thôi.

Kết quả không nghĩ tới Doanh thị phản ứng lớn như vậy, trực tiếp giết chết toàn bộ quân hắn phái đi tập kích.

Tin tức tiếp theo khiến Chu Hoàng phẫn nộ, lập tức điều động lực lượng, quy mô lớn tuyên chiến với Doanh thị, mà Doanh thị cũng không cam chịu yếu thế, cùng Hắc Sát Các triển khai quyết đấu.

Bởi vì cái gọi là phát động toàn thân, phạm vi chiến tranh càng lúc càng lớn, hai bên đều đánh nhau thiệt tình, dù cho Chu Hoàng muốn thu tay, cũng không có đơn giản như vậy.

Từ phương diện nào đó mà nói, Thẩm thành chủ ra mặt hòa giải, nhưng muốn để Hắc Sát Các bồi thường Doanh thị, Chu Hoàng tuyệt đối không thể chịu được.

“Ha ha, Tử Nhân Yêu, làm hàng xóm với Hắc Sát Các mấy người sao có thể không đề phòng? Muốn trách thì trách chính ngươi quá ngu.”

Doanh Sơn cười lạnh nói.

“Đánh rắm! Còn nữa, đừng có lại gọi ta Tử Nhân Yêu!”

Chu Hoàng giận không kềm được, bộ dáng kia, phảng phất hận không thể ăn sống Doanh Sơn.

“Tất cả im miệng cho ta.”

Thấy thế, Thẩm thành chủ nhíu mày, đưa tay nhẹ ép, hai người lập tức thức thời ngậm miệng lại.

“Ta là để hai người các ngươi đến đàm phán, không phải đến cãi nhau.”

Thẩm thành chủ trầm giọng nói:

“Có biết hay không, chiến tranh giữa hai ngươi đã dẫn động Lục Châu, còn tiếp tục như vậy, các ngươi có phải định kéo Thanh Châu vào luôn không?”

“Không dám!”

Hai người tranh thủ thời gian lắc đầu.

“Hừ, ta đối với việc các ngươi vì sao đánh nhau hoàn toàn không hứng thú, từ giờ trở đi, nhất định phải ngưng chiến, nếu không…”

Thẩm thành chủ nhếch miệng cười một tiếng, điềm nhiên nói:

“Ta liền nhổ cỏ tận gốc Hắc Sát Các cùng Doanh thị!”

“Vâng!”

Hai người quá sợ hãi, chỉ có thể đồng ý.

Đối với kết quả này, Chu Hoàng coi như hài lòng, chí ít không

cần bổi thường cho Doanh thị.

“Đàm phán đến đây là kết thúc, trở về đi.”

Thẩm thành chủ không kiên nhẫn phất phất tay.

“???”

Cái này liền kết thúc rồi?

Chu Hoàng cùng Doanh Sơn hai mặt nhìn nhau, hơi có vẻ bất đắc dĩ, ai bảo người ta nắm đấm lớn hơn.

“Hửm?”

Hai người vừa rời đi không bao lâu, Thẩm thành chủ đột nhiên lông mày gảy nhẹ, dường như phát hiện được cái gì, bỗng nhiên tản ra linh thức, nhưng không có phát hiện được gì.

“Kỳ quái, vừa rồi hình như có thứ gì đảo qua nơi này.”

Khuôn mặt nhỏ của Thẩm thành chủ ngưng trọng, có chút không hiểu:

“Chẳng lẽ là ảo giác?”

“…”

Cùng lúc đó,bên trong lầu hai của một tửu quán cách phủ thành chủ mấy ngàn mét, Tần Giác thu hồi linh thức, vẻ mặt thất vọng.

Thật đáng tiếc, ngay cả cường giả Bán Thần Cảnh Thẩm thành chủ cũng chưa từng rời khỏi Thất giới, chỉ biết ngoài Thất giới còn có một địa phương gọi là Trung Ương Tinh Vực, nhưng lại không biết rõ tình huống cụ thể.

Trừ cái đó ra, Tần Giác ngược lại là ngoài ý muốn hiểu rõ

Thẩm thành chủ vì sao làm ra dáng vẻ hòa giải.

Thì ra là bởi vì công pháp tu luyện cách một đoạn thời gian liền sẽ khiến cho bản thể sinh trưởng ngược, cho nên Thẩm thành chủ thường xuyên ở giữa hài đồng và trưởng thành hoán đổi qua lại cơ hồ đạt tới trạng thái vĩnh sinh.

Công pháp như thế, Tần Giác còn chưa thấy qua bao giờ, thế là cố ý ghi xuống, có lẽ về sau có thể dùng đến.

“Trung Ương Tinh Vực…”

Tần Giác lẩm bẩm, lâm vào trầm tư.

Mặc dù không biết Trung Ương Tinh Vực là nơi nào, nhưng chỉ cần Tần Giác muốn, còn chưa có nơi mà hắn không đến được.

“Sư phụ, đây là cái gì a, có ăn được không.”

Vân Tịch cầm lên một miếng đồ ăn, cắt ngang suy nghĩ của Tần Giác.

“Ây… Ta cũng không biết.”

Tần Giác cười khổ.

Nơi này dù sao không phải giới nội, rất nhiều linh thực cổ quái kì lạ đều rất đặc biệt, vì không để cho người khác chú ý, Tần Giác chỉ tùy tiện ăn mấy món, không nghĩ tới hương vị lại ngon vô cùng.

Đáng tiếc,Tần Giác đã rất điệu thấp, nhưng dù sao nhan sắc của bản thân quá cao, cho dù đi đến nơi nào, cũng giống như ánh lửa trong đêm tối, cực kì loá mắt.

Nhất là Thí Đạo, lúc không nói lời nào quả thực tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, khí khái hào hùng, muốn không hấp dẫn người khác cũng khó.

“Xem ra sau này phải làm mặt nạ cho nàng đeo mới được.”

Làm người xuyên việt, Tần Giác hiểu rất rõ đạo lý hồng nhan họa thủy, mặc dù Tần Giác không sợ bị người xấu để mắt tới, nhưng lại ngại phiền phức.

Hắn cũng không muốn giống nhân vật chính kia, bởi vì chuyện của nữ nhân mà khắp nơi bị nhắm vào, đồng thời nhiều lần như thế, làm không biết mệt.

May mà Thí Đạo tự thân đủ cường đại, không cần hắn lo quá mức.

“Mau nhìn, các chủ Hắc Sát Các cùng gia chủ Doanh thị ra!”

Một võ giả ngồi bên cửa sổ ở lầu hai hoảng sợ nói.

Tần Giác theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên thấy Chu Hoàng cùng Doanh Sơn.

“Nhanh như vậy đàm phán liền kết thúc rồi?”

“Không biết kết quả thế nào.”

“Thôi đi, có thành chủ đại nhân ra mặt, khẳng định đã đạt thành hoà giải.”

“…”

Hoà giải sao?

Tần Giác khóe miệng cong lên mỉm cười, chỉ sợ còn chưa.

Chương 327: Đan Hư Nhị Ma

Bầu trời âm trầm, nước mưa rầm rầmrầmrơirơi xuống, ướt đẫm đường đi.

Doanh Sơn cùng Chu Hoàng dẫn theo thuộc hạ của mỗi người đi đến bên trong Thương Nguyên thành, toàn thân trên dưới không có nhiễm chút nước mưa nào, vẻ mặt âm trầm, giống như là đang suy tư điều gì.

“Gia chủ, kết quả như thế nào?”

Lão giả trước đó phụ trách bẩm báo chuyện Doanh Nguyệt chần chờ một lát, linh lực truyền âm nói.

“Còn có thể làm sao, đương nhiên là ngưng chiến.”

Doanh Sơn bất đắc dĩ:

“Thẩm thành chủ chỉ muốn kết thúc chiến tranh, căn bản không quản nguyên nhân.”

“Dạng này a.”

Lão giả rất không cam tâm:

“Chẳng lẽ chúng ta thật cứ như vậy thu tay lại sao?”

“Không phải đâu?”

Doanh Sơn trợn mắt:

“Tiếp tục đánh, Thẩm thành chủ sẽ nhổ tận gốc hai thế lực này của chúng ta.”

“Cái gì?”

Lão giả ngạc nhiên, nhịn không được rùng mình một cái.

Ngay cả câu nói này nói hết ra, chứng minh Thẩm thành chủ quyết tâm, nếu quả thật đánh nữa, tuyệt đối sẽ không nương tay.

Đến lúc đó, Hắc Sát Các cùng Doanh thị tuyệt đối sẽ bị nhổ tận gốc.

Một bên khác, Chu Hoàng cũng cùng thuộc hạ đối thoại, chỉ bất quá khóe miệng nở nụ cười quỷ dị.

…

Trong tửu lâu, Tần Giác thu hồi ánh mắt, vẻ mặt ý vị thâm trường, nhưng lại không nói gì, hắn cũng không biết Doanh Sơn, xen vào việc của người khác làm gì?

“Cơm nước xong xuôi, chúng ta liền rời khỏi nơi này.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Nha.”

Thí Đạo không quan tâm nhún vai, dù sao đối nàng mà nói, mặc kệ đi đâu đều như thế.

Dù sao nàng ở Ân giới đợi mấy chục vạn năm, sớm đã thoát ly giới nội, hiện tại chẳng qua là chuyển sang nơi khác thôi.

“…”

Thạch Thiên trầm mặc, há to miệng, lại không nói gì.

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Thạch Thiên, Tần Giác an ủi:

“Yên tâm đi, cho dù thế nào, ta cũng sẽ mang ngươi về Linh Ương giới.”

“Ừm.”

Thạch Thiên khẽ gật đầu, vẫn một bộ dáng sầu mi khổ não.

Lần này, Tần Giác không tiếp tục khuyên, hắn không phải người giảng đạo lý nhân sinh, không có khả năng để Thạch Thiên giả vờ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, chỉ cần bảo vệ tốt Thạch Thiên, thành công dẫn hắn về Linh Ương giới là đủ.

Về phần Thạch Thiên đến cùng nghĩ như thế nào, Tần Giác nhiều nhất cũng chỉ tùy tiện an ủi hai câu, cũng không biện pháp ngăn cản hắn.

Rất nhanh, ba người một cỏ liền ăn uống no đủ, rời khỏi Thương Nguyên thành.

Còn chưa đi xa, phía trên đột nhiên truyền đến một tiếng vang, đinh tai nhức óc, lập tức linh khí phi hành của Doanh gia lại bốc lửa từ trên trời rơi xuống.

Linh khí phi hành còn chưa rơi xuống, liền bay ra mấy chục thân ảnh, tất cả đều là cường giả Doanh gia.

Còn một số chưa trốn ra, thì bất hạnh chết ở.

“Là ai!”

Doanh Sơn ngửa mặt lên trời gào thét, khí tức liên tục tăng lên, nháy mắt đạt tới Thái Hư đệ thập cảnh đỉnh phong!

Hắn chẳng thể ngờ tới, mình chẳng qua là thư giãn mấy giây,linh khí phi hành đột nhiên lọt vào tập kích, mấy thủ vệ xui xẻo vẫn lạc tại chỗ, chết không toàn thây, linh khí phi hành triệt để mất đi khống chế, không thể sử dụng.

Phải biết, linh khí phi hànhnày thế nhưng là một trong những chiếc chiến hạm mạnh nhất của Doanh thị, có thể nghĩ Doanh Sơn hiện tại có bao nhiêu phẫn nộ.

“Ha ha ha, Doanh gia chủ, nhanh như vậy liền

quên ta rồi?”

Không gian vặn vẹo, chậm rãi hiện ra thân ảnh Chu Hoàng:

“Ta nói qua, ta sẽ để cho ngươi hối hận.”

Ở xung quanh, càng nhiều cưởng giả Hắc Sát Các, từng khí tức thâm hậu, đạt tới Thái Hư đệ ngũ cảnh trở lên, hiển nhiên kẻ đến không thiện.

“Là ngươi?!”

Doanh Sơn sững sờ:

“Ngươi dám chống lại mệnh lệnh của Thẩm thành chủ!”

“Doanh gia chủ, cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói loạn.”

Chu Hoàng đôi mắt nhắm lại, cười lạnh nói:

“Thẩm thành chủ chỉ là để chúng ta ngưng chiến mà thôi, nhưng không có nói không thể giết ngươi.”

“Chỉ cần giết chết ngươi, Doanh gia chính là vật trong tay Hắc Sát Các ta, sao còn cần đến phát động chiến tranh?”

“Ngươi!”

Doanh Sơn lập tức á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, chính như Chu Hoàng nói, Thẩm thành chủ chỉ là để bọn hắn ngưng chiến mà thôi, cũng không có ngăn cản bọn hắn

tiếp tục tranh đấu.

Đổi góc độ khác mà nói, chỉ cần thu nhỏ quy mô chiến tranh, Thẩm thành chủ sao sẽ quản bọn họ sống hay chết?

Cho dù Doanh gia ngày mai bị tiêu diệt, chỉ sợ vị Thẩm thành chủ kia cũng sẽ không nhìn nhiều thêm một cái.

Nghĩ thông suốt điểm này, Doanh Sơn ngược lại trấn định lại:

“Chỉ bằng đám tôm tép thối nát này của ngươi mà cũng muốn giết ta?”

“Ha ha, Doanh gia chủ, ngươi sẽ không thật sự coi chính mình là vô địch thiên hạ chứ?”

Chu Hoàng thâm trầm nói.

Tới đây, Doanh Sơn không thèm để ý chút nào:

“Ta nhớ không lầm, thương thế trên người ngươi hẳn là còn chưa khỏi hẳn a?”

Lời vừa nói ra, Chu Hoàng sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi vô cùng.

Vừa rồi một cái tát của Thẩm thành kia nhìn như không có gì, trên thực tế lại cực kỳ nặng nề, nếu không phải nhục thể của Chu Hoàng đủ mạnh mẽ, chỉ sợ đã bị trọng thương.

Dù vậy, vẫn thụ thương không nhẹ, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục.

Hiện tại đừng nói giết chết Doanh Sơn, có thể đánh lại hay không cũng là vấn đề.

“Không sai, dựa vào những người này của chúng ta xác thực giết không chết ngươi, nhưng nếu như lại thêm bọn hắn thì sao?”

Chu Hoàng cười nói.

“Cái gì?”

Doanh Sơn hơi kinh hãi, vừa muốn tản ra linh thức, hai tiếng cười to vang lên:

“Doanh gia chủ, đã lâu không gặp.”

Nói xong, chỉ thấy hai lão giả tóc trắng tiên phong đạo cốt bỗng nhiên xuất hiện, toàn thân huyết khí tràn ngập, quỷ bí khó lường, trực tiếp chia làm phương hướng khác nhau, chặt đứt tất cả đường lui của Doanh Sơn.

“Đan Hư Nhị Ma? Hai người các ngươi làm sao lại xuất hiện ở đây?”

Doanh Sơn kinh hãi.

Đan Hư Nhị Ma, xưng là Đan Ma Tử, Hư Ma Tử.

Tán tu cường đại nhất Thất giới, cũng là cũng lấy danh tiếng xấu xưng bá.

Bởi vì công pháp bọn hắn tu luyện chính là hấp huyết mạch trong cơ thể người luyện chế đan dược, tăng cường tu vi của bản thân, bởi vậy bị liệt là tà điển.

Nhưng dựa vào tà điển, hai người thành công bước vào Thái Hư đệ thập cảnh, trong cùng giai, hiếm có địch thủ, ngay cả rất nhiều thế lực cao nhất đều không cách nào bắt bọn hắn.

Đồng thời vì không khiến cho cường giả Bán Thần Cảnh chú ý, hai người không đồ sát ở quy mô lớn, cho nên đến nay vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Dựa theo tin tức mà Doanh Sơn đạt được, Đan Hư Nhị Ma hẳn là đang ở Hải Linh đại lục mới đúng, làm sao lại xuất hiện ở đây?

“Hì hì, cường giả Thái Hư đệ thập cảnh khí huyết cũng không có dễ dàng lấy tới như vậy, chúng ta sao có thể không đến?”

Đan Ma Tử ánh mắt nóng bỏng, gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Sơn, tựa như thợ săn đang nhìn con mồi.

“Nghe nói Doanh thị Minh Châu đã truyền thừa mười vạn năm, cho dù là phát sinh biến cố gì, đều chưa hề xuống dốc, nghĩ đến trong huyết mạch hẳn là có năng lực đặc thù gì đó đi ha?”

Hư Ma Tử liếm môi một cái, giống như điên cuồng, tựa hồ hận không thể xông lên cắn Doanh Sơn một cái, lập tức nghiệm chứng suy đoán của mình.

Đối mặt với khiêu khích của hai cường giả cùng giai, Doanh Sơn trầm giọng nói:

“Chu Hoàng cho các ngươi chỗ tốt gì, có thể để các ngươi thay hắn bán mạng.”

“Ha ha ha, Doanh gia chủ, ta nghĩ ngươi có thể đã hiểu lầm rồi.”

Đan Ma Tử cười nói:

“Chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác thôi, theo nhu cầu, không có thù lao.”

“Thì ra là thế.”

Doanh Sơn dù sao cũng là cường giả đỉnh cao, lập tức ý thức được mấu chốt của vấn đề:

“Các ngươi đã để mắt tới Doanh gia của ta từ lâu rồi đi?”

“Không sai.”

Đan Ma Tử không che giấu chút nào:

“Nếu trong lòng Doanh gia chủ biết rõ, chi bằng dứt khoát từ bỏ giãy dụa, thành toàn cho chúng ta đi.”

“Yên tâm, huyết mạch của Doanh thị các ngươi, sẽ vĩnh viễn chảy xuôi ở trong người chúng ta.”

Chương 328: Tử Cục

“Yên tâm, huyết mạch của Doanh thị các ngươi, sẽ vĩnh viễn chảy trong người chúng ta.”

Đan Ma Tử thâm trầm nói.

Chính như trước đó nói, Đan Hư Nhị Ma có thể hấp thu huyết mạch để tăng cường tu vi của bản thân.

Cũng chính vì vậy, bọn hắn mới có thể theo thân phận tán tu, thành công bước vào Thái Hư đệ thập cảnh.

Phải biết, sau Đại Thánh cảnh, đã có thể cải biến huyết mạch, chớ đừng nói chi là Thái Hư cảnh.

Huyết nhục của một con yêu thú cao giai không thua gì thiên tài địa bảo đỉnh cấp, một vị võ giả cao giai cũng giống như thế.

Nhất là linh lực trong cơ thể của võ giả cao giai, thường đều cực kì tinh thuần, không cần luyện hóa, liền có thể trực tiếp hấp thu.

Nhìn chung trong lịch sử Thất giới, không phải là chưa từng xuất hiện qua công pháp thôn phệ linh lực của người khác để tu luyện.

Chỉ bất quá loại công pháp này thuộc về tốc thành, mặc dù tu luyện trong thời gian ngắn có thể tăng với biên độ lớn, nhưng thôn phệ linh lực càng nhiều, cũng càng dễ dàng sinh ra hỗn loạn, đến cuối cùng chắc chắn sẽ khống chế không nổi, trực tiếp bạo thể mà chết.

Với lại tu luyện loại công pháp này quá mức tàn bạo, nhất

định phải cưỡng ép ăn sạch đan điền của đối phương.

Thử hỏi, có ai muốn chắp tay nhường linh lực mình cực khổ tu luyện nhiều năm không?

Trừ cái đó ra, còn có một loại công pháp có thể thôn phệ sinh cơ, cũng âm độc tàn nhẫn, đều bị liệt vào tà điển, không cho phép tu luyện.

Đan Hư Nhị Ma thì lại khác, bọn hắn không phải thôn phệ linh lực cùng sinh cơ, mà là hấp thu huyết mạch.

Mặc dù cũng là tà điển, nhưng lại có phân chia cao thấp.

Thôn phệ linh lực cùng sinh cơ đều thuộc về tốc thành, thời gian lâu dài sẽ khống chế không nổi, bạo thể mà chết.

Mà hấp thu huyết mạch lại không như thế.

Huyết mạch đích xác sẽ tăng lên thực lực của Đan Hư Nhị Ma, nhưng quan trọng hơn chính là, tăng lên thiên phú tu luyện của bọn hắn!

Không sai, cho dù là yêu thú, Thần Thú, hay là nhân loại, lúc sinh ra đời liền đã quyết định đỉnh điểm của mình.

Người thiên phú thấp, cho dù cố gắng cỡ nào, cả một đời cũng chỉ có thể tầm thường vô vị.

Người thiên phú cao, dù cho tùy tiện tu luyện, cũng có thể chạm đến võ đạo đỉnh phong.

Trừ phi trong những người thiên phú thấp này được cơ duyên lớn, nếu không gần như không có khả năng xoay người.

Mà cơ duyên lớn là cái gì?

Tăng lên thiên phú tu luyện.

Cho dù là lúc nào, thiên phú đều là quan trọng nhất, tiếp theo mới là cố gắng.

Trong con mắt của đại gia tộc, thiên phú tu luyện lúc đầu của Đan Hư Nhị Ma chỉ có thể nói là phổ thông, thậm chí có người khẳng định bọn hắn vĩnh viễn không có khả năng tiến giai Thánh Cảnh.

Cho đến khi hai người trong lúc vô tình tiếp xúc với tà điển Hấp Huyết!

Thông qua không ngừng hấp thu huyết mạch, thiên phú tăng lên hai người từng bước một quật khởi, không chỉ có thành công tiến giai Thánh cảnh, còn bước vào Thái Hư đệ thập cảnh, trở thành siêu cấp cường giả của Thất giới.

Về phần tên khẳng định Đan Hư Nhị Ma vĩnh viễn không thể lên cấp Thánh Cảnh, đã sớm bị hai người xoá bỏ.

Lần này, Đan Ma Tử cùng Hư Ma Tử lặng lẽ từ Hải Linh đại lục đi tới Cửu Châu đại lục, chính là vì đối phó với Doanh thị Minh Châu.

Chỉ cần có thể hấp thu hết huyết mạch của Doanh thị, thiên phú của bọn hắn khẳng định sẽ tiến thêm một bước, thậm chí có hi vọng xung kích Bán Thần Cảnh!

Đến lúc đó, Thất giới không còn có người nào có thể ngăn cản bọn hắn!

“Ha ha, chỉ bằng hai người các ngươi, cũng xứng chảy huyết mạch của Doanh thị chúng ta?”

Cho dù đối mặt với ba cường giả cùng giai, Doanh Sơn vẫn không sợ hãi chút nào, cười nhạo nói.

Nghe vậy, Đan Ma Tử sầm mặt lại, lạnh lùng nói:

“Hừ, sắp chết đến nơi còn mạnh miệng, Doanh Sơn, ta quá đề cao ngươi.”

“Hai vị, đừng nói nhảm, mau chóng tiêu diệt hắn, để tránh đêm dài lắm mộng.”

Chu Hoàng cất giọng nói.

Nơi này cách Thương Nguyên thành cũng không xa, với tu vi của Thẩm thành chủ, rất có thể đã phát hiện được, chỉ bất quá xem ra tựa hồ cũng không tính nhúng tay.

Nhưng ai biết đợi chút nữa Thẩm thành chủ có thể đổi ý hay không? Cho nên Chu Hoàng không muốn kéo dài thêm.

“Tốt, tốc chiến tốc thắng.”

Hư Ma Tử không kịp chờ đợi nói.

Nói xong, khí tức của ba người lập tức hình thành kết giới vô hình, bao phủ Doanh Sơn cùng một đám cường giả Doanh gia ở.

“Gia chủ, làm sao bây giờ?”

Một cường giả Doanh gia khàn giọng nói.

Dù bọn hắn kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng gặp phải cảnh tượng này.

Ba cường giả Thái Hư đệ thập cảnh!

Không nói quá thì đây là một tử cục!

Mọi người đều biết, Doanh Sơn trước mắt là người mạnh nhất Doanh gia, một khi hắn vẫn lạc, Doanh gia cơ bản cũng liền xong.

“Gia chủ, người thi triển bí thuật trốn đi, nơi này giao cho chúng ta!”

Cắn răng, lão giả Doanh Nguyệt trước đó bẩm báo sự vụ nói.

Lời vừa nói ra, lập tức giống như nhóm lửa dây dẫn nổ, rất nhiều cường giả Doanh gia nhao nhao tỏ thái độ:

“Không sai, gia chủ, người mau chạy đi, chúng ta chặn lại!”

“Gia chủ mới là hi vọng của Doanh thị chúng ta!”

“Ha ha ha, hôm nay liền để Doanh Chính ta kiến thức một chút các chủ Hắc Sát Các!”

“…”

Trong nháy mắt, hơn mười cường giả Doanh gia liền vây quanh Doanh Sơn ở, ý muốn tranh thủ thời gian.

“Trốn? Ha ha ha, ngươi nghĩ rằng hai người chúng ta vừa rồi đang làm cái gì?”

Đan Ma Tử ngửa mặt lên trời cười to:

“Không gian khu vực này đã bị chúng ta dùng trận pháp phong tỏa từ lâu, liền xem như Thái Hư đệ thập cảnh, không mất nửa canh giờ cũng đừng nghĩ ra ngoài.”

“Cái gì?”

Mọi người sắc mặt đại biến, vội vàng tản ra linh thức, quả nhiên phát hiện không gian xung quanh trở nên kiên cố vô cùng, hoàn toàn xé không ra.

“Lần này xong rồi…”

Lão giả sắc mặt như tro tàn.

Ngay cả không gian đều bị phong tỏa, chứng minh đối phương căn bản không có ý định cho bọn hắn bất cứ cơ hội nào.

“Ha ha, coi như không có trận pháp, ta cũng sẽ không vứt bỏ các ngươi lại để đào tẩu.”

Ngay khi rất nhiều cường giả Doanh gia cảm thấy tuyệt vọng, Doanh Sơn đột nhiên mở miệng, ngữ khí nhẹ nhàng, không có chút sợ hãi nào.

“Gia chủ…”

“Bình lão, ngươi là nhìn ta lớn lên, hẳn là hiểu tính cách của ta.”

Lão giả trầm mặc.

Mặc dù ở ngoại giới nhìn thấy Doanh Sơn phi thường trầm ổn, tuyệt không làm chuyện gì mạo hiểm, nhưng quen với Doanh Sơn đều biết, Doanh Sơn cũng có một mặt rất tùy hứng.

Đó chính là mặc kệ xảy ra chuyện gì, tuyệt không vứt bỏ bất kỳ một đồng bạn nào!

“Thế nhưng mà bên thắng…”

Lão giả vừa muốn lại nói gì, lại bị Doanh Sơn phất tay đánh gãy:

“Được rồi, dù sao đã chạy không xong, chi bằng đánh một trận sảng khoái đi.”

“Bình lão, ngươi có bằng lòng cùng ta kề vai chiến đấu hay không?”

Lão giả sững sờ, chỉ cảm thấy tâm cảnh lặng yên không biết bao nhiêu năm đột nhiên trở nên nhiệt huyết sôi trào, lập tức không chút do dự hô:

“Doanh Bình nguyện thề chết cũng đi theo gia chủ!”

“Thề chết cũng đi theo gia chủ!”

“Thề chết cũng đi theo gia chủ!”

Cường giả còn lại của Doanh gia lập tức cùng kêu lên phụ họa, âm thanh chấn như sấm, ầm ầm vang dội!

“Chậc chậc chậc, một màn tình thâm.”

Đan Ma Tử tặc lưỡi nói:

“Đã như thế, vậy chết chung đi.”

“Hừ, ai thắng ai thua, còn chưa biết được!”

Doanh Sơn hít một hơi thật sâu, trong lòng đột nhiên sáng lên một phù văn ngân sắc, lập tức phù văn ngân sắc này không ngừng lan tràn khuếch tán, nhanh chóng trải rộng toàn thân Doanh Sơn, tản ra ánh sáng chói lóa.

“Từ sau khi nắm giữ, ta cho tới bây giờ chưa bao giờ dùng qua, hôm nay liền để các ngươi nếm thử, thủ đoạn đến từ Trung Ương Tinh Vực!”

Doanh Sơn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Hoàng.

Trong chốc lát, Chu Hoàng như rớt vào hầm băng, nhịn không được rùng mình một cái!

Cảm giác thật là đáng sợ!

Không kịp nghĩ nhiều, Chu Hoàng vội nói:

“Hai vị cẩn thận, Doanh Sơn từng đi qua Trung Ương Tinh Vực, tuyệt đối không được tùy ý tới gần hắn!”

Chương 329: Phá Cục

Trung Ương Tinh vực?

Đan Hư Nhị Ma hai mắt nhìn nhau, hơi có vẻ kinh ngạc.

Bọn hắn đến cấp bậc này, sao có thể không biết Trung Ương Tinh vực.

Nhưng cũng giới hạn trong nghe đồn, cho tới bây giờ còn chưa đi qua.

Nghe đồn, nơi đó không chỉ có Bán Thần nhiều như chó, Chân Thần đi đầy đất, thậm chí có cường giả Thần Vương cảnh tọa trấn.

Thần Vương cảnh kia là tồn tại mà Đan Hư Nhị Ma nghĩ cũng không dám nghĩ!

Doanh Sơn vậy mà đi qua Trung Ương Tinh vực?

Đan Hư Nhị Ma cũng là có thể nhìn thấy chấn kinh trong mắt đối phương, chợt không chút do dự lựa chọn lui lại!

Hai người bọn họ có thể dưới tình huống tu luyện tà điển mà sống đến bây giờ, trừ việc chưa từng lọt vào đồ sát, quan trọng nhất chính là đủ chú ý cẩn thận, tuyệt không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào.

Trừ phi đối phương triệt để mất đi sức chiến đấu.

Ông!

Cùng lúc đó, phù văn ngân sắc trên người Doanh Sơn càng

ngày càng loá làm hai mắt người ta đau nhức, cơ hồ khó mà nhìn thẳng.

“Đáng chết!”

Chu Hoàng nhịn không được thầm mắng, cũng lựa chọn lui lại, với trạng thái của hắn bây giờ, cũng không dám đối cứng với Doanh Sơn.

Nhất là giờ phút này còn không biết Doanh Sơn đến cùng đang thi triển thủ đoạn gì, tùy tiện tiến lên, rất có thể sẽ bị xem như mục tiêu dẫn đầu mà bị công kích.

Cho dù Chu Hoàng cùng Đan Hư Nhị Ma chính là quan hệ hợp tác, nhưng Chu Hoàng cũng không dám cam đoan nếu như hắn lọt vào trọng thương, Đan Hư Nhị Ma sẽ không động thủ với hắn, đến lúc đó coi như khổ cực.

“Nghịch Kiếp Tam Trọng…”

Doanh Sơn lẩm bẩm, khí thế trên thân lại lần nữa kéo lên, suýt nữa xông qua Thái Hư đệ thập cảnh, nhấc lên cuồng phong đầy trời, càn quét ra.

“Gia chủ…”

Lão giả trợn mắt hốc mồm, ngay cả hắn cũng không biết, Doanh Sơn lại có loại thủ đoạn này.

“Bình lão, còn nhớ rõ ta đã từng đi ra ngoài lịch luyện một đoạn thời gian không?”

Doanh Sơn hai mắt như điện, cười hỏi.

“Nhớ.”

Lão giả sững sờ, liên tục gật đầu.

“Kỳ thật… Khi đó ta là dựa theo một quyển cổ đồ miêu tả lộ tuyến đi Trung Ương Tinh Vực.”

Doanh Sơn giải thích nói:

“Chuyện này ta chưa nói qua với người khác, bởi vì nơi đó thực tế quá nguy hiểm, bất quá bây giờ cũng không cần giấu diếm.”

“Một khắc sau, ta sẽ thọ nguyên đốt hết mà chết, vận khí tốt, có lẽ có thể xử lý Tử Nhân Yêu kia, thuận tiện trọng thương Đan Hư Nhị Ma.”

Nói đến đây, Doanh Sơn nhếch miệng cười một tiếng, sát ý nghiêm nghị.

Nơi xa, Chu Hoàng nhịn không được rùng mình một cái, nội tâm lập tức dâng lên dự cảm bất an.

Ngay khi Doanh Sơn chuẩn bị thôi động linh lực, xông lên cùng Chu Hoàng liều mạng, thời không đột nhiên đứng im, toàn bộ thế giới đều mất đi thanh âm.

Không đợi Doanh Sơn kịp phản ứng, linh lực vốn dĩ được thúc dục liền nhanh chóng thu lại, trở về đan điền, phù văn ngân sắc trên người cũng dần dần biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

Trong nháy mắt, Doanh Sơn đã từ trạng thái Nghịch Kiếp Tam Trọng biến trở về bộ dáng trước đó.

“Chuyện này… Làm sao có thể?”

Doanh Sơn khó có thể tin nhìn hai tay, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Nháy mắt liền trấn áp Nghịch Kiếp Tam Trọng của hắn, không

có chỗ cho phản kháng.

Chẳng lẽ là Đan Hư Nhị Ma?

Không có khả năng!

“Mệnh của ngươi, tạm thời giữ đi.”

Thanh âm bình thản vang lên, sau đó chỉ thấy thiếu niên mặc một cái áo trắng, tóc dài đen bóng lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt Doanh Sơn.

Thiếu niên khí chất phi phàm, giống như thiên tiên hạ phàm, dù là mọi người ở đây đều trên Thái Hư đệ ngũ cảnh, tâm trí kiên định, trong lúc nhất thời cũng không khỏi có chút ngây người.

“Ngươi là…”

Doanh Sơn ngạc nhiên.

“Làm giao dịch thế nào?”

Thiếu niên không phải người khác, chính là Tần Giác mới từ Thương Nguyên thành ra không bao lâu, trùng hợp lại tới đây.

“Giao dịch gì?”

Doanh Sơn vô thức hỏi.

“Ta giúp ngươi thu thập ba tên này, ngươi đưa cổ đồ thông hướng Trung Ương Tinh Vực kia cho ta.”

“Không… Không thành vấn đề.”

Không cần nghĩ, Doanh Sơn gật đầu đáp ứng.

“Rất tốt, Thí Đạo, ba tên này giao cho ngươi.”

Tần Giác quay người phân phó nói.

“Vâng, chủ nhân.”

Thí Đạo duỗi lưng một cái, cười nói:

“So với ba tên trước kia mạnh hơn một chút, lần này hẳn là có thể hoạt động một chút.”

“Trước bắt đầu từ ngươi đi.”

Đảo mắt một vòng, Thí Đạo đưa tay chỉ hướng Hư Ma Tử.

Hư Ma Tử: “…”

Tình huống này là sao?

Hai người kia từ đâu nhảy ra?

Bọn hắn đã phong tỏa không gian xung quanh từ lâu rồi, làm sao lại không có chút cảm ứng nào?

“Mau tránh ra!”

Đan Ma Tử kinh hô.

“Ừm, làm sao?”

Hư Ma Tử có chút ngơ ngác.

Xoẹt xẹt!

Sát cơ vô tận bỗng nhiên ngưng tụ, nháy mắt bao phủ Hư Ma Tử!

“Không!”

Hư Ma Tử rốt cục ý thức được không đúng, đáng tiếc đã muộn.

Sát cơ đến nhanh, đi cũng nhanh, lúc sát cơ biến mất, Hư Ma

Tử cũng từ không trung rơi xuống.

Bịch!

Toàn thân trên dưới không có bất kỳ vết thương gì, nhưng Hư Ma Tử lại không còn sinh mệnh!

Đây chính là chỗ đáng sợ của Thí Đạo kiếm, đối phó sinh linh nhỏ yếu hơn mình, căn bản không cần xuất kiếm, vẻn vẹn chỉ là sát cơ, liền có thể diệt sát thần hồn đối phương, chỉ còn lại thân thể!

Toàn trường tĩnh mịch!

Hư Ma Tử một trong Đan Hư Nhị Ma, cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, thế mà cứ như vậy chết rồi?

Nói đùa cái gì!

Rất nhiều người tu vi hơi thấp thậm chí còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra.

“Thôi đi, còn tưởng rằng có gì khác biệt, kết qu mới tí đã chết.”

Nhún vai, Thí Đạo hơi có vẻ thất vọng.

“…”

Tên này là quái vật sao?

.

“Không!”

Đan Ma Tử ngửa mặt lên trời gào thét, khàn cả giọng:

“Ngươi vậy mà giết Hư Ma Tử, ta muốn ngươi nợ máu trả

bằng máu!”

Mặc dù Đan Ma Tử là ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng không có nghĩa là hắn không có tình cảm.

Tận mắt nhìn thấy người huynh đệ gắn bó với mình bị giết chết, có thể nghĩ Đan Ma Tử có bao nhiêu phẫn nộ.

Phẫn nộ đã làm choáng váng đầu óc khiến hắn làm ra quyết định ngu xuẩn nhất, hướng Thí Đạo công kích.

Huyết khí đầy trời đổ xuống, hóa thành vô số hung thú, mở ra miệng lớn đầy máu, muốn nuốt chửng Thí Đạo, về phần kết quả. .

Xoẹt xẹt!

Thí Đạo đưa tay vung khẽ, sát cơ vô tận lần nữa ngưng tụ, dễ dàng mở ra tất cả huyết khí của hung thú, thế không thể đỡ, trực tiếp xuyên qua Đan Ma Tử!

“Cái này…”

Đan Ma Tử đôi mắt rũ xuống, con ngươi dần dần mất đi thần thái, cuối cùng giống như Hư Ma Tử, từ không trung rơi xuống.

Đến tận đây, Đan Hư Nhị Ma vẫn lạc.

Tử cục Chu Hoàng thiết kế tỉ mỉ, đã bị phá!

“Không có khả năng!”

Chu Hoàng hét lên một tiếng, hai tay đánh ra mấy quyền, đúng là dự định thi triển bí pháp chạy trốn!

Nhưng mà đừng quên, mảnh không gian này đã bị Đan Hư Nhị Ma phong tỏa từ lâu, cho dù Đan Hư Nhị Ma vẫn lạc, nhưng không gian cấm chế vẫn không có giải trừ.

Thế là Chu Hoàng tuyệt vọng phát hiện, mình căn bản là không có cách nào đào tẩu!

“Còn lại ngươi.”

Thí Đạo trầm lặng nói.

“…”

“Đây là các ngươi bức ta!”

Cắn răng, Chu Hoàng nháy mắt biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh thi thể Hư Ma Tử.

“Hắn muốn làm gì?”

Tần Giác nhíu mày.

Sau một khắc, Chu Hoàng đưa bàn tay cắm vào trong bụng thi thể Hư Ma Tử!

Phốc phốc!

Chu Hoàng máu tươi đầy tay, mạnh mẽ móc ra một vật ánh sáng màu đỏ, dù cho cách xa nhau rất xa, vẫn có thể cảm nhận được bên trong ánh sáng đỏ tản ra linh lực cùng huyết khí dày đặc!

“Chẳng lẽ…”

Thấy thế, Doanh Sơn dường như ý thức được cái gì, hô lớn:

“Nhanh giết chết hắn!”

Lời còn chưa dứt, Chu Hoàng đã nhét hào quang màu đỏ trong tay vào trong miệng!

Chương 330: Miểu Sát

Răng rắc! Răng rắc!

Tựa như đang nhấm nuốt đồ ăn, Chu Hoàng khóe miệng tràn ra huyết khí nồng đậm, khuếch tán ra ngoài, nhìn rất dữ tợn đáng sợ!

Cùng lúc đó, khí thế của Chu Hoàng bắt đầu nhanh chóng kéo lên, trong nháy mắt đã bước vào Thái Hư đệ thập cảnh đỉnh phong!

“Ngươi…”

Doanh Sơn khó có thể tin mở to hai mắt:

“Ngươi vậy mà tu luyện tà điển!”

Rất rõ ràng, Chu Hoàng ngay khi thôn phệ đan điền của Hư Ma Tử, cưỡng ép tăng lên tu vi bản thân, mà loại phương pháp tu luyện này, không thể nghi ngờ thuộc về tà điển!

“Đây là các ngươi bức ta!”

Khi nuốt xuống ánh sáng màu đỏ, khí tức của Chu Hoàng rốt cục cũng đạt đến đỉnh điểm, cơ hồ tiếp cận Bán Thần Cảnh, nhưng hắn cũng không thỏa mãn, thân ảnh nhoáng một cái, lại đi đến bên cạnh thi thể của Đan Ma Tử.

Hắn đúng là muốn thôn phệ đan điền của hai cường cùng giai trong một lúc!

“Không được! Nhanh giết chết hắn!”

Doanh Sơn kinh hãi, vội vàng nhắc nhở.

Nhưng mà Thí Đạo nhưng thật giống như không nghe thấy Doanh Sơn nói, có chút hăng hái nhìn Chu Hoàng, cười nhạt nói:

“Giống với công pháp Thôn Linh Quyết, thú vị.”

“Nếu như thế, vậy liền để ta xem thử sau khi ngươi thôn phệ đan điền của hai cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, có thể mạnh đến mức nào.”

Từ khi rời khỏi Ân giới, Thí Đạo còn chưa hề cố gắng hoạt động qua, nàng đen Thần Khí này biến mất vạn năm, là thời điểm triển lộ ra phong mang của mình.

Phốc phốc!

Chu Hoàng vẻ mặt dữ tợn, không chút do dự móc từ trong người Đan Ma Tử thể ra ánh sáng đỏ, nhét vào miệng.

“A…!”

Vừa nuốt đan điền, sắc mặt Chu Hoàng liền đại biến, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, toàn thân huyết nhục điên cuồng bành trướng, tựa hồ lúc nào cũng có thể nổ tung!

Phải biết, Chu Hoàng vốn là có tổn thương, lại liên tục thôn phệ linh lực của hai cường giả cùng giai, sao có thể chịu được?

Trong chốc lát, khí tức của Chu Hoàng trở nên hỗn loạn vô cùng!

“A!”

Chu Hoàng ngửa mặt lên trời kêu thảm, âm nhu trên mặt dần dần vỡ ra từng tơ máu, đến mức ngay cả ngũ quan đều thấy không rõ.

Tiếp tục như vậy, sợ là không được bao lâu, Chu Hoàng sẽ bị linh lực no bạo!

“Ây… Xem ra không cần đến ta xuất thủ.”

Thí Đạo nhịn không được trợn mắt.

“Cẩn thận!”

Doanh Sơn quát to.

“Hả?”

Thí Đạo nhíu mày, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, một nắm đấm đã xuất hiện trước mặt nàng!

Thấy thế, Thí Đạo không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trực tiếp đưa tay bắt lấy quả đấm kia.

Ầm ầm!

Thiên địa chấn động, tầng gợn sóng năng lượng khuếch tán ra, ven đường những nơi đi qua, ngay cả không gian bị phong tỏa cũng hơi vặn vẹo, suýt nữa vỡ vụn.

Cường giả Doanh gia còn đỡ, có Doanh Sơn bảo hộ, cho dù hơi có vẻ miễn cưỡng, nhưng cuối cùng không bị ảnh hưởng gì.

Trái lại những cường giả kia của Hắc Sát Các mà Chu Hoàng mang đến không có vận tốt như vậy.

Hai cường giả trên Thái Hư đệ thất cảnh còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, về phần thất cảnh trở xuống, trực tiếp bị đẩy bay ra ngoài, bản thân bị trọng thương.

“Thật mạnh!”

Mắt thấy cảnh tượng này, Doanh Sơn nội tâm kinh hãi, hít sâu

một hơi.

Oanh!

Lại một tiếng vang thật lớn, Thí Đạo cùng Chu Hoàng đều lui lại trăm mét, đứng đối diện nhau, cú va chạm vừa rồi đúng là tương xứng!

“Ha ha ha, cuối cùng không có nhàm chán như vậy.”

Thí Đạo cất tiếng cười to, tương phản hoàn toàn với dung mạo, tràn ngập cảm giác không hài hòa.

“Hừ, ngươi quả nhiên là cường giả Bán Thần Cảnh!

Thời khắc này Chu Hoàng không chỉ thương thế đã khỏi, phía sau còn ngưng tụ ra một vầng sáng màu đen, như ẩn như hiện, quỷ bí khó lường, khiến người ta nhìn mà sinh ra sợ hãi.

Không sai, sau khi thôn phệ hết linh lực của Đan Ma Tử, Chu Hoàng thành công gắng gượng vượt qua, đồng thời đột phá ràng buộc, tiến giai Bán Thần Cảnh.

Bất quá tiến giai này chỉ là tạm thời, với lại có ảnh hưởng rất lớn cho thân thể, nhưng vì mạng sống, Chu Hoàng đã quản không được nhiều như vậy.

“Mặc dù không biết ngươi từ đâu nhảy ra, nhưng bây giờ ta cũng không có thời gian cùng ngươi dông dài.”

Cảm thụ được dư lực trong người, Chu Hoàng tản ra linh thức, căn bản không có ý định chiến đấu tiếp với Thí Đạo.

Là một lão quái vật sống gần mười vạn năm, Chu Hoàng rất rõ mình rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng.

Chuyện cho tới bây giờ, lại muốn giết Doanh Sơn đã không có khả năng, tiếp tục đánh Chu Hoàng hơn phân nửa cũng chống đỡ

không được bao lâu, còn không bằng thừa dịp trạng thái chưa rơi xuống tranh thủ thời gian chạy trốn.

Hắn cũng không cho rằng, mình tiến giai Bán Thần Cảnh lâm thời có thể chiến thắng Thí Đạo.

Hạ quyết tâm, Chu Hoàng lập tức thi triển bí pháp, cưỡng ép xé mở phong tỏa không gian, trốn vào hư không!

"Chạy đi đâu!"

Thật vất vả đụng phải đối thủ Bán Thần cảnh, Thí Đạo sao chịu bỏ qua, ngón tay xanh thẳm cách không điểm nhẹ, vô số kiếm mang hiển hiện, mạnh mẽ chặt đứt không gian, bức Chu Hoàng trở về.

"Đáng chết!"

Cắn răng, Chu Hoàng vội vàng tế ra vũ khí, ngăn kiếm mang, lập tức lại phun ra một ngụm tinh huyết lên vũ khí, vừa thao túng vũ khí công kích Thí Đạo, vừa thi triển bí pháp lần nữa.

Đối mặt với Chu Hoàng đang thiêu đốt tinh huyết phát động một kích toàn lực, Thí Đạo không thể không lựa chọn nghiêm túc phòng thủ, mắt thấy Chu Hoàng sắp đào tẩu, Tần Giác vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ đột nhiên giơ bàn tay lên, vỗ nhè nhẹ xuống dưới.

Ầm ầm!

Không gian vớ vụn, Chu Hoàng giống như thiên thạch rơi xuống, trên mặt đất rạch ra một cái hố to đường kính vạn mét, sâu không thấy đáy.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, khí tức của Chu Hoàng biến mất!

Chết rồi?

Một chưởng miểu sát Bán Thần Cảnh!

Chẳng lẽ thiếu niên này là cường giả Chân Thần cảnh trong truyền thuyết?

Đám người hai mắt nhìn nhau, trong lòng run sợ.

"..."

"..."

Trầm mặc, giống như chết lặng.

Doanh Sơn trợn mắt hốc mồm.

Xảy ra chuyện gì?

Vốn dĩ hắn cho là Thí Đạo đã rất đáng sợ, kết quả không nghĩ tới Tần Giác mới là người đáng sợ nhất!

Cửu Châu đại lục lúc nào xuất hiện hai người cường đại như thế?

"Chủ nhân, người sao lại xuất thủ."

Thí Đạo có chút bất mãn.

"Ta không ra tay, hắn sẽ chạy thoát."

Tần Giác im lặng:

"Được rồi, Doanh gia chủ, chúng ta đã giúp ngươi thu thập ba tên kia, cổ đồ lấy ra đi."

"Hả? À à!"

Doanh Sơn rốt cục cũng giật mình tỉnh lại, vội vàng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra cổ đồ, giao cho Tần Giác.

“Trên tấm cổ đồ này có rất nhiều chỗ ta đánh dấu nơi đó rất nguy hiểm, tuyệt đối không được tới gần.”

Lời còn chưa dứt, Doanh Sơn bỗng nhiên ý thức được, với tu vi Tần Giác vừa thể hiện ra, cho dù tới những nơi đó cũng không sao.

“Ừm, đa tạ.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, xoay người nói:

“Thí Đạo, chúng ta đi.”

“Vâng.”

Một giây sau, hai người đồng thời biến mất tại chỗ, không có để lại bất cứ dấu vết gì.

“…”

Một lúc lâu sau, Doanh Bình khàn giọng nói:

“Gia chủ, chúng ta được cứu rồi?”

“Hẳn là… Đúng thế.”

Dừng một chút, Doanh Sơn thần sắc cực kì phức tạp:

“Hai người kia, sẽ không phải là cường giả Trung Ương Tinh Vực không cẩn thận lạc đường ở Thất giới chứ?”

Hỗ trợ giải quyết ba cường giả Thái Hư đệ thập cảnh, lại chỉ vì một tấm cổ đồ tiến về Trung Ương Tinh vực, kết hợp thực lực của hai người, Doanh Sơn nghĩ không ra khả năng thứ hai.

“Mặc kệ, trước tiên xử lý những cường giả Hắc Sát Các này.”

Hít một hơi thật sâu, Doanh Sơn híp mắt lại, điềm nhiên nói:

“Thuận tiện san bằng Hắc Sát Các!”

Mất đi Chu Hoàng, Hắc Sát Các đã không có khả năng lại cùng Doanh thị chống lại, tiếp xuống, chính là một trận đơn phương nghiền ép!

Chương 331: Hậu Tri Hậu Giác

Cửu Châu đại lục, Minh Châu, Thánh thành.

Doanh gia, Trưởng Lão đường.

“Chuyện gì xảy ra, vì sao vẫn liên lạc với gia chủ không được.”

Một cường giả Doanh gia trong đại sảnh đi qua đi lại, thần sắc lo lắng nói.

“Chẳng lẽ gia chủ lọt vào tập kích?”

“Không có khả năng, với thực lực của gia chủ, trừ phi thành chủ kia tự mình xuất thủ, nếu không ai có thể làm gì hắn?”

Lập tức có người phản bác.

“Ây… Cũng đúng.”

“…”

“Các vị trưởng lão, gia chủ trở về!”

Đúng lúc này, một thủ vệ đứng ở ngoài cửa bẩm báo nói.

“Ha ha ha ha, ta biết gia chủ không có việc gì!”

“Thôi đi, ngươi vừa rồi cũng không phải nói như vậy.”

“Mau mau, gia chủ ở đâu?”

“…”

Mọi người không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng ra ngoài nghênh

đón.

Phải biết, đối với Doanh gia hiện tại mà nói, Doanh Sơn chính là tồn tại chống nóc, một khi hắn có gì ngoài ý muốn, toàn bộ Doanh gia có thể sẽ hủy diệt theo, biết được Doanh Sơn không có việc gì, đám người sao có thể không vui?

Không bao lâu, Doanh Sơn liền đến bên trong Trưởng Lão đường dưới sự nghênh đón của cường giả Doanh gia.

“Gia chủ, đến cùng xảy ra chuyện gì, vì sao mấy ngày nay không liên lạc được với người.”

Đại trưởng lão dẫn đầu dò hỏi.

“Không có gì, lúc rời khỏi Thương Nguyên thành gặp chút chuyện ngoài ý muốn.”

Lời nói xoay chuyển, Doanh Sơn phân phó nói:

“Lệnh xuống, chuẩn bị tập kết lực lượng, ngày mai tiến công Hóa Châu, thẳng đến Hắc Sát Các.”

“Tiến công Hóa Châu?”

Đại trưởng lão sửng sốt:

“Người không phải đi đàm phán sao?”

Theo đại trưởng lão, có thành chủ kia ra mặt, hẳn là sẽ cưỡng ép ngăn cản chiến tranh mới đúng, làm sao lại cho phép bọn hắn tiếp tục đánh?

“Đúng vậy a, bất quá Chu Hoàng chết rồi.”

Doanh Sơn còn chưa tiếp tục nói hết, nhưng ở đây người cái nào không phải lão quái vật, làm sao có thể không rõ câu nói này có hàm nghĩa gì?

Giống với Doanh gia, Chu Hoàng chính là trụ chấn nhà của Hắc Sát Các, nói một cách khác, Chu Hoàng bỏ mình, cũng liền đại biểu cho Hắc Sát Các xong đời!

Bởi vì cái gọi là tan đàn xẻ nghé, không có cường giả Thái Hư đệ thập cảnh tọa trấn, những thế lực đã từng phụ thuộc kia, sẽ còn nguyện ý đứng chung chiến tuyến với Hắc Sát Các sao?

Sau đó, Doanh thị căn bản không cần phát động chiến tranh quy mô lớn, liền có thể tiêu diệt Hắc Sát các!

"Cái gì? Chu Hoàng chết rồi?"

Đại trưởng lão chấn kinh:

"Chuyện này là thật?"

"Ngươi cảm thấy ta cần phải nói láo sao?"

Doanh Sơn thản nhiên nói:

"Tận mắt nhìn thấy, thần hồn câu diệt."

Vì xác định Chu Hoàng đã vẫn lạc, Doanh Sơn cố ý đi nhìn cái hố mà Tần Giác đánh ra, ngay cả thi thể đều biến thành bùn nhão, chết không thể chết lại.

"!!!"

Nghe vậy, đại trưởng lão rốt cục không còn hoài nghi, ngửa mặt lên trời cười to nói:

"Ha ha ha, lão già kia rốt cục cũng chết!"

Không chỉ là đại trưởng lão, cường giả Doanh gia ở đây đều lộ ra vẻ vui mừng, hưng phấn vô cùng.

Khoảng thời gian này bọn hắn cùng Hắc Sát Các tranh đấu,

không biết vẫn lạc bao nhiêu thành viên gia tộc, đã đánh đến hận thù từ lâu, hận không thể xé xác các chủ Hắc Sát Các Chu Hoàng thành mảnh nhỏ, hiện tại Chu Hoàng chết rồi, tự nhiên là tin tức vô cùng tốt.

"Là gia chủ giết hắn sao?"

Bình phục một chút tâm tình, đại trưởng lão hỏi.

"Không phải."

Doanh Sơn lắc đầu.

Đại trưởng lão khẽ giật mình:

"Vậy là Thẩm thành chủ?"

"Cũng không phải."

Doanh Sơn lần nữa lắc đầu.

"…"

Không phải gia chủ, cũng không phải Thẩm thành chủ, vậy là ai?

Trong Cửu Châu đại lục, còn có người khác có thể giết chết Chu Hoàng sao?

Đám người hai mặt nhìn nhau, tràn ngập nghi hoặc.

Ngay khi Doanh Sơn chuẩn bị kể lại chuyện mình gặp phải bên ngoài Thương Nguyên thành, một thân ảnh màu trắng đột nhiên từ bên ngoài xông tới.

Phụ thân!

Thân ảnh màu trắng tốc độ cực nhanh, trực tiếp nhào vào lòng

Doanh Sơn.

“Hửm? Sao ngươi lại tới đây?”

Doanh Sơn kinh ngạc.

Nếu như Tần Giác ở đây, nhất định có thể nhận ra thân ảnh màu trắng, chính là tam đại tiểu thư của Doanh gia, Doanh Nguyệt!

“Người ta nhớ người nha.”

Lúc này Doanh Nguyệt nào còn dáng vẻ cao cao tại thượng trước đó, càng giống thiếu nữ đã lâu không gặp phụ thân mà nhịn không được nũng nịu, cực kì đáng yêu.

“Ai, thật hết cách với ngươi.”

Doanh Sơn bất đắc dĩ:

“Phụ thân đang có chính sự, ngươi đi ra ngoài trước đi.”

“Không!”

Doanh Nguyệt khuôn mặt nhỏ ngưng trọng, kiên định nói:

“Phụ thân không phải đã đáp ứng ta, chỉ cần lần lịch lãm này trở về, liền cho phép ta vào Trưởng Lão đường sao?”

“…”

Doanh Sơn suy tư một lát, hơi có vẻ ngạc nhiên, hắn giống như đúng là đã nói câu này, lập tức đành phải cười VJtvrvdXFxç nói:

“Được rồi, vậy ngươi trước hết ngồi ở bên cạnh.”

“Ừm!”

Doanh Nguyệt gật đầu, theo lời làm theo.

Ở Doanh gia, quyền lực của Trưởng Lão đường gần với gia chủ, bởi vậy mỗi thành viên gia tộc dường như đều muốn gia nhập Trưởng Lão đường, trở thành cao tầng, Doanh Nguyệt tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá dựa theo trình tự bình thường, chỉ có người trên Thái Hư đệ lục cảnh, đồng thời từng vì gia tộc lập công mới có tư cách vào Trưởng Lão đường, nhưng ai bảo Doanh Nguyệt có phụ thân là gia chủ chứ.

Đối với điểm này, cường giả Doanh gia ở đây đều là lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt, giả vờ như không nhìn thấy.

Sau đó, Doanh Sơn cân nhắc ngôn từ, êm tai nói.

Vừa mới bắt đầu, Doanh Nguyệt còn cảm thấy không có gì, nhưng khi nghe tới lúc Tần Giác cùng Thí Đạo xuất hiện, Doanh Nguyệt bỗng nhiên ý thức được không đúng.

“Phụ thân, người nói hai người kia, người nam có phải là dáng vẻ rất đẹp trai, người nữ thanh âm rất khàn?”

Chần chờ nửa ngày, Doanh Nguyệt nhịn không được hỏi.

Doanh Sơn sững sờ:

“Ngươi biết?”

“Ừm, Lăng Phong, Mặc Trình, Diêm Tế chính là bị nữ nhân kia giết chết.”

Doanh Nguyệt cũng không có giấu diếm, nói ra chuyện mình đã trải qua ở lục địa kia.

“…”

Doanh Sơn ngạc nhiên, hắn chẳng thể nghĩ tới, nữ nhi của mình thế mà gặp qua Tần Giác cùng Thí Đạo!

May mà hắn vẫn luôn dạy bảo nữ nhi đừng gây chuyện thị phi, nếu không chỉ sợ Doanh Nguyệt đã bị ba phế vật kia hại chết.

“Nha đầu, ngươi làm rất tốt.”

Doanh Sơn tán thưởng nói.

“Hì hì , dựa theo ta phỏng đoán, nữ nhân kia rất có thể đã đạt tới Thái Hư đệ ngũ cảnh, cho nên liền không có dám trêu chọc nàng.”

“Thái Hư đệ ngũ cảnh?”

Doanh Sơn biểu lộ quái dị, trầm lặng nói:

“Ngươi biết nữ nhân kia khủng bố đến mức nào sao?”

Không đợi Doanh Nguyệt mở miệng, Doanh Sơn lại nói:

“Nàng chỉ dùng hai chiêu, liền giết chết Thái Hư đệ thập cảnh Đan Hư Nhị Ma!”

“Về phần thiếu niên kia, thì một chưởng miểu Chu Hoang sau khi thôn phệ linh lực Đan Hư Nhị Ma cưỡng ép tiến giai Bán Thần Cảnh!”

“???”

Doanh Nguyệt cơ hồ không thể tin vào tai của mình, nàng vốn dĩ cho là Thái Hư đệ lục cảnh đã là cực hạn của Thí Đạo, kết quả Thí Đạo thế mà ngay cả cường giả Thái Hư đệ thập cảnh cũng có thể giết chết!

Trọng yếu nhất chính là, thiếu niên tuấn mỹ toàn thân trên dưới không có nửa điểm linh lực kia lại có thể miểu sát Bán Thần

Cảnh!

Doanh Nguyệt thần sắc ngốc trệ, cho tới giờ khắc này, nàng mới ý thức được, mình bỏ lỡ cái gì.

…

…

“Trung Ương Tinh vực…”

Bên ngoài đại lục Cửu Châu, Tần Giác mở ra cổ đồ, cẩn thận tìm kiếm vị trí cụ thể của Trung Ương Tinh, phía trên quả nhiên Doanh Sơn đánh dấu rất nhiều, kỹ càng vô cùng.

Không thể không nói, với thực lực của Doanh Sơn, có thể thành công đến Trung Ương Tinh vực, đồng thời còn sống trở về, có thể nói là kỳ tích.

“Có.”

Con ngươi Tần Giác híp lại, nhanh chóng tản ra linh thức, không ngừng lan tràn ra phía ngoài, vô biên vô hạn!

Chương 332: Đây Là Trung Ương Tinh Vực?

Hô!

Mênh mông hư không, hai con ngươi Tần Giác khép hờ, linh thức giống như thủy ngân chảy không ngừng lan tràn ra ngoài, phảng phất vô biên vô hạn.

Cho dù Doanh Sơn đánh dấu cổ đồ kỹ vô cùng, nhưng hắn lại nghĩ sai một chuyện.

Đó chính là Tần Giác căn bản không cần dựa theo lộ tuyến trên cổ đồ, chỉ cần xác định vị trí của Trung Ương Tinh Vực, trực tiếp tạo dựng cánh cửa không gian là đủ.

“Tìm được rồi!”

Tần Giác mở hai mắt ra, đưa tay vung khẽ, ánh sáng lóa mắt lập tức lộ ra, chiếu sáng trăm dặm xung quanh như ban ngày.

Những ánh sáng này không ngừng vặn vẹo biến ảo, rất nhanh liền ngưng kết thành một cánh của, điểm cuối cùng nối thẳng đến điểm trên cổ đồ!

“Thế là xong rồi sao?”

Thí Đạo ngạc nhiên.

“Không phải đâu?”

Tần Giác nhún vai, dẫn đầu bay vào cánh cửa không gian:

“Đi thôi.”

“Nha.”

Thí Đạo sững sờ, vội vàng thôi động linh lực, mang Thạch Thiên theo sau.

Từ sau khi rời khỏi Cửu Châu đại lục, Tần Giác liền giao Thạch Thiên cho Thí Đạo, với thực lực Bán Thần cảnh của Thí Đạo, muốn bảo vệ Thạch Thiên cũng không khó, huống chi còn có Tần Giác ở bên cạnh.

Chỉ bất quá lúc đối mặt Thí Đạo, Thạch Thiên luôn có chút câu nệ, không đúng, đổi thành bất kỳ nam nhân nào đối mặt Thí Đạo chỉ sợ đều sẽ như thế, điều kiện tiên quyết là Thí Đạo không nên mở miệng nói chuyện.

Xuyên qua cánh cửa không gian, trước mặt ba người vẫn là hư không mênh mông vô bờ, không nhìn thấy cuối cùng, nhưng linh khí xung quanh rõ ràng dày đặc hơn Cửu Châu đại lục, nhưng mà linh khí lại tràn ngập các loại thuộc tính khác nhau, quả thực là thánh địa tu luyện.

“Nơi này chính là Trung Ương Tinh vực sao?”

Tần Giác lẩm bẩm, như có điều suy nghĩ.

“Chủ nhân, chúng ta tiếp theo đi đâu a?”

Thí Đạo mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Bởi vì lần trước Tần Giác nhúng tay vào, khiến cho Thí Đạo còn chưa làm xong, Chu Hoàng liền bị giết, cho nên Thí Đạo hiện tại bức thiết muốn cùng người khác chiến đấu, tốt nhất là thể lực ngang nhau.

“…”

Nghe vậy, Tần Giác cong lên nụ cười, có chút hăng hái nói:

“Nếu nơi đã gọi là Trung Ương Tinh Vực, khẳng định cường giả trên Bán Thần Cảnh, chúng ta đi tìm mấy cường giả Chân Thần cảnh trước, nhìn xem có thể thăm dò tình huống cụ thể của thế giới này hay không.”

“…”

Lời này vừa nói ra, Thí Đạo lập tức ỉu xìu, cho dù nàng là hóa thân Thần Khí, nhưng tu vi cũng chỉ có Bán Thần Cảnh.

Nếu như không phong ấn Ân Thiên Hành mấy chục vạn năm, Thí Đạo có lẽ đã thông qua hấp thu tinh hoa của thiên địa, thành công bước vào Chân Thần cảnh.

Nhưng phong ấn Ân Thiên Hành mấy chục vạn năm, Thí Đạo chẳng những không hề tiến, thậm chí bởi vì thời gian dài rơi vào trạng thái đình trệ, xuất hiện tụt cấp, sao có thể giao phong với cường giả Chân Thần cảnh?

“Được chúng ta…”

Thấy Thí Đạo trầm mặc, Tần Giác vừa muốn nói cái gì, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng bạo tạc đinh tai nhức óc, kinh thiên động địa!

“Hửm?”

Tần Giác nhíu mày, theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc linh khí bốc sáng bay tới, tốc độ nhanh vô cùng!

Xoẹt xẹt!

Thí Đạo chỉ một cái,linh khí nháy mắt bị kiếm quang bổ ra, bay ra hai hướng.

“Tình huống này là sao?”

Không đợi Tần Giác kịp phản ứng, càng ngày càng nhiều linh khí phi hành từ đằng xa bay tới, có lớn có nhỏ, lớn có thể chứa mấy trăm người, chuyên chở các loại vũ khí, tựa như cự thú Hư Không, dữ tợn đáng sợ.

Tiểu nhân lại chỉ có thể dung nạp hai ba người, nhưng tốc độ lại thật nhanh, trong hư không xuyên tới xuyên lui, căn bản là không có cách bắt giữ, thỉnh thoảng bắn ra mấy tia sáng, uy lực lạ thường khổng lồ.

Những chiến linh khí phi hành này chia làm hai đợt, ngay khi đang cùng quấn lấy nhau, song phương không có ý định lưu thủ, trong nháy mắt đã không biết có bao nhiêu linh khí phi hành bị phá hủy, trên hư không tựa như pháo bông lộng lẫy.

"Ây..."

Tần Giác im lặng, đây là chiến tranh giữa các vì sao à?

Ầm ầm!

Lại là một chiếc linh khí phi hành bạo tạc, nhưng những người bên trong lại thành công trốn thoát, cho tới giờ khắc này, Tần Giác chú ý tới, những người điều khiển linh khí phi hành này đều là người tu luyện, mà cấp bậc còn không thấp!

Mấy người chạy trốn ở trước mắt, đều đạt tới Đại Thánh cảnh.

Ngươi có thể tưởng tượng mấy cường giả Đại Thánh cảnh, điều khiển linh khí phi hành chiến đấu sao?

Tần Giác vẻ mặt quái dị, luôn cảm thấy có loại cảm giác không hài hòa cho lắm.

Càng thú vị chính là, trong tay mấy tên cường giả Đại Thánh cảnh này đều cầm loại vũ khí như súng ống, vừa mới chạy ra khỏi linh khí phi hành, liền bắn Cộc cộc cộc loạn xạ, bắn ra lại là linh

lực ngưng tụ thành đàn, lực xuyên thấu cực mạnh, liền ngay cả những chiếc cỡ nhỏ kia cũng không chịu nổi, một khi lọt vào tập kích, rất dễ dàng bị đánh nổ.

"..."

Tần Giác sao cũng không nghĩ tới, hắn sẽ ở thế giới Cao Vũ nhìn thấy bức ảnh này.

Có phải là nhầm lẫn chỗ nào rồi không?

Tần Giác lấy ra cổ đồ nhìn kỹ một chút, không sai, nơi này đúng là Trung Ương Tinh vực.

Bất quá Tần Giác xem nhẹ một điểm, Doanh Sơn đến Trung Ương Tinh vực lúc đã là mấy ngàn năm trước, mà mấy ngàn năm này, sao có thể không thay đổi gì được?

"..."

Bạch!

Đúng lúc này, một tia sáng trắng đột nhiên sáng lên, nháy mắt vượt qua trăm dặm, đánh vào một chiếc linh khí phi hành dài ngàn mét.

Răng rắc! Răng rắc!

Vòng phòng hộ phía ngoài của chiếc linh khí phi hành này chỉ chống đỡ không đến nửa giây liền bị xé nát, nhưng mà dư quang của ánh sáng trắng thế không ngưng, mạnh mẽ xuyên qua nó!

Ầm ầm!

Sau một giây, linh khí phi hành nổ tung, hóa thành vô số ánh lửa bay ra, ở trung tâm hình thành khe hở không gian thật lớn, không ai còn sống chạy ra.

Chủ hạm bị hủy, trong đó một phía lâm vào đại loạn, cũng không còn tâm tình chiến đấu tiếp, nhao nhao hướng phía khác nhanh chóng chạy trốn, nhanh chóng biến mất ở trước mắt.

“Công kích vừa rồi kia, tựa như lôi đình tận thế của giới chủ đại nhân.”

Thắng lợi thuộc về phe võ giả.

“Chẳng lẽ giới chủ đại nhân cũng tới rồi?”

“Ha ha ha, giới chủ đại nhân tự mình ra mặt, còn sợ thu thập không được bọn tạp chủng này sao?”

“…”

Các võ giả ngửa mặt lên trời cười to, cao hứng vô cùng.

“Hửm? Các ngươi mau nhìn, đó là cái gì?”

Đột nhiên, có người chú ý tới đám người Tần Giác cách đó không xa.

“Ha ha, hẳn là tạp chủng Mộc giới lưu lại, trực tiếp xử lý là được.”

Một người khác nhếch miệng, không chút do dự điều khiển linh khí phi hành bắn một quả pháo về phía Tần Giác.

Rầm rầm rầm!

Ánh lửa bắn ra bốn phía, giống như nộ long gào thét nháy mắt bao phủ đám người Tần Giác.

Nhưng sau khi ánh lửa tiêu tán, đám người Tần Giác vẫn mặt không biểu tình đứng tại chỗ, giống như không có chuyện gì.

“Cái gì?”

Chúng võ giả chấn kinh, phải biết, vũ khí trên này của bọn hắn đều có linh lực tự động, có thể bổ sung lực lượng, sử dụng liên tục.

Ngay cả cường giả Thái Hư cảnh, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị trọng thương, chẳng lẽ ba người này là cường giả Thái Hư cao giai?

Không chờ bọn họ nghĩ rõ ràng, một kiếm phá không mà đến!

Xoẹt xẹt!

Kiếm quang xẹt qua, nhẹ nhõm cắt ra chiếc linh khí phi hành, ầm vang bạo tạc!

“Chuyện gì xảy ra?”

“Hình như có địch nhân!”

“Cái gì!”

Động tĩnh bên này rất nhanh liền khiến cho những chiếc linh khí phi hành khác chú ý, trong chốc lát, mấy chục chiếc bay tới, bao vây đám người Tần Giác lại.

“Ba người này là ai?”

“Không biết.”

“Kỳ quái, không giống như là sinh linh của Mộc giới.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Hừ, quản hắn là ai, dám phá hủy linh khí phi hành của chúng ta, đi chết đi!”

Ngay khi một tên võ giả trong đó chuẩn bị công kích, đám người Tần Giác đột nhiên biến mất, không có bất kỳ cái vết tích gì

“Người đâu?”

“…”

Chương 333: Ký Ức Phải Lưu Lại

Không có bất kỳ dấu hiệu gì, đám người Tần Giác cứ như vậy đột nhiên biến mất, để mấy chục chiếc linh khí phi hành trực tiếp biến thành con ruồi không đầu, tìm kiểu gì cũng không ra được.

“Chẳng lẽ…”

Cuối cùng, võ giả nổi danh ý thức được không đúng.

Nơi này chính là Trung Ương Tinh vực, tụ tập các sinh linh mạnh mẽ đến từ các phe, tùy tiện một người cũng có thể là Thái Hư cao giai, thậm chí cường giả Bán Thần Cảnh.

Tần Giác có thể ngay trước mặt nhiều người bọn hắn như vậy biến mất không lưu lại bất cứ dấu vết gì, chứng minh thực lực tuyệt đối không thấp!

Ý thức được điểm này, đám người hai mắt nhìn nhau, đều là có thể nhìn ra e ngại trong mắt đối phương.

Phải biết, bọn hắn bây giờ còn chưa triệt để giải quyết Mộc giới, nếu lại không cẩn thận trêu chọc phải thế lực cường đại khác, giới chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua bọn hắn!

“Nếu không… Chúng ta đi về trước đi.”

Một võ giả đề nghị.

“Được!”

“Đồng ý!”

"…"

Mấy chục chiếc linh khí phi hành lập tức thay đổi phương hướng, không hẹn mà cùng giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cùng lúc đó, trên một chiếc linh khí phi hành khổng lồ được gọi là Tận Thế Lôi Đình, giới chủ Tốn giới nghênh đón ba vị khách không mời mà đến.

Làm chúa tể một giới, Nguyễn Xuyên nắm giữ sinh tử tồn vong của vô số sinh linh, cao cao tại thượng, không người nào dám ngỗ nghịch với hắn.

Nhưng giờ phút này, hắn lại nằm trên mặt đất, ngước nhìn một thiếu niên, toàn thân đau nhức vô cùng, không biết gãy mất bao nhiêu cái xương.

"Các ngươi rốt cuộc là ai…"

Nguyễn Xuyên hư nhược hỏi.

"Ây… Cái này không liên quan gì tới ngươi."

Tần Giác thản nhiên nói.

"…"

Hít một hơi thật sâu, Nguyễn Xuyên cắn răng nói:

"Đã như thế, vậy ngươi liền giết ta đi!"

"Giết ngươi? Tại sao phải giết ngươi? Ta chỉ là muốn hỏi ngươi mấy vấn đề mà thôi."

Tần Giác cảm thấy không hiểu thấu.

Nguyễn Xuyên: "???"

Chỉ là muốn hỏi mấy vấn đề?

Có lầm hay không!

Thấy thế, Tần Giác nhún vai, vô tội nói:

“Đừng nhìn ta như vậy, ta không có đánh ngươi, là chính ngươi ra tay trước.”

Nguyễn Xuyên: “…”

Cho dù rất không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế quả thật như thế.

Từ lúc Tần Giác xuất hiện cho đến bây giờ, đều chưa từng chạm qua hắn một cái, ngược lại là Nguyễn Xuyên dùng hết toàn lực, cho Tần Giác một quyền.

Kết quả…

Nguyễn Xuyên lọt vào phản phệ, kinh mạch toàn thân, xương cốt đứt đoạn thành từng khúc, nếu không phải Tần Giác kịp thời triệu hồi phản phệ chi lực kia, chỉ sợ Nguyễn Xuyên đã chết rồi.

Tên này đến cùng là quái vật gì?

Nguyễn Xuyên khóc không ra nước mắt, hắn chưa hề nghĩ tới, mình có một ngày sẽ bị phản phệ chi lực của nhục thể làm cho trọng thương, cho dù cường giả Chân Thần Cảnh cũng làm không được a?

“Ngươi muốn hỏi vấn đề gì?”

Có thể sống, ai lại cự tuyệt đâu?

“Không cần, như thế quá phiền phức.”

Tần Giác búng tay một cái, một vòng ánh sáng nháy mắt chui

vào mi tâm của Nguyễn Xuyên.

“Ngươi đã làm gì ta?”

Nguyễn Xuyên kinh hãi, giãy dụa muốn đứng lên, đáng tiếc lại thất bại.

“Hửm?”

Sau một khắc, Nguyễn Xuyên không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, tình huống này là sao, trong cơ thể hắn kinh mạch cùng xương cốt đã khép lại, mà tốc độ rất nhanh!

Không đến năm phút, Nguyễn Xuyên đã có thể đứng lên, thương thế cũng triệt để khỏi hẳn.

“Cái này…”

Cảm thụ được lực lượng còn dư lại trong người, Nguyễn Xuyên trợn mắt hốc mồm.

“Là ánh sáng kia!”

Nửa ngày, Nguyễn Xuyên bỗng nhiên kịp phản ứng, quay đầu nhìn lại, đám người Tần Giác đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại đại điện trống rỗng.

“Bọn hắn đến cùng là thần thánh phương nào.”

Nguyễn Xuyên lẩm bẩm, nội tâm thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

…

“Hô, cuối cùng hiểu rõ chuyện gì xảy ra.”

Đọc xong ký ức của Nguyễn Xuyên, Tần Giác nhẹ nhàng thở ra.

Trung Ương Tinh Vực, tên như ý nghĩa,trung tâm thế giới, bất quá Trung Ương Tinh Vực khổng lồ vô cùng, bao gồm trăm tỷ Tinh Thần, bởi vậy khác biệt rất lớn với nơi khác.

Mà chỗ hiện tại hắn đang đứng, là Đông bộ của Trung Ương Tinh Vực, cũng khu là hỗn loạn nhất, yếu nhất.

Tuy nhiên nếu so với Thất giới trước đó thì Trung Ương Tinh Vực vẫn là tồn tại cường đại không gì sánh nổi.

Đáng nhắc tới chính là, nơi này đem khoa học kỹ thuật cùng tu luyện kết hợp hoàn mỹ với nhau, thế mới có một màn mà Tần Giác vừa rồi nhìn thấy.

Từ phương diện nào đó mà nói, tu luyện cùng khoa học kỹ thuật kết hợp xác thực không tệ, nhất là trong chiến tranh, độ chính xác cùng lực phá hoại sẽ tăng lên rất lớn, đây cũng là nguyên nhân khu vực Đông bộ hỗn loạn nhất.

Nhưng bởi vì quá mức ỷ lại khoa học kỹ thuật, dẫn đến trong cùng cảnh giới võ giả khu vực Đông bộ yếu hơn những khu vực khác rất nhiều, từ đầu đến cuối bị ép trên đầu.

Về phần Nguyễn Xuyên, chính là giới chủ Tốn giới, cường giả Bán Thần Cảnh.

Giống với giới chủ khu vực Đông bộ còn có rất nhiều, mạnh hơn Nguyễn Xuyên càng là nhiều vô số kể.

Đáng tiếc, Nguyễn Xuyên chỉ có Bán Thần cảnh, ngay cả khu vực Đông bộ cũng chưa từng rời khỏi, chớ đừng nói chi là hiểu rõ thế giới này.

“Đi tìm người mạnh nhất khu vực Đông bộ trước đi.”

Dựa theo ký ức của Nguyễn Xuyên, người mạnh nhất khu vực Đông bộ có được thực lực Chân Thần thượng vị, chưởng quản

mấy trăm thế giới, uy thế vô song.

Cảnh giới này cho dù là để ở đâu cũng không thể khinh thường, cũng đã chạm tới tri thức liên quan tới thế giới này.

Hạ quyết tâm, Tần Giác lần nữa tạo ra cánh cửa không gian, tìm kiếm người mạnh nhất kia.

Mười phút sau, Tần Giác thành công tìm được người mạnh nhất kia, tiếc là đối phương đã chết rồi.

“Ha ha, đây chính là người mạnh nhất Đông bộ sao? Không gì hơn cái này.”

Bên trong hố to, người áo đen rút chủy thủ, bĩu môi khinh thường.

Trước mặt hắn, nam tử có vóc dáng khôi ngô, bắp thịt cuồn cuộn đang nằm trên mặt đất, hai mắt trừng trừng, mất đi sinh tức, chính là người hiện nay mạnh nhất khu vực Đông bộ!

“Mục tiêu kế tiếp, Tây bộ.”

“Hửm?”

Đột nhiên, người áo đen nhíu mày, nhìn về phía sau lưng, trong chốc lát chỉ cảm thấy khí lạnh từ lòng bàn chân chạy lên, thẳng đến đỉnh đầu!

Không kịp nghĩ nhiều, người áo đen vội vàng lui lại, khiếp sợ nói:

“Các ngươi là ai?”

Hắn lại chưa phát hiện được có người nhích lại gần mình!

“Chúng ta là đến tìm hắn.”

Tần Giác chỉ nam tử nằm trên mặt đất.

“Hắn đã chết rồi.”

Người áo đen lạnh lùng nói.

“Không sao, đổi thành ngươi cũng được.”

Tần Giác không quan trọng nhún vai.

“Ta?”

Người áo đen sửng sốt.

“Đúng vậy a.”

Tần Giác lười nói nhảm, đưa tay chộp về phía người áo đen.

Có thể giết chết người mạnh nhất khu vực Đông bộ, chứng minh người áo đen khẳng định càng mạnh, nếu đều là Chân Thần thượng vị, đổi thành ai có gì khác nhau?

“Không được!”

Người áo đen thân hình có chút vặn vẹo, muốn né tránh, nhưng mà rất nhanh hắn liền phát hiện, mình trốn không thoát!

“Yên tâm, ta chỉ là nhìn xem trí nhớ của ngươi, sẽ không tổn thương ngươi.”

Tần Giác mở lời nói.

“Cái gì?”

Nghe được câu này, người áo đen đột nhiên biến sắc, cưỡng ép cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, trốn vào hư không!

“…”

“Chạy mất rồi?”

Thí Đạo kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người trốn thoát khỏi tay Tần Giác.

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, nói:

“Ta cùng hắn không oán không cừu, vậy để hắn đi đi.”

“Bất quá, ký ức phải lưu lại.”

Tần Giác mở ra bàn tay, ngưng tụ ra một chùm sáng, ẩn ẩn có thể nhìn thấy hình tượng trôi nổi.

Chương 334: Bất Hủ Thần Giáo

Ánh sáng có chút lấp lóe, lơ lửng trong lòng bàn tay Tần Giác, mơ hồ có thể nhìn thấy hình tượng trôi nổi, sinh động như thật.

“Đây là…”

Thí Đạo kinh ngạc.

“Là ký ức của tên vừa rồi, ta tiện tay phục chế một phần.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“???”

Phục chế ký ức?

Đây là thủ đoạn gì?

Thí Đạo nghẹn họng, lập tức có nhận thức mới về Tần Giác.

“Lần này hẳn là sẽ không khiến ta thất vọng.”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

Đã có thể giết chết người mạnh nhất khu Đông bộ, chứng minh thực lực của người áo đen tuyệt đối sẽ không thấp hơn Chân Thần Cảnh thượng vị.

Cũng không biết hắn vì sao muốn giết chết người mạnh nhất khu Đông bộ này, hơn nữa nhìn tình huống dường như còn muốn động thủ với khu Tây bộ, bất quá cũng không có liên quan tới Tần Giác.

Rất nhanh, Tần Giác liền đọc qua ký ức của người áo đen, nắm

giữ mấu chốt trong đó.

Quả nhiên như hắn dự liệu, đây là một vị diện cao cấp, bởi vì cường giả đông đảo, danh xưng Thiên giới.

Giống với Thần giới, Thiên giới kết nối với rất nhiều vị diện cấp thấp lớn nhỏ khác, chỉ có tiến giai Thần Vương cảnh, những người ở vị diện cấp thấp mới có thể phi thăng Thiên giới.

Đáng tiếc, Tần Giác cũng không có từ bên trong tìm được tin tức có liên hệ giữa Thiên giới và giới nội.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu như hai vị diện cao cấp có gặp nhau, chỉ sợ đã đánh nhau từ lâu.

Về phần giới nội, hiển nhiên không cùng một vị diện với Thiên giới.

Huống chi, Tần Giác từng thi triển sưu hồn thuật với Phong Khê, là Thiên Cung chi chủ, cường giả đỉnh cao của Thần giới, dù cho Phong Khê kiến thức hạn hẹp, nếu là có vị diện cao cấp khác tồn tại, cũng không có khả năng không biết chút nào, chỉ là Tần Giác trước đó từ đầu đến cuối ôm lấy tâm tính may mắn thôi.

Xem ra muốn về giới nội không có đơn giản như vậy.

Trừ cái đó ra, Tần Giác còn phát hiện một chuyện, hoặc có thể nói là bí mật.

Trừ bốn khu Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ương Tinh Vực còn có một khu vực trọng tâm, cũng chính là “Thiên Ngoại Thiên” .

Mọi người đều biết, cho dù là phía Đông, Tây, Nam, hay là Bắc, người được công nhận là mạnh nhất đều chỉ có Chân Thần thượng vị, đây không phải bởi vì Trung Ương Tinh vực không có cường giả Thần Vương cảnh, mà là bởi vì tất cả bọn hắn đều tụ tập ở Thiên Ngoại Thiên!

Cái người áo đen tên Ngô Sĩ vừa rồi kia, đến từ một trong những thế lực cao nhất của Thiên Ngoại Thiên: Bất Hủ thần giáo.

Nghiêm túc mà nói, Bất Hủ thần giáo thuộc về ma đạo, bởi vì trong những công pháp bọn hắn tu luyện phần lớn là tà điển, động một tí là luyện hóa một đại lục, sinh linh đồ thán, bởi vậy bị rất nhiều thế lực coi là địch.

Nhưng mà Bất Hủ thần giáo quá cường đại, còn có vài cường giả Thần Vương cảnh tọa trấn, ai muốn tiêu diệt cũng không có cách, chỉ có thể tận lực hạn chế, lại không thể trừ tận gốc.

Mà người áo đen chính là một trưởng lão của Bất Hủ thần giáo, Chân Thần thượng vị đỉnh phong, lần này nhận được mệnh lệnh, cố ý rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, phụ trách ám sát bốn người mạnh nhất bốn khu Đông, Tây, Nam, Bắc, về phần nguyên nhân, người áo đen cũng không rõ.

Xem hết những thứ này, Tần Giác như có điều suy nghĩ, rất rõ, Bất Hủ thần giáo đang bí mật mưu đồ gì đó.

Bất quá Tần Giác tạm thời không hứng thú xen vào việc của người khác, hắn hiện tại chỉ muốn tranh thủ thời gian tìm đến vị trí cụ thể của Thần giới hoặc là giới nội, sau đó phá vỡ kết giới không gian trở về.

“Muốn hay không đi Thiên Ngoại Thiên nhìn thử?”

Tần Giác có chút xoắn xuýt.

Trước mắt, lấy cách này tìm kiếm Thần giới không khác mò kim đáy biển, gần như không có khả năng.

Cho dù là những cường giả Thần Vương cảnh kia, cũng chưa chắc biết Thần giới.

Thật chẳng lẽ không có cách khác sao?

Duy nhất có thể khẳng định là, cả hai nhất định có liên hệ gì đó, nếu không Tần Giác sao lại không hiểu thấu bị khúc cảnh không gian cuốn tới nơi này?

Nếu không… Lại tiến đến khúc cảnh không gian thử một chút?

Nghĩ tới đây, hai con ngươi Tần Giác hơi sáng, hắn từ đầu đến cuối đang tìm kiếm tin tức có quan hệ với Thần giới, lại quên mất con đường đưa mình tới đây.

Có lẽ lợi dụng khúc cảnh không gian, thật có thể trở lại giới nội cũng khó nói.

Ngay thời khắc Tần Giác suy tư, một vệt đen đột nhiên từ không gian sau lưng bay ra, đâm đến đầu của hắn!

“Hử?”

Tần Giác nhíu mày, thân thể nháy mắt sáng lên một tầng ánh sáng, bắn bóng đen ngược ra.

“Làm sao có thể?”

Bóng đen rít lên một tiếng, vừa muốn trốn vào không gian, lại bị ánh sáng càn quét ra bao phủ lại, dừng lại tại chỗ , mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không làm được chuyện gì.

“Là ngươi?”

Tần Giác làm sao cũng không nghĩ tới, người áo đen kia thế mà lại đi phục thù, còn trốn ở bên cạnh đánh lén hắn.

“A. … . . Ngươi đã làm gì ta!”

Người áo đen điên cuồng thôi động linh lực, ý muốn tránh thoát ánh sáng, nhưng mà lại không cách nào thành công, thậm chí liền ngay cả thiêu đốt tinh huyết cũng vô dụng.

“Ta đã thả ngươi đi rồi, vì sao còn muốn trở về tìm chết.”

Tần Giác từ trên nhìn xuống người áo đen, lạnh lùng nói.

Sự thật là hắn cùng người áo đen không oán không cừu, cho nên vừa rồi mới có thể cố ý thả người áo đen đi, nhưng bây giờ người áo đen động thủ đánh lén hắn, chuyện này dường như không đúng nữa rồi.

“Hừ, ngươi biết nhiều!”

Người áo đen cắn răng nói.

Tần Giác: “…”

Chẳng lẽ tên này này phát hiện được trí nhớ của mình bị đánh cắp?

Không có khả năng, đừng nói người áo đen chỉ mới Chân Thần thượng vị, cho dù Thần Vương cảnh cũng không có khả năng phát hiện được.

Hoặc là… ‘Nhiều’ trong miệng người áo đen là bởi vì hắn nhìn thấy đối phương giết chết người mạnh nhất của khu Đông bộ?

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, tốt nhất nhanh thả ta ra.”

Người áo đen cười lạnh nói:

“Ta đã truyền chuyện ở nơi này về, rất nhanh liền sẽ có người mạnh hơn chạy đến, không muốn chết, liền ngoan ngoãn bó tay đầu hàng!”

“…”

“Ây… Ngươi là tu luyện tà điển quá nhiều, tu đến đầu óc hỏng luôn sao?”

Tần Giác biết rất nhiều võ giả tu luyện công pháp tà điển đều rất tàn bạo cùng ngu xuẩn, nếu không sao lại tu luyện tà điển?

Chỉ là… Người áo đen này cũng ngu xuẩn quá mức rồi đi, thế mà đến bây giờ còn chưa làm rõ ràng tình trạng.

Trên thực tế, vì để phòng vạn nhất, Ngô Sĩ đích xác đã truyền tin chuyện nơi đây trở về, cho nên hắn mới ỷ lại không sợ gì lựa chọn đánh lén Tần Giác.

Chỉ là Ngô Sĩ không nghĩ tới Tần Giác mạnh như thế, chỉ có hỗ thuẫn linh khí liền bắn ngược một kích toàn lực của hắn, còn dễ như trở bàn tay khống chế lại hắn, quả thực không thể tưởng tượng!

Bị Tần Giác trào phúng, Ngô Sĩ lập tức tỉnh táo lại, hắn tự nhận vô địch dưới Thần Vương cảnh, nếu không Thần giáo cũng sẽ không để hắn đi ám sát bốn người mạnh nhất ở bốn khu.

Mà biểu hiện vừa rồi của Tần Giác, rất có thể là cường giả Thần Vương cảnh!

Nghĩ rõ ràng điểm này, trong lòng Ngô Sĩ dần dần cảm nhận được sợ hãi.

Lỡ như đợi chút nữa cường giả chi viện của Thần giáo phái tới chỉ có Chân Thần Cảnh, hắn chẳng phải là chết chắc rồi?

Đáng chết!

Nơi này sao lại có Thần Vương!

“Đã đến, hà tất trốn trốn tránh tránh.”

Tần Giác bàn tay vung khẽ, trực tiếp dùng ánh sáng bao lấy Thí Đạo cùng Thạch Thiên, để tránh hai người không cẩn thận bị tác động đến.

“Nhanh như vậy?”

Ngô Sĩ ngạc nhiên.

“Ngô Sĩ, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Theo một chữ rơi xuống, mấy thân ảnh hắc bào hiển hiện, lơ lửng ở giữa không trung.

Nam tử mặc hắc bào hai mắt đen nhánh, không có tròng trắng, toàn thân tản ra khí tức âm trầm quỷ dị, thâm bất khả trắc, phía sau một vòng sáng màu đen sáng rực, thiên địa giống như đều phủ phục dưới chân hắn!

“Phó giáo chủ!”

Ngô Sĩ đại hỉ.

Chương 335: Mời

“Phó giáo chủ!”

Ngô Sĩ đại hỉ.

Vốn cho là thần giáo bên kia nhiều nhất phái mấy cường giả Chân Thần cảnh, không nghĩ tới ngay cả Phó giáo chủ cũng đến rồi!

“Ngô Sĩ, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Nam tử mặc hắc bào đi đầu mặt trầm như nước, âm thanh lạnh lùng hỏi.

“Phó giáo chủ…”

Không kịp nghĩ nhiều, Ngô Sĩ vội vàng kể lại hết tất cả chuyện xảy ra, bao gồm cả Tần Giác dễ dàng khống chế hắn, với khả năng có thể là cường giả Thần Vương cảnh.

Phải biết, có thể tu luyện tới cấp bậc này, không có mấy ai là ngớ ngẩn, Ngô Sĩ hoàn toàn không dám giấu diếm hoặc là thêm mắm thêm muối.

Không nói tới Ngô Sĩ căn bản không biết đối phương đến từ đâu, Bất Hủ thần giáo cũng không giống như những tông môn chính đạo kia, cực kì bao che khuyết điểm.

Cho dù là với thân phận và địa vị của Ngô Sĩ, hơi không cẩn thận, lúc nào cũng có thể bị bán đi.

“Thì ra là thế.”

Nghe xong Ngô Sĩ miêu tả, Phó giáo chủ khẽ nhíu mày, nhìn về phía Tần Giác:

“Không biết tiểu huynh đệ này đến từ nơi nào.”

“Ta tại sao phải nói cho ngươi biết?”

Tần Giác không trả lời mà hỏi lại.

Phó giáo chủ: “…”

“Làm càn!”

Một cường giả Bất Hủ thần giáo sau lưng Phó giáo chủ gầm thét, muốn tiến lên ra oai, lại bị nam tử hắc bào ngăn lại.

“Lui ra, Ngô Sĩ đoán không lầm, tiểu huynh đệ này đích thật là Thần Vương cảnh, ngươi không phải đối thủ của hắn.”

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, toàn trường phải sợ hãi.

Trung Ương Tinh vực lúc nào thêm một cường giả Thần Vương cảnh trẻ tuổi như vậy?

Vì sao chưa bao giờ thấy qua?

Mặc dù bọn hắn đều là Chân Thần thượng vị, nhìn như cách Thần Vương cảnh chỉ có nửa bước, nhưng trên thực tế lại khác biệt to lớn.

Không giống với Chân Thần cảnh, Thần Vương cảnh đã có thể nắm giữ thiên địa pháp tắc chi lực, thực lực siêu việt, một bàn tay liền có thể chụp chết Chân Thần thượng vị bình thường, dù là Ngô Sĩ loại Chân Thần thượng vị đỉnh phong này, tối đa cũng chỉ hai bàn tay mà thôi, chớ đừng nói chi là Chân Thần hạ vị.

Bất Hủ thần giáo có thể từ đầu đến cuối đặt chân ở Thiên Ngoại Thiên, không bị tiêu diệt, nguyên nhân rất lớn là bởi vì có cường giả Thần Vương cảnh tọa trấn.

Ví dụ như Phó giáo chủ trước mắt này, từng một thân một mình san bằng rất nhiều thế lực chính đạo, tru sát mấy Chân Thần thượng vị, thản nhiên rời đi.

Đó cũng là chiến tích thành danh của nam tử hắc bào, từ đây uy chấn Thiên Ngoại Thiên, trở thành ác mộng trong mắt vô số cường giả chính đạo.

Có thể nghĩ, chênh lệch giữa hai bên có bao nhiêu khổng lồ.

“Nếu tiểu huynh đệ không muốn để lộ ra, danh tự cũng có thể a?”

Nam tử hắc bào chắp tay lại, tiếp tục cười hỏi.

“Tần Giác.”

Lần này, Tần Giác không cự tuyệt, mà là đáp.

“Ha ha ha, tên rất hay.”

Nam tử hắc bào cười to:

“Ta tên Lục Tinh, là Phó giáo chủ của Bất Hủ thần giáo, rất hân hạnh được biết ngươi.”

“…”

Rất khó tưởng tượng, giọng nói bình ổn này, thái độ khiêm hòa của nam tử hắc bào, lại là ma đầu khủng bố động một tí giết người diệt tộc.

“Chào.”

Tần Giác đương nhiên sẽ không bị dăm ba câu của đối phương làm cho mê hoặc, đừng quên, hắn vừa mới đọc qua ký ức của Ngô Sĩ, rất rõ nam tử hắc bào có bao nhiêu tàn bạo.

Sở dĩ lễ phép như thế, chỉ bởi vì kiêng kị thực lực của Tần Giác.

Ai sẽ nguyện ý vô duyên vô cớ trêu chọc một cường giả Thần Vương cảnh chứ?

"Không có việc gì, ta đi trước."

Tần Giác phi thân lên, chuẩn bị mang theo Thí Đạo cùng Thạch Thiên rời đi.

"Chờ đã!"

Đột nhiên, trong lòng bàn tay nam tử tên Lục Tinh phóng ra ánh sáng đen, hóa thành kết giới Thông Thiên, ngăn lại đường đi của Tần Giác.

"Tần tiểu hữu, ta muốn mời người ở lãi Bất Hủ thần giáo vài ngày, như thế nào?"

Lục Tinh nói tiếp:

"Yên tâm, vài ngày sau Tần tiểu hữu muốn đi nơi nào ta cũng sẽ không ngăn cản, nhưng trong mấy ngày này, hi vọng Tần tiểu hữu có thể phối hợp."

Ý của những lời này rất rõ ràng là muốn tạm thời cầm tù Tần Giác, không muốn để Tần Giác tiết lộ ra bất cứ tin tức gì, bởi vậy có thể thấy được, Bất Hủ thần giáo quả nhiên đang mưu đồ bí mật gì đó.

"Nếu như ta nói không?"

Mắt Tần Giác nhắm lại, bình tĩnh nói.

“Vậy chúng ta đành phải dưới tình huống không thương tổn tới Tần tiểu hữu, đưa người đến Bất Hủ thần giáo.”

Lục Tinh cười nói:

“Bất quá, Tần tiểu hữu có lẽ không có việc gì, nhưng hai người này cũng khó nói.”

Hai người trong miệng Lục Tinh, dĩ nhiên là chỉ Thí Đạo cùng Thạch Thiên.

“Được, ta đáp ứng ngươi.”

Tần Giác đầu tiên là giả vờ như dáng vẻ xoắn xuýt, lập tức khẽ gật đầu, nhìn qua tựa như là bị uy hiếp, chỉ có thể bị ép khuất phục.

Lúc đầu Tần Giác căn bản không nghĩ tới phản ứng của Lục Tinh, nhưng hắn đột nhiên nhớ tới giáo chủ Bất Hủ thần giáo giáo chủ thế nhưng là Thần Vương thượng vị, vận khí tốt, có lẽ có thể tiếp xúc đến nhiều tin tức liên quan tới thế giới này.

Thực tế không được, lại dùng khúc cảnh không gian cũng không muộn.

“Bất quá trước đó…”

Tần Giác giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng rơi xuống.

“Không!”

Ngô Sĩ phát ra hoảng sợ thét lên.

Ầm ầm!

Không gian chấn động, nhấc lên bụi bặm đầy trời, càn quét ra bốn phía.

“Ngươi!”

Con ngươi Lục Tinh bỗng nhiên thít chặt, vội vàng thôi động linh lực, ý muốn cứu Ngô Sĩ, đáng tiếc đã muộn.

Khi bụi mù rơi xuống, một chưởng ấn sâu không thấy đáy in trên mặt đất, về phần Ngô Sĩ, sớm đã thần hồn câu diệt, cái gì cũng không còn.

“Người này vừa rồi đánh lén ta, giết chết hắn cũng không quan hệ chứ.”

Tần Giác ra vẻ vô tội nói.

Mặc dù hắn không có thù hận gì với Ngô Sĩ, nhưng với hành động đã từng làm của Ngô Sĩ, cho dù chết mười lần cũng không đủ, Tần Giác tự nhiên không có bất cứ gánh nặng gì trong lòng.

“…”

“Không có vấn đề.”

Hít một hơi thật sâu, trong mắt Lục Tinh sát ý lóe lên một cái rồi biến mất:

“Xúc phạm Tần tiểu hữu, là hắn đáng chết.”

“Được, vậy chúng ta đi.”

Tần Giác không kịp chờ đợi nói.

Lục Tinh: “…”

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy mình giống như bị lừa.

Là ảo giác sao?

Mặc kệ nó, đợi đến Bất Hủ thần giáo, coi như không phải do

Tần Giác!

Nghĩ như vậy, Lục Tinh lập tức lộ nụ cười toan tính:

“Không có vấn đề.”

Nói xong, lòng bàn tay Lục Tinh lần nữa tách ra ánh sáng đen, nhanh chóng hình thành một trận pháp, lơ lửng ở trước mặt mọi người.

“Truyền tống trận này có thể nối thẳng đến Bất Hủ thần giáo.”

Lục Tinh giải thích nói.

“Ừm.”

Nghe vậy, Tần Giác lập tức mang theo Thí Đạo cùng Thạch Thiên tiến vào phạm vi truyền tống trận, không chút do dự.

Thấy thế, Lục Tinh sững sờ, hoàn toàn không nghĩ tới Tần Giác phối hợp như vậy, có phải là không đúng ở chỗ nào rồi không?

Ông!

Đúng lúc này, trận pháp đã kích hoạt, Lục Tinh đành phải từ bỏ suy tư, cùng cường giả Bất Hủ thần giáo còn lại tiến vào truyền tống trận.

Hô!

Hắc quang phóng lên tận trời, trốn vào Hư Không, biến mất không thấy gì nữa.

…

Trung Ương Tinh vực, Thiên Ngoại Thiên, Bất Hủ thần giáo.

Là thế lực ở Thiên Ngoại Thiên lấy danh tiếng xấu chiêu mộ

ma đạo, Bất Hủ thần giáo có thể nói việc xấu vô kể, không biết có bao nhiêu sinh linh cùng thế giới hủy diệt trong tay bọn hắn.

Nhưng là tổng bộ của Bất Hủ thần giáo, nơi này không chỉ có không có nửa điểm sát khí, ngược lại mỹ lệ vô cùng, chí ít nhìn từ ngoài là như thế.

Các loại kỳ hoa dị thảo ở khắp nơi có thể thấy được, tản ra linh khí nồng đậm.

Giữa rừng núi, cây cối um tùm, yêu thú xuyên qua, mỗi tòa kiến trúc đều tràn ngập cổ phác chi ý, quả thực giống như tiên cảnh.

Oanh!

Hắc quang lấp lóe, mấy thân ảnh hiển hiện, chính là đám người Tần Giác.

“Tần tiểu hữu, hoan nghênh tới Bất Hủ thần giáo.”

Lục Tinh giang hai tay ra, ngạo nghễ nói.

Chương 336: Giáo Chủ Muốn Gặp Ngươi

“Hoan nghênh tới Bất Hủ thần giáo.”

Lục Tinh giang hai tay ra, ngữ khí ngạo nghễ.

“Nơi này chính là Bất Hủ thần giáo sao?”

Tần Giác khóe miệng cong lên nụ cười, tựa hồ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hắn đã từ trong trí nhớ của Ngô Sĩ biết được tình huống cụ thể của Bất Hủ thần giáo từ lâu, đối với nơi này tất cả dường như đều rõ như lòng bàn tay, sao lại kinh ngạc.

Thấy thế, Lục Tinh chau mày, loại cảm giác bị lừa kia càng ngày càng mãnh liệt.

Nhất là Tần Giác từ đầu đến cuối đều bày ra dáng vẻ điềm nhiên như không có việc gì, nơi đó giống như là sắp bị cầm tù, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng đang nghỉ phép.

“Tần tiểu hữu, mời tới bên này.”

Nói xong, Lục Tinh chậm rãi bay lên không, bay về một ngọn núi ở nơi xa.

“Ừm.”

Không chút do dự, Tần Giác đi theo, Thí Đạo cùng Thạch Thiên thì theo sát phía sau.

“Nơi này là nơi Bất Hủ thần giáo chúng ta chuyên dùng để tiếp đãi khách nhân, trước khi chuyện đó kết thúc, hi vọng Tần tiểu hữu có thể an tâm đợi ở chỗ này,đừng đi nơi khác.”

Một lát sau, Lục Tinh đáp xuống ngọn núi, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hiện trước mắt là một tòa viện lẳng lặng cực kì rộng lớn, xung quanh che kín lít nha lít nhít trận pháp, hơn trăm cái, nói là nơi dùng để chiêu đãi khách nhân, chi bằng nói là lồng giam.

“Không có vấn đề.”

Tần Giác không quan trọng nhún vai.

Dù sao chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể rời đi, không ai có thể ngăn được.

Nghe vậy, Lục Tinh nội tâm nhẹ nhàng thở ra:

“Vậy liền tạm thời ủy khuất Tần tiểu hữu.”

“Mặt khác…”

Chần chờ nửa ngày, Lục Tinh nhịn không được hỏi:

“Tần tiểu hữu có hứng thú gia nhập Bất Hủ thần giáo không?”

Bất Hủ thần giáo sở dĩ có thể trở thành thế lực cao nhất của Thiên Ngoại Thiên, trừ có được cường giả Thần Vương cảnh tọa trấn ra, trọng yếu nhất chính là mỗi ngày đều sẽ có máu mới tràn vào.

Những máu mới này cũng không nhất định đều là ma đầu tu luyện tà điển, còn có một số người không muốn bị quy tắc trói buộc, hoặc là đắc tội với thế lực lớn nào đó.

Phần lớn đều là kẻ điên, thường xuyên làm ra các loại hành

động không thể tưởng tượng được, thậm chí so với võ giả tu luyện tà điển còn đáng sợ hơn, bởi vì ngươi căn bản không biết ranh giới cuối cùng của bọn hắn ở nơi nào.

Còn có một e thì là vì tránh né truy sát, bị ép gia nhập Bất Hủ thần giáo, tìm kiếm che chở.

Tóm lại, muốn gia nhập Bất Hủ thần giáo vô cùng đơn giản, chỉ cần gật đầu là được.

Nhưng muốn tiếp xúc đến hạch tâm của Bất Hủ thần giáo, lại cực kì khó, không đủ thực lực cùng tư lịch gần như không có khả năng.

Đồng thời vì phòng ngừa có thế lực khác phái nội ứng trà trộn vào, phàm là cao tầng của Bất Hủ thần giáo, nhất định phải tu luyện một môn tà điển, đồng thời phá hủy qua một đại lục, nếu không dù mạnh hơn đều không dùng.

Lục Tinh đột nhiên lựa chọn lôi kéo Tần Giác, chỉ là bởi vì trong lòng cảm thấy bất an mà thôi:

“Sau khi gia nhập Bất Hủ thần giáo, ngươi có thể có được tự do tuyệt đối…”

“Không hứng thú.”

Lục Tinh: “…”

“Sắp xếp cũng xong, không có việc gì, ta đi vào trước nghỉ ngơi.”

Không đợi Lục Tinh mở miệng, Tần Giác hướng thẳng đến viện đi vào.

Lục Tinh: “…”

Rõ ràng nơi này là Bất Hủ thần giáo, vì sao cảm giác giống như

Tần Giác mới là chủ nhân?

“Phó giáo chủ, thật muốn để hắn ở chỗ này sao?”

Thành viên của Bất Hủ thần giáo ở bên cạnh thấp giọng nói, thần sắc hơi lo.

Nếu như Tần Giác thật sự là cường giả Thần Vương cảnh, như vậy trận pháp của toàn viện này căn bản không có khả năng giữ chân hắn.

“Ta đi thông tri cho giáo chủ, các ngươi mau chóng điều tra ra thân phận của người này, không được sai sót.”

Lục Tinh mặt trầm như nước, phân phó nói.

“Vâng!”

Thành viên Bất Hủ thần giáo kia khẽ run lên, nháy mắt biến mất tại chỗ.

“Tần Giác…”

Lục Tinh không ngừng lặp lại tên Tần Giác, nhưng mà tìm khắp ký ức đều không thể tìm ra được nhân vật tương ứng.

Phải biết, mặc dù Thiên Ngoại Thiên tụ tập tất cả cường giả Thần Vương cảnh của Thiên giới, nhưng cộng lại cũng không hơn hai mươi người, đồng thời tất cả Lục Tinh đều biết, từ khi nào thêm một cường giả Thần Vương cảnh trẻ tuổi như vậy?

Chẳng lẽ là mới phi thăng từ vị diện cấp thấp lên?

Lục Tinh trầm tư, quả thật không loại trừ khả năng này.

Nhưng nếu như là từ vị diện cấp thấp phi thăng lên, không phải nên chú ý cẩn thận một chút sao, vì sao Tần Giác lại bình tĩnh như thế?

Không nghĩ ra Lục Tinh dứt khoát lựa chọn từ bỏ, với lại ở xung quanh viện thiết hạ linh lực, bảo đảm có thể giám thị Tần Giác, lúc này mới quay người tiến đến thông tri giáo chủ.

Cùng lúc đó, bên trong viện, Tần Giác thu hồi linh thức, duỗi lưng một cái:

"Buồn ngủ quá a, ngủ một giấc trước đã."

Lúc đầu hắn cho là Lục Tinh sau khi đi tới Bất Hủ thần giáo sẽ trực tiếp động thủ, kết quả không nghĩ tới Lục Tinh thế mà nhịn xuống, bởi vậy để Tần Giác có chút thất vọng.

Thí Đạo: "…"

Thạch Thiên: "…"

"…"

Không đi phản ứng hai người, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, ngửa đầu uống cạn, sau đó tùy tiện chọn gian phòng, ngã đầu liền ngủ.

Về phần chuyện sau đó, chờ hắn tỉnh ngủ rồi nói sau.

Cho dù bên ngoài viện che kín trận pháp, không khác gì lồng giam, nhưng không gian bên trong viện lại to lớn vô cùng, chỉ là gian phòng liền có mười cái, với lại mức độ dày đặc của linh khí không kém đại lục trôi nổi chút nào, đối với võ giả thấp giai mà nói, quả thực là Thiên Đường.

Liên tục bôn ba mấy ngày, Thạch Thiên lập tức không kịp chờ đợi ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện.

Cuối cùng chỉ còn Thí Đạo một mình buồn bực ngán ngẩm quan sát trận pháp xung quanh, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong lúc đó Vân Tịch chạy ra khỏi ngực Tần Giác , nhưng sau

khi nhìn thấy trong sân không có đồ ăn gì ngon, liền lại chui trở về.

Ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng, khắp trời không mây, Bất Hủ thần giáo vẫn vận hành giống như bình thường, giống như chẳng xảy ra chuyện gì, nhưng dưới sự bình tĩnh này, lại cuồn cuộn sóng ngầm từ lâu.

Tần Giác mở to mắt, đi tới trong sân, toàn thân cao thấp lập tức truyền đến răng rắc giòn tan, giống như kinh lôi.

“Hô, thần thanh khí sảng.”

“Chủ nhân.”

Thí Đạo liền vội vàng tiến lên hành lễ.

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, hỏi:

“Thanh âm của ngươi, có thể thay đổi không?”

Không có cách, mỗi lần nghe Thí Đạo nói chuyện đều có loại cảm giác rất không hài hòa, thực tế khiến người ta chịu không được.

“Có thể a.”

Thí Đạo nhếch miệng cười một tiếng:

“Chủ nhân thích âm thanh kiểu gì ta đều có thể thay đổi.”

Tần Giác: “…”

Móa! Vậy sao ngươi không nói sớm!

“Ừm…Dễ nghe một chút a.”

Trầm ngâm một lát, Tần Giác nói.

“Không thành vấn đề.”

Thí Đạo mỉm cười:

“Thế nào, có thể chứ chủ nhân?”

“Cái này…”

Tần Giác sững sờ, Thí Đạo thanh âm lại nháy mắt từ giọng khàn biến thành ngự tỷ, phối hợp thêm dung mạo khí khái hào hùng, quả thực tràn ngập sức hấp dẫn, khiến người ta không nhịn được muốn chinh phục.

“Có thể, có thể.”

Tần Giác liên tục gật đầu.

“Hì hì, thì ra chủ nhân thích loại thanh âm này a.”

Thí Đạo che miệng cười khẽ, không còn loại cảm giác không hài hòa kia nữa.

Tần Giác: “…”

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm của Lục Tinh, đánh vỡ xấu hổ:

“Tần tiểu hữu , có thể ra một chút hay không.”

“Chuyện gì?”

Tần Giác thuận miệng đáp.

“Giáo chủ muốn gặp người.”

Giáo chủ?

Tần Giác khẽ giật mình, hắn đang chuẩn bị nhìn xem giáo chủ này, không nghĩ tới tự mình đưa tới cửa.

Chương 337: Tìm Ngươi Hỗ Trợ

Nếu như là thế lực khác, có thể lên làm chưởng môn, tông chủ không nhất định là người mạnh nhất, bởi vì phía trên rất có thể còn có thái thượng trưởng lão cùng rất nhiều sư tổ bế quan tu luyện.

Nhưng ở Bất Hủ thần giáo, giáo chủ chính là tồn tại cường đại nhất, điểm này không thể nghi ngờ, nếu không căn bản sẽ không có người nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Dù sao, võ giả nguyện ý gia nhập Bất Hủ thần giáo, ai mà không phải là ma đầu giết người như ngóe, nếu thực lực không đủ, sao có thể để bọn hắn khuất phục?

Mà giáo chủ hiện nay của Bất Hủ thần giáo, cơ hồ lấy sức một mình ép cường giả toàn giáo không ngóc đầu lên được, không dám có chút ngỗ nghịch.

Nguyên nhân rất đơn giản, giáo chủ Bất Hủ thần giáo này chính là Thần Vương thượng vị, dù cho phóng nhãn Thiên giới, cũng là tồn tại đứng đầu nhất, Bất Hủ thần giáo có thể từ đầu đến cuối sừng sững không ngã, không có bất kỳ thế lực nào dám cưỡng ép tiến công, tuyệt đối thóat khỏi quan hệ.

Dưới sự dẫn đầu của Lục Tinh, Tần Giác rất nhanh liền tới vị trí của giáo chủ Bất Hủ thần giáo, Thí Đạo cùng Thạch Thiên thì bị giữ lại ở ở viện.

Bất quá trước khi đi, Tần Giác cố ý bày ra một tầng kết giới bao phủ toàn viện lại, chỉ cần không được hắn cho phép, ai cũng không cách nào bước vào.

“Giáo chủ, Tần tiểu hữu đã đến.”

Bên ngoài đại điện, Lục Tinh khom người bẩm báo nói.

Đây là một tòa cung điện chế từ Băng Diễm thạch, cực kì hoa lệ, mà lại ẩn chứa linh khí nhị thuộc tính, có thể xưng băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Võ giả bình thường nếu là ở bên trong tu luyện, hơi không cẩn thận liền sẽ bị linh khí nhị thuộc tính làm cho kinh mạch no bạo, thân tử đạo tiêu.

“Để hắn vào đi.”

Nửa ngày, trong cung điện truyền ra một thanh âm thanh lãnh, không thể nghi ngờ.

“Vâng.”

Lục Tinh quay người nói với Tần Giác:

“Tần tiểu hữu, mời.”

Tần Giác không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nhấc chân đi vào cung điện.

Hô!

Vừa mới đi vào đại điện, linh khí nhị thuộc tính lập tức như sóng biển gào thét mà đến, như muốn nuốt chửng Tần Giác, ven đường những nơi đi qua, ngay cả không gian cũng hơi vặn vẹo, bày đủ loại hình dạng khác thường.

Nhưng mà Tần Giác giống như không nhìn linh khí nhị thuộc tính kia, vẫn phối hợp đi về phía trước, ngăn cách tất cả lực trùng kích ở ngoài mười mét, không nhúc nhích tí nào.

Cứ như vậy, Tần Giác một đường tiến lên, thẳng đến khi nhìn

thấy thanh niên ngồi ở cuối đại điện mới thôi.

“Ha ha ha, quả nhiên là Thần Vương cảnh.”

Thanh niên tuấn mỹ vô cùng, buộc tóc kim quan, hai con người một đỏ một trắng, nhìn thẳng Tần Giác, nhìn qua không có dáng vẻ của Vạn Ma Chi Chủ chút nào, ngược lại càng giống như là một đệ tử thiên tài của một gia tộc nào đó mới bước chân ra đời, khí chất ôn tồn lễ độ, bình thản.

Dựa theo ký ức của Ngô Sĩ, vị giáo chủ này từng là Thánh tử của thế lực chính đạo nào đó, bởi vì nguyên nhân không rõ mà đột nhiên chuyển tu tà điển, cũng đồ sát toàn bộ thủ hạ trên dưới tông môn tất cả thành viên toàn bộ đồ sát hầu như không còn, rơi vào ma đạo.

Về sau, với thiên phú mạnh mẽ không gì so sánh nổi, thanh niên từng bước một quật khởi, đánh vỡ rất nhiều sử sách, cuối cùng trưởng thành là một trong bốn vị Thần Vương thượng vị của Thiên giới.

Cho dù thanh niên là giáo chủ Bất Hủ thần giáo, nhưng kinh nghiệm của hắn vẫn có thể xưng Truyền Kỳ.

Chỉ là cho đến nay, đều không ai biết thanh niên tại sao lại đột nhiên chuyển tu công pháp tà điển và nội bộ thế lực chính đạo trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Quan giáo chủ.”

Tần Giác chắp hai tay, lạnh nhạt nói.

“Ồ? Ngươi biết ta?”

Thanh niên kinh ngạc.

Trước đó lúc gặp mặt Tần Giác, Bất Hủ thần giáo liền tra rõ

qua thân phận của Tần Giác, nhưng không có bất kỳ manh mối gì.

Loại tình huống này bình thường chỉ có hai loại khả năng:

Một, Tần Giác vẫn luôn ẩn cư, chưa từng hiện thân.

Hai, Tần Giác vừa mới vị diện cấp thấp phi thăng lên.

Cho dù là khả năng nào, đều chứng minh thiên phú của Tần Giác tuyệt đối không thấp.

Mọi người đều biết, con đường tu luyện, quan trọng nhất chính là linh khí cùng tài nguyên, nhưng phần lớn tài nguyên đều nắm trong tay những thế lực cao nhất kia.

Nếu như Tần Giác vẫn ẩn cư, đương nhiên không có khả năng có quá nhiều tài nguyên tu luyện, nói một cách khác, nhất định phải dùng rất ít tài nguyên tu luyện tiến giai Thần Vương cảnh, thiên phú sao có thể thấp được?

Mà ở vị diện dưới phi thăng lên đến Thần Vương cảnh không khỏi là người có thiên phú cao nhất.

Hiện tại trong bốn Thần Vương thượng vị của Thiên giới, liền có hai người là đến từ vị diện cấp thấp, nếu không Quan Sách cũng sẽ không đích thân tiếp kiến Tần Giác.

“Có nghe qua sơ sơ.”

Tần Giác không kiêu ngạo không tự ti.

“Dạng này a.”

Quan Sách cười nói:

“Ta từ chỗ Lục Tinh nghe nói, ngươi tên Tần Giác?”

“Không sai.”

Tần Giác móc móc lỗ tai, lười biếng mà nói:

“Tìm ta có chuyện gì không?”

“Ngươi nguyện ý gia nhập Bất Hủ thần giáo không?”

Quan Sách kiên nhẫn nói.

“Vấn đề này Lục Tinh đã hỏi, không đồng ý.”

Tần Giác không chút do dự cự tuyệt.

“…”

“Ngươi xác định?”

Quan Sách đôi mắt nhắm lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

“Xác định.”

“Ngươi không sợ ta động thủ với ngươi sao?”

“Không sợ.”

“…”

Không khí trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc.

Ầm ầm!

Đại điện rung mạnh, gợn sóng năng lượng vô hình khuếch tán ra, phóng lên tận trời!

Gợn sóng năng lượng đến nhanh, đi cũng nhanh, khi đại điện triệt để bình phục, chỉ thấy Tần Giác lông tóc không hao tổn đứng tại chỗ, giống như không việc gì.

“Thú vị đó.”

Sát na vừa rồi, Quan Sách đột nhiên xuất thủ, thế như lôi, lại lúc sắp đụng phải Tần Giác lựa chọn tránh đi, không có tạo thành bất cứ thương tổn gì.

“Ta cũng không muốn giết ngươi, chỉ là muốn thăm dò một chút mà thôi, ngươi thông qua khảo nghiệm của ta.”

Quan Sách thản nhiên nói.

“Ngươi cũng cứu mình một mạng.”

Tần Giác không những không giận mà còn cười.

Nếu như Quan Sách mới vừa rồi không thu tay lại, mà là tiếp tục đánh lên người Tần Giác, như vậy hơn nửa sẽ bị phản phệ cho trọng thương, thậm chí vẫn lạc tại chỗ.

Chỉ là, Quan Sách nói khảo nghiệm là cái gì?

“Người trẻ tuổi, ngươi quá cuồng vọng, nhưng mà ta thích.”

Quan Sách lời nói xoay chuyển, nói:

“Kỳ thật ta tìm ngươi đến, là muốn nhờ ngươi giúp đỡ.”

“Tìm ta? Hỗ trợ?”

Tần Giác sững sờ, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Ừm, chỉ cần ngươi chịu giúp ta giao hai ngọc giản này cho lão tổ Kiếm Thần cốc, ta hiện tại liền thả ngươi rời đi.”

Quan Sách búng tay một cái, một ngọc giản lập tức rơi vào trong tay Tần Giác.

“Kiếm Thần cốc?”

Tần Giác ngạc nhiên, căn cứ trong trí nhớ của Ngô Sĩ, đây

không phải là thế lực chính đạo cao nhất sao?

Trong đó lão tổ Kiếm Thần cốc là Thần Vương thượng vị, kiếm thuật thiên giới vô song, công kích bình thường, cơ hồ không ai là đối thủ của hắn.

Quan Sách thế mà muốn liên hệ với lão tổ Kiếm Thần cốc?

Tình huống này là sao?

Chẳng lẽ Kiếm Thần cốc lão tổ cùng Bất Hủ thần giáo có quan hệ gì?

Hoặc là, Quan Sách trên thực tế là nội ứng mà chính đạo phái tới Bất Hủ thần giáo?

Trong chốc lát, một đoạn đối thoại hiện ra trong đầu Tần Giác:

“Ba năm rồi lại ba năm, ta đã lên làm giáo chủ Bất Hủ thần giáo…”

Trên thực tế cơ bản có thể bài trừ khả năng này, bởi với hành vi của Quan Sách, tuyệt đối không thể nào là nội ứng.

“Vì sao không tự mình đi.”

Vuốt vuốt ngọc bội, Tần Giác hỏi.

“Ta không thể rời khỏi nơi này.”

Quan Sách chỉ chỉ đỉnh đầu:

“Bọn hắn sẽ phát hiện ra được.”

Bọn hắn?

Tần Giác ngẩng đầu nhìn lại, cái gì cũng không có.

“Ta nói bọn hắn, không thuộc về thế giới này.”

Nguyên bản Quan Sách cho là mình sau khi nói ra câu nói này, Tần Giác sẽ lộ ra kinh ngạc cùng sợ hãi, nhưng Tần Giác lại hai mắt sáng lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn!

Chương 338: Ý Chí Ngoại Giới

“Ngươi, ngươi muốn làm gì.”

Thấy Tần Giác mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhìn mình chằm chằm, Quan Sách lập tức nhịn không được rùng mình một cái.

“Không có gì.”

Tần Giác mỉm cười, nói:

“Để ta nhìn ký ức của ngươi đi.”

“???”

Không đợi Quan Sách kịp phản ứng, lòng bàn tay Tần Giác đột nhiên tách ra ánh sáng lóa mắt, bao phủ nó.

“Làm càn!”

Quan Sách giận dữ, đưa tay vung lên, ý muốn xóa đi kim quang.

Nhưng mà rất nhanh hắn liền phát hiện, những ánh sáng kia hữu hình vô chất, không phải là linh lực, cũng không phải lĩnh vực, căn bản là không có cách xóa đi.

“Sao lại thế…”

Ngay khi Quan Sách chấn kinh, đột nhiên cảm

thấy giống như thứ gì đó tiến vào trong đầu.

“Dừng tay! Mau dừng tay!”

Quan Sách nghiêm túc thét lên, giống như điên cuồng, nào còn dáng vẻ ôn tồn lúc nãy.

Đáng tiếc , mặc cho Quan Sách giãy giụa thế nào cũng không làm nên chuyện gì, ngay cả động cũng không động được, còn Tần Giác, sắc mặt lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý muốn dừng tay.

Cho tới giờ khắc này, Quan Sách mới ý thức được, thực lực của Tần Giác vượt xa khỏi nhận biết của hắn!

Thiếu niên này… Không, quái vật này rốt cuộc là từ đâu nhảy ra!

“Giáo chủ…”

Phát giác được động tĩnh bên này, Lục Tinh vẫn luôn canh giữ bên ngoài lập tức vọt vào, hắn cho là Quan Sách động thủ với Tần Giác, cho nên không chút do dự lấy ra vũ khí, muốn chặt đứt đường lui, phòng ngừa Tần Giác chạy trốn.

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức sửng sốt.

Tình huống này là sao?

Giáo chủ bị đánh bại rồi?

Sau một khắc, Lục Tinh chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, nháy mắt ngã trên mặt đất, mất đi tri giác.

Từ lần trước sau khi diệt Thiên Cung, Tần Giác liền đã ý thức được Thần Vương cảnh cũng không có mạnh như hắn tưởng tượng, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể miểu sát.

“Làm sao có thể…”

Quan Sách muốn rách cả mí mắt, cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình.

Lời còn chưa dứt, ánh sáng tiêu tán, đại điện quay về bình tĩnh, phảng phất chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Cho dù chỉ có mấy giây ngắn ngủi, Quan Sách đầu đầy mồ hôi, xém chút hư thoát.

“Xong, xong…”

Quan Sách sắc mặt như tro tàn, lẩm bẩm, giống như mất hồn, không ngừng lặp lại cùng một câu nói.

Một bên khác, Tần Giác hai con ngươi khẽ nhắm, cả người đều ở vào một loại trạng thái vi diệu, không biết đang suy nghĩ gì.

Theo lý thuyết, lúc này Quan Sách hẳn là thử đánh lén Tần Giác, nhưng Quan Sách cũng không có làm như vậy, mà là hít một hơi thật sâu, đứng dậy đi tới trước mặt Lục Tinh, lấy ra một chiếc búa lớn, đập ầm ầm trên đầu Lục Tinh!

Răng rắc!

Dòng máu màu vàng óng phun ra, đầu Lục Tinh tựa như dưa hấu chia năm xẻ bảy, cả linh hồn đều bị nghiền nát, chết không thể chết lại!

Làm xong những thứ này, Quan Sách nhếch miệng cười, tràn ngập nhẹ nhõm.

“Xem ra ngươi còn chưa có triệt để mất đi lương tri.”

Tần Giác mở to mắt, trầm lặng nói.

“…”

Quan Sách thở dài:

“Những tên kia rất nhanh liền sẽ giáng lâm, Thiên giới cũng sẽ hủy diệt theo.”

Dừng một chút, Quan Sách nhìn về phía Tần Giác:

“Mà hết thảy điều này, đều là ngươi tạo thành.”

Nghe vậy, Tần Giác không chỉ có không có tức giận, ngược lại có chút hăng hái mà nói:

“Ta rất hiếu kì, đường đường là Thánh tử chính đạo, lại biến thành con rối trong tay người khác, giết sạch đồng môn sư huynh đệ, lên làm giáo chủ Bất Hủ thần giáo, đến tột cùng là tâm tình gì.”

“…”

Quan Sách há to miệng, á khẩu không trả lời được, khóe mắt lại ẩn ẩn ngấn lệ lấp lóe.

Thông qua ký ức vừa đọc, Tần Giác đã hiểu rõ toàn bộ những gì mà Quan Sách đã trải qua, cũng rốt cuộc hiểu Quan Sách vì sao muốn liên hệ lão tổ Kiếm Thần cốc.

Chính như trước đó nói, Sách từng là Thánh tử của thế lực chính đạo nào đó, mà thế lực chính đạo kia tên là Kiếm Vương Các, cũng chính là chi nhánh của Kiếm Thần Cốc.

Từ một loại trình độ nào đó mà nói, Quan Sách xem như nửa đệ tử của Kiếm Thần Cốc.

Bởi vì thuở nhỏ thiên phú xuất chúng, có một không hai trong thế hệ trẻ tuổi, cộng thêm khắc khổ chuyên cần, chưa từng lười biếng, Quan Sách rất nhanh liền trổ hết tài năng, trở thành Thánh tử trẻ tuổi nhất của Kiếm Vương Các, thậm chí được lão tổ Kiếm Thần Cốc ưu ái, truyền thụ kiếm thuật hạch tâm của Kiếm Thần Cốc.

Dựa theo loại kịch bản này suy tính, Quan Sách vốn hẳn nên một đường tiến mạnh, cuối cùng trưởng thành là tân cốc chủ của Kiếm Thần Cốc mới đúng.

Lại không như mong muốn, trong một lần đi ra ngoài lịch luyện, Quan Sách ngộ nhập Ma quật, tu luyện công pháp tà điển Phệ Linh đến từ ngoại giới, cho dù thực lực tăng nhiều, nhưng cũng bị ý chí ngoại giới ăn mòn, rơi vào ma đạo, chém tận giết tuyệt tất cả thành viên trên dưới Kiếm Vương Các.

Sau đó, Quan Sách lọt vào truy sát của Kiếm Thần Cốc, lúc sắp đào vong, bị ép gia nhập Bất Hủ thần giáo, tìm kiếm che chở.

Sau đó dưới sự ăn mòn của ý chí kia, Quan Sách càng lún càng sâu, thẳng đến khi hoàn toàn khống chế không nổi mình, biến thành ma đầu giết người không chớp mắt.

May mà theo thực lực không ngừng mạnh lên, lực ảnh hưởng của ý chí ngoại giới kia lên Quan Sách dần dần yếu bớt, Quan Sách cũng một lần nữa nắm giữ quyền khống chế thân thể mình, chậm rãi khôi phục thần trí.

Mặc dù như thế, ý chí kia vẫn không hề từ bỏ, ý thức được mình rất khó chưởng khống Quan Sách nữa,trong vô tri vô giác ý chí kia đã thay đổi khống chế toàn bộ cao tầng của Bất Hủ thần giáo.

Có lẽ ngay cả đám người Lục Tinh cũng không phát hiện được trong cơ thể của bọn họ đã chôn xuống hạt giống ý chí ngoại giới từ lâu, thường xuyên ra lệnh cho bọn họ làm ra một chút hành động không thể tưởng tượng được.

Ví dụ như… Bố trí trận pháp.

Ý chí kia muốn trực tiếp thông qua trận pháp mở ra cánh cửa vị diện, giáng lâm Thiên giới!

Về phần vì sao phái Ngô Sĩ ám sát người mạnh nhất ở bốn khu vực, vẻn vẹn bởi vì mở ra trận pháp hạch tâm của cánh cửa vị diện có bố trí ở bốn nơi này, phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn

xảy ra.

Đây cũng là nguyên nhân Quan Sách không thể rời khỏi Bất Hủ thần giáo, một khi hắn rời đi, lập tức sẽ khiến ý chí kia chú ý, sớm giáng lâm.

Tần Giác đến, để Quan Sách nhìn thấy hi vọng, thế là hắn muốn Tần Giác thông tri lão tổ Kiếm Thần cốc, phá hủy trận pháp quan trọng, ngăn cản đối phương giáng lâm.

Kết quả không nghĩ tới Tần Giác lại cưỡng ép đọc trí nhớ của hắn, khiến cho Quan Sách tâm thần thất thủ, kinh động đến ý chí kia, hiện tại lại muốn phá hủy trận pháp cơ bản đã không có khả năng.

Rất nhanh, bản thể của ý chí kia liền sẽ dẫn đại quân giáng lâm Thiên giới, đến lúc đó, Thiên giới nhất định bị hủy diệt!

Là người tu luyện Phệ Linh, Quan Sách rất rõ chỗ đáng sợ của môn công pháp này, tu luyện tới chỗ cao thâm, có thể dễ dàng hút khô linh khí của một đại lục.

Mà đối phương ngay cả ý chí cũng cường đại như vậy, bản thể sẽ còn khủng bố đến mức nào?

Quan Sách không dám tưởng tượng.

“Nếu như ngươi chỉ muốn lấy chuyện này để giễu cợt ta, như vậy mời đi.”

Trầm mặc một lát, Quan Sách thản nhiên nói.

Với cái này, Tần Giác lơ đễnh, trên thực tế hắn để ý nhất chính là đã có thể mở ra cánh cửa vị diện, có phải là đại biểu cho việc có thể tìm về Thần giới?

Dù sao trước mắt, loại phương pháp này có thể so với khúc

cảnh không gian đáng tin hơn nhiều.

“Báo! Có chuyện không tốt!”

Đúng lúc này, một cường giả của Bất Hủ thần giáo đột nhiên chạy vào hét lớn, thần sắc cực kì bối rối.

“Chuyện gì.”

Quan Sách khẽ nhíu mày.

“Ba… ba thế lực đỉnh phong đánh tới!”

“Cái gì?”

Quan Sách đầu tiên là giật mình, lập tức cười khổ nói:

“Được được được, đã như thế, vậy liền để chúng ta cùng một chỗ nghênh đón tử vong đi.”

Chương 339: Vây Công Bất Hủ Thần Giáo

Ầm ầm!

Từng luồng linh lực như tấm lụa rơi xuống, như sấm sét không ngừng đánh vào đại trận hộ giáo của Bất Hủ thần giáo, kích thích gợn sóng, khuếch tán ra ngoài.

Cho dù đại trận hộ giáo của Bất Hủ thần giáo rất kiên cố, nhưng vẫn không chịu nổi công kích dày đặc như thế, nhìn qua lung lay sắp đổ, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ sụp đổ.

“Hàn lão quái, còn không mau ra nhận lấy cái chết!”

“Hừ, trận pháp này chống đỡ không được bao lâu, tiếp tục công kích!”

“Tru sát Quan ma đầu, vì Kiếm Vương Các báo thù!”

“…”

Bên ngoài Bất Hủ thần giáo, vô số võ giả chính đạo lơ lửng giữa không trung, vừa công kích điên cuồng đại trận hộ giáo, vừa cất giọng gầm thét, tựa như hận không thể hiện tại liền vọt vào đại trận hộ giáo, giết chết toàn bộ tà tu.

“Xảy ra chuyện gì, ba thế lực đỉnh phong sao lại đột nhiên vây công Bất Hủ thần giáo của ta.”

Một võ giả tà tu mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, mở miệng hỏi thăm.

“Không rõ, nếu không phải ta chạy nhanh, may mắn trốn vào trong đại trận hộ giáo, chỉ sợ đã chết rồi.”

Đồng bạn bên cạnh lắc đầu, run lẩy bẩy.

Mọi người đều biết, bên trong Thiên Ngoại Thiên tổng cộng có bốn Thần Vương thượng vị, tọa trấn bốn thế lực đỉnh phong, theo thứ tự là Bất Hủ thần giáo, Kiếm Thần Cốc, Phong Thần Tháp cùng Thần Vương Vực.

Trừ Bất Hủ thần giáo ra, ba thế lực còn lại đều thuộc về chính đạo.

Nhưng mà bởi liên lụy đủ loại lợi ích, ba bên chưa từng vây công Bất Hủ thần giáo, liên hợp lại đánh lên tổng bộ của Bất Hủ thần giáo giống như vậy, quả thực không thể tưởng tượng.

“Làm sao bây giờ, đại trận hộ giáo sắp nhịn không được, còn tiếp tục như vậy, chúng ta đều phải chết.”

Mắt thấy đại trận hộ giáo càng ngày càng mỏng, tên võ giả tà tu nói chuyện trước đó nhịn không được run giọng nói.

Các đệ tử trong Bất Hủ thần giáo bởi vì tìm kiếm tự do hoặc là là đắc tội thế lực lớn nào đó mới nguyện ý gia nhập Bất Hủ thần giáo, cơ bản không có một ai là người tốt, võ giả tà tu này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Riêng sinh linh vô tội bị hắn hại chết không biết có bao nhiêu, mà Thần Vương Vực có lệnh truy sát, một khi đại trận hộ giáo bị phá, cơ hồ hắn phải chết không nghi ngờ!

“Đừng sợ, đã thông tri cao tầng, rất nhanh giáo chủ bọn hắn sẽ chạy đến!”

Lời còn chưa dứt, một khí tức cường đại khó mà hình dung đột nhiên dâng lên ở phía sau, giống như như sóng biển càn quét

ra, ép thân hình của tất cả tà tu đều ngưng trệ, suýt nữa thở không nổi!

“Là giáo chủ!”

Có người hoảng sợ nói.

“Giáo chủ thần uy cái thế, vô địch thiên hạ!”

“Giáo chủ thần uy cái thế, vô địch thiên hạ!”

Trong chốc lát, tiếng gọi vang đinh tai nhức óc, ầm ầm vang dội.

Loại thời điểm này, Quan Sách tự nhiên trở thành cọng cỏ cứu mạng cuối cùng trong lòng bọn họ.

“Mau nhìn, còn có Phó giáo chủ!”

Cùng lúc đó, lại một khí tức cường đại dâng lên, cho dù thua xa với Quan Sách, nhưng cũng đạt tới Thần Vương cảnh.

Chính là một Phó giáo chủ khác của Bất Hủ thần giáo, Quỷ Xuân.

Nếu dựa trên ý nghĩa mà nói,Tư lịch của Quỷ Xuân hẳn là cao hơn Quan Sách, cũng là giáo chủ tiền nhiệm của Bất Hủ thần giáo, nhưng sau khi Quan Sách bước vào Thần Vương thượng vị, Quỷ Xuân liền tự động biến thành Phó giáo chủ.

Năm gần đây, Quỷ Xuân vẫn bế quan tu luyện, ý muốn xung kích Thần Vương thượng vị, siêu việt Quan Sách, đáng tiếc đều thất bại.

Bạch!

Hai người nháy mắt vượt qua vạn dặm, xuất hiện ở trước mặt mọi người, tốc độ nhanh đến mức không có cách nào dùng linh

thức bắt giữ.

“Hửm? Lục Tinh đâu?”

Quỷ Xuân là lão giả có hai mắt lõm vào, diện mạo tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, cho người ta một loại cảm giác âm trầm quỷ dị.

Là một trong những phó giáo chủ, Quỷ Xuân cùng Lục Tinh quan hệ coi như không tệ, bởi vậy là người đầu tiên ý thức được không đúng.

“Chết rồi.”

Quan Sách chi tiết đáp.

“Cái gì?”

Quỷ Hải sững sờ:

“Ngươi xác định?”

“Ừm, ta giết.”

“???”

“Ngươi nói cái gì!”

Quỷ Hải giận dữ:

“Ngươi giết Lục Tinh?”

“Làm sao vậy, có vấn đề sao?”

Quan Sách đôi mắt nhẹ liếc, xem thường.

Hắn thấy, dù sao đợi chút nữa tất cả mọi người phải chết, cũng không có gì không dám thừa nhận.

“Ngươi!”

Quỷ Xuân giận dữ, nhưng lại không thể làm gì.

Không nói tới hiện tại tình thế cực kỳ nghiêm trọng, cho dù cái gì cũng không có, Quỷ Xuân cũng hoàn toàn không thể nào là đối thủ của Quan Sách.

Việc đã đến nước này, Quan Sách lười nói nhảm, đưa tay vung khẽ, trực tiếp triệu hồi đại trận hộ giáo.

Phốc phốc phốc!

Trong chốc lát, lít nha lít nhít ánh sáng linh lực rơi xuống, giống như ngôi sao đầy trời rất lộng lẫy!

Hô!

Thấy thế, Quan Sách lại là vung lên, tất cả ánh sáng linh lực lập tức biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

“Ha ha ha! Trận pháp phá!”

“Hàn lão quái, nhận lấy cái chết!”

“Tru sát Quan Sách!”

“Giết!”

Ngay khí rất nhiều cường giả chính đạo chuẩn bị xông vào Bất Hủ thần giáo, một cường giả Bán Thần cảnh cầm đầu đột nhiên hét lớn:

“Là ma đầu Quan Sách, mau chạy đi!”

“Cái gì? Quan Sách!”

Nghe tới hai chữ này, cường giả chính đạo mới vừa rồi còn la

hét muốn tru sát Quan Sách nhao nhao sắc mặt đại biến, điên cuồng lui lại, sợ chậm một chút sẽ bị tên ma đầu giết người không ghê tay này ăn sạch.

Không có cách, Quan Sách uy danh thực tế quá khủng bố, đối mặt với một Thần Vương thượng vị, ai dám lên đi chịu chết?

“Quan Sách, ngươi rốt cục cũng chịu ra.”

Lúc này, một nam tử trung niên thân hình thẳng tắp, giàu mị lực từ đằng xa bay tới, tay cầm trường kiếm, tản ra sát ý lăng lệ.

“Cốc chủ đại nhân.”

Quan Sách vẻ mặt nghiêm túc, khom mình hành lễ.

Nam tử trung niên chính là đương kim cốc chủ của Kiếm Thần Cốc, cường giả Thần Vương cảnh hạ vị.

“Hừ, ta cũng không có tư cách làm cốc chủ của ngươi.”

Nam tử trung niên lạnh lùng nói.

“…”

Há to miệng, Quan Sách thở dài:

“Ngươi không phải đối thủ của ta, gọi lão tổ ra đi.”

“Quan Sách, đã lâu không gặp.”

Không gian có chút vặn vẹo, lập tức một lão giả trường mi rủ xuống vai, tiên phong đạo cốt từ bên trong đi tới, khí tức chưa nói tới cường đại, lại tràn ngập kiếm ý vô tận, cơ hồ ngưng đọng như thực chất!

“Lão tổ!”

Lần này Quan Sách rất cung kính, tựa như vãn bối thấy trưởng bối, xém chút nữa quỳ xuống dập đầu.

Hành động của Quan Sách làm đám người có chút ngơ ngác, đây là giáo chủ Thần giáo hung tàn kia sao?

Có phải là nhầm lẫn ở đâue rồi không?

“Quan Sách, ngươi đừng lôi kéo quan hệ, cho dù thế nào, lần này cũng tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!”

Nam tử trung niên phẫn nộ quát.

“Ha ha, ta đáng chết từ lâu.”

Quan Sách cười nói:

“Từ mười vạn năm trước ngộ nhập ma đạo, ta đáng chết.”

Nói đến đây, Quan Sách búng tay một cái một quả ngọc giản lập tức rơi vào trong tay lão nhân.

“Thứ gì?”

Lão nhân nhíu mày.

“Lão tổ xem liền biết.”

Nghe vậy, linh thức của lão nhân quét qua, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ:

“Chuyện trong này, đều là thật?”

“Không sai.”

Quan Sách như trút được gánh nặng nói:

“Ta không sợ chết, cũng không phủ nhận từng làm qua chuyện ác, nhưng ta hi vọng lão tổ có thể hiểu rõ, những cái kia kỳ thật

cũng không phải là thứ ta mong muốn.”

“Ta không phải nói cái này, ta là hỏi, ý chí kia thật sự muốn giáng lâm Thiên giới?”

Lão nhân truy vấn.

“???”

Đánh nửa ngày, thì ra là hắn tự mình đa tình.

Không đợi Quan Sách trả lời, sâu trong hư không bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng vang, lập tức nhanh chóng tác động đến toàn bộ Thiên Ngoại Thiên, cho đến khi bao phủ Trung Ương Tinh Vực mới thôi!

“Đây là…”

Đám người hãi nhiên.

“Trận pháp đã khởi động.”

Quan Sách trầm giọng nói.

Chương 340: Giáng Lâm

“Trận pháp đã khởi động!”

Câu nói này rơi xuống, toàn bộ Trung Ương Tinh Vực lập tức chấn động kịch liệt, trong chốc lát, vô số cường giả đang bế quan tu luyện bị bừng tỉnh, từ trong mật thất chạy đến.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Dao động không gian thật mạnh.”

“Cái đó là… Vị Điện Đại Trận?”

Những cường giả này hầu hết đã đạt tới Chân Thần cảnh, kiến thức rộng rãi, bởi vậy rất nhanh liền ý thức được không ổn, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Trận pháp có thể bao trùm toàn bộ Trung Ương Tinh Vực, trừ Vị Diện Đại Trận ra, không có loại khả năng thứ hai.

Cùng lúc đó, Kiếm Thần lão tổ vẽ mặt khẽ biến:

“Nhanh như vậy?”

“Không sai.”

Quan Sách ngẩng đầu nhìn trời, bình tĩnh vô cùng:

“Hôm nay, chính là tận thế của Thiên giới.”

Ầm ầm!

Đạo đạo lôi quang lấp lóe, nháy mắt xé mở một khe hở mắt thường có thể thấy, khe hở này không ngừng khuếch tán, thẳng đến biến thành lỗ lớn màu đen!

Thấy thế, Quan Sách hít một hơi thật sâu, khàn giọng nói:

“Đến rồi!”

Khi tất cả trận pháp bị kích hoạt, vết nứt không gian cũng dần dần ổn định lại, cơ hồ giống như thực chất!

Xoẹt xẹt!

Đột nhiên, Kiếm Thần lão tổ thôi động linh lực, huyễn hóa ra vô số lưỡi kiếm, phá toái hư không, ý muốn phá hủy vết nứt không gian.

Đáng tiếc, những lưỡi kiếm này sau khi đến gần vết nứt không gian, lập tức bị một lực lượng vô hình hóa giải, không có nhấc lên bất kỳ gợn sóng nào.

“Làm sao có thể?”

Mắt thấy cảnh tượng này, cốc chủ Kiếm Thần Cốc khó có thể tin há to miệng, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Phải biết, lực công kích bình thường, cho dù trong bốn Thần Vương thượng vị, Kiếm Thần lão tổ cũng là tồn tại mạnh nhất, khe hở không gian kia rốt cuộc được làm từ gì, lại có thể hóa giải công kích của Kiếm Thần lão tổ?

Không chỉ cốc chủ Kiếm Thần Cốc, cường giả trên Bán Thần cảnh ở đây đều là trợn mắt hốc mồm, có loại dự cảm bất ổn.

“Vô dụng.”

Quan Sách cười khổ:

“Đã muộn.”

Là chủ thể từng bị ý chí ngoại giới ảnh hưởng gần mười vạn năm, Quan Sách rất rõ ý chí kia cường đại cỡ nào, chỉ cần đối phương thành công mở ra Vị Diện Đại Trận, như vậy nghênh đón Thiên giới tất nhiên là diệt vong.

“Xảy ra chuyện gì.”

Lúc này, lão tổ của Phong Thần Tháp cùng Thần Vương Vực rốt cục nhịn không được hiện thân, dò hỏi.

Lần này thảo phạt Bất Hủ thần giáo, cơ hồ tập kết tất cả lực lượng của ba thế lực đỉnh phong, hai Thần Vương thượng vị còn lại tự nhiên cũng không ngoại lệ

“Chính các ngươi tự xem đi.”

Kiếm Thần lão tổ mặt trầm như nước, ném ngọc giản cho hai người.

Nghe vậy, hai người đầu tiên là sững sờ, lập tức vội vàng dùng linh thức đảo qua ngọc giản, sợ hãi nói:

“Cái gì? Chuyện phía trên này đều là thật?”

Quan Sách chỉ vào sâu trong vết nứt không gian trên hư không, không kiêu ngạo không tự ti:

“Ta cần phải lừa các ngươi sao?”

“Đáng chết, đã như vậy, còn không mau ngăn cản tên kia!”

Lão tổ Thần Vương Vực tức giận nói.

“Không kịp.”

Quan Sách nhún vai, có chút bất đắc dĩ.

Nếu như có thể, hắn đã ngăn cản từ lâu, sao lại chờ đến bây giờ?

Lúc đầu Quan Sách cho rằng đây hết thảy đều là Tần Giác sai, nhưng sau khi tỉnh táo lại không khỏi có chút xấu hổ.

Nếu không phải chính hắn ngộ nhập ma quật, tu luyện tà điển, sao lại tạo thành cục diện như hiện tại?

Cho dù Tần Giác không đọc được trí nhớ của hắn, kinh động ý chí kia, chẳng lẽ thật sự có thể ngăn cản đối phương giáng lâm sao?

Nhiều nhất chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Lúc mọi người ở đây tranh luận thời, một ý chí khổng lồ không gì so sánh nổi đột nhiên từ trong vết nứt không gian truyền đến, giống như sao đầy trời mênh mông vô ngần, cho dù là Quan Sách, hay là đám người Kiếm Thần lão tổ, trong lúc nhất thời đều có loại cảm giác thở không nổi.

Ngay cả bốn Thần Vương thượng vị đều như thế, chớ đừng nói chi là những người khác.

Một số võ giả tu vi thấp phun máu tại chỗ, hôn mê, mà một số võ giả hơi mạnh một chút, cũng không chịu nổi quỳ trên mặt đất, chỉ có hơn mười cường giả trên Chân Thần cảnh, mới có thể miễn cưỡng đứng.

“Làm sao có thể…”

Cốc chủ Kiếm Thần Cốc cắn chặt răng, thân thể thẳng tắp, sao cũng không nghĩ tới chuyện lại biến thành dạng này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ha ha ha, một ngày này chúng ta chờ đã mười vạn năm.”

Chỉ nghe một tiếng cười to vang lên, như sấm sét truyền khắp Trung Ương Tinh Vực, chỉ một thoáng, vô số sinh linh vì đó mà run rẩy, kia là sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn!

“Hửm?”

Dường như nhớ tới cái gì, ý chí kia bỗng nhiên cuốn ngược mà quay về, khóa chặt Quan Sách:

“Tên nhóc, chúng ta rốt cục cũng gặp mặt.”

Một giây sau, thân ảnh cả người cao hai mét, mặc kim sắc khôi giáp xuất hiện ở trước mặt mọi người, làn da màu tím, cực kì cường tráng, khí tức phiêu miểu bất định, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ biến mất, nhưng cũng chân thực tồn tại, có thể nói không thể tưởng tượng.

“…”

Nhìn thấy bản thể của ý chí ảnh hưởng mình mười vạn năm thành công xuyên qua Vị Diện Đại Trận, giáng lâm thiên giới, Quan Sách vẻ mặt phức tạp, không biết nên hình dung kiểu gì.

“Chậc chậc, vận khí không tệ, tất cả đều ở đây.”

Người tới đảo mắt một vòng, nói tiếp:

“Các ngươi có thể gọi ta là Khuê Diệt.”

“Rất lâu không có nhìn thấy thế giới sinh cơ nồng đậm như thế, thật là thơm.”

“Yên tâm, đối với đồ ăn, ta từ trước đến nay đều bảo trì thái độ tôn kính, cho nên các ngươi sẽ không cảm nhận được bất cứ thống khổ gì.”

Nói đến đây, tráng hán làn da màu tím tự xưng Khuê Diệt quay đầu nhìn về Quan Sách:

“Về phần ngươi, nhóc con, ngươi rất được, ta có thể mang ngươi rời đi nơi này, tiến về thế giới rộng lớn hơn.”

“Thật có lỗi, ta không hứng thú.”

Cắn răng, Quan Sách âm thanh lạnh lùng nói.

“Ha ha, chuyện này không do ngươi tự chủ.”

Khuê Diệt búng tay, Quan Sách lập tức phát hiện linh lực toàn thân mất đi khống chế, không thể động đậy.

Vẻn vẹn một ngón tay liền dễ dàng trấn áp Thần Vương thượng vị Quan Sách, nói đùa cái gì?

Ba lão tổ hai mặt nhìn nhau, đều có thể nhìn ra chấn kinh trong mắt đối phương.

“Liền bắt đầu từ ba người các ngươi trước đi.”

Khuê Diệt không kéo dài, đưa tay chụp vào ba Thần Vương thượng vị còn lại.

Gần mười vạn năm bố cục, khiến Khuê Diệt hiểu rõ Thiên giới như lòng bàn tay, cũng biết ba người trước mắt này chính là người mạnh nhất ngoài Quan Sách, Khuê Diệt đã không kịp chờ đợi muốn ăn hết bọn hắn.

Thấy thế, ba người Kiếm Thần lão tổ sắc mặt đại biến, vừa muốn thôi động linh lực, lại đột nhiên dừng lại tại chỗ, giống như Quan Sách mất đi quyền điều khiển thân thể, bị cưỡng ép giữ lại.

“Ha ha, mặc dù hơi yếu, nhưng hương vị rất được.”

Khuê Diệt liếm môi một cái, thèm nhỏ dãi.

“Dừng tay! Ngươi muốn làm gì!”

Quan Sách giận dữ hét.

“Ha ha, nhóc con, đừng quên công pháp bản thân tu luyện là cái gì, từ phương diện nào đó mà nói, ta chính là sư phụ ngươi đó.”

Khuê Diệt không nhanh không chậm nói:

“Xem ra ngươi còn chưa rõ ý nghĩa của Phệ Linh.”

“Nhưng không sao, hiện tại ta liền biểu diễn cho ngươi một lần.”

Nói xong, Khuê Diệt chậm rãi hé miệng, bộc phát ra hấp lực kinh khủng!

Ba người Kiếm Thần lão tổ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, nhưng linh lực cùng sinh cơ trong người bọn hắn lại bị mạnh mẽ kéo ra, bay về phía Khuê Diệt!

Hô!

Mắt thấy linh lực cùng sinh cơ bàng bạc sắp hóa thành dòng chảy tràn vào trong miệng Khuê Diệt, một vòng ánh sáng bỗng nhiên sáng lên, chặt đứt nó!

“Ai!”

Khuê Diệt giật mình, hắn lại không có phát hiện được có người tới gần!

Chương 341: Đánh Đến Khi Ngươi Phục

Ánh sáng như là sao băng xẹt qua, thoáng qua liền mất, nhưng lại cưỡng ép chặt đứt hấp lực trong miệng Khuê Diệt, cứu ba người Kiếm Thần lão tổ.

“Ai!”

Khuê Diệt vội vàng lui lại, lộ ra vẻ mặt cảnh giác.

Hắn lại hoàn toàn không có phát hiện ra có người tới gần!

Đúng lúc này, một thiếu niên bạch y tung bay, tuấn mỹ vô cùng bỗng nhiên từ đằng xa bay tới, tay cầm bầu rượu, khí chất phi phàm, giống như nhàn nhã đi dạo, nhẹ nhàng đi tới trước mặt mọi người.

Thiếu niên mới vừa xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường, không có cách, phương thức ra sân kiểu này muốn không hấp dẫn người khác cũng khó.

Với lại thiếu niên quá tuấn tú, có thể xưng ba trăm sáu mươi độ không góc chết, đặc biệt là loại khí chất khó nói rõ kia, dù là những võ giả này đã sống mấy vạn năm, cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh diễm.

“Ngươi là… Người đọc ký ức của Quan Sách?”

Khuê Diệt đầu tiên là sững sờ, lập tức giống như nhớ tới cái gì, trầm giọng nói.

Cho dù từ sau khi Quan Sách tấn thăng Thần Vương thượng vị,

Khuê Diệt dần mất đi quyền chưởng khống thân thể hắn, nhưng vẫn giữ lại một tia ý chí trong cơ thể.

Đây cũng là nguyên nhân lúc Tần Giác đọc ký ức của Quan Sách lại kinh động Khuê Diệt, nếu không thì Khuê Diệt sẽ không vội vã giáng lâm Thiên giới như vậy.

Đại giới là Vị Điện Đại Trận chỉ có thể duy trì nửa canh giờ, nói một cách khác, Khuê Diệt nhất định phải trong vòng nửa canh giờ làm xong việc, nếu không liền sẽ bị tạm thời bị vây ở Thiên giới.

"Ồ? Ngươi chính là bản thế của ý chí ở ngoại giới kia sao?"

Tần Giác nhìn từ trên xuống dưới Khuê Diệt, vẻ mặt hơi quái dị.

Tên này sao nhìn qua giống củ khoai thành tinh vậy kìa? Ngay cả làn da cùng áo giáp cũng giống nhau, chỉ tiếc cánh tay.

Chẳng biết tại sao, bị Tần Giác nhìn chằm chằm, Khuê Diệt lại có cảm giác tim đập nhanh, thế là hít một hơi thật sâu, đánh vỡ trầm mặc:

"Ngươi không phải là sinh linh của thế giới này."

Mặc dù Khuê Diệt vừa mới giáng lâm Thiên giới, nhưng ý chí của hắn đã đi tới Thiên giới vào mười vạn năm trước đó rồi, bởi vậy rất rõ thế giới này tuyệt đối không có khả năng có tồn tại vượt qua Thần Vương.

"Không sai."

Tần Giác nhún vai, nói:

"Ta xác thực không thuộc về thế giới này."

Nghe được câu này, cách đó không xa tâm thần Quan Sách

rung mạnh, cho tới giờ khắc này, hắn mới ý thức được mình vừa rồi xem nhẹ một chuyện.

Đó chính là Tần Giác có thể dễ dàng khống chế lại hắn, đồng thời đọc được ký ức, thực lực có thể mạnh cỡ nào chứ?

Khó trách từ đầu đến cuối Tần Giác đều một bộ không có sợ hãi gì, thì ra căn bản không sợ!

“Thế giới này là của ta.”

Khuê Diệt đôi mắt nhắm lại, cắn răng nói.

“Thật sao?”

Tần Giác đảo mắt một vòng, ra vẻ mờ mịt:

“Ta tại sao không có thấy tên của ngươi?”

“…”

“Nếu ngươi muốn cướp đoạt con mồi của ta, vậy liền đánh một trận đi.”

“Không không không, ta đối với thế giới này không có hứng thú.”

Tần Giác lắc đầu liên tục:

“Ngươi biết Thần giới không?”

“Thần giới?”

Đột nhiên chuyển chủ đề, để Khuê Diệt sững sờ:

“Ngươi nói là … chờ một chút, ta tại sao phải nói cho ngươi biết.”

Thấy thế, khóe miệng Tần Giác cong lên nụ cười:

“Mang ta đi nơi đó.”

Rất rõ ràng, Khuê Diệt hẳn phải biết Thần giới, về phần có phải là cùng một chỗ hay không, rất nhanh liền biết.

“Ha ha, dựa vào cái gì?”

Khuê Diệt cười lạnh.

“Ai, được thôi.”

Tần Giác bất đắc dĩ nhún vai:

“Xem ra đành phải đánh tới khi ngươi chịu mang ta đi mới thôi.”

“Nói khoác mà không biết ngượng.”

Khuê Diệt không sợ hãi chút nào, đối với chính mình tràn ngập lòng tin.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Tần Giác giơ cánh tay lên, nhẹ nhàng vung ra.

Ầm ầm!

Nương theo lấy một tiếng vang thật lớn, Khuê Diệt còn chưa kịp phòng ngự, liền bay thẳng ra ngoài, nháy mắt biến mất ngay tầm mắt.

“…”

Đám người hai mắt nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác.

Tình huống này là sao?

Người đâu?

Bạch!

Mấy giây sau, Khuê Diệt lại bay trở về, chỉ bất quá mũi, miệng đều chảy máu, áo giáp trên thân cũng bị lõm xuống, xuất hiện vết rạn, đây là dưới tình huống Tần Giác hạ thủ lưu tình.

Lỡ như không cẩn thận đánh chết Khuê Diệt, vậy coi như uổng công.

“Còn muốn tiếp tục không?”

Tần Giác chắp hai tay ra sau, thản nhiên nói.

“Hừ, vừa rồi chỉ là ta chưa chuẩn bị xong thôi, lại đến!”

Quệt máu trên khóe miệng, Khuê Diệt không cam lòng yếu thế.

“Lần này chuẩn bị xong chưa?”

Tần Giác cười hỏi.

“…”

Khuê Diệt sắc mặt âm tình bất định, chỉ cảm thấy nhận nhục nhã quá lớn, lập tức vận chuyển linh lực, lựa chọn chủ động xuất kích!

Hô!

Còn chưa tới gần Tần Giác, Khuê Diệt đã nhấc linh lực đầy trời, phô thiên cái địa khuếch tán ra!

“Linh lực thật khủng khiếp!”

Đám người Kiếm Thần lão tổ vội vàng chống lên hộ thuẫn, lui về phía sau, sợ bị chiến đấu của hai người tác động đến.

“Đi chết đi!”

Khuê Diệt ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh chấn hư không,

ầm ầm vang dội!

Cuối dùng, một kích toàn lực của Khuê Diệt rơi xuống, nháy mắt bao phủ Tần Giác!

Rầm rầm rầm!

Giống như ánh mặt trời nở rộ, chiếu sáng cả Thiên Ngoại Thiên, cùng lúc đó, không gian không ngừng vặn vẹo sụp đổ, hình thành mảnh đen trống rỗng, cả hai giao thoa lại, lộ ra cực kì rung động!

Nhưng mà bạo tạc còn không có tiếp tục bao lâu, liền giống bị bức tường vô hình ngăn trở, đình chỉ lại, ngay sau đó dưới con mắt khó tin của Khuê Diệt, bạo tạc lại bắt đầu điên cuồng thu lại!

Không đến nửa phút, năng lượng khủng bố mới vừa rồi còn đủ để phá hủy Thiên Ngoại Thiên liền bị đè ép chỉ còn lớn như viên pha lê, nhẹ nhàng trôi nổi trong tay Tần Giác, óng ánh sáng long lanh.

“Cái này…”

Khuê Diệt há to miệng, có loại cảm giác không thực tế.

Hắn có thể chấp nhận Tần Giác không chết, thậm chí lông tóc không thương, nhưng… Đây là thủ đoạn gì?

Đảo ngược thời gian?

Không gian thần thông?

Với tu vi của Khuê Diệt, cũng lâm vào ngốc trệ.

Ngay cả Khuê Diệt cũng như thế, chớ đừng nói chi là những người khác, nhất là Quan Sách, xém chút trừng rớt tròng mắt.

Phốc!

Tần Giác cũng mặc kệ người khác nghĩ thế nào, búng tay một cái quả cầu ẩn chứa toàn bộ năng lượng của Khuê Diệt kia lập tức hóa thành vô số điểm sáng, dung nhập hư không, giống như chưa từng xuất hiện.

“Còn muốn tiếp tục không?”

Tần Giác lại hỏi một lần.

“…”

Cho dù khó mà tiếp nhận, nhưng Khuê Diệt nhất định phải tiếp nhận, mình không có bất kỳ phần thắng nào.

“Ta có thể dẫn ngươi đi Thần giới, nhưng…”

“Chờ đã.”

Tần Giác phất tay ngắt lời Khuê Diệt:

“Ngươi không có lựa chọn nào khác, cũng không có tư cách bàn điều kiện với ta, hoặc là ngươi dẫn ta đi, hoặc là ta dùng sưu hồn thuật với ngươi, sau đó giết chết ngươi, hiểu chưa?”

Tần Giác rất rõ Khuê Diệt đang suy nghĩ gì, mặc dù là bởi vì Quan Sách ngộ nhập ma quật, tu luyện Phệ Linh , mới khiến cho Khuê Diệt giáng lâm, nhưng dù sao với tốc tộ tăng cao này của hắn, cho nên không thể trơ mắt nhìn Khuê Diệt hủy đi Thiên giới.

“…”

“Hiểu… Hiểu rồi.”

Trong lòng Khuê Diệt giận dữ, nhưng lại không thể làm gì, ai bảo người ta nắm đấm lớn hơn hắn chi.

Tựa như hắn vô duyên vô cớ muốn ăn sinh linh của Thiên giới, chỉ là vì tăng cao tu vi thôi.

Răng rắc!

“Ừm? Thanh âm gì?”

Có người ngạc nhiên nói.

Răng rắc! Răng rắc!

Tần Giác nhíu mày, theo tiếng kêu nhìn lại, đúng là vết nứt không gian lúc Khuê Diệt đến!

“Không tốt, vết nứt không gian muốn sụp đổ!”

Khuê Diệt kinh hô.

Soạt!

Giống như mặt kính bị vỡ, vết nứt không gian đột nhiên vỡ vụn, chợt nhanh chóng khép lại, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 342: Một Quyền Phá Giới

Bất Hủ thần giáo, chủ điện.

Quan Sách cùng ba Thần Vương thượng vị còn lại đứng hai bên, vẻ mặt nghiêm túc, tư thái trang trọng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Khuê Diệt thì cúi đầu quỳ trên mặt đất, giống như người mất hồn, nơi nào còn dáng vẻ cao cao tại thượng, không ai bì nổi trước đó.

Ở đối diện, Tần Giác ở vương tọa trên cao, tay cầm bầu rượu, nhìn qua thư giãn thích ý, tựa hồ lúc nào cũng có thể ngủ.

Khó có thể tưởng tượng, chính là một thiếu niên như vậy, lại dễ dàng chiến thắng Khuê Diệt đã vượt qua Thần Vương cảnh, cứu vớt Thiên giới.

“Nói đi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, nhàn nhạt hỏi.

Trầm mặc nửa ngày, Khuê Diệt cắn răng, nhắm mắt nói:

“Bởi vì phát hiện được khác thường, cho nên ta mở ra Vị Diện Đại Trận từ lâu, giáng lâm Thiên giới, khiến cho Vị Diện Đại Trận còn chưa triệt để vững chắc, chỉ có thể duy trì nửa canh giờ.”

Nói đến đây, Khuê Diệt cẩn thận từng li từng tí nhìn Tần Giác, nói tiếp:

“Kết quả lại khiến linh lực ta bị ảnh hưởng, không chịu nổi sụp đổ.

“Thì ra là thế.”

Tần Giác như có điều suy nghĩ, truy vấn:

“Cần bao lâu mới có thể phục hồi như cũ?”

“Nhất nhanh mấy trăm năm, chậm một chút, khả năng cần mấy ngàn năm.”

Khuê Diệt thấp giọng nói.

Không giống với trận pháp bình thường, Vị Diện Đại Trận cực kì phức tạp , xảy ra bất kỳ vấn đề gì, cũng có thể khiển cho sụp đổ toàn bộ.

Phải biết, Khuê Diệt lúc trước bố cục mười vạn năm mới thành công giáng lâm Thiên giới, nếu không phải để cho an toàn, Khuê Diệt ở một thế giới khác bố trí trận pháp có được công năng tự lành, đừng nói mấy ngàn năm, chính là mấy vạn năm cũng vô dụng.

“???”

Mấy ngàn năm?

Đùa cái vẹo gì, Tần Giác cũng không có thời gian chờ lâu như vậy.

Xem ra chỉ có thể cưỡng ép đánh vỡ kết giới giới vực của hai thế giới.

Nghĩ tới đây, Tần Giác đứng lên nói:

“Mang ta đi trung tâm Vị Diện Đại Trận.”

“A?”

Khuê Diệt sững sờ, không rõ Tần Giác muốn làm gì, nhưng vẫn là gật đầu nói:

“Được.”

Rời khỏi chủ điện, Tần Giác đầu tiên là tiến về viện ở lại hôm qua, mang theo Thí Đạo, Thạch Thiên, sau đó cùng Khuê Diệt cùng đi đến sâu trong hư không.

Trừ cái đó ra, Quan Sách cùng ba lão tổ do dự thật lâu, cũng cùng đi qua.

Bởi vì Quan Sách đã khôi phục thần trí, tự nhiên không có khả năng lại trợ giúp Bất Hủ thần giáo, cộng thêm Lục Tinh bỏ mình, hiện tại Bất Hủ thần giáo đã bị ba thế lực đỉnh phong khống chế, cơ hồ không có lực phản kháng chút nào.

Về phần về sau Quan Sách có thể bị trừng phạt hay không, ba lão tổ cũng không đưa ra lựa chọn được.

“Nơi đó chính là trung tâm Vị Diện Đại Trận.”

Khuê Diệt chỉ vào hư không cách đó không xa nói.

Cho dù vị diện đại trận đã sụp đổ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được dao động không gian mãnh liệt ởxung quanh, nhưng cho dù với tu vi của Khuê Diệt, thời gian ngắn cũng không cách nào chữa trị nó.

“Rất tốt.”

Tần Giác tản ra linh thức, quả nhiên bắt được một khí tức của thế giới khác lưu lại, lập tức lộ ra nụ cười hài lòng.

“Hắn muốn làm gì?”

Lão tổ Thần Vương Vực có chút nghi hoặc.

“Không biết.”

Lão tổ Kiếm Thần lắc đầu, hơi có vẻ mờ mịt.

“Hắn không phải là muốn cưỡng ép đánh vỡ kết giới giới vực chứ?”

Lúc này, lão tổ Phong Thần Tháp nhịn không được chen miệng nói.

Lời vừa nói ra, không khí yên tĩnh, lập tức lão tổ Kiếm Thần lắc đầu, khẳng định nói:

“Không có khả năng, không ai có thể đánh vỡ kết giới giới vực.”

“Kiếm lão nói không sai, tiền bối này hẳn là hiểu được trận pháp chi đạo, muốn nhanh chóng chữa trị Vị Diện Đại Trận thôi.”

Lão tổ Thần Vương Vực phụ hoạ theo.

Đừng quên, Thiên giới là vị diện cấp cao.

Dù cho Tần Giác mạnh hơn, cũng không có khả năng đánh vỡ kết giới giới vực của vị diện cấp cao, đây là pháp tắc của vị diện, dù ai cũng không cách nào vi phạm.

Nhưng mà rất nhanh, đám người liền ý thức được, chuyện không có đơn giản như vậy, bởi vì Tần Giác sau khi quan sát một lát, lại đánh ra một quyền vào hư không!

Ầm ầm!

Trong chốc lát, toàn bộ hư không đều vặn vẹo biến hình, tựa hồ bị một bàn tay vô hình bắt lấy, dùng sức bóp nát!

Vừa mới bắt đầu còn có âm thanh truyền ra, về sau lại đột nhiên chẳng còn lại cái gì, giống như thời không ngưng trệ.

Thanh âm lớn!

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một giây, có lẽ là một phút.

Soạt!

Rốt cục, ngưng kết thời không lần nữa lưu động, hết thảy đều khôi phục bình thường.

Mà trước mặt Tần Giác, một vết nứt không gian đường kính trăm mét thình lình hiện ra ở trước mặt mọi người!

“Làm sao có thể?”

Khuê Diệt trợn mắt hốc mồm, cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình.

Xảy ra chuyện gì?

Ảo giác sao?

Tần Giác thế mà đánh vỡ kết giới vị diện!

Không chỉ có Khuê Diệt, đám người Quan Sách cũng sững sờ ngay tại chỗ, ngây ra như phỗng, nhất là lão tổ Kiếm Thần, chỉ cảm thấy hai gò má đau nhức, cú vả mặt này cũng nhanh quá đi!

Ách… Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Tần Giác sao lại làm được?

Cùng lúc đó, Tần Giác thu hồi nắm đấm, thần sắc như thường, hắn đã từng có một lần kinh lịch, cho nên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa:

“Đối diện là thế giới của ngươi sao?”

Khuê Diệt bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, liên tục gật đầu:

“Đúng…đúng thế.”

“Còn thất thần làm gì, đi thôi.”

Tần Giác chắp hai tay ra sau, hướng phía vết nứt không gian bay đi.

“A nha.”

Cưỡng chế nội tâm chấn kinh, Khuê Diệt vội vàng đi theo.

“Chờ đã!”

Đột nhiên, Quan Sách hét lớn.

“Chuyện gì.”

Tần Giác nhíu mày.

“Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.”

Hít một hơi thật sâu, Quan Sách bịch một tiếng quỳ xuống, trịnh trọng nói.

“Đa tạ tiền bối cứu vớt Thiên giới!”

Ba người còn lại cũng ôm quyền hành lễ, mặc dù tuổi tác của ba người bọn hắn cộng lại đã vượt qua trăm vạn năm, nhưng lại không dám bất kính.

Nếu như không phải Tần Giác xuất thủ, chỉ sợ ba người bọn hắn đã bị Khuê Diệt xoá bỏ.

“Ừm.”

Tần Giác khẽ gật đầu, xem như đáp lại, sau đó dần dần biến mất trong vết nứt không gian.

Ngay sau đó Thí Đạo, Thạch Thiên, Khuê Diệt, thẳng đến khi vết nứt không gian đóng kín, thì không thấy gì nữa, bốn Thần Vương thượng vị mới phản ứng được.

“Kết thúc rồi?”

Lão tổ Phong Thần Tháp ngạc nhiên.

“Kết thúc.”

Lão tổ Kiếm Thần nhẹ nhàng thở ra.

Đến tận đây, hạo kiếp đủ để hủy diệt Thiên giới cứ như vậy bị Tần Giác ngăn cơn sóng dữ, hóa giải dễ như trở bàn tay, thậm chí không có tạo thành bất cứ thương vong gì.

“Không ngờ rằng trên đời này còn có tồn tại mạnh như thế.”

Lão tổ Thần Vương vực lẩm bẩm, tràn ngập chờ mong.

Hắn vốn dĩ cho rằng Thần Vương thượng vị chính là điểm cuối cùng của võ đạo, nhưng hiện tại xem ra, dường như ngay cả bắt đầu cũng không tính?

Có thể một quyền đánh vỡ kết giới giới vực, không cách nào tưởng tượng, Tần Giác đến cùng là cảnh giới gì.

Trên thực tế, Tần Giác cũng rất tò mò, dù sao, ngay cả hắn cũng không biết mình đến tột cùng là cảnh giới gì.

Đáng nhắc tới chính là, cho dù Tần Giác rời đi, nhưng liên quan tới truyền thuyết của hắn vẫn không có dừng lại.

Vì cảm tạ Tần Giác, ba thế lực đỉnh phong cố ý ở trong tông môn xây tượng của Tần Giác, tỏ vẻ tôn kính.

Ngay cả ba thế lực đỉnh phong cũng như thế, chớ đừng nói chi là thế lực khác.

Không bao lâu, Thiên Ngoại Thiên khắp nơi đều là tượng của Tần Giác, hình thành một loại văn hóa, đồng thời nhanh chóng lan tràn ra phía ngoài, tác động đến toàn bộ Trung Ương Tinh Vực, thậm chí Thiên giới.

Cho dù phần lớn người đều không rõ vì sao, nhưng có một số việc, không cần giải thích, chỉ cần có sự tồn tại tôn sùng nó đủ cường đại là được.

Thế là cứ như vậy, Tần Giác không sao đã trở thành thần thủ hộ của Thiên giới, nhận được vô số sinh linh kính ngưỡng.

Chương 343: Thần Vương Tam Giai

Hô!

Xuyên qua khe hở không gian, Tần Giác chỉ cảm thấy trước mặt rộng mở, đầu tiên đập vào mắt chính là một khe rãnh không nhìn thấy điểm cuối, dường như muốn chém cả khối đại lục thành hai mảnh, ven đường những nơi đi qua, cho dù là thứ gì cũng bị phá hủy, nhìn thấy mà giật mình.

“Đây là…”

Tần Giác nghi hoặc.

“A! Cung điện của ta! Vườn thuốc của ta!”

Khuê Diệt theo phía sau thét lên, vội vàng nhào tới, đáng tiếc cuối cùng chỉ ở bên cạnh tìm một mảnh vụn ngói bể, trừ cái đó ra, không còn gì khác.

“Tại sao có thể như vậy!”

Khuê Diệt ngửa mặt lên trời gào thét, muốn rách cả mí mắt, bộ dáng kia, tựa hồ hận không thể ăn sạch người hủy đi dược viên cùng cung điện của hắn.

“…”

Cho dù có hơi ngơ ngác, nhưng Tần Giác đột nhiên kịp phản ứng, khe rãnh này sẽ không phải là hắn đánh đi?

Dù sao, đầu nguồn của khe rãnh này vừa hay kết nối với vết

nứt không gian, thấy thế nào cũng giống như dư uy của một quyền vừa rồi hắn tạo thành.

Một bên khác, Khuê Diệt cũng nghĩ đến điểm này, bỗng nhiên xoay người, giống như muốn liều mạng với Tần Giác, nhưng mà một giây sau, Khuê Diệt đột nhiên miễn cưỡng cười vui nói:

"Được rồi, dù sao đều là chút đồ vô dụng."

Thời điểm nói câu nói này Khuê Diệt lòng đang rỉ máu, nhưng lại không thể không giả vờ không quan tâm tới.

Cung điện vẫn còn, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể xây dựng nhiều.

Trọng yếu nhất chính là vũ khí trong cung điện cùng dược viên!

Những thứ đồ kia đều là hắn tốn mấy chục vạn năm, từ từng nơi khác nhau thu thập được, kết quả cái gì cũng chẳng còn.

Nếu như đổi thành người khác, chỉ sợ Khuê Diệt cũng đã liều mạng với đối phương từ lâu, nhưng Tần Giác thực tế quá khủng bố!

Đến mức Khuê Diệt hoàn toàn không có nổi dũng khí chiến đấu!

Một quyền đánh vỡ kết giới giới vực, chỉ là dư uy cũng phá hư kinh khủng như vậy, nếu như đánh trên người hắn thì sẽ ra sao đây?

Khuê Diệt không dám tưởng tượng.

"Khụ khụ, Thần giới ở đâu?"

Vì hóa giải xấu hổ, Tần Giác đổi chủ đề.

“Tiền bối thật muốn đi Thần giới?”

Nghe vậy, Khuê Diệt vẻ mặt có chút quái dị, không biết đang suy nghĩ gì.

“Làm sao vậy, không được sao?”

Tần Giác nhíu mày.

“Có thể thì có thể, bất quá…”

Khuê Diệt hơi có vẻ do dự.

“Nói.”

“Vâng!”

Khuê Diệt không dám ngỗ nghịch, mở miệng giải thích:

“Thiên đạo pháp tắc của thế giới kia có chút kỳ quái, không cho phép cường giả siêu việt Thần Vương cảnh thượng vị tiến vào.”

Dừng một chút, lại nói:

“Ta đã từng thử qua mấy lần, nhưng đều bị đẩy ra, nếu như tiền bối cưỡng ép tiến vào, có lẽ sẽ không bị đẩy ra, nhưng Thần giới có khả năng không chịu nổi trực tiếp sụp đổ.”

“Thì ra là thế.”

Tần Giác suy tư một lát, hỏi:

“Trên Thần Vương cảnh là cảnh giới gì?”

“Ây… Có ý gì?”

Khuê Diệt sửng sốt.

Tần Giác bất đắc dĩ, đành phải lại hỏi một lần.

“Tiền bối không biết?”

Khuê Diệt khóe mắt có chút run rẩy, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Với biểu hiện ra thực lực vừa rồi của Tần Giác, làm sao lại không biết loại chuyện này?

Thấy Tần Giác không nói, Khuê Diệt nhịn không được rùng mình một cái, vội vàng nói:

“Thần Vương cảnh kỳ thật cũng không chỉ hai cảnh giới thượng vị hạ vị…”

Dưới sự giảng giải của Khuê Diệt, Tần Giác rất nhanh đã hiểu rõ.

Thì ra Thần Vương cảnh còn có ba giai đoạn Thông Thiên, Chứng Đạo cùng Hợp Đạo, gọi là Thông Thiên Thần Vương, Chứng Đạo Thần Vương, Hợp Đạo Thần Vương.

Hiện tại Khuê Diệt đang trong giai đoạn Thông Thiên Thần Vương, sở dĩ khắp nơi thôn phệ thế giới, chính là vì lấy ma Chứng Đạo, đáng tiếc từ đầu đến cuối không có thành công.

Không giống với cảnh giới trước đó, sau khi Thông Thiên Thần Vương, bản thân có cảm ngộ càng nhiều với thiên địa pháp tắc, nếu không cho dù hấp thu nhiều linh khí cũng không thể đột phá.

Điểm này Khuê Diệt thấm sâu trong người, hắn đã thôn phệ không biết bao nhiêu vị diện cấp thấp, nhưng vẫn cách Chứng Đạo xa xa khó vời, thậm chí mãi mãi cũng không cách nào vượt qua.

Dựa theo suy đoán của Khuê Diệt, Tần Giác có thể một quyền đánh vỡ kết giới giới vực, rất có thể đã đạt tới giai đoạn Hợp Đạo,

đây cũng là nguyên nhân khiến Khuê Diệt sợ hãi như thế, bởi vì hắn còn chưa bao giờ thấy qua Hợp Đạo Thần Vương.

Kia là trong truyền thuyết, đặt ở bất cứ vị diện nào đều có thể xưng là siêu cấp cường giả vô địch!

"Thông Thiên, Chứng Đạo, Hợp Đạo…"

Tần Giác lẩm bẩm, cúi đầu nhìn hai tay mình.

Kỳ thật đối với cảnh giới, Tần Giác vẫn không có khái niệm gì.

Vừa mới bắt đầu, Tần Giác cho là mình mạnh hơn Đại Thánh một chút mà thôi, nhưng về sau xảy ra liên tiếp nhiều chuyện, để Tần Giác ý thức được, độ mạnh của mình vượt xa nhận biết, cái gì Chân Thần, Thần Vương, ở trước mặt hắn không khác gì sâu kiến.

Nếu như Khuê Diệt là Thông Thiên Thần Vương, vậy hắn là cảnh giới gì?

Chứng Đạo? Hợp Đạo?

Hay là còn mạnh hơn?

Vì sao hắn lại có được lực lượng mạnh như vậy?

Tần Giác nghĩ mãi mà không rõ.

Bình phục một chút tâm tình, Tần Giác thản nhiên nói:

"Cái khác ngươi không cần phải để ý đến, dẫn ta đi Thần giới đi."

"Vâng."

Nếu Tần Giác khăng khăng muốn đi Thần giới, Khuê Diệt đương nhiên sẽ không ngăn cản, dù sao hắn hiện tại ước gì tranh thủ thời gian đưa tiễn Tần Giác.

Chỉ là Khuê Diệt không biết là, Tần Giác tuy mạnh, nhưng chỉ cần hắn không phóng ra khí tức, liền sẽ không kinh động thiên đạo pháp tắc, càng sẽ không ảnh hưởng hoàn cảnh xung quanh, nếu không Linh Ương giới đã không chịu nổi mà sụp đổ từ lâu.

Ba phút sau, Khuê Diệt dẫn theo Tần Giác đi tới một mảnh đất trống.

Khối đại lục này chính là tài sản riêng của Khuê Diệt, cho nên không có bất kỳ sinh linh nào khác.

Còn chưa tới gần, đã có thể nhìn thấy xung quanh lít nha lít nhít trận pháp cùng phù văn, bao trùm vạn dặm xa, phức tạp tối nghĩa, khó mà nắm lấy.

“Nơi này chính là vị diện đại trận ta lúc trước vì kết nối với Thần giới mà tạo ra, đã qua mấy vạn năm, không biết còn có thể dùng hay không.”

Nói xong, đầu ngón tay Khuê Diệt bắn ra ánh sáng màu đen, dung nhập đại địa.

Ông!

Chỉ một thoáng, vô số trận pháp cùng phù văn được thắp sáng, sinh ra dao động không gian kịch liệt, khuếch tán ra ngoài.

Dao động không gian liên tiếp mấy giây, lập tức mạnh mẽ xé mở một vết nứt, dần dần mở rộng.

Thấy thế, Khuê Diệt đại hỉ:

“Ha ha ha, xem ra còn có thể dùng.”

Răng rắc!

Đúng lúc này, một trận pháp trong đó đột nhiên sụp đổ, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán.

Mất đi một trận pháp, vết nứt không gian lập tức sinh ra tầng gợn sóng, ẩn ẩn có xu hướng thu nhỏ lại.

"…"

"Hô, còn may là chỉ có một cái."

Khuê Diệt nhẹ nhàng thở ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Giống như nhóm lên đường dây dẫn nổ, càng ngày càng nhiều trận pháp sụp đổ, vết nứt không gian cũng càng ngày càng không ổn định, tựa hồ lúc nào cũng có thể đổ sụp.

"…"

Khuê Diệt sắc mặt đại biến, muốn đến cứu, đáng tiếc đã tới không kịp.

Mắt thấy vết nứt không gian sắp đóng kín, ánh sáng nở rộ, nháy mắt bao phủ lại tất cả trận pháp cùng phù văn, thế là vết nứt không gian vốn dĩ sắp đóng kín thế mà cưỡng ép ổn định lại!

"…"

Khuê Diệt đã không biết đây là lần thứ mấy trong hôm nay hắn bị chấn kinh, ngay cả trận pháp sụp đổ cũng có thể cưỡng ép ổn định lại, đây chính là Hợp Đạo Thần Vương sao?

Khủng bố như vậy!

"Khí tức quen thuộc, quả nhiên không sai."

Tần Giác cười nói:

"Đi, chúng ta về nhà."

Ngay khi Tần Giác chuẩn bị vượt qua vết nứt không gian, tiến vào Thần giới, một thân ảnh lại từ bên trong bay ra!

"???"

Tình huống như thế nào?

Ầm ầm!

Thân ảnh kia tông mạnh vào ngọn núi ở phía xa, nhấc lên đầy trời bụi mù, che khuất ánh mắt.

"..."

Chương 344: Phải Bị Tội Gì

Ầm ầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, ngọn núi cao tới vạn trượng nháy mắt giống như mặt kính phá thành mảnh nhỏ, nhấc lên vô số bụi mù, che khuất bầu trời.

Không đến mấy giây, cả ngọn núi đã sụp đổ, biến thành phế tích,

Về phần thân ảnh bay ra từ trong vết nứt không gian kia, thì bị lấp dưới đá vụn, không rõ sống chết.

"..."

Mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác vẻ mặt hoang mang, tình huống này là sao?

"..."

Khuê Diệt cũng có chút kinh ngạc, tên này là từ đâu nhảy ra?

Không đợi hai người nghĩ rõ, lại một thân ảnh khác xông ra từ trong vết nứt không gian, lo lắng hô lớn:

"Thành ca, ngươi không sao chứ!"

Lần này bay tới chính là nữ nhân, người mặc áo giáp thủy tinh, tóc dài phất phới, chưa nói tới phong hoa tuyệt đại, nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân lại sinh động vô cùng, tràn ngập sức hấp dẫn, chỉ là trên thân vết thương máu chảy đầm đìa phá hư chỉnh thể mỹ cảm.

Nữ nhân chẳng thèm nhìn Tần Giác cùng Khuê Diệt một cái, đi thẳng đến phế tích, đưa tay vung lên, trực tiếp đẩy đá vụn ra, cuối cùng cũng tìm người 'Thành ca' kia.

"Thành ca, ngươi không sao chứ?"

Nữ nhân đáp xuống bên người nam tử, dò hỏi.

"Khụ khụ!"

Nam tử được xưng Thành ca phun ra hai ngụm máu tươi, hư nhược nói:

"Uyển Nhi, không cần để ý đến ta, ngươi mau chạy đi."

"Không! Thành ca, ta là sẽ không bỏ ngươi!"

Nữ nhân nước mắt rơi như mưa, dùng sức lắc đầu.

"Nghe lời, nếu không thì hôm nay chúng ta phải chết ở nơi này."

Vương Thành cắn răng nói.

"…"

Nơi xa, Tần Giác trầm mặc, đây là tình tiết máu chó gì, có lầm hay không?

"Trốn? Ha ha ha, hai người các ngươi ai cũng đừng hòng trốn."

Lời còn chưa dứt, khí tức xen lẫn vô tận sát ý đột nhiên từ trong vết nứt không gian truyền đến, lập tức một lão giả toàn thân bao phủ trong tia sáng chói mắt xuyên qua khe hở không gian, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lão giả nhìn còn khá trẻ, mặt mũi hiền lành, rất có phong vị

của ẩn sĩ cao nhân, nhưng trên thân phát ra sát ý lại âm trầm đáng sợ, khiến người ta không rét mà run, hình thành khác biệt rõ rệt.

“Giết con của ta, có đi đến chân trời góc bể, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

Lão giả hai con ngươi nhắm lại, lạnh lùng nói.

“Phi, là hắn gieo gió gặt bão!”

Vân Uyển Nhi cất giọng tức giận nói:

“Ngươi thân là tông chủ Thánh Linh tông, con trai lại cấu kết Trùng tộc, đánh lén Phần Thiên đại lục, khiến cho mấy chục vạn võ giả nhân tộc vẫn lạc, quả thực tội không thể tha, Thành ca chẳng qua là đang thay trời hành đạo thôi!”

“Làm càn!”

Lão giả lập tức thẹn quá hoá giận, một bàn tay đánh ra!

“Mau tránh ra!”

Vương Thành kinh hô, vội vàng cưỡng ép thi triển bí pháp, ôm Vân Uyển Nhi trốn vào hư không.

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, mắt thường có thể thấy cơn bão năng lượng, khuếch tán ra ngoài, chỉ một thoáng, vạn dặm xung quanh vì đó mà ngưng kết.

Nửa ngày, một chưởng ấn khổng lồ xuất hiện, sâu không thấy đáy, nhìn thấy mà giật mình.

“Hửm?”

Lão giả nhíu mày, lại đánh ra một chưởng, so với một chưởng

lúc trước, một chưởng này rõ ràng không có cuồng bạo như vậy, nhưng lại vừa vặn đánh bay Vương Thành cùng Vân Uyển Nhi từ trong không gian ra.

Phốc!

Vương Thành lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, chỉ sợ vừa rồi hai người đã chết rồi.

“Ha ha, xém chút nữa không cẩn thận giết chết các ngươi.”

Lão giả cười nói:

“Tiếp theo, ta sẽ phá hủy thân thể của các ngươi trước, sau đó chậm rãi tra tấn linh hồn của các ngươi, để các ngươi sống không bằng chết!”

Nghe vậy, Vương Thành cùng Vân Uyển Nhi đều là nhịn không được rùng mình một cái, lộ vẻ sợ hãi.

Đối với võ giả mà nói, tra tấn linh hồn không thể nghi ngờ là hình phạt thống khổ nhất, mặc kệ là Chân Thần cảnh, hay là Thần Vương cảnh, thời gian lâu dài đều khó mà tiếp nhận, chớ đừng nói chi hai người bọn họ là Bán Thần cảnh.

“Uyển Nhi, là ta có lỗi với ngươi.”

Vương Thành thở dài nói.

Mười ngày trước, Trùng tộc đột nhiên tập kết đại quân, tiến công Phần Thiên đại lục, uy thế kinh người.

Nhưng bởi vì có trận pháp ngăn cản, Trùng tộc trong thời gian ngắn không cách nào tiến vào, cho nên võ giả bên trong chỉ cần phòng thủ là đủ.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trận pháp đột nhiên tự sụp đổ!

Kết quả có thể nghĩ, Trùng tộc ở bên ngoài nhìn chằm chằm từ lâu như sóng biển tràn vào Phần Thiên đại lục, bất ngờ không kịp đề phòng, dẫn đến mấy chục vạn võ giả vẫn lạc, sinh linh đồ thán.

Nếu không phải chi viện của các khu vực khác kịp thời đuổi tới, sẽ còn thảm liệt hơn nữa.

Mà Vương Thành, chính là một trong những người từ khu vực khác chạy đến chi viện.

Ý thức được không đúng, sau khi chiến thắng Trùng tộc, Vương Thành lập tức bắt đầu điều tra nguyên nhân trận pháp tự sụp đổ.

Cuối cùng tra được đến trên đầu Thiếu tông chủ Thánh Linh tông của Phần Thiên đại lục.

Ai có thể nghĩ tới, đường đường là Thiếu tông chủ Thánh Linh tông lại phá hư đại trận từ, thả Trùng tộc vào.

Giận không kềm được Vương Thành trực tiếp tìm tới Thiếu tông chủ Thánh Linh tông, quyết đấu sinh tử.

Kỳ thật Vương Thành không tính là người tốt lành gì, dù sao là tán tu có thể tu luyện tới cảnh giới này, phần lớn có rất nhiều bí mật không thể cho ai biết.

Nhưng đối với loại phản đồ cấu kết Trùng tộc, đánh lén nhân loại loại này, Vương Thành cũng tuyệt đối không cách nào khoan dung.

Trải qua một trận ác chiến, Vương Thành chém chết Thiếu tông chủ Thánh Linh tông tại chỗ, cũng bởi vậy rơi vào truy sát của tông chủ Thánh Linh tông, cũng chính là lão giả này.

Phải biết, lão giả là cường giả Chân Thần cảnh.

Vốn dĩ Vương Thành định là chỉ cần mình mang theo Vân Uyển Nhi mai danh ẩn tích một đoạn thời gian, liền có thể tránh truy sát của đối phương, kết quả không nghĩ tới mới qua hai ngày, lão giả đã tìm đến bọn hắn.

Trong lúc đó hai người thi triển các loại bí pháp bỏ chạy, nhưng vẫn không thể thoát khỏi lão giả, Vương Thành bị lão giả dễ dàng đánh trọng thương, đánh bay ra ngoài, vừa vặn lúc này Khuê Diệt mở ra vị diện đại trận, Vương Thành liền không sao liền đến nơi này.

“Nếu như không phải ta khăng khăng muốn giết Đinh Thuyên, cũng sẽ không biến thành dạng này.”

Vương Thành cực kì áy náy, cho rằng là mình hại Vân Uyển Nhi.

“Không, Thành ca, Uyển Nhi không trách ngươi.”

Vân Uyển Nhi lắc đầu, nói:

“Có thể cùng Thành ca chết chung một chỗ, Uyển Nhi rất vui vẻ.”

“Uyển Nhi…”

Vương Thành cảm động vô cùng, lập tức dường như nhớ tới cái gì, cau mày nói:

“Đúng rồi, chúng ta đang ở đâu đây.”

Cho tới giờ phút này, Vương Thành mới ý thức được bọn hắn dường như không ở Thần giới.

“Không rõ nữa.”

Vân Uyển Nhi đảo mắt một vòng, hơi có vẻ mờ mịt.

“Hừ, hai người các ngươi không để tâm sự tồn tại của ta sao!”

Thấy hai người thế mà nói chuyện phiếm, lão giả trầm giọng nói.

“Là ác ngươi không để tâm sự tồn tại của ta?”

Lão giả sững sờ, theo tiếng kêu nhìn lại, liền thấy một đại hán cả người cao hai mét, hình thể to lớn đôi mắt màu tím con lơ lửng cách đó không xa, bên cạnh còn có hai người thiếu niên cùng một nữ tử, chính có chút hăng hái đánh giá hắn.

Người vừa mở lời, chính là đại hán mắt tím kia.

“Ngươi là…”

Lão giả ngạc nhiên, hắn vẫn luôn không phát hiện ra đối phương.

“Ta là chủ nhân của khối đại lục này, các ngươi vô duyên vô cớ xâm nhập lãnh địa của ta, còn hủy hoại đồ của ta, phải bị tội gì?”

Khuê Diệt từ trên cao nhìn xuống lão giả, hờ hững nói.

Lúc đối mặt với Tần Giác, Khuê Diệt khúm núm, không có nghĩa là đối mặt với lão giả hắn cũng phải cúi đầu, chỉ là một con sâu Chân Thần cảnh hạ vị, Khuê Diệt động ngón tay liền có thể nghiền chết, sao có thể để trong mắt?

“Các hạ có ý gì?”

Trong lòng lão giả bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất an.

Chương 345: Khẩu Vị Của Khuê Diệt

Vốn là tông chủ Thánh Linh tông, Đinh Hồng không chỉ có được thực lực Chân Thần cảnh hạ vị mà trong tay còn có rất nhiều bí pháp cùng vũ khí cao cấp, tùy tiện một chút cũng có thể quyết định sinh tử tồn vong của vô số sinh linh.

Nhưng mà hắn biết rõ, tại Thần giới thì bản thân không tính là gì.

Có lẽ ở xung quanh Phần Thiên đại lục, Thánh Linh tông là thế lực đứng đầu, nhưng ở địa phương khác, cùng lắm thì chỉ có thể là thế lực đứng thứ hai, thậm chí là thứ ba, những người mạnh hơn hắn nhiều vô số kể.

Bởi vậy cho dù là làm cái gì, Đinh Hồng đều cực kì cẩn thận, dù là khi biết con trai mình bị giết, trước tiên Đinh Hồng cũng phải điều tra rõ ràng tin tức về thân phận Vương Thành, sau khi xác định không có bất kỳ bối cảnh gì mới tự mình xuất thủ truy giết.

Cho nên khi nhìn thấy Khuê Diệt, Đinh Hồng ngay lập tức nghĩ tới chạy trốn.

Nhưng dù nói thế nào, Đinh Hồng cũng là cường giả Chân Thần cảnh, rất nhanh hắn liền trấn định lại:

“Các hạ có ý tứ gì?”

“Không có gì, là ngươi phá hỏng đồ vật của ta, như vậy chắc là nên đền bù?”

Khuê Diệt nói chuyện đương nhiên.

Nghe vậy, Đinh Hồng nhẹ nhàng thở ra:

“Các hạ muốn đền bù cái gì?”

“Tính mạng của ngươi.”

Khuê Diệt nhếch miệng cười một tiếng, điềm nhiên nói.

“Cái gì?”

Đinh Hồng sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Các hạ không cần quá đáng!”

“Quá đáng sao? Ta không cảm thấy vậy.”

Nói rồi Khuê Diệt quay người nhìn về phía Tần Giác:

“Tiền bối, người này ta có thể ăn hết sao?”

Bởi vì sợ Tần Giác không cho phép, để cho an toàn thì trước khi động thủ Khuê Diệt phải xin một chút ý kiến.

“Tùy ngươi.”

Tần Giác không quan tâm nhún nhún vai, chỉ vào Vương Thành nói:

“Nhưng mà hai người kia phải giữ lại.”

Từ quá trình nói chuyện với nhau vừa rồi, không khó nhận ra nguyên nhân hậu quả.

“Không có vấn đề.”

Khuê Diệt không do dự chút nào nhẹ nhàng gật đầu.

Trên thực tế, Bán Thần cảnh vốn không ở trong khẩu vị của Khuê Diệt, trừ khi số lượng đủ nhiều, nếu không hai người không

thể nào thỏa mãn hắn.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!”

Thấy Khuê Diệt bay tới hướng mình, dự cảm bất thường lập tức càng ngày càng tăng lên, dọa Đinh Hồng đến mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã rơi từ không trung xuống.

“Yên tâm, ngươi sẽ không cảm nhận được đau đớn.”

Khuê Diệt thâm trầm nói.

“Ngươi không được qua đây!”

Cảm nhận được hơi thở dần dần phát ra từ trên người Khuê Diệt, Đinh Hồng thét lên chói tai:

“Chỉ cần ngươi không giết ta, cái gì ta cũng có thể cho ngươi!”

“Thần khí, đan dược, thiên tài địa bảo…”

Đinh Hồng giống như phát điên, không ngừng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra các loại bảo vật, mong muốn Khuê Diệt buông tha mình.

Còn chưa giao chiến, Đinh Hồng mơ hồ đã sụp đổ, đâu còn một nửa bộ dáng của cường giả Chân Thần cảnh.

Nhưng mà Khuê Diệt giống như không thấy được những đồ vật kia, chậm rãi hé miệng.

Đùa sao, Khuê Diệt chính là Thông Thiên Thần Vương, bảo vật hắn có không biết là bao nhiêu, cho dù có nhiều thứ đã bị Tần Giác phá hủy, nhưng làm sao có thể coi trọng những rác rưởi này.

“Cơ hội tốt!”

Đột nhiên, hai mắt Đinh Hồng tách ra một vòng sáng, linh lực

toàn cơ thể nháy mắt tụ lại một chỗ, hóa thành một cột sáng bắn về phía miệng Khuê Diệt!

“Ngu dốt.”

Khuê Diệt cười lạnh, không tránh không né, để mặc cho cột sáng bắn vào trong miệng, cứng rắn nuốt vào!

“Hương vị không tồi.”

Liếm môi một cái, Khuê Diệt có chút hài lòng:

“Không nghĩ ra linh lực Chân Thần cảnh hạ vị cũng có thể ngon như vậy.”

“???”

Đinh Hồng không tưởng tượng nổi mở to hai mắt, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Ăn… Ăn hết rồi?

Nói đùa gì thế!

Đây chính là một chiêu hắn lấy toàn lực!

Ở phía xa, Vương Thành và Vân Uyển Nhi đều trợn mắt hốc mồm, chấn động nói không ra lời.

Chỉ có thần sắc Tần Giác là tự nhiên, lơ đễnh.

Đừng nói là Chân Thần cảnh hạ vị, cho dù là một chiêu toàn lực của cấp bậc Thần Vương, cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Khuê Diệt, đây là chênh lệch tuyệt đối về thực lực, không thể bù đắp.

“Làm sao có thể…”

Đinh Hồng nuốt ngụm nước miếng, toàn thân không khống chế nổi run rẩy.

Mặc dù hắn nghĩ Khuê Diệt rất cường đại, lại không nghĩ rằng cường đại đến mức độ này!

Cho dù là Chân Thần cảnh thượng vị cũng không làm được?

Thấy vậy, trong lòng Khuê Diệt khẽ thở dài một cái, không sai, chính là cái cảm xúc này, một canh giờ trước hắn cũng giống như vậy đi?

Cái kia có thể nói là tuyệt vọng cực hạn, làm cho Khuê Diệt từ trước đến nay luôn cao ngạo đã mất đi dũng khí chiến đấu, mà tất cả đều là bởi vì thiếu niên kia.

Thật đáng sợ!

"Bí thuật, Huyết Minh Độn!"

Cảm thấy không có khả năng chiến thắng Khuê Diệt, Đinh Hồng không còn ý nghĩ tiếp tục đánh, vội vàng thi triển bí pháp bỏ chạy.

Huyết Minh Độn, chính là độn thuật cao cấp nhất mà Đinh Hồng nắm giữ, nháy mắt có thể đem cơ thể phân tán thành vô số mảnh, sau đó sẽ ngưng tụ tại điểm cách nơi này mấy chục triệu dặm, cái giá phải trả là mỗi lần thi triển Huyết Minh Độn đều phải thiêu đốt một phần mười tu vi.

Nhưng mà lúc này Đinh Hồng đã không quan tâm nhiều như vậy.

Tiếc là, Đinh Hồng vẫn đánh giá thấp thực lực của Khuê Diệt, lúc cơ thể Đinh Hồng phân giải thành mảnh nhỏ thì trong miệng Khuê Diệt đột nhiên bộc phát ra lực hút cực mạnh, trực tiếp hút tất cả mảnh nhỏ vào trong miệng!

Đừng quên, Khuê Diệt đã luyện xong Phệ Linh, cho dù là linh lực, sinh cơ, hay là máu thịt, hắn đều có thể hấp thu.

Đây cũng là nguyên nhân Khuê Diệt du lịch khắp nơi, địa phương bị hắn để mắt tới trừ phi có người mạnh hơn hắn tọa trấn, nếu không chắc chắn sẽ bị Khuê Diệt biến thành Tử Vực.

Cứ như vậy, Đinh Hồng cơ hồ bị Khuê Diệt luyện hóa, đến chết vẫn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

"…"

"…"

Vương Thành cùng Vân Uyển Nhi hai mặt nhìn nhau, có chút mờ mịt, được cứu rồi?

Củ khoai tím này… Không đúng, cái vị đại hán có làn da màu tím này, rốt cuộc là quái vật gì?

Chân Thần cảnh thượng vị, hay là… Thần Vương?

"Tiền bối…"

Do dự thật lâu, Vương Thành vừa muốn tiến lên đã bị Khuê Diệt phất tay đánh gãy:

"Tiền bối nói, các ngươi có thể đi."

Tiền bối tiền bối?

Vương Thành ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Giác cách đó không xa, hít một hơi thật sâu, khom mình hành lễ nói:

"Đa tạ tiền bối."

Rất rõ ràng, Khuê Diệt chỉ là tay chân, người thực sự cứu bọn hắn là Tần Giác, nếu không bọn hắn sợ rằng nhất định sẽ giống

Đinh Hồng bị Khuê Diệt ăn.

Tuy nói hai người Bán Thần cảnh không thể nào thỏa mãn khẩu vị của Khuê Diệt, nhưng điểm tâm ngọt đưa tới cửa, ai lại từ chối?

Đối với chuyện này, Tần Giác cũng không hề để ý, mà gọi Khuê Diệt đi qua.

“Tiền bối có chuyện gì.”

Khuê Diệt cúi thấp đầu, trong lòng run sợ, sợ Tần Giác giết chết hắn trước khi đi.

“Không được đi Thiên giới nữa.”

Tần Giác phân phó nói.

“A?”

Đầu tiên Khuê Diệt sững sờ, lập tức nói như đinh đóng cột:

“Không thành vấn đề, ta thề, tuyệt đối sẽ không đi Thiên giới nữa!”

Ông!

Lời còn chưa dứt, một sợi kim quang nháy mắt đã chui vào giữa trán Khuê Diệt.

“Tốt, nếu như ngươi vi phạm lời thề, ngay lập tức sợi kim quang kia sẽ cưỡng ép lấy đi linh hồn của ngươi.”

Tần Giác thu tay lại, thản nhiên nói.

“???”

Khuê Diệt lập tức dùng linh thức tìm khắp cơ thể, nhưng

không có tìm thấy sợi kim quang kia, đúng là không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà Khuê Diệt rất rõ ràng, dựa vào thực lực của Tần Giác chắc chắn có thể làm được điều này, thế là Khuê Diệt chỉ có thể bỏ qua Thần giới, cho dù hắn đã lên kế hoạch mười mấy vạn năm.

Làm xong những thứ này, Tần Giác không cần phải nói nhiều nữa, quay người bay đi về phía vết nứt không gian, mang theo Thạch Thiên ở phía sau, sau đó là Vương Thành và Vân Uyển Nhi đang cẩn thận từng li từng tí.

Chương 346: Nghỉ Ngơi

Đưa mắt nhìn Tần Giác biến mất bên trong vết nứt không gian, Khuê Diệt như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra,cả người thư giãn.

Cuối cùng cũng tiễn được vị thần này đi.

Khuê Diệt thật sự sợ Tần Mục sẽ gạt mình đi rồi mới đi, dù sao Khuê Diệt cũng thường làm những chuyện tương tự.

May mà cuối cùng Tần Giác chỉ là cho hắn một cái cảnh cáo cùng cấm chế mà thôi, chỉ cần mình không đi Thiên giới, liền chẳng có chuyện gì.

Về phần Thần giới, Khuê Diệt nghĩ cũng không dám nghĩ, không nói trước Thần giới Thiên Đạo pháp tắc không cho phép hắn tiến vào, coi như không có thiên đạo pháp tắc trói buộc, Khuê Diệt cũng tuyệt đối không dám đến gần, thậm chí sau này sẽ tình nguyện đi đường vòng.

Không còn cách nào khác, Tần Giác lưu cho hắn cái bóng tâm lý thực sự quá lớn, tin tưởng đổi thành bất luận kẻ nào cũng sẽ như thế.

“Ai, không biết khi nào mới có thể cường đại giống tiền bối.”

Khuê Diệt khẽ thở dài một cái.

Chờ tại chỗ một lúc,cho đến khi xác định được Tần Giác không có bị Thiên Đạo pháp tắc của Thần giới đẩy ra, Khuê Diệt lúc này mới xoay người rời đi, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Cùng lúc đó,vết nứt không gian mất đi kim quang duy trì dần

dần đóng kín, chậm rãi biến mất.

"…"

…

Xuyên qua vết nứt không gian,tinh không mênh mông vô ngần lập tức lộ ra ở trước mắt, không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Các loại thuộc tính linh khí phiêu đãng trong hư không, không thua kém Thiên giới một chút nào,làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Tần Giác duỗi lưng một cái, cười to nói:

"Rốt cục cũng trở về ."

"Nơi này chính là Thần giới sao?"

Thí Đạo ánh mắt lấp lóe, tràn ngập chờ mong.

Mặc dù bởi vì nguyên nhân phong ấn Ân Thiên Hành nên Thí Đạo đã mấy chục vạn năm chưa từng tiếp xúc qua giới nội, nhưng ở mấy chục vạn năm trước, nàng cũng đã nghe nói qua Thần giới, chỉ bất quá chưa hề gặp qua thôi.

Không nghĩ tới mới ra không bao lâu, liền để nàng nhìn thấy Thần giới trong truyền thuyết.

Giờ phút này, đối với Tần Giác, Thí Đạo nội tâm đã không chỉ là quan hệ chủ tớ đơn giản như vậy, mà là sùng bái!

Thật ra lúc trước nàng coi cung chủ Thiên Cung là siêu cấp cường giả không ai sánh nổi, nhưng hiện tại xem ra, so với Tần Giác, cũng chỉ giống như sâu kiến.

"Tiền bối …"

Lúc này, Vương Thành đột nhiên cẩn thận từng li từng tí bay tới, biểu lộ trang nghiêm, thái độ khiêm tốn, bộ dáng kia, tựa hồ sợ không cẩn thận chọc giận Tần Giác.

Nhìn thấy Khuê Diệt nhẹ nhàng miểu sát Đinh Hồng còn gọi Tần Giác là tiền bối, Vương Thành làm sao dám có chút bất kính.

“Chuyện gì .”

Tần Giác đôi mắt nhẹ liếc, hững hờ nói.

“Đa tạ tiền bối cứu mạng .”

Vương Thành không bao giờ ngờ rằng mình sẽ được cứu một cách khó hiểu như vậy, vì vậy hắn rất cảm kích.

“A, không có gì .”

Tần Giác phất phất tay, không có vấn đề nói:

“Các ngươi có thể đi rồi .”

“Vâng.”

Vương Thành liền vội cúi đầu hành lễ, rồi hướngVân Uyển Nhi nói:

“Uyển nhi, chúng ta đi thôi .”

“Ừm, Thành ca .”

Nói xong, hai người tay nắm tay, cấp tốc biến mất trong tinh không.

Sau khi tông chủ Thánh Linh Tông Đinh Hồng chết, Thánh Linh Tông cũng triệt để mất đi uy thế, còn về phần những trưởng lão Bán Thần cảnh, Vương Thành căn bản không để vào mắt.

Các loại thương thế sau khi khỏi hẳn, Vương Thành liền dự định trở lại Phần Thiên đại lục, đem sự tình thiếu tông chủ Thánh Linh Tông Đinh Thuyên cấu kết Trùng tộc công bố thiên hạ.

Đến lúc đó, đã mất đi Chân Thần cảnh cường giả tọa trấn, coi như không cần Vương Thành động thủ, Thánh Linh Tông cũng rất nhanh diệt vong.

"…"

"Tốt, chúng ta trở về đi ."

Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, thản nhiên nói.

Vô duyên vô cớ biến mất mấy ngày, không biết sư huynh bên kia có lo lắng không.

Ách … Không đúng, lấy tính cách của Bạch Nghiệp kia, khả năng còn không phát hiện hắn đã không ở Huyền Ất Sơn.

Nghĩ tới đây, Tần Giác nhịn không được liếc mắt, nói:

"Các ngươi có hứng thú ở Thần giới nghỉ ngơi mấy ngày không?"

Mặc dù trước đó lúc hủy diệt Thiên Cung, Tần Giác từng đến Thần giới một lần, nhưng cũng không có dừng lại quá lâu, cho nên đối với Thần giới, Tần Giác cũng chưa quen thuộc.

Dù sao đã đã tìm được Thần giới, chỉ cần Tần Giác nguyện ý, tùy thời có thể trở lại Linh Ương giới, không bằng nhân cơ hội này thưởng ngoạn phong cảnh của Thần giới, thuận tiện nếm thử mỹ thực của Thần giới, coi như là đi du lịch.

"Tốt tốt!"

Nghe vậy, Thí Đạo đại hỉ, không chút do dự gật đầu nói:

“Hì hì, ta đã sớm muốn nhìn một chút Thần giới đến cùng là như thế nào.”

Đối với phản ứng của Thí Đạo, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, lập tức quay đầu nhìn về Thạch Thiên:

“Còn Ngươi.”

“Ta …”

Thạch Thiên hơi có vẻ do dự, lâm vào trầm mặc.

Nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói, hắn cực kỳ muốn mau sớm trở lại Linh Ương giới, nhưng cũng có chút xoắn xuýt, không biết trả lời như thế nào.

Lần này, Tần Giác không tiếp tục khuyên giải, mà là lẳng lặng chờ đợi Thạch Thiên lựa chọn.

Nửa ngày, Thạch Thiên hít một hơi thật sâu, rốt cục quyết định:

“Có thể .”

Liên tục mấy ngày tiếp xúc,Thạch Thiên đã ý thức được Tần Giác cường đại cỡ nào.

Mặc dù không biết Thần giới đến cùng là địa phương nào, nhưng hắn biết rõ, cái này là cơ duyên của mình, nhất định phải nắm lấy cho thật chắc, chỉ có như vậy, mới có thể trở nên càng mạnh!

“Ha ha ha, tốt, đã như vậy, chúng ta đi thôi .”

Hạ quyết tâm, Tần Giác tản ra linh thức, cấp tốc bắt được một khối đại lục phụ cận, mang theo Thí Đạo cùng Thạch Thiên hướng bên kia bay đi.

…

Trong cái nắng như thiêu đốt, ánh nắng nóng bỏng chiếu xuống, xuyên qua kẽ lá, lấm tấm trên mặt đất, giống như những vì sao trên bầu trời, vô cùng xinh đẹp.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, nhánh cây đứt gãy, lộ ra đặc biệt chói tai.

Trong chốc lát, không khí ngưng kết, cơ hồ tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Không biết qua bao lâu, trong bóng tối đột nhiên vang lên thanh âm phẫn nộ của một nam tử:

“Vừa rồi tên ngu nào, hãy cẩn thận. Nếu để cho con Âm Lôi thú này chạy mất, ta sẽ giết ngươi!”

“Xin lỗi, lão đại .”

Người trước đó không cẩn thận dẫm lên nhánh cây liên tục xin lỗi,bị dọa đến cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, không có chút huyết sắc nào.

“Khốn kiếp, câm miệng cho ta!”

Tên đại hán được xưng lão đại nhịn không được chửi ầm lên, âm thanh như sấm,vang rộng khắp sơn lâm

Một giây sau, vẻ mặt của tên đại hán hơi thay đổi và nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng đã quá muộn.

“Gầm!”

Nơi xa, đạo đạo lôi quang phóng lên tận trời, trong nháy mắt bao trùm ở phạm vi ngàn dặm, ngay sau đó một con đại điểu màu

xanh, dài vài trượng bay trên không trung, hai mắt như điện, khóa chặt lại bên này.

“Không tốt, bị phát hiện, động thủ!”

Không kịp nghĩ nhiều, tên đại hán vội vàng nghiêm nghị quát.

Lời còn chưa dứt,lôi quang đầy trời cuốn tới, đem tất cả cây cối xung quanh phá hủy, hóa thành tro tàn,có mấy gia hỏa không may bị lôi quang đánh trúng,thi thể bị cháy đen, vô cùng thê thảm.

“Thật mạnh?!”

Đại hán kinh hãi, căn cứ tin tức, con yêu thú này là hậu duệ Thần thú chỉ có cấp bảy thôi sao, sao lại cường đại như thế?

“Lão đại, yêu thú này dường như là Âm Lôi thú cấp tám, chúng ta mau chạy đi!”

Bên cạnh, bọn thuộc hạ run lẩy bẩy, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Đáng chết!”

Ngay lúc thời khắc đại hán do dự, càng nhiều lôi quang rầm rầm rơi xuống, mắt thấy sắp thôn phệ bọn người đại hán, trên bầu trời đại điểu đột nhiên như gặp phải đòn nghiêm trọng, thẳng tắp rơi xuống, lôi quang cũng tiêu tán theo, giống như chưa từng tồn tại.

Tình huống như thế nào?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Chương 347: Tần Giác Tu Luyện

“Sao … Chuyện gì xảy ra?”

Đại hán sững sờ tại chỗ, trợn mắt hốc mồm, có chút không rõ ràng cho lắm.

“Lão đại, Âm Lôi thú kia … Giống như đã chết .”

Thuộc hạ bên cạnh nhắc nhở.

“Cái gì?”

Đại hán nao nao, cuồng hỉ nói:

“Ha ha ha, thật là trời cũng giúp ta .”

Lúc đại hán chuẩn bị bay qua tìm kiếm Âm Lôi thú , ba đạo kim quang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, giống như một cỗ sao chổi đáp xuống bên trong rừng núi, nhấc lên bụi bặm đầy trời, làm cho đại hán giật nảy mình.

“Thứ quỷ gì vậy?”

Thấy thế, đại hán vội vàng dừng động tác lại, núp trong bóng tối quan sát.

Hô!

Cuồng phong phá qua, đem khói bụi trực tiếp thổi tan,bên trong hiện ra ba đạo bóng dáng.

Hai nam một nữ, trong đó một thiếu niên mặc da thú,đại hán

có thể nhìn ra được tu vi, chỉ có cấp bậc Chí Tôn cảnh, không đủ gây sợ.

Về phần thiếu niên cùng nữ tử kia, đại hán lại hoàn toàn nhìn không thấu thực lực!

Nhất là thiếu niên áo trắng như tuyết kia, toàn thân trên dưới không có nửa điểm linh lực ba động, nhưng khí chất lại cực kỳ xuất chúng, rõ ràng không phải người bình thường.

Trừ cái đó ra, nhìn qua nữ tử cũng làm cho đại hán phi thường kiêng kị,cảm giác mình tựa hồ tùy thời có thể bị giết chết.

“Lão đại, làm sao bây giờ?”

“Rút lui .”

Đại hán sắc mặt âm trầm, hạ lệnh.

“A? Vì sao a?”

Phải biết, Âm Lôi thú thế nhưng là hậu duệ của Thần thú, huyết nhục cực kỳ trân quý, không thua gì thiên tài địa bảo đỉnh cấp, nếu như có thể dùng tu luyện, tất nhiên làm ít công to, hiện tại thi thể Âm Lôi thú đang ở trước mắt,đại hán lại muốn rút lui?

Nói đùa sao?

“Ngớ ngẩn, các ngươi chẳng lẽ nhìn không ra, Âm Lôi thú cấp tám kia là bọn hắn giết chết sao!”

Đại hán nổi giận nói:

“Nếu như ta không có đoán sai, bọn hắn rất có thể là Đại Thánh cảnh, thậm chí là cường giả phía trên Đại Thánh cảnh,nếu các ngươi không sợ chết vậy đi đoạt đi, ta cũng không nhúng tay .”

Nói xong, đại hán lập tức quay người rời đi, không chần chờ

chút nào .

Cho dù không thấy rõ đối phương là làm sao giết chết Âm Lôi thú, nhưng có thể miểu sát Âm Lôi thú cấp tám, coi như dùng cái mông nghĩ cũng biết cường đại cỡ nào, mặc dù đại hán rất muốn yêu tinh cùng huyết nhục Âm Lôi thú, nhưng điều kiện tiên quyết là còn sống.

Võ giả còn lại gặp lão đại cũng chạy, nơi nào còn dám ở lâu, nhao nhao co cẳng chạy nước lớn, rất nhanh toàn bộ sơn lâm chỉ còn lại ba người Tần Giác .

“Hẳn là mấy cái sâu kiến.”

Phát giác được nơi xa động tĩnh, Thí Đạo lông mày gảy nhẹ, thu hồi linh thức.

“Ừm.”

Tần Giác không thèm để ý chút nào, nghiêm túc đánh giá Âm Lôi thú mất đi sinh tức trước mắt, như có điều suy nghĩ:

“Không biết con đại điểu này hương vị thế nào .”

“…”

Sau mười phút,bên trong núi rừng khói đen lượn lờ bốc lên, mà Âm Lôi thú đã bị lột sạch lông vũ, cắt thành mấy khối, gác ở bên trên hỏa diễm.

“Kỳ quái, sao mùi khó ngửi như vậy?”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác khẽ nhíu mày.

Theo lý thuyết, lúc này thịt nướng hẳn là phát ra mùi thơm mới đúng, nhưng thịt nướng này không chỉ không có mùi thơm,mà còn rất khó ngửi, không biết chỉ sợ cho rằng bọn hắn đang nướng phân.

Trên thực tế, thịt Âm Lôi thú thịt thú xác thực phi thường khó ăn, nếu bên trong không có ẩn chứa khí huyết cùng linh lực cường đại, tuyệt đối sẽ không có người nguyện ý hấp thu luyện hóa.

Nhưng Tần Giác từ trước đến nay chỉ truy cầu cảm giác mỹ vị,làm sao có thể chịu đựng được chuyện này, vì vậy đã đi nơi khác và bắt được một con yêu thú cấp tám khác,thay thế Âm Lôi thú.

Cuối cùng, lần này không có lật ngược nữa, hương thơm nồng nặc đã sớm tỏa ra, rất hấp dẫn.

“Thơm quá a, rốt cục lại có đồ ăn .”

Vân Tịch từ trong ngực Tần Giác chui ra ngoài, vui vẻ nói.

Cuối cùng, chỉ có Thạch Thiên chịu ăn thịt Âm Lôi thú, thuở nhỏ cư dân sinh hoạt Yêu Thú Sơn Mạch,thịt yêu thú nào mà Thạch Thiên không ăn qua?

Đối với hắn mà nói, so với cảm giác, linh lực không thể nghi ngờ càng trọng yếu hơn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt mặt trời đã lặn phía tây màn đêm buông xuống, ánh trăng như là tơ lụa, vì sơn lâm phủ thêm một tấm lụa mỏng.

Sau khi ăn uống no đủ, Tần Giác trực tiếp tìm tảng đá nằm xuống, thư giãn thích ý, quả nhiên vẫn là loại cuộc sống này thích hợp với hắn nhất, không có bất kỳ phiền não gì, muốn làm cái gì thì làm.

Lúc này, Vân Tịch đột nhiên nâng cao bụng nhỏ từ bên cạnh bay tới, rơi trên người Tần Giác.

“Sư phụ .”

“Ừm .”

“Ngôi sao thật xinh đẹp a .”

“Ừm.”

“Hái một viên xuống đây đi .”

“…”

“Khụ khụ, không được .”

Tần Giác im lặng.

“A .”

Vân Tịch hơi có vẻ thất vọng.

“…”

“Sư phụ .”

“Lại thế nào .”

“Ta muốn uống ít linh tửu .”

“Được rồi, vẫn là chọn cho ngươi một vì sao đi,có muốn như vậy không?”

“Hừ!”

“…”

…

Hôm sau, sáng sớm.

Tần Giác mở to mắt, phát hiện Vân Tịch như cũ nằm ở trên người hắn, chỉ bất quá còn chưa tỉnh lại.

Cẩn thận từng li từng tí đem Vân Tịch nhấc lên, Tần Giác duỗi lưng một cái, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, cực kỳ thoải mái.

“Hửm? Thí Đạo còn chưa có trở lại a .”

Bởi vì không ăn thịt thú, cho nên ngày hôm qua Thí Đạo cùng Tần Giác sau khi lên tiếng chào hỏi, thì một mình rời khỏi sơn lâm hoạt động, không nghĩ tới bây giờ còn chưa có trở lại.

Tần Giác ngược lại không lo lắng Thí Đạo chạy trốn, vì trước đó hai người bọn họ đã ký kết huyết mạch, tùy thời có thể tìm được đối phương, chỉ cần Thí Đạo không phải là đồ ngốc, thì sẽ không chạy loạn khắp nơi.

Dù sao nơi này cũng không phải giới nội để cường giả Bán Thần cảnh có thể hoành hành không trở ngại, trước đó Vương Thành cùng Vân Uyển Nhi có thể nói hoàn toàn không kém gì Thí Đạo, kết quả còn không phải bị Đinh Hồng truy sát lên trời xuống đất không có nơi chốn sao, nếu không phải vừa vặn gặp được Tần Giác, cơ hồ chắc chắn phải chết.

Một bên khác, Thạch Thiên hai con ngươi khép hờ, hô hấp đều đặn kéo dài, không ngừng hấp thu linh khí xung quanh, hiển nhiên đang ở trạng thái tu luyện .

Linh lực trong thịt yêu thú kia thực sự quá mức to lớn, Vân Tịch thể chất từng bị Thiên Đế tái tạo qua, bởi vậy có thể tự hành hấp thu luyện hóa, nhưng Thạch Thiên thì nhất định phải thông qua tu luyện mới có thể triệt để hấp thu, nếu không sẽ rất dễ dàng no bạo kinh mạch, tạo thành phản phệ.

“Rất lâu không có tu luyện, ta cũng thử tu luyện một chút a .”

Tần Giác nhịn không được cảm khái.

Từ khi xuyên qua đến Linh Ương giới, ngoại trừ ban đầu Tần Giác ngẫu nhiên tu luyện thời gian hai năm,sau đó thì không còn tu

luyện nữa, cho nên khẩu quyết công pháp cũng nhanh quên.

Tần Giác rất hiếu kì, nếu như hắn hiện tại tu luyện sẽ như thế nào?

Nghĩ như vậy, Tần Giác lập tức ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu thử vận chuyển công pháp.

Ầm ầm!

Trong chốc lát,bầu trời trở nên đen như mực, toàn bộ đại lục cũng bắt đầu chấn động, rất nhiều kiến trúc không chịu nổi sụp đổ, hóa thành phế tích, giống như tận thế giáng lâm.

Không chỉ là khối đại lục này, dị tượng cấp tốc khuếch tán đến mỗi một góc của Thần giới, ven đường những nơi đi qua, vô luận chỗ nào, linh khí trong nháy mắt khô kiệt!

Ngắn ngủi mấy tức,linh khí Thần giới đã bị mạnh mẽ hút khô!

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Linh khí đâu?”

“Phát sinh chuyện gì?”

“…”

Vô số cường giả chấn kinh há to mồm, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, không rõ chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, cái này không phải là cái thứ nhất làm cho bọn hắn chấn kinh, bởi vì tiếp đó,linh lực trong cơ thể của bọn họ cũng bị cưỡng ép rút ra!

“Linh lực ta!”

“Là ai!”

“A a a, không!”

“…”

Tần Giác làm sao cũng không nghĩ tới, hắn vừa mới vận chuyển công pháp, liền tạo thành uy năng kinh người như thế!

Chương 348: Nếu Ta Nói Mình Không Cố Ý, Ngươi Có Tin Không

Ầm ầm!

Khoảng không bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, những hiện tượng kì lạ xuất hiện ngày càng nhiều. Tất cả các đại lục đều vì thế mà chấn động. Năng lượng đó nhanh chóng tràn ra tất cả mọi nơi, đem toàn bộ linh khí ở Thần giới hút mất.

Cùng lúc đó, từ nhân loại, yêu thú đến những chủng tộc khác, tất cả đều cảm giác được linh lực trong cơ thể đột nhiên bị một năng lượng khác lấy mất. Năng lượng đó đã khống chế họ, sau đó rút đi linh lực khiến cho họ bị phản phệ.

“Không! Linh lực của ta!”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Mau dừng tay!”

Đối với võ giả mà nói, linh lực chính là thứ quan trọng nhất của họ. Nhưng mà năng lượng kia quá mạnh, cho dù họ có giãy giụa như thế nào, gào thét to thế nào thì cũng không thể làm gì được. Cỗ năng lượng kia sau khi càn quét linh lực của tất cả mọi người liền biến mất, bọn họ cũng chẳng thể làm gì cỗ năng lực kia cả.

Nếu còn tiếp tục như vậy, sợ là chưa đến ba phút, toàn bộ cường giả của Thần giới đều biến thành người bình thường mất. Những người đã bỏ ra mấy vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm

khổ cực tu luyện sẽ không còn gì cả!

Giờ phút này, người hoảng hốt nhất có lẽ chính là Tần Giác. Ngay cả chính bản thân Tần Giác có lẽ cũng không nghĩ tới việc tu luyện của hắn lại tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy. Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác vội vàng dừng việc tu luyện, đồng thời đem tất cả linh khí và linh lực mình đã hấp thụ trả lại toàn bộ. Đến lúc Tần Giác làm xong, Thần giới mới dần dần khôi phục lại bình thường.

“A? Linh lực của ta lại trở về này!”

“Ha ha ha. Ta cũng vậy!”

“Kỳ quái, chẳng lẽ lúc nãy là do chúng ta nằm mơ?”

“…”

Vô số cường giả đã thả ra linh thức, với ý đồ tìm kiếm nơi cỗ năng lượng kia phát ra. Nhưng đáng tiếc là cỗ năng lượng kia đến nhanh, đi cũng nhanh. Nó lại không để lại bất cứ dấu vết gì, khiến cho những cường giả ấy không thể tìm được?

Quan trọng nhất chính là, không người nào dám truy đuổi cỗ năng lượng thần bí ấy đến cùng.

Dù sao người đó đã có thể lấy toàn bộ linh khí của Thần giới, ai biết đến cuối cùng hắn cường đại đến mức nào?

Nhưng có thể khẳng định được, Thần Vương thượng vị tuyệt đối không thể làm được.

Lỡ như không cẩn thận chọc giận đến người ta, chẳng phải là tự mình tìm đường chết sao?

Mặc dù biết là như thế, nhưng trong một khoảng thời gian dài, chuyện này đã trở thành chủ đề được bàn tán trong mấy chục vạn năm ở Thần giới. Mọi người bàn tán về nó nhiều đến mức nó còn

nổi tiếng hơn cả việc Thiên Cung bị hủy diệt mấy tháng trước.

Hô!

Mở to mắt ra, Tần Giác phun ra một ngụm khí, sau đó im lặng. Xem ra sau này Tần Giác không thể lại tiếp tục tu luyện bởi ngay cả Thần giới linh khí ngập tràn cũng không chịu nổi năng lực của hắn. Nếu như hắn đổi thành những nơi khác nhỏ hơn, sợ rằng sẽ làm nơi đó sụp đổ ngay lập tức.

“Tần đại ca…”

Chẳng biết từ lúc nào, Thạch Thiên đã tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện, hiện tại đang đứng ở phía xa run lẩy bẩy.

Là võ giả có khoảng cách gần nhất với Tần Giác, Thạch Thiên tự nhiên là người đứng mũi chịu sào. Tất cả nội lực linh lực đều bị rút đi trong nháy mắt, nếu không phải Tần Giác phản ứng kịp thời, hậu quả đúng là khó mà lường được.

“Aa… Ngươi cứ tiếp tục tu luyện đi.”

Tần Giác cười cười, cảm thấy có chút xấu hổ. Có đôi khi năng lượng quá cường đại cũng là một loại phiền não. Lúc nào cũng phải khống chế năng lượng của mình nếu không thì sẽ giống như vừa rồi.

“Ngươi thật sự không có vấn đề gì sao?”

Thạch Thiên nuốt một ngụm nước miếng, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

“Khụ khụ. Ta thật sự không có vấn đề.”

Tần Giác sắc mặt nghiêm túc trả lời. Nghe được câu nói này, Thạch Thiên đã yên tâm, lại đứng quan sát Tần Giác một lát. Sau khi hắn ta xác định Tần Giác không có bất cứ vấn đề gì, Thạch

Thiên mới dám tiếp tục tu luyện.

"…"

Đúng vào lúc này, chân trời bỗng nhiên sáng lên một vòng ánh sáng. Trong chớp mắt đã bay tới, đáp xuống bên trong núi. Mà vòng ánh sáng này, trừ Thí Đạo ra còn có thể là ai?

"Chủ nhân, người có làm sao không?"

Người khác có lẽ không biết, nhưng Thí Đạo lại rất rõ ràng. Những hiện tượng kì lạ kia tuyệt đối là Tần Giác đưa tới. Chính vì thế nên sau khi Thí Đạo khôi phục lại năng lượng đã lập tức trở về.

"Ta không có gì."

Tần Giác cười khổ:

"Nếu ta nói mình không phải cố ý, ngươi có tin không?"

"…"

Sau một lúc trầm mặc, Thí Đạo nhẹ gật đầu:

"Ta tin."

Theo như cảm giác của nàng sau mấy ngày tiếp xúc với Tần Giác, Thí Đạo đã khắc sâu ý thức được Tần Giác cường đại cỡ nào. Đừng nói là hút khô linh khí của Thần giới, cho dù là Tần Giác hiện tại nói cho nàng biết Tần Giác không cẩn thận phá hủy thế giới nào, Thí Đạo cũng sẽ không có chút nghi ngờ nào.

"…"

Nghe vậy, trong chốc lát Tần Giác chẳng biết nói gì, đành phải đổi chủ đề:

“Ngươi hôm qua đã đi đâu, làm sao đến bây giờ mới trở về.”

“A, ta ở trên đại lục di chuyển nửa vòng, cũng thuận tiện dò xét một chút tin tức. Nơi này gọi là Thánh La đại lục, nằm ở khu vực biên giới của Thần giới. Người mạnh nhất ở nơi này là một người đạt cảnh giới Bán Thần, thực lực cùng ta không sai biệt lắm.”

Thí Đạo giải thích nói.

“…”

Tần Giác ngạc nhiên, có lẽ đây chính là sự chuyên nghiệp của Thí Đạo đi.

Chờ chút!

“Làm sao ngươi biết được cái người cảnh giới Bán Thần kia thực lực cùng ngươi không sai biệt lắm?”

“Hắc hắc, đương nhiên là bởi vì ta đã cùng hắn đánh một trận.”

Từ sau khi rời khỏi Ân giới, Thí Đạo lúc nào cũng muốn quyết đấu cùng những cường giả. Xem ra lần này nàng ấy có thể hài lòng được rồi.

“…”

“Đúng rồi! Chủ nhân, phía trước có một thành thị, chúng ta có đi qua đó không?”

Như nhớ tới cái gì, Thí Đạo liền mở miệng đề nghị.

“Ăn xong điểm tâm rồi nói sau.”

Tần Giác thản nhiên nói.

"..."

Sau nửa canh giờ, Thạch Thiên đã kết thúc tu luyện. Ngoại trừ Thí Đạo rất không vui khi phải ăn thịt thú, hai người kia đều ăn no uống đã. Bọn họ thu dọn một lát rồi hướng thẳng về hướng của thành thị mà đi.

Đúng như Thí Đạo nói, đây là một tòa thành thị vô cùng bình thường. Nơi này ngư long hỗn tạp, tất cả mọi người tụ tập ở đây đều đến từ mọi nơi trên đại lục. Bởi vì tòa thành thị này gần yêu thú sơn lâm, thế nên mỗi ngày đều sẽ có võ giả đến đây săn giết yêu thú. Những kẻ săn bắt yêu thú có rất nhiều, mà bọn người của gã đàn ông hôm qua cũng là những kẻ săn yêu thú.

Thêm nữa là những hiện tượng kì lạ do Tần Giác lúc tu luyện đưa tới, dẫn đến rất nhiều ngôi nhà sụp đổ. Nhìn cả tòa thành thị trông có vẻ hơi thê thảm.

Mà giờ phút này, tất cả các võ giả trong thành đều mang nhiều sắc mặt khác nhau. Bọn họ đang kích động thảo luận về hiện tượng kì lạ đó, nơi nơi trong thành đều ồn ào về việc đó.

Lúc đám người Tần Giác xuất hiện, ngay lập tức đã hấp dẫn tới vô số ánh mắt. Nhưng khi họ cảm nhận được khí tức của Thí Đạo, đám người đó nhao nhao cúi đầu xuống, giả vờ như không nhìn thấy bất kì cái gì.

Vì để tránh cho phiền phức, lần này Thí Đạo đã không che giấu tu vi của mình. Nàng ấy thậm chí còn cố ý ngưng tụ ra một vòng ánh sáng, để nhắc nhở người khác nếu không muốn chết thì đừng đụng vào bọn họ.

Mặc dù người mạnh nhất Thánh La đại lục chính là người có tu vi cảnh giới Bán Thần kia, nhưng vị kia chính là thủ lĩnh của thế lực đỉnh phong. Mà tòa thành thị này, vị thành chủ cũng chỉ là người có tu vi cảnh giới Đại Thánh mà thôi. Về phần những võ giả

khác, họ cơ bản đều ở những cấp bậc tầm trung, nào dám trêu chọc vào Thí Đạo?

“Khí tức thật là đáng sợ! Nữ nhân này hẳn là một cường giả ở cảnh giới Đại Thánh cảnh!”

Có người thấp giọng nói.

“Cảnh giới Đại Thánh cảnh? Ha ha, theo ta thấy,cảnh giới nàng ta tối thiểu chỉ là Thánh Hư cảnh!”

Một người khác cười lạnh.

“Ngu xuẩn! Các ngươi không thấy được vòng sáng sau lưng nàng ta sao? Đó chính là thứ đại diện cho thực của những người đã vào cảnh giới Bán Thần cảnh.”

Đám người nghe tiếng nói liền nhìn lại. Đúng như lời nói,sau lưng Thí Đạo đúng là một vòng kiếm phát sáng, lại tản ra khí tức mạnh mẽ. Khiến cho những người họ dù cách xa nhau rất xa, vẫn bị đè ép đến toàn thân run rẩy!

Cường giả cảnh giới Bán Thần cảnh?

Đám người hai mặt nhìn nhau, họ đều có thể nhìn thấy trong mắt đối phương là sự kinh ngạc tột độ.

Đối với bọn họ, những võ giả chỉ có cảnh giới Thánh cảnh mà nói, cảnh giới Thái Hư cảnh đã là tồn tại trong truyền thuyết rồi. Nếu vậy thì cảnh giới Bán Thần cảnh là khái niệm gì?

Đó chính là không cách nào tưởng tượng được!

“Lão đại, người thật thông minh. May mà chúng ta hôm qua đã không có đi cướp lại con Âm Lôi thú kia, nếu không thì xong rồi!”

Cách đó không xa, một nam tử mắt hí thở phào nhẹ nhỏm nói.

Những người đang nói chuyện đó, chính là gã đại hán muốn vây giết Âm Lôi thú hôm qua.

Bởi vì bị Tần Giác đoạt mất con mồi. Gã đại hán chỉ có thể mang theo thủ hạ của mình trở lại vùng lân cận thành thị. Sau đó bọn hắn lại tiếp tục tìm kiếm mục tiêu mới, vậy nên lúc nhóm người Tần Giác đi vào, bọn hắn mới ngay lập tức nhận ra.

“Xuỵt, nhỏ giọng một chút.”

Gã đại hán trừng mắt liếc thủ hạ của mình, nội tâm lại vì chính mình cơ trí mà cảm thấy may mắn.

Lúc đầu, hắn coi nhóm Tần Giác thực lực cao nhất cũng chỉ là cảnh giới Thái Hư cảnh. Kết quả lại không nghĩ đến thật sự là cảnh giới Bán Thần cảnh!

May mà hôm qua không có đi cướp đoạt thi thể Âm Lôi thú, nếu không, không biết chừng bọn hắn ngay cả tro cốt cũng không còn!

Chương 349: Tảng Đá Quỷ Dị

Trên đường phố náo nhiệt có không ít võ giả đang đi. Những người đó yếu nhất cũng là cảnh giới Truyền Kỳ cảnh, mạnh thì đạt đến cấp bậc Thánh cảnh. Thậm chí, có những người đạt cảnh giới Thánh Vương cảnh.

Nếu như đây là Linh Ương giới, cảnh tượng như thế này sẽ không có khả năng xuất hiện. Nhưng khi đến Thánh La đại lục rồi, những điều đó lại trở nên bình thường.

“Sử huynh đệ, hôm nay chúng ta sẽ đi săn giết loại yêu thú nào đây?”

“Lão trụ, ngươi lần trước nói muốn săn con kia…”

“…”

“…”

Mắt thấy đã đến giữa trưa, võ giả trong thành trì bắt đầu hoạt động. Bọn họ hoặc là hành động một mình hoặc là lựa chọn hợp thành một nhóm. Tất cả mọi người đều hướng đến yêu thú sơn lâm mà bay, ai ai cũng cố gắng tìm kiếm mục tiêu của mình.

Mọi người đều biết, chỉ có người đạt đến cảnh giới Đại Thánh cảnh trở lên mới có thể duy trì thời gian bay dài trên không được. Nếu như chưa đạt đến cảnh giới Đại Thánh cảnh, việc bay trên không với thời gian dài rất nguy hiểm. Thế cho nên tất cả những người tu vi thấp đều dựa vào việc săn giết yêu thú hoặc khai thác địa bảo để tu luyện.

Vậy nên đó chính là lí do mà những võ giả đi đến nơi nào, yêu

thú đều cực kì hận thù bọn họ. Đâu có yêu thú nào thích trở thành sinh vật giúp người khác tu luyện đâu!

Nhưng khi nói theo một phương diện khác, hận thù của yêu thú dành cho Tần Giác sẽ cao hơn rất nhiều, còn nhiều hơn hận thù của chúng đối với các võ giả nữa. Dù sao thì Tần Giác không dùng yêu thú để tu luyện, nhưng hắn lại coi chúng thành mỹ thực.

Giờ phút này, trên tay Tần Giác cầm một bầu rượu. Hắn ngồi trên bệ cửa sổ của tửu lâu, từ trên cao nhìn xuống cảnh vật bên dưới. Sau đó Tần Giác lại lộ ra biểu tình đăm chiêu suy nghĩ, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì cả.

“Sư phụ, con cũng muốn uống.”

Thì ra đang ngồi trên vai của Tần Giác chính là cô nhóc Vân Tịch hiếu động. Vân Tịch nhìn chằm chằm vào bầu rượu của Tần Giác, thèm nhỏ dãi nói.

“Không được.”

Tần Giác ngay lập tức lắc đầu.

“Vì sao a?”

Miệng của Vân Tịch đã hơi hơi dẩu ra, nàng bất mãn hỏi.

“Ta nói không được là không được.”

Cũng không phải Tần Giác hẹp hòi, mà bởi vì sau mỗi lần Vân Tịch uống say, nàng sẽ ngủ rất sâu, dù mọi người gọi thế nào cũng không tỉnh.

Thấy sư phụ không đồng ý, khuôn mặt nhỏ của Vân Tịch đỏ bừng. Nàng lập tức ôm chặt lấy cổ Tần Giác, hét to:

“A a a! Sư phụ, con muốn uống rượu! Con muốn uống rượu!”

"…"

Rơi vào đường cùng, Tần Giác đành phải lấy ra một bình linh tửu trăm năm để Vân Tịch uống:

"Thật là! Có một đồ đệ như ngươi ta thật mệt mỏi!"

"Hì hì. Con biết sư phụ rất tốt mà. Người tất nhiên sẽ không nhẫn tâm để con như vậy."

Vân Tịch nhanh chóng đưa tay đón lấy bầu rượu còn to hơn cả cơ thể mình. Cô nhóc gấp gáp đem bầu rượu mở ra, nhanh chóng ngửa đầu uống.

Nói trở lại, nếu như không phải Tần Giác, Vân Tịch vậy sẽ không thay đổi thành tửu quỷ, quả nhiên là tự gây nghiệt thì không thể sống a.

Mười phút sau, Vân Tịch đã uống say như chết.Nàng cứ như vậy dựa vào bờ vai của Tần Giác mà ngáy o o.Nhìn cảnh này, nếu không ít nhất một ngày thì không thể nào tỉnh.

"Chủ nhân, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?"

Sau hồi lâu, Thí Đạo đã phá vỡ trầm mặc.

Nghe vậy, Thạch Thiên đồng dạng cũng quăng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Tần Giác, hắn rất muốn lại được ăn thịt yêu thú cao giai, bởi vì như vậy không được bao lâu, là hắn có thể trùng kích Truyền Kỳ cảnh, nhưng lại không có ý tứ mở miệng.

"Trước tiên chúng ta cứ đi ra ngoài xem một chút đã."

Nhấp một hớp linh tửu, Tần Giác đứng lên nói:

"Không biết trong tòa thành trì này có cái gì chơi hay không?"

Đã hạ quyết tâm nên cả nhóm nhanh chóng rời khỏi tửu lâu.

Bọn họ đi tới nơi phồn hoa, náo nhiệt nhất trong khu vực thành thị.

Có lẽ là bởi vì nơi này gần với yêu thú sơn lâm, phần lớn những mặt hàng đang bày bán đều có liên quan tới yêu thú. Bọn họ bày bán rất nhiều thứ, tỷ như những yêu thú, yêu tinh nhỏ, máu yêu thú, xương cốt, hoặc là áo giáp cùng vũ khí.

Đương nhiên, cũng có những nơi bán đan dược trị thương.

“Mau tới nhìn, mau đến xem a. Đây chính là tinh huyết Tử Dực Lân Long, chỉ cần một giọt thì trong tu luyện có thể nói là làm ít công to.”

“Dùng xương cốt của hậu duệ thần thú để chế tác áo giáp đây. Đảm bảo không gì có thể phá vỡ…”

“Các vị khách quan qua đường, đừng bỏ lỡ món hàng này. Đây chính là Á Thánh khí đồ rắn sát đao…”

“Vị công tử này, trán của người có vầng sáng, trong mắt thì có linh quang. Ta nghĩ người hẳn là tiên nhân chuyển thế, thần tiên hạ phàm, ta rốt cục đã đợi được người…”

“Thanh lí kho đây, mau tới mua đi…”

“…”

Các loại tiếng rao hàng không ngừng vang bên tai, nơi này giống như không có gì khác biệt Địa Cầu. Tần Giác vừa đi vừa ngắm nhìn từng nhà, nhưng đáng tiếc không có cái gì có thể khiến hắn hứng thú.

Điều này đã khiến cho Tần Giác nhớ tới kiếp trước, lúc đó hắn đọc một ít tiểu thuyết, trong đó đều nói những nơi nhân vật chính xuyên tới rất náo nhiệt. Nhưng khi Tần Giác tự mình trải nghiệm rồi, hắn cảm thấy mình hẳn là người xuyên không khổ cực nhất!

“A, đây là…”

Đột nhiên, Thí Đạo đôi mắt hơi sáng, nhìn về phía bên trái quầy hàng.

“Làm sao vậy?”

Tần Giác vui mừng. Hắn tưởng rằng Thí Đạo đã phát hiện được vật gì tốt nên vội vàng truy hỏi nàng ấy.

“Viên đá kia nhìn thật xinh đẹp.”

Thí Đạo chỉ vào viên đá màu ngà sữa nằm trên quầy hàng nói.

Tần Giác: “…”

Đây chính là Thần khí hóa thân sao?

Có phải là nhầm lẫn rồi không?

Đồ đệ, Thần khí nhà người ta đều siêu việt, cả người có đầy bảo bối và năng lực mạnh mẽ.Còn Đồ đệ, Thần khí của Tần Giác hắn lại là một người chỉ thích ăn vặt, uống rượu và một nữ nhân thích dùng bạo lực chứ??

Chẳng lẽ là bởi vì hắn đã quá lợi hại, cho nên ông trời cố ý an bài cho hắn mấy cái đồng đội heo?

“Ông chủ, viên đá này bán thế nào?”

Thí Đạo không biết Tần Giác đang suy nghĩ gì, vô tư cầm lấy tảng đá hỏi.

Người ngày đã sớm biết được tin tức hôm nay trong thành thị có một vị cường giả đạt cảnh giới Bán Thần cảnh đang dạo chơi. Khi ông ta nhìn thấy vòng sáng sau lưng Thí Đạo liền khẳng định được người trước mặt chính là vị cường giả kia. Vì uy lực của Thí Đạo nên làm ông ta hai chân mềm nhũn, đứng không vững nói:

“Không… Không cần tiền, xem như ta tặng cho vị tiên nữ này.”

“Thật sao?”

Thí Đạo không chút khách khí nhận lấy:

“Cảm ơn ông chủ.”

“…”

Cho đến lúc Thí Đạo đi xa, trưởng quầy mới như trút được gánh nặng mà nhẹ nhàng thở ra. Toàn bộ áo phía sau lưng của ông ta đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp. Ông ta cảm thấy may mắn khi Thí Đạo chỉ xem trọng tảng đá, nếu như nàng muốn một thứ quý hiếm hơn thì ông cũng không biết nên làm thế nào.

“Đây thật là một tảng đá xinh đẹp.”

Vuốt vuốt tảng đá màu ngà sữa, Thí Đạo yêu thích nó đến mức không muốn buông tay. Khi chứng kiến cảnh này, rất khó có thể tưởng tượng ra đây chính là một vị cường giả Bán Thần cảnh.

Tần Giác: “…”

“Chờ một chút!”

Thí Đạo bỗng nhiên dừng bước lại.

“Làm sao vậy?”

Tần Giác lơ đễnh hỏi.

“Tảng đá này… Giống như có chút không đơn giản.”

Thí Đạo nhíu mày.

“Không đơn giản?”

Tần Giác kinh ngạc, lúc này hắn mới nghiêm túc quan sát tảng

đá. Quả nhiên đúng như lời của Thí Đạo, hắn đã phát hiện được sự bất thường của tảng đá.

“Bên trong nó giống như có rất nhiều phù văn.”

Trong một viên đá phổ thông làm sao có thể có phù văn được?

Chẳng lẽ bọn họ đã nhặt được bảo vật?

“Không sai.”

Thí Đạo phất tay bày ra kết giới, ngăn cách thế giới phía ngoài. Tiếp đó, nàng ấy lập tức rót linh lực vào trong viên đá.

Đông!

Sau một khắc, màu ngà sữa của tảng đá phát ra các tia sáng chói mắt. Ở giữa không trung đột nhiên kết ra vô số phù văn, sau đó những phù văn này lại xen lẫn quấn quanh nhau, cuối cùng vẽ ra một bộ kí tự phức tạp.

“Đây là… Một tấm bản đồ?”

Tần Giác kinh ngạc hỏi.

“Có lẽ vậy.”

Thí Đạo nhếch miệng cười nói:

“Ha ha ha. Ta không nghĩ rằng vận khí của mình lại tốt như vậy.”

Tần Giác: “…”

“Địa điểm trong địa đồ tựa hồ là trung tâm Thánh La đại lục, chủ nhân, muốn đi sao?”

Thí Đạo nhìn về phía Tần Giác xin ý kiến. Trong mắt nàng ấy

tràn ngập sự chờ mong.

“Đi. Dù sao chúng ta bây giờ cũng không có việc gì làm.”

Tần Giác nhún vai, đưa ra quyết định.

Thật vất vả nhặt được một cái bảo vật. Mặc kệ bên trong là cái gì, trước tiên nhìn xem đó là nơi nào cái đã!

“Tốt qua! Vậy chúng ta xuất phát!”

Thí Đạo hứng khởi nói.

Oanh!

Khi kết giới được triệu hồi, cả ba người không một tiếng động biến mất. Cùng lúc đó, ở trung tâm của Thánh La đại lục, một khoảng không gian đột nhiên vặn vẹo. Một lúc sau, ba thân hình đột ngột xuất hiện.

“Ây… Thí Đạo, ngươi có chắc rằng đây là nơi mà bản đồ đánh dấu?”

Sau khi Thí Đạo nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng ấy đã quan sát bản đồ kĩ lưỡng. Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng, Thí Đạo lắp bắp trả lời:

“Đúng…đúng thế. Đây chính là chỗ đã đánh dấu.”

Chương 350: Không Gian Thần Bí

Thánh La đại lục, Trung Vực.

Là nơi phồn hoa nhất trên đại lục, Trung Vực không chỉ có linh khí nồng đậm, mà nơi đây lại tụ tập rất nhiều võ giả cấp bậc cao. Ở nơi này, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy được các võ giả cảnh giới Thái Hư cảnh, họ như biến thành những người qua đường vậy.

Nhất là ở Thánh La thành, nơi được xưng là thần đô. Sở dĩ được gọi vậy là bởi vì nơi này có một vị cường giả Bán Thần cảnh, đây cũng là vị cường giả duy nhất đạt đến cấp bậc này trên toàn bộ Thánh La đại lục!

“Này, các ngươi nghe nói không. Tối hôm qua có người xông vào phủ thành chủ, hướng thành chủ hạ lời khiêu chiến. Trời ạ, kẻ này không muốn sống nữa sao?”

Một võ giả Thái Hư cảnh khẽ thở dài một cái, vừa nói vừa cảm thán cho đối phương.

“Làm sao có thể không biết.”

Một tên võ giả khác trợn mắt, nói:

” Linh lực bạo động lớn như vậy, dọa ta còn tưởng rằng là tận thế đến. Nhưng mà đem linh lực buổi sáng hôm nay ra so sánh , linh lực bạo động tối qua thế nhưng cũng không đáng sợ mấy.”

“Đúng vậy đúng vậy. cũng không biết là cái gì, đột nhiên đem linh lực của ta hút khô. Ngày hôm nay quả thực quá khủng bố, dọa

ta sợ chết mất!”

“…”

“…”

Đám người lao nhao, thảo luận chuyện tối hôm qua cùng với chuyện sáng nay.Bọn họ nói rất hang say, thậm chí có người còn cãi nhau kịch liệt.

“Ha ha, tin tức của các ngươi quá lạc hậu.”

Bên cạnh có một võ giả mặt hất lên, hắn ta hạ giọng nói:

“Ta có một người bạn ở phủ thành chủ, hắn đã tận mắt nhìn thấy vị cường giả xông vào phủ thành chủ đấy.”

“Cái gì? Là thật hay giả vậy?”

Đám người nghe vậy, lập tức nhìn sang.

“Đương nhiên là thật!”

Người võ giả kia ngẩng đầu, lộ ra vẻ cao thâm, nói:

“Theo bằng hữu của ta nói, người xông vào phủ thành chủ sau đó hướng thành chủ khiêu chiến, chính là một nữ nhân!”

“Nữ nhân?!”

Đám người kinh hãi, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Tựa như rất hài lòng về vẻ mặt của mọi người, người võ giả kia nói tiếp:

“Ha ha, các ngươi cũng không nên xem thường nữ nhân này. Bằng hữu ta nói hai vị hộ pháp của thành chủ đại nhân ngay cả

một chiêu của nàng ta cũng không tiếp nổi!”

“Cái gì, không thể nào? Hai vị hộ pháp của thành chủ đại nhân không phải cảnh giới Thái Hư đệ thập cảnh sao?”

Phải biết, trừ thành chủ cấp bậc Bán Thần cảnh ra, võ giả Thái Hư đệ thập cảnh chính là những người mạnh nhất Thánh La đại lục, làm sao họ có thể ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi?

“Ngu xuẩn, các ngươi thì hiểu cái gì?”

Những lời nói chất vấn lọt vào tai của người võ giả kia, khiến cho người võ giả kia nổi giận, nói:

“Nếu như hộ pháp có thể đỡ chiêu của nàng ta, thành chủ sao có khả năng tự mình động thủ?”

Mọi người nhất thời không nói được lời nào nữa. Đúng như lời vị võ giả kia nói, tối hôm qua gây nên động tĩnh lớn như vậy, hiển nhiên không có khả năng chỉ là hai vị hộ pháp chiến đấu cùng người khiêu chiến.

Huống chi, ở đây có rất nhiều người nhìn thấy thân ảnh của thành chủ. Kết quả ai thua ai thắng, bọn họ không ai biết.

Nhưng mà có thể khẳng định được, thành chủ tuyệt đối đã xuất thủ.

Nghe đến đó, Tần Giác thu hồi linh thức của mình. Hắn không cần nghĩ cũng biết, nữ nhân mà bọn võ giả kia đang thảo luận chính là Thí Đạo. Tất nhiên, hiện tại không phải lúc thích hợp để Tần Giác hắn nghĩ về việc này, mà điều quan trọng bây giờ là……

Tấm bản đồ kia không phải hàng giả chứ? Không phải là vẽ sai đấy chứ?

“Oa, vị công tử tuấn tú đằng kia ơi. Sao người còn đứng ngây

ra đó chứ, mau vào đây đi.”

“Công tử không cần xấu hổ, chúng ta sẽ hảo hảo hầu hạ người mà.”

“Không sai, không sai, lớn nhỏ đều tùy người chọn.”

“…”

Tần Giác còn tốt, bởi vì khí chất hắn quá mức xuất chúng, cho nên không ai dám tuỳ tiện tới gần hắn.Chỉ đứng cách đó không xa gọi.

Còn Thạch Thiên thì không có may mắn như vậy, đã có không ít nữ tử nắm lấy cánh tay của hắn, đem Thạch Thiên kéo vào.

Đáng thương cho Thạch Thiên, hắn đã bao giờ gặp phải cảnh này. Thế là khuôn mặt Thạch Thiên nhanh chóng đỏ chót, không biết nên làm gì cho đúng, chỉ có thể hướng Tần Giác cầu cứu.

Không sai, dựa theo vị trí đánh dấu trong bản đồ. Ba người Tần Giác đã đi tới Thánh La thành, chỉ là khi tới địa điểm, nơi đó lại chính là thanh lâu!

“Ngươi xác định không nhìn lầm bản đồ?”

Tần Giác nhăn mặt lại, rất là im lặng.

“Không có… Không sai.”

Thí Đạo lắc đầu liên tục.

“…”

Chẳng lẽ bảo tàng trong viên đá này, chính là toà thanh lâu này?

Người thú vị nào mà ác như thế chứ?

Tần Giác im lặng.

“Chủ nhân, nếu như bảo vật dấu ở phía dưới nơi này thì sao?”

Gãi gãi đầu, Thí Đạo hơi có vẻ xấu hổ hỏi.

“Đúng là có khả năng này.”

Tần Giác nhíu mày, hắn đem linh thức tản ra, cho chúng cấp tốc xâm nhập xuống lòng đất. Sau hồi lâu, hắn lại thật sự bắt được một tia linh khí.

Tần Giác không kịp nghĩ nhiều, thân ảnh của hắn lóe lên, nhanh chóng đưa Thí Đạo và Thạch biến mất.

“A, người đâu rồi?”

Mấy nữ tử mới vừa rồi còn lôi kéo Thạch Thiên lập tức sửng sốt. Mấy nàng hai mặt nhìn nhau, không rõ chuyện gì xảy ra.

Mà cho dù các nàng là võ giả cấp bậc Truyền Kỳ cảnh đi chăng nữa, các nàng ấy cũng hoàn toàn không có khả năng phát hiện được bọn người Tần Giác làm thế nào rời đi được.

…

Hô!

Ánh sánh đột ngột hiện ra, trong nháy mắt đã khiến cả vùng không gian sáng rực lên.

Tần Giác hai tay đưa ra sau. Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt rồi đăm chiêu suy nghĩ.

Đây là một không gian riêng biệt, nó dài và rộng đến ngàn mét. Ở phía chính diện có một cửa đá cao lớn, bị một loại năng lượng kì dị nào đó phong ấn, nếu không phải Tần Giác đủ cường đại, thì cơ hồ hắn cũng rất khó phát giác được. Chính vì lí do đó mà cho

đến tận bây giờ, chưa một ai phát hiện ra được điều này!

“Grào!”

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng rít chói tai, âm trầm đáng sợ, khiến cho người ta không rét mà run.

Ngay sau đó, bóng đen nối tiếp từ bên trong xó xỉnh bay ra, chúng từ bốn phương tám hướng phóng tới chỗ bọn người Tần Giác.

“Đây là cái gì?”

Thí Đạo sắc mặt biến hóa, vội vàng mở ra kết giới, ngăn trở những bóng đen kia.

Phanh phanh phanh!

Chỉ một thoáng, vô số bóng đen đâm vào bên trên kết giới, sinh ra tầng tầng lớp lớp năng lượng, rồi bị nổ thành một đống huyết.

Đừng nhìn những bóng đen chỉ lớn bằng quả đấm mà xem thường, uy lực của chúng lớn đến kinh người. Cho dù chúng chỉ là những cường giả Thái Hư cảnh vô cùng phổ thông, nhưng nếu không cẩn thận cũng sẽ bị đánh cho trọng thương.

Điều đáng nhắc tới chính là, những đống huyết kia lại ẩn chứa tính ăn mòn. Lúc nó rơi trên mặt đất sẽ lập tức phát ra tiếng xì xào, sau đó lưu lại lít nha lít nhít cái hố.

Không biết qua bao lâu, những cái bóng đen cuối cùng cũng biến mất tất cả. Mà quang cảnh xung quanh bởi vì bị dính đống huyết có tính ăn mòn kia mà trở nên hoang tàn hơn rất nhiều.

“Kết thúc rồi sao?”

Sau khi xác định không có bóng đen tiếp tục lao ra, Thí Đạo nhẹ nhàng thở phào, nàng ấy thu hồi lại kết giới.

Tần Giác cũng không nhiều lời, hướng thẳng đến cửa đá mà đi. Hắn muốn nhìn xem sau cửa đá cuối cùng đang phong ấn cái gì!

Răng rắc!

Không đợi Tần Giác tới gần cửa đá, cửa đá đột nhiên chuyển động. Mặc dù đó là một đường cong rất nhỏ, nhưng ở trong không gian yên tĩnh thế này thì có thể nghe được rất rõ ràng.

“Xảy ra tình huống gì thế?”

Tần Giác dừng bước lại, ý thức được có điều gì không đúng.

Răng rắc!

Sau một khắc, cửa đá dần dần nứt ra, từ những vết nứt đó phát ra rất nhiều ánh sáng rực rỡ.!

Ầm ầm!

Trong chốc lát, toàn bộ Thánh La thành đều xảy ra chấn động kịch liệt. Vụ chấn động này đã làm cho rất nhiều kiến trúc đổ sụp hoặc bị lõm xuống dưới.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chẳng lẽ là sự kiện buổi sáng kia lại tới một lần nữa sao?”

“Không thể nào?!”

Những võ giả hiện đang ở trong Thánh La thành vô cùng sợ hãi. Bọn họ vừa muốn chạy trốn, một cột sáng đột nhiên nổ ra từ dưới thanh lâu, cột sáng đó đâm thẳng lên trời, gây nên chấn động không hề nhẹ cho cả tòa thanh lâu.

Cùng lúc đó, thanh lâu trong nháy mắt nổ tung. Toàn bộ nơi đó trong chốc lát đã hóa thành phế tích.

Mà các nữ tử và người làm trong thanh lâu không hiểu vì sao đã xuất hiện ở nơi cách đó trăm dặm. Không một ai bị thương sau vụ nổ đó cả!

Không chỉ là những người ở trong thanh lâu, chỉ cần là những nhà ở gần thanh lâu, giờ phút này họ đều xuất hiện ở nơi đó.Tất cả đều không bị ảnh hưởng.

Giống như phát hiện được động tĩnh bên này, ở hướng phủ thành chủ lập tức dâng lên một cỗ khí tức cường đại. Mấy vị võ giả đang muốn chạy đến thanh lâu xem xét bỗng dừng lại hết, bọn họ quay về phía xa xem xét bởi họ đoán được, vị thành chủ kia đã xuất hiện ở đó rồi.

“Linh lực thật nồng nậm!”

Người bí ẩn xuất hiện đó chân đạp hư không, tóc dài ngang eo. Người đó nhìn xuống thanh lâu đã biến thành phế tích, biểu lộ có chút kinh ngạc, cảm thán nói.

Ở nơi đó, vòng sánh nhẹ tiêu tán, sau đó trong không gian chậm rãi hiện ra một cái lỗ lớn khoảng mười mét. Cái lỗ đó không ngừng phát ra linh khí nồng đậm. Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Chương 351: Tiểu Thế Giới

“Sao vậy, thành chủ?”

Lúc này, hai nam tử từ hai hướng khác nhau của Thánh La thành bay tới, một người mặc chiến giáp kim sắc, một người mặc chiến giáp ngân sắc, khí tức thâm thúy khó lường, đều đã đạt tới Thái Hư đệ thập cảnh.

“Không biết.”

Nam tử được gọi là thành chủ lắc đầu, chỉ vào lỗ lớn bên dưới nói:

“Nhưng xem ra, có lẽ là có bí phủ xuất thế.”

“Cái gì?”

Hai người kinh ngạc:

“Thánh La thành lại có bí phủ?”

Phải biết rằng, họ đã sống ở Thánh La thành mấy ngàn năm, vậy mà hoàn toàn không phát giác được.

“Ừm, đi xuống xem chút đi.”

Nam tử tóc dài không nhiều lời, trực tiếp hóa thành một vòng lưu quang, chui vào lỗ lớn.

Hai người còn lại thấy thế, lập tức đi theo không chút do dự.

Cùng lúc đó, các võ giả ẩn nấp trong bóng tối nhìn nhau, vội vàng cẩn thận chạy đến cạnh lỗ lớn.

“Đây là cái gì?”

“Quả nhiên linh khí nồng đậm, ta dám cược rằng, phía dưới chắc chắn có rất nhiều tài bảo tuyệt thế!”

“Đâu chỉ vậy, linh khí nồng đậm như vậy, nói không chừng là một tiểu thế giới!?”

“Tiểu thế giới?”

“Oa! Đây chẳng phải là phát tài rồi sao!”

“Chúng ta có xuống xem chút không?”

Đám người vô cùng kích động, giống như đã nhìn thấy tài bảo vẫy gọi bọn họ.

“Thế nhưng… Vừa rồi thành chủ và Kim Ngân hộ pháp đều đi xuống, chúng ta cũng muốn tranh đoạt à?”

Lời vừa nói ra, tất cả yên tĩnh.

Đây chính là một Bán Thần cảnh, cùng hai vị Thái Hư đệ thập cảnh đó!

Ai dám đi trêu chọc?

“Không cần lo lắng, thành chủ và Kim Ngân hộ pháp chính là cường giả đỉnh cao, chắc chắn sẽ chỉ chú ý đến các bảo vật thượng đẳng, chúng ta chỉ cần lấy những thứ mà họ không cần đến, chẳng phải là không sao rồi sao?”

Đám người hai mắt sáng lên, đúng là như vậy, thành chủ và cường giả Kim Ngân hộ pháp khẳng định không thể nào cái gì cũng muốn lấy, họ hoàn toàn có thể đi phía sau nhặt nhạnh đồ tốt!

Dù sao, những thứ vô dụng đối với thành chủ và Kim Ngân hộ pháp, đối với bọn họ mà nói, lại có thể là đồ tốt!

Huống chi, ở đây có rất nhiều tán tu đã sớm thành thói quen giết người cướp của, mũi đao dính máu, nào có để ý nguy hiểm. Vì thế rất nhanh cùng nhau bay xuống lỗ lớn.

…

“Ừm? Có người từng xuống đây.”

Vừa mới đáp xuống không gian thần bí, Trần Thiên Dương liền cảm thấy không đúng, trầm giọng nói.

Hai vị hộ pháp kinh hãi, vội vàng làm tư thế phòng ngự.

“Yên tâm, đối phương không có ở đây.”

Trần Thiên Dương bổ sung.

Kim Ngân hộ pháp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức nghi ngờ hỏi:

“Sao thành chủ biết?”

“Cánh cửa đá kia bị mở ra.”

“…”

Kim Ngân hộ pháp theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên thấy một cánh cửa đá mở rộng, nhưng lại có một tầng ánh sáng bao phủ, không thể nhìn rõ cảnh sắc phía sau, linh khí chính là từ bên kia cánh cửa đá tỏa ra.

“Ta có dự cảm, bên kia có thể là một tiểu thế giới.”

Kìm nén nội tâm kích động, Trần Thiên Dương không kịp chờ đợi mà nói:

“Đi, cho dù bên trong là cái gì, tuyệt đối không thể để cho đối phương lấy trước.”

“Vâng.”

Ba người thả người xuyên qua ánh sáng, biến mất không thấy gì nữa.

Không lâu sau, có thêm nhiều võ giả đi tới không gian thần bí, cũng vội vàng xông vào cửa đá,chỉ để lại một không gian thần bí dần dần trở lại sự yên tĩnh.

…

“Quả nhiên không sai.”

Giữa không trung, Trần Thiên Dương cười nói:

“Nếu có thể nắm giữ thế giới này, thực lực của ta tất nhiên lại có thể tăng thêm!”

Đây là một thế giới không nhìn thấy điểm cuối, có sông, có núi, có gió, có rừng cây, có biển, nếu như không phải nằm trong Thánh La đại lục, có lẽ chính là một thế giới đơn độc.

Mặc dù như vậy, tiểu thế giới khổng lồ đến mức này, vẫn vượt xa so với tưởng tượng của Trần Thiên Dương.

Đến tột cùng là ai, mới có thể tạo dựng ra một tiểu thế giới bát ngát như này ở phía dưới Thánh La thành, đồng thời che giấu khiến Trần Thiên Dương cả vạn năm nay không phát hiện?

Hoặc là trước cả vạn năm, tiểu thế giới này đã tồn tại!

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Thiên Dương phân phó:

“Tiếp tục đi về phía trước.”

…

Một lát sau, các võ giả còn lại cũng nhao nhao tiến vào tiểu thế

giới.

“Thật nhiều linh thảo cấp mười!”

“Trời ạ, ta không nhìn nhầm chứ, kia là linh quả cấp mười một, Tinh Hỏa Tủy!”

“Còn có cả cấp mười hai…”

“…”

Không giống Trần Thiên Dương, những võ giả này vừa vào tiểu thế giới đã bị tài bảo xung quanh hấp dẫn nên ra tay đánh nhau, căn bản không thể tiếp tục suy nghĩ, ngược lại cũng làm giảm bớt không ít phiền phức.

…

“Chủ nhân, có người đến.”

Thí Đạo cau mày kiếm, tỏa ra sát ý.

“Ừm.”

Tần Giác thu hai tay về phía sau, thản nhiên nói:

“Cản họ lại.”

“Vâng!”

Không chần chờ chút nào, Thí Đạo đi ra cung điện, phi tốc tới gần Trần Thiên Dương và Kim Ngân hộ pháp.

Xoẹt xoẹt!

Trong thoáng chốc,kiếm khí vạn trượng sáng lên, khiến người ta nhức mắt, khó mà nhìn thẳng.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Thiên Dương tung song

chưởng, tóc dài tung bay, đón lấy kiếm khí.

Ầm ầm!

Không gian vỡ vụn,linh lực mênh mông điên cuồng phóng ra, suýt chút nữa san phẳng trăm dặm thành bình địa. Kim Ngân hộ pháp suýt chút nữa thụ thương.

Trần Thiên Dương và Thí Đạo đều lùi lại trăm mét, khó khăn ổn định thân hình.

“Là ngươi?!”

Sau khi thấy rõ dung mạo Thí Đạo, Kim Ngân hộ pháp biến sắc.

“Là ngươi?”

Biểu tình của Trần Thiên Dương cũng vô cùng khó coi, dường như có thể chảy ra nước.

Không có cách, Thí Đạo lưu lại cho họ ấn tượng quá sâu sắc.

Đơn thương độc mã xông vào phủ thành chủ, khiêu chiến Trần Thiên Dương, đồng thời nhẹ nhàng phá hủy tất cả trận pháp như đi vào chỗ không người.

Nhất là Kim Ngân hộ pháp, bị một chiêu đánh ngã, làm sao có thể quên?

Giờ khắc này, Trần Thiên Dương đau đầu vô cùng, vì hôm qua vừa cùng Thí Đạo giao thủ, nên hắn biết rõ Thí Đạo cường đại cỡ nào.

Cho dù lúc ấy không phân thắng bại, nhưng theo phỏng đoán của Trần Thiên Dương, nếu như thời gian kéo dài, rất có thể chính mình sẽ thua.

Đáng chết! Thánh La đại lục từ bao giờ đã có một nữ nhân cường đại như thế?

Hít một hơi thật sâu, Trần Thiên Dương trầm giọng nói:

“Các hạ đây là có ý gì?”

“Thật có lỗi, các ngươi không thể đi về phía trước.”

Nói xong, lấy Thí Đạo làm trung tâm, một đạo kiếm quang hiện lên, tạo thành một tầng ngăn cản đường đi của ba người Trần Thiên Dương.

“Ngươi!”

Trần Thiên Dương cả giận nói:

“Nếu đã như vậy, Trần mỗ đành phải lãnh giáo các hạ lần nữa!”

Mắt thấy đã sắp tiếp cận hạch tâm của tiểu thế giới này, Trần Thiên Dương đương nhiên không đơn giản từ bỏ như vậy, lập tức tăng khí thế, nhấc tay lên trời tạo cuồng phong, đánh về phía Thí Đạo.

“Ha ha, vừa lúc ta cũng đang ngứa tay.”

Thí Đạo nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay vung khẽ, vô số kiếm mang lập tức từ bốn phương tám hướng đâm về phía Trần Thiên Dương, mỗi kiếm mang đều không thể xem thường.

Tạch tạch tạch!

Không gian không ngừng vỡ vụn, lan tràn đến mức thiên không cũng tối xuống, giống như ngày tận thế.

Chỉ một khắc ngắn ngủi, hai người đã xuất hơn trăm chiêu, Trần Thiên Dương cũng rút ra vũ khí của mình, là một tấm thuẫn

và một thanh Tam Xoa Kích .

Kim Ngân hộ pháp chỉ có thể nấp ở phía sau quan sát, loại chiến đấu thuộc cấp bậc này không phải cấp bậc mà họ có thể tham dự.

Quả nhiên, thời gian trôi qua, Trần Thiên Dương bắt đầu cảm thấy đuối sức, cứ tiếp tục như vậy, hắn sớm muộn cũng sẽ bị Thí Đạo đánh bại.

Chương 352: Trung Tâm Năng Lượng

Rầm rầm rầm!

Vô số kiếm mang đập vào tấm thuẫn, kích thích tầng tầng gợn sóng năng lượng, càn quét ra, Trần Thiên Dương lúc này liên tục rút lui, miệng mũi phun máu, suýt chút nữa đã từ không trung rơi xuống.

“Đáng chết! Gia hỏa này là quái vật gì, chẳng lẽ không cảm thấy mệt?”

Trần Thiên Dương tóc tai bù xù, biểu tình dữ tợn, nội tâm không nhịn được thầm mắng, nào còn nửa điểm cao quý vừa rồi.

Cũng khó trách Trần Thiên Dương sẽ thấy kinh ngạc, thực sự Thí Đạo quá quỷ dị.

Cho dù phát ra bao nhiêu công kích, sử dụng bao nhiêu linh lực, dường như vẫn không hề tiêu hao thể lực, khí tức từ đầu đến cuối vẫn bình ổn, chưa từng giảm xuống, quả thực là không thể tưởng tượng.

Nhưng Trần Thiên Dương không biết, Thí Đạo chính là Thần khí hóa thân, có thể liên tục hấp thu tinh hoa trời đất, giống như một loại năng lượng vô hạn, bởi vậy trong tình huống sức lực ngang nhau, Thí Đạo gần như không có khả năng chiến bại.

Đây cũng là nguyên nhân nàng đã tính trước.

“Không được, tiếp tục nữa ta sẽ bị đánh chết!”

Trần Thiên Dương thay đổi suy tính, hiểu rằng nếu đánh tiếp mình sẽ không phải đối thủ, vì thế phóng ra linh thức, mong tìm cơ hội đột phá.

Chỉ cần mình có thể nắm giữ tiểu thế giới này, thậm chí có thể trực tiếp đạt được cảnh giới Chân Thần, đến lúc đó Thí Đạo có đáng gì?

Hạ quyết tâm, Trần Thiên Dương hít sâu một hơi, một lần nữa vận dụng linh lực xông tới, chỉ là lần này còn chưa tới gần Thí Đạo, Trần Thiên Dương đã phân thành hai, hai phân thành bốn, trong nháy mắt đã huyễn hóa ra thành ngàn vạn thân ảnh, hư hư thật thật, khó phân thật giả, sau đó từ bốn phương tám hướng vây quanh Thí Đạo.

“Huyễn thuật?”

Thí Đạo cau mày, kiếm mang lập tức vờn quanh, hình thành một kiếm trận, nhắm hướng mỗi phân thân đâm tới, mang theo sát ý.

Ai cũng biết, trong các thuộc tính võ giả, thì âm tu và huyễn tu là khó đối phó nhất, trong đó âm tu có thể lợi dụng bất kỳ thanh âm nào để công kích đối thủ, khó mà phòng bị.

Huyễn tu lại càng đáng sợ, hơi không cẩn thận sẽ trúng chiêu, chết mà không biết mình chết thế nào.

May mà Trần Thiên Dương chỉ có thể coi là nửa huyễn tu, bằng không thì cũng sẽ không đợi đến giờ mới thi triển huyễn thuật.

“Giết!”

Nương theo tiếng gầm giận dữ, hàng ngàn vạn Trần Thiên Dương lập tức công kích Thí Đạo, trong chốc lát, giống như cả bầu trời sao rơi xuống, óng ánh chói mắt!

Những công kích này nhìn thì hung mãnh, nhưng thực tế lại có thật có giả, nếu như Thí Đạo không thể nhận ra được, vậy sẽ có thể bị Trần Thiên Dương thừa cơ trọng thương.

“Điểu trùng tiểu kỹ.”

Nhếch miệng, năm ngón tay Thí Đạo nắm chặt, kiếm trận quanh thân vận chuyển, trực tiếp xoắn nát tất cả công kích quanh thân.

“Không đúng!”

Đúng lúc này, Thí Đạo bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía xa, ở đó có mấy Trần Thiên Dương vòng qua nàng, bay về phía sau cung điện.

Thì ra, Trần Thiên Dương căn bản không định dùng huyễn thuật đánh trực tiếp với nàng!

“Hừ!”

Thí Đạo điểm nhẹ trên không, kiếm quang ngưng tụ, nháy mắt vượt qua vạn mét, rơi vào mấy Trần Thiên Dương kia.

Xoẹt xoẹt!

Cuồng phong bốn phía,Trần Thiên Dương bị xé thành mảnh nhỏ, hóa thành quang mang tiêu tán.

“Phân thân?”

Con ngươi Thí Đạo bỗng nhiên co lại, phát hiện trong đó có một Trần Thiên Dương không biết từ bao giờ đã né tránh linh thức của nàng, xuất hiện bên ngoài cung điện!

“Ha ha ha, thành công rồi!”

Trần Thiên Dương ngửa mặt lên trời cười to:

“Tiểu thế giới này là của ta!”

Nói xong, Trần Thiên Dương không chút do dự đi vào cung điện!

Bên trong linh thức của hắn, trung tâm năng lượng của tiểu thế giới này đang ở trước mắt!

Sau đó quả nhiên không ngoài dự liệu của Trần Thiên Dương, hắn nhìn thấy một quang đoàn lơ lửng giữa không trung đại điện, nếu không có gì sai lệch, hắn là trung tâm năng lượng của tiểu thế giới này.

Đồng thời có hai thiếu niên, một người mặc áo trắng, tóc dài đen như mực, dung mạo có thể nói là hoàn mỹ, không nhìn rõ tu vi, một người khác thì khoác da thú, tu vi chỉ có Chí Tôn cảnh

Thấy thế, Trần Thiên Dương khẽ giật mình, đây là cái tổ hợp gì vậy?

Hơn nữa, hai thiếu niên này ở đâu xuất hiện?

Giờ phút này, thiếu niên áo trắng đang đứng cạnh quang đoàn, hai tay thu phía sau, không biết đang suy nghĩ gì, nhận ra Trần Thiên Dương đi vào, có vẻ hơi kinh ngạc:

“Ngươi vượt qua được Thí Đạo?”

Thí Đạo?

Trần Thiên Dương sửng sốt, đó là ai?

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Thiên Dương bước lên một bước, đưa tay nắm quang đoàn. Trước khi nữ nhân kia đến đây, hắn cần phải lấy được trung tâm năng lượng này!

“Ừm?”

Sau một khắc, không gian ngưng kết, cả người Trần Thiên Dương đột nhiên dừng tại chỗ, bàn tay vươn ra còn cách quang mang không đến nửa mét, đáng tiếc là nửa mét này không có cách nào vượt qua được.

“Chuyện gì xảy ra?”

Trần Thiên Dương quá sợ hãi, điên cuồng phóng ra linh lực, nhưng cho dù hắn giãy dụa thế nào cũng không thể làm được gì, thậm chí ngay cả linh lực cũng sắp mất khống chế.

“Xin lỗi, vật này không thể cho ngươi.”

Tần Giác mặt không biểu tình, thản nhiên nói:

“Nó là của ta.”

Cho tới bây giờ, Trần Thiên Dương mới nhận ra, là Tần Giác cầm cổ tay hắn.

Thế nhưng… Sao mà làm được?

Trần Thiên Dương không dám tự nhận là vô địch ở cảnh giới Bán Thần cảnh, nhưng tuyệt đối cũng nổi trội hơn người, đối với những người cùng cảnh giới, có rất ít người có thể đánh bại hắn, chỉ có loại biến thái như Thí Đạo kia mới đành chọn cách tạm tránh né.

Trừ khi… Thiếu niên áo trắng này là cường giả ở cảnh giới Chân Thần cảnh!

Nghĩ đến đây, Trần Thiên Dương nhịn không được há to miệng, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Tần Giác cũng mặc kệ Trần Thiên Dương nghĩ gì, sau khi phát hiện tiểu thế giới vô chủ này, hắn đã quyết định sẽ nhận lấy nó, dùng để thay thế ân giới.

Bình thường, tiểu thế giới đều là do võ giả cao giai mở, đại khái chia làm hai loại.

Một loại là trạng thái vô chủ, một loại là trạng thái có chủ.

Ví dụ như Ân giới, là thuộc trạng thái có chủ, cho dù Ân Thiên Hành và Ân Thiên Cừu đã chết, Ân giới cũng sẽ không có chủ nhân mới, bởi vậy Tần Giác muốn di động Ân giới, nhất định phải cưỡng ép xé rách không gian.

Mà tiểu thế giới này thuộc trạng thái vô chủ, cường giả sáng tạo nó không tự thiết lập mình thành chủ nhân, như vậy chỉ cần nắm giữ được trung tâm năng lượng, liền có thể trở thành chủ nhân của tiểu thế giới này.

Quan trọng nhất chính là, có thể tùy ý di động.

Đồng thời, tiểu thế giới sẽ trao cho chủ nhân một cỗ linh năng.

Trần Thiên Dương muốn lấy trung tâm năng lượng này chính là vì cỗ linh năng mà tiểu thế giới này sẽ trao cho chủ nhân, một tiểu thế giới khổng lồ như thế, linh năng đủ để đưa hắn đến cảnh giới Chân Thần cảnh!

“Chủ nhân…”

Lúc này, Thí Đạo từ bên ngoài bay vào, biểu tình có chút xấu hổ.

“Ngươi không sao chứ?”

Tần Giác hỏi.

“Không sao, không có việc gì!”

Thí Đạo lập tức thụ sủng nhược kinh, hoàn toàn không ngờ rằng Tần Giác không chỉ không trách cứ, ngược lại còn quan tâm nàng.

“Ừm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu.

Nghe hai người nói chuyện, Trần Thiên Dương vô cùng tuyệt vọng.

Thí Đạo gọi Tần Giác là chủ nhân, chứng minh Tần Giác đã đạt đến cấp bậc Chân Thần cảnh.

Mình lại đắc tội một cường giả cảnh giới Chân Thần cảnh!

Tần Giác không nhiều lời, giơ cánh tay lên, đặt ở trên quang đoàn.

Ầm!

Trong thoáng chốc, quang đoàn phát ra một năng lượng khủng khiếp, rất nhanh toàn bộ tiểu thế giới đều có thể cảm nhận được, đồng thời sinh ra dị tượng đầy trời, kinh thế hãi tục!

“Cái này… Đây là…”

Ở bên ngoài tranh đoạt tài bảo, rất nhiều võ giả nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, trợn mắt há mồm.

Chương 353: Tập Kích

“Dị tượng này là xảy ra chuyện gì?”

“Năng lượng thật đáng sợ!”

“Trời ạ, thế giới này sẽ không nổ tung chứ?”

“Chẳng lẽ thành chủ cùng người khác giao đấu rồi?”

“…”

Đám người dùng động tác, ngửa đầu nhìn dị tượng biến hóa khó lường bên trên, run lẩy bẩy.

Thân là tán tu, bọn họ đối với nguy hiểm đều vô cùng nhạy cảm, bởi vậy nhao nhao lui về phía sau, sợ đợi chút nữa đột nhiên xảy ra bất trắc, không thể kịp thời rút lui khỏi cửa đá.

Cùng lúc đó, càng ngày càng có nhiều dị tượng xuất hiện, trải rộng khắp bầu trời, khiến người ta hoa mắt hỗn loạn, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ là không bao lâu nữa, toàn bộ tiểu thế giới đều có thể nhìn thấy dị tượng.

“Yên tĩnh một chút.”

Tần Giác nắm nhẹ tay, quang đoàn lập tức co lại, dị tượng cũng im bặt dừng lại, chậm rãi biến mất, giống như chưa từng xảy ra.

Thấy thế, đám đông võ giả hai mặt nhìn nhau, vừa yên tĩnh một chút lập tức lại bắt đầu ra tay đánh nhau để tranh giành tài bảo, không lưu tình chút nào, thế là rất nhanh đã có võ giả rơi từ không trung xuống.

Nhưng mà không ai phát hiện, những võ giả bỏ mình ngã xuống kia, chậm rãi bị mặt đất nuốt chửng!

….

“Nó dường như rất kháng cự ta.”

Tần Giác vuốt vuốt quang đoàn, có chút hăng hái nói.

“Chủ nhân, trung tâm năng lượng của tiểu thế giới này có lẽ do đã trải qua thời gian quá lâu, nên tự sinh ra ý thức tự chủ.”

Thí Đạo suy đoán nói.

“Ý thức tự chủ?”

Nghe vậy, Tần Giác như có điểm suy nghĩ, thật sự hắn có thể cảm giác được sự xáo động cảm xúc của quang đoàn, cho dù rất yếu ớt, nhưng thật sự tồn tại.

Cho thấy rằng trung tâm năng lượng của tiểu thế giới này thật sự có ý thức tự chủ, chỉ là chưa thật sự thành thục, chứ nếu không thì không phải chỉ là kháng cự, mà đã trực tiếp đánh hắn ra ngoài.

“Ta cho ngươi hai lựa chọn.”

Tần Giác nói với quang đoàn:

“Một, bị ta xóa bỏ, hai, tiếp nhận ta.”

quang đoàn: “…”

“…”

Trên thực tế, chỉ cần Tần Giác muốn, tùy thời có thể mở ra một tiểu thế giới lớn hơn, nhưng các loại thiên tài địa bảo thì không thể phục chế.

Dù sao, những cái kia đều phải tích

Ba phút trôi qua, quang đoàn không có câu trả lời, ngay khi Tần Giác chuẩn bị trực tiếp xóa ý thức tự chủ của quang đoàn, một âm thanh băng lãnh đột nhiên truyền đến:

“Buông nó ra.”

Tần Giác quay đầu nhìn, phát hiện một trong các cây cột Ngọc Long trong cung điện vậy mà nói được.

“Buông nó ra!”

Một cây cột Ngọc Long phía sâu cột đá gào thét với Tần Giác.

“Buông nó ra!”

“Buông nó ra!”

Chỉ một lát, cả tòa cung điện, một trăm linh tám cây cột đá, một trăm linh tám đầu Ngọc Long, toàn bộ khôi phục.

“Đây là… Thiên Cương Địa Sát Long Vương trận!”

Trần Thiên Dương nhịn không được kinh hô:

“Bộ trận pháp này không phải đã thất truyền rồi sao?”

Thiên Cương Địa Sát Long Vương trận, chính là một trong những trận pháp mạnh mẽ nhất của Thánh La đại lục, có thể huyễn hóa ra một trăm linh tám đầu Ngọc Long, liền ngay cả khi cường giả cảnh giới Bán thần cảnh đi vào, cũng có thể cửu tử nhất sinh.

Theo Trần Thiên Dương biết, sau khi vị cường giả cảnh giới Chân Thần cảnh tự xưng Trận thần mất tích, Thiên Cương Địa Sát Long Vương trận hẳn là đã thất truyền mới đúng, sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ… Tiểu thế giới này là do người tự xưng Trận thần trước đây sáng tạo?

Nếu như vậy, cũng không khó hiểu tại sao Trần Thiên Dương không phát hiện chỗ này, dựa theo uy năng của Trận thần, hoàn toàn có thể dùng trận pháp ngăn cảnh linh thức của các cường giả Bán thần cảnh.

“Grào!”

Một trăm linh tám đầu Ngọc Long lơ lửng trong cung điện ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh chấn động ngàn dặm.

May mà cung điện lớn, không thì sợ là không chứa nổi.

“Các ngươi ồn quá.”

Tần Giác không kiên nhẫn phất phất tay, kim quang lóa mắt hiện lên, chợt một trăm linh tám đầu Ngọc Long giống như bị cuồng phong thổi qua cát bụi, lập tức tiêu tán, không còn lại chút gì.

Trần Thiên Dương: “….”

Ta là ai?

Ta ở đâu?

Ta nhìn thấy cái gì?

Trần Thiên Dương không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

Phất tay hóa giải Thiên Cương Địa Sát Long Vương trận, đùa cái gì vậy?

Cho dù chính Trận thần đến đây, cũng không thể nhẹ nhàng như vậy được?

So với Trần Thiên Dương, Thí Đạo và Thạch Thiên bình tĩnh hơn nhiều, bọn họ đã sớm quen, ngay cả Thần Vương thượng vị, thậm chí Thông thiên Thần Vương, ở trước mặt Tần Giác đều không khác gì sâu kiến, huống chi chỉ là trận pháp do một Chân Thần thấp hơn bố trí?

“Còn có gì nữa, đều ra hết đi, tiết kiệm thời gian.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Còn có?

Trần Thiên Dương ngạc nhiên.

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, đột nhiên từ phía dưới bật ra hai đầu quỷ xúc tu quỷ dị, cuốn về phía Tần Giác!

“Hừ.”

Tần Giác mặt không biểu tình, bàn chân khẽ giậm, lấy nó là đầu nguồn, sàn cung điện lập tức nổ tung, vệt nứt kéo dài đến chỗ mà hai chiếc đầu xúc tu vươn ra.

Ầm ầm!

Đá vụn văng ra, chất lỏng màu xanh lục phun trào, lập tức chỉ còn nửa người quái vật đập ầm ầm trên mặt đất, chết không kịp nhận thức.

Trần Thiên Dương: “…”

Lại là một chiêu…

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, ở nơi xa đất rung núi chuyển, cho dù cách nhau

rất xa, vẫn có thể cảm nhận được sự xao động của linh lực.

“Đi qua xem một chút.”

Tần Giác nhíu mày, bước một bước, nháy mắt biến mất tại chỗ, Thí Đạo thì mang Thạch Thiên theo, cuối cùng, trong cung điện chỉ còn lại Trần Thiên Dương.

“Này, các ngươi quên mất ta!”

Trần Thiên Dương khóc không ra nước mắt, đến bây giờ hắn vẫn còn bị giam cầm trong không gian, không thể động đậy, nếu gặp trận pháp giống vừa rồi hoặc là quái vật thì phiền phức.

Răng rắc.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Trần Thiên Dương, một sinh vật có hai sừng, người nửa trâu nửa ngựa, toàn thân đầy vảy từ dưới đất chui ra, khóa chặt hắn.

Trần Thiên Dương: “…”

Có cần phải xui xẻo vậy không!

…

“Chạy mau! Đây là cái gì?”

“Trời ạ, ngay cả Thái Hư đệ lục cảnh cũng bỏ mạng!”

“A a a! Không được qua đây!”

Giờ phút này, bên ngoài tiểu thế giới, những võ giả đang vơ vét tài bảo không có tâm tình tiếp tục tranh đấu, từng người sắc mặt bối rối, chạy tán loạn khắp nơi, trên mặt tràn ngập sợ hãi.

Bọn họ không sao ngờ được, đại địa mà cũng công kích người!

Không sai, là đại địa!

Lúc đầu, đại địa chỉ dám công kích võ giả bị thương, bởi vì quá hỗn loạn nên mọi người đều tưởng võ giả đó thi triển thần thông, không ai để ý, nhưng bây giờ, đại địa đã bắt đầu trắng trợn công kích tất cả võ giả.

Quan trọng nhất chính là, quá cường đại, ngay cả Thái Hư đệ lục cảnh cũng bỏ mạng trong tích tắc, căn bản không thể chống lại.

“Lối ra đâu? Sao không thấy lối ra?”

“Đáng chết! Lối ra bị phong tỏa!”

“Cái gì?”

Xoẹt xoẹt!

Mặt đất bỗng phóng lên vô số dây gai, mấy võ giả xui xẻo cũng không tránh kịp, ngay lập tức bị đánh trúng da thịt.

“Á…”

Không đợi những võ giả này tránh thoát, bùn đất xung quanh đã hóa thành huyết bồn, nuốt chửng bọn họ.

“Ha ha ha, các ngươi đừng hòng trốn thoát.”

Chương 354: Bạch Vân Ăn Thịt Người

Răng rắc! Răng rắc!

Sau khi thôn phệ hết những võ giả kia, đại địa không ngừng nhúc nhích, tựa như đang nhấm nuốt đồ ăn, phát ra âm thanh sắc nhọn chói tai, khiến người ta không rét mà run.

“Tuyệt đối không nên bị những cái bùn đất kia đụng phải! Nhanh bay đến không trung đi!”

Lời vừa nói ra, đám người lúc này mới ý thức được, chỉ cần mình ở trên trời, chẳng phải không cần lo lắng bị công kích sao?

Vì vậy những võ giả còn lại lập tức bay lên không trung cực nhanh, vì sợ chỉ cần chậm một chút sẽ bị nuốt chửng.

“Hô! hiện tại chắc là ổn rồi đó.”

Một lát sau, mọi người nhìn núi non trùng điệp phía dưới đang dần rút lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng… chúng ta đi ra ngoài bằng cách nào đây?”

Mọi người nhìn nhau có thể nhìn thấy sự sợ hãi và mê mang trong đối phương.

Ai có thể ngờ rằng thế giới nhỏ bé này lại quái đản đến mức ngay cả đất cũng có thể tấn công con người. Không ngờ nó lại uy lực như vậy, nếu biết mọi chuyện sẽ thành ra như thế này, bọn họ sẽ không tùy tiện hấp tấp xông vào!

“Đúng rồi, còn lối ra thì sao?”

“Lối ra đã bị chặn lại. Ta vừa thử qua, nhưng nó không thể mở được.”

Người nói là vị Thái Hư đệ ngũ cảnh, với lại hắn ta là người đứng đầu các võ giả còn lại. Nếu hắn không mở được, thì có thể thấy nó kiên cố như thế nào.

“Hay là chúng ta thử hợp sức một chút?”

Ai đó đề nghị.

Đây cũng là ưu điểm lớn nhất của tán tu khi gặp nguy hiểm. Bởi vì không có thù hận sâu sắc, cho nên một giây cuối cùng bọn họ có thể tranh giành cái gì đó, nhưng trong giây tiếp theo sẽ lựa chọn liên minh để bảo vệ mạng sống.

“Không thành vấn đề!”

“Được rồi! Bà nội, ta không tin là thứ đó có thể chặn được công kích của nhiều người như vậy!”

“Có lý!”

Mọi người nhao nhao đồng ý .

Dưới thời khắc sinh tử này, đây là con đường duy nhất.

“Tuy nhiên, để an toàn, chúng ta hãy đợi một lúc trước khi hành động.”

Võ giả Thái Hư đệ ngũ cảnh đã hạ quyết tâm liền nói:

“Nhớ kỹ, lát nữa phải hết sức, nếu không chúng ta đều sẽ chết ở đây!

Vào lúc này, một tên võ giả yếu ớt nói:

“Các người có nhìn thấy thành chủ và Kim Ngân hộ pháp không?”

Mọi người đều sững sờ, rồi họ nhớ rằng thành chủ và Kim Ngân hộ pháp đã đi vào trước họ, vậy tại sao từ nãy tới giờ đều không thấy xuất hiện?

Hay là bọn họ đã bị tiêu diệt rồi?

Mặt ai cũng tái mét và nhịn không được rùng mình một cái.

“Ha ha, thành chủ chính là cường giả Bán Thần cảnh, không cần sự can thiệp của chúng ta đâu.”

Tên võ giả Thái Hư đệ ngũ cảnh phá vỡ sự im lặng, cười lạnh nói:

“Nói không chừng thành chủ bọn hắn đã rời đi một nơi khác rồi.”

Đột nhiên , một đám mây trắng bay lơ lửng từ xa tới, bao phủ hai trong số các võ giả kia. Nhưng không ai để ý đến, dù sao bọn họ đang ở trên bầu trời.

Tuy nhiên ngay sau đó, một tiếng hét thất thanh đột nhiên vang lên trong đám mây trắng!

“Chuyện gì xảy ra vậy!?”

Mọi người đều sợ hãi.

Hô!

Một võ giả gần đó trực tiếp vung tay tạo ra một luồng gió, cố gắng thổi bay mây trắng, nhưng đáng tiếc mây trắng lại không hề động đậy, thật là khó tin!

Không đến ba mươi giây, hai khung xương bằng thịt rơi khỏi

mây trắng, cuối cùng rơi xuống mặt đất, bị bùn nuốt chửng.

“Đám mây này có vấn đề, nhanh chóng tản ra!”

Không kịp suy nghĩ, mọi người đã nhanh chóng lùi về phía sau, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Ta… chúng ta dường như bị bao vây.”

Lúc này, mây trắng khắp bầu trời đều tụ lại vây quanh tất cả võ giả, lại gần một chút, giống như thần chết giáng thế!

“Sao… làm sao bây giờ?”

Mọi người rung lẩy bẩy, không biết nên làm sao mới được.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng đất dưới chân đã rất kỳ quái rồi, bây giờ đến cả mây trên trời cũng có thể ăn thịt người, có lầm hay không vậy?

Đây rốt cuộc là tiểu thế giới gì thế?

“Bí thuật - Hỗn Nguyên trảm!”

Tên võ giả Thái hư đệ ngũ cảnh thôi động linh lực tạo ra vũ khí, muốn tách đám bạch vân ra, nhưng đám bạch vân này là hữu hình vô chất, làm sao có thể tách ra được?

Mà khi vũ khí vừa vào bạch vân, trong nháy mắt liền mất, thậm chí không thể lấy lại được!

“Xong…”

Võ giả nhìn thấy bạch vân sắp nhấn chìm hết thảy, nó đột nhiên dừng lại.

“Có chuyện gì vậy?”

Mọi người sững sờ.

Chưa kịp chờ bọn họ phản ứng, bạch vân đột nhiên xoay người bay đi cách đó không xa.

Nơi đó, một thanh niên mặc áo bào trắng không biết xuất hiện lúc nào, nắm chặt một quả cầu ánh sáng yếu ớt trong tay và đang nhìn về phía này mỉm cười.

Bạch vân nhanh chóng vây quanh thiếu niên áo trắng, ngưng tụ một khuôn mặt người cực lớn, âm thanh như tiếng chuông, đinh tai nhức óc:

“Buông nó ra!”

“Ngươi không thể thay đổi lời thoại khác sao?”

Tần Giác móc móc lỗ tai, cười nói:

“Nếu ngươi muốn, tự mình tới lấy nó đi.”

Bá!

Vừa dứt lời, bạch vân duỗi ra một bàn tay to, tóm lấy quang đoàn!

Tần Giác thần sắc tự nhiên, búng ngón tay một cái,bàn tay to kia lập tức bị chặt đứt, không khép lại mà trực tiếp hóa thành linh lực rồi tiêu tán!

“A a a!”

Bạch vân mặt nhăn nhó, thống khổ thốt lên. Xem ra những đám mây đó là một phần cơ thể của nó, một khi bị hủy thân thể sẽ bị tổn thương.

Chứng kiến cảnh này, các võ giả khác đều ngẩn ra, bọn họ mới xác định bạch vân là hữu hình vô chất. Dù là binh khí hay là linh

lực, đều không đánh được vậy Tần Giác sao lại làm được?

“Ta sẽ giết ngươi!”

Bạch vân mặt to gầm thét, lập tức có nhiều đám mây tụ lại, hóa thành sóng lớn khổng lồ, nuốt chửng Tần Giác!

“Đi chết đi!”

Phốc!

Một tia kim quang nở rộ, lao ra khỏi đám bạch vân chiếu sáng cả một vùng xung quanh.

Dưới sự phản chiếu của kim quang, những đám bạch vân liền biến thành màu vàng và cháy rực!

“Hả? Thứ gì vậy?”

Nhìn thấy cái này, bạch vân nhận ra có gì đó không ổn.

Phốc phốc phốc!

Càng ngày càng có nhiều kim quang nở rộ, lao ra khỏi đám bạch vân, giống như mặt trời chói chang trên trời, tỏa sáng rực rỡ.

“Không!”

Trong nháy mắt,kim quang đã đốt cháy toàn bộ bạch vân, bao gồm cả khuôn mặt to lớn kia!

Rầm rầm rầm!

Không biết kim quang kéo dài bao lâu, có thể là một giây, có thể là một phút. Khi kim quang tắt đi, cả bầu trời đã trở lại bình tĩnh, nhìn xung quanh không còn một đám bạch vân nào!

“Cái này …”

Các võ giả nuốt nước bọt, trong lúc nhất thời họ không nói nên lời vì kinh ngạc.

Tần Giác không cần biết những võ giả này nghĩ gì, hắn đập tay xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Chỉ một thoáng, khói bụi nổi lên xung quanh, mặt đất chìm sâu xuống dưới. Một bóng đen bay ra đột nhiên chui vào trong đất, biến mất không tăm tích.

“Hử? Vậy mà lại tránh né sao.”

Tần Giác hơi kinh ngạc.

Tạch tạch tạch!

Cùng lúc đó, trên mặt đất dày đặc gai nổi lên, kéo dài mấy vạn thước, đâm vào Tần Giác trên không trung!

Lần này, Tần Giác không tiếp tục công kích, ngược lại là vung tay một cái, sau đó cưỡng chế kéo bóng đen kia ra khỏi mặt đất!

“Chít chít chít!”

Bóng đen điên cuồng giãy dụa, tiếng kêu thảm thiết vô cùng, nhưng đáng tiếc rốt cuộc vẫn không thoát khỏi sự khống chế của Tần Giác.

Cứ như vậy, bóng đen buộc phải rời khỏi mặt đất và bay lên bầu trời.

Cuối cùng, Tần Giác nhìn thấy bộ dạng của bóng đen, không phải là sinh vật gì cả, mà là một hòn đá,không có bất kỳ sinh khí nào, toàn thân hòn đá đều là màu đen, nó và đám bạch vân là cùng một loại.

Không nghi ngờ gì nữa, thứ này đã điều khiển đất để tấn công các võ giả loài người trước đó.

Chương 355: Gạt Bỏ

“Chít chít chít!”

Vật thể tạo thành từ hòn đá màu đen thét chói tai, hai con ngươi to như đèn lồng nhìn chằm chằm Tần Giác, không có một chút cảm xúc, bộ dạng đó dường như muốn xé nát Tần Giác ra.

“Linh lực ba động thật cường đại!”

Ở phía xa,võ giả Thái Hư đệ ngũ cảnh nhịn không được sợ hãi thán phục.

Hòn đá màu đen tuy không có một chút sinh khí, nhưng lại ẩn chứa linh lực vô cùng mạnh mẽ. Khó trách nó có thể giết chết võ giả Thái Hư đệ lục cảnh trong vài giây.

Trái lại Tần Giác, ngoại trừ dung mạo hoàn mỹ và khí chất phi thường, hầu như không có gì đặc biệt, nên trước mặt hòn đá màu đen nhìn hắn thật nhỏ bé.

Nhưng vào lúc này, hòn đá màu đen bị Tần Giác giam cầm trên không trung, không thể động đậy, chỉ có thể bị thao túng, tạo thành một sự tương phản mạnh mẽ.

“Đây là thứ quái quỷ gì vậy?”

Tần Giác nhìn từ trên xuống hòn đá màu đen, có chút khó hiểu.

Trước là đám bạch vân giờ là hắc thạch, rõ ràng không phải sinh vật, vậy thì … chúng là cái gì?

“Hử?”

Dường như nhận ra cái gì đó, Tần Giác khẽ nhướng mày, hai mắt trong nháy mắt hóa thành kim quang, trực tiếp xuyên thấu qua hắc thạch kia. Nhìn thấy hình dạng, chính là chi chít phù văn và trận pháp!

Khối tu vi này, không kém gì Thái Hư đệ thập cảnh. Có thể thao túng bùn đất, thực ra là một vũ khí được luyện hóa bằng phù văn và trận pháp!

Mà những phù văn và trận pháp này mờ hồ toát ra một tư tưởng tâm linh, kết nối với quang đoàn trong tay Tần Giác.

Không sai, chính cái gọi là trung tâm lực lượng, đang điều khiển bạnh vân và hắc thạch!

Chỉ là trung tâm lực lượng này không ngờ bạch vân và hắc thạch sẽ dễ dàng bị Tần Giác nghiền ép, không chút phản kháng.

“Ta đồng ý chấp nhận ngươi.”

Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng của trung tâm lực lượng đột nhiên vang lên trong quang đoàn.

Sau khi chứng kiến cảnh Tần Giác giết bạch vân trong giây lát và khống chế hắc thạch, trung tâm lực lượng cuối cùng đã lựa chọn đầu hàng, nó không muốn bị xóa sổ.

“Nếu là vừa rồi, ta nhất định sẽ đồng ý, nhưng hiện tại… Ta đã đổi ý rồi.”

Tần Giác mặt không cảm xúc, thản nhiên nói.

“Ngươi… ngươi có ý gì?”

Trung tâm lực lượng cuối cùng đã phát hiện ra điều gì đó không ổn.

“Ý là, ngươi nhất định phải chết.”

Vừa dứt lời, trong lòng bàn tay Tần Giác đột nhiên bùng ra kim quang chói mắt, lập tức bao trùm lấy trung tâm lực lượng!

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì, dừng tay!”

“Ta đồng ý chấp nhận ngươi, ngươi không được giết ta!”

“Không!”

Cảm giác được kim quang nhanh chóng ăn mòn ý thức của mình, trung tâm lực lượng chấn động kịch liệt, muốn thoát khỏi khống chế của Tần Giác, nhưng ngay cả hắc thạch cũng không thể thoát được, huống chi là nó?

“Không … không được, làm ơn.”

Trung tâm lực lượng đau khổ cầu xin, nhưng Tần Giác làm như không nghe thấy vẫn tiếp tục điều khiển kim quang, ăn mòn ý thức của trung tâm lực lượng.

Không giống với thí đạo, sau khi đồng ý đi theo Tần Giác thì sẽ tuyệt đối trung thành.

Trung tâm lực lượng giống như một quả bom hẹn giờ, có thể thấy điều này từ việc nó đã dùng bạch vân và hắc thạch để thu hút Tần Giác.

Tất nhiên Tần Giác không thể sắp xếp bom hẹn giờ ở bên cạnh mình, đối với người khác quá nguy hiểm.

Chẳng mấy chốc, kim quang hoàn toàn xuyên vào trong quang đoàn, ý chí của trung tâm lực lượng cũng biến mất.

Sau khi làm xong cái này, Tần Giác ngón tay khẽ nhúc nhích, quang đoàn lập tức cùng hắn hòa làm một thể.

Ông!

Trong phút chốc, toàn bộ tiểu thế giới vì thế mà rung chuyển. Vô số linh ảnh hiện lên lần nữa, không ngừng biến hóa xung quanh Tần Giác, giống như cả thế giới đều đang bò dưới chân hắn!

Đồng thời, theo tầm mắt của Tần Giác không có gì có thể che giấu được, kể cả những sinh vật ẩn trong mọi ngóc ngách của tiểu thế giới.

Nói không phải khoa trương, cho dù không dùng thực lực của bản thân, bây giờ Tần Giác cũng là bất khả chiến bại trong tiểu thế giới này.

Nhiều võ giả sớm đã sớm không thể chịu nổi, họ quỳ xuống như triều thần và bái kiến Tần Giác, cảnh tượng như vậy thật hùng vĩ!

“Chỉ vậy thôi sao?”

Tần Giác mờ mịt chớp mắt, không phải nói sau khi làm chủ tiểu thế giới sẽ cho chủ nhân một cỗ linh năng sao? Tại sao hắn không có cảm giác gì vậy?

Có phải vì cỗ linh năng đó quá yếu đối với hắn, nên mới không để ý đến?

“Chúc mừng chủ nhân!”

Thí đạo từ bên cạnh bay tới, chắp tay nói.

“Chúc mừng Tần đại ca.”

Thạch Thiên cũng phụ họa nói theo.

Bởi vì Tần Giác cố ý tránh né hai người bọn họ, nên cả hai đều không bị ảnh hưởng gì. Nếu không với thực lực Chí Tôn cảnh của Thạch Thiên, hắn có lẽ đã nôn ra máu đến hôn mê.

“Ừm.”

Tần Giác gật đầu, kiềm chế hơi thở, nhìn về phía xa xa có rất nhiều võ giả:

“Các ngươi đều đi ra ngoài đi.”

Những võ giả kia sợ tới mức không dám ở lâu, khi nghe thấy những lời này chỉ để lại một câu

“Cám ơn tiền bối đã cứu mạng.”

Sau đó, bọn họ nhanh chóng đứng dậy bay về phía cửa ra.

Vì Tần Giác đã trở thành chủ nhân của tiểu thế giới, nên bức tường đá bịt kín lối ra đã được mở, rất nhiều võ giả nhanh chóng nối đuôi nhau đi ra và biến mất không thấy gì nữa.

Về phần thiên tài địa bảo, đâu còn ai dám tranh giành nó vào lúc này? Bọn họ có thể vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện mà liều mạng, nhưng không có nghĩa là họ thích chịu chết.

Nhất là thực lực mà Tần Giác thể hiện vừa rồi, gần như vượt xa nhận thức của bọn họ!

“Chủ nhân, vật này xử lý như thế nào?”

Thí đạo chỉ vào hắc thạch hỏi.

Nghe vậy, Tần Giác phất tay loại bỏ lệnh cấm, trực tiếp ném hắc thạch trên mặt đất:

“Đừng lo lắng về nó, ta đã xóa sạch ý thức của trung tâm lực lượng, nó chẳng qua chỉ là một công cụ thôi.”

Nếu không có sự kiểm soát của trung tâm lực lượng, hắc thạch căn bản không thể nào hoạt động được. Hiện tại Tần Giác đã nắm giữ trung tâm lực lượng, hắc thạch tự nhiên sẽ trở thành con rối trong tay Tần Giác. Chỉ cần Tần Giác ra lệnh, hắn có thể điều khiển hắc thạch chiến đấu cho hắn bất cứ lúc nào như trung tâm

lực lượng vừa rồi.

“Được rồi, chúng ta trở về đi.”

Sau khi giải quyết xong chuyện ở đây, Tần Giác xoay người trở về cung điện.

Tuy nhiên, tòa cung điện đẹp đẽ tinh xảo ban đầu giờ phút này đã biến thành đống đổ nát, khắp nơi đều có những vết nứt chằng chịt, trong không khí còn lưu lại một cỗ linh lực cường đại, hiển nhiên là vừa trải qua một trận chiến.

Trần Thiên Dương vẫn nằm yên tại chỗ, không thể cử động, nhưng điều kỳ diệu là không bị thương.

Bịch!

Chỉ nghe một tiếng động lớn, sinh vật có đôi sừng giống ngựa mà không phải ngựa, giống trâu mà không phải trâu, trên mình có vảy bỗng từ trên trời rơi xuống và tắt thở.

“Hô hô, cuối cùng đã giết được con yêu thú này.”

Một lúc sau, một người mặc kim giáp đáp xuống bên cạnh Trần Thiên Dương, hơi thở uể oải, trên chiến giáp có vài vết cào, rỉ máu khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

“Không ngờ con yêu thú này lại mạnh như vậy.”

Một người khác mặc ngân giáp lập tức nói, bộ giáp cũng bị vấy máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Chính nhờ hai người Kim Ngân hộ pháp đã đến kịp thời và giải cứu Trần Thiên Dương.

Trên thực tế, nếu không phải vì bảo vệ Trần Thiên Dương, hai người sẽ không chiến đấu với một con yêu thú đến mức độ này.

“Vết thương của hai ngươi ổn chứ?”

Trần Thiên Dương rất cảm động, nếu không có Kim Ngân hộ pháp liều mạng bị thương giúp hắn chống chọi với sự tấn công của quái thú, thì hắn đã chết từ lâu rồi.

“Hahaha, không sao đâu.”

Kim hộ pháp bình thường nói.

“Hắc hắc, vết thương nhỏ này không có gì đâu.”

Ngân hộ pháp xua tay nói:

“Chúng ta nên tranh thủ tìm cách thoát khỏi đây đi.”

Chương 356: Ta Là Thiên Đạo

“Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm cách để thoát khỏi nơi này.”

Ngân hộ pháp đề nghị.

“Đúng vậy, không nên ở đây quá lâu.”

Kim hộ pháp khẽ gật đầu.

Nếu như đổi thành người khác, Kim Ngân hộ pháp có thể đã bỏ trốn từ lâu, nhưng Trần Thiên Dương đã từng cứu họ và đối xử rất tốt với họ hàng nghìn năm nay. Vì vậy Kim Ngân hộ pháp mới liều mạng ở lại để bảo vệ Trần Thiên Dương.

Ngay cả Trần Thiên Dương cũng không nghĩ tới điều này, cho nên vô cùng cảm động.

“Thành chủ, bây giờ người có thể di chuyển được không?”

Ngân hộ pháp nhìn về phía Trần Thiên Dương.

“Không được.”

Trần Thiên Dương cố gắng điều hòa một chút công pháp, và phát hiện ra rằng linh lực của mình vẫn còn nằm ngoài tầm kiểm soát. Chưa nói đến việc thoát khỏi sự ràng buộc của không gian, bây giờ hắn có thể bị giết bởi bất kỳ võ giả Thái Hư cảnh nào.

Kim Ngân hộ pháp nhìn nhau một cái, lập tức thôi động linh lực kéo Trần Thiên Dương, nhưng hoàn toàn vô dụng.

“Chết tiệt, nếu lại xuất hiện một con quái vật giống như vậy

tới thì thật phiền phức.”

Sau một lúc lâu, linh lực của Kim hộ pháp đã cạn kiệt, hắn ngồi trên mặt đất thở hổn hển, cắn răng nói.

Mặt khác, Ngân hộ pháp cũng không chống đỡ được ngã xuống, hai người bọn họ vốn đã bị thương, lại dùng linh lực quá mức khiến cho thương thế càng nặng thêm. Nếu không chữa trị kịp thời rất có thể sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.

Trần Thiên Dương nhìn thấy thế, hắn trầm mặc trong chốc lát, trầm giọng nói:

“Các ngươiđi đi, không cần để ý đến ta.”

“Thành chủ…”

“Đi mau! Nếu các ngươi không đi liền thì sẽ không kịp nữa, các ngươi căn bản không biết người kia có bao nhiêu đáng sợ đâu!”

Trần Thiên Dương hét lên.

“Nhưng……”

Kim ngân hộ pháp nhìn nhau có chút không biết làm sao, mặc dù biết người đã giam cầm Trần Thiên Dương rất là mạnh. Nhưng để bọn họ có cứ như vậy bỏ mặc Trần Thiên Dương, thực sự họ không thể làm được.

“A? Ta đáng sợ như thế nào?”

Một giọng nói đùa bỡn truyền đến, không khí đột nhiên im lặng, sắc mặt của Kim Ngân hộ pháp biến sắc, lập tức cứng đờ tại chỗ, chỉ cảm thấy dưới lòng bàn chân có một cỗ khí lạnh, thẳng lên tới đỉnh đầu!

Hô!

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, Tần Giác lặng lẽ xuất hiện, hai tay hắn để ở sau lưng, có chút hứng thú nhìn ba người bọn họ, vẻ mặt đầy ý vị.

“Tiền… Tiền bối.”

Trần Thiên Dương miễn cưỡng cười một cái, hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm nói:

“Tiền bối, chuyện này không liên quan gì đến bọn họ, mong tiền bối có thể bỏ qua cho bọn họ.”

“Thành chủ…”

Kim Ngân hộ pháp đột nhiên ngẩng đầu, không ngờ Trần Thiên Dương sẽ như thế này.

“Câm miệng! Nơi này không phải chỗ các ngươi có thể nói chuyện!”

Trần Thiên Dương lườm hai người bọn họ, sau đó nói tiếp:

“Chỉ cần tiền bối buông tha cho hai huynh đệ của ta, kêu ta làm cái gì cũng được!”

“A? Ngươi nghĩ ta cần ngươi làm gì đây? ”

Tần Giác khẽ liếc mắt, thờ ơ nói.

“Cái này…”

Trần Thiên Dương sửng sốt, đột nhiên không nói nên lời.

“Thành chủ, chúng ta sẽ không để người một mình đâu!”

Kim hộ pháp từ từ đứng dậy và đứng ngăn trước mặt Trần Thiên Dương.

“Nếu ngươi muốn giết thành chủ, trước tiên hãy bước qua xác của chúng ta!”

Kim Ngân hộ pháp đứng song song với nhau, họ không sợ chết và rất nghĩa khí.

Tần Giác khó hiểu trước phản ứng của hai người bọn họ nói:

“Ta có nói ta sẽ giết hắn khi nào?”

“Hả?”

Hai người đều giật mình, sắc mặt đại biến.

Tình huống này là sao?

Hai người còn chưa kịp phản ứng, Tần Giác đã búng ngón tay, loại bỏ không gian giam cầm trên người Trần Thiên Dương:

“Được rồi, các ngươi ra ngoài đi.”

“???”

Trần Thiên Dương thử vận động gân cốt một chút, phát hiện không còn sự trói buộc nào nữa. Ngay cả linh lực trong cơ thể cũng có thể tùy ý sử dụng, cả người đều vô cùng thoải mái.

Rõ ràng Tần Giác cũng không phải đang ra vẻ giả nhân giả nghĩa, mà là thật muốn thả bọn họ đi.

“Ngươi thật sự muốn thả ta đi sao?”

Trần Thiên Dương khó có thể tin được.

“Nếu không thì sao?”

Tần Giác hỏi lại.

Lúc đầu, hắn quả thực chuẩn bị thuận tay giải quyết luôn Trần

Thiên Dương. Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, Tần Giác đột nhiên cảm thấy hoàn toàn không cần thiết nữa.

Nói cách khác, nếu không phải có hai người Kim Ngân hộ pháp bảo vệ, giờ phút này Trần Thiên Dương hẳn đã hóa thành huyết vụ, tan biến theo gió.

"…"

Mặc dù có chút bối rối, nhưng Trần Thiên Dương vẫn cúi đầu nói:

"Cám ơn tiền bối."

Lời nói vừa dứt, Trần Thiên Dương không chút do dự, phất tay một cái, trực tiếp cuộn luôn Kim Ngân hộ pháp, hóa thành một luồng ánh sáng, bay về phía cửa ra.

Phải biết, mục tiêu lần này của Trần Thiên Dương là dùng linh lực phản hồi từ trung tâm lực lượng, đánh vào Chân Thần cảnh.

Nhưng từ tầm nhìn vừa rồi, không khó để nhìn ra sức mạnh của trung thâm lực lượng đã bị Tần Giác hấp thu. Cũng không thể giết chết Tần Giác, rồi từ cơ thể hắn lấy ra được?

Chỉ sợ là chán sống!

Chưa kể Trần Thiên Dương còn kém xa so với Tần Giác, có thể nhặt về cái mạng của hắn cũng không tệ rồi.

Hơn nữa, nếu nắm giữ trung tâm lực lượng, chẳng khác nào trở thành chủ nhân của tiểu thế giới này. Chỉ cần Tần Giác nguyện ý, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể xóa sổ bất kỳ sinh linh nào trong tiểu thế giới này, Trần Thiên Dương không nghĩ có thể thoát khỏi tiểu thế giới này!

Về phần những chuyện khác, Trần Thiên Dương hoàn toàn

không để ý tới, hắn chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây!

Tần Giác đưa mắt nhìn ba người Trần Thiên Dương đi xa, hắn giơ tay lên và vung nhẹ, lực lượng pháp tắc lưu chuyển, chỉ thấy cung điện vừa bị phá hủy đã khôi phục một cách thần kỳ. Rất nhanh, trong một trăm dặm không có dấu vết nào về chiến đấu, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đây là thế lực sau khi làm chủ trung tâm lực lượng, ta là thiên đạo, ta là chúa tế!

Chỉ cần trong tiểu thế giới này, không ai có thể đánh bại được Tần Giác!

Tất nhiên, ở bên ngoài cũng vậy.

Trừ phi bản thân của người đó có thực lực có thể vượt qua tiểu thế giới này, mới có thể không bị áp chế.

Ví dụ như Tần Giác, lúc đầu bước vào Ân giới, cho dù Ân Thiên Hành có là chủ nhân Ân giới, cũng chỉ có thể bị Tần Giác treo lên đánh chết.

Tiếp theo, Tần Giác dạo quanh phần còn lại của tiểu thế giới và thấy rằng tất cả quái vật đều cúi đầu khi nhìn thấy hắn, giống như cận thần khi đối mặt với hoàng đế vậy.

Về phương diện này, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, những quái vật này từ nhỏ đã lớn lên trong tiểu thế giới, tự nhiên có thể phân biệt được ai là chủ nhân của tiểu thế giới, nào dám tấn công Tần Giác.

Sau khi ở trong tiểu thế giới một thời gian, Tần Giác trở về không gian huyền bí cùng Thí đạo và Thạch Thiên, sau đó khép tiểu thế giới lại.

Ầm ầm!

Chỉ một thoáng, mặt đất ầm ầm phát ra sóng không gian, liên tục khuếch tán ra bên ngoài,ảnh hưởng đến toàn bộ Thánh La thành, thu hút vô số ánh mắt tò mò của linh thức.

Chỉ là lần này, không có võ giả nào đi xuống.

Sau vài phút, sự rung động đã dừng lại, cửa đá tạch tạch tạch vỡ vụn, tiểu thế giới đã thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay từ lúc nào không biết. Lơ lửng trong lòng bàn tay của Tần Giác, mơ hồ có thể nhìn thấy núi nhỏ và sông, sống động như thật.

Sở dĩ Tần Giác muốn làm chủ tiểu thế giới này là vì đi đâu cũng có thể mang theo bên mình, giống với chiếc nhẫn trữ vật rất tiện lợi.

“Cái kia … Tần đại ca, ta có thể tiếp tục ở bên trong được không?”

Do dự hồi lâu, Thạch Thiên thận trọng hỏi.

Nghe vậy, Tần Giác sửng sốt:

“Ngươi muốn đợi ở bên trong sao?”

“Ừm.”

Thạch Thiên nhẹ gật đầu, hơi căng thẳng.

Trong tiểu thế giới chứa đầy linh khí nồng đậm và môi trường tuyệt đẹp, Thạch Thiên đề nghị ở lại trong đó, chắc chắn là để tu luyện.

Nghĩ đến đây, Tần Giác nói:

“Được, không có vấn đề gì.”

Vừa dứt lời, đầu ngón tay của Tần Giác bắn ra một tia kim quang, lập tức thân hình Thạch Thiên vặn vẹo, bị hút vào trong

tiểu thế giới.

Chương 357: Lão Giả Này Không Đơn Giản

Nếu so với Tần Giác và Thí Đạo, Thạch Thiên thực sự quá yếu. Chỉ có Chí Tôn cảnh hậu kỳ, đặt ở Linh Ương giới,có lẽ sẽ được xưng tụng là cường giả. Còn ở Thần giới, hắn thậm chí không thể tính là một con sâu kiến. Những người tu luyện bình thường có thể dễ dàng nghiền chết hắn, cho nên đợi ở bên trong tiểu thế giới tu luyện cũng không tệ.

Mặt khác, vì lý do an toàn, Tần giác cố ý để lại một ấn ký trên người Thạch Thiên, cái ấn ký này chỉ có những sinh linh trong tiểu thế giới mới có thể cảm nhận được, phòng ngừa Thạch Thiên bị yêu thú tập kích.

Dù sao trong tiểu thế giới có rất nhiều yêu thú động một tí Đại Thánh cảnh, Thái Hư cảnh, căn bản là Thạch Thiên không thể chống lại được.

Thu hồi tiểu thế giới, Tần Giác không tiếp tục nhiều lời, quay người cùng Thí Đạo bay ra khỏi không gian thần bí, rất nhanh liền biến mất ở chân trời.

Bởi vì Tần Giác không có ý che giấu, nên các võ giả ẩn núp trong bóng tối đều có thể thấy được một màn này, bao gồm cả thành chủ Trần Thiên Dương.

“Ai, tiểu thế giới quả nhiên bị lấy đi rồi.”

Trần Thiên Dương như cũ ôm lấy trong lòng chờ mong vào vận may, rồi thở dài, mặt mũi tràn đầy thất vọng.

Nếu như mình có thể sớm một chút phát hiện ra không gian thần bí kia, nói không chừng hiện tại đã có thể trùng kích, thậm chí bước vào Chân Thần cảnh, nhưng tất cả những điều này chỉ có thể xuất hiện trong tưởng tượng.

…

Cùng lúc đó, trên ngọn núi cách Thánh La đại lục mấy vạn dặm, thân hình Tần Giác đình trệ, chậm rãi hạ xuống.

Tần Giác đối với lần hành trình đi Thánh La thành này, hắn rất hài lòng, ai có thể nghĩ tới, tùy tiện mua một viên đá, ngẫu nhiên lại có thể thu hoạch được một tiểu thế giới?

Mặc dù viên đá này là Thí Đạo coi trọng, nhưng nó vẫn là của Tần Giác.

“Làm tiệc chúc mừng thôi, hôm nay ăn một con yêu thú Thái Hư cảnh đi.”

Hạ quyết tâm, Tần Giác phân tán linh thức, nhanh chóng bao phủ toàn bộ Thánh La đại lục, sau đó chọn ra một con yêu thú Thái Hư cảnh để bắt.

“???”

Đây là một con yêu thú có bốn cánh trên lưng, đầu rồng thân hổ, đột nhiên xuất hiện ở đây, vẻ mặt sững sờ,lắc lắc đầu cho là đang nằm mơ.

Tần Giác không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp giết chết nó, sau đó cắt thành nhiều miếng xử lý sạch sẽ, bắt đầu nướng.

Phải biết, trong việc ăn uống, Tần Giác xưa nay không nhân từ nương tay.

Làm xong những việc này, Tần Giác lại lấy ra một bình linh

tửu, tựa vào tảng đá bên cạnh, yên lặng chờ đợi.

Về phần Vân Tịch, từ khi uống linh tửu vào buổi sáng, nàng đã say khướt đến giờ, ngay cả sự cám dỗ của đồ ăn cũng không khiến nàng tỉnh táo.

Rất nhanh, mùi thịt đậm đà tỏa ra, khiến người ta ngửi nhịn không được chảy nước miếng.

Tần Giác giơ tay xé một miếng thịt nướng, ngấu nghiến ăn rồi uống linh tửu.

Nơi xa, Thí Đạo nhắm mắt tập trung, nghĩ về trận chiến trước đó với Trần Thiên Dương.

Bởi vì là hóa thân của Thần khí, Thí Đạo từ trước đến nay chỉ theo đuổi công kích. Cho nên hiểu biết về các phương diện khác rất ít, đặc biệt là huyễn thuật và âm thuật, bằng không thì cũng sẽ không bị Trần Thiên Dương đột phá thành công.

Cho tới giờ khắc này, Thí Đạo như cũ nghĩ mãi không ra, Trần Thiên Dương đến cùng làm thế nào lại né tránh được linh thức của nàng và hoàn thành việc chuyển di.

Một lúc lâu sau, Thí Đạo lắc đầu đứng lên nói:

“Chủ nhân, ta có việc phải rời đi một lát.”

“Ngươi đi tìm vị thành chủ Thánh La thành sao?”

Tần Giác nhấp một hớp linh tửu, lơ đãng nói.

“A… vâng.”

Thí Đạo ngạc nhiên, không nghĩ tới Tần Giác liếc mắt một cái đã thấy ngay mục đích của nàng, thần sắc không khỏi có chút xấu hổ.

“Đi đi, đừng làm hại người vô tội.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Vâng!”

Thí Đạo vui vẻ, lập tức không chút do dự bay về phía Thánh La thành.

Đáng thương cho Trần Thiên Dương lúc này đang ở chỗ Kim Ngân hộ pháp chữa thương, còn không biết mình lại bị Thí Đạo theo dõi.

Hô!

Sau khi Thí Đạo đi không bao lâu, xung quanh bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, bầu trời cũng dần dần tối sầm, như thể trời sẽ mưa bất cứ lúc nào.

Bất quá cuồng phong còn chưa tới gần Tần Giác, liền bị một năng lượng vô hình hóa giải, nên không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Tần Giác.

“A, thịt nướng thơm quá, linh tửu thơm quá.”

Đúng lúc này, một tiếng cười đắc ý vang lên, từ xa tới gần, một giây trước còn xa ở chân trời, một giây sau đã đi tới trước mặt Tần Giác.

“Ha ha ha, vị bằng hữu này, ngươi không ngại nếu ta ăn một chút chứ?”

Người tới cười nói.

Tần Giác ngẩng đầu nhìn lên, người này mặc trường sam giản dị, tóc trắng như tuyết, hai con ngươi lóe ra thần quang, đúng là một lão giả đạo cốt phong trần.

“Không ngại.”

Tần Giác nhún vai, không quan trọng nói.

Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng Tần Giác lại biết, bầu trời xung quanh đột nhiên tối sầm, tuyệt đối cùng lão giả không thoát khỏi quan hệ.

Quan trọng nhất chính là, trong tầm nhìn của Tần Giác, khí tức của lão giả rõ ràng đã vượt qua Thần Vương thượng vị, thậm chí là Thông Thiên Thần Vương!

Theo như Khuê Diệt nói, siêu việt Thần Vương thượng vị không thể tiến vào Thần giới. Chẳng lẽ lão giả giống như hắn, không bị pháp tắc của thiên đạo trói buộc?

Tóm lại, bất luận như thế nào, lão giả này cũng không đơn giản!

“Ha ha ha, đa tạ.”

Lão giả không chút khách khí xé một miếng thịt nướng lớn, ngồi đối diện với Tần Giác cắn xé từng miếng, nơi nào còn có nửa điểm của một lão giả đạo cốt phong trần.

“Suýt nữa quên mất, đồ ăn ngon phải đi với rượu ngon.”

Nói xong, lão giả lập tức lấy ra một bình linh tửu, ngửa đầu uống cạn.

Tần Giác vừa mới bắt đầu còn không cảm thấy gì, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, lão giả này lại uống linh tửu đã đạt tới mười vạn năm!

“A, thoải mái!”

Lão giả cao hứng nói to.

“…”

“Làm sao, ngươi cũng muốn uống à?”

Thấy Tần Giác nhìn sang, lão giả cười nói.

Tần giác sững sờ, khẽ gật đầu.

“Ha ha ha, được, ngươi đã mời ta ăn thịt nướng, vậy ta liền mời ngươi uống rượu.”

Nói xong, lão giả thật sự lấy ra một bình linh tửu khác ném cho Tần Giác, cũng đạt đến mười vạn năm!

“…”

Tần Giác hơi có vẻ bối rối khi nhận linh tửu.

Lấy tu vi của lão giả, muốn bắt một con yêu thú Thái Hư cảnh quả thực dễ như trở bàn tay, chỗ nào cần hắn phải mời chứ?

Trái lại là linh tửu mười vạn năm, có thể gọi là bảo vật quý hiếm, lão giả thế mà nguyện ý trao đổi với giá tương đương sao?

Có lầm hay không?

Bất quá Tần Giác từ trước đến nay không phải loại người thích suy nghĩ lung tung, thế là hắn mở bầu rượu ra, hung hăng uống một hớp!

“A!”

Không hổ là linh tửu mười vạn năm, ngay cả Tần Giác cũng không tìm được từ nào để diễn tả, nhất thời chỉ có thể miêu tả bằng dư vị vô tận.

“Thế nào, mùi vị không tệ chứ?”

Lão giả đắc ý nói:

“Đây là ta góp nhặt từ các loại thiên tài địa bảo, hao phí mười vạn năm mới ủ chế ra Tiên phẩm, hắc hắc.”

“Đa tạ.”

Tần Giác lại uống một ngụm, nhịn không được cảm thán.

“Cám ơn cái gì, ngươi không phải cũng mời ta ăn thịt nướng sao.”

Lão giả xem thường.

Tần Giác: “…”

“Đúng rồi, còn không biết ngươi tên là gì.”

Lão giả như có điều suy nghĩ, dò hỏi.

“Tần Giác.”

Tần Giác đáp chi tiết.

“Hóa ra là Tần tiểu hữu a, ừm… … Tên của ta ta đã quên mất rồi, ngươi cứ gọi ta là Mặc lão đi.”

Lão giả tự giới thiệu mình.

Mặc lão?

Tần Giác nhíu mày, nhanh chóng lục soát trong ký ức, cũng không tìm được tin tức về hai chữ này.

Nói một cách khác, trước mắt lão giả này hoặc là giống như hắn thuộc về cao nhân ẩn thế, hoặc là che giấu tên thật.

Trước mắt có thể thấy, khả năng đầu tiên là tương đối cao.

Chương 358: Tiên Tri

Đôm đốp!

Trên bầu trời mây đen dày đặc bao phủ, thỉnh thoảng lóe lên những tia chớp, chiếu sáng cả núi non và mặt đất, khiến vô số chim muông và yêu thú kinh ngạc và run rẩy.

Giờ phút này, Tần Giác đang tựa trên tảng đá, vừa uống rượu ăn thịt, một bên trò chuyện với lão giả, dáng vẻ thư thái thoải mái, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cảnh vật xung quanh.

“Ha ha ha, lâu rồi mới thấy vui như vậy.”

Lão giả tự xưng là Mặc lão khẽ vuốt râu dài, ngửa mặt lên trời cười to nói:

“Nào, hôm nay uống sảng khoái đi!”

Sau đó Mặc lão lấy ra mấy bình linh tửu đặt ở bên cạnh, có ý là không say thì không về.

Còn Tần Giác đương nhiên cũng không cự tuyệt, cứ như vậy hai người uống rượu với nhau.

Sau nửa canh giờ, mấy bình linh tửu đều cạn đáy, bởi vì hai người đều không dùng linh lực hóa giải, Mặc lão đã đỏ bừng cả khuôn mặt, dường như có thể ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trái lại Tần Giác, ngoại trừ có chút chóng mặt, cơ hồ hoàn toàn cùng người bình thường một dạng.

“Hết rồi sao?”

Tần Giác để bầu rượu xuống, vẫn chưa thỏa mãn nói.

Mặc lão: "…"

Đây chính là linh tửu mà hắn dùng các loại thiên tài địa bảo, ủ chế mười vạn năm mới ra. Coi như cường giả Chân Thần cảnh uống một ngụm cũng phải thật lâu mới có thể luyện hóa được, nhất là linh lực không vận chuyển được vào lúc này. Vậy mà Tần Giác vừa rồi cứ như thể đang uống nước, quả thực không thể tưởng tượng được.

Mà lấy kiến thức tu vi của Mặc lão, trong lúc nhất thời cũng không khỏi có chút sợ hãi thán phục.

"Khụ khụ, ta có một vấn đề muốn hỏi Tần tiểu hữu, nếu như Tần tiểu hữu bằng lòng trả lời, ta có thể cho Tần tiểu hữu mấy bình linh tửu."

Sau khi tâm trạng bình thường lại, Mặc lão nói.

"Thật sao?"

Tần Giác hai mắt sáng lên:

"Vấn đề gì?"

"Thiên Cung, có phải do ngươi hủy diệt hay không."

Đôm đốp!

Lời vừa nói ra, một tia chớp đột nhiên từ trên bầu trời mờ mịt rơi xuống, xuyên qua những đám mây, chiếu rọi lên hai người bọn họ, hắc bạch phân minh.

Tần Giác đầu tiên là sững sờ, sau đó bất động thanh sắc nói:

"Làm sao, ngươi muốn báo thù cho Thiên Cung ư?

Không phủ nhận, không nghi ngờ, cũng không có cảnh giác, mọi chuyện đều như lẽ đương nhiên, biểu hiện bình tĩnh của Tần Giác như vậy, khiến Mặc lão hơi ngẩn người.

“Không không không, Tần tiểu hữu hiểu lầm rồi.”

Mặc lão lắc đầu liên tục, giải thích nói:

“Ta cũng không định báo thù giúp Thiên Cung, chỉ là muốn biết đáp án mà thôi.”

Trong thời gian gần nhất, Thần giới đã xảy ra hai sự kiện lớn:

Thứ nhất, hiện tượng lạ lùng vào sáng nay.

Thứ hai, Thiên Cung bị hủy diệt.

Là một trong những thế lực đỉnh phong của Thần giới,Thiên Cung có vô số những cường giả và còn có ba vị Thần Vương tọa trấn, có thể xưng là vô địch.

Nhưng vài tháng trước, Thiên Cung đột nhiên bị phá hủy mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước, không chỉ ba vị Thần Vương biến mất, Thiên Cung cũng bị san bằng và không còn tồn tại.

Mặc dù hầu hết các đại bộ phận cường giả Chân Thần cảnh và dưới Chân Thần cảnh đều trốn thoát, nhưng họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nương tựa vào thế lực khác.

Theo lời kể của những cường giả đã trốn thoát kia, đó là một người thần bí đơn thương độc mã đánh lên Thiên Cung,thi triển thần thông vô thượng, đã đem Thiên Đế và hai vị trưởng lão Thần Vương cảnh chém giết.

Nhưng ai có thể giết ba vị Thần Vương cùng một lúc chứ?

Ít nhất cho đến nay, bên ngoài Thần giới chưa có xuất hiện cường giả cấp cao nào.

Vì vậy sự việc Thiên Cung bị hủy diệt, là một ẩn số trong mắt người khác.

Tần Giác không rõ tại sao Mặc lão lại biết là hắn hủy diệt Thiên Cung, còn có thể trực tiếp tìm hắn. Nhưng điều đó không quan trọng, nếu như Mặc lão muốn giúp Thiên Cung báo thù, Tần Giác không ngại đưa hắn đi một chuyến.

“Ha ha, Tần tiểu hữu có chỗ không biết, ta kỳ thật từng đi qua Thiên Cung một lần. Ta biết Thiên Đế thân mang nghiệt nợ, sống không được lâu, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.”

Mặc lão nói tiếp:

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, Tần tiểu hữu hẳn là đến từ giới nội?

Nghe lời nói của lão giả, Tần Giác cau mày nói:

“Ngươi chính là cái người bí ẩn kia, tiên đoán Phong Khê sẽ chết ư?”

Nói một cách chính xác, sở dĩ Phong Khê luôn chú ý đến giới nội, đồng thời phái người đi giết tất cả sinh linh có liên quan đến tàn hồn ‘Thiên Đế’, đều là vì những lời tiên tri mà người thần bí đó để lại.

Cũng chính vì vậy, Phong Khê mới có thể khiêu khích Tần Giác, cuối cùng bị Tần Giác đánh trọng thương, đưa đến giới nội, giao cho Thiên Đế xử lý.

Nói một cách khác, nếu như không phải vì câu tiên đoán kia, Phong Khê căn bản sẽ không có bất cứ liên kết nào với Tần Giác, huống chi là rất nhiều chuyện xảy ra sau đó.

Cho nên đối với Phong Khê mà nói, hắn hận nhất không phải là Tần Giác, mà là người thần bí để lại lời tiên tri rồi ra đi kia!

“Phong Khê? Đó là tên Thiên Đế sao?”

Mặc lão cũng không biết kinh lịch cụ thể của Thiên Đế tự nhiên cũng không biết tên của Thiên Đế.

“Quả nhiên là ngươi.”

Tần Giác vẫn luôn tự hỏi ai là người có thể đoán trước được cái chết của Phong Khê, không nghĩ tới đối phương thế mà lại chủ động tìm tới cửa.

“…”

“Quả thật là ta.”

Mặc lão khẽ vung tay lên, lấy ra mấy bình linh tửu mười vạn năm, đưa đến trước mặt Tần Giác:

“Đây là thù lao, những linh tửu này là của ngươi.”

Tần Giác không nói nhiều, trực tiếp không chút lưu tình bỏ linh tửu vào trong nhẫn trữ vật.

Thấy thế, Mặc lão nói đầy ẩn ý:

“Ngươi nhất định rất muốn biết tại sao ta có thể tiên đoán được Thiên Đế… Phong Khê sẽ chết, phải không?”

Tần Giác: “…”

Ta rõ ràng không nói gì.

Không đợi Tần Giác mở miệng, Mặc lão nói tiếp:

“Ta có một loại năng lực, có thể nhìn thấu được sự gian ác của người khác mà phán đoán, chính là cái gọi là tiên tri.”

“Năng lực này đã ở cùng ta mấy chục vạn năm, chưa từng

phạm sai lầm.”

Nói xong, Mặc lão nhìn về phía Tần giác:

“Ngươi là người duy nhất ta không nhìn thấu.”

Từ nãy đến giờ, Mặc lão đều quan sát Tần giác, nhưng mặc cho hắn xem kỹ như thế nào, đều không có bất kỳ chỗ kỳ lạ gì. Loại tình huống này, Mặc lão chưa bao giờ từng gặp phải.

Đúng lúc này, ở phía xa bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng xé gió, chớp mắt đã tới và đáp xuống đỉnh núi, hiện ra thân hình của Thí Đạo.

“Chủ nhân… … Ách, lão đầu này là ai?”

Thí Đạo vừa định hành lễ với Tần Giác, nhưng nàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy bên cạnh lại có một lão giả.

“Thần khí hóa thân?”

Mặc lão kinh ngạc, liếc mắt một cái thấy ngay chân thân của Thí Đạo.

Nghe vậy, Thí Đạo kinh hãi, vội vàng trốn ở sau lưng Tần Giác, lộ ra vẻ cảnh giác.

“Ha ha ha, tiểu nha đầu, yên tâm, ta đối với Thần khí không có hứng thú.”

Lời còn chưa dứt, Mặc lão đột nhiên khẽ giật mình, không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào người Thí Đạo.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Thí Đạo hơi có vẻ khẩn trương.

“Không phải nói đối với ta không có hứng thú sao?”

Trên thực tế, Mặc lão xác thực đối với Thí Đạo không có hứng thú, dù sao, hắn cũng đã gặp qua Thần khí và hủy vô số Thần khí rồi. Mà đại bộ phận đẳng cấp đều ở trên Thí Đạo, ngược lại Thí Đạo căn bản không có giá trị đáng nói.

Nhưng điều khiến Mặc lão kinh ngạc chính là, hắn không nhìn thấu Thí Đạo!

Làm sao có thể?

Nếu là Tần Giác, Mặc lão còn có thể chấp nhận được, Thí Đạo dựa vào cái gì chứ?

Chỉ là một Thần khí vị diện cấp thấp?

Chờ một chút!

Mặc lão nhanh chóng nhận ra vấn đề, Thí Đạo gọi Tần Giác là chủ nhân, vậy thì nàng hẳn là có quan hệ chủ tớ với Tần Giác.

Là do Tần giác?

Mọi người đều biết, sau khi ký kết huyết mạch, hai người sẽ có sự liên kết nhất định và ảnh hưởng lẫn nhau.

Hiện tại chỉ có thể giải thích như vậy, nhưng phải đến mức độ cường đại nào mới có thể ảnh hưởng đến thế này?

Chương 359: Ta Không Biết

Mặc lão tự nhận tu vi của mình cao nhất trong Thần giới, vô địch thiên hạ, có thể tự do ra vào bất kỳ vị diện nào. Cũng không bị pháp tắc của thiên đạo trói buộc, nhưng lúc này trong lòng hắn không khỏi có chút hoảng hốt, đây là lần đầu tiên hắn dao động.

Hít một hơi thật sâu, Mặc lão dời ánh mắt, cảm thán nói:

“Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

Mặc dù không biết Tần Giác làm như thế nào, nhưng từ giờ trở đi, Mặc lão đưa Tần Giác lên cùng một cấp độ mà đối đãi.

Cùng lúc đó, dây thần kinh căng thẳng của Thí Đạo cuối cùng cũng thả lỏng, không có cách nào, áp lực của Mặc lão với nàng thực sự quá lớn. Giống như con thỏ đối mặt với sói vậy, cho dù đối phương không làm gì, nhưng xuất phát từ nội tâm vẫn là cảm thấy sợ hãi.

Lúc đầu thật vất vả mới phá giải huyễn thuật của Trần Thiên Dương, nội tâm của Thí Đạo rất vui vẻ. Kết quả Mặc lão xuất hiện, lại giội một gáo nước lạnh cho Thí Đạo.

Trước đây ở giới nội, ngoại trừ mấy vị cường giả Chân Thần cảnh, Thí Đạo cơ hồ không có đối thủ. Nhưng mấy ngày nay chứng kiến hết tất cả, lại làm cho Thí Đạo nhận ra mình nhỏ bé đến nhường nào.

Nhất là trước đó Tần Giác trong nháy mắt trấn áp Thần Vương cảnh, phá vỡ Khúc Cảnh Không Gian. Trong đầu Thí Đạo luôn không ngừng hiển thị, nhắc nhở nàng rằng Tần Giác cường đại cỡ nào.

Một bên khác, đối với phản ứng của Mặc lão, Tần Giác không thèm để ý chút nào.

Mặc lão đang quan sát hắn, tại sao hắn lại không quan sát Mặc lão?

Khác biệt chính là, Tần Giác thành công, mà Mặc lão không thành công.

Chỉ cần Tần giác nguyện ý, tùy thời có thể đánh cắp ký ức của Mặc lão và tuyệt đối sẽ không bị phát hiện, đây chính là sự chênh lệch giữa hai người.

“Không biết Tần tiểu hữu hiện tại đang ở cảnh giới nào?”

Chần chờ một lát, Mặc lão mở miệng hỏi.

Trong hoàn cảnh bình thường, không thể tùy tiện hỏi người khác cảnh giới tu luyện, nhưng Mặc lão thực sự nhịn không được hiếu kì, bởi vậy cũng không nghĩ nhiều.

“Không biết.”

Tần Giác lắc đầu.

Mặc lão: “???”

“Nếu không, hai chúng ta đánh thử một trận đi?”

Tần Giác đề nghị.

Từ khí tức của Mặc lão so với Khuê Diệt hẳn là càng mạnh hơn, có lẽ có thể khiến Tần Giác động tâm một chút.

Đánh một trận?

Mặc lão sửng sốt:

“Có thể sao?”

“Đương nhiên có thể.”

Tần Giác đứng lên nói:

“Nhưng không phải ở đây.”

Lấy tu vi của hai người, nếu ở chỗ này đánh nhau, chỉ sợ Thánh La đại lục trong nháy mắt sẽ bị hủy diệt.

“Được.”

Do dự nửa ngày, Mặc lão gật đầu nói:

“Ta cũng thật lâu không động thủ với ai cả.”

Từ sau khi bước vào Chứng Đạo Thần Vương, Mặc lão chưa bao giờ gặp đối thủ nào, bao gồm cả những cường giả từ các từ vị diện khác. Có một cái tính một cái, ở trước mặt hắn không khác gì sâu kiến mà ngay cả pháp tắc thiên đạo cũng bất lực trước hắn.

Chính vì vậy, bất luận Mặc lão đi tới chỗ nào, môi trường xung quanh cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Có đôi khi, quá bất khả chiến bại cũng là một loại cô đơn.

Hiện tại đột nhiên nhảy ra một Tần Giác có thể phá hủy Thiên Cung, còn làm cho hắn không thể nhìn thấu. Giờ hắn đề nghị đánh một trận, Mặc lão sao có thể cự tuyệt?

Chứng kiến cảnh tượng này, Thí Đạo vẻ mặt ngơ ngác, tình hình gì thế, nói đánh liền đánh sao?

Sau một khắc, không gian vặn vẹo, hai người trong nháy mắt biến mất tại chỗ, xuất hiện trong khoảng không mênh mông.

Vì lý do an toàn, hai người cố ý thiết lập một tầng tầng kết

giới, phòng ngừa không cẩn thận đả thương đến những sinh linh khác, hoặc sẽ động đến pháp tắc của thiên đạo.

Làm xong những việc này, khí thế của Mặc lão liên tục tăng lên, cấp tốc đột phá Thần Vương cảnh thượng vị, tạo ra gió lốc lớn đến vô tận!

“Quả nhiên.”

Tần Giác hai tay để ở sau, mặc cho cuồng phong thổi bay tóc dài, y phục trắng của hắn tung bay, giống như một tiên nhân.

Không ngoài dự liệu, Mặc lão hoàn toàn chính xác so với Khuê Diệt càng mạnh hơn. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hẳn là đạt đến Chứng Đạo Thần Vương cảnh.

Nhưng… … Chỉ thế thôi sao?

Tần Giác có chút thất vọng.

Tạch tạch tạch!

Không gian không chịu nổi uy năng của Mặc lão, nhao nhao vỡ nát. Dù cho cách xa nhau hàng vạn dặm, các võ giả vẫn như cũ cảm nhận được linh lực ba động ở bên này, lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Giờ phút này Mặc lão toàn thân như được tắm trong thần quang, mái tóc trắng dựng ngược, tay áo bay lên, giống như thiên thần hạ phàm, ép người thở không nổi.

“Tần tiểu hữu, đắc tội.”

Lời cuối cùng rơi xuống, Mặc lão toàn thân đột nhiên ngưng tụ, đan vào nhau mà cuốn về phía Tần Giác!

Ầm ầm!

Đối mặt với thăm dò của Mặc lão, Tần Giác đưa tay quơ nhẹ, trực tiếp đem dị tượng mở ra, hóa thành vô số điểm sáng rồi tiêu tán, không gây tổn hại gì.

“Ha ha ha! Tiếp nào!”

Nhìn thấy Tần Giác dễ dàng đón nhận công kích của mình, Mặc lão vui mừng khôn xiết, trong nháy mắt lấn người mà lên!

Phanh phanh phanh!

Hư không chấn động, trong chốc lát, Mặc lão đánh ra ngàn vạn đạo công kích, ngay cả Thần Vương thượng vị ở đây cũng không nhìn rõ. Nhưng Tần Giác mỗi lần đều hời hợt ngăn lại, tựa như đã nhìn thấu trước chiêu thức của Mặc lão.

Xoẹt xẹt!

Cùng lúc đó, lấy hai người làm trung tâm, không gian không ngừng vỡ vụn sụp đổ. Rất nhiều thiết hạ kết giới của Mặc lão đã không chịu nổi bắt đầu tán loạn, may mà thiết hạ kết giới của Tần Giác đủ mạnh, để hạn chế hậu quả của trận chiến giữa hai người trong phạm vi qui định.

“Ha ha ha, ta đã lâu không có cảm giác như vậy.”

Mặt mũi Mặc lão tràn đầy hưng phấn, kích động kêu lên:

“Ta đã chờ đợi điều này mấy trăm ngàn năm rồi!”

Tần Giác: “…”

Mặc dù Mặc lão nhìn qua rất nhiệt huyết, nhưng Tần giác từ đầu đến cuối đều một bộ mặt đơ. Vốn dĩ hắn cho rằng, Chứng Đạo Thần Vương sẽ rất mạnh, kết quả… … chỉ là cái này?

“Ngươi cũng có cảm giác như ta phải không?”

Mặc lão cũng không biết Tần giác đang suy nghĩ gì, tự nhủ nói:

“Cuộc sống lâu dài, không có đối thủ, thực sự quá nhàm chán.”

Nhàm chán ư?

Hoàn toàn chính xác.

Tần Giác nhẹ gật đầu, giống như bây giờ.

Phanh!

Lần nữa chặn được công kích của Mặc lão, Tần Giác không lựa chọn tiếp tục phòng thủ, mà trở tay đánh ra một quyền.

Hô!

Một quyền này không có gì nổi bật, rõ ràng, thậm chí cả Chí Tôn cảnh bình thường cũng có thể bắt được.

Nhưng Mặc lão lại phát hiện, mình lại không thể lui!

Tần giác ý tứ rất đơn giản, chính là để ngươi hiểu rõ, chính là để ngươi không thể tránh khỏi!

Bá đạo tuyệt luân!

Cuối cùng, trong ánh mắt kinh ngạc của Mặc lão, nắm đấm nhẹ như tơ rơi vào bộ ngực hắn!

Oanh!

Sau một hồi im lặng, Mặc lão bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài như một viên đạn đại bác,ven đường những nơi đi qua đều để lại đạo đạo tàn ảnh, cho đến khi đụng phải kết giới do Tần Giác thiết lập mới dừng lại, lập tức lại phun ra một ngụm máu tươi, mất đi ý thức.

“Ách… … hình như là quá tay.”

Tần Giác thu hồi nắm đấm, hơi có vẻ xấu hổ.

Trong cơn tuyệt vọng, hắn đành phải dùng kim quang bao trùm Mặc lão, thay hắn trị thương.

Nửa ngày, Mặc lão mơ mơ màng màng mở to mắt, kinh ngạc nói:

“Ta chết rồi sao?”

“Không có.”

Tần Giác cười khổ.

Nhìn thấy Tần Giác, Mặc lão càng thêm kinh ngạc:

“Ngươi, ngươi chính là cường giả Hợp Đạo Thần Vương cảnh?”

Mặc dù vừa rồi bất tỉnh, nhưng Mặc lão vẫn nhớ kỹ, Tần Giác cho hắn một quyền, trực tiếp làm toàn thân hắn xương cốt tan nát, kinh mạch đứt đoạn.

Có thể làm được điều ấy, ngoại trừ ngoài Hợp Đạo Thần Vương cảnh ra, Mặc lão không thể nghĩ đến khả năng thứ hai.

“Ta đã nói rồi, ta không biết.”

Tần Giác nhún vai.

Mặc lão: “…”

Trước đó hắn không hiểu câu này là có ý gì, nhưng hiện tại đã hiểu.

Chương 360: Trấn Áp Thiên Đạo

Thánh La đại lục.

Trên ngọn núi cách Thánh La thành mấy vạn dặm, mây đen tan đi, cuồng phong dừng lại, bầu trời khôi phục ánh sáng, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thí Đạo đứng im, một mặt hoang mang.

Vốn nàng muốn qua nhìn xem Tần Giác và Mặc lão chiến đấu thế nào, nhưng tốc độ của hai người quá nhanh, đến mức Thí Đạo hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được sâu trong hư không có linh lực truyền đến, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, nên đành từ bỏ.

Ngay khi Thí Đạo chuẩn bị ngồi xuống chờ đợi, không gian có chút vặn vẹo, Tần Giác và Mặc lão nhẹ nhàng từ bên trong bay ra ngoài.

Vụt!

Mặc lão vừa xuất hiện, bầu trời lại tối sầm xuống, cuồng phong thét gào, sấm sét vang dội, giống như sắp tận thế.

Chỉ là thời khắc này Mặc lão không còn bộ dáng tiên phong đạo cốt lúc trước, cả người uể oải suy sụp, quần áo tả tơi, giống như một tên ăn mày ven đường.

Trái lại Tần Giác, vẫn áo trắng như tuyết,không có nửa điểm vết tích vừa chiến đấu, cao thấp đều đã phân rõ.

“Kết thúc rồi?”

Thí Đạo sững sờ, nhanh vậy?

Hơn nữa xem tình huống, tựa hồ là chủ nhân mình thắng rồi?

“Tần tiểu hữu, ta thua.”

Không đợi Thí Đạo hỏi thăm, Mặc lão đã mở miệng, giọng nói có vẻ hơi phức tạp.

Quả nhiên là chủ nhân thắng!

Thí Đạo khóe miệng cong lên một nụ cười kiêu ngạo, hừ, ai bảo lão đầu này vừa rồi làm ta sợ.

“…”

Từ khi trở thành Chứng Đạo Thần Vương, Mặc lão đã lâu không gặp đối thủ, thậm chí ngay cả pháp tắc thiên đạo đều không có cách nào bắt lão, có thể tùy tiện làm việc, không ai quản thúc.

Bởi vì so với Thông Thiên Thần Vương, Chứng Đạo Thần Vương không chỉ có năng lượng cường đại, mà còn có cảm ngộ với võ đạo vô cùng tốt.

Nếu không thể thấy rõ mình, phản phác quy chân, mãi mãi không có cách nào Chứng Đạo thành công, giống như Khuê Diệt.

Trước đó, Mặc lão không thể nào nghĩ đến, mình sẽ bị Tần Giác một quyền miểu sát, hơn nữa Tần giác còn nương tay, nếu không chỉ sợ lão đã chết rồi.

Vô địch mấy chục vạn năm, lại đột nhiên bị người khác một chiêu đánh bại, có thể hiểu được tâm tình hiện tại của Mặc lão.

Cho tới thời khắc này, Mặc lão mới hiểu rằng, từ đầu đến cuối, mình đang nhìn bầu trời qua miệng giếng mà thôi.

“Không sao, về sau tiếp tục cố gắng, mặc dù mãi mãi cũng không có khả năng đánh bại ta.”

Vỗ vỗ vai Mặc lão, Tần Giác an ủi.

Mặc lão: “…”

Vì sao lão lại càng khó chịu hơn rồi?

Ngươi nghe xem, đây mà là tiếng người à?

Quá đáng!

Trên thực tế, Tần Giác thật sự không có ý trào phúng Mặc lão, chênh lệch giữa hai người thật sự sẽ càng ngày càng lớn, mà sẽ không thu hẹp lại.

Dù sao tu vi của Tần Giác mỗi thời mỗi khắc đều tăng lên, hôm nay so vói hôm qua mạnh hơn, ngày mai lại mạnh hơn so với hôm nay, không ngừng không nghỉ, nếu không Tần Giác cũng sẽ không đến nỗi không biết mình đang ở cảnh giới gì.

“Còn muốn uống rượu tiếp không?”

Thấy Mặc lão trầm mặc không nói, Tần Giác cười nói.

Nghe vậy, Mặc lão bỗng nhiên bừng tỉnh, lắc đầu liên tục:

“Không không không, không uống.”

Đùa sao, linh tửu mười vạn năm kia đều là bảo bối trân phẩm, cho dù lão giàu có, cũng không thể đủ cho Tần Giác uống như vậy.

“Được rồi.”

Tần Giác có chút thất vọng, sau đó lấy ra một bình linh tửu uống.

Mặc lão: "…"

"Đúng rồi, việc buổi sáng nay, là… Tần tiểu hữu làm sao?"

Dường như nhớ ra cái gì, Mặc lão do dự hỏi.

Không có cách nào, việc xảy ra sáng nay quá mức kinh thế hai tục, cơ hồ tác động đến toàn bộ Thần Giới.

Ngay cả linh lực trong cơ thể Mặc lão cũng suýt chút nữa bị cưỡng chế hút ra, kết hợp với thực lực của Tần Giác vừa rồi, không khỏi khiến khiến Mặc lão nghi ngờ.

"Ừm,lúc đó ta đang tu luyện."

Tần Giác đáp.

"…"

Tu luyện?

Tu luyện cái gì có thể tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy.

Khóe mắt Mặc lão có chút run rẩy, chẳng biết tại sao, lão luôn cảm thấy, sức mạnh của Tần Giác tựa hồ không đơn giản như tưởng tượng.

"Cái kia, tiếp theo Tần tiểu hữu định đi đâu?"

Mặc lão hỏi tiếp.

"Không biết."

Tần Giác lại lắc đầu.

"…"

"Mặc lão hẳn phải biết ta đến từ giới nội, cho nên hiện tại chỉ ở Thần giới du ngoạn chút thôi, mấy ngày nữa ta sẽ trở về."

Nhấp một ngụm linh tửu, Tần Giác thản nhiên nói.

“Về giới nội?”

Mặc lão sửng sốt, lão thấy, thế giới cấp thấp kia căn bản không đáng nhìn, vậy mà Tần Giác muốn trở về?

“Cái kia… Nếu là du ngoạn, Tần tiểu hữu có hứng thú đi cùng ta không?”

“Đi cùng với ông?”

Tần Giác ngạc nhiên:

“Vì sao?”

“Khụ khụ, ta hiểu rất rõ Thần Giới, có thể mang các ngươi đi rất nhiều nơi vui chơi.”

“Thật không?”

Ánh mắt Tần Giác lập lòe, có chút dao động.

“Đương nhiên!”

Mặc lão chém đinh chặt sắt nói.

“Được.”

Suy tư một lát, Tần Giác trầm lặng nói:

“Nhưng mà ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Ngươi đi theo chúng ta cũng được, nhưng nhất định phải cung cấp linh tửu.”

“???”

Đây là yêu cầu kỳ quái gì?

Có lầm hay không!

Sớm biết như thế, Mặc lão đã không mang mấy bình linh tửu mười vạn năm kia ra!

“Không… không thành vấn đề.’

Cắn răng, Mặc lão vô cùng đau lòng nói.

Mặc dù linh tử là trân phẩm, nhưng vì có thể đi theo Tần Giác, tìm kiếm bí mật trở nên cường đại hơn, linh tửu có đáng là gì?

Đến cấp bậc này của Mặc lão, thiên tài địa bảo, Thần khí cơ bản đều là vật ngoài thân, không có tác dụng tăng tu vi, nếu không Mặc lão cũng sẽ không dừng lại ở cảnh giới Chứng Đạo mấy chục vạn năm.

Lúc trước bản thân vẫn vô địch, Mặc lão có lẽ không có cảm giác gì, bây giờ vì Tần Giác, lại làm cho lão hoàn toàn tỉnh ngộ, Chứng Đạo cũng không phải điểm cuối cùng!

Bởi vậy lão rất muốn biết, làm cách nào mà Tần Giác có thể tiến giai tầng thứ cao hơn.

“Ha ha ha, đã như vậy, thì đa tạ.”

Tần Giác cười to nói.

Mặc lão: “…”

Cứ như vậy, Mặc lão đã trở thành thành viên nhóm ba người.

“Vẫn là vấn đề cũ, những dị tượng này ngươi có thể khống chế sao?”

Tần Giác chỉ chỉ bầu trời u ám trên đầu, cau mày nói:

“Ầy… Không được.”

Mặc lão cười khổ.

Bởi vì thực lực cường đại, thiên đạo pháp tắc thật sự không đẩy được Mặc lão ra Thần giới, nhưng cũng chính bởi vì năng lượng quá mạnh, dẫn đến cho dù Mặc lão đi đâu, đều sẽ ảnh hưởng đến khung cảnh xung quanh, cho dù muốn khiêm tốn chút cũng không được.

“Tần tiểu hữu làm cách nào vậy, có thể dạy ta chút không?”

“Rất đơn giản!”

Tần Giác nâng tay, đánh một quyền lên bầu trời.

Ầm ầm!

Kim quan nháy mắt bao phủ bầu trời, thâm thúy khó lường, khiến người nhìn sợ hãi.

Không biết qua bao lâu, khi kim quang tiêu tán, bầu trời đã khôi phục như ban đầu, ánh nắng chiếu xuống, vạn dặm không mây, không còn chút mây đen nào.

“ Được rồi.”

Phủi tay, Tần Giác hài lòng nói.

“Cái này…”

Mặc lão trợn mắt há mồm, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Trấn áp được cả Thiên Đạo pháp tắc?

Đùa gì vậy!

Cho dù là Hợp Đạo Thần Vương trong truyền thuyết cũng

không làm được a?

Mọi người đều biết, Thiên Đạo pháp tắc là một loại ý chí, ngươi có thể thoát khỏi sự trói buộc của nó, giống như Mặc lão, nhưng tuyệt đối không có khả năng trấn áp nó.

Chẳng lẽ… Tần Giác đã đạt đến cảnh giới siêu việt Hợp Đạo?

Chương 361: Bạch Lộc

Trên cả Hợp đạo Thần Vương cảnh, chẳng lẽ vẫn còn cảnh giới cao hơn sao?

Hoặc là nói, Hợp đạo Thần Vương cảnh vốn dĩ sẽ cường đại như thế?

Trước đó, Mặc lão từng du ngoạn vạn giới, nhưng lại chưa bao giờ gặp được Hợp Đạo Thần Vương, bởi vì đã từng hoài nghi, đến tột cùng có cảnh giới Hợp đạo hay không, nếu có, vì sao không có ai có thể chạm đến.

Cho đến bây giờ, Tần Giác một quyền khiến lão trọng thương, Mặc lão mới biết rằng, cảnh giới Hợp Đạo Thần Vương thật sự tồn tại.

Nhưng khi Tần Giác một quyền trấn áp Thiên Đạo, lại khiến Mặc lão cảm thấy, Tần Giác có thể đã đạt đến cảnh giới siêu việt Hợp Đạo Thần Vương.

“Mặc lão, không sao chứ?”

Tần Giác hỏi hai lần, Mặc lão mới phản ứng lại, vội nói:

“Không sao, không có gì.”

“A, vậy chúng ta đi,dẫn đường đi.”

“Được… được, Tần tiểu hữu muốn đi đâu?”

“Tùy.”

Tần Giác nhún vai, sau đó bổ sung:

“Nhưng mà tốt nhất là có linh tửu và mỹ thực.”

“Linh tửu? Mỹ thực?”

Mặc lão sững sờ, sau đó gật đầu nói:

“Không vấn đề, đi theo ta.”

Nói xong, Mặc lão đưa tay vung khẽ, tạo ra một đạo thần quang, ngưng tụ giữa không gian thành một thông không gian thông đạo, thả người bay vào.

Dù nói thế nào, Mặc lão cũng là Chứng Đạo Thần Vương, muốn tạo dựng không gian thông đạo quả thực dễ như trở bàn tay.

Thấy thế, Tần Giác lập tức không do dự mang theo Thí Đạo theo sát phía sau.

Ầm…

Xuyên qua không gian thông đạo, linh khí mênh mông lập tức đập vào mặt, cơ hồ ngưng kết thành nước.

Dù không làm gì, chỉ đơn giản là hô hấp, vẫn không ngừng có linh khí tràn vào trong cơ thể.

Mà những linh khí này vô cùng tinh thuần, căn bản không cần luyện hóa đã có thể tự động chuyển hóa thành linh lực, tụ hợp vào đan điền.

Trừ linh khí bên ngoài, ở chỗ mắt có thể nhìn thấy, còn có các loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp cùng với tiên sơn thác nước, quả thật còn đẹp hơn cả tiên cảnh, cho dù là Bất Hủ thần giáo trước đây cũng kém xa tít tắp.

“Nơi này là tiểu thế giới mà bình thường ta ở.”

Mặc lão giới thiệu:

“Cũng là nơi ta dùng để ủ chế linh tửu.”

Nghe thấy câu này, hai mắt Tần Giác sáng lên, ủ chế linh tửu? Đây chẳng phải là có thể uống đến sảng khoái?

Mặc lão dẫn đầu, ba người nhanh chóng bay đến một tòa kiến trúc, còn chưa tới gần, đã có thể ngửi thấy nhàn nhạt mùi rượu.

Két!

Đẩy cửa ra, mùi rượu nồng đậm lập tức khuếch tán, vô cùng mê người.

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy những bầu rượu to nhỏ bày ở, đều là từ vạn năm trở lên, đối với Tần Giác mà nói, quả thật không thua gì Thiên Đường!

“Nếu Tần tiểu hữu thích, những linh tửu này có thể tặng hết cho ngươi.”

Mặc lão hào sảng nói.

Linh tửu mười vạn năm lão vẫn có chút đau lòng, nhưng một hai vạn năm, Mặc lão hoàn toàn không để trong lòng.

Dù sao mấy hầm rượu giống thế này lão cũng có rất nhiều, đưa cho Tần Giác cũng không sao cả.

Huống chi, lão sở dĩ mang Tần Giác vào tiểu thế giới này, chính là vì lấy lòng Tần Giác.

“Đã như vậy, ta sẽ không khách khí.”

Nói xong, Tần Giác vẫy tay một cái, kim quang lóe lên rồi biến mất, nháy mắt thu tất cả linh tửu vào túi trữ vật, chỉ còn lại một không gian trống rỗng.

Mặc lão: “…”

Cho dù lão đã chuẩn bị tâm lý, lại không ngờ rằng Tần Giác sẽ không khách khí như thế.

Trên thực tế, chỉ cần liên quan đến rượu, Tần Giác xưa nay sẽ không khách khí.

“Ừm?”

Đột nhiên Tần Giác nhíu mày, nhìn về nơi xa.

Nơi đó, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một con Bạch Lộc toàn thân trắng như tuyết, hai chân giẫm lên sương mù, khí chất cao quý thần thánh, phiêu phiêu bất định, giống như thần linh trên trời, khiến người ta nhịn không được muốn quỳ bái.

Cùng lúc đó, Mặc lão khẽ cười nói:

“Tần tiểu hữu không cần lo lắng, đó là Thần thú ta nuôi.”

“Thần thú à…”

Tần Giác như có điều suy nghĩ:

“Hương vị thế nào?”

“…”

Còn có thể giao lưu được không vậy?

Vì sao Mặc lão đột nhiên có cảm giác dẫn sói vào nhà?

“Khụ khụ, Tần tiểu hữu, Thần thú này đã làm bạn với ta mười mấy vạn năm, không thể ăn.”

Mặc lão nhắc nhở.

“Được rồi.”

Tần Giác có vẻ hơi thất vọng.

"…"

Không đợi Mặc lão thở phào, Tần Giác hỏi:

"Nhưng mà tiểu thế giới này, không phải chỉ có một con Thần thú chứ?"

"À.. Đúng thế."

Mặc lão kiên trì đáp.

Đến cấp bậc này của hắn, cho dù là Thần thú hay Thần khí, đều đã ít đi nhiều, cho nên ở ngoại giới đã tuyệt tích Thần thú, không ngờ ở đây lại thấy.

"Yên tâm, ta sẽ không ăn những Thần thú đó."

Thấy Mặc lão một mặt bị làm khó, Tần Giác an ủi.

Mặc dù hắn thật sự cảm thấy hứng thú với những Thần thú này, nhưng tuyệt đối sẽ không làm khó.

Huống hồ, sau khi đạt đến Thần cấp, đã không còn là yêu thú đơn thuần, cho dù muốn để Tần Giác ăn, Tần Giác cũng muốn suy nghĩ một chút.

"Đa tạ, đa tạ."

Nghe vậy, Mặc lão lau mồ hôi trán, như trút được gánh nặng.

Chờ một chút, sao ta phải cảm tạ?

Không kịp nghĩ nhiều, Mặc lão đổi chủ đề:

"Đúng rồi, Tần tiểu hữu, ở bên kia ta trồng một lượng lớn linh quả cấp cao, ăn một ít linh quả trước đi."

Thế là ba người lại đi đến thung lũng, đáng nhắc tới chính là,

con Bạch Lộc kia cũng đi theo, tựa hồ rất hiếu kì với Tần Giác và Thí Đạo.

Dù sao đây cũng là hai người đầu tiên ngoài Mặc lão xuất hiện ở tiểu thế giới này suốt mười mấy vạn năm qua.

Đúng như Mặc lão nói, nơi này thật sự có đủ loại linh quả, mà đều là linh quả đạt tới trên cấp hai mươi, nói nó là linh quả, chẳng bằng nói là thần quả, bởi vì chỉ có cảnh giới Bán thần trở lên mới có thể ăn.

"Oa!"

Giờ khắc này, kinh ngạc nhất không ai khác ngoài Thí Đạo, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình có thể nhìn thấy nhiều thần quả như vậy, trong nhất thời lại có cảm giác không thực tế.

Phải biết rằng, ở giới nội, thần quả là tài nguyên tu luyện trân quý, dù lúc trước ở Thiên Cung cũng chỉ có mấy cây Thần quả để ăn thôi, còn lại đều đã hủy diệt cùng với Thiên Cung.

Mặc dù Thần khí hấp thu tinh hoa thiên địa để tu luyện, nhưng thần quả không phải cũng là hấp thu tinh hoa thiên địa để trưởng thành sao?

Nói một cách khác, Thí Đạo căn bản không cần luyện hóa, cũng có thể hấp thu được!

"Cái kia… Ta có thể ăn hai quả không?"

Cưỡng chế nội tâm kích động, Thí Đạo yếu ớt hỏi.

"Ha ha ha, tùy ý, muốn ăn bao nhiêu cũng được."

Mặc lão không để ý nói.

Được cho phép, Thí Đạo không có chút do dự, trực tiếp nhảy xuống hái một thần quả cấp hai mươi nhét vào miệng.

“A…”

Thí Đạo bỗng mở to hai mắt, chỉ cảm thấy năng lượng bàng bạc rót vào miệng, sau đó cấp tốc tràn vào toàn thân,cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại vô cùng dễ chịu.

Mắt thấy cảnh tượng này, Tần Giác có chút im lặng, trong ấn tượng của hắn, Thí Đạo trước nay là Thần khí, chưa từng ăn cái gì, không ngờ rằng chỉ bởi vì đẳng cấp không đủ cao thôi.

“Ô ô u!”

Đúng lúc này, con Bạch Lộc kia đột nhiên đến trước mặt Tần Giác, nhẹ nhàng kêu hai tiếng, biểu tình lộ ra vui vẻ.

Chuyện gì đây?

Tần Giác hoang mang.

“Ô ô u!”

Sau một khắc, Bạch Lộc thả người vào rừng quả, sau một lúc lâu lại vui vẻ chạy lại, trong miệng ngậm một quả trái cây tỏa ánh sáng long lanh, bỏ vào tay Tần Giác.

Lần này càng thêm hoang mang, ngay cả Mặc lão bên cạnh cũng có chút mờ mịt, vẻ mặt giống như Tần Giác mới là chủ nhân của Bạch Lộc

Chương 362: Ngươi Rõ Ràng Là Thèm Muốn Thân Thể Hắn

“Ô ô u.”

Bạch Lộc vòng hai vòng quanh Tần Giác, ánh mắt thanh tịnh sáng tỏ, vô cùng đáng yêu.

“Ây…”

Tần Giác hoang mang, không biết rốt cuộc Bạch Lộc muốn làm gì, đành phải quay đầu nhìn Mặc lão.

“Khụ khụ, Lộc Huyên, không được vô lễ, mau lại đây!”

Mặc lão vội vàng kêu lên.

Nhưng mà Bạch Lộc được gọi là Lộc Huyên giống như không nghe thấy tiếng Mặc lão, tiếp tục đứng bên cạnh Tần Giác, thậm chí dùng đầu cọ cọ Tần Giác, vô cùng thân mật.

“…”

Có lầm không vậy?

Ta mới là chủ nhân của ngươi!

Mặc lão phiền muộn vô cùng.

“Mau ăn đi, loại thần quả này ăn rất ngon.”

Thấy Tần Giác chậm chạp bất động, Bạch Lộc có vẻ hơi sốt ruột, lập tức trực tiếp nói tiếng người thúc giục.

“???”

Tần Giác ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, Bạch Lộc là Thần thú, có thể nói chuyện là bình thường, chỉ là sao nghe giống như giọng nữ?

“…”

Nghe vậy, Mặc lão lập tức càng thêm phiền muộn, phải biết rằng, lão nuôi Bạch Lộc mười mấy vạn năm, cho tới giờ còn chưa từng có loại đãi ngộ này.

“Ta ăn ta ăn.”

Cười khổ gật đầu, Tần Giác nhét trái cây vào miệng.

“Thế nào, ngon không?”

Bạch Lộ ngửa đầu nhìn Tần Giác, tràn ngập chờ mong.

Lần này Tần Giác có thể khẳng định, giọng của Bạch Lộc thật sự là nữ nhân, mà so với phong cách ngự tỷ của Thí Đạo, thì Bạch Lộc giống như một em gái nhỏ thân thiết ôn hòa.

“Ừm, rất thơm, rất ngọt.”

Tần Giác hài lòng nói.

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ sẽ cảm thán năng lượng ẩn chứa trong thần quả, nhưng đối với Tần Giác, cho dù thần quả cấp bậc thế nào, ngon miệng là quan trọng nhất.

Về phần tác dụng tu luyện, Tần Giác không để ý chút nào.

“Hì hì, còn có rất nhiều đó.”

Nói xong câu này, Bạch Lộc lại hóa thành tàn ảnh xông vào rừng quả, không bao lâu, chỉ thấy quanh thân Bạch Lộc lơ lửng

mười mấy quả thần quả chạy đến, mỗi quả đều đạt cấp hai mươi, có thể nói là thần quả có đẳng cấp cao nhất ở sơn cốc này, sau đó vô cùng vui vẻ đưa đến trước mặt Tần Giác.

Làm xong những chuyện này, Bạch Lộc lại dùng đầu cọ cọ Tần Giác.

Mặc lão: "…"

Còn có thiên lý không vậy?

Chẳng lẽ bởi vì Tần Giác so với lão đẹp trai hơn?

"Lộc Huyên!"

Hít một hơi thật sâu, Mặc lão cắn răng nói.

"A… chủ nhân, người cũng ở đây à?"

Bạch Lộc kinh ngạc nhìn qua, tựa hồ giờ mới chú ý đến Mặc lão.

"…"

"Vị này là bằng hữu của ta, Tần Giác Tần tiểu hữu."

Cuối cùng, Mặc lão chỉ có thể miễn cưỡng gạt ra một nụ cười.

"A, ta biết."

Bạch Lộc rất vui vẻ:

"Bằng hữu của chủ nhân, cũng là bằng hữu của ta."

Mặc lão: "…"

Đây là ngươi coi hắn là bằng hữu sao?

Ngươi rõ ràng là thèm muốn thân thể hắn!

“Xin chào Tần… Tiên sinh, ta là Lộc Huyên.”

Bạch Lộc tự giới thiệu.

“Xin chào.”

Tần Giác có chút im lặng.

“Ừm? Thứ gì thơm quá.”

Đúng lúc này, Vân Tịch duỗi lưng một cái, mơ mơ màng màng từ trong ngực Tần Giác chui ra ngoài, nhập nhèm buồn ngủ.

Trong chỗ lát, không khí ngưng kết, Lộc Huyên gắt gao nhìn chằm chằm Vân Tịch, tựa như nhìn thấy một thứ trân bảo quý hiếm, nhìn không chuyển mắt.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Vốn còn có chút choáng đầu, Vân Tịch lập tức thanh tỉnh, vội vàng trốn vào trong ngực Tần Giác, chỉ lộ ra hai con mắt, run lẩy bẩy.

“Không có… Không có gì.”

Ý thức được mình thất thố, Lộc Huyên lập tức dời mắt, giả vờ như không có chuyện gì.

Thật ra, mặc dù Vân Tịch là linh thảo hóa hình, nhưng chỉ có cấp năm mà thôi, bình thường thì Lộc Huyên sẽ không để vào mắt.

Dù sao các linh thảo cấp bảy, cấp tám, ở tiểu thế giới này cũng không thiếu.

Nhưng Vân Tịch từng bị Thiên Đế tái tạo thể chất, cho dù chỉ có cấp năm, nhưng hạn mức cao nhất cũng đã đạt tới Thần cấp, Lộc Huyên sao có thể không động tâm?

Tần Giác: "…"

Không ngờ rằng vừa rồi hắn còn hỏi Lộc Huyên hương vị thế nào, giờ đến lượt Lộc Huyên để mắt đến đồ đệ hắn.

"Yên tâm, ta sẽ không ăn ngươi."

Nuốt ngụm nước miếng, Lộc Huyên nghiêm túc nói.

"…"

Tin ngươi mới là lạ!

Cho dù nghĩ vậy, ngoài miệng Vân Tịch vẫn không chịu thua:

"Hừ, có sư phụ ở đây, tin rằng ngươi cũng không dám."

"Sư phụ?"

Lộc Huyên sững sờ:

"Ngươi là đồ đệ của Tần tiên sinh?"

"Đương nhiên!"

Nhắc đến Tần Giác, Vân Tịch lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu:

"Ta là đồ đệ duy nhất của sư phụ, ao ước đi."

"Oa, thật sao, ta cũng muốn làm đồ đệ của Tần tiên sinh."

Lộc Huyên nhịn không được tán thưởng.

Mặc lão: "…."

Ngươi coi ta không tồn tại sao?

"Hắc hắc, không phải sư phụ ai cũng có thể thu làm đồ đệ, ta cũng là dựa vào thiên phú không thể so sánh nổi, mới được sư phụ

thưởng thức.”

Vân Tịch càng nói càng đắc ý, dứt khoát bay đến vai Tần Giác, hai tay chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống Lộc Huyên, rất có phong thái phóng khoáng tự do, chỉ điểm thiên hạ.

Tần Giác: “…”

Thiên phú không thể sánh nổi?

Sao ta không biết?

Nếu nói ở Linh Ương giới, Vân Tịch thật sự là thiên tài, nhưng ở Thần giới cao cấp này, lại ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

Trái lại Lộc Huyên, không chỉ là Thần thú, tu vi đã đạt tới Chân Thần thượng vị, nếu không phải Vân Tịch từng bị Thiên Đế cải tạo thể chất, căn bản không thể nào đánh đồng với nó.

Dù vậy, nếu Tần Giác không giúp đỡ, Vân Tịch có thể chạm đến Chân Thần thượng vị không, vẫn là một ẩn số.

Lúc trước khi thu Vân Tịch làm đồ đệ, thuần túy là vì Vân Tịch sớm sinh ra linh trí thôi, nếu giống như Lộc Huyên, Tần Giác tuyệt đối không có hứng thú.

“Thật là lợi hại!”

Có lẽ chưa bao giờ ra khỏi tiểu thế giới này, Lộc Huyên vô cùng ngây thơ, lại thật sự tin tưởng chuyện ma quỷ của Vân Tịch, vô cùng sùng bái.

“…”

“Khụ khụ, Vân Tịch, ngươi vẫn nên ngủ tiếp đi.”

Tần Giác xạm mặt lại, phất tay cắt ngang câu chuyện của một con hươu và cọng cỏ.

“Sư phụ, ở đây có thật nhiều linh quả, ta muốn ăn linh quả.”

Vân Tịch ôm chặt cổ Tần Giác, đổi chủ đề.

“Những linh quả này đẳng cấp quá cao, ngươi không thể ăn.”

Lấy tu vi cảnh giới Chí Tôn của Vân Tịch, căn bản không thể tiếp nhận được uy năng của thần quả, chắc chắn sẽ trực tiếp no bạo.

“Vâng ạ.”

Vân Tịch thất lạc cúi đầu xuống.

“Ta biết bên kia có ít linh quả cấp thấp, ngươi muốn đi không?”

Do dự một chút, Lộc Huyên đề nghị.

Vân Tịch khẽ giật mình, rơi vào xoắn xuýt.

Muốn để nàng đơn độc cùng Lộc Huyên tuyệt đối sẽ không nguyện ý, ai bảo Lộc Huyên là hươu, nàng là cỏ chứ.

Vạn nhất bị ăn thì làm sao bây giờ?

“Không cần, ở đây ta có.”

Tần Giác lấy mất linh quả cấp sáu từ trong túi trữ vậy, đút cho Vân Tịch.

“Tạ ơn sư phụ!”

Vân Tịch vui vẻ, lập tức ôm linh quả còn lớn hơn cả mình mà gặm.

Ầm ầm!

Đột nhiên trong rừng quả vang lên tiếng động lớn, đinh tai

nhức óc, cuốn theo vô số lá cây bay phấp hới, kiếm khí lạnh lùng xông thẳng đến chân trời, khiến vạn dặm tầng mây ở đó tan ra.

“Đây là…”

Tần Giác kinh ngạc:

“Thí Đạo đã đột phá rồi?”

Lời còn chưa dứt, từng đạo thần quang rơi xuống, chiếu sáng toàn bộ sơn cốc, bóng dáng Thí Đạo thấp thoáng, chìm trong thần quang, tóc dài tung bay, tản mát ra kiếm ý kinh khủng!

Ầm ầm!

Giữa trời đất, vô tận năng lượng hướng đến Thí Đạo, hình thành những gợn sóng mà mắt thường cũng có thể thấy được, không ngờ rằng Thí Đạo ở trong thời điểm này lại có thể trùng kích cảnh giới Chân Thần cảnh!

Chương 363: Ta Hiểu

Ầm ầm!

Trong tiểu thế giới, năng lượng mênh mông từ bốn phương tám hướng tụ lại, tuôn về phía Thí Đạo, những nơi mà năng lượng này đi qua, ngay cả không gian cũng không chịu nổi, có chút vặn vẹo, tựa hồ như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Cùng lúc đó, Thí Đạo lơ lửng giữa không trung,hai mắt khép hờ, tóc dài phất phới, toàn thân tản mát ra kiếm ý kinh người, phảng phất như muốn đâm thủng cả không gian.

Liên tiếp ăn hết mấy thần quả, tu vi đã đình trệ mấy chục văn năm của Thí Đạo rốt cuộc cũng có dao động, vì thế Thí Đạo không chút do dự mượn cơ hội này trực tiếp trùng kích Chân Thần cảnh.

Khi kiếm ý của Thí Đạo đạt được mạnh nhất, không gian lập tức 'xoẹt xoẹt' một tiếng vỡ thành từng mảnh, từng luồng năng lượng rơi xuống, dung nhập vào thể nội Thí Đạo, mà khí tức của Thí Đạo cũng bắt đầu điên cuồng dâng lên, ẩn ẩn sẽ vượt qua Bán Thần cảnh.

"Chúc mừng Tần tiểu hữu."

Thấy cảnh tượng này, Mặc lão cười nói:

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, Thần khí này hẳn là có thể thành công tiến giai Chân Thần."

Mọi người đều biết, Bán Thần cảnh mặc dù cũng đã chạm đến Thần cảnh, nhưng thực tế lại cách xa Chân Thần cảnh, căn bản không thể đánh đồng.

Nhất là ở Thần giới, chỉ có vượt qua ngưỡng này, mới có thể thân sự coi là cường giả, nếu không cũng chỉ có thể giống như Trần Thiên Dương, ở một nơi xa xôi trong đại lục làm Hoàng đế thôi.

“Nàng là Thí Đạo.”

Nghe vậy, Tần Giác thu tay về sau, thản nhiên nói.

“Thì ra là Thí Đạo cô nương, là ta đường đột.”

Mặc lão sững sờ, lúng túng nói.

Khi hai người đang trò chuyện, biến cố nảy sinh.

Ông!

Vốn đang hấp thụ năng lượng thiên địa, Thí Đạo bỗng phun một ngụm máu tươi, giống như gặp phải trọng kích, khí tức không tăng mà giảm đi!

Không chỉ có vậy, ngay cả năng lượng thiên địa xung quanh cũng trở nên cuồng bạo, tràn ngập lực hủy diệt

“Chuyện gì xảy ra?”

Tần Giác nhíu mày.

“Không ổn, nàng quá gấp.”

Mặc lão không hổ là Chứng Đạo Thần Vương, liếc mắt liền nhìn ra Thí Đạo vì quá mức sốt ruột, dẫn đến nảy sinh xung đột, tạo thành phản phệ đối với chính mình.

“Nhất định phải nhanh giúp nàng ổn định lại, nếu không sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.”

Không kịp suy nghĩ nhiều, đầu ngón tay Mặc lão bắn ra một

sợi linh lực, bao phủ Thí Đạo.

Xoạt!

Linh lực Mặc lão như nước chảy nhỏ giọt, vô cùng ôn hòa, đồng thời không cưỡng ép trấn áp năng lượng kia, mà chậm rãi dẫn dắt chúng, một lần nữa tiếp nhận Thí Đạo.

Dưới sự giúp đỡ của Mặc Lão, Thí Đạo dần khôi phục bình tĩnh, khí tức cũng ổn định lại, bắt đầu tiếp tục trùng kích Chân Thần cảnh.

Chỉ là sau biến cố này, Thí Đạo rõ ràng bình tĩnh hơn, không còn vội vàng, dù sao nàng cũng đã đợi mấy chục vạn năm.

“Tốt rồi.”

Mặc lão thu tay.

“Đa tạ.”

Tần Giác nghiêm mặt nói.

“Ha ha ha, Tần tiểu hữu khách khí.”

Mặc lão cười lớn nói:

“Nếu như là Tần tiểu hữu, hẳn là sẽ giải quyết nhanh hơn, tại hạ bất quá nhiều chuyện thôi.”

“…”

Mặc lão nói không sai, nếu là Tần Giác, hắn sẽ giải quyết nhanh hơn, bởi vì hắn chọn cưỡng ép trấn áp!

“Khụ khụ, Thí Đạo cô nương muốn xung kích Chân Thần cảnh cũng phải mất mấy ngày, khoảng thời gian này, Tần tiểu hữu cứ ở đây đi.”

“Ừm.”

Trầm ngâm một lát, Tần Giác gật đầu đồng ý.

“…”

“…

Sau đó mấy ngày, Thí Đạo luôn lơ lửng giữa không trung hấp thu năng lượng thiên địa, khí tức đã đến giai đoạn siêu việt Bán Thần cảnh, đồng thời không ngừng tăng lên tiếp, khoảng cách đến Chân Thần hạ vị chỉ còn một bước cuối.

Về phần Tần Giác, tự nhiên là ở lại tiểu thế giới, mỗi ngày không phải uống rượu thì chính là ngủ, ngẫu nhiên bắt ít yêu thú cấp thấp nướng ăn, thư giãn thích ý.

Nói là cấp thấp, thật ra chỉ là so với Thần thú, ,thực tế tất cả đều đã đạt tới Thái Hư cảnh.

Đáng nói chính là, Tần Giác nướng yêu thú ngoài việc thỏa mãn hứng thú ăn uống của hắn, thuận tiện còn muốn dọa cho Lộc Huyên một mực đi theo hắn sợ chạy đi.

Đáng tiếc, Lộc Huyên căn bản không sợ, thậm chí còn thường xuyên bắt mấy con yêu thú đưa tới, Tần Giác rất là im lặng.

Đương nhiên, giờ phút này buồn bực nhất không thể nghi ngờ là Mặc lão, vốn cho là tiếp cận Tần Giác, coi như không thể biết bí mật của Tần Giác, cũng có thể lĩnh ngộ được một số thứ không bình thường.

Kết quả quan sát mấy ngày nay, Mặc lão phát hiện, ngoại trừ lúc chiến đấu, Tần Giác cơ hồ không khác gì một người bình thường, toàn thân trên dưới không có nửa điểm linh lực, làm gì có chút bộ dáng cường giả Hợp Đạo?

Quan trọng nhất là, Thần thú mình nuôi mười mấy vạn năm lại một mực chạy đến với Tần Giác, khiến Mặc lão muốn hoài nghi nhân sinh.

Thở dài, Mặc lão khóc không ra nước mắt.

Chờ chút!

Dường như nhớ tới cái gì, Mặc lão rơi vào trầm tư.

Ngay từ đầu,lão giống như đã xem nhẹ một điểm, đó chính là vì sao Tần Giác luôn luôn có thể ẩn giấu khí tức của mình?

Chẳng lẽ đây là bí quyết Hợp Đạo?

Ha ha ha! Thì ra là thế!

Ta hiểu rồi!

…

Hôm ấy ánh nắng tươi sáng, trời xanh gió nhẹ.

Tần Giác từ gian phòng xa hoa do Mặc lão an bài tỉnh lại, duỗi lưng một cái, chuẩn bị đi ra ngoài tìm đồ ăn.

Răng rắc!

Chỉ nghe thấy một tiếng vang giòn, Tần Giác cúi đầu nhìn, đúng là không cẩn thận giẫm lên bầu rượu tối qua.

“Sư phụ, người muốn đi đâu?”

Bên cạnh, Vân Tịch mơm màng mảng tỉnh lại, nhìn về phía Tần Giác.

Từ sau khi Lộc Huyên xuất hiện, Vân Tịch rốt cuộc không hề rời khỏi Tần Giác, cho dù làm gì cũng muốn đi theo Tần Giác,

khiến người ta dở khóc dở cười.

“Ăn cơm.”

Vừa nghe vậy, Vân Tịch bỗng nhiên mở to hai mắt, không chút bối rối nói:

“Tốt quá, ta cũng muốn ăn.”

Tần Giác: “…”

“…”

Sau nửa cạnh giời, trong viện lạc tỏa ra mùi thịt nồng nặc, Tần Giác một tay thịt nướng, một tay linh tử, giống như thường ngày thảnh thơi ngồi bên hồ, vừa ăn vừa uống.

Cốc cốc cốc!

“Tần tiên sinh, ngài ở đâu?”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói ngọt ngào của Lộc Huyên, không đợi Tần Giác mở miệng, Lộc Huyên đã đẩy cửa vào.

“Tần tiên sinh, ta mang cho ngươi mấy quả thần quả tươi, hì hì.”

Thời khắc này, Lộc Huyên đã huyễn hóa thành hình người, khuôn mặt như vẽ, người mặc trường sam tuyết trắng, bên trên thêu mấy đám mây trôi, sinh động như thật

Không lạnh buốt như Tô Ngạn, khí khái hào hùng như Thí Đạo, Lộc Huyên mang đến cảm giác giống như em gái nhà bên, có lẽ đây cũng là lý do khiến Tần Giác không cảm thấy chán ghét.

“Để ở kia đi.”

Tần Giác lơ đãng nói.

Đây cũng không phải lần đầu Lộc Huyên hóa hình, nên Tần Giác cũng không suy nghĩ nữa.

“Ừm!”

Lộc Huyên nhẹ gật đầu, để thần quả xuống, do dự nửa ngày, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi:

“Tần tiên sinh, ta có thể ngồi ở chỗ này không?”

“Có thể.”

Tần Giác liếc mắt, không quan trọng nhún nhún vai.

Được cho phép, Lộc Huyên lập tức chạy tới, ngồi cạnh Tần Giác.

Tần Giác: “???”

Không phải ngươi muốn ngồi bên kia sao? Chạy đến đây làm gì?

“Tần tiên sinh, ta rất thích ở cùng với người qqq

Lộc Huyên cúi đầu, ngượng ngùng nói.

“…”

Trong nhất thời, Tần Giác không biết trả lời thế nào.

May mà lúc này nơi xa vang lên một tiếng nổ vang, khiến hắn hóa giải sự xấu hổ này.

“Thí Đạo thành công rồi sao?”

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, tự lẩm bẩm.

Răng rắc!

Hình như có cái gì vỡ vụn, khí tức thuộc về Thí Đạo bỗng nhiên tăng lên, đã trở thành Chân Thần cảnh hạ vị.

“Ha ha ha, ta thành công rồi!”

Chương 364: Vạn Thần Đình

“Thành công!”

Thí Đạo ngửa mặt lên trời cười to, giọng nói truyền khắp vạn dặm, đinh tai nhức óc.

Từ sau khi phong ấn Ân Thiên Hành, Thí Đạo còn tưởng rằng mình sẽ không còn bao giờ có thể thấy lại ánh mặt trời, chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại tại Bán Thần cảnh.

Kết quả không ngờ rằng vừa ra ngoài chưa đến một tháng, mình liền thành công đột phá ràng buộc, bước vào Chân Thần cảnh.

Trước đó, Thí Đạo ngay cả tưởng tượng cũng không dám.

Quả nhiên, đi theo Tần Giác rời khỏi Ân giới là một quyết định vô cùng chính xác.

“Đây là Chân Thần cảnh sao?”

Cảm nhận được năng lượng bàng bạc chảy xuôi trong cơ thể, Thí Đạo nắm nhẹ hai tay, linh lực ngưng tụ, trực tiếp bóp nát không gian!

Cho tới thời khắc này, Thí Đạo mới chính thức ý thức được chênh lệch giữa Bán Thần cảnh và Chân Thần cảnh.

Nếu ví Bán Thần cảnh là sông, có thể kiểm soát hư không, dễ dàng đánh bại cường giả Thái Hư cảnh.Vậy thì Chân thần cảnh chính là biển lớn, có thể dung nạp vô số dòng sông, cho dù đứng yên để Bán Thần cảnh cường giải công kích, cũng sẽ không nhận bất kỳ thương tổn nào.

Dù sao, phù du làm sao có thể rung chuyển đại thụ?

Chỉ một thoáng, Thí Đạo vô cùng kiêu ngạo.

Nhưng mà, sự kiêu ngạo này còn chưa kéo dài đã tiêu biến, vì nàng chợt nhớ tới Tần Giác.

So với Tần Giác,Chân Thần cảnh hạ vị này có đáng là gì?

Thậm chí có đôi khi, Thí Đạo cảm thấy mình thân là Thần khí, căn bản không xứng với Tần Giác.

“Không được, ta phải trở nên mạnh hơn!”

Hạ quyết tâm, Thí Đạo ổn định khí tức một chút, lập tức tản ra linh thức, bay về phía viện lạc của Tần Giác.

“Chủ nhân.”

Thí Đạo nhẹ nhàng đáp xuống trong viện lạc, khom mình hành lễ.

“Ừm? Nàng là ai?”

Sau một khắc, Thí Đạo cau mày, nhìn về phía Lộc Huyên.

Tần Giác: “…”

Sao lại có loại cảm giác bị bắt gian tại chỗ nhỉ?

Nhất là cả hai nữ tử đều vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn mỗi người một vẻ.

“Khụ khụ, nàng chính là Thần thú Bạch Lộc ngày đó.”

Cười khổ lắc đầu, Tần Giác nói.

“Xin chào, ta là Lộc Huyên.”

Lộc Huyên lễ phép nói.

Bởi vì Lộc Huyên chưa từng rời khỏi tiểu thế giới này, lại chỉ được tiếp xúc cùng Mặc lão và một số Thần thú khác, bởi vậy tính cách vô cùng ngây thơ, cơ hồ không có chút tạp chất nào, nếu không lấy cấp bậc Chân Thần cảnh thượng vị của nàng, cũng sẽ không nhìn thấy Tần Giác đã quấn lấy hắn.

“Xin chào, ta là Thí Đạo.”

Thấy đối phương lễ phép, Thí Đạo cũng không tiện nhiều lời, lập tức thuận miệng qua loa đáp, sau đó nói với Tần Giác:

“Chủ nhân, ta đã thành công bước vào Chân Thần cảnh.”

“Ừm, tốt lắm.”

Tần Giác nhẹ gật đầu nói:

“Đã như vậy, chúng ta cũng nên rời khỏi đây.”

“A?”

Thí Đạo sững sờ.

Muốn đi sao, nàng còn chuẩn bị tiếp tục dùng thần quả tu luyện.

Dường như nhìn thấu nội tâm của Thí Đạo, Tần Giác cười nói:

“Quên nói với ngươi, ngươi ở đây tu luyện đã nửa tháng.”

Nửa tháng?

Thí Đạo ngơ ngác, thì ra nàng cần thời gian dài như vậy để tiến giai Chân Thần cảnh.

Thực tế, nếu đổi thành người khác, sợ là ít nhất cũng cần mấy

năm, thậm chí mười mấy năm mới có thể thành công.

Thí Đạo có thể nhanh như vậy, trừ tác dụng của thần quả, quan trọng nhất chính là nàng dừng ở Bán Thần cảnh mấy chục văn năm cũng không phải bởi vì không có thiên phú, mà bởi vì không có cách nào tu luyện.

Cho nên khi nàng lần nữa tu luyện, liền giống như núi lửa bị áp chế, ầm vang bộc phát, lại thêm năng lượng của thần quả căn bản không cần luyện hóa, Thí Đạo mới có thể tiến giai thành công, nếu không tuyệt đối không đơn giản như vậy.

“Tần tiên sinh, người muốn đi đâu?”

Nghe Tần Giác muốn đi, Lộc Huyên khẩn trương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lần đầu tiên có biểu lộ khẩn trương.

“Không biết.”

Tần Giác nhún vai.

“A, rốt cuộc cũng đi.”

Nghe vậy, Vân Tịch cao hứng nhảy lên vai Tần Giác vừa múa vừa dậm chân.

Bởi vì sợ Lộc Huyên, khoảng thời gian này Vân Tịch không dám rời khỏi Tần Giác, đều đã nín đến hỏng.

“Không đi không được sao?”

Lộc Huyên cắn răng hỏi.

“Không được.”

Tần Giác không chút do dự cự tuyệt.

Đùa sao, hắn làm sao có thể ở mãi chỗ này.

“Vậy… Ta có thể đi cùng Tần tiên sinh không?”

Lộc Huyên tràn ngập chờ mong.

Tần Giác: “???”

“Cái này… Ngươi vẫn là nên hỏi chủ nhân ngươi đi.”

Tuy nói vậy, trên thực tế là đã khéo cự tuyệt, nhưng mà Tần Giác vẫn đánh giá thấp trình độ ngây thơ của Lộc Huyên.

“Được, ta đi hỏi chủ nhân.”

Nói xong câu này, Lộc Huyên lập tức đứng dậy chạy khỏi viện lạc, cấp tốc biến mất không thấy nữa.

Tần Giác: “…”

Không bao lâu, Mặc lão vô cùng lo lắng chạy đến, theo sau là Lộc Huyên.

“Tần tiểu hữu, ngươi muốn đi sao?”

“Ừm, đã đợi ở đây nửa tháng, ta muốn đến nơi khác xem thử.”

Nhấp một ngụm linh tử, Tần Giác thản nhiên nói.

“Không có vấn đề.”

Mặc lão cười híp mắt nói:

“Ta đã đánh dấu mấy nơi thú vị, mời Tần tiểu hữu lựa chọn.”

Nói xong, Mặc lão lấy địa đồ mở ra, đưa đến trước mặt Tần Giác.

Đối với Mặc lão mà nói, bây giờ cơ hồ hận không thể coi Tần Giác như thần linh mà đối đãi, chỉ thiếu thắp hương dập đầu thôi.

Sau khi phát hiện Tần Giác có thể che giấu khí tức, đồng thời tự nhận kia là bí mật của Hợp Đạo Thần Vương, Mặc lão lại thật sự lĩnh ngộ ra một số thứ đặc biệt.

Mà Mặc lão coi đây tất cả đều là công lao của Tần Giác, thế là trong mắt Mặc lão, Tần Giác không hề nghi ngờ trở thành thời cơ để hắn có thể đột phá.

"..."

Đối với thái độ có vẻ cung kính của Mặc lão, Tần Giác luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại nói không ra, cuối cùng dứt khoát không suy nghĩ nhiều, nhận địa đồ kia nghiêm túc quan sát.

Chính là giống như Mặc lão nói, hắn đã khoanh tròn mấy chỗ, bất quá cơ bản đều là khu vực xung quanh trung tâm Thần giới.

"Vạn Thần Đình?"

Đúng lúc này, ba chữ này khiến Tần Giác chú ý.

"A, kia là một nơi khá giống Thiên Cung, sau khi Thiên Cung hủy diệt, Vạn Thần Đình tiếp quản phần lớn các cường giả từ Thiên Cung trốn tới, trước mắt thì mảnh tinh vực này đều thuộc phạm vi quản lý của Vạn Thần Đình."

Mặc lão giải thích:

"Theo ta được biết, thủ lĩnh Vạn Thần đình hình như là yêu hầu, tay cầm Thần khí Kình Thiên Trụ, côn thuật vô song, đã đạt tới Thần Vương thượng vị đỉnh phong."

"Yêu hầu? Kình Thiên Trụ?"

Tần Giác vẻ mặt quái dị, trong đầu nháy mắt hiện ra một thân ảnh quen thuộc, lập tức hăng hái nói:

“Được, vậy đi chỗ này.”

“Vâng!”

Mặc lão lập tức mở ra một cánh cửa không gian, nối thẳng với Vạn Thần Đình.

“Ừm? Nàng cũng đi?”

Vừa bước qua cánh cửa không gian, Tần Giác phát hiện Lộc Huyên cũng đi qua.

“Đúng vậy, ta đang chuẩn bị mang nàng ra ngoài một chút, vừa vặn có thể nhân cơ hội này làm quen thế giới bên ngoài.”

Mặc lão nói một cách đương nhiên.

“Hì hì, chủ nhân đồng ý rồi.”

Lộc Huyên thè lưỡi.

Tần Giác: “…”

…

Thiên Chủ tinh vực, Vạn Thần Đình.

Là một trong hai đại thế lực đỉnh phong ở Thần giới, sau khi Thiên Cung bị hủy diệt, trừ những thế lực bên ngoài Thần tộc ra thì không còn thế lực nào có thể chống lại Vạn Thần Đình.

Bởi vậy, gần đây Vạn Thần Đình bắt đầu nhanh chóng khuếch trương thế lực, đã chiếm đoạt mười thế lực đã từng theo Thiên Cung, một số gia tộc trung lập trước đó thấy thế lập tức nhao nhao nhìn về phía Vạn Thần Đình, đề phòng bị san bằng.

Giờ phút này, chỉ cách tổng bộ của Vạn Thần Đình khoảng một vùng đại lục, mấy người Tần Giác lặng yên không một tiếng động

xuất hiện.

Chương 365: Cạm Bẫy

Hô!

Gió lạnh thấu xương thổi đến,làm băng tuyết rơi xuống mấy người Tần Giác, rồi lại nhanh chóng tan ra.

Mấy người Tần Giác đến đại lục này, đúng vào lúc tuyết rơi.

Phóng mắt nhìn ra, cả không gian như bị bao phủ trong một chiếc áo bạc, tựa như thế giới màu trắng, vô cùng mộc mạc.

“Tần tiểu hữu, đây là Phong Tuyết đại lục, rất gần Vạn Thần Đình, là thế lực phụ thuộc của Vạn Thần Đình, một năm có hơn ba trăm ngày tuyết rơi, nên võ giả ở đại lục này hầu hết đều tu luyện công pháp hệ băng.”

Mặc lão giải thích.

“Thì ra là thế.”

Tần Giác nhẹ gật đầu, lơ đễnh nói.

“Oa, đây là cái gì?”

Lời còn chưa dứt, Lộc Huyên đã té nhào vào tuyết, hưng phấn quay cuồng.

Tần Giác: “…”

Chuyện gì đây?

“Ây… Lộc Huyên chưa bao giờ thấy tuyết, nên có chút kích động.”

Mặc lão run run khóe mắt, có chút xấu hổ.

Tần Giác sững sờ, nhưng nghĩ lại, ở trong tiểu thế giới của Mặc lão, bốn mùa đều như mùa xuân, Lộc Huyên chưa bao giờ rời khỏi tiểu thế giới, chưa thấy tuyết cũng là bình thường.

Chỉ là…. Một cường giả Chân Thần thượng vị lại chưa bao giờ thấy tuyết, khiến người ta có chút câm lặng.

“Hừ, sao nàng cũng tới.”

Vân Tịch ngồi trên vai Tần Giác, rất không vui.

Vốn cho là đã có thể thoát khỏi con hưu này, kết quả là Lộc Huyên cũng đi cùng, có thể hiểu được nội tâm Vân Tịch có bao nhiêu phiền muộn.

“…”

“Cái kia… Nếu không chúng ta đi vào thành thị phía trước xem chút đi.”

Vì hóa giải xấu hổ, Mặc lão lên tiếng đề nghị.

“Được.”

Tần giác gật đầu đồng ý.

Vì thế, đám người đi về phía trước, bay về phía thành thị cách đó không xa.

Nói là thành thị, nhưng lại khá giống thôn xóm, chỉ có mấy trăm tòa kiến trúc đơn sơ, nhìn qua vô cùng yếu ớt, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị đè sập.

Mấy người Tần Giác vừa đáp xuống ngoài thôn xóm, liền bị một thân ảnh ngăn lại.

“Dừng lại, các ngươi là ai, muốn làm gì?”

Người đến là một nam tử trung niên có dáng người thẳng tắp, bắp thịt cuồn cuộn, trường mâu trong tay chỉ về phía Tần Giác, sát ý nghiêm nghị.

Tần Giác ngước mắt liếc nhẹ, hơi có vẻ kinh ngạc, bởi vì người tới là Thái Hư cảnh.

Mặc dù chỉ có Thái Hư đệ nhất cảnh, nhưng ở trong thôn nhỏ này, đã là một dạng không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, nếu ở giới nội, Thái Hư đệ nhất cảnh đã có thể làm Giới chủ.

“Đi ngang qua.”

Tần Giác thuận miệng bịa chuyện nói.

“Nơi này không chào đón các ngươi, mau rời đi!”

Nam tử trung niên lạnh lùng nói.

“Chuyện gì vậy, Chư Đông?”

Lúc này, một lão nhân tóc trắng xóa từ trong thôn đi ra, cả người không có nửa điểm sinh khí, một bước nhoáng một cái, Tần Giác cũng lo lắng không biết lão nhân này có chết giữa đường không nữa.

Nhưng mà so với nam tử trung niên, tu vi của lão nhân rõ ràng còn cường đại hơn, đã là Thái Hư đệ tam cảnh, chỉ là có lẽ do tuổi cao, nên dù là thể xác hay linh lực, lão giả cũng đã suy yếu nhiều, nếu thật sự đánh, chưa chắc đã là đối thủ của Thái Hư đệ nhị cảnh.

“Trưởng lão!”

Nam tử trung niên hành lễ:

“Mấy tên này không biết từ đâu nhảy ra, nói là đi ngang qua, ta lo có chuyện, nên nói bọn họ rời đi.”

“Thì ra vậy.”

Nghe nam tử trung niên nói xong, lão nhân dò xét từ trên xuống dưới đám người Tần Giác một chút, cười nói:

“Để bọn họ vào đi.”

“Trưởng lão!”

Nam tử trung niên sững sờ, vừa muốn nói gì, lại bị lão nhân phất tay cắt ngang:

“Chúng ta đã chạy trốn đến đây rồi, còn có người hứng thú với chúng ta hay sao?”

“…”

Nam tử trung niên há to miệng, nhất thời không trả lời được.

“Huống chi, mấy vị bằng hữu này hẳn không phải là võ giả ở Phong Tuyết đại lục chúng ta.”

Nghe vậy, nam tử trung niên mới chú ý tới phục sức của đám người Tần Giác hoàn toàn khác so với bọn hắn, lại không có loại cộng minh đặc trưng của người tu luyện công pháp hệ băng, thật sự không giống võ giả ở Phong Tuyết đại lục.

Nhưng mà đại lục này gần Vạn Thần Đình, mỗi ngày đều sẽ có những võ giả ở khắp nơi đến đây, bởi vậy xuất hiện võ giả nơi khác là rất bình thường.

“Các vị, mời vào.”

Lão nhân ôn hòa nói.

Tần Giác: "…"

Ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, lúc nào thì nói muốn đi vào?

"Đa tạ."

Cuối cùng, xem như vì lão nhân tin tưởng bọn họ, Tần Giác không hề cự tuyệt.

Ngay cả Tần Giác cũng ngầm thừa nhận, Mặc lão tự nhiên cũng không nói gì, dù sao chỉ cần đi theo Tần Giác là được rồi.

Đám người Tần Giác đến, rất nhanh đã gây ra sóng to gió lớn ở trong thôn, chỉ một thoáng, nam nữ già trẻ nhao nhao chạy đến xem.

Dù sao ngoài Mặc lão thì Tần Giác, Thí Đạo và Lộc Huyên đều có nhan sắc hoàn mỹ không tì vết, không làm người ta chú ý cũng khó.

"…"

Dưới sự dẫn đường của lão nhân, bọn người Tần Giác nhanh chóng xuyên qua thôn xóm, tiến vào một gian phòng tương đối xa hoa, dù vậy, bên trong cũng chỉ có một chiếc bàn thôi.

"Các vị nghỉ ngơi một chút đi, ta còn có chuyện khác phải xử lý."

Nói xong, lão nhân trực tiếp quay người ra khỏi phòng, tựa hồ hơi chậm một chút sẽ bị ăn sạch.

"Không đúng."

Mặc lão khẽ nhếch mày, trầm giọng nói:

“Trong phòng có trận pháp.”

Rầm rầm rầm.

Sau một khắc, nền đất trong phòng sáng lên, như xúc tua cuốn lấy mấy người Tần Giác.

Cùng lúc đó, vô số linh lực đánh vào trong phòng, tạo thành một bầu trời đầy tuyết, kinh thiên động địa.

Rầm rầm rầm!

Bạo tạc liên tục suốt mười phút, không chỉ trong căn phòng, toàn bộ ngàn dặm trong thôn xóm đều sẽ bị san phẳng thành bình địa, cái gì cũng không còn.

Ở nơi xa, lão nhân chắp hai tay sau lưng, khóe miệng cong lên:

“Ha ha ha, võ giả ngoại giới ngu xuẩn, dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, sẽ phải đánh đổi cả mạng sống.”

“Trưởng lão, nhẫn trữ vậy sẽ không bị phá hủy chứ?”

Nam tử trung niên lo lắng.

“Yên tâm, trận pháp sẽ bảo vệ nhẫn trữ vật, đây cũng không phải lần đầu.”

Dừng một chút, lão nhân cảm thán nói:

“Hi vọng mấy tên này có nhiều tài bảo, đỡ lãng phí nhiều linh bạo phù như vậy.”

Không sai, từ lúc đầu, lão nhân cùng nam nhân trung niên này chính là diễn trò, một mặt trắng một mặt đỏ, cố ý dẫn dụ các võ giả tiến vào thôn xóm, sau đó đưa đến địa điểm chỉ định giết người đoạt bảo.

Lợi dụng phương pháp này, bọn họ căn bản không cần liều sống liều chết, vẫn có thể thu hoạch được lượng lớn tài nguyên, duy trì tu luyện.

“Đáng tiếc, hai nữ nhân kia xinh đẹp như vậy.”

“Còn cả thiếu niên kia, chậc chậc, nếu có thể để cho ta hưởng dụng thì tốt quá.”

“…”

Đám thôn dân nghị luận ầm ĩ, làm gì còn nửa điểm mộc mạc khi trước.

“Được rồi, bạo tạc đã lắng lại, đi thu nhẫn trữ vậy đi.”

Lão nhân phân phó.

“Vâng!”

Đám người lập tức không kịp chờ đợi phóng tới gian phòng giam giữ bọn người Tần Giác, vận khí tốt, có thể còn nhặt được thi thể hoàn chỉnh.

Nhưng mà ngay sau đó, vẻ mặt đám người liền ngưng lại.

Khi bông tuyết cuối cùng rơi xuống, gian phòng có vẻ tương đối xa hoa kia vẫn lẳng lặng đứng yên tại chỗ, phảng phất như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, hoàn toàn tương phản với thôn xóm đã trở thành phế tích.

“Cái này…”

Đám người hai mặt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương.

“Rút!”

Con ngươi lão nhân thít chặt, trực tiếp thi triển bí thuật bỏ chạy!

Chương 366: Trụ Kình Thiên

“Rút!”

Lão nhân đó không chút do dự nào, trực tiếp thi triển bí thuật, ý đồ bỏ chạy.

Nhưng thật đáng tiếc, đã muộn.

Ông!

Trong chốc lát,quang mang chiếu rực cả một vùng.Chiếu sáng đến cả trăm dặm xung quanh, rồi chầm chậm phong tỏa cả một vùng không gian.

Bí thuật của lão nhân đó vừa mới kích hoạt, liền bị một loại lực lượng cưỡng ép phá gãy. Miệng, mũi của lão lập tức phun ra đầy máu, mà lão nhân ấy bị cỗ lực lượng đẩy bay ngược ra, nếu như không phải có pháp bảo hộ thân, chỉ sợ lão đã chết ngay tại chỗ.

Mặc dù vậy, lão nhân vẫn bị trọng thương như cũ.Bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Trưởng lão, người không sao chứ?”

Nam tử trung niên đứng bên cạnh vô cùng kinh hãi, hắn ta liền vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Lão nhân: “…”

Đồ ngớ ngẩn, ngươi thấy ta giống không có chuyện gì sao?

Phốc!

Lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, lão nhân cắn răng nói:

“Mau trốn đi!”

“Trốn? Muốn chạy trốn tới đâu đây?”

Chẳng biết lúc nào, Tần Giác đã ra khỏi phòng, sau đó đứng đánh giá bọn người lão giả.

Đám người ngạc nhiên, lúc này cả đám người mới phát hiện ra mình đã mất khả năng khống chế cơ thể. Mặc cho bọn họ có giãy dụa thế nào đi chăng nữa, có dùng bao nhiêu sức lực đi chăng nữa, họ cũng không thể động đậy được.

“Làm sao có thể…”

Trên mặt của nam tử trung niên ánh lên sự hoảng sợ tột cùng.

Khi bọn hắn lợi dụng loại phương pháp giống như thế này, bọn hắn đã giết chết không biết bao nhiêu võ giả, cũng chưa từng bị phát hiện ra. Thế nên bọn hắn mới càng ngày càng hung hăng ngang ngược, không nghĩ tới cuối cùng lại đụng phải một tấm sắt!

Chỉ là, dù nghĩ thế nào thì nam tử trung niên cũng nghĩ không ra. Bọn họ rõ ràng đã quan sát đám người Tần Giác rất lâu, Tần Giác nhìn qua cũng rất bình thường, sao lại có thể cường đại như thế?

“Hết rồi…”

Dùng tay quệt đi vết máu trên mặt, lão nhân sắc mặt xám xịt. Hơi thở của lão lúc này vô cùng dồn dập, lão đã tự cảm thấy mình chắc chắn không thể sống sót.

Vốn dĩ lão định dựa vào những tài nguyên tu luyện cướp được này để tiến giai Thái Hư đệ tứ cảnh, giúp tu vi lão tăng lên và kéo

dài được tuổi thọ. Thế nhưng hiện tại, đừng nói là tiến giai Thái Hư đệ tứ cảnh, cho dù nhóm người Tần Giác không động thủ, sợ là không bao lâu nữa lão cũng sẽ chết.

"Ta… Chúng ta là những người dân bản địa của Phong Tuyết đại lục, còn là thành viên của Vạn Thần Đình. Ngươi không thể giết chúng ta, nếu như ngươi giết bọn ta, người của Vạn Thần Đình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Thấy Tần Giác chậm rãi tới gần, nam tử trung niên mặt đầy sợ hãi, vội vàng hô to.

Mọi người đều biết, Phong Tuyết đại lục chính là phụ thuộc vào thế lực của Vạn Thần Đình. Hàng năm, người dân đều dâng tài nguyên tu luyện cho Vạn Thần Đình, đổi lại họ sẽ nhận được sự che chở của Vạn Thần Đình.

Nhưng mà khi nam tử trung niên tuyên bố mình là người thuộc về Vạn Thần Đình, hắn ta nói rất gượng ép.

Hơn nữa, mấy người bọn hắn chẳng qua chỉ là mấy cái Thái Hư cảnh thôi, người Vạn Thần Đình làm sao có thể để họ vào mắt?

Mà Vạn Thần Đình lại là nơi nào? Đối với loại người này, xưa nay Tần Giác chưa bao giờ nương tay.

"Có đúng không? Vậy các ngươi liền đi nói cho Vạn Thần Đình đi."

Nói xong, trên bầu trời bỗng nhiên hiện ra một bàn tay lớn màu vàng óng. Nó mang theo vô tận linh lực, từ từ bao phủ lại bọn người nam tử trung niên!

"Không!"

Ầm ầm!

Bàn tay lớn màu vàng rơi xuống, giống như một cây tre bị chẻ gãy, trực tiếp đem mặt đất đập ra một cái bàn tay lớn. Còn về bọn người nam tử trung niên kia, hồn phách của họ đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Làm xong những này, Tần Giác vô tội nói:

"Ta nói ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, là chính các ngươi nhất định muốn chết, ta cũng không có cách nào."

"…"

Lúc này, bọn người Thí Đạo lần lượt từ trong phòng đi tới, toàn thân trên dưới không có nửa điểm bất thường.

Nói đùa! Dù nói thế nào thì bọn họ đều là cường giả Chân Thần cảnh trở lên, làm sao có thể bị mấy tên ngu ngốc ở cấp bậc Thái Hư cảnh làm bị thương chứ.

Nhất là Mặc lão, cho dù là Thần giới nổ tung, lão cũng nhất định có thể an toàn đi ra.

"Thật có lỗi Tần tiểu hữu. Ta không nghĩ tới ở đây sẽ gặp được mấy tên không biết sống chết như thế này, thật sự đã quấy rầy hào hứng của Tần tiểu hữu."

Từ khi lão phát hiện ra mình có thể lĩnh ngộ từ trên người Tần Giác thì thái độ của lão đối với Tần Giác liền trở nên cực kì cung kính giống như tùy tùng vậy. Thế nhưng Tần Giác lại không nói gì.

"Không sao. Chuyện này không có quan hệ gì với ngươi."

Phất phất tay, Tần Giác cười khổ:

"Có thể là bởi vì thể chất hấp dẫn của ta đã dẫn đến phiền phức."

Mặc lão: "…"

“Tốt. Bây giờ không nói những việc này, chúng ta đi Vạn Thần Đình đi.”

Sở dĩ Tần Giác lựa chọn đến Vạn Thần Đình, kỳ thật chính là muốn biết, vị thủ lĩnh Vạn Thần Đình kia có thật sự tồn tại hay không? Còn về phần Phong Tuyết đại lục, Tần Giác hắn căn bản không hứng thú.

“Ây… Tốt.”

Mặc lão sững sờ, sau đó lão mở ra một cánh cửa không gian, mà đầu kia của nó chính là nối thẳng đến Vạn Thần Đình.

Lấy tu vi của Mặc lão, muốn vòng qua những trận pháp mà Vạn Thần Đình bày ra bảo vệ bên ngoài một cách không bị chú ý, quả thực dễ như trở bàn tay.

Thế là đám người xuyên qua cánh cổng không gian, sau đó xuất hiện tại nội bộ của Vạn Thần Đình.

“Nơi này chính là tổng bộ Vạn Thần Đình, Hoa Quả Sơn.”

Mặc lão giới thiệu nói.

Hoa Quả Sơn?

Nghe vậy, Tần Giác đưa mắt nhìn lại, quả nhiên thấy một mảnh núi lớn. Vách núi dựng đứng, nguy nga hùng vĩ, mà xung quanh lại mọc đầy cây đào. Nơi này cùng nơi mà Tần Giác tưởng tượng vô cùng giống nhau.

“Ừm? Đó là cái gì?”

Đột nhiên, đôi mắt Tần Giác như đã nhìn thấy cái gì, hắn nhẹ nhàng chỉ vào một cây cột đá đường kính mười mét nói.

“Kia là vũ khí của thủ lĩnh Vạn Thần Đình, Trụ Kình Thiên.”

Mặc lão kiên nhẫn giải thích nói:

“Nghe đồn chỉ có rút lên Trụ Kình Thiên này, mới có tư cách cùng thủ lĩnh Vạn Thần Đình kết giao bằng hữu. Nhưng mà mười vạn năm qua, chưa hề có người thành công.”

Trên thực tế, nếu như Mặc lão muốn, hắn tuyệt đối có thể nhẹ nhõm đem nó rút lên, chỉ là hắn cảm thấy không cần thiết thôi.

Dù sao, Mặc lão cũng là Chứng Đạo Thần Vương, làm gì cần tự hạ thân phận, đi kết giao bằng hữu với một cái Thần Vương thượng vị?

“Thì ra là thế…”

Tần Giác mỉm cười, thả người hướng Trụ Kình Thiên bay đi.

Thấy thế, Mặc lão vội vàng theo sát phía sau. Không bao lâu, bọn người Tần Giác liền tới bên cạnh Trụ Kình Thiên.

Không thể không nói, cái Trụ Kình Thiên này không thẹn với tên Kình Thiên của mình. Nếu từ phía dưới nhìn lên, nó tựa như cây cột cao lớn mạnh mẽ chống trời!

Mặt khác, có lẽ nguyên nhân là thời gian quá lâu, bên ngoài Trụ Kình Thiên đã che kín đất đá, khiến cho người ta không nhìn được ánh kim óng ánh trong trụ đá!

Trừ cái đó ra, Trụ Kình Thiên còn tản ra sát khí kinh người. Nếu võ giả bình thường tới gần, chỉ sợ rất dễ dàng bị mê muội tâm trí, rơi vào ma đạo.

“Đây chính là Trụ Kình Thiên sao, hoặc là nói… Kim Cô Bổng? “

Tần Giác tự lẩm bẩm, ngữ khí ý vị thâm trường.

“Tần tiểu hữu, ngươi muốn rút cái Trụ Kình Thiên này sao?”

Dường như nhìn ra ý nghĩ nội tâm của Tần Giác, Mặc lão nhịn không được thấp giọng hỏi.

Tần Giác không nhiều lời, mà là vươn tay, ý muốn dùng hành động trả lời Mặc lão.

Ngay khi đụng phải trụ đá, sát khí lập tức tăng vọt. Chúng giống như cự thú gào thét, muốn làm cho Tần Giác bị phản phệ.

“Yên tĩnh chút cho ta.”

Tần Giác nhíu mày, lòng bàn tay hắn tách ra một đạo kim quang, bao trùm Trụ Kình Thiên.

Xuy xuy xuy!

Sát khí lập tức như băng tuyết tan rã, nó nhanh chóng lui lại, cũng không dám lại tới gần Tần Giác.

Sau đó, Tần Giác bắt đầu dùng sức.

Tạch tạch tạch!

Sau một khắc, Trụ Kình Thiên yên lặng mười vạn năm đã cử động!

“Nhẹ nhàng quá .”

Tần Giác kinh ngạc.

Tạch tạch tạch!

Theo động tác của Tần Giác, Trụ Kình Thiên bị rút ra một cách chậm rãi từ trong lòng đất. Bên cạnh đó, vô số đá vụn tróc ra, bụi bặm bay đầy trong không khí.

Động tĩnh khổng lồ như thế, rất nhanh liền làm cho rất nhiều cường giả của Vạn Thần Đình chú ý. Những người họ liền nhanh

chóng nhìn về phía bên này:

“Chuyện gì xảy ra?”

“Mau nhìn, Trụ Kình Thiên cử động!”

“Có người rút Trụ Kình Thiên ra!”

“Cái gì!?”

“…”

Chỉ một thoáng, Vạn Thần Đình chấn động!

Trụ Kình Thiên thế mà bị người rút ra!

“Là ai. Là ai đã rút vũ khí của lão Tôn ra!”

Ở một chỗ sâu trong Hoa Quả Sơn, một thanh âm vang lên. Âm thanh đó xuyên qua từng tầng đá cứng mà bay ra ngoài.

Chương 367: Bằng Hữu

“Là ai? Ai đã rút ra vũ khí của lão Tôn!”

Sau khi câu nói này rơi xuống, toàn bộ Hoa Quả Sơn liền náo động. Trừ bọn người Tần Giác ra, tất cả mọi người ở đây đều là bị chấn động làm đầu choáng mắt hoa, cả người khó chịu.

Người tu vi hơi thấp đã như vậy, nếu là người bình thường chỉ sợ đã sớm hôn mê.

“Đây là… Thần Chủ thức tỉnh.”

“Cảm giác nghiền ép thật là khủng bố!”

“Thần Chủ uy vũ, vô địch thiên hạ!”

“Thần Chủ uy vũ, vô địch thiên hạ!”

“…”

Rất nhiều cường giả Vạn Thần Đình cao giọng thét lên. Bọn hắn giống như những tín đồ cuồng nhiệt, mặt mũi tràn đầy kích động. Bộ dáng hiện tại kia, tựa như hận không thể xông lên xin kí tên một cái.

Khó có thể tưởng tượng, đây là một đám cường giả Bán Thần cảnh, thậm chí là cường giả Chân Thần cảnh.

Bạch!

Tiếng xé gió truyền đến, trên bầu trời, hàng ngàn tàn ảnh hiện ra, từ từ ngưng tụ thành một thực thể.

Đây là một con hầu tử, cơ thể nó cũng không cao lớn, thậm chí có chút thấp bé. Thế nhưng cả người nó phát ra khí tức nặng nề, tựa như tinh hà mênh mông, ép cho người thở không được.

Trên đỉnh đầu đội Phượng Sí Tử Kim Quan, trên người mặc Toả Tử Hoàng Kim Giáp, chân đạp trên bạch vân. Cả người hắn lúc này có một vòng kim quang bao phủ phía sau, giống như một vị thần hạ phàm, từ trên cao nhìn xuống Tần Giác.

“Chính là ngươi đã rút ra Trụ Kình Thiên của ta?”

Hầu tử thản nhiên nói:

“Mười vạn năm, ngươi là người đầu tiên. Rất tốt! Ngươi có tư cách làm bằng hữu của ta.”

Nhìn thấy hầu tử, Tần Giác sững sờ, biểu tình hơi lộ ra vẻ quái dị:

“Khụ khụ, ta còn không biết ngươi tên gì?”

“Chủ nhân Vạn Thần Đình, Tôn Ngộ Không!”

Hầu tử ngạo nghễ nói.

Tần Giác: “…”

Thật sự là vị nhân vật huyền thoại trong truyền thuyết kia?

“Ngươi là?”

Hầu tử hỏi thăm.

“Ây… Tần Giác.”

Tần Giác một tay cầm theo Trụ Kình Thiên, đáp.

“Tần Giác? Làm sao ta chưa từng nghe nói qua?”

Hầu tử nghi hoặc.

Dưới tình huống bình thường, chí ít phải đạt tới Thần Vương hạ vị mới có thể rút ra Trụ Kình Thiên . Thế nhưng những người ở Thần giới đạt đến Thần Vương hạ vị hầu tử đều biết, dù cho không biết, cũng tuyệt đối nghe qua tên. Nhưng trong tất cả đều không có Tần Giác.

“Không sao, hiện tại chẳng phải đã biết sao.”

Đối với nhân vật huyền thoại trong tiểu thuyết ở kiếp trước này, Tần Giác tràn ngập hiếu kì. Hắn phải xem thật kĩ xem, đối phương có phải con khỉ trong tiểu thuyết ở kiếp trước hay không.

Dù sao, vị Tôn Ngộ Không trước mắt này thế nhưng là chủ nhân Vạn Thần Đình, Thần Vương thượng vị.

Ngoại trừ Tần Giác cùng Mặc lão, nhìn cả Thần giới này, người có thể cùng hắn đánh cũng chỉ có tộc trưởng Thần tộc.

Vậy nếu thật có Như Lai Phật Tổ, chỉ sợ người ấy một bàn tay liền có thể đem hầu tử chụp chết.

“Cũng đúng.”

Ngoài dự liệu của Tần Giác chính là, hầu tử lại không có tiếp tục truy hỏi. Nó thậm chí ngay cả việc Tần Giác làm sao tiến vào Hoa Quả Sơn cũng không có hỏi, cười nói:

“Để ăn mừng Tần huynh rút ra được Trụ Kình Thiên, trở thành bằng hữu của ta, chúng ta cùng uống một chén đi.”

Nghe tới muốn uống rượu, Tần Giác đương nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức gật đầu nói:

“Đã như vậy, ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Ha ha ha, khách khí.”

Hầu tử cười to.

Tần Giác: "…"

Hầu tử vô cùng bình tĩnh, cũng không có tính cách câu nệ tiểu tiết. Cứ như việc Tần Giác ở đây là hoàn toàn không khác biệt, mà điều này làm cho hầu tử không có gì khác biệt Tề Thiên Đại Thánh trong trí nhớ của Tần Giác.

Nếu là đổi thành người khác, chỉ sợ người ta ngay lập tức sẽ hoài nghi thân phận Tần Giác, sau đó lại nghĩ biện pháp khống chế Tần Giác.

Hầu tử ngược lại rất tốt, nó đã ngay lập tức nghĩ tới việc uống rượu chúc mừng.

"Đúng rồi. Vật này làm sao bây giờ."

Nâng Trụ Kình Thiên trong tay lên,nhẹ như không có vật gì. Giờ phút này đất đá mặt ngoài Trụ Kình Thiên đều đã tróc ra, lộ ra ánh sáng óng ánh. Sát khí của trụ đá này cũng càng thêm hung mãnh, nhưng đáng tiếc nó vẫn như cũ không dám tới gần Tần Giác.

Thấy Tần Giác cầm Trụ Kình Thiên nhẹ nhàng như thế, hầu tử biểu lộ kinh ngạc, vội nói:

"Đem nó cho ta đi."

Tiếp nhận Trụ Kình Thiên, hầu tử búng tay một cái, Trụ Kình Thiên lập tức cấp tốc thu nhỏ. Sau đó Tần Giác thấy chưa bao lâu,Trụ Kình Thiên đã trở nên nhỏ cỡ ngón tay, bị hầu tử thu lại.

Nhìn thấy vậy, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều. Trụ Kình Thiên chính là Thần khí, mà phẩm giai rõ ràng là cao hơn Thí Đạo, thế nên chuyện nó có thể phóng to thu nhỏ được là rất bình thường.

Điều duy nhất làm Tần Giác không hiểu chính là, Trụ Kình Thiên không có linh khí sao?

“Tốt, chúng ta đi.”

Hầu tử không kịp chờ đợi nói.

“Chờ một chút, ta còn có mấy cái bằng hữu.”

Tần Giác chỉ chỉ bọn người Mặc lão phía dưới.

Hầu tử vung tay lên, không quan trọng mà nói:

“Vậy cùng ngồi một chỗ.”

“…”

Một lát sau, ở chỗ sâu trong Hoa Quả Sơn, bọn người Tần Giác ngồi trước một bàn đá, phía trên bày đầy các loại đồ ăn. Trong không khí thì nồng đậm mùi rượu, khiến người say mê.

Hầu tử không hổ là chủ nhân Vạn Thần Đình, lấy ra linh tửu đều là những bình vài vạn năm. Bởi vì nguyên nhân là tài liệu ủ chế nên linh tửu này không cách nào so sánh với linh tửu vạn năm của Mặc lão, nhưng nó lại có một phong vị khác.

Đáng nhắc tới chính là, trong lúc bọn họ uống rượu, một cái Ngưu Đầu Nhân bưng một đĩa thịt bò đến đặt ở trên bàn đá. Việc đó khiến Tần Giác trợn mắt há hốc mồm, còn có chuyện này sao?

Sau đó lại có hai thị nữ đi tới, đem mấy đĩa quả đào buông xuống, rồi rời đi ngay.

“Những quả đào này đều là Thần quả. Tần huynh có thể tùy tiện ăn, còn có rất nhiều.”

Ngửa đầu nhấp một hớp linh tửu, hầu tử hào sảng nói.

“Đa tạ.”

Tần Giác cười khổ, không nghĩ ra có một ngày hắn có thể cùng Tôn Ngộ Không cùng uống rượu ở một chỗ . Đây đúng là một việc không thể tưởng tượng được.

“Thần quả?”

Thí Đạo ánh mắt sáng lên, lập tức không chút do dự cầm lấy một quả đào nhét vào trong miệng. Mặc dù chỉ là những Thần quả cấp hai mươi bình thường, kém xa thần quả bên trong tiểu thế giới của Mặc lão, nhưng nó cũng đủ làm Thí Đạo thỏa mãn.

Vân Tịch thấy thế, cũng muốn cầm một quả, nhưng lại bị Tần Giác ngăn lại.

Lấy cấp bậc tu vi Chí Tôn cảnh của Vân Tịch đừng nói là thần quả cấp hai mươi, ngay cả linh quả cấp bảy cấp tám cũng không thể tùy tiện ăn, nếu không rất dễ bị no bạo.

“Ngô…”

Vân Tịch mang một gương mặt phiền muộn,ngốc mao dật dật, lại không thể làm gì.

“Đúng, còn không biết Tần huynh đến từ nơi nào.”

Qua ba lần rượu, rốt cục hầu tử cũng nhớ tới vấn đề này.

“Huyền Ất Sơn.”

Tần Giác chi tiết đáp.

“Huyền Ất Sơn?”

Hầu tử sửng sốt. Thần giới có thế lực này sao?

“Ừm, một cái địa phương nhỏ thôi.”

Tần Giác xác thực không có nói dối, đối với giới nội, Huyền Ất Sơn chỉ là một địa phương nhỏ, huống chi là so với Thần giới?

“Thì ra là thế.”

Thần giới rộng lớn vô cùng, có nhiều tông môn ẩn cư cũng rất bình thường. Mà Tần Giác là người đầu tiên trong suốt mười vạn năm qua mới rút được Trụ Kình Thiên, thế nên hầu tử cũng không có suy nghĩ nhiều.

Quan trọng nhất chính là, ở nơi này của hầu tử, trừ tộc trưởng Thần tộc ra, không người nào là đối thủ của hắn. Bởi vậy nên hắn căn bản không lo lắng Tần Giác sẽ như thế nào.

Tựa như voi cùng sâu kiến kết giao bằng hữu, voi sẽ lo lắng sâu kiến khiến mình bị thương sao?

Sau đó, hai người… Ách, không đúng, phải nói là một người một khỉ lại uống rất nhiều linh tửu. Mãi cho đến khi sắc trời dần dần tối xuống, họ mới dừng lại.

“Tần huynh tửu lượng thật tốt!”

Vứt bỏ bầu rượu trong tay, hầu tử nhịn không được tán thưởng.

Nếu không phải đang vận chuyển linh lực hóa giải, chỉ sợ hầu tử đã nằm xuống. Trái với hắn, Tần Giác từ đầu đến cuối đều không cần dùng linh lực hóa giải, lại không chút nào say cả.

“…”

Liên quan tới chuyện tửu lượng này, kỳ thật Tần Giác cũng rất khó hiểu. Trước kia hắn còn không có chú ý, bây giờ lại mơ hồ ý thức được một việc. Tửu lượng của hắn giống như cùng thực lực là một, mỗi ngày đều tăng lên, mà cho dù uống nhiều thế nào đi nữa cũng chỉ là choáng đầu, tuyệt đối sẽ không say ngã.

Chương 368: Ngủ Chung

Thần giới, Hoa Quả Sơn.

Theo thời gian trôi qua, sự tình liên quan tới việc Tần Giác rút Trụ Kình Thiên đã dần dần từ Vạn Thần Đình truyền ra ngoài. Đồng thời, việc này cũng gây nên sóng to gió lớn.

Trong lúc nhất thời, từ trưởng lão, cho tới thủ vệ, tất cả đều tràn ngập hiếu kì đối với Tần Giác. Họ đều muốn biết vị thiếu niên đã rút Trụ Kình Thiên ra đến tột cùng dáng dấp ra sao.

Dù sao thì Tần Giác là người đầu tiên sau mười vạn năm qua có thể rút Trụ Kình Thiên ra.

Trên thực tế, những cường giả tại Thần giới có thể thành công rút Trụ Kình Thiên ra cũng không ít. Sở dĩ mười vạn năm qua đều không có người thành công, là vì có hai nguyên nhân.

Một là bọn họ đã cùng Tôn Ngộ Không là bằng hữu, cho nên không cần thiết đi rút Trụ Kình Thiên.

Hai là bọn hắn cùng Tôn Ngộ Không là địch nhân, căn bản không dám tới Vạn Thần Đình, giống như Thiên Cung lúc trước.

Phải biết, trước lúc Tần Giác hủy diệt Thiên Cung. Quan hệ giữa Thiên Cung cùng Vạn Thần Đình vô cùng ác liệt, cả hai thường xuyên bộc phát chiến tranh. Nếu không Vạn Thần Đình sẽ không nhằm lúc Thiên Cung bị phá mà cấp tốc chiếm đoạt lãnh địa Thiên Cung.

Đương nhiên, cường giả Thiên Cung còn lại nếu nguyện ý gia nhập Vạn Thần Đình, Vạn Thần Đình biểu thị có thể chuyện cũ sẽ

bỏ qua, về phần không nguyện ý gia nhập, thì toàn bộ bọn họ sẽ được nằm bên trên danh sách truy sát. Trừ phi những người đó dấn thân vào trời Thần tộc, Vạn Thần Đình mới có thể từ bỏ truy sát họ.

Giờ phút này, ở chỗ sâu trong Hoa Quả Sơn, Tần Giác đang nằm tại trên một tảng đá. Đỉnh đầu là vũ trụ mênh mông, giống như tơ lụa treo ở chân trời, xung quanh là rừng đào rộng lớn không giới hạn, tản mát ra hương thơm nhàn nhạt thanh khiết. Cả hai điều này đã hoà lẫn với nhau, tạo nên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ.

Bởi vì có chuyện phải xử lý, tạm thời Tôn Ngộ Không rời đi. Thế là Tần Giác liền tìm cái địa phương nghỉ ngơi.

“Ha ha, thật nhàm chán a.”

Thở dài, Tần Giác lười biếng nói.

Lần này đến Vạn Thần Đình , thật ra chính là vì xác định thân phận thủ lĩnh Vạn Thần Đình thôi.

Hiện tại đã xác định, Tần Giác ngược lại có chút thất vọng. Cũng có thể nguyên nhân là do hắn quá cường đại, nên luôn cảm thấy đối phương không như trong tưởng tượng là không gì không thể địch nổi.

Bất quá dựa theo tu vi Thần Vương thượng vị đỉnh phong của Tôn Ngộ Không, nếu không có gì ngoài ý muốn, về sau hẳn là có thể tiến giai thành công Thông Thiên Thần Vương. Đến lúc đó, nói không chừng sẽ bị Thần giới trực tiếp bị đẩy ra?

Nghĩ đến khung cảnh này, Tần Giác không khỏi nhịn không được cười lên.

“Tần công tử, ngươi đang làm gì?”

Đúng lúc này, giọng nói ôn hòa của Lộc Huyên đánh vỡ yên tĩnh. Nàng ấy từ đằng xa đi tới.

“Đi ngủ.”

Tần Giác im lặng, vị gia hỏa này thật đúng là kiên nhẫn.

“Ta có thể cùng ngươi ngủ chung một chỗ không?”

Lộc Huyên cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

Tần Giác: “???”

“Công tử yên tâm đi. Ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi đâu.”

Nói, Lộc Huyên nhẹ nhàng nhảy lên trên tảng đá, sau đó nàng ấy nằm bên cạnh Tần Giác.

“…”

Ngửi thấy mùi thơm cơ thể mà người bên cạnh truyền đến, Tần Giác nhịn không được cười khổ. Xem ra đây hẳn không phải một nàng hươu cái ngây thơ đơn giản, nhưng đối với những phương diện khác tựa hồ Lộc Huyên cũng hoàn toàn là tờ giấy trắng.

“Ngươi… Các ngươi đang làm gì?”

Đột nhiên, Thí Đạo vừa kết thúc tu luyện đang từ trong rừng đào đi ra hoảng sợ nói.

“…”

Không đợi Tần Giác trả lời, Thí Đạo bỗng nhiên xông lên, bay đến giữa hai người, ngồi xếp bằng xuống.

Tần Giác: “???”

Đây là ý gì?

“Tránh ra!”

Thấy Thí Đạo ngồi chắn ở giữa, Lộc Huyên bất mãn nói.

“Hừ, dựa vào cái gì?”

Thí Đạo cười lạnh:

“Hắn là chủ nhân ta, không phải chủ nhân ngươi!”

Tần Giác: “…”

Làm sao hắn lại nghe giống như hai tiểu hài tử đang cãi nhau?

“Cái này…”

Lộc Huyên há to miệng, lập tức không trả lời được.

Không có cách, Tần Giác đúng là chủ nhân của Thí Đạo.

“Được rồi. Các ngươi không nên nháo, hai người các ngươi sao không đi ngủ đi, tranh thủ thời gian mà dưỡng sức.”

Tần Giác nhíu mày trách mắng.

“Ai nói chúng ta không đi ngủ!”

“…”

Không đợi Tần Giác nhiều lời, hai người nhao nhao hai mắt nhắm lại, thu liễm khí tức nhanh cực tốc, sau đó hô hấp nháy mắt trở nên ổn định kéo dài.

Trên ý nghĩa mà nói, sau khi võ giả bước vào Địa giai, họ liền có thể thông qua hấp thu linh khí để duy trì cơ năng thân thể. Mặc dù không cần ăn cơm ngủ nghỉ, nhưng chỉ cần nguyện ý, tùy thời họ có thể tiến vào trạng thái ngủ. Thí Đạo cùng Lộc Huyên tự

nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Cho nên bọn họ hiện tại cũng không phải là ngụy trang, mà là thật sự ngủ!

"…"

Làm sao Tần Giác cũng không nghĩ tới, sự tình sẽ phát triển thành dạng này. Tần Giác lập tức thở dài, lười đi quản, hắn dứt khoát cũng nhắm mắt lại đi ngủ, dù sao hai người họ lại không thể đem hắn đá xuống đất.

Hôm sau, sáng sớm.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, đem bóng tối hắc ám đuổi đi xa.

Linh khí ngưng lại thành sương mù, phiêu đãng ở các nơi bên ngoài Hoa Quả Sơn. Lúc này Hoa Quả Sơn giống như chốn tiên cảnh.

Lúc Tần Giác tỉnh lại, hắn cảm giác giống như có đồ vật gì đặt ở trên mặt mình. Đồ vật đó ấm áp, còn cực kì mềm mại.

Mở to mắt, Tần Giác sửng sốt.

Từ khi nào mà Lộc Huyên lại ghé vào trên người hắn?

Mà bộ ngực của nàng ấy vừa vặn dán mặt của hắn!

Đưa tay đẩy Lộc Huyên ra, Tần Giác mới phát hiện. Đồng dạng, Thí Đạo chẳng biết là vào lúc nào ghé lên trên người hắn ngủ. Quả thực bây giờ họ tựa như người xếp chồng vậy.

"Ngô, Tần công tử, ngươi tỉnh rồi."

Phát giác được động tĩnh, Lộc Huyên mơ mơ màng màng dụi dụi con mắt, một mặt mờ mịt.

Khó có thể tưởng tượng được, đây là một vị Thần thú Chân Thần cảnh.

“A…, chủ nhân.”

Thí Đạo cũng đã tỉnh lại, liền vội vàng từ trên người Tần Giác trèo xuống.

Tần Giác: “…”

Hai người các ngươi tối hôm qua thật sự nằm ngủ sao?

“Ha ha ha, Tần tiểu hữu…”

Mặc lão vừa mới tới gần, nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức lộ ra biểu tình quỷ dị. Sau đó Mặc lão lập tức quay người rời đi, giả vờ như cái gì cũng không thấy.

“…”

“…”

Mười phút sau, bọn người Tần Giác lần nữa đi tới bệ đá ngày hôm qua, chỉ là Tôn Ngộ Không lại không ở đây, thay vào đó là một Trư yêu tai to mặt lớn .

“Các ngươi buổi sáng tốt lành. Ta gọi Trư Thiên Bồng, là bởi vì Thần Chủ đại nhân có việc, cho nên người để cho ta tới chiêu đãi các ngươi.”

Trư yêu thái độ cung kính nói:

“Những mỹ thực này đều là ta vì các vị chuẩn bị.”

Chỉ thấy trên bệ đá bày đầy đồ ăn phong phú, trông chúng cực kì nhon miệng. Mà những đồ ăn này so với hôm qua cũng không khác nhiều lắm.

Trư Thiên Bồng?

Tần Giác nhịn không được hỏi:

“Vạn Thần Đình các ngươi có phải còn có một võ giả họ Sa phải không?”

“Không sai, ngươi tìm hắn có chuyện gì sao?”

Trư Thiên Bồng nghi hoặc.

“…”

Khá lắm! Nếu như hiện tại đưa thêm một con bạch long cùng một vị hòa thượng, bọn họ có thể lập tiểu đội thỉnh kinh được rồi!

“Không có gì.”

Lắc đầu, Tần Giác không có tiếp tục hỏi, mà là ngồi xuống bắt đầu ăn.

Đáng nhắc tới chính là, Trư Thiên Bồng nhìn như vụng về, thực lực lại đạt tới Chân Thần thượng vị. Hiển nhiên tại Vạn Thần Đình địa vị của hắn không thấp, bằng không thì cũng không bị Tôn Ngộ Không phái tới chiêu đãi bọn người Tần Giác.

Ăn uống no đủ xong, Tần Giác đứng lên nói:

“Được rồi, chúng ta cũng nên đi rồi.”

Mục đích của chuyến này vốn là vì xác nhận thân phận Tôn Ngộ Không. Mà sau khi đã xác định, đồng thời trở thành bằng hữu, như vậy không cần thiết tiếp tục chờ đợi.

Nếu như về sau có thời gian, có lẽ bọn họ có thể lại đến xem.

“A, các ngươi muốn đi?”

Trư Thiên Bồng kinh ngạc.

“Ừm, mong ngươi hỗ trợ chuyển lời tới Tôn huynh giúp ta, nói ta đa tạ hắn chiêu đãi.”

Tần Giác gật đầu nói.

“Tốt, tốt.”

Chẳng biết tại sao, lúc đối mặt Tần Giác, Trư Thiên Bồng luôn có loại cảm giác không khỏi sợ hãi. Khó trách người này có thể rút Trụ Kình Thiên ra, Tần Giác quả nhiên không tầm thường.

Rời khỏi Vạn Thần đình, Tần Giác lại đi đến mấy nơi, chân chính mở ra hành trình chu du khắp Thần giới.

Chương 369: Thần Mộ

Trong hư không mênh mông, vô số tinh quang lấp lánh, chấp vá thành những loại đồ án kỳ quái, óng ánh chói mắt, thỉnh thoảng có mấy mảnh thiên thạch bay qua, để lại một vệt sáng dài.

Không biết qua bao lâu, trước mắt bỗng xuất hiện một chiếc chiến hạm trắng xám, tốc độ không nhanh, thậm chí có hơi chậm chạp.

Nhưng cho dù là gió lốc hay loạn lưu, một khi tới gần chiến hạm đều sẽ bị bắn ngược ra, quả thực không thể tưởng tượng.

Lúc này, bên trong chiến hạm, Tần Giác chắp hai tay phía sau, xuyên qua cửa sổ nhìn hư không mênh mông trước mắt, nội tâm vô cùng bình tĩnh.

Bên cạnh, Mặc lão cũng chăm chú nhìn chằm chằm hư không, hy vọng lĩnh ngộ được cái gì.

Đây là ngày thứ bảy họ rời khỏi Vạn Thần Đình, thời gian này Tần Giác đi rất nhiều nơi, bao quát cả Thần tộc và rất nhiều cổ tích ở Thần giới.

Có lẽ bởi đã thưởng thức quá nhiều phong cảnh nên Tần Giác không tiếp tục chọn địa điểm mới, mà cứ vậy ngồi chiến hạm du đãng trong không gian.

Về phần chiến hạm, đương nhiên là đồ của Mặc lão.

Cũng không nên xem thường chiếc chiến hạm này, bởi vì bị Mặc lão gia trì rất nhiều phù văn, cho dù là Thần vương thượng vị cũng khó mà phá hủy, mà hai cánh chiến hạm còn trang bị vũ khí,

đủ để dễ dàng giết chết cường giả Chân Thần cảnh.

“Sư phụ, ta đói.”

Vân Giác ngồi trên vai Tần Giác, phá vỡ trầm mặc.

Tần Giác: “…”

“Cầm đi.”

Tiền tay cầm một linh quả đưa cho Vân Tịch, Tần Giác thu hồi ánh mắt, lâm vào suy tư.

Tính ra, mình đã đi được một tháng, không biết bên Huyền Ất Sơn hiện tại thế nào rồi.

Hay là… Trở về đi?

Nghĩa như vậy, Tần Giác vừa muốn mở miệng, khóe mắt liếc qua bỗng thấy một đại lục.

Quỷ dị chính là, đại lục này không có tầng năng lượng bảo hộ, hiện ra trần trụi trong hư không, bị thiên thạch đập vào đến mức khắp nơi lồi lõm, cơ hồ không có một chỗ nào hoàn chỉnh.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là xung quanh liên tục có linh khí phi hành đáp xuống trên đại lục này, mà ngoại hình không giống nhau, hiển nhiên không thuộc cùng một thế lực. Phóng mắt nhìn lại, chừng hơn trăm người.

“Đi qua nhìn một chút.”

Hơi trầm ngâm, Tần Giác phân phó.

“ Được”.

Còn đang bắt chước Tần Giác cẩn thận quan sát hư không, Mặc lão sững sờ, vội đáp.

Xoẹt xet!

Chiến hạm đang chậm rãi du đãng nháy mắt xé rách hư không, hóa thành một vòng lưu quang bay về phía đại lục kia.

Ầm ầm!

Không đến nửa giây, chiến hạm đã tới bên đại lục, từ trên cao nhìn xuống linh khí phi hành, không hề có ý hạ xuống.

Động tĩnh bên này lập tức khiến võ giả bên dưới chú ý, bị một chiếc chiến hạm dạng này giẫm trên đầu, đám người nơi nào có thể khoan nhượng? Lập tức có võ giả cả giận nói:

“Kẻ nào không hiểu quy củ, cút nhanh xuống đây, nếu không đừng trách lão tử không khách khí!”

“Đúng vậy, mau cút xuống đây!”

“…”

Đối với tiếng gầm rú của võ giả bên dưới, Mặc lão chẳng quan tâm, nếu không phải Tần Giác ở bên cạnh, chỉ sợ hắn đã một tay xử lý.

“Hừ.”

Thấy chiến hạm không có động tĩnh, một võ giả tính cách táo bạo lập tức rút vũ khí, bổ về phía chiến hạm.

“Mau nhìn,đại trưởng lão Trương gia xuất thủ!”

“Chậc chậc chậc, hắn là cường giả Bán Thần cảnh, lần này người bên trong chết chắc.”

“Đáng đời!”

Hô!

Vũ khí còn chưa tới gần chiến hạm, đã cuốn lên linh lực bàng bạc, trùng trùng điệp điệp, phảng phất muốn đem thiên địa hủy diệt.

Răng rắc!

Sau một khắc, trước ánh mắt khó có thể tin được của mọi người, vũ khí kêu một tiếng gãy vụn, võ giả công kích chiến hạm cũng chịu phản phệ, miệng mũi phun máu, đã hôn mê.

"…"

Toàn trường tĩnh mịch!

Không ai ngờ được,công kích của đại trưởng lão Trương gia mà cũng không phá được lớp phòng ngực của chiến hạm.

Đây là cái chiến hạm gì vậy?

Ngay cả Bán Thần cảnh đã thế, nếu đổi thành họ thì sao đây?

Đám người không nhịn được rùng mình một cái..

"Đại trưởng lão, Đại trưởng lão, người không sao chứ?"

Cường giả Trương gia kịp phản ứng, vội vàng tiến lên đỡ đại trưởng lão đã trọng thương hôn mê.

Gia chủ Trương gia, cũng là một trong mười vị cường giả cấp Chân Thần cảnh ở đây, ngẩng đầu nhìn lên chiến hạm, hai nắm tay nắm chặt lại buông ra, sau mấy lần, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ.

Từ tình huống lúc nãy không khó nhận ra, chiếc chiến hạm này vô cùng kiên cố, tùy tiện công kích rất có thể sẽ thụ thương.

Mắt thấy Thần mộ sắp mở ra, mình tuyệt đối không thể thụ thương.

Quan trọng nhất chính là, chỉ là chiến hạm đã lợi hại đến vậy, thì người trong chiến hạm còn kinh khủng đến mức nào?

Nơi này là Thần giới, chuyện gì cũng có thể xảy ra, vạn nhất người trong chiến hạm là một vị Thần Vương, chẳng phải tự tìm đường chết?

Mặc dù gần như không có khả năng, nhưng Thần mộ trước mắt,gia chủ Trương gia tuyệt đối không nguyện ý tự chui vào nguy hiểm, sẽ tạo thành vô số phiền phức.

Gia chủ Trương gia nghĩ vậy, chín vị cường giả Chân Thần cảnh ở bên tự nhiên cũng không ngoại lệ, ai cũng không nguyện ý mạo hiểm.

Thế là sau khi đại trưởng lão Trương gia bởi vì công kích chiến hạm mà bị phản phệ trọng thương, cả đại lục đều an tĩnh lại, không ai dám hò hét xông vào chiến hạm.

“Ngu xuẩn, chỉ là một Bán Thần cảnh, cũng dám công kích Hôi Phong của ta, thật sự là không biết sống chết.”

Mặc lão nhếch miệng, khinh thường nói.

“Họ tụ tập ở đây làm gì?”

Từ đầu đến cuối, Tần Giác đều không để ý đại trưởng lão Trương gia, hắn chỉ hiếu kỳ, nơi này sao lại tụ tập nhiều người như vậy.

“Ây… Không biết.”

Mặc lão lúng túng lắc đầu.

Tần Giác đương nhiên không hi vọng Mặc lão biết, hắn phóng ra linh thức, tùy tiện tìm một cường giả cấp Chân Thần cảnh đọc suy nghĩ, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra.

“Thần Mộ?”

Tần Giác lẩm bẩm, luôn cảm thấy hai chữ này đã từng nghe qua ở đâu.

Cái gọi là Thần Mộ, thật ra chính là nơi Thần linh Thượng cổ bỏ mình.

Không biết vì sao, thời kỳ Thượng Cổ từng xảy ra một trận đại chiến, cơ hồ kéo theo một nửa Thần giới, dẫn đến vô số thương vong, thế lực đảo lộn, Thần tộc chính là quật khởi sau trận chiến kia.

Đại lục trước mắt này, thật ra trong thời Thượng cổ từng là tổng bộ của một thế lực, nhưng bất hạnh bị chiến tranh phá hủy, trở thành bộ dáng này.

Cuối cùng, bởi vì chiến tranh quá mức ác liệt, dẫn đến không gian đảo lộn, rất nhiều người lưu lạc đến không gian khác, loại không gian này có rất nhiều, đại lục trước mắt này cũng ẩn giấu một cái, nhưng phải sau vạn năm mới có thể mở ra một lần.

Thật ra, nghiêm túc mà nói, những người mạnh nhất thời thượng cổ cũng chỉ có Chân Thần thượng vị thôi, kém xa Thần giới cường thịnh bây giờ.

Dù sao, võ đạo luôn tiến lên.

Bởi vậy, cho dù là Thần tộc, hay Vạn Thần Đình, đều chướng mắt thứ gọi là Thần mộ, chẳng cần phải vạn năm mới mở ra một lần, sớm đã bị các thế lực lớn cưỡng ép xé mở, vơ vét không còn gì.

Nhưng đối với các thế lực nhỏ và tán tu, Thần mộ chính là nơi tràn ngập cơ duyên.

Võ giả Thái hư cảnh nếu có thể tìm được truyền thừa, liền có

thể từ đây một bước lên mây, bước vào Bán Thần cảnh, thậm chí Chân Thần cảnh.

Hoặc như Chân thần hạ vị nếu vận khí tốt, cũng có thể chạm đến Chân Thần thượng vị, mục đích của mười vị Chân Thần hạ vị trước mắt chính là thế.

Chương 370: Mở Ra

“Một vạn năm, Thần Mộ rốt cuộc cũng mở ra.”

“Cho dù thế nào, lần này chúng ta nhất định phải đạt được Chân Thần truyền thừa!”

“Ha ha, đừng nằm mơ, Chân Thần truyền thừa cơ bản đã bị những đại gia tộc kia cùng tông môn lấy hết, tán tu chúng ta nhiều nhất chỉ có thể theo sau nhặt chút lợi lộc, bằng không thì chết cũng không biết chế như thế nào.”

“Thật sao? Thần Mộ lớn như vạy, ta cũng muốn xem bọn họ làm cách nào ôm hết.”

“Đúng thế, đúng thế.”

“…”

Trên đại lục hoang vu, mấy trăm tên tán tu tụ tập lại cùng một chỗ, bàn luận ầm ĩ, nhìn qua hài hòa vô cùng.

Đương nhiên, đây chỉ là bởi vì Thần Mộ chưa mở ra hoàn toàn mà thôi, một khi mở ra, chỉ sợ bọn họ sẽ biến thành kẻ thù sống còn.

Tất nhiên nếu so sánh thế lực chung, tán tu rõ ràng yếu nhược hơn nhiều.

Nhưng bọn họ thắng ở kinh nghiệm phong phú, lại hung hãn không sợ chết, cho nên một khi giao phong, thường thường sống sót đều là tán tu, thậm chí vượt cấp khiêu chiến.

Cùng lúc đó, ở trong xó xỉnh không ai chú ý đến, một thanh

niên hình dáng bình thường thu hồi ánh mắt, bất động thanh sắc, nội tâm thầm nghĩ: “Đáng chết, chiếc chiến hạm kia từ đâu nhảy ra?”

Thanh niên này tên là Hàn Lệ, là một tán tu, từ trước tới nay luôn cẩn thận, chưa từng mạo hiểm.

Trước khi tiến vào Thần Mộ lần này Hàn Lệ đã điều tra qua tất cả các thế lực cao cấp một lần, đồng thời làm một kế hoạch kỹ càng kín đáo, bảo đảm vạn vô nhất thất, nhưng tàu chiến hạm kia xuất hiện, dù sao hắn cũng cảm thấy không đơn giản như vậy.

Không đợi Hàn Lệ nghĩ rõ àng, đột nhiên có người hô lớn: “Thần Mộ mở ra!”

Chỉ một thoáng, các võ giả nhìn lại, chỉ thấy nơi xa truyền đến sự xao động kịch liệt của không gian, không ngừng vặn vẹo sụp đổ, liền giống như bị hai bàn tay vô hình bắt lấy, cưỡng ép xé mở, hình thành một lỗ lớn đường kính hàng trăm mét.

Ầm ầm!

Thần Mộ mở ra!

Đám người hai mặt nhìn nhau, lập tức không chút do dự phóng vào trong lỗ lớn.

Ngoài dự liệu chính là, những đại gia tộc kia cùng thế lực tông môn không vội vã động thủ, mà vẫn lẳng lặng đứng đợi tại chỗ.

Thấy thế, Hàn Lệ nhướng mày, phát hiện sự tình không đúng,liền lui đến sau lưng đám người.

Quả nhiên, mấy võ giả vừa xông tới gần lỗ lớn trên không gian liền bị gió lốc quấn thành từng mảnh, thân tử đạo tiêu!

Đám người kinh hãi, vội vàng lui ra sau.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Không tốt, không gian còn chưa ổn định!”

“Cái gì? Chạy mau!”

Mắt thấy cảnh tượng này, Hàn Lệ nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, vì sự cảnh giác của mình mà cảm thấy may mắn.

Trải qua chuyện này, không ai dám tùy tiện tới gần lỗ lớn, mọi người tất cả đều xa xa tránh né, sợ trở thành kẻ xui xẻo tiếp theo.

Đúng lúc này, chiến hạm lơ lửng bên trên đột nhiên bay thẳng về lỗ không gian.

“ Bọn hắn muốn làm gì?”

“Ngu xuẩn, không gian còn chưa ổn định, đây là đang tìm chết!”

Phải biết là, cho dù là cường giả cấp bậc Chân Thằnn cảnh rơi vào vết nứt không gian không ổn định, hơn phân nửa cũng lành ít dữ nhiều, nếu không thì sao những thế lực đại gia tộc kia phải kiên nhẫn chờ đợi?

Quỷ dị chính là, cho đến khi tàu chiến hạm biến mất tại lỗ không gian, đều không có chuyện gì xảy ra.

“Cái này…”

Đám người sửng sốt.

Vết nứt không gian đã ổn định lại rồi?

Bạch!

Sau một khắc, võ giả ở các đại gia tộc nhao nhao vận linh lực, phóng thẳng đến vết nứt không gian, tốc độ nhanh vô cùng.

Sau đó, họ liền biết rằng, mình sai.

Vết nứt không gian căn bản chưa ổn định!

Phốc phốc phốc!

Mấy cơn gió lốc thổi qua, võ giả tu vi dưới Thái hư đệ thất cảnh lập tức bị cắt thành nhiều mảnh, chết không còn xác, các võ giả khác miễn cưỡng chạy trốn, nhưng cũng chật vật vô cùng.

May mà thủ lĩnh của họ đều là cường giả Chân Thần cảnh, vội vàng thi triển thần thông, kéo họ ra ngoài.

Dù vậy, vẫn tổn thất nặng nề.

“Chuyện gì xảy ra, vết nứt không gian không phải đã ổn định rồi sao?”

Một thủ lĩnh trong đó sắc mặt khó coi.

Mấy cơn gió lốc đã giết chết nhiều võ giả Thái Hư cảnh như vậy, đây là còn chưa xâm nhập, nếu không đừng nói là Thái Hư cảnh, ngay cả hắn cũng có thể nguy hiểm.

“Chẳng lẽ…”

Một thủ lĩnh thế lực khác dường như nghĩ đến điều gì, khó có thể tin nói: “Chiến hạm kia căn bản không bị gió lốc ảnh hưởng?”

Lời vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh.

Đến tột cùng phải cường đại đến mức nào, mới không bị gió lốc ảnh hưởng? Đám người này không dám tưởng tượng.

“Sẽ không phải… Ngồi trong chiến hạm kia là một vị Thần Vương nào đó?”

Thủ lĩnh thế lực vừa rồi khàn giọng nói.

“Không có khả năng, cường giả Thần Vương sao lại coi trọng Thần Mộ?”

Gia chủ Trương gia thề thốt bác bỏ.

Chính xác, người mạnh nhất trong Thần Mộ cũng chỉ đến cấp Chân Thần thượng vị thôi, đối với Thần Vương mà nói, căn bản không đáng nhắc tới, sao phải đi vào?

Chẳng lẽ chỉ đơn thuần vì muốn tham gia náo nhiệt?

“Cho dù thế nào, trong chiến hạm kia có thể ít nhất là đang tọa trấn một Chân Thần thượng vị, chúng ta tốt nhất vẫn không nên trêu chọc.”

“Không sai, chúng ta đợi thêm một chút đi.”

“….”

Mười vị cường giả Chân thần cảnh không hẹn mà cùng đạt chung nhận thức, lui về gần linh khí phi hành nhà mình.

Ngay cả thủ lĩnh thập đại thế lực cũng bị ép lui về, chứ đừng nói đến những thế lực nhỏ và tán tu.

Không biết qua bao lâu, vết nứt không gian rốt cuộc cũng ổn định lại, thế lực khắp nơi lập tức tranh nhau chen vào khe hở không gian, Hàn Lệ cũng lặng yên không một tiếng động lẫn trong đám người, tiến vào Thần Mộ.

Trong đây không hề có linh khí nồng nặc như tưởng tượng, trái lại, trong Thần Mộ vô cùng ác liệt, phóng mắt nhìn ra, trên mặt đất cơ hồ khắp nơi đều là hồ sâu, cảnh sắc hoang tàn, so với ngoài đại lục còn hoang vu hơn.

Không chỉ như vậy, rất nhiều đoạn binh khí cắm trên mặt đất, có lớn có nhỏ, lớn có thể so với một ngọn núi, nhỏ thì ngang với

thanh chủy thủ.

Những vũ khí này cơ bản đều đã mất linh khí, biến thành sắt vụn, chậm chí đụng một cái liền nát, đương nhiên cũng có một số đồ tốt chưa mất đi linh khí.

Dù sao, mục đích họ tiến vào Thần Mộ là vì những thứ không mất đi linh khí này, là những đồ tốt còn sót lại, thô tục một chút thì có thể gọi là rác.

Nhưng cho dù đã qua cả trăm vạn năm, vẫn có thể cảm nhận được sát ý và uy năng nồng đậm như trước.

Hiển nhiên nơi đây từng xảy ra một trận đại chiến, mà chiến đấu giả đều đạt tới Chân Thần cảnh, khó trách gọi là Thần mộ.

Ầm ầm!

Ngay khi Hàn Lệ trầm tư, nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ lớn, thì ra có hai tên võ giả vì tranh đoạt một món vũ khí mà đánh nhau.

Ầm ầm!

Càng ngày càng nhiều người giao chiến, tạo ra cả một làn khói bụi, vốn Thần Mộ âm u đầy tử khí, lại trở nên càng thêm u ám.

Hàn Lệ lơ đễnh, y không có hứng thú với vũ khí.

Nghĩ như vậy, Hàn Lệ tìm một nơi bí ẩn, mở ra kết giới, phòng ngừa có người dùng linh thức nhìn trộm, sau đó lấy ra một bản địa đồ chất liệu cổ.

Tấm bản đồ này Hàn Lệ đoạt được từ một võ giả từng tới Thần Mộ, phía trên ghi chép vị trí cụ thể truyền thừa của một cường giả Chân Thần thượng vị, nhưng bởi vì đối phương quá yếu, không cách nào tiếp cận, vì vậy Hàn Lệ chuẩn bị thay vị võ

giả kia, đến đây tìm kiếm truyền thừa của vị Chân Thần thượng vị này!

Chương 371: Hàn Lệ May Mắn

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, vô số đá vụn bay ra, khuếch tán theo từng tầng năng lượng, che khuất bầu trời.

Phốc!

Một võ giả Thái Hư đệ ngũ cảnh từ không trung rơi xuống, còn chưa kịp cầu xin tha thứ, liền trực tiếp bị chém đứt đầu, thần hồn câu diệt.

“Hừ, dám cùng ta giật đồ, thật sự không biết sống chết.”

Thu hồi vào nhẫn trữ vật, nam tử nhếch miệng, tràn ngập khinh thường.

Lời còn chưa dứt, bên cạnh đột nhiên phóng tới một chùm sáng, nháy mắt đánh trọng thương nam tử!

“Ngu xuẩn, chưa từng nghe bọ ngựa bắt ve, hoàng tước tại hậu à?”

Lại một võ giả nhảy ra, cười gằn nói.

“Đáng chết, khi nào…”

Nam tử mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Đi chết đi!”

“…”

“….”

Tình huống tương tự không ngừng diễn ra trong Thần Mộ, ban đầu chỉ có các tán tu, sau đó các thế lực cũng nhao nhao gia nhập, vì tranh đoạt đồ mà ra tay đánh nhau.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Thần Mộ hỗn loạn vô cùng.

Thu lại kết giới, Hàn Lệ thi triển bí thuật ẩn thân, lặng yên không tiếng động vượt qua khu vực mấy tên võ giả đang giao chiến, chạy về nơi đánh dấu trên bản đồ.

Bởi vì sợ sẽ gây chú ý, Hàn Lệ không dùng phi hành, dù sao hắn cũng là đi tìm truyền thừa của cường giả Chân Thần cảnh, tuyệt đối không thể để cho kẻ nào biết.

Khiến Hàn Lệ nghi ngờ là, đến giờ hắn vẫn không thấy tàu chiến hạm kia, nội tâm không khỏi có chút lo lắng.

“Dừng lại, ta nhìn thấy ngươi!”

Hàn Lệ ngừng lại, bị phát hiện rồi?

Chậm rãi quay người, chỉ thấy một kẻ có vóc người cồng kềnh mập mạp, biểu lộ dữ tợn đứng trước mặt Hàn Lệ, tay cầm song chùy, gắt gao nhìn chằm chằm phía Hàn Lệ.

“Giao đồ ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Mập mạp quát to.

Đồ?

Đồ gì?

Hàn Lệ ngạc nhiên, chẳng lẽ là tấm địa đồ ghi chép vị trí truyền thừa của Chân thần thượng vị?

Làm sao có thể, nguyên chủ của tấm địa đồ này đã bị Hàn Lệ giết chết, hẳn là chỉ có một mình hắn biết mới đúng.

“Thái hư đệ cửu cảnh…”

Ánh mắt Hàn Lệ lóe lên, khó trách đối phương có thể phát giác được các loại bí thuật và trạng thái ẩn thân của hắn.

Lấy tu vi Thái hư đệ bát cảnh của hắn, muốn đánh bại tên mập mạp này không khó, nhưng muốn giết chết lại vô cùng khó khăn.

Ngay khi Hàn Lệ xoắn xuýt xem nên đánh hay nên chạy, không gian phía trước đột nhiên vặn vẹo, huyễn hóa ra một thân ảnh: “Vương mập mạp, đừng tưởng ta thật sự sợ ngươi!”

“Ha ha, nếu vậy, thử nếm Kim Cương Chùy của ta đi!”

Vương mập mạp cười lạnh.

Hàn Lệ: “…”

Móa!

Nói nửa ngày, thì ra không phải đối phương đang nói hắn!

Nhưng mà mình thế lại không phát hiện nơi cách mình gần như vậy có người, quả nhiên không thể xem thường bất kỳ một tán tu nào.

May mà đối phương cũng không phát hiện ra hắn, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Nghĩ tới đây, Hàn Lệ lập tức cẩn thận từng li từng tí rời đi, không bao lâu, nơi vừa nãy liền giao chiến, khắp nơi đều là linh lực quang mang.

Sau đó, Hàn Lệ một đường thông suốt, tất cả mọi người đang bận bịu giật đồ, tự nhiên không chú ý đến xung quanh, khiến Hàn Lệ thuận tiện hơn rất nhiều.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lệ đã đi được mấy vạn dặm, đi tới một

nơi còn ác liệt hơn, mà không có bất kỳ đồ tốt nào, vì vậy cơ hồ không nhìn thấy nửa bóng người.

Đương nhiên, những thứ này chỉ là bên ngoài mà thôi.

Dựa theo đánh dấu trên bản đồ, Hàn Lệ phóng ra linh thức, quả nhìn tìm được một sườn đồi, chỉ là khiến Hàn Lệ buồn bực là, bên cạnh thế mà lại là chiếc chiến hạm kia!

Bị người khác nhanh chân đến trước!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Hàn Lệ.

Làm sao bây giờ?

Có nên đi qua xem thử không?

Hàn Lệ lâm vào xoắn xuýt.

Nếu đối phương là cường giả Chân Thần cảnh, mình cả chỗ để trốn cũng không có.

“Mặc kệ!”

Cắn răng, Hàn Lệ hạ khí tức của bản thân xuống thấp nhất, sau đó đến gần sườn đồi.

Dựa theo miêu tả trên địa đồ, dưới sườn đồi có sơn động, truyền thừa của Chân Thần thượng vị kia ở trong đó, chỉ có điều bị cấm chế phong bế, nếu không có thủ đoạn đặc thù, võ giả Thái hư cảnh bình thường rất khó mà lấy ra được.

Nhìn qua sơn động trước mắt, Hàn Lệ ngừng thở, không biết phải làm sao cho phải.

Cùng lúc đó, trong sơn động, Mặc lão lông mày gảy nhẹ, nói:

“Tần tiểu hữu, bên ngoài có người.”

“Không cần để ý đến hắn.”

Tiện tay phá cấm chế, Tần Giác lấy quang đoàn bên trong ra:

“Đây là cái gì?”

Quang đoàn hiện lên ánh huyết hồng, tựa như hồng bảo thạch kiều diễm ướt át, mà lại ẩn chứa năng lượng cực kỳ cường đại.

“Ây… Hình như là truyền thừa của Chân Thần thượng vị.” Mặc lão nói.

“Lại là truyền thừa?”

Tần Giác im lặng, trước đó bọn hắn đã phát hiện ra mấy cái truyền thừa, mà tất cả đều đã đạt tới Chân Thần thượng vị.

“Người bên ngoài kia, hẳn là đến lấy thứ đồ chơi này?”

Nói xong, Tần Giác bàn tay lớn vỗ một cái, Hàn Lệ ẩn nấp ngoài sơn động chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, chờ khi hắn tỉnh táo lại, đã xuất hiện trong sơn động.

“Ta…”

Hàn Lệ đảo mắt, mặt mũi tràn đầy mờ mịt, trong lúc nhất thời trốn cũng không được, không trốn cũng không được, cứ như vậy đứng nguyên tại chỗ, ngây ra như phỗng.

“Ngươi tên gì?”

Tần Giác có chút hăng hái hỏi.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy thanh niên bình thường không có gì đặc biệt này, trên đầu tựa hồ có một vòng quang hoàng.

“Hàn… Hàn Lệ.”

Chần chờ nửa ngày, Hàn Lệ đáp.

Nghe cái tên này, Tần Giác bừng tỉnh đại ngộ, cười nói:

“Rất tốt, vật này tặng cho ngươi.”

“A?”

Hàn Lệ khẽ giật mình, vô ý thức tiếp nhật quang đoàn.

“Cái này… Đây là…”

“ Truyền thừa Chân Thần thượng vị.”

Tần Giác nhún vai:

“Ngươi không phải đến đây vì thứ này sao?”

Đối với truyền thừa, Tần Giác từ trước đến nay không có hứng thú, huống hồ vừa rồi đã vơ vét đến tận mấy cái, đủ để mang về phân phát cho mấy người Bạch Nghiệp, về phần cái này, đưa cho Hàn lão ma tương lai đi.

“Đưa… Đưa cho ta?”

Hàn Lệ cơ hồ không thể tin vào tai mình, thượng vị Chân Thần truyền thừa, đưa cho y?

Nói đùa cái gì?

“Thế nào, không muốn sao?”

Tần Giác hỏi lại.

“Muốn.”

Hàn Lệ liên tục gật đầu.

“Vậy chẳng phải được rồi.”

“…”

Hít một hơi sâu, Hàn Lệ thần sắc trịnh trọng nói:

“Đa tạ tiền bối!”

Vẫn không thể tin nổi, nhưng trước tiên Hàn Lệ chỉ có thể cảm tạ.

“Ha ha, thật nhàm chán, chúng ta đi thôi.”

Đối với thái độ của Hàn Lệ, Tần Giác không thèm để ý chút nào, duỗi thắt lưng, thản nhiên nói.

“ Được.”

Cho đến khi đám người Tần Giác ra khỏi sơn động, leo lên chiến hạm, rồi biến mất phía chân trời, Hàn Lệ mới kịp phản ứng.

Mình cứ như vậy lấy được truyền thừa Chân Thần thượng vị?

Hàn Lệ dùng linh thức đảo qua quang đoàn, chính xác không sai, kia… đối phương đến cùng mạnh đến mức nào mới có thể đưa truyền thừa Chân Thần thượng vị cho hắn?

Chẳng lẽ là… Thần vương?

Hàn Lệ nội tâm sợ hãi, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng thu hồi quang đoàn, rời khỏi sơn động, bay về phía bên ngoài Thần Mộ.

Nếu đã lấy được truyền thừa Chân Thần thượng vị, cũng không nên tiếp tục ở lại Thần Mộ, ngược lại càng thêm nguy hiểm.

Nếu bị người khác biết hắn có được truyền thừa Chân Thần thượng vị, tuyệt đối sẽ bị tất cả võ giả truy sát!

Chương 372: Về Giới Nội

Đối với Tần Giác mà nói, sự việc ở Thần Mộ cũng chỉ là nhạc đệm mà thôi.

Lúc đầu nghĩ rằng sẽ còn lại vài thứ đặc biệt từ thời cổ đại, nhưng chỉ tìm được một số truyền thừa Chân Thần. Trừ cái đó ra, chỉ còn sót lại một chút Thần khí rỉ sét, với lại vì khí linh đã bị xoá bỏ, cơ bản đã rơi ra khỏi phạm trù của Thần khí, Tần Giác tự nhiên xem thường loại hiện vật này.

Về phần giao một trong những truyền thừa Chân Thần cho Hàn Lệ, đó xem như là tâm huyết của Tần Giác.

Hắn tin rằng không bao lâu nữa, uy danh của Hàn Lệ sẽ vang vọng khắp Thần giới.

“A, kia là tàu chiến hạm!”

“Hình như nó đang rời đi.”

“Ngớ ngẩn, mau tránh ra!”

Nhìn chiến hạm bay trên đầu, mọi người ngừng chiến và lùi lại phía sau, vì sợ vô tình xúc phạm đến đối phương và bị tát chết.

Thấy thế, mười vị cường giả Chân Thần cảnh vẻ mặt cực kì ngưng trọng,sau đó nhẹ nhõm khi nhìn thấy chiến hạm biến mất trong vết nứt không gian.

Cho đến bây giờ, bọn họ vẫn không biết đang ngồi trong chiến hạm đó là dạng gì, có thể rời đi thật là tuyệt.

Nói một cách khác, từ giờ phút này trở đi, bọn họ có thể chạy

loạn trong Thần Mộ mà không chút cố kỵ nào nữa!

Vì vậy, sau một khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi, trận chiến lại nổ ra, thậm chí còn dữ dội hơn trước!

Tuy nhiên, không ai để ý đúng lúc này, một nam thanh niên lặng lẽ rời khỏi Thần Mộ.

…

“Tần tiểu hữu, tiếp theo chúng ta đi nơi nào?”

Bên trong chiến hạm, Mặc lão mở miệng hỏi thăm.

“Không cần nữa.”

Phất tay ngắt lời Mặc lão, Tần Giác thản nhiên nói:

“Chúng ta đi về thôi.”

“Trở về?”

Mặc lão sững sờ.

“Ra lâu như vậy, cũng nên cần trở về rồi.”

“ Ngươi là nói… … Giới nội?”

Dường như nhớ tới cái gì đó, Mặc lão chần chờ nói.

“Ừm.”

“…”

Mặc lão làm thế nào cũng không nghĩ ra được, Tần Giác thế mà thật muốn về cái vị diện cấp thấp đó!

Có lầm hay không?

Hắn là cường giả Hợp Đạo Thần Vương mà!

Không đợi Mặc lão kịp phản ứng, Tần Giác đã mang theo Thí Đạo bay ra khỏi chiến hạm:

“Đa tạ Mặc lão khoảng thời gian này đã chiếu cố, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại.”

“Sau… Sau này gặp lại.”

Mặc lão bất đắc dĩ gật đầu.

“A, Tần tiên sinh…”

Lộc Huyên vừa muốn xông lên, lại bị Mặc lão dùng linh lực cưỡng ép đứng im tại chỗ, không thể động đậy.

Vào thời điểm này, Mặc lão làm sao có thể để Lộc Huyên làm loạn được.

“Cáo từ.”

Vứt xuống hai chữ này, kim quang lấp lóe, Tần Giác và Thí Đạo trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

“…”

…

Trong tinh hà rộng lớn, không gian có chút vặn vẹo, thân hình Tần Giác và Thí Đạo hiện ra.

“Chắc là nơi này.”

Tần Giác đảo mắt một vòng, sau khi chắc chắn mình không sai, hắn giơ tay làm một quyền.

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng động lớn, rào chắn ranh giới của hai vị diện bất ngờ bị đục một lỗ lớn, nhìn qua rất dữ tợn và đáng sợ.

Về vấn đề này, Thí Đạo đã quen từ lâu, chỉ là nội tâm nàng vẫn như cũ nhịn không được cảm thán về sức mạnh của Tần Giác.

Xuyên qua thông đạo trong không gian, bên kia là giới nội.

So với Thần giới, linh khí trong giới nội thiếu thốn rất nhiều, với lại thuộc tính cũng rất hiếm thấy.

Ở một khía cạnh nào đó, thiên phú của các sinh linh trong giới nội kỳ thật cũng không hẳn kém hơn Thần giới. Chỉ là chúng bị giới hạn bởi vị diện, và không thể tiếp tục tiến bộ, chẳng hạn như Long Trẫm.

Với hào quang nhân vật chính như Long Trẫm, nếu như hắn sinh ra ở Thần giới, chỉ sợ hiện tại đã tiến vào Thần Vương rồi. Nhưng ở một nơi nhỏ bé như Huyền Ất Sơn, cũng chỉ có Thái hư cảnh.

Bao gồm cả Thiên Đế trước đây.

Đương nhiên, nếu như Long Trẫm muốn rời khỏi Linh Ương giới, đi tới chỗ sâu trong hư không, hắn hẳn là sẽ không kém hơn so với Thiên Đế.

Có đôi khi, không phải chỉ cần thiên phú của bản thân, mà chính môi trường cũng sẽ quyết định giới hạn của một người.

“Một cảm giác đã mất từ lâu.”

Thí Đạo hít một hơi thật sâu, hai con ngươi nàng khẽ nhắm lại, chỉ cảm thấy toàn thân dễ chịu chưa từng có.

Mấy chục vạn năm sống trong lồng giam, cuối cùng nàng cũng trở về nơi thân thuộc này!

Rầm rầm rầm!

Đột nhiên, hư không gầm lên, những dị tượng lần lượt xuất hiện, dường như đang nghênh đón Thí Đạo.

Phải biết, Thí Đạo chính là một Thần khí được tự sinh ra giữa trời và đất, nhận được chiếu cố của pháp tắc thiên đạo là rất bình thường. Huống chi bây giờ Thí Đạo đã bước vào Chân Thần cảnh, khó có thể so sánh với mấy chục vạn năm trước.

“A, chủ nhân, người ở nơi nào?”

Thí Đạo chỉ biết là Tần Giác cũng thuộc về giới nội như nàng, nhưng lại không biết vị trí cụ thể.

Dù sao, theo lý mà nói, Ân giới là do Thí Đạo phong ấn lên Ân Thiên Hành, nên mới bị Ân Thiên Cừu di động đến Linh Ương giới.

“Đi Thiên Cung trước đã.”

Tần Giác không trả lời, ngược lại nói.

“Thiên Cung? Thiên Cung không phải đã bị hủy diệt rồi sao?”

Thí Đạo khẽ giật mình, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Nàng nhớ rõ ràng, Thiên Cung vì mâu thuẫn nội bộ, dẫn đến toàn bộ cường giả Chân Thần cảnh đều ngã xuống. Chỉ trong vòng một đêm ngắn ngủi đã sụp đổ, nếu không Ân Thiên Hành và Ân Thiên Cừu cũng sẽ không huynh đệ tương tàn, và cuối cùng đều chết.

Tần Giác cũng lười giải thích, trực tiếp mở ra một cánh cổng không gian, đi ra ngoài Thần Vực.

Thần Vực lúc này đã dần dần trở lại như cũ dưới sự tái tạo của Thiên Đế, tuy rằng còn kém xa hơn mấy trăm vạn năm trước, nhưng đã vượt xa ba thế lực đứng đầu trong hư không này.

Đặc biệt là sau khi tàn hồn Chân Thần bị Thiên Đế đánh thức, tuy rằng còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng thắng ở khối lượng nhiều hơn, trong mắt không ai có thể tranh đoạt ngoại trừ Tần Giác.

Mặt khác, cũng đừng quên sở dĩ ba thế lực đỉnh phong mạnh mẽ như vậy, là bởi vì Thần Vực có cửu trọng khảo nghiệm. Thậm chí ba vị Chân Thần cảnh cũng không ngoại lệ, bọn họ làm sao dám chống lại Thiên Cung?

Tuy nhiên nhìn tình hình, có vẻ như Thiên Đế vẫn chưa thông báo tin tức về sự ra đời của Thiên Cung, nếu không nơi đây tuyệt đối không bao giờ yên tĩnh được như vậy.

“Đây… … Thật sự là Thiên Cung sao?”

Thí Đạo không tưởng tượng nổi mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Gần như ngay lúc cả hai xuất hiện, một vòng lưu quang từ bên trong Thần Vực hiện ra, chớp mắt đã tới.

Lưu quang tiêu tán, bóng người bên trong hiện ra, chính là Thiên Đế vừa tái tạo nhục thân thành công!

“Tiền bối.”

Thiên Đế sửng sốt trong chốc lát, sau đó vẻ mặt vui mừng, vội vàng hành lễ với thái độ vô cùng cung kính.

Sau vài tháng, Tần Giác cuối cùng lại tới.

“Ừm.”

Tần Giác khẽ gật đầu.

“Thiên Đế!”

Thí Đạo kinh ngạc.

Vì Thiên Đế không thay đổi diện mạo khi hắn tái tạo lại thân thể, cho nên Thí Đạo nhận ra trong nháy mắt.

“Ừm?”

Thiên Đế nhíu mày, nhìn về phía Thí Đạo bên cạnh:

“Ngươi là… … Thần kiếm Thí Đạo?”

Ở cấp bậc của Thiên Đế, hắn hầu như biết tất cả các loại Thần khí của giới nội rõ như lòng bàn tay, cho nên trong nháy mắt hắn cũng nhìn thấu chân thân của Thí Đạo.

“Ta nhớ… Hình như ngươi là vũ khí của Ân Thiên Cừu.”

Bây giờ Thiên Đế đã khôi phục toàn bộ ký ức, lúc trước giới nội có ít cường giả Chân Thần cảnh, Ân Thiên Hành, Ân Thiên Cừu hai huynh đệ uy danh gần với Thiên Cung, Thiên Đế không chỉ nghe nói qua, hơn nữa còn từng gặp mặt.

“ Đúng vậy, Ân Thiên Cừu chết rồi, bây giờ Tần Giác là chủ nhân của ta.”

Thí Đạo cúi đầu xuống, lúng túng nói.

“Thì ra là thế.”

Thiên Đế rất tự nhiên đổi chủ đề:

“Tiền bối, trước đó ta đã để dành chỗ mà người muốn rồi.”

“Đa tạ.”

Tần Giác ý vị thâm trường nói:

“Qua một thời gian ngắn ta có thể sẽ chuyển đến nơi này ở,

Thiên Đế không ngại chứ?”

“Không ngại, không ngại.”

Thiên Đế lắc đầu liên tục, hắn vui còn không kịp, sao lại có thể để ý được?

Chương 373: Tần Huynh,Không Xong Rồi

Dưới sự dẫn đầu của Thiên Đế, Tần Giác và Thí Đạo lần lượt tiến vào Thần Vực.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Đế không chỉ thành công tái tạo thân thể, mà còn kiến tạo lại Thần Vực trên phạm vi lớn. Có thể nhìn thấy rất nhiều tòa nhà và cung điện, linh khí còn nồng đậm hơn trước.

Chỉ cần Thiên Đế bằng lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể thu hút vô số cường giả tới gia nhập.

Đương nhiên, sau khi trải qua sự việc của Phong Khê, Thiên Đế không bao giờ dễ dàng tin tưởng người khác nữa.

“Tiền bối, nơi này chính là chính điện tạm thời của ta.”

Thiên Đế chỉ vào cung điện phía dưới giới thiệu.

Đây là một cung điện rất nguy nga, lại phi thường bao la, đủ chứa mấy ngàn người. Phía trên cung điện, có khắc hai ký tự bằng vàng rực rỡ: Thiên Cung!

Cung điện ở trên một ngọn núi lớn ở trung tâm Thần Vực, xung quanh là các vì sao. Còn có rất nhiều Thiên Điện và lầu các, được thiết lập theo thiên cung hàng trăm nghìn năm vô cùng tinh xảo.

“Không tệ.”

Tần Giác khẽ gật đầu.

Thiên Đế xoay người chỉ vào chỗ khác nói:

“Nơi đó là ta để lại cho tiền bối.”

Nghe vậy, Tần Giác nhìn qua hai mắt lập tức sáng lên.

So với cung điện lộng lẫy bên dưới, nó giống như một thiên đường hơn.

Theo tầm mắt của hắn, có những ngọn núi hùng vĩ và những vùng nước tuyệt đẹp, khắp nơi đều là hoa tươi cỏ dại.

Môi trường đơn giản này, gần như không kém gì tiểu thế giới mà Tần Giác mới có được!

Không chỉ có như thế, còn có các loại linh thực, linh quả và các thiên tài địa bảo. Nếu đặt ở ngoại giới, e rằng đã xảy ra một trận mưa đẫm máu!

“Thế nào, tiền bối?”

Thiên Đế mặt mũi tràn đầy lo lắng.

“Tốt lắm.”

Tần Giác lộ ra nụ cười hài lòng.

Thấy thế, Thiên Đế âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“A, ngươi dự định lúc nào thì công bố Thiên Cung xuất thế?”

Tần Giác thuận miệng hỏi.

Bây giờ giới nội, trừ Tần Giác ra, tuyệt đối không có bất kỳ võ giả nào có thể chống lại Thiên Đế. Càng không nói đến thủ lĩnh tam đại thế lực chỉ có Chân Thần hạ Vị, cho dù là Chân Thần thượng Vị, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Thiên Đế.

Bởi vì bản thể từng bị Phong Khê chiếm đoạt, mà Phong Khê lại đạt đến Thần Vương thượng Vị. Cho nên sau khi Thiên Đế nhận lại chân nguyên cũng tương tự đạt được một số phản hồi từ Phong Khê.

Nếu không nói quá thì Thiên Đế hiện tại có thể nói là bất khả chiến bại. Nếu không phải hắn đang tái tạo lại Thiên Cung, cộng thêm thân thể mới chỉnh tề còn chưa vững chắc, coi như đụng phải Thần Vương cảnh cũng không vấn đề gì.

Một khi Thiên Cung xuất thế, sự cân bằng giữa tam đại thế lực chắc chắn sẽ bị đánh vỡ, gây ra ảnh hưởng to lớn.

Thiên Đế sững sờ, không nghĩ tới Tần Giác sẽ hỏi vấn đề này, nhưng vẫn vội vàng nói:

“Ta muốn sửa chữa tàn hồn cho đám thuộc hạ trước, sau khi hoàn toàn lành lặn sẽ thông báo chuyện này.”

Sau khi nghe được câu trả lời của Thiên Đế, Tần Giác như có điều suy nghĩ:

“Ta hiểu rồi. Ngươi cứ tiếp tục làm việc đi, ta sẽ thông báo trước cho ngươi khi ta dọn đến.”

“ Được.”

“…”

Tiếp theo, Tần Giác lại đi một chuyến đến Bạch Long tộc, lúc này mới không nhanh không chậm trở lại Linh Ương giới.

Nhìn lục địa bị kết giới che khuất trước mặt, ánh mắt Tần Giác phức tạp. Vốn cho rằng sau khi rơi vào vị diện khác sẽ rất khó trở lại, không nghĩ tới chỉ có mấy ngày liền thành công khóa chặt Thần Giới.

Nếu không phải Tần Giác muốn du lịch Thần giới một chút, thì hiện tại hắn là hắn đang nằm trên sườn đồi uống rượu rồi.

“Nơi này… … Chính là quê hương của chủ nhân sao?”

Thí Đạo há to mồm, khó có thể tin được liền nói.

“Thế nào, không thích?”

Đôi mắt Tần Giác liếc nhẹ.

“Không không không không phải.”

Sợ Tần Giác hiểu lầm, Thí Đạo nói liên tục bốn chữ ‘không’.

“Ta chỉ là hiếu kỳ, tại sao một đại lục cấp thấp lại có thể sinh ra một cường giả mạnh mẽ như chủ nhân được chứ.

“…”

Trên thực tế, chính Tần Giác cũng rất tò mò.

Người khác vất vả mấy vạn năm, thậm chí trăm vạn năm tu luyện một cách nhàm chán, còn không bằng hắn ăn uống ngủ nghỉ hai ngày.

Những nhân vật chính kia nhiều nhất là bật hack, Tần Giác thì không đơn giản là bật hack nữa, mà là căn bản không nói đạo lý. Giống như chơi game dùng thẻ bug, mặc kệ ngươi có cường đại cỡ nào, tất cả đều sẽ bị giết trong nháy mắt.

Lúc đầu, Tần Giác còn tưởng rằng mình chỉ bất khả chiến bại ở Linh Ương giới, nhưng hiện tại đi một vòng, mới phát hiện bất luận nơi nào dường như cũng không có gì khác biệt cả.

“Ai, có lẽ, đây chính là nỗi buồn của sự bất khả chiến bại!”

“Đây, cái này cho ngươi.”

Tần Giác lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đưa đến trước mặt Thí Đạo.

“Đây là thứ gì?”

Thí Đạo nghi hoặc.

“Thần quả.”

“Cái gì?”

Thí Đạo bỗng nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Thần quả.”

Tần Giác lặp lại.

Bá!

Thí Đạo không chút do dự cầm lấy nhẫn trữ vật, linh khí quét qua, bên trong quả nhiên lưu trữ rất nhiều thần quả, phát ra linh khí nồng đậm, làm say lòng người.

“Ta… Ta…”

Thí Đạo kích động nói năng lộn xộn, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì.

“Về sau ngươi dùng những thần quả này để tu luyện đi.”

Trước khi rời khỏi tiểu thế giới, Tần Giác cố ý hái một chút thần quả bỏ vào nhẫn trữ vật. Lấy tu vi của Thí Đạo, căn bản là không có cách tu luyện ở Linh Ương giới.

“Ta… Ta… Ta rất yêu người, chủ nhân!”

Nói xong, Thí Đạo điên cuồng ôm chặt lấy Tần Giác, bộ dạng

kia của nàng hận không thể đem Tần Giác ăn vào miệng.

May mà Tần Giác phản ứng nhanh, đẩy Thí Đạo ra kịp thời. Dù vậy, mặt hắn vẫn bị gặm tràn đầy nước bọt.

“Hì hì, đa tạ chủ nhân.”

Thí Đạo vẫn rất vui vẻ, tựa hồ không nhận ra hành động của mình là có ý gì.

Trên thực tế, điều này có thể thấy được từ việc Thí Đạo cởi quần áo trước mặt Tần Giác, nàng căn bản không có khái niệm gì về việc mình là nữ nhân.

Tần Giác bất lực, cũng không thể vì loại chuyện này mà đi giáo huấn Thí Đạo được? Hắn đành phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, xuyên qua rào chắn và bay về phía Huyền Ất Sơn.

Không lâu sau, đỉnh núi quen thuộc hiện ra trước mặt, khóe miệng Tần Giác kéo ra một nụ cười, đáp xuống bên ngoài đại điện.

Thí Đạo lập tức càng thêm kinh ngạc, linh thức của nàng sớm đã bao trùm toàn bộ Linh Ương giới. Nàng cũng ý thức được thế giới này so với trong tưởng tượng của nàng còn nhỏ yếu hơn, giống như đại điện trước mắt, bên trong chỉ có một võ giả Chí Tôn cảnh.

Mà đây đã là một sự tồn tại tương đối độc tài, trừ cái đó ra, phần lớn võ giả trong phạm vi ngàn dặm chỉ dừng lại ở Huyền giai, Địa giai,ở trong mắt Thí Đạo cùng sâu kiến cũng không có gì khác nhau.

“Hử?”

Thí Đạo lông mày nhíu nhẹ, có vẻ kinh ngạc:

“Lại có một Đại Thánh?”

Bên trong phạm vi ngàn dặm, duy nhất đạt tới Đại Thánh cảnh, chỉ có toạ kỵ của Tần Giác Long Truy.

Tiếp tục tìm kiếm cường giả ở Linh Ương giới, Thí Đạo rốt cuộc cũng miễn cưỡng tìm được một gia hỏa hợp cách, Thá hư đệ ngũ cảnh.

Khiến Thí Đạo kinh ngạc chính là, khi nàng phát hiện ra đối phương vừa lúc, đối phương cũng đã nhận ra nàng!

Chỉ là một Thái hư đệ ngũ cảnh, làm sao có thể?

Nhưng đối phương chỉ mơ hồ phát giác được có người đang dòm ngó mình, cũng không biết là ai, cũng không biết ở đâu.

Nhưng mà sau một lúc, Thí Đạo ngơ ngẩn cả người, vị Thái hư đệ ngũ cảnh kia thế mà trực tiếp mở không gian thông đạo, thẳng đến Huyền Ất Sơn.

Tình huống gì thế này?

Hắn làm sao biết nàng ở đây?

Không đợi Thí Đạo nghĩ rõ ràng, không gian vặn vẹo, một nam tử mắt sáng mày kiếm, từ bên trong núi cao đi tới, hét lớn:

“Tần huynh, không xong rồi!”

“???”

Chương 374: Mang Ngươi Trở Về

“Tần huynh, không xong rồi!”

Người tới trong nháy mắt xuyên qua không gian thông đạo, hét lớn.

Phóng nhãn Linh Ương giới, đạt tới Thái hư đệ ngũ cảnh lại còn quen biết Tần Giác, ngoại trừ Long Trẫm, còn có thể là ai?

“???”

Cùng lúc đó, Thí Đạo đầu đầy dấu chấm hỏi, tình huống gì thế này?

Gia hỏa này làm thế nào tìm tới ta?

“Hử? Ngươi là ai?”

Sau một khắc, Long Trẫm chú ý tới Thí Đạo đứng bên cạnh, sững sờ tại chỗ.

Tuy rằng có chút không dám khẳng định, nhưng Long Trẫm mơ hồ cảm thấy, vừa rồi chính là nữ nhân này đang dòm ngó mình!

“Long huynh, sao ngươi lại tới đây?”

Tần Giác vừa mới chuẩn bị tiến vào đại điện liền quay đầu lại, có vẻ nghi hoặc.

“Tần huynh…”

Long Trẫm há to miệng, chỉ vào thí đạo hỏi:

“Vị này là bằng hữu của ngươi sao?”

“A, nàng là hóa thân vũ khí của ta.”

Tần giác thuận miệng đáp.

“Hóa thân vũ khí?“

Long Trẫm đầu tiên hơi giật mình, lập tức kịp phản ứng, nhẹ nhàng thở ra:

“Là vậy sao, làm ta sợ muốn chết.”

Mới vừa rồi bị Thí Đạo chớp mắt thăm dò, Long Trẫm chỉ cảm thấy toàn thân ngưng trệ, nhịn không được run lên. Còn tưởng rằng có cường giả ngoại giới xâm lấn Linh Ương giới, bởi vậy mới ngay lập tức đến đây tìm Tần Giác.

Kết quả không nghĩ tới lại là hóa thân vũ khí của Tần Giác.

Chờ đã,hóa thân vũ khí ở cấp bậc nào mới có thể lợi hại như vậy?

“Đúng rồi, ngươi mới vừa nói cái gì?”

Tần Giác khẽ nhíu mày, đánh vỡ sự trầm tư của Long Trẫm.

“Không có gì, không có gì, là ta hiểu lầm.”

Long Trẫm lắc đầu liên tục, đổi chủ đề:

“Khụ khụ, đa tạ tài nguyên tu luyện của ngươi lần trước, ta hiện tại đã thành công tiến vào Thái hư đệ ngũ cảnh.

“Vậy ư, chúc mừng.”

Tần Giác nhìn Long Trẫm từ trên xuống dưới, quả nhiên đã đạt

tới Thái hư đệ ngũ cảnh. Với lại khí tức cực kì kéo dài, khoảng cách tới Thái hư đệ lục cảnh chỉ còn nửa bước.

Quả nhiên, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên tu luyện, Long Trẫm có thể dễ dàng thăng cấp.

“À, không còn việc gì nữa, ta đi trước.”

Long Trẫm xấu hổ gãi đầu một cái.

“Đừng gấp.”

Tần Giác bấm tay gảy nhẹ, một chiếc nhẫn trữ vật trong nháy mắt rơi vào trong tay Long Trẫm.

“Đây là…”

Long Trẫm dùng linh thức quét qua, kinh ngạc há to mồm, chỉ nhìn thấy các loại tài nguyên tu luyện đỉnh cấp chất đống. Không nhìn thấy cuối cùng, có một số loại Long Trẫm thậm chí chưa bao giờ thấy!

“Tần huynh…”

“Cầm đi.”

Tần Giác không quan trọng nói:

“Dù sao về sau có thể dùng đến.”

Vốn dĩ chiếc nhẫn trữ vật này là do Tần giác đặc biệt chuẩn bị cho Long Trẫm. Bây giờ Long Trẫm tự mình chạy tới, vừa hay đã giảm bớt đi rất nhiều phiền phức cho Tần Giác.

Theo tốc độ tu luyện của Long Trẫm, tài nguyên tu luyện trước đó chỉ có thể cho phép hắn tu luyện đến Thái hư đệ thất bát cảnh, hiện tại hắn có thể đạt tới Thần Vương hạ Vị. Đến lúc đó hắn có thể phi thăng tới Thần giới, hay ở lại giới nội, đều để Long Trẫm

tự lựa chọn.

"..."

Long Trẫm trầm mặc nửa ngày, hắn mới nhận lấy nhẫn trữ vật, chắp tay nói:

"Đã như vậy, ta không khách khí nữa."

Mấy ngàn năm nay, Long Trẫm vẫn luôn cho rằng mình là nhân vật chính của thế giới này. Bất kể là công pháp hay bí thuật gì, chỉ cần hắn nguyện ý hầu như có thể nhìn thấy được. Với lại trong vòng chưa đầy trăm năm, hắn đã thành công tiến tới Đại Thánh Cảnh và phá vỡ vô số kỷ lục, uy chấn thiên hạ.

Sau đó, hắn tách khỏi Linh Ương giới, bước vào cảnh giới Thái hư cảnh, bất khả chiến bại.

Tuy nhiên cho đến khi Tần Giác xuất hiện, Long Trẫm mới nhận ra rằng, mình không phải nhân vật chính, ngay cả vai phụ cũng không được tính.

Ai, rõ ràng đều là người xuyên không, sao khoảng cách lại lớn như vậy chứ?

Với lại Long Trẫm từ trước đến nay không phải là loại đa sầu đa cảm, không ốm mà rên rỉ, nếu không hắn sẽ không sống được đến bây giờ. Cho nên nhiều nhất chỉ là nội tâm cảm thán vài câu, nhưng hắn sẽ không bao giờ ghen tị với Tần Giác.

Hai người lại hàn huyên một lát, rồi Long Trẫm lần nữa mở không gian thông đạo, trở về Bất Hủ thánh địa. Tần Giác thì quay người tiến vào đại điện, Thí Đạo thấy thế, vội vàng theo sát phía sau.

Trong đại điện, Bạch Nghiệp ngồi xếp bằng trên bàn lưu ly, điều ngạc nhiên là không luyện đan, mà đang giải quyết công việc

của Huyền Ất Sơn.

Nhìn thấy Tần giác tiến vào, Bạch Nghiệp cũng không kinh ngạc, dù sao vừa rồi hắn đã nhìn ra toàn cảnh sự việc bên ngoài.

“Khoảng thời gian này đệ đi đâu?”

Bạch Nghiệp hiếu kì.

Kể từ lần trước đến Trung Châu thánh địa, Tần Giác thường xuyên biến mất. Trước đó còn có thể cùng hắn chào hỏi, hiện tại ngay cả chào hỏi cũng không thèm chào, Bạch Nghiệp cũng đã dần quen rồi.

“Ta không cẩn thận bị cuốn đến thế giới khác.”

Tần Giác nhún vai, thành thật nói.

“???”

Bạch Nghiệp có chút mơ hồ:

“Ý đệ là?”

Tần Giác cũng lười giải thích chuyện này, trực tiếp chuyển một phần ký ức của mình vào trong đầu Bạch Nghiệp.

Toàn thân Bạch Nghiệp chấn động, đôi mắt khẽ nhắm lại, vẻ mặt không ngừng thay đổi, như thể vừa nhìn thấy điều gì đó khó tin.

Không biết qua bao lâu, Bạch nNghiệp mở mắt ra, vẻ mặt phức tạp:

“Sư đệ, đệ có chắc những này… … Đều là thật?”

Bạch Nghiệp thật sự không thể tưởng tượng nổi, sư đệ mình thế mà cường đại đến loại trình độ kia. Hắn tin là nếu đổi lại là ai

khác, đều sẽ có một cảm giác không thực tế.

“Nếu không?”

Tần Giác hỏi lại.

“…”

Bạch Nghiệp nhất thời á khẩu không trả lời được.

“…”

Tần Giác cùng Bạch Nghiệp chào hỏi xong, Tần giác không có tiếp tục nhiều lời, liền dẫn Thí Đạo tiến về chỗ sườn đồi, hắn đã rời đi gần một tháng, không biết Kỳ Lân và Long Truy thế nào rồi.

Về phần truyền thừa Chân Thần, Tần Giác tính toán đợi qua mấy ngày lại nói tiếp.

“Ngao ô!”

Hắn còn chưa tới gần, đã có thể nghe được tiếng kêu sắc nhọn của Kỳ Lân, ở sườn đồi bên cạnh đặc biệt chói tai.

May mà trước đó Tần Giác đã cảnh cáo Kỳ Lân, cho dù hắn không ở đây, Kỳ Lân cũng không dám tùy tiện làm loạn. Không thì chỉ sợ giờ phút này viện lạc đã sớm bị hủy thành phế tích.

“A, chúng ta đã về rồi sao?”

Vân Tịch bỗng nhiên từ trong ngực Tần giác ngẩng đầu ra, mặt mũi tràn đầy hớn hở.

“Ha ha ha, tuyệt vời!”

Một giây sau, Vân Tịch bay lên không trung, hưng phấn nhảy múa, rốt cục cũng thoát khỏi con Lộc Huyên chán ghét kia!

“Chủ nhân.”

Phát giác được động tĩnh bên này, Long Truy lập tức chạy tới.

“Ừm.”

Tần Giác khẽ gật đầu, Long Truy không hổ là người của Bạch Long tộc. Chỉ trong hai mươi ngày, hắn đã bước vào Đại Thánh đỉnh phong, hắn tin tưởng không bao lâu nữa có thể đánh tới Thái Hư cảnh.

“Đúng rồi.”

Nghĩ tới đây, Tần Giác vỗ đầu một cái, lòng bàn tay ngưng tụ một tia lưu quang, mơ hồ bên trong có sông núi sống động như thật, chính là tiểu thế giới mà Tần Giác có được.

Hô!

Kim quang hiện lên, thân ảnh Thạch Thiên cũng theo đó hiện ra ở chỗ sườn đồi.

“…”

Thạch Thiên nháy nháy mắt, mặt hắn ngẩn ngơ, ta là ai, ta ở đâu? Ta đang làm gì?

“Chúng ta đã trở lại Linh Ương giới.”

Tần Giác nói.

“Linh Ương giới?”

Thạch Thiên sững sờ, lúc này mới phát hiện mình quả thật đang ở Linh Ương giới:

“Chúng ta… … Thật sự trở về rồi?”

Đột nhiên từ linh khí nồng đậm ở tiểu thế giới đi vào Linh Ương giới, Thạch Thiên ít nhiều có chút không thích ứng, nhưng lại rất vui vẻ!

Đối với hắn mà nói, tu luyện tất nhiên là quan trọng, nhưng quan trọng nhất chính là những người thân ở trong Yêu Thú Sơn Mạch!

“ Đúng vậy.”

Tần Giác khẳng định nói.

Bịch!

Thạch Thiên đặt mông ngồi dưới đất, như trút được gánh nặng.

Nói thật, Thạch Thiên hầu như không có chút hy vọng nào, từ khi hắn bị cuốn vào khúc cảnh không gian, sau đó lại rơi xuống Thiên giới.

Nhưng mà Tần Giác lại dùng thực lực nói cho hắn biết, chỉ cần có đủ cường đại, không có gì là làm không được!

Chương 375: Cơ Hội Thành Thần

Ngày thứ hai, Thạch Thiên rời đi, mục đích lần này hắn tới tìm Tần Giác đúng là vì địa đồ di tích thượng cổ kia, hiện tại đáp án di tích thượng cổ đã giải khai, lại thành công trở lại Linh Ương giới, Thạch Thiên tự nhiên cũng không cần phải lưu lại.

Trước khi đi, Tần Giác cũng cho Thạch Thiên một nhẫn trữ vật chứa đầy tài nguyên tu luyện, tin chắc không lâu sau đó, Cửu U Các sẽ nghênh đón tai hoạ ngập đầu.

Bất quá so với tài nguyên tu luyện, quan trọng hơn chính là lần kinh lịch này, để tâm cảnh của Thạch Thiên sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Ha ha, vẫn là trong nhà dễ chịu, đúng không, tiểu Thanh.”

Bên sườn đồi, Tần Giác tay cầm bầu rượu, nằm ở trên tảng đá, cả người thư giãn thích ý, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ ngủ đi.

Đá xanh: “…”

“Chủ nhân, ta có thể đi địa phương trước kia nhìn xem một chút được không?”

Lúc này, Thí Đạo từ bên cạnh đi tới, thấp giọng dò hỏi.

Với Thí Đạo mà nói, cuộc sống bình thản dạng này quả thực không thua gì tra tấn, cho nên sau khi trải qua một phen nghĩ sâu tính kỹ, Thí Đạo quyết định kiên trì đến tìm Tần Giác,

“Đi đi.”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, không quan trọng nói.

Giữa hắn và Thí Đạo có kết nối huyết mạch, nếu như Thí Đạo gặp phải nguy hiểm, hắn sẽ ngay lập tức phát hiện được, hoàn toàn không cần lo lắng.

Huống chi, phóng nhãn giới nội, trừ Tần Giác ra, có thể chính diện chiến thắng Thí Đạo cũng chỉ có Thiên Đế.

Về phần thủ lĩnh ba đại thế lực, mặc dù đã tiến giai Chân Thần cảnh mười mấy vạn năm, nhưng đừng quên, Thí Đạo chính là Thần Khí từ thiên địa sinh ra, chiến đấu trong giới nội có ưu thế tuyệt đối, trừ phi thủ lĩnh ba đại thế lực vây công Thí Đạo, nếu không không có khả năng có phần thắng.

“Thật không?”

Thí Đạo đại hỉ, nàng không nghĩ tới Tần Giác thế mà dễ dàng đồng ý như vậy.

“Nếu như ta nói không, chỉ sợ ngươi cũng sẽ lén đi ra ngoài a?”

Tần Giác ý vị thâm trường nói.

“Cái này…”

Thí Đạo khẽ giật mình, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Đúng vậy, nếu như Tần Giác không đồng ý, lúc ban đầu Thí Đạo có thể sẽ yên tĩnh mấy ngày, nhưng thời gian lâu dài, tuyệt đối sẽ nhịn không được lén chạy đi, mặc dù biết sẽ bị Tần Giác bắt trở lại.

Thấy Thí Đạo cúi đầu, trầm mặc không nói, Tần Giác cười nói:

“Đã như vậy, sao không dứt khoát buông tay đi?”

Trên thực tế, còn có một câu Tần Giác không nói, hắn chỉ là đơn thuần ngại phiền thôi.

“Chủ nhân, ta quá thích ngươi!”

Thí Đạo ánh mắt lấp lóe, vừa muốn xông đi lên ôm Tần Giác, chỉ cảm thấy ánh sáng lấp lánh trước mắt, giống như có thứ đồ gì chắn ngay người, nháy mắt làm nàng không thể động đậy.

“Khụ khụ, không nên tới gần ta.”

Tần Giác trợn mắt.

“Vâng.”

Thí Đạo dừng bước, áp lực trên thân lập tức biến mất, bất quá lần này Thí Đạo rất thức thời không tiếp tục xông lên ôm Tần Giác.

Hài lòng nhẹ gật đầu, Tần Giác nghiêm mặt nói:

“Nhớ kỹ, ta cho phép ngươi ra ngoài, nhưng tuyệt đối không thể đi gây chuyện thị phi, loạn giết vô tội, với lại, không thể rời đi quá lâu, nếu không ta liền để ngươi vĩnh viễn không thể biến thành hình người, hiểu chưa”

“Vâng!”

Thí Đạo rùng mình một cái, dạ vâng nói.

Thật vất vả đi ra từ Ân giới, Thí Đạo hiện tại sợ nhất chính là biến trở về hình thái thần kiếm, cho nên Tần Giác dùng cái này để uy hiếp Thí Đạo, quả thực không có gì thích hợp bằng.

“Rất tốt, đi đi.”

Tần Giác phất tay.

“Đa tạ chủ nhân.”

Không chút do dự, Thí Đạo phóng lên trời, bay ra ngoài Linh Ương giới.

Nhưng mà sau một lúc lâu, Thí Đạo lại bay trở về, trên trán trắng nõn trên sưng một cục lớn, ủy khuất nói:

“Chủ nhân, ta ra không được…”

Tần Giác: “…”

Xém chút quên mất, hắn thiết kế kết giới bên ngoài Linh Ương giới không cho phép cường giả trên Thái Hư cảnh tùy tiện ra vào, trước đó Thí Đạo cùng hắn cùng nhau đi vào thì không sao, hiện tại đơn độc ra ngoài, lập tức bị ngăn lại.

“Ách… Là ta sơ sẩy.”

Lúng túng chà xát tay, Tần Giác đầu ngón tay sáng lên một vòng kim quang, bắn vào trong người Thí Đạo:

“Được rồi.”

Thí Đạo trên dưới nhìn mình một chút, lòng còn sợ hãi mà nói:

“Thật không có vấn đề sao?”

“Yên tâm đi, ta không lừa gạt ngươi.”

“…”

Ôm thái độ hoài nghi, Thí Đạo rất nhanh lần nữa đi tới tầng kết giới kia, cẩn thận từng li từng tí vươn ngón tay.

Vừa rồi, nàng chính là đang phi hành hết tốc lực đụng vào tầng kết giới này, xém chút đau chết.

Ông!

Kết giới sinh ra tầng tầng gợn sóng, giống như nước chảy khuếch tán ra ngoài, mà ngón tay Thí Đạo thì nhẹ nhõm xuyên qua kết giới!

“Được rồi!”

Thí Đạo lập tức không kịp chờ đợi bay ra kết giới, biến mất trong hư không mênh mông.

Cùng lúc đó, Tần Giác thu hồi ánh mắt, tiếp tục uống linh tửu.

Đáng nhắc tới chính là, từ chỗ Bạch Nghiệp biết được, mãi cho tới bây giờ, Lạc Tầm cùng Lạc Vi Vi đều chưa trở về, bất quá có Long Trẫm cảnh cáo, Thuần Dương thánh địa hẳn là không dám làm gì hai người, Tần Giác cũng không có quá để ý.

Lựa chọn như thế nào là chuyện của Lạc Tầm cùng Lạc Vi Vi, Tần Giác chưa từng cưỡng cầu.

Trừ cái đó ra, đại trưởng lão Vương Quyền đã thành công thoái thác chức vị thành chủ Diêu Quang thành, bế quan tu luyện ở Huyền Ất Sơn, muốn xung kích Chí Tôn cảnh.

Về phần Trương Kỳ Trần, lịch luyện còn chưa kết thúc, bất quá đã liên tiếp đột phá, bước vào Thiên giai hậu kỳ, nếu không có gì ngoài ý muốn, hẳn là có thể chính diện đánh bại Tahm, là tâm ma của mình .

Giữa trưa, Tần Giác từ trong nhẫn trữ vật lấy thịt thú cất trữ, tùy tiện ăn một chút, lại tiếp tục nằm ở trên tảng đá uống rượu, thẳng đến màn đêm buông xuống, sao treo đầy trời, mới ngủ thật say.

Cứ như thế trôi qua mấy ngày, Tần Giác cơ hồ mỗi ngày đều ăn uống ngủ, ngẫu nhiên trêu đùa Vân Tịch,Kỳ Lân một chút, quên

cả trời đất.

Trong lúc đó Tô Ngạn có đến một lần, có lẽ là hai người hồi lâu chưa gặp, Tô Ngạn có vẻ hơi câu nệ, luôn là dáng vẻ muốn nói lại thôi, để Tần Giác cạn ngôn.

Ngày này, Tần Giác ăn uống no đủ, phất tay bày ra kết giới ngoài Huyền Ất Sơn, sau đó gọi mấy người mình thân cận nhất ở Huyền Ất Sơn đi qua.

Bởi vì Trương Kỷ Trần đi ra ngoài lịch luyện, đại trưởng lão đang bế quan, bởi vậy chỉ có ba người, theo thứ tự là Bạch Nghiệp, Võ Anh, Mộc Tử Thất.

“Chuyện gì vậy, sư đệ?”

Bạch Nghiệp hiếu kì.

Tình huống Tần Giác cố ý gọi hắn tới như này, còn là lần đầu tiên xảy ra.

Trong ấn tượng, Tần Giác chưa từng tham dự bất cứ sự vụ nội bộ của tông môn gì, cho dù là trong cuộc, hay ngoài cuộc, mỗi lần luôn có thể hời hợt hóa giải tất cả nguy cơ.

Đương nhiên, không thể không nói Bạch Nghiệp tâm lớn, tựa hồ đã quên đi đoạn ký ức mà Tần Giác đã truyền cho hắn, lúc đối mặt với Tần Giác không có nửa điểm khúm núm, đây cũng chỗ Tần Giác thích Bạch Nghiệp nhất.

Cho dù Bạch Nghiệp thường xuyên rất không đáng tin cậy.

“Ta có thứ muốn cho các ngươi.”

Tần Giác ngồi xếp bằng ở trên tảng đá, thản nhiên nói.

“Thứ gì?”

Bạch Nghiệp hai mắt sáng lên:

“Tài nguyên tu luyện sao?”

“Không phải.”

Tần Giác lắc đầu.

“Thánh khí?”

Bạch Nghiệp hỏi tiếp.

“Không phải.”

Tần Giác phất tay ngắt lời suy đoán của Bạch Nghiệp, nói:

“Các ngươi muốn trở thành thần linh không?”

“Thần linh?”

Ba người khẽ giật mình.

Tần Giác không nhiều lời, mở bàn tay ra, ba áng sáng tùy theo nở rộ, sáng rực sinh huy, tản ra dao động năng lượng cường đại.

“Đây là thần linh?”

Bạch Nghiệp kinh ngạc.

“…”

Hít một hơi thật sâu, Tần Giác cố nén xung động muốn hành hung Bạch Nghiệp nói:

“Không, đây là cơ hội thành thần của các ngươi.”

Chương 376: Tuyệt Sẽ Không Thua Nữa

“Đây là cơ hội thành thần của các ngươi!”

Chỉ thấy lòng bàn tay Tần Giác ba luồng lưu quang hoà lẫn vào nhau, tản ra dao động năng lượng cường đại, uy năng huy hoàng, khiến vạn vật ảm đạm, chúng sinh mất tiếng!

Nếu không phải Tần Giác dùng linh lực áp chế, chỉ sợ toàn bộ Huyền Ất Sơn đều không chịu nổi.

Cơ hội thành thần?

Ba người hai mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Nghiêm túc mà nói, trừ lúc Tần Giác nhìn ký ức của Bạch Nghiệp, Mộc Tử Thất cùng Võ Anh ngay cả Thần linh là khái niệm gì cũng không rõ.

Trong nhận biết của bọn hắn, Đại Thánh đã là cảnh giới mạnh nhất trên thế giới này rồi, trong lúc giơ tay nhấc chân, sơn băng địa liệt, có thể xưng là không gì làm không được, chẳng lẽ trên thế giới này, còn có tồn tại mạnh hơn Đại Thánh sao?

Cho dù là Bạch Nghiệp, biết cũng có giới hạn mà thôi, về phần Thần linh đến cùng mạnh bao nhiêu, lại hoàn toàn không rõ.

Dù sao, Tần Giác cơ hồ mỗi lần đều nháy mắt miểu sát đối phương, Bạch Nghiệp thực tế không cách nào phán đoán.

“Trên thế giới này, thật sự có Thần linh sao?”

Chần chờ một lát, Mộc Tử Thất nhịn không được hỏi.

Nghe vậy, Võ Anh cũng lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ.

“Đương nhiên.”

Tần Giác nhẹ gật đầu.

Cái gọi là Thần linh, kỳ thật chính là võ giả có tu vi mạnh đến trình độ nhất định thôi, chỉ bất quá đám bọn hắn cho dù là nhục thân, hồn phách, hay là linh lực, đều đã hoàn toàn vượt qua sinh linh bình thường, hoàn thành cải biến.

Cũng chính vì vậy, mới có thể tự cho mình là Thần linh.

Thấy ba người vẫn vẻ mặt mờ mịt, Tần Giác đành phải giải thích cặn kẽ cảnh giới trên Đại Thánh cho ba người, bao gồm cả Thái Hư thập cảnh cùng Bán Thần cảnh, Chân Thần cảnh.

Đương nhiên, liên quan tới Thần Vương cảnh, Tần Giác tạm thời không nhiều lời, cũng không cần thiết, dù sao ba người sớm muộn cũng sẽ tiếp xúc đến.

“Thái Hư thập cảnh, Bán Thần cảnh, Chân Thần cảnh…”

Võ Anh trợn mắt hốc mồm, chỉ cảm thấy thế giới quan của bản thân không ngừng sụp đổ, đại não ông ông lên, trống rỗng.

Trên Đại Thánh, thế mà còn nhiều cảnh giới như vậy?

Chẳng phải là nói, bọn hắn đau khổ theo đuổi đỉnh phong, trên thực tế chỉ có thể coi là nhập môn?

Trong lúc nhất thời, Võ Anh có hơi khó tiếp nhận.

Một bên khác Mộc Tử Thất cũng không ngoại lệ, là thiên chi kiêu nữ của một gia tộc ẩn thế, trước khi gặp Bạch Nghiệp, mục tiêu của Mộc Tử Thất chính là tiến giai Thánh cảnh, dẫn đầu gia

tộc quay về Trung Châu.

Cho nên với Mộc Tử Thất đã từng mà nói, Thánh cảnh là mộng tưởng còn lâu mới đạt được, có thể cải biến vận mệnh của toàn cả gia tộc.

Nhưng mà theo tu vi dần dần tăng lên, Mộc Tử Thất chậm rãi phát hiện, Thánh cảnh cũng không phải là vô địch, thế là Đại Thánh lại thành mục tiêu mới của nàng.

Vốn dĩ sau khi trải qua chuyện Thuần Dương thánh địa, Mộc Tử Thất cho là Tần Giác rất có thể là vị cường giả Thánh Vương, hiện tại xem ra, hẳn là không đơn giản như vậy.

Tần Giác có thể tiếp xúc đến Thần linh, sao có thể yếu được?

Nói không chừng, Tần Giác chính là Thần linh!

Chỉ là, Tần Giác cường đại như thế, vì sao lại là sư đệ của Bạch Nghiệp?

Mộc Tử Thất trăm mối vẫn không có cách giải.

Trong ba người, chỉ có Bạch Nghiệp coi như trấn định, hắn từ trước đến nay tâm rộng lớn, lại nhìn qua phần lớn ký ức của Tần Giác từ lâu, nhiều nhất chấn kinh một chút, căn bản sẽ không suy nghĩ lung tung.

“Hiện tại nói cho ta biết, các ngươi có muốn trở thành Thần linh không?”

Tần Giác hỏi lần nữa.

“Muốn!”

Cho dù Tần Giác phá vỡ nhận biết của bọn hắn, nhưng có thể mạnh lên, ai lại cự tuyệt chứ?

“Rất tốt, ba luồng lưu quang này chính là truyền thừa Chân Thần, các ngươi mỗi người một cái, thu vào đi.”

Nói xong, Tần Giác búng tay một cái, ba luồng lưu quang lập tức bay vào trong tay ba người, sáng rực sống động.

“…”

Truyền thừa Chân Thần?

Nhìn qua lưu quang chói mắt trong tay, ba người đều có loại cảm giác không thực tế.

Thứ đồ chơi này thật có thể khiến bọn hắn vượt qua nhiều cảnh giới như vậy, trở thành Thần linh sao?

Dường như nhìn ra nghi hoặc của ba người, Tần Giác giải thích nói:

“Truyền thừa Chân Thần chỉ có thể để các ngươi có được tiềm lực chạm đến Chân Thần cảnh thôi, đến tột cùng có thể bước vào Chân Thần cảnh hay không, còn phải xem cố gắng của các ngươi.”

Với thiên phú của ba người, nếu tu luyện bình thường, gần như không có khả năng chạm đến Chân Thần cảnh, nhất là Võ Anh, ngay cả Thánh cảnh cũng khó khăn.

Mộc Tử Thất có lẽ tốt hơn một chút, nhưng hạn mức cao nhất cũng chỉ Thánh Vương, Đại Thánh.

Mà tuổi thọ của cường giả Đại Thánh cảnh chỉ có mấy vạn năm, chớ nói chi là dưới Đại Thánh, Tần Giác cũng không muốn đến lúc đó trơ mắt nhìn người thân bên cạnh mình từng người từng người chết đi đâu.

“Thì ra là thế.”

Bạch Nghiệp cười to:

“Ha ha ha, nghĩ không ra Bạch Nghiệp ta cũng có một ngày có thể chạm đến Thần cảnh.”

Tần Giác: “…”

Quả nhiên không đáng tin cậy!

“Sư thúc, ta có một vấn đề.

Do dự nửa ngày, Võ Anh cẩn thận từng li từng tí nói.

“Vấn đề gì.”

Tần Giác nhíu mày.

“Người là cảnh giới gì?”

Lời vừa nói ra, ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Giác, cho dù là Bạch Nghiệp cũng tràn ngập hiếu kì.

“Khụ khụ, ta nói ta không biết, các ngươi tin không?”

“…”

“…”

Chục phút sau, ba người cầm truyền thừa Chân Thần của riêng mình rời đi, bởi vì có linh lực của Tần Giác áp chế, những truyền thừa Chân Thần này trở nên ôn hòa dị thường, tuyệt đối sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho ba người, hoàn toàn không cần lo lắng.

Sau đó, chỉ cần hấp thu chút xíu là đủ.

Đưa tiễn ba người, Tần Giác giống thường ngày lấy ra linh tửu, uống vào.

Về phần mấy cái truyền thừa Chân Thần còn lại, Tần Giác

chuẩn bị để cho đại trưởng lão Vương Quyền cùng Trương Kỷ Trần.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt nửa tháng qua đi, ba người Bạch Nghiệp không chỉ có hấp thu hoàn toàn truyền thừa Chân Thần, thể chất càng là sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bởi vì ba người tiếp nhận đều là truyền thừa Chân Thần thượng vị, Võ Anh lúc này đột phá, bước vào Thiên giai, Mộc Tử Thất cùng Bạch Nghiệp cũng nhao nhao tấn thăng một cảnh giới nhỏ, khí tức cao thâm mạt trắc, khó mà nắm lấy.

Mặt khác, đại trưởng lão Vương Quyền ở nơi nào đó ban đêm đột nhiên xuất quan, đáng tiếc xung kích Chí Tôn cảnh thất bại, dẫn đến linh lực phản phệ, kinh mạch đứt đoạn, trọng thương sắp chết.

May mà Tần Giác kịp thời cứu chữa, mới không có vẫn lạc.

Cùng lúc đó, Trương Kỷ Trần đi ra ngoài lịch luyện gần nửa năm rốt cục cũng trở về!

Bất quá chuyện này Tần Giác nửa tháng trước đã biết, đừng quên, hóa thân của hắn vẫn luôn âm thầm bảo hộ Trương Kỷ Trần, đối với nhất cử nhất động của Trương Kỷ Trần có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Hôm ấy, trời trong như nước, vạn dặm không mây.

Ầm ầm!

Từng tiếng xé gió, cuối tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen, một giây trước còn ở xa chân trời, một giây sau đã đi tới bên ngoài Huyền Ất Sơn, thẳng tắp rơi xuống!

Ầm!

Bụi mù tán đi, lộ ra một nam thanh niên dung mạo tuấn dật.

“Ai!”

Thủ vệ phụ trách tuần tra muốn tiến lên, lại bị đồng bạn bên cạnh ngăn lại.

“Uy,ngươi làm gì, đó là đại đệ tử của chưởng môn sư tổ chúng ta, Trương trưởng lão!”

“Đại đệ tử của chưởng môn, Trương trưởng lão?”

Tên kia thủ vệ giật mình, vội vàng cúi đầu xuống, giả vờ như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Giờ phút này Trương Kỷ Trần một bộ áo bào đen, tóc dài như mực, lại không ngừng tung bay, toàn thân tản ra sát ý mãnh liệt, giống như ác ma từ Cửu U Địa Ngục leo ra, khiến người không rét mà run.

Không có để ý đến thủ vệ bên cạnh, Trương Kỷ Trần đi thẳng đến đỉnh núi Huyền Ất Sơn, chỉ bất quá không phải chỗ đại điện của Bạch Nghiệp, mà là viện của Tahm!

Gần nửa năm lịch luyện, kinh lịch vô số sinh tử, lần này, hắn tuyệt sẽ không bại bởi con ếch xanh xấu xí kia nữa đâu!

Chương 377: Ta Thắng Rồi

Nam cảnh, Huyền Ất Sơn.

Gió mát thổi qua, cỏ cây lay động, lộ ra dáng vẻ đìu hiu.

Trương Kỷ Trần vẻ mặt ngưng trọng đứng bên ngoài viện, âm thanh lạnh lùng nói:

“Ta biết ngươi ở, ra đi.”

Ngắn ngủi qua đi, một con ếch xanh cao tới hai mét, dáng người cồng kềnh từ bên trong đi ra, đầu lưỡi thật dài rũ xuống trước người, nhìn thẳng Trương Kỷ Trần nói:

“Ngươi là ai?”

Trương Kỷ Trần: “???”

Tình huống này là sao, thế mà quên hắn mất?

Đây quả thực là trần trụi nhục nhã!

Trương Kỷ Trần há có thể nhẫn nhịn, lập tức lạnh lùng nói:

“Ta muốn khiêu chiến ngươi!”

“Khiêu chiến ta?”

Tahm sững sờ:

“Vì sao?”

Nó xác thực quên mất Trương Kỷ Trần là ai.

“Ta muốn báo thù!”

Trương Kỷ Trần cắn răng nói:

“Bớt nói nhiều lời, tiếp chiêu đi!”

Lời còn chưa dứt, trong người Trương Kỷ Trần đột nhiên bộc phát ra dao động linh lực cường đại, lập tức hóa thành tàn ảnh, phóng tới Tahm, tốc độ nhanh đến căn bản là không có cách dùng mắt thường bắt giữ.

Dưới tình huống bình thường, trong vòng nửa năm từ Thiên giai sơ kỳ đột phá tới Thiên giai hậu kỳ, Trương Kỷ Trần hẳn là tất thắng không thể nghi ngờ mới đúng.

Nhưng hắn không biết là, Tahm sau khi ăn linh hồn của cường giả Truyền Kỳ cảnh luyện chế thành đan dược mới biến thành bộ dáng hiện tại này.

Nói một cách khác, Tahm xem như nửa cường giả Truyền Kỳ cảnh, Trương Kỷ Trần trong vòng nửa năm liên tiếp đột phá, Tahm không phải là không?

Cơ hồ xông ra khỏi sát na của Trương Kỷ Trần, Tahm động, đầu lưỡi mềm mại thật dài vung ra, mang theo tiếng xé gió, cuốn về phía Trương Kỷ Trần!

Đối với chuyện này, Trương Kỷ Trần sớm đã có đề phòng, thân hình nháy mắt xoay chuyển, tránh khỏi đầu lưỡi, lấn người mà lên!

Mắt thấy nắm đấm của Trương Kỷ Trần sắp rơi trên người, Tahm bốn ngón tay màu xanh lục sền sệt đột nhiên đưa qua, bắt lấy nắm đấm của Trương Kỷ Trần.

Ầm!

Huyền Ất Sơn chấn động, đại địa từng khúc rạn nứt, lấy Trương Kỷ Trần cùng Tahm làm trung tâm, không ngừng khuếch tán ra ngoài, nhấc lên gợn sóng năng lượng.

Động tĩnh bên này lập tức dẫn tới sự chú ý của tất cả mọi người, Tần Giác dẫn đầu đuổi tới, sau đó là Mộc Tử Thất, Bạch Nghiệp cùng đại trưởng lão thương thế chưa khỏi hẳn.

“Trương Kỷ Trần? Hắn trở về rồi?”

Đại trưởng lão kinh ngạc.

“Tử Thất, hắn chính là đại đồ đệ ta đã nói với ngươi Trương Kỷ Trần, không nghĩ tới chỉ nửa năm liền bước vào Thiên giai hậu kỳ, chậc chậc.”

Bạch Nghiệp tán thưởng.

Không thể không nói, có đôi khi không bức một người, cũng không biết mình lợi hại như vậy, nếu không phải Tahm, Trương Kỷ Trần khả năng đến nay vẫn dừng lại ở Địa giai.

Thay cái góc độ mà nói, là Tahm thay đổi Trương Kỷ Trần.

“…”

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, một người một ếch lần nữa giao phong, trải qua nửa năm lịch luyện Trương Kỷ Trần quả nhiên đã thoát thai hoán cốt, kinh nghiệm chiến đấu cực kì phong phú , mặc cho Tahm huy động đầu lưỡi kiểu gì, đều có thể dễ dàng né tránh.

Dù cho Tahm bây giờ là Thiên giai đỉnh phong, trong lúc nhất thời lại cũng không có biện pháp chế trụ Trương Kỷ Trần.

Trái lại Trương Kỷ Trần, lại luôn có thể không ngừng công kích Tahm, nhìn qua nước chảy mây trôi, không cho bất cứ cơ hội

nào.

“Hừ, lần này ta tuyệt sẽ không thua ngươi nữa!”

Trương Kỷ Trần mũi chân điểm nhẹ lên không khí, thân hình liên tiếp cất cao, một chưởng từ trên trời giáng xuống!

Ầm ầm.

Đá vụn vẩy ra, nhấc lên vô số bụi mù, Trương Kỷ Trần tiêu sái rơi trên mặt đất, chắp hai tay ra sau, cười nói:

“Ngươi thua…”

Bạch!

Không đợi Trương Kỷ Trần đắc ý, trong bụi mù bỗng nhiên duỗi ra một sợi dây thừng, nháy mắt cuốn lấy tay chân của hắn, chính là đầu lưỡi của Tahm!

“Làm sao có thể?”

Không kịp nghĩ nhiều, trên người Trương Kỷ Trần lập tức dấy lên hỏa diễm nóng rực, ý muốn bức lui đầu lưỡi, đáng tiếc, đầu lưỡi cũng sáng lên ánh sáng linh lực, không bị ảnh hưởng chút nào.

Sau một khắc, Tahm từ trong bụi mù bay ra, giống như đạn pháo đụng trên người Trương Kỷ Trần!

Ầm!

Trương Kỷ Trần bỗng nhiên mở to hai mắt, miệng mũi phun máu, bay ra ngoài, thẳng đến khi đâm vào ngọn núi ở xa mới dừng lại!

Hắn chẳng thể ngờ tới, trong một kích toàn lực của hắn Tahm vậy mà không có việc gì!

Phốc!

Trương Kỷ Trần sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khí tức thẳng tắp hạ xuống.

Hắn công kích Tahm nhiều như vậy cũng vô dụng, mà Tahm chỉ là va vào một phát, lại xém chút đánh hắn trọng thương.

Có lầm hay không!

Cảm thụ được toàn thân truyền đến đau nhức kịch liệt, Trương Kỷ Trần chậm rãi đứng dậy, nội tâm phức tạp, phải thua sao?

Nửa năm khổ tu, cố gắng, cuối cùng vẫn phải thua con ếch xanh xấu xí này.

Không! Tuyệt đối không thể thua!

Hít một hơi thật sâu, Trương Kỷ Trần cưỡng ép thôi động linh lực, thi triển bí pháp, phong bế ngũ giác, ổn định lại thương thế, tiến vào một loại trạng thái vi diệu.

Nơi xa, Tần Giác nhíu mày, Trương Kỷ Trần này hiển nhiên là định liều mạng.

Trọng yếu nhất chính là, còn tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ ảnh hưởng căn cơ của Trương Kỷ Trần.

“Còn muốn tiếp tục nữa sao?”

Tahm thu hồi đầu lưỡi, không rõ Trương Kỷ Trần vì sao lại cố chấp như vậy.

“Đương nhiên!”

Trương Kỷ Trần hét lớn một tiếng, vẻ mặt dữ tợn, nhào về phía Tahm.

Có giáo huấn vừa rồi, Trương Kỷ Trần trở nên càng thêm cẩn thận, dù sao, nếu như không phải mình chủ quan, cũng sẽ không bị tông phải đơn giản như vậy.

Mặc dù như thế, chỉ là để chiến đấu lâm vào giằng co mà thôi, Tahm xác thực không có cách nào bắt lấy Trương Kỷ Trần, nhưng Trương Kỷ Trần cũng tổn thương không được Tahm.

Thời gian lâu dài, người đầu tiên không kiên trì nổi khẳng định là Trương Kỷ Trần.

Thấy thế, Tần Giác thở dài, linh lực truyền âm cho Tahm nói:

"Để hắn thắng đi."

Nói không khoa trương thì, Tahm hiện tại đã trở thành tâm ma của Trương Kỷ Trần, nếu như lần này không thể chiến thắng Tahm, như vậy đối với Trương Kỷ Trần mà nói tuyệt đối là đả kích trầm trọng vô cùng.

Đến lúc đó, cho dù Tần Giác truyền thừa Chân Thần cho hắn, chỉ sợ cũng sẽ giảm bớt đi nhiều, cho nên Tần Giác chỉ có thể lựa chọn âm thầm hỗ trợ.

"Hả?"

Tahm sững sờ, vừa muốn đáp lại, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, nháy mắt mất đi phương hướng!

"Cơ hội tốt!"

Phát hiện được Tahm có dị thường, Trương Kỷ Trần ngưng tụ linh lực, một quyền đánh xuống!

Ầm!

Trương Kỷ Trần không có ý muốn dừng tay chút nào, lại liên tục đánh ra mười mấy quyền, sợ Tahm giống vừa rồi bình yên vô

sự.

Ầm ầm!

Năng lượng phong bạo kinh người càn quét ra, bắn thẳng lên trời, sau một lúc lâu, một cái hố sâu hiện ra ở trước mặt mọi người, nhìn thấy mà giật mình.

Mà trong hố sâu, thì Tahm đã mất đi ý thức nằm trong đó, đầu lưỡi thật dài lè ra bên ngoài, có chút thê thảm.

Trên thực tế, Tahm đồng thời không có bị thương, chỉ là bị Tần Giác sử dụng thủ đoạn làm hôn mê mà thôi, về phần công kích của Trương Kỷ Trần, thì bị Tần Giác hóa giải.

Cũng không thể đã để người ta thua, lại để người ta đứng bị đánh a?

Bất quá Trương Kỷ Trần không biết những thứ này, chỉ thấy hắn thở hồng hộc, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ:

“Ta… Ta thắng rồi?”

“Không sai, ngươi thắng.”

Tần Giác tiến lên một bước, khẳng định nói.

“Ha ha ha, ta thắng!”

Nghe vậy, Trương Kỷ Trần ngửa mặt lên trời cười to, giống như muốn trút ra hết nửa năm trải qua gặp trắc trở này, cùng toàn bộ sỉ nhục bật cười!

“Ta… Thắng.”

Trương Kỷ Trần bịch một tiếng ngã trên mặt đất, hôn mê.

Phải biết, Trương Kỷ Trần vốn là sử dụng bí pháp liều chết,

hiện tại thắng, khí tức trong nội tâm cũng thư giãn, đương nhiên cũng nhịn không được nữa.

“Hai người bọn họ, không có sao chứ?”

Bạch Nghiệp hơi có vẻ lo lắng.

“Không có việc gì.”

Tần Giác lắc đầu, nói bổ sung:

“Tahm không có việc gì, Trương Kỷ Trần nằm hai ngày liền tốt.”

Sở dĩ không có trực tiếp cứu chữa Trương Kỷ Trần, là bởi vì Tần Giác rất rõ, nhất định phải từ chính Trương Kỷ Trần tiếp nhận.

Chương 378: Phòng Ở Bị Chiếm Lấy

Trương Kỷ Trần cùng Tahm chiến đấu kết thúc, Huyền Ất Sơn cũng khôi phục lại yên tĩnh.

Tahm rất nhanh tỉnh lại, cũng không dám có chút lời oán giận.

Đừng quên, hắn là ăn đan dược được luyện chế từ linh hồn cường giả Thánh cảnh mới biến thành cảnh tượng hiện tại.

Mà tên cường giả Thánh cảnh kia là bị Tần Giác giết chết, mặc dù Tần Giác đã lau đi ký ức liên quan tới vô cực Thánh giả, nhưng lúc đối mặt với Tần Giác, Tahm như cũ có một cỗ sợ hãi xuất phát từ nội tâm.

Về phần Trương Kỷ Trần, thì bị Bạch Nghiệp phái người đưa đến dược trì nơi chuyên môn dùng để trị liệu thương thế ở Huyền Ất Sơn, tin tưởng hai ngày sau liền có thể khỏi hẳn.

Một bên khác, Tần Giác trở lại sườn đồi, phát hiện một cái thiếu niên áo trắng đang đứng bên cạnh lục thạch lẳng lặng chờ đợi hắn, dung mạo tuấn mỹ, khí chất phi phàm, quả thực như tiên giáng trần.

“Chủ nhân.”

Thấy Tần Giác đi tới, hóa thân liền vội vàng khom người hành lễ.

“Ừm.”

Tần Giác khẽ gật đầu, như đang suy tư điều gì, lấy ra một cái

nhẫn trữ vật đặt ở trong tay Hóa Thân:

“Ngươi làm rất không tệ, đây là ban thưởng.”

Cũng giống như trước đó, trong nhẫn trữ vật đều là tài nguyên tu luyện, mà còn phẩm cấp không thấp.

Dưới tình huống bình thường, Hóa Thân bình thường không thể tu luyện, nhưng Bất Hủ Lưu Ly Thân của Long Trẫm lại có thể, đương nhiên, đại giới là ngưng tụ Hóa Thân lúc bản thể càng mạnh, Hóa Thân càng yếu, nếu không Hoá Thân Tần Giác tuyệt không có khả năng chỉ có Đại Thánh Cảnh.

Bất quá Tần Giác tin tưởng, Hóa Thân tốc độ tu luyện hẳn là không chậm, chỉ cần cho đầy đủ tài nguyên tu luyện, Chân Thần, Thần Vương, thậm chí càng mạnh đều không phải vấn đề.

“Đa tạ chủ nhân.”

“Tốt, ngươi đi về trước đi.”

Tần Giác phất phất tay.

“Vâng.”

Hóa thân lập tức quay người rời khỏi Huyền Ất Sơn, đi tới bên ngoài tòa viện mua nửa năm trước.

Toà này viện lạc cực kì tinh xảo, có mười cái gian phòng, còn trồng lấy các loại hoa cỏ cây cối, phi thường đắt đỏ, Hóa Thân lúc trước cảm thấy hoàn cảnh không sai, liền ra mua.

“Hửm?”

Nhìn viện trước mắt, hóa thân nhíu mày, bên trong lại có người.

Két!

Đẩy cửa ra, Hóa Thân đi vào viện, người trong viện nháy mắt kinh động.

“Ngươi là ai?”

Nói chuyện chính là nam tử trung niên, khóe miệng có hai chòm râu, tặc mi thử nhãn, nhìn thấy Hóa Thân tiến đến, rất là phẫn nộ.

“Ngươi là ai, vì cái gì tại trong nhà của ta.”

Hóa thân hỏi ngược lại.

?“Ha ha, nhà ngươi? Ngươi biết nơi này là nơi nào không?”

Nam tử trung niên vênh vang đắc ý mà nói:

“Xéo đi nhanh lên, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Lúc này, lại có hai người từ trong nhà đi tới, một nam một nữ, trong đó nữ so nam tử trung niên còn muốn mập mạp hơn, tựa như viên thịt tròn vo, căm tức nhìn Hóa Thân nói:

“Chạy đâu ra đứa nhà quê, dám xông vào Từ phủ ta.”

Từ phủ?

Hóa Thân kinh ngạc, nghĩ không ra mình rời đi nửa năm, lại bị người khác chiếm lấy viện lạc, lập tức nhịn không được cười khổ, có lẽ đây chính là người không biết không sợ đi.

“Uy, nói chuyện với ngươi đó,còn không mau cút đi!”

Nam tử trung niên nghiễm nhiên không có ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, muốn tiến lên giáo huấn Hóa Thân, kết quả có thể nghĩ.

Phốc!

Hóa Thân ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo, búng tay một cái nam tử trung niên lập tức đổ xuống, lập tức lúc hoảng sợ hiện lên bên trong mắt hai người còn lại,nam tử trung niên hóa thành vô số mảnh vỡ tiêu tán, đến lúc chết nam tử trung niên cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Hóa Thân áo trắng như tuyết đứng tại chỗ, phảng phất làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

“Giết người rồi! Giết người rồi!”

Một lúc lâu, nữ tử rốt cục kịp phản ứng, kêu to xông ra viện lạc:

“Cứu mạng a, giết người rồi!”

Hóa Thân: “…”

Không bao lâu,tất cả người trong Từ phủ đều chạy hết, chỉ còn lại một cái Hóa Thân, không thèm để ý những sâu kiến này, Hóa Thân đem những thứ bên trong gian phòng không thuộc về mình tất cả đều ném ra ngoài, chuẩn bị dốc lòng tu luyện.

Ngay lúc Hóa Thân chuẩn bị bày ra kết giới, phòng ngừa có người quấy rầy hắn, bên ngoài lại vang lên thanh âm của nữ tử mập mạp lần nữa:

“Nhạc đội trưởng, người phải làm chủ cho chúng ta a, Từ Lãng nhà chúng ta thế nhưng là cao đồ Huyền Ất Sơn, hiện tại phụ thân hắn bị người vô duyên vô cớ giết chết, “

Cao đồ Huyền Ất Sơn?

Hóa Thân giật mình, khó trách kiêu ngạo như vậy,thì ra là ỷ vào danh hiệu nhi tử, cáo mượn oai hùm a.

Bất quá, Hóa Thân cũng không sợ Huyền Ất Sơn.

Rất nhanh, mười mấy tên võ giả được nữ tử dẫn đầu tiến vào viện lạc, cầm đầu là võ giả đã đạt tới Huyền giai sơ kỳ, còn lại đều là Hoàng giai, ở trong mắt Hóa Thân, ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

Những võ giả này thật ra đã từng là ngoại môn đệ tử của Huyền Ất Sơn, bởi vì tư chất quá kém, không có tư cách tấn thăng nội môn, cho nên chỉ có thể phụ trách dưới chân núi giữ gìn trật tự, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, cũng xem như là thành viên Huyền Ất Sơn.

“Nhạc đội trưởng, chính là hắn!”

Nữ tử mập mạp đem một thân nước mắt nước mũi chỉ vào Hóa Thân hô:

“Người này khẳng định tà ma ngoại đạo, tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Nghe vậy, Nhạc đội trưởng theo tiếng kêu nhìn lại, bỗng nhiên mở to hai mắt, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

“Sư… Sư thúc!”

Không chút do dự, Nhạc đội trưởng bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, đầu rạp xuống đất, xém chút đem đầu cấm vào trong đất.

Tình huống này là sao?

Đám người hai mắt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Nhất là nữ tử mập mạp, mờ mịt nói:

“Nhạc đội trưởng, người đang nói cái gì, cái gì sư thúc.”

Lời còn chưa dứt, Nhạc đội trưởng đột nhiên đưa tay một bàn tay đánh vào mặt nữ tử mập mạp, trực tiếp đưa nàng vỗ bay ra ngoài, răng nhao nhao tróc ra, phát ra thống khổ kêu thảm.

“Hỗn trướng! Dám vô lễ với sư thúc!”

Nhạc đội trưởng lạnh lùng nói.

“A, ngươi biết ta?”

Hóa thân kinh ngạc.

“Đệ tử Nhạc Dịch, từng có may mắn ở trên núi gặp sư thúc một lần.”

Nhạc đội trưởng tất cung tất kính nói.

Bởi vì Hóa Thân cùng Tần Giác dung mạo giống nhau như đúc, Nhạc đội trưởng tự nhiên không phân biệt được, huống chi, cả hai vốn là thuộc về một thể.

“Thì ra là thế.”

Hóa thân như có điều suy nghĩ, cười nói:

“Từ Lãng kia là ai?”

Nhạc đội trưởng sững sờ, vội vàng đáp:

“Từ Lãng là đệ tử ba tháng trước gia nhập Huyền Ất Sơn, bởi vì thiên phú không tồi, đã thành công tấn thăng nội môn.”

Lúc đầu Nhạc Dịch còn muốn cùng Từ Lãng giữ gìn mối quan hệ, bây giờ lại hận không thể không biết đối phương, ai có thể nghĩ tới, Từ Mẫu sẽ trêu chọc đến Tần Giác đâu?

“Thì ra là thế.”

Hóa Thân lại nói:

“Thế nhưng là nhà của ta, làm sao lại biến thành Từ phủ?”

“Cái này…”

Nhạc Dịch tỉnh mộng, chẳng lẽ Từ phủ là Từ Lãng chiếm lấy từ viện lạc của sư thúc.?

Đáng chết, hai tên ngớ ngẩn này đến cùng làm cái gì!

Nhạc Dịch giờ phút này hận không thể bóp chết Từ Mẫu,vốn dĩ hắn coi là toà viện lạc này là Từ gia xuất tiền mua, hiện tại xem ra, căn bản không phải!

“Là đệ tử sơ sẩy,xin sư thúc cho đệ tử một cái cơ hội, đệ tử nhất định xử lý thích đáng!”

Không kịp nghĩ nhiều, Nhạc Dịch đầu đầy mồ hôi nói.

Đến lúc này, liền xem như ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, Nhạc Dịch không phải đang nói đùa.

Mà có thể để Nhạc Dịch gọi là sư thúc, trừ vị sư đệ trong truyền thuyết của chưởng môn ra, còn có thể là ai?

Đám người cúi đầu xuống, run lẩy bẩy.

“Ừm, ra ngoài đi.”

Hóa Thân không kiên nhẫn phất phất tay, hắn thực tế không hứng thú cùng một bầy kiến hôi tiếp tục tranh luận.

“Đa tạ sư thúc.”

Nhạc Dịch nhẹ nhàng thở ra,liền mang theo nữ tử mập mạp đang gào thét bên cạnh vội vàng rời đi, sợ hơi chậm một chút, Hóa Thân liền sẽ cải biến chú ý.

Chương 379: Đau Quá, Sư Phụ

Lau đi khí tức của Từ gia ở trong viện, Hóa Thân phất tay bày ra kết giới, lấy ra vô số thiên tài địa bảo đặt ở bên cạnh, sau đó ngồi xếp bằng xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Ông!

Trong chốc lát, vô số linh khí tụ đến, thiên tài địa bảo vốn dĩ óng ánh sáng long lanh gần như trong nháy mắt bị hút khô, hóa thành tro tàn tiêu tán.

Không chỉ có như thế, ngay cả hoa cỏ cây cối trong viện đều nhanh chóng khô héo, không thể chịu được ảnh hưởng do Hóa Thân tu luyện mang đến.

Lúc trước không có tài nguyên tu luyện, Hóa Thân từ đầu đến cuối dừng lại ở Đại Thánh sơ kỳ, hiện tại đột nhiên hấp thu nhiều linh khí như vậy, tu vi của Hóa Thân cũng bắt đầu dùng tốc độ khó mà tin nổi tăng vọt!

Đại Thánh trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong!

Khi tất cả linh khí bị hấp thu luyện hóa, Hóa Thân cũng thành công bước vào Đại Thánh đỉnh phong!

“Nhanh như vậy liền hết sạch rồi?”

Hóa Thân ngạc nhiên, nhưng cũng không phải là bởi vì tốc độ tu luyện của mình tăng lên, mà là kinh ngạc vì tốc độ tiêu hao thiên tài địa bảo.

Rơi vào đường cùng, Hóa Thân đành phải lần nữa lấy ra càng nhiều thiên tài địa bảo, tiếp tục tu luyện.

Chục phút sau, Hóa Thân thành công tiến giai Thái Hư đệ nhất cảnh.

Sau nửa canh giờ, Thái Hư đệ nhị cảnh.

Sau hai canh giờ, Thái Hư đệ tam cảnh.

Người khác mấy vạn năm, thậm chí cố gắng cả đời cũng không thể vượt qua rãnh trời, Hóa Thân cứ như vậy ngắn ngủi nửa ngày liền đột phá dễ dàng.

Mà cái này, chỉ là bắt đầu thôi.

…

Hai ngày sau, Trương Kỷ Trần từ trong dược trì thức tỉnh, không chỉ có thương thế khỏi hẳn, cả người càng trở nên vô cùng dẻo dai, gặp ai cũng lộ ra tiếu dung, giống như bạn cũ nhiều năm chưa gặp.

Nửa năm khổ tu, cố gắng, rốt cục thành công đánh bại Tahm, báo thù rửa hận, có thể thấy rằng Trương Kỷ Trần vui vẻ cỡ nào.

Nửa năm qua, Tahm cơ hồ trở thành tâm ma của Trương Kỷ Trần, nhắc nhở hắn phải không ngừng mạnh lên, nếu không, Trương Kỷ Trần chỉ sợ mãi mãi cũng sẽ không rời khỏi Huyền Ất Sơn, lựa chọn đi ra ngoài lịch luyện.

Chính là không rõ, nếu như Trương Kỷ Trần biết là dưới tình huống có Tần Giác hỗ trợ, hắn mới miễn cưỡng đánh bại Tahm, sẽ có cảm tưởng thế nào.

Đương nhiên, có đôi khi tự tin còn quan trọng hơn chân tướng.

“A, Võ Anh, có chuyện gì không?”

Ngay khi Trương Kỷ Trần đang hoạt động gân cốt nhìn thấy sư đệ Võ Anh đi tới, mở miệng hỏi.

“Sư huynh, sư thúc tìm ngươi.”

Võ Anh thản nhiên nói.

“Sư thúc? Hắn tìm ta có chuyện gì?”

Trương Kỷ Trần có hơi kinh ngạc.

“Ha ha, ngươi đi thì biết.”

Võ Anh ý vị thâm trường nói.

“Được.”

Trương Kỷ Trần bất đắc dĩ, lập tức nhíu mày, dường như ý thức được cái gì, nhìn về phía Võ Anh:

“Ngươi bước vào Thiên giai rồi?”

“Ừm.”

Võ Anh nhẹ gật đầu.

“Kỳ quái, luôn cảm thấy là lạ chỗ nào.”

Trương Kỷ Trần nhìn Võ Anh từ trên xuống dưới, có loại vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Nếu như nói trước kia Võ Anh nhìn qua rất câu nệ, rất bình thường.

Như vậy hiện tại Võ Anh tựa như là bảo kiếm phong mang tất lộ, khiến người khác nhịn không được vì thế mà choáng váng, quả thực khác biệt to lớn.

Chẳng lẽ là bởi vì do bước vào Thiên giai?

Trương Kỷ Trần trăm mối vẫn không có cách giải.

Đối với chuyện này Võ Anh không có giải thích, dù sao rất nhanh thôi Trương Kỷ Trần liền biết, lập tức thúc giục nói:

“Nhanh đi thôi, sư thúc cũng không thích chờ đợi.”

“Ách… Ừ.”

Trương Kỷ Trần bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vội vàng đi đến chỗ sườn đồi.

Thú vị là, trên đường trước khi đến sườn đồi, Trương Kỷ Trần thế mà gặp đại trưởng lão Vương Quyền.

“Đại trưởng lão, ngươi đây là…”

Trương Kỷ Trần hiếu kì.

“A, Tần sư đệ tìm ta có việc, ngươi đây?”

Vương Quyền thuận miệng đáp.

“Khụ khụ, Ta cũng thế…”

Hai người nhìn nhau, đều là có thể nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Ôm nghi hoặc, hai người rất nhanh liền tới bên sườn đồi, nhìn thấy thiếu niên tuấn mỹ vô cùng,tư thế như long phụng.

“Tần sư đệ ngươi tìm chúng ta?”

“Ồ? Đến rồi?”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, quay người cười nói:

“Có thú đồ muốn cho các ngươi.”

Đồ?

Thứ gì?

…

Lại là nửa tháng trôi qua, đại trưởng lão Vương Quyền cùng Trương Kỷ Trần lần lượt hấp thu xong truyền thừa Chân Thần, tu vi tăng nhiều.

Trong đó Vương Quyền càng là thành công tiến giai Chí Tôn cảnh, Trương Kỷ Trần cũng đạt tới Thiên giai đỉnh phong.

Bây giờ Trương Kỷ Trần, cho dù không cần Tần Giác hỗ trợ, tin tưởng cũng có thể chính diện đánh bại Tahm.

Cho tới giờ khắc này, Trương Kỷ Trần mới hiểu được, Võ Anh tại sao lại biến hóa lớn đến vậy.

Đương nhiên, khi không ai chú ý chân núi, Hóa Thân đã hoàn toàn thuế biến, trở thành Chân Thần hạ vị, đồng thời bởi vì lo lắng động tĩnh quá lớn, cố ý ở trong viện mở ra một không gian đơn độc, phòng ngừa linh lực phóng ra ngoài.

Phóng nhãn khắp vạn giới, quái vật có thể trong thời gian ngắn như thế vượt qua nhiều cảnh giới như vậy, trừ Tần Giác, chỉ sợ cũng chỉ có Hóa Thân hắn.

Nếu không phải tài nguyên tu luyện tiêu hao hầu như không còn, Hóa Thân khả năng vẫn còn chưa dừng lại.

Tần Giác cùng Hóa Thân tâm ý tương thông, tự nhiên biết chuyện xảy ra ở chỗ Hóa Thân, thế là dứt khoát đưa nhẫn trữ vật của Phong Khê cho hắn, tài nguyên tu luyện bên trong đủ cho một Chân Thần hạ vị tu luyện tới Thần Vương thượng vị!

Mặt khác, vì phòng ngừa Hóa Thân không cẩn thận phi thăng, Tần Giác cưỡng ép che đậy thiên đạo, đến lúc đó, cho dù Hóa Thân tiến giai Thần Vương cảnh, cũng sẽ không tự động phi thăng Thần

giới.

Làm xong những thứ này, Tần Giác vuốt vuốt Vân Tịch bên cạnh đang ôm linh quả, ngửa mặt lên trời nằm xuống.

“Sư phụ, ngươi làm sao vậy?”

Vân Tịch lau miệng nhỏ, hơi có vẻ lo lắng.

“Không có gì.”

Tần Giác trầm lặng nói:

“Chỉ là đột nhiên cảm thấy, thật nhàm chán a.”

“Nha.”

Nghe vậy, Vân Tịch tiếp tục gặm linh quả.

“…”

Tần Giác đột nhiên rất muốn đánh cho Vân Tịch một trận.

Nghĩ như vậy, Tần Giác duỗi tay ra, dùng sức nhéo chiếc má mềm mại của Vân Tịch một cái.

“Ai nha, đau quá, sư phụ ngươi làm gì.”

Vân Tịch bất mãn quệt miệng.

Lời còn chưa dứt, Tần Giác lại nhéo một cái.

“Đừng a, sư phụ.”

Vân Tịch khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vội vàng chạy đi.

Nhưng mà Tần Giác không có ý bỏ qua cho Vân Tịch chút nào, theo sát đuổi theo.

“A a a, sư phụ, ta sai!”

Mặc dù không rõ Tần Giác vì sao muốn nhéo mặt của nàng, nhưng Vân Tịch đã quản không được nhiều như vậy, trước nhận sai rồi lại nói.

“Biết sai còn không mau ngoan ngoãn tới.”

Tần Giác cười nham hiểm.

“Đừng!”

Vân Tịch lắc đầu cự tuyệt, tràn ngập cảnh giác.

“Ngươi xác định?”

Tần Giác vẻ mặt biến đổi, nghiêm mặt nói.

“Ta… Ta có thể đi qua, nhưng sư phụ không thể nhéo mặt ta.”

Vân Tịch ủy khuất vô cùng, nhìn qua cực kì đáng yêu.

Hình ảnh này, khiến cho Tần Giác nhịn không được nhớ tới một câu, đáng yêu như vậy, đánh một cái hẳn là sẽ khóc thật lâu đi…

“Tốt tốt tốt, không nhéo, không nhéo.”

Tần Giác cười khổ.

Thấy thế, Vân Tịch lúc này mới chịu chậm rãi tới gần Tần Giác.

Chính như vừa rồi nói, Tần Giác xác thực không có nhéo mặt Vân Tịch, nhưng lại kí đầu của nàng.

“A, sư phụ gạt người!”

Vân Tịch muốn chạy trốn, có thể đã muộn, trực tiếp bị Tần

Giác bắt lấy ngốc mao trên đầu, không thể động đậy.

“Ô ô ô, sư phụ gạt người.”

Vân Tịch kêu khóc nói.

Đúng lúc này, Tần Giác trong tay đột nhiên xuất hiện một miếng thịt thú, đặt ở trước mặt Vân Tịch:

“Muốn ăn không?”

“Muốn!”

Tiếng khóc của Vân Tịch im bặt, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm thịt thú, nhìn không dời mắt.

Tần Giác: “…”

Chương 380: Nguy Cơ

Hôm ấy, ánh nắng sáng tươi, vạn dặm không mây.

Tần Giác giống như ngày thường tỉnh dậy, sau khi tùy tiện ăn chút gì, tiếp tục tựa ở trên tảng đá uống rượu.

Một bên khác, Vân Tịch hai con ngươi khép hờ, khí tức bình ổn kéo dài, lạ thường là không có chạy loạn khắp nơi, mà là đang an tâm tu luyện, Long Truy cùng Kỳ Lân cũng giống như thế, trong lúc nhất thời, sườn đồi bên cạnh lộ ra phá lệ yên tĩnh.

Hai bình linh tửu uống vào bụng, Tần Giác cảm thấy có chút nhàm chán, thế là lấy ra linh cơ lướt xem một lượt Linh Ương giới gần đây xảy ra chuyện gì.

Nam cảnh coi như hòa bình, bởi vì Huyền Ất Sơn đột nhiên quật khởi, cộng thêm Tử Yêu còn chưa khôi phục, rất nhiều thế lực đều trở nên cực kì thành thật, bao gồm ba đại tông môn.

Để Tần Giác kinh ngạc chính là, Trung Châu không biết từ nơi nào xuất hiện một ẩn thế gia tộc, thay thế Linh tộc đã bị diệt, trở thành một trong mười hai Thánh tộc mới.

Nghe nói tộc trưởng là Thánh Vương cảnh đỉnh phong, cách Đại Thánh chỉ còn nửa bước, nếu không có gì ngoài ý muốn, rất có thể sẽ trở thành cường giả Đại Thánh cảnh kế tiếp.

Trừ cái đó ra, Thuần Dương thánh địa ẩn ẩn truyền ra một chút tin tức nội bộ tranh đấu, về phần cụ thể chuyện gì xảy ra, ngoại giới không ai biết.

Có phải là bởi vì Lạc Vi Vi hay không?

Tần Giác nhíu mày.

Vừa nghĩ đến nơi này, chân trời bỗng nhiên xuất hiện một chiếc linh khí phi hành, từ xa đến gần, nhanh tới trên bầu trời Huyền Ất Sơn, lập tức nhảy xuống hai thân ảnh, đáp xuống bên cạnh sườn đồi.

Tần Giác tập trung nhìn vào, đúng là Lạc Tầm cùng Lạc Vi Vi!

Khá lắm, thật đúng là kịp lúc.

Chỉ bất quá thời khắc này Lạc Vi Vi nhìn qua càng xinh đẹp hơn trước đó nhiều, tóc đen như thác nước rủ xuống, dung mạo tinh xảo, không có chút tì vết.

Không chỉ có như thế, tu vi cũng đạt tới Chí Tôn cảnh sơ kỳ, hiển nhiên, lần này tiến về Thuần Dương thánh địa, Lạc Vi Vi được ích lợi không nhỏ.

“Tiền bối, bọn ta trở về rồi.”

Lạc Tầm hai tay ôm quyền, khom người nói.

“Ừm.”

Tần Giác mặt không biểu tình, thản nhiên nói:

“Lạc Vi Vi tiến vào Thuần Dương Thánh Tháp rồi?”

“Đúng thế.”

Lạc Tầm mặt mũi tràn đầy hưng phấn, đáp:

“Vi Vi đánh vỡ lịch sử ghi chép trong vạn năm nay của Thuần Dương Thánh Tháp, leo lên tầng cao nhất của Thuần Dương thánh tháp!”

Cái gọi là Thuần Dương Thánh Tháp, kỳ thật chính là nơi tu

luyện bậc nhất ở Thuần Dương thánh địa, chỉ có huyết mạch thuần khiết trong tộc, dòng chính có thiên phú đỉnh phong mới có tư cách tiến vào.

Giống Lạc Vi Vi này ban đầu bị phán định vì là hậu duệ tạp huyết, hẳn là người thứ nhất, hơn nữa còn là dưới tình huống quần chúng chú mục của Thuần Dương Thánh Chủ, nếu không các trưởng lão tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Đáng nhắc tới chính là, Thuần Dương Thánh Tháp tổng cộng chia làm chín tầng, leo lên tầng thứ bảy, liền đại biểu cho lúc còn sống có thể chạm đến Thánh cảnh, tầng thứ tám thì đại biểu cho Thánh Vương, tầng thứ chín Đại Thánh.

Ai cũng không nghĩ tới, Lạc Vi Vi thiên phú kinh khủng như vậy, thế mà trực tiếp leo lên tầng cao nhất của Thuần Dương Thánh Tháp!

Phải biết, cho dù là Lạc Tầm, Thánh tử tiền nhiệm của Thuần Dương thánh địa, lúc trước cũng mới miễn cưỡng leo lên tầng thứ tám mà thôi!

Chỉ một thoáng, toàn bộ Thuần Dương thánh địa chấn động, trưởng lão vốn dĩ xem Lạc Vi Vi coi là tạp huyết, nhao nhao hỏi han ân cần với Lạc Vi Vi, thậm chí muốn nâng nàng lên làm Thánh nữ.

Đáng tiếc, bị Lạc Vi Vi cự tuyệt, nàng chưa từng nghĩ tới muốn ở lại Thuần Dương thánh địa, sao lại đi làm Thánh nữ gì đó chứ?

Sau khi ra khỏi Thuần Dương Thánh Tháp, Lạc Vi Vi liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà những trưởng lão kia sao có thể đồng ý, lập tức dùng vũ lực, cưỡng ép giam Lạc Vi Vi cùng Lạc Tầm lại, đây chính là nội bộ tranh đấu ở Thuần Dương thánh địa mà ngoại giới lưu

truyền kia, ngay cả Thuần Dương Thánh Chủ cũng không nhịn được mở miệng khuyên bảo, muốn hai người ở lại.

Dù sao, trong tám đại thánh địa, Thuần Dương Thánh Chủ là vỏ giả nhiều tuổi nhất, danh hiệu này nhìn như được người tôn kính, nhưng cũng biểu thị, Thuần Dương Thánh Chủ thọ nguyên sắp khô kiệt.

Mà một khi Thuần Dương Thánh Chủ vẫn lạc, như vậy nghênh đón Lạc tộc, tất nhiên là ngã ra khỏi danh sách thánh địa, thậm chí bị thánh địa khác công kích.

Lạc Vi Vi xuất hiện, để tất cả trưởng lão nhìn thấy hi vọng duy trì thánh địa, chỉ cần Lạc Vi Vi có thể tiến giai Đại Thánh Cảnh, như vậy Thuần Dương thánh địa khẳng định sẽ lại thêm huy hoàng mấy vạn năm!

Nhưng mà Lạc Vi Vi bây giờ không có bất cứ lòng yêu mến gì với Thuần Dương thánh địa, mặc cho Thuần Dương Thánh Chủ khuyên giải thế nào cũng không muốn.

Sau đó chuyện rất đơn giản, cho dù hội trưởng lão rất phẫn nộ, nhưng có Long Trẫm cảnh cáo trước đó, Thuần Dương Thánh Chủ chỉ có thể lựa chọn từ bỏ, để Lạc Tầm mang theo Lạc Vi Vi rời đi.

Đương nhiên, dù nói thế nào huyết mạch của mình cũng đến từ Thuần Dương thánh địa, cho nên trước khi đi, Lạc Vi Vi đáp ứng, về sau nàng như tiến giai Đại Thánh Cảnh, nhất định sẽ che chở Thuần Dương thánh địa an toàn.

Có lời hứa hẹn này, Thuần Dương Thánh Chủ như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

Không có cách, ai bảo bọn hắn lúc trước có mắt không tròng, để Lạc Vi Vi chán ghét Thuần Dương thánh địa như vậy chứ?

Nếu không hiện tại chỉ sợ Lạc Vi Vi sớm đã trở thành Thánh nữ của Thuần Dương thánh địa bọn hắn rồi!

Trải qua chuyện này, Thuần Dương Thánh Chủ rút kinh nghiệm xương máu, quyết định triệt để phá vỡ quy tắc của Thuần Dương thánh địa trước đây, tìm kiếm đột phá, nhất là phương diện huyết mạch.

Nghe xong Lạc Tầm miêu tả, Tần Giác ngạc nhiên, không nghĩ tới lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, xem ra để Long Trẫm đi cảnh cáo Thuần Dương Thánh Chủ quả nhiên đúng đắn, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

“Đúng rồi,sư thúc, ta có mang quà cho người.”

Lúc này, Lạc Vi Vi tiến lên một bước, lấy ra mấy bình linh tửu ngàn năm, cười tủm tỉm nói.

“Đa tạ.”

Tần Giác đầu tiên là sững sờ, lập tức nhận linh tửu, nói cảm tạ.

Mặc dù đối với hiện tại Tần Giác mà nói, linh tửu ngàn năm đã không tính là gì nữa, nhưng Lạc Vi Vi có thể xuất ra linh tửu ngàn năm, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Trên thực tế đúng là như thế, Lạc Vi Vi sở dĩ đáp ứng tiến giai Đại Thánh Cảnh sau sẽ che chở Thuần Dương thánh địa, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là vì từ chỗ Thuần Dương Thánh Chủ được mấy bình linh tửu này.

“Hai người các ngươi vạn dặm xa xôi trở về, đi nghỉ trước cái đi, với lại, từ giờ trở đi, các ngươi chính là thành viên chính thức của Huyền Ất Sơn.”

Tần Giác phân phó nói.

“Được”

Lạc Tầm thần sắc chấn động, hắn biết, mình rốt cục hoàn toàn được Tần Giác tán thành!

Cưỡng chế nội tâm kích động, Lạc Tầm thu hồi linh khí phi hành, quay người mang theo Lạc Vi Vi trở lại sân trước đó.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Tần Giác mở ra một bình linh tửu ngàn năm trong đó, ngửa đầu uống một ngụm, hương vị coi như không tệ.

Có lẽ là xuất từ Thuần Dương thánh địa, bên trong ẩn chứa nồng đậm Thuần Dương chi lực, nếu võ giả Thuần Dương thánh địa phối hợp với loại linh tửu này tu luyện, khẳng định sẽ làm ít công to.

“Hửm?”

Dường như phát hiện được cái gì, Tần Giác lông mày nhíu nhẹ, nhìn về phía sâu trong hư không.

Vừa rồi, hắn cùng Thí Đạo kết nối huyết mạch đột nhiên sinh ra từng cơn sóng, cực kì mãnh liệt.

Thí Đạo gặp phải nguy hiểm?

Làm sao có thể?

Giới nội trừ Thiên Đế, ai có thể tạo thành uy hiếp cho nàng?

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác thân hình vặn vẹo, nháy mắt xuất hiện trong hư không.

Hơi phán đoán phương hướng, Tần Giác đưa tay mở ra cánh cửa không gian, đi thẳng đến chỗ Thí Đạo.

Vừa mới xuyên qua cánh cửa không gian, đầu tiên đập vào mi

mắt chính là vô số phù văn phức tạp tối nghĩa, bao phủ lại vạn dặm xung quanh.

Không chỉ có như thế, xung quanh còn có hàng ngàn trận pháp, xen lẫn quấn quanh, hợp lại với nhau, quả thực tựa như thiên la địa võng.

Chương 381: Cường Giả Bí Ẩn

Trong hư không u ám, vô số phù văn xoay chuyển, tản ra lưu quang chói mắt, phối hợp với trận pháp, phong tỏa ngăn cản cả vùng không gian.

Mà ở chỗ trung tâm trận pháp, ngàn vạn phù văn ngưng tụ thành một kết giới hình tròn, giam cầm Thí Đạo ở, ý đồ trấn áp.

Phanh phanh phanh!

Thí Đạo tóc dài bay trong gió, khí tức không chút nào giữ lại phóng xuất ra, điên cuồng công kích kết giới phù văn, sinh ra tầng tầng gợn sóng, khuếch tán ra ngoài.

Mắt thấy kết giới phù văn sắp không chịu nổi mà vỡ tan, trận pháp xung quanh đột nhiên cuốn tới, xuyên qua kết giới phù văn, cuốn lấy tay chân của Thí Đạo.

Cùng lúc đó, một nguồn năng lượng không rõ rơi trên người Thí Đạo, khiến cho toàn thân rung mạnh, không thể động đậy, mặc cho giãy giụa thế nào cũng không làm nên chuyện gì, khí tức cũng thẳng tắp hạ xuống, phảng phất nhận bị hạn chế.

Sau một lúc lâu, Thí Đạo triệt để an tĩnh lại, kinh mạch, linh lực đều bị phong bế, mất đi năng lực chống cự.

“Hô, rốt cục cũng bắt được nàng.”

Trên trận pháp, lão giả tóc trắng quệt máu nơi khóe miệng, biểu lộ hơi có vẻ phức tạp.

Trải qua mười ngày mười đêm, ba cường giả Chân Thần cảnh, một vạn lẻ tám đạo phù văn, hai ngàn sáu trăm trận pháp, trong

lúc đó mấy lần suýt nữa bị trọng thương, khó khăn lắm mới đánh bại quái vật này.

Không đúng, cũng không thể nói là đánh bại, chẳng qua là dựa vào phù văn cùng trận pháp, tạm thời áp chế mà thôi.

Đáng chết, một Thần khí Hóa Thân, sao cường đại như thế!

“Tiếp theo làm gì bây giờ?”

Lão giả bên cạnh dò hỏi.

So với lão giả tóc trắng, lão giả này không thể nghi ngờ càng thêm thê thảm, cả người đầy bụi đất, quần áo tả tơi, ánh sáng ngay cả phía sau cũng như ẩn như hiện, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ dập tắt, đâu còn dáng vẻ của cường giả Chân Thần cảnh, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng là tên ăn mày.

“Trước mang về, Thần khí mạnh như thế, còn chưa thấy qua bao giờ, nếu có thể cho chúng ta sử dụng, chiến lực nhất định có thể tăng lên một cấp bậc.”

Lão giả tóc trắng phân phó nói.

“Thế nhưng mà nàng hình như đã có chủ.”

Một người khác nói.

“Ha ha, không có khả năng, trừ gia chủ, ai có thể hàng phục Thần khí lợi hại như vậy?”

Lão giả tóc trắng phản bác.

“Ây…”

Người kia há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Quả thật vậy, phóng nhãn khắp giới nội, trừ Thiên Đế năm đó

ra, cũng chỉ có gia chủ của bọn hắn có thể làm được điều này, mà Thiên Đế đã vẫn lạc từ lâu, thần khí này bọn hắn lại chưa bao giờ gặp qua, hiển nhiên thuộc về trạng thái vô chủ!

"Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian mang về, những phù văn cùng trận pháp này chống đỡ không được bao lâu, nếu lại để cho nàng chạy đi liền phiền phức."

Lão giả tóc trắng thúc giục nói.

"Được!"

Hạ quyết tâm, ba người lập tức thôi động linh lực, chuyển dời trận pháp, chuẩn bị mang Thí Đạo đi.

Trong ba người, lão giả tóc trắng tên là Dương Viêm, hai người còn lại theo thứ tự là Dương Cương cùng Dương Môn, đều là cường giả Chân Thần hạ vị.

Lần này ra ngoài, ba người lúc đầu chỉ chấp hành nhiệm vụ, kết quả trên đường gặp được Thí Đạo, Dương Viêm liếc mắt liền nhìn ra đối phương là Thần khí Hóa Thân, thế là động tâm muốn thu phục.

Kết quả không nghĩ tới Thí Đạo mạnh như vậy, chiến đấu vừa mới bắt đầu, liền trực tiếp nghiền ép Dương Viêm, may mà Dương Viêm có pháp bảo hộ thân, mới không có bị trọng thương.

Với lại Thí Đạo tựa hồ rất thích chiến đấu, càng đánh càng hung, căn bản không cho Dương Viêm cơ hội chạy trốn.

Cuối cùng, ba người không thể không lựa chọn liên thủ.

Dù vậy, còn bị Thí Đạo đánh cực kì chật vật, xém chút toàn diệt.

Đúng lúc này, không gian có chút vặn vẹo, hình thành một

cánh cửa, sau đó từ bên trong đi ra một thiếu niên trắng như tuyết, tuấn mỹ vô cùng, ngăn cản đường đi của ba người.

"…"

Tình huống này là sao?

Chỉ một thoáng, một dự cảm không ổn dâng lên trong lòng ba người.

"Chủ nhân!"

Bên trong kết giới phù văn, Thí Đạo ngẩng đầu, hướng phía bên này hô lên.

Chủ nhân?

Dương Viêm ngơ ngác, thế mà thật sự có chủ nhân!

"Hả?"

Thiếu niên theo tiếng kêu nhìn lại, cau mày nói:

"Ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì."

Thí Đạo lắc đầu, không quan tâm nói:

"Nếu không phải những phù văn cùng trận pháp đáng ghét này, bọn hắn đã chết từ lâu."

Dương Viêm: "…"

Dương Cương: "…"

Dương Môn: "…"

Quá cuồng vọng!

Căn bản không đem bọn hắn để vào mắt!

Mặc dù sự thật quả thực như thế…

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Tần Giác đồng thời không có vội cứu Thí Đạo ra, mà cứ đứng tại chỗ như vậy, cách không trò chuyện.

Có thể khẳng định, ba tên lão giả trước mắt này tuyệt đối không phải thủ lĩnh của tam đại thế lực đỉnh, càng không khả năng đến từ Thiên Cung, như vậy bọn hắn rốt cuộc có thân phận gì?

Chẳng lẽ giới nội ẩn giấu một số cường giả Chân Thần cảnh không biết tên?

Lại hoặc là, ba người giống với thần sứ của Thiên Cung lúc trước, đến từ Thần giới?

“Ta cũng không rõ, lão già kia đột nhiên công kích ta, ta liền hoàn thủ, sau đó hắn đánh không lại ta liền liên thủ với hai tên già kia vây công ta, quả thực không biết xấu hổ, hừ!”

Thí Đạo chỉ vào Dương Viêm chửi ầm lên, rất phẫn nộ.

“…”

Thấy thế, Dương Viêm mặt mo đỏ lên, cắn răng nói:

“Các hạ là ai, tốt nhất đừng xen vào việc của người khác!”

“Xen vào việc của người khác?”

Tần Giác ánh mắt quái dị, giống như nhìn thấy thằng ngốc nhìn vào Dương Viêm:

“Các ngươi lấy đi vũ khí của ta, còn bảo ta đừng xen vào việc

của người khác?”

“…”

“…”

“Nếu không… Chúng ta thả thần khí này a?”

Trầm mặc một lát, Dương Cương nhịn không được lùi bước.

Liên tục mười ngày mười đêm đại chiến, ba người không chỉ có tinh bì lực tẫn, cũng mang theo thương thế, cho dù Tần Giác chỉ là Chân Thần hạ vị bình thường, cũng có thể dễ dàng diệt sát bọn hắn, chớ đừng nói chi Tần Giác rõ ràng không đơn giản như vậy.

“Đúng vậy a, đại ca.”

Dương Môn phụ hoạ theo đuôi.

Nghe vậy, Dương Viêm cũng đồng thời sinh ra dao động, lỡ như Tần Giác còn mạnh hơn cả Thí Đạo, bọn hắn chẳng phải là chết chắc rồi à?

Nghĩ như vậy, Dương Viêm hít một hơi thật sâu, nói:

“Chúng ta có thể thả Thần khí của các hạ, nhưng cũng xin các hạ thả chúng ta rời đi.”

“Được.”

Tần Giác không chút do dự nhẹ gật đầu.

Dương Viêm sững sờ, không nghĩ tới Tần Giác dễ dàng đáp ứng như vậy, cùng Dương Cương, Dương Môn nhìn nhau, lập tức thu hồi kết giới phù văn cùng trận pháp, thả Thí Đạo ra.

Mười ngày mười đêm cố gắng giao chiến, có thể thấy ba người có bao nhiêu phiền muộn, nhưng mà vì mạng sống, chỉ có thể như

thế.

“Cáo từ.”

Vứt xuống câu nói này, Dương Viêm vừa muốn quay người, một vòng kiếm quang bỗng nhiên phóng tới, tốc độ nhanh vô cùng!

Bạch!

Dương Viêm thân hình hơi nghiêng, khó khăn lắm né tránh kiếm quang, giận dữ nói:

“Các hạ đây là ý gì?”

“Cái gì có ý gì?”

Tần Giác một mặt không hiểu:

“Ta xác thực đồng ý thả các ngươi rời đi, nhưng vũ khí của ta lại không có đồng ý.”

Vừa rồi người công kích Dương Viêm, chính là Thí Đạo!

“Ngươi!”

Dương Viêm giận không kềm được, nhưng lại không phản bác được.

“Lão già, ngươi vô duyên vô cớ công kích ta, muốn rời khỏi như thế, cũng ngây thơ quá đi!”

Nói xong, kiếm khí quanh thân Thí Đạo tung hoành, mãnh mẽ chặt đứt không gian, phòng ngừa lần nữa bị những phù văn cùng trận pháp kia tiếp cận.

Nhưng mà Thí Đạo không biết là, thời khắc này ba người Dương Viêm đã không có năng lực tạo thêm nhiều phù văn trận pháp như vậy, trái lại Thí Đạo, chỉ cần thiên đạo pháp tắc không

hủy diệt, lực lượng của nàng liền có thể vô cùng vô tận, căn bản sẽ không hao hết.

Nói một cách khác, lần này Thí Đạo thắng chắc.

“Đây là các ngươi ép ta.”

Dương Viêm mặt không biểu tình, lạnh lùng nói.

Chương 382: Quỳ Xuống Nói Xin Lỗi

“Đây là các ngươi bức ta!”

Chỉ thấy Dương Viêm vẻ mặt âm lãnh, trực tiếp lấy ra một ngọc phiến, bóp nát nó!

Chỉ một thoáng, gợn sóng năng lượng vô hình khuếch tán ra, như là thủy ngân chảy, nhanh chóng chui vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

“Đại ca…”

Mắt thấy tràng cảnh này, Dương Cương cùng Dương Môn đều là mặt lộ vẻ chấn kinh, ngay cả bọn hắn cũng không nghĩ tới, Dương Viêm thế mà quả quyết như vậy.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Dương Cương cùng Dương Môn lại biết, ngọc phiến kia trên thực tế đến từ gia chủ của mình.

Bởi vì muốn đột phá Thần Vương cảnh, cho nên vạn năm qua gia chủ vẫn trong trạng thái tu luyện, trừ phi gặp phải nguy cơ diệt tộc, nếu không tuyệt đối không thể đi quấy rầy hắn.

Mà ngọc phiến kia, chính là lúc gặp phải nguy cơ diệt tộc, chuyên môn dùng để thức gia chủ lại!

Bất quá bởi vì Dương gia từ trước đến nay ẩn thế không ra, cộng thêm Thiên Cung bị hủy diệt, giới nội không còn thế lực có thể chống lại, Dương gia cơ hồ chưa bao giờ gặp phải nguy cơ diệt tộc, đến mức Dương Cương cùng Dương Môn sắp quên đi chuyện này.

Hiện tại Dương Viêm xuất ra ngọc phiến bóp nát, liền đại biểu cho gia chủ sắp tỉnh lại!

Nghĩ tới đây, hai người nhìn nhau, nhao nhao nhẹ nhàng thở ra.

Có gia chủ ra mặt, tin tưởng thần khí trước mắt này tuyệt đối không phải là đối thủ!

“A, phát tín hiệu gọi người tới sao?”

Tần Giác hai tay chắp ra sau, lơ đễnh.

Kịch bản quen thuộc, đánh tiểu nhân thì kẻ già tới.

Ách… Không đúng, ba tên này đã đủ già, phải nói là đánh già,bà ngoại tới.

Chờ một chút, tựa như là bọn hắn ra tay trước?

Một bên khác, Thí Đạo cũng mặc kệ không quản nhiều như vậy, năng lượng mênh mông ở đỉnh đầu ngưng tụ, hóa thành vạn trượng kiếm mang, bổ về phía ba người Dương Viêm, căn bản không cho đối phương bất cứ cơ hội đắc ý gì.

“Đáng chết!”

Dương Viêm nhịn không được chửi ầm lên, vội vàng thôi động linh lực tránh né, chật vật không chịu nổi.

Mười ngày mười đêm khổ chiến, đã khiến Dương Viêm ý thức được, cho dù thế nào, ngàn vạn không thể cùng Thí Đạo cứng đối cứng, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào.

Thời kỳ toàn thịnh Dương Viêm còn như vậy, huống chi hiện tại?

May mà Dương Viêm phản ứng nhanh, kịp thời né tránh,

không có bị đánh trúng, nhưng mà Dương Cương cùng Dương Môn không có may mắn như vậy.

Mặc dù hai người bọn hắn đã cực lực lui lại, vẫn bị kiếm khí quẹt làm bị thương, trước ngực lưu lại vết thương dữ tợn, không ngừng chảy máu, nhìn qua cực kì thê thảm.

Phốc!

Hai người lúc này phun ra một ngụm máu, khí tức trở nên suy sụp, triệt để mất đi năng lực chiến đấu.

“Dương Cương! Dương Môn!”

Thấy thế, Dương Viêm không thể không vung ra linh lực, bao trùm hai người kia, kéo đến bên cạnh mình.

Giờ này khắc này, Dương Viêm hối hận vô cùng, mình tại sao phải trêu chọc quái vật này chứ?

Cho dù gọi gia chủ đến thì sao? Cứ theo đà này, không đợi gia chủ đuổi tới, ba người bọn hắn đã bị giết chết.

Hô!

Sau một khắc, kiếm mang vạn trượng phá toái hư không, thay đổi phương hướng, tiếp tục bổ về phía ba người, uy lực so với vừa rồi còn khủng bố hơn!

“Xong…”

Dương Viêm sắc mặt như tro tàn, tuyệt vọng nói.

Mắt thấy kiếm mang vạn trượng sắp rơi lên thân ba người Dương Viêm, một đại thủ linh lực bỗng nhiên vượt qua vô tận hư không duỗi đến, năm ngón tay mở ra, mạnh mẽ đón lấy kiếm mang vạn trượng!

Oanh!

Hư không chấn động, hai luồng năng lượng hoàn toàn khác biệt nháy mắt đụng vào nhau, giống như kinh lôi hiện lên, chiếu mười vạn dặm xung quanh sáng như ban ngày!

Khi ánh sáng tán đi, chỉ thấy đại thủ linh lực tóm chặt lấy kiếm mang, không nhúc nhích tí nào , mặc cho Thí Đạo dùng lực thế nào, cũng khó tiến thêm!

“Chúng ta… Không chết?”

Cùng lúc đó, Dương Cương mở to mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Cỗ khí tức này…”

Bên cạnh, con ngươi Dương Môn bỗng nhiên co rút, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

“Là gia chủ!”

Dương Viêm đại hỉ.

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước đại thủ linh lực, hiển nhiên, đúng là đại thủ linh lực do hắn thao túng, đón lấy công kích của Thí Đạo.

Người tới mặc một bộ thanh sam tóc bạc, tư thái thon dài, giống như nữ tử thanh tú tuấn mỹ, nhất là hai giống như mắt phượng, tràn ngập sức mê hoặc, từ dung mạo đến xem cơ hồ không thua gì Thí Đạo.

Phương diện tu vi vượt xa Thí Đạo, đã đạt tới Chân Thần thượng vị đỉnh phong!

“Gia chủ!”

Cưỡng chế nội tâm kích động, Dương Viêm vội vàng cúi đầu hành lễ.

“Dương Viêm, ngươi tốt nhất cho ta một lời giải thích hợp lý.”

Người tới chân mày cau lại, lạnh giọng nói.

Thấy thế, Tần Giác có chút kinh ngạc, đối phương ngay lập tức thế mà không phải động thủ với Thí Đạo, mà là hỏi tội Dương Viêm, thú vị đó.

“Được.”

Dương Viêm nhịn không được rùng mình một cái, đành phải kể lại tỉ mĩ mọi chuyện, không dám thêm mắm thêm muối.

“Làm càn!”

Người tới lạnh lùng nói:

“Dương Viêm, còn nhớ rõ ta trước khi bế quan bàn giao chuyện cho ngươi không?”

“Nhớ.”

Dương Viêm đầu đầy mồ hôi, run lẩy bẩy.

Mấy chục vạn năm nay, dưới sự dẫn dắt của gia chủ, Dương gia từ đầu đến cuối lấy quan niệm ở ẩn làm đầu, cho dù ngoại giới xảy ra chuyện gì, cũng không cho phép quấy nhiễu, với cách nói của gia chủ chính là, tránh nhiễm phải nhân quả không cần thiết, liên lụy gia tộc.

Đồng thời trước khi gia chủ bế quan, từng cố ý phân phó Dương Viêm, để hắn đừng tiếp xúc với cường giả ngoại giới.

Nếu không sau khi Thiên Cung hủy diệt, nào còn tới lượt ba đại thế lực đỉnh phong thống trị giới nội?

“Đã như vậy, ngươi vì sao biết sai lại phạm sai?”

Người tới đôi mắt nhẹ liếc, sát ý nghiêm nghị.

“Gia chủ, ta là thật không biết thần khí này đã có chủ nhân.”

Dương Viêm khóc không ra nước mắt, cố gắng biện giải cho mình.

“Hừ, bởi vì loại chuyện này đánh gãy ta bế quan, trở về lại xử trí ngươi!”

Răn dạy Dương Viêm xong, người tới đầu tiên là quay người nhìn Thí Đạo, sau đó ôm quyền với Tần Giác nói:

“Bằng hữu, tại hạ Dương Phá Thiên, đây cũng là hiểu lầm, hi vọng bằng hữu có thể đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua ba người bọn hắn, tại hạ nguyện ý bồi thường.”

“…”

Đây quả thật là Chân Thần thượng vị sao? Cũng quá cẩn thận đi?

Không đợi Tần Giác mở miệng, Thí Đạo dẫn đầu nói ra:

“Ta không cần bồi thường gì, nhất định phải để bọn hắn xin lỗi!”

“Ây… Ngươi xác định?”

Dương Phá Thiên sững sờ.

“Không sai!”

Theo Thí Đạo, cường giả Chân Thần cảnh ai cũng tâm cao khí ngạo, xem tôn nghiêm còn quan trọng hơn cả sinh mạng, sao sẽ dễ dàng xin lỗi như vậy, đáng tiếc nàng đánh giá thấp lực uy hiếp của

Dương Phá Thiên với ba người Dương Viêm.

“Có nghe hay không, còn không mau xin lỗi!”

Không chút do dự, Dương Phá Thiên ra lệnh.

“Được được được!”

Ba người Dương Viêm vội vàng hét lớn:

“Thật xin lỗi, chúng ta sai, không nên công kích người, xin người tha cho chúng ta!”

Thí Đạo: “???”

Tình huống này là sao?

Xin lỗi đơn giản như vậy là được rồi à?

Có lầm hay không?

“Có thể không?”

Dương Phá Thiên cười hỏi.

Không cần bồi thường, chỉ cần xin lỗi liền có thể giải quyết xong chuyện,nên Dương Phá Thiên rất vui vẻ.

Về phần tôn nghiêm? Tôn nghiêm có làm được gì?

Huống hồ ba người Dương Viêm vốn là làm sai, nói xin lỗi là điều nên làm.

“…”

Thấy Thí Đạo trầm mặc không nói, Dương Phá Thiên còn tưởng rằng là không hài lòng, thế là vung tay lên, không thể nghi ngờ mà nói:

“Quỳ xuống!”

Ba người hai mắt nhìn nhau, cắn răng, bịch một tiếng quỳ xuống:

“Thật xin lỗi, chúng ta sai rồi, xin người đại nhân đại lượng, tha cho chúng ta!”

Thí Đạo: “…”

Tần Giác: “…”

Người gia chủ này, không thích hợp!

Chương 383: Dương Phá Thiên Vững Vàng

“Thật xin lỗi, chúng ta sai rồi, xin người thả chúng ta đi!”

Ba người Dương Viêm quỳ thành một hàng, đau khổ cầu khẩn, nào còn bộ dáng phách lối trước đó.

Bọn hắn có lẽ không sợ chết, nhưng vô cùng sợ Dương Phá Thiên, đối với Dương Phá Thiên phân phó, không dám chống lại!

“…”

Trên thực tế, trước khi Dương Phá Thiên đến, Tần Giác nghĩ đến rất nhiều loại khả năng.

Tỷ như đối phương không nói hai lời, trực tiếp động thủ, hoặc là sau khi lên tiếng hỏi nguyên do, vẫn lựa chọn đối địch.

Sao cũng không nghĩ tới, Dương Phá Thiên sẽ ép buộc ba người Dương Viêm quỳ xuống xin lỗi!

Trong lúc nhất thời, Tần Giác lại có loại cảm giác không thực tế.

Có phải là sai ở đâu rồi không?

Không đợi Tần Giác nghĩ rõ ràng, Dương Phá Thiên đột nhiên hỏi:

“Vị tiên tử này, có thể bỏ qua được không?”

“Nhưng… Có thể.”

Thí Đạo bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, liên tục gật đầu, hiển nhiên bị lời xin lỗi của ba người Dương Viêm hù sợ.

Nghe vậy, Dương Phá Thiên lúc này mới nhìn về phía ba người Dương Viêm:

“Còn không mau cảm tạ người ta!”

“Đa tạ tiên tử, đa tạ tiên tử.”

Ba người Dương Viêm khóc không ra nước mắt, trong lòng cực kì khó chịu, nhưng mà ai bảo Dương Phá Thiên là gia chủ của bọn hắn chứ?

“Ây… Không cần cám ơn.”

Thí Đạo cười khổ.

“Nếu hiểu lầm đã giải trừ, chúng ta có thể rời đi không?”

Dương Phá Thiên thử thăm dò nói.

“Có thể.”

Tần Giác không quan trọng nhún vai.

“Vậy chúng ta sau này còn gặp lại.”

Không chút do dự, Dương Phá Thiên vung tay lên, cuốn theo ba người Dương Viêm, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Động tác thuần thục như thế, khiến người ta không khỏi hoài nghi, Dương Phá Thiên có phải đã tập luyện qua mấy trăm lần rồi không.

Cùng lúc đó, đại thủ linh lực cũng hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán, phảng phất chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Cứ như vậy, vũ trụ mênh mông dần dần khôi phục lại yên tĩnh.

"…"

Nửa ngày, Thí Đạo bay đến bên cạnh Tần Giác, cẩn thận từng li từng tí mà nói:

"Chủ nhân."

"Ừm, ngươi không sao chứ."

Tần Giác lại hỏi một lần vấn đề trước đó.

"Không có việc gì."

Thấy Tần Giác không có trách mình, Thí Đạo nhẹ nhàng thở ra, còn may chủ nhân mình không giống với Dương Phá Thiên vừa rồi kia, nếu không cho dù chết, Thí Đạo cũng sẽ không quỳ xuống nói xin lỗi.

"Lần sau gặp phải loại tình huống này, lựa chọn tốt nhất là chạy trốn."

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Thí Đạo, Tần Giác trách mắng.

Đối mặt với ba cường giả cùng giai, còn dám xông lên cứng đối cứng, e là cũng chỉ có Thí Đạo.

"Được rồi."

Thí Đạo rụt rụt đầu, hơi có vẻ hoạt bát.

"Đúng rồi, ngươi có biết những tên vừa rồi là ai không?"

Tần Giác hỏi.

“Không biết.”

Thí Đạo suy tư một lát, lắc đầu:

“Chưa từng nghe nói qua.”

Thí Đạo ở Ân giới mấy chục vạn năm, không biết cũng bình thường, nhưng từ tình huống trước mắt mà xem, tựa hồ ngay cả tam đại thế lực đỉnh phong cũng không biết sự tồn tại của những người này.

Một Chân Thần thượng vị, ba Chân Thần hạ vị, lực lượng này, nếu không phải Thiên Cung khôi phục, đủ để quét ngang giới nội, với lại bọn hắn rõ ràng đến từ một gia tộc, rất có thể không chỉ có ba Chân Thần hạ vị.

Chẳng lẽ là ẩn thế gia tộc nào đó?

Tần Giác thực tế lười suy nghĩ nhiều, dứt khoát mở bàn tay ra, ngưng tụ ra một ánh sáng, bên trong không ngừng có hình tượng hiện lên, sinh động như thật, đúng là một phần ký ức.

Phần ký ức này, đến từ Dương Phá Thiên.

Không sai, dưới tình huống Dương Phá Thiên không có phát giác, Tần Giác dễ dàng phục chế ký ức của đối phương.

Chục phút sau, Tần Giác cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Dương gia a…”

Tần Giác tự lẩm bẩm, như có điều suy nghĩ.Mấy chục vạn năm trước, nghiêm túc mà nói, hẳn là bốn mươi ba vạn năm trước.

Lúc ấy Thiên Cung như mặt trời ban trưa, trừ Thiên Cung có rất nhiều võ giả ra, thì có hai cường giả Chân Thần cảnh là Ân Thiên Hành và Ân Thiên Cừu, phóng nhãn khắp giới nội, không ai

có thể địch lại.

Mà lúc này, ở khu vực nơi hư không xa xôi,có một khối đại lục tên là Phong Triều đại lục, Dương Phá Thiên được sinh ra ở đại lục này.

Phong Triều đại lục là đại lục kết hợp tu luyện cùng khoa học kỹ thuật, Truyền Kỳ cảnh đã là đỉnh phong của đại lục này, ngay cả Linh Ương giới ở Nam Cảnh cũng không bằng, cực kì nhỏ yếu.

Có lẽ là bởi vì bị ảnh hưởng của phụ mẫu, Dương Phá Thiên từ nhỏ cẩn thận vô cùng, thậm chí sau khi phát hiện mình có được thiên phú tu luyện siêu cường cũng không muốn để người bên ngoài biết.

Không đúng, cái này đã không thể nói là cẩn thận hay là vững vàng, mà là hèn nhát!

Với lại Dương Phá Thiên không tùy tiện động thủ với người khác, một khi động thủ, nhất định phải nắm chắc mười phần đánh chết đối phương tại chỗ, bảo đảm không lưu lại hậu hoạn.

Cũng chính bởi vì phần cẩn thận này, dẫn đến mặc kệ xảy ra chuyện gì, Dương Phá Thiên luôn có thể sống sót, đồng thời nương theo thiên phú siêu cường, cuối cùng từng bước một trở thành người mạnh nhất của cả khối đại lục, thậm chí đánh vỡ ràng buộc, bước vào Thánh cảnh.

Ngay lúc Dương Phá Thiên cho là mình cuối cùng có thể bành trướng một chút, hiện thực lại cho hắn một cái đả kích.

Một thế lực khác xâm lấn, khiến đại lục Phong Triều của Dương Phá Thiên trong khoảnh khắc phá thành mảnh nhỏ, cho dù Dương Phá Thiên may mắn chạy trốn, nhưng người thân bạn bè tất cả đều chết trong hạo kiếp kia.

Thế là tiếp đó, Dương Phá Thiên triển khai kế hoạch trăm năm

báo thù.

Trăm năm sau, Dương Phá Thiên giết tới nơi thế lực xâm lấn đại lục Phong Triều, san bằng toàn bộ thành bình địa, chó gà không tha.

Tiếp đó Dương Phá Thiên trốn khỏi hư không, thành lập Dương gia, ẩn thế không ra.

Mấy chục vạn năm nay, Dương gia không ngừng lớn mạnh, tu vi của Dương Phá Thiên cũng càng ngày càng tăng, Thái Hư đệ thập cảnh, Bán Thần cảnh, cho tới bây giờ Chân Thần thượng vị đỉnh phong, cách Thần Vương cảnh chỉ còn nửa bước.

Không giống với đại bộ phận võ giả, Dương Phá Thiên càng cường đại, liền ý thức được mình càng nhỏ bé.

Vì phòng ngừa chuyện đại lục Phong Triều xảy ra lần nữa, Dương Phá Thiên định ra thiết luật, mệnh lệnh thành viên trong gia tộc không được phép quấy nhiễu chuyện ngoại giới, cho dù là cướp đoạt tài nguyên tu luyện, cũng tuyệt đối không thể cướp đoạt đại lục có sinh mệnh.

Nếu có vi phạm, nhẹ thì cấm túc ngàn năm, nặng thì xử tử!

Ba người Dương Viêm lần này ra ngoài, chính là vì thu thập tài nguyên tu luyện, kết quả gặp phải Thí Đạo, xém chút chôn vùi sinh mệnh.

Không cần nghĩ cũng biết, Dương Viêm sau khi trở về khẳng định thiếu không được cấm túc ngàn năm, dù hắn là đại trưởng lão của Dương gia, cường giả Chân Thần cảnh cũng không ngoại lệ.

Xem hết kinh lịch của Dương Phá Thiên, Tần Giác nhịn không được cảm khái, đây không phải mô típ của nhân vật chính sao? Vẫn là loại nhân vật chính hèn mọn sau này phát triển lên kia sao.

Cứ theo đà này, Dương Phá Thiên tấn thăng Thần Vương, phi thăng Thần giới cơ hồ là chuyện sớm muộn.

Đương nhiên, những điều này đều không có quan hệ gì với Tần Giác, sở dĩ đọc ký ức của Dương Phá Thiên, chỉ là đơn thuần muốn biết Chân Thần thượng vị này sao phải 'vững vàng' đến như vậy, rốt cuộc não chập mạch gì.

Bất quá Dương Phá Thiên 'vững vàng' đích xác lại cứu mình một mạng.

"Chủ nhân, người đang nói cái gì?"

Thí Đạo hiếu kì.

"Không có gì."

Tần Giác phất phất tay, đổi chủ đề:

"Còn muốn tiếp tục du lịch hư không sao?"

"Không, ta muốn trở nên càng mạnh!"

Có chuyện này, Thí Đạo nhiệt huyết sôi trào, nói chắc chắn:

"Thẳng đến khi không ai đánh bại được ta mới thôi!"

Tần Giác: "…"

"Chủ nhân, ta có thể đi vào tiểu thế giới của người không?"

Hạ quyết tâm, Thí Đạo chuẩn bị tiến vào trong tiểu thế giới khổ tu một đoạn thời gian, dù sao bây giờ căn bản không thiếu tài nguyên tu luyện.

"Không thành vấn đề."

Nói xong, Tần Giác lập tức lấy ra tiểu thế giới, đưa Thí Đạo

vào.

Chương 384: Hội Nghị Dương Gia

Sâu trong hư không, một nơi xó xỉnh không đáng chú ý.

Hào quang loé lên, thân ảnh Dương Phá Thiên cùng ba người Dương Viêm hiển hiện, nơi đây âm lãnh sâm nhiên, không có nửa điểm linh khí, căn bản không có võ giả muốn tới gần.

Xoẹt xẹt!

Sau khi xác định xung quanh không có bất kỳ khí tức sinh mệnh gì, Dương Phá Thiên đưa tay vung khẽ, bày ra kết giới, hư không trước mặt lập tức bắt đầu vặn vẹo, hình thành một thông đạo đường kính mười mét, tràn ngập cảm giác thần bí.

Dương Phá Thiên mang theo ba người Dương Viêm xuyên qua thông đạo, trước mắt bỗng nhiên xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tiến vào một thế giới khác.

Cùng lúc đó, thông đạo chậm rãi đóng lại, biến mất không thấy gì nữa.

Thế giới này chính là Dương Phá Thiên mở ra lúc mới thành lập Dương gia, không chỉ bao la rộng lớn, linh khí lại cực kì nồng đậm.

Mấy chục vạn năm qua, tu vi Dương Phá Thiên không ngừng mạnh lên, thế giới này cũng không ngừng mở rộng, tới hiện tại, đã không thua gì Thiên Cung trước đó.

Giờ phút này, thánh điện Dương gia.

Dương Phá Thiên ngồi trên vương tọa, nhìn xuống phía ba người Dương Viêm quỳ trên mặt đất ở dưới, nhìn không ra chút cảm xúc, bên cạnh còn có rất nhiều trưởng lão, đều đạt tới Chân Thần cảnh.

Vừa mới trở về, Dương Phá Thiên liền triệu tập hội nghị gia tộc, ngay trước mặt tất cả cao tầng Dương gia, xử trí ba người Dương Viêm.

“Dương Viêm, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Dương Phá Thiên mắt phượng nhẹ liếc, thản nhiên nói.

“Dương Viêm biết tội, mời gia chủ trách phạt.”

Dương Viêm không chút do dự nhận sai, do dự một chút, lại nói:

“Nhưng chuyện này cùng hai huynh đệ Dương Môn không quan hệ, hi vọng gia chủ đừng liên luỵ bọn hắn, hết thảy trừng phạt, để một mình ta gánh chịu.”

“Một mình gánh chịu?”

Dương Phá Thiên cười nhạo:

“Nếu như ta chậm chút nữa, ngươi có biết các ngươi đã chết rồi không, làm sao gánh chịu?”

“…”

Dương Viêm há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Dương Phá Thiên nói tiếp:

“Hừ, các ngươi vi phạm mệnh lệnh của ta, đưa gia tộc vào hiểm cảnh,dựa theo gia pháp, lẽ ra xử tử!”

Nghe vậy, chúng đại trưởng lão kinh hãi, cùng nhau kêu lên:

“Gia chủ, tuyệt đối không thể a!”

“Đại trưởng lão bọn hắn cũng không phải là cố ý, mong gia chủ nghĩ lại!”

“Gia chủ…”

“…”

Chỉ một thoáng, tất cả trưởng lão đều quỳ xuống thay ba người Dương Viêm cầu tình, sốt ruột vô cùng.

Phải biết, khoảng thời gian Dương Phá Thiên bế quan này, hoàn toàn do Dương Viêm chấp chưởng Dương gia, cho dù là thực lực, hay là địa vị, đều gần với gia chủ Dương Phá Thiên, nhận được vô số cường giả Dương gia tôn kính.

Mặt khác, bởi vì Dương gia chưa từng can thiệp chuyện ngoại giới, cơ hồ không có nội bộ đấu tranh gì, quan hệ giữa mấy vị trưởng lão tốt vô cùng, làm sao có thể trơ mắt nhìn ba người Dương Viêm cứ như vậy bị xử tử.

Thấy thế, Dương Phá Thiên nhíu mày, nói:

“Dương Viêm, nể tình ngươi từng nhiều lần cống hiến vì gia tộc, tạm thời tha cho ngươi một mạng.”

Lời vừa nói ra, tất cả trưởng lão nhao nhao nhẹ nhàng thở ra.

“Bất quá… Ngàn năm tiếp theo, ngươi đều phải ở trong cấm linh tháp.”

Dương Phá Thiên nói bổ sung.

Đối võ giả cao giai mà nói, thời gian ngàn năm kỳ thật không tính là cái gì, nhưng cấm linh tháp lại là nơi Dương gia chuyên

dùng để trừng phạt tộc nhân phạm sai lầm.

Cấm linh tháp, tên như ý nghĩa, bên trong không có linh khí, không thể tu luyện, cho dù là loại cường giả Chân Thần cảnh như Dương Viêm này ở bên trong sinh hoạt một ngàn năm, cũng là loại tra tấn.

“Đa tạ gia chủ khai ân.”

Dương Viêm cung kính nói.

Lần này, không còn có người cầu tình, ngàn năm cấm đoán rất rõ ràng là ranh giới cuối cùng của Dương Phá Thiên, tiếp tục cầu tình, sẽ chỉ đi ngược lại.

“Về phần Dương Cương, Dương Môn…”

Dương Phá Thiên nhìn về phía hai người còn lại:

“Các ngươi biết rõ Dương Viêm làm sai, lại không ngăn cản, thuộc về đồng phạm, sau khi thương thế khôi phục, đi cấm linh tháp đợi năm trăm năm.”

“Vâng!”

Hai người cúi đầu tiếp nhận.

“Đối với xử trí của ta, các ngươi có dị nghị gì không?”

Dương Phá Thiên ý vị thâm trường nói.

“Không dám.”

Ba người lắc đầu liên tục.

“Ha ha, các ngươi không nói ta cũng biết.”

Dường như xem thấu suy nghĩ trong lòng của ba người, Dương

Phá Thiên cười lạnh:

“Trước đó để các ngươi quỳ xuống xin lỗi Thần khí kia, các ngươi hẳn là rất khó chịu a?”

“…”

Ba người trầm mặc.

Đích xác, bọn hắn vốn cho rằng sau khi gia chủ ra mặt, có thể nở mày nở mặt, kết quả không nghĩ tới thật buồn bực, chỉ là ngại thực lực cùng thân phận của Dương Phá Thiên, không dám nhiều lời thôi.

Dù sao, Dương Phá Thiên trừ là gia chủ ra, vẫn là tổ tông của bọn hắn.

“Các ngươi biết mình trêu chọc người nào không?”

Dương Phá Thiên cười hỏi.

“Không biết.”

Ba người sững sờ, lập tức nhịn không được hiếu kì.

Chẳng lẽ đối phương có lai lịch lớn? Hoặc là giống như bọn họ, thuộc về ẩn thế gia tộc?

“Ta cũng không biết.”

Dương Phá Thiên nhún vai.

“…”

“Nhưng chính là bởi vì không biết, mới càng thêm đáng sợ.”

Dương Phá Thiên trầm lặng nói:

“Thần khí kia rõ ràng chỉ có Chân Thần hạ vị, lại có thể đồng

thời đánh ba người các ngươi, dựa vào cái gì?"

"..."

Ba người mặt mo đỏ lên, xấu hổ nói không ra lời.

Ba đánh một xém chút bị diệt hết, quả thực là sỉ nhục.

Nghe đến đó, tất cả trưởng lão mặt mũi tràn đầy chấn kinh, bọn hắn vừa rồi chỉ biết ba người Dương Viêm xúc phạm quy tắc gia tộc, cùng cường giả ngoại giới giao phong, nhưng lại không biết là ba đánh một!

Dương Cương Dương Môn cũng coi như thôi, bọn hắn đều là vừa mới đến Chân Thần cảnh trong trăm năm này, còn chưa triệt để vững chắc, nhưng Dương Viêm chính là Chân Thần hạ vị đỉnh phong, cường giả của Dương gia gần với Dương Phá Thiên, thế mà cũng không phải đối thủ?

"Ngay cả Thần khí cũng cường đại như thế, huống chi hắn là chủ nhân?"

Dương Phá Thiên nghiêm mặt nói:

"Sở dĩ để các ngươi quỳ xuống nói xin lỗi, là bởi vì ta nhìn không thấu tu vi của thiếu niên kia!"

"Cái gì?!"

Đám người kinh hãi.

Ngay cả Dương Phá Thiên cũng nhìn không thấu tu vi của đối phương, vậy cường đại cỡ nào?

"Có phải là dùng bí pháp nào đó che giấu tu vi hay không, cho nên mới nhìn không thấu?"

Có người nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy a đúng vậy a.”

Một người khác phụ họa.

Lời còn chưa dứt, Dương Phá Thiên trực tiếp phủ định nói:

“Không có khả năng, chỉ cần hắn yếu hơn ta, tuyệt đối không cách nào thoát khỏi thăm dò của ‘Thiên Toại Ma Đồng’.”

Thiên Toại Ma Đồng, thần thông Dương Phá Thiên tự hào nhất, có thể xem thấu vạn vật thế gian, nhất là linh lực, nếu như mất đi tác dụng, chỉ có một khả năng, đó chính là tu vi của đối phương trên hắn.

“…”

Đám người triệt để yên tĩnh, ba người Dương Viêm càng là mặt mũi tràn đầy kinh sợ, chút ủy khuất trong lòng kia cũng biến mất theo, lại không một chút khó chịu.

Đối với phản ứng của tất cả trưởng lão, Dương Phá Thiên rất hài lòng, thế là rèn sắt khi còn nóng, hạ lệnh:

“Hội nghị gia tộc đến đây là kết thúc, từ hôm nay trở đi, có những chuyện tương tự phát sinh, cho dù là ai, giết không tha!”

“Vâng!”

“…”

Sau một lúc lâu, tất cả trưởng lão rời đi, thánh điện khôi phục lại yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Dương Phá Thiên.

“Xem ra, đường ta phải đi còn rất dài…”

Thu hồi ánh mắt, Dương Phá Thiên năm ngón tay nắm chặt, lẩm bẩm.

Mỗi khi hắn cho là mình muốn vô địch, chắc chắn sẽ có tồn tại mạnh hơn nhảy ra, đánh vỡ kiêu ngạo trong lòng của hắn,

May mà Dương Phá Thiên cẩn thận, mới có thể từ đầu đến cuối sống sót.

Đương nhiên, cũng bởi vì như thế, Dương Phá Thiên trở nên càng ngày càng cẩn thận, đồng thời hình thành tuần hoàn.

“Lần này, ta nhất định phải bước vào Thần Vương cảnh!”

Hít một hơi thật sâu, Dương Phá Thiên thân hình lấp lóe, tiến vào trạng thái bế quan.

…

Chương 385: Cái Cuối Cùng Cho Ngươi

Chuyện liên quan tới Dương gia, Tần Giác cũng không cảm kích, giờ phút này hắn đang nằm tại sườn đồi uống rượu, cả người thư giãn thích ý, không có nửa điểm sầu lo.

Về phần Thí Đạo, đã bị thu vào tiểu thế giới, cố gắng tu luyện, chuẩn bị tiến giai Chân Thần thượng vị.

Nếu là lúc trước, không có mấy vạn năm, Thí Đạo gần như không có khả năng tiến giai Chân Thần thượng vị, nhưng nàng bây giờ có được rất nhiều thần quả cao cấp, thời gian tiến giai Chân Thần thượng vị sẽ rút ngắn rất nhiều.

Dù vậy, vẫn cần mấy năm, thậm chí là lâu hơn.

Đối với việc này, Tần Giác tự nhiên vui vẻ thấy chẳng sao cả, bởi vì như vậy cũng không cần lo lắng Thí Đạo tiếp tục chạy loạn khắp nơi, gây phiền phức xong chờ hắn đi giải quyết.

Mặc dù khắp giới nội, rất ít thế lực có thể làm được điểm này.

Răng rắc!

Đột nhiên, một bóng người từ bên cạnh đi tới, ngồi bên cạnh Tần Giác mang theo một mùi hương nhàn nhạt, như là hoa tường vi điểm tĩnh cao quý.

Tần Giác quay đầu nhìn lại, đúng là Tô Ngạn.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần hai người gặp nhau, đều có loại cảm giác khó mà nói rõ.

“Hì hì, tiền bối, ta lại tới.”

Tô Ngạn cười nói.

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, thuận miệng hỏi:

“Gần đây thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, tiền bối thì sao?”

Tô Ngạn nghiêm túc trả lời.

“Giống như trước đây.”

Trầm ngâm mấy giây, Tần Giác lại hỏi:

“Ngươi muốn mạnh lên không?”

“Đương nhiên muốn!”

Tô Ngạn chắc nịch nói:

“Như thế liền có thể dẫn dắt tông môn trở lại vị trí bốn đại tông môn.”

Đối với Tô Ngạn mà nói, có thể dẫn dắt Phong Lôi tông trở lại vị trí bốn đại tông môn, chính là mục tiêu hiện tại của nàng.

“…”

“Bốn đại tông môn a…”

Tần Giác cười nhạo:

“Quá yếu.”

Tô Ngạn: “…”

“Ý của ta là, ngươi có muốn trở nên mạnh hơn không?”

“Càng mạnh hơn?”

Tô Ngạn mờ mịt.

“Không sai, mạnh hơn, siêu việt Thánh Vương, Đại Thánh.”

Tần Giác từng bước nói.

“Siêu việt Thánh Vương, Đại Thánh, làm sao có thể?”

Cho dù Tô Ngạn từng cùng Tần Giác du lịch qua Trung Châu, nhưng ở trong mắt nàng, Thánh cảnh đã là tồn tại xa không thể chạm, chớ đừng nói chi là Thánh Vương, Đại Thánh.

Trên thế giới này, còn có tồn tại mạnh hơn Đại Thánh sao?

“Vì sao không thể?”

Tần Giác hỏi lại.

“…”

Tô Ngạn lập tức á khẩu không trả lời được.

“Chỉ cần ngươi muốn, ta có thể để cho ngươi có được cơ hội siêu việt Đại Thánh.”

Tần Giác mỉm cười.

“Thật không?”

Tô Ngạn đôi mắt đẹp mở lớn, không chút do dự nói:

“Ta muốn!”

“Rất tốt.”

Tần Giác mở bàn tay ra, một luồng lưu quang chậm rãi ngưng tụ, tản ra dao động năng lượng cường đại, chính là truyền thừa

còn sót lại của một cường giả Chân Thần cảnh.

Trải qua suy tư, Tần Giác cuối cùng vẫn quyết định truyền thừa Chân Thần còn lại này giao cho Tô Ngạn, cũng coi như là thù lao cảm tạ Tô Ngạn thường xuyên nấu cơm cho hắn ăn.

“Đây là cái gì?”

Cảm thụ được năng lượng dao động bên trong lưu quang, Tô Ngạn rất tò mò.

Tần Giác lười giải thích, dứt khoát trực tiếp truyền những chuyện liên quan cảnh giới trên Đại Thánh cảnh vào trong đầu Tô Ngạn.

Nửa ngày, Tô Ngạn khó có thể tin mở to mắt:

“Tiền bối, những thứ kia đều là thật?”

“Đương nhiên.”

Tần Giác búng tay một cái, lưu quang trong tay trực tiếp đưa đến trước mặt Tô Ngạn,

“Thứ này có thể cho ngươi có cơ hội chạm đến Chân Thần cảnh, về phần có thể thành công hay không, liền xem chính ngươi.”

Nhìn qua lưu quang sáng rực sinh huy trước mắt, Tô Ngạn chỉ cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, lại có loại cảm giác không thực tế tựa như đang nằm mơ.

Thứ này thật có thể để cho nàng siêu việt Đại Thánh cảnh sao?

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn dùng tay tiếp nhận ánh sáng, lựa chọn tin tưởng Tần Giác.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tô Ngạn từng tận mắt nhìn thấy

tràng cảnh Tần Giác dễ dàng san bằng Linh tộc một trong mười hai Thánh tộc của Trung Châu, với tu vi của Tần Giác, hoàn toàn không cần lừa nàng!

Ông!

Ngoài dự liệu chính là, sau khi lưu quang tiếp xúc với Tô Ngạn, lại sinh ra tầng tầng gợn sóng, giống như đang nhảy cẫng hoan hô.

"A…"

Tô Ngạn giật nảy mình, xém chút nữa ném lưu quang ra ngoài.

"Đây là…"

Tình huống tương tự còn là lần đầu tiên phát sinh, ngay cả Tần Giác cũng hơi kinh ngạc:

"Cộng minh?"

Mọi người đều biết, phàm là truyền thừa, đều sẽ chọn lựa người thừa kế phù hợp với mình, chỉ bất quá bởi vì mấy truyền thừa Chân Thần trước đều bị Tần Giác trấn áp, không có cách nào chọn lựa thôi.

Mà lưu quang này cùng Tô Ngạn sinh ra cộng minh, liền chứng minh Tô Ngạn thuộc về phạm vi người thừa kế chân chính!

Quả nhiên, sau một giây, bên trong lưu quang bộc phát ra lực lượng Phong Lôi kinh người, vây quanh Tô Ngạn không ngừng xoay tròn, nhấc lên cuồng phong đầy trời.

Hiển nhiên, chủ nhân của lưu quang này, khi còn sống cũng tu luyện Phong Lôi Chi Lực!

Mắt thấy bên trong lưu quang phóng ra Phong Lôi Chi Lực càng ngày càng cuồng bạo, Tần Giác nhíu mày, đầu ngón tay bắn

ra một vòng kim quang, cưỡng ép ổn định lại những Phong Lôi Chi Lực kia, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

“Được rồi, không có vấn đề gì nữa.”

Tần Giác ngửa đầu nhấp một ngụm linh tửu, thản nhiên nói.

Tô Ngạn có thể phù hợp với truyền thừa, quả thực không thể tốt hơn, nếu không có gì ngoài ý muốn, nàng hẳn là sẽ là người đầu tiên triệt để hấp thu truyền thừa Chân Thần.

“…”

“Đa tạ tiền bối.”

Do dự thật lâu, Tô Ngạn trịnh trọng nói.

Nhìn thấy Phong Lôi Chi Lực không khó để nhận ra, Tần Giác quả thật không có lừa nàng, cho dù không thể nào hiểu được trên Đại Thánh rốt cuộc là mạnh cỡ nào, nhưng cảm tạ trước là được.

“Không cần,bắt quá bây giờ ta có chút đói.”

Tần Giác ho khan hai tiếng, ý vị thâm trường nói.

“Tiền bối muốn ăn gì, ta đi làm.”

Tô Ngạn lập tức ngầm hiểu.

“Ây… Tùy tiện.”

Tần Giác không quan trọng nhún vai.

“Được rồi.”

Tô Ngạn thu hồi lưu quang, lấy ra thịt yêu thú cùng rất nhiều đồ làm bếp đã được chuẩn bị kỹ càng, bắt đầu ở sườn đồi làm đồ ăn.

Không bao lâu, hương thơm nồng nàng phiêu tán ra ngoài, hấp dẫn Vân Tịch cùng Kỳ Lân đi qua.

“Oa, là Tô Ngạn tỷ tỷ!”

Vân Tịch đại hỉ, bỗng nhiên nhào lòng Tô Ngạn.

“Ha ha ha, nhóc con, đã lâu không gặp.”

Vuốt vuốt đầu Vân Tịch, Tô Ngạn lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Tô Ngạn tỷ tỷ, ngươi cuối cùng cũng đến, sư phụ nướng đồ ăn quá khó ăn.”

Vân Tịch miệng nhỏ hơi nhếch, ôm quyền nói.

Kỳ thật trước đó, Tô Ngạn từng tới một lần, chỉ bất quá lúc ấy Vân Tịch đang tu luyện, cho nên không biết thôi.

Tần Giác: “…”

“Ha ha, nhóc con này, không cho nói xấu sư phụ nha.”

Tô Ngạn cốc đầu Vân Tịch.

Không đợi Tần Giác cảm thán, Tô Ngạn lại nói:

“Mặc dù tiền bối làm đồ ăn quả thật ăn không ngon.”

Tần Giác: “???”

Lúc trước du lịch Trung Châu, ngươi cũng không có nói như vậy!

Nghiêm túc mà nói, Tần Giác làm đồ ăn mặc dù không tính là đỉnh cấp mỹ thực gì, nhưng lại tuyệt đối không khó ăn, chỉ là so với người chuyên môn học qua như Tô Ngạn mà nói, liền kém xa.

Sau nửa canh giờ, Tần Giác ăn uống no đủ, thoải mái nằm ở

trên tảng đá, mà Tô Ngạn cũng mang theo truyền thừa Chân Thần trở lại Phong Lôi tông.

Bởi vì có kim quang áp chế, Tần Giác cũng không lo lắng truyền thừa Chân Thần bị truyền ra ngoài, nếu không Tô Ngạn căn bản là không có cách nào tiếp nhận.

Trong bất tri bất giác, mười ngày đi qua.

Ngày này, Tần Giác hát hò từ trong sân đi tới, vừa muốn khởi hành, liền thấy có người ngồi trên lục thạch, áo trắng như tuyết, tản ra Phong Lôi Chi Lực, trừ Tô Ngạn, còn có thể là ai?

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi, nhưng Tần Giác vẫn không nghĩ tới, Tô Ngạn chỉ dùng mười ngày, liền thành công hấp thu truyền thừa Chân Thần cảnh.

Chương 386: Xung Đột

“A, tiền bối, người tỉnh rồi.”

Phát giác được động tĩnh sau lưng, Tô Ngạn quay đầu cười nói.

“Ừm.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, ngồi dựa vào lục thạch:

“Truyền thừa Chân Thần ngươi đã hấp thu xong rồi?”

“Đúng thế.”

Nói đến chuyện này, Tô Ngạn nhịn không được lộ ra nụ cười cùng giọng nói ngọt ngào:

“Đa tạ tiền bối, ta hiện tại cảm thấy toàn thân tràn ngập năng lượng.”

Ngắn ngủi mười ngày, Tô Ngạn không chỉ thành công hấp thu truyền thừa Chân Thần, tu vi càng liên tiếp vượt qua hai cấp, bước vào Chí Tôn cảnh đỉnh phong, đã từng không thể chạm tới Truyền Kỳ cảnh nháy mắt trở nên gần trong gang tấc, có thể nghĩ Tô Ngạn vui vẻ cỡ nào.

Đây hết thảy đều là bởi vì chủ nhân của truyền thừa kia vừa hay cũng tu luyện Phong Lôi Chi Lực, độ phù hợp của cả hai cực cao, nếu không Tô Ngạn nhiều nhất cũng chỉ giống như Bạch Nghiệp, Mộc Tử Thất, tấn thăng một cấp bậc.

Bây giờ phóng nhãn khắp Phong Lôi tông, Tô Ngạn tuyệt đối là

người mạnh nhất, ngay cả tông chủ và Thái Thượng trưởng lão, đều không phải đối thủ của nàng.

Đối với tu vi của Tô Ngạn đột nhiên tăng vọt, cao tầng Phong Lôi tông đương nhiên tràn ngập nghi hoặc, lúc mới bắt đầu còn tưởng rằng là Tô Ngạn nghĩ quẩn, tu luyện công pháp tà đạo.

Nhưng trải qua kiểm trắc, Phong Lôi Chi Lực trong người Tô Ngạn thực tế quá tinh khiết, căn bản không có chút tạp chất nào, cộng thêm Tô Ngạn càng mạnh, thời gian Phong Lôi tông trở lại bốn đại tông môn liền càng nhanh, cao tầng Phong Lôi tông cũng không có tiếp tục truy vấn.

Dù sao, ai mà chẳng từng có bí mật?

Trọng yếu nhất chính là, hoàn toàn đánh không lại Tô Ngạn!

Đương nhiên, vì phòng ngừa chuyện này tiết lộ ra ngoài, khiến cho những người khác ngấp nghé, Phong Lôi tông lựa chọn phong tỏa tin tức, chuẩn bị chờ Tô Ngạn sau khi tiến giai Truyền Kỳ cảnh lại tuyên cáo thiên hạ!

“Ha ha, ta chỉ là cho ngươi một cơ hội thôi, về phần có thể mạnh lên hay không, còn phải xem chính ngươi.”

Tần Giác nhấp một hớp linh tửu, hời hợt nói.

Lời tuy như thế, nhưng Tô Ngạn biết, nếu như không có truyền thừa Chân Thần, đừng nói mười ngày, chính là mười năm, nàng cũng rất khó bước vào Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Mà tu vi vẫn là thứ yếu, thể chất cùng thiên phú tăng lên, mới là mấu chốt.

Sau khi hấp thu xong truyền thừa Chân Thần, Tô Ngạn cơ hồ không thua gì tái tạo nhục thân, cho dù là thiên phú, thể chất, hay là kinh mạch, cũng bay vọt mười mấy đẳng cấp.

Trước kia Tô Ngạn, hạn mức cao nhất chỉ là Truyền Kỳ cảnh hoặc là Thánh cảnh.

Hiện tại Tô Ngạn, dù cho ném đến Thần giới cũng được xưng là thiên tài đứng đầu, hạn mức cao nhất cũng đạt tới Chân Thần thượng vị!

Giữa hai bên, có thể nói là khác biệt to lớn!

Dường như nhớ tới cái gì, Tô Ngạn nói ra:

“Đúng rồi,Tiền bối, ta hôm nay cố ý chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đợi chút nữa làm cho người bữa tiệc!”

“A, thật sao?”

Tần Giác hai mắt sáng lên.

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, Tô Ngạn mỗi lần dùng nguyên liệu nấu ăn đẳng cấp không cao, không có cách, với tu vi trước mắt của Tô Ngạn, nhiều nhất chỉ có thể săn giết một ít yêu thú Chí Tôn cảnh.

Bất quá cũng may hương vị phong phú, cho dù là yêu thú Thiên giai bình thường nhất, cũng có thể làm thành món ngon cực phẩm, cho nên Tần Giác rất chờ mong.

Đúng lúc này, Tần Giác đột nhiên động tác trì trệ, nhíu mày.

“Làm sao vậy, tiền bối?”

Tô Ngạn hỏi thăm.

“Ây… Có người muốn ra.”

Tần Giác im lặng.

“???”

Không đợi Tô Ngạn kịp phản ứng, chỉ thấy lòng bàn tay Tần Giác bỗng nhiên hiện ra một phóng ra một luồng lưu quang, lập tức một thân ảnh từ bên trong bay ra.

“Ha ha, vẫn là bên ngoài dễ chịu.”

Hít một hơi thật sâu, Thí Đạo cười tủm tỉm nói.

“Ừm? Nàng là ai?”

Rất nhanh, Thí Đạo liền chú ý đến Tô Ngạn ở bên cạnh.

Cùng lúc đó, Tô Ngạn cũng nhìn về phía Tần Giác, lộ ra ánh mắt hiếu kì.

Ách… Nói là hiếu kì, chi bằng nói là chất vấn?

Cảnh tượng quen thuộc xuất hiện.

“…”

Tần Giác cũng không nghĩ tới, Thí Đạo sẽ ở thời điểm này chọn đi ra.

Đã nói là bế quan tu luyện, tiến giai Chân Thần thượng vị mà?

“Khụ khụ, nàng là Thần khí Hóa Thân ta vừa thu được, Thí Đạo.”

Tần Giác mở lời giới thiệu thân phận của Thí Đạo, sau đó lại giải thích với Thí Đạo:

“Vị này là bằng hữu của ta, Tô Ngạn.”

Chờ một chút, tại sao phải dùng từ giải thích này?

Ta cũng không có làm việc gì trái với lương tâm!

“A, thì ra người là con sâu Chí Tôn cảnh a.”

Thí Đạo đôi mắt nhẹ liếc, ngữ khí có chút khinh thường.

“Dù sao cũng tốt hơn thứ vũ khí này.”

Tô Ngạn cười lạnh, đồng thời cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘vũ khí’.

“Ngươi nói cái gì?”

Thí Đạo giận dữ.

“Nói ngươi đó thì sao?”

Tô Ngạn không hề sợ hãi.

Tần Giác: “…”

Tình huống này là sao?

Làm sao liền đối chọi gay gắt rồi?

“Muốn chết!”

Một bàn tay Thí Đạo vỗ xuống, nhấc lên cơn bão năng lượng vô tận, nháy mắt bao phủ lại cả vùng không gian, che khuất bầu trời!

Dưới sự khóa chặt của Thí Đạo, Tô Ngạn mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, run lẩy bẩy, trong lúc nhất thời ngay cả động cũng không động được.

Cho tới giờ khắc này, Tô Ngạn mới ý thức tới Thí Đạo cường đại cỡ nào!

“Làm càn!”

Mắt thấy cơn bão năng lượng sắp rơi xuống, Tần Giác gầm thét một tiếng, xuyên kim liệt thạch, đúng là mạnh mẽ đánh tan cơn bão năng lượng.

“Thí Đạo, ngươi muốn làm gì?”

Tần Giác lạnh lùng nói.

“Ta. .”

Thí Đạo bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vội vàng cúi đầu nhận sai:

“Thật xin lỗi, chủ nhân!”

Ngay cả chính Thí Đạo cũng không rõ, mình vừa rồi vì sao lại tức giận như vậy.

Phải biết, Thí Đạo từ trước đến nay lấy thân phận Thần khí của mình làm kiêu ngạo, chưa từng che giấu, rốt cuộc là sao đây?

“Hừ, nếu có lần sau, ta liền để ngươi mãi mãi cũng biến không thành hình người.”

Công kích vừa rồi của Thí Đạo, đủ để san bằng phương viên vạn dặm thành bình địa, nếu là đổi thành người khác, Tần Giác đã trấn áp từ lâu.

“Vâng!”

Nghe vậy, Thí Đạo nhịn không được rùng mình một cái, nàng sợ nhất chính là điểm này.

Một bên khác, Tô Ngạn nhẹ nhàng thở ra, sát na vừa rồi, nàng lại có loại cảm giác đối mặt với Thần linh, chẳng lẽ ‘vũ khí’ trước mặt này, chính là cường giả Chân Thần cảnh?

Chờ chút!

Có thể thu phục vũ khí Thần cảnh, Tần Giác lại mạnh cỡ nào?

Nếu như là dạng này, cũng có thể giải thích Tần Giác tại sao

truyền thừa Chân Thần cho nàng, bởi vì đối với Tần Giác mà nói, cái gọi là truyền thừa Chân Thần, căn bản vô dụng.

Tần Giác cũng không biết Tô Ngạn đang suy nghĩ gì, trầm giọng nói:

“Ngươi không phải muốn bế quan tiến giai Chân Thần thượng vị sao, thế nào hiện tại liền ra rồi.”

“Ta… Ở bên trong luôn cảm thấy không thoải mái.”

Thấy Tần Giác không có tiếp tục trách phạt mình, Thí Đạo nội tâm mừng thầm, vội vàng đáp.

Có lẽ là bởi vì ở Ân giới mấy chục vạn năm, Thí Đạo một ở tiểu thế giới quá lâu, liền sẽ có loại cảm giác khó mà nói rõ, thế là cuối cùng kìm nén không được mà chạy ra ngoài.

Nghe xong Thí Đạo miêu tả, Tần Giác bất đắc dĩ:

“Vậy ngươi định làm thế nào.”

“Ta muốn đổi chỗ khác, tiếp tục bế quan.”

Thí Đạo cẩn thận từng li từng tí nói.

“Đã như vậy, tùy ngươi thôi.”

Thở dài, Tần Giác dặn dò:

“Nhớ lời ta nói, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Đừng nóng, đừng nóng.”

Thí Đạo lắc đầu, nói:

“Ta muốn ở cùng chủ nhân một thời gian ngắn.”

Tần Giác: “???”

“Không được sao?”

“Này… Có thể, có thể…”

“Quá tốt!”

Thí Đạo lập tức nhảy cẫng hoan hô, đâu còn dáng vẻ giơ tay nhấc chân hủy thiên diệt địa lúc nãy nữa, thuận tiện không quên ném ánh mắt khiêu khích với Tô Ngạn.

Tần Giác: “…”

“…”

Chương 387: Xử Lý Hắc Ám

Sau đó trong một khoảng thời gian, Thí Đạo quả thật không có vội vã rời đi, cứ như vậy cùng Tần Giác ở trong sân, cái gì cũng không làm, cùng Tần Giác uống rượu, ăn cơm, đi ngủ, tựa như người bình thường.

Đương nhiên, hai người ngủ ở phòng khác nhau.

Nói thật, loại sinh hoạt này Thí Đạo còn chưa hề trải nghiệm qua, từ một khắc nàng sinh ra linh thức, cũng đã là Thần khí, cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh.

Về sau bị Ân Thiên Cừu thu phục,chinh chiến khắp nơi, càng không có thời gian đi suy nghĩ lung tung.

Hiện tại đột nhiên sinh hoạt giống như người bình thường, Thí Đạo lập tức có loại cảm giác khó mà nói rõ, cho dù không có kích thích, không có chiến đấu, bình thản vô cùng, nhưng Thí Đạo lại rất thích.

Duy nhất để Thí Đạo khó chịu là, Tô Ngạn kia mỗi ngày đều đến, với lại mỗi lần đều cười cười nói nói với chủ nhân, thân mật vô cùng.

Mấu chốt là chủ nhân còn rất thích Tô Ngạn làm đồ ăn!

Không được, là vũ khí của chủ nhân, sao có thể bại bởi con hồ ly tinh kia!

Ta cũng phải nấu cơm cho chủ nhân ăn!

Hạ quyết tâm, Thí Đạo dậy sớm, thừa dịp trời tờ mờ sáng, Tần Giác còn không có tỉnh lại, đi Trung Châu bắt yêu thú Thánh cảnh

trở về.

“Thứ đồ này hương vị có lẽ cũng được đi?”

Bởi vì trừ Thần quả cùng thiên tài địa bảo đỉnh cấp ra, Thí Đạo chưa từng ăn những thứ khác, cho nên tri thức đối với phương diện này cực kì thiếu thốn.

Ai có thể nghĩ tới, đường đường là Thần khí, có một ngày sẽ vì nấu cơm mà phát sầu đâu?

“Mặc kệ, thử trước một chút.”

Hạ quyết tâm, Thí Đạo mổ xẻ yêu thú, xử lý sạch sẽ, sau đó tiện tay luyện chế ra mấy món đồ làm bếp , dựa theo cách thức làm đồ mà hôm qua từ chỗ Tô Ngạn nhìn thấy được, bỏ thịt thú vào trong nồi, thêm mấy loại linh thực cùng thần quả, bắt đầu dùng lửa nấu lên.

Một lát sau, một mùi vị khác thường không cách nào hình dung được từ trong nồi truyền ra, theo gió phiêu tán.

“Thu thu thu.”

Đột nhiên, một con chim nhỏ từ bên cạnh bay qua, nghe được mùi vị khác thường này, lập tức toàn thân run rẩy, từ không trung rơi xuống.

“Ô…”

Kỳ Lân đang tu luyện ngửi thấy mùi vị khác thường này, bỗng nhiên mở to hai mắt, mà với tu vi Thiên giai của nó, cũng ngăn cản không nổi, trùng điệp đổ xuống, miệng sùi bọt mép.

Không chỉ có như thế, hoa cỏ cây cối xung quanh nhao nhao chết héo, ngay cả linh quả mà Tần Giác trước đó đã trồng cũng thu lá cây lại, tiến vào trạng thái ‘phòng ngự’.

Nếu không phải Long Truy lúc tu luyện quen bố trí ngăn cách bản thân, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi ma trảo.

Rất nhanh, mùi vị khác thường này liền bao phủ toàn bộ Huyền Ất Sơn.

“Ô! Thứ gì, thật là khó ngửi a.”

“Mợ nó, sẽ không là chưởng môn lại phát bệnh chứ?”

Có người kinh hô.

“Hẳn không phải đâu, vừa rồi không nghe thấy động tĩnh gì.”

Một người khác phản bác.

Phải biết, Bạch Nghiệp lần trước ‘phát bệnh’, có thể xưng là kinh thiên động địa, không có khả năng vô thanh vô tức như vậy.

“A… … Cho dù chưởng môn phát bệnh, cũng không có hôi như vậy.”

Những cao tầng Huyền Ất Sơn vẻ mặt thống khổ, nghị luận ầm ĩ.

May mà bọn hắn khoảng cách xa, có thể miễn cưỡng dùng linh lực chống đỡ, nếu không khẳng định cũng đã hôn mê giống với Kỳ Lân.

Ngay cả trưởng lão cũng như vậy, chớ đừng nói chi là những người khác, lúc này có hơn phân nửa đệ tử Huyền Ất Sơn chịu không được mùi vị khác thường này làm cho miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất không dậy nổi.

“A a a, ai, là ai!”

Bạch Nghiệp hùng hùng hổ hổ chạy ra đại điện, ở sau lưng hắn, Mộc Tử Thất chân mày cau lại, che mũi, không thể không

chống lên kết giới linh lực, ý muốn ngăn cách mùi vị khác thường kia.

Dù vậy, vẫn có thể loáng thoáng ngửi thấy được mùi hương khiến người khác buồn nôn kia.

Cùng lúc đó, Lạc Tầm cũng từ trong sân đi ra, ý muốn tìm kiếm nơi phát ra mùi hương khác thường kia.

Hiển nhiên, mạnh như Lạc Tầm cũng có chút chịu không được.

Không bao lâu, đám người không hẹn mà cùng đi tới bên ngoài sườn đồi, nhìn qua 'đầu lâu' vô hình ở phía trên, lâm vào trầm mặc.

"Chuyện gì xảy ra? Sư thúc đang luyện chế độc dược sao?"

Trương Kỷ Trần nhịn không được dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc.

"Nếu không, đi qua nhìn thử đi?"

Võ Anh đề nghị.

"Được, ngươi đi."

Bạch Nghiệp không chút do dự gật đầu nói.

Võ Anh: "…"

Đứng ở chỗ này hắn đã phí sức vô cùng, nếu là đi vào, sợ rằng sẽ lập tức bị thối cho ngất đi.

"Vẫn là để ta đi."

Do dự mấy giây, Lạc Tầm nói.

Nơi này tu vi của hắn là mạnh nhất, có hi vọng tới gần sườn đồi nhất, đổi thành người khác, khả năng còn chưa đi qua, đã đổ

xuống trước rồi.

Nói xong, Lạc Tầm lấy thân làm trận cơ, bày ra kết giới, từng bước một đi qua phía sườn đồi, vẻ mặt thấy chết không sờn.

Không ngừng tới gần sườn đồi, mùi vị khác thường kia càng lúc càng nồng nặc, giống như cự thú giương nanh múa vuốt, muốn nuốt chửng Lạc Tầm!

…

Tần Giác chưa hề nghĩ tới, mình có một ngày sẽ bị 'thối' cho tỉnh.

Đúng vậy, cho dù là trong giấc mộng, Tần Giác vẫn không thể chịu đựng được mùi vị khác thường kia, bị ép tỉnh lại.

"Cái quỷ gì vậy?"

Mở to mắt, Tần Giác vô ý thức ngừng thở, nếu không phải nhìn thấy mình vẫn đang nằm ở trên giường, Tần Giác còn tưởng rằng mình đang ngủ tại trong hầm cầu.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Giác nháy mắt xông ra gian phòng, hắn muốn nhìn, rốt cuộc là ai đang giở trò quỷ!

"A…, chủ nhân, người tỉnh rồi."

Nhìn thấy Tần Giác, Thí Đạo mỉm cười:

"Chủ nhân, mau nhìn, ta chuẩn bị đồ ăn cho người nha."

Nói xong, Thí Đạo chỉ thứ đồ trước mặt.

Nghe vậy, Tần Giác theo tiếng kêu nhìn lại, liền thấy một nồi thịt thú trộn lẫn linh thực đang chế biến, mà mùi vị khác thường kia, chính là đến từ trong nồi.

Tần Giác: "…"

"Ngươi xác định, đây là chuẩn bị đồ ăn cho ta?"

"Đúng a, làm sao thế?"

Thí Đạo xấu hổ nói:

"Đây là ta lần đầu tiên ta làm cơm, hi vọng chủ nhân thích."

"…"

Ngươi đây mà là đang nấu cơm cho ta à, rõ ràng là muốn mưu sát!

"Ngươi chẳng lẽ, không có phát hiện không đúng sao?"

Tần Giác khóe mắt có chút run rẩy, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Không đúng, cái gì không đúng?"

Thí Đạo hiếu kì.

"…"

"Chờ một chút!"

Rốt cục, Thí Đạo ý thức được cái gì.

Bởi vì tu vi cao, cộng thêm vừa rồi vẫn hết sức chuyên chú nghiên cứu đồ ăn, Thí Đạo cũng không bị mùi vị khác thường kia ảnh hưởng, giờ phút này được Tần Giác nhắc nhở, rốt cục lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Mùi thật thối a, chỗ nào bốc ra vậy?"

Tần Giác: "…"

“A, hình như là…”

Thí Đạo ánh mắt di động, lập tức sửng sốt.

“Sao lại thế…”

Nửa ngày, Thí Đạo cau mày nói:

“Đây là thịt thú gì, làm sao thối vậy.”

Tần Giác: “…”

Ta cảm thấy vấn đề không phải do thịt thú.

Bịch!

Nương theo một tiếng vang nhỏ, Lạc Tầm mới vừa tới sườn đồi liền ngã trên mặt đất, mất đi tri giác.

“…”

…

Chục phút sau, mùi vị khác thường tán đi, đám người Bạch Nghiệp thấy thế, tất cả đều chạy đến sườn đồi, muốn nhìn thử rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

“Thật có lỗi, ta không nghĩ tới sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy.”

Thí Đạo gương mặt xinh đẹp đỏ lên, lần đầu tiên xấu hổ vô cùng.

“Đây chính là đầu nguồn của mùi vị khác thường?”

Nhìn qua chiếc nồi sắt bị kim quang phong ấn cách đó không xa, Bạch Nghiệp cảm thán:

“Quá lợi hại, đồ nhỏ như vậy, lại có uy lực lớn như thế, xem

ra ta còn phải học tập a!”

Đám người: “…”

Trên thực tế, dưới tình huống bình thường , mặc cho Thí Đạo giày vò thế nào, cũng không có khả năng làm ra động tĩnh lớn như vậy mới đúng, dù sao một con yêu thú Thánh cảnh, dù cho thịt thú có độc, cũng nhiều nhất ảnh hưởng đến thần trí người ăn mà thôi.

Nhưng Thí Đạo lại tự cho là thông minh thêm vào bên trong mấy trái thần quả, mà mấy trái thần quả này vừa vặn không thể đồng thời cùng ăn, thế là một nồi hắc ám đáng sợ được sinh ra!

Chương 388: Thành Công Rồi

Sau khi Tần Giác xử lý hắc ám đã bị phong ấn kia, mùi vị khác thường cuối cùng cũng tiêu tán, Huyền Ất Sơn cũng dần dần khôi phục lại bình thường.

Trăm năm qua, đây cũng là lần đầu tiên Huyền Ất Sơn gặp phải 'nguy cơ' trọng đại như thế.

Ai có thể nghĩ tới, bây giờ Nam cảnh thánh địa, thế mà lại xém chút bởi vì một nồi hắc ám mà toàn diệt.

"Hô, hù chết ta, ta còn tưởng rằng là sư thúc đang luyện chế độc dược."

Trương Kỷ Trần nhẹ nhàng thở ra.

"Đúng vậy a đúng vậy a, thật đáng sợ."

Võ Anh phụ hoạ theo.

Tần Giác: "…"

"…"

Sau khi tiễn đám người Bạch Nghiệp, Tần Giác ngồi xếp bằng ở trên tảng đá, búng tay một cái, trực tiếp phá hủy nồi hắc ám kia.

"Thật có lỗi, chủ nhân, ta chỉ là muốn nấu cơm cho người, không nghĩ tới lại biến thành dạng này."

Thí Đạo cúi thấp đầu, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, biểu lộ cực kì thấp thỏm.

"…"

Há to miệng, Tần Giác nhất thời dở khóc dở cười.

Mặc kệ thế nào, Thí Đạo đúng là vì nấu cơm cho hắn mới biến thành cục diện hiện tại, cũng không phải là cố ý.

Bất quá… Mặc dù xuất phát của Thí Đạo là tốt, nhưng từ tình huống vừa rồi, không thể nghi ngờ càng giống mưu sát, Tần Giác thực tế không cách nào tưởng tượng tràng cảnh mình ăn nồi hắc ám kia.

"Khụ khụ, ngươi về sau vẫn là đừng nấu, ta sợ mình vô phúc hưởng thụ."

Tần Giác nhịn không được trợn mắt.

Nghiêm túc mà nói, kỳ thật Bạch Nghiệp so với Thí Đạo càng điên cuồng hơn, nhưng Bạch Nghiệp thực lực có hạn, cho dù hiện tại đạt tới Chí Tôn cảnh, luyện chế đan dược nhiều nhất chỉ có thể tạo thành ảnh hưởng cho võ giả dưới Truyền Kỳ cảnh mà thôi.

Trái lại Thí Đạo, lại là Chân Thần hạ vị hàng thật giá thật, trong lúc giơ tay nhấc chân thiên băng địa liệt, hơi không cẩn thận, liền sẽ hủy diệt toàn bộ Nam cảnh, thậm chí Linh Ương giới.

Tần Giác sao có thể cứ tùy ý Thí Đạo làm ẩu như vậy.

"Không được!"

Ngoài dự liệu chính là, Thí Đạo lại lắc đầu cự tuyệt:

"Ta nhất định phải làm ra mỹ thực để chủ nhân hài lòng!"

"…"

Không đợi Tần Giác mở miệng, Thí Đạo lại nói:

“Yên tâm lần sau ta sẽ bố trí kết giới, tuyệt đối sẽ không để cho tình huống tương tự phát sinh.”

“…”

Trầm mặc thật lâu, Tần Giác bất đắc dĩ nói:

“Được rồi, tùy ngươi, nếu như có gì ngoài ý muốn…”

“Ta liền vĩnh viễn không biến thành hình người!”

Thí Đạo chắc chắn nói.

Khá lắm, đều học được ngắt lời.

“Đây chính là ngươi nói.”

Tần Giác hài lòng gật đầu.

Với tu vi của Thí Đạo, chỉ cần bày ra kết giới, hẳn là không vấn đề gì, về phần làm được ‘mỹ thực’, Tần Giác đến lúc đó không ăn là được.

Đúng lúc này, không gian vặn vẹo, Tô Ngạn áo trắng như tuyết, từ bên trong đi tới.

“A, tiền bối, hôm nay thức dậy sớm vậy.”

Thấy Tần Giác ngồi ở trên tảng đá, Tô Ngạn hơi có vẻ kinh ngạc.

Tần Giác: “…”

Bị hắc ám thối cho tỉnh, từ xưa đến nay, hắn cũng coi là người đầu tiên đi?

Phát giác được bầu không khí không đúng, Tô Ngạn cẩn thận từng li từng tí mà hỏi:

“Tiền bối, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ây… Không có gì.”

Tần Giác không có nói ra chuyện của Thí Đạo cho Tô Ngạn, mà là đổi chủ đề:

“Nhàn rỗi nhàm chán, liền nhớ những chuyện đã qua.”

Nghe vậy, Thí Đạo ở bên cạnh lập tức lộ ra vẻ mặt cảm kích, chủ nhân cuối cùng không có để nàng bị mất mặt trước con hồ ly tinh này!

Không được, mình nhất định phải học cho giỏi trù nghệ, thay thế con hồ ly tinh này!

Sau đó mấy ngày, Thí Đạo vẫn luôn đang âm thầm quan sát động tác cùng thủ pháp lúc Tô Ngạn nấu ăn, thuận tiện từ các nơi ở Linh Ương giới sưu tập một đống lớn sách liên quan tới thức ăn ngon, nghiêm túc đọc, nghiễm nhiên đã ném chuyện bế quan tu luyện lên chín tầng mây.

Sáng sớm ngày hôm đó, Thí Đạo tự nhận đã hoàn toàn nắm giữ cách chế biến món ăn ngon tinh túy, thế là lại bắt một con yêu thú, xẻ thành tám miếng, chuẩn bị làm bữa sáng phong phú bất ngờ.

Vì để phòng lỡ như, Thí Đạo bày ra kết giới, sau đó theo như sách miêu tả quá trình và thủ pháp học được từ chỗ Tô Ngạn, cho nguyên liệu nấu ăn vào trong nồi, đồng thời tiếp thu lần giáo huấn trước, không có cho thêm bất cứ thần quả gì.

Không ngoài dự liệu, lần này Thí Đạo thuận lợi vô cùng, mấy phút sau, trong nồi liền tản ra mùi thơm nồng nàn.

“Ha ha ha, ta thành công rồi!”

Thí Đạo cao hứng khoa tay múa chân, hận không thể lập tức thông báo cho tất cả mọi người.

“Chờ một chút, không nên gấp gáp, không nên gấp gáp, còn có một bước quan trọng nhất.”

Cưỡng chế nội tâm kích động, Thí Đạo đầu ngón tay ngưng tụ ra một tia linh lực, hóa thành phù văn, dung nhập vào.

Phương pháp này là Thí Đạo từ trong thư tịch nhìn thấy, có thể tăng hương vị cùng năng lượng trong đồ ăn lên, cho dù là đồ ăn bình thường nhất, cũng có thể trong nháy mắt trở nên có thể so với thiên tài địa bảo.

Đáng tiếc, Thí Đạo đánh giá thấp tu vi của mình.

Bành!

Sau một giây, một nồi Thí Đạo đang nấu trực tiếp nổ tung, hình thành vô số gợn sóng, khuếch tán ra ngoài, ngay cả không gian đều không chịu nổi, nhanh chóng đổ sụp!

May mà Thí Đạo đã bố trí kết giới, đồng thời không có tạo thành thương tổn gì cho hoàn cảnh xung quanh, nếu không khẳng định xong đời.

Mắt thấy cảnh tượng này, Thí Đạo đứng chết trân tại chỗ, mình rõ ràng sắp thành công, tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ… Linh lực mình đưa vào quá mạnh rồi?

Cẩn thận hồi tưởng lại, Thí Đạo cảm thấy vấn đề hẳn là xuất hiện ở tia linh lực trên phù văn kia, đành phải thử lại lần nữa.

Không bao lâu, cũng là một nồi thịt yêu thú, Thí Đạo cẩn thận từng li từng tí khống chế linh lực của mình, sợ lần nữa vỡ nồi.

Thí Đạo dù sao là cường giả Chân Thần cảnh, đối với linh lực

của bản thân cũng nắm giữ tới tình trạng hoàn mỹ, rất nhanh liền thành công đem khống chế lực phù văn dung hợp được.

Ông!

Chỉ một thoáng, hào quang chói mắt sáng lên, giống như ánh mặt trời óng ánh chói mắt.

Khi ánh sáng tan biến, cả nồi thịt yêu thú đều được thăng hoa, nhìn qua rất ngon miệng.

Thành công rồi!

Thí Đạo đại hỉ.

Cố gắng mấy ngày nay của mình cuối cùng cũng không uổng phí!

“Ha ha, lần này con hồ ly tinh kia khẳng định không sánh bằng ta.”

Thí Đạo cực kì tự tin.

Thông qua mấy ngày nay quan sát, Thí Đạo có thể khẳng định, lúc Tô Ngạn nấu ăn chỉ là dùng phương pháp bình thường nhất, mà Thí Đạo thì lật khắp các sách nấu món ăn ngon, nắm giữ vô số bí thuật, tỷ như linh lực phù văn vừa rồi kia.

Tri thức trên phương diện mỹ thực đơn thuần, Thí Đạo đã siêu việt Tô Ngạn!

Ôm ý nghĩ như vậy, Thí Đạo dự định cùng Tô Ngạn tỷ thí một phen, tiếc nuối là, Tô Ngạn hôm nay không đến.

“Ây… Đây là ngươi làm?”

Nhìn bát thịt yêu thú trước mắt, Tần Giác mặt mũi tràn đầy không thể tin.

“Đương nhiên!”

Thí Đạo lộ ra vẻ mặt mong đợi:

“Chủ nhân, nếm thử đi.”

“…”

Cho dù thịt yêu thú trước mắt nhìn thì quả thật không có vấn đề gì đó, nhưng Tần Giác luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, ảo giác sao?

Do dự thật lâu, Tần Giác bưng bát thịt húp một ngụm canh.

“Thế nào, hài lòng không?”

Thí Đạo không kịp chờ đợi mà hỏi.

“Cũng không tệ lắm.”

Cho tới giờ khắc này, Tần Giác vẫn có loại cảm giác không thực tế, Thí Đạo thế mà thật sự có thể làm ra đồ ăn được, thậm chí hương vị rất ổn!

Nhớ tới Bạch Nghiệp, Tần Giác nhịn không được cảm khái.

Có lẽ đây chính là chênh lệch thiên phú đi.

Mặc dù luyện đan khó hơn nấu ăn vô số lần.

“A!”

Thí Đạo hưng phấn bay lên, lập tức dùng sức vỗ vỗ ngực, lời thề son sắt mà nói:

“Từ hôm nay trở đi, ta chính là đầu bếp của chủ nhân!”

Tần Giác: “…”

Chương 389: Ta Giúp Ngươi Bắt Bọn Hắn

Thí Đạo xác thực không có nói sai, năm sáu ngày tiếp theo đều nấu cơm cho Tần Giác, nghiễm nhiên đã trở thành đầu bếp của hắn.

Với lại mỗi lần đều không giống, cách làm cũng càng ngày càng thuần thục, không thua kém Tô Ngạn chút nào.

Nhưng mà khoảng thời gian này Tô Ngạn vẫn không tiếp tục đến, Thí Đạo muốn nhanh chóng khoe khoang một chút cũng cảm thấy một quyền đánh vào bông, phiền muộn vô cùng.

Rơi vào đường cùng, Thí Đạo đành phải đi hỏi thăm Tần Giác.

“Hẳn là Phong Lôi tông có chuyện cần phải xử lý đi, quên nói cho ngươi, nàng là Thánh nữ Phong Lôi tông.”

Tần Giác lơ đễnh.

Từ sau khi bước vào Chí Tôn cảnh đỉnh phong, Tô Ngạn liền trở thành người mạnh nhất Phong Lôi tông, mấy ngày trước sở dĩ có thể thường xuyên đến, hơn phân nửa là ỷ vào thân phận địa vị, nhưng cũng không thể triệt để mặc kệ Phong Lôi tông a?

Bởi vậy Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

“Thánh nữ Phong Lôi tông?”

Thí Đạo sững sờ, hơi có vẻ thất vọng:

“Là vậy a, ta biết rồi.”

Thấy thế, Tần Giác nhíu mày:

“Ngươi tìm nàng có chuyện gì sao?”

Trong ấn tượng của Tần Giác, hai người hẳn là rất không hợp nhau mới đúng, từ khi nào Thí Đạo lại quan tâm Tô Ngạn như vậy?

“A? Không có việc gì, không có việc gì.”

Thí Đạo lắc đầu liên tục, nàng cũng không muốn để cho Tần Giác biết, mình muốn tìm Tô Ngạn, là vì khoe khoang trù nghệ.

Tần Giác: “…”

Cho dù ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, Thí Đạo khẳng định có vấn đề.

Bất quá Tần Giác cũng không tiếp tục truy hỏi, dù sao, nữ nhân từ trước đến nay hay thay đổi, ai biết các nàng trong âm thầm có phải là đã biến thành bạn tốt hay không?

“Cái kia, chủ nhân hôm nay muốn ăn cái gì, ta đi làm.”

Sợ Tần Giác phát hiện được cái gì, Thí Đạo đổi chủ đề.

“Ây… Đổi thanh đạm chút đi a.”

Mấy ngày nay cơ hồ đều là thịt cá, Tần Giác ăn sắp nôn ra.

“Được rồi, không thành vấn đề!”

Vứt xuống câu nói này, Thí Đạo phi thân lên, nháy mắt biến mất ở chân trời, đi tìm nguyên liệu nấu ăn.

Mấy phút sau, Thí Đạo lại bay trở về, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra vô số thiên tài địa bảo, thuận tay bày ra kết giới, bắt đầu động thủ nấu ăn.

Bởi vì là lần đầu tiên chế biến loại thực phẩm này, cho nên Thí Đạo vô cùng cẩn thận, ngay lúc nàng chuẩn bị buông nguyên liệu nấu ăn, cách đó không xa không gian bỗng nhiên sinh ra dao động kịch liệt, từ bên trong đi ra một nữ tử tuyệt mỹ, chính là Tô Ngạn đã lâu không gặp.

Thí Đạo ngẩng đầu nhìn lại, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, ha ha, tới thật đúng lúc!

Rốt cục có thể phân cao thấp!

Nhưng mà rất nhanh, Thí Đạo liền ý thức đến không đúng.

Trước đây Tô Ngạn mỗi lần tới tìm Tần Giác, đều cực kì vui vẻ, nhưng lần này lại vẻ mặt rầu rĩ không vui, với lúc trước như hai người khác biệt.

Cùng lúc đó, Tô Ngạn nhìn Thí Đạo, không có nhiều lời, xoay người lại đến bên cạnh Tần Giác, chậm rãi ngồi xuống.

“Làm sao vậy?”

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, mở lời trước nói.

Thí Đạo có thể ý thức được Tô Ngạn biến hóa, Tần Giác tự nhiên cũng có thể.

“Ta…”

Tô Ngạn cúi đầu, há to miệng, không biết trả lời như thế nào.

“Nói đi, chúng ta không phải bạn bè à?”

Tần Giác cười nói.

“Bạn bè a…”

Tô Ngạn hai mắt hơi sáng, lại nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng

thấp giọng nói ra:

“Ta chính thức bị lập thành chưởng môn tân nhiệm rồi.”

“Ồ? Đây không phải là rất tốt sao.”

Tần Giác nghi hoặc.

Thân là Thánh nữ Phong Lôi tông, Tô Ngạn từ mười mấy năm trước liền bị xem như tông chủ tương lai của Phong Lôi tông mà bồi dưỡng, dưới tình huống bình thường, hẳn là trăm năm sau mới có thể chính thức tiếp nhận, nhưng do Phong Lôi lão tổ vẫn lạc, tu vi của Tô Ngạn tăng nhiều, chuyện này tự nhiên bị ép sớm.

“Không tốt.”

Tô Ngạn cắn răng, hét lớn:

“Không tốt đẹp gì!”

Đây là lần đầu tiên Tần Giác thấy Tô Ngạn thất thố như vậy, lập tức đầu ngón tay bắn ra một vòng kim quang, dung nhập vào mi tâm của Tô Ngạn, ổn định lại cảm xúc của đối phương.

“Thật xin lỗi, tiền bối, ta…”

Tỉnh táo lại Tô Ngạn vội vàng nói xin lỗi.

“Không sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Giác hỏi tiếp.

“…”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn nhẹ nhàng nói.

Chuyện này phải nói tời từ nửa năm trước, lúc ấy bởi vì Phong Lôi lão tổ vừa vẫn lạc không lâu, ba đại tông môn còn lại chưa tỏ

thái độ, cao tầng Phong Lôi tông lo lắng lọt vào công kích, thế là lợi dụng đồ vật của Phong Lôi lão tổ còn sót lại, liên lạc với một thế lực ở Trung Châu, hi vọng được đối phương che chở.

Bởi vì lúc Phong Lôi lão tổ còn trẻ từng đi qua Trung Châu, đồng thời có một khoảng thời gian làm cung phụng trong thế lực kia, cho nên đối phương xưa nay chưa thấy đồng ý!

Bất quá về sau ba đại tông môn đột nhiên tuyên bố bất kỳ thế lực nào trong trăm năm không cho phép động thủ với Phong Lôi tông, cộng thêm thế lực kia từ đầu đến cuối không có phái người đến, Tô Ngạn lại nhanh chóng quật khởi, cao tầng Phong Lôi tông liền dần dần quên đi chuyện này.

Kết quả nửa tháng trước, đối phương lần nữa phát tới tin tức, muốn phái người tiến về Phong Lôi tông!

Biết được chuyện này, cao tầng Phong Lôi tông đại hỉ, nếu như có thể được thế lực ở Trung Châu che chở, như vậy Phong Lôi tông khẳng định sẽ nâng cao một bước, thậm chí trực tiếp trở lại bốn đại tông môn!

Vì để cho Phong Lôi tông lộ ra chẳng phải nhỏ yếu, cao tầng Phong Lôi tông tìm tới Tô Ngạn, quyết định lập nàng làm chưởng môn tân nhiệm, nghênh đón những nhân vật lớn đến từ Trung Châu thánh địa kia.

Với thiên phú tu luyện cùng thực lực của Tô Ngạn, tuyệt đối có thể được đối phương coi trọng!

Với việc này, Tô Ngạn mới đầu kỳ thật rất vui vẻ, dù sao, chuyện này với Phong Lôi tông cũng là chuyện tốt.

Thẳng đến khi những nhân vật lớn ở Trung Châu thánh địa kia giáng lâm,phụ trách dẫn đội là cường giả Truyền Kỳ cảnh, bọn hắn tự xưng đến từ Băng Tộc, tuyên bố muốn trợ giúp Phong Lôi tông

chỉnh hợp tất cả các thế lực ở Nam cảnh!

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, một thanh niên đi theo coi trọng Tô Ngạn, muốn cưới nàng làm vợ!

Tô Ngạn sao có thể đồng ý?

Nhưng đối phương căn bản không cân nhắc Tô Ngạn nghĩ như thế nào, nếu như cự tuyệt, liền trực tiếp san bằng Phong Lôi tông, nâng đỡ thế lực khác.

Nếu như đồng ý, như vậy từ nay về sau,Phong Lôi tông áp đảo ba đại tông môn, nhìn xuống Nam cảnh!

Cho tới giờ khắc này, cao tầng Phong Lôi tông mới ý thức được, bọn hắn tìm đến 'thủ hộ giả', căn bản không để bọn hắn vào mắt!

Đáng tiếc đã muộn.

Đối mặt với cường giả Truyền Kỳ cảnh, cao tầng Phong Lôi tông không có lực phản kháng chút nào, chỉ có thể lựa chọn khuyên giải Tô Ngạn, để nàng đồng ý gả cho thanh niên.

Giận không kềm được Tô Ngạn muốn rời khỏi, lại bị cường giả Truyền Kỳ cảnh kia giam cầm tại trong sân, nơi nào cũng đi không được.

Mắt thấy Phong Lôi tông đã bắt đầu gióng trống khua chiêng chuẩn bị hôn lễ, Tô Ngạn đã tuyệt vọng lại, trái tim băng giá.

Từ sau khi Phong Lôi lão tổ vẫn lạc, Tô Ngạn cơ hồ liền gánh hy vọng của toàn bộ Phong Lôi tông, cố gắng tu luyện, muốn tiến giai Truyền Kỳ cảnh, dẫn dắt Phong Lôi tông trở lại vị trí bốn đại tông môn, lại cứ như vậy bị ném bỏ.

Cuối cùng, Tô Ngạn chỉ có thể lựa chọn đến xin Tần Giác giúp

đỡ.

Nghe xong Tô Ngạn miêu tả, Tần Giác cạn lời, kịch bản thật cẩu huyết a!

Mặt khác, Băng Tộc?

Một trong mười Thánh tộc ở Trung Châu?

Không đợi Tần Giác mở miệng, Thí Đạo ở bên cạnh phẫn nộ quát:

“Hỗn trướng, cái gì Băng Tộc! Ở nơi nào, ta giúp ngươi bắt bọn hắn!”

Mặc dù Thí Đạo rất không thích Tô Ngạn, nhưng không có nghĩa là, người khác có thể tùy tiện khi dễ!

Tần Giác: “…”

“Ngươi…”

Tô Ngạn ngẩng đầu, trong lúc nhất thời hơi ngơ ngác.

“Thế nào, không tin ta?”

Thí Đạo nhếch miệng, ngạo nghễ nói:

“Yên tâm đi, trên mảnh đại lục này, trừ chủ nhân ra, không có ai là đối thủ của ta!”

Chương 390: Bọn Hắn Là Bạn Của Ta

Linh Ương giới, Nam cảnh, Phong Lôi tông.

Đã từng là một trong bốn đại tông môn, Phong Lôi tông ở Nam cảnh có địa vị cực kỳ cao.

Cho dù Phong Lôi lão tổ vẫn lạc, Phong Lôi tông đã ngã ra bốn đại tông môn, nhưng với thế lực bình thường mà nói, vẫn cao không thể chạm.

Giờ phút này, bên trong Phong Lôi tông giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều tràn ngập không khí vui mừng, đang tích cực giúp Tô Ngạn cùng Băng Tộc hôn lễ.

Kỳ thật vừa mới bắt đầu cao tầng Phong Lôi tông cũng phản đối chuyện này, dù sao Tô Ngạn chính là đương kim tông chủ Phong Lôi tông, là hi vọng tương lai của Phong Lôi tông, một khi gả vào Băng Tộc, chẳng phải là đại biểu cho Phong Lôi tông xong đời rồi?

Nhưng dù sao Băng Tộc mở ra điều kiện thực tế quá phong phú!

Một, nâng đỡ Phong Lôi tông, áp đảo ba đại tông môn, nhìn xuống Nam cảnh.

Hai, giúp Phong Lôi tông bồi dưỡng được ít nhất năm cường giả Truyền Kỳ cảnh!

Phải biết, cao tầng Phong Lôi tông sở dĩ sùng bái Tô Ngạn, chính là hi vọng Tô Ngạn có thể tiến giai Truyền Kỳ cảnh, dẫn dắt

Phong Lôi tông trở lại bốn đại tông môn, bây giờ đối phương cho ‘thù lao’ phong phú như thế, cao tầng Phong Lôi tông sao có thể không động tâm?

Về phần Tô Ngạn, đã bị bọn hắn xem như vật phẩm giao dịch từ lâu, hận không thể hai tay dâng lên.

Với những cao tầng Phong Lôi tông này mà nói, Tô Ngạn nếu là tông chủ Phong Lôi tông nên tùy thời chuẩn bị vì Phong Lôi tông mà hi sinh, thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ không đúng sao?

…

“Uy, các ngươi có nghe nói không, Tô sư tỷ, ách, không đúng, là tông chủ muốn cùng một tên đến từ Trung Châu kết hôn!”

Sân luyện võ của Phong Lôi tông, một đệ tử Phong Lôi tông thấp giọng nói.

“Mợ nó, thật giả?”

Một người đệ tử khác kinh ngạc.

“Ngớ ngẩn, ngươi không nhìn thấy gần đây hội trưởng lão vẫn đang trù bị sao?”

“Ây… Cũng đúng.”

“Thế nhưng mà… Tô sư tỷ… Tông chủ đại nhân tại sao phải gả cho một tên đến từ Trung Châu chứ?”

Rốt cục, có người đưa ra nghi hoặc.

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, địa vị của Tô Ngạn ở Phong Lôi tông, không chỉ là Thánh nữ, tông chủ đơn giản như vậy,mà còn là nữ thần trong lòng đông đảo nam đệ tử!

Nghe vậy, tên đệ tử kia lập tức hài lòng cười nói:

“Ha ha, các ngươi đều biết, Lâu sư huynh là đệ tử quan môn của đại trưởng lão a?”

“Đương nhiên!”

Đám người gật đầu.

Lâu sư huynh, hoặc là nói Lâu Quân, chính là thế hệ trẻ tuổi gần với thiên tài Tô Ngạn trong Phong Lôi tông, đồng thời cũng là người vẫn luôn theo đuổi Tô Ngạn.

“Hôm qua ta cùng Lâu sư huynh lúc uống rượu, hắn nói với ta, trong đám cường giả đến từ Trung Châu, có người coi trọng Tô sư tỷ, nếu như Tô sư tỷ không đáp ứng gả cho hắn, liền san bằng Phong Lôi tông chúng ta!”

“Cái gì?!”

Đám người kinh hãi, lập tức cả giận nói:

“Quả thực khinh người quá đáng!”

Những đệ tử này dù sao cũng đều là người trẻ tuổi, lại từ trước đến nay coi Tô Ngạn là tình nhân trong mộng, nghe tới loại chuyện này, sao có thể khoan nhượng?

“Hừ, Phong Lôi tông ta thà ngọc vỡ, còn hơn ngói lành, há có hạng người ham sống sợ chết? Cùng lắm thì liều với bọn hắn!”

“Không sai, tuyệt không thể để Tô sư tỷ cứ như vậy gả đi!”

“Nhất định phải phản kháng!”

“…”

“Ha ha, phản kháng? Các ngươi biết người ta mạnh cỡ nào không?”

Tên đệ tử kia cười nhạo nói:

“Lần này nhân vật lớn đến Phong Lôi tông,có cường giả Truyền Kỳ cảnh!”

“Truyền Kỳ cảnh?”

Lời vừa nói ra, đám người nháy mắt vẻ mặt ngưng kết, trầm mặc xuống.

Đệ tử Phong Lôi tông ở đây phần lớn là Thiên giai, Địa giai, cố gắng cả đời rất có thể cũng không bước tới Chí Tôn cảnh, chớ đừng nói chi là Truyền Kỳ cảnh, kia là tồn tại mà bọn hắn căn bản không dám tưởng tượng!

“Chẳng lẽ cứ như vậy tiện nghi đám người kia sao!”

Có người cắn răng nói.

“Dĩ nhiên không phải.”

Đệ tử trước đó cười nói:

“Bọn hắn sau khi cưới Tô sư tỷ, sẽ giúp Phong Lôi tông chúng ta bồi dưỡng năm cường giả Truyền Kỳ cảnh, mà năm Truyền Kỳ cảnh này, là lựa chọn từ trong chúng ta, cho dù là ai, đều có cơ hội!”

“!!!”

Trong chốc lát, tất cả mọi người nhìn về phía tên đệ tử kia, lộ ra biểu tình khiếp sợ:

“Ngươi xác định?!”

Năm Truyền Kỳ cảnh?

Đó là khái niệm gì?

Trừ Huyền Ất Sơn thần bí kia ra, Nam cảnh liền không còn thế lực nào có thể chống lại Phong Lôi tông!

“Xác định.”

Tên đệ tử kia khẳng định nói.

Trên thực tế, còn có một việc Lâu Quân không có nói cho bất cứ kẻ nào biết, đó chính là hắn đã là một trong năm danh ngạch đó nếu không phải là người theo đuổi Tô Ngạn, Lâu Quân làm sao lại một bộ không quan trọng?

“Thế nhưng là, bằng vào thiên phú của chúng ta, thật sự có thể chạm đến Truyền Kỳ cảnh sao?”

Đối mặt với dụ hoặc Truyền Kỳ cảnh, đám người nghiễm nhiên đã quên đi chuyện Tô Ngạn.

Cho dù là bọn họ chỉ có năm phần ngàn cơ hội.

“Ngu xuẩn, đừng quên, bọn hắn thế nhưng là đến từ Trung Châu, tự nhiên có biện pháp tăng lên thiên phú tu luyện cho người bị tuyển chọn.”

Với Nam cảnh mà nói, Trung Châu thuộc về thánh địa, tràn ngập khả năng vô hạn, lập tức không còn có ai hoài nghi.

“Thì ra là thế, nếu là ta có thể được chọn thì tốt.”

“Ha ha ha, liền ngươi? Nghĩ cũng đừng nghĩ?”

“Đánh rắm!”

“…”

“…”

Ngay khi đông đảo đệ tử Phong Lôi tông vì danh ngạch bắt đầu

cãi lộn, ở trong sân của Tô Ngạn, không gian có chút vặn vẹo, ba thân ảnh xuất hiện.

Chính là Tần Giác, Tô Ngạn, cùng Thí Đạo.

“A…, nơi này chính là Phong Lôi tông sao?”

Thí Đạo vừa muốn phi thân lên, lại bị Tần Giác đưa tay ngăn lại.

“Ngươi muốn làm gì?”

Tần Giác cạn lời.

“Bắt mấy tên tới từ Trung Châu gì đó giết chết.”

Thí Đạo chuyện đương nhiên nói.

Tần Giác: “…”

Ngươi thật đúng là trực tiếp a!

Thở dài, Tần Giác ra lệnh:

“Không có lệnh của ta, không được tùy tiện loạn động.”

Cũng không phải Tần Giác không thích trực tiếp, mà là Thí Đạo thường xuyên khống chế không nổi lực đạo của mình, hơi không cẩn pFDEYlỘ liền sẽ hủy đi toàn bộ Nam cảnh, thậm chí Linh Ương giới.

Vâng!

Thí Đạo nhu thuận gật đầu, thối lui đến đằng sau.

Đuổi Thí Đạo, Tần Giác nhíu mày:

“Bên ngoài giống như có tầng kết giới.”

“Ừm, là tên cường giả Truyền Kỳ cảnh kia vì giam cầm ta bày ra.”

Tô Ngạn giải thích nói.

“Là vậy a.”

Tần Giác búng tay một cái, kết giới bên ngoài viện liền vỡ vụn, hóa thành điểm sáng tiêu tán.

Động tĩnh bên này lập tức khiến cho cường giả Phong Lôi tông chú ý, bao gồm cường giả Truyền Kỳ cảnh đến từ Băng Tộc, bày ra kết giới kia.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Dao động linh lực thật mạnh.”

“Là Tô Ngạn bên kia.”

“Mau qua tới nhìn xem.”

Mấy cao tầng Phong Lôi tông hai mặt nhìn nhau, vội vàng bay về phía sân của Tô Ngạn.

Tô Ngạn hiện tại thế nhưng là ‘thẻ đánh bạc’ siêu cấp của Phong Lôi tông bọn hắn, tuyệt đối không thể có bất cứ ngoài ý muốn gì.

May mắn, khi bọn hắn đi tới, phát hiện Tô Ngạn cũng chưa hề rời đi.

Chờ một chút, hai người kia là ai?

Đại trưởng Phong Lôi tông dẫn đầu lơ lửng ở giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Tần Giác cùng Thí Đạo, ngữ khí bất thiện:

“Các ngươi là ai, sao lại xuất hiện ở Phong Lôi tông?”

“Bọn hắn là bạn của ta.”

Tô Ngạn ngẩng đầu, không kiêu ngạo không tự ti.

“Bạn bè?”

Đại trưởng lão ngơ ngác, Tô Ngạn lúc nào có hai người bạn này, hắn lại hoàn toàn không biết.

Không đợi đại trưởng lão nghĩ rõ, một thanh âm băng lãnh truyền đến:

“Chính là ngươi phá hủy kết giới của ta?”

Chương 391: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

“Chính là ngươi hủy kết giới của ta?”

Lời vừa nói ra, nơi xa bỗng nhiên dâng lên một dao động linh lực cường đại, vượt qua vạn dặm,chớp mắt đã tới.

Người tới người mặc trường bào màu xanh da trời, toàn thân tản mát ra khí tức băng lãnh, ven đường những nơi đi qua, cơ hồ ngay cả không khí đều đông kết.

Chỉ một thoáng, nhiệt độ xung quanh bắt đầu nhanh chóng hạ xuống, giống như đi vào trời đông sớm.

“Băng Trác đại nhân!”

Cao tầng Phong Lôi tông bên cạnh liền vội vàng khom người hành lễ.

Nhưng mà nam tử được xưng là Băng Trác giống như không nhìn thấy những cao tầng Phong Lôi tông, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Giác , chờ đợi đối phương trả lời.

“Không sai.”

Tần Giác nhún vai, không che giấu chút nào.

“Rất tốt.”

Ngoài dự liệu chính là, Băng Trác không những không giận mà còn cười nói:

“Cuối cùng cũng có thể hoạt động gân cốt một chút.”

Bạch!

Một giây sau, lại có mấy thân ảnh giáng lâm, khí tức tương tự với Trác Băng, nhưng yếu hơn rất nhiều.

Dù vậy, vẫn đạt tới Chí Tôn cảnh.

“Băng hộ pháp, làm sao vậy?”

Nói chuyện chính là thanh niên anh tuấn, cũng mặc trường bào màu xanh da trời, nhưng lại càng tinh xảo, với lại phía trên dùng kim tuyến thêu lên hai mảnh bông tuyết, biểu hiện ra địa vị bất phàm.

“Thiếu chủ, có người đánh vỡ kết giới do ta thiết kế.”

Băng Trác nói.

“Ồ? Phong Lôi tông lại có người có thể đánh vỡ kết giới ngươi thiết kế?”

Thanh niên kinh ngạc.

Hắn biết thực lực của Băng Trác, Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong, cách Thánh cảnh chỉ còn nửa bước, không phải Truyền Kỳ cảnh, tuyệt đối không có khả năng đánh vỡ kết giới do băng Trác thiết kế.

“Không, nhìn tình huống hẳn không phải là người của Phong Lôi tông.”

Nói xong, băng Trác đưa tay chỉ phía dưới Tần Giác.

Thanh niên theo tiếng kêu nhìn lại, lập tức chau mày.

Rất đẹp trai!

Lần đầu tiên, thanh niên có loại cảm giác tự ti mặc cảm, so với Tần Giác, hắn quả thực tựa như thằng hề, đến mức tiếp theo lại hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Khi thanh niên nhìn về phía Tần Giác, Tần Giác cũng nhìn thanh niên, nếu không có gì ngoài ý muốn, người muốn cưới Tô Ngạn làm vợ người hẳn là tên này.

Quả nhiên, Tô Ngạn thấp giọng nói:

“Hắn tên Băng Khung Thương, hình như là dòng chính của Băng Tộc,chính là hắn muốn cưỡng ép ta kết hôn.”

“Dòng chính a, khó trách.”

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Với nội tình của Băng Tộc, có dòng chính chèo chống, muốn nâng đỡ Phong Lôi tông xưng bá Nam cảnh, bồi dưỡng được năm cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng không phải là việc khó gì.

“Các ngươi là ai, tốt nhất mau chóng rời khỏi Phong Lôi tông, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Thấy bầu không khí lâm vào trầm mặc, đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Lão già, ngươi không nghe thấy chúng ta là bạn của Tô Ngạn sao?”

Thí Đạo nhịn không được chửi ầm lên:

“Đưa tông chủ của tông môn mình cho người khác làm vợ, các ngươi còn có thể làm được, phi!”

“Ngươi!”

Đại trưởng lão mặt mo đỏ lên, giận không kềm được:

“Đây là chuyện nhà của Phong Lôi tông chúng ta, không có quan hệ gì với các ngươi, tốt nhất đừng xen vào việc của người khác!”

“Thật sao?”

Đúng lúc này, Tô Ngạn hít một hơi thật sâu, nói:

“Nếu như ta không đồng ý?”

“Tô Ngạn, chuyện này không phải do ngươi!”

Một vị trưởng lão khác đứng ra kêu lên:

“Chẳng lẽ ngươi muốn Phong Lôi tông bị diệt sao?”

“Tô Ngạn, chúng ta đây cũng là muốn tốt cho ngươi.”

“Đúng vậy a, Băng Tộc thế nhưng là một trong mười hai Thánh tộc của Trung Châu, không biết có bao nhiêu người chen lấn cúi đầu muốn nhờ vả chút quan hệ.”

“Hừ, đại hôn sắp đến, ngươi gả cũng được gả, không gả cũng phải gả, đây là hội trưởng lão đã quyết định!”

“…”

Từng trưởng lão mở miệng, hoặc là khuyên giải, hoặc là trách cứ, bày ra một bộ dáng lời lẽ chính đáng, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng là Tô Ngạn đã làm sai điều gì.

Cuối cùng, đại trưởng lão nói bổ sung:

“Tô Ngạn, ngươi nếu là tông chủ Phong Lôi tông, nên làm tốt chuẩn bị lúc nào cũng có thể hi sinh vì Phong Lôi tông huống chi, gả vào Băng Tộc, đối ngươi chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu!”

Tốt với ta sao?

Nhìn những trưởng lão đã từng đối với nàng ôn hòa vô cùng nhao nhao lộ ra sắc mặt xấu xí như thế, Tô Ngạn nhắm hai mắt lại, tâm như tro tàn.

Thì ra từ đầu đến cuối, chính mình cũng chẳng qua là một công cụ lúc nào cũng có thể hi sinh mà thôi.

Nàng có thể chết vì tông môn, có thể gánh chịu tất cả trách nhiệm cho tông môn, duy chỉ không thể vì tông môn gả cho một người mà mình không thích!

Nghĩ tới đây, Tô Ngạn mở to mắt, kiên định nói:

"Đã như vậy, chỗ như vậy không ở cũng được! Từ hôm nay trở đi, ta cùng Phong Lôi tông, ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Đây cũng là quyết định điên cuồng nhất mà cho tới nay Tô Ngạn làm ra, cơ hồ lúc câu nói này nói ra, Tô Ngạn cả người như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, không chỉ không có khổ sở như trong tưởng tượng, ngược lại nhẹ nhõm vô cùng.

"Cái gì, phản á! Phản á!"

Tất cả trưởng lão sững sờ, hoàn toàn không nghĩ tới Tô Ngạn chọn rời khỏi Phong Lôi tông, lúc này gầm thét lên:

"Rời khỏi Phong Lôi tông, Nam cảnh không nơi nào cho ngươi sống yên cả!"

"Ha ha, đây là chuyện của ta, không có quan hệ gì với các ngươi."

Tô Ngạn cười lạnh.

Vừa rồi đại trưởng lão nói như vậy với Thí Đạo, hiện tại Tô Ngạn lại dùng lời giống vậy phản bác tất cả trưởng lão, không khỏi có chút châm chọc.

“Ha ha ha, có nghe hay không, lão già, từ giờ trở đi, Tô Ngạn ngoại trừ là bạn của ta, thì không còn bất kỳ quan hệ gì với các ngươi nữa.”

Thí Đạo ngửa mặt lên trời cười to.

“Làm càn! Tô Ngạn, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?”

“Ta biết, ta chưa bao giờ cảm thấy rõ ràng như bây giờ.”

Tô Ngạn nhẹ gật đầu, nói tiếp:

“Đa tạ chư vị trưởng lão vài chục năm nay dạy bảo, nhưng ta tuyệt không có khả năng gả cho tên Băng Khung Thương kia!”

“Ngươi!”

Đại trưởng lão tức nói không ra lời.

“Ngươi cứ như vậy chán ghét ta sao?”

Lúc này, thanh niên vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt cười khổ.

“Ta không ghét ngươi.”

Tô Ngạn thản nhiên nói:

“Ta chỉ là không thích ngươi thôi.”

“Bởi vì hắn?”

Băng Khung Thương chỉ vào Tần Giác hỏi.

Tô Ngạn đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức trên mặt hiện ra ráng hồng say lòng người, đáp án không cần nói cũng biết.

“Quên nói cho ngươi, ta thích nhất là đoạt đồ của người khác.”

Thấy thế, Băng Khung Thương khóe miệng cong lên nụ cười âm trầm:

“Băng hộ pháp, giết chết tên này,đúng rồi, lưu lại hồn phách, ta phải từ từ luyện hóa.”

“Được!”

Khí tức trên người Băng Trác liên tục tăng lên, nháy mắt đạt tới Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong, không khí xung quanh cũng càng ngày càng rét lạnh, thậm chí có bông tuyết từ không trung bay xuống.

Mắt thấy cảnh tượng này, cao tầng Phong Lôi tông vội vàng tản ra, về phần chuyện của Tô Ngạn, chỉ có thể chờ một hồi hãy nói.

“Chúng ta chuyển sang nơi khác đi, nơi này quá nhỏ.”

Khi khí tức triệt để phóng thích, hai con ngươi của Băng Trác hiện ra thủy tinh, khóa chặt Tần Giác.

Đến Truyền Kỳ cảnh, hư hại do chiến đấu tạo thành đã phi thường khủng bố, nếu hai cường giả Truyền Kỳ cảnh chiến đấu trong Phong Lôi tông, cũng đủ phá hủy toàn bộ Phong Lôi tông.

“Không cần, dù sao rất nhanh liền kết thúc.”

Tần Giác chắp hai tay ra sau, lơ đễnh.

“Nói khoác mà không biết ngượng!”

Băng Trác sao có thể không rõ ý tứ trong lời của Tần Giác, ngay lập tức ngưng tụ linh lực, hóa thành băng nhận trăm trượng, đâm về phía Tần Giác!

Xoẹt xẹt!

Không khí xé rách, khí lạnh phun trào, vô số bông tuyết hội tụ, giống như ngân hà cuốn về phía Tần Giác, kinh diễm vô cùng!

Ngay khi còn đang trong hình tượng duy mỹ, Tần Giác hời hợt duỗi ra một ngón tay, ngăn ở trước băng nhận.

Răng rắc!

Trong chốc lát, băng nhận vỡ vụn thành từng mảnh, tính cả Băng Trác ở phía sau cũng bay ngược ra, nháy mắt biến mất ở chân trời.

"…"

Chương 392: Tô Ngạn Quyết Tâm

Tạch tạch tạch!

Băng nhận vỡ vụn như là mặt kính phản chiếu biểu tình khiếp sợ của người kia, tràn ngập hoang mang cùng không hiểu.

Tình huống này là sao?

Băng Trác thua?

Không đúng, đã không thể dùng từ thua đơn giản để hình dung, mà là thảm bại, không hề có lực hoàn thủ!

“Làm sao có thể?”

Nhìn qua Băng Trác giống như điểm sáng biến mất ở chân trời, đám người trợn mắt hốc mồm, lâm vào trầm mặc.

Nhất là Băng Khung Thương, cơ hồ không dám tin vào mắt mình!

Là dòng chính của Băng Tộc, Băng Khung Thương lần này đến đây Nam cảnh, bên ngoài là vì nâng đỡ Phong Lôi tông, trên thực tế lại là vì chỉnh hợp thế lực Nam cảnh, dát vàng cho mình.

Đây là gia tộc cho mình nhiệm vụ, chỉ cần có thể hoàn thành, như vậy liền có thể danh chính ngôn thuận tiến vào chỗ tu luyện hạch tâm của gia tộc, thu được rất nhiều tài nguyên, từ đây đi thẳng đến Thánh cảnh.

Đối với Băng Khung Thương mà nói, Nam cảnh bất quá là khu

vực nho nhỏ mà thôi, có Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong Băng Trác tọa trấn, cùng gia tộc ủng hộ, muốn chỉnh hợp thế lực ở Nam cảnh quả thực dễ như trở bàn tay.

Duy nhất đáng lưu ý chính là, Huyền Ất Sơn gì kia tựa hồ có chút quen biết với Thuần Dương thánh địa, căn cứ vào tin tức, Huyền Ất Sơn chỉ dùng thời gian nửa năm liền nhanh chóng quật khởi, áp đảo ba đại tông môn.

Không hề nghi ngờ, khẳng định là đạt được Thuần Dương thánh địa trợ giúp.

Bất quá Băng Khung Thương cũng không hề để ý, cũng chẳng có động chạm gì tới, dù sao Huyền Ất Sơn cũng không có biểu hiện ý muốn xưng bá Nam cảnh.

Huống chi, Băng Tộc cùng Thuần Dương thánh địa từ trước đến nay quan hệ không tệ.

Chỉ là Băng Khung Thương sao cũng không nghĩ tới, Băng Trác thế mà lại bại, hơn nữa nhìn tình huống, còn sống hay không đều là vấn đề!

“Ngươi đến cùng là ai?”

Hít một hơi thật sâu, cưỡng ép đè xuống nội tâm chấn kinh, Băng Khung Thương dò hỏi.

Nếu Tần Giác có thể miểu sát Băng Trác, liền chứng minh thực lực tuyệt đối không chỉ Truyền Kỳ cảnh, thậm chí rất có thể đã đạt tới Thánh cảnh!

Cho dù ở Băng Tộc, cường giả Thánh cảnh cũng có địa vị cao thượng, được người tôn kính, Nam cảnh từ khi nào nhảy ra một Thánh cảnh?

“Ngươi không có tư cách biết.”

Tần Giác nhún vai.

“Hừ, cuồng vọng!”

Nghe vậy, Băng Khung Thương trong lòng giận dữ, lạnh lùng nói:

“Ngươi thật sự rất lợi hại, nhưng tốt nhất đừng xen vào việc của người khác!”

“Ngươi bây giờ rời đi, ta có thể coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, nếu không, đắc tội Băng Tộc, ai cũng cứu không được ngươi!”

Có lẽ là bởi vì ỷ vào thân phận dòng chính Băng Tộc, cùng quen thuộc cảm giác cao cao tại thượng, Băng Khung Thương không có chút e ngại nào, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng hắn mới là người chiến thắng.

“Thế nào, ngươi cũng muốn biến thành điểm sáng giống tên vừa rồi sao?”

Tần Giác đôi mắt nhẹ nhếch lên, ý vị thâm trường nói.

“…”

Thấy thế, Băng Khung Thương bỗng nhiên rùng mình một cái, cũng không dám lại nhiều lời.

Nếu như lúc này Tần Giác thật động thủ với hắn, với tu vi Chí Tôn cảnh hậu kì của Băng Khung Thương, cơ hồ hắn phải chết không nghi ngờ.

Cho dù về sau Băng Tộc báo thù cho hắn thì có thể thế nào?

Chết chính là chết rồi, cái gì cũng chẳng còn.

“Tốt, chúng ta đi thôi.”

Khinh thường thu tay lại, Tần Giác quay người nói.

“Ừm.”

Tô Ngạn nhẹ gật đầu, từ đầu đến cuối, nhìn cũng chưa từng nhìn những cao tầng Phong Lôi tông kia một cái.

“Chậm đã!”

Đột nhiên, đại trưởng lão Phong Lôi tông mở miệng, gọi ba người.

“Tô Ngạn, ngươi thật muốn rời khỏi Phong Lôi tông sao?”

Nghe được câu này, Tô Ngạn dừng bước lại, lạ thường bình thản:

“Đúng thể.”

“Được, một thân tu vi này của ngươi chính là Phong Lôi tông ta bồi dưỡng, muốn rời khỏi Phong Lôi tông, trước tiên trả tu vi lại.”

Đại trưởng lão giống như điên cuồng, phảng phất bắt đền Tô Ngạn, biểu lộ cực kì dữ tợn.

Các trưởng lão còn lại đầu tiên là sững sờ, chợt nhao nhao phụ hoạ theo:

“Không sai, ngươi tu luyện công pháp, bí thuật, đều là đến từ Phong Lôi tông chúng ta, muốn rời khỏi Phong Lôi tông, nhất định phải trả lại!”

“Nhất định phải trả lại!”

“…”

“…”

Dưới cái nhìn của những trưởng lão này, Tô Ngạn căn bản không có khả năng trả lại tu vi, mà chỉ cần Tô Ngạn làm không được, bọn hắn liền có lý do tiếp tục quấn lấy Tô Ngạn không thả.

Đáng tiếc, bọn hắn hoàn toàn đánh giá thấp quyết tâm của Tô Ngạn.

"Tốt, ta trả lại các ngươi."

Nói xong, Tô Ngạn giơ bàn tay lên, nắm chỉ thành quyền, một quyền đánh vào đan điền của mình.

Bành!

Một tiếng vang nhỏ, dao động linh lực kịch liệt khuếch tán ra, lấy Tô Ngạn làm trung tâm, xông thẳng tới chân trời, dung nhập hoàn cảnh xung quanh.

Cùng lúc đó, Tô Ngạn phun ra một ngụm máu tươi, tu vi thẳng tắp hạ xuống, Chí Tôn cảnh sơ kỳ, Thiên giai đỉnh phong, Thiên giai sơ kỳ, Địa giai, Huyền giai, Hoàng giai, cho đến triệt để biến thành người bình thường mới thôi!

"Ngươi!"

Tất cả trưởng lão nháy mắt sửng sốt, khó có thể tin há to mồm.

Không chỉ có cao tầng Phong Lôi tông, ngay cả Tần Giác cũng kinh ngạc, không nghĩ tới Tô Ngạn chọn tự phế tu vi!

May mà Tô Ngạn có truyền thừa Chân Thần, dù cho phế bỏ tu vi, vẫn có thể miễn cưỡng duy trì, sẽ không ảnh hưởng căn cơ!

Không đợi đám người kịp phản ứng, Tô Ngạn quệt máu nơi khóe miệng, gỡ xuống nhẫn trữ vật, dùng sức ném cho đại trưởng lão:

“Tài nguyên tu luyện trong này đủ để hoàn lại vài chục năm dưỡng dục này của Phong Lôi tông, ơn tài bồi, đủ rồi chứ, Lôi Mạch?”

Lôi Mạch chính là tên của đại trưởng lão, Tô Ngạn gọi thẳng tên, liền đại biểu đã căn bản không còn đối đãi với đối phương như trưởng bối nữa.

Về phần nhẫn trữ vật kia, bên còn rất nhiều tài nguyên tu luyện mà lúc trước Tô Ngạn đi theo Tần Giác du lịch ở Trung Châu thu thập được, đừng nói bồi dưỡng được một Chí Tôn cảnh, chính là mười người cũng không có vấn đề gì.

Mắt thấy cảnh tượng này, đại trưởng lão vốn dĩ giống như điên cuồng lập tức ngơ ngác, há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Trong chốc lát, vô số hình ảnh xuất hiện ở trước mắt, đại trưởng lão mờ mịt cúi đầu xuống, giống như mất hồn.

Lão tổ, ta thật làm sai sao?

Giờ này khắc, đại trưởng lão cùng rất nhiều cao tầng của Phong Lôi tông còn chưa ý thức được, bọn hắn bỏ lỡ rốt cuộc là cái gì.

Cho dù Tô Ngạn đã tự phế tu vi, biến thành người bình thường, nhưng từ phương diện nào đó mà nói, lại trở nên càng thêm phù hợp với truyền thừa Chân Thần, nếu như nói trước kia Tô Ngạn cần mấy chục năm mới có thể đi vào Chí Tôn cảnh, như vậy hiện tại thì chỉ cần mấy năm, thậm chí ngắn hơn!

“Tiền bối, chúng ta đi thôi.”

Tô Ngạn chỉ muốn mau chóng rời đi nơi này.

“Đi? Đi đâu?”

Bỗng nhiên, chân trời vang tiếng cười lạnh, trùng trùng điệp điệp, xuyên kim liệt thạch!

Đám người sững sờ, Băng Trác còn chưa chết?

Hô!

Gió lạnh mạnh mẽ cuốn tới, cùng bông tuyết phủ đầy trời, bao phủ toàn bộ Phong Lôi tông, phàm là võ giả bị bông tuyết đụng phải, trừ Băng Khung Thương cùng đám người Tần Giác ra, đều là dừng lại tại chỗ, không thể động đậy!

Nhìn như bông tuyết nho nhỏ, lại dường như nặng hơn ngàn cân!

"Đây là… Phong Tuyết lĩnh vực của Băng Tuyền trưởng lão!"

Băng Khung Thương đại hỉ:

"Băng Tuyền trưởng lão, người tới rồi!"

Lời còn chưa dứt, bên người Băng Khung Thương bỗng nhiên xuất hiện hai lão giả, trường bào màu xanh da trời bên trên thêu ba mảnh bông tuyết, địa vị hiển nhiên trên cả Băng Khung Thương.

"Khung Thương, ngươi không sao chứ."

Một tên lão giả trong đó hỏi.

"Không có việc gì."

Nhìn thấy hai người, Băng Khung Thương hưng phấn nói năng lộn xộn:

"Băng Hộ trưởng lão, người cũng tới!"

"Ừm, Khung Thương."

Lão giả được xưng Băng Hộ gật đầu nói:

“Chuyện vừa rồi chúng ta đều nhìn thấy, tiếp theo liền giao cho chúng ta đi.”

Chương 393: Ta Đổi Ý

“Tiếp theo giao cho chúng ta đi.”

Băng Hộ tự tin nói.

“Được!”

Nghe vậy, Băng Khung Thương lập tức không chút do dự dẫn theo thủ hạ lui lại.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Băng Khung Thương lại biết, Băng Tuyền cùng Băng Hô đều là cường giả Thánh cảnh hàng thật giá thật!

Không chỉ có như thế, cho dù trong Thánh cảnh, hai người cũng thuộc về người nổi bật tuyệt đối!

Kỳ thật trước đó, Băng Khung Thương liền biết gia tộc bên kia lại phái cường giả Thánh cảnh tới, nếu không chỉ bằng vào thực lực của Băng Trác, căn bản không có khả năng chỉnh hợp Nam cảnh, chỉ riêng lão tổ Thiên Cơ tông kia, Băng Trác liền không nhất định đánh thắng được.

Chỉ là Băng Khung Thương không nghĩ tới, gia tộc sẽ một lần xuất động hai Thánh cảnh, mà còn là hai trưởng lão cao tầng Băng Tuyền, Băng Hộ!

Lần này, Tần Giác chết chắc!

Thẳng đến khi Băng Khung Thương rời khỏi phạm vi lĩnh vực của hai người, Băng Tuyền mới quay đầu nhìn về phía Tần Giác, từ trên cao nhìn xuống nói:

“Ha ha, nghĩ không ra Nam cảnh lại ẩn giấu một cường giả Thánh cảnh, thú vị đó.”

“Sát hại hộ pháp của Băng Tộc ta, vốn nên lập tức xử tử, bất quá ta có thể cho ngươi một cơ hội.”

Dừng một chút, Băng Tuyền cười nói:

“Từ giờ trở đi, vì Băng Tộc làm việc ngàn năm, tha cho ngươi khỏi chết.”

Một cường giả Thánh cảnh, vô luận đặt ở chỗ nào của Linh Ương giới cũng đáng giá coi trọng, cho nên Băng Tuyền nhịn không được có ý muốn lôi kéo, về phần Băng Trác, nếu như Tần Giác đồng ý, chết thì chết.

Nếu như Tần Giác không đồng ý, vẫn sẽ là lý do để bọn hắn động thủ.

“Thật có lỗi, không hứng thú.”

Tần Giác lắc đầu cự tuyệt.

“Người trẻ tuổi, tu hành không dễ, tuyệt đối không được tự tìm đường chết.”

Băng Hộ đôi mắt nhắm lại, điềm nhiên nói.

“Thật sao?”

Tần Giác châm chọc nói.

“Muốn chết!”

Băng Hộ giận dữ, một bàn tay trực tiếp chụp xuống!

So với công kích của Băng Trác, Băng Hộ không thể nghi ngờ là khủng bố hơn gấp mười, gấp trăm lần!

Chỉ một thoáng, gió tuyết đầy trời ngưng tụ, hóa thành đại thủ che khuất bầu trời, bao phủ phạm vi ngàn dặm, có ý muốn san bằng toàn bộ Phong Lôi tông thành bình địa!

Nơi xa, Băng Khung Thương khẩn trương, một chưởng này bổ xuống, chẳng phải là ngay cả Tô Ngạn cũng chết sao?

“Tiền bối, đừng…”

Đại trưởng lão Lôi Mạch bị bông tuyết dừng lại tại chỗ, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, nhưng mà Băng Hộ phảng phất không nhìn thấy đại trưởng lão, tiếp tục thao túng đại thủ hướng Tần Giác vồ tới.

Đại thủ còn chưa rơi xuống,tóc Tần Giác đã bị thổi bay về sau, tay áo bay lên, giống như tiên nhân.

Đối mặt một kích kinh thiên của Băng Hộ, Tần Giác lơ đãng nói:

“Dẫn Tô Ngạn về Huyền Ất Sơn trước.”

Thời khắc này Tô Ngạn vừa mới tự phế tu vi, suy yếu vô cùng, đừng nói xuyên qua thông đạo không gian, ngay cả đi đường cũng có chút khó khăn.

“Vâng.”

Thí Đạo dùng linh lực bao trùm Tô Ngạn, sau đó mang theo Tô Ngạn bay vào thông đạo không gian Tần Giác đã mở trước đó.

Cùng lúc đó, kim quang nở rộ!

Ầm ầm!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, đại thủ bị kim quang cắt thành vô số mảnh, nháy mắt sụp đổ!

Thấy thế, cao tầng Phong Lôi tông nhao nhao nhẹ nhàng thở ra, nếu là một chưởng này chứng thực, Phong Lôi tông liền xong đời.

Một bên khác, Băng Khung Thương nội tâm mừng thầm, vừa muốn nhắc nhở Băng Hộ không nên thương tổn Tô Ngạn, đột nhiên phát hiện, Tô Ngạn không thấy!

Tình huống này là sao?

“Hửm? Hai nữ nhân kia đâu?”

Băng Hộ nhíu mày, cũng ý thức được không đúng.

“Chẳng lẽ thừa cơ thi triển bí pháp chạy rồi?”

Băng Tuyền kinh ngạc.

“Không có khả năng!”

Băng Hộ thề thốt bác bỏ:

“Nếu như là bí pháp, ta không có khả năng không phát hiện được.”

“Ây… Cũng đúng.”

Băng Tuyền khẽ gật đầu, hắn vừa rồi xác thực không có phát giác được dị thường.

“Mặc kệ, xử lý tên này trước rồi lại nói, “

Hừ lạnh một tiếng, Băng Hộ lười suy nghĩ nhiều, lại là một chưởng vung ra!

Ầm ầm!

Lần này, Tần Giác không có lựa chọn phòng thủ, hắn vỗ vỗ

trên thân bông tuyết, cách không điểm nhẹ.

Bạch!

Kim quang bắn ra, nhẹ nhõm phá hủy công kích của Băng Hộ, lập tức trong ánh mắt khiếp sợ của Băng Hộ, xuyên qua cánh tay của hắn, biến mất không thấy gì nữa!

Phốc phốc!

Quỷ dị chính là, kim quang sau khi xuyên qua cánh tay của Băng Hộ, không có máu tươi chảy ra, nhưng dần dần hiện ra khe hở ánh sáng, đồng thời nhanh chóng lan tràn ra ngoài, trải rộng toàn thân!

“Cái này… Cái này…”

Mặt mũi Băng Hộ tràn đầy hoảng sợ, thống khổ cực độ làm ngũ quan hắn đã hoàn toàn vặn vẹo, nhìn qua khủng bố vô cùng.

“Cứu ta…”

Lời còn chưa dứt, thân thể Băng Hộ ầm vang nổ tung, giống như pháo bông lộng lẫy!

Một chiêu, Băng Hộ vẫn lạc!

Toàn trường tĩnh mịch!

“Làm sao có thể?”

Băng Tuyền khó có thể tin há to mồm.

Băng Hộ chết rồi?

Cho dù khó mà tiếp nhận, nhưng cho dù Băng Tuyền dùng linh thức lục soát bao nhiêu lần, đều cũng tìm không được khí tức của Băng Hộ nữa!

Làm sao có thể?

Miểu sát Thánh cảnh?

Tên này rốt cuộc là quái vật gì!

Không kịp nghĩ nhiều, Băng Tuyền vội vàng thôi động linh lực, thi triển bí pháp, muốn bỏ chạy!

Đến lúc này, liền xem như ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, Tần Giác tuyệt không chỉ có Thánh cảnh đơn giản như vậy!

Đáng tiếc, Tần Giác sát ý đã quyết, căn bản không có ý định thả hắn đi.

Oanh!

Kim quang hiện lên, Băng Tuyền và Băng Hộ cùng nổ thành pháo hoa, thần hồn câu diệt!

Đến tận đây, hai cường giả Thánh cảnh đến từ Băng Tộc, toàn bộ bỏ mình!

Hai người vẫn lạc, gió tuyết giữa thiên địa lập tức đình chỉ, phảng phất chưa từng tồn tại, cao tầng Phong Lôi tông cũng khôi phục năng lực hành động, chỉ bất quá đám bọn hắn vẫn đứng tại chỗ không dám loạn động, sợ Tần Giác sẽ coi bọn họ làm mục tiêu tiêu diệt.

Cho tới giờ khắc này, những cao tầng Phong Lôi tông này mới ý thức được, 'bạn' của Tô Ngạn, rốt cuộc cường đại cỡ nào!

"Không có khả năng… Không có khả năng…"

Băng Khung Thương tự lẩm bẩm, ngây ra như phỗng.

"Lúc đầu không muốn giết ngươi."

Tần Giác đôi mắt nhẹ liếc, thản nhiên nói:

“Bất quá ta hiện tại đổi ý.”

Bành!

Sau một khắc, Băng Khung Thương theo sát phía sau Băng Hộ, Băng Tuyền, nổ thành sương mù máu, chết không thể chết lại.

Đương nhiên, còn có những cường giả Băng Tộc còn lại.

Ngắn ngủi nửa phút, một lực lượng đủ để quét ngang Nam cảnh, cứ như vậy bị Tần Giác giết sạch.

Làm xong những thứ này, Tần Giác phảng phất người không việc gì, quay người đi vào không gian thông đạo, đồng thời thuận tay phong kín nó.

Dù sao, về sau cũng không dùng đến.

Nửa ngày, đại trưởng lão Lôi Mạch rốt cục kịp phản ứng, hắn đảo mắt một vòng, khàn giọng nói:

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Là ta đang nằm mơ sao?”

“…”

Tất cả trưởng lão hai mắt nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào.

…

Huyền Ất Sơn, sườn đồi.

Phốc!

Tô Ngạn phun ra một ngụm máu tươi, mềm nhũn đổ xuống, nếu không phải có truyền thừa Chân Thần chèo chống, chỉ sợ đã

trọng thương hôn mê từ lâu.

“Kỳ thật, ngươi không cần thiết tự phế tu vi.”

Tần Giác thở dài.

“Không, kia là ta thiếu Phong Lôi tông, ta hẳn là nên trả bọn hắn.”

Tô Ngạn cười nói:

“Với lại ta chưa bao giờ nhẹ nhõm giống như bây giờ.”

Nói là Tô Ngạn tự phế tu vi, chẳng bằng nói là tránh thoát gông xiềng, về sau mặc kệ Phong Lôi tông như thế nào, đều cùng nàng không còn có bất kỳ quan hệ gì!

“Tốt a.”

Tần Giác bất đắc dĩ:

“Tiếp theo ngươi định làm gì?”

“Ta…”

Do dự một chút, Tô Ngạn cúi đầu nói ra:

“Ta muốn gia nhập Huyền Ất Sơn.”

Bây giờ Tô Ngạn không chỗ có thể đi, lại mất hết tu vi, cũng chỉ có thể lựa chọn gia nhập Huyền Ất Sơn.

Không đợi Tần Giác mở miệng, Tô Ngạn nói tiếp:

“Ta có thể từ đệ tử ngoại môn bình thường nhất đi lên, cho dù là tạp dịch cũng được!”

“Ồ? Từ tông chủ của Phong Lôi tông biến thành tạp dịch, ngươi xác định nguyện ý?”

Tần Giác cười mỉm.

“Ta xác định!”

Tô Ngạn cắn răng nói.

“Tốt, từ giờ trở đi, ngươi chính là thành viên của Huyền Ất Sơn.”

Chương 394: Phản Ứng Của Băng Tộc

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thành viên của Huyền Ất Sơn.”

Tần Giác khóe miệng cong lên một nụ cười, thản nhiên nói.

Sau khi kinh ngạc, Tô Ngạn đại hỉ:

“Đa tạ tiền bối!”

“Bất quá tạp dịch gì đó thì thôi, ta hiện tại thiếu đầu bếp, ngươi muốn làm không?”

Tần Giác đương nhiên không có khả năng thật sự để Tô Ngạn đi làm tạp dịch, cho dù hiện tại Tô Ngạn tu vi mất hết, nhưng mượn nhờ truyền thừa Chân Thần, bước vào cảnh giới cao hơn bất quá chỉ là vấn đề thời gian thôi.

“Nguyện ý!”

Tô Ngạn không chút do dự gật đầu nói.

Bên cạnh, Thí Đạo há to miệng, muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

“Tốt, ngươi đi qua sân bên kia nghỉ ngơi một lát trước, thuận tiện khôi phục thương thế chút.”

Nói xong, Tần Giác lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đưa cho Tô Ngạn:

“Trong này có một ít tài nguyên tu luyện, hẳn là đủ ngươi sử dụng trong thời gian ngắn.”

“…”

Lần này, Tô Ngạn không có cảm tạ, mà là tiếp nhận nhẫn trữ vật, nhìn Tần Giác thật sâu, sau đó quay người đi vào viện.

“Hô, xem ra sau này nơi này lại phải thêm một người.”

Tần Giác cười khổ.

Hơn nửa năm trước, chỗ sườn đồi chỉ có một mình Tần Giác, hiện tại cơ hồ nhanh chóng có thể góp thành hai bàn mạt chược.

Đưa mắt nhìn Tô Ngạn đi xa, Thí Đạo nhịn không được phàn nàn nói:

“Chủ nhân, rõ ràng đã nói xong, ta mới là đầu bếp của người mà.”

“Ây…”

Tần Giác sững sờ, xém chút quên việc này mất.

“Khụ khụ, không liên quan, hai người các ngươi đều là đầu bếp của ta, có thể ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị.”

“Hừ.”

Thí Đạo ngẩng đầu lên, rất bất mãn.

Tần Giác: “…”

…

Trung Châu, Băng Tộc.

Cho dù là tám đại thánh địa, hay là mười hai Thánh tộc, bởi vì

quá mức cường đại, đều có lãnh thổ khổng lồ thuộc về mình.

Băng Tộc tọa lạc ở một khu vực quanh năm phong tuyết.

Không giống với thế lực khác, Băng Tộc cùng Hỏa tộc xem như là hai gia tộc đặc biệt nhất trong mười hai Thánh tộc.

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn hắn chỉ tu luyện công pháp Hỏa hệ cùng Băng hệ, đồng thời phát huy nó đến cực hạn.

Phóng nhãn khắp Linh Ương giới, có thể đơn thuần ở phương diện công pháp Hỏa hệ, Băng hệ áp chế Hỏa tộc, Băng Tộc cơ hồ không có, bao gồm cả tám đại thánh địa.

Điểm này kỳ thật cũng khá giống với Thuần Dương thánh địa, với lại cả hai cùng Thuần Dương thánh địa quan hệ không tệ.

Giờ phút này, trong đại điện Băng Tộc, bầu không khí băng lãnh vô cùng, tất cả trưởng lão, cao tầng đều tụ tập ở đây, hoặc là sắc mặt ngưng trọng, hoặc là giận không kềm được, hình thành một hình tượng quỷ dị.

Loại tình huống này đại khái duy trì khoảng chục phút, tộc trưởng Băng tộc trên vương tọa rốt cục cũng mở to mắt.

Đây là một nam tử trung niên tóc màu lam, ngay cả con ngươi cũng là màu lam, chưa nói tới tuấn mỹ, lại tràn ngập mị lực, thuộc về loại hình đại thúc, chỉ là toàn thân tản ra khí tức băng lãnh khiến người khác rất không muốn tới gần.

“Băng Tuyền, Băng Hộ chết rồi.”

Nam tử trung niên mở miệng, nhìn không ra chút tâm tình chập chờn:

“Lần này thành viên gia tộc tiến về Nam cảnh, toàn quân bị diệt.”

Lời vừa nói ra, giống như nhóm lên dây dẫn nổ, cao tầng Băng Tộc phía dưới lập tức hô lớn:

“Tộc trưởng, rốt cuộc là ai, dám giết người Băng Tộc chúng ta!”

“Báo thù cho hai trưởng lão cùng Khung Thương thiếu chủ!”

“Giết giết giết!”

“…”

Băng Tuyền cùng Băng Hộ ở trong Băng Tộc địa vị cực cao, thậm chí rất nhiều cao tầng đều là do một tay bọn hắn đề bạt, bây giờ hai người bỏ mình, những cao tầng kia sao có thể nhìn như không thấy?

Về phần Băng Khung Thương, chính là đương kim thiên tài đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi ở Băng Tộc, tương lai rất có thể có hi vọng chạm đến Thánh Vương, nếu không Băng Tộc cũng sẽ không giao cho hắn nhiệm vụ đơn giản như vậy.

Kết quả ai có thể nghĩ tới, thế mà lại toàn quân bị diệt!

“Nam cảnh căn bản không ai có thể giết chết Băng Tuyền, Băng Hộ, nhất định là Hồn Tộc đang làm trò quỷ!”

Băng Tộc cùng Hồn Tộc trước giờ không hợp nhau, thậm chí thường xuyên xảy ra chiến tranh, thế là lập tức có người nhắm ngay Hồn Tộc.

“Không sai, đoạn thời gian trước chúng ta bởi vì chuyện của linh mạch vừa giao thủ với Hồn Tộc.”

“Hồn Tộc đáng chết!”

“Tộc trưởng, việc này tuyệt đối không thể cứ như vậy bỏ qua được!”

“…”

“…”

Đám người kích động gầm thét, hận không thể hiện tại liền cầm vũ khí, phóng tới Hồn Tộc.

Đúng lúc này, nam tử trung niên đưa tay ra hiệu, toàn bộ đại điện nháy mắt an tĩnh lại.

“Ha ha, các ngươi quên sao, chúng ta từng có hiệp nghị, mặc xảy ra chuyện gì, đều tuyệt không thể hạ thủ với thế hệ trẻ tuổi.”

Nam tử trung niên cau mày nói:

“Chuyện này không liên quan gì tới Hồn Tộc.”

Vì phòng ngừa huyết mạch đoạn tuyệt, mười hai Thánh tộc từng ký kết hiệp nghị, mặc kệ song phương tranh đấu kiểu gì, chỉ cần thế hệ trẻ tuổi không bước vào vòng chiến, liền không thể hạ thủ thế hệ trẻ tuổi, dù cho bước vào vòng chiến, cũng nhất định phải để thế hệ trẻ tuổi tự mình giải quyết, nếu không chính là địch của mười một Thánh tộc còn lại.

Sở dĩ như thế, là bởi vì thế hệ trẻ tuổi thường đại biểu cho tương lai của gia tộc, nếu như song phương đánh nhau, tất BUlmỸ đều ám sát máu mới của đối phương, như vậy hai nhà sớm muộn cũng xong đời.

Cũng là dựa vào hiệp nghị này, mười hai Thánh tộc mới có thể tiếp tục lâu như vậy mà không có xuống dốc, đương nhiên, ngoại trừ Linh tộc.

Hồn Tộc dù thần bí, nhưng tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức đồng thời đắc tội với mười một Thánh tộc, huống chi, cho dù là Hồn Tộc, cũng không có khả năng đơn giản như vậy liền giết chết hai Thánh cảnh hậu kì là Băng Tuyền, Băng Hộ được.

“Không phải Hồn Tộc, vậy sẽ là ai?”

Một trưởng lão hiếu kì.

“Chẳng lẽ là… Thánh địa?”

Một trưởng lão khác thấp giọng nói.

Thánh địa!

Hai từ này tựa như núi lớn từ trên trời giáng xuống, ép đám người thở không nổi.

Nếu như là Thánh địa, như vậy bọn hắn cũng chỉ có thể giả vờ như chuyện gì cũng không có phát sinh.

“Ai.”

Thấy nhiều cao tầng suy đoán lung tung, nam tử trung niên bất đắc dĩ nói:

“Chính các ngươi xem đi.”

Nói xong, nam tử trung niên búng tay một cái, một đoạn hình ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hình ảnh rất mơ hồ, nhưng mơ hồ có thể thấy được, người ở bên trong là Băng Tuyền, Băng Hộ.

“Khung Thương, chuyện kế tiếp liền giao cho chúng ta đi.”

Hình ảnh, Băng Hộ tự tin nói.

“Được.”

Hình ảnh có chút rung động, nhanh chóng kéo xa, hiển nhiên, đoạn hình ảnh này là lấy thị giác của Băng Khung Thương ghi chép.

Sau đó, Băng Hộ liên tục đánh ra hai chưởng, sau đó đám người liền thấy một cảnh cả đời khó quên.

Kim quang hiện lên, Băng Hộ lập tức giống như pháo bông nổ tung, ngay sau đó là Băng Tuyền, sau đó hình ảnh tắt ngúm.

Từ đầu đến cuối, đều thấy không rõ người động thủ kia rốt cuộc dáng dấp ra sao, bất quá có thể khẳng định là, Băng Tuyền cùng Băng Hộ đều là bị trực tiếp miểu sát!

Cấp bậc gì mới có thể miểu sát Thánh cảnh hậu kỳ?

Thánh Vương!

"Làm sao có thể…"

Đám người trợn mắt hốc mồm.

"Các ngươi đều thấy rõ ràng chưa?"

Nam tử trung niên trầm lặng nói:

"Ta tuyên bố, chuyện này dừng ở đây, ai cũng không cho phép truy tra, nếu như người nào chống lại, tự gánh lấy hậu quả!"

"Vâng!"

Đám người không cam lòng gật đầu.

Một Thánh Vương Băng Tộc có lẽ không sợ, nhưng cũng không đáng phải vì đám người Băng Tuyền đi đắc tội.

Trọng yếu nhất chính là, căn bản không biết Thánh Vương này đến từ nơi nào, nếu như thuộc về một trong mười một Thánh tộc còn lại, Băng Tộc khẳng định sẽ đánh tới cửa đi đòi một lời giải thích, vấn đề là, loại thủ đoạn công kích kia chưa thấy qua bao giờ!

Mà không biết là điều đáng sợ nhất từ trước đến nay.

“Với lại, mặc kệ xảy ra cái gì, trong trăm năm không được phép bước vào Nam cảnh!”

Chương 395: Lễ Vật

Ngay lúc tộc trưởng Băng Tộc hạ lệnh trong vòng trăm năm không được phép bước vào Nam cảnh, Tô Ngạn cũng đã khôi phục xong thương thế, từ trong sân đi ra.

Mất đi tu vi Chí Tôn cảnh, Tô Ngạn giờ phút này lộ ra nhìn qua rất gầy yếu, nhưng khí chất lại không giảm ngược lại còn tăng, có thể xưng ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Chỉ bất quá so với Tô Ngạn khiến cho người ta cảm giác cao lãnh trước kia, Tô Ngạn hiện tại không thể nghi ngờ có chút ôn hòa, tựa như chị gái nhà bên.

Cho tới nay, Tần Giác nhìn thấy nữ nhân, có thể so với Tô Ngạn có thể nói lác đác không có mấy, nhất là phương diện dáng người.

“Tiền bối.”

Tô Ngạn cẩn thận từng li từng tí đi đến bên cạnh Tần Giác.

“Ừm.”

Tần Giác tựa ở bên lục thạch uống rượu, nghe thấy tiếng của Tô Ngạn, thuận miệng hỏi:

“Có chuyện gì không?”

“Nếu như không phải tiền bối, lần này ta thật không biết nên sao mới tốt.”

Do dự thật lâu, Tô Ngạn ánh mắt phức tạp nói.

Cho tới nay, Tô Ngạn đều coi Phong Lôi tông là nhà của mình, bởi vậy, vì có thể trọng chấn Phong Lôi tông, không tiếc kiên trì cùng Tần Giác đi du lịch Trung Châu.

Thậm chí lúc tiến vào Phong Lôi trì không kiên trì nổi, hoàn toàn nương tựa vào ý chí mà chèo chống.

Kết quả cuối cùng lại là bị xem như công cụ đi đổi lấy chỗ tốt, có thể thấy được Tô Ngạn có bao nhiêu tuyệt vọng.

May mà nàng quen biết với Tần Giác, nếu không chỉ sợ căn bản không có lựa chọn nào khác.

“A, chúng ta không phải bạn bè sao?”

Tần Giác cười nói:

“Giữa bạn bè giúp lẫn nhau là chuyện đương nhiên.”

“Chỉ là… Bạn bè thôi sao?”

Nghe vậy, Tô Ngạn có chút thất vọng.

“Ngươi nói cái gì?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Không có… Không có gì.”

Tô Ngạn gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, lắc đầu liên tục.

“…”

Tần Giác nhún vai, tiếp tục uống linh tửu.

Nhìn qua Tần Giác ở bên cạnh tuấn mỹ vô cùng, Tô Ngạn hít một hơi thật sâu, dường như hạ quyết tâm một quyết định nào đó, vẻ mặt dần dần kiên định.

Trước kia nàng không được chọn, hiện tại cho dù thế nào, đều phải cẩn thận nắm chặt cơ hội!

“Tiền bối!”

“Hửm?”

Tần Giác vừa mới quay đầu, hai mảnh mềm mại liền ngăn trên miệng hắn.

Thơm quá.

Với lại thật ấm áp.

Không đợi Tần Giác kịp phản ứng, hai mảnh mềm mại kia đã rời đi, sau đó Tô Ngạn chạy như bay đi, trên đầu phun ra một luồng khói trắng, tựa như động cơ hơi nước.

“Ây…”

Nửa ngày, Tần Giác sờ sờ môi của mình, hơi có vẻ ngơ ngác.

Tình huống này là sao?

Mới vừa rồi là Tô Ngạn hôn hắn một cái?

Đây không được tính là phi lễ chớ?

Bất quá… Hình như rất thoải mái?

Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Ầm!

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, khiến cho Tần Giác chú ý.

Thì ra là thần quả sáng óng ánh rơi trên nền đất.

Đương nhiên, thần quả không phải trọng điểm, trọng điểm là người cầm.

“Chủ… Chủ nhân, các ngươi đang làm cái gì?”

Thí Đạo vẻ mặt chấn kinh.

Tần Giác: “…”

Vì cái gì mỗi lần xảy ra tình huống tương tự, ngươi đều đang ở phụ cận?

“Khụ khụ, ta nói ta không biết, ngươi tin không?”

Thí Đạo: “…”

“Không được! Ta cũng muốn!”

Cắn răng, Thí Đạo kiên định nói.

Tần Giác: “???”

Sau một khắc, Thí Đạo vọt lên.

“Chờ một chút!”

Lời còn chưa dứt, Thí Đạo đã bổ nhào vào trên người Tần Giác.

“A……”

Tần Giác chưa hề nghĩ tới, mình có một ngày sẽ bị một thanh kiếm cưỡng hôn!

So với Tô Ngạn chuồn chuồn lướt nước, Thí Đạo quả thực hận không thể nuốt sạch Tần Giác vào trong bụng, rơi vào đường cùng, Tần Giác đành phải cưỡng ép đẩy nàng ra.

“Hắc hắc.”

Làm xong những này, Thí Đạo lập tức lộ ra nụ cười hài lòng, lập tức nhặt lên thần quả trên đất, đưa cho Tần Giác:

“Chủ nhân, ăn đi.”

“…”

Lau nước bọt trên mặt, Tần Giác nhận thần quả, lần đầu tiên có loại xúc đông muốn hành hung Thí Đạo.

…

Sau đó mấy ngày, Tô Ngạn tạm thời ở trong sân của Tần Giác, dù sao bên trong có rất nhiều gian phòng, dù cho thêm Tô Ngạn, Thí Đạo cũng không có gì.

Trong lúc đó Tần Giác cùng Bạch Nghiệp nói chuyện của Tô Ngạn, Bạch Nghiệp đương nhiên sẽ không cự tuyệt Tô Ngạn gia nhập Huyền Ất Sơn, chỉ là nhớ tới nửa năm trước lời đồn kia truyền khắp Huyền Ất Sơn, làm hại mình bị Tần Giác đánh tơi bời, Bạch Nghiệp nhịn không được cảm khái, xem ra lời đồn này rất nhanh sẽ thành sự thật!

Đáng nhắc tới chính là, bởi vì tu vi Tô Ngạn mất hết, chỉ có thể làm chút đồ ăn bình thường, cho nên gần nhất đều là Thí Đạo phụ trách nấu cơm, cái này khiến Thí Đạo rất vui vẻ, cho là mình cuối cùng cũng ‘đánh bại’ được Tô Ngạn.

Về phần bế quan tu luyện, đã bị Thí Đạo ném đến lên chín tầng mây từ lâu.

Đương nhiên, Tô Ngạn cũng không có nhàn rỗi, vẫn đang cố gắng tu luyện, ngắn ngủi mấy ngày, đã từ người bình thường bước vào Hoàng giai đỉnh phong.

Dưới sự trợ giúp của truyền thừa Chân Thần, Tô Ngạn tu luyện Phong Lôi Chi Lực so với ban đầu ở Phong Lôi tông còn tinh

xảo hơn, tin tưởng khôi phục tu vi chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Ngày này, Tô Ngạn đang ngồi xếp bằng tại bên trong viện tu luyện, xung quanh chất đống các loại thiên tài địa bảo, hình thành từng luồng linh khí mắt thường có thể thấy được, từ bốn phương tám hướng tràn vào trong người Tô Ngạn.

Răng rắc!

Giống như pha lê vỡ nứt, Tô Ngạn toàn thân chấn động, khí tức bắt đầu không ngừng kéo lên, nháy mắt đột phá Hoàng giai!

“Rốt cục thành công tiến giai Huyền giai.”

Nửa ngày, Tô Ngạn mở to mắt, nhìn hai tay của mình, nhẹ nhàng thở ra.

Két!

Cửa viện được mở ra, đi tới một thân ảnh.

“Tiền bối.”

Tô Ngạn vừa muốn nghênh đón, bỗng nhiên dừng lại.

Cho dù trước mắt người này nhìn qua giống Tần Giác y như đúc, ngay cả khí chất đều hoàn toàn giống nhau, nhưng Tô Ngạn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Chào ngươi.”

Đối phương lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Ây… Chào ngươi, xin hỏi ngươi là…”

Tô Ngạn lui ra phía sau hai bước, hơi có vẻ cảnh giác.

“Ta là Hóa Thân của chủ nhân, tới lấy đồ.”

Nói xong, đối phương tiến vào phòng của Tần Giác.

Hóa Thân?

Tô Ngạn kinh ngạc, khó trách hai người giống nhau như đúc, thì ra là thế.

Không bao lâu, 'Tần Giác' lại từ trong phòng ra, trong tay nhiều thêm nhẫn trữ vật, rời khỏi viện lạc.

Thấy thế, Tô Ngạn vội vàng đi theo.

"Chủ nhân."

Hóa Thân khom mình hành lễ với Tần Giác.

"Đi thôi."

Tần Giác phất phất tay.

"Vâng."

Nghe vậy, Hóa Thân xông thẳng tới chân trời, nhanh chóng biến mất ở hư không.

Trải qua gần hai tháng tu luyện, Hóa Thân đã bước vào Chân Thần thượng vị, cách Thần Vương cảnh còn lại nửa bước.

Phóng nhãn khắp giới nội, trừ Tần Giác ra, không ai là đối thủ của nó, bao gồm cả Thiên Đế.

Lần này Tần Giác lệnh Hóa Thân rời khỏi Linh Ương giới, là vì tiến về Thần Vực, nói cho Thiên Đế chuyện Huyền Ất Sơn sắp dọn tới Thiên Cung, thuận tiện để Hóa Thân ở trên mảnh đất trống kia kiến tạo một số cung điện cùng phòng ở, thuận tiện đến lúc đó trực tiếp vào ở.

"Sư phụ, sư phụ."

Lúc này, Vân Tịch cưỡi Kỳ Lân từ dưới sườn đồi nhảy lên, xém chút mất khống chế đâm vào tảng đá ở phía xa.

“Sư phụ, ta trở về rồi.”

Vân Tịch đứng trên đầu Kỳ Lân, ngốc mao đung đưa trái phải, cực kì đáng yêu.

Kỳ Lân thì lè lưỡi, miệng lớn thở hổn hển, hiển nhiên mệt không ít.

Tổ hợp quái dị như vậy, thật là khiến người ta dở khóc dở cười.

“Hai người các ngươi mấy ngày nay chạy đi nơi nào vậy?”

Tần Giác cạn lời.

“Hì hì, sư phụ, chúng ta đi rất nhiều nơi, có mang lễ vật cho người.”

Vân Tịch phi thân lên, rơi lên vai Tần Giác:

“Người xem.”

Vỗ vỗ nhẫn trữ vật có thể dùng làm vòng tay, một vật lập tức bắn ra.

Chương 396: Ganh Đua So Sánh

Ba!

Chén rượu giống như lưu ly từ trong nhẫn trữ vật bắn ra, rơi vào trong lòng Vân Tịch, tinh xảo vô cùng.

Đáng nhắc tới chính là, trên chén rượu khắc rất nhiều hoa văn,sáng long lanh, nói là chén rượu, chẳng bằng nói là tác phẩm nghệ thuật.

“Thế nào, sư phụ, đây là ta vì người chuẩn bị.”

Tần Giác: “…”

Đây chính là lễ vật mà ngươi nói?

Một ly rượu?

“Hì hì, sư phụ cũng không nên xem nhẹ chén rượu này a.”

Dường như xem thấu suy nghĩ trong lòng của Tần Giác, Vân Tịch lấy ra một bình linh tửu, đổ vào chén rượu.

Quỷ dị chính là, mặc kệ Vân Tịch đổ vào bao nhiêu, chén rượu từ đầu đến cuối không có dấu hiệu tràn ra, thậm chí tới cuối cùng, linh tửu trong bầu rượu đã cạn, chén rượu còn chưa đầy.

“Chén rượu này là dùng phù văn luyện chế, có thể một lần chứa ba bình linh tửu!”

Vân Tịch cười tủm tỉm nói.

Tần Giác: “…”

Mặc dù có thể đựng được ba bình linh tửu quả thật rất thú vị, nhưng đây không phải cởi quần đánh rắm, vẽ vời thêm chuyện sao?

Thấy Tần Giác mặt không biểu tình, Vân Tịch hơi có vẻ uể oải:

“Sư phụ không vui sao?”

“Ây… Không phải.”

Vì không đả kích Vân Tịch, Tần Giác đành phải miễn cưỡng nở nụ cười, tiếp nhận chén rượu nói:

“Ta rất thích.”

Nghe vậy, Vân Tịch hai mắt hơi sáng, bỗng nhiên ôm lấy Tần Giác, cao hứng nói:

“Ta liền biết chủ nhân nhất định sẽ thích!”

“…”

Sau khi nhận lấy chén rượu, Tần Giác từ trong miệng Vân Tịch biết được, nàng khoảng thời gian này cùng Kỳ Lân du lịch hơn phân nửa Nam cảnh, với tu vi Chí Tôn cảnh của Vân Tịch, lại có đồng thuật gia trì, cho dù là cường giả Truyền Kỳ cảnh cũng có thể chống đỡ, phóng nhãn khắp Nam cảnh, cơ hồ không ai có thể làm gì được nàng.

Nhưng lâu lâu cũng có người không sợ chết nhảy ra, kết quả tự nhiên là bị Vân Tịch tiện tay diệt sát.

Về phần chén rượu kia, thì là nàng từ trong cửa hàng mua được, xem như thu hoạch ngoài ý muốn.

Nghe xong Vân Tịch miêu tả, Tần Giác nhịn không được trợn mắt, thì ra lễ vật của mình chỉ là cái ngoài ý muốn thôi.

“A, Tô Ngạn tỷ tỷ gia nhập Huyền Ất Sơn.”

Vân Tịch mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng thế.”

Tần Giác khẽ gật đầu.

“Quá tốt!”

Vân Tịch đại hỉ:

“Về sau liền có thể mỗi ngày ăn đồ ăn Tô Ngạn tỷ tỷ làm.”

Lời còn chưa dứt, Tô Ngạn từ bên cạnh đi tới.

“Tô Ngạn tỷ tỷ!”

Thấy thế, Vân Tịch vội vàng thả người nhào vào lòng Tô Ngạn.

“Chờ một chút.”

Vân Tịch nhíu mày, ý thức được không đúng.

“Tô Ngạn tỷ tỷ, tu vi của tỷ…”

Cho dù giờ phút này Tô Ngạn đã bước vào Huyền giai, nhưng không so được với lúc trước, quả thực khác biệt vô cùng, Vân Tịch sao có thể nhìn không ra.

“Ha ha, không có gì, chẳng qua là tu luyện lại từ đầu thôi.”

Vuốt vuốt đầu Vân Tịch, Tô Ngạn không quan trọng nói.

Với Tô Ngạn mà nói, tu luyện lại từ đầu không có gì, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi, nhưng Phong Lôi tông thì không có may mắn như vậy.

Mất đi thiên tài duy nhất có hi vọng chạm đến Truyền Kỳ cảnh

mấy trăm năm qua, bây giờ Phong Lôi tông gần như không có khả năng lại trở về vị trí bốn đại tông môn.

Không chỉ có như thế, bởi vì tộc trưởng Băng Tộc hạ lệnh trong trăm năm không được phép bước vào Nam cảnh, Phong Lôi tông ngay cả cơ hội được nâng đỡ cũng đã mất đi, tin tưởng rất nhanh liền sẽ xuống dốc, thẳng đến triệt để rời khỏi lịch sử võ đài.

“Được a…”

Vân Tịch thở dài, chợt giống như là nhớ tới cái gì, vỗ tay nói:

“Đúng rồi! Ta còn mua một thứ, vừa hay có thể đưa cho Tô Ngạn tỷ tỷ.”

“Đưa cho ta?”

Tô Ngạn ngạc nhiên.

“Không sai.”

Không đợi Tô Ngạn kịp phản ứng, Vân Tịch trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cây trâm ngọc, có hai viên thủy tinh, cũng là dùng phù văn luyện chế, có thể dùng làm vũ khí.

Chẳng biết tại sao,nháy mắt nhìn thấy cây trâm ngọc này, Tô Ngạn chợt nhớ tới chiếc gương đồng mà Tần Giác đưa cho nàng kia, cho đến bây giờ, nàng đều mang theo bên người.

“Tô Ngạn tỷ tỷ đeo lên đi nhất định rất đẹp.”

Nói xong, Vân Tịch kéo tóc Tô Ngạn lên, cắm trâm ngọc vào.

“Oa, thật xinh đẹp!”

Vân Tịch kêu to.

“Thật sao?”

Tô Ngạn gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, vô thức liếc nhìn Tần Giác, phát hiện đối phương cũng đang nhìn bên này, vội vàng thu hồi ánh mắt.

“Đương nhiên là thật!”

Liên tục được Vân Tịch tán dương như thế, Tô Ngạn có chút xấu hổ, lập tức chỉ có thể cười khổ nói:

“Được được được, ta tin tưởng ngươi.”

Bất quá Tô Ngạn rất hiếu kì mình bây giờ rốt cuộc có dáng vẻ gì, thế là lấy gương đồng trong ngực ra, muốn nhìn một chút.

Trong gương đồng nữ tử khuôn mặt như vẽ, hai má ửng đỏ, con mắt như sao thâm thúy mênh mông, không giống người ở trần gian.

Kỳ thật cây trâm ngọc kia không tính là vật phẩm quý báu gì, lại vừa đúng khiến khí chất của Tô Ngạn càng thêm ưu nhã, kết hợp với nhau, có thể xưng hoàn mỹ không tì vết!

“Vân Tịch, có lễ vật cho ta hay không?”

Đúng lúc này, Thí Đạo không biết từ nơi nào nhảy ra cười hỏi.

Chỉ là nụ cười kia giống như đang nói, nếu là không có, ngươi liền chết chắc.

Vân Tịch nhịn không được rùng mình một cái, liên tục gật đầu:

“Có có có!”

Bạch!

Hàn quang lấp lóe, một thanh trường kiếm xuất hiện trước mặt Thí Đạo.

“Có thể chứ?”

Vân Tịch thử thăm dò nói.

“Ồ? Đây chính là lễ vật ngươi tặng cho ta?”

Thí Đạo bắt lấy trường kiếm, hai tay kéo nhẹ.

Răng rắc!

Trường kiếm gãy thành hai đoạn, ngay sau đó Thí Đạo vừa vò hai lần, hai đoạn đứt gãy lập tức vặn vẹo không còn hình dáng, bị ném trên mặt đất, biến thành sắt vụn.

“Đừng có gấp, còn nữa.”

Vân Tịch nghĩ là Thí Đạo muốn thứ lợi hại hơn, không ngừng lấy ra các loại vũ khí, nhưng đừng quên, Thí Đạo bản thân chính là Thần khí, làm sao có thể để ý những thứ rác rưởi này?

Bởi vậy Vân Tịch lấy ra một cái, liền bị phá hủy một cái, mắt thấy càng ngày càng nhiều vũ khí bị phá hủy, nhưng vẫn không để cho Thí Đạo hài lòng.

Chẳng lẽ…

Vân Tịch linh quang lóe lên, xuất ra một cây trâm ngọc không khác cây vừa rồi lắm.

Ngoài dự liệu chính là, lần này Thí Đạo lại không có phá hủy nó.

“Ừm, không sai.”

Thí Đạo tiếp nhận trâm ngọc, cắm ở trên đầu, quay người nói với Tần Giác:

“Chủ nhân, xem được không?”

Vân Tịch: "…"

Tần Giác: "…"

Từ khi nào mà Thí Đạo trở nên thích ganh đua hơn thua như thế rồi?

"Khụ khụ, đẹp lắm."

Tần Giác bất đắc dĩ.

Nghe vậy, Thí Đạo rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng.

Ầm ầm!

Đột nhiên, trời tối đen, lôi quang rơi xuống, hiện ra rất nhiều dị tượng, ở không trung xen lẫn quấn quanh, biến ảo khó lường.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Dị tượng thật khủng khiếp, chẳng lẽ có người bước vào Đại Thánh cảnh?"

"Không biết, cho dù tiến giai Đại Thánh, cũng không có đáng sợ như vậy."

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Linh Ương giới đều bị dị tượng bao trùm, bừng tỉnh vô số cường giả, ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Bình thường xuất hiện loại tình huống này, có hai loại khả năng.

Một là có võ giả cao giai đột phá.

Hai là có tuyệt thế thiên tài xuất thế.

Trừ cái đó ra, còn có khả năng thứ ba, đó chính là một võ giả

cao giai có được thiên phú tuyệt thế đang đột phá, trước mắt đến xem, rất có thể thuộc về loại thứ ba.

Tần Giác đưa mắt nhìn lại, nháy mắt bắt được đầu nguồn của dị tượng: Bất Hủ thánh địa.

Đáp án rõ ràng.

Quả nhiên, chỉ cần có đủ tài nguyên tu luyện, cho dù ở loại vị diện cấp thấp như Linh Ương giới này, Long Trẫm cũng có thể dễ dàng đột phá.

Chương 397: Đại Tai Biến (1)

Dị tượng ước chừng tiếp tục khoảng chục phút mới chậm rãi tiêu tán, cùng lúc đó, Long Trẫm cũng thành công đột phá ràng buộc, bước vào Thái Hư đệ lục cảnh.

Mọi người đều biết, Thái Hư thập cảnh có phân chia trên dưới, trong đó dưới ngũ cảnh được xưng là hạ cảnh, sau ngũ cảnh được xưng là thượng cảnh.

Bởi vậy Long Trẫm mặc dù chỉ vượt qua một cảnh giới, nhưng thực lực lại tăng lên biên độ lớn, không phải trước đó có thể so sánh.

Bất quá Long Trẫm đồng thời không có dừng lại, mà là tiếp tục tiếp tục tu luyện.

Từ sau khi chứng kiến được uy năng của Tần Giác, Long Trẫm liền biết mình cách đỉnh phong chân chính còn một đoạn đường rất dài phải đi, tuyệt không thể bởi vì bước vào Thái Hư đệ lục cảnh liền thỏa mãn.

Đương nhiên, bởi vì Long Trẫm không có tận lực giấu diếm, rất nhiều cường giả Linh Ương giới đã phát giác được đầu nguồn của dị tượng chính là Bất Hủ thánh địa.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là bởi vì Long Trẫm.

Vấn đề là, Long Trẫm vài ngàn năm trước đã bước vào Đại Thánh cảnh, hiện tại là tình huống như thế nào?

“Chẳng lẽ… Bất hủ Thánh Chủ đã siêu việt Đại Thánh?”

Có người suy đoán nói.

“Cái gì? Siêu việt Đại Thánh?”

“Không thể nào?”

“Làm sao có thể?!”

Đám người nghị luận ầm ĩ, biểu thị chất vấn.

Trong mắt những võ giả Linh Ương giới này, Đại Thánh cảnh đã là tồn tại không thể chạm, trong lúc giơ tay nhấc chân thiên băng địa liệt, làm sao có thể còn có cảnh giới mạnh hơn Đại Thánh cảnh?

“Ha ha, chưa hẳn không có khả năng.”

Lúc này, một lão già chống quải trượng nói ra:

“Các ngươi đừng quên, Bất Hủ Thánh Chủ chính là tuyệt thế thiên tài của Linh Ương giới cho tới nay, tiến giai Đại Thánh cảnh nhanh nhất.”

Lão già dáng vẻ nhìn gần đất xa trời, lại hoàn toàn không người nào dám khinh thị hắn, nguyên nhân rất đơn giản, lão già là cường giả Thánh cảnh duy nhất ở đây!

Mặt khác, lão già xác thực không có nói sai, chuyện Bất Hủ Thánh Chủ chỉ dùng một trăm năm liền tiến giai Đại Thánh cảnh ở Linh Ương giới đã không phải bí mật gì từ lâu, thậm chí bị xem như thần thoại mà truyền tụng, nhận lấy vô số người sùng bái.

Rất nhiều võ giả sở dĩ sẽ đạp lên võ đạo, đều là bởi vì chuyện xưa này.

“Nếu như không có cảnh giới mạnh hơn Đại Thánh, chẳng lẽ mấy ngàn năm qua, Bất Hử Thánh Chủ từ đầu đến cuối dậm chân tại chỗ?”

Lão nhân nói tiếp ra:

“Các ngươi sẽ không ngây thơ vậy chứ, bên trong vùng hư không này chỉ có một mình đại lục là Linh Ương giới thôi a?”

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời á khẩu không trả lời được.

Phàm là võ giả chạm đến Chí Tôn cảnh đều biết, bên ngoài Linh Ương giới, còn có hư không mênh mông, nơi đó tràn ngập nguy hiểm, chỉ có cường giả Thánh Vương, thậm chí trên Đại Thánh cảnh mới có thể lưu lại thời gian dài.

Mà cho dù là Thánh Vương, Đại Thánh, hơi không cẩn thận cũng sẽ vẫn lạc, bởi vậy có thể thấy được, Đại Thánh kỳ thật cũng không phải là vô địch.

Đối với phản ứng của mọi người, lão nhân rất hài lòng, thế là lại nói:

“Vừa rồi dị tượng các ngươi đều nhìn thấy, căn bản không phải Đại Thánh có khả năng dẫn động, nếu không có gì ngoài ý muốn, Bất Hủ Thánh Chủ rất có thể đã vượt qua Đại Thánh cảnh!”

“…”

Tình huống tương tự phát sinh ở từng nơi khác của Trung Châu, bao gồm cả tám đại thánh địa, mười hai Thánh tộc.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Trung Châu vì thế mà chấn động, Bất Hủ thánh địa càng là trở thành cấm địa tuyệt đối của thế lực khắp nơi.

Dù sao, Long Trẫm vừa mới tấn cấp Đại Thánh, liền đã có thể nhẹ nhõm miểu sát cường giả cùng giai, huống chi hiện tại?

Cho dù còn không cách nào xác nhận rốt cuộc Long Trẫm có đột phá hay không, nhưng không người nào muốn mạo hiểm.

Nhất là Thuần Dương Thánh Chủ, bởi vì từng bị Long Trẫm

cảnh cáo, dọa đến xém chút trốn đi, may mà hắn lúc trước đề nghị, thả đi Lạc Vi Vi, nếu không chỉ sợ không được bao lâu, Long Trẫm liền sẽ đánh tới cửa.

Chỉ là Thuần Dương Thánh Chủ sao cũng nghĩ không thông, Lạc Vi Vi làm sao có dính líu tới Long Trẫm được?

Chẳng lẽ Long Trẫm thích trâu già gặm cỏ non, coi trọng hậu duệ này của hắn?

Thuần Dương Thánh Chủ như có điều suy nghĩ.

. . szcPOQHỈ

Thần giới, Xích Tinh Hải.

Cái gọi là Xích Tinh Hải, thật ra là một vùng tinh không không giới hạn, từ vô số đại lục, tinh cầu tạo thành, chỉ bất quá đều đã mất sạch linh khí, ngay cả chút dấu hiệu sinh mệnh cũng không có.

Ở thời kỳ thượng cổ, nơi này từng có văn minh phi thường phồn hoa, nhưng thời kỳ Thượng Cổ kết thúc, văn minh nơi này cũng biến mất theo, phảng phất chưa từng tồn tại.

Đồng thời cho đến nay không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Giờ phút này, Xích Tinh Hải đã biến thành chiến trường Tu La, chiến trường của Vạn Thần đình cùng Thiên Thần tộc.

Thần quang chói mắt bao phủ mấy chục vạn dặm xung quanh, giống như mặt trời óng ánh chói mắt.

Dưới Thần quang, hai chiếc chiến hạm khổng lồ giằng co, giống như cự thú chiếm cứ hư không, dữ tợn đáng sợ.

Mà xung quanh chiến hạm, còn có các loại chiến hạm cỡ nhỏ lít nha lít nhít, cùng linh khí phi hành, bầu không khí giương cung

bạt kiếm, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ ra tay đánh nhau.

“Thiên lão đầu, ngươi thật muốn cùng Vạn Thần đình ta khai chiến sao?”

Tôn Ngộ Không người mặc Hoàng Kim Tỏa Tử Giáp,đầu đội Phượng Sí Tử Kim Quan, chân đạp Ngẫu Ti Bộ Vân Ngoa, cầm trong tay Kình Thiên Trụ, giống như cửu thiên Thần minh, nhìn thẳng lão giả đối diện, ngữ khí bất thiện.

“Ha ha, Tôn Ngộ Không, ngươi không cảm thấy Vạn Thần đình các ngươi gần đây khuếch trương tốc độ quá nhanh sao?”

Lão giả hai tay chắp ra sau, lạnh lùng nói.

So với Tôn Ngộ Không, lão giả không thể nghi ngờ có vẻ hơi gầy yếu, nhưng khí thế lại không hề yếu, hai người chỉ đứng ở nơi đó, không gian liền không chịu nổi vặn vẹo sụp đổ.

“Cái này hình như không có liên quan gì tới Thiên Thần tộc các ngươi thì phải?”

Tôn Ngộ Không cười nhạo.

“Ngươi quên Thiên Thần tộc chúng ta chính là thủ hộ giả của Thần giới à?”

Lão giả không trả lời mà hỏi lại.

Tôn Ngộ Không sững sờ, biểu lộ quái dị:

“Ý của ngươi là, muốn chế tài ta?”

“Không sai.”

Lão giả hiên ngang lẫm liệt mà nói:

“Ngắn ngủi mấy tháng, đã có mấy chục thế lực bị Vạn Thần

đình các ngươi hủy diệt, hôm nay, ta liền thay những người vô tội kia báo thù!"

Nghe xong lão giả khẳng khái phân trần, Tôn Ngộ Không cười nói:

"Ngươi có thời gian rỗi này, không bằng đi giúp những thế lực phụ thuộc Thiên Thần tộc các ngươi bị cướp đoạt tài nguyên đi."

"Làm càn!"

Lão giả gầm thét.

"Hừ, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, đã ngươi muốn chiến, vậy Vạn Thần đình ta phụng bồi!"

Tôn Ngộ Không cười lạnh.

Lúc trước bởi vì có Thiên Cung, tạo thế chân vạc, ai cũng không dám làm loạn, nếu không rất dễ dàng ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nhưng bây giờ Thiên Cung bị hủy diệt, thế cục vốn dĩ ổn định lập tức bị đánh vỡ, cả hai khó tránh khỏi sẽ thấy ngứa mắt đối phương.

Cộng thêm vì tranh đoạt lãnh thổ của Thiên Cung, Vạn Thần đình cùng Thiên Thần tộc nhiều lần va chạm, Thiên Thần tộc từ trước đến nay tự xưng 'thủ hộ giả' của Thần giới sao có thể khoan nhượng, thế là liền trực tiếp tuyên chiến với Vạn Thần đình!

"Rất tốt, ta đã muốn lĩnh giáo côn thuật của ngươi từ lâu."

Lão giả bàn tay nhẹ xoa, đạo đạo thần quang nở rộ, nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh kiếm, phóng xuất ra sát cơ vô tận!

"Ha ha, đã như vậy, thì cũng đừng trách lão Tôn ta không

khách khí.”

Tôn Ngộ Không ngửa mặt lên trời cười to, không có chút nào e ngại.

Đơn thuần chiến đấu, Tôn Ngộ Không cho tới bây giờ chưa sợ qua ai!

Mắt thấy chiến đấu sắp triển khai, nơi xa đột nhiên truyền đến dao động không gian kịch liệt, như là như sóng biển nện xuống!

Oanh!

Một chút chiến hạm cỡ nhỏ lúc này không chịu nổi mà bạo tạc, may mà võ gải bên trong tu vi đủ mạnh, tất cả đều thành công chạy thoát, không có thương vong.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tôn Ngộ Không cùng lão giả đều hơi kinh hãi, quay đầu nhìn lại.

Cùng lúc đó, vòng dao động không gian thứ hai mang theo lực lượng to lớn bàng bạc cuốn tới!

Chương 398: Đại Tai Biến (2)

Ầm ầm!

So với dao động không gian vòng thứ nhất, vòng thứ hai không thể nghi ngờ càng khủng bố hơn, ngay cả hư không cũng không chịu nổi, nhao nhao vỡ vụn, giống như lỗ đen không giới hạn, muốn thôn phệ thiên địa!

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đó là cái gì?”

“Mau mở ra kết giới!”

Không kịp nghĩ nhiều, hai chiếc chủ hạm lập tức mở ra kết giới, bao phủ lại linh khí phi hành của trận doanh bên mình.

Ầm!

Sau một khắc, dao động không gian mạnh mẽ đụng vào kết giới, nhanh chóng xuất hiện từng tầng gợn sóng, khuếch tán ra ngoài, kết giới vốn dĩ không thể phá vỡ lại lập tức lung lay sắp đổ, tựa như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Thấy thế, Tôn Ngộ Không cùng lão giả đều là con ngươi híp lại, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Phải biết, kết giới phòng ngự bên trên chủ hạm chính là được tạo thành từ vô số phù văn, cho dù là cường giả Thần Vương cảnh cũng rất khó phá hủy, mà dao động không gian vừa rồi kia, lại xém chút nghiền nát nó, nói một cách khác, dao động không gian kia rất có thể đã đạt tới Thần Vương!

“Đáng chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôn Ngộ Không cắn răng, muốn xông tới tìm hư thực.

Nhưng ngay sau đó, vòng dao động không gian thứ ba giáng lâm!

Lần này so vòng thứ hai còn đáng sợ hơn, ven đường những nơi đi qua, tinh cầu, đại lục, thiên thạch, toàn bộ hóa thành tro tàn tiêu tán,

“Không được!”

Không chút do dự, Tôn Ngộ Không giơ tay lên, một gậy vung ra!

Trong chốc lát, kim quang vạn trượng nở rộ, uy lực huy hoàng, khiến vạn vật ảm đạm, chúng sinh mất tiếng!

Ầm ầm!

Toàn bộ Xích Tinh Hải chấn động theo, dao động không gian hơi chậm lại, cũng không có dừng lại, Tôn Ngộ Không thì ngược lại, bị mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, giống như ngôi sao nháy mắt biến mất ngay cuối tầm mắt.

“Cái này…”

Lão giả trợn mắt hốc mồm.

Là tộc trưởng Thiên Thần tộc, Thiên Hỗn Cơ rất rõ Tôn Ngộ Không cường đại cỡ nào, nếu như không phải đạt được món đồ kia, mình tuyệt sẽ không trực tiếp tuyên chiến với Vạn Thần đình.

Mà Tôn Ngộ Không thế mà trực tiếp bị dao động không gian kia đánh bay ra ngoài, nói đùa cái gì?

Không đợi Thiên Hỗn Cơ kịp phản ứng, Tôn Ngộ Không rất

nhanh lại bay trở về, khóe môi rỉ ra chút máu, hô lớn:

“Mau trốn!”

Bạch!

Chỉ thấy bàn tay lớn của Tôn Ngộ Không vồ một cái, cuốn lên tất cả chiến hạm của trận doanh Vạn Thần đình, nháy mắt đi xa.

Mắt thấy dao động không gian càng ngày càng gần, Thiên Hỗn Cơ rốt cục lấy lại tinh thần, vội vàng cuốn lên chiến hạm của trận doanh Thiên Thần tộc, hướng phía ngoài Xích Tinh Hải bay đi.

Ầm ầm!

Một lát sau, Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ sau khi ra bên ngoài hư không Xích Tinh Hải, mà sau lưng bọn hắn, Xích Tinh Hải đã triệt để hủy diệt, cái gì cũng không còn, phảng phất chưa từng tồn tại.

“…”

Mắt thấy cảnh tượng này, toàn trường yên tĩnh, nhất là những võ giả chỉ có Thái Hư cảnh, cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình.

Đến tột cùng là tồn tại gì, mới có thể một lần phá hủy toàn bộ tinh vực?

May mà tiếp theo không có vòng dao động không gian thứ tư, nếu không chỉ sợ nửa Thần giới cũng bị liên lụy.

“Thiên lão đầu, Thiên Thần tộc các ngươi không phải từ trước đến nay tự xưng là thủ hộ giả của Thần giới sao, có biết chuyện gì xảy ra không?”

Quệt máu nơi khóe miệng, Tôn Ngộ Không dò hỏi.

Mặc dù ba phút trước bọn hắn còn giương cung bạt kiếm, lúc nào cũng có thể ra tay đánh nhau, nhưng bây giờ lại sóng vai mà đứng, giống như bạn cũ nhiều năm không gặp, nơi nào còn dáng vẻ đối chọi gay gắt như vừa rồi.

“Không biết.”

Thiên Hỗn Cơ lắc đầu cười khổ:

“Ta cũng chưa từng gặp phải.”

Nghe vậy, Tôn Ngộ Không nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Thiên Hỗn Cơ hẳn là võ giả cho đến trước mắt nhiều tuổi nhất ở Thần giới, từ thời kỳ Thượng Cổ vẫn sống đến bây giờ, chống đỡ Thiên Thần tộc, cũng chính vì vậy, mới tự xưng thủ hộ giả của Thần giới, ngay cả hắn cũng chưa từng gặp qua, chuyện hiển nhiên không có đơn giản như vậy.

“Nếu không, chúng ta qua xem thử đi.”

Một lát sau, Tôn Ngộ Không đề nghị.

“Ngươi xác định?”

Nhìn qua nơi xa Xích Tinh Hải vặn vẹo vỡ vụn, Thiên Hỗn Cơ hơi có vẻ do dự.

Từ cảnh tượng vừa rồi có thể nhìn ra, dao động không gian kia lực phá hoại mạnh vô cùng, dưới tình huống còn chưa làm rõ, Thiên Hỗn Cơ thực tế không muốn mạo hiểm.

“Thế nào, sợ sao?”

Tôn Ngộ Không châm chọc nói.

“Đánh rắm! Ai nói lão tử sợ!”

Thiên Hỗn Cơ giận dữ, nhưng lập tức liền ý thức được mình bị mắc lừa.

“Đã như vậy, thì đi thôi.”

Tôn Ngộ Không trầm lặng nói.

“…”

Hít một hơi thật sâu, Thiên Hỗn Cơ cắn răng nói:

“Ta có thể cùng ngươi đi vào chung, bất quá nói trước, nếu như gặp phải nguy hiểm gì, ta cũng mặc kệ ngươi.”

“Ha ha, yên tâm đi, Thiên lão đầu, ta cho dù chết ở, cũng không cần ngươi hỗ trợ.”

Tôn Ngộ Không cười nhạo.

Đạt thành hiệp nghị, hai người nhìn nhau, lập tức mở ra kết giới, thả người bay vào bên trong Xích Tinh Hải đang vặn vẹo vỡ vụn.

Tạch tạch tạch!

Vừa mới bước vào phạm vi Xích Tinh Hải, kết giới của hai người liền rung động nhè nhẹ, hình như có thứ vô hình đang công kích bọn hắn, nhưng lại nhìn không thấy, sờ không được, quả thực không thể tưởng tượng.

“Mau nhìn, nơi đó có ánh sáng.”

Tôn Ngộ Không chỉ vào chỗ sâu, thấp giọng nói.

Trong mảnh vỡ vụ vặn vẹo này, hư không đen nhánh thâm thúy, ánh sáng kia lộ ra chướng mắt vô cùng, muốn không chú ý cũng khó.

Thế là hai người lại bay qua chỗ ánh sáng.

Nhưng mà không ngừng tiếp cận, hai người rất nhanh liền ý thức được đúng, căn bản không phải ánh sáng gì cả, mà là một cái thông đạo!

Đúng lúc này, trong thông đạo đi ra một thân ảnh, người mặc chiến giáp màu đen, sau lưng mọc ra hai cánh, bất quá không phải cánh chim, mà là cánh thịt, đồng thời mọc ra bốn cánh tay, nhìn qua dữ tợn đáng sợ, tựa như ác ma đến từ địa ngục.

Trọng yếu nhất chính là, sinh vật quái dị này lại có cảnh giới Thái Hư đệ thập cảnh!

Sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba, cái thứ tư… Trong chớp mắt, đến hàng vạn sinh vật quái dị xuyên qua thông đạo, xuất hiện trước mặt hai người Tôn Ngộ Không!

Không chỉ có như thế, trong những sinh vật quái dị kia có một số có hai cánh dài, thuộc về cấp bậc thủ lĩnh, chính là cường giả Bán Thần cảnh.

Khi hai người Tôn Ngộ Không nhìn thấy những sinh vật quái dị này, những sinh vật quái dị này cũng chú ý tới hai người, vốn là xấu xí gương mặt lập tức lộ ra bộ mặt hung ác, gầm thét phóng tới hai người!

“Đáng chết! Đây là thứ quỷ gì!”

Tôn Ngộ Không huy động Kình Thiên Trụ, nhẹ nhõm nghiền sát sinh vật quái dị đến gần.

Mặc dù những sinh vật quái dị này đều là Thái Hư đệ thập cảnh, Bán Thần cảnh, nhưng trước mặt Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ lại có hơi chút nhỏ yếu, căn bản không có sức chống cự nào.

Không đến chục giây, đã có mấy ngàn sinh vật quái dị chết tại trong tay hai người, đây là dưới tình huống hai người lo lắng tiếp theo sau sẽ có thứ nguy hiểm hơn xuất hiện, không có xuất ra toàn lực.

Chỉ là trong thông đạo từ đầu đến cuối liên tục không ngừng tuôn ra càng nhiều sinh vật quái dị, vô cùng vô tận , mặc cho Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ giết chết bao nhiêu, cũng sẽ có càng nhiều sinh vật quái dị tre già măng mọc xông lên, giống như hoàn toàn không cảm giác được sợ hãi.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không nhịn không được, Kình Thiên Trụ trong tay đón gió tăng trưởng, trực tiếp bao trùm tất cả sinh vật quái dị, bao gồm cả thông đạo kia!

Thấy thế, Thiên Hỗn Cơ vội vàng thối lui, sợ bị tác động đến.

Ầm ầm!

Kim quang lóa mắt hiển hiện, so với lúc đối kháng với dao động không gian trước đó còn cường hãn hơn, mà hễ sinh vật quái dị nào bị kim quang soi sáng, cho dù đẳng cấp gì, tất cả đều thần hồn câu diệt!

Ngay khi Tôn Ngộ Không chuẩn bị phá hủy thông đạo, khói đen mờ mịt, áp lực mênh mông bỗng nhiên càn quét ra!

Chương 399: Đại Tai Biến (3)

Áp lực mênh mông càn quét ra, một đại thủ linh lực đột nhiên duỗi ra, hời hợt bắt lấy Kình Thiên Trụ , khiến cho không cách nào tới gần thông đạo.

“Cái gì?”

Tôn Ngộ Không khẽ giật mình, vội vàng cưỡng ép rút Kình Thiên Trụ trở về.

May mà đối phương không có ý cùng Tôn Ngộ Không cướp đoạt, nếu không tuyệt đối không có khả năng đơn giản như vậy.

Thấy thế, Thiên Hỗn Cơ lập tức thôi động linh lực, tràn ngập cảnh giác.

Có thể tiếp được một kích chính diện của Kình Thiên Trụ, người đến tuyệt đối sẽ không thấp hơn Thần Vương thượng vị.

Quả nhiên, chỉ thấy trong thông đạo bay ra một sinh vật quái dị thân cao hai mét, sau lưng mọc lên tám cánh, khí tức không kém hai người Tôn Ngộ Không, Thiên Hỗn Cơ chút nào, trừ xấu xí ra, có thể nói uy phong lẫm liệt.

Không giống với sinh vật tạp binh quái dị vừa rồi, sinh vật quái dị này càng giống tướng quân hơn.

“Hương vị thật tươi mới.”

Sinh vật quái dị liếm môi một cái, lộ ra vẻ mặt say mê.

“…”

Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ hai mắt nhìn nhau, không rõ tên này đang nói cái gì.

“Nơi này chính là mục tiêu lần này của chúng ta sao?”

Lại là một thanh âm vang lên, trong thông đạo lần nữa bay ra một sinh vật quái dị, cũng đạt tới Thần Vương thượng vị, đồng thời mi tâm ở giữa có con mắt thứ ba, rất quỷ dị.

Tôn Ngộ Không sắc mặt hơi trầm xuống, nội tâm bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

“Xem ra tựa hồ còn nhỏ yếu hơn trong tưởng tượng rất nhiều.”

Sinh vật quái dị thứ ba bay ra, vẫn là Thần Vương thượng vị.

“Hắc hắc, bệ hạ thế nhưng là thích nhất loại vị diện tươi mới này.”

Con thứ tư!

Khi Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ kịp phản ứng, trước mặt đã xuất hiện bốn Thần Vương thượng vị!

Không chỉ có như thế, trong thông đạo vẫn đang liên tục không ngừng bay ra ngoài hằng hà vô số sinh vật quái dị, phảng phất vô cùng vô tận!

“Cái này…”

Thiên Hỗn Cơ há to miệng, trong lúc nhất thời khiếp sợ nói không ra lời.

Một bên khác, sinh vật quái dị tám cánh nói:

“Bớt nói nhiều lời, tốc chiến tốc thắng, trước tiên giải quyết hai tên trước mắt này, sau đó giống với trước kia, giết sạch toàn

bộ sinh linh của vị diện này.”

“Được!”

Nhận được mệnh lệnh, ba sinh vật quái dị còn lại nháy mắt phân tán ra, vây Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ vào giữa, chặt đứt tất cả đường lui.

“Đáng chết!”

Thiên Hỗn Cơ vẻ mặt khó coi, làm sao cũng không nghĩ tới lại đột nhiên nhảy ra bốn quái vật Thần Vương thượng vị, hận không thể trực tiếp thi triển bí pháp bỏ chạy.

Nếu như chỉ có ba con, Thiên Hỗn Cơ có lẽ có thể nương theo món đồ kia, cùng Tôn Ngộ Không liên thủ miễn cưỡng chống lại, nhưng bốn tên, thực tế bất lực.

Huống chi, có thể tu luyện tới Thần Vương thượng vị, lại có mấy ai là kẻ yếu? Ai biết đối phương có thủ đoạn đặc thù gì hay không?

“Trốn đi.”

Do dự nửa ngày, Thiên Hỗn Cơ nói.

“Trốn? Trốn nơi nào?”

Tôn Ngộ Không hỏi lại:

“Ngươi không nghe thấy sao, bọn hắn muốn giết sạch toàn bộ sinh linh của vị diện này, mặc kệ chạy trốn tới đâu đều là chết!”

Thiên Hỗn Cơ lập tức á khẩu không trả lời được.

Thấy Thiên Hỗn Cơ trầm mặc, Tôn Ngộ Không lại nói:

“Đừng quên, ngươi là thủ hộ giả của Thần giới.”

"..."

Lần đầu tiên Thiên Hỗn Cơ cảm thấy cái danh xưng thủ hộ giả của Thần giới này vướng víu như thế.

Bất quá có một số lời Tôn Ngộ Không xác thực nói không sai, những sinh vật quái dị này hiển nhiên không thuộc về Thần giới, mà điều bọn hắn muốn làm, chính là giết sạch toàn bộ sinh linh của vị diện này!

Cho dù Thiên Hỗn Cơ hiện tại thi triển bí thuật đào tẩu, cuối cùng vẫn là sẽ bị bắt tới, đến lúc đó, rất có thể cũng không phải là hai đánh bốn, mà là một chọi bốn.

Hít một hơi thật sâu, Thiên Hỗn Cơ rất nhanh đưa ra quyết định:

"Tốt, đã như vậy, vậy chúng ta liền cùng bọn quái dị này chiến đấu đến cùng!"

"Muốn tổn thương sinh linh Thần giới, trước hết bước qua xác ta!"

Thiên Hỗn Cơ đến cùng cũng là cường giả đã sống trên trăm vạn năm, liên tục lọt vào Tôn Ngộ Không trào phúng, nơi nào có thể khoan nhượng?

Dù sao, ai mà chẳng từng nhiệt huyết?

"Ha ha ha, tốt, đây mới là 'chiến thần Tây Thiên' ta đã từng biết đến chứ!"

Tôn Ngộ Không ngửa mặt lên trời cười to.

Bởi vì trời Thần tộc ở vào tinh vực Thần giới Tây Thiên, cho nên thật lâu trước đó, Thiên Hỗn Cơ có phong hào là chiến thần Tây Thiên, khi đó Thiên Hỗn Cơ vừa mới tiến giai Thần Vương, có

thể nói hăng hái, bây giờ đã qua mấy chục vạn năm.

Nghe tới Tôn Ngộ Không gọi mình là chiến thần Tây Thiên, Thiên Hỗn Cơ hơi sững sờ, ngay cả chính hắn đều đã quên phong hào xa xưa này.

Từ khi nào, mình lại biến thành hiện tại bộ dáng này?

Thiên Hỗn Cơ nghĩ không ra, bất quá kia đều không trọng yếu, bởi vì từ giờ khắc này, chiến thần Tây Thiên lại trở về!

“Nghĩ không ra có một ngày, hai chúng ta cũng có thể kề vai chiến đấu.”

Thiên Hỗn Cơ cười nói.

Ngay lúc hai người chuẩn bị động thủ, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn hắn, lặng yên không một tiếng động.

Người tới quần áo mộc mạc, tóc trắng như tuyết, hai con ngươi lóe ra thần quang, đúng là lão giả tiên phong đạo cốt.

“Hai người các ngươi, mau mau rời khỏi nơi này.”

Lão giả không thể nghi ngờ nói.

“Là ngươi?”

Tôn Ngộ Không kinh ngạc.

“Các ngươi quen nhau?”

Thiên Hỗn Cơ vẻ mặt ngơ ngac.

Tôn Ngộ Không đương nhiên quen lão giả, hai tháng trước, lúc Tần Giác rút ra Kình Thiên Trụ, lão giả thế nhưng là vẫn đi theo bên cạnh Tần Giác.

Lúc ấy Tôn Ngộ Không không có quá để ý lão giả, không nghĩ tới sẽ gặp nhau lần nữa ở đây.

“Ừm, hai người các ngươi nhanh rời đi đi.”

Mặc lão nhẹ gật đầu, lặp lại.

Hắn sở dĩ sẽ xuất hiện ở đây, tự nhiên là bởi vì cảm nhận được giới vực Thần giới bị cưỡng ép xé mở, lúc đầu Mặc lão dự định trước quan sát một đoạn thời gian, nhưng sau khi hắn nhìn thấy những sinh vật quái dị, quyết định trực tiếp đứng ra.

“Rời đi? Vì cái gì?”

Tôn Ngộ Không nhíu mày.

“Những tà ma dị giới này không phải là thứ hai người các ngươi có thể đối phó.”

Mặc lão nói:

“Hạo kiếp sắp tới, nhanh đi giới nội tìm Tần Giác Tần tiền bối, nếu không chúng ta đều phải chết.”

Có thể để cho Mặc lão Thần Vương Chứng Đạo nói ra câu nói này, có thể thấy được tà ma dị giới cường đại cỡ nào.

“Tà ma dị giới?”

Tôn Ngộ Không mờ mịt nháy nháy mắt, đây là hắn lần đầu tiên nghe được cái từ ngữ này.

Mặc lão thực tế lười giải thích, dứt khoát bàn tay vung khẽ, trực tiếp đưa hai người ra ngoài.

Bên ngoài Xích Tinh Hải, Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ thân hình đột nhiên xuất hiện, có thể nhìn thấy trong mắt đối phương là ngơ ngác.

“Chuyện gì vừa xảy ra?”

Hai người lập tức phát hiện, bọn hắn càng không có cách nào lại tiến vào Xích Tinh Hải!

“Nhất định là vị lão nhân kia bố trí kết giới.”

Tôn Ngộ Không trầm giọng nói.

“Đúng rồi, hắn để chúng ta đi giới nội tìm Tần Giác Tần tiền bối gì đó, đó là ai?”

Thiên Hỗn Cơ hiếu kì.

“Tần Giác… Tần tiền bối…”

Tôn Ngộ Không tự lẩm bẩm, bỗng nhiên mở to hai mắt.

Tần Giác không phải là thiếu niên đã rút Kình Thiên Trụ kia ra sao?

Bây giờ suy nghĩ một chút, Mặc lão lúc ấy tựa hồ đích xác gọi Tần Giác tiền bối.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, bên trong Xích Tinh Hải đột nhiên truyền đến gợn sóng năng lượng kịch liệt, kinh thiên động địa, nếu không phải có kết giới ngăn cản, chỉ sợ mấy tinh vực xung quanh đều bị phá hủy!

Linh lực kinh khủng như vậy, hiển nhiên không phải xuất từ kia bốn sinh vật tám cánh kia.

Mặc lão đến cùng đang chiến đấu với thứ gì?

“Làm sao bây giờ?”

Thiên Hỗn Cơ nhịn không được hỏi.

“Đi tìm Tần Giác!”

Mặc dù không rõ đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Mặc lão.

Chương 400: Nhanh Đi Mời Tần Tiền Bối

Ầm ầm!

Thần quang lóa mắt nở rộ, linh lực kinh khủng hủy diệt, nhanh chóng khếch tán ra ngoài, sau đó lại đâm vào kết giới, sinh ra tầng tầng gợn sóng, suýt nữa vỡ vụn.

Mặc lão phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra, khí tức thẳng tắp hạ xuống.

“Mặc Minh, nhiều năm không gặp, nghĩ không ra ngươi lại trốn ở loại thế giới nhỏ yếu này.”

Đối diện, một sinh vật quái dị sau lưng mọc ra mười hai cánh, toàn thân bao trùm giáp giống như lưu ly miệng phun máu tươi, bị thương không nhẹ, nhìn qua còn thê thảm hơn cả Mặc lão.

“A Khắc Tư, ngươi thế mà bước vào cảnh giới Chứng Đạo Thần Vương.”

Mặc lão sắc mặt âm lãnh, trầm giọng nói.

“Ha ha, Thánh Ma tộc chúng ta chỉ cần thôn phệ đầy đủ linh khí, liền có thể không ngừng mạnh lên, căn bản không cần tu luyện.”

Sinh vật quái dị tên là A Khắc Tư cười nói:

“Mặt khác, quên nói cho ngươi, bệ hạ chúng ta đã thành công tiến giai Hợp Đạo Thần Vương.”

“Cái gì?”

Nghe vậy, Mặc lão khó có thể tin nói:

“Các ngươi rốt cuộc hủy diệt bao nhiêu vị diện?”

“Hủy diệt bao nhiêu vị diện?”

A Khắc Tư nghiêm túc suy tư:

“Nhớ không rõ.”

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại, còn muốn đa tạ ngươi đây.”

Mặc lão sững sờ, cám ơn ta, có ý tứ gì?

A Khắc Tư nói tiếp:

“Nếu như không phải ngươi đánh bại bệ hạ, bệ hạ cũng sẽ không điên cuồng thôn phệ các loại vị diện, muốn vượt qua ngươi như vậy.”

A Khắc Tư càng nói càng kích động, đến cuối cùng cơ hồ giống như điên cuồng, nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to.

Mấy chục vạn năm trước, Mặc lão bởi vì nhàm chán, từng du lịch vạn giới, mà trong lúc đó từng tiến vào một vị diện tên là ‘Thánh Ma Giới’, cũng chính là những đầu nguồn cho những sinh vật quái dị này.

Thánh Ma tộc ngay lúc đó lãnh tụ là Thông Thiên Thần Vương, tự nhận vô địch thiên hạ, không để bất cứ kẻ nào vào mắt, kết quả lại bị Mặc lão dễ dàng đánh bại, không hề có lực hoàn thủ.

Về phần A Khắc Tư,khó khăn lắm mới đạt Thần Vương thượng vị, trước mặt Mặc lão ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

Nghĩ không ra mấy chục vạn năm trôi qua, A Khắc Tư lại

cường đại đến loại trình độ này, nếu không phải Mặc lão nắm giữ rất nhiều thủ đoạn, lại vừa mới lĩnh ngộ được thứ mới, xém chút bị A Khắc Tư trọng thương!

“Sớm biết như thế, ta nên giết sạch toàn bộ các ngươi!”

Mặc lão cắn răng.

“Đáng tiếc, đã muộn.”

A Khắc Tư nhếch miệng cười nói:

“Hiện tại, không còn có ai có thể ngăn cản Thánh Ma tộc chúng ta!”

“Bất quá… Nếu như ngươi nguyện ý gia nhập Thánh Ma tộc, ta có lẽ có thể cân nhắc cầu tình với bệ hạ, tha cho ngươi một mạng.”

“Hừ, không nên đắc ý quá sớm, Hợp Đạo Thần Vương cũng không chỉ có một mình bệ hạ của các ngươi!”

Mặc lão lạnh lùng nói.

“Ồ? Thật sao?”

Chỉ nghe một tiếng cười khẽ, Mặc lão lập tức dừng lại tại chỗ, không thể động đậy.

“Ta cũng muốn nhìn xem, nơi nào có cái thứ hai.”

“…”

…

Biên giới Thần giới, không gian có chút vặn vẹo, Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ ở giữa đi tới, vẻ mặt cực kì ngưng trọng.

Sau lưng bọn hắn, còn đi theo bốn tên Chân Thần thượng vị, đến từ Vạn Thần đình cùng Thiên Thần tộc.

“Nghe kỹ, các ngươi sau khi tiến vào giới nội, nhất định phải nhanh tìm tới người này, mời hắn đến đây hỗ trợ, nếu không toàn bộ Thần giới đều sẽ hủy diệt.”

Tôn Ngộ Không giao một viên thủy tinh cầu cho bốn tên Chân Thần thượng vị, nghiêm túc dặn dò.

Trong thủy tinh cầu ghi chép kỹ dung mạo cùng khí tức của Tần Giác, có thể tốc độ nhanh nhất khóa chặt mục tiêu, trừ cái đó ra, lần trước gặp qua Tần Giác Trư Thiên Bồng cũng thình lình ở trong đội ngũ.

“Vâng!”

Bốn cường giả Chân Thần cảnh nhìn nhau, vội vàng tiếp nhận thủy tinh cầu.

Bởi vì Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ đều là Thần Vương, không cách nào tiến vào giới nội, cho nên chỉ có thể để bốn tên Chân Thần thượng vị đi hoàn thành nhiệm vụ.

Bốn tên Chân Thần thượng vị đều là thành viên hạch tâm của các loại thế lực, tuyệt đối không có khả năng có bất kỳ vấn đề.

“Yên tâm giao cho ta đi, Hầu ca.”

Trư Thiên Bồng vỗ vỗ ngực, thề son sắt nói.

“Ừm, càng nhanh càng tốt.”

Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu.

Sau đó, bốn người Trư Thiên Bồng lập tức thi triển bí pháp, xuyên qua kết giới giới vực, tiến vào giới nội.

Đưa mắt nhìn bốn người biến mất, Thiên Hỗn Cơ thở dài:

“Một sinh linh giới nội, thật sự có thể cứu vớt Thần giới sao?”

“Trừ tin tưởng vị lão giả kia, chúng ta bây giờ còn có lựa chọn khác sao?”

Tôn Ngộ Không cười khổ.

Mặc dù không rõ ràng Tần Giác rốt cuộc có cảnh giới gì, nhưng có thể khẳng định, Tần Giác đã có thể dễ dàng rút ra Kình Thiên Trụ của hắn, tu vi hiển nhiên trên Thần Vương.

Mà Thần Vương phổ thông là không cách nào tiến vào giới nội.

Đột nhiên, Thiên Hỗn Cơ sắc mặt hơi biến.

“Làm sao rồi?”

Tôn Ngộ Không hỏi thăm.

“Cấm chế ta bố trí bên ngoài Xích Tinh Hải bị hủy.”

Thiên Hỗn Cơ khàn giọng nói.

Lời vừa nói ra, không khí lập tức lâm vào yên tĩnh.

Vừa mới qua đi nửa ngày thời gian, vị lão giả kia liền thua sao?

Không đợi hai người kịp phản ứng, một luồng ý chí khổng lồ khó mà hình dung được đánh tới, nện trên thân hai người!

…

Linh Ương giới, Nam cảnh, Huyền Ất Sơn.

Giờ này khắc này, Tần Giác đang nằm ở sườn đồi bên cạnh nhàn nhã uống rượu, hoàn toàn không biết chuyện xảy ra ở Thần

giới, gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua, bạch y tung bay, giống như tiên nhân.

“Ai, thật nhàm chán a.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác tự lẩm bẩm.

Có lẽ là bởi vì thời gian gần đây Tần Giác kinh lịch quá nhiều, đến lúc rảnh rỗi luôn cảm thấy có chút nhàm chán.

Cách đó không xa, Tô Ngạn cùng Vân Tịch hai mắt nhắm chặt, đều đang tu luyện, chỉ có Thí Đạo cầm thực đơn, đang nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn mới.

Thực tế khó có thể tưởng tượng, đây là đã từng Thần Khí cao cao tại thượng, chẳng thèm dòm ngó tới đồ ăn kia.

Tóm lại, hết thảy đều lộ ra yên tĩnh, không có nửa điểm dị thường.

“Thật muốn gặp được một đối thủ ngang nhau, đánh một trận cho đã.”

Nhấp một ngụm linh tửu, Tần Giác nhịn không được cảm khái.

Không biết trên thế giới này, có cái gọi là Hợp Đạo Thần Vương không?

Tần Giác có chút chờ mong.

Bất quá coi như thật sự có, đoán chừng hắn cũng không gặp được, dù sao người ta không thể nào tìm tới cửa được a?

“Ha ha, đi ngủ.”

Cứ như vậy, trong bất tri bất giác mấy ngày trôi qua.

…

…

“Giới nội đều tìm hết cả, chỉ còn lại nơi này.”

Trong hư không, một nam tử chỉ vào Linh Ương giới phía dưới, mở miệng nói.

Chính là bị một trong bốn Chân Thần thượng vị được Tôn Ngộ Không, Thiên Hỗn Cơ phái tới.

Trải qua mấy ngày tìm kiếm, bọn hắn đã tìm hết giới nội, chỉ còn lại Linh Ương giới trước mắt.

“Đáng chết, nơi này vì sao có tầng kết giới linh thức căn bản là không có cách thăm dò.”

Một người khác phàn nàn.

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, vị Tần tiền bối kia hẳn là ngay ở chỗ này.”

Trư Thiên Bồng khẳng định nói.

“Làm sao ngươi biết?”

Đồng bạn bên cạnh hỏi thăm.

“Ngay cả linh thức của chúng ta cũng không thể thăm dò, trừ vị Tần tiền bối kia, còn có thể là ai?”

Trư Thiên Bồng hỏi lại.

“…”

Ách… Hình như đúng là như vậy.

“Tiếp theo làm sao bây giờ?”

“Công kích kết giới.”

Hơi chút trầm ngâm, Trư Thiên Bồng đáp:

“Vị tiền bối kia sau khi phát hiện nhất định sẽ ra xem xét.”

Thế là bốn tên Chân Thần thượng vị thôi động linh lực, bắt đầu công kích kết giới bên ngoài Linh Ương giới.

Phanh phanh phanh!

Thẳng đến lúc này, bọn hắn mới ý thức được, độ chắc chắn của kết giới vượt xa bọn hắn tưởng tượng , mặc cho bọn hắn công kích kiểu gì cũng không nhúc nhích tí nào, thậm chí sẽ sinh ra lực phản chấn.

Công kích tiếp tục ước chừng hai phút, trong lúc ngủ Tần Giác mở to mắt, thân hình lấp lóe, nháy mắt xuất hiện bên ngoài kết giới.

Đối mặt với linh lực phô thiên cái địa rơi xuống, Tần Giác tiện tay vung khẽ, hóa giải nó.

Chương 401: Quyết Đấu Đỉnh Cao (1)

Hô!

Kim quang hiện lên, như là mặt trời chói chang càn quét ra, hóa giải tất cả linh lực, không có nhấc lên chút gợn sóng.

Cùng lúc đó, Tần Giác chau mày, sát ý nghiêm nghị.

Bốn tên Chân Thần thượng vị đột nhiên xuất hiện ở đây, đồng thời điên cuồng công kích kết giới, hiển nhiên kẻ đến bất thiện.

“Tần tiền bối, Tần tiền bối, người cuối cùng cũng ra!”

Thấy thế, Trư Thiên Bồng vội vàng bay đi.

“Là ngươi?”

Tần Giác kinh ngạc:

“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Tiền bối, chúng ta cũng không phải là cố ý công kích kết giới này, mà là bây giờ không có biện pháp khác, Thần giới… Thần giới sắp hủy diệt, xin tiền bối xuất thủ cứu giúp!”

Trư Thiên Bồng mở đầu vội nói.

“Cái gì?”

Tần Giác sững sờ, có chút ngơ ngác.

Thần giới sắp hủy diệt rồi?

Tình huống này là sao?

Theo như hắn biết, Thần giới có hai Thần Vương thượng vị tọa trấn, mà thiên đạo pháp tắc của Thần giới không cho phép tồn tại vượt qua Thần Vương thượng vị bước vào, làm sao lại bị phá hủy?

Trừ phi đối phương là Chứng Đạo Thần Vương, có thể tự do xuyên qua vạn giới.

Bất quá có Mặc lão ở đó, coi như bị Chứng Đạo Thần Vương xâm lấn, cũng hẳn là có thể chống lại mới đúng.

Hoặc là Mặc lão nổi điên rồi?

Đương nhiên, còn có loại khả năng thứ ba.

Thần giới lọt vào tập kích của Hợp Đạo Thần Vương!

Nghĩ tới đây, Tần Giác không khỏi có chút chờ mong.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nói rõ ràng!”

Bình phục tâm tình một chút, Tần Giác nghiêm mặt nói.

“Cái này… Tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm, nhưng Hầu ca nói cho chúng ta biết, nếu như không mời người đi hỗ trợ, toàn bộ Thần giới đều sẽ hủy diệt.”

Trư Thiên Bồng nhanh chóng nói ra:

“Hi vọng tiền bối có thể cứu vớt Thần giới!”

Tần Giác: “…”

Nói cả nửa ngày, ngay cả xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Nếu không phải Tần Giác có thể thông qua linh thức nhìn Trư

Thiên Bồng không có nói dối, chỉ sợ thật muốn hoài nghi có phải là đang gạt hắn.

“Đúng rồi.”

Dường như nhớ tới cái gì, Trư Thiên Bồng lấy

ra một quả thủy tinh cầu nói:

“Hầu ca nói, là người này để chúng ta tới tìm ngươi.”

Nói xong, Trư Thiên Bồng đưa linh lực vào, thủy tinh cầu lập tức bắn ra một thân ảnh.

Tần Giác theo tiếng kêu nhìn lại, nao nao, thân ảnh trong thủy tinh cầu chiếu ra đúng là Mặc lão!

“Ngươi xác định là người này để các ngươi tới tìm ta?”

Tần Giác rốt cục ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Phải biết, Mặc lão thế nhưng là Chứng Đạo Thần Vương, ngay cả hắn cũng muốn cầu cứu Tần Giác, địch nhân kia mạnh đến mức nào?

“Ừm!”

Trư Thiên Bồng gật đầu, hắn từng gặp Mặc lão, cho nên khi Tôn Ngộ Không nói đến lão giả, Trư Thiên Bồng nháy mắt liền nghĩ.

“Ta hiểu rồi, đi thôi.”

Tần Giác trịnh trọng nói.

“Đa tạ tiền bối!”

Trư Thiên Bồng đại hỉ:

“Chúng ta đã mở thông đạo không gian xong…”

Lời còn chưa dứt, liền bị Tần Giác phất tay đánh gãy:

“Thông đạo không gian quá chậm.”

“???”

Thông đạo không gian còn chậm?

Không đợi Trư Thiên Bồng kịp phản ứng, Tần Giác vẫy tay một cái, trước mặt lập tức ngưng tụ ra một cánh cửa không gian, nối thẳng tới chỗ giao giới giữa giới nội cùng Thần giới.

“…”

Bốn tên Thần Vương thượng vị hai mặt nhìn nhau, đều là có thể nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương.

Trong nháy mắt mở ra một cánh cửa không gian vượt qua ức vạn tinh không, làm sao làm được?

Cho tới giờ khắc này, bọn hắn mới hiểu được, vì sao phải xin Tần Giác giúp cứu vớt Thần giới!

Xuyên qua cánh cửa không gian, Tần Giác đưa tay đánh một quyền.

Tạch tạch tạch!

Kết giới giới vực lập tức giống như đậu hũ vỡ vụn, bày ra một lỗ hổng đường kính trăm mét, tiếp lấy Thần giới.

Trư Thiên Bồng: “…”

“…”

Vốn dĩ đang chuẩn bị thi triển bí pháp bốn tên Chân Thần thượng vị nháy mắt trợn mắt hốc mồm, khiếp sợ nói không ra lời.

Cánh cửa không gian cũng coi như thôi đi, còn có thể cưỡng ép đánh vỡ kết giới giới vực?

Có lầm hay không?

"Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, không đi thì sẽ khép lại."

Tần Giác nhắc nhở.

"A a a."

Bốn người bỗng nhiên bừng tỉnh, vội vàng lại xuyên qua kết giới giới vực.

"Hửm?"

Tần Giác đảo mắt một vòng, cau mày nói:

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao không có chút khí tức sinh mệnh nào."

Ánh mắt chiếu tới chỗ nào đều một mảnh âm u đầy tử khí, giống như U Minh Địa Ngục, cho dù là tinh cầu, hay là đại lục, đều không có chút dấu hiệu sinh mệnh nào, phảng phất bốc hơi khỏi nhân gian.

Không chỉ có như thế, ngay cả linh khí lưu động xung quanh cũng biến thành cực kì mỏng manh, phảng phất lúc nào cũng có thể biến mất, khác biệt rất lớn với trong tưởng tượng của Tần Giác.

"Cái này… Năm ngày trước lúc chúng ta tiến vào giới nội còn không phải như vậy."

Trư Thiên Bồng ngạc nhiên.

Năm ngày trước còn không phải như này?

Tần Giác như có điều suy nghĩ, năm ngày ngắn ngủi, có thể biến Thần giới thành bộ dáng như thế, xem ra chuyện quả nhiên không đơn giản như vậy.

“Tộc trưởng đại nhân bọn hắn không có sao chứ?”

Hai tên Chân Thần thượng vị đến từ Thiên Thần tộc mặt mũi tràn đầy lo lắng.

“Yên tâm, Hầu ca cùng Thiên lão đều là Thần Vương thượng vị, sẽ không nguy hiểm gì đâu.”

Trư Thiên Bồng an ủi.

Bởi vì chưa hề tiếp xúc với cảnh giới trên Thần Vương cảnh, cho nên hắn thấy, cho dù Thần giới phát sinh đại tai biến, cũng uy hiếp không được hai người.

“Không nhất định.”

Tần Giác tản ra linh thức, trầm lặng nói:

“Độ cường hãn của đối phương, vượt xa các ngươi tưởng tượng.”

Trên thực tế, còn có một câu Tần Giác không nói, đó chính là hắn từ phụ cận cảm nhận được khí tức Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ lưu lại, cùng một luồng năng lượng dao động không biết tên.

Luồng năng lượng dao động kia, vượt qua Thần Vương thượng vị.

Nói một cách khác, Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ hoặc là

bị đối phương bắt lấy, hoặc là đã bị giết chết, không có bất kỳ khả năng chạy trốn gì.

“Cái gì?”

Trư Thiên Bồng khẩn trương:

“Hầu ca…”

“Mặc kệ, đi qua nhìn thử trước.”

Tần Giác lười suy nghĩ nhiều, nhanh chóng bắt lấy nơi xuất phát luồng năng lượng dao động kia, lần nữa mở ra cánh cửa không gian.

Ngoài dự liệu chính là, luồng năng lượng dao động kia hiện tại lại ở trong Thiên Thần tộc.

Nhìn Thiên Thần tộc trước mắt cơ hồ bị san thành bình địa, hai tên cường giả Thiên Thần tộc hai mắt giật giật, xém chút đã hôn mê.

“Tại sao có thể như vậy!”

Một người trong đó quát to.

Thiên Thần tộc sừng sững ở Thần giới trên trăm vạn năm, thâm căn cố đế, cường giả vô số, bằng không thì cũng sẽ không tuyên chiến với Vạn Thần đình, mà giờ khắc này Thiên Thần tộc, trừ một số kiến trúc hạch tâm bên trong ra, cơ bản giống như phế tích.

Trọng yếu nhất chính là, mấy tỉ tộc nhân của Thiên Thần tộc, không còn một mống!

Ánh mắt chiếu tới đâu, đều là tường đổ, còn có rất nhiều sinh vật quái dị dung mạo xấu xí, khí tức quỷ dị.

Động tĩnh bên này lập tức khiến cho những sinh vật quái dị kia chú ý, phe phẩy cánh, bao vây đám người Tần Giác lại.

“Đi chết đi!”

Hai tên Thiên Thần tộc giận không kềm được, ngay lập tức lấy ra vũ khí, cùng sinh vật quái dị chiến đấu.

Ầm ầm!

Những sinh vật quái dị kia chỉ có Thái Hư đệ thập cảnh, căn bản không phải đối thủ của hai Chân Thần thượng vị, nhưng cho dù bọn hắn giết chết bao nhiêu, cũng có càng nhiều sinh vật quái dị xuất hiện, mà càng ngày càng mạnh!

Còn tiếp tục như vậy, hai người sớm muộn cũng bị kéo chết.

Thở dài, lòng bàn tay Tần Giác nhấc lên kim quang đầy trời, giống như sóng biển tầng tầng khuếch tán, hễ là sinh vật quái dị tiếp xúc với kim quang, bất kể đẳng cấp gì, nháy mắt bị xoá bỏ.

Mặc dù không biết những sinh vật quái dị này rốt cuộc là thứ gì, nhưng từ tình huống trước mắt mà xem, xử lý bọn chúng khẳng định không sai.

Chương 402: Quyết Đấu Đỉnh Cao (2)

Khi kim quang tiêu tán, chỗ ánh mắt chiếu tới, đã không nhìn thấy bất cứ bóng dáng của sinh vật quái dị nào.

Bất quá rất nhanh, cuối tầm mắt lại hiện ra lít nha lít nhít sinh vật quái dị, mà lại tất cả đều trên Bán Thần cảnh, thậm chí có không ít Chân Thần hạ vị cùng thượng vị!

Năng lượng mạnh mẽ như thế, nếu như không có cường giả Thần Vương cảnh nhúng tay, cơ hồ có thể quét ngang Thần giới!

Quỷ dị chính là, những sinh vật quái dị này đồng thời không có công kích đám người Tần Giác, mà là nhanh chóng tách ra hai hướng, hình thành một con đường!

Lập tức ba con thú hình thù kỳ dị hình thể cường tráng, mọc ra tám cái cánh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Thần… Thần Vương?”

Cảm nhận được dao động linh lực trên người đối phương phát ra, hai tên cường giả Thiên Thần tộc lập tức lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

“Ồ? Thế mà còn có mấy con cá lọt lưới.”

Sinh vật quái dị ở giữa cười nói:

“Xem ra mùi vị không tệ.”

“Hắc hắc, chúng ta tới muộn quá, không có nếm được sinh linh của thế giới này, vừa hay có thể bù lại một chút tiếc nuối.”

Một sinh vật quái dị khác liếm môi một cái, thèm nhỏ dãi.

“Hai tên bên trái là của ta, còn lại các ngươi phân đi.”

Sinh vật quái dị cuối cùng không kịp chờ đợi nói, nghiễm nhiên không có để đám người Tần Giác vào mắt.

“Vậy ta muốn hai tên bên phải.”

“Được!”

Ba sinh vật quái dị đạt thành hiệp nghị, nhìn nhau, lập tức tách riêng phóng về phía con mồi của mình

Cùng lúc đó, Tần Giác bàn chân khẽ giậm chân, gợn sóng năng lượng vô hình khuếch tán ra.

Bành!

Bành!

Bành!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, ba sinh vật quái dị Thần Vương cảnh cùng nhau bạo liệt, máu tươi màu xanh giống như pháo bông lộng lẫy, theo gió tiêu tán.

“…”

Toàn trường tĩnh mịch!

Đám người Trư Thiên Bồng trợn mắt hốc mồm, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Không chỉ có là bọn hắn, bao gồm cả những sinh vật quái dị kia.

Phải biết, ba sinh vật quái dị Thần Vương cảnh kia chính là

tướng quân của bọn hắn, thế mà cứ như vậy bị miểu sát!

Đối với thứ này, Tần Giác lơ đễnh, lần nữa giẫm chân một cái.

Oanh!

Trong chốc lát, thiên địa xoay chuyển, giống như hư không treo ngược, nháy mắt thôn phệ tất cả sinh vật quái dị ở đây!

Làm xong những thứ này, Tần Giác hai tay chắp ra sau, giống như nhàn nhã đi dạo, thản nhiên nói:

“Đi thôi.”

Nói xong,hắn đi đầu đi hướng chỗ Thiên Thần tộc.

Nghe vậy, bốn người Trư Thiên Bồng bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vội vàng đi theo.

Đám người Tần Giác không ngừng xâm nhập, sinh vật quái dị gặp phải cũng càng ngày càng cường đại, thậm chí ngay cả Thần Vương cảnh ở khắp nơi cũng có thể thấy được.

Mặc dù chỉ là Thần Vương hạ vị, nhưng số lượng nhiều, quả thực không thể tưởng tượng.

“Dừng lại, các ngươi là…”

Rốt cục, có chỉ sinh vật quái dị Thần Vương thượng vị nhảy ra, đáng tiếc lời còn chưa dứt, liền bị Tần Giác một tay chụp chết, thần hồn câu diệt.

“…”

Bốn người Trư Thiên Bồng hai mắt nhìn nhau, không biết nên làm sao hình dung tâm tình của mình.

Đến lúc này, liền xem như ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra, Tần

Giác khủng bố đến mức nào.

“Chờ một chút, đây không phải là Huyền Dược Các à? Làm sao lại biến thành dạng này!”

Đột nhiên, một cường giả Thiên Thần tộc kêu lên.

Huyền Dược Các chính là nơi Thiên Thần tộc chuyên môn dùng để luyện chế đan dược, thuộc về công trình hạch tâm, cực kỳ trọng yếu.

Mà giờ khắc này, toàn bộ Huyền Dược Các đã hóa thành phế tích, cái gì cũng không còn, trên mặt đất còn có rất nhiều vết tích máu tươi, hiển nhiên, trước đây không lâu, nơi này từng xảy ra chiến đấu rất kịch liệt.

Mắt thấy tràng cảnh này, hai cường giả Thiên Thần tộc máu rót con ngươi, linh lực nháy mắt trở nên cuồng bạo vô cùng, ngay cả vẻ mặt cũng dần dần vặn vẹo, phảng phất hận không thể muốn đồng vu quy tận với những sinh vật quái dị kia.

Tần Giác không nhiều lời, búng tay một cái, bắn ra hai kim quang, dung nhập vào trong cơ thể bọn họ, hai người lúc này mới thoáng bình tĩnh.

Dù vậy, vẫn cắn chặt răng, lửa giận ngập trời.

Dù sao, nếu đổi lại là ai nhìn thấy gia tộc mình biến thành bộ dáng này, cũng không thể bình tĩnh.

Một bên khác, Trư Thiên Bồng thở dài, ánh mắt phức tạp.

Phải biết, năm ngày trước, Thiên Thần tộc vẫn là gia tộc có nội tình thâm sâu, lịch sử lâu dài nhất ở Thần giới, ai có thể ngờ tới vẻn vẹn qua năm ngày, liền biến thành dạng này?

Đương nhiên, Trư Thiên Bồng hiện tại lo lắng nhất chính là,

ngay cả Thiên Thần tộc cũng đã bị đạp diệt, thế Vạn Thần đình đâu?

“Tốt, mấy người các ngươi tạm thời ở lại nơi này đi.”

Tần Giác phân phó nói.

“Vì cái gì?”

Bốn người vô ý thức hỏi.

“Chiến đâu, không phải là chuyện các ngươi có thể tham dự.”

Tần Giác đôi mắt lấp lóe, ý vị thâm trường nói.

“…”

Bốn người á khẩu không trả lời được.

Nghiêm túc mà nói, từ lúc xuất hiện ba sinh linh quái dị Thần Vương cảnh kia, liền đã không phải chỗ bọn hắn có thể tham dự.

Tiếp tục cùng đi theo, rất có thể sẽ biến thành vướng víu.

“Thần giới liền giao cho người, Tần tiền bối.”

Trư Thiên Bồng bịch một tiếng quỳ xuống, trịnh trọng nói.

“Xin Tần tiền bối cứu vớt Thần giới!”

Ba người còn lại thấy thế, cũng không chút do dự quỳ xuống!

“Yên tâm đi.”

Tần Giác đưa tay vung khẽ, đỡ bốn người dậy, sau đó tiếp tục bay vào chỗ sâu Thiên Thần tộc.

Trước khi đi, Tần Giác không quên dùng kết giới linh lực bao trùm bốn người, phòng ngừa bốn người chút nữa bị tác động đến,

hoặc là bị sinh linh quái dị cao giai khác công kích.

“Đến đây vì cái gì?”

Tần Giác vừa mới xâm nhập không bao lâu, một con sinh vật quái dị cao lớn liền ngăn cản trước mặt hắn, toàn thân bao trùm một mảnh giáp như lưu ly, phía sau có mười hai cái cánh, che khuất bầu trời, từ trên cao nhìn xuống Tần Giác nói:

“Ta chính là đại đốc quân A Khắc Tư của Thánh Ma tộc, người mạnh nhất ở thế giới này của các ngươi đã bị chúng ta bắt lấy, thức thời thì ngoan ngoãn đầu hàng, nhìn thực lực của ngươi, có lẽ có thể tha cho ngươi một mạng.”

Người mạnh nhất thế giới này?

Tần Giác sững sờ:

“Các ngươi bắt Mặc lão?”

“Ngươi biết Mặc Minh?”

A Khắc Tư kinh ngạc.

Tần Giác trầm lặng nói:

“Thả hắn, có lẽ ta có thể tha các ngươi một mạng.”

Nghe vậy, A Khắc Tư giống như nghe thấy chuyện cười:

“Tha ta một mạng? Ha ha ha, ta không nghe lầm chứ.”

“Không sai, hôm nay chính là ngày tận thế của Thánh Ma tộc các ngươi.”

Tần Giác nhún vai.

“Ha ha ha, ngươi không phải chính là Tần tiền bối gì kia trong

lời nói của lão Mặc đó chứ?”

Dường như nhớ tới cái gì, A Khắc Tư ngửa mặt lên trời cười to:

“Ta cũng muốn lĩnh giáo một chút cường giả Hợp Đạo Thần Vương này!”

Nói xong, khí thế A Khắc Tư liên tục tăng lên, nháy mắt đạt tới Chứng Đạo Thần Vương,so với lúc giao thủ với Mặc lão còn cường đại hơn!

“Bằng thực lực của ngươi, hẳn không phải là đối thủ của Mặc lão, người bắt hắn không phải ngươi đi?”

Tần Giác lơ đãng nói.

“

Hừ, bớt nói nhiều lời, tiếp chiêu!”

A Khắc Tư gầm thét một tiếng, khí tức màu đen vô biên điên cuồng tràn ngập ra, nhanh chóng bao phủ mười vạn dặm xung quanh, hình thành lĩnh vực.

Sau một giây, A Khắc Tư đấm ra một quyền, kinh thiên động địa!

Hắn muốn dùng lực lượng tuyệt đối nghiền ép Tần Giác, để Tần Giác ý thức được đại giới phải trả khi trào phúng hắn!

Đáng tiếc, A Khắc Tư đánh giá thấp Tần Giác, cũng đánh giá cao chính mình.

Tần Giác mặt không biểu tình, duỗi ra một ngón tay.

“Muốn chết!”

A Khắc Tư giận dữ, đây quả thực là nhục nhã trần trụi!

Chương 403: Quyết Đấu Đỉnh Cao (3)

Bạch!

Nắm đấm của A Khắc Tư nháy mắt vượt qua vạn mét, đánh vào trên tay Tần Giác.

Trong chốc lát, linh lực cuồng bạo càn quét ra, không gian nhao nhao vỡ vụn, nhấc lên gió lốc đầy trời, lấy hai người làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

A Khắc Tư vẻ mặt dữ tợn, cơ hồ đã có thể tưởng tượng đến bộ dáng chết thảm của Tần Giác.

Ầm!

Ngoài dự liệu chính là, hình ảnh trong tưởng tượng chưa từng xuất hiện, A Khắc Tư chỉ cảm thấy một quyền đánh vào cửu thiên thần thiết, lực phản chấn mãnh liệt làm xương cốt hắn đứt thành từng khúc, lúc này phun ra một ngụm máu tươi, xém chút đã hôn mê.

May mà A Khắc Tư kịp thời thu lực, mới không có bị trọng thương, dù vậy, vẫn bị thương không nhẹ.

“Không được!”

Phát hiện được không đúng, A Khắc Tư vội vàng lui lại, lại phát hiện tay của mình đã bị Tần Giác bắt lấy, căn bản không thể động đậy.

“Buông ta ra!”

A Khắc Tư liều mạng giãy dụa, đáng tiếc mặc cho hắn dùng lực như thế nào, đều không thể động đậy được.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, A Khắc Tư không kịp nghĩ nhiều, đúng là mạnh mẽ kéo đứt cánh tay, lựa chọn bỏ chạy!

“Thú vị đó.”

Tần Giác tiện tay ném tay cụt của A Khắc Tư đi, lòng bàn tay phát ra kim quang vô tận, cưỡng ép xua tan đi lĩnh vực tử khí của A Khắc Tư, dừng lại bí pháp đang chuẩn bị thi triển của A Khắc Tư tại chỗ.

“Làm sao có thể?”

A Khắc Tư ý muốn thôi động linh lực, lại bị Tần Giác trực tiếp phong tỏa kinh mạch, không còn có biện pháp gì.

A Khắc Tư không phải là đồ ngốc, đến cấp bậc này như hắn, rất rõ chênh lệch của mỗi cái cảnh giới là khổng lồ cỡ nào, Tần Giác có thể dễ dàng khống chế hắn như thế, hiển nhiên không thuộc về Chứng Đạo Thần Vương.

“Ngươi… Là cường giả Hợp Đạo?”

Cho dù khó mà tiếp nhận, nhưng A Khắc Tư không thể không thừa nhận chuyện này.

“Có thể là vậy đi.”

Tần Giác nhún vai.

A Khắc Tư: “…”

Hô!

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, thân thể kiên cố của A Khắc Tư lập tức giống như tro tàn phiêu tán, như vậy vẫn lạc.

Sau khi giải quyết A Khắc Tư, Tần Giác tiếp tục hướng về phía trước, rất nhanh trước mặt liền xuất biện ra một tòa cung điện, xem như số lượng kiến trúc trong pham vi của Thiên Thần tộc cũng không có bị phá hủy nhiều.

Ở xung quanh cung điện, rất nhiều sinh vật quái dị đủ loại cấp bậc, nhưng không có một tên nào dám xông lên công kích Tần Giác.

Vừa rồi Tần Giác cùng A Khắc Tư chiến đấu bọn hắn đều nhìn thấy, cho dù là đại đốc quân, Chứng Đạo Thần Vương A Khắc Tư cũng bị miểu sát, huống chi những tiểu binh như bọn hắn?

Với việc này, Tần Giác cũng không hề để ý, nhẹ nhàng đi đến bên ngoài cung điện,sau đó cất bước đi vào.

Cung điện chính là thánh địa của Thiên Thần tộc, trên vách tường điêu khắc rất nhiều ký hiệu cùng chữ viết, tất cả đều là cơ mật cấp cao của Thiên Thần tộc, không phải thành viên hạch tâm không được tiếp xúc.

Trừ cái đó ra, còn có phần lớn vũ khí, quyển trục, cùng công pháp tu luyện, mỗi một cái đều có thể thổi lên gió tanh mưa máu cho ngoại giới, mà ở nơi này lại có thể thấy được ở khắp nơi.

Không bao lâu, Tần Giác liền xuyên qua Long Thạch Trụ, đi tới phía cuối cung điện.

Chỉ thấy phía cuối cung điện có bóng người toàn thân bao phủ trong sương mù đen, khí tức phiêu miểu bất định, cùng hoàn cảnh xung quanh không hợp nhau, hoàn toàn thấy không rõ dung mạo.

Bên cạnh, còn có một đám sương mù đen cùng loại, nhưng lại có thể thấy rõ người ở.

“Tiền bối!”

Mặc lão kích động kêu to.

Không sai, người bị giam cầm ở trong sương mù đen chính là Mặc lão.

Thời khắc này Mặc lão tóc tai bù xù, khóe môi có máu tươi, uể oải suy sụp, nơi nào còn có dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Nhìn thấy Tần Giác xuất hiện, Mặc lão hưng phấn mở to hai mắt:

“Tiền bối! Người cuối cùng cũng đến rồi!”

Tần Giác nhẹ gật đầu, không có nhiều lời, đưa tay vung khẽ, thổi tan sương mù đen, cứu Mặc lão ra.

Từ đầu đến cuối, một đám sương mù đen khác cũng không có động tĩnh chút nào, giống như ngủ.

“Đa tạ tiền bối.”

Cố nén toàn thân truyền đến đau nhức kịch liệt, Mặc lão không nói nhảm, trực tiếp thấp giọng nói:

“Tiền bối, đối phương chính là cường giả Hợp Đạo Thần Vương, mong người cẩn thận.”

“Cường giả Hợp Đạo a…”

Tần Giác tự lẩm bẩm, khóe miệng cong lên vòng cung, mấy ngày trước hắn còn đang suy nghĩ muốn giao thủ với Hợp Đạo Thần Vương, không nghĩ tới nhanh như vậy liền thực hiện được.

“Ngươi không sao chứ?”

Tần Giác thuận miệng hỏi.

“Không có việc gì.”

Mặc lão liền vội vàng lắc đầu:

“Chỉ là một ít tổn thương thôi.”

Lời này tuy như thế, nhưng trên thực tế thương thế của Mặc lão cực kì nghiêm trọng, trong thời gian ngắn rất khó khỏi hẳn, thậm chí không cẩn thận, liền sẽ ảnh hưởng căn cơ.

Ông!

Tần Giác búng tay một cái, bắn một sợi kim quang vào thể nội của Mặc lão.

“Những pháo hôi bên ngoài liền giao cho ngươi.”

A Khắc Tư đã bị Tần Giác giết chết, lấy thực lực Chứng Đạo Thần Vương của Mặc lão, những sinh vật quái dị phía ngoài kia căn bản không có khả năng ngăn cản hắn.

“Cái này…”

Cảm thụ được thương thế bên trong cơ thể nhanh chóng khỏi hẳn, Mặc lão trợn mắt hốc mồm, còn có thể như vậy được à?

“Thế nhưng là, tiền bối người…”

Mặc lão vẻ mặt lo lắng, sợ bởi vì trị liệu cho mình, mà ảnh hưởng đến thực lực của Tần Giác.

Lỡ như ngay cả Tần Giác cũng bại bởi tộc trưởng Thánh Ma tộc, chẳng phải là tất cả đều xong rồi sao?

“Yên tâm đi, tin tưởng ta.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“…”

Nghe vậy, Mặc lão hít một hơi thật sâu, chỉ có thể quay người rời khỏi cung điện, đi thanh lý sinh vật quái dị phía ngoài.

Đúng lúc này, đám sương mù đen kia cuối cùng cũng sinh ra dao động, tản ra hai bên, lộ ra thân ảnh.

Đây là một sinh vật quái dị có chút nhỏ gầy, mặc chiến giáp màu đen, dung mạo xấu xí vô cùng, nhìn qua cơ bản không khác gì một sinh vật quái dị Thái Hư đệ thập cảnh cả.

Khác biệt chính là, hắn không có cánh thịt, cũng không có bốn cánh tay, từ phương diện nào đó mà nói, giống như không cẩn thận biến dị thành nhân loại .

“Ngươi chính là cường giả Hợp Đạo mà Mặc lão đã nói?”

Sinh vật quái dị chậm rãi mở miệng, thanh âm hơi khàn, con ngươi khóa chặt lại Tần Giác, nhìn không rời mắt.

“Hẳn là không sai.”

Tần Giác lơ đễnh.

“Rất tốt.”

Sinh vật quái dị nói tiếp:

“Có thể đến nơi đây, A Khắc Tư đã bị ngươi giết chết rồi đi?”

“Đúng thế.”

Tần Giác đáp.

“Ha ha ha, ta chờ ngươi thật lâu, quả nhiên không có khiến ta thất vọng.”

Sinh vật quái dị ngửa mặt lên trời cười to, lập tức lộ ra một vẻ mặt cô đơn:

“Từ sau khi tiến giai Hợp Đạo Thần Vương cảnh, ta vẫn chưa từng gặp qua đối thủ, thậm chí Mặc lão đã từng đánh bại ta, bây giờ ngay cả một chiêu của ta cũng không tiếp nổi.”

“Vô địch… Thật tịch mịch.”

Nói đến đây, sinh vật quái dị nhìn về phía Tần Giác:

“Ngươi nhất định cũng giống vậy a?”

Tần Giác: “…”

“Kỳ thật loại thế giới nhỏ yếu này, căn bản không đáng ta tự mình giáng lâm.”

Sinh vật quái dị chậm rãi nói:

“Bất quá, vì một trận chiến này, ta đã chờ mười vạn năm.”

Nói xong, sinh vật quái dị chậm rãi đứng dậy, khí tức cường đại không thể nào địch nổi dâng lên!

“Thánh Ma tộc, Lạc Tát.”

Sinh vật quái dị tự giới thiệu mình.

“Huyền Ất Sơn, Tần Giác.”

Tần Giác ngẩn người, cũng tự giới thiệu.

“Nơi này quá nhỏ, muốn đổi nơi khác không?”

Lạc Tát hỏi, kiên nhẫn vô cùng.

“Có thể.”

Tần Giác không quan trọng nói.

Sau một giây, hai người nháy mắt biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, cách Thiên Thần tộc ức vạn dặm sâu trong hư không, Tần Giác cùng Lạc Tát bỗng nhiên xuất hiện, đụng vào nhau!

Ầm ầm!

Chương 404: Quyết Đấu Đỉnh Cao (4)

Ầm ầm!

Hư không chấn động, dao động linh lực kịch liệt lấy Tần Giác cùng Lạc Tát làm đầu nguồn, nhanh chóng khuếch tán ra, ven đường những nơi đi qua, cho dù là tinh cầu hay là đại lục, tất cả đều bị xé thành mảnh nhỏ, hóa thành hư vô.

Không chỉ có như thế, ngay cả lực lượng pháp tắc của thiên địa cũng vặn vẹo biến hình, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ sụp đổ.

Đáng nhắc tới chính là, bây giờ Thần giới đã không có bất cứ sinh linh gì tồn tại, bởi vậy Tần Giác hoàn toàn không cần cố kỵ hoàn cảnh xung quanh.

Rầm rầm rầm!

Lại là một tầng gợn sóng năng lượng nở rộ, Tần Giác cùng Lạc Tát lần lượt lui lại, linh lực không ngừng va chạm, trong lúc nhất thời đúng là bất phân cao thấp.

“Thú vị, quả nhiên đạt tới cảnh giới Hợp Đạo.”

Lạc Tát khóe miệng cong lên một vòng, có chút hăng hái mà nói:

“Xem ra lần này có thể hoạt động gân cốt cho tốt một lần rồi.”

Giờ này khắc này, Lạc Tát vui vẻ vô cùng.

Vì một trận chiến này, hắn đã đợi mười vạn năm!

So với Lạc Tát, Tần Giác không thể nghi ngờ lại bình tĩnh rất nhiều.

Không thể không nói, Lạc Tát xác thực rất lợi hại, tuyệt đối là người mạnh nhất mà Tần Giác từng gặp cho tới bây giờ.

Nếu như đổi thành những người khác, chỉ sợ sớm đã chết trong giao phong của Tần Giác rồi, nhưng Lạc Tát không chỉ có đón lấy tất cả, thậm chí còn chủ động công kích Tần Giác, không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Chỉ cần điểm này, đã nằm ngoài dự đoán của Tần Giác.

“Hô, cuối cùng không có khiến ta thất vọng.”

Nhẹ nhàng thở ra, Tần Giác toàn thân cao thấp lập tức truyền ra tiếng vang ‘tạch tạch tạch’, như sấm sét đinh tai nhức óc.

“Đúng, quên nói cho ngươi.”

Đúng lúc này, Lạc Tát dường như nhớ tới cái gì, mở miệng nói ra:

“Ta cũng không phải là Hợp Đạo bình thường.”

Không phải Hợp Đạo bình thường?

Tần Giác sững sờ, có ý gì?

Chẳng lẽ Hợp Đạo cũng có rất nhiều cấp bậc?

Mặc dù Tần Giác thực lực vô địch, nhưng lại chưa hề tiếp xúc qua kiến thức ở phương diện này, cho nên cũng không rõ.

Sau một khắc, trong người Lạc Tát bỗng nhiên phóng xuất ra tử khí hắc sắc vô biên, hình thành lĩnh vực bao phủ trăm vạn dặm xung quanh, không khác gì A Khắc Tư cho lắm.

Khác biệt chính là, những tử khí hắc sắc này cứng cáp hơn, với lại có được công năng ăn mòn linh khí, không ngừng vây quanh Tần Giác, ý muốn thôn phệ nó.

Thấy thế, Tần Giác nhíu mày, bàn chân khẽ giậm, kim quang chói mắt sáng lên, cưỡng ép xua tan tử khí hắc sắc, giằng co với Lạc Tát.

Nhìn từ đằng xa, toàn bộ hư không phảng phất bị cắt thành hai mảnh, một mảnh là màu đen, một mảnh là màu vàng.

“Làm nóng người kết thúc, chiến đấu chính thức bắt đầu.”

Lạc Tát vẻ mặt ngưng trọng, tu vi thình lình đã tăng lên tới đỉnh phong.

“Đang có ý này.”

Tần Giác cười nói.

Bốn mắt nhìn nhau, chiến ý cháy hừng hực.

Nghiêm túc nghĩa mà nói, đây cũng là lần đầu tiên Tần Giác gặp được đối thủ .

Bạch!

Hai người nháy mắt vượt qua vạn mét xa, lần nữa va chạm vào nhau, nhấc gió lốc vô tận, quét ngang mà ra!

Cho dù là Chứng Đạo Thần Vương, nếu không cẩn thận bị cuốn vào, chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít.

Phanh phanh phanh!

Liên tục ba quyền cứng đối cứng, không gian rốt cục rốt cuộc không chịu nổi Tần Giác cùng Lạc Tát chiến đấu, vỡ ra lít nha lít nhít đường vân, lập tức lộ ra lỗ hổng khổng lồ, nhìn thấy mà giật

mình!

Hai người đúng là mạnh mẽ đánh vỡ kết giới giữa hai vị diện!

“Đó là cái gì?”

Một sinh linh trong vị diện khác phát hiện được động tĩnh, đưa mắt nhìn lại, nghiễm nhiên không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Kim quang thật xinh đẹp a.”

“Còn ánh sáng đen kia cũng nhìn rất đẹp.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy thứ phàm là bị hắc quang chạm tới đều là giống như là cây khô héo theo gió tiêu tán, triệt để tiêu diệt.

“…”

Toàn trường tĩnh mịch!

Nửa ngày, rốt cục có người kịp phản ứng, hô lớn:

“Chạy mau!”

Đáng tiếc đã muộn.

Mắt thấy đám người sắp bị hắc quang bao phủ, kim quang đột nhiên phóng đại, dùng tốc độ khó mà tin nổi bao trùm đám người, đưa bọn hắn đến khu vực an toàn ở nơi xa.

“Ha ha, trong chiến đấu phân tâm thế nhưng là rất nguy hiểm.”

Lạc Tát cười lạnh.

Đối với việc này, Tần Giác lơ đễnh, nếu như bởi vì chính mình chiến đấu mà dẫn đến nhiều ngươi vô tội mất mạng, Tần Giác

tuyệt đối không muốn nhìn thấy .

“Có lẽ đây chính là chênh lệch giữa chúng ta đi.”

Lạc Tát trầm lặng nói:

“Các ngươi quá nhiều tình cảm dây dưa, khiến các ngươi căn bản là không có cách chân chính chuyên tâm tu luyện, truy tìm lực lượng,mặc lão cũng là bởi vì điều này mới mấy chục vạn năm đều dừng lại ở Chứng Đạo, không có chút tiến bộ.”

“Bất quá yên tâm, ta không thích chiếm tiện nghi.”

Lạc Tát ngạo nghễ nói:

“Nếu như gặp phải tình huống tương tự, ta sẽ tận lực tránh đi những sâu kiến kia.”

Nghe vậy, Tần Giác không nói gì, giơ tay lên, ngoắc ngón tay.

Bởi vì cái gọi là nhất lực hàng thập hội, đến cấp bậc này như bọn hắn, bất kỳ thần thông, vũ khí gì cũng đã mất đi tác dụng, chỉ có thể đơn thuần dùng lực lượng đến quyết định thắng bại.

Đối mặt với khiêu khích của Tần Giác, đôi mắt Lạc Tát nhắm lại, nháy mắt kéo ra từng đạo tàn ảnh, còn chưa tới gần Tần Giác, liền huyễn hóa ra đến hàng vạn linh thể, vây Tần Giác ở giữa, điên cuồng tiến công.

Tần Giác thần sắc tự nhiên, kim quang quanh thân mờ mịt, phòng thủ kín không kẽ hở, mặc cho Lạc Tát công kích kiểu gì, từ đầu đến cuối đều không nhúc nhích tí nào, ngẫu nhiên trở tay một quyền, liền tuỳ tiện phá hủy mấy trăm linh thể.

Không đến nửa phút, liền chỉ còn lại chân thân của Lạc Tát.

“Ha ha ha! Thoải mái!”

Lạc Tát ngửa mặt lên trời cười to, nhiệt huyết sôi trào.

Sau đó, hai người chiến đấu lại lần lượt phá hủy kết giới giới vực của mấy vị diện, đánh đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Lạc Tát đích xác thực hiện hứa hẹn của hắn, tận lực tránh đi những sinh linh ở vị diện kia, không có tạo thành bất cứ thương vong gì.

Mà chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, Lạc Tát cũng dần dần ý thức được không đúng.

Không biết từ khi nào bắt đầu, Tần Giác lại lựa chọn từ bỏ phòng thủ, dùng phương pháp tổn thương đổi tổn thương để chiến đấu với hắn!

Mọi người đều biết, Hợp Đạo Thần Vương mặc dù có được sức mạnh vô cùng vô tận, nhưng sau khi lọt vào công kích, vẫn sẽ bị thương, nhất là công kích của cường giả cùng cảnh giới.

Cho nên ở lúc liên tục mấy lần lấy thương đổi thương, công kích của Lạc Tát, tốc độ khó tránh khỏi sẽ bị hạ xuống.

Theo lý thuyết, Tần Giác phải cùng hắn không sai biệt lắm, nhưng quỷ dị chính là, Tần Giác giống như chẳng có việc gì!

Cứ kéo dài tình huống như thế, hai người chiến đấu cũng rất nhanh từ thế lực ngang nhau biến thành Tần Giác hoàn toàn đè ép Lạc Tát đánh!

Hô!

Lạc Tát một quyền vung ra, đánh thẳng đến ngực của Tần Giác, vừa rồi mấy lần hắn đều đánh vào cùng một nơi, không tin Tần Giác chẳng có chuyện gì.

Nhưng mà Tần Giác thật giống như không thấy nắm đấm của Lạc Tát, cũng trở tay cho một quyền.

Ầm!

Hai người nhao nhao bay ngược, Lạc Tát lúc này nhịn không được phun ra một ngụm máu, sắc mặt biến thành trắng bệch như tờ giấy.

Tần Giác thì ngược lại, vẫn bình yên vô sự, thậm chí ngay cả kiểu tóc cũng không có loạn.

“Đáng chết, gia hỏa này thật là Hợp Đạo Thần Vương cảnh sao?”

Lạc Tát lắc lắc tay, đau nhếch miệng.

Mỗi lần đánh trúng Tần Giác, thật giống như đánh vào thần thiết, không thể phá vỡ.

Đến tột cùng là dạng thể chất gì, mới có thể có được lực phòng ngự cường hãn như thế?

“Ngươi thua.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Nghe được câu này, Lạc Tát hơi sững sờ, giận dữ nói:

“Đánh rắm! Còn chưa có phân ra thắng bại đâu!”

“…”

Chương 405: Át Chủ Bài

“Còn chưa có phân ra thắng bại đâu!”

Lạc Tát giận không kềm được.

Lời tuy như thế, nhưng trong lòng Lạc Tát rất rõ, tiếp tục đánh như vậy, mình cơ hồ thua chắc rồi.

Dù sao, chỉ nói tới sức mạnh, hắn có lẽ có thể cùng Tần Giác chống lại, nhưng phương diện phòng ngự lại có thể là khác biệt to lớn.

Cho đến bây giờ, hắn ngay cả phá phòng cũng không làm được, sao có khả năng thắng?

Nhưng mà, Lạc Tát thực tế khó mà tiếp nhận sự thật ấy.

Hắn chờ mười vạn năm, là vì giẫm đạp cường giả cùng cảnh giới dưới chân, mà không phải bị đối phương giẫm dưới chân!

Người thắng chỉ có thể là ta!

Lạc Tát nội tâm gào thét.

Nghĩ tới đây, Lạc Tát vẻ mặt dần dần trở nên dữ tợn.

“Thật sao?”

Đối với phản ứng của Lạc Tát, Tần Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hắn lấy một bình linh tửu mở ra, ngửa đầu nhấp một ngụm sau đó hỏi:

“Trước khi phân ra thắng bại, ta muốn biết những sinh linh

Thần giới kia bị ngươi đưa tới đâu."

"Ồ? Ngươi rất muốn biết sao?"

Lạc Tát nhếch miệng cười một tiếng, chỉ vào bụng cười quái dị nói:

"Bọn hắn hiện tại ở đây."

Tần Giác sững sờ:

"Ngươi ăn bọn hắn rồi?"

"Ha ha, không thì sao?"

Lạc Tát liếm môi một cái, nói:

"Hương vị rất được."

Lạc Tát sở dĩ có thể trong mấy chục vạn năm vượt qua Mặc lão, chính là ỷ vào thể chất đặc biệt của Thánh Ma tộc, chỉ cần thôn phệ đủ năng lượng, liền có thể không ngừng mạnh lên, cơ hồ không có bất kỳ hạn chế gì.

Đối với chủng tộc khác mà nói, loại phương pháp tu luyệ này không thể nghi ngờ có chút không công bằng, nhưng thế giới này vốn dĩ đã không công bằng.

Tỷ như Tần Giác, dù cho mỗi ngày uống rượu đi ngủ, không có việc gì, như thường có thể trở thành cường giả tuyệt thế.

Mấy chục vạn năm qua, Lạc Tát dẫn theo Thánh Ma tộc không biết hủy diệt bao nhiêu vị diện, thực lực càng ngày càng tăng, nếu không sao có thể cường đại đến loại trình độ này?

Răng rắc!

Nương theo một tiếng vang nhẹ, bầu rượu trong tay Tần Giác

nổ tung.

“Ha ha.”

Tần Giác cười cười, vứt bỏ rượu trên tay, tốc độ đột nhiên tăng!

“Thật nhanh!”

Lạc Tát kinh hãi, còn chưa kịp lui lại, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, đã bị Tần Giác bắt lấy đầu!

Ngay sau đó giống như bị thiết chùy nện ở trên mặt, đau khiến Lạc Tát xém chút nhịn không được rơi lệ!

Phanh phanh phanh!

Liên tục ba lần trọng kích, Lạc Tát lúc này miệng mũi phun máu, ngay cả răng cũng bay ra ngoài mấy cái, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Khó có thể tưởng tượng, đây là cường giả Hợp Đạo Thần Vương

“Ngươi…”

Như thế là nhục nhã trần trụi, Lạc Tát sao có thể khoan nhượng, cho dù hắn giờ phút này có thương tích trong người, vẫn là nương tựa theo linh lực cưỡng ép tránh thoát, xuất hiện ở ngoài ngàn dặm.

Đáng tiếc Tần Giác căn bản không cho hắn cơ hội thở dốc, lập tức theo sát mà tới!

Ầm!

Lại là một quyền, Lạc Tát lập tức giống như sao băng bay ra, thẳng tắp đâm vào tinh cầu bị vứt bỏ ở xa xa, trực tiếp đụng xuyên

qua hành tinh!

Phốc!

Lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, Lạc Tát không kịp nghĩ nhiều, hai con ngươi tách ra thần quang đen nhánh, cả người nháy mắt biến mất tại chỗ!

Cùng lúc đó, nắm đấm của Tần Giác mang theo lực lượng lớn bàng bạc đánh tới, suýt nữa trúng đích.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, trong hư không hiện ra một quyền ấn cực lớn, lấy Tần Giác làm đầu nguồn, điên cuồng kéo dài ra ngoài, cơ hồ không nhìn thấy cuối cùng.

“Trốn saoe?”

Tần Giác nhíu mày, lập tức tản ra linh thức, tìm kiếm vị trí Lạc Tát.

…

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy.”

Thất tha thất thểu từ không gian bên trong đi tới, Lạc Tát khí tức thẳng tắp hạ xuống, đâu còn dáng vẻ tự tin vừa rồi.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Tần Giác lại cường đại như thế.

Lúc đầu coi là có thể thôn phệ một cường giả Hợp Đạo, giúp hắn bước vào cảnh giới trong truyền thuyết kia, hiện tại xem ra, đừng nói thôn phệ Tần Giác, hơi không cẩn thận, liền sẽ thân tử đạo tiêu!

May mà Lạc Tát đối với vị diện xung quanh rõ như lòng bàn tay, cưỡng ép thi triển bí pháp tiến vào một thế giới phế tích từng

bị Thánh Ma tộc phá hủy qua, nơi này cực kì vắng vẻ, linh khí mỏng manh, tin tưởng hẳn là có thể kéo dài một đoạn thời gian.

Đáng tiếc, Lạc Tát đánh giá cao chính mình.

Ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, kết giới giới vực của vị diện này đột nhiên bị đánh vỡ, lập tức kim quang giống như mặt trời dâng lên, chiếu lên trên người Lạc Tát.

Mà bên trong kim quang, một thiếu niên tư thế như long phụng, bạch y tung bay đạp không mà đến, giống như trích tiên hạ phàm, từ trên cao nhìn xuống Lạc Tát, khí chất vô song.

Trừ Tần Giác, còn có thể là ai?

“Ngươi…”

Lạc Tát há to miệng, trợn mắt hốc mồm.

Hắn rất muốn hỏi, Tần Giác làm sao nhanh như vậy tìm được nơi này.

“Còn muốn tiếp tục chơi bịt mắt trốn tìm sao?”

Tần Giác có chút hăng hái nói.

“…”

Hít một hơi thật sâu, Lạc Tát lạnh lùng nói:

“Đây là ngươi bức ta!”

Tần Giác: “…”

Các ngươi những nhân vật phản diện này, không thể đổi lời kịch sao?

Xoẹt xẹt!

Ngay khí Tần Giác cảm thấy im lặng, thân thể Lạc Tát đột nhiên bắt đầu nhanh chóng bành trướng, không đến ba giây, đã từ chừng một mét, hóa thành cự nhân vạn trượng cự, phía sau là mười sáu cánh, che khuất bầu trời!

“Đây mới là chân thân của ta!”

Lạc Tát mở ra miệng rộng, tiếng như hồng chung, xuyên kim liệt thạch.

“Giống như chỉ là biến lớn mà thôi, không có gì khác biệt.”

Tần Giác lơ đễnh.

Lạc Tát: “…”

Trên thực tế đúng là như thế, Lạc Tát trừ hình thể biến lớn, nhiều thêm mười sáu cái cánh ra, khí tức không có tăng lên chút nào, thậm chí thương thế trên người đều không có khôi phục.

“Hừ!”

Lạc Tát vung tay lên, xé rách kết giới giới vực, trốn vào vị diện khác.

Chỉ bất quá lần này, Lạc Tát không có tiếp tục thực hiện lời hứa của mình, hắn nhắm mục tiêu ngay những sinh linh dị giới kia!

Đương nhiên, Lạc Tát cũng không phải là đơn thuần công kích những sinh linh dị giới kia, mà là muốn nuốt những sinh linh dị giới kia vào trong bụng!

Mắt thấy đã không có khả năng đánh thắng được Tần Giác, Lạc Tát chỉ có thể lựa chọn thôn phệ càng nhiều năng lượng hơn để tăng cường mình!

Không chỉ là sinh linh dị giới, bao gồm cả các loại thiên tài địa bảo, cùng linh khí, thậm chí ngay cả vũ khí cũng không buông tha!

Tóm lại, Lạc Tát tựa như là lò nung lớn, vô luận ném vào thứ gì đều có thể nhẹ nhõm luyện hóa, dưới tình huống 'hồ ăn biển nhét' như thế, vẻn vẹn mấy giây, thương thế trên người Lạc Tát liền triệt để khỏi hẳn!

"Muốn chết!"

Tần Giác đấm ra một quyền!

Ầm!

Ngoài dự liệu chính là, Lạc Tát không có tránh né, trực tiếp đưa tay đón lấy công kích của Tần Giác.

Dưới tình huống thương thế khỏi hẳn, Tần Giác căn bản không có khả năng chính diện đánh bay hắn.

"Ha ha ha, ngươi không giết chết được ta!"

Lạc Tát ngửa mặt lên trời cười to, điên cuồng thôn phệ lấy vị diện này, không có ý dừng lại.

Lần đầu tiên, Tần Giác có loại cảm giác bất lực.

Nếu như cứ để Lạc Tát thôn phệ tiếp như vậy, hậu quả khó mà lường được!

"Đây là ngươi bức ta."

Tần Giác nói ra lời giống với Lạc Tát.

"Thế nào, ngươi cũng có thể thôn phệ linh khí?"

Lạc Tát châm chọc nói.

Tần Giác không có trả lời, phất tay cởi xuống quần áo nửa thân trên.

“Tê, thơm quá hương vị, nếu có thể ăn hết ngươi, ta tuyệt đối có thể bước vào cảnh giới kia.”

Lạc Tát thèm nhỏ dãi.

Bất quá hắn có chút hoài nghi, mình rốt cuộc có thể luyện hóa Tần Giác hay không.

Ông!

Đột nhiên, Tần Giác ngực hiện ra một đoàn kim sắc, ở mi tâm, chưa nói tới loá mắt, lại giống như thực chất.

“Đó là cái gì?”

Lạc Tát bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

Xoẹt xẹt!

Chương 406: Chiến Thắng

Xoẹt xẹt!

Giống như trang giấy bị xé nát, giữa ngực cùng mi tâm của Tần Giác bị ánh sáng mạnh mẽ kéo đứt, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán.

Trong chốc lát, phảng phất như giải trừ phong ấn, khí tức của Tần Giác bắt đầu điên cuồng kéo lên, trong nháy mắt đã siêu việt Lạc Tát, đồng thời không có ý dừng lại chút nào, không ngừng không nghỉ!

Rầm rầm rầm!

Vị diện chấn động, đạo đạo lực lượng pháp tắc lưu chuyển, càn quét vạn giới.

Giờ này khắc này, toàn thân Tần Giác tắm trong vạn trượng kim quang, bạch y tung bay, giống như thiên thần hạ phàm!

Mắt thấy cảnh tượng này, Lạc Tát trợn mắt hốc mồm, nhịn không được run lẩy bẩy!

Tình huống này là sao đây?

Chẳng lẽ từ đầu đến cuối, Tần Giác đều không có xuất ra toàn lực?

Nói đùa cái gì!

Không biết qua bao lâu, có lẽ là chục phút, có lẽ là chục giây, khí tức của Tần Giác rốt cục cũng dần dần ổn định lại, nhưng mà Lạc Tát lại cảm thấy vô cùng tuyệt vọng!

Nếu như nói trước đó hắn ở phương diện lực lượng có thể miễn cưỡng cùng Tần Giác chống lại, như vậy hiện tại thì hoàn toàn bị nghiền ép!

Tựa như sâu kiến đối mặt với khủng long, Lạc Tát căn bản không có chút phần thắng.

Trên thế giới này, vì sao lại có tồn tại cường đại như thế?

"Ngươi… Ngươi đã bước vào cảnh giới trong truyền thuyết kia!"

Lạc Tát không thể tưởng tượng nổi há to mồm, trên mặt tràn ngập sợ hãi.

Mấy chục vạn năm, Lạc Tát không ngừng thôn phệ vị diện, cũng biết Hợp Đạo Thần Vương kỳ thật cũng không phải là lực lượng cuối cùng, ở phía sau, còn có một cảnh giới trong truyền thuyết: Chúa Tể!

Chỉ là, từ mười vạn năm trước sau khi Lạc Tát chạm đến Hợp Đạo Thần Vương đỉnh phong, cho dù thôn phệ nhiều năng lượng hơn nữa, cũng không thể đột phá.

Có thể thấy được chênh lệch giữa Hợp Đạo cùng Chúa Tể cảnh khổng lồ tới mức nào.

Bởi vậy, vì tăng thêm tốc độ, Lạc Tát khắp nơi tìm kiếm đối thủ cùng cảnh giới, trừ muốn thể nghiệm chiến đấu đã lâu chưa làm kia ra, mục đích chính yếu nhất chính là thôn phệ đối phương, trợ giúp hắn tiến giai Chúa Tể cảnh.

Kết quả không nghĩ tới gặp một cường giả Chúa Tể cảnh!

Sớm biết như thế, Lạc Tát sao có thể chiến đấu cùng Tần Giác, chỉ sợ hận không thể chạy được bao xa thì hay bấy nhiêu.

“Cảnh giới trong truyền thuyết?”

Tần Giác hai con ngươi nhẹ liếc, thản nhiên nói:

“Có lẽ vậy.”

Trên thực tế, Tần Giác cũng không rõ lắm hắn hiện tại rốt cuộc mạnh cỡ bao nhiêu.

Hai phong ấn kia là hắn ba năm trước đây bày ra, lúc ấy bởi vì khống chế không nổi lực lượng, cho nên chỉ có thể lựa chọn tạm thời dùng phong ấn cấm chế, bây giờ ba năm qua đi, nếu không phải không cách nào giết chết Lạc Tát, khả năng ngay cả chính Tần Giác cũng quên.

“Đáng chết!”

Mắt thấy đã không có khả năng chiến thắng Tần Giác, Lạc Tát không chút do dự huyễn hóa ra ngàn vạn phân thân, đồng thời thi triển bí pháp, chuẩn bị bỏ chạy.

Đáng tiếc, Tần Giác đưa tay vung lên, trực tiếp phong tỏa không gian vị diện này lại, với thực lực của Lạc Tát cũng không cách nào đánh vỡ nó, bị cưỡng ép dừng lại tại chỗ, không thể động đậy.

Ngay sau đó Tần Giác vẫy tay một cái, phân thân của Lạc Tát nháy mắt sụp đổ, chỉ còn lại một bản thể.

“Còn muốn chạy sao?”

Tần Giác hai tay chắp ra sau, ngữ khí hờ hững.

Lạc Tát: “…”

Ngươi ngược lại là thả ta ra a!

Hít một hơi thật sâu, Lạc Tát cắn răng nói:

“Ngươi không thể giết ta.”

Hắn còn chưa bước vào Chúa Tể cảnh, làm sao có thể cứ như vậy mà chết đi!

“A, vì sao chứ?”

Tần Giác mặt không biểu tình, nhìn không ra vui buồn gì.

“Ngươi giết ta, những sinh linh kia liền sẽ hoàn toàn biến mất.”

Lạc Tát nhắm mắt nói:

“Chẳng lẽ ngươi không muốn phục sinh những sinh linh bị ta thôn phệ kia sao?”

“Thì ra là thế.”

Tần Giác trong mắt lóe lên một vòng kim quang, quả nhiên từ trong người Lạc Tát nhìn thấy rất nhiều khí tức quen thuộc, bao gồm cả Tôn Ngộ Không.

Chỉ bất quá những khí tức này đều đã bị luyện hóa thành linh lực, mất đi ý thức, nói một cách khác, không khác gì với chết rồi cả.

Chính như lời Lạc Tát nói, hắn ăn hết toàn bộ sinh linh Thần giới.

“Ngươi có thể để cho bọn hắn phục sinh sao?”

Hơi chút trầm ngâm, Tần Giác hỏi.

“Ây… Không thể.”

Lạc Tát lắc đầu, có chút xấu hổ.

“Đã như vậy, ta vì sao không thể giết ngươi?”

Tần Giác cười lạnh.

“…”

Không cho Lạc Tát có cơ hội tiếp tục giải thích, Tần Giác đấm ra một quyền.

Ầm ầm!

Lạc Tát bạo liệt có thể nói là giống với thiên thạch bị đụng vỡ, tính cả linh hồn cùng bị xoá bỏ, triệt để tử vong.

Đến tận đây, tộc trưởng Thánh Ma tộc Lạc Tát vẫn lạc, hạo kiếp vạn giới cũng tuyên bố kết thúc.

Làm xong những thứ này, Tần Giác đồng thời không có vội vã phá hủy thân thể của Lạc Tát, mà là cưỡng ép rút ra những linh lực từ trong người Lạc Tát ra, lơ lửng ở trước mặt.

Mặc dù hắn giết chết Lạc Tát, nhưng Thần giới đã bị phá hủy, chỉ còn lại bốn người Trư Thiên Bồng cùng Mặc lão, đây là chuyện Tần Giác tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Cho nên, Tần Giác dự định phục sinh những sinh linh bị Lạc Tát thôn phệ.

Linh lực này không chỉ có đen nhánh, mà lại tràn ngập tử khí, xen lẫn vô số loại khí tức, đều là thuộc về sinh linh nhiều vị diện khác nhau, khiến người ngắm mà sinh ra sợ hãi.

“Không biết có thể thành công hay không.”

Tần Giác vẻ mặt ngưng trọng, duỗi hai tay ra:

“Trước từ vị diện này bắt đầu đi.”

Vừa rồi vì khôi phục thương thế, Lạc Tát cơ hồ đã thôn phệ sinh linh vị diện này hầu như không còn, có một số thậm chí còn chưa luyện hóa, chỉ cần lau đi năng lượng mặt trái của của Lạc Tát là được.

Ông!

Kim quang nở rộ, nhanh chóng bao phủ linh lực màu đen lại, ngưng tụ thành hỏa lô.

Một lát sau, linh lực màu đen dần dần chuyển hóa thành kim sắc, cho thấy năng lượng mặt trái của Lạc Tát đã hoàn toàn bị loại bỏ, chỉ còn lại những sinh linh đã bị luyện hóa kia.

Nếu là lúc trước, Tần Giác gần như không có khả năng làm được chuyện khởi tử hồi sinh, nhưng sau khi phong ấn được giải trừ, thực lực của Tần Giác tăng lên rất nhiều, rất nhiều thần thông cổ quái kỳ lạ ở trong đầu hắn hiển hiện, nếu không Tần Giác cũng sẽ không dễ dàng nếm thử.

Theo kim quang chuyển động, từng đoàn từng đoàn năng lượng bị phân tán ra, mỗi năng lượng đều đại biểu cho một sinh linh, có nhân loại, yêu thú các loại chủng tộc, nhiều vô số kể.

Khó có thể tưởng tượng, Lạc Tát rốt cuộc đã thôn phệ bao nhiêu vị diện.

Lại một lúc lâu sau, đầu ngón tay Tần Giác bắn ra kim quang vạn thiên, dung nhập mỗi đoàn năng lượng, thế là những đoàn năng lượng này bắt đầu nhanh chóng xảy ra biến hóa

Đầu tiên là dưới Thần cảnh, chỉ dùng ba phút liền giành lấy cuộc sống mới.

Sau đó là trên Thần cảnh, so ra thì chậm hơn rất nhiều, nhưng cuối cùng không có thất bại.

Tóm lại, không đến thời gian một nén nhang, sinh linh vốn dĩ bị Lạc Tát thôn phệ đã được phục sinh.

Đương nhiên, Tần Giác phục sinh đều là những sinh linh vị diện trước mắt này cùng Thần giới, về phần càng xa xưa, Tần Giác cũng không có đi quản, cũng không cần thiết.

“Hả? Ta không chết?”

Tôn Ngộ Không mở to mắt, mặt mũi tràn đầy mê mang.

Hắn nhớ được mình không phải bị sinh vật kì dị kia ăn mất sao?

Tại sao lại sống lại rồi?

Chờ một chút, đây là nơi nào?

“A, Tôn Ngộ Không, ngươi không chết?”

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Tôn Ngộ Không theo tiếng kêu nhìn lại, hơi sững sờ:

“Lão Thiên?”

“Hả? Ta cũng không chết?”

Thiên Hỗn Cơ kinh ngạc.

Tôn Ngộ Không: “…”

Không chờ hai người nhiều lời, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, toàn bộ trời đất quay cuồng, chờ bọn hắn tỉnh lại, đã trở lại Thần giới.

“Đây là… Thần giới? Làm sao lại biến thành dạng này?”

Tôn Ngộ Không kinh ngạc.

“Tựa như là.”

Thiên Hỗn Cơ do dự thật lâu, nhẹ gật đầu.

Thần giới bị Lạc Tát thôn phệ qua, linh khí trở nên cực kì mỏng manh, giống như tận thế, cho dù Thiên Hỗn Cơ ở đây sinh sống trên trăm vạn năm, vẫn có chút không xác định.

Chương 407: Trảm Thảo Trừ Căn

Ngay khi Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ cảm thấy hoang mang thì kim quang chói mắt hiện lên khiến bọn hắn chú ý.

Lập tức càng ngày càng nhiều sinh linh xuất hiện ở xung quanh, có nhân loại, có yêu thú, thậm chí còn có Trùng tộc, tóm lại, chủng tộc đã từng sinh hoạt ở Thần giới đều xuất hiện ở nơi này.

Bao gồm cả thành viên của Vạn Thần đình cùng Thiên Thần tộc.

Cuối cùng, kim quang phủ lấy vạn trường, thiếu niên tóc dài, tuấn mỹ vô cùng từ trong hư không đi tới, giống như thiên thần hạ phàm, khiến vạn vật ảm đạm, chúng sinh mất tiếng.

Cơ hồ trong nháy mắt khi thiếu niên xuất hiện, ánh mắt mọi người liền hướng lên trên người hắn.

Hết cách, phương thức ra sân kinh hãi người khác như thế, muốn không hấp dẫn người khác cũng khó.

“Cái đó là…”

Con ngươi Thiên Hỗn Cơ bỗng nhiên co rút, hô hấp có chút ngưng trệ.

Chẳng biết tại sao, từ trên người thiếu niên, Thiên Hỗn Cơ cảm nhận được khí tức nguy hiểm mãnh liệt, giống như con mồi theo bản năng sợ hãi khi đối mặt với thợ săn, run lẩy bẩy.

“Tần huynh!”

Tôn Ngộ Không kinh hô.

“Cái gì, hắn chính là Tần tiền bối kia?”

Thiên Hỗn Cơ sững sờ, nháy mắt kịp phản ứng:

“Chẳng lẽ là hắn đã cứu chúng ta?”

Cùng lúc đó, Tần Giác nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh hai người, mà uy áp không gì so sánh kia cũng theo đó tăng cường, Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ lúc này sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy vô số núi lớn nện ở trên thân, xém chút không chịu nổi quỳ xuống.

Ngay cả hai người bọn họ cũng như thế, chớ đừng nói chi là những người khác.

May mà Tần Giác kịp thời phát hiện, vội vàng thu liễm khí tức, nếu không chỉ sợ sinh linh vừa cứu sống kia lại chết đi lần nữa.

“Tôn huynh.”

Kim quang trên người Tần Giác dần dần dập tắt, lại biến trở về thiếu niên bình thường toàn thân trên dưới không có chút dao động linh lực nào.

Chỉ là, không còn có ai dám khinh thị hắn.

“Cái này… Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cưỡng chế nội tâm chấn kinh, Tôn Ngộ Không hỏi.

Mặc dù đã có chuẩn bị, Tôn Ngộ Không vẫn là không nghĩ tới, Tần Giác lại cường đại đến trình độ này.

Không chỉ có Tôn Ngộ Không, Thiên Hỗn Cơ cùng tất cả mọi

người ở đây rất hiếu kì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bọn hắn nhớ rõ ràng mình đã chết rồi, vì sao lại phục sinh?

Chẳng lẽ nơi này là Thiên Đường Thần giới?

Hoặc là nói, bọn hắn kỳ thật vẫn đang nằm mơ?

“Chờ một lúc hãy nói.”

Tần Giác thản nhiên nói:

“Đi theo ta.”

Nói xong, Tần Giác dẫn đầu đi đến Thiên Thần tộc cách đó không xa.

Cho tới giờ khắc này, Thiên Hỗn Cơ mới chú ý tới, Thiên Thần tộc cơ hồ bị san thành bình địa.

Quả nhiên không phải nằm mơ.

Nhưng nếu không phải nằm mơ, vì sao bọn hắn không có việc gì?

Không kịp nghĩ nhiều, Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ nhìn nhau, theo sát Tần Giác đi sâu vào chỗ Thiên Thần tộc.

Những người còn lại thấy thế, cũng nhao nhao đi theo.

“Hầu ca?! Ngươi không có việc gì chứ?”

Đột nhiên, hai thanh âm tràn ngập ngạc nhiên truyền đến, chính là bốn người Trư Thiên Bồng được Tần Giác phân phó lưu ở đây.

“Còn có đại trưởng lão, nhị trưởng lão… Các ngươi cũng chưa chết?”

Một thành viên Thiên Thần tộc trong đó không thể tưởng tượng nổi há to mồm.

Khoảng thời gian Tần Giác rời đi này, bọn hắn lại phát hiện rất nhiều vũ khí của cường giả trong tộc bị đứt gạy, còn có khí tức được lưu lại.

Vốn cho rằng dữ nhiều lành ít, kết quả hiện tại tất cả đều bình yên vô sự xuất hiện tại trước mặt bọn hắn, có thể không kinh ngạc được sao?

Còn có Tần Giác, không phải mới vừa đi vào sao, tại sao lại từ bên ngoài đến rồi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hầu ca, quá tốt, ta biết ngươi không có việc gì.”

Trư Thiên Bồng hưng phấn xông lên.

“Không, ta đã chết rồi.”

Tôn Ngộ Không thản nhiên nói.

Trư Thiên Bồng: “…”

Lời nói xoay chuyển, Tôn Ngộ Không lại nói:

“Bất quá Tần tiền bối đã cứu ta.”

“Đúng, là các ngươi tìm Tần huynh đến a?”

“Ách… vâng.”

Trư Thiên Bồng khẽ gật đầu.

“Làm tốt.”

Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vai Trư Thiên Bồng.

Còn may hắn lựa chọn tin tưởng Mặc lão, bằng không hậu quả không cách nào tưởng tượng nổi.

Giờ này khắc này, vui vẻ nhất không ai qua được Thiên Thần tộc, mặc dù gia tộc bị san thành bình địa, nhưng chỉ cần không có cường giả vẫn lạc, coi như tổn thất nhiều những vật khác thì có làm sao đâu?

Sau đó, đám người lại đi vào một khoảng, thẳng đến nhìn thấy toà nhà được coi là thánh điện của Thiên Thần tộc mới rốt cục dừng lại.

Chỉ bất quá giờ phút này cung điện sớm đã vỡ vụn không chịu nổi, khắp nơi đều là tường đổ, mà trên mặt đất, thì nằm lít nha lít nhít sinh vật quái dị, mỗi con đều bị bóp nát đầu, mất đi sinh mệnh.

Bịch!

Một sinh vật quái dị mọc ra mười cái cánh, đạt tới Thông Thiên Thần Vương cảnh từ không trung rơi xuống, rơi trên mặt đất, cũng bị bóp nát đầu, thần hồn câu diệt, chết không thể chết lại.

Sau một khắc, Mặc lão từ trên trời giáng xuống, sau khi nhìn thấy Tần Giác mừng lớn nói:

“Tiền bối, ngươi thắng à nha?”

Với thực lực Chứng Đạo Thần Vương của Mặc lão, muốn giết chết những sinh vật quái dị này quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhưng rất nhanh, Mặc lão liền sững sờ tại chỗ, cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình.

“Ngươi… Các ngươi không phải bị tên kia ăn hết sao?”

Bởi vì Lạc Tát không có giết chết hắn, cho nên Lạc Tát từng tận mắt nhìn thấy tràng cảnh Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ bị thôn phệ, hiện tại sao lại giống như người không việc gì vậy?

Không phải là Tần Giác kéo bọn hắn từ trong bụng Lạc Tát ra chứ?

Nghe vậy, đám người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Giác , chờ đợi Tần Giác trả lời.

“Chính các ngươi xem đi.”

Thấy Mặc lão bình yên vô sự, Tần Giác thực tế lười giải thích, lòng bàn tay tách ra kim quang, dùng phương thức hình tượng để quay lại chuyện vừa rồi, cho đám người quan sát.

Làm xong những thứ này, Tần Giác lặng yên không một tiếng động rời đi, không có gây nên bất cứ chú ý gì.

Sau đó cơ bản không có chuyện của hắn, không cần tiếp tục chờ đợi.

Dù sao, hắn không thích bị quá nhiều người nhìn chăm chú.

Về phần linh khí Thần giới, Tần Giác đã một lần nữa kích hoạt, nhưng muốn triệt để khôi phục, còn phải nửa tháng, trong lúc này, chỉ có thể duy trì hiện trạng.

Tóm lại, trận càn quét Thần giới này, thậm chí hạo kiếp của ngàn vị diện, như vậy tuyên bố kết thúc.

Khi mọi người quan sát hình ảnh xong nhao nhao sợ hãi thán phục, muốn tìm kiếm Tần Giác, lúc này mới phát hiện, Tần Giác chẳng biết lúc nào đã biến mất.

“Tiền bối hắn là về giới nội.”

Mặc lão khẳng định.

“Có cần đi cảm tạ Tần tiền bối không?”

Thiên Hỗn Cơ thử thăm dò nói.

“Không cần.”

Mặc lão phất phất tay, nói:

“Tiền bối không thích người khác quấy rầy hắn.”

Nghe vậy, Thiên Hỗn Cơ đành phải coi như thôi.

Mặc lão cùng Tần Giác tiếp xúc thời gian dài nhất, đám người tự nhiên sẽ không hoài nghi.

Trong nháy mắt đánh vỡ kết giới giới vực, tuỳ tiện phá hủy đại lục, tinh cầu, thậm chí khởi tử hồi sinh, trong mắt của mọi người, Tần Giác nghiễm nhiên đã trở thành Thần linh không thể địch nổi, căn bản không có ai dám có chút xúc phạm.

“Ta cũng nên đi.”

Dường như nhớ tới cái gì, Mặc lão khóe miệng lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Lời còn chưa dứt, Mặc lão nháy mắt biến mất tại chỗ, chỉ còn lại Tôn Ngộ Không cùng Thiên Hỗn Cơ hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt ngây ngốc.

…

Thánh Ma giới.

Ầm ầm!

Kết giới giới vực kiên cố cùng nhau vỡ vụn, ngay sau đó chỉ thấy Mặc lão từ bên ngoài bay vào, không chút do dự triển khai phá hư.

Bởi vì cái gọi là nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Trải qua nguy cơ lần này, Mặc lão đã ý thức được Thánh Ma tộc có bao nhiêu đáng sợ, cho nên hắn quyết định, phòng ngừa tình huống tương tự phát sinh, trực tiếp xỏa bỏ chủng tộc này khỏi thế giới!

Chương 408: Địa Phương Mới

Ầm ầm!

Từng luồng linh lực phóng thích, giống như sóng biển càn quét Thánh Ma giới, ven đường những nơi đi qua, vô số sinh vật quái dị bị diệt, tính cả tinh cầu, đại lục cũng cùng biến mất.

Mất đi cường giả cao giai, sinh vật quái dị còn lại bất quá đều chỉ là pháo hôi, đối mặt với Mặc lão là Chứng Đạo Thần Vương, căn bản không có chút sức chống cự nào.

Trên thực tế, những sinh vật quái dị này đã không tạo thành uy hiếp gì cho vị diện khác, Mặc lão sở dĩ muốn chém tận giết tuyệt, là bởi vì chủng tộc này thực tế quá nguy hiểm.

Đừng nhìn hiện tại bọn hắn chỉ có Thái Hư cảnh, nhưng ai biết có thể ngày nào đó đột nhiên lại biến ra một Hợp Đạo Thần Vương nữa không.

Dù sao, trước đó A Khắc Tư cùng Lạc Tát chính là ví dụ.

Mấy chục vạn năm trước, Mặc lão quét ngang Thánh Ma giới, nhẹ nhõm đánh bại Lạc Tát, không đâu địch nổi.

Mấy chục vạn năm sau, Mặc lão lại ngay cả một chiêu của Lạc Tát cũng không tiếp được.

Quan trọng nhất chính là, mấy chục vạn năm này cũng không phải Mặc lão không có cố gắng tu luyện, mà là năng lực thôn phệ của Thánh Ma tộc thực tế quá biến thái.

Không nhìn bất cứ thuộc tính, tạp chất, thậm chí chủng loại gì, chỉ cần ăn vào trong bụng, liền có thể luyện hóa thành linh lực của

mình, quả thực không thể tưởng tượng.

Nếu là đổi thành nhân loại hoặc là yêu thú, chỉ sợ sớm đã đã không chịu nổi năng lượng hỗn loạn, bạo thể mà chết.

Bởi vậy có thể thấy được, Thánh Ma tộc khủng bố đến mức nào.

Dựa theo thôn phệ kiểu này, dù cho những sinh vật quái dị này chỉ có Thái Hư cảnh, nhưng trong tương lai không xa, vẫn có thể ngóc đầu trở lại, tiếp tục xâm lấn vị diện khác.

Cho nên để cho an toàn, nhất định phải trảm thảo trừ căn!

Trong nháy mắt hơn nửa ngày trôi qua, Mặc lão phá hủy đi một mảnh đại lục cuối cùng, xác định toàn bộ Thánh Ma giới không còn khí tức sinh mệnh nào, lúc này mới quay người rời đi.

Mặc dù lần này thảm bại dưới tay Lạc Tát, khiến Mặc lão bị đả kích.

Nhưng ở trong hạo kiếp này, tâm cảnh của hắn cũng sinh ra biến hóa, nhất là sau khi nhìn thấy Tần Giác cùng Lạc Tát chiến đấu, có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

Có lẽ có thể thừa cơ hội này, thử nghiệm đột phá Hợp Đạo Thần Vương!

…

…

Ngay khi Mặc lão san bằng Thánh Ma giới, Tần Giác cũng đã phá vỡ kết giới giới vực, chạy về Linh Ương giới:

“Chúa Tể cảnh a…”

Trước khi giết chết Lạc Tát, Tần Giác từng cố ý đọc đến ký ức

của đối phương, cũng biết trên Hợp Đạo Thần Vương, còn có một cảnh giới: Chúa Tể!

Cái gọi là Chúa Tể, tức Chúa Tể vạn giới, trong lúc giơ tay nhấc chân có thể tuỳ tiện điều khiển bất kỳ một vị diện nào, dù là khởi tử hồi sinh cũng không thành vấn đề.

Bất quá trong trí nhớ của Lạc Tát kia chỉ là cảnh giới tồn tại trong truyền thuyết, chưa hề có người đặt chân.

Lạc Tát bức thiết muốn cùng hắn chiến đấu, chính là vì có thể thành công thôn phệ hắn, sau đó mượn nhờ lực lượng của hắn, chạm đến Chúa Tể cảnh.

“Nói như vậy… Ta hẳn là đạt tới Chúa Tể cảnh rồi”

Tần Giác tự lẩm bẩm, như có điều suy nghĩ.

Sau khi tiếp xúc với phong ấn, Tần Giác chỉ cảm thấy vạn giới đều trong lòng bàn tay hắn, với lại có thể làm được khởi tử hồi sinh, cơ bản hoàn toàn khớp với Chúa Tể cảnh, khó trách Lạc Tát sẽ nói hắn bước vào trong cảnh giới trong truyền thuyết kia.

“Xem ra sau này lại không còn gặp được đối thủ.”

Thở dài, Tần Giác nội tâm có chút phức tạp.

Ai có thể nghĩ tới, hắn cứ không hiểu sao lại trở thành người mạnh nhất vạn giới.

May mà trước khi chiến đấu với Lạc Tát, Tần Giác có phong ấn bản thân, xem như miễn cưỡng thế lực ngang nhau, nếu không khẳng định sẽ càng thêm nhàm chán.

“Đúng rồi, xém chút quên.”

Tần Giác vỗ đầu một cái, vội vàng lần nữa thiết hạ phong ấn cho mình, để tránh không cẩn thận lộ khí tức ra ngoài trực tiếp

hủy đi giới nội.

Làm xong những chuyện này, Tần Giác thả người bay vào Linh Ương giới, đáp xuống sườn đồi.

Đáng nhắc tới chính là, Tần Giác lúc rời đi vẫn là đêm khuya, bây giờ lại đã là sáng sớm, ánh nắng xuyên qua vạn dặm xa xa chiếu rọi trên người Tần Giác, mỹ lệ vô cùng.

“A, chủ nhân, ngươi đi đâu vậy?”

Phát giác được động tĩnh, Thí Đạo từ trong sân đi tới, mặt mũi tràn đầy hiếu kì.

“Không có gì, thu thập một… Sâu kiến mà thôi.”

Nghe vậy, Tần Giác ngáp một cái, lười biếng mà nói:

“Buồn ngủ quá a, ta ngủ trước.”

Nói xong, không đợi Thí Đạo tiếp tục truy vấn, trực tiếp nằm bên cạnh lục thạch ngủ.

Thí Đạo: “…”

Có đôi khi nàng thật hoài nghi, chủ nhân của mình thật là người có thể tuỳ tiện miểu sát Thần Vương cảnh à,

Lúc này, Vân Tịch từ bên cạnh bay tới, phảng phất xem thấu suy nghĩ trong lòng của Thí Đạo, thản nhiên nói:

“Sư phụ xưa nay đã như vậy, quen liền tốt.”

Thí Đạo: “…”

Một giấc này, Tần Giác vẫn luôn ngủ đến muộn mới mới tỉnh lại, lại ngồi bên cạnh lục thạch một lát, sau đó lấy ra một bình linh tửu, ngửa đầu uống.

Uống xong linh tửu, Tần Giác đứng dậy ăn một chút đồ ăn mà Thí Đạo chuẩn bị kỹ càng, vừa muốn lướt linh cơ, đột nhiên nhận được tin tức Hóa Thân truyền đến.

Trong tin tức rất đơn giản, Hóa Thân đã cùng Thiên Đế chào hỏi xong, đồng thời ở địa điểm chỉ định kiến tạo được phần lớn cung điện, lầu các, chỉ cần Tần Giác muốn, lúc nào cũng có thể dời qua.

Thế là hơi chút trầm ngâm, Tần Giác trực tiếp đưa tay mở ra cánh cửa thông đạo thông đến Thiên cung, dự định đi qua nhìn một chút.

Chính như Hóa Thân nói, hắn đã kiến tạo kha khá cung điện, lầu các cùng viện, trải rộng ở giữa núi, linh khí mờ mịt, giống như tiên cảnh.

Dù nói thế nào, hiện tại Hóa Thân cũng là Thần Vương thượng vị, muốn làm loại chuyện này, quả thực dễ như trở bàn tay.

“Chủ nhân.”

Thấy Tần Giác đến, Hóa Thân liền vội vàng khom người hành lễ.

“Ừm.”

Tần Giác khẽ gật đầu, lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống kiến trúc phía dưới.

“Chủ nhân, những cung điện, lầu các này đều theo phân phó của người mà xây.”

Hóa Thân kỹ càng giới thiệu nói:

“Trên núi bên kia là chủ điện của Huyền Ất Sơn, bên này là chỗ ở của trưởng lão, còn có chỗ luyện võ, phòng tu luyện…”

Tóm lại, những thứ bên trong tông môn nên có đều có, với lại so với Huyền Ất Sơn lúc trước trân quý hơn mấy trăm lần.

“Rất tốt, ngươi làm không tệ.”

Tần Giác vỗ bả vai Hóa Thân, lộ ra nụ cười hài lòng, chợt lời nói xoay chuyển, nhíu mày hỏi:

“Đúng, ta ở chỗ nào?”

Hóa Thân: “…”

“Ngươi… Sẽ không quên chứ?”

Tần Giác khóe mắt run rẩy.

“Thật… thật xin lỗi, chủ nhân, chuyện này người hình như không có giao cho ta.”

Hóa Thân cẩn thận từng li từng tí nói.

Tần Giác: “…”

Khốn kiếp,làm nửa ngày thì ra là quên mất ta!

“Khụ khụ, thì ra là vậy a.”

Tần Giác lúng túng đổi chủ đề:

“Ngươi gần đây tu luyện thế nào?”

“Đã vững chắc Chân Thần thượng vị, tùy thời có thể đột phá Thần Vương.”

Hóa Thân nghiêm túc đáp.

“Ừm, cố gắng tu luyện, ta trên người ngươi thiết hạ ấn ký, coi như tiến giai Thần Vương, cũng không thể phi thăng Thần giới.”

Tần Giác ngữ trọng tâm trường nói.

“Đa tạ chủ nhân.”

Thấy không sai biệt lắm, Tần Giác chỉ vào phía dưới núi nói ra:

“Cái kia, chỗ ta ở liền định ở đây đi, không cần làm lòe loẹt quá, tùy tiện kiến tạo vài chỗ ở là được.”

“Vâng!”

Hóa Thân nhẹ nhàng thở ra, lập tức bắt đầu động thủ.

Chục phút sau, một tòa viện hoa lệ liền hiện ra trước mắt Tần Giác, bên trong có ao nước, có hoa vườn, ngược lại là không khác gì với tòa viện lúc Tần Giác ở Bạch Long kia.

Chương 409: Tuyệt Đối Sẽ Không Nuốt Lời

Thần Vực, Thiên Cung.

Giữa rừng núi, hơi nước màu ngà sữa phiêu đãng ở giữa không trung, xen lẫn linh khí nhàn nhạt, hơi có vẻ nóng bỏng.

Bịch!

Đột nhiên, một hắc ảnh rơi xuống, nháy mắt đánh vỡ bình tĩnh, kích thích tầng tầng gợn sóng, khuếch tán ra ngoài.

Lập tức chỉ thấy một cái đầu nhỏ như hột đào từ trong nước duỗi ra, thè lưỡi, lộ ra vẻ mặt đáng yêu vô cùng.

“A, thật thoải mái.”

Vân Tịch duỗi lưng một cái, vui vẻ nói.

Nơi xa, Tần Giác ngồi ở mép nước, cạn lời.

Đây đã là ngày thứ ba bọn hắn chuyển đến Thiên Cung, đương nhiên, trước mắt chỉ có Tần Giác cùng Vân Tịch, về phần thành viên khác của Huyền Ất Sơn, trừ Bạch Nghiệp cùng cao tầng ra, tạm thời còn đang trong sàng lọc.

Mặc dù Tần Giác quyết định đến Thiên Cung, nhưng Bạch Nghiệp cũng không muốn cứ như vậy vứt bỏ chỗ cũ Huyền Ất Sơn, cho nên Tần Giác ở giữa hai bên dựng một thông đạo không gian, có thể tự do xuyên qua, đồng thời hễ là đệ tử Huyền Ất Sơn, nhất định phải trải qua trùng điệp khảo nghiệm mới có tư cách tiếp xúc.

Dù sao chuyện này thực sự quá mức kinh thế hãi tục, huống chi, nếu như không sàng chọn, lỡ như sau khi bồi dưỡng đệ tử mạnh lên liền phản bội chạy trốn thì làm sao bây giờ, chẳng phải là lấy giỏ trúc mà múc nước công dã tràng?

“A, sư phụ, người cũng ở đây à.”

Vân Tịch ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, tựa hồ vừa chú ý tới Tần Giác.

Lời còn chưa dứt, lại là một tiếng vang nhỏ, nhấc lên từng mảnh bọt nước, lần này đúng là Tô Ngạn.

Sau khi tu luyện lại từ đầu, Tô Ngạn rõ ràng trở nên ôn hòa rất nhiều, khiến cho người ta một loại cảm giác giống với chị gái nhà bên.

Giờ phút này, Tô Ngạn từ trong nước đứng lên, cho dù có mặc áo lót, vẫn như cũ có thể nhìn thấy được dáng người có lồi có lõm, da thịt càng là trắng nõn như ngọc,mê người vô cùng.

“A…, tiền bối!”

Nhìn thấy Tần Giác, Tô Ngạn đầu tiên là sững sờ, lập tức thét lên.

Tần Giác: “…”

“Thật xin lỗi, ta… Ta không phải cố ý quấy rầy người.”

Tô Ngạn vội vàng nói xin lỗi, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, nếu không phải lo lắng Tần Giác tức giận, chỉ sợ sớm đã quay người chạy đi.

“Không sao.”

Tần Giác cười khổ:

“Không cần phải sợ hãi như vậy, ta cũng sẽ không ăn ngươi.”

“Vâng.”

Lời tuy như thế, Tô Ngạn vẫn cẩn thận vô cùng.

Loại thái độ hèn mọn này, khiến cho Tần Giác thực tế không biết nên nói cái gì cho phải, trong ấn tượng của hắn, Tô Ngạn trước kia mặc dù đối với hắn rất tôn kính, cũng tuyệt đối không có cẩn thận từng li từng tí như vậy, chẳng lẽ là bởi vì tu vi mất hết?

Nhưng mà Tần Giác không biết là, Tô Ngạn kỳ thật cũng không phải là hèn mọn, mà là xấu hổ.

Tô Ngạn chưa từng nghĩ tới, mình có một ngày sẽ cùng Tần Giác tắm chung trong một suối nước nóng, mặc dù mục đích của nàng là vì tu luyện, nhưng bây giờ nơi nào còn có tâm tình tu luyện, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Lại ở trong suối nước nóng ngâm nửa canh giờ, Tần Giác đứng dậy mặc quần áo nói:

“Ta còn có việc, đi trước.”

Nói xong,hắn nhanh chóng biến mất giữa rừng núi.

“Tô Ngạn tỷ tỷ, Tô Ngạn tỷ tỷ.”

Thấy Tô Ngạn thật lâu bất động, Vân Tịch tiến lên lắc lắc hai lần.

“A, làm sao vậy?”

Tô Ngạn bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Ngươi đang nghĩ gì đấy, Tô Ngạn tỷ tỷ.”

Vân Tịch hiếu kì.

“Không có… Không có gì.”

Tô Ngạn lắc đầu liên tục, đổi chủ đề:

“Tiền bối đâu?”

Nghe vậy, Vân Tịch vẻ mặt có chút cổ quái:

“Chủ nhân đã đi, tỷ không nghe thấy à.”

Hô!

Tô Ngạn nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực, tự an ủi mình:

“Rốt cục có thể tu luyện.”

Tô Ngạn sở dĩ đến tắm suối nước nóng, chính là vì tu luyện.

Cũng không nên xem thường những suối nước nóng này, chính là do linh khí vạn năm ngưng tụ mà thành, vô luận là võ giả Hoàng giai, hay là Thái Hư cảnh, đều có thể ở bên trong tu luyện, đồng thời không có bất cứ tác dụng phụ gì.

Đối với Tô Ngạn bây giờ mà nói, quả thực không thua gì thánh địa tu luyện.

“Chờ một chút, Tô Ngạn tỷ tỷ, ta có chuyện muốn hỏi tủy.”

Vân Tịch phất tay ngăn cản Tô Ngạn.

“Chuyện gì?”

Tô Ngạn hững hờ.

“Tỷ có phải thích sư phụ ta hay không?”

Vân Tịch thấp giọng hỏi.

Ông!

Sau một khắc, Vân Tịch liền nhìn thấy đỉnh đầu của Tô Ngạn phun ra một đạo khói trắng, cơ hồ có thể so với hơi nước trong suối nước nóng.

“Ta… Ta không có.”

Tô Ngạn thần sắc bối rối, nói năng lộn xộn:

“Ta không có.”

Tựa hồ cảm thấy chưa đủ kiên định, thế là lại lặp lại một lần:

“Ta không có!”

“…”

Dù là Vân Tịch ở phương diện này không có bất kỳ kinh nghiệm nào, cũng có thể nhìn ra Tô Ngạn rõ ràng đang nói láo.

“Ha ha, yên tâm đi, Tô Ngạn tỷ tỷ, ta sẽ không nói cho sư phụ.”

“Thật sao?”

Tô Ngạn đại hỉ, nhưng rất nhanh liền ý thức được không đúng.

“Ta quả nhiên không có đoán sai.”

Vân Tịch giảo hoạt nói.

“…”

“Ngươi nếu là dám nói cho tiền bối, ta về sau liền không nấu cơm cho ngươi!”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn uy hiếp nói.

Trên thực tế, Tô Ngạn nội tâm cũng rất xoắn xuýt, nàng muốn để Tần Giác biết, lại lo lắng Tần Giác sau khi biết sẽ thất vọng, dứt

khoát lựa chọn trốn tránh như này.

“Hừ, Tô Ngạn tỷ tỷ coi ta là người nào, ta đã đáp ứng với Tô Ngạn tỷ tỷ, liền tuyệt đối sẽ không nuốt lời!”

Nghe không có cơm ăn, Vân Tịch lập tức lời thề son sắt nói.

“Ha ha ha, ta tin tưởng ngươi.”

Vuốt vuốt đầu Vân Tịch, Tô Ngạn cười nói.

…

Đêm đó, bầu trời óng ánh, giống như tơ lụa treo ở chân trời, khiến người nhịn không được nhìn lên.

Ánh trăng chiếu xuống, phủ lên viện một tấm lụa mỏng.

Tần Giác ngồi ở trên tảng đá, một mình uống linh tửu, không biết đang suy nghĩ gì.

Không sai, Tần Giác ngồi đợi bên lục thạch.

Hô!

Gió nhẹ thổi qua, Vân Tịch rơi lên trên vai Tần Giác.

“Sư phụ.”

“Hửm?”

“Ta có chuyện muốn nói với người.”

Vân Tịch ra vẻ thần bí.

“Chuyện gì?”

Tần Giác thuận miệng hỏi thăm.

“Một bình linh tửu.”

Vân Tịch vươn tay.

Tần Giác: “…”

Khá lắm, thế mà cùng cò kè mặc cả với sư phụ.

Tần Giác lười nhiều lời, thế là lấy ra một bình linh tửu đưa cho Vân Tịch.

“Đa tạ sư phụ.”

Vân Tịch mở ra linh tửu, cảm thán nói:

“Thơm quá.”

“Nói đi, chuyện gì?”

Tần Giác trợn mắt.

Vân Tịch đầu tiên là nhấp một hớp linh tửu, sau đó đảo mắt một vòng, sau khi xác định xung quanh không ai, mới hạ giọng nói:

“Tô Ngạn tỷ tỷ thích người!”

Tần Giác sững sờ:

“Ngươi xác định?”

“Đương nhiên!”

Vân Tịch vỗ vỗ ngực, chắc chắn nói:

“Ta chính tai nghe từ miệng Tô Ngạn tỷ tỷ nói!”

“Bất quá… Sư phụ, người tuyệt đối không được nói là ta cho người biết.”

“Vì cái gì?”

Tần Giác kinh ngạc.

“Ai nha, không nói thì không nói.”

Vân Tịch ôm lấy Tần Giác, điên cuồng nũng nịu.

“Được rồi.”

Tần Giác gật đầu đồng ý.

Hôm sau, sáng sớm.

Ánh sáng xua tan đêm đen, giáng lâm đại địa.

Tô Ngạn giống như ngày thường tỉnh lại, nhìn gương đồng hơi chỉnh lý một chút, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bởi vì còn chưa bước vào Địa giai, cho nên Tô Ngạn mỗi ngày nhất định phải ăn cơm, đi ngủ giống như người bình thường, mới có thể duy trì cơ năng thân thể.

Ngay tại lúc Tô Ngạn chuẩn bị tiếp tục đi suối nước nóng tu luyện, Tần Giác bỗng nhiên từ bên cạnh đi tới.

“Tiền… Tiền bối.”

Chỉ một thoáng, gương mặt xinh đẹp của Tô Ngạn đỏ bừng, vội vàng cúi đầu xuống.

“Buổi sáng tốt lành.”

Tần Giác lên tiếng chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.”

Tô Ngạn rất khẩn trương, không rõ Tần Giác vì sao lại lúc này đến tìm nàng.

“Vân Tịch nói cho ta biết rồi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

Tô Ngạn: “???”

Chương 410: Xác Định Quan Hệ

“Tiền bối, người đang nói gì vậy? “

Tô Ngạn ngữ khí bối rối, thần sắc khẩn trương vô cùng.

“Vân Tịch đã nói cho ta biết mọi chuyện rồi. “

Tần Giác lập lại.

Tô Ngạn: “……”

Quả nhiên, căn bản không thể tin tưởng cây cỏ dại kia!

“Kỳ thật ta đã sớm biết. “

Thấy Tô Ngạn trầm mặc không nói, Tần Giác lại nói.

Hắn không phải ngu ngốc, làm sao có thể nhìn không ra chuyện Tô Ngạn thích hắn, chỉ có điều bởi vì có chút nguyên nhân, vẫn không có vạch trần mà thôi.

Hiện tại, hết thảy đều kết thúc, đã hoàn toàn không cần phải tiếp tục giả bộ nữa,nên Tần Giác cũng suy tính cho mình một chút, mà Tô Ngạn thì là lựa chọn rất tốt.

“Ta……”

Tô Ngạn khuôn mặt đỏ lên, giống như quả táo chín, cúi đầu, không biết làm sao cho phải.

Đúng lúc này, Tần Giác ý vị thâm trường nói:

“Có hứng thú làm sư mẫu của Vân Tịch không? “

“A…? “

Tô Ngạn sững sờ, có chút ngơ ngác.

Sư mẫu của Vân Tịch? Có ý tứ gì?

Sau nửa ngày, Tô Ngạn mạnh mà mở to hai mắt, không chút do dự gật đầu nói:

“Ta nguyện ý! Ta nguyện ý! “

Tô Ngạn như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ dùng loại phương thức này, được Tần Giác thổ lộ!

“Ha ha ha, đã như vậy, về sau ngươi liền kêu ta Tần sư huynh, tiền bối nghe không được tự nhiên. “

Vuốt vuốt tóc Tô Ngạn, Tần Giác cười nói.

“Vâng, tiền bối. “

Tô Ngạn theo bản năng nói ra.

Hai người nhìn nhau, đều là buồn cười.

“Cái kia, sư huynh, ta hiện tại muốn đi tu luyện……”

“Đi đi. “

Tần Giác mỉm cười, hai người vừa xác định quan

“Ừm. “

Lời còn chưa dứt, Tô Ngạn đột nhiên nhón chân lên, hôn vào môi Tần Giác rồi nhanh chóng chạy đi.

Đưa mắt nhìn Tô Ngạn đi xa, Tần Giác hơi có vẻ hoảng hốt, chính mình được xem như là có bạn gái rồi?

Đơn giản quá a….

Quả nhiên, lớn lên đẹp trai chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Sờ lên dư hương còn lưu ở lại khóe miệng, Tần Giác nội tâm lập tức có cảm giác khó nói rõ.

……

Giữa rừng núi, ánh mặt trời mờ mịt, linh khí mờ mịt, vẫn là suối nước nóng kia.

Tô Ngạn cởi áo ngoài, vô cùng cao hứng đi xuống, chuẩn bị tu luyện.

“Ồ, Tô Ngạn tỷ tỷ, chuyện gì vui vẻ như vậy a. … “

Vân Tịch đã ngâm mình ở trong ôn tuyền từ xa chứng kiến Tô Ngạn tới đây, rất là hiếu kỳ.

“……”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn một phát bắt được ngốc mao trên đỉnh đầu Vân Tịch, trầm lặng nói:

“Có phải ngươi phản bội ta hay không? “

“Phản bội? Cái gì phản bội? Ta không có! “

Vân Tịch lập tức hiên ngang lẫm liệt phản bác.

“Còn nói xạo, Tần sư huynh đã nói cho ta biết. “

Tô Ngạn hừ lạnh.

“Tần sư huynh? “

Vân Tịch khẽ giật mình, nhanh chóng bắt được những lời

trọng điểm, thuận tiện chuyển hướng chủ đề.

“Không sai, từ hôm nay trở đi, ta chính là sư mẫu của ngươi rồi. “

Tô Ngạn rốt cuộc kềm nén không được nội tâm vui sướng, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, hận không thể nói cho tất cả mọi người về chuyện này.

“Sư mẫu? “

Vân Tịch kinh ngạc, bất khả tư nghị:

“Chẳng lẽ sư phụ người……”

“Không sai, vừa rồi Tần sư huynh thổ lộ với ta.”

Véo khuôn mặt của Vân Tịch, Tô Ngạn cười nói:

“Cho nên theo phương diện nào đó mà nói, ta còn phải cám ơn ngươi. “

Nếu như không phải Vân Tịch xuyên phá tầng cửa sổ giấy này, khả năng Tô Ngạn sẽ tiếp tục lựa chọn trốn tránh, mà Tần Giác cũng sẽ không quyết định.

Chỉ có thể nói, có một số việc ai cũng không cách nào đoán trước.

Vân Tịch: “……”

“Bất quá, với tư cách trừng phạt, về sau ta không bao giờ… Nấu cơm cho ngươi nữa. “

Lời nói xoay chuyển, Tô Ngạn nghiêm mặt nói.

“A…? Vì sao? “

Vân Tịch cực kỳ ủy khuất.

“Ai bảo ngươi nuốt lời chứ? “

Vân Tịch: “……”

“……”

……

Cùng lúc đó, Thần giới cũng đang hừng hực khí thế một lần nữa kiến thiết lại.

Tuy Tần Giác làm cho tất cả sinh linh bị cắn nuốt sống lại, nhưng đồ vật không có phục hồi như cũ, tỷ như kiến trúc cùng với vũ khí bị phá hủy.

Bởi vậy, dưới sự bảo vệ cực hạn của hai thế lực Vạn Thần đình cùng Thiên Thần tộc, Thần vực tạm thời tiến vào trạng thái ngưng chiến trong ba năm.

Tại trong lúc này, bất cứ thế lực nào cũng không thể phát động chiến tranh quy mô lớn, nếu không, chính là địch của Vạn Thần đình và Thiên Thần tộc.

Trên thực tế, nội tình mấy vạn năm, thậm chí hơn mười vạn năm bị hủy diệt, cũng không có thế lực nào dám ở vào lúc này phát động chiến tranh, dù sao, hơi không cẩn thận, rất có thể ngay cả đường lui cũng không có.

May mà linh khí Thần giới đã bắt đầu dần dần khôi phục, cuối cùng không cần lo lắng không có biện pháp tu luyện.

Giờ phút này, Thiên Chủ Tinh Vực, Vạn Thần đình.

Giống với Thiên Thần tộc, Vạn Thần đình cũng bị san thành bình địa, khắp nơi đều là tường đổ, không còn lại cái gì cả, kể cả Hoa Quả Sơn.

“Thần Chủ, có gì phân phó. “

Vài tên cường giả Vạn Thần đình đi đến trước mặt Tôn Ngộ Không, khom mình hành lễ.

“Có nhiệm vụ muốn giao cho các ngươi. “

Tôn Ngộ Không mở hai mắt ra, hờ hững nói.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng mà hỏi:

“Nhiệm vụ gì? “

“Dựa theo hình vẽ này, làm một pho tượng vạn trượng. “

Tôn Ngộ Không búng tay một cái, một thân ảnh hư ảo hiện ra trước mặt mọi người, áo trắng bồng bềnh,tư thế như long phụng, đúng là Tần Giác.

“Sau khi làm xong, đặt pho tượng này ở ngoài Thánh Điện, về sau hắn chính là người thủ hộ của Vạn Thần đình chúng ta. “

“Vâng! “

“……”

……

Không chỉ có Vạn Thần đình, rất nhiều thế lực ở Thần giới cũng đã tôn sùng Tần Giác là ‘người thủ hộ’, dùng các loại hình thức như pho tượng, bích hoạ cung phụng, hầu như hình thành một loại văn hóa.

Về sự tích của Tần Giác, cũng được truyền đến từng nơi hẻo lánh ở Thần giới, khiến vô số võ giả theo đó mà hướng tới.

Mà hết thảy chuyện này, ở nơi xa Tần Giác cũng không cảm kích, đang thảnh thơi uống linh tửu.

Trải qua sàng lọc tuyển chọn, đệ tử nội môn của Huyền Ất Sơn vòng thứ nhất đã đi tới Thiên Cung, bất quá chỉ có năm người, thiên phú chưa nói tới ưu tú, nhưng tính cách lại vô cùng hợp với yêu cầu của Bạch Nghiệp, vì vậy liền được Bạch Nghiệp đưa đến nơi đây tăng lên thể chất.

Đối với cái này, Tần Giác cũng không thèm để ý.

Hắn từ trước đến nay mặc kệ sự vụ của Huyền Ất Sơn, huống chi, hấp thu truyền thừa Chân Thần Bạch Nghiệp cũng không cần hắn phải lo lắng.

“Sư đệ, nơi đây hoàn cảnh coi như không tệ. “

Bạch Nghiệp nằm ở trên đồng cỏ bên cạnh, vẻ mặt có chút mãn nguyện:

“Thật lâu không có thư giãn như thế. “

“Nếu ở chỗ này luyện đan, khẳng định thoải mái hơn. “

Tần Giác: “……”

“Đúng rồi, chúng ta bây giờ ở nơi nào? “

Bạch Nghiệp hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao, Thiên Cung. “

Tần Giác liếc mắt.

“Ách……Thiên Cung là nơi nào? “

“……”

Rơi vào đường cùng, Tần Giác đành phải truyền tin tức về Thiên Cung cho Bạch Nghiệp.

“Lợi hại như vậy? “

Một lát sau, Bạch Nghiệp trợn mắt há hốc mồm.

Vốn là hắn cho rằng, Thiên Cung đứng đầu tối đa chỉ có Thái Hư cảnh mà thôi, không nghĩ tới đúng là Chân Thần thượng vị!

Nói một cách khác, dù cho Bạch Nghiệp hoàn mỹ phát huy ra truyền thừa trong cơ thể, cũng tối đa chỉ có thể ngang hàng với Thiên Đế hiện tại mà thôi.

“Người ta thế nhưng là thật nương theo thiên phú của bản thân tu luyện tới trình độ này. “

Tần Giác cười nói.

Bạch Nghiệp: “……”

Đang nói, xa xa bỗng nhiên bay đến một luồng khí tức cường đại, lơ lửng ở chân trời, tản ra linh lực vô tận, bao phủ toàn bộ Thần Vực.

“Tên kia chính là Thiên Đế ư? “

Bạch Nghiệp cảm thán.

“Không sai. “

Tần Giác thuận miệng đáp.

Thường cách một đoạn thời gian, Thiên Đế sẽ dùng linh lực ân cần săn sóc Thần Vực, giống như bây giờ.

Chương 411: Ngươi Gạt Ta

Ô…Ô…Ô…N…G!

Thiên Đế ở trên cao, tản ra linh lực vô tận, giống như ánh mặt trời chiếu toàn bộ Thần vực, ven đường những nơi đi qua, vạn vật thần phục, rất có ý muốn quỳ bái.

Với Thần vực mà nói, Thiên Đế chính là Chúa Tể tuyệt đối, dù sao, nơi đây hết thảy đều là do hắn sáng tạo, chỉ cần Thiên Đế nguyện ý, lúc nào cũng có thể cải biến thiên địa pháp tắc của Thần vực.

Phong Khê giờ phút này đã bị trấn áp trong tháp luyện hồn của Thiên Đế, chịu đựng thần hỏa ngàn vạn tra tấn, thẳng đến linh hồn triệt để tiêu tán mới thôi, có thể nói sống không bằng chết!

Bất quá bởi vì Thần vực vừa sống lại không bao lâu, còn chưa triệt để vững chắc, Thiên Đế phải thường xuyên dùng linh lực ân cần săn sóc, mới có thể duy trì vận chuyển thời gian dài.

Đây cũng là nguyên nhân Thiên Đế không có vội vã tuyên bố Thiên Cung xuất thế.

Không biết qua bao lâu, Thiên Đế rốt cục đình chỉ phóng thích linh lực, lại đang nghỉ ngơi tại chỗ một lát, thân hình chớp lên, xuất hiện ở bên cạnh Tần Giác.

“Tiền bối, người ở chỗ này ở đã quen chưa? “

Thiên Đế cười hỏi thăm, phảng phất như bạn cũ nhiều năm chưa gặp.

“Rất tốt. “

Tần Giác nhấp một ngụm linh tửu, hài lòng nói.

“Vậy là tốt rồi. “

Thiên Đế nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt nhẹ nhìn, chú ý tới Bạch Nghiệp ở bên cạnh:

“Vị này chính là……”

“Ah, hắn là sư huynh của ta, Bạch Nghiệp. “

Tần Giác thuận miệng giải thích nói.

Nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên Bạch Nghiệp nhìn thấy cường giả Chân Thần cảnh, cho dù Thiên Đế chẳng qua là đứng ở nơi đó cái gì cũng không có làm, lại mang đến cho Bạch Nghiệp áp lực lớn lao.

Nếu không có truyền thừa Chân Thần, chỉ sợ Bạch Nghiệp căn bản không cách nào thừa nhận uy năng toát ra trong vô hình này.

Dù vậy, vẫn chỉ có thể miễn cưỡng chèo chống.

Bên kia, Thiên Đế nội tâm thất kinh.

Sư huynh?

Ngay cả Tần Giác cũng lợi hại như thế, vậy sư huynh của hắn nên mạnh cỡ bao nhiêu?

Thiên Đế không dám tưởng tượng.

Chẳng qua là lại để cho Thiên Đế nghi hoặc chính là, vì cái gì nhìn thế nào, Bạch Nghiệp cũng chỉ có Chí Tôn cảnh?

Chẳng lẽ là cố ý đã ẩn tàng khí tức?

Tựa như Tần Giác.

Nghĩ tới đây, Thiên Đế liền vội vàng khom người ôm quyền nói:

“Bạch tiền bối, chào người “

“Ách……Chào người. “

Bạch Nghiệp vẻ mặt ngơ ngác, không nghĩ tới Thiên Đế sẽ cung kính với mình, thậm chí xưng hô tiền bối, quả thực không thể tưởng tượng.

Cuối cùng, Bạch Nghiệp cũng chỉ có thể quy kết nguyên nhân ở Tần Giác.

“Khục khục, tiền bối, ta còn có việc, ngày khác lại đến bái phỏng. “

Thấy bầu không khí có chút xấu hổ, Thiên Đế thấp giọng nói.

“Ừm. “

Tần Giác không sao cả nhẹ gật

Bá!

Sau một khắc, Thiên Đế lập tức biến mất.

Bịch!

Cùng lúc đó, Bạch Nghiệp đặt mông ngồi dưới đất, đầu đầy mồ hôi:

“Cái này là Chân Thần thượng vị ư? Thật là khủng khiếp. “

“Rốt cục ý thức được mình với người khác chênh lệch cỡ nào à? “

Tần Giác trêu ghẹo nói.

“Không được, ta phải cố gắng tu luyện! “

Hít một hơi thật sâu, Bạch Nghiệp chắc chắn nói:

“Còn thư giãn như vậy tiếp, không biết lúc nào mới có thể đặt chân tới Chân Thần cảnh! “

Hạ quyết tâm, Bạch Nghiệp lập tức đứng dậy bay đến phòng tu luyện ở nơi xa.

“……”

Tần Giác không nghĩ tới Bạch Nghiệp lại kích động như vậy, cũng không biết sự kích động này có thể chèo chống được bao lâu.

Nhún vai, Tần Giác chẳng muốn đi theo, tiếp tục tựa ở lục thạch uống rượu.

So với Huyền Ất Sơn, hoàn cảnh nơi này không thể nghi ngờ càng thêm ưu mỹ, tầm mắt nhìn đến chỗ núi xanh yêu thú chạy qua, hầu như không thua gì tiên cảnh.

Quan trọng nhất là, chỗ ở hiện tại của Tần Giác đã không phải là sườn đồi, mà là cả một ngọn núi.

Mặt khác, không chỉ là chỗ ở của Tần Giác, toàn bộ ‘Huyền Ất Sơn’ đều phóng đại gấp mấy lần, dù sao nơi này có nhiều không gian, cho dù lại xây dựng thêm gấp mấy chục lần cũng không có sao.

Đúng lúc này, đột nhiên có người từ phía sau đánh Tần Giác, trong chốc lát, linh lực tàn sát bừa bãi, nhấc lên cuồng phong đầy trời.

Đáng tiếc, lôi thanh đại vũ chỉ là yếu ớt, không có tạo thành bất cứ thương tổn gì.

“Hừ, sư phụ, người gạt ta! “

Vân Tịch hai tay chống nạnh, tức giận nói.

Hiển nhiên, người công kích Tần Giác vừa rồi là Vân Tịch.

“Ách……Ta ở đâu lừa ngươi? “

Sửa sang lại quần áo bị thổi loạn, Tần Giác có chút cạn lời.

“Người rõ ràng đáp ứng ta không nói cho Tô Ngạn tỷ tỷ biết, vì sao Tô Ngạn tỷ tỷ biết là ta nói. “

Vân Tịch đứng thẳng lôi kéo khuôn mặt nhỏ nhắn, rất là ủy khuất:

“Hiện tại được rồi, Tô Ngạn tỷ tỷ về sau không bao giờ nấu cơm cho ta, đều tại người!”

Nói xong, Vân Tịch ôm tay Tần Giác, mở miệng nhỏ nhắn ra, hận không thể cắn một miếng thịt xuống.

Nhưng mà rất nhanh, Vân Tịch liền hai mắt đẫm lệ ngẩng đầu, quá cứng! Thiếu chút nữa gảy mất răng của nàng.

Khó trách sư phụ mỗi lần giao thủ với người khác cũng không né tránh, thì ra căn bản đánh bất động!

“Cắn đủ chưa? “

Tần Giác cười nói.

“Ô ô ô, sư phụ khi dễ ta. “

Thấy thế, Vân Tịch dứt khoát buông tha công kích Tần Giác, ngửa mặt lên trời khóc lớn, bộ dáng kia, phảng phất như vợ bé bị vứt bỏ.

“Được rồi được rồi, đừng khóc. “

Bất đắc dĩ liếc mắt, Tần Giác thở dài:

“Nếu như ta không đoán sai, hẳn là ngươi lừa Tô Ngạn trước a? “

Nghe vậy, tiếng khóc của Vân Tịch lập tức im bặt, cúi đầu trầm mặc.

“Xem ra không sai. “

Tần Giác ngôn từ chính nghĩa lừa dối nói:

“Ta bất quá là để cho Tô Ngạn biết rõ chân tướng mà thôi. “

Dùng ‘tin tức’ của sư phụ đổi lấy linh tửu, chỉ sợ cũng chỉ có Vân Tịch có thể làm ra.

“Thế nhưng là……”

Vân Tịch há to miệng, cảm giác, cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

“Yên tâm đi, Tô Ngạn bây giờ là sư mẫu của ngươi, làm sao có thể không nấu cơm cho ngươi ăn chứ. “

Như xem thấu suy nghĩ trong lòng Vân Tịch, Tần Giác an ủi.

Huống chi, trong khoảng thời gian này bởi vì Tô Ngạn tu luyện lại lần nữa, phụ trách nấu cơm vẫn luôn là Thí Đạo.

“Thật vậy sao? “

Vân Tịch hai mắt sáng ngời, tràn ngập chờ mong.

“Đương nhiên là thật. “

Tần Giác nói chuyện đương nhiên:

“Sao có thể để cho Vân Tịch của chúng ta đói được chứ. “

Nghe vậy, Vân Tịch lập tức vui trở lại:

“Ta biết ngay sư phụ đối với ta tốt nhất rồi! “

Tần Giác: “……”

Quả nhiên, chỉ cần cầm thẻ bài đồ ăn, Vân Tịch sẽ ném ra hết sạch những thứ khác lên chín từng mây.

Có đôi khi Tần Giác thật lo lắng, Vân Tịch có thể ngày nào đó bị người khác dùng đồ ăn hoặc là linh tửu lừa gạt đi hay không.

Trước mắt mà xem, không bài trừ khả năng này.

“Ồ, chủ nhân, Vân Tịch, các người có ở trong không,có thể ăn cơm rồi. “

Xa xa, Thí Đạo nhìn về phía bên này, cao giọng hô.

Lời còn chưa dứt, Vân Tịch ‘vèo’ một tiếng vọt tới:

“Thí Đạo tỷ tỷ! “

Tần Giác: “……”

……

Từ sau khi ganh tỵ với Tô Ngạn, Thí Đạo liền mê luyến nấu cơm, đồ ăn làm được cũng càng ngày càng ngon, không thua Tô Ngạn chút nào, thậm chí còn hơn lúc trước, thế cho nên ngay cả chuyện mình bế quan tu luyện cũng quên mất không còn một mảnh.

“Chủ nhân, đây là ta nghiên cứu mỹ thực mới nhất, ngươi nếm thử xem. “

Thí Đạo mang sang một bàn dùng thịt thú cùng các loại thiên tài địa bảo làm thành thức ăn ra.

“Nghiên cứu mới nhất? “

Tần Giác vẻ mặt cổ quái, hơi có vẻ do dự.

Đến bây giờ mới thôi, hắn còn nhớ rõ lúc trước Thí Đạo tự mình nghiên cứu chế tạo nồi đồ ăn gì đó có bao nhiêu đáng sợ, thiếu chút nữa diệt sạch Huyền Ất Sơn!

“Ừ, tuyệt đối không có vấn đề. “

Thí Đạo tự tin nói.

“Được rồi. “

Tần Giác cười khổ, vừa muốn cầm lấy chiếc đũa, Vân Tịch đã dẫn đầu gắp lên một miếng nhét vào trong miệng.

“A…! “

Vân Tịch vẻ mặt khẽ biến, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Chương 412: Ngọt Tựa Như Đường

Bịch!

Vân Tịch ngửa mặt lên trời ngã xuống, trực tiếp hôn mê.

Tần Giác: "……"

"Tại sao lại như vậy? "

Thí Đạo kinh hãi, liền vội vàng tiến lên chỗ Vân Tịch, xem xét rốt cuộc tình huống là thế nào.

Trước khi làm món ăn này, Thí Đạo tìm đọc rất nhiều tư liệu, kể cả cách dùng công hiệu các loại thiên tài địa bảo, sau khi xác định tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì mới lựa chọn nếm thử, kết quả không nghĩ tới vẫn xuất hiện ngoài ý muốn, bởi vậy Thí Đạo rất sốt ruột.

Nào có thể đoán được đúng lúc này, Vân Tịch đột nhiên mở to mắt, thè lưỡi, dí dỏm mà nói:

"Hì hì, Thí Đạo tỷ tỷ, ta lừa gạt tỷ. "

Thí Đạo: "……"

Tần Giác: "……"

"Thí Đạo tỷ tỷ, tỷ sẽ không tức giận đúng không? "

Thấy Thí Đạo trầm mặc không nói, Vân Tịch có chút bận tâm.

"Ha ha ha, ta làm sao có thể sẽ bởi vì chút chuyện nhỏ này mà

tức giận chứ. “

Hít một hơi thật sâu, Thí Đạo miễn cưỡng nở ra nụ cười tươi, tận lực kiềm chế xúc động muốn đánh người của mình.

“Hô, làm ta sợ muốn chết. “

Vỗ vỗ ngực, Vân Tịch như trút được gánh nặng.

“Hương vị thế nào? “

Tần Giác càng quan tâm vấn đề này hơn.

Với tu vi của hắn, làm sao có thể nhìn không ra Vân Tịch là cố ý làm dáng vẻ kia, bằng không thì đã sớm động thủ trước rồi.

“Ách……Vừa rồi là lừa gạt Thí Đạo tỷ tỷ, không có chú ý hương vị. “

Vân Tịch sững sờ, thần sắc hơi có vẻ xấu hổ.

“……”

Tuy Vân Tịch không có chú ý hương vị, nhưng cuối cùng không có việc gì, chứng minh trong thức ăn cũng có thể nói là bình thường.

Nghĩ như vậy, Tần Giác cầm lấy chiếc đũa, gắp một miếng thịt thú bỏ vào trong miệng.

Không ngờ chính là, thịt thú đặc biệt tinh tế tỉ mỉ, cũng nhanh chóng tràn ngập toàn bộ khoang miệng, tản ra mùi thơm ngát nồng đậm, làm cho người phảng phất đưa thân đi dã ngoại, trong lòng có thể nói khoan khoái dễ chịu.

“Thế nào, chủ nhân? “

Thí Đạo không thể chờ đợi được hỏi thăm.

“Rất ngon. “

Tần Giác khẽ gật đầu, lấy ra một bình linh tửu, thức ăn ngon tự nhiên xứng với rượu ngon.

“Thành công rồi! “

Thí Đạo lập tức hưng phấn khua tay múa chân.

Dù sao, đây chính là nàng lần đầu tiên nghiêm cứu rau xanh!

“Thật vậy chăng? “

Nghe vậy, Vân Tịch lập tức gắp một ngụm.

“Oa! Thật sự ăn rất ngon! “

Lời còn chưa dứt, lại liên tục gắp mấy miếng, hận không thể nhét toàn bộ chén đĩa vào trong miệng.

“Khục khục, chậm một chút chậm một chút.”

Tần Giác vội vàng huy động cánh tay, đứng dậy đoạt với Vân Tịch.

Cứ như vậy, một người một cọng cỏ rất nhanh liền ăn sạch cả bàn thức ăn, Vân Tịch thì liếm lấy hai cái chén đĩa, lộ ra vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Mắt thấy bộ dạng này, Thí Đạo nội tâm có chút phức tạp.

Đó là một loại cảm giác trước đó chưa từng có, ngoại trừ tu luyện ra, nàng rốt cục cảm nhận được một loại thỏa mãn khác, hơn nữa tựa hồ so với đột phá tu luyện còn vui hơn.

Chính mình mấy tháng qua cố gắng cuối cùng không có uổng phí!

Ngửa đầu uống sạch một ngụm linh tửu cuối cùng, Tần Giác đứng lên nói:

“Ha, ăn uống no đủ, có thể ngủ một giấc ngon rồi. “

Nói xong, Tần Giác duỗi lưng một cái.

“Ta cũng muốn ngủ! “

Vân Tịch tiến lên nhào vào người Tần Giác.

“……”

Từ khi trở lại Huyền Ất Sơn, Tần Giác mỗi ngày sinh hoạt đều là như thế, ăn ngủ uống rượu, ngẫu nhiên đi suối nước nóng, bắt mấy con yêu thú, tóm lại thư giãn thích ý, không có bất kỳ phiền não.

Về phần chuyện của Thần giới, Tần Giác cũng không có để ở trong lòng, dù sao Lạc Tát đã bị hắn giết chết, lại còn có Mặc lão tọa trấn,

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã đến muộn, Tần Giác mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện Vân Tịch vẫn nằm ở trong lòng hắn ngủ.

Quỷ dị là, linh khí xung quanh không ngừng hội tụ đến, hóa thành vòng xoáy năng lượng mà mắt thường có thể thấy được, dũng mãnh tràn vào người Vân Tịch.

Cùng lúc đó, khí tức của Vân Tịch điên cuồng kéo lên, không biết chỉ sợ còn tưởng rằng nàng đang cố gắng tu luyện.

Loại trạng thái này Tần Giác kỳ thật gặp một lần, chính là lúc trước Thiên Đế vừa mới cải biến thể chất của Vân Tịch, như thế nào hiện tại lại xuất hiện lần nữa?

Chẳng lẽ Vân Tịch còn có thể lột xác nữa?

Hay hoặc là, Thiên Đế truyền thừa không chỉ có như thế?

Không nghĩ ra Tần Giác dứt khoát lựa chọn buông tha, đặt Vân Tịch qua bên cạnh, chuẩn bị tiếp tục đi đến lục thạch uống rượu.

Bất quá trước khi đến lục thạch, Tần Giác trùng hợp gặp phải Tô Ngạn tu luyện chấm dứt.

“Tần huynh. “

Tô Ngạn cúi đầu, rất thẹn thùng.

“Ừm, muốn cùng ta đi xem phong cảnh không? “

Tần Giác đề nghị.

So sánh với Tô Ngạn, Tần Giác chưa nói tới thẹn thùng, thực sự có thể nói cảm giác này có lẽ là yêu đương a.

“Được. “

Tô Ngạn gật đầu đáp ứng.

Vì vậy hai người kề vai sát cánh mà đi, hướng đến lục thạch.

“Tần sư huynh. “

“Ừm. “

“Huynh thích ta ở điểm nào a…? “

Tô Ngạn đột nhiên hỏi.

Tần Giác sững sờ, đây coi như là vấn đề trí mạng đúng không?

Nguy!

May mà Tần Giác chính là kẻ xuyên việt, tuy nhiên không có kinh nghiệm gì, lại nhớ rõ rất nhiều lời tâm tình, vì vậy không chút

lựa chọn nói:

“Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng cùng ngươi ở cùng nhau, tựa như trong miệng ngậm đường, rất ngọt. “

“Thế giới lớn như vậy, có thể gặp được ngươi, thực may mắn. “

Nếu như là người địa cầu, có lẽ sẽ cảm thấy buồn nôn, buồn nôn, nhưng Tô Ngạn thuở nhỏ ở Phong Lôi tông trưởng thành, rất ít ra ngoài, sao có thể nghe qua loại lời tâm tình này?

Tần Giác nói chữ cuối cùng, Tô Ngạn trên mặt đỏ bừng lập tức lan tràn đến bên tai, giống như quả táo chín, kiều diễm ướt át.

“Kỳ thật chúng ta trước kia đã gặp mặt, chẳng qua là sư huynh lúc ấy không biết ta mà thôi.”

Tô Ngạn mở miệng, Tần Giác lại nói:

“Còn nhớ rõ hơn nửa năm trước ở Trảm Yêu Thịnh hội không? “

“Nhớ rõ. “

“Ta khi đó đã ở đó. “

“A…? Thật vậy sao? Ta như thế nào hoàn toàn không nhớ ra. “

Tô Ngạn chăm chú suy tư một lát, vẻ mặt mê mang.

“Ta nói, ngươi lúc ấy căn bản không biết ta. “

Tần Giác nhún vai:

“Ta đại biểu Huyền Ất Sơn tham gia Trảm Yêu Thịnh hội, cho nên vẫn ngồi tít ở bên ngoài. “

“Thì ra là thế. “

Tô Ngạn giật mình.

Hơn nửa năm trước, Huyền Ất Sơn còn chưa quật khởi, Tô Ngạn thậm chí cũng không có nghe nói qua, sao có khả năng để ý.

Theo phương diện nào đó mà nói, hai người lần đầu tiên gặp mặt chính thức hẳn là ở bên ngoài Vô Cực Bí Cảnh, nếu như không phải Tần Giác, chỉ sợ nửa số thiên kiêu của Nam cảnh cũng phải chết ở trong Vô Cực Bí Cảnh, hậu quả nghĩ cũng không chịu nổi.

Về sau ở Tử Linh cốc, Tần Giác lại cứu Tô Ngạn một lần, cũng mang theo nàng đi du lịch Trung Châu, biết được các loại vật ly kỳ cổ quái.

Tóm lại, nếu không gặp được Tần Giác, nhân sinh của Tô Ngạn tuyệt đối không thể đặc sắc như vậy.

Quan trọng nhất là, lúc Băng gia đi vào Nam cảnh, muốn Tô Ngạn gả cho Băng Khung Thương, Tô Ngạn chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đồng ý, hoặc là chết.

Mà với tính cách của Tô Ngạn, hơn phân nửa tình nguyện chết cũng sẽ không gả cho Băng Khung Thương.

“Tần sư huynh……”

Từng hình ảnh hiện lên trong đầu, Tô Ngạn vươn tay, vòng qua Tần Giác:

“Về sau, ta muốn bên sư huynh mãi mãi. “

“Ha ha ha, được. “

Vuốt vuốt tóc Tô Ngạn, Tần Giác cười nói.

Chẳng biết tại sao, cái loại cảm giác khó có thể nói rõ này càng

ngày càng đậm hơn, rất bình tĩnh, rất ấm áp.

Một lát sau, hai người đi tới lục thạch, chậm rãi ngồi xuống, ánh nắng chiều xuyên qua vạn dặm chiếu trên thân hai người, chỉ một thoáng, hình ảnh lâm vào bất động, thời không phảng phất dừng lại tại thời khắc này.

Chương 413: Tâm Ma

Hôm sau, sáng sớm.

Sương trắng nhàn nhạt phiêu đãng giữa rừng núi, vạn vật sống lại, linh khí mờ mịt, khiến cho người ta một loại cảm giác thân lâm tiên cảnh.

Tần Giác mở ra hai con ngươi, mắt nhìn Tô Ngạn nằm bên cạnh, sắc mặt nhịn không được lộ ra một nụ cười khổ.

Hai người tối hôm qua nói chuyện rất nhiều, kết quả không nghĩ tới cứ như vậy ngủ đi.

Chờ đợi tại chỗ một lát, thấy Tô Ngạn cũng không có tỉnh lại, Tần Giác lấy ra một bình linh tửu, uống vào.

Không biết qua bao lâu, Tô Ngạn bỗng nhiên cựa quậy, lại không có tỉnh lại, chẳng qua là lông mày cau lại, lộ ra vẻ mặt thống khổ, tựa hồ đang mơ ác mộng.

Tần Giác vốn muốn cho Tô Ngạn tỉnh lại, nhưng suy tư thật lâu, cuối cùng quyết định trực tiếp tiến vào trong mơ của Tô Ngạn, nhìn xem rốt cuộc là cảnh mơ ra sao, lại khiến cho Tô Ngạn thống khổ như vậy.

Nghĩ như vậy, Tần Giác lập tức thúc dục linh thức, hóa thành kim quang dung nhập vào mi tâm của Tô Ngạn.

Ô…Ô…Ô…N…G!

Sau một khắc, trước mặt Tần Giác bày ra một hình ảnh quen thuộc.

Phong Lôi tông?

Không sai, đúng là Phong Lôi tông.

Tuy nhiên Tần Giác chỉ đi qua Phong Lôi tông hai lần, nhưng tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

Quan trọng nhất là, hắn nhìn thấy cái tên đại trưởng lão Lôi Mạch.

“Tô Ngạn, ngươi có biết tội của ngươi không! “

Cuối đại điện, một lão giả đầu đầy tóc trắng, không giận tự uy ngồi trên vương tọa, mắt nhìn xuống Tô Ngạn quỳ trên mặt đất, ngữ khí lạnh như băng.

Hắn là ai?

Tần Giác ngạc nhiên.

Lần trước đi Phong Lôi tông, hình như không thấy lão đầu này.

Chẳng lẽ Phong Lôi tông còn cất dấu những cường giả khác?

“Không biết. “

Lắc đầu, Tô Ngạn cắn răng nói:

“Lão tổ, đệ tử không rõ có tội tình gì! “

Lão tổ?

Tần Giác sững sờ, Phong Lôi lão tổ?

Không phải đã chết ở bình nguyên chiến tranh rồi à?

“Hừ, ngươi tự phế tu vị, bội phản Phong Lôi tông, quả thực tội không thể tha thứ! “

Lão giả phẫn nộ quát:

“Ngươi quên là ta ban đầu ai bồi dưỡng ngươi rồi sao? “

“……”

Nghe vậy, Tô Ngạn há to miệng, cúi đầu trầm mặc.

Đối mặt với những người khác ở Phong Lôi tông, Tô Ngạn có lẽ có thể nói không thẹn với lương tâm, nhưng đối mặt Phong Lôi lão tổ, Tô Ngạn không có bất cứ chỗ phản bác nào.

So với đám người đại trưởng lão, Phong Lôi lão tổ không chỉ cực kỳ ôn hòa, còn thường xuyên kể chuyện xưa cho nàng nghe, bởi vì lúc trước Tô Ngạn hầu như chưa bao giờ rời khỏi Phong Lôi tông, cho nên chuyện ngoại giới, phần lớn là nghe được từ chỗ Phong Lôi lão tổ.

Cũng bởi vì Phong Lôi lão tổ, Tô Ngạn mới có thể dũng mãnh tinh tiến, nhanh chóng trở thành thánh nữ của Phong Lôi tông.

Với Tô Ngạn tuổi nhỏ lúc ấy mà nói, Phong Lôi lão tổ giống như phụ thân.

Mà bình nguyên chiến tranh, Phong Lôi lão tổ sở dĩ vẫn lạc, ngoại trừ lọt vào Tử Yêu tộc phục kích, còn có vì bảo hộ Tô Ngạn cùng các đệ tử tông môn khác, không thể không lựa chọn cản phía sau.

Tóm lại, cho dù đứng từ góc độ nào, Phong Lôi lão tổ đều đáng giá được người tôn kính.

……

Xa xa, mắt thấy tình cảnh này, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Rất rõ ràng, đây là xoắn xuýt trong lòng Tô Ngạn, cho dù nàng tự phế tu vị, chặt đứt ân oán cùng Phong Lôi tông, nhưng vẫn cảm

thấy mắc nợ Phong Lôi lão tổ, bởi vậy mới có giấc mộng này.

Không, loại mộng này rất có thể đã không phải là lần đầu tiên, chỉ có điều Tô Ngạn không có nói cho người khác biết mà thôi.

Nói là cảnh trong mơ, chi bằng nói là tâm ma.

Thở dài, Tần Giác một bước ra, chuẩn bị cưỡng ép can thiệp, nếu không không biết Tô Ngạn lúc nào mới có thể cởi bỏ tâm ma.

“Hửm? Ngươi là ai? “

Phong Lôi lão tổ chau mày, nhìn về phía Tần Giác.

“Tần sư huynh, người tại sao lại ở chỗ này? “

Tô Ngạn kinh hãi.

Mọi người đều biết, đại bộ phận người nằm mơ đều là không biết mình đang ở trong mộng, Tô Ngạn đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhất là chuyện này đã trở thành tâm ma của nàng.

Tần Giác nâng Tô Ngạn đứng dậy, nhìn Phong Lôi lão tổ nói:

“Chào, ta là Tần Giác. “

Ở Nam cảnh, Phong Lôi lão tổ xem như nhân vật truyền kỳ, cùng Thiên Cơ lão tổ thuộc về cùng một thời đại, một thân một mình chèo chống Phong Lôi tông mấy trăm năm, uy danh hiển hách, cuối cùng là vì thủ vệ Nam cảnh mà chết trận,

Bằng không thì ba đại tông môn cũng sẽ không tuyên bố che chở Phong Lôi tông trăm năm.

“Tần Giác? “

Phong Lôi lão tổ sững sờ:

“Ngươi có quan hệ gì với Tô Ngạn? “

“Ta là tướng công của nàng. “

Tần Giác không che dấu chút nào nói.

“Làm càn! “

Phong Lôi lão tổ giận dữ:

“Tô Ngạn chính là thánh nữ của Phong Lôi tông ta há lại cho ngươi nhúng chàm! “

“Ah? Vậy sao? “

Tần Giác cười nói:

“Theo ta được biết, Tô Ngạn hiện tại đã không thuộc về Phong Lôi tông nữa à nha? “

Phong Lôi chưa kịp mở miệng, Tần Giác lại nói:

“Đúng rồi, ngươi thật là Phong Lôi lão tổ ư? “

Lời vừa nói ra, Phong Lôi lão tổ ngơ ngẩn:

“Có ý gì? “

“Nếu như ngươi thật là Phong Lôi lão tổ, thì nên cảm thấy cao hứng thay Tô Ngạn.”

Tần Giác hỏi lại.

“Thay Tô Ngạn cảm thấy cao hứng? “

Phong Lôi lão tổ mờ mịt.

“Đúng vậy a. “

Tần Giác nhẹ gật đầu, nói tiếp:

“Phong Lôi tông đã mất đi ngươi, thật sự vẫn là Phong Lôi tông ư? Nếu như Tô Ngạn không rời khỏi Phong Lôi tông, chỉ có thể biến thành công cụ có thể hi sinh bất kỳ lúc nào. “

Sau khi Phong Lôi lão tổ mất đi, Phong Lôi tông nghiễm nhiên lâm vào khốn cảnh trước đó chưa từng có, nhưng mà bọn hắn nghĩ đến không phải là cố gắng tu luyện, làm cho mình trở nên mạnh mẽ trước, mà là đi thỉnh cầu người khác, để được che chở.

Kết quả không chỉ có không có được che chở, còn muốn bức Tô Ngạn, triệt để bị mất đi hy vọng trở lại vị trí bốn đại tông môn trong vòng trăm năm, cùng Phong Lôi tông uy chấn Nam cảnh quả thực khác biệt quá lớn.

Theo phương diện nào đó mà nói, không phải Phong Lôi tông cường đại, mà là Phong Lôi lão tổ cường đại.

Giống như vạch trần một lớp giấy cửa sổ, Phong Lôi lão tổ toàn thân rung mạnh, thì thào tự nói:

“Ta thật là Phong Lôi lão tổ ư? Ta thật sự nên thay Tô Ngạn cảm thấy cao hứng ư? “

Trên thực tế, hắn đương nhiên không phải Phong Lôi lão tổ, chẳng qua là tâm ma mà Tô Ngạn tưởng tượng, sau khi rơi vào nghi vấn của Tần Giác, Phong Lôi lão tổ lập tức bắt đầu hoài nghi mình.

Về phần những cường giả khác của Phong Lôi tông, lúc này tất cả đều mặt không biểu tình, đứng tại chỗ, giống như đã mất đi tri giác.

Thấy thế, Tần Giác quay người nói với Tô Ngạn:

“Ngươi hối hận rời khỏi Phong Lôi tông ư? “

“Không hối hận! “

Tô Ngạn không chút do dự nói.

Nàng xác thực cảm thấy rất có lỗi với Phong Lôi lão tổ, nhưng muốn nàng gả cho Băng Khung Thương, đó là tuyệt đối không thể nào.

“Đã như vậy, tại sao phải áy náy? Cho dù từ phương diện nào, ngươi cũng đã không phụ lòng Phong Lôi tông. “

“Thế nhưng mà……”

“Yên tâm, mặc dù Phong Lôi lão tổ biết rõ, cũng chỉ sẽ thay ngươi cao hứng mà thôi, may mắn đệ tử của mình, có thể thoát ly khổ hải. “

“Thật vậy sao? “

Tô Ngạn ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập chờ mong.

“Đương nhiên là thật. “

Tần Giác nói như chuyện đương nhiên.

Răng rắc!

Đột nhiên, trên mặt Phong Lôi lão tổ xuất hiện một vết rách.

Răng rắc răng rắc!

Không chỉ có Phong Lôi lão tổ, chỉ một thoáng, tất cả mọi người ở đây đều vỡ ra, kể cả hoàn cảnh xung quanh.

Giống như bị đánh rách mặt kính, toàn bộ tình cảnh nổ tung, hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

Cùng lúc đó, Tô Ngạn chậm rãi mở to mắt, nội tâm không còn

nửa điểm xoắn xuýt, tâm ma gần hai tháng qua của nàng cuối cùng cũng hóa giải, cả người lập tức nhẹ nhõm không chỉ có gấp mấy lần.

“Đa tạ Tần sư huynh. “

Tô Ngạn đứng dậy ôm lấy Tần Giác, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“……”

Chương 414: Lần Thứ Hai Lột Xác

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt cách thời gian Tô Ngạn hóa giải tâm ma đã qua năm ngày.

Trong năm ngày này, tốc độ tu luyện của Tô Ngạn có sự tăng lên rõ rệt, đã đạt tới Huyền giai đỉnh phong, cách Địa giai còn lại nửa bước.

Dựa theo thiên phú bây giờ của Tô Ngạn, tin tưởng trong vòng nửa năm có thể quay lại Chí Tôn cảnh, thậm chí ngắn hơn.

Đừng quên, nơi này là Thần vực, linh khí nồng đậm vượt xa Nam cảnh, lại có linh tuyền vạn năm, hầu như không có bất kỳ bình cảnh gì đáng nói.

Đáng nhắc tới chính là, từ ngày ngủ sau đó, Vân Tịch cũng không có tỉnh lại, hô hấp, tim đập đều cực kỳ vững vàng, nhưng khí tức cũng tại liên tục tăng lên, đã có dấu hiệu tiến giai Truyền Kỳ cảnh.

Vì vạn nhất, đối với Tần Giác tràn ngập nghi hoặc chỉ có thể đi hỏi Thiên Đế, dù sao, Vân Tịch cũng là người thừa kế Thiên Đế.

“Cái gì, linh thảo kia đã tiến vào nhị biến rồi? “

Nghe xong Tần Giác miêu tả, Thiên Đế mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Nhị biến? “

Tần Giác kinh ngạc, tình huống này là sao?

“Đúng vậy, bởi vì nàng là linh thảo hóa hình, cho nên ta cố ý cho nàng một loại công pháp có thể không ngừng lột xác, tên là Thiên Diễn Cửu Biến. “

Thiên Đế giải thích nói:

“Bộ công pháp này cũng là ta ngẫu nhiên đoạt được, tổng cộng có thể lột xác chín lần, mỗi lần đều sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, dưới tình huống bình thường, chỉ có đạt tới Thánh Cảnh mới có thể chạm đến nhị biến, linh thảo kia đã Thánh Cảnh rồi sao? “

“Ách……Không có, nàng vẫn còn Chí Tôn cảnh. “

Tần Giác đáp.

Thiên Đế: “……”

Chí Tôn cảnh có thể chạm đến nhị biến, nói đùa gì vậy?

Trăm mối vẫn không có cách giải Thiên Đế dứt khoát lựa chọn đi theo Tần Giác cùng đi nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau một lúc lâu, hai người đáp xuống ngọn núi, Tần Giác chỉ vào Vân Tịch nằm trên bãi cỏ cách đó không xa, điên cuồng hấp thu linh khí nói:

“Là ở chỗ này. “

Thiên Đế theo tiếng nhìn lại, lập tức đồng tử hơi co lại, mà với thực lực Chân Thần thượng vị của hắn, cũng nhịn không được lộ ra vẻ mặt kinh ngạc:

“Đúng là nhị biến, hơn nữa thuộc về lột xác hoàn mỹ! “

Người khác có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng Thiên Đế lại biết rõ Thiên Diễn Cửu Biến tiềm lực vô cùng đáng sợ, có thể nói sâu không lường được.

Hơn mười vạn năm trước, lúc Thiên Cung còn chưa bị diệt, Thiên Đế từng cho một linh thảo hóa hình luyện bộ công pháp này, hoàn thành tứ biến, cũng đã tiếp cận Chân Thần cảnh, vô địch cùng giai.

Đương nhiên, mỗi lần lột xác cũng có phân chia cao thấp, lúc trước linh thảo hóa hình kia chỉ có ở nhất biến đạt được trình độ hoàn mỹ, về sau ba lượt lột xác đều là miễn cưỡng thông qua, có hai lần còn xém chút thất bại.

Dù vậy, vẫn khiến cho thiên phú tu luyện tăng lên trên phạm vi lớn, dựa theo Thiên Đế phỏng đoán, dù là không cách nào hoàn thành ngũ biến, có lẽ cũng có thể tiến vào Chân Thần cảnh.

Tiếc nuối chính là, linh thảo kia cuối cùng lựa chọn cùng thông đồng với Phong Khê, đánh lén Thiên Đế, kết quả bị Thiên Đế một cái tát chụp chết, cái gì cũng chẳng còn nữa.

Bởi vì cái gọi là cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tâm trồng liễu làm cho gái yêu liễu thành ấm, lúc Thiên Đế truyền thụ Thiên Diễn Cửu Biến cho Vân Tịch, căn bản không có ôm hy vọng gì, thậm chí lo lắng Vân Tịch không được, cố ý giúp nàng hoàn thành nhất biến.

Ai có thể nghĩ đến, Vân Tịch sẽ ở trong thời gian ngắn như vậy triển khai lần lột xác thứ hai, hơn nữa vẫn thuộc về trình độ hoàn mỹ!

Nếu như như vậy kéo dài nữa, hoàn thành chín lần lột xác sẽ thì sẽ ra sao?

Quả thực không dám tưởng tượng!

Hít một hơi thật sâu, Thiên Đế nghiêm mặt nói:

“Không nên đi quấy rầy nàng, vài ngày sau sẽ tự động thức tỉnh. “

“Được rồi. “

Tần Giác bất đắc dĩ.

“Đúng rồi, tiền bối, ta có thể thu nàng làm đồ đệ không? “

Thiên Đế thử thăm dò nói.

Tuy nhiên bởi vì chuyện Phong Khê, Thiên Đế hiện tại rất kháng cự thu đồ đệ, nhưng thiên phú Vân Tịch biểu hiện ra thật sự quá kinh khủng!

Không thể không khiến Thiên Đế động tâm.

“Thật có lỗi, nàng đã là đồ đệ của ta. “

Tần Giác thản nhiên nói.

Nghe vậy, Thiên Đế có chút thất vọng, ngay lúc hắn chuẩn bị rời đi, Tần Giác lại nói:

“Bất quá ta cũng không có gì có thể dạy nàng, nếu như ngươi muốn làm sư phụ thứ hai của nàng, ta không có ý kiến gì, huống chi, ngươi vốn chính là một nửa sư phụ của nàng.”

Nghiêm túc mà nói, Thiên Đế xác thực xem như một nửa sư phụ của Vân Tịch, nếu như không phải Thiên Đế cưỡng ép trợ giúp Vân Tịch cải biến thể chất, hoàn thành nhất biến, Vân Tịch cũng không có khả năng trong nửa năm ngắn ngủi, bước vào Chí Tôn cảnh.

“Thật không? “

Thiên Đế vốn là sững sờ, lập tức đại hỉ.

Tần Giác nhẹ gật đầu.

“Đa tạ tiền bối! Ta nhất định sẽ bồi dưỡng nàng thành linh

thực hóa hình cường đại nhất!”

Thiên Đế hưng phấn kêu lên.

Trừ bỏ bị thiên phú của Vân Tịch đả động ra, bản thân Thiên Đế cũng muốn nhìn xem, cực hạn của Thiên Diễn Cửu Biến rốt cuộc tới đâu!

“……”

Tần Giác cười khổ:

“Trước đó, ngươi hay là nhớ kỹ tên của nàng a, nàng tên Vân Tịch. “

“Vân Tịch? Tên rất hay! “

Thiên Đế tán thưởng.

Tần Giác: “……”

“……”

……

Vài ngày sau, Tần Giác đang ở trên ngọn núi đột nhiên bầu trời tối đen, cuồng phong tàn sát bừa bãi, sau đó nhanh chóng hình thành vòng xoáy linh khí mắt thường có thể thấy được, một cái tiếp lấy Vân Tịch, một cái tiếp lấy bầu trời, nhấc lên từng trận năng lượng rung động đồ sộ.

Ngay sau đó thân thể Vân Tịch chậm rãi bay lên không, bắt đầu trùng kích Truyền Kỳ cảnh!

Rầm rầm rầm!

Vô số linh khí dũng mãnh tiến vào trong người Vân Tịch, truyền ra tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, mặc kim liệt thạch!

Tần Giác hai tay chắp ra sau, ở nơi xa trông xem thế nào, để tránh ngoài ý muốn xảy ra.

Cứ như vậy nửa canh giờ qua rất nhanh đi, rốt cục sau một giây, tiếng vỡ vụn 'Tạch tạch tạch, tu vi của Vân Tịch chính thức đột phá Chí Tôn, bước vào Truyền Kỳ cảnh!

Oanh!

Thêm nữa… Linh khí hội tụ mà đến, vây quanh Vân Tịch xoay tròn, huyễn hóa ra các loại kỳ trân dị thú, từng cái sinh diệt, đó là chỉ có lúc thiên tài tuyệt thế đột phá mới có thể xuất hiện.

Sau nửa ngày, khí tức của Vân Tịch dần dần ổn định lại, mở ra hai con ngươi bất đồng màu sắc, hơi có vẻ mơ hồ:

"Ta đột phá? "

Đúng vậy, ngay cả bản thân Vân Tịch cũng không rõ, nàng sao lại đột phá.

"A……Thật đói. "

Sau một giây, Vân Tịch nhíu mày, vội vàng từ không trung bay xuống, tìm kiếm Tần Giác:

"Sư phụ, ta đói quá. … "

Tần Giác: "……"

So với vài ngày trước, trải qua nhị biến Vân Tịch không thể nghi ngờ trở nên càng xinh đẹp hơn, làn da tinh xảo, hoàn mỹ không tỳ vết, nhất là đôi mắt hai màu khác nhau kia, thâm thúy thanh tịnh, giống như bảo thạch thượng đẳng nhất.

Tiếc nhất chính là, hình thể quá nhỏ, chỉ có thể lớn bằng bàn tay, không khác gì búp bê cả.

Bá!

Đúng lúc này, Thiên Đế ngay lập tức tới.

“Là ngươi? “

Nhìn thấy Thiên Đế, Vân Tịch lại càng hoảng sợ.

Cho dù Vân Tịch đã đi tới Thần vực hơn nửa tháng, nhưng đây là nàng lần thứ nhất gặp mặt Thiên Đế.

“Chào. “

Thiên Đế lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Ách……Chào, có chuyện gì không? “

Vân Tịch hỏi thăm.

“Cái kia……”

Thiên Đế vừa muốn mở miệng, Vân Tịch đột nhiên hai mắt sáng ngời, phóng tới Tần Giác:

“Sư phụ! “

Bịch!

Vân Tịch trùng trùng điệp điệp tiến đụng vào trong lòng Tần Giác, ngẩng đầu, không thể chờ đợi được mà nói:

“Sư phụ, ta đói a…! “

Tần Giác: “……”

Vẻ mặt này hình như đã gặp nhau ở nơi nào?

Vân Tịch sau khi nhất biến xong, hình như cũng là như thế.

Ngươi đối với đồ ăn chấp niệm rốt cuộc là nhiều cỡ nào a…!

Chương 415: Ta Nhớ Tới Chuyện Vui

Không hề nghi ngờ, trải qua lần nhị biến này thiên phú tu luyện của Vân Tịch được tăng lên biên độ lớn, cho dù chỉ có Truyền Kỳ cảnh sơ kỳ, cũng có thể chống đỡ Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong.

Đợi đến hoàn thành tam biến, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng không phải là không thể.

Theo lời Tần Giác nói chính là, thỏa thỏa mô tuýp nhân vật chính.

Duy nhất làm cho người ta không nói được lời nào chính là, mặc kệ Vân Tịch cường đại đến trình độ gì, tựa hồ cũng không thể rời khỏi đồ ăn, điểm này ngược lại giống với Tần Giác, bất quá còn điên cuồng hơn Tần Giác nhiều.

Có lẽ đây chính là cái gọi là có danh sư liền có danh đồ đi!

Sau khi đi theo Tần Giác ăn uống no đủ, Vân Tịch thoải mái vỗ vỗ bụng, ngửa mặt lên trời nằm xuống:

“Ha ha, cảm giác ăn no thật là thoải mái.”

Tần Giác: “…”

Thực tế khó có thể tưởng tượng, câu nói này phát ra từ một cường giả Truyền Kỳ cảnh.

“Đúng rồi, có chuyện phải nói cho ngươi.”

Dường như nhớ tới cái gì, Tần Giác mở miệng nói ra.

“Chuyện gì?”

Vân Tịch hiếu kì.

“Từ hôm nay trở đi, Thiên Đế chính là sư phụ của ngươi.”

Tần Giác thản nhiên nói.

“Cái gì?”

Vân Tịch bỗng nhiên ngẩng đầu, nháy nháy hai mắt đẫm lệ mông lung:

“Sư phụ, ngươi không quan tâm ta á!”

Lời còn chưa dứt, Vân Tịch trực tiếp nhào tới ôm lấy đùi Tần Giác, cuồng loạn khóc ròng nói:

“Ta không muốn Thiên Đế gì đó đâu, ta chỉ cần sư phụ, ô ô ô!”

“…”

Tần Giác không nghĩ tới Vân Tịch phản ứng lớn như vậy, lập tức vội vàng giải thích nói:

“Ta không nói không muốn ngươi, chỉ là ta không có thứ gì có thể dạy ngươi, đi theo Thiên Đế học tập đối ngươi tốt hơn, yên tâm, hai chúng ta đều là sư phụ của ngươi.”

“…”

Nghe vậy, Vân Tịch lau nước mắt, hơi có vẻ do dự.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn mạnh lên sao?”

Tần Giác nghiêm túc nói.

“Muốn!”

Vân Tịch dùng sức nhẹ gật đầu:

“Ta phải mạnh giống như sư phụ!”

“Đã như vậy, vì sao không muốn đi theo Thiên Đế học hỏi?”

“Thế nhưng mà… Ta không muốn rời khỏi sư phụ.”

Xoắn xuýt một lát, Vân Tịch rốt cục vẫn là nói ra khỏi miệng.

Tần Giác sững sờ, thì ra là thế.

“Ha ha ha, ta là để ngươi đi theo Thiên Đế học hỏi, cũng không có để ngươi rời khỏi ta.”

Thấy Vân Tịch vẫn có chút hoài nghi, Tần Giác cười nói:

“Như vậy đi, đợi chút nữa ta sẽ ở giữa hai bên tạo một thông đạo không gian, thế nào.”

“Thật sao?”

Vân Tịch có chút dao động.

“Ha ha, sư phụ đã lừa ngươi bao giờ chưa.”

“Hừ, người lần trước còn gạt ta, làm hại Tô Ngạn tỷ tỷ không nấu cơm cho ta ăn!”

“Khụ khụ, kia là cái ngoài ý muốn.”

“…”

“…”

Cuối cùng, dưới sự khuyên giải của Tần Giác, Vân Tịch vẫn đồng ý đi theo Thiên Đế học tập, mà Tần Giác cũng thực hiện hứa

hẹn, ở giữa hai bên tạo một thông đạo không gian, có thể tự do xuyên qua hai nơi, không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Giờ này khắc này, vui vẻ nhất không ai khác ngoài Thiên Đế, mặc dù Vân Tịch từ đầu đến cuối mặt ngoài làm ra một bộ dạng không có hứng thú gì với hắn, nhưng Thiên Đế cũng không thèm để ý.

Cho dù thế nào, dù sao so mấy kẻ mặt ngoài cung cung kính kính, sau lưng lại nghĩ trăm phương ngàn kế muốn giết chết hắn như Phong Khê thì hơn nhiều.

Thần vực, Thiên Cung, sân luyện võ.

Thiên Đế hai tay chắp ra sau, nhìn qua Vân Tịch ở đối diện, nghiêm mặt nói:

“Toàn lực tiến công đánh ta.”

“A?”

Vân Tịch khẽ giật mình:

“Cái gì?”

“Toàn lực đánh ta, đừng có giữ lại chút lực nào.”

Thiên Đế lặp lại.

“Được a.”

Cho dù không rõ Thiên Đế rốt cuộc có ý gì, Vân Tịch vẫn nghe lời, dù sao cũng không đánh chết được.

Bạch!

Vân Tịch thôi động linh lực, mặt đất xung quanh lập tức xuất hiện ra lít nha lít nhít linh thảo, giống như dây leo nhanh chóng

quấn chặt lấy Thiên Đế, quỷ dị vô cùng.

Đây là năng lực sau khi Vân Tịch tiến giai Truyền Kỳ cảnh mới thức tỉnh, mỗi linh thảo đều cực kì cứng cỏi, cho dù là cường giả cùng giai cũng rất khó tránh thoát.

Lập tức chỉ thấy nắm đấm của Vân Tịch lớn chừng ngón cái đấm ra một quyền, lập tức mang theo hạo đãng kình phong, hướng thẳng đến đầu của Thiên Đế.

Đông!

Trong chốc lát, đất rung núi chuyển, toàn bộ sân luyện võ đại chấn ba lần, nhấc lên bụi bặm đầy trời.

Khi bụi mù tán đi, tay áo Thiên Đế bay lên, không nhúc nhích tí nào đứng tại chỗ, linh thảo xung quanh chẳng biết lúc nào đã bị kéo đứt, hóa thành vô số điểm sáng linh lực tiêu tán.

Vân Tịch thì bị mạnh mẽ bắn bay ra ngoài, may mà Thiên Đế không có vận chuyển linh lực, nếu không tuyệt đối có thể phản phệ Vân Tịch tới trọng thương.

“Hô, dọa ta một hồi.”

Thấy lông tóc mình không tổn hao, Vân Tịch nhẹ nhàng thở ra.

Nháy mắt vừa rồi, nàng còn tưởng rằng mình sắp chết rồi.

Không có cách, ai bảo Thiên Đế là Chân Thần thượng vị cơ chứ?

“Ngươi không sao chứ?”

Nếu như Vân Tịch bởi vậy mà xảy ra chuyện gì, Thiên Đế cũng không biết làm sao ăn nói với Tần Giác.

“Không có việc gì.”

Vân Tịch lắc đầu, nhíu mày hỏi:

“Ngươi vì sao để ta công kích ngươi a.”

“Ta muốn thử xem lực lượng của ngươi mạnh bao nhiêu.”

Thiên Đế kiên nhẫn giải thích nói:

“Không ngoài sở liệu, ngươi bây giờ coi như đối mặt với Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong, cũng không kém bao nhiêu.”

Bởi vậy có thể thấy được, Vân Tịch đích thật là thuế biến hoàn mỹ.

Sau đó, Thiên Đế giảng cho Vân Tịch rất nhiều tri thức liên quan tới Thiên Diễn Cửu Biến , mặc dù cây thiên tài địa bảo kia mấy chục vạn năm trước chỉ hoàn thành tứ biến, nhưng từ đó lấy được lực lượng mãnh mẽ, đối với Vân Tịch tu luyện không bao lâu mà nói, có thể nói cực kỳ trọng yếu.

“Thiên Diễn Cửu Biến hết thảy có chín lần thuế biến, mỗi lần thuế biến đều có thể cải biến thể chất, nếu như ngươi có thể hoàn thành chín lần thuế biến, sẽ có được tiềm lực vô hạn, tương lai cho dù vượt qua ta, thậm chí vượt qua tiền bối cũng không phải là không thể!”

Đương nhiên, những thứ này đều chỉ là Thiên Đế phỏng đoán thôi, dù sao, hắn còn không biết đoạn thời gian trước Thần giới xảy ra chuyện gì.

“Mạnh hơn sư phụ, thật sao?”

Vân Tịch hai con ngươi hơi sáng:

“Như thế ta liền có thể bảo vệ sư phụ rồi!”

Thiên Đế: “…”

Ngươi mạnh lên chính là vì cái này sao?

"..."

Một ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã là ban đêm, màn đêm giáng lâm, hóa thành tơ lụa, thôn phệ Thần vực.

Cáo biệt Thiên Đế, Vân Tịch xuyên qua thông đạo không gian, trở lại ngọn núi nơi Tần Giác ở.

Bởi vì Thiên Đế còn muốn chữa trị cho những tàn hồn Chân Thần thức tỉnh kia, cho nên quyết định về sau mỗi ngày rút ra ba canh giờ dạy cho Vân Tịch, thẳng đến nàng triệt để nắm giữ Thiên Diễn Cửu Biến mới thôi.

"Học thế nào rồi?"

Tần Giác tay cầm bầu rượu, tựa ở trên tảng đá hỏi.

Chẳng biết tại sao, hắn lại có loại cảm giác gia trưởng chờ đợi hài tử tan học về.

"Hì hì, Thiên Đế hôm nay dạy ta thứ gì tất cả đều ghi nhớ cả."

Vân Tịch ngạo nghễ nói:

"Về sau ta nhất định sẽ vượt qua sư phụ!"

"Vượt qua chủ nhân? Ha ha ha."

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười của Thí Đạo.

"Thí Đạo tỷ tỷ, tỷ cười cái gì?"

Vân Tịch hai tay chống hông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập phẫn nộ.

“Không có gì, không có gì.”

Ý thức được không đúng, Thí Đạo lắc đầu liên tục:

“Chỉ là vừa mới nhớ tới chuyện vui.”

“Chuyện vui gì?”

Vân Tịch truy hỏi.

“Ây… Ta hôm nay ở trong núi nhìn thấy một yêu thú sinh con.”

Thí Đạo bất đắc dĩ, đành phải thuận miệng bịa chuyện nói.

Vân Tịch: “???”

“Cái này có gì hay mà cười?”

“Xác thực không buồn cười.”

Thí Đạo nhún vai.

Vân Tịch: “…”

“…”

Chương 416: Thiên Cung Xuất Thế

Sau khi trở thành đồ đệ của Thiên Đế, Vân Tịch cơ hồ mỗi ngày đều sẽ đi về Thiên Cung, học hỏi Thiên Đế các loại tri thức.

Đáng nhắc tới chính là, Thiên Đế dạy cũng không chỉ Thiên Diễn Cửu Biến , còn có các loại công pháp, bí tịch cùng thần thông.

Tóm lại, đối với Vân Tịch mà nói, trăm lợi mà không có hại.

Cho dù ngày sau Vân Tịch tiến giai Thái Hư cảnh, thậm chí Chân Thần cảnh, cũng có thể tạo được tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Về phần Tần Giác, vẫn giống bình thường ăn cơm uống rượu đi ngủ.

Bất quá từ sau khi đến Thần vực, Tần Giác liền rất ít chú ý chuyện ngoại giới, ngày này, chỗ Tần Giác nghênh đón một vị khách quen thuộc.

” Sư thúc.”

Lạc Vi Vi hai tay ôm quyền, khom người hành lễ.

Sau nhóm năm đệ tử đầu tiên, Lạc Vi Vi cũng thu được tư cách tiến vào Thần vực, bao gồm cả phụ thân của nàng Lạc Tầm.

Tần Giác nhấp một hớp linh tửu, nhìn Lạc Vi Vi từ trên xuống dưới, hơi có vẻ kinh ngạc:

“Đã Chí Tôn cảnh trung kỳ rồi sao?”

Nếu như hắn nhớ không lầm, lúc Lạc Vi Vi vừa về Huyền Ất Sơn, hắn chỉ có Chí Tôn cảnh sơ kỳ mới đúng.

“Ừm, may mắn đột phá.”

Lạc Vi Vi gật đầu.

Tốc độ tu luyện này, đã đủ để kinh hãi Linh Ương giới, khó trách sẽ bị Thuần Dương thánh địa cho rằng có hi vọng chạm đến Đại Thánh cảnh, muốn cưỡng ép lưu lại.

Đặt ở vị diện cao hơn khác, Đại Thánh cảnh có lẽ không tính là gì, nhưng ở Linh Ương giới lại là đỉnh phong, có thể khiến một gia tộc cường thịnh vài vạn năm!

“Tìm ta có chuyện gì không?”

Tần Giác hỏi thăm.

“Không có… Không có việc gì, chính là muốn đến thăm sư thúc một chút.”

Lạc Vi Vi gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, lúng túng nói.

“???”

Tần Giác cười khổ, bất đắc dĩ nhún vai:

“Được a.”

“Tần sư huynh!”

Lời còn chưa dứt, Tô Ngạn từ đằng xa bay tới.

Không sai, là bay.

Trải qua gần hai tháng tu luyện, Tô Ngạn rốt cục bước vào Địa giai, có được năng lực ngự không phi hành.

“A, là ngươi?”

Nhìn thấy Lạc Vi Vi, Tô Ngạn miệng nhỏ khẽ nhếch, hơi có vẻ kinh ngạc.

Hai người trước đó gặp qua rất nhiều lần, cũng không lạ lẫm.

“Là ngươi?”

Lạc Vi Vi cũng sững sờ, rất nhanh liền chú ý đến:

“Tu vi của ngươi…”

Lần trước gặp mặt, Lạc Vi Vi Địa giai, Tô Ngạn Chí Tôn cảnh, nghĩ không ra mấy tháng đi qua, hai người lại phát sinh thay đổi, tình huống này là sao?

Chẳng lẽ còn có thể nghịch tu luyện à?

“Ta tự phế tu vi, tu luyện lại từ đầu.”

Tô Ngạn không che giấu chút nào nói.

“Thì ra là thế.”

Lạc Vi Vi giật mình, nhưng lập tức có một vấn đề từ trong đầu toát ra, Tô Ngạn tại sao phải tự phế tu vi?

Thấy Tô Ngạn không có chủ động giải đáp, Lạc Vi Vi cũng không tiện nhiều lời, vừa muốn đổi chủ đề, liền thấy Tô Ngạn phi thân nhào vào trong lòng Tần Giác, mà Tần Giác cũng trở tay ôm lấy Tô Ngạn, tựa hồ sớm đã thành thói quen.

Trong chốc lát, Lạc Vi Vi giống như bị hóa đá, dừng lại tại chỗ.

“Ngươi… Các người…”

Lạc Vi Vi há to miệng, cuối cùng lại không nói gì ra.

Tình cảnh này, Lạc Vi Vi sao có thể nhìn không ra chuyện gì đang xảy ra?

“Sư thúc, ta còn có việc, không quấy rầy người nữa.”

Nói xong, Lạc Vi Vi ánh mắt cô đơn, quay người rời đi.

Đưa mắt nhìn Lạc Vi Vi đi xa, Tô Ngạn thở dài nói:

“Tần sư huynh, Lạc Vi Vi này hình như rất thích ngươi.”

Điểm này, từ Tô Ngạn lần đầu tiên gặp Lạc Vi Vi, loại không khí giương cung bạt kiếm kia liền có thể nhìn ra.

“Thật sao? Ta sao không có phát hiện?”

Không hề nghi ngờ, đây là câu hỏi chí mạng, Tần Giác chỉ có thể giả vờ như cái gì cũng không biết.

Trên thực tế, Tần Giác sao nhìn không ra tâm tư của Lạc Vi Vi, chỉ là hắn vẫn luôn đối đãi với Lạc Vi Vi như muội muội, chưa bao giờ có ý khác, nếu không há lại sẽ lựa chọn Tô Ngạn?

“Thật không có phát hiện sao?”

Tô Ngạn lộ ra nụ cười thâm sâu.

Tần Giác: “…”

…

Sau khi bước vào Địa giai, không cần ăn cơm, ngủ nghỉ Tô Ngạn bắt đầu càng thêm cố gắng tu luyện, tới cuối cùng, dứt khoát tiến vào trạng thái bế quan.

Đối với việc này, Tần Giác cũng không có đi quản.

Dù sao con đường tu luyện, trọng yếu nhất chính là cơ sở, chỉ

có cơ sở tốt, mới có thể trưởng thành là đại thụ che trời, nếu không rất dễ dàng nghiêng hoặc là sụp đổ, cho nên Tần Giác tuyệt đối sẽ không đốt cháy giai đoạn.

“Ha ha, thật thoải mái.”

Duỗi lưng một cái, Tần Giác từ trên tảng đá đứng lên, ánh nắng chiếu xuống, chiếu sáng núi rừng, cắt hình ảnh thành vô số mảnh, mỹ lệ vô cùng.

Đang lúc Tần Giác chuẩn bị hoạt động gân cốt một chút, lông mày gảy nhẹ, nhìn về phía chân trời.

Cùng lúc đó, nơi xa bỗng nhiên dâng lên một khí tức cường đại, chính là Thiên Đế.

“Có người ngoài tiến vào Thần vực.”

Thiên Đế trầm giọng nói.

Bởi vì Thần vực vừa mới khôi phục không bao lâu, Thiên Đế lại đang vội vàng chữa trị cho những tàn hồn Chân Thần kia, liền không có bố trí trận pháp, không nghĩ tới lại có người xông vào.

…

Hô!

Chiến hạm đen nhánh xuyên qua tầng mây, giáng lâm Thần vực, tản ra khí tức quỷ bí khó lường, cùng cảnh vật xung quanh lộ ra vẻ không hợp.

“Nơi này thật là Thần vực?”

Bên trong chiến hạm, một bóng người toàn thân bao phủ trong áo bào mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi kêu lên.

“Sao lại biến thành dạng này?”

Một người khác cũng trợn mắt hốc mồm.

Phải biết, trong ấn tượng của bọn hắn, Thần vực ba trăm năm mới mở ra một lần, đồng thời vẫn luôn bị sương mù bao phủ, thê lương hoang vu, không có một ngọn cỏ, lúc nào trở nên sinh cơ bừng bừng, linh khí mờ mịt như thế?

Chẳng lẽ bọn hắn đi nhầm chỗ rồi?

"Mau nhìn, kia là linh quả cấp mười hai, Kim Khả Lạp!"

"Còn có linh dược cấp mười ba, Thánh Nguyên!"

"Cấp mười bốn, cấp mười lăm…"

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người trong chiến hạm đều là lâm vào điên cuồng, hận không thể lập tức lao ra, hái đi toàn bộ những linh quả, linh dược kia.

"Ta không phải đang nằm mơ chứ?"

Lời còn chưa dứt, bộp một tiếng, người kia đổ xuống, bụm mặt nói:

"Không phải đang nằm mơ!"

"Chúng ta rốt cuộc đang ở nơi nào, Thiên Đường sao?"

"Bất kể thế nào, trước tiên hái những linh quả, linh dược kia rồi hẵng nói!"

Ngắn ngủi yên tĩnh qua đi, đám người mở ra cửa khoang, còn chưa kịp động thủ, một thân ảnh nháy mắt xuất hiện trước mặt bọn hắn.

"Các ngươi là ai?"

Thiên Đế hai tay chắp ra sau lưng, từ trên cao nhìn xuống đám

người, khí tức không chút nào che lấp.

Đối mặt với uy áp của một Chân Thần thượng vị, những võ giả Thái Hư cảnh này sao có thể tiếp nhận, lúc này nhao nhao quỳ xuống, có mấy người tu vi hơi thấp, càng là đầu rạp xuống đất, không thể động đậy.

Nam tử hắc bào cầm đầu là cường giả Thái Hư đệ lục cảnh, cố nén uy áp của Thiên Đế, nhắm mắt nói:

"Ta… Chúng ta là sứ giả của Ma tộc, đến mảnh khu vực này xem xét, không cẩn thận xông lầm nơi đây, mong được

Đến lúc này, liền xem như ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra Thiên Đế cường đại cỡ nào, căn bản không có chút lực phản kháng nào.

"Ma tộc?"

Thiên Đế như có điều suy nghĩ:

"Ma Ẩn của Ma tộc kia?"

Lời vừa nói ra, nam tử hắc bào toàn thân rung mạnh:

"Kia… Đó là lão tổ đời thứ nhất của Ma tộc bọn ta."

"Đã như vậy, xem ở phân thượng của Ma tộc, tha cho các ngươi một mạng."

Thiên Đế hờ hững nói.

"Đa tạ… Tiền bối! Đa tạ tiền bối!"

Đám người đại hỉ.

"Với lại, sau khi rời khỏi đây nói cho ngoại giới biết… Thiên Cung xuất thế."

Chương 417: Phản Ứng Của Thế Lực Khắp Nơi

Vốn dĩ Thiên Đế tính toán đợi sau khi chữa trị xong cho tất cả tàn hồn Chân Thần, lại tuyên bố tin tức Thiên Cung xuất thế, nhưng những cường giả Thần vực Ma tộc đi lầm vào lại làm cho Thiên Đế thay đổi chủ ý.

Dù sao trừ Tần Giác ra, giới nội căn bản không ai có thể uy hiếp được Thiên Cung, cũng không cần tiếp tục ẩn giấu.

Thế là tin tức liên quan tới Thiên Cung ở Thần vực xuất thế, cứ như vậy nhanh chóng càn quét toàn bộ hư không, gây nên sóng to gió lớn!

Nhất là cao tầng thế lực khắp nơi, đang tiếp nhận tin tức nháy mắt, nhao nhao trợn mắt hốc mồm, cơ hồ không thể tin vào tai mình.

Phải biết, dù cho đối với ba cường giả Chân Thần cảnh của Bạch Long tộc, Ma tộc, Võ Thần điện thì Thiên Cung cũng là tồn tại trong truyền thuyết, chưa hề tiếp xúc qua.

Trọng yếu nhất chính là, Thiên Cung không phải đã bị hủy diệt vào mấy chục vạn năm trước rồi à, sao lại đột nhiên khôi phục?

Chỉ một thoáng, vô số thế lực điều động sứ giả, ý đồ muốn tiến về Thần vực tìm tòi hư thực.

Dù sao, nếu như Thiên Cung thật khôi phục, như vậy đủ để phá vỡ toàn bộ hư không, thậm chí thế cục giới nội!

Giờ phút này, cách Thần vực gần nhất trên một vùng đại lục,

cường giả các phương tụ tập ở đây, ngư long hỗn tạp, có thể nói phồn hoa chưa từng có, đồng thời thỉnh thoảng có xảy ra chiến đấu, cực kì thảm liệt.

“Khụ khụ, các ngươi nói, tin tức Thiên Cung xuất thế, là thật sao?”

Trong tửu lâu, nam tử cao lớn bày ra kết giới, thấp giọng nói.

“Không rõ, tựa như là một đội sứ giả Ma tộc không cẩn thận xông lầm vào Thần vực, phát hiện Thiên Cung, về phần tình huống cụ thể thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có nội bộ Ma tộc biết.”

Một tên nam tử khác lắc đầu nói.

Liên quan tới tin tức Thiên Cung xuất thế, sớm nhất là từ Ma tộc truyền ra, nhưng Ma tộc đồng thời không có công bố quá trình xảy ra, cho nên tình huống cụ thể, rất nhiều thế lực đều không hiểu rõ.

Nếu không cũng không cần cố ý điều động sứ giả, tiến về Thần vực điều tra.

“Thần vực mỗi ba trăm năm mở ra một lần, thời gian còn lại đều thuộc về trạng thái phong bế, có phải là Ma tộc trong chuyện xưa biên chế ra không?”

Lúc này, một cô gái tóc ngắn cau mày nói.

Bên cạnh bàn tổng cộng có bốn người, hai nam hai nữ, đều trên Thái Hư đệ lục cảnh, trong đó nam tử cao lớn là Thái Hư đệ thất cảnh, võ giả xung quanh sau khi nhìn thấy phục sức trên người bọn họ, tất cả đều thức thời thối lui, không dám tới gần.

Nguyên nhân rất đơn giản, bốn người này đến từ Võ Thần điện.

Cho dù bởi vì Tần Giác, khiến cho Võ Thần điện nguyên khí trọng thương, không thể không co thế lực lại, nhưng Võ Thần điện chung quy là một trong ba đại thế lực đỉnh phong của vùng hư không này, cho dù đi đến nơi nào, đều không phải võ giả bình thường có thể đắc tội.

“Không bài trừ khả năng này.”

Nam tử cao lớn khẽ gật đầu:

“Thần vực ba trăm năm mới mở ra một lần, trong lúc này, cho dù là điện chủ đại nhân cũng thúc thủ vô sách, mấy sứ giả Ma tộc, làm sao có thể xông vào?”

“Sư huynh, vậy chúng ta tiếp theo nên làm sao bây giờ?”

Nữ tử cuối cùng hỏi.

“Ừm… Trưởng lão giao nhiệm vụ cho chúng ta là nhất định phải tự mình xác định, mặc kệ là thật hay giả, ngày mai lái chiến hạm hư không đi qua nhìn một chút trước.”

Nam tử cao lớn trầm ngâm một lát, phân phó nói.

Với tu vi của bốn người, kỳ thật hoàn toàn có thể tung hoành hư không, một mình tiến về Thần vực.

Sở dĩ lựa chọn lái chiến hạm hư không, là bởi vì lo lắng ven đường lọt vào phục kích.

Mặc dù bọn hắn là thành viên của Võ Thần điện, nhưng không có nghĩa là sẽ không có người có ý đồ với bọn họ, lỡ như đây là âm mưu của Ma tộc, chẳng phải là xong đời rồi sao?

Đột nhiên, bên ngoài tửu lâu truyền đến từng trận kinh hô cùng rối loạn, khiến cho bốn người chú ý.

“Làm sao vậy?”

Nam tử cao lớn thu hồi kết giới, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Bởi vì bọn hắn ở lầu ba, cho nên có thể nhìn rõ thấy tràng cảnh trên đường phố.

“Oa, là cường giả Bạch Long tộc!”

“Thật là, ngay cả Bạch Long tộc cũng phái người đến!”

“Hắc hắc, lần này có trò hay để nhìn.”

“…”

Trên đường phố, võ giả các phương nghị luận ầm ĩ, hoặc là cười trên nỗi đau của người khác, hoặc là tràn ngập hiếu kì.

Trong phạm vi quản hạt của Võ Thần điện, đại bộ phận võ giả nhân loại đều rất cừu thị Bạch Long tộc, nhưng đại lục này thuộc về khu vực trung lập, sinh tồn rất nhiều chủng tộc, cho nên Bạch Long tộc xuất hiện, cũng không có dẫn tới vây công, ngược lại được Yêu tu cùng Trùng tộc hoan nghênh.

…

Bạch Long tộc?

Bốn thành viên của Võ Thần điện hơi biến sắc mặt, theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên thấy năm khí tức mênh mông của cường giả Bạch Long tộc từ đằng xa đi tới.

Cường giả cầm đầu Bạch Long tộc toàn thân bao phủ trong hắc bào, ngăn cách linh thức, nhìn không rõ dung mạo, bốn người còn lại thì theo thứ tự là Thái Hư đệ lục cảnh, tư thái thon dài, dung mạo tuấn dật, đi theo cường giả cầm đầu Bạch Long tộc, tất cung tất kính.

“Hừ, nghĩ không ra ngay cả bọn hắn cũng tới.”

Cô gái tóc ngắn hàm răng cắn chặt, hai mắt lửa giận thiêu đốt, hận không thể lập tức xông lên cùng những cường giả Bạch Long tộc kia liều mạng.

“Hắc Tuyết, chúng ta có nhiệm vụ bên người, không muốn phức tạp.”

Thấy thế, nam tử cao lớn nhíu mày nói.

“Vâng.”

Hít một hơi thật sâu, nữ tử tên Hắc Tuyết thu hồi ánh mắt, cưỡng ép khống chế chính mình.

Võ Thần điện cùng Bạch Long tộc chiến tranh đã dài đến mấy ngàn năm, trong lúc đó không biết có bao nhiêu cường giả vẫn lạc, bao gồm cả phụ mẫu của Hắc Tuyết, bởi vậy nàng hận thấu xương Bạch Long tộc.

“Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta vẫn là chuyển sang nơi khác đi.”

Phòng ngừa Hắc Tuyết bạo tẩu, nam tử cao lớn đề nghị.

Hắc Tuyết cũng hiểu được dụng ý của nam tử cao lớn, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, thế là bốn người lặng yên không một tiếng động rời khỏi tòa thành thị này.

Nhưng mà ngày hôm sau, bọn hắn không ngờ gặp năm cường giả Bạch Long tộc kia, chẳng qua là trên chiến hạm hư không trước khi đến Thần vực.

Nếu không phải nam tử cao lớn dùng linh lực trấn áp Hắc Tuyết, chỉ sợ song phương đã đánh lên.

“Ai, tại sao lại gặp bọn hắn.”

Nam tử cao lớn bất đắc dĩ.

“Nhiệm vụ của bọn hắn hẳn là giống như chúng ta, là đi điều tra Thần vực.”

Nam tử bên cạnh đưa ra phán đoán:

“Xem ra Bạch Long tộc cũng rất để ý chuyện Thiên Cung phải chăng xuất thế.”

“Nói nhảm.”

Nam tử cao lớn trợn mắt:

“Thánh nữ Bạch Long tộc thế nhưng là vừa mới thu được truyền thừa Chân Thần không bao lâu, nếu Thiên Cung xuất thế, đối với Bạch Long tộc trăm lợi mà không có một hại!”

Ầm ầm!

Ngay lúc hai người đàm luận, chiến hạm đột nhiên xuất hiện rung mạnh, trời đất quay cuồng, xém chút sụp đổ!

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Nam tử cao lớn kinh hãi, vội vàng bay ra bên ngoài.

“Là Hư Không Cự Thú, chúng ta lọt vào tập kích của Hư Không Cự Thú!”

Vừa mới đi tới bên ngoài chiến hạm chỗ boong tàu, liền có người hét lớn.

“???”

Nam tử cao lớn đầu đầy hỏi chấm, có lầm hay không, xui xẻo như vậy?

Ầm ầm!

Chiến hạm lần nữa chấn động, kết giới đủ để ngăn chặn công kích của cường giả Thái Hư đệ ngũ cảnh đã vỡ vụn, thân chiến hạm cũng bị xé mở ra một cái khe, cả hàng trăm võ giả bị cuốn ra ngoài, suýt nữa mất mạng.

Rống!

Trong tầm mắt, một con quái thú khổng lồ xuất hiện, xúc tu như dây leo bao trùm toàn bộ chiến hạm, che khuất bầu trời, chặt đứt tất cả đường lui.

“Đáng chết! Kia là Hư Không Cự Thú Thái Hư đệ bát cảnh, U Quỷ!”

Nam tử cao lớn sắc mặt như tro tàn, lọt vào loại tập kích của Hư Không Cự Thú này, ngay cả chỗ để chạy trốn cũng không có.

Mắt thấy chiến hạm sắp bị phá hủy, từng luồng bạch quang bỗng nhiên nở rộ, nháy mắt đâm xuyên qua xúc tu của Hư Không Cự Thú, chiếu sáng phạm vi ngàn dặm như ban ngày!

Ngay sau đó một thân ảnh chậm rãi bay lên không, cùng cự thú hư không giằng co.

Chương 418: Xác Nhận Tin Tức

“Là cường giả Bạch Long tộc kia!”

Nam tử cao lớn hãi nhiên.

Cùng Hư Không Cự Thú triển khai giằng co không phải người khác, chính là cường giả Bạch Long tộc cả người khoác hắc bào không thấy rõ dung mạo ngày hôm qua.

Giờ phút này, trong cơ thể nam tử mặc hắc bào tách ra đạo đạo bạch quang, loá mắt vô cùng, chiếu sáng phạm vi ngàn dặm như ban ngày, cơ hồ mắt mở không ra.

Trọng yếu nhất chính là, khí tức của người mặc hắc bào không kém Hư Không Cự Thú chút nào, thậm chí còn hơn!

Mắt thấy cảnh tượng này, nam tử cao lớn âm thầm kinh hãi, nhịn không được hô may mắn, còn may hắn vừa rồi vẫn luôn đứng tại chỗ, nếu không một khi đánh lên, cơ hồ hắn phải chết không nghi ngờ.

Cùng lúc đó, những võ giả khác trên chiến hạm cũng chú ý tới động tĩnh bên này, đưa mắt trông lại, cũng không dám tới gần.

Thái Hư đệ bát cảnh chiến đấu, căn bản không phải chỗ bọn hắn có thể tham dự.

“Thần nữ điện hạ!”

Mặt khác bốn tên Bạch Long tộc cường giả thấy thế, vội vàng xông tới.

“Các ngươi tất cả lui ra, Hư Không Cự Thú này giao cho ta.”

Người mặc hắc bào ngữ khí băng lãnh, không có nửa điểm tình cảm.

“Thế nhưng là…”

Bốn tên Bạch Long tộc cường giả hai mặt nhìn nhau, hơi có vẻ do dự.

“Lui ra!”

Người mặc hắc bào hừ lạnh một tiếng, không do dự nói.

“Vâng!”

Bốn người bất đắc dĩ, đành phải lui ra phía sau.

Thần nữ?

Nam tử cao lớn con ngươi thu nhỏ lại, lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

Theo hắn biết, Bạch Long tộc trước mắt chỉ có một thần nữ, đó chính là người cách đây không lâu thu được truyền thừa Chân Thần, đồng thời thiên phú có một không hai trong tam đại thế lực đỉnh phong Long Tiểu Vũ!

Ngay cả nàng cũng tới rồi sao?

Ầm ầm!

Ngay lúc nam tử cao lớn cúi đầu suy tư, người mặc hắc bào cùng Hư Không Cự Thú chiến đấu đã khai hỏa, trong chốc lát, linh lực đầy trời càn quét ra, hướng bốn phương tám hướng khuếch tán, may mà người mặc hắc bào cố ý rời xa chiến hạm, nếu không chiến hạm rất có thể sẽ bởi vì không chịu nổi lực lượng này mà trực tiếp sụp đổ.

Rầm rầm rầm!

Người mặc hắc bào không ngừng né tránh, khoảng cách chiến đấu cũng càng ngày càng xa, tới cuối cùng, đã chỉ có thể nhìn thấy vô số quang mang cùng gợn sóng năng lượng.

Oanh!

Một tiếng vang kinh thiên động địa, cuối tầm mắt đột nhiên sáng lên bạch quang vô tận, giống như mặt trời trên không, óng ánh chói mắt!

Mấy giây sau, quang mang tiêu tán, không khí khôi phục yên tĩnh.

Nửa ngày, có người nuốt ngụm nước miếng, khàn giọng nói:

“Ai thắng rồi?”

Lời còn chưa dứt, người mặc hắc bào đạp không mà đến, điềm nhiên như không có việc gì đáp xuống trên chiến hạm, ngay cả một mảnh góc áo đều không có nhăn nhúm, đáp án rõ ràng.

“…”

Trầm mặc, giống như chết rồi.

Người mặc hắc bào không nói gì, nhìn nam tử cao lớn cách đó không xa, thân ảnh chớp lên, biến mất không thấy gì nữa.

Người mặc hắc bào nhìn chăm chú nháy mắt, nam tử cao lớn lập tức như rớt vào hầm băng, chỉ cảm thấy một khí lạnh từ lòng bàn chân đi thẳng lên đỉnh đầu, khiến hai chân hắn mềm nhũn, xém chút quỳ xuống.

Thật đáng sợ!

Trước đó, nam tử cao lớn vẫn cho rằng lời đồn ngoại giới quá khoa trương, nếu Long Tiểu Vũ thuộc về thế hệ trẻ tuổi, thiên phú mạnh hơn, lại có thể cường đại đến cỡ nào chứ?

Cho tới bây giờ, nam tử cao lớn mới ý thức được, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ!

Hai vạn năm trước, nam tử cao lớn cũng là thiên tài của Võ Thần điện, nhưng so với Long Tiểu Vũ, ngay cả xách giày cũng không xứng!

“Muốn nói chuyện này cho trưởng lão không?”

Nam tử cao lớn kịp phản ứng lâm vào xoắn xuýt.

Thần nữ Bạch Long tộc chỉ xuất hiện ở đây cùng bốn hộ vệ Thái Hư đệ lục cảnh, có thể nói là cơ hội tốt ngàn năm có một, nếu là có thể giết chết nàng, chỉ sợ ngay cả điện chủ cũng phải khen thưởng cho hắn.

Trải qua một lát suy tư, nam tử cao lớn cuối cùng vẫn là quyết định từ bỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Một, lúc người mặc hắc bào vừa rồi nhìn về phía hắn, rất có thể đã nhìn thấu thân phận của hắn là cường giả của Võ Thần điện, nhưng không có động thủ, chứng minh người mặc hắc bào cũng không muốn tùy tiện lạm sát kẻ vô tội.

Nếu không với thực lực của người mặc hắc bào, muốn giết bốn người bọn hắn, quả thực dễ như trở bàn tay.

Hai, người khác vừa cứu mình, mình lại muốn giết chết người ta, cho dù nói từ phương diện nào, đều có chút không thể nào nói nổi.

Hạ quyết tâm, nam tử cao lớn chuẩn bị mang theo ba sư đệ sư muội còn lại rời khỏi chiến hạm, dù sao nơi này cách Thần vực đã không xa.

Không chỉ là nam tử cao lớn, võ giả các thế lực còn lại cũng nhao nhao thi triển thần thông, rời chiến hạm, lặng yên không một tiếng động tiến về Thần vực.

Đương nhiên, bao gồm cả người mặc hắc bào.

Đáng nhắc tới chính là, như nam tử cao lớn, nam tử hắc bào đúng là Long Tiểu Vũ.

Theo lý thuyết loại chuyện này căn bản không cần Long Tiểu Vũ tự mình ra mặt, nhưng nàng từng tiếp thu qua truyền thừa của Thiên Đế, cho nên rất hiếu kì rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nếu như Thiên Cung thật xuất thế, có lẽ nàng còn có thể thuận tiện đi bái phỏng 'Sư phụ' kia của mình một cái .

Sau nửa canh giờ, mọi người đi tới bên ngoài Thần vực, nhìn sương mù trước mắt tán đi, Thần vực rực rỡ hẳn lên, đều là nghẹn họng nhìn trân trối, lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Thần vực vậy mà thật sản sinh biến hóa!

Dù cho cách nhau rất xa, vẫn có thể cảm nhận được sóng linh khí bên trong sương mù.

Phải biết, ở đây đại bộ phận võ giả đều là thiên tài thế hệ trước của các thế lực khắp nơi.

Đám người vốn còn muốn vào xem, nhưng lại phát hiện bên ngoài Thần vực có tầng kết giới, không thể phá vỡ, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

Huống chi, nếu Thiên Cung thật ở, mà bọn hắn lại mạnh mẽ công kích, chẳng phải là tự tìm đường chết?

Đúng lúc này, người mặc hắc bào từ đằng xa bay tới, cũng chính là Long Tiểu Vũ, nhẹ nhàng xuyên qua kết giới, tiến vào Thần vực.

Đám người kinh ngạc,không biết thân phận của người mặc hắc bào, mặt mũi tràn đầy ngơ ngác, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Bọn hắn thử lâu như vậy cũng thúc thủ vô sách, người mặc hắc bào thế mà cứ như vậy đơn giản đi vào rồi?

Chỉ có nam tử cao lớn từ đầu đến cuối mặt không biểu tình, sớm đã chuẩn bị tâm lý.

“Xem ra, Thiên Cung thật sắp xuất thế.”

Nam tử cao lớn thở dài, trầm lặng nói.

Nếu Long Tiểu Vũ có thể xuyên qua kết giới, liền chứng minh tầng này kết giới tuyệt đối có quan hệ với Thiên Cung.

Dù sao thật lâu trước đó có người suy đoán, những tàn hồn Chân Thần viễn cổ ở Thần vực kia đến từ Thiên Cung mấy chục vạn năm trước, kết hợp với tin tức Ma tộc thả ra, cùng Long Tiểu Vũ có thể xuyên qua kết giới, cơ bản đã có thể xác định tin Thiên Cung xuất thế là thật.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Hơi chút trầm ngâm, nam tử cao lớn xoay người nói.

“A?”

Nghe vậy, ba thành viên của Võ Thần điện có hơi mờ mịt, nhất là Hắc Tuyết.

“Vì sao?”

“Xác nhận tin tức, tin Thiên Cung xuất thế là thật.”

Nam tử cao lớn thản nhiên nói.

“…”

…

…

Xuyên qua kết giới, cảnh tượng trước mặt Long Tiểu Vũ lập tức rộng mở sáng ra, còn ưu mỹ hơn vô số lần so với bên ngoài Thần vực nhìn vào, linh khí mức độ đậm đặc không thua kém phòng tu luyện hạch tâm của Bạch Long tộc chút nào.

Không chỉ có như thế, phóng tầm mắt nhìn tới, ánh mắt chiếu tới chỗ nào, các loại thiên tài địa bảo, linh thực linh quả nhiều vô số kể, trải rộng sơn xuyên đại địa, giống như tiên cảnh.

Cơ hồ khi Long Tiểu Vũ tiến vào Thần vực, Thiên Đế bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện trước mặt Long Tiểu Vũ.

“Là ngươi?”

Thiên Đế đầu tiên là sững sờ, lập tức giật mình.

Khó trách đối phương có thể xuyên qua kết giới, tiến vào Thần vực, thì ra là có được khí tức công pháp giống hắn.

“Sư phụ!”

Long Tiểu Vũ liền vội vàng khom người hành lễ.

Chương 419: Long Tiểu Vũ Nghi Hoặc

Nghiêm túc suy nghĩ mà nói, Thiên Đế xác thực được Long Tiểu Vũ xem như sư phụ, nếu như không phải có truyền thừa của Thiên Đế, Long Tiểu Vũ tuyệt không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy bước vào Thái Hư đệ bát cảnh, đồng thời vượt xa cường giả cùng giai.

Mặc dù Thiên Đế bây giờ tái tạo nhục thân, nhưng cũng không khác là mấy so với lúc ở trên Phong Thần đài, cho nên Long Tiểu Vũ một chút liền nhận ra được.

Với lại cho dù Long Tiểu Vũ toàn thân bao phủ ở bên trong hắc bào, lại hoàn toàn tránh không khỏi thăm dò của Thiên Đế.

“Ngươi sao lại xuất hiện ở đây?”

Thiên Đế kinh ngạc, đối với Long Tiểu Vũ gọi mình là sư phụ cũng không bài xích.

“Ta nghe nói Thiên Cung xuất thế, cho nên muốn đến nhìn xem là thật hay không.”

Long Tiểu Vũ không giấu diếm chút nào.

“Thì ra là thế.”

Thiên Đế như có điều suy nghĩ, đưa mắt nhìn lại, quả nhiên thấy bên ngoài Thần vực ẩn giấu rất nhiều võ giả đến từ các thế lực khác nhau, đang dần dần rút lui.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định mục đích đến đây giống

với Long Tiểu Vũ, bất quá bởi vì không có khí tức công pháp riêng biệt của Thiên Đế, cho nên không cách nào xuyên qua kết giới, tiến vào Thần vực.

Đáng nhắc tới chính là, so với Vân Tịch, Thiên Đế lúc trước kỳ thật xem trọng Long Tiểu Vũ hơn, dù sao Long Tiểu Vũ chính là Thần thú bạch long, lại có được huyết mạch cực kì tinh thuần, trọng yếu nhất chính là, mấy chục vạn năm trước, Bạch Long tộc là thế lực từng thuộc về Thiên Cung.

Bởi vậy, Thiên Đế trực tiếp truyền công pháp tự mình tu luyện cho Long Tiểu Vũ.

Nhưng mà mấy tháng đi qua, Long Tiểu Vũ mang cho Thiên Đế kinh hỉ, còn vượt xa cả Vân Tịch.

“Cái kia… Ta có thể tham quan Thiên Cung một chút không?”

Thấy Thiên Đế trầm mặc không nói, Long Tiểu Vũ cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Đương nhiên có thể.”

Thiên Đế khẽ gật đầu:

“Đúng rồi, nơi này còn có một người quen… .Bạn”

Do dự thật lâu, Thiên Đế cuối cùng lựa chọn dùng từ ‘bạn’ để hình dung.

“Bạn?”

Long Tiểu Vũ sững sờ, nàng không nhớ rõ mình trừ Thiên Đế ra, còn quen biết cường giả Thiên Cung khác.

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Đế, Long Tiểu Vũ rất nhanh liền hiểu, người bạn kia là ai.

“Tiền bối? Người cũng ở nơi đây?”

Long Tiểu Vũ đại hỉ, lập tức vui vẻ xông đi lên, bộ dáng kia, tựa hồ hận không thể trực tiếp ôm lấy đối phương.

Trừ Tần Giác, còn có thể là ai?

“Đã lâu không gặp.”

Tần Giác để bầu rượu xuống, phất tay chào hỏi.

“Đã lâu không gặp.”

Cưỡng chế nội tâm kích động, Long Tiểu Vũ phất tay bỏ đi hắc bào, lộ ra dung mạo cùng dáng người tuyệt mỹ.

“Ừm? Chủ nhân, nàng là ai?”

Lúc này, Thí Đạo từ bên cạnh đi tới, nhìn Long Tiểu Vũ từ trên xuống dưới, hơi có vẻ nghi hoặc.

“Nàng tên Long Tiểu Vũ, là một người bạn của ta, thần nữ Bạch Long tộc.”

Tần Giác giới thiệu nói:

“Đây là ách… Thần khí Thí Đạo.”

“Thí Đạo?”

Long Tiểu Vũ bỗng nhiên mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi mà nói:

“Ngươi chính là thần kiếm Thí Đạo trong truyền thuyết có thể bổ ra thời không kia sao?”

Bởi vì Thần khí ở giới nội cực kì thưa thớt, đại bộ phận đều là từ giữa thiên địa sinh ra, cho nên rất dễ phân biệt.

Chỉ là Thí Đạo sao cũng không nghĩ tới, mấy chục vạn năm trôi qua, lại còn có người biết nàng.

Trên thực tế, Long Tiểu Vũ cũng là bởi vì thích đọc cổ tịch tư liệu, cộng thêm lịch sử Bạch Long tộc lâu đời, chưa hề xuất hiện qua đứt gãy, mới may mắn nhìn thấy ghi chép về Thí Đạo ở khối ngọc giản nào đó.

“Không sai, là ta.”

Thí Đạo chắp hai tay ra sau, ngạo nghễ nói:

“Nghĩ không ra mấy chục vạn năm trôi qua, còn có người có thể nhận ra ta.”

Chờ đã!

Bạch Long tộc?

Thí Đạo giật mình, nếu như người này là thần nữ Bạch Long tộc, cũng không ngoài ý muốn gì.

Sau đó, Long Tiểu Vũ đi theo Thiên Đế thăm quan toàn bộ Thần vực, thẳng đến mặt trời lặn phía tây, màn đêm buông xuống, mới quay trở lại ngọn núi Tần Giác ở.

Không sai, trải qua suy tư, Long Tiểu Vũ cuối cùng quyết định tạm thời ở đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi.

Với điều này, Tần Giác tự nhiên sẽ không cự tuyệt, thế là Long Tiểu Vũ cứ như vậy ở lại.

Một bên khác, Thiên Đế không khỏi có chút buồn bực, hai đồ đệ của mình tựa hồ càng thích Tần Giác hơn, quả thực khiến cho người ta rất thương tâm.

“Tiền bối, ngươi đang làm gì?”

Hắc ám như sương mù bao phủ lại toàn bộ Thần vực, giữa rừng núi mơ hồ có huỳnh quang hiện lên, nối liền không dứt, hình thành các loại đồ án, mỹ lệ vô cùng.

Long Tiểu Vũ chậm rãi ngồi xuống, cách Tần Giác chỉ có nửa mét.

Thấy thế, Tần Giác đứng dậy tựa ở trên tảng đá, thản nhiên nói:

“Ngắm phong cảnh.”

Long Tiểu Vũ: “…”

Chẳng biết tại sao, Tần Giác trong đầu đột nhiên hiện ra rất nhiều trí nhớ của kiếp trước, cùng một ca khúc, để trong lòng hắn có chút phức tạp.

Nói đến, hắn đã thật lâu không có hát.

Nghĩ tới đây, Tần Giác ngửa đầu nhấp một ngụm linh tửu, thấp giọng hát nói:

“Ta ngồi ở trước giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi ức đầy trời.”

“Sinh mệnh là ảo giác hoa lệ, thời gian là cướp, trộm đi hết thảy.”

“…”

“Có một loại vĩnh viễn, vĩnh viễn không thay đổi như vậy hay không.”

“Mỹ lệ đã ôm qua đều không còn vỡ vụn.”

“Để hiểm trở tuế nguyệt không thể ở giương oai.”

“Để sinh ly cùng tử biệt đều xa xôi…”

“…”

“…”

Đến lúc cuối cùng một câu ca từ rơi xuống, Tần Giác hai con ngươi khép hờ, phảng phất đưa thân vào Địa Cầu, cảm xúc cực kì bình tĩnh.

Kiếp trước, hắn chỉ là người làm công bình thường, nhận vô số mỉa mai, không cách nào làm ra bất cứ phản kháng gì.

Một thế này, hắn không hiểu thấu có được lực lượng mạnh không gì sánh nổi, vô địch thiên hạ, không còn ai có thể đối vênh mặt hất hàm sai khiến hắn, tương phản mảnh liệt như thế, quả thực không thể tưởng tượng.

Có đôi khi, Tần Giác thật hoài nghi, chính mình có phải đang nằm mơ không.

Đương nhiên, kia là ba năm đầu khi mới xuyên qua đến Linh Ương giới.

“Nghe thật hay a!”

Long Tiểu Vũ nhịn không được tán thưởng, cho dù bên trong rất nhiều từ ngữ nàng đều không rõ có ý gì.

Nghe vậy, Tần Giác cười khổ, với thân phận của Long Tiểu Vũ, chỉ sợ trong mười vạn năm cũng sẽ không hiểu được hàm nghĩa của bài hát này.

Vứt bỏ những ý nghĩ loạn thất bát tao này, Tần Giác mở to mắt, ánh trăng như mặt hồ phản chiếu trong con mắt, bạch y tung bay, giống như tiên nhân.

Kỳ thật sau lần kia cùng Long Trẫm, Tần Giác liền triệt để

buông xuống chấp niệm đối với Địa Cầu, chỉ là ngẫu nhiên nhớ tới, vẫn sẽ nhịn không được cảm khái, nhất là kết hợp với bài hát vừa rồi kia, rất thương hải tang điền, cảnh còn người mất.

Phát hiện được bầu không khí không đúng, Long Tiểu Vũ rất thức thời không có tiếp tục nhiều lời, mặc dù nàng vẫn thuộc về thế hệ trẻ tuổi, nhưng lại đã sống mấy ngàn tuổi, không phải loại ngớ ngẩn cái gì cũng không biết.

“Sư phụ, sư phụ, Tô Ngạn tỷ tỷ xuất quan á!”

Đột nhiên, Vân Tịch từ trên trời giáng xuống, rơi lên trên vai Tần Giác, hưng phấn kêu lên.

Sau một giây, chú ý tới Long Tiểu Vũ ở bên cạnh, Vân Tịch khuôn mặt nhỏ khẽ biến, thanh âm im bặt, vội vàng tránh sau lưng Tần Giác.

Bởi vì Vân Tịch chính là linh thực hoá hình, mà Long Tiểu Vũ thuộc về Bạch Long tộc, với tất cả sinh linh dị tộc đẳng cấp thấp hơn mình đều có uy áp tự nhiên, cho nên Vân Tịch từ trước đến nay có hơi sợ hãi Long Tiểu Vũ.

Cho dù sau khi thu được truyền thừa Thiên Đế, Vân Tịch đã không bị uy áp của Long Tiểu Vũ ảnh hưởng, nhưng vẫn không muốn tùy tiện tới gần.

Thấy thế, Long Tiểu Vũ có chút xấu hổ, đành phải tận lực thu liễm khí tức, để cho mình nhìn qua ôn hòa một chút.

Bất quá… Tô Ngạn là ai?

Ngay khi Long Tiểu Vũ cảm thấy hiếu kì, một nữ tử tuyệt mỹ từ đằng xa đi tới, kinh diễm vô cùng.

Trong nháy mắt khi Long Tiểu Vũ nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ, nữ tử tuyệt mỹ cũng vô ý thức nhìn về phía bên này, bốn mắt nhìn

nhau, đều là có thể nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Chương 420: Vẫn Luôn Như Thế

“Sư huynh, vị này là…”

Nữ tử tuyệt mỹ không phải người khác, chính là mới vừa rồi xuất quan Tô Ngạn.

Lần này bế quan, Tô Ngạn dù không có trực tiếp tấn thăng Thiên giai, nhưng cũng bước vào Địa giai hậu kỳ, cách đỉnh phong còn lại nửa bước, tin tưởng không bao lâu liền có thể xung kích Thiên giai.

Đương nhiên, sở dĩ nhanh như vậy, trừ Tô Ngạn thuộc về trùng tu, không có bất kỳ bình cảnh ra, trọng yếu nhất chính là hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề linh khí cùng tài nguyên tu luyện.

Phải biết, lúc ở Phong Lôi tông, Tô Ngạn lúc bắt đầu cũng không phải là Thánh nữ, mà là trải qua tầng tầng tuyển chọn, cùng nhiều năm quan sát, cuối cùng mới lên làm Thánh nữ.

Trước đó, cơ hồ cùng đệ tử khác không khác gì, mỗi tháng đều chỉ có tài nguyên tu luyện cố định.

Huống chi, Tô Ngạn khi đó cùng Tô Ngạn bây giờ, vô luận là tầm mắt hay là thiên phú tu luyện, đều có thể xưng khác biệt to

“Nàng là bạn của ta, Long Tiểu Vũ.”

Tần Giác vẻ mặt hơi có vẻ xấu hổ, đối với hai người giới thiệu nói:

“Tô Ngạn, nữ nhân của ta.”

Nữ nhân?

Nghe vậy, Long Tiểu Vũ sững sờ, lập tức đôi mắt đẹp trừng trừng, như gặp phải trọng kích!

“Ngươi không sao chứ?”

Phát hiện được Long Tiểu Vũ khác thường, Tần Giác hỏi thăm.

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Long Tiểu Vũ nháy mắt bừng tỉnh, lắc đầu liên tục:

“Chúc mừng tiền bối.”

Long Tiểu Vũ sao cũng không nghĩ tới, ngắn ngủi mấy tháng không gặp, Tần Giác lại có nữ nhân, may mà nàng là cường giả Thái Hư đệ bát cảnh, ngạnh sinh khống chế lại tâm tình của mình, mới không có thất thố.

“Thì ra là bạn của sư huynh a, chào.”

Tô Ngạn lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Chào.”

Long Tiểu Vũ miễn cưỡng nở ra một nụ cười, đáp.

“Cái kia… Ta còn có việc,ta đi trước.”

Vứt xuống câu nói này, Long Tiểu Vũ nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Ngươi không phải nói muốn ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm sao?”

Tần Giác nghi hoặc.

“Bởi vì ta đột nhiên nhớ tới còn có chuyện quan trọng, cho nên… Bất quá về sau có thời gian, ta sẽ lại đến bái phỏng tiền bối.”

Long Tiểu Vũ thấp giọng nói.

“Tốt a.”

Tần Giác bất đắc dĩ.

Cứ như vậy, Long Tiểu Vũ phóng lên tận trời, nháy mắt biến mất ở chân trời.

Đưa mắt nhìn Long Tiểu Vũ đi xa, Tô Ngạn đôi mắt nhẹ liếc, trầm lặng nói:

“Ai, lại một cô gái bị huynh làm tổn thương tâm hồn.”

“Ây… Có ý gì?”

Tần Giác kinh ngạc.

Lập tức dường như nghĩ rõ ràng cái gì, khó có thể tin há to mồm:

“Chẳng lẽ…”

“Nếu không thì sao?”

Tô Ngạn mỉm cười.

“…”

Tần Giác vẫn luôn biết chuyện Lạc Vi Vi thích hắn, nhưng lại không biết ngay cả Long Tiểu Vũ cũng cảm thấy hứng thú với hắn, theo lý thuyết, thời gian hắn cùng Long Tiểu Vũ tiếp xúc cũng không lâu, thậm chí rất ít trò chuyện, chẳng lẽ cũng bởi vì hắn đẹp trai sao?

Tất cả mọi người là người tu luyện, có cần nông cạn như vậy không!

Không đợi Tần Giác nghĩ rõ ràng, Tô Ngạn bỗng nhiên thuận thế tựa lên vai Tần Giác, đổi chủ đề:

“Đêm nay ánh trăng thật xinh đẹp.”

Trong bầu trời đêm, ánh trắng như là khay ngọc treo ở chân trời, tản ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, thần bí mà ưu nhã.

“Đúng vậy a.”

Tần Giác nhẹ gật đầu.

“Nếu có thể vẫn luôn yên tĩnh như này thì tốt.”

Tô Ngạn thở dài.

“Vậy liền luôn như vậy đi.”

Tần Giác kiên định nói.

“Ừm.”

Trên thực tế, còn có một câu Tô Ngạn không nói.

Thế giới này chuyện hạnh phúc nhất, không ai qua được người ngươi thích cũng thích ngươi.

Tô Ngạn rất may mắn, Tần Giác lựa chọn người kia là nàng.

“…”

…

Rời khỏi Thần vực, Long Tiểu Vũ hít một hơi thật sâu, trong đầu đột nhiên hiện ra bài hát vừa rồi của Tần Giác:

“Năm bảy tuổi kia, bắt lấy con ve, là có thể bắt lấy mùa hè.”

“Mười bảy tuổi năm đó, hôn qua mặt của hắn, liền cho rằng có thể cùng hắn vĩnh viễn.”

“…”

Mặc dù rất nhiều ca từ Long Tiểu Vũ vẫn không rõ có ý gì, cũng đã có thể cảm nhận được loại cảm giác bi thương kia.

“Thần nữ điện hạ, người rốt cục cũng ra!”

Lúc này, bốn cường giả Bạch Long tộc từ đằng xa bay tới, nhao nhao nhẹ XutKedIKjỈ thở ra.

Thấy Long Tiểu Vũ đi vào lâu như vậy cũng không có động tĩnh, dọa đến bọn hắn còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, nếu Long Tiểu Vũ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bốn người bọn họ đều phải bị phạt, thậm chí bị xoá bỏ.

Bình phục tâm tình, Long Tiểu Vũ nói:

“Chúng ta trở về đi.”

“Vâng!”

“…”

…

Từng sứ giả đến đây điều tra, tin tức Thiên Cung xuất thế rốt cục cũng được xác định, chỉ một thoáng, tất cả thế lực đều lựa chọn co vào, sợ không cẩn thận xúc phạm đến Thiên Cung.

Nhất là Bạch Long tộc cùng Võ Thần điện, hai trong tam đại thế lực đỉnh phong, bọn hắn năm gần đây vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện xảy ra chiến tranh nhiều lần, phạm vi lãnh thổ cực kì rộng lớn, cho dù trước đó co vào một lần, vẫn không thể khinh

thường.

Về phần Ma tộc từ trước đến nay thần bí, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, hận không thể núp ở trong không gian do mình mỡ ra vĩnh viễn không ra.

Mà ngoại giới là một hệ liệt phản ứng, Thiên Đế cũng không cảm kích, chính một bên chuyên tâm dạy dỗ Vân Tịch, một bên chữa trị tàn hồn Chân Thần.

Trong bất tri bất giác, hai tháng đi qua, được sự giúp đỡ của Tần Giác, tất cả tàn hồn Chân Thần không chỉ có hoàn toàn khôi phục, đồng thời thành công tái tạo nhục thân, ngay cả tu vi cũng cùng khi còn sống tương xứng.

Cùng lúc đó, cao tầng hạch tâm của Huyền Ất Sơn đều đi tới Thần vực, tiến hành bế quan tu luyện, chỉ

Mặt khác, Tô Ngạn đã tấn thăng Thiên giai, tốc độ tu luyện dần dần thả chậm xuống.

Dù sao, dục tốc bất đạt.

Ngắn ngủi trong vòng nửa năm liên tục nhảy vọt bốn cảnh giới, là thời điểm nên thư giãn một tí, nếu không rất dễ dàng hăng quá hoá dở.

Thế là tiếp một đoạn thời gian, Tô Ngạn cơ hồ mỗi ngày cùng Tần Giác dính vào nhau.

“Ha ha, tối hôm qua ngủ lúc nào.”

Mơ mơ màng màng mở to mắt, Tần Giác phát hiện bên chân chất đầy bầu rượu rỗng, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, mới chú ý tới Tô Ngạn lại nằm sấp ở trên người hắn.

Tần Giác vỗ đầu một cái.

Tối hôm qua Tô Ngạn làm rất nhiều mỹ thực cùng hắn ăn, sau đó lại cùng nhau uống rượu, kết quả Tô Ngạn uống chưa được mấy chén liền say ngã, nằm ở bên cạnh ngủ, sao hiện tại chạy đến trên người hắn rồi?

Nghĩ tới đây, Tần Giác tiếp tục nằm xuống , mặc cho Tô Ngạn nằm sấp ở trên người hắn ngủ, thẳng đến sao đầy trời, mặt trời lặn phía tây.

Dưới tình huống bình thường, võ giả Thiên giai đã không cần ăn cơm đi ngủ, nhưng Tô Ngạn uống chính là linh tửu trăm năm, với tu vi trước mắt của nàng, dù cho vận chuyển linh lực cũng rất khó hóa giải, nếu không cũng sẽ không lâu như vậy mới tỉnh lại.

May mà linh tửu chính là dùng thiên tài địa bảo làm ra, không chỉ sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho thân thể, còn tăng cường tu vi, cho nên Tô Ngạn tỉnh lại thoải mái vô cùng.

Khi Tô Ngạn mở to mắt, ngay lập tức nhìn thấy chính là gương mặt của Tần Giác, mày kiếm mắt sáng, mặt như quang ngọc, có thể xưng ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Dù là Tô Ngạn đã quen thuộc với gương mặt này, vẫn nhịn không được gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, vội vàng né tránh ánh mắt.

“Tỉnh rồi?”

Tần Giác cười nói.

“Ừm.”

Tô Ngạn vội vàng từ trên thân Tần Giác đứng lên, động tác cẩn thận từng li từng tí.

“Ha ha ha, rất lâu không nhìn thấy ngươi xấu hổ như vậy.”

Tần Giác trêu ghẹo nói.

“…”

Chương 421: Cùng Ngươi Vượt Qua Năm Tháng Dài Đằng Đẵng (đại kết cục)

Lại là hai tháng đi qua, dưới mệnh lệnh của Thiên Đế, ba cường giả Chân Thần cảnh tiến đến bái phỏng tam đại thế lực đỉnh phong, đồng thời lấy danh nghĩa Thiên Cung, một lần nữa quy hoạch thế lực khắp nơi trong phạm vi giới nội.

Phải biết, mạnh như tam đại thế lực đỉnh phong, cũng chỉ có một cường giả Chân Thần cảnh mà thôi, ba cường giả Chân Thần cảnh, đủ để nhẹ nhõm san bằng bọn hắn.

Trọng yếu nhất chính là, ba cường giả Chân Thần cảnh này chính là 'sư phụ' của thủ lĩnh tam đại thế lực đỉnh phong, hiểu rõ thần thông cùng công pháp của bọn hắn vô cùng, có được áp chế tuyệt đối.

Chính như trước đó nói, tam đại thế lực đỉnh phong sở dĩ có thể nhanh chóng quật khởi, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là Phong Thần đài, bao gồm thủ lĩnh của tam đại thế lực đỉnh phong.

Nếu không phải bọn hắn thành công thông qua Cửu Trọng Khảo Nghiệm, thu được truyền thừa Chân Thần, tuyệt không có khả năng đơn giản bước vào Chân Thần cảnh như vậy.

Mà Thiên Đế phái ra ba cường giả Chân Thần cảnh, chính là bản thể của tàn hồn lúc trước truyền thừa cho tam đại thế lực đỉnh phong.

Đối mặt với 'sư phụ' của mình, thủ lĩnh của tam đại thế lực

đỉnh phong tự nhiên không dám phản kháng, huống chi cường giả Thiên Cung cùng loại còn có mười mấy người, trừ phi sống không kiên nhẫn.

Ngay cả tam đại thế lực đỉnh phong cũng như thế, chớ đừng nói chi là những thế lực trung lưu cùng hạ lưu kia.

Thế là dưới uy năng của Thiên Cung, giới nội triệt để tẩy bài, rất nhiều quy tắc ngầm đã từng không hẹn mà bị đánh vỡ toàn bộ.

Trong đó ngược lại là có mấy thế lực nhỏ muốn kết minh cùng chống lại Thiên Cung, kết quả không chờ cho Thiên Cung động thủ, liền bị những võ giả muốn lấy lòng Thiên Cung xoá bỏ.

Trên thực tế, Thiên Đế cũng không tính thống trị giới nội, cũng không muốn tuyển đệ tử, chỉ là muốn để giới nội tạm thời bình ổn, không còn thường xuyên bộc phát chiến tranh mà thôi.

Nhất là chiến tranh giữa Bạch Long tộc cùng Võ Thần điện đã dẫn đến vô số cường giả vẫn lạc, hơn ngàn thế giới hủy diệt, nếu như tiếp tục tùy ý bọn hắn đánh tiếp, chỉ sợ giới nội sớm muộn cũng biến thành phế tích.

Đương nhiên, đối với những chuyện này, Tần Giác từ trước đến nay không hứng thú, lúc giới nội gió nổi mây phun, hắn mang theo Tô Ngạn cùng Vân Tịch du sơn ngoạn thủy khắp nơi, thư giãn thích ý.

“Ha ha, rất lâu không trở về.”

Một bên sườn đồi, Tần Giác ngửa mặt lên trời nằm xuống, thoải mái duỗi lưng một cái, nhịn không được cảm thán.

Đến Thần vực gần nửa năm, đây là lần đầu tiên Tần Giác trở lại sườn đồi, bởi vì lục thạch cũng bị chuyển qua Thần vực, cho nên bây giờ sườn đồi có vẻ hơi trống trải, viện ở phía xa cũng rơi đầy tro bụi, thật lâu không có người ở.

Không chỉ là sườn đồi, những nơi còn lại cũng cơ hồ không nhìn thấy bóng người, Bạch Nghiệp cùng cao tầng hạch tâm cơ bản đều ở Thần vực bế quan, chỉ còn lại một số trưởng lão cùng ngoại môn đệ tử ở tại nơi này.

Đại trưởng lão Vương Quyền ngược lại thỉnh thoảng sẽ tới tuần tra, phòng ngừa ngoài ý muốn nổi lên.

Về phần Long Truy cùng Kỳ Lân thì bị Tần Giác thu vào bên trong tiểu thế giới, so với Thần vực, nơi đó thích hợp nhóm bọn hắn hơn.

Nhìn qua Thiên Cung trên đỉnh đầu, Tần Giác thần sắc hoảng hốt, có loại cảm giác khó mà nói rõ.

Hắn chợt nhớ tràng cảnh mười một năm trước, mình vừa xuyên qua Linh Ương giới.

Khi đó, Tần Giác rất sợ hãi, không biết gì về thế giới, hoàn toàn không biết nên sống sót bằng cách nào, cực kì tuyệt vọng.

Kết quả ngày thứ hai liền gặp một lão giả muốn thu hắn làm đồ đệ, cũng đưa hắn đến Huyền Ất Sơn, trở thành sư thúc tổ trẻ tuổi nhất của Huyền Ất Sơn từ trước tới nay.

Chuyện xưa, bắt đầu từ nơi này.

Trong nháy mắt mười một năm trôi qua, Tần Giác đã trở thành người mạnh nhất vạn giới, vô địch thiên hạ.

Có lẽ, chuyện xưa cũng hẳn là kết thúc ở đây.

“Sư huynh, ngươi đang suy nghĩ gì?”

Tô Ngạn đi tới, nằm bên cạnh Tần Giác.

Thời khắc này Tô Ngạn đã khôi phục tu vi Chí Tôn cảnh, chỉ bất quá còn chưa triệt để vững chắc, nhưng Phong Lôi chi lực trên

người lại tinh thuần hơn cả lúc còn ở Phong Lôi tông, lăng lệ vô cùng.

“Không có gì.”

Lắc đầu, Tần Giác ý vị thâm trường nói:

“Luôn cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy.”

Nghe vậy, Tô Ngạn sững sờ, lập tức cười nói:

“Ta cũng thế.”

Dừng một chút, lại nói:

“Nếu như là mộng, vậy liền để nó vĩnh viễn không tỉnh dậy đi.”

Nói xong, Tô Ngạn nhẹ nhàng hôn Tần Giác một cái, nàng sao lại không lo đây hết thảy đều là chính nàng tưởng tượng ra mộng đẹp được chứ?

Vĩnh viễn không muốn tỉnh lại a…

Tần Giác tự lẩm bẩm, nhịn không được cười khổ, đích xác, là chính hắn quá già mồm.

Đúng lúc này, Vân Tịch đột nhiên từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp rơi trên người Tần Giác:

“Hừ, sư phụ gạt người, rõ ràng đã nói hôm nay bồi ta.”

Liên tục bốn tháng đi học, Vân Tịch đã từ chỗ Thiên Đế học xong tất cả tri thức liên quan tới Thiên Diễn Cửu Biến , cùng các loại thần thông, công pháp, tu vi càng là đạt tới Truyền Kỳ cảnh trung kỳ, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến Thánh cảnh.

Tần Giác: “…”

“Nếu không chúng ta cùng đi nấu cơm đi.”

Thấy thế, Tô Ngạn đổi chủ đề.

“Tốt tốt!”

Nghe tới có đồ ăn, Vân Tịch nháy mắt quên đi chuyện Tần Giác, liên tục gật đầu.

Cứ như vậy, ba người cười cười nói nói làm mỹ thực, Tần Giác phụ trách bắt yêu thú, Vân Tịch phụ trách đốt lửa, Tô Ngạn phụ trách nấu.

Không bao lâu, sườn đồi liền truyền ra mùi thơm nồng đậm, từng bàn mỹ thực được làm ra, khiến người say mê.

Tần Giác lấy linh tửu, cùng Vân Tịch, Tô Ngạn nâng chén uống, sau đó ăn mỹ thực.

Sau nửa canh giờ, hai người một cọng cỏ ăn uống no đủ, trong đó Tô Ngạn cùng Vân Tịch say như chết, chỉ có Tần Giác từ đầu đến cuối thanh tỉnh, không nhanh không chậm đi tới sườn đồi, chậm rãi ngồi xuống, ca hát.

Không biết qua bao lâu, mặt trời lặn phía tây, ngân hà như trù đoạn treo ở chân trời, phủ lên toàn bộ thế giới màu đỏ, mỹ lệ vô cùng.

“Chủ nhân, rốt cuộc tìm được người.”

Không gian vặn vẹo, Thí Đạo từ bên trong đi tới.

“Chuyện gì?”

Tần Giác nhíu mày.

“Khụ khụ, kéo dài lâu như vậy, là thời điểm nên bế quan.”

Chà xát tay, Thí Đạo hơi có vẻ xấu hổ:

“Ta nghĩ ta muốn tiến vào tiểu thế giới kia.”

Bởi vì muốn cùng Tô Ngạn tranh đoạt quyền nấu cơm, Thí Đạo liều mạng nghiên cứu mỹ thực, đến mức hoàn toàn quên chuyện bế quan.

Hiện tại xem ra, ở phương diện mỹ thực, Thí Đạo có lẽ được xưng tụng là toàn thắng.

Nhưng ở phương diện khác, lại thất bại thảm hại!

“Ây… Tốt a.”

Tần Giác cười khổ, đưa tay vung khẽ, thu Thí Đạo vào tiểu thế giới.

Tin tưởng lần này, Thí Đạo hẳn là sẽ thành công bước vào Chân Thần thượng vị cảnh.

“Sư huynh.”

Chẳng biết lúc nào Tô Ngạn đã tỉnh lại, dựa vào Tần Giác.

“Ừm.”

Tần Giác tiếp tục ca hát.

“Sư huynh, huynh đang hát cái gì?”

Tô Ngạn hiếu kì, mặc dù mỗi lần đều nghe không hiểu Tần Giác hát gì, lại luôn có thể khiến người khác sinh ra cộng minh.

“Cùng ngươi vượt qua năm tháng dài đằng đẵng.”

Tần Giác cười nói.

“Cùng ngươi ôm những kỷ niệm buồn thành ấm áp.”

“Cùng ngươi viết tiếp câu chuyện tình.”

“Tương lai dài cỡ nào, lại dài dằng dặc, còn có chờ mong.”

“Làm bạn ngươi, mãi cho đến chuyện cũ cho nói xong.”

“…”

Từ một góc độ nào đó mà nói, bài hát này quả thực hoàn mỹ phù hợp với kinh lịch của Tần Giác cùng Tô Ngạn.

Thế là sau khi nghe mấy lần, Tô Ngạn cũng cùng theo hát:

“Đáp án là cùng ngươi ghi lại cảm tưởng cùng cuộc sống hằng ngày.”

“Cùng ngươi biến cô đơn một mình thành dũng cảm.”

“Lần lượt mất đi, rồi lại đến, ta không có rời đi.”

“Làm bạn là lời tỏ tình dài nhất.”

“…”

Sườn đồi, dưới trời chiều, hai thân ảnh gắn bó thắm thiết, như vậy hình thành một hình tượng tuyệt mỹ, dần dần dừng lại.

Chương 422: Mẹ Là Cường Giả Siêu Cấp, Cha Là Tửu Quỷ

Rừng núi yên tĩnh, linh khí phiêu đãng, ánh nắng chiếu xuống, xuyên qua khe hở giữa lá cây chiếu xuống trên mặt đất, giống như bị cắt ra, lốm đốm lấm tấm.

Đúng lúc này, một hắc ảnh quỷ mị xuất hiện ở phía xa, tốc độ cực nhanh, căn bản là không có cách dùng mắt thường bắt giữ.

Bạch!

Kình phong mãnh liệt xé rách không khí, sinh ra tầng tầng gợn sóng, khuếch tán ra ngoài, hình thành độ cong mắt thường có thể thấy.

“Dừng lại, đừng chạy.”

Đằng sau hắc ảnh, một nữ hài cả người cao một mét, mặc váy màu trắng theo sát, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập nghiêm túc, rất không vui.

“Ngao ô!”

Mắt thấy sắp bị đuổi kịp, hắc ảnh lập tức nhịn không được rùng mình một cái, vội vàng tăng tốc độ lên, sợ bị nữ hài bắt được.

Thấy thế, nữ hài nhếch miệng, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, toàn bộ sơn lâm chấn động, bé gái cũng mang theo cuồng phong mênh mông, một phát bắt được hắc ảnh kia.

“Ngao ô, ngao ô!”

Hắc ảnh điên cuồng tru lên, tràn ngập tuyệt vọng.

Nhưng mà mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thể đào thoát, lực lượng đủ để trọng thương cường giả Bán Thần cảnh, trong tay nữ hài phảng phất nhẹ như không có vật gì.

Cho tới giờ khắc này, mới thấy rõ dáng vẻ của hắc ảnh, đúng là một con Hắc Miêu.

“Chạy, tiếp tục chạy a.”

Bé gái hừ lạnh.

Hắc Miêu: “…”

Hô!

Lại là một trận gió thổi qua, xung quanh đột nhiên nhiều thêm hai nam tử thở hồng hộc, xém chút mệt ngất đi:

“Tiểu thư, người không có sao chứ.”

“Không có việc gì, các ngươi quá chậm.”

Không quan trọng phất phất tay, nữ hài nói ra:

“Chúng ta có thể đi trở về rồi.”

Hai nam tử hai mắt nhìn nhau, khóc không ra nước mắt.

…

Nữ hài tên là Tần tiêu, năm nay tám tuổi, về phần tu vi, thì đạt tới Chân Thần cảnh, tin chắc cùng tuổi tuyệt đối không ai là đối thủ của nàng.

Giờ phút này, Hắc Miêu nhu thuận nằm trong ngực nữ hài, mặc cho nữ hài ‘chà đạp’, cũng không dám lại có chút động đậy,

nhìn qua có hơi buồn cười.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy đỉnh núi mà mình ở, nữ hài nói:

“Các ngươi đi đi, không cần để ý đến ta.”

Nữ hài lễ phép nói.

“Ách… vâng.”

Hai nam tử đầu tiên là sững sờ, lập tức quay người rời đi, không chút do dự.

Nguyên nhân rất đơn giản, không có ai có thể ở đây tổn thương nữ hài

Thoát khỏi hai ‘bảo tiêu’, nữ hài bắt đầu nói với Hắc Miêu trong lòng:

“Lần sau không được chạy loạn nha.”

“Meo ô.”

Hắc miêu rụt rụt đầu, tựa hồ tại đáp lại nữ hai.

“Không biết mẹ đã trở lại chưa.”

Nữ hài cẩn thận từng li từng tí đáp xuống ngọn núi, nhìn xung quanh, sau khi xác định không ai, vừa muốn khởi hành, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm:

“Khụ khụ, lại chạy tới nơi nào rồi?”

Nữ hài trì trệ, chậm rãi quay đầu, sau khi thấy rõ trước mắt, nhẹ nhàng thở ra.

người

“Cha, người hù chết ta.”

Nữ hài vỗ vỗ ngực, như trút được gánh nặng.

“Thế nào, ta rất đáng sợ sao?”

Thanh niên tay cầm bầu rượu, như trích tiên hạ phàm, hơi có vẻ không vui.

“Không không không, cha đẹp trai nhất!”

Nữ hài lắc đầu liên tục.

“Hừ, đừng hòng nói nhảm, con vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Thanh niên nhấp một ngụm linh tửu, cau mày nói.

“Là Hắc Miêu đi ra ngoài, con đi bắt nó trở lại.”

Nữ hài đáp.

“Ồ? Có đúng không.”

Thanh niên ý vị thâm trường mà nói:

“Con xác định không phải là bởi vì con khi dễ Hắc Miêu, nó mới đi ra ngoài?”

Mèo to là sủng vật tháng trước thanh niên thu, tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ đi ra ngoài.

“Ta…”

Bị đâm thủng nói láo, nữ hài lập tức á khẩu không trả lời được.

“Buông Hắc Miêu xuống.”

“Nha.”

Nữ hài bất đắc dĩ, đành phải thả Hắc Miêu xuống.

“Meo ô.”

Hắc Miêu lập tức chạy trốn tới sau lưng thanh niên.

“Chờ ngươi khi nào không còn khi dễ Hắc Miêu, mới cùng nó chơi đùa.”

“Nha…”

Nữ hài một mặt thất lạc, lập tức ngẩng đầu, yếu ớt mà nói:

“Cha, chuyện này có thể không nói cho mẹ biết được không?”

“Có thể.”

Trầm ngâm một lát, thanh niên gật đầu.

“A, ta liền biết cha tốt nhất rồi!”

Nữ hài cao hứng ôm lấy thanh niên, mặc kệ thế nào, chỉ cần đừng để mẹ biết là được.

“…”

Người khác đều là nghiêm phụ từ mẫu, một nhà bọn hắn đảo điên hết rồi.

“Hazzz, thật hết cách với con.”

Vuốt vuốt đầu nữ hài, thanh niên đổi chủ đề:

“Hôm nay bài tập làm xong chưa.”

“Làm xong rồi.”

“Vậy đi ngủ với cha đi.”

“Hả?”

“Không muốn? Vậy ta liền nói chuyện vừa rồi nói cho mẹ con biết.”

“Con muốn, con muốn.”

Nữ hài vẻ mặt cầu xin.

Nàng vừa rồi sở dĩ do dự, là bởi vì cha là tửu quỷ hết ăn lại nằm, chưa từng tu luyện, cũng chưa từng vận động, trừ đẹp trai ra, cơ hồ không còn gì khác.

So ra thì, mẹ lại lợi hại vô cùng.

Tần tiêu nhớ được lần trước Trương thúc thúc bị người xấu đả thương, chính là mẹ ra mặt giải quyết, những tên hung thần ác sát kia ngay cả một chiêu của mẹ cũng không có nhận được, liền khóc ròng, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Với lại từ sau khi Bạch bá bá thoái vị cùng Mộc di ra ngoài du lịch, Huyên Ất Sơn liền do mẹ chưởng quản, nghe nói Huyền Ất Sơn là thế lực cường đại nhất của thế giới này, Thiên Cung của Đế thúc thúc còn kém xa.

Tóm lại, mẹ là cường giả siêu cấp!

Trái lại cha, không chỉ không có chút tu vi, còn là tửu quỷ chính cống, cả hai khác biệt rất to lớn.

Bởi vậy Tần tiêu có đôi khi rất hiếu kì, mẹ xinh đẹp như vậy, lợi hại như vậy, vì sao lại thích cha chứ?

Vấn đề này Tần tiêu đã từng hỏi qua mẹ, đáp án là, cha hát rất êm tai.

A, đúng, cha hát xác thực rất êm tai.

Bất quá… Thật chỉ là bởi vì hát êm tai sao?

Không bao lâu, một lớn một nhỏ hai người liền đến bên lục thạch cách đó không xa, thanh niên thu hồi bầu rượu rỗng trong tay, ngay sau đó lại lấy ra một bình rượu khác.

“Ừng ực ừng ực.”

Ngửa đầu uống hai ngụm lớn, thanh niên lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

“Ngươi ngủ bàn tay nắm chặt, trên gương mặt có nhàn nhạt lúm đồng tiền.”

“Tại thời khắc này ta nhìn ngươi.”

“Muốn nói thật là nhiều cho ngươi nghe…”

“…”

Vốn dĩ có chút mâu thuẫn nhưng sau khi Tần tiêu nghe tiếng ca, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, lâm vào say mê.

Khó trách mẹ sẽ thích cha, thật quá êm tai!

Nghĩ như vậy, Tần tiêu đôi mắt khép hờ, uể oải nằm bên chân thanh niên, trong bất tri bất giác ngủ đi.

Trời chiều như lửa, chiếu lên trên thân hai người, phá lệ ấm áp.

“Nếu như ngày mai ngươi liền lớn, ta có thể cảm thấy không biết làm sao.”

“Ngươi không tiếp tục để ta dắt tay của ngươi, mỗi ngày hi vọng từ lòng bàn tay ta tránh thoát.”

“Ngươi cũng sẽ yêu một người trả giá rất nhiều rất nhiều…”

“…”

“…”

Tiếng ca dần dần biến nhẹ, Tần Giác để bầu rượu xuống, cũng chầm chậm ngủ.

Màn đêm rất nhanh giáng lâm, thôn phệ đại địa, bận rộn đã hơn nửa ngày Tô Ngạn cuối cùng từ chủ điện Huyền Ất Sơn trở về.

Nửa năm trước, Bạch Nghiệp đột nhiên tuyên bố thoái vị, muốn cùng Mộc Tử Thất ra ngoài du lịch, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tạm thời chọn một chưởng môn tiếp quản Huyền Ất Sơn, mà Tần Giác từ trước đến nay không hứng thú, thế là cuối cùng liền rơi vào Tô Ngạn, ngoại trừ Tần Giác, là người mạnh nhất Huyền Ất Sơn hiện tại.

“Nha đầu kia lại chạy đi nơi đâu.”

Thấy gian phòng bên trong không ai, Tô Ngạn chân mày cau lại, đi ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy bên cạnh lục thạch thanh niên cùng nữ hài, nao nao, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào.

Một lát sau, Tô Ngạn dựa vào vai Tần Giác, cũng tiến vào trong mộng.

Chương 423: Phiên ngoại: Con Đường Quen Thuộc

Ánh nắng ở chân trời bắn ra màu đỏ xán lạn, chiếu sáng cả thành thị, các loại ô tô không ngừng đi qua đi lại, phát ra tạp âm chói tai, hết thảy đều lộ ra đâu vào đấy.

Trên đường phố, người đến người đi, hoặc là nói chuyện phiếm, hoặc là cúi đầu lướt điện thoại, tóm lại, mỗi người đều đang bận rộn chuyện của chính mình.

Đột nhiên, một thân ảnh xuất hiện ở ven đường,khiến của mọi người chú ý.

Kia là một thanh niên tóc dài, nửa người trên mặc áo thun màu trắng, nửa người dưới thì là quần jean màu đen, nhìn xung quanh, ánh mắt tràn ngập hiếu kì, lộ ra vẻ không hợp với xung quanh.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là thanh niên tay cầm bầu rượu, tuấn mỹ vô cùng, tựa như tiên nhân trong tranh đi ra, vẻn vẹn đứng ở nơi đó liền khiến cho người ta một loại cảm giác thần thánh, thậm chí muốn quỳ xuống cúng bái.

“Thật đẹp trai!”

Một nữ tử nuốt ngụm nước miếng, nhịn không được nói.

“Đúng vậy a, quá tuấn tú!”

Một nữ tử khác phụ hoạ theo.

Cùng thanh niên so sánh, cái gì thần tượng, minh tinh, quả thực ngay cả xách giày cũng không xứng.

Liền ngay cả đàn ông cũng bị chấn nhiếp, không sinh ra chút lòng ghen tị nào.

Ngắn ngủi yên tĩnh qua đi, rất nhanh liền có người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, nhưng mà quỷ dị chính là, công năng quay chụp thế mà mất đi hiệu lực!

“Tại sao có thể như vậy?”

Không chờ bọn họ kịp phản ứng, thanh niên thân hình lóe lên, nháy mắt biến mất tại chỗ, phảng phất chưa từng tồn tại.

“…”

…

…

“Chủ quán, cho tô mì sợi, chén lớn.”

“Được rồi!”

Chủ quán là người trung niên chừng bốn mươi tuổi, đang ngồi ở trong phòng xem tivi, sau khi nghe thấy thanh âm vô ý thức ngẩng đầu, hơi sững sờ.

“Làm sao vậy?”

“Không có… Không có gì.”

Chủ quán liền vội vàng lắc đầu, lập tức xoay người đi làm mì sợi.

Không có cách, thanh niên quá tuấn tú, muốn không chú ý cũng khó.

Một lát sau, chủ quán bưng tới một chén lớn mì sợi đặt lên bàn, tản ra nhàn nhạt mùi hương, phía trên có vài miếng thịt, cực

kì mê người.

“Thơm quá.”

Thanh niên không kịp chờ đợi dùng đũa gắp lên một đũa, lộ ra nụ cười hài lòng.

Mặc dù đã mấy trăm năm chưa từng ăn qua, nhưng hương vị vẫn quen thuộc như vậy.

Thanh niên không phải người khác, chính là xuyên qua vạn giới, thật vất vả trở lại Địa Cầu Tần Giác.

Bất quá bởi vì đã qua mấy trăm năm, Tần Giác chỉ có thể cố ý mở ra phong ấn, cưỡng ép kích thích tuyến thời gian.

Bây giờ Tần Giác, đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với mấy trăm năm trước, hoàn toàn có thể tùy ý điều khiển tuyến thời gian.

Nói một cách khác, Địa Cầu hiện tại mà Tần Giác đứng cũng không phải là tuyến thời gian bình thường của Địa Cầu, mà là mấy trăm năm trước, cũng là Địa Cầu Tần Giác vừa xuyên qua Linh Ương giới không bao lâu.

Đáng nhắc tới chính là, kiếp trước Tần Giác thường xuyên đến tiệm mì sợi, bất quá bởi vì dung mạo phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, chủ quán cũng không có nhận ra hắn.

“Chủ quán, con của chú hẳn là thi lên đại học rồi chứ?”

Tần Giác vừa ăn mì sợi, vừa nói.

“Đúng vậy a, phát huy vượt xa bình thường, thi đậu đại học Hoa Bắc, a, làm sao cậu biết?”

Chủ quán rất cao hứng, lập tức ý thức được không đúng.

“A, một người bạn nói cho ta.”

Tần Giác thuận miệng bịa chuyện nói.

“Bạn?”

“Ừm, cậu ấy tên Tần Giác.”

“Tần Giác? Thì ra là thế, khó trách.”

Chủ quán cười nói:

“Tên nhóc kia đã hai tháng rồi không đến, ta còn tưởng rằng cậu ấy đi thành phố khác chứ.”

“Cậu ấy quả thực đi thành phố khác, về sau cũng sẽ không đến nữa.”

Ngửa đầu húp một hớp nước mì, Tần Giác trầm lặng nói.

“Là vậy a.”

Chủ quán thở dài:

“Vốn đang tính toán đợi lần sau lúc cậu ấy đến lại uống mấy chén, không nghĩ tới ngay cả bắt chuyện cũng không được.”

Bởi vì Tần Giác thường xuyên đến ăn mì, hai người cơ bản không khác gì bạn bè, lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng sẽ ngồi cùng uống rượu, chém gió, thư giãn thích ý.

“Đã như vậy, ta thay người bạn kia uống hai chén với ông, thế nào?”

Tần Giác đề nghị.

“A?”

Chủ quán khẽ giật mình, nhìn sắc trời bên ngoài dần dần tối

xuống, gật đầu nói:

“Được.”

Thế là một hai ly rượu vượt qua mấy trăm năm thời gian, đụng vào nhau.

…

Ăn xong mì sợi, Tần Giác trả tiền đi ra ngoài, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hát quen thuộc:

“Nếu như hai chữ kia không có run rẩy, ta sẽ không phát hiện ta buồn.”

“Nói thế nào lối ra, cũng bất quá là chia tay.”

“Nếu như đối với ngày mai không có yêu cầu, dắt dắt tay tựa như du lịch.”

“…”

Kiếp trước Tần Giác kỳ thật rất thích bài ‘ mười năm’ này của anh Trần, giờ phút này nghe được, nội tâm có chút cảm khái.

Bất quá… Thời gian Tần Giác rời khỏi Địa Cầu, đã vượt quá mười năm.

Sau đó, Tần Giác đến chỗ mình từng ở, cũng sử dụng linh lực bao phủ mình lại, tiến vào trạng thái ẩn thân, phòng ngừa bị xem như gấu trúc lớn mà vây xem như trước đó.

Quảng cáo quen thuộc, cửa hàng quen thuộc, còn có rất nhiều tiếng rao hàng bày quầy bán hàng, khiến cả con đường tràn đầy sinh khí.

Nghiêm túc mà nói, thành phố này không tính là phồn hoa, nhiều nhất thuộc về hạng ba, nhưng loại không khí yên bình lại

khiến cho người ta thích vô cùng, nếu không Tần Giác cũng sẽ không cố ý vượt qua vạn giới, kích thích tuyến thời gian, chỉ vì trở lại thăm một chút.

“Ha ha, hôm nay chơi thật vui vẻ a.”

“Ngày mai chúng ta đi xem phim a?”

Một đôi tình lữ từ bên cạnh đi qua, cười cười nói nói.

“Lâm Hoa Chuyên! Lại chạy đi nơi đâu! Mỗi ngày chỉ biết chơi!”

Nơi xa, cô gái níu lấy lỗ tai đứa nhỏ, hung thần ác sát quát.

“Đau đau đau! Mẹ, con về sau không dám!”

Đứa bé tên Lâm Hoa Chuyên liều mạng kêu khóc.

.

“Uy, ngươi biết không, gần đây rất có thể phải đánh trận!”

“Cái gì? Thật giả?”

“Không rõ, tối hôm qua báo cáo tin tức, nước Mỹ bên kia ở biển phía Nam thăm dò, lúc nào có khả năng bộc phát chiến tranh.”

“Hừ, đánh liền đánh, còn sợ đám người kia à!”

“Ngươi cho rằng đánh trận dễ như vậy…”

Mấy ông già ngồi dưới tàng cây, tay cầm quạt hương bồ, phóng khoáng tự do.

“…”

Nghe đến đó, Tần Giác như có điều suy nghĩ.

Chiến tranh a…

Mặc dù Địa Cầu mà Tần Giác hiện đang đứng thuộc về mấy trăm năm trước, nhưng cái này không cản trở hắn làm ra một chút cử động điên cuồng, tỷ như…

Sau một khắc, Tần Giác tản ra linh thức, phóng lên tận trời.

…

Ánh nắng chiều chiếu rọi trên mặt biển, phủ nước biển thành màu đỏ máu, hình tượng duy mỹ, yên tĩnh hài hòa.

Ầm ầm!

Cuối tầm mắt, kim quang chói mắt lấp lánh, nhấc lên sóng lớn vạn trượng, nhanh chóng càn quét ra, kinh thiên động địa!

Khi sóng biển lặng xuống, hai chiếc hàng không mẫu hạm cùng rất nhiều chiến hạm đã toàn bộ hóa thành bột phấn, theo gió tiêu tán.

Không chỉ có như thế, ngắn ngủi năm phút, toàn bộ vũ khí của nước Mỹ bị tiêu hủy, bao gồm súng ống hay trang bị hạng nhẹ, thẳng đến cái gì cũng không còn mới thôi.

Kỳ thật Tần Giác vốn định trực tiếp san bằng toàn bộ nước Mỹ, nhưng như vậy khó tránh khỏi làm bị thương tới người vô tội, thế là cuối cùng lựa chọn từ bỏ.

Dù sao nước Mỹ mất đi vũ khí, không khác gì thịt cá trên thớt gỗ.

Làm xong những này, Tần Giác tiếp tục bắt đầu xem kinh lịch kiếp trước, thuận tiện nhấm nháp mỹ thực.

Cho dù những thức ăn này không có bất kỳ linh khí gì, cũng không phải thiên tài địa bảo, nhưng thắng ở khẩu vị tuyệt hảo, mà

Tần Giác từ trước đến nay đối với linh khí không có yêu cầu gì.

Chương 424: Phiên ngoại: Mời

Ông ông ông!

Chiến hạm phát ra tiếng gầm rất lớn đến chói tai, bay lượn trên đỉnh núi giống như một con vật khổng lồ, dữ tợn đáng sợ.

Thấy thế, Vân Tịch nhấp một ngụm linh tửu, tỏ vẻ khó hiểu, tình huống gì thế này?

Tần Tiêu trốn ở sau lưng Vân Tịch, vẻ mặt nàng đầy hiếu kì, nàng chưa từng thấy qua chiến hạm cấp thấp như thế này.

Đúng lúc này, mười mấy bóng người đột nhiên từ trên chiến hạm bay xuống, đáp xuống đỉnh núi.

Hơn mười mấy người đều mặc trang phục giống nhau, tu vi có lẽ đạt Thánh cảnh. Một nam tử trung niên cầm đầu đã đạt tới Thánh Vương cảnh, đặt ở loại vị diện cấp thấp này, hắn được coi là cường giả đỉnh cao.

Nhìn thấy Vân Tịch, ánh mắt mọi người đều sáng ngời, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Cũng không có làm ra bất kỳ hành động gì khác thường, nếu không chỉ sợ không biết chết thế nào.

Nam tử trung niên tiến lên một bước, trầm mặc nhìn Vân Tịch và Tần Tiêu nói:

“Hai người các ngươi, có thấy qua một con yêu thú có sáu cánh không.”

“Yêu thú sáu cánh?”

Vân Tịch sững sờ, nhìn khung xương bên cạnh, con yêu thú mà họ ăn vừa rồi hình như có sáu cánh.

Phát giác được ánh mắt của Vân Tịch, nam tử trung niên cầm đầu cũng nhìn sang. Đầu tiên hắn khẽ nhíu mày, sau đó dường như hắn nhận ra điều gì đó, sợ hãi:

“Phong kỳ, là ngươi sao Phong kỳ!

Mặc dù huyết nhục đã bị Vân Tịch và Tần Tiêu ăn sạch, nhưng khí tức còn lại đã nói cho nam tử trung niên này biết, đống xương cốt này thật sự thuộc về Phong kỳ!

“A a a, các ngươi là ai, dám giết Thánh Thú hộ tông của Thái Lôi Tông ta!”

Đôi mắt nam tử trung niên sắp nứt ra, gắt gao nhìn chằm chằm Vân Tịch, nơi nào còn bộ dạng cao ngạo khi nãy.

Phải biết, Phong kỳ mặc dù chỉ có Thánh cảnh, nhưng là hậu duệ Thần thú. Tương lai có hi vọng sẽ thăng cấp Đại thánh, khiến Thái Lôi Tông tiến thêm một bước. Kết quả cứ như vậy mà chết, ai cũng có thể tưởng tượng được nam tử trung niên kia tức giận đến mức nào.

Nghe vậy, Vân Tịch ngây ngốc, nàng lại không cẩn thận ăn một con Thánh Thú hộ tông?

“Xin lỗi, ta không biết con yêu thú này là Thánh Thú hộ tông của các ngươi.”

Vân Tịch vội vàng nói xin lỗi:

“Ta sẵn sàng bồi thường.”

Cuối cùng là nàng ăn Thánh Thú hộ tông của người khác, không nói lý. Cũng chỉ có thể giải quyết vấn đề này bằng cách bồi

thường.

Vân Tịch quả thật là một người thích ăn hàng, nhưng không có nghĩa là nàng không nói đạo lý. Làm sai chính là làm sai, nàng tuyệt đối không bao giờ ngụy biện, cho dù đối phương thậm chí không bằng con kiến trong mắt nàng.

Chỉ là không thể tưởng tượng được có một con Thánh Thú hộ tông đột nhiên xuất hiện trong núi rừng này. Sớm biết như thế, Vân Tịch cũng sẽ không tấn công nó.

“Bồi thường?”

Cường giả Thái Lôi Tông phẫn nộ quát:

“Cho dù bán cả hai ngươi cũng không bồi thường nổi!”

Đối mặt với sự khinh thường của Thái Lôi Tông, Vân Tịch không buồn cũng không vui, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một viên linh quả:

“Nếu là linh quả này thì sao?”

Linh quả này chỉ to bằng quả đấm, giống như hồng ngọc, tản ra linh khí nhàn nhạt, long lanh.

Gần như ngay lúc nhìn thấy linh quả, nam tử trung niên không thể tưởng tượng nổi há to mồm:

“Thánh linh quả cấp chín! Làm sao có thể, thứ này không phải đã sớm tuyệt chủng rồi sao?”

Người khác có lẽ không biết, nhưng nam tử trung niên lại biết rất rõ, vì đây là điều hắn mơ ước hằng ngày!

Thánh linh quả cấp chín, một loại linh quả thần kỳ có thể giúp cường giả Thánh Vương cảnh tiến vào Đại Thánh cảnh. Theo ghi chép cổ xưa của đại lục, chỉ cần người ăn đạt tới Thánh Vương

cảnh, cho dù tuổi thọ cạn kiệt, cũng có thể mạnh mẽ cưỡng ép đột phá, bước vào Đại Thánh cảnh!

Tuy nhiên vì nhiều lý do khác nhau, thánh linh quả cấp chín sớm đã biến mất từ hàng ngàn năm trước. Bây giờ nhiều nhất chỉ có cấp sáu, cấp bảy, dù vậy, nó vẫn là tài nguyên quan trọng cho mọi thế lực tranh giành.

Dù sao, sức chiến đấu của Đại thánh thuộc về đỉnh cao, mà Truyền kỳ,Thánh cảnh mới là trụ cột vững vàng.

Nam tử trung niên từng mang tâm lý may mắn tìm kiếm khắp nơi, và muốn sử dụng lực lượng của Thánh Linh quả cấp chín để giúp hắn tiến lên Đại Thánh, đáng tiếc hắn đã thất bại.

Không ngờ nữ tử trước mặt, thật sự có thể lấy ra Thánh Linh quả cấp chín.

Nhưng mà nam tử trung niên không biết là, Thánh Linh quả cấp chín quả thực đã biến mất trên lục địa này, nhưng Vân Tịch đã hái nó từ các lục địa khác.

“A, nó gọi là Thánh Linh quả sao?”

Vân Tịch như có điều suy nghĩ.

Nàng chỉ là tiện tay lấy ra một linh quả cấp chín, cũng không cần suy nghĩ nhiều.

“Chắc là đủ rồi nhỉ?”

“Đủ rồi đủ rồi!”

Nam tử trung niên không kịp chờ đợi gật đầu, hắn hận không thể lập tức cướp từ trong tay Vân Tịch.

Hắn đã ở Thánh Vương cảnh đình trệ mấy ngàn năm, mắt thấy sinh mệnh gần như kiệt quệ cũng không có hy vọng đột phá, hắn

làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Về phần Phong kỳ, chết thì chết.

Dù sao giới hạn cũng chỉ Đại Thánh cảnh, với lại phải mất mấy trăm năm thời gian.Sau khi đạt được Thánh Linh quả cấp chín nam tử trung niên có lòng tin trong vòng mười năm, thậm chí trong vòng năm năm có thể tiến vào Đại Thánh.

Đến lúc đó, thậm chí tranh giành vị trí Tông chủ cũng không phải là không thể.

Còn đám cường giả Thái Lôi Tông còn lại hai mặt nhìn nhau, cúi đầu trầm mặc, không có cách nào, ai bảo nam tử trung niên kia là thủ lĩnh của bọn hắn chứ?

“Đã như vậy, cho ngươi.”

Vân Tịch nhẹ nhàng thở phào, búng nhẹ ngón tay, đem Thánh Linh quả đưa vào trong tay nam tử trung niên.

“Chúng ta đi thôi.”

Làm xong những việc này, Vân Tịch chuẩn bị mang theo Tần Tiêu rời đi.

“Đợi đã!”

Đột nhiên, nam tử trung niên gọi hai người lại.

“Còn chuyện gì sao.”

Vân Tịch nhíu mày.

Nàng sẵn sàng lý luận với tiền đề là đối phương không phải được một tấc lại muốn tiến một thước, nếu không Vân Tịch không ngại dùng một bàn tay trực tiếp chụp chết.

“Cái kia, ta muốn thay mặt Thái Lôi Tông mời người đến làm khách.”

Nam tử trung niên thận trọng thu hồi linh quả, cười nói.

“Làm khách?”

Vân Tịch kinh ngạc, vừa rồi hắn còn một bộ không chết không thôi như vậy, sao hiện giờ giống như một người bạn cũ đã nhiều năm không gặp.

Quả nhiên, linh quả có thể sai khiến quỷ thần.

“Chỉ cần tiên tử đồng ý, Thái Lôi Tông chúng tôi sẽ đối đãi người với tiêu chuẩn cao nhất.”

Nam tử trung niên nói tiếp.

Thần sắc Vân Tịch hơi động:

“Có đồ ăn không?”

“???”

Nam tử trung niên đầu đầy dấu chấm hỏi, nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, lời thề son sắt nói:

“Có! Thái Lôi Tông chúng ta ngoại trừ lôi pháp bên ngoài, nổi tiếng nhất chính là món ăn ngon!”

Nghe vậy, Vân Tịch vui mừng, lập tức không chút do dự gật đầu nói:

“Được!”

Lúc này, Tần Tiêu kéo ống tay áo Vân Tịch, nhỏ giọng nói:

“Vân Di, ta cảm thấy bọn hắn giống như có âm mưu.”

“Ha ha ha, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.”

Dừng một chút, Vân Tịch lãnh đạm nói:

“Yên tâm, có ta ở đây, coi như bọn hắn có âm mưu gì cũng không cần sợ.”

Tần Tiêu: “…”

Khó trách lão cha nàng nói chỉ cần có đồ ăn, mặc kệ chỗ đó là chỗ gì Vân di cũng dám đi!

Tuy nhiên, lục địa này chỉ là vị diện cấp thấp, ngay cả Tần Tiêu cũng có thể dễ dàng quét qua, huống chi là Vân Tịch, cũng không cần lo lắng.

Thế là dưới sự dẫn dắt của nam tử trung niên, Vân Tịch và Tần Tiêu leo lên chiến hạm.

Không gian bên trong chiến hạm không lớn, chỉ có mấy trăm mét vuông, so với chiến hạm mà Tần Tiêu đã từng thấy ở Huyền Ất Sơn thì gần như không khác gì đồ chơi, chất liệu lẫn đẳng cấp đều khác xa.

Ông ông ông!

Chiến hạm lần nữa gầm lên một tiếng chói tai, kéo dài một tiếng, rất nhanh liền biến mất ở trên bầu trời.

Sau nửa canh giờ, chiến hạm đến Thái Lôi Tông, chậm rãi hạ xuống.

Trong lúc đó, Vân Tịch cuối cùng cũng hiểu được tại sao Thánh thú hộ tông của Thái Lôi Tông lại xuất hiện ở một nơi như vậy. Hóa ra trước đó nó đã rơi vào trạng thái cuồng bạo, cưỡng ép phải rời khỏi Thái Lôi Tông.

Nhiệm vụ của nam tử trung niên và những người khác lần này

là bắt giữ con Thánh thú hộ tông này về, kết quả không ngờ lại bị hai người Vân Tịch ăn thịt.

Chương 425: Phiên ngoại: Tự Tìm Đường Chết

“Nơi này chính là Thái Lôi Tông sao?”

Vân Tịch nhìn những dãy núi trải dài vạn dặm bên dưới, nàng mở miệng hỏi.

“Ừm.”

Qua cuộc nói chuyện vừa rồi nàng mới biết được, nam tử trung niên tên là Liễu Mục. Hắn là trưởng lão hạch tâm Thái Lôi Tông, địa vị khá cao, nếu không phải lần này là do Phong Kỳ chạy ra khỏi Thái Lôi Tông, Liễu Mục cũng sẽ không đích thân đi.

Mặt khác, vì rõ ràng thực lực của đại lục này tương đương với Linh Ương giới bên ngoài,Đại Thánh đã là cực hạn rồi. Nói một cách khác, nhận thức bên trong của bọn họ căn bản không tồn tại Thái Hư cảnh.

Bằng không, làm sao Liễu Mục có thể tức giận như vậy khi thấy Phong Kỳ bị giết?

Đương nhiên, khi Vân Tịch dùng Thánh Linh quả cấp chín để bồi thường, lửa giận của hắn sớm đã tan thành mây khói.

Điều đáng nói chính là, Thái Lôi Tông là thế lực siêu cấp bài danh năm vị trí đầu của khối đại lục này, không chỉ có cường giả Đại Thánh toạ trấn, mà còn chiếm được dãy núi rộng lớn với tài nguyên tu luyện vô cùng phong phú. Tất cả võ giả Thánh cảnh trở xuống đều tu luyện trong đó, đều có thể nhận được kết quả gấp đôi với một nửa nỗ lực.

Cho nên, toàn bộ Thái Lôi Tông đều xây dựng ở trên dãy núi này. Nhìn vào thì có các cung điện thành đàn, lầu các sát cạnh nhau, hoặc là sừng sững trên đỉnh núi, hoặc là xếp vào giữa sườn núi. Hoàn toàn hòa hợp với môi trường xung quanh, tóm lại, từ vẻ ngoài nhìn vào rất đẹp.

Đối với cái này, Vân Tịch và Tần Tiêu cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên, dù sao thì cả hai đã chán cảnh quang lộng lẫy hơn thế này từ lâu rồi.

“Hai vị, xin mời đi theo ta.”

Liễu Mục dẫn đầu bay về phía ngọn núi cách đó không xa.

Không bao lâu, ba người đáp xuống trước một tòa cung điện, Liễu Mục khom người nói:

“Hai vị tạm thời ở đây nghỉ ngơi một lát, ta sẽ cho người chuẩn bị đồ ăn.”

Nghe thấy đồ ăn, Vân Tịch hai mắt sáng lên:

“Nhân tiện cầm mấy bình linh tửu đến nữa nhé.”

“Được.”

Liễu Mục sững sờ, quay đầu đồng ý.

Hắn không nghĩ tới Vân Tịch lại không khách khí như vậy, nhưng cũng không quan trọng rất nhanh sẽ kết thúc thôi.

Rời khỏi cung điện, Liễu Mục có dặn dò một vài người chuẩn bị đồ ăn, nhưng sau đó lại đi thẳng vào sâu trong Thái Lôi Tông.

“A, lão Liễu, ngươi trở về rồi, Phong Kỳ đâu?”

Dọc theo đường đi, lại gặp một vị trưởng lão Thái Lôi Tông khác, một lão giả tóc bạc trắng, lão hơi nhíu mày, ngăn trước mặt

Liễu Mục.

“Chết rồi.”

Liễu Mục thuận miệng qua loa nói.

“Cái gì?”

Đối phương kinh hãi:

“Phong Kỳ chết rồi? Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Hừ, ta không có thời gian giải thích với ngươi.”

Liễu Mục tiện tay đẩy lão giả ra, hắn trầm giọng nói:

“Tông chủ ở đâu”

Ý thức được có gì đó không đúng, lão giả không tiếp tục hỏi, nghiêm túc đáp:

“Mật thất…”

Lời còn chưa dứt, lão giả chỉ nghe tiếng không khí xé rách, Liễu Mục trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Thấy thế, lão giả ngạc nhiên, do dự nửa ngày, vội vàng đi theo.

“Tông chủ, ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Ngoài mật thất, Liễu Mục quỳ một chân trên đất, thái độ cung kính.

“Ta không phải

Sau một hồi im lặng thật lâu, trong mật thất truyền ra một giọng nói khàn khàn và không kiên nhẫn.

“Ta đã tìm được Thánh Linh quả cấp chín.”

Liễu Mục nói thẳng vấn đề.

“Cái gì?”

Sau một khắc, cánh cửa mật thất vỡ vụn, từ bên trong bước ra một người thanh niên mắt đen, nhẹ nhàng tao nhã, khí tức đã đạt đến cấp bậc Đại SQEyD chính là đương kim tông chủ Thái Lôi Tông, Hứa Huy.

“Ngươi có chắc là Thánh Linh quả cấp chín?”

“Chắc chắn.”

Liễu Mục lấy ra linh quả, dứt khoát nói.

Hứa Huy nhận lấy linh quả, hắn cẩn thận quan sát một lát, khó có thể tin nói:

“Cái này… Đúng là Thánh Linh quả cấp chín, mà phẩm chất cực tốt.”

Cùng lúc đó, lão giả theo sau cũng mở to hai mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc, tỏa ra nồng đậm nóng bỏng.

Giống như Liễu Mục, lão giả đã đình trệ ở Thánh Vương cảnh nhiều năm, nếu có được đến một viên Thánh Linh quả cấp chín, hắn nhất định có thể đột phá!

“Ngươi tìm được ở đâu?”

Hứa Huy nóng lòng hỏi.

Thánh Linh quả cấp chín ngoại trừ có thể giúp Thánh Vương thăng cấp Đại Thánh, còn có thể luyện chế các loại đan dược cửu phẩm, tăng cao tu vi, thanh niên kia làm sao không muốn đạt đến cấp cao hơn chứ?

Nghe vậy, Liễu Mục không chút giấu diếm, trực tiếp kể lại toàn bộ quá trình.

“Một nữ tử, có thể lấy ra Thánh Linh quả cấp chín …”

Nghe Liễu Mục miêu tả xong, Hứa Huy như có điều suy nghĩ:

“Nữ tử kia đâu?”

“Ta đã đưa nàng ta về đây, đang ở Tĩnh Tâm điện.”

Liễu Mục nói.

“Ngươi làm rất tốt.”

Hứa Huy vỗ bả vai Liễu Mục, điềm nhiên nói:

“ Khởi động hộ tông đại trận, cắt đứt mọi liên lạc với ngoại giới. Mặc kệ nàng ta đến từ nơi đâu, hôm nay cũng đừng hòng đi ra khỏi Thái Lôi Tông.”

“Vâng!”

Liễu mục khóe miệng nở một nụ cười, có chút gian tà đạt được thành công.

Trên thực tế, khi có được Thánh Linh quả cấp chín, Liễu Mục đã nghĩ cách động thủ với Vân Tịch. Hắn thấy, Vân Tịch đã có một viên Thánh Linh quả cấp chín, chắc chắn sẽ có viên thứ hai, thứ ba, nhưng cuối cùng hắn vẫn khống chế được mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, Vân Tịch có thể nhẹ nhàng giết chết Phong Kỳ, điều đó chứng tỏ trình độ tu luyện của nàng tuyệt đối không thấp hơn Thánh Vương. Liễu Mục không nắm chắc hắn có thể thắng, vì vậy hắn chỉ có thể cố gắng đưa Vân Tịch về Thái Lôi Tông, lựa chọn vây công, lại không nghĩ Vân Tịch lại đồng ý đơn giản như vậy.

Về phần Vân Tịch là Đại Thánh, hay thậm chí là cường giả trên cả Đại Thánh, Liễu Mục chưa từng nghĩ tới.

Ầm ầm!

Theo mệnh lệnh của Hứa Huy, toàn bộ Thái Lôi Tông khẽ chấn động, hộ tông đại trận hơn ngàn năm không người nào dám công kích lại chậm rãi quan bế,lâu ngày hình thành hàng rào không thể nào phá vỡ.

“Xảy ra chuyện gì? Hộ tông đại trận sao đóng lại vậy!”

“Không lẽ các thế lực khác tới đây sao?”

“Làm sao có thể!”

“…”

Động tĩnh cực lớn như vậy lập tức thu hút vô số cường giả Thái Lôi Tông quan sát, một số đệ tử mặt mũi tràn đầy khẩn trương, còn tưởng rằng bị thế lực khác công kích.

Trong cung điện, Vân Tịch đang ăn uống thả ga đột nhiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn lên trời:

“Có chuyện.”

“Sao vậy, Vân di.”

Tần Tiêu thả đồ ăn trong tay ra, một mặt hiếu kì.

Có lẽ vì bình thường Tần Tiêu tương đối an nhàn, nên tính cảnh giác của nàng rất thấp, hoàn toàn không chú ý tới có gì khác thường.

“Không có gì.”

Vân Tịch ý vị thâm trường nói:

“Xem ra chúng ta thực sự đã rơi vào âm mưu của người khác.”

Không đợi Tần Tiêu kịp phản ứng, Vân Tịch phất phất tay nói:

“Quên đi, hi vọng bọn họ không muốn tự tìm đường chết.”

Nói xong, Vân Tịch cầm lấy thịt nướng bên cạnh nhét vào miệng.

Phải nói đồ ăn ở đây rất ngon, ít nhất cũng ngon hơn vô số lần so với Vân Tịch tự mình nấu, ngay cả Tần Tiêu cũng ăn quên cả trời đất.

Cộc cộc cộc!

Đúng lúc này, Liễu Mục đi vào, cười tủm tỉm nói:

“Hai vị đối với chiêu đãi của Thái Lôi Tông chúng ta có hài lòng không?”

“Không tệ.”

Vân Tịch nhấp một hớp linh tửu, thản nhiên nói.

“Đã như vậy, thì trả một chút đồ vật đi.”

Liễu Mục vẫn như cũ ý cười đầy mặt.

“Đồ vật, cái gì?”

Vân Tịch ngạc nhiên.

“Những thức ăn này đều được làm từ các loại thiên tài địa bảo, tiên tử sẽ không định ăn không đấy chứ?”

Liễu Mục trong nháy mắt trở mặt nói.

“Nói đi, ngươi muốn cái gì.”

Vân Tịch thực sự lười nhác nhiều lời.

“Mười viên Thánh Linh quả cấp chín.

Liễu Mục duỗi ra ngón tay, nghĩ nghĩ lại nói:

“Không, hai mươi viên, chỉ cần hai mươi viên Thánh Linh quả cấp chín là được.”

“A, ngươi nghĩ những vật này đáng giá hai mươi viên Thánh Linh quả cấp chín sao?”

Vân Tịch cười nhạo.

Nàng có thể không quan tâm lắm đến tài nguyên tu luyện, nhưng không có nghĩa là người khác có thể lừa đảo nàng.

“Tiên tử nếu không đồng ý, cũng đừng trách chúng ta không khách khí.”

Đôi mắt Liễu Mục nhắm lại, lóe lên tia nguy hiểm, cũng không có ý định giải thích.

Chương 426: Phiên ngoại: Các Ngươi Quá Yếu

“Tiên tử nếu không đồng ý, cũng đừng trách chúng ta không khách khí.”

Liễu Mục lạnh lùng nói.

“A, ngươi có thể làm gì ta?”

Vân Tịch quệt miệng, lơ đễnh nói.

“Ha ha.”

Liễu Mục vung tay lên:

“Động thủ!”

Ầm ầm!

Kèm theo tiếng đinh tai nhức óc, toàn bộ trần nhà cung điện đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ rồi tiêu tán, lộ ra cảnh tượng bên ngoài.

Tần Tiêu đưa mắt nhìn lên, phát hiện cung điện bốn phía chẳng biết lúc nào đã bị các cường giả Thái Lôi Tông vây đầy. Từng người vũ trang đầy đủ, trận địa sẵn sàng, đều đạt đến cấp bậc Thánh Cảnh, thậm chí có không ít trưởng lão Thánh Vương cảnh.

Vì để khống chế Vân Tịch, Thái Lôi Tông đã phái gần như tất cả các cao tầng.

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng.”

Liễu Mục duỗi ngón tay ra, sát ý nghiêm nghị.

“Đây chính là át chủ bài của các ngươi sao?”

Đối mặt với đầy cường giả Thái Lôi Tông, Vân Tịch nhếch miệng, tràn ngập khinh thường:

“Sao ngươi phải tự tìm đường chết chứ?”

“Hừ, nhiều lời!”

Liễu Mục cả giận nói:

“Hôm nay bất luận như thế nào, ngươi cũng đừng hòng đi ra khỏi Thái Lôi Tông!”

“Đúng không, các ngươi có biết ta là ai không?”

Vân Tịch cười nhạo.

“Chẳng cần biết ngươi là ai, chúng ta đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với ngoại giới, không ai có thể cứu được ngươi!”

Liễu Mục thâm trầm nói:

“Đợi ngươi chết rồi, chúng ta sẽ xóa đi khí tức của ngươi. Đến lúc đó, ai có thể biết các ngươi chết ở đâu?”

Liễu Mục không phải đồ ngốc, Vân Tịch đã có thể tuỳ tiện lấy ra Thánh Linh quả cấp chín làm bồi thường, khẳng định không phải người bình thường.

Phải biết, Thánh Linh quả cấp chín sớm đã biến mất vài ngàn năm trước. Nói một cách khác, Vân Tịch có thể lấy ra Thánh Linh quả cấp chín chỉ có hai khả năng.

Một, từ bên trong di tích thượng cổ lấy được.

Hai, Vân Tịch đến từ gia tộc ẩn thế nào đó, mà trong gia tộc ẩn thế kia có trồng Thánh Linh quả cấp chín.

Tóm lại, mặc kệ là loại nào, trên người Vân Tịch nhất định còn có rất nhiều Thánh Linh quả cấp chín.

Về phần Vân Tịch không thuộc về đại lục này, Liễu Mục chưa từng nghĩ tới. Trong nhận thức của hắn, tạm thời chưa có khái niệm về thế giới khác.

Vì vậy để cho an toàn, Liễu Mục đã lập một kế hoạch chắc chắn dưới sự chỉ dẫn của Hứa Huy trước khi thực hiện. Không chỉ trực tiếp khởi động hộ tông đại trận, hắn còn mở ra không gian cấm chế, phòng ngừa Vân Tịch chạy trốn.

Cho dù Vân Tịch thực sự đến từ gia tộc ẩn thế nào đó, cũng không ai biết chết ở Thái Lôi Tông.

“Ta nghĩ, ngươi có lẽ đã hiểu sai rồi.”

Vân Tịch thả bầu rượu trong tay xuống, nàng chậm rãi đứng dậy:

“Ý của ta là, các ngươi quá yếu.”

“Đã như vậy, đừng trách chúng ta không khách khí, lên đi!”

Lời vừa nói ra, Liễu Mục dẫn đầu lao về phía Vân Tịch, linh lực trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn!

Phanh!

Thái Lôi Tông chấn động, lập tức lấy cung điện làm trung tâm, hình thành một cỗ linh lực hiển hiện quét ngang, trùng trùng điệp điệp. Khắp nơi trên đường đi, mặt đất từng khúc nổ tung, tạo thành những vết sẹo chằng chịt, nhìn thấy mà giật mình.

Không biết qua bao lâu, linh lực dần dần lắng xuống, cung điện lộng lẫy ban đầu biến thành phế tích. Chỉ còn lại những bức tường thành đổ nát, nhưng đỉnh núi không hề bị ảnh hưởng.

Theo lý thuyết, Liễu Mục thân là cường giả Thánh Vương cảnh, một kích toàn lực của hắn có thể san bằng toàn bộ ngọn núi chỉ bằng một đòn, sao lại bình yên vô sự chứ?

Khi làn khói tan biến, cường giả Thái Lôi Tông bốn phía cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Công kích của Liễu Mục bị đánh trả!

“Làm sao có thể?”

Mọi người nhìn nhau với vẻ mặt khó tin.

Liễu Mục cũng trợn mắt há mồm, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Liễu Mục tự nhận hắn không cách nào đơn độc giải quyết Vân Tịch, nếu không cũng sẽ không đem đối phương đưa đến Thái Lôi Tông. Cho nên đã sớm dự liệu được Vân Tịch có thể tiếp được công kích của hắn, chỉ là hắn không thể nghĩ rằng, giờ phút này đón lấy công kích của hắn là một nữ tử chỉ mới bảy tám tuổi!

“Hừ, không cho phép ngươi khi dễ Vân di.”

Tần tiêu vươn bàn tay nhỏ bé bị dính dầu ăn ra, chặn nắm đấm của Liễu Mục, coi như không có chuyện gì.

“Cái này…”

Liễu Mục há to miệng, trong lúc nhất thời chấn kinh nói không ra lời. Mặc cho hắn thôi động linh lực như thế nào, nắm đấm của hắn vẫn là khó tiến thêm, thậm chí không cách nào bứt ra lui lại, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ nữ tử này còn mạnh hơn hắn?

Đùa gì chứ!

Một bên khác, Vân Tịch cũng không nghĩ tới Tần Tiêu sẽ ra tay, lập tức nhịn không được cười khổ nói:

“Tiểu Tiêu, lui ra phía sau, còn lại giao cho ta.”

Mặc dù lấy thực lực của Liễu Mục, căn bản không thể gây ra thương tổn cho Tần Tiêu, nhưng Vân Tịch làm sao có thể để Tần Tiêu ra mặt được?

Huống chi Tần Tiêu chỉ mới tám tuổi, chưa từng giết ai, nếu không Liễu Mục chỉ sợ đã chết.

“Nhưng …”

Tần Tiêu hơi do dự.

“Làm sao, không tin Vân di à?”

Vân Tịch cười nói.

“Tin chứ.”

Tần Tiêu dùng sức nhẹ gật đầu, lúc này mới thu hồi tay nhỏ của nàng lại.

Bá!

Không chút do dự, Liễu Mục điên cuồng lùi về phía sau, vì sợ bị Tần Tiêu bắt lại, cho dù Tần Tiêu không cao hơn thắt lưng của hắn.

“Bày trận!”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên, truyền vào

trong tai mỗi cường giả Thái Lôi Tông, chính là tông chủ Thái Lôi Tông Hứa Huy.

Mọi người bỗng nhiên bừng tỉnh, nhanh chóng kết thành các đạo pháp ấn, hòa vào phía trên đội hình hộ vệ..

Đây là bí truyền của Thái Lôi Tông, những cường giả Thánh Cảnh trở lên làm căn cứ đội hình. Cho phép đội hình chính tăng sức mạnh trong thời gian ngắn và tiêu diệt kẻ địch, mà đội hình chính là tông chủ Thái Lôi Tông.

Vài ngàn năm trước, Thái Lôi Tông từng dựa vào bộ trận pháp này để đẩy lùi vòng vây của hai thế lực đứng đầu khác.

Hô!

Thái Lôi Tông càng ngày càng hợp nhất linh lực của mình vào hộ tông, Hứa Huy bước lên không trung. Hắn khoác áo lưu quang ngàn trượng, từ trên cao nhìn xuống Vân Tịch, một chưởng vỗ xuống!

Một chưởng này ngưng tụ gần như toàn bộ uy lực của cường giả Thái Lôi Tông, dung hợp với tu vi của Hứa Huy và hộ tông đại trận. Ngay cả cường giả Đại Thánh Cảnh cũng không thể đánh sập.

Nhìn thấy bàn tay to lớn che khuất bầu trời sắp rơi xuống, Vân Tịch duỗi lưng một cái sau đó búng tay một cái.

Phốc!

Một tia quang mang bắn ra, dễ dàng xuyên qua bàn tay linh lực cường đại, rồi xuyên qua hộ tông đại trận xông lên không trung biến mất không thấy gì nữa, tốc độ nhanh đến mức không thể dùng linh thức bắt được.

Cho đến khi quang mang biến mất, Hứa Huy và nhiều cường giả Thái Lôi Tông không kịp phản ứng.

Lập tức chỉ thấy bàn tay linh lực cường đại khẽ run lên, ầm vang vỡ nát, hộ tông đại trận cũng ầm ầm sụp đổ, không còn sót lại chút gì.

Phụt!

Chỉ một lúc, tất cả cao tầng Thái Lôi Tông miệng mũi phun ra máu, khí tức dồn dập, một số người có tu vi hơi thấp thì trực tiếp hôn mê.

Hứa Huy kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng để lại một vệt máu, dĩ nhiên ngay cả hắn cũng bị thương.

Nhưng Hứa Huy không quan tâm đến chuyện phản phệ của bản thân, bởi vì so sánh với một chiêu hóa giải công kích hắn của Vân Tịch thì không trọng yếu.

Nữ nhân này quá kinh khủng!

Cho đến lúc này, Hứa Huy mới nhận ra mình ngu ngốc đến mức nào,bọn hắn đã trêu chọc vào loại người gì?

“Tiếp theo đến lượt ta.”

Vân Tịch thản nhiên nói.

“Không ổn!”

Hứa Huy kinh hãi vừa muốn bỏ chạy, lại phát hiện không gian xung quanh chẳng biết lúc nào đã bị phong tỏa.

Sau một khắc, trên bầu trời đột nhiên tách ra vô tận quang mang, như mặt trời chói chang trên không, lấp lánh hàng ngàn dặm sáng như ánh sáng ban ngày.

Vân Tịch nắm lấy bàn tay nhỏ của Tần Tiêu, bước đi trong tia sáng chói mắt đó.

Chương 427: Phiên ngoại: Mạch Nước Ngầm

“Vân di.”

“Hửm.”

“Ngươi thật sự là đồ đệ của cha ta sao?”

“Đúng vậy a.”

“Nhưng cha ta không lợi hại chút nào, sao lại là sư phụ của Vân di được?”

Tần Tiêu không hiểu.

“Bởi vì sư phụ rất đẹp trai nha.”

Vân Tịch cười nói.

“…”

“Thật ra… Sư phụ rất lợi hại.”

Vân Tịch ý vị thâm trường nói:

“Nếu như không có sư phụ, Thần giới đã sớm bị hủy diệt.”

“Chẳng lẽ cha ta là đại anh hùng cứu vớt thế giới?

“Không sai.”

“Hừ, ta không tin đâu.”

Tần Tiêu cắn miếng thịt thú vào miệng, tỏ vẻ hoài nghi.

“ …”

Vân Tịch nhún vai, bất lực không thể làm gì.

Từ khi Tần Tiêu được sinh ra, Tần Giác hầu như không động tay động chân nữa. Mỗi ngày đều chỉ uống rượu đi ngủ, rồi ăn uống ca hát, Tần Tiêu tự nhiên không biết cha mình mạnh đến mức nào.

Mười phút sau, Vân Tịch vứt xương đi, đứng lên nói:

“Ăn no chưa?”

“Ăn no rồi.”

Tần Tiêu quệt miệng, khẽ gật đầu.

“Được, chúng ta đi thôi.”

Đã bảy ngày kể từ khi họ rời khỏi Thái Lôi Tông, trong bảy ngày này Vân Tịch đã dẫn Tần Tiêu đến nhiều thế giới khác nhau để nếm thử các loại đồ ăn ngon, chơi quên cả trời đất.

Về vấn đề của Thái Lôi Tông, đó chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn của hai người họ, họ không để tâm chút nào.

Đương nhiên, Vân Tịch cũng không có lạm sát người vô tội và phá hủy toàn bộ Thái Lôi Tông. Mà nàng chỉ quét sạch tất cả những cao thủ tham gia bao vây nàng, bao gồm cả tông chủ Hứa Huy và trưởng lão Liễu Mục.

…

“Vân di, tiếp theo chúng ta sẽ đi nơi nào đây.”

Trong hư không, Tần Tiêu đi theo sau lưng Vân Tịch sau lưng, rất tò mò.

“Ách…”

Nghe vậy, Vân Tịch sững sờ, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Trên thực tế, ngay cả bản thân nàng cũng quên mất mình đang ở đâu.

“Ngươi chờ một chút.“

Lấy ra định vị hư không cẩn thận quan sát trong chốc lát, Vân Tịch kinh ngạc nói:

“Mình đến đây khi nào vậy?”

“Sao vậy, Vân di?”

Tần Tiêu vội vàng hỏi thăm.

“Khụ khụ, không có gì, không có gì.”

Vân Tịch phất tay, do dự nói:

“Chúng ta… Có vẻ như đang ở bên trong phạm vi quản lý của Huyền Ất Sơn. Nếu ta nhớ không lầm, mẹ ngươi hẳn là ở phía trước khối đại lục kia.”

Vân Tịch nói rồi chỉ vào khối đại lục ở cuối tầm nhìn của mình.

“Cái gì! Chúng ta chạy mau đi!”

Tần Tiêu kinh hãi, thật vất vả nàng mới ra được một lần. Nàng cũng không muốn bị mẫu thân bắt được.

“Đã quá muộn.”

Vân Tịch cười khổ.

Chưa kịp dứt lời, không gian bên cạnh đột nhiên vặn vẹo. Lập

tức từ bên trong đi ra một nữ tử xinh đẹp mặc áo trắng như tuyết, khí chất vô song.

“Hai người các ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Nữ tử lông mày cau lại, chất vấn hỏi.

“Mẹ…”

Vừa mới chuẩn bị chạy trốn Tần Tiêu đã nhìn thấy nữ tử, lập tức khuôn mặt nhỏ biến đổi, đứng im tại chỗ.

Không sai, nữ tử này chính là Tô Ngạn đang giải quyết mâu thuẫn với Thiên Thần tộc ở Huyền Ất Sơn.

Với cấp bậc tu vi Chứng Đạo Thần Vương của Tô Ngạn, nàng gần như đã nhận ra ngay lúc Vân Tịch và Tần Tiêu xuất hiện trong khoảng không này.

“Cái đó… Tô Ngạn tỷ tỷ, bởi vì tiểu Tiêu muốn ra ngoài chơi, cho nên muội dẫn nàng ấy ra ngoài xem một chút.”

Vân Tịch không chút do dự lựa chọn bán đứng Tần Tiêu.

“Nghịch ngợm!”

Tô Ngạn duỗi ngón tay, búng vào trán Tần Tiêu:

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng chạy lung tung, lỡ gặp nguy hiểm thì sao?”

“Đau quá.”

Tần Tiêu ôm đầu, ủy khuất nói:

“Nhưng Vân di nói nếu có nàng ở cạnh, sẽ không có nguy hiểm gì.”

Vân Tịch: "…"

Này này này, ta nói vậy khi nào?

Quả nhiên không hổ danh là con gái của sư phụ!

"Vân Tịch, những gì nó nói có phải là sự thật không?"

Tô Ngạn nhìn về phía Vân Tịch, trong lời nói tràn đầy nguy hiểm.

"Giả đó!"

Vân Tịch lập tức dứt khoác nói:

"Muội chưa bao giờ nói những điều như vậy!"

"Vân di…"

Tần Tiêu kéo góc áo của Vân Tịch, định làm nũng. Nhưng đáng tiếc Tô Ngạn vung tay lên, trực tiếp tóm lấy nàng.

"Kêu ai cũng vô dụng, ta còn không biết con sao?"

Tôn Ngạn nói xong, nàng hung hăng đánh vào mông Tần Tiêu.

"A a a, con sai rồi, về sau con không dám nữa đâu."

Tần Tiêu mặc dù là cường giả Chân Thần cảnh, nhưng dù sao cũng chỉ mới tám tuổi. Nàng bị mẫu thân khiển trách, rốt cuộc không nhịn được nữa mà kêu thảm thiết.

Thấy vậy, Vân Tịch có chút không đành lòng, nàng liền khuyên nhủ:

"Tô Ngạn tỷ tỷ, đừng đánh nữa. Mặc dù muội chưa nói qua câu kia, nhưng đúng là muội đã mang tiểu Tiêu ra ngoài. Nếu tỷ muốn phạt thì phạt ta luôn đi!"

“Hừ, ta thật sự không biết nên làm gì với các ngươi nữa.”

Tô Ngạn bất lực nói:

“Được rồi, đừng khóc nữa. Lần này vì Vân Tịch, mẹ sẽ tha cho con.

“Vâng!”

Nghe xong những lời này, Tần Tiêu đang khóc lóc thảm thiết lập tức nở nụ cười, cứ như không có gì xảy ra.

Tô Ngạn: “…”

Vân Tịch: “…”

“Hai người các ngươi ra ngoài bao lâu rồi?”

Tô Ngạn im lặng một lúc, nàng liền chuyển chủ đề.

“Chắc tầm khoảng nửa tháng.”

Vân Tịch suy nghĩ nói.

“Nửa tháng? Tần sư huynh đâu?

“Cha nói có việc đi ra ngoài ạ.”

Tần Tiêu đáp.

“Đi ra ngoài? Đi đâu vậy?”

Tô Ngạn kinh ngạc, Tần Giác cũng không nói cho nàng về việc đi ra ngoài.

“Con không biết.”

Tần Tiêu mờ mịt, lúc Tần Giác gần đi. Tần Giác chỉ nói hắn sẽ đi một thời gian, nhưng hắn không nói sẽ đi đâu và đi bao lâu.

“Quên đi, mặc kệ vậy, giờ các ngươi đi theo ta.”

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Tô Ngạn quyết định từ bỏ.

“Hả?”

Vân Tịch nghe vậy, vẻ mặt sửng sốt có ý gì chứ?

“Sao thế, các ngươi muốn tiếp tục chạy lung tung nữa à?”

Tô Ngạn lạnh lùng nói.

“Không không không.”

Vân Tịch lắc đầu liên tục:

“Mọi chuyện sẽ do Tô Ngạn tỷ tỷ sắp xếp.”

Đùa sao, với sự giúp đỡ của Tần giác, Tô Ngạn đã bước vào Chứng Đạo Thần Vương sớm hơn nàng. Trước mắt Tần Giác là người mạnh nhất trong Huyền Ất Sơn, Vân Tịch căn bản không phải là đối thủ.

Huống chi, nói một cách nghiêm túc, Tô Ngạn coi như là sư mẫu của nàng. Ngay cả khi Tô Ngạn không có tu vi gì, Vân Tịch cũng phải nghe theo lời nói của nàng ấy.

Vì vậy dưới sự dẫn dắt của Tô Ngạn, hai người bay về phía đại lục xa xôi.

Đúng như Vân Tịch đã nói, một phân bộ của Huyền Ất Sơn nằm trên khối đại lục đó, cũng là phân bộ gần Thiên Thần tộc nhất.

Ba trăm năm trước Tần Giác đem Thần giới và giới nội dung hợp,sau đó cải biến thiên địa pháp tắc. Tộc trưởng Thiên Thần tộc Thiên Hỗn Cơ và Vạn Thần Đình chi chủ Tôn Ngộ Không, đều đã tiến vào Thông Thiên Thần Vương, phạm vi thế lực tăng lên nhiều.

Nếu không phải có Thiên Cung và Huyền Ất Sơn cân bằng, chỉ sợ cả hai đã sớm vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện mà xảy ra đại chiến.

Dưới tình huống bình thường, Thiên Thần tộc tuyệt đối sẽ không dám khiêu khích Huyền Ất Sơn. Lần này lại kinh động Tô Ngạn đích thân đến xử lý, mà đã lâu như vậy cũng không giải quyết được, thật không thể tưởng tượng.

“Tô Ngạn tỷ tỷ, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy. Sao lại để tỷ tự mình đến đây.”

Vân Tịch nhịn không được hỏi.

“Ài.”

Thở dài một tiếng, Tô Ngạn trầm lặng nói:

“Hai tháng trước, phân bộ này đột nhiên bị một cường giả của Thiên Thần tộc tấn công, gây thương vong nặng nề. Nhưng sau khi điều tra ra, đối phương không phải là người Thiên Thần tộc.”

“Không phải Thiên Thần tộc sao? Vậy là ai?”

Vân Tịch ngẩn người.

“Ta cũng không rõ lắm.”

Tô Ngạn trầm giọng nói:

“Tộc trưởng Thiên Thần tộc đã nói chuyện với ta. Các cường giả tấn công Thiên Thần tộc đều là tộc nhân của Thiên Thần tộc vừa mới mất tích, không rõ sống chết. Có khả năng là có kẻ giả danh bọn họ và muốn châm ngòi ly gián.”

Dừng một chút, Tô Ngạn lại nói:

“Theo suy đoán của ta, bọn họ không thuộc về Thần giới.”

Chương 428: Phiên ngoại: Quân Vây Bốn Mặt

“Chưởng môn đại nhân.”

“Chưởng môn đại nhân.”

“…”

Đi vào phân bộ Huyền Ất Sơn, lập tức không ngừng có cường giả cúi đầu trước Tô Ngạn, thái độ rất cung kính.

Với tư cách là chưởng môn đương nhiệm của Huyền Ất Sơn, Tô Ngạn không chỉ có uy vọng cao trong nội bộ Huyền Ất Sơn. Mà ở trong Thần giới, ai gặp nàng cũng sẽ kính cẩn lễ phép.

Lý do rất đơn giản, Tô Ngạn bây giờ là siêu cấp cường giả duy nhất bước vào Chứng Đạo Thần Vương. Người kia là Thiên Đế, hai người hầu như không có đối thủ, có thể được xưng là vô địch thiên hạ.

Về phần Mặc lão, mặc dù đã thành công tiến vào Hợp Đạo Thần Vương, nhưng lại giống Tần Giác thuộc về trạng thái ẩn thế. Tự nhiên cũng không được xếp vào đó.

“Chưởng môn đại nhân, vừa rồi người…”

Đúng lúc này, một lão giả tóc trắng xoá từ xa bay tới, vẻ mặt lo lắng.

Vừa rồi hắn đang thảo luận với Tô Ngạn về chuyện liên quan tới nguy cơ lần này, nhưng Tô Ngạn đột nhiên im lặng biến mất, điều này khiến hắn sửng sốt.

Lời còn chưa dứt, sắc mặt lão giả đột nhiên đại biến, hắn chỉ vào Vân Tịch kêu lên:

“Ngươi, ngươi, ngươi, sao ngươi lại tới đây!?”

“Làm sao, không chào đón ta à?”

Vân Tịch hai tay chống nạnh, cười híp mắt nói.

“Hoan… Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Lão giả miễn cưỡng cười một tiếng, khóc không ra nước mắt.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng lão giả lại biết, vị nữ nhân xinh đẹp thanh tú này thực ra còn đáng sợ hơn cả Hư Không Cự Thú!

Bởi vì con chiến thú nuôi của lão giả trước kia, chính là bị Vân Tịch ăn thịt!

Đó là một con chiến thú cấp bậc Bán Thần cảnh!

Chuyện này đã xảy ra vài chục năm, lúc ấy Vân Tịch trùng hợp đi ngang qua phân bộ Huyền Ất Sơn. Nàng không kiếm được gì ăn, nên đã đem con chiến thú không may kia lót dạ, lão giả tức giận suýt liều mạng với Vân Tịch.

Mãi cho đến khi Vân Tịch bồi thường hơn mười mấy khỏa thần quả, lão giả mới chịu từ bỏ.

Từ đó về sau, lão giả không khỏi sợ hãi mỗi khi nhìn thấy Vân Tịch, vì hắn sẽ lại ra tay với những con thú khác.

Trên thực tế, sự việc này có phần giống với sự việc của Thái Lôi Tông. Nếu không phải do Liễu Mục quá tham lam, lựa chọn bao vây Vân Tịch, có lẽ sẽ không có chuyện gì.

“Hắc hắc, vậy thì tốt.”

Vân Tịch nghe vậy, hài lòng nhẹ gật đầu.

“…”

“…”

Lão giả tên là Công Tôn Kình, hắn là đường chủ của phân bộ Huyền Ất Sơn này, Thần Vương hạ vị. Chuyên môn phụ trách về tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo của Huyền Ất Sơn.

Một thời gian trước, những cường giả ngụy trang thành cường giả Thiên Thần tộc đã tập kích phân bộ Huyền Ất Sơn cướp đoạt tài nguyên tu luyện.

Nếu không phải Công Tôn Kình kịp thời mở ra trận pháp phòng ngự, phát tín hiệu cầu cứu, thì hậu quả khó mà lường được.

Dù vậy, phân bộ Huyền Ất Sơn như cũ vẫn bị tổn thất nặng nề, khắp nơi có thể nhìn thấy những hố lớn và tường vỡ. Ngay cả trận pháp phòng ngự cũng bị phá hủy, có rất nhiều thành viên bị thương, trong đó có Công Tôn Kình suýt bị chết.

May mà khi Tô Ngạn đến liền dùng rất nhiều đan dược hỗ trợ trị liệu, nếu không chỉ sợ Công Tôn Kình đã chết.

“Công Tôn trưởng lão, chúng ta tiếp tục nói chuyện vừa rồi đi.”

Tô Ngạn phất tay ngăn cản hai người lại.

“A, vâng, vâng!”

Nói xong, một tia quang mang đột nhiên từ xa bắn ra, rơi vào trong tay Công Tôn Kình.

“Hả?”

Công Tôn Kình đầu tiên là giật mình, sau đó lập tức đập vỡ

quang mang và đọc thông tin.

Một lát sau, Công Tôn Kình lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Sao vậy?”

Tô Ngạn nhíu mày.

“Vạn Thần đình và Thiên Thần tộc bị tập kích!”

Công Tôn Kình nhanh chóng nói.

“Sao cơ?”

Tô Ngạn kinh ngạc:

“Là ai?”

“Ta không rõ, nhưng xem ra không thuộc về Thần giới.”

Vừa nói, Công Tôn Kình vừa búng ngón tay, ngưng tụ thành một bức tranh.

Đó là một sinh vật có nhuyễn giáp bao trùm toàn thân,các đặc điểm trên khuôn mặt tương tự như con người. Đôi mắt của nó rất lớn, nhưng không có tròng trắng, nhìn qua rất quỷ dị.

“Đây là…”

Tô Ngạn nghi hoặc.

“Theo thông tin truyền về, đây chính là thủ phạm đã tấn công Thiên Thần tộc và Vạn Thần đình.”

Công Tôn Kình trầm giọng nói:

“Bọn hắn có khả năng biến thành ngoại hình của người khác.”

“Chẳng lẽ…”

“Không sai, nếu không có gì ngoài ý muốn, ngay từ đầu chính là những tạp toái này tập kích ở đây.”

Công Tôn Kình cắn răng nói:

“Xem ra lần này bọn hắn đã từ bỏ ngụy trang!”

“Bọn hắn tập kích Thiên Thần tộc và Vạn Thần đình khi nào?”

Tô Ngạn truy vấn.

“Hôm qua.”

“Mục đích là gì?’

“Giống như lần trước, là vì tài nguyên tu luyện.”

“Thiên Thần tộc và Vạn Thần đình không sao chứ?”

“Không sao, nhưng có rất nhiều cường giả Bán Thần cảnh đã bỏ mình mới đánh bật những tạp toái kia trở về.”

“…”

Sau khi nghe Công Tôn Kình miêu tả, Tô Ngạn rơi vào trầm tư.

Dưới tình huống bình thường, nếu có cường giả ngoại giới giáng lâm Thần giới. Nàng hẳn sẽ phát hiện sớm mới đúng, nhưng tại sao từ đầu đến cuối đều không phát hiệngì?

Hơn nữa bên kia một mực cướp tài nguyên tu luyện, chẳng lẽ là bởi vì thế giới của họ thiếu tài nguyên tu luyện sao?

Không đợi Tô Ngạn nghĩ rõ, phía xa đã xuất hiện vài tia quang mang, chớp mắt đã tới.

“Đường chủ, chưởng môn.”

Quang mang tiêu tán, lộ ra bóng người, hắn khom mình hành

lễ.

“Có chuyện gì?”

Công Tôn Kình hiếu kì.

Mấy người này đều là hộ pháp hắn phái đi điều tra tin tức, không có chuyện quan trọng, tuyệt đối sẽ không đến tìm hắn.

“Chúng ta bắt gặp một người dị tộc tập kích Vạn Thần đình.”

Thanh niên đứng đầu đáp.

“Cái gì, mau dẫn ta đi xem một chút.”

Công Tôn Kình vui mừng, chỉ cần hắn bắt được một dị tộc còn sống dùng Sưu Hồn thuật, hắn sẽ biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngay lúc Công Tôn Kình quay người lại, thanh niên cung kính cúi đầu đột nhiên tung ra một quả đấm. Nắm đấm phóng thẳng vào tim của Công Tôn Kình, mang theo linh lực rộng lớn với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, những cường giả còn lại nhao nhao lấy ra vũ khí lao về phía Tô Ngạn, chuẩn bị hợp nhau tấn công.

Đáng tiếc, bọn hắn đánh giá cao bản thân, cũng đánh giá thấp Tô Ngạn và Công Tôn Kình.

Gần như vào lúc người thanh niên ra tay, Công Tôn Kình nhướng mày bắt lấy nắm đấm của người thanh niên bằng tay trái.

Một bên khác, Tô Ngạn cũng không nhúc nhích, áp lực tràn ra như sóng, khiến những người còn lại đều đông cứng tại chỗ.

“Trần Nam, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Công Tôn Kình lạnh lùng nói.

“Làm sao có thể?”

Vẻ mặt thanh niên kinh ngạc, không thể chấp nhận việc đánh lén của mình lại bị Công Tôn Kình đón nhận dễ dàng như vậy.

“Hắn không phải Trần Nam.”

Tô Ngạn thản nhiên nói.

“Không phải Trần Nam sao?”

Công Tôn Kình khẽ giật mình, có chút ngạc nhiên.

Xoẹt xẹt!

Tô Ngạn búng ngón tay, ngũ quang thanh niên đột nhiên nổ tung, nhưng kỳ lạ không chút máu thịt bay ra, giống như một cái mặt nạ.

“A!”

Người thanh niên được gọi là Trần Nam kêu lên một tiếng đau đớn, liên tục rút lui. Bọ họ liền biến thành một sinh vật được bao phủ bởi nhuyễn giáp và không có tròng trắng mắt.

Thấy thế, Công Tôn Kình vô cùng sửng sốt, hắn không ngờ những dị tộc này lại cải trang thành nhóm người Trần Nam. Với lại bất luận là khí tức, thân hình, hay là dung mạo, hầu như giống nhau như đúc.

“Ha ha ha.”

‘Trần Nam’ không những không giận mà còn cười, giống như điên cuồng:

“Đại quân của tộc ta đã đến, tất cả các người sẽ chết.”

“Đại quân?”

Tô Ngạn đưa mắt nhìn lên, quả nhiên thấy sâu trong hư không hiện ra rất nhiều thân ảnh dị tộc lít nha lít nhít. Số lượng cao tới trăm vạn, nhanh chóng bay về phía bên này.

Chương 429: Phiên ngoại: Khai Chiến

“Quả nhiên không thuộc về Thần giới.”

Ánh mắt Tô Ngạn lấp lóe, như có điều suy nghĩ.

So với sinh linh Thần giới, những dị tộc này ngoại trừ ngoại hình hơi đặc biệt, linh lực cũng rất đặc thù. Khi nó đơn độc một mình có lẽ sẽ nhìn không ra cái gì, nhưng khi tụ tập cùng một chỗ lại có thể cảm nhận được rõ ràng.

Nếu linh lực của võ giả Thần giới thuộc về trạng thái ôn hòa, thì linh lực của những cường giả dị tộc này thuộc về trạng thái cuồng bạo, vô cùng khốc liệt.

Một bên khác, Công Tôn Kình thu hồi ánh mắt, quát to:

“Mở!”

Vừa dứt lời, gợn sóng năng lượng vô hình lan tràn, giống như cuồng phong quét qua. Nhanh chóng bao phủ toàn bộ đại lục, ngưng tụ thành một kết giới linh lực trong suốt, dường như không thể phá hủy.

Vì đại trận phòng ngự đã bị phá hủy trong đợt tấn công vừa rồi, Công Tôn Kình chỉ có thể tạm thời bố trí một kết giới. Tuy không thể ngăn cản cường giả cao giai công kích, nhưng ít nhất nó cũng có thể dùng làm giảm xóc.

Động tĩnh bên này lập tức thu hút sự chú ý của các cường giả Huyền Ất Sơn khác, thậm chí có một ít Chân Thần cảnh bay ra, bao gồm cả hai trưởng lão Thần Vương cảnh do Tô Ngạn đưa tới.

“Chưởng môn, xảy ra chuyện gì vậy.”

Võ Anh nhíu mày hỏi thăm.

Bây giờ Võ Anh đã bước vào Thần Vương thượng vị, thuộc về cao tầng hạch tâm của Huyền Ất Sơn, đồng thời cũng là một trong hai vị trưởng lão do Tôn Ngạn mang tới.

Không đợi Tô Ngạn trả lời, Võ Anh đột nhiên cảm thấy điều gì đó và nhìn về phía hư không.

“Kia là…”

“Đó là dị tộc đã trước đó đã tập kích nơi này.”

Tô Ngạn trầm giọng nói:

“Chuẩn bị nghênh chiến đi.”

Võ Anh nghe vậy, vẻ mặt khẽ biến:

“Bọn hắn lại đánh tới sao?”

“Ừm.”

Tô Ngạn ngưng trọng nhẹ gật đầu.

Từ những dị tộc bên trong đó, nàng cảm nhận được mấy cỗ khí tức cường đại dị thường, không thể khinh thường.

Mặt khác, dù là dị tộc tập kích trước đây, hay là dị tộc tấn công Vạn Thần đình và Thiên Thần tộc ngày hôm qua cũng chỉ có mấy vạn thôi. Bây giờ duy nhất xuất hiện một lần mấy trăm vạn, chứng tỏ họ có ý định tiêu diệt hoàn toàn phân bộ Huyền Ất Sơn này.

“Hắc hắc, đã lâu không được chiến đấu, vừa vặn có thể hoạt động gân cốt một chút.”

Vân Tịch kích động, không kịp chờ đợi nói.

Từ khi tiến Thông Thiên Thần Vương, Vân Tịch hầu như không còn chiến đấu nghiêm túc nữa. Đến nỗi nàng gần như quên mất đánh nhau là như thế nào, giờ đột nhiên có một đám dị tộc bên ngoài nhảy ra, Vân Tịch quả thực cầu còn không được.

Rốt cục có thể buông tay buông chân thống khoái đánh một trận!

Ba!

Lời còn chưa dứt, Tô Ngạn đột nhiên vỗ trán Vân Tịch, dặn dò:

“Không cần ngươi động thủ.”

“A? Tại sao?”

Vân Tịch ôm đầu, mặt mũi đau khổ.

“Đợi chút nữa ngươi chỉ cần bảo vệ tốt tiểu Tiêu là được rồi.”

Tô Ngạn thản nhiên nói.

Mặc dù Tần tiêu đã là Chân Thần hạ vị, nhưng cũng chưa từng đấu với cường giả ngang hàng. Huống chi là một trận sinh tử, Tô Ngạn làm sao có thể để cho Tần Tiêu gặp nguy hiểm.Mà giao cho Vân Tịch Thông Thiên Thần Vương cảnh, cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Còn những dị tộc ngoại giới kia, cứ giao cho nàng đi.

“Nhưng…”

“Không có nhưng gì hết.”

Tô Ngạn không nghi ngờ nói:

“Bất luận như thế nào, tuyệt không thể để tiểu Tiêu bị tổn thương gì.”

“Vâng.”

Vân Tịch bất đắc dĩ, đành phải gật đầu đồng ý.

Không có cách nào, ai bảo Tô Ngạn là sư mẫu nàng chứ?

“Mẫu thân, không cần bảo vệ con đâu.”

Tần Tiêu chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút bất mãn.

“Vớ vẩn.”

Tô Ngạn cau mày, quát lớn:

“Chuyện này nhất định phải nghe ta!”

Nói xong, lòng bàn tay Tô Ngạn bỗng nhiên bùng lên thần quang. Cưỡng ép bao trùm lấy Tần Tiêu, đưa nàng đến trước mặt Vân Tịch.

Đừng coi thường tầng thần quang này, ngay cả Thông Thiên Thần Vương cũng khó có thể phá vỡ trong thời gian ngắn, có thể nói không có sơ hở nào.

Đúng lúc này, mấy trăm vạn dị tộc ngoại giới đã vượt qua hư không và đi vào phân bộ Huyền Ất Sơn. Dù cho cách nhau rất xa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cỗ linh lực khí tức cuồng bạo.

Không chút do dự, dị tộc trực tiếp bay ở phía trước huy động linh lực, bắt đầu công kích kết giới do Công Tôn Kình bố trí, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Cùng lúc đó, tất cả các cường giả Thái Hư cảnh trở lên của Huyền Ất Sơn đều tụ tập ở đây. Các cường giả vẻ mặt trang nghiêm, chuẩn bị ứng phó.

“Ha ha ha,các ngươi từ bỏ đi…”

‘Trần Nam’ ngửa mặt lên trời cười to, vô cùng đắc ý. Nhưng sau một khắc, Trần Nam đột nhiên mở to hai mắt, cả người bỗng nhiên nổ thành sương máu, linh hồn bị hủy diệt.

“Ồn ào.”

Tô Ngạn búng tay, những dị tộc ngoại giới cải trang thành các cường giả trên Huyền Ất Sơn còn lại cũng lập tức nổ tung, chết không thể chết lại.

Những dị tộc này chỉ có tu vi Bán Thần cảnh, thực sự không hiểu bọn chúng lấy đâu ra dũng khí dám đánh lén Thần Vương. Nếu không thể biến thành ngoại hình của người khác, chỉ sợ rằng họ sẽ bị giết trước khi đến gần Tô Ngạn và những người khác.

Ầm ầm!

Kết giới chấn động kịch liệt, tách ra những khe hở dày đặc, giống như bầu trời vỡ vụn, nhìn thấy mà giật mình.

Cuối cùng vào một thời điểm nhất định, không thể chịu đựng được nữa và hoàn toàn sụp đổ, mấy trăm vạn dị tộc lao vào ngay lập tức.

Uy thế như vậy, như muốn nuốt chửng cả thế giới!

Bá!

Nhìn thấy dị tộc sắp rơi xuống, không gian xung quanh đột nhiên biến dạng. Hiện ra hình dạng khó tin, giống như một vòng xoáy.

Thấy thế, mấy trăm vạn dị tộc lần lượt dừng lại. Lộ ra sự không chắc chắn, vì sợ vô tình bị cuốn vào.

Phải biết rằng, cho dù là Chân Thần thượng vị không may rơi

vào Khúc Cảnh Không Gian cũng lành ít dữ nhiều, huống cấp bậc Thái hư cảnh, Bán Thần cảnh pháo hôi bọn chúng.

Xoẹt xẹt!

Không gian biến dạng càng ngày càng kịch liệt, sau đó mấy trăm vạn dị tộc chỉ cảm thấy thiên địa quay cuồng. Khi bọn hắn kịp phản ứng, thì đại lục đã biến mất!

“Cái này…”

Những dị tộc chạy tới phía trước đột nhiên nhìn nhau, trợn mắt hốc mồm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Nhìn kìa, đại lục đã biến mất.”

Đột nhiên, một dị tộc kêu lên, chỉ tay về phía xa.

Các dị tộc theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy đại lục vừa rồi. Chỉ bất quá đã ở mấy vạn dặm bên ngoài và được một tầng ánh sáng bao phủ, nhìn qua so với kết giới trước đó còn kiên cố hơn.

“ Có người thi triển không gian thần thông di chuyển khối đại lục kia đi.”

Một dị tộc thân hình cao lớn nói.

“Cái gì?”

Có thể một lần đi chuyển phiến đại lục như thế, đối phương cường đại cỡ nào?

“Không cần tìm, ta ở đây.”

Tô Ngạn lặng yên xuất hiện không tiếng động ở trước mặt đại quân dị tộc, áo trắng như tuyết, giống như tiên nhân hạ phàm.

Ở sau lưng hắn, Võ Anh, các trưởng lão khác cùng các cường giả của Huyền Ất Sơn đều tế ra vũ khí cùng dị tộc đối đầu giằng co,đáng tiếc chỉ có mấy vạn người, trông vô cùng khác biệt,hơn nữa phấn lớn đều là Thái Hư cảnh.

Trải qua đợt tập kích lần trước, phân bộ Huyền Ất Sơn này không chỉ mất hơn một nửa cao tầng mà còn bị thương vong vô số thành viên cấp thấp. Tô Ngạn sở dĩ đem đại lục dời đi, chính là để tránh bị ảnh hưởng.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, đại quân dị tộc lập tức mang theo linh lực cường hãn bay về phía bọn người Tô Ngạn, có ý tứ không sợ chết.

Đối mặt với mấy trăm vạn đại quân dị tộc, Tô Ngạn thần sắc tự nhiên, chậm rãi giơ cánh tay lên.

Ở cấp bậc của các nàng, chỉ cần không cùng cảnh giới, cho dù là bao nhiêu người cũng vô dụng.

Ngay sau đó, Tô Ngạn dựng thẳng thanh kiếm, nhẹ nhàng vung ra.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, bán kính mười vạn dặm sáng như ban ngày, khiến hai mắt đau nhức!

Chương 430: Phiên ngoại: Quét Ngang

Ầm ầm!

Quang mang như sấm sét chiếu sáng xuống phương viên vạn dặm, làm hai mắt người đau nhức đến mức khó có thể mở mắt.

Sau một khắc, quang mang hóa thành một dòng lũ không ngừng xuyên qua mấy trăm vạn đại quân dị tộc, bất cứ nơi nào nó đi qua, không gian không ngừng vỡ vụn, như muốn thôn phệ cả thế giới.

Không biết qua bao lâu, quang mang rốt cuộc tiêu tán, những dị tộc bị quang mang chạm vào,tất cả đều không ngoại lệ bị thần hồn câu diệt,mở ra một đại đạo giữa mấy trăm vạn đại quân dị tộc.

Toàn trường tĩnh mịch!

"…"

Mắt thấy cảnh tượng này, cho dù là cường giả phân bộ Huyền Ất Sơn hay là phần còn lại của đại quân dị tộc. Tất cả đều bị sốc và khó có thể tin vào mắt mình.

Một số dị tộc thấp giai càng run lẩy bẩy hơn, cũng không dám tiến lên bước nào.

Chỉ có Võ Anh và một vị trưởng lão Thần Vương cảnh khác coi như miễn cưỡng trấn tĩnh, dù sao bọn họ cũng biết rõ thực lực của Tô Ngạn đáng sợ như thế nào.

“ Làm càn!”

Đúng lúc này, trong đại quân dị tộc đột nhiên bay ra một thân ảnh cao tới hai mét. Khí tức hắn mênh mông thâm thúy, đạt tới cảnh giới Thần Vương,mà lại là Thông Thiên Thần Vương.

Ngay sau đó là người thứ hai, thứ ba, cho tới người thứ năm mới thôi!

Năm người Thông Thiên Thần Vương đứng sóng vai nhau, khiến hư không có hơi vặn vẹo, như thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nếu cỗ lực lượng này được đặt ở hàng trăm năm trước, hoàn toàn có thể quét ngang Thần giới.

Cho dù là hiện tại, nếu Thiên Cung và Huyền Ất Sơn không nhúng tay vào, họ có thể dễ dàng tiêu diệt Thiên Thần Tộc và Vạn Thần Đình.

Đáng tiếc, lúc này đứng trước mặt bọn hắn chính là Tô Ngạn, một vị Chứng Đạo Thần Vương hàng thật giá thật.

Đôi mắt Tô Ngạn đảo qua năm cường giả dị tộc này, nàng dường như sớm đã đoán được:

“Rốt cục cũng chịu ra rồi sao?”

Nàng dừng một chút, lại nói:

“Nhưng mà… Ta dường như đã đánh giá quá cao các ngươi.”

Lúc đầu Tô Ngạn cứ nghĩ là sẽ có Chứng Đạo Thần Vương tồn tại, kết quả chỉ là năm Thông Thiên Thần Vương này thôi.

Phải biết, với cấp bậc này của nàng, chỉ cần không phải cùng cảnh giới. Cho dù có bao nhiêu người cũng vô dụng, kể cả năm vị Thông Thiên Thần Vương.

Nói một cách khác, một mình Tô Ngạn có thể đè ép mấy trăm vạn đại quân dị tộc trước mặt này.

“Hừ, muốn chết!”

Cường giả dị tộc cầm đầu nghiễm nhiên không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, phẫn nộ quát:

“Ngươi chắc là người mạnh nhất vị diện này, ngoan ngoãn giao tất cả tài nguyên tu luyện ra, có lẽ chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

“…”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn thực sự quá lười nói nhảm, dựng thẳng chỉ thành kiếm, lại chém một cái!

So với quang mang kinh thiên động địa trước đó, lần này bình tĩnh hơn rất nhiều. Giống như gió thoảng qua, không có động tĩnh gì, nhưng tốc độ lại cực nhanh!

Xoẹt xẹt!

Kèm theo một tiếng bén nhọn, cường giả dị tộc cầm đầu lúc này bị bay ngược ra. Trên ngực hắn hiện ra một vết thương, máu chảy đầm đìa, suýt chút nữa bị trực tiếp chém ngang lưng!

Phụt!

Cường giả dị tộc cầm đầu phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn liền tái nhợt, hơi thở dồn dập. Xương cốt toàn thân đứt thành từng khúc, thậm chí linh lực cũng gần như tán loạn.

“Làm sao có thể…”

Từ đầu đến cuối, hắn đều không thấy rõ công kích của Tô Ngạn, căn bản không kịp tránh né!

“ Thú vị.”

Thấy thế, Tô Ngạn có vẻ hơi kinh ngạc. Dưới tình huống bình thường, công kích vừa rồi của nàng có thể đem hắn miễu sát mới đúng, nhưng dị tộc kia lại không chết.

“Là do nhuyễn giáp kia sao?”

Tô Ngạn như có điều suy nghĩ.

Cơ thể của những dị tộc này đều có một lớp nhuyễn giáp, trông chẳng có gì, nhưng có vẻ cực kỳ kiên cố, rất có thể là lớp nhuyễn giáp kia bảo vệ tính mạng.

Cùng lúc đó, năm dị tộc Thông Thiên Thần Vương cảnh rốt cục ý thức được điều không đúng. Nàng ta tiện tay một kiếm chỉ thiếu chút nữa đã giết chết thủ lĩnh mạnh nhất trong bọn họ, không thể nghi ngờ, thực lực của nữ nhân trước mắt vượt xa nhận thức của bọn họ!

Thậm chí có khả năng nàng ta đã đạt tới Chứng Đạo Thần Vương!

Nghĩ tới đây, bốn dị tộc còn lại hai mặt nhìn nhau, nội tâm hoảng sợ:

“Chết tiệt, làm sao lại có chuyện này!”

Không phải đã xác định qua, nơi này chỉ là một vị diện cấp thấp thôi sao?

“Nhanh thông báo cho Giới Vương!”

“…”

Bốn vị dị tộc cường giả không ngừng dùng linh lực truyền âm nói chuyện, cuối cùng đạt được quyết định nhất trí, trốn!

Không chút do dự, bốn vị dị tộc cường giả nhao nhao thi triển thần thông, lựa chọn bỏ chạy. Về phần thủ lĩnh và đại quân dị tộc bị thương, đâu còn tâm trí đi quản?

“Muốn chạy?”

Phát giác được không gian ba động, Tô Ngạn nhíu mày, bàn chân khẽ giậm. Một tầng năng lượng vô hình gợn sóng khuếch tán ra, đem không gian xung quanh phong tỏa.

Thế là tất cả mọi người nhìn thấy một cảnh rất hài hước, mặc cho bốn vị cường giả dị tộc thi triển thần thông thế nào. Bọn họ đều chỉ có thể hiện ra tại chỗ, đừng nói vượt qua vạn dặm, ngay cả một mét cũng không nhảy ra được.

Sau vài lần lặp đi lặp lại như vậy, sắc mặt của bốn vị cường giả dị tộc ngày càng khó coi. Bọn hắn không phải đồ ngốc, làm sao có thể không phát hiện ra được vấn đề, nhưng muốn bọn họ cứ như vậy từ bỏ thật sự không cam lòng.

Tuy nhiên, Tô Ngạn không định cho họ quá nhiều thời gian để suy nghĩ, nàng dùng ba đạo kiếm liên tiếp xuyên qua lớp nhuyễn giáp và giết chết ba người trong số họ.

“Ngươi, ngươi, ngươi…”

Mắt thấy đồng bạn chết, bị thương, cường giả dị tộc duy nhất còn sót lại không khỏi run toàn thân, vì sợ Tô Ngạn sẽ lại tới giết hắn.

Như nhìn thấu tâm tư của người kia, Tô Ngạn cười nói:

“Đừng lo lắng, hiện tại ta sẽ không giết ngươi.”

Nói xong, Tô Ngạn búng tay một cái, trực tiếp đem thủ lĩnh dị tộc bị thương trước đó xoá bỏ.

"…"

Sở dĩ Tô Ngạn giữ lại một dị tộc Thông Thiên Thần Vương, là vì muốn dùng đến sưu hồn. Những Thái Hư cảnh, Bán Thần cảnh pháo hôi kia đẳng cấp quá thấp, rất có thể không tiếp xúc được cao tầng.

"Những người còn lại giao cho các ngươi, không thành vấn đề chứ?"

Tô Ngạn lại giết chết mấy dị tộc Thần Vương thượng vị, nàng quay đầu nhìn về nhóm người Võ Anh.

"Không… Không vấn đề gì."

Võ Anh ngẩn người, vội vàng đáp.

Mất đi năm vị Thông Thiên Thần Vương và đại quân dị tộc Thần Vương thượng vị, chỉ còn lại một chút Thần Vương hạ vị căn bản không đủ gây sợ, nhất là Võ Anh cũng không phải là Thần Vương thượng vị bình thường.

"Rất tốt."

Tô Ngạn nghe vậy, nàng hài lòng nhẹ gật đầu. Mặc dù nàng có thể đơn độc giải quyết mấy trăm vạn đại quân dị tộc, nhưng không cần thiết tất cả mọi chuyện đều tự thân đi làm. Nếu không nàng còn làm chưởng môn gì nữa?

Huống chi cường giả cao giai đã bị nàng giết chết, có Võ Anh ở đây, cơ bản không có vấn đề gì.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Võ Anh dẫn đầu xông ra, khí thế liên tục tăng lên. Trong nháy mắt đạt tới cấp độ đỉnh phong của Thần Vương thượng vị, các loại dị tượng tùy theo sinh ra, lấy Võ Anh làm đầu nguồn, hóa thành thao thiên cự lãng, cuốn về phía đại quân dị tộc.

Theo lý thuyết, dù thiên phú tu luyện của Võ Anh có hấp thụ Chân Thần truyền thừa, cũng không thể đạt tới Thần Vương cảnh, huống chi chỉ có mấy trăm năm.

Nhưng người nào đã cho hắn một sư thúc vô địch như vậy, có thể cưỡng ép cải biến thiên phú chứ?

Ông ông ông!

Linh lực kinh khủng giống như Hồng Hoang quái thú nhào vào trong đại quân dị tộc. Dị tộc sớm đã bị dọa sợ, hoàn toàn quên chống lại nhanh chóng bị áp đảo!

Thấy thế, một vị trưởng lão khác lập tức theo sát phía sau, lực lượng cũng đạt đến đỉnh phong của Thần Vương thượng vị. Vị trưởng lão này cũng không kém Võ Anh chút nào, tiếp theo là Công Tôn Kình và các cao tầng khác, tất cả đều có khuôn mặt gớm ghiếc, muốn ăn tươi nuốt sống dị tộc.

Đối với cái này, Tô Ngạn cũng không thèm để ý. Chỉ thấy đầu ngón tay nàng bắn ra một luồng quang mang, dung nhập vào mi tâm của các cường giả dị tộc còn sót lại, bắt đầu sưu hồn.

Ầm ầm!

Quang mang như sấm sét chiếu sáng xuống phương viên vạn dặm, làm hai mắt người đau nhức đến mức khó có thể mở mắt.

Sau một khắc, quang mang hóa thành một dòng lũ không ngừng xuyên qua mấy trăm vạn đại quân dị tộc, bất cứ nơi nào nó đi qua, không gian không ngừng vỡ vụn, như muốn thôn phệ cả thế giới.

Không biết qua bao lâu, quang mang rốt cuộc tiêu tán, những dị tộc bị quang mang chạm vào,tất cả đều không ngoại lệ bị thần hồn câu diệt,mở ra một đại đạo giữa mấy trăm vạn đại quân dị tộc.

Toàn trường tĩnh mịch!

“…”

Mắt thấy cảnh tượng này, cho dù là cường giả phân bộ Huyền Ất Sơn hay là phần còn lại của đại quân dị tộc. Tất cả đều bị sốc và khó có thể tin vào mắt mình.

Một số dị tộc thấp giai càng run lẩy bẩy hơn, cũng không dám tiến lên bước nào.

Chỉ có Võ Anh và một vị trưởng lão Thần Vương cảnh khác coi như miễn cưỡng trấn tĩnh, dù sao bọn họ cũng biết rõ thực lực của Tô Ngạn đáng sợ như thế nào.

“ Làm càn!”

Đúng lúc này, trong đại quân dị tộc đột nhiên bay ra một thân ảnh cao tới hai mét. Khí tức hắn mênh mông thâm thúy, đạt tới cảnh giới Thần Vương,mà lại là Thông Thiên Thần Vương.

Ngay sau đó là người thứ hai, thứ ba, cho tới người thứ năm mới thôi!

Năm người Thông Thiên Thần Vương đứng sóng vai nhau, khiến hư không có hơi vặn vẹo, như thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nếu cỗ lực lượng này được đặt ở hàng trăm năm trước, hoàn toàn có thể quét ngang Thần giới.

Cho dù là hiện tại, nếu Thiên Cung và Huyền Ất Sơn không nhúng tay vào, họ có thể dễ dàng tiêu diệt Thiên Thần Tộc và Vạn Thần Đình.

Đáng tiếc, lúc này đứng trước mặt bọn hắn chính là Tô Ngạn, một vị Chứng Đạo Thần Vương hàng thật giá thật.

Đôi mắt Tô Ngạn đảo qua năm cường giả dị tộc này, nàng

dường như sớm đã đoán được:

“Rốt cục cũng chịu ra rồi sao?”

Nàng dừng một chút, lại nói:

“Nhưng mà… Ta dường như đã đánh giá quá cao các ngươi.”

Lúc đầu Tô Ngạn cứ nghĩ là sẽ có Chứng Đạo Thần Vương tồn tại, kết quả chỉ là năm Thông Thiên Thần Vương này thôi.

Phải biết, với cấp bậc này của nàng, chỉ cần không phải cùng cảnh giới. Cho dù có bao nhiêu người cũng vô dụng, kể cả năm vị Thông Thiên Thần Vương.

Nói một cách khác, một mình Tô Ngạn có thể đè ép mấy trăm vạn đại quân dị tộc trước mặt này.

“Hừ, muốn chết!”

Cường giả dị tộc cầm đầu nghiễm nhiên không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, phẫn nộ quát:

“Ngươi chắc là người mạnh nhất vị diện này, ngoan ngoãn giao tất cả tài nguyên tu luyện ra, có lẽ chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

“…”

Hít một hơi thật sâu, Tô Ngạn thực sự quá lười nói nhảm, dựng thẳng chỉ thành kiếm, lại chém một cái!

So với quang mang kinh thiên động địa trước đó, lần này bình tĩnh hơn rất nhiều. Giống như gió thoảng qua, không có động tĩnh gì, nhưng tốc độ lại cực nhanh!

Xoẹt xẹt!

Kèm theo một tiếng bén nhọn, cường giả dị tộc cầm đầu lúc này bị bay ngược ra. Trên ngực hắn hiện ra một vết thương, máu chảy đầm đìa, suýt chút nữa bị trực tiếp chém ngang lưng!

Phụt!

Cường giả dị tộc cầm đầu phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn liền tái nhợt, hơi thở dồn dập. Xương cốt toàn thân đứt thành từng khúc, thậm chí linh lực cũng gần như tán loạn.

“Làm sao có thể…”

Từ đầu đến cuối, hắn đều không thấy rõ công kích của Tô Ngạn, căn bản không kịp tránh né!

“ Thú vị.”

Thấy thế, Tô Ngạn có vẻ hơi kinh ngạc. Dưới tình huống bình thường, công kích vừa rồi của nàng có thể đem hắn miễu sát mới đúng, nhưng dị tộc kia lại không chết.

“Là do nhuyễn giáp kia sao?”

Tô Ngạn như có điều suy nghĩ.

Cơ thể của những dị tộc này đều có một lớp nhuyễn giáp, trông chẳng có gì, nhưng có vẻ cực kỳ kiên cố, rất có thể là lớp nhuyễn giáp kia bảo vệ tính mạng.

Cùng lúc đó, năm dị tộc Thông Thiên Thần Vương cảnh rốt cục ý thức được điều không đúng. Nàng ta tiện tay một kiếm chỉ thiếu chút nữa đã giết chết thủ lĩnh mạnh nhất trong bọn họ, không thể nghi ngờ, thực lực của nữ nhân trước mắt vượt xa nhận thức của bọn họ!

Thậm chí có khả năng nàng ta đã đạt tới Chứng Đạo Thần Vương!

Nghĩ tới đây, bốn dị tộc còn lại hai mặt nhìn nhau, nội tâm hoảng sợ:

“Chết tiệt, làm sao lại có chuyện này!”

Không phải đã xác định qua, nơi này chỉ là một vị diện cấp thấp thôi sao?

“Nhanh thông báo cho Giới Vương!”

“…”

Bốn vị dị tộc cường giả không ngừng dùng linh lực truyền âm nói chuyện, cuối cùng đạt được quyết định nhất trí, trốn!

Không chút do dự, bốn vị dị tộc cường giả nhao nhao thi triển thần thông, lựa chọn bỏ chạy. Về phần thủ lĩnh và đại quân dị tộc bị thương, đâu còn tâm trí đi quản?

“Muốn chạy?”

Phát giác được không gian ba động, Tô Ngạn nhíu mày, bàn chân khẽ giậm. Một tầng năng lượng vô hình gợn sóng khuếch tán ra, đem không gian xung quanh phong tỏa.

Thế là tất cả mọi người nhìn thấy một cảnh rất hài hước, mặc cho bốn vị cường giả dị tộc thi triển thần thông thế nào. Bọn họ đều chỉ có thể hiện ra tại chỗ, đừng nói vượt qua vạn dặm, ngay cả một mét cũng không nhảy ra được.

Sau vài lần lặp đi lặp lại như vậy, sắc mặt của bốn vị cường giả dị tộc ngày càng khó coi. Bọn hắn không phải đồ ngốc, làm sao có thể không phát hiện ra được vấn đề, nhưng muốn bọn họ cứ như vậy từ bỏ thật sự không cam lòng.

Tuy nhiên, Tô Ngạn không định cho họ quá nhiều thời gian để suy nghĩ, nàng dùng ba đạo kiếm liên tiếp xuyên qua lớp nhuyễn

giáp và giết chết ba người trong số họ.

“Ngươi, ngươi, ngươi…”

Mắt thấy đồng bạn chết, bị thương, cường giả dị tộc duy nhất còn sót lại không khỏi run toàn thân, vì sợ Tô Ngạn sẽ lại tới giết hắn.

Như nhìn thấu tâm tư của người kia, Tô Ngạn cười nói:

“Đừng lo lắng, hiện tại ta sẽ không giết ngươi.”

Nói xong, Tô Ngạn búng tay một cái, trực tiếp đem thủ lĩnh dị tộc bị thương trước đó xoá bỏ.

“…”

Sở dĩ Tô Ngạn giữ lại một dị tộc Thông Thiên Thần Vương, là vì muốn dùng đến sưu hồn. Những Thái Hư cảnh, Bán Thần cảnh pháo hôi kia đẳng cấp quá thấp, rất có thể không tiếp xúc được cao tầng.

“Những người còn lại giao cho các ngươi, không thành vấn đề chứ?”

Tô Ngạn lại giết chết mấy dị tộc Thần Vương thượng vị, nàng quay đầu nhìn về nhóm người Võ Anh.

“Không… Không vấn đề gì.”

Võ Anh ngẩn người, vội vàng đáp.

Mất đi năm vị Thông Thiên Thần Vương và đại quân dị tộc Thần Vương thượng vị, chỉ còn lại một chút Thần Vương hạ vị căn bản không đủ gây sợ, nhất là Võ Anh cũng không phải là Thần Vương thượng vị bình thường.

“Rất tốt.”

Tô Ngạn nghe vậy, nàng hài lòng nhẹ gật đầu. Mặc dù nàng có thể đơn độc giải quyết mấy trăm vạn đại quân dị tộc, nhưng không cần thiết tất cả mọi chuyện đều tự thân đi làm. Nếu không nàng còn làm chưởng môn gì nữa?

Huống chi cường giả cao giai đã bị nàng giết chết, có Võ Anh ở đây, cơ bản không có vấn đề gì.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Võ Anh dẫn đầu xông ra, khí thế liên tục tăng lên. Trong nháy mắt đạt tới cấp độ đỉnh phong của Thần Vương thượng vị, các loại dị tượng tùy theo sinh ra, lấy Võ Anh làm đầu nguồn, hóa thành thao thiên cự lãng, cuốn về phía đại quân dị tộc.

Theo lý thuyết, dù thiên phú tu luyện của Võ Anh có hấp thụ Chân Thần truyền thừa, cũng không thể đạt tới Thần Vương cảnh, huống chi chỉ có mấy trăm năm.

Nhưng người nào đã cho hắn một sư thúc vô địch như vậy, có thể cưỡng ép cải biến thiên phú chứ?

Ông ông ông!

Linh lực kinh khủng giống như Hồng Hoang quái thú nhào vào trong đại quân dị tộc. Dị tộc sớm đã bị dọa sợ, hoàn toàn quên chống lại nhanh chóng bị áp đảo!

Thấy thế, một vị trưởng lão khác lập tức theo sát phía sau, lực lượng cũng đạt đến đỉnh phong của Thần Vương thượng vị. Vị trưởng lão này cũng không kém Võ Anh chút nào, tiếp theo là Công Tôn Kình và các cao tầng khác, tất cả đều có khuôn mặt gớm ghiếc, muốn ăn tươi nuốt sống dị tộc.

Đối với cái này, Tô Ngạn cũng không thèm để ý. Chỉ thấy đầu ngón tay nàng bắn ra một luồng quang mang, dung nhập vào mi tâm của các cường giả dị tộc còn sót lại, bắt đầu sưu hồn.

Chương 431: Phiên ngoại: Kết Thúc

Giết!

Võ Anh giống như lưu quang tung hoành trong đại quân dị tộc, tốc độ nhanh vô cùng. bất cứ nơi nào hắn đi qua, gợn sóng năng lượng khuếch tán ra, dễ dàng xé nát những dị tộc này.

Ầm ầm!

Vì mất đi thủ lĩnh Thần Vương thượng vị, đại quân dị tộc còn lại gần như hoàn toàn không địch lại được Võ Anh. Thay vì nói là chiến đấu, không bằng nói là đơn phương tàn sát.

Không đến mười phút, hơn ba mươi vạn đại quân dị tộc đã chết trong tay Võ Anh, và hơn thế nữa.

Cùng lúc đó, một vị trưởng lão và nhiều cường giả phân bộ Huyền Ất Sơn không muốn thể hiện sự yếu đuối. Họ phóng ra những dao động linh lực kinh khủng, xuyên tới xuyên lui trong đại quân dị tộc, như thể tiến vào chỗ không người.

Về phần những đệ tử thấp hơn Bán Thần cảnh, chỉ có thể quan sát từ đằng xa, căn bản không dám tới gần.

Dù sao, với thực lực của bọn hắn, bất cẩn một chút sẽ làm cho Võ Anh và những người chiến đấu khác bị trọng thương, thậm chí có thể bị chết.

Thấy đại quân dị tộc sắp bị tiêu diệt, sâu trong hư không bỗng nhiên nhấc lên một trận cuồng phong. Trong nháy mắt vượt qua ức vạn tinh hà, bao phủ phương viên mười vạn dặm!

“Tình hình gì thế này?”

Sắc mặt Võ Anh hơi biến, hắn vội vàng chống đỡ kết giới, cố gắng ngăn cản. Điều kỳ dị là một trận cuồng phong lại trực tiếp xuyên qua kết giới, thổi lên người hắn!

Phốc!

Trong phút chốc, miệng Võ Anh phun ra máu tươi, như gặp phải trọng kích, cả người bay ngược ra. Hắn khó khăn lắm dừng lại cho đến khi đụng phải một khối thiên thạch phía sau.

Không chỉ có Võ Anh, những thành viên còn lại khác của phân bộ Huyền Ất Sơn đều bay ra ngoài. Một số người tu vi hơi thấp đều bị hôn mê, chỉ có trưởng lão và Công Tôn Kình đi theo Tô Ngạn là không sao cả. Dù vậy, họ cũng bị thương không nhẹ.

Trái lại những dị tộc kia, không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Tại sao lại vậy?”

Công Tôn Kình mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, bởi vì trận cuồng phong thứ hai lại tới!

Nếu lại bị đánh trúng một lần nữa, Công Tôn Kình cũng không dám cam đoan mình có thể gánh vác được.

Vào thời khắc sinh tử, phong lôi nổi lên đột ngột, hóa thành bức bình phong chắn gió.

Phốc!

Phong lôi khẽ run lên, sau đó nổ tung, cuồng phong cũng dần dần biến mất, như chưa từng tồn tại.

“A?”

Đúng lúc này, một giọng nói có chút kinh ngạc truyền đến: “Thật thú vị, vị diện cấp thấp như vậy, lại có Chứng Đạo Thần Vương.

Những lời này vừa rơi xuống, một bóng người khoác nhuyễn giáp, hai con ngươi đen nhánh xuất hiện trước mặt mọi người. Không có gì khác biệt với những dị tộc kia, chỉ khác là người này gầy đi rất nhiều. Nhưng khí tức của hắn lại sâu không lường được, giống như vực sâu mênh mông, khiến người ta rùng mình.

Bá!

Phong lôi lấp lóe, Tô Ngạn và dị tộc triển khai giằng co, biểu lộ cực kì ngưng trọng.

“Ngươi có thể gọi ta là Giới Vương.”

Dị tộc có chút hăng hái đánh giá Tô Ngạn, có chút kinh ngạc:

“Chậc chậc, không nghĩ tới là nữ nhân.”

Dừng một chút, lại nói:

“ Giết chết thì thật đáng tiếc, nếu như ngươi đồng ý làm thuộc hạ của ta, phụng dưỡng ta. Có lẽ ta sẽ không truy cứu ngươi vừa rồi giết chết đám phế vật kia.”

“Thật xin lỗi, không có hứng thú.”

Tô Ngạn lạnh lùng nói.

Sau khi trải qua sưu hồn, nàng đã biết chuyện gì đang xảy ra, vị Giới Vương trước mặt này là thủ lĩnh của dị tộc. Hắn đến từ Bát Cực đại thế giới, tu vi đã đạt tới Hợp Đạo Thần Vương. Vì hắn muốn đột phá cảnh giới cao hơn, mà tới chỗ này cướp đoạt tài nguyên tu luyện, Thần giới chẳng qua chỉ là một trong số mục tiêu đó thôi.

Mặc dù Tô Ngạn chính là Chứng Đạo Thần Vương đỉnh phong, khoảng cách tới Hợp Đạo Thần Vương còn lại nửa bước. Nàng nắm giữ rất nhiều thần khí uy lực lớn, nhưng nàng vẫn không nắm chắc có thể đơn độc chiến thắng Hợp Đạo Thần Vương.

Vốn dĩ Tô Ngạn dự định đem chuyện này thông báo cho Tần Giác, nhưng lại không ngờ Giới Vương lại đến sớm như vậy.

“Vậy sao? Thật đáng tiếc.”

Giới Vương cảm thán, chậm rãi giơ cánh tay lên:

“Nếu đã như vậy, thế giới này không cần tồn tại nữa.”

Ông!

Linh lực kinh khủng ngưng tụ trong lòng bàn tay của Giới Vương, lúc đầu chỉ to bằng nắm tay nhưng nhanh chóng biến lớn. Giống như mặt trời chói chang trên không, óng ánh chói mắt!

Hiển nhiên, Giới Vương cũng không phải là hư trương thanh thế, hắn thật sự định hủy đi Thần giới!

“Đi thôi.”

Bàn tay Giới Vương khẽ vung, linh lực lập tức bắn về phía Tô Ngạn.

Đối mặt với lực lượng có thể phá hủy Thần giới, Tô Ngạn căn bản không có cách nào lui. Cũng không thể lui, chỉ có thể lựa chọn tế xuất tất cả thần khí cứng đối cứng!

Khi hai nguồn năng lượng va chạm nhau, toàn bộ hư không dường như mất đi sắc thái.

Quang mang kéo dài khoảng ba phút, những thần khí được tế xuất của Tô Ngạn từng cái vỡ vụn. Khí tức dồn dập, khóe miệng chảy xuống hai dòng máu, tựa như có thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc

nào.

May mà các công kích của Giới Vương liên tục suy yếu, cuối cùng được hóa giải vào một thời điểm nhất định. Nhưng chỉ với một chiêu, Tô Ngạn đã bị trọng thương và mất đi ý thức.

“Tô Ngạn tỷ tỷ, không sao chứ?”

Vân Tịch thấy vậy sợ hãi, rốt cuộc không kìm nén được, lao ra ôm lấy Tô Ngạn.

“A? Thông Thiên Thần Vương?”

Giới Vương càng thêm kinh ngạc:

“Nữ nhân nữa sao, thú vị.”

“Ngươi nhất định phải chết.”

Vân Tịch ôm Tô Ngạn đang hôn mê, cắn răng nói:

“Sư phụ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Sư phụ? Ngươi có sư phụ sao?”

Giới Vương hiếu kì.

“Tất nhiên!”

Vân Tịch dứt khoác nói.

“Càng ngày càng thú vị.”

Giới Vương cười nói:

“Kêu sư phụ ngươi tới đây, ta chờ.”

Hắn cũng muốn nhìn xem, một vị Thông Thiên Thần Vương thì có sư phụ như thế nào.

Vân Tịch khẽ giật mình, theo như Tần Tiêu nói. Bây giờ Tần Giác căn bản không ở Huyền Ất Sơn, Vân Tịch lại không biết vị trí cụ thể, gọi thế nào bây giờ?

“Ngươi yên tâm, trước khi sư phụ người tới đây, ta sẽ không động thủ.”

Giới Vương thấy Vân Tịch trầm mặc, hắn cười tủm tỉm nói:

“Hay là, ngươi căn bản không có sư phụ?”

“Nực cười!”

Vân Tịch giận dữ, nàng đang muốn phản bác, bỗng nhiên có người vỗ bờ vai của nàng:

“Tiếp theo cứ giao cho ta.”

Vân Tịch nghe vậy, nàng theo bản năng nhìn về chỗ phát ra tiếng nói, vui vẻ nói:

“Sư phụ, người đến rồi!”

“Ừm.”

Tần Giác mặc một bộ trang phục hiện đại nhìn vào không hợp nhau, hắn nhẹ gật đầu, nhìn về phía Giới Vương:

“Ngươi đang chờ ta?”

“Ngươi chính là sư phụ của nàng?”

Giới Vương nhíu mày, hắn có loại dự cảm bất thường.

Dưới tình huống bình thường, bất kể là trình độ nào, chỉ cần xuất hiện trong hư không, hẳn là có linh khí linh lực. Nhưng Tần giác không có bất kỳ dao động linh lực nào, mặc cho Giới Vương thi triển đồng thuật như thế nào đi nữa, cũng không thể xem thấu.

“Không sai.”

Tần Giác lần nữa nhẹ gật đầu.

“Sư phụ, chính hắn đả thương Tô Ngạn tỷ tỷ, người phải báo thù cho Tô Ngạn tỷ tỷ!”

Vân Tịch cả giận nói.

Tần Giác quay đầu nhìn Tô Ngạn đang nằm trong vòng tay của Vân Tịch, ngữ khí lạnh dần:

“Ngươi không nên tổn thương đến nàng ấy.”

“Ha ha, ngươi có thể làm gì?”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tần Giác búng tay một cái.

“Điêu trùng tiểu kỹ…”

Giới Vương bĩu môi khinh thường, đáng tiếc một giây sau, vẻ mặt kia liền ngưng trọng.

Phốc phốc!

Không chút gợn sóng nào, Giới Vương như lá khô bị xé nát, trực tiếp hóa thành huyết vụ…

Cho đến khi chết, Giới Vương cũng không phản ứng kịp.

Nếu như là mấy trăm năm trước, Tần Giác có lẽ phải mở phong ấn ra mới có thể giết chết một vị Hợp Đạo Thần Vương. Nhưng hiện tại thì hoàn toàn không cần thiết.

Một vị Hợp Đạo Thần Vương, trong mắt hắn giống như sâu kiến không có gì khác biệt.

“…”

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người nhìn nhau. Nhất là Công Tôn Kình và các cao tầng khác, bọn họ căn bản không biết đến sự tồn tại của Tần Giác. Giờ phút này nhìn thấy ngay cả chưởng môn cũng không chiến thắng được địch nhân, lại bị Tần Giác trong nháy mắt giết chết, có thể tưởng tượng họ sốc đến mức nào

Sau khi làm xong, đầu ngón tay Tần Giác bắn ra một tia kim quang, dung nhập vào mi tâm Tô Ngạn. Một lát sau, Tô Ngạn mở mắt ra, không chỉ thương thế nàng khỏi hẳn, ngay cả linh lực cũng khôi phục.

“Là huynh sao, Tần Giác.”

Tô Ngạn hỏi sau một hồi im lặng.

“Ừm.”

Tần Giác đưa tay ôm Tô Ngạn vào trong ngực:

“Chuyện ở đây không cần quản nữa, chúng ta trở về thôi.”

Tô Ngạn há to miệng, cuối cùng không nói gì, dùng sức gật đầu nói:

“ Được!”

Lúc này, bàn tay Tần Giác vồ một cái, Tần Tiêu bị Tô Ngạn giam cầm lập tức bay tới. Mặc dù nàng bị giam cầm, nhưng nàng lại nhìn thấy rõ hình ảnh vừa rồi, lập tức hưng phấn nói:

“Cha, thì ra cha lợi hại như vậy!”

“…”

Tần Giác vuốt đầu Tần Tiêu, hắn mở ra một cánh cửa không gian, mang Tô Ngạn và Tần Tiêu thẳng đến Huyền Ất Sơn.

“Chờ đã, sư phụ, còn có ta mà!”

Vân Tịch vội vàng đi theo.